

Giới thiệu Mướn Chồng

Diễm vốn là một chuyên viên hóa trang nên việc có thể biến thành bất kì ai cũng không có gì là quá khó. Hôm nay là ngày đầu tiên đi dạy của Diễm, đánh thêm tí phấn trên má màu kem, cố tình làm cho mình già thêm vài tuổi, trông Diễm bây giờ giống như một cô gái hai mươi lăm khác hẳn cô gái mới mười tám tuổi...

Bạn đang đọc truyện *Mướn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Trên môi nở một nụ cười, Diễm phóng xe đến trường đại học Hồng Hà. Diễm muốn thử một vai trò mới, một trò đùa mới, cuộc sống của Diễm tẻ nhạt quá nên Diễm luôn muốn thay đổi.

Chị họ Diễm là giảng viên của trường đại học, chị bị ốm một tuần nên không thể đi dạy được, Diễm vì muốn đùa nghịch nên đã xin chú của Diễm cho Diễm được thay chị Thúy dạy thay chị ấy đến khi nào chị ấy khỏe hẳn thì thôi.

Lần đầu tiên đi dạy, lần đầu tiên làm cô giáo mà lại giảng viên đại học nên Diễm không tránh khỏi lo sợ, run rẩy, nhưng một con bé lì lợm, bầy đủ thứ trò như Diễm thì không có gì là quá đáng cả. Diễm đã lấy lại được tự chủ và tinh thần rất nhanh.

Dắt xe vào cổng trường, Diễm thấy sinh viên đã đi học rất đông, tiếng cười nói, tiếng gọi nhau í ới vang khắp sân trường, Diễm nhìn mấy cây phượng, mấy cây cảnh mà Diễm không biết tên, màu xanh của lá, màu đỏ của hoa, màu vàng của những chiếc lá khô rụng trên sân gạch, nắng hạ vàng làm lòng Diễm lâng lâng một cảm giác khó tả.

Đẩy cặp kính lên cao, tay sách cặp, chân đều bước, trông Diễm chừng trạc, uy nghiêm như một cô giáo, Diễm gõ cửa phòng thầy hiệu trưởng.

Giọng thầy Hùng vang lên.

_Mời vào...!!

Tay xoay nắm cửa, Diễm bước vào. Mỉm cười, Diễm chào.

_Chào chú....!!

Ông Hùng quan sát Diễm từ đầu đến chân, ông thờ dài.

_Cháu lại định bày ra trò gì nữa đây...??

_Thôi mà chú, đằng nào cháu cũng không có việc gì làm, chú cho cháu được dạy thay chị Thúy mấy buổi, dù gì cháu cũng đã tốt nghiệp đại học rồi, cháu nghĩ là cháu có khả năng dạy học được....!!

_Chú không nghi ngờ khả năng của cháu, mà là chú lo cháu đến đây dễ phá, không phải đến đây để dạy học. Chú không muốn ngôi trường vốn yên bình này vì sự xuất hiện của cháu lại náo động cả lên....!!

Diễm le lưỡi.

_Chú đừng lo, cháu hứa là cháu sẽ không làm gì quá đáng đâu, bất quá cháu chỉ nghịch ngợm một chút xíu thôi....!!

_Cháu đúng là hết thuốc chữa....!!

Diễm năn nỉ.

_Cho cháu đi dạy đi chú nhé...!! Cháu xin chú...!! Xin chú...!!

Nghe giọng mè nheo của Diễm, ông Hùng bật cười.

_Cháu đã bao nhiêu tuổi rồi, cháu đã mười tám, đã tốt nghiệp đại học, cháu đã lớn rồi mà sao tính cách vẫn không có gì thay đổi thế...??

Diễm thờ dài.

_Bản chất của cháu đã là vậy rồi, cháu không thể thay đổi ngay được, cháu cần có thời gian, mà dù thời gian có trôi qua đi chưa chắc cháu đã muốn thay đổi, cháu muốn tươi trẻ, muốn được làm trẻ con mãi, cháu không muốn trưởng thành, không muốn cháu mau già, làm người lớn có quá nhiều trách nhiệm,

có quá nhiều ưu phiền, có quá nhiều lo toan, cháu thì lại không muốn thế...!!

Ông Hùng cười thật to, ông nói.

_Cháu đúng là rất khôi hài, thôi được chú đồng ý cho cháu dạy thay chị Thúy, nhưng cháu phải hứa với chú là cháu sẽ dạy sinh viên thật nghiêm túc, thật ra dáng cô giáo, nếu cháu để chú nghe bất cứ lời phàn nàn, chú sẽ cho cháu nghỉ dạy ngay lập tức, thế nào cháu có đồng ý không...??

Diễm gật đầu, nắm chặt lấy tay ông Hùng, Diễm reo lên.

_Cháu cảm ơn chú nhiều lắm, cháu đi dạy đây...!!

_Khoan đã...!!

Diễm hỏi.

_Còn gì không chú...??

_Bố cháu có biết cháu đến trường chú làm giáo viên không...??

Diễm lắc đầu.

_Bố cháu mà biết, chắc là ông sẽ mắng cho cháu một trận, ông đang muốn cháu thay ông quản lý công ty, mà cháu thì lại không thích công việc kinh doanh của gia đình, mặc dù cháu có bằng đại học kinh tế nhưng cháu thấy cháu không hợp, cháu vẫn chưa muốn đi làm, chưa muốn bị gò bó, cháu muốn được tự do...!!

_Cháu phải nghĩ cho bố cháu chứ...!! Bố cháu chỉ có một mình cháu, không dựa vào cháu, bố cháu còn biết dựa vào ai nữa...!!

_Nhưng mà còn ước mơ của cháu, cháu không muốn làm theo những gì mà bố cháu muốn, cháu chán lắm rồi, từ bé đến giờ, cháu đi đâu, làm gì cũng phải nghe theo sự sắp đặt của bố cháu, chú bảo cháu sinh ra làm gì khi không được làm những gì mà cháu thích, cháu thấy cháu chẳng khác khi một con rối cho bố cháu giật dây...!!

Ông Hùng không hài lòng.

_Cháu nói thế là sai rồi, nếu mai sau khi cháu làm cha làm mẹ cháu sẽ hiểu tấm lòng của bố cháu thôi, còn bây giờ cháu hãy còn trẻ, còn bông bột, cháu vẫn chưa thể thấu hiểu hết được tình yêu của bố mẹ dành cho con cái...!!

_Cháu không phải là không hiểu, chính vì yêu cháu, thương cháu, bố cháu phải cho cháu làm những gì mà cháu thích chứ...??

Ông Hùng nhíu mày.

_Chú thấy bố cháu có ép cháu làm gì quá đáng đâu, này nhé, bố cháu bảo cháu cố gắng học là tốt cho tương lai của cháu đúng không, bố cháu bảo cháu nói nghiệp của ông ấy vì ông tin tưởng vào tài năng của cháu, vậy cháu còn thắc mắc, còn than phiền gì nữa, cháu có biết là còn nhiều người muốn được như cháu mà không được không hả...??

Diễm im lặng, những lời ông Hùng nói không phải là không đúng, nhưng bản tính của Diễm là ương bướng, là thích làm theo ý mình nên rất khó cho Diễm khi phải nghe theo sự sắp xếp của người khác.

Bố Diễm càng bảo Diễm làm theo lời ông, Diễm lại càng chống đối, có lẽ nếu ông bảo Diễm đừng làm theo ông, Diễm lại nghe lời ông hơn, Diễm là người ưa nói nặng, không phải là người ưa nịnh, ưa người ta tặng bốc Diễm lên tận mây xanh.

Diễm đứng dậy, Diễm nói.

_Cháu sẽ nói tiếp với chú về đề tài này vào hôm sau, còn bây giờ cháu lên lớp đây...!!

Ông Hùng nhăn nhó.

_Đến là khổ cho chú, sao cháu lại chọn trường đại học của chú để làm trò đùa của cháu. Cháu mà gây ra chuyện gì là không xong với chú đâu, chú sẽ gọi điện cho bố cháu, chú sẽ bảo ông cho cháu sang bên kia đi học tiếp, học đến bao giờ cháu thay đổi được tính cách nghịch ngợm, thay đổi được tính trẻ con, tính cách hay thích chọc phá của cháu thì mới cho cháu về...!!

_Nếu cháu không muốn như thế thì phải cố gắng nghiêm chỉnh, và bớt nghịch đi...!!

Diễm dạ thật to, trước khi đi Diễm còn cúi xuống hôn chụt lên má ông Hùng, Diễm nháy mắt.

_Chú mà dám bảo bố cháu trừng phạt cháu thì cháu sẽ nói cho cô Loan biết hôm trước chú đã đi đâu, đã làm gì...!!

Diễm giả vờ thờ dài, Diễm kêu lên.

_Ồi còn đâu một ông hiệu trưởng mầu mực, một người thầy yêu học trò, một người chồng, người cha lí tưởng nữa, tất cả đã bị mất hết rồi, đã bay theo gió, theo mây rồi...!!

_Hôm trước chú đã làm gì mà uống say đến nỗi không còn biết đường về nữa, bàn tay khi say rượu đã cầm lấy tay hả chú, miệng chú đã gọi tên ai khi không còn tỉnh táo nữa, phải chăng chú vẫn chưa quên được mối tình đầu, phải chăng hình ảnh ấy vẫn làm tim chú nhức nhối, phải chăng chú đang lừa dối ai, phải chăng chú đang định phản bội lại cô, phải chăng chú định tìm quên trong men rượu, phải chăng chú chỉ giả vờ sống tốt, sống vui nhưng thực ra tim chú đang đau...??

Ông Hùng tái mặt, đôi mắt ông mờ to, ông nhìn Diễm không chớp, ông run rẩy hỏi.

_Tại... tại sao cháu lại biết...??

Diễm vỗ vai ông, Diễm an ủi.

_Vi hôm ấy cháu có mặt tại quán đó, nên cháu đã chứng kiến những câu nói trong lúc say của chú, cũng may hôm ấy cô Loan, và chị Thúy không có nhà khi cháu đưa chú về nếu không số của chú tiêu rồi, chú uống say đến nỗi chú còn nắm tay của chị phục vụ quán nữa, hic, nếu hôm ấy sinh viên, hay giáo viên của chú mà nhìn thấy thì chú sẽ không có chỗ để chui đầu...!!

Ông Hùng lau mồ hôi trán, ông lắp bắp.

_Cảm... cảm ơn cháu...!!

_Không có gì...!! Cháu không biết chú từng yêu ai, thích ai nhưng cháu mong là chú hãy cố quên đi quá khứ đau thương, cố quên đi nỗi buồn, gia đình chú đang hạnh phúc, cô Loan yêu chú, chị Thúy cũng yêu chú, cháu mong chú đừng vì chuyện của quá khứ, đừng vì vết thương lòng đã xảy ra cách đây đã lâu lắm rồi làm ảnh hưởng đến hạnh phúc hiện tại và tương lai của chú...!!

_Hãy trân trọng những gì mà chú đang có, đừng vì những thứ chú đã đánh mất làm trái tim chú, làm lòng chú không yên, làm chú không thể sống trọn vẹn cho hôm nay, như thế không đáng đâu...!!

Ông Hùng nhìn sững Diễm, ông bật cười, ông lấy lại tự chủ rất nhanh, kinh nghiệm làm thầy hơn hai mươi năm, là người từng trải nên những lời của Diễm không làm khó được ông lâu, ông gật gù.

_Cháu gái...!! Cháu đã trưởng thành thật rồi, thế mà Chú tưởng là cháu vẫn còn trẻ con, vẫn còn nghịch ngợm, vẫn còn vô tư, vẫn còn bông bột, xem ra chú phải xem lại cách đánh giá khả năng của cháu, cháu đúng là một cô gái có tài mà không lộ tướng, chú sẽ quan sát cháu, đừng làm chú thất vọng cháu nhé...!!

Tiếng chuông reo báo hiệu giờ vào lớp, Diễm mỉm cười nói.

_Cháu đi đây...!!

_Nhớ phải dạy cho tốt đấy...!!

_Dạ, cháu sẽ cố...!!

Lớp của chị Thúy ở lầu ba, nếu không phải là cô giáo thì có lẽ Diễm đã chạy như bay lên lầu ba rồi nhưng vì bây giờ Diễm đang đóng vai một cô giáo đạo mạo, một cô giáo nghiêm túc, làm sao Diễm dám diễn hề ở đây.

Diễm thấy gò bó khó chịu, cảm thấy bức bối vì bộ quần áo đang bó sát vào người. Diễm rửa.

_Khi thật, biết thế này mình đã đi du lịch có phải là hơn không, đi du lịch vừa được ngắm cảnh đẹp, vừa được mặc quần áo thoải mái, vừa được hưởng không khí trong lành, thoáng mát, vừa được khám phá những vùng đất mới, được gặp những con người có tính khác nhau, vừa được bổ xung thêm kiến thức về văn hóa, về giao tiếp.

_Mình đúng là ngu và dại quá, kiểu này trò chơi của mình phải kết thúc sớm ở đây. Mình không còn chịu đựng hơn được nữa rồi, mình mệt mỏi quá rồi...!!

Vừa bước lên đầu cầu thang lầu ba, Diễm thấy trước cửa lớp mà Diễm sắp dạy, tất cả bọn con trai trong lớp đều đứng xếp thành hai hàng dài, bọn nó chờ cho Diễm một lối đi ở giữa.

Một thẳng đứng đầu hàng hô to.

_Cô giáo đã lên...!!

_Bộp...bộp...bộp...!!

Những tiếng vỗ tay vang lên làm không khí xung quanh thêm nhộn nhịp, Diễm đứng sững lại, Diễm đã dự đoán được nhiều tình huống nhưng tình huống này Diễm không nghĩ ra, quá bất ngờ, nên nhất thời Diễm không có phản ứng gì.

Diễm quan sát tất cả bọn con trai trong lớp, có lẽ sinh viên của Diễm còn nhiều tuổi hơn Diễm vì họ đều là sinh viên năm hai cả rồi, trong khi một cô gái như Diễm nếu còn đang đi học đại học thì Diễm mới đang học năm nhất.

Diễm bật cười, mỉm cười thật tươi, Diễm nói.

_ Cảm ơn các bạn, chúng ta có thể vào lớp học được rồi chứ...??

Họ kinh ngạc nhìn Diễm, họ tưởng họ làm thế là sẽ khiến Diễm sợ, Diễm sẽ bỏ cuộc không dạy nữa nhưng ngược lại họ lại khiến Diễm mỉm cười, khiến Diễm thích thú, bọn nó nháy mắt bảo nhau.

_ Xem ra cô giáo mới này không phải là người dễ chơi đâu...!!

Diễm bước vào lớp, Diễm tròn xoe mắt nhìn cả lớp, lớp này toàn con trai, không hề có một đứa con gái nào, Diễm hỏi một tên ngồi đầu bàn.

_ Làm ơn cho cô hỏi, lớp bạn không có con gái à...??

Tên đó nháy mắt trả lời.

_ Cô là người phụ nữ duy nhất của lớp em....!!

Diễm le lưỡi.

_ Cô không dám, làm người phụ duy nhất của lớp em khó lắm, vì cô sợ sẽ bị các em bắt nạt....!!

Tên đó trêu.

_ Cô chỉ đùa, bọn em kính trọng cô, vui mừng chào đón cô nên mới sắp hàng ngoài cửa lớp để đón tiếp cô, bọn em làm gì có ý dọa nạt cô đâu....!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nếu phải cô giáo khác thì có lẽ đã sợ, đã bỏ chạy hay khóc ngất lên vì trò đùa của mấy sinh viên nam này nhưng họ đã trêu nhằm người, Diễm là một cô gái lì lợm, một cô gái nghịch như quỷ, bọn họ càng bày trò, Diễm càng thích, vì Diễm là người thích đùa, Diễm đang lo sợ, Diễm phải dạy một lớp buồn tẻ, chán ngắt nhưng thật không ngờ lớp này lại thú vị như thế.

Diễm sung sướng nghĩ.

_ Thật không uổng công mình đến đây dạy thay chị Thúy....!!

Mở laptop, Diễm cắm dây, Diễm nói.

_ Ai có thể kéo hộ cô tấm bảng kia xuống được không...??

Bọn con trai trong lớp nhao nhao.

_ Kia...!!ai đẹp trai, ai cao nhất lớp lên mở máy chiếu, kéo hộ bảng cho cô giáo mau lên....!!

Họ đùn đẩy nhau, cuối cùng một anh chàng có chiều cao như cây sào lên mở máy chiếu, lên kéo bảng hộ Diễm, Diễm mỉm cười nói.

_ Cảm ơn em....!!

Tên đó cười.

_ Không có gì, nếu cô muốn cảm ơn em, em muốn nhờ cô một việc....!!

Diễm khoanh tay trước ngực, thân người đứng dựa vào bàn, Diễm hỏi.

_ Em muốn tôi trả ơn em thế nào...??

Tên đó tỉnh bơ nói.

_Em muốn mời cô đi uống nước với em, cô có đồng ý không...??

Diễm lắc đầu nói.

_Em không nên lẫn lộn việc công, việc tư với nhau....!!

_Sao cô lại nghĩ là em đang lẫn lộn việc công, việc tư với nhau, em đã phân biệt rạch ròi đấy chứ...??

_Em thử nói em đã phân biệt nó như thế nào...??

_Em giúp cô mở máy chiếu, giúp cô kéo bảng, không phải là em đang giúp cô vì việc riêng à...??

Diễm hỏi cả lớp.

_Bạn sinh viên này nói có đúng không cả lớp...??

Bọn con trai cười rú lên, bọn nó hô to.

_Đúng....!!Cô nên đi uống nước với nó đi....!!

Diễm gật đầu.

_Nếu thế cả lớp thay cô mời bạn ấy đi uống nước nhé....!!

Bọn nó ngơ ngác hỏi Diễm.

_Tại sao bọn em phải mời nó thay cô...??

_Đơn giản thôi, nếu không mở máy chiếu, không kéo bảng, các em sẽ không thể học được, còn cô, dù không có máy, không có bảng, cô vẫn có thể nói, vẫn có thể giảng, cô chỉ sợ lúc đó các em sẽ không hiểu cô nói gì vì không có những trích dẫn, những ví dụ minh họa.

_Người thiết thòi ở đây là các em, không phải là cô, nếu các em không phối hợp tốt với cô, các em sẽ không thể học tốt, cô cũng không thể hoàn thành tốt vai trò giảng viên của mình.

_Cô bảo cả lớp mời bạn ấy đi uống nước là vì thế, đây là việc công không phải là việc tư....!!Cô hy vọng từ bây giờ cho đến khi cô Thúy khỏi bệnh chúng ta sẽ phối hợp với nhau thật tốt, các em có đồng ý không...??

Cả lớp im lặng, bọn nó không ngờ cô giáo trông mặt mũi còn trẻ măng này lại khó bắt nạt đến thế, trong lớp này chỉ có một người im lặng, một con người cô độc, một kẻ lạnh lùng.

Hắn nhìn Diễm không chớp, hắn quan sát Diễm từ đầu đến chân, môi hắn khẽ nhếch lên, trong ánh mắt hắn vừa mới ánh lên một cái nhìn thật đáng sợ, không hiểu hắn vừa tính toán gì ở trong đầu mà bây giờ trông mặt hắn đã lạnh lại càng lạnh hơn.

Diễm vết tên Diễm trên bảng, Diễm nói.

_Đây là tên cô, thay lời chào, cô là Thúy Vi....!!

Cả lớp uốn lưỡi nói.

_Chào cô....!!

_Chúng em rất vui vì được gặp cô....!!

Giọng của bọn nó chứa đầy đe dọa.

_Hy vọng là cô sẽ dạy bọn em rất lâu, rất lâu....!!

Diễm biết nhưng vẫn tĩnh bơ.

_Cảm ơn các em....!!

_Cô cũng hy vọng là cô sẽ dạy các em thật tốt. Có gì không hiểu, các em cứ hỏi cô, nếu cô biết cô sẽ nói, còn nếu không, cô sẽ đi hỏi hộ các em....!!

Một loạt âm thanh từ dưới lớp vang lên, thằng thì ho, thằng thì kêu, thằng thì bấm bút kêu tách tách, thằng thì cười, thằng thì đùa. Bọn nó định phá không cho Diễm dạy.

Diễm vỗ bàn đánh dầm một cái làm cả lớp giật nảy, tất cả đều im phăng phắc, bọn nó hốt hoảng nhìn Diễm không chớp, tim bọn nó đều bay ra khỏi lồng ngực, cho bọn nó hai giây lấy lại tinh thần, Diễm quan sát khắp cả lớp, môi Diễm cười, hai hàm răng Diễm nghiền chặt vào nhau, Diễm bảo.

_Chúng ta bắt đầu học thôi...!!

—

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Kết thúc buổi dạy, Diễm bảo cả lớp.

_Chào các em, hẹn gặp các em vào buổi sau...!!

Bọn con trai tròn xoe mắt nhìn Diễm, họ thật không ngờ kiến thức của Diễm lại rộng như thế, nếu bọn họ biết Diễm là ai thì họ sẽ còn phải kinh ngạc nhiều hơn nữa.

Diễm đã đi học đại học năm Diễm mười lăm tuổi, có thể nói Diễm là một thần đồng, nếu Diễm không quá lười, nếu Diễm tìm được sở thích và đam mê của mình thì có lẽ Diễm còn tiến xa hơn nữa, nhưng rất tiếc Diễm có học cho đến tận bây giờ vì làm theo lời ông Hải – bố của Diễm, không phải do Diễm tự nguyện, nên dù có giỏi mà không có lòng đam mê cũng không giúp gì cho con đường công danh của Diễm.

Cả lớp lấy sách vở, họ lục đục rời khỏi giảng đường, chỉ còn lại duy nhất một người là vẫn còn ngồi lại.

Diễm không chú ý đến anh ta, vì Diễm còn đang bận đóng nắp laptop, còn đang bận cất cuốn sổ giáo án vào cặp.

Hắn đứng dậy, hần bước về bàn của Diễm, hần hỏi.

_Cô là sinh viên năm thứ mấy...??

Diễm giật mình gắng đầu lên nhìn hần. Diễm nhũn mày hỏi.

_Tôi không hiểu ý của em...!!

_Đừng có xưng cô với tôi, tôi nhiều tuổi hơn cô....!!

Diễm bực mình đáp.

_Tôi nhiều tuổi hơn hay ít tuổi hơn anh thì cũng chẳng có gì là quan trọng, có thể đi ra đường tôi phải gọi anh là anh nhưng ở đây là trường học, tôi là giáo viên của anh nên anh phải tôn trọng tôi...!!

Hần khinh khỉnh.

_Cô nghĩ một con bé vừa mới học xong cấp ba như cô là có thể dạy được người khác à...??

Diễm tức giận.

_Này anh kia...!! Tôi không hiểu vì sao anh lại nói thế nhưng thái độ vô lễ của anh là không thể chấp nhận nổi....!!

Hần đứng sát vào người Diễm.

_Tôi không chấp nhận được ở chỗ nào...??

Diễm sợ hãi, mặt tên này lạnh như băng, thái độ lại thù nghịch, Diễm không hiểu chỉ vừa mới gặp mặt, Diễm có làm gì hần đâu mà hần lại tìm cách gây sự với Diễm.

Diễm lùi lại, Diễm quát.

_Anh định làm gì thế hả...??

_Tôi chẳng làm gì cả....!!

_Nếu thế làm ơn tránh đường cho tôi đi....!!

_Tại sao tôi lại phải tránh...!!

Vừa tức, vừa cáu, Diễm hét.

_Thái độ của anh đối với giáo viên như thế hả...?? Anh có muốn bị nhà trường đuổi học không...??

_Nếu thế cô làm đi vì tôi không phải là sinh viên của trường này, tôi có thể làm những gì mà tôi muốn....!!

Diễm cười khẩy.

_Nếu anh phải là sinh viên của trường này thì tôi cũng không cần phải giữ phép tắc với anh nữa....!!

_Nói đi anh muốn gì...??

_Muốn hôn cô....!!

Diễm đỏ bừng cả mặt, từ bé đến giờ chưa có ai hôn Diễm, Diễm cũng chưa yêu ai, một con bé đã tốt nghiệp đại học, đã mang tiếng là trưởng thành nhưng Diễm lại chẳng biết gì về mối quan hệ giữa nam và nữ, Diễm coi bạn trai và bạn gái như nhau.

Diễm cáu.

_Nếu anh còn đùa giỡn như thế này thì đừng trách tôi độc ác, tôi sẽ không nhìn anh nữa đâu....!!

_Không nhìn tôi cô nghĩ cô làm được gì....!!

Diễm hét chịu nổi, dứt nốt laptop vào cặp, Diễm cầm cặp, Diễm quay người bỏ đi, hấn ta lòi Diễm đứng lại, đẩy Diễm đứng sát vào bảng, hấn lạnh lùng nói.

_Cô nhanh quên nhỉ, chúng ta đã từng gặp mặt nhau cô không nhớ sao...??

Diễm đỏ bừng mặt, hơi thở của hấn phả vào mặt Diễm, Diễm có thể ngửi thấy mùi nước hoa từ cơ thể của hấn, có thể ngửi thấy mùi kem cạo râu trên mặt hấn, hai tay hấn chống ngang đầu Diễm, Diễm sợ ánh mắt đau khổ, hận thù của hấn, Diễm cúi mặt xuống, miệng hỏi.

_Tôi và anh đã từng gặp mặt nhau sao...??Tại sao tôi không nhớ gì cả...??

Hấn cay đắng đáp.

_Tất nhiên là cô không nhớ được gì rồi vì cô ở trên cao, còn tôi, tôi là một kẻ mặt vạ, một kẻ có số kiếp long đong làm sao xứng với cô....!!

Diễm càng nghe, Diễm càng mù mờ, Diễm sợ nếu còn đứng ở đây lâu, nếu ai mà đi ngang qua, họ thấy cảnh này họ lại bình phẩm lung tung.

Diễm đẩy hấn đứng xa Diễm ra, Diễm cảnh cáo.

_Nếu lần sau anh mà còn để tôi thấy anh xuất hiện trước cửa lớp của tôi một lần nữa tôi sẽ kêu bảo vệ đuổi anh ra khỏi trường....!!

_Tôi hy vọng là tôi sẽ không còn phải gặp lại anh nữa, Chào anh....!!

Diễm vừa dứt lời, Môi hấn áp lên môi Diễm, tuy chỉ là một thoáng chốc nhưng nó đã khiến Diễm đỏ bừng cả mặt, khiến trái tim Diễm đập thật nhanh, khiến cơ thể Diễm run rẩy, nụ hôn đầu của Diễm đã bị một người đàn ông lạ lùng, bị một người đàn ông vừa mới gặp cướp mất.

Lệ trên mi rơi xuống, từng giọt từng giọt, trái tim Diễm bây giờ hóa đá, cái cảm giác xúc động, đau khổ này khiến Diễm ngạt thở, đến khi hấn buông Diễm ra, Diễm chỉ còn là một cái xác không hồn. Diễm từ từ ngồi thụp xuống, Diễm ngồi ngây dại như một kẻ mất trí.

Hấn buông tay Diễm ra, hấn bỏ đi, Diễm vẫn còn ngồi im trên sàn nhà, nước mắt Diễm không ngừng tuôn rơi, Diễm đã khóc như mưa. Tại sao chỉ một nụ hôn của hấn lại khiến Diễm đau khổ...??Tại sao chỉ một câu nói của hấn cũng khiến Diễm ngu ngơ, khiến Diễm thần thờ, ngay cả một câu trách móc, một hành động để bảo vệ mình, để đòi lại nụ hôn đầu Diễm cũng không thể làm được, chân tay Diễm đã tê cứng cả rồi, sức lực trong người Diễm như vừa bị ai đó hút cạn.

Diễm vừa bước vào nhà, ông Hải quát.

_Diễm lại đây bố bảo....!!

Diễm ngán ngẩm nói.

_Bố lại có chuyện gì muốn con làm cho bố nữa....??

Ông Hải cáu.

_ Có phải con đã đến trường Hồng Hà để làm giáo viên không...??

Diễm giật thót, tại sao ông Hải lại biết được chuyện này...??, Diễm ấp úng.

_ Sao...sao bố biết...??

_ Con tưởng là con có thể giấu bố mọi chuyện con gây ra hay sao...??

Diễm tức.

_ Con phải có quyền làm những gì mà con thích chứ...??Tại sao mọi chuyện con luôn phải nghe theo sự sắp xếp của bố....??

_ Tại sao ư...??Tại vì bố muốn tốt cho con....!!

_ Muốn tốt cho con bố phải cho con làm những gì mà con muốn, nếu bố cứ ép con làm theo ý bố làm sao con có thể vui, có thể có đam mê với những công việc mà con không thích....!!

_ Đam mê...?? Thích thú...?? Nó có giúp con sống tốt hay không...?? Hay là chỉ mang lại tai họa cho con....??

_ Bố là bố của con nên bố hiểu nên làm thế nào để mang lại hạnh phúc, mang lại niềm vui, mang lại cuộc sống cho con....!!

Diễm bật cười, Diễm cay đắng nói.

_ Bố không hiểu gì về con cả, con ghét kinh doanh, ghét phải theo công việc của gia đình, con muốn trở thành một nhà văn, một nhà văn bố có hiểu không...??

Ông Hải hét.

_ Quên cái ước mơ và mộng tưởng vớ vẩn đó của con đi. Không văn chương, không thơ phú gì hết, tại sao con lại thích mấy tên điên khùng đó, bố thấy mấy tên nhà văn, mấy tên nhà báo, tên nào cũng bị điên hết cả, họ không hiểu đời sống thật là gì, cuộc sống thật là gì, sống mà lúc nào tâm hồn cũng trên mây thì có gì là hay đâu....!!

_ Con nên suy nghĩ kĩ lại đi, đừng vì những tư tưởng, những suy nghĩ bông bột nhất thời làm cho con bị mờ lối, làm cho trí óc con không được tỉnh táo. Hãy nghe lời bố, hãy gạt bỏ những thứ đó ra khỏi đầu đi con, hãy đi theo nghiệp kinh doanh của gia đình, con là một con bé tài năng, một nhân tài hiếm có nhờ con gia đình của chúng ta sẽ giàu có, sẽ nổi tiếng, nhờ con xã hội sẽ có nhiều người được ấm no....!!

Diễm ngồi im, Diễm không nói gì, không phản bác lại lời nói của ông Hải. Ông Hải nói tiếp.

_ Bắt đầu từ ngày mai, con sẽ theo ta đến công ty làm việc, vị trí giám đốc của công ty vẫn còn bỏ trống, bố muốn con thay vào vị trí đó....!!

Diễm lắc đầu.

_ Con không thể, con không muốn, con về nước lần này vì con muốn được nghỉ ngơi sau ba năm đi sang bên đó du học, con không muốn dính líu đến công việc trong thời gian con nghỉ ngơi....!!

Ông Hải mai mỉa.

_ Con nói hay lắm nhưng con nên nhớ, bố sẽ không để yên cho con đâu. Bố chỉ một mình con, nếu con không muốn nối nghiệp gia đình cũng không sao, nếu con không muốn, bố sẽ kiếm một chàng rể, người đó sẽ thay thế con quản lí công việc kinh doanh của gia đình ta. Con nghĩ thế nào...??

Mặt Diễm tái nhợt, Diễm đứng bật dậy, quá kinh ngạc và sợ hãi, Diễm hét.

_ Bố bảo sao...?? Làm sao con có thể lấy chồng ở tuổi mười tám được, con không muốn....!!

Ông Hải thờ dãi.

_ Bố biết là bố hơi tàn nhẫn khi ép con lấy chồng ở tuổi này nhưng mà tình hình sức khỏe của bố không được tốt, bố sợ là bố sẽ ra đi bất cứ lúc nào, nên bố muốn trước khi bố nhắm mắt, bố có thể trông thấy con yên bề gia thất, nhìn thấy con có thể quản lí được sản nghiệp của gia đình....!!

Diễm đau đớn hỏi.

_ Bố...bố bị làm sao...??

_ Bố bị bệnh tim cách đây đã hai năm rồi....!!

Diễm gào lên.

_ Sao bố không nói gì con cho biết...?? Sao bố lại cố tình giấu giếm con....!!

Ông Hải nắm lấy tay con gái, ông nói.

_Bố không nói cho con biết vì bố không muốn con lo lắng, con sầu khổ, bố muốn con yên tâm học hành. Nay con đã về đây rồi, bố có thể nói cho biết, có thể yên tâm giao lại công ty cho con. ....!!

_Nhưng mà con là một con bé mới có mười tám tuổi, mặc dù kiến thức con có nhưng kinh nghiệm thương trường con hoàn toàn mù tịt, con sợ con sẽ đẩy công ty đến cảnh phải phá sản, đẩy gia đình ta vào cảnh túng quẫn, tù đầy vì thiếu nợ....!!

Bạn đang đọc truyện *Mướn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Ông Hải trấn an Diễm.

_Con đừng lo lắng quá, điều này bố đã tính trước cả rồi. Đầu tiên bố muốn con đến công ty thực tập cho quen dần với công việc, sau đó bố sẽ tìm chồng cho con. ....!!

Diễm hét to.

_Con không lấy chồng đâu, việc đi làm ở công ty con có thể thương lượng, còn chuyện lấy chồng, con nhất định không nghe theo sự sắp xếp của bố, nhất định là không....??

Ông Hải ôm lấy ngực, mặt ông tái lại, mồ hôi rịn đầy trán. Diễm bật khóc, vội ôm lấy bố, Diễm run sợ hỏi.

_Bố....!! bố không sao chứ....?? Con xin lỗi....!!

Ông Hải thều thào.

_Mau lấy lọ thuốc trong túi áo cho bố....!!

_Vâng....!!

Diễm vội lục túi áo ông Hải, Diễm lôi ra một lọ thuốc màu trắng, mở nắp, Diễm dốc thuốc vào tay. Diễm đau xót hỏi.

_Mấy viên hả bố....!!

_Năm viên....!!

Diễm đưa thuốc, đưa nước cho ông Hải, ông vội uống. Chờ ông uống xong, Diễm đỡ ông ngồi dậy, Diễm khóc nức lên, ôm chặt lấy ông. Diễm run rẩy nói.

_Xin..xin bố đừng bỏ con, con sẽ cố làm theo những gì mà bố nói. Con xin bố....!!

_Con gái ngoan, bố thực lòng không muốn ép con nhưng quả thật bố không thể sống lâu hơn được nữa, căn bệnh này có thể khiến bố ra đi bất cứ lúc nào, bố không hề tiếc của cải, không hề tiếc bất cứ thứ gì, bố chỉ lo cho con thôi. ....!!

_Nếu con lo cho bố, yêu bố, con có thể làm theo lời của bố được không....??

Diễm đau đớn gục mặt khóc nức nở. Diễm gạt đầu nói.

_Con sẽ cố....!!

_Cảm ơn con....!!

Quá đau buồn, quá chán nản, Diễm đi lang thang ngoài đường, thành phố đã lên đèn từ lâu, cả ngày hôm nay Diễm đã không có gì vào bụng, vì dù có đói Diễm cũng không thể nuốt nổi được thứ gì, tức giận, buồn đau đã làm tâm trí Diễm căng thẳng, làm con tim Diễm nhức nhối.

Thờ dài, Diễm đếm từng bước chân, con phố này đã từ lâu, Diễm không còn được đi dạo như đêm nay, ba năm xa cách, ba năm đợi chờ, nay Diễm trở về đây, Diễm đang rộng đôi vòng tay, Diễm hét nhỏ.

_Chào thành phố thân yêu....!! Chào quê hương....!! Chào đất mẹ....!!

_ Con đã về...!! Đã về rồi đây...!! Con đã về và sẽ không bao giờ đi nữa....!!

_ Con vui lắm vì ba năm qua thành phố có nhiều đổi khác, cuộc sống của mọi người đã khởi sắc hơn.

_ Nhưng sao đòi con lại bi thảm, lại sầu khổ thế này...?? Con phải làm sao đây, phải giải quyết chuyện này như thế nào đây, con không thể bỏ bố con, không thể không nghe theo sự sắp xếp của ông vì ông sắp chết rồi, con là người thân duy nhất, người duy nhất còn ở bên cạnh ông, nếu con sống mà không thể làm ông vui, ông hài lòng, con sẽ hối hận cả đời, còn nếu con làm theo lời ông, con sẽ là một con rối, đời con sẽ sống mà như đã chết, sẽ chẳng còn có ý nghĩa gì cả....!!

_ Con phải làm thế nào để bố con không phải chết...?? con phải làm gì để con và bố con có thể có được một đáp án mà không làm phật lòng cả hai...?? Con phải làm gì...??có ai trả lời hộ con không...?? Có ai biết cách không...??

Bụng Diễm sôi lên sùng sục, không chịu nổi cái đói đang hành hạ, Diễm tạt vào một quán ăn ven đường.

Diễm gọi một đĩa gà rán chiên bơ, một đĩa sa lách, một đĩa măng tây. Diễm vừa ăn, vừa ngắm mọi người xung quanh, đôi mắt Diễm tối lại khi Diễm phát hiện ra một người, Diễm hy vọng là hấn không nhận ra Diễm nhưng mà không may cho Diễm, hấn lại nhận ra Diễm mặc dù Diễm đã cố tình cải trang khi đi dạy.

Hấn đứng dậy, hấn bước đến bàn của Diễm, Diễm cúi mặt xuống, Diễm giả vờ ngó lơ đi chỗ khác, Diễm cầu mong hấn đứng đến gần bàn của Diễm, cầu mong hấn bỏ đi chỗ khác, chờ đợi một lúc lâu Diễm gắng mặt lên, chút xíu nữa là Diễm sẽ bật người ra đằng sau.

Mặt hấn cúi gần sát mặt Diễm, Diễm đỏ bừng cả mặt, trái tim Diễm nhảy lung tung trong lồng ngực, vừa sợ, vừa giận, vừa tức Diễm quát.

_ Anh định dọa tôi chết đấy hả...??

Hấn nhếch mép.

_ Cô đang mơ tưởng đi đâu thế...??có phải gặp lại tôi, cô mới ngỡ ngàng, mới sợ hãi đúng không...??

_ Tôi không quen anh...!!

_ Cô giáo Thúy Vi đứng ở trên lớp, với cô gái đang ngồi trước mặt tôi đây không phải là hai cô gái khác nhau chứ...??

Mặc dù hơi sợ vì bị hấn lật tẩy, nhưng Diễm vốn là một cô gái gan dạ, một cô gái lì lợm, đối với những trò đùa kiểu này chẳng có gì là có thể làm cho Diễm mất tinh thần, mà ngược lại, hấn càng khẳng định Diễm là Thúy Vi thì Diễm lại càng cố cãi.

_ Tôi không hiểu anh đang nói gì...?? Nếu muốn làm quen với tôi, anh không cần phải dùng đến cách này....!!

Hấn bật cười.

_ Cô nghĩ là tôi đang cố làm quen với cô...??

Diễm nhú mày.

_ Không lẽ tôi đã nói sai...??

_ Sai hoàn toàn....!!

Rất tự nhiên, bàn tay hấn quét nhẹ lên môi Diễm, miệng hấn thì thào vào tai Diễm

_ Nếu không muốn tôi nhận ra cô thì cô nên thay đổi kiểu tóc đi, nên thay đổi mùi hương trên tóc đi, nụ hôn của tôi lúc sáng thế nào, có tuyệt không...??

Đôi môi mím chặt, tức giận trong lòng Diễm bùng lên, Diễm đứng phắt dậy, bàn tay Diễm dơ lên.

_ Bốp....!!

Diễm tát thẳng vào mặt hấn. Diễm hét.

_ Hãy nhận lấy những gì mà anh gây ra cho tôi. Đồ hèn nhát....!! Đồ khốn kiếp....!! Tôi căm ghét anh....!! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa....!!

_ Anh hãy biến đi....!! Hãy để cho tôi yên....!!

Diễm ra tay hơi mạnh, trên má hấn vẫn còn hấn năm ngón tay của Diễm, Diễm cảm thấy có chút hơi hối hận nhưng nghĩ lại nụ hôn cưỡng ép của hấn sáng nay, lòng thương hại dành cho hấn tự nhiên lại bay đi mất. Bây giờ trong lòng Diễm chỉ còn lại sự uất ức, căm giận và tức tối.

Mọi người xung quanh ở đây đều tròn mắt nhìn hấn và Diễm không chớp, Diễm và hấn diễn sinh động đến nỗi những người đang ăn phải ngừng ăn, những người đang uống phải ngừng uống, ngay cả tiếng nói chuyện, tiếng gì rầm rộ cũng không nổi, họ đều đang nhìn hai người.

Hắn xoa má, hắn cười nhạt bảo Diễm.

_ Món nợ giữa hai chúng ta coi như là kết thúc. Bây giờ tôi có thể làm những gì mà tôi muốn đúng không...??

Diễm lấp bắp.

_ Anh...anh nói như thế nghĩa là sao...??

_ Trước khi đánh tôi, cô phải biết chứ...??

_ Anh....anh...!!

Quá phần uất, con tức đang dâng lên tận cổ khiến Diễm khó nuốt nổi thức ăn. Diễm dừng dừng bỏ đi, Diễm bảo nhân viên phục vụ.

_ Chị làm ơn tính tiền cho em....!!

_ Cửa em hết một trăm hai mươi lăm ngàn....!!

Diễm sờ vào túi quần, mặt Diễm tái lại, mồ hôi đang rịn ra đầy trán, trước lúc đi, Diễm đã bỏ tất cả điện thoại, ví tiền ở nhà rồi, Diễm kêu khổ.

_ Thế này làm sao mình trả được tiền thức ăn cho người ta....!!

Diễm run rẩy nói.

_ Em...em xin lỗi nhưng...nhưng em đã bỏ quên ví tiền ở nhà rồi....!!

Nhìn thái độ khổ sở và nói như gà mắc tóc của Diễm, chị nhân viên vừa bực mình, vừa buồn cười. Chị nhíu mày hỏi.

_ Bây giờ em định tính thế nào...??

_ Em...em có thể mượn điện thoại của chị gọi nhờ được không...??

_ Em định gọi cho ai...??

_ Bạn em. Em muốn nhờ nó mang tiền đến đây trả chị...!!

Chị kia cau gặt bảo Diễm.

_ Sắp đóng cửa đến nơi rồi, nhà em ở đâu, nếu ở xa quá làm sao bọn chị chờ em được....!!

Diễm khổ sở không biết làm như thế nào, một giọng nói vang lên bên cạnh Diễm.

_ Để tôi trả cho....!!

Hắn đặt tiền lên bàn, hắn hỏi chị nhân viên.

_ Đã đủ chưa...??

Chị nhân viên gật đầu.

_ Đủ rồi. Cảm ơn quý khách. Hẹn gặp lại quý khách lần sau....!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Diễm mở to mắt nhìn hắn, Diễm cau.

_ Ai khiến anh trả dùm tôi....??

Hắn mai mỉa.

_Cô định ở đây làm để trả nợ tiền thức ăn của cô à...??

_Anh...anh....!!

_Nói cho tôi biết tôi phải trả lại tiền cho anh bằng cách nào...??

Hắn ngẫm nghĩ.

_Nếu tôi yêu cầu cô một việc, cô sẽ làm cho tôi chứ...??

Diễm nói.

_Tôi nợ anh tiền, không phải nợ ân tình của anh nên anh đừng hòng bắt tôi làm gì cho anh...!!

_Cô nói đúng nhưng mà tôi không cần cô trả tiền cho tôi, tôi chỉ cần cô làm cho tôi một việc, sau khi cô làm xong, món nợ hôm nay coi như xóa bỏ. Thế nào cô có đồng ý không...??

_Trước khi tôi đồng ý tôi phải biết anh cần tôi làm gì cho anh chứ...??

Môi hắn nhếch lên.

_Lấy lại cái tát mà lúc nãy cô đã đánh tôi....!!

Diễm giật thót, tuy là hơi sợ nhưng mà đã là quân tử thì nói lời phải giữ lấy lời, trước khi để cho hắn đánh, Diễm gằn giọng.

_Anh là một tên không ra gì, anh hứa là sau khi đánh tôi rồi, kể từ nay tôi và anh không còn ai nợ ai nữa, tôi cũng yêu cầu anh một điều là đừng bao giờ để tôi gặp lại anh nữa....!!

_Tại sao tôi phải nghe theo lời của cô....??

_Vì nếu anh không làm theo yêu cầu của tôi, anh cũng đừng hòng bắt tôi làm theo yêu cầu của anh....!!

_Cô ghê gớm nhỉ, nhưng mà thôi được rồi, nếu chúng ta không ai nợ ai, tôi sẽ không tìm cách gặp mặt cô, còn nếu cô và tôi vẫn còn nợ nhau thì chúng ta vẫn còn gặp nhau đúng không...??

_Anh...anh....!!

_Nào chia má của cô ra đây, tôi cần phải đánh....!!

Diễm run rẩy, biết là sợ, biết là đau nhưng nỗi đau thể xác còn mau tan, nỗi đau tinh thần, nỗi sợ hãi do hắn gây ra còn đau hơn ngàn vạn mũi kim châm.

Diễm nói.

_Đánh đi....!!

Hắn cười nhạt bảo.

_Cô định để tất cả mọi người ở đây biết là tôi đánh con gái à...? nếu để họ nhìn thấy thì con gì là mặt mũi đàn ông của tôi nữa....!!

Diễm cay cú nói.

_Mặt nam nhi của anh đã mất từ lâu rồi, anh cần gì phải cố tỏ ra mình là một người tốt. Sao anh không dũng cảm nói cho mọi người ở đây biết anh là một tên xấu xa và bỉ ổi như thế nào đi....??

_Cô...cô....!!

Hắn nắm lấy tay Diễm, hắn lôi Diễm ra ngoài. Kể từ lúc Diễm gặp hắn, mọi người trong quán không ai làm được việc gì khác ngoài việc ngồi im nhìn hai người, ngay cả thờ họ cũng không dám thờ mạnh, ngay cả đói họ cũng không dám ăn, khát không dám uống, hai người diễn sinh động quá nên họ không nỡ bỏ qua bất cứ một cảnh nào, nay hai người bỏ đi rồi, họ mới hoàn hồn, mới quay về với việc thưởng thức ăn uống, mới nói chuyện với nhau.

Diễm hất tay hắn ra khỏi tay Diễm, Diễm quát.

_Anh muốn gì mà lại lôi ra đây...??

_Không phải là cô muốn tôi đánh cô à...??

_Đúng....!!

_Nếu thế tôi phải lôi cô ra đây mới đánh cô được chứ, ở trong đông người như thế làm sao tôi dám ra tay....!!

Diễm hét.

_Đánh thì đánh đi, đừng đứng đó lăm mồm...??

_Xem ra cô đã nôn nóng lắm rồi nhỉ...??

Hắn giả vờ thờ dài.

_Nếu thế cô nhắm mắt lại đi...??

_Tại sao tôi phải nhắm mắt....??

_Cô mở mắt nhìn tôi trừng trừng thế kia làm sao tôi có thể ra tay, cô không thấy là mắt cô nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống tôi hả...??

_Đồ hèn nhát....!!

_Thế nào cô có làm không...?? hay là cô muốn tôi làm phiền cô nữa....??

_Được rồi...!! làm thì làm, anh đừng tưởng tôi sợ anh....!!

Diễm nhắm mắt lại, mặt Diễm vênh lên, cổ nén cười, hắn nói.

_Tôi chuẩn bị ra tay đây....!!

Diễm tưởng hắn đánh Diễm thật nhưng hắn không đánh Diễm mà hắn đang hôn Diễm, Diễm hét hoảng. Diễm cố đẩy hắn ra, hắn ôm lấy Diễm thật chặt, khi nụ hôn dứt, hắn nói.

_Xem ra chúng ta còn phải gặp lại nhau dài dài, vì tôi và cô vẫn còn nợ nhau nhiều lắm....!!

Quá tức giận, Diễm dậm thật mạnh vào chân hắn, khiến hắn kêu toáng lên.

_Đau quá....!!

Diễm cắn phẫn hết.

_Đồ biến thái....!! Đồ độc ác....!!! Đồ xấu xa....!!

_Tại sao anh dám làm như thế với tôi hả...??

Hắn dọa.

_Nếu cô mà hét toáng lên như thế, tôi lại hôn cô nữa đấy...??

Diễm cũng không vừa.

_Anh cứ thử làm đi, tôi sẽ tố cáo anh tội quấy rối, thử xem lúc đó anh trả lời với công an thế nào...??

Hắn nheo mắt bảo.

_Cô cũng mạnh miệng thật....!! nhưng trước khi cô làm được như thế, số phận của cô đã không may rồi....!!

Diễm run sợ.

_Anh...anh định làm...làm gì tôi....??

Mặt hắn trở về khuôn mặt vô cảm, lạnh lùng ban đầu. Vẫy một chiếc xe tắc xi, hắn bảo Diễm.

_Cũng khuya rồi, cô nên về nhà đi....!!

_Tôi không cần anh phải thương hại, tôi có thể tự đi bộ về nhà....!!

_Cô là con gái một mình đi ngoài đường như thế này không an toàn đâu, cô có muốn bị bọn trộm lột, du côn bắt cóc không hả, hay là cô thích bị bọn nó làm nhục...??

Diễm toát hết mồ hôi hột vì sợ, Diễm run rẩy lắp bắp.

_Anh..anh đừng hòng dọa được tôi....??

_Cô không đọc báo à...??, cô không thấy những chuyện như thế xảy ra hàng ngày ở cái thành phố này sao...??

Đầu gối Diễm va lập cập vào nhau, trời mùa hè nóng nực, Diễm lại cảm tưởng bây giờ đang là mùa đông.

Hắn quát.

_Còn không mau lên xe đi...??

_Nhưng...nhưng tôi không mang theo tiền, làm sao tôi có thể trả anh ta...??

_Cô yên tâm tôi đã trả anh ta thay cô rồi. Cô cứ lên đi....!!

_Nhưng tôi không muốn nợ anh....!!

Hết chịu nổi, hắn lôi Diễm đến gần xe tắc xi, hắn đẩy Diễm vào trong, đóng cửa xe lại, hắn bảo anh chàng tài xế xe.

_Đưa cô gái này về nhà....!!

_Vâng....!!

Chiếc xe phóng vút đi, hắn đứng lặng nhìn theo, rút tay vào túi quần hắn lấy ra một bức ảnh, hắn cười nhạt.

_Thật không may cho cô là cô đã gặp phải tôi, mặc dù không muốn nhưng cô phải thay cha cô trả lại những gì mà ông ấy đã lấy mất của tôi....!!

Bạn đang đọc truyện *Mưón Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Sáng hôm nay Diễm phải đến công ty nhận việc, ngày đầu tiên đi làm khiến Diễm chán nản, mệt mỏi, đã sẵn tính lười và chán ghét công việc kinh doanh nên Diễm trông chẳng khác gì còn mèo lười vẫn còn cuộn trong chăn ấm.

Ông Hải nhú mày tỏ vẻ không hài lòng.

_Con làm gì mà trông con như thể con sắp phải tiễn biệt ai thế...??

Diễm thở dài.

_Bố còn nói, vì bố nên con mới ra nông nổi này, nếu bố để con làm việc mà con thích thì có phải là hơn không...??

_Con đừng ương bướng nữa, ăn sáng đi rồi còn phải đến công ty làm việc nữa...!!

_Dạ, con biết rồi....!!

Vừa ăn được hai bữa, Diễm buông bát xuống, thở dài nãy nê, Diễm nói.

_Hôm nay con phải làm ở bộ phận nào....??

_Bộ phận giao dịch....!!

Diễm gầy nãy.

_Con không làm đâu, bố cho con một chức vụ gì mà chỉ cần ngồi quan sát thôi, còn những việc khác bố để cho những nhân viên kinh nghiệm của bố làm....!!

_Không lẽ suốt đời này con chỉ thích ngồi nhìn người ta làm thôi à...??

_Vâng....!!

Ông Hải mai mỉa.

_ Con nói hay lắm, vậy ai đi làm để nuôi con, ai đi làm để cho con có quần áo mặc, tiền tiêu sài hằng ngày, bắt đầu từ hôm nay bố chỉ cho con tiền lương của con thôi, còn tiền tiêu vặt, mọi khoản khác con tự lo liệu lấy....!!

Diễm cười toe toét.

_ Nếu thế bố cho con ra ngoài sống nhé, con đã có dự định phải làm gì sẵn ở trong đầu rồi....!!

Ông Hải hét.

_ Không được, con không đi đâu hết, nếu con muốn dọn ra ngoài sống trừ phi con thích đi lấy chồng....!!

_ Nếu bố ép con lấy chồng bây giờ thà rằng bố để con sống cả đời với bố còn hơn, con vẫn chưa yêu ai, thích ai làm sao con lấy người ta được....!!

_ Chưa yêu thì bây giờ yêu, chưa thích thì gặp rồi con sẽ thích, thời gian của con còn dài mà....!!

_ Bố nói nghe đơn giản lắm, bố tưởng tìm được một người thật sự yêu con, thích con để lấy sao...??

_ Có gì mà không dễ, bố thấy tình yêu của giới trẻ các con bây giờ đều giống nhau cả, yêu vội, rồi lại chia tay nhau trong vài tháng....!!

_ Con không giống họ, với con khi đã yêu ai rồi thì chỉ yêu duy nhất một người đó thôi, đó chính là lí do vì sao cho tới bây giờ con vẫn chưa yêu ai, chưa thích ai....!!

_ Con yên tâm bố đã tìm được một chàng rể phù hợp với con rồi....!!

Diễm cáu.

_ Con không chấp nhận anh ta đâu, dù người đó có là ai đi chăng nữa....!!

_ Bố tin là khi con gặp được cậu ta rồi, con lại hối hận vì những gì mà con nói hôm nay....!!

_ Con không bao giờ hối hận....!!

_ Cứ chờ đấy, bố không bao giờ nhìn lầm người, không bao giờ đánh giá sai người khác....!!

Diễm im lặng, mối quan hệ giữa hai bố con Diễm từ trước đến nay như nước với lửa, Diễm chán nản nên hay trốn đi chơi, ít khi Diễm chịu ở nhà, ở nhà lúc nào cũng nghe ông Hải bắt Diễm phải làm cái này, phải nghe theo cái kia, khiến Diễm ngán ngẩm, bỏ đi du học chính là giải pháp tốt nhất cho Diễm được thoải mái, được tự do, nhưng dù có đi đâu xa thì cũng không thể bỏ được quê cha đất mẹ, nhất là khi sức khỏe của ông Hải lại yếu kém như thế này.

Ông Hải chỉ có mình Diễm là con, nếu Diễm không ở bên cạnh ông lúc ông cần Diễm nhất, Diễm không thể yên tâm làm thế, bây giờ ông lợi dụng sức khỏe của mình để ép Diễm nghe theo lời ông, ngày trước Diễm còn tìm cơ để phản kháng lại nhưng bây giờ Diễm không thể, chỉ cần Diễm nói hơi to tiếng một chút là ông Hải lại nhăn mặt đau đớn.

Diễm cảm tưởng Diễm đang là một con rối, một quân cờ tốt cho ông Hải đi. Kết thúc bữa ăn sáng, Diễm theo ông Hải đến công ty.

Diễm ăn mặc rất teen, Diễm cố tình làm thế để trêu tức ông Hải, Diễm đồng ý làm theo lời ông nhưng không có nghĩa Diễm ăn mặc thế nào khi đi làm cũng phải theo ý ông.

Ông Hải cau mày.

_ Con định trực cho bố tức chết đúng không...??

Diễm phản kháng.

_ Sao bố lại nói thế, con đã nghe theo lời bố, con đã đi làm, đã đồng ý gặp mặt người đàn ông mà bố bảo là bố sắp gả con cho người ta, bố còn muốn con làm gì cho bố nữa....??

_ Con đúng là một đứa con gái ương bướng, hay cãi lí, con không thể ngoan ngoãn nghe lời bố một lần được hay sao...??

_ Con chỉ nghe lời bố khi bố hiểu được con cần gì, muốn gì, không phải là mọi thứ bố nói, bố bảo con làm đều là ý muốn của con....!!

_ Thôi thôi cho bố xin, bố không có khả năng cãi lý với con. Bây giờ theo bố vào trong....!!

_ Vâng....!!

Hai tay đút vào túi quần, tai đeo headphone, Diễm ngênh ngang bước vào trong, Diễm chán ghét công việc này, nên Diễm muốn quậy phá cho bố chán.

Tất cả mọi người đi ngang qua người Diễm đều quay lại hay ngược nhìn Diễm, người che miệng cười, người lắc đầu, người tròn xoe mắt nhìn Diễm không chớp.

Diễm mặc dù biết những vẫn lơ đi coi như không biết họ đang cười ai, đang nhìn ai, hay là họ đang nghĩ gì trong đầu, Diễm lơ đi tất cả.

Ông Hải cố nén giận, ông lắc đầu thờ dài, từ khi còn nhỏ Diễm đã tỏ ra là một cô bé nghịch ngợm, ương bướng, và hay cãi lại lời ông, Diễm mạnh mẽ như con trai, tính tình tự quyết, thích làm theo ý mình, bà Hồng – vợ ông thường nói Diễm là bản sao của ông Hải, cả hai cha con đều thích làm theo ý mình, đều thích người kia phải nghe theo những gì mà mình nói, cái gì họ cũng cho là mình đúng, cái gì họ cũng cho là mình là nhất nên hai cha con không mấy khi hòa hợp, không mấy khi nói chuyện mà không cãi nhau.

Nhân viên đứng thành hai hàng dài, họ chào đón hai bố con Diễm, Diễm không để ý đến ai, cũng không nhìn ai, hai tay vẫn đút vào túi quần, tai vẫn nghe nhạc, môi Diễm khẽ mỉm cười, cảnh chào đón trang trọng này khiến Diễm thấy ổn, Diễm không muốn làm trung tâm chú ý của mọi người.

Ông Hải bảo mọi người.

_Đây là Diễm – con gái của tôi, kể từ hôm nay nó sẽ thay tôi nhận chức vụ giám đốc giao dịch của công ty, có gì mong mọi người chỉ bảo thêm cho nó....!!

Tất cả nhân viên đồng thanh nói.

_Vâng....!!

Ông Hải thúc nhẹ cùi trỏ vào sườn Diễm, ông nói nhỏ.

_Sao con không chào mọi người đi....!!

Diễm thờ dài, bỏ headphone ra khỏi tai, Diễm cười.

_Chào các anh, các chị...!! Em rất vui vì được làm việc cùng với mọi người. Em còn non nớt, nên kinh nghiệm không thể bằng các anh chị ở đây, vì vậy trong quá trình làm việc, nếu em có làm sai, hay thiếu sót gì mong các anh chị chỉ bảo và góp ý cho em biết. Em cảm ơn....!!

Họ đưa mắt nhìn nhau nhưng không nói gì, Diễm đọc được ánh mắt nghi ngờ và dè chừng của họ, chắc là họ nghĩ một con nhóc như Diễm thì làm được trò trống gì, cũng lắm là đến đây để mua vui, đến đây để giết thời gian thôi.

Ông Hải bảo Diễm.

_Bố đã thuê cho con một trợ lý giỏi, cậu ta sẽ giúp con trong công việc kinh doanh sau này....!!

_Bố đã thuê ai thế....??

Người đó mở cửa bước vào, Diễm vừa nhìn thấy anh ta, Diễm cảm thấy bầu trời đang tối đen lại, môi Diễm run run, mặt Diễm trắng bệch, mồ hôi đang rịn ra đầy trán. Diễm lắp bắp.

_Không...không phải là...là anh ta chứ...??

Thấy thái độ sợ hãi của con gái, ông Hải lo lắng hỏi.

_Con bị bệnh hả...??

_Dạ...dạ không....!!

Hắn bước đến gần ông Hải, hắn mỉm cười chào.

_Chào tổng giám đốc....!! xin lỗi vì cháu đến muộn do gia đình có chuyện nên cháu không thể đến sớm được như dự định....!!

Ông Hải xua tay.

_Không sao....!! Bác và con gái bác cũng chỉ vừa mới đến thôi....!!

Ông nói.

_Hai đứa làm quen với nhau đi....!!

Chỉ vào Diễm, ông bảo hắn.

_Đây là con gái bác. Tên nó là Diễm....!!

Hắn chìa tay ra, hấn lạnh lùng.

_ Chào cô. Tôi là Trường. Tôi hy vọng là tôi và cô có thể làm việc ăn ý với nhau. ....!!

Diễm run rẩy, hai đầu gối Diễm cọ sát vào nhau, gắng gượng mỉm cười như không có chuyện gì đã xảy ra giữa Diễm và hắn, Diễm nắm lấy tay hắn, Diễm gần giọng.

_ Rất vui được biết anh. ....!!

Hắn cười khẩy.

_ Không ngờ cô trông còn trẻ mà lại có tài như thế. ....!!

Ông Hải vì không hiểu mối quan hệ giữa Diễm và Trường nên ông mỉm cười bảo.

_ Bác mong cháu giúp đỡ con gái bác trong công việc kinh doanh, nó tuy có tài nhưng vẫn còn non nớt, nó chưa trải đời, lại không có kinh nghiệm nên rất cần một người giỏi như cháu ở bên cạnh dạy dỗ, và chỉ bảo thêm cho nó. ....!!

Mắt hắn nhìn Diễm không rời, hắn trả lời ông Hải.

_ Vâng, cháu sẽ cố gắng hết sức. ....!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Ông Hải thân mật vỗ vai hắn.

_ Mọi việc nhờ cả vào cháu. Cháu hãy dẫn Diễm lên phòng của nó đi. ....!!

_ Vâng. ....!!

Hắn bảo Diễm.

_ Chúng ta đi thôi. ....!!

Diễm lú lú đi theo hắn, bước vào thang máy, hắn bấm nút lên lầu bốn, Diễm hai tay vẫn đút vào túi quần, đeo headphone vào tai, Diễm lơ đãng đi, hấn lạnh lùng không nói với Diễm một lời nào, hắn hành động như thể hắn và Diễm chỉ mới gặp mặt nhau lần đầu.

Hắn mở cửa, hấn bảo Diễm.

_ Đây là phòng làm việc của cô. ....!!

Diễm không nói gì, Diễm bước vào trong. Diễm quan sát khắp căn phòng, kéo ghế, Diễm ngồi xuống. Hắn đặt mạnh một chồng hồ sơ trước mặt Diễm, hấn bảo.

_ Cô hãy đọc hết số hồ sơ này đi, đọc xong cô sẽ hiểu cô cần phải làm gì. ....!!

Diễm đẩy chúng sang một bên, Diễm lười biếng nói.

_ Tôi không đọc, anh không thể tóm tắt sơ lược cho tôi nghe được à...??

_ Nếu cô không đọc làm sao cô hiểu cô cần phải làm gì, làm sao cô hiểu tình hình của công ty thế nào. ....!!

_ Đơn giản, anh là trợ lý của tôi đúng không...??

_ Đúng. ....!!

_ Nếu thế tôi có việc nhờ anh. ....!!

_ Cô nhờ tôi làm gì...??

Diễm đứng dậy, nâng chồng hồ sơ lên tay, Diễm nói.

_Anh mang chồng hồ sơ này về phòng của anh, anh đọc hết chúng sau đó làm một bảng báo cáo tóm tắt cho tôi. Công việc hôm nay tôi nhờ anh chỉ có thể thôi....!!

Hắn cười nhạt.

_Cô định đùn đẩy trách nhiệm và công việc cho tôi....!!

_Anh là nhân viên của tôi đúng chứ...??

_Đúng thì sao...??

_Nếu đã là nhân viên dưới quyền tôi thì tôi phải có quyền sai bảo anh làm gì đúng không....??

Hắn không nói gì, hắn cầm lấy chồng hồ sơ trên tay Diễm, hắn lạnh lùng.

_Tôi đi đây....!!

_Khoan đã....!!

Hắn cau có hỏi.

_Còn gì nữa....??

Diễm đặt bốn trăm ngàn trên chồng hồ sơ, Diễm trừng mắt nói.

_Đây là tiền tôi nợ anh, từ nay về sau anh và tôi coi như không ai nợ ai. Ngoài quan hệ đồng nghiệp ra, chúng ta không còn quan hệ nào khác....!!

Hắn thản nhiên rút bốn trăm ngàn vào túi, miệng hắn nhếch lên, hắn nói.

_Cô không nợ tôi nhưng mà tôi nợ cô.....!!

Diễm hét.

_Anh nói như thế là sao hả...?? Anh có nợ gì tôi đâu....!!

_Việc đó cô phải hiểu, cô phải biết hơn tôi chứ....??

Hết chịu nổi, Diễm quát.

_Anh biến đi, nếu không có lệnh của tôi, anh đừng bước vào đây.....!!

_Biết rồi. Chào sếp....!!

Chờ cho hắn bước ra khỏi phòng, Diễm đóng chặt cửa lại. Lôi điện thoại ra khỏi túi, Diễm gọi điện thoại cho chị Thúy.

Thúy đang nằm cuộn trong chăn, căn bệnh sốt rét, sốt nóng khiến Thúy phát điên.

Thúy sực sật hỏi.

_Chào em...!! Hôm nay em đang đi chơi ở đâu....??

_Em đang ở công ty....!!

Thúy bật cười.

_Không phải là chú đã thành công rồi chứ....??

Diễm dài giọng.

_Dạ, đã thành công rồi. Bây giờ em phải tuyệt đối nghe theo lời của bố em....!!

_Chị có biết là bây giờ bố em còn bắt em phải đi lấy chồng nữa không...??

Thúy mỉm cười.

_Bố em làm thế cũng vì muốn tốt cho em thôi....!!

_ Dạ, tốt lắm, nếu chị mà rơi vào trường hợp như em chắc là chị sẽ hiểu được cảm giác của em. Chị thì sướng rồi, chú Hùng chưa bao giờ bắt chị phải làm theo ý chú.....!!

_Ừ, chị cũng mừng vì bố chị là một người tâm lý, bố luôn cho chị chọn con đường chị sắp phải đi.....!!

_ Hay là hai chị em mình đổi chỗ đi nhé, chị về làm con của bố em, còn em về làm con của bố chị.....!!

Chị Thúy trêu.

_ Như thế có nghĩa là em sẽ thay chị yêu anh Toàn đúng không....??

Diễm lắc đầu.

_ Người yêu của chị em thêm vào, em phải tự đi kiếm người yêu của em, em không muốn yêu một người mà trái tim của người đó chỉ nghĩ về chị thôi, như thế có khác gì yêu đơn phương, có khác gì mang tiếng đi giựt người yêu của chị.....!!

_ Em giỏi quá, chuyện đó mà em cũng nghĩ ra được, thế tại sao em không nghĩ, ai sinh ra cũng có số phận của mình rồi, dù có muốn đổi cho người khác cũng không thể đổi được, có muốn chạy trốn cũng không thoát.....!!

Diễm kêu to.

_ Trời đất, chị biến thành bà thầy bói từ khi nào thế....??

_ Từ lâu rồi.....!!

_ Chị đã đỡ chút nào chưa.....??

Diễm vừa dứt lời, Thúy hást xì hơi thật to. Thúy mệt mỏi nói.

_ Chị vẫn thế, cơ thể lúc nóng lúc lạnh.....!!

_ Nếu thế chị nên nghỉ ở nhà đến khi nào chị khỏe hẳn hãy đi dạy lại.....!!

Thúy tò mò hỏi.

_ Hôm qua em đi dạy thế nào....??

_ Vui lắm chị ạ.....!! Sinh viên lớp chị rất hài hước, họ bày ra rất nhiều trò để phá em, em thấy họ rất giỏi và rất thông minh.....!!

_ Tất nhiên rồi, tuy là sinh viên lớp chị hơi nghịch ngợm một chút nhưng đứa nào cũng học được.....!!

_ Tiếc là từ nay em sẽ không thể thay chị đi dạy được nữa, em phải đến công ty làm việc.....!!

_ Em nên tập trung vào công việc của em đi, đừng nghĩ ngợi lung tung sang việc khác, nếu không lại hỏng hết việc.....!!

_ Vâng, em sẽ cố gắng hết sức. Nói thật em ngại công việc em đang làm đến tận cổ rồi.....!!

_ Có lên em, chị nghĩ là sau một thời gian nữa, khi em đã quen với môi trường làm việc, quen với đồng nghiệp của công ty, em sẽ thích nó, sẽ có nhiều niềm vui trong công việc, biết đâu em lại đam mê nó thì sao.....!!

_ Không bao giờ có chuyện đó đâu.....!!

_ Khi nào thì em đi gặp chồng chưa cưới....??

Diễm thở dài nãy nê.

_ Chiều nay.....!!

Thúy cười khúc khích.

_ Nhớ kể cho chị nghe xem anh ta là ai, xấu hay đẹp, tốt bụng hay không tốt bụng, hài hước hay là chán ngắt, anh ta bao nhiêu tuổi, đang làm gì, em nhé.....??

_ Tại sao em phải kể cho chị nghe....??

_ Nếu em không kể, chị sẽ giận em, mà không sớm thì muộn thì chị cũng sẽ biết anh ta là ai thôi.....!!

_Em biết rồi.....!!

_Thôi chào em, chúc em có một ngày làm việc thật vui vẻ.....!!

Diễm trực tức Thúy.

_Chúc chị mau lành bệnh, và nếu có thể chị làm ơn “im” dùm em...!!

_Con nhóc kia, em dám ăn nói với chị thế hả....?? Em có tin là ngay bây giờ chị phóng xe tới công ty em để xử em không....??

Diễm thách.

_Xin mời, em sợ chị chưa bước ra khỏi được nhà thì đã ngã lăn ra đất rồi.....!!

_Em.em.....!!

Diễm cúp điện thoại, ngồi trong văn phòng làm việc khiến Diễm cảm thấy khó chịu, không chịu được không khí chật chội, toàn hồ sơ là hồ sơ, Diễm mở cửa, bước vào thang máy, Diễm bấm nút lên tầng thượng.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ngồi trong phòng làm việc nhưng đầu óc hần đề đầu đầu, hần không hề mở ra một trang giấy nào, không hề đọc một tệp hồ sơ nào, hần không làm gì cả.

Ngay từ khi còn nhỏ, hần đã sống trong sự hận thù, sống trong sự ghê lạnh của mọi người, hần mất bố mẹ khi hần còn là đứa trẻ mới có mười hai tuổi, độ tuổi còn quá nhỏ để hiểu thế nào là mất mát, thế nào là đau khổ, độ tuổi còn quá nhỏ để mất cả cha lẫn mẹ.

Khi bố mẹ hần mất, hần được đưa vào trại trẻ mồ côi, trước lúc bố hần mất, bố hần có để lại cho hần một cái hộp, trong đó ông đã giải thích cho hần hiểu vì sao ông lại chết, vì sao mẹ của hần lại tự sát.

Lòng căm thù trong hần lúc nào cũng sục sôi, cả tuổi trẻ và tuổi thơ của hần là những ngày tháng cơ cực, hần không hề có một nụ cười, không được hưởng hạnh phúc, mà nếu có thì nó ngắn ngủi quá, bố mẹ hần mất đã lấy đi tất cả niềm vui, hạnh phúc và lòng tin của hần vào cuộc đời này, hần không tin ai cả, không muốn yêu ai cả, hần luôn nhìn đời, quan sát người khác bằng con mắt nghi ngờ và hận thù.

Đến năm hần mười ba tuổi hần được người ta nhận nuôi, bố mẹ nuôi của hần là một cặp vợ chồng người Đức, họ hết lòng yêu thương hần, họ coi hần như con đẻ của họ, họ chăm sóc hần, cho hần được ăn học đàng hoàng.

Tuy là sống sung sướng, được người khác yêu thương, trân trọng nhưng mối thù đầy bố mẹ hần vào chỗ chết chưa có lúc nào vơi đi trong lòng hần. Hần quyết tâm học thật giỏi, quyết tâm trở thành một con người thành đạt, hần muốn hần có thể trả thù người đã gây ra đau khổ cho hần, người đã làm gia đình hần tan vỡ, người đã gián tiếp khiến bố mẹ hần phải tự sát, hần muốn trả thù người đó.

Ngay từ khi còn nhỏ hần và Diễm là một đôi bạn rất thân, do Diễm kém hần tám tuổi nên khi hần mười hai tuổi, Diễm mới bốn tuổi, độ tuổi còn quá nhỏ để nhớ một người bạn sau mười bốn năm xa cách.

Diễm không nhận ra hần, nhưng hần nhận ra Diễm, lí lịch của gia đình Diễm hần đều nắm rõ, hần biết hết các thói quen, sở thích của Diễm, thậm chí Diễm có bao nhiêu bạn, học ở trường nào hần cũng biết, hần là một con người thận trọng, một người đa nghi, nếu không nắm rõ kẻ địch của mình, hần sẽ không bao giờ dám xông ra trận, hần muốn khi đã đánh là phải thắng, hần không muốn thua.

Điện thoại của hần reo vang, hần mở máy, nhìn số di động hiện lên trên màn hình, hần lạnh lùng hỏi.

_Em gọi cho anh có gì không.....??

_Em muốn mời anh đi ăn cơm....!!

_Anh bận việc rồi nên không đi được, em thông cảm.....!!

_Anh lúc nào mà chả có lí do để từ chối em. Thôi mà đi ăn với em đi, ăn cơm một mình buồn lắm....!!

_Thôi được rồi. Chúng ta hẹn gặp nhau ở đâu đây....??

Cô ta reo lên sung sướng.

_Ở nhà hàng gần công ty anh nhé....??

_Anh biết rồi, hẹn em trong ít phút nữa.....!!

_Vâng.....!!

_Chào em.....!!

_Chào anh.....!!

Trước khi cúp máy, cô ta còn hôn chụt vào màn hình điện thoại, hấn nhăn mặt. Diễm Hồng thích và yêu hấn từ lâu nhưng hấn vẫn mãi lạnh lùng với cô ta, trong lòng hấn từ xưa đến nay chỉ có hận thù, lòng hấn không có chỗ cho yêu đương, không có chỗ cho mật ngọt tình yêu, hấn ghét tất cả những thứ đó.

Hấn có một cái đầu lạnh, một trái tim sắt đá nên trong kinh doanh hấn rất tinh táo, hấn vừa về nước được mấy tháng, trong mấy tháng đó, hấn đã thuê người điều tra lí lịch của ông Hải một cách tường tận, hấn cũng cho người điều tra lí lịch của Diễm, khi nhận được hồ sơ của Diễm, bàn tay hấn run lên, dù gì Diễm cũng là người bạn thân của hấn từ nhỏ, trong lòng hấn một cảm giác bồi hồi, xúc động, xao xuyến dâng đầy, nhưng chỉ một ít phút sau đó hấn lại trở nên lạnh lùng, lại trở nên tàn nhẫn.

Hấn căm thù bố Diễm, nên hấn cũng căm thù lấy sang Diễm, nếu không phải tại ông Hải, bố mẹ hấn sẽ không chết, gia đình hấn sẽ không tan vỡ, hấn nhớ, khi bố mẹ hấn chết, hấn đã từng lang thang ngoài đường, bàn chân vô tình của hấn đưa hấn đến nhà Diễm.

Hấn nhìn Diễm được cười đùa, được bố mẹ yêu thương chăm sóc, được sống trong nhung lụa gấm hoa, còn hấn, hấn đã mất tất cả, không nhà, không cửa, không tương lai, hấn cô độc, cái đói, cái rét, sự đối sự ghê lạnh của mọi người xung quanh khi nhìn bộ quần áo rách tả tơi mà hấn đang mặc trên người khiến sự uất hận, căm thù trong lòng hấn lúc nào cũng sục sôi, có lẽ nhờ thế hấn mới sống được cho đến ngày hôm nay, hấn mới thành đạt, mới tài giỏi như bây giờ.

Hấn nghiêng răng

_Ông hãy chờ đấy, tôi sẽ làm cho ông sống không được mà chết cũng không xong, tôi sẽ chiếm lấy công ty của ông, tôi sẽ làm cho ông mất đi đứa con gái mà ông yêu hơn cả tính mạng của mình.....!!

_Tôi sẽ cho ông nếm trải cảm giác mất đi người thân là thế nào.....!!

_Ha ha ha ha.....!!

Hấn bật cười, giọng cười của hấn chứa toàn cay đắng, toàn sầu hận, đôi mắt hấn đỏ hoe, sống mũi hấn cay cay, hấn đã chuẩn bị một kế hoạch trả thù thật hoàn hảo, với kế hoạch này, bố con Diễm không thể thoát khỏi cái lưới mà hấn đã giăng ra, họ là hai con cá đang nằm trên thớt, chỉ cần hấn vung dao, họ sẽ chết.

Chỉ cần đọc lướt qua chồng hồ sơ trước mặt một lượt, hấn đã biết hết nội dung của nó, hấn làm một bản tóm tắt ngắn gọn trong vòng hai trang khổ giấy A4, mọi thứ đã hoàn thành xong. Hấn cầm hai tờ giấy, mở cửa phòng, hấn bước sang phòng làm việc của Diễm, hấn muốn nhanh kết thúc xong công việc vì hấn cần đi gặp Diễm Hồng.

Hấn gõ cửa hai, ba lần mà không thấy Diễm báo nào, vừa bực, vừa tức, hấn nói.

_Cô bị điếc hả...?? Sao tôi gõ cửa từ nãy đến giờ mà cô không nói gì, có phải cô muốn tôi xông vào không...??

_.....!!

Hấn cúi.

_Cô bị làm sao thế...??

Tức mình, hấn mở cửa, phòng trống trơn, hấn lăm bầm.

_Con nhóc này lại bỏ đi đâu rồi. Ngay ngày đầu tiên làm việc, cô ta không quan tâm cô ta cần phải làm gì, công ty hoạt động như thế nào mà dám bỏ đi chơi, hay thật.....!!

Hấn bước vào trong, nhìn chiếc điện thoại Diễm bỏ quên trên bàn, hấn cầm lấy, hấn mở nguồn, tò mò hấn nhìn mấy tấm hình trong album ảnh của Diễm, hấn mỉm cười, Diễm chụp hình trong ảnh trông dễ thương quá, trông Diễm như đang mơ mộng về một phương trời nào đó, đôi mắt mơ màng nhìn ra xa.

Hấn send mấy bức hình của Diễm sang điện thoại của hấn, tuy biết làm thế là hơi bất lịch sự nhưng với hấn bây giờ không có gì làm cho lương tâm của hấn bị cắn rứt, không có hành động nào khiến hấn cảm thấy xấu hổ, để có thể thành công hấn có thể làm bất cứ điều gì kể cả phải phạm pháp, hấn đã chịu quá nhiều đau khổ, nếu không thể trả thù hấn sẽ chết vì hận thù, chết vì dằn vặt, chết vì nỗi đau đang giày xéo, hấn phải làm, phải trả thù, chỉ có như thế hấn mới cảm thấy nhẹ lòng, mới yên tâm sống nốt phần đời còn lại.

Hấn đã dành mười bốn năm lên kế hoạch, mười bốn năm hấn không biết hạnh phúc là gì, cười là gì, yêu là gì, hấn làm sao có thể từ bỏ dễ dàng được,

hắn không thể, và không bao giờ có thể.

Đóng cửa phòng, hắn bước ra ngoài, hắn hỏi một cô nhân viên.

_Em có biết giám đốc của chúng ta đi đâu rồi không...??

Cô nhân viên bẽn lẽn trả lời.

_Lúc này em thấy sếp bấm thang máy lên tầng thượng, em nghĩ chắc là bây giờ sếp vẫn còn đang ở trên đó....!!

_Cảm ơn em....!!

_Không có gì....!!

Hắn chờ thang máy mở cửa, hắn bước vào trong, hắn bấm nút lên tầng thượng, hai tay đút vào túi quần, ánh mắt hắn rực sáng, hắn nghĩ.

_Con nhóc này thật vô trách nhiệm, kiểu này mình cũng không cần phải làm gì thì công ty này sớm muộn cũng bị phá sản vì cô ta, bố cô ta lại đang bị bệnh nặng, ông ta sớm muộn gì cũng phải chết....!!

_Nhưng nếu mà ông ta chết trước khi mình chưa kịp làm gì thì còn có ý nghĩa gì nữa, mình phải làm cho ông ta đón đau, phải làm cho ông ta cảm thấy khổ sở, mình cầu mong ông ta không nên ra đi quá nhanh, mình vẫn chưa làm được gì cả, mình cần thời gian....!!

Hắn bước lên sân thượng, hắn đảo mắt nhìn xung quanh, hắn giật mình, Diễm đang ngủ ngon lành trên ghế đá, đầu dựa vào bức tường, hai tay buông thõng, hắn lắc đầu.

_Cô ta bỏ công việc để lên đây ngủ, đúng là không thể tưởng tượng nổi....!!

Hắn định bỏ mặc cho Diễm ngủ, nhưng ngẫm nghĩ một lúc, hắn bước đến gần, hắn ngồi xuống bên cạnh Diễm, đúng lúc đầu Diễm nghiêng sang một bên, Diễm dựa đầu vào vai hắn.

Hắn cảm thấy ngọt ngào khó thở, từ bé đến giờ hắn chưa bao giờ để cho con gái dựa đầu vào vai hắn ngủ, hắn cũng chưa bao giờ để cho họ ôm hắn nếu như hắn không thích, sao con nhóc này lại vô tư làm thế.

Hắn định đẩy đầu Diễm ra, định quát cho Diễm một trận nhưng khi nhìn vào khuôn mặt dễ thương của Diễm hắn lại thôi. Hắn thở dài, người hắn ngả ra đằng sau ghế, Diễm ngủ, hắn đưa mắt nhìn xung quanh, đây là lần đầu tiên hắn lên sân thượng, lần đầu tiên hắn không nghĩ đến việc trả thù, lần đầu tiên hắn cảm thấy thoải mái, lần đầu tiên hắn cảm thấy không khí thoáng mát, dễ thở, hít một hơi thật sâu, hắn thở ra.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Diễm giật mình thức giấc, vươn vai, hai tay dụi mắt, Diễm cảm thấy đầu Diễm âm ỉ, Diễm giật mình quay mặt nhìn sang, Diễm đỏ bừng cả mặt, vì bên cạnh Diễm hắn cũng đang ngủ, điều buồn cười là cả hai dựa đầu vào nhau để ngủ.

Diễm đứng bật dậy, Diễm hét.

_Anh làm gì ở đây hả.....??

Hắn giật mình tỉnh giấc, thấy khuôn mặt hằm hằm vì tức giận của Diễm, hắn khinh khỉnh hỏi.

_Cô đã tỉnh rồi à....??

_Nói mau tại sao anh lại ở đây...??

Hắn cúi.

_Cô không nhớ gì à...??

_Nhớ gì là nhớ gì...?? Tôi chỉ biết là khi tôi tỉnh, tôi thấy anh đang ngồi ở đây....!!

_Nếu không có tôi, liệu cái đầu ương bướng của cô có còn nguyên vẹn không...??

Diễm nhú mày.

_Tôi không hiểu...??

_Cô hiểu hay không cũng chẳng có liên quan gì đến tôi. Công việc cô yêu cầu tôi đã làm xong rồi. Tôi đi đây....!!

Diễm quát.

_Khoan đã....!!

Hắn nhếch mép.

_ Còn gì nữa....??

_ Anh theo tôi xuống văn phòng....!!

_ Tại sao tôi phải theo cô....??

_ Anh là nhân viên của tôi mà dám cãi lời sếp như thế hả...??

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Hắn mai mỉa.

_ Vâng....!! Trong khi nhân viên của cô bận tới tấp mất ngủ, thì một người sếp như cô lại trốn lên sân thượng để ngủ, thật là gương mẫu....!!

Diễm đỏ bừng cả mặt, vừa giận vừa thẹn, Diễm đứng đứng bỏ đi trước, đút tay vào túi quần, hắn bước đi theo Diễm, cả hai bước vào thang máy, hắn bấm nút xuống lầu bốn.

Cửa thang máy mở ra, hắn và Diễm đi song song với nhau, Diễm khoanh tay lại, mặt Diễm hầm hầm vì tức, đầu Diễm bốc khói vì hận, Diễm mở cửa văn phòng, Diễm hất hàm hỏi.

_ Báo cáo mà tôi yêu cầu anh làm đâu....??

Hắn kéo ghế ngồi xuống, xoay một vòng, hắn bảo.

_ Tôi để ở trên bàn....!!

Nhìn hành động trên người của hắn, Diễm cau.

_ Anh là sếp của tôi, hay tôi là sếp của anh thế....??

_ Tất nhiên là cô rồi....!!

_ Nếu tôi là sếp của anh, tôi đã cho anh ngồi đầu mà anh dám ngồi, anh lại còn dám chiếm chỗ của tôi nữa là sao....??

Hắn chồm người lên, hắn nắm lấy tay Diễm, lôi Diễm đứng gần sát vào người hắn, hắn đe dọa.

_ Cô mà dám lên giọng với tôi một lần nữa là tôi không nể nang gì cô đâu. Một con nhóc miệng còn hơi sữa như cô mà cũng đòi làm sếp của tôi hả....??

Diễm nghiêng răng.

_ Buông tay tôi ra....!!

Hắn buông tay Diễm ra, hắn cười nhạt.

_ Cô đọc đi, tôi có việc, tôi phải đi....!!

Diễm hét.

_ Anh đúng là một tên xác láo, tôi sẽ xa thải anh....!!

Hắn quay lại, hắn thích thú bảo.

_ Nếu thế cô nên làm đơn xa thải tôi ngay đi nhé, tôi cũng muốn nghỉ việc lắm rồi, phải làm việc dưới quyền một con nhóc như cô thật không đáng chút nào....!!

_ Anh...anh....!!

_ Chào....!!

Hắn không thèm để ý đến việc Diễm có phải là sếp của hắn không, hắn mở cửa, hắn bước ra ngoài. Từ bé đến giờ chưa có ai ăn hiếp, và bắt nạt Diễm như hắn, Diễm nắm chặt hai tay vào nhau, nghiêng chặt răng, Diễm nói.

_Chờ đấy tên kia, tôi sẽ cho anh biết làm việc dưới quyền một con nhóc như tôi là như thế nào....!!

Vừa bước vào cửa quán hắn đã nghe có người gọi tên hắn.

_Anh Trường...!! Em ngồi ở đây....!!

Hắn bước lại gần, kéo ghế, hắn ngồi xuống, hắn hỏi.

_Em chờ anh lâu chưa...??

Cô ta mỉm cười.

_Em cũng vừa mới tới.....!!

_Công việc của em dạo này thế nào rồi...!!

_Vẫn ổn. Em định mở thêm mấy cửa hàng nữa....!!

Hắn hỏi.

_Cửa hàng cũ của em không đủ chỗ cho em trưng bày quần áo à...??

_Vâng. Khách hàng của em toàn là những người khó tính, nên việc lựa chọn trang phục cũng rất khó khăn, em đang định mở thêm ba cửa hàng nữa, mỗi cửa hàng em sẽ phục vụ những vị khách khác nhau....!!

Hắn khen ngợi.

_Em đúng là có tầm nhìn xa, anh rất khâm phục đầu óc kinh doanh nhạy bén của em....!!

Cô ta đỏ mặt.

_Anh cứ trêu em hoài, còn anh thì sao, công việc vẫn ổn định chứ...??

_Ừ....!!

_Em không tài nào hiểu được anh, trong khi bên Đức có bao nhiêu công ty muốn anh làm việc cho họ với mức lương cao ngất ngưỡng thì anh lại không muốn, anh lại thích về Việt nam làm việc với mức lương ba cọc ba đồng là sao....??

Nhấp một ngụm cà phê, hắn nói.

_Cũng không có gì là lạ, anh muốn về quê cha đất tổ, muốn gây dựng lại sự nghiệp ở đây....!!

Diễm Hồng cười.

_Anh đừng dẫu em, có phải anh về đây vì anh muốn trả thù đúng không...??

Hắn nhú mày.

_Tại sao em lại nghĩ thế....??

_Đừng cố dẫu em làm gì...?? Mọi chuyện của anh em đều biết hết, anh đừng quên em là bạn của anh từ nhỏ....!!

Hắn lạnh lùng.

_Sao em không ở bên ấy, em sang bên này làm gì...??

_Em đi theo anh, em nói rồi, ngay từ khi còn nhỏ, em đã coi anh là mối tình đầu của em, tình cảm em dành cho anh đã lâu như vậy rồi mà anh không hiểu lòng em sao....??

Hắn thờ dãi.

_Anh xin lỗi nhưng anh không thể chấp nhận tình cảm của em được, với anh mà nói nếu anh vẫn chưa thể trả thù xong, anh không thể yêu ai, cũng không thể thích ai....!!

_Anh nói như thế có nghĩa là sau khi anh trả thù xong, anh có thể yêu em, có thể thích em đúng không...??

Hắn lắc đầu.

_Anh xin lỗi nhưng anh không thể nói trước được điều gì, em cũng không nên hy vọng vào tình cảm của anh, vì cho đến tận bây giờ anh vẫn chỉ coi em là một cô em gái, một người bạn thân của anh thôi....!!

Cô ta trách móc.

_Sao anh có thể đối xử vô tình với em như thế. Không lẽ hơn tám năm qua, anh không có chút ấn tượng nào về em sao...??

_Em đừng bức anh phải nói rõ cho em biết, anh đã nói ngay từ đầu giữa hai chúng ta là không thể, em nên đi tìm một người con trai khác, người đó sẽ xứng với em hơn anh, vì anh là một thằng mang quá nhiều hận thù, mang quá nhiều tổn thương, ở bên anh, em sẽ chỉ nhận toàn đau khổ, và nước mắt, anh không muốn đánh mất tình bạn đã có giữa anh và em, mong em hiểu cho anh....!!

Diễm Hồng khóc, nắm chặt lấy tay hắn, Diễm Hồng nói.

_Em yêu anh nên bao lâu em cũng chờ, chỉ cần anh nói là anh thích em, cần em là em đã mãn nguyện lắm rồi. Em xin anh đừng vô tình với em nữa, em xin anh....!!

Hắn vỗ nhẹ vào mu bàn tay Diễm Hồng, hắn đau khổ bảo.

_Em đừng làm anh khó xử, tình cảm của con người không thể cưỡng ép được, anh biết bây giờ rất khó cho em khi bắt em phải quên anh đi nhưng anh tin thời gian sẽ giúp em bình tĩnh hơn, hãy mở lòng em ra, em sẽ tìm được một người đàn ông tốt hơn anh....!!

_Thôi nào cô bé, em gọi anh ra đây là để ăn cơm trưa đúng không...?? Em khóc lóc thế này thì lần sau làm sao anh dám đi ăn cùng em nữa....!!

Diễm Hồng vội gạt nước mắt trên má, gượng cười Diễm Hồng hỏi.

_Anh muốn ăn gì...??

Hắn mỉm cười.

_Bây giờ trông em có phải là đáng yêu hơn không, hãy luôn mỉm cười và đừng khóc nữa em nhé, anh không muốn nhìn thấy em rơi lệ vì em, anh sẽ không thể sống thanh thản nếu như người bạn mà anh trân trọng vì anh, em phải đau khổ....!!

Cầm thực đơn, đưa cho Diễm Hồng, hắn giục.

_Em gọi trước đi....!!

_Vâng....!!

Đọc xong bản báo cáo của hắn, Diễm gật gù.

_Xem ra tên này cũng giỏi thật đấy, bản báo cáo này rất có chiều sâu, rất có sáng kiến, một nhân tài hiếm có....!!

_Nếu phải xa thái hắn thì hơi tiếc, nhưng nếu phải giữ hắn ở lại thì mình không nuốt nổi cục tức này....!!

Có tiếng gõ cửa, Diễm nói vọng ra.

_Mời vào....!!

Ông Hải bước vào phòng, ông mỉm cười hỏi Diễm.

_Ngày làm việc đầu tiên thế nào hả con gái...??

Diễm chán nản.

_Tội tệ lắm bộ ạ....!!

Ông Hải bật cười.

_Đối với con thì chỉ có đi chơi, đi quậy phá hay gây ra những chuyện điên khùng thì con mới cho là hay, mới cho là thích thú, còn nếu phải làm việc nghiêm túc thì con lại cho là dở....!!

_Bố hiểu con ghê, nếu bố đã hiểu con như thế tại sao bố không cho con đi chơi, hay đi quậy phá đi, bố lại bắt con đến công ty làm việc làm gì...??

Ông Hải nhú mày.

_ Con không đi làm thì còn ai đi làm nữa, bố mẹ chỉ sinh được duy nhất một mình con, con phải có trách nhiệm với công việc kinh doanh của gia đình chứ...??

_ Nhưng con không thích kinh doanh, kinh doanh vừa khô khan, lại chẳng có chút hứng thú tẹo nào, bố bảo làm sao con chịu đựng được khi ngày nào cũng phải nhìn vào các con số....??

_ Không chịu cũng phải cố mà chịu, bố nghĩ không phải là do con không chịu được mà là do tính con lười biếng, do con không chịu vận động đầu óc, thật là phí phạm, lẽ ra con nên sinh ra là một cô bé bình thường nhưng chịu khó còn hơn một cô bé thông minh nhưng lười biếng...!!

_ Bố lúc nào cũng chê con, dù con có làm gì bố cũng không hài lòng, con không hiểu nếu bố đã không hài lòng về con như thế, sao bố không tìm ai đó thay bố quản lý công ty có phải là hơn không...??

_ Chính vì thế nên chiều nay bố mới đi tìm người thay bố, chẳng phải là con sắp được gặp mặt chồng chưa cưới của con à.....!!

Diễn tái mặt.

_ Bố không định nói là bố sẽ gả con cho người đó thật chứ...??

_ Con thấy từ xưa đến nay bố có đùa con bất cứ điều gì không...??

Diễn đứng bật dậy, Diễn to tiếng.

_ Con phản đối, gặp mặt thì được, nếu bố ép con lấy anh ta thì con sẽ chống đối với bố đến cùng....!!

_ Con bé này hay thật nhỉ...?? Bố có nói là bố ép con lấy cậu ta ngay đâu, bố sẽ cho con thời hạn hai tháng, trong hai tháng này nếu con có thể tìm được một người đàn ông tốt hơn cậu ta, giỏi hơn cậu ta, tìm được người con yêu, bố sẽ không ép con lấy cậu ta, hoặc là nếu con gặp cậu ta mà hai đứa này sinh tình cảm thì không cần bố phải can thiệp vào....!!

_ Bố cho con hai lựa chọn, tùy con lựa chọn theo cách nào thì lựa, nhưng phải nhớ, dù là con lấy chàng trai do bố giới thiệu cho con hay là do con lựa chọn, con cũng phải được sự chấp thuận của bố, nếu cậu ta không vượt qua được thử thách và tiêu chuẩn của bố thì con phải theo cách thứ nhất, con hãy nhớ lấy.....!!

Diễn bực mình nói.

_ Bố làm thế có khác gì đánh đổ con, nếu con không tìm được ai phù hợp với con thì con phải nghe theo sự sắp xếp của bố hay sao...??

_ Tất nhiên.....!!

Diễn hét lên.

_ Không được, tuyệt đối không được....!! Bây giờ con vẫn còn chưa yêu ai, thích ai, con lại không thích lấy chồng, không thích bị ràng buộc, con không thể.....!!

_ Con không có quyền lựa chọn ở đây, sớm hay muộn con cũng phải đi lấy chồng, bố biết là con hãy còn trẻ, nếu sức khỏe của bố không sao, bố có thể chờ con nhưng con phải hiểu cho bố, cha mẹ nào cũng muốn được nhìn thấy con cái mình được thành đạt, được yên bề gia thất, con là một cô gái thông minh, đường công danh của con bố không lo, bố chỉ lo về hạnh phúc lứa đôi của con thôi. Con có thể vì bố, mà vui lòng làm theo lời bố được không con...??

Diễn ôm lấy ông Hải, nước mắt ràn rụa, Diễn nói.

_ Thôi được rồi, con chấp nhận điều kiện của bố nhưng bố phải hứa là nếu con tìm được chàng trai của con rồi, bố không được ép con lấy người mà bố đã chọn cho con đâu đấy.....!!

_ Bố hứa.....!!

_ Con cảm ơn bố.....!!

Ông Hải vỗ nhẹ vào lưng con gái, ông bảo.

_ Chúng ta đi ăn cơm thôi con.....!!

_ Vâng.....!!

Khép cửa văn phòng, hai bố con Diễn rời công ty, chiều nay, Diễn phải theo ông Hải đi gặp mặt chồng chưa cưới, Diễn thở dài.

_ Số mình sao mà đen đui thế không biết. Mình hy vọng anh ta là một tên chán ngắt, một kẻ không ra gì có như thế mình mới dễ dàng từ chối, bố mình mới không có cơ để ép mình lấy anh ta. Mình cầu mong là vậy.....!!

Bạn đang đọc truyện *Mưón Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Thời gian trôi qua nhanh hơn Diễm tưởng, hình như người ta càng trông đợi cái gì đấy thì thời gian trôi càng chậm, còn càng muốn tránh thì nó lại càng đến nhanh hơn. Diễm thờ dài, không trốn đi đâu được, Diễm đành ngoan ngoãn theo ông Hải đến nhà hàng mà ông đã cho đặt bàn từ trước.

Trên đường đi, ông Hải căn dặn Diễm đủ điều, ông nói nhiều quá đến nỗi Diễm cũng thấy lúng búng hết cả lỗ tai.

Diễm thờ dài nói.

_Bố làm ơn tha cho con đi được không...?? Con đã nghe lời bố đến gặp mặt anh ta là đã ngoan lắm rồi, bố còn muốn con làm gì nữa....??

Nghe giọng điệu khó chịu của con gái, ông Hải cau mày.

_Con làm sao thế...?? Con có biết là có nhiều người ước được như con mà không được không hả...?? Con phải biết trân trọng những gì mà con đang có chứ...??

_Con hiểu nhưng con người mà bố, ai chả có ước mơ, ai chả có tham vọng riêng của mình, nếu con bằng lòng với hiện tại, nếu con thoả mái hưởng thành quả lao động mà bố cho con như thế có phải là con hèn kém quá không...??

_Con muốn có con đường đi riêng của mình, muốn có một ước mơ, một khát vọng sống riêng, con mong bố hiểu cho con....!!

_Chính vì bố hiểu nên bố mới kiếm một ông chồng cho con, anh ta sẽ thay con quản lí công việc kinh doanh của gia đình, còn con, con có thể làm những gì mà con thích....!!

_Thật không hả bố....??

_Thật....!!

Diễm ừ ừ.

_Nói như bố thì có vẫn như không, con vẫn không thoát ra khỏi bàn tay của bố, nếu con lấy anh ta, con sẽ bị bố và anh ta kiểm soát, vậy là con vừa thoát khỏi cái gong kim này con lại nhận thêm được một cái gong kim khác, nếu thế thà rằng con có một cái gong kim là bố còn hơn....!!

Ông Hải không nhịn được cười vì cách ví von của con gái, ông cốc một cái vào đầu Diễm, ông mắng yêu.

_Con dám ví bố là một cái gong kim hả....?? Con xem bố là một ông bố độc tài của con à...??

_Không lẽ con nói sai sao...?? Từ bé đến giờ, có khi nào bố thôi kiểm soát cuộc sống của con không...?? con làm gì, đi đâu, con cũng phải nghe theo lời của bố, ngay cả bây giờ, con đã mười tám tuổi rồi, con cũng phải nghe lời bố đi lấy người đàn ông mà bố đã chọn cho con....!!

_Con thấy con chẳng khác gì một con rối, một con búp bê để trong tủ kính, sống mà không có chính kiến, không có ước mơ, không có niềm tin vào tương lai như con thì sống có khác gì đã chết....!!

Ông Hải quát.

_Con im ngay, vừa mới nghe lời được một chút, lại dõ giọng trách móc, than phiền ra với bố là thế nào...??

_Bố làm thế có gì là không tốt, có gì là quá đáng với con đâu mà tại sao con luôn chống đối bố....??

Hai bố con còn tiếp tục tranh cãi nữa nếu như giọng anh chàng tài xế không vang lên.

_Đã đến nơi rồi thưa ông chủ, cô chủ....!!

Ông bảo Diễm.

_Con hãy liệu mà ăn nói, cư xử cho phải phép, con mà làm nhục mặt bố là không xong với bố đâu....!!

Diễm le lưỡi.

_ Con biết rồi....!!

Ông Hải tức giận.

_ Con dám nhót nhả với bố như thế hả...??

Diễm ôm lấy cánh tay ông, Diễm nín.

_ Thôi mà bố, cũng đã đến nơi rồi, bố con ta xuống thôi....!!

Hai bố con bước vào trong, hôm nay Diễm mặc một cái váy màu xanh dương, tóc vấn cao, con gái ông tổng giám đốc tất nhiên là phải xinh đẹp, nhưng nếu để ý kĩ sẽ thấy Diễm có tính trang điểm cho Diễm già thêm vài tuổi, Diễm định dọa chết tên đàn ông mà Diễm sắp phải lấy làm chồng, Diễm thích anh ta gọi Diễm là “chị” hơn là em.

Diễm cùng tò mò muốn biết người đàn ông mà Diễm sắp phải lấy làm chồng có hình dạng như thế nào, anh tay gầy hay béo, già hay trẻ, tốt bụng hay xấu xa, giỏi hay ngu dốt, là con người vui tính hay trầm lặng, Diễm muốn biết tính cách của anh ta thế nào để đối phó. Diễm không muốn làm con rối của ông Hải thêm nữa, mọi chuyện Diễm có thể nghe nhưng hôn nhân, tình yêu cả đời Diễm nhất định không chịu.

Hai bố con ngồi xuống, vừa gọi được hai tách cà phê, người nhà đằng trai tới.

Rất tự nhiên Diễm ngược mắt lên nhìn anh ta. Diễm quan sát anh ta từ đầu xuống chân, anh ta mặc một cái áo sơ mi màu trắng, chiếc quần tây màu xám, trên đôi mắt được trang trí bởi một cặp kính cận màu trắng rất tri thức, mái tóc màu đen được chải mượt ra đằng sau, phải nói là anh ta rất đẹp trai, rất phong độ, rất ra dáng một công tử con nhà giàu, về ngoại hình Diễm không có gì để chê, hay có gì để phàn nàn.

Diễm mỉm cười chào bố mẹ anh ta.

_ Chào hai bác, chào anh....!! Cháu là Diễm....!!

Mẹ anh ta gật đầu chào Diễm.

_ Chào cháu....!! Bác là Phương – mẹ của Quân.

Bố anh ta chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Ông Hải gật gù tỏ vẻ hài lòng, anh ta cũng mỉm cười chào ông Hải.

_ Chào chú, chào em....!! Cháu là Quân.

Ông Hải niềm nở.

_ Chào cháu....!! Lâu rồi không gặp không ngờ cháu đã lớn thế này rồi....!!

_ Vâng. Thời gian trôi qua nhanh mà chú....!!

Xong màn chào hỏi, giới thiệu, Diễm không quan tâm anh ta là ai, không quan tâm bố mẹ anh ta làm gì, Diễm chỉ muốn nhanh chóng được thoát khỏi đây. Diễm bung tách cà phê lên môi, Diễm uống một ngụm.

Bà Phương khen gọi Diễm.

_ Cháu giỏi thật, mới có mười tám tuổi mà cháu đã tốt nghiệp đại học rồi....!!

Diễm khiêm tốn.

_ Dạ, có gì đâu bác, ở trên thế giới này thì thiếu gì người giống như cháu, cháu tốt nghiệp chẳng qua là do may mắn thôi ạ....!!

_ Cháu đừng nói thế, không phải ai cũng làm được như cháu đâu....!!

Diễm ghét nhất là bị khen, bị biến thành trung tâm chú ý của mọi người, Diễm hỏi lảng sang chuyện khác.

_ Hai anh bác và anh ăn gì sao không gọi đi....??

Cả bốn người giật mình, bây giờ họ mới để ý là từ lúc nãy đến giờ họ chỉ đang nói chuyện suông. Ông Hải cười nói.

_ Chúng ta mãi nói chuyện quá nên đã quên lấp đầy cái bao tử rồi, chúng ta gọi món đi thôi....!!

Ông Trương gật gù.

_ Ông nói đúng, nếu không có con gái ông nhắc, có lẽ chúng ta còn hành hạ dạ dày của chúng ta thêm nữa. Công nhận cô bé tinh ý thật....!!

Bốn người bắt đầu gọi món, Ông Hải được ông Trương khen con gái, ông sung sướng nói.

_ Ông chỉ nói quá lời, con bé Diễm nhà tôi tính tình vẫn còn trẻ con lắm....!!

Bà Phương lắc đầu, bà phản bác lại nhận xét của ông Hải.

_ Ông nói thế là sai rồi, cháu Diễm vẫn còn nhỏ tuổi, nên để cho cháu được vui chơi, được thỏa sức tuổi trẻ của cháu, đừng bắt cháu mau trưởng thành quá, làm người lớn như chúng ta có gì hay đâu, làm người lớn có quá nhiều trách nhiệm, có quá nhiều lo toan....!!

Ông Hải thở dài.

_ Tôi cũng muốn như thế nhưng chị không thấy là sớm hay muộn gì nó cũng phải trưởng thành hay sao, tôi muốn tập cho nó làm người lớn, tập cho nó suy nghĩ chín chắn dần cho quen, căn bệnh của tôi không cho phép tôi được sống lâu nên tôi muốn trước khi tôi ra đi, tôi có thể nhìn thấy nó trưởng thành, có thể nhìn thấy nó yên bề gia thất....!!

Đôi mắt Diễm đỏ hoe, hai giọt lệ vừa rơi khỏi má, Quân chìa chiếc khăn tay trước mặt Diễm, Quân bảo.

_ Em đừng đi...!!

Diễm ngước mắt lên nhìn anh ta, Diễm lí nhí.

_ Cảm ơn anh....!! Nhưng mà không cần đâu....!!

_ Em đừng ngại.....!!

Diễm trên.

_ Thôi em chả dám, lỡ người “u” của anh biết được, chị ấy lại xử em thì khổ....!!

Quân cũng không vừa.

_ Chị nào mà chị, em có muốn trở thành “chị” ấy không...??

Diễm le lưỡi.

_ Dạ, không dám, em không có phước, em sợ với cao lắm....!!

_ Sao em lại nói thế, anh ước còn không được nữa là....!!

Diễm nghĩ.

_ Tên này nồm mép cũng ghê lắm, xem ra mình gặp đối thủ rồi đây, nhưng mà như thế mới thú còn hơn gặp phải một tên cầm như hèn, nếu hèn mà như thế thì chán chết....!!

Ba người ngồi quan sát Diễm và Quân nói chuyện với nhau, Diễm là một cô bé hay đùa, hay nói téu, gặp phải Quân, một người con trai cũng hay đùa nên hai người từ ngượng ngùng hóa thành thân thiện, họ cười nói không ngớt.

Ông Hải, bà Phương, Ông Trương nháy mắt nhìn nhau, cả ba đều mỉm cười, họ hài lòng vì hai đứa trẻ thích nhau, họ nhau ngay lần đầu tiên gặp mặt.

Trên lầu hai có một người đàn ông ngồi cạnh lan can, đội một cái mũ che kín đầu, mặt một cái áo kẻ màu đen, hắn đang quan sát bàn của Diễm ở phía dưới.

Hắn đã có mặt ở đây từ rất sớm, hắn đến trước bố con Diễm mười phút, hắn muốn biết người mà ông Hải muốn Diễm lấy là ai. Sau khi quan sát một hồi, hắn cười nhạt.

_ Sẽ như thế nào nếu như tôi chính là người phá tan cái đám cưới kia, sẽ như thế nào nếu như chính tay tôi sẽ hủy hoại đời con gái ông....!!

_ Ông hãy chờ đấy, tôi muốn từ bây giờ cho đến lúc chết ông được nếm trải cảm giác mất đi người mà ông yêu thương nhất, mất đi niềm tựa tinh thần của đời ông là gì....!!

_ Tôi phải bắt ông phải chịu đựng, bắt ông phải trả giá cho những gì mà ông gây ra cho tôi....!!

Trả tiền cà phê và thức ăn, hắn đứng lên, hắn muốn rời khỏi nhà hàng này, hắn không thể chịu đựng thêm được nữa, hình như có một cái gì đấy vừa mới nhen nhóm lên ở trong lòng hắn, hắn cảm nhận được nhịp đập của trái tim hắn khi hắn trông thấy Diễm cười, cảm nhận được lòng hắn đang đau vì hắn vừa mới đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng, hắn không biết đó là gì nhưng hắn linh cảm nó có liên quan đến Diễm.

Hắn vừa bước ra khỏi quán, Diễm đứng lên.

_Cháu xin lỗi...!! Cháu có việc nên cháu xin phép được về trước....!!

Bà Phương cười.

_Không sao, cháu có việc thì cứ đi đi. Để anh Quân đưa cháu đi...!!

Diễm vội xua tay.

_Dạ, không cần đâu ạ....!! Cháu có việc riêng nên anh ấy đi theo e không tiện....!!

_Nếu thế thì cháu đi đi....!!

_Cảm ơn bác....!!

Ông Hải không hài lòng, ông hỏi.

_Con bận việc gì, tại sao bây giờ con mới nói...??

Diễm nín.

_Con làm sao mà dám nói trước với bố, bố bận việc như thế, nếu bất bố phải quan tâm đến chuyện riêng tư của con nữa, con sợ bố quá tải, sợ bố không có thời gian được nghỉ ngơi...!!

Ông Hải nói mát.

_Con nói hay lắm, từ xưa đến nay đúng là chỉ có mình con quan tâm đến bố....!!

Diễm ôm lấy ông, Diễm thì thầm.

_Bố mà còn chê con nữa, con sẽ làm bề mặt bố ở đây đây. Nên bố làm ơn để cho con đi, con đã diễn rất đạt vai trò của con rồi, bố còn muốn gì nữa....!!

Ông Hải gằn giọng.

_Con giỏi lắm, dám đe dọa cả bố cơ à....??

Hôn chụt lên má ông Hải, Diễm nói.

_Chào bố, con đi....!!

Diễm bảo Quân.

_Tạm biệt anh....!!

_Để anh tiễn em....!!

_Không cần đâu anh....!!

Bà Phương góp ý.

_Để nó tiễn cháu đi....!!

_Dạ, nếu thế thì phiền anh vậy....!!

_Ta đi thôi....!!

Cả hai lững thững rời khỏi quán, Quân hỏi.

_Hình như em có tâm sự đúng không...??

_Sao anh biết....??

_Không có gì là lạ, anh thấy em thờ dài suốt từ đầu bữa ăn đến tận bây giờ....!!

_Anh thông cảm, mặc dù cố làm vui lòng bố em nhưng em không thích bị bắt ép kết hôn theo kiểu này....!!

Vuốt mái tóc, Quân nói.

_Anh cũng thế, anh cũng cảm thấy bức bối và khó chịu. Nói em đừng buồn, trước lúc gặp em, anh từng mong em là một cô gái xấu xí, một cô gái tẻ nhạt và chán ngắt để anh khỏi phải lấy em....!!

Diễm giả vờ làm mặt giận, Quân hốt hoảng.

_Anh xin lỗi. Anh không có ý làm em bị tổn thương, anh chỉ nói đúng những gì mà anh nghĩ thôi....!!

Diễm phá ra cười, rất tự nhiên Diễm vỗ vai Quân, Diễm nói.

_Anh hai, em không trách anh, mà ngược lại em mới là người nên xin lỗi anh vì em cũng cầu mong anh như thế...??

_Em nói thật chứ....??

_Thật....!!

Bây giờ đến lượt Quân cười to, Quân nheo mắt hỏi.

_Liệu chúng ta có thể thành đôi được không nhỉ...??

Diễm lắc đầu.

_Em không biết....!!

_Thôi anh vào trong đi, em phải đi đây....!!

_Hy vọng là anh còn có thể gặp lại được em...!!

_Em cũng mong thế, có thêm được một người bạn như anh rất thú vị....!!

_Em chỉ coi anh là bạn của em thôi sao..??

_Anh thích làm kẻ thù của em hơn à...??

_Không....không...!!

_Nếu thế chào bạn, hẹn gặp bạn khi khác....!!

_Ừ, chào em....!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Diễm bỏ đi, thật ra Diễm không có việc gì cả, ngồi nói chuyện phiếm với Quân cũng thú vị nhưng Diễm ngán cảnh bị ba người lớn nhòm ngó, thì thào, nháy mắt với nhau, họ lầm tưởng là Diễm đang thích Quân.

Mặc dù Quân là một chàng trai thú vị nhưng tình yêu đâu phải chỉ có thú vị, chỉ có đẹp trai, chỉ có nhà giàu mới nên đôi, tình yêu vốn khó hiểu, nhiều khi có nhiều người tưởng là ghét thì lại thương, lại yêu, nhiều người tưởng là yêu, tưởng là hợp thì hóa ra lại không phải.

Diễm bước đi đằng trước, có một người đàn ông bước theo sau, hắn đi lang thang theo Diễm hết các con đường này đến con đường khác, bàn chân vô định của Diễm đi không ngừng nghỉ, Diễm cũng không biết Diễm định đi đâu, định đến đâu nữa, Diễm chỉ đi và đi thôi.

Đến khi Diễm giật mình nhìn lại Diễm đã ở một nơi quá xa, bên cạnh chỗ Diễm đứng là một công viên khá to, quá mới mẻ, Diễm bước vào trong, chọn một ghế đá, Diễm ngồi xuống.

Hắn thấy Diễm đi vào, hắn cũng đi theo, hắn không hiểu tại sao hắn lại làm như thế nữa. Hắn chỉ biết là hắn nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của Diễm ở đằng trước và bước đi theo Diễm thôi, trong đầu hắn không hề có bất cứ một toan tính gì, hắn chỉ làm theo con tim của hắn.

Chọn cho mình một ghế đá cách xa Diễm mấy mét, hắn ngồi xuống, cả hai đều ngược nhìn bầu trời đêm, cả hai cùng nghe gió thổi, cùng nghe tiếng lá rơi,

cùng thở dài.

Diễm không biết rằng công viên ban đêm nhất là vào giờ khuya không hợp với một cô gái như Diễm, Diễm còn đang thả hồn theo gió, theo mây. Diễm giật mình kinh sợ, đứng trước mặt Diễm bây giờ là bốn tên đàn ông bặm trợn.

Chúng nhả nhót hỏi Diễm.

_Chào em...!! Em định đi bao nhiêu....??

Diễm đáp ứng.

_Các anh nói gì tôi không hiểu....??

_Em cứ giả nai hoài....!! Bao nhiêu em cứ nói thẳng ra, bọn anh sẽ có đủ tiền trả cho em....!!

Diễm tái mặt, vội xua tay Diễm bảo.

_Các anh hiểu lầm rồi, tôi không phải loại con gái đó đâu, tôi chỉ ra đây ngắm cảnh và hít thở không khí trong lành thôi....!!

Bọn chúng cười hô hố.

_Em tưởng là em lừa được ai...?? em có thấy ai hơn mười hai giờ đêm đi lang thang và ngồi một mình ở công viên như em không....??

Diễm kinh sợ hỏi.

_Đã...đã hơn mười hai giờ đêm rồi à....??

Diễm đứng bật dậy, Diễm định bỏ đi, nhưng bọn chúng đâu có tha cho Diễm dễ dàng như thế, bọn chúng bao vây lấy Diễm vào giữa.

Vừa sợ, vừa tức giận, Diễm quát.

_Các anh định làm gì tôi hả.....??

_Làm gì em phải biết chứ...?? Ai bảo em đi ra đây ngắm cảnh vào cái giờ cao điểm này làm gì....!!

Hai tay chống sườn, Diễm ương bướng nói.

_Nhưng đây là công viên, là nơi cho mọi người được thư giãn, được nghỉ ngơi, không phải là nơi cho các anh tác oai tác quái....!!

_Các anh có muốn tôi tri hô cho mọi người biết không hả....!!

Thằng đầu đàn, bảo cả bọn.

_Con nhóc này cũng mạnh miệng gớm, cho nó biết thế nào là lễ độ đi....!!

Bọn chúng còn chưa động được vào người Diễm, một giọng quát vang lên.

_Các người định làm gì thế hả....??

Diễm và bọn chúng giật mình quay lại, vì không đủ sáng nên nhất thời Diễm không nhận ra được hấn, nhưng gặp được một người có thể cứu được mình, khiến Diễm vui mừng. Diễm vội nói.

_Làm ơn cứu tôi....!!

Bọn chúng quát hấn.

_Mày là thằng quái nào thế hả...?? Tại sao mày dám xen vào chuyện làm ăn của bọn tao...??

_Khôn hồn thì biến đi, nếu không bọn tao cho mày ăn dao bây giờ....!!

Diễm run rẩy, nếu hấn mà bỏ đi lấy ai cứu Diễm bây giờ, Diễm còn chưa kịp nói gì, hấn cười khẩy.

_Bọn mày đừng mạnh miệng quá, lúc này tao đã gọi công an đến đây rồi, tao nghĩ nếu chúng mày không muốn bị bắt vào đồn thì nên đi đi, còn nếu không thì chúng mày phải ở tù hơi bị lâu đấy....!!

Thằng đầu đàn khinh khinh.

_Mày tưởng chỉ dựa vào câu nói suông của mày mà dọa được tao à...??

_ Tao nói thật mà bọn mày không tin thì thôi, tao đây cũng hết cách....!!

Một thằng đàn em hét.

_ Đánh bỏ mẹ nó đi đại ca....!!

_ Đứng đây cãi lí với nó làm gì...??

Bọn kia cũng hô lên.

_ Đứng rồi, đánh nó đi....!!

Ba thằng xông lên đánh hấn, còn một tên giữ chặt lấy Diễm, bàn tay của hấn bắt đầu sờ soạng vào người Diễm.

Diễm vừa tức, vừa sợ, vừa hận, vừa xấu hổ. Diễm không ngừng quát.

_ Đồ biến thái....!! đồ xấu xa....!! Anh định làm gì tôi hả....??

Tên đó cười thật đều.

_ Ngoan nào....!! Chiều anh một chút đi...!! chiều anh rồi anh thương....!!

Quá phần uất, Diễm dơ chân đá thẳng xuống hạ bộ của hấn, hấn kêu một tiếng thối đến tận trời xanh.

_ Á....!!

_ Con độc ác.....!!

Tên đó nằm lăn ra đất, hấn co lại như một con tôm. Trường và ba tên kia tạm ngừng trận chiến, họ ngơ ngác nhìn Diễm, họ không hiểu Diễm làm cách nào mà Diễm có thể hạ ngục được đại ca của bọn chúng, vẫn còn chưa hết giận, Diễm nện giày cao gót vào người hấn liên tiếp, vừa đánh Diễm vừa rủa.

_ Cho mày chết....!! Cho mày chết....!!

Vừa lúc đó, tiếng còi cảnh sát vang lên, hấn sợ hãi, vội nắm lấy tay Diễm, hấn lôi Diễm chạy theo hấn. Diễm hét.

_ Tôi vẫn còn chưa đánh đã tay....!! Tôi cần phải dạy cho hấn một bài học....!!

Hấn quát.

_ Cô có muốn tên tuổi của cô được đăng trên trang nhất vào ngày mai không...??

Diễm im lặng không đáp, đúng là Diễm giận quá hóa dại, Diễm quên mất bây giờ Diễm là ai, quên mất là nếu Diễm bị đưa vào đồn, bố Diễm sẽ phải đến đóng tiền bảo lãnh cho Diễm, nếu chuyện này mà bị báo chí biết được, Diễm sẽ bị người ta nhòm ngó, bị tung tin lên các trang thiết bị thông tin đại chúng.

Từ lúc được hấn cứu, Diễm không hề biết hấn là ai, chạy theo hấn một đoạn khá xa, Diễm giằng tay Diễm ra, Diễm hỏi.

_ Anh là ai...??

_ Ngay cả tôi mà cô cũng không nhận ra à....??

Diễm giật mình kinh sợ.

_ Là anh à...?? Sao lại có thể....??

_ Sao trắng gì nữa, nếu không có tôi, liệu cô còn sống được đến bây giờ không...??

_ Cảm...cảm ơn anh....!!

Hấn lao đảo, Diễm sợ hãi vội đỡ lấy hấn, Diễm cảm thấy có một dòng nước nóng hổi đang chảy trên tay Diễm, Diễm hét.

_ Anh đã bị chúng đâm....!!

_ Mau nói cho tôi biết, anh bị thương ở chỗ nào để tôi đưa anh vào bệnh viện....!!

Hấn quát to.

_ Cô có thể im miệng đi được không....?? Cô làm tôi lói hết cả tai rồi đây này....!!

Diễm khóc.

_Xin...xin lỗi. Mau nói đi, anh bị thương ở chỗ nào....!!

Hắn kinh ngạc nhìn Diễm, hắn trêu.

_Tôi thật không ngờ là cô lại mau nước mắt như thế.....!!

Diễm cúi.

_Bị thương ở đâu sao không nói lẹ đi, còn ở đó làm nhảm cái gì nữa....!!

_Không sao đâu, tôi chỉ bị bọn chúng chém nhẹ vào bả vai thôi...!!

_Không được, để tôi gọi xe đưa anh vào bệnh viện...!!

_Tôi không đi....!!

_Đừng có ương bướng nữa, anh nhìn anh xem, máu đang chảy ra rất nhiều kìa....!!!

Diễm cầm lấy chiếc khăn tay của mình, Diễm buộc xung quanh vết thương, thấy máu vẫn còn ra nhiều, Diễm cúi xuống.

_Xoẹt.....!!

Hắn đỏ mặt, hắn cúi.

_Cô làm cái quái gì thế hả...??

_Nếu không làm thế thì lấy gì buộc vết thương cho anh đây...!!

Diễm xé váy, chiếc váy của Diễm dài đến ngang gối, bây giờ nó bị xé lên gần đến ngang đùi. Diễm buộc lại vết thương cho hắn một cách cẩn thận, xong đầu đầu Diễm bảo hắn.

_Bây giờ anh theo tôi đến bệnh viện...!!

_Tôi đã nói là tôi không đi...!!

_Không đi cũng phải đi, anh bị thương nặng như thế, nếu không được băng bó, không được rửa sạch vết thương, anh có thể bị nhiễm trùng, tôi là người được anh cứu mạng, tôi phải có nghĩa vụ và trách nhiệm chăm sóc anh....!!

Hắn điên tiết.

_Nếu cô muốn trả ơn cho tôi thì cô làm ơn biến đi dùm tôi, tôi không muốn nhìn thấy mặt của cô thêm nữa, làm ơn đi đi....!!

Mặc hắn nói gì thì nói, Diễm vội gọi một chiếc xe tắc xi, Diễm bảo hắn.

_Chúng ta đi thôi...!!

_Tôi không cần cô phải thương hại, cô biến đi...!!

_Nhưng mà....!!

Hắn trèo vào xe tắc xi, Diễm chưa kịp bước lên theo hắn, hắn bảo anh chàng lái xe.

_Đưa tôi về nhà....!!

_Nhà của anh ở đâu....??

_Cứ lái đi rồi tôi sẽ nói cho anh biết....!!

_Vâng....!!

Diễm gõ vào cửa xe. Diễm hét.

_Này anh....!!Anh đang làm gì thế....??

_Mở cửa ra cho tôi vào....!!

_Mở ra....!!

Anh chàng tài xế định mở cửa cho Diễm vào, hấn quát.

_Lái đi....!!

_Nhưng mà....!!

_Tôi bảo là lái đi....!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Chiếc xe phóng vọt đi, vừa tức, vừa lo lắng, Diễm liền chạy ngay đến một bác xe ôm đứng bên cạnh, Diễm hấp tấp nói.

_Bác làm ơn trở cháu theo chiếc xe tắc xi kia....!!!

Bác lái xe ôm, kinh ngạc hỏi.

_Cậu thanh niên đó đã làm gì cháu à...??

Diễm giục.

_Bác làm ơn nhanh lên cho....!!

_Được rồi....!!

Diễm hấp tấp đội mũ bảo hiểm, bác xe ôm bám theo chiếc xe tắc xi sát nút. Vết thương trên bả vai hấn khá sâu, bị mất máu nhiều, nên môi hấn trắng nhợt, hấn lao đảo muốn ngã. Anh chàng lái xe sợ hãi hỏi hấn.

_Anh không sao chứ...?? Có cần tôi đưa vào bệnh viện không....??

Hấn đang bị vết thương hành hạ, nên tâm tính hấn không được bình thường, hấn quát.

_Nghe này, tôi bảo cậu là lái xe đưa tôi về nhà thì cậu cứ lái đi, đừng có nói làm nhảm thêm nữa....!!

Anh chàng lái xe lắc đầu, làm nghề lái xe đã lâu, đã từng trở không biết nhiều người, đã từng gặp không biết bao nhiêu vị khách khó tính như hấn nên anh ta biết anh ta phải làm gì.

Chiếc xe đi lòng vòng một hồi cuối cùng dừng trước một căn hộ cho thuê, căn hộ này cũng bình thường, đó là một căn hộ nhỏ, diện tích rộng mấy mươi mét vuông, được sơn tường màu xanh nhạt.

Trả tiền xong, hấn bước xuống, tay ôm lấy vai hấn loạng choạng lấy chìa khóa mở cửa, hấn đau quá đến nỗi cửa hấn cũng không buồn khóa, hấn đi thẳng vào nhà, vết thương bây giờ mới thực sự đau, mới thực sự hành hạ hấn, hấn nằm co ro trên ghế xô pha. Hấn cay đắng nghĩ.

_Tại sao mày lại cứu cô ta, chẳng phải mày luôn mong là cô ta nên chết đi để cho bố cô ta phải đau khổ, phải sống trong đau đớn, sống trong dằn vặt cho đến lúc ông ta không còn chịu được, ông ta cũng phải đi theo cô ta hay sao...??

_Tại sao mày lại làm thế...?? Tại sao hả...??

Đau quá nên hấn ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Chiếc xe máy trở Diễm đi lòng vòng một hồi cuối cùng cũng dừng lại trước một con hẻm, hai người đi theo chiếc xe tắc xi đến đây là mất dấu, Diễm và bác xe ôm không tài nào lần ra được nhà hấn ở chỗ nào, đang tuyệt vọng Diễm nhìn thấy có một chiếc xe tắc xi đang tiến lại gần Diễm, Diễm vội nhảy xuống đất, hai tay vẫy lia lịa.

Anh chàng lái xe tắc xi tưởng Diễm đi xe nên dừng lại, Diễm run rẩy hỏi.

_Có phải lúc nãy anh trở một chàng trai bị thương không....??

Anh ta nhủu mày.

_Tại sao tôi phải trả lời cô....?? Cô có đi xe không.....??

Diễm cầu xin.

_Xin anh nói cho em biết đi, chuyện này quan trọng lắm....??

_Cô là gì của anh ta....??

_Anh ấy cứu mạng em nhưng lại nhất định không chịu vào bệnh viện, em sợ anh ấy xảy ra chuyện nên mới đi theo đến đây.....!!

_Thôi được rồi, tôi tạm tin cô. Anh chàng đó đúng là do tôi trở....!!

Diễm reo lên.

_Nhà anh ấy ở chỗ nào hả anh....??

Thấy anh ta phân vân không chịu nói, Diễm trấn an.

_Anh yên tâm, anh ấy là ân nhân cứu mạng của em, em sẽ không làm gì có hại đến anh ấy đâu.....!!

_Làm sao tôi tin cô được, nhờ đâu cô là người xấu thì sao...??

Diễm buồn cười.

_Có cần em cho anh đi mời công an đi theo em không...??

Anh ta quan sát Diễm từ đầu xuống chân, anh ta gật đầu nói.

_Nhà cậu ấy cách đây không xa, cô cứ đi theo con đường này là tới.....!!

Diễm móc tiền đưa cho anh ta, Diễm nói.

_Cảm ơn anh.....!!

Anh ta nhún mày.

_Cô làm như vậy là có ý gì...??

_Em chỉ cảm ơn anh vì anh đã giúp em tìm được nhà anh ấy thôi, ngoài ra không có ý gì khác.....!!

Diễm không chờ anh ta lên tiếng phản bác lại lời Diễm, Diễm hối thúc bác lái xe ôm.

_Chúng ta đi thôi bác.....!!

_Cháu đã hỏi được điện chỉ nhà cậu ấy rồi à...??

_Vâng.....!!

_Bác thấy cháu là một cô gái lạ lùng, nếu chàng trai đó không cần cháu tạ ơn thì cháu cũng đâu cần phải nhọc công đi theo đến tận nhà cậu ấy làm gì...??

_Chính vì anh ấy không cần cháu tạ ơn, cháu càng cần phải trả ơn anh ấy, cháu là người ân oán rạch ròi, có ơn mà không trả được cháu sẽ bứt rứt không yên.....!!

_Giá mà ai cũng sống được như cháu thì tốt quá.....!!

Diễm cười, Diễm không nói gì, hai người đi gần hết con đường, Diễm thấy nhà nào cũng kín cổng cao tường, còn phân vân chưa biết nên gõ cửa nhà nào, Diễm để ý thấy có một căn hộ nhỏ vẫn còn sáng đèn, cửa vẫn còn chưa đóng, điều đặc biệt là nó phù hợp với mô tả của anh chàng lái xe tắc xi. Diễm báo bác xe ôm.

_Bác chờ cháu một chút nhé, cháu muốn xem đây có phải là nhà của anh ấy không...??

_Ừ, cháu đi đi nhưng mà nhanh lên nhé....!!

_Vâng.....!!

Diễm rụt rè bước lên trên bậc thềm, Diễm sợ bị người ta nghi ngờ là ăn trộm nên Diễm lên tiếng.

_Xin hỏi có ai ở nhà không....??

_Nhà có ai không ạ...??

Diễm ngập ngừng nửa muốn đi vào trong nhà, nửa lại sợ không dám nhưng lòng tò mò muốn biết đây có phải là nhà hấn không đã thắng, Diễm bước vào, nhìn thấy hấn nằm co ro trên ghế xô pha, trên môi Diễm nở một nụ cười.

Vội chạy thật nhanh ra cổng, Diễm trả tiêm đầy đủ cho bác xe ôm, Bác hỏi.

_Đây có đúng là nhà của cậu ấy không...??

_Dạ đúng....!!

_Cháu có cần bác chờ cháu không...??

_Dạ, không cần đâu ạ, bác đi đi....!!

_Bác đi nhé....!!

_Vâng....!!

Diễm đi vào trong nhà, Diễm hỏi to.

_Nhà có ai không ạ...??

Diễm hỏi thêm hai ba lần như thế mà không nghe ai trả lời, Diễm lẩm bầm.

_Chắc là tên này sống một mình nên mình hỏi nhiều như thế mà không có ai lên tiếng bảo mình thế nào....!!

Diễm cúi xuống, Diễm lay hấn.

_Này anh....!! Anh có sao không...??

Lay mãi mà hấn chịu không tỉnh dậy, Diễm sờ vào trán hấn, Diễm thấy bỏng rát cả tay, Diễm hốt hoảng.

_Chết thật, hấn bị sốt rồi, mình phải làm sao bây giờ....??

Vì hấn cũng không nặng hơn Diễm bao nhiêu, nên Diễm cố hết sức dìu hấn vào phòng ngủ, nhìn chiếc áo ướt đầm máu của hấn, không đành lòng, Diễm nhắm mắt thay áo, lấy nước sạch, Diễm lau vết thương cho hấn. Mặc dù đỏ bừng mặt vì ngại nhưng Diễm nghĩ hấn cứu mạng Diễm nên mới ra nông nỗi này, Diễm bình tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Diễm lấy một chiếc áo sạch trong tủ quần áo, Diễm mặc áo cho hấn, Diễm không biết là hấn có biết không, Diễm chỉ thấy miệng hấn ú ớ nói những câu vô nghĩa gì đó.

Diễm nghe người ta nói nếu bị sốt thì lấy một cái khăn lạnh đắp lên trán sẽ giúp hạ sốt, Diễm liền làm theo, Diễm gần như lục tung cả nhà hấn mới tìm được bông băng, và mấy hộp thuốc, chân nản Diễm nói.

_Tên này đúng là không thể chấp nhận nổi, sống một mình thì hấn phải mua đầy đủ thuốc men phòng khi ốm đau chứ....??

Rửa kỹ lại vết thương trên vai hấn một lần nữa, Diễm bôi thuốc sát trùng, lấy bông băng, Diễm quấn mấy vòng xung quanh bả vai hấn. Diễm vừa làm vừa nói.

_Xin lỗi anh, vì tôi mà anh ra nông nỗi này....!! Xin lỗi anh....!!

Xong đâu đấy, Diễm nhìn cái áo dính đầy máu mà rùng hết cả mình, vứt vào chậu, cho sắt phòng, Diễm bắt đầu giặt áo, mất một lúc lâu Diễm mới tẩy hết được mùi tanh của máu, kiểm một cái móc áo, Diễm phơi nó lên sào.

Lau mồ hôi trán, Diễm lẩm bầm.

_Bây giờ mình phải đi nấu cháo cho hấn ăn....!! Không biết nhà hấn có gì trong tủ lạnh không, hay là lại trống trơn....!!

Đúng như Diễm dự đoán, trong tủ lạnh chỉ chứa toàn nước khoáng, bia, ngoài ra không còn gì cả. Diễm cúi.

_Bọn đàn ông đúng là ai cũng như ai, ngoài bia với rượu ra họ không còn biết đến một thứ gì khác cả....!!

Không có gì nên Diễm không thể nấu, vừa buồn bực, vừa tức, Diễm nghĩ.

_Thôi thì mình dẹp nhà giúp hấn vậy, coi như là mình trả ơn công hấn cứu mạng mình, tay hấn bị thương thế kia thì làm gì được....!!

_Đúng rồi làm thôi....!!

Kiểm khắp nhà Diễm mới tìm thấy một cái chổi, một cái giẻ lau bị vứt ở trong nhà kho, Diễm ho sặc sụa vì đã lâu rồi không có ai dọn dẹp. Diễm cười.

_Đồ bẩn....!! Sống trên đồng rác mà hấn cũng sống được, đúng là bó tay....!!

Dẹp xong được nhà cho hấn, trời cũng đã gần sáng, lưng của Diễm cũng muốn còng cả xuống. Chiếc váy mặc trên người của Diễm cũng nhót nháp mồ hôi, và khói bụi, đầu tóc Diễm bù rù vì rối, không chịu nổi, Diễm lục tủ quần áo của hấn, Diễm lấy một bộ, Diễm mang nó vào phòng tắm.

Tắm tấp xong, Diễm bắt đầu giặt quần áo của mình, giặt xong, Diễm kiểm một cái quạt, Diễm muốn quạt cho mau khô, Diễm sợ khi hấn tỉnh lại hấn mà biết Diễm mặc quần áo của hấn, Diễm sẽ bị hấn mắng chửi, bị hấn đuổi ra khỏi nhà, mà ngay cả Diễm cũng không còn mặt mũi nào để nhìn hấn.

Mãi chăm sóc hấn, dẹp dọn nhà cửa cho hấn, Diễm quên không gọi điện về nhà, đến lúc nhớ ra thì cũng đã năm giờ sáng.

Diễm hốt hoảng, vội lấy điện thoại Diễm gọi cho ông Hải, ông Hải quát Diễm thật to.

_Con đã bỏ đi đâu hả....?? Con đã ở đâu mà đến tận bây giờ vẫn còn chưa chịu về nhà....??

Diễm ngáp một cái rồi to, tay bịp miệng Diễm nói.

_Con xin lỗi bố, con có việc nên không thể về nhà được....!!

_Việc gì....??

_Khi nào con về nhà, con sẽ giải thích cho bố hiểu sau....!!

_Bố không ngờ con lại đồ đốn đến như thế, chỉ về Việt nam có mấy tháng mà con đã đi chơi qua đêm rồi....!!

Diễm cúi.

_Con có muốn như thế đâu, nhưng đây là trường hợp bất khả kháng, con không còn lựa chọn nào khác....!!

_Con đang ở đâu để bố đưa xe đến đón con về....??

_Con không thể bỏ về vào lúc này được, bố hãy cho con được thoải mái một hôm đi được không, con làm việc gì cũng theo ý bố rồi, không lẽ con ngủ ở ngoài một tối cũng không được....??

_Không được, con có biết là nếu ai mà biết con ngủ đêm ở ngoài người ta lại đồn thổi àm lên không...??

_Nếu bố không nói, con không nói thì ai mà biết được. Mà dù con có ngủ ở ngoài thì đã sao, con có làm chuyện gì xấu đâu....!!

_Con có chắc là con không gây ra chuyện gì không...??

_Con không ra chuyện gì cả, con chỉ đi dạo một chút thấy quá khuya rồi lẽ ra con định bắt một chiếc xe tắc xi về nhà nhưng con lại thích được ngủ một đêm ở ngoài vì thế con đã thuê một phòng trong khách sạn, bây giờ con vẫn còn ở trên giường....!!

_Thôi được rồi, khi nào con về bố sẽ nói chuyện với con sau....!!

_Cảm ơn bố, chúc bố một buổi sáng tốt lành....!!

_Còn tốt lành gì nữa vì con mà tim bố đang hoạt động quá tải đây này....!!

Diễm lo lắng hỏi.

_Bố không sao chứ...??

_Không sao, bố uống thuốc rồi...!!

Diễm sụt sịt.

_ Con xin lỗi, con hứa từ lần sau sẽ không làm bố lo lắng vì con nữa....!!

_ Con biết thế là tốt, bố hy vọng là con nhớ những gì mà con nói hôm nay....!!

_ Vâng....!!

Diễm cúp máy, lau hai dòng lệ trên má, Diễm đứng dậy, thấy chiếc váy đã khô, Diễm mang nó vào phòng tắm, móc trả quần áo hần vào tủ áo, Diễm le lưỡi.

_ Hy vọng là hần không biết là mình mặc quần áo của hần, nếu không sớm muộn gì mình cũng bị hần quát.....!!

Ở đây lạ nước, lạ cái nên Diễm không biết chợ ở chỗ nào để đi mua thức ăn, Diễm phải hỏi hai, ba người mới biết được chỗ.

Do đây là lần đầu tiên đi chợ nên Diễm không biết trả giá, không biết đắt hay rẻ, cũng may mấy bà bán thức ăn ở đây không nói thách quá cao nên Diễm không bị mua hớ nhiều.

Ở nhà Diễm, mọi công việc nặng nhẹ đều do Di Hoa làm nên Diễm không phải động tay động chân nhưng ba năm đi du học một mình bắt buộc Diễm phải làm quen với cuộc sống tự lập.

Nấu xong nồi cháo cho hần, quá đói Diễm ăn com ngon lành, sau khi rửa bát xong, Diễm bước vào phòng ngủ, Diễm muốn thay chiếc khăn đắp trên trán hần.

Diễm thấy chiếc khăn đã bị rơi xuống gối, Diễm nhặt nó lên, đi vào phòng tắm, Diễm giặt chiếc khăn, đặt khăn lên trán hần, Diễm che miệng, quá buồn ngủ, mắt Diễm nhắm lại, Diễm lao đảo, Diễm ngã phịch xuống giường.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, hần cựa mình tỉnh dậy, hần thấy trán hần man mát, vói tay hần cầm chiếc khăn, hần bóp hai bên thái dương, miệng lẩm bầm

_ Không biết ai đắp khăn lên đầu mình nhỉ....!!

Vai hần đau nhức, mắt hần nhắm lại, hần thấy áo của hần đã được ai đó thay, vết thương đã được băng bó một cách cẩn thận, cơ thể của hần còn được ai đó ôm, hần giật mình quay sang nhìn.

Đôi mắt hần mở to, mắt hần đỏ bừng, Diễm đang ôm hần ngủ ngon lành, bàn tay Diễm đặt lên ngực hần, đầu dựa vào nách hần, trông Diễm ngủ như đang ôm một cái gối bông.

Hần định quát cho Diễm một trận nhưng nghĩ thế nào hần lại thôi, hần nhẹ nhàng đặt tay Diễm xuống giường, hần cố ngồi dậy. Diễm quá mệt mỏi nên ngủ say như chết.

Hần lao đảo đi vào phòng tắm, nhìn chiếc áo mà hần mặc tối hôm qua được Diễm giặt sạch, đang được phơi trên sào, lòng hần thoáng sao động.

Môi hần khô khốc, hần đi vào nhà bếp, hần cần uống nước.

Hần mở tủ lạnh, mắt hần mở to, trong tủ lạnh chứa toàn thức ăn, mùi thức ăn bay ra làm bụng hần kêu ọ ẹt, hần cảm thấy đói.

Hần thấy bếp của hần đã bị Diễm sử dụng để nấu thức ăn, nhìn xong nồi được Diễm cọ sạch đang được treo trên kệ, hần bản thân hết cả người, đây là lần đầu tiên hần cảm nhận được hơi thở của một người đàn bà trong nhà.

Thấy một cái nồi vẫn còn được đậy kín trên bếp, tò mò hần mở ra xem, thì ra con nhóc đã nấu một nồi cháo cho hần. Hần khẽ mỉm cười.

Quá đói hần tự phục vụ, sau khi hần ăn xong, hần cảm thấy khỏe hần, Diễm đã thức cả đêm nên bây giờ Diễm đang ngủ bù, cũng may hôm nay là chủ nhật nên hần và Diễm không phải đến công ty.

Diễm ngủ say quá nên đến gần chiều tối Diễm mới chịu bò dậy, Diễm tưởng là Diễm đang ở nhà nên theo thói quen, Diễm vươn vai, mắt nhắm mắt mở Diễm bước xuống giường, Diễm mò mò đi thẳng vào phòng tắm, phòng tắm nhà Diễm và nhà hần khác nhau nên đầu Diễm đập mạnh vào tường, thân người Diễm ngã xuống sàn nhà.

Một tiếng dầm vang lên, Diễm tỉnh ngủ hần, không may cho Diễm, hần đã chứng kiến màn diễn của Diễm từ đầu chí cuối, không nhịn được cười, hần cười thật to.

_ ha ha ha....!!

Hai tay xoa trán, vừa giận, vừa tức, Diễm quát.

_ Anh có im đi không hả....??

Cú va đập làm Diễm choáng váng, Diễm lao đảo đứng dậy, Diễm cảm tức.

_ Vì anh tôi mới ra nông nổi này, anh còn được nữa sao....??

Hắn nhủ mày.

_ Tôi còn chưa hỏi cô cái tội dám đột nhập vào nhà người khác khi không được phép là may cho cô lắm rồi, cứ ở đó mà nói làm nhảm mãi....!!

Diễm ngơ ngác nhìn quanh, bây giờ Diễm mới hoàn hồn.

_ Đây là nhà anh à...??

_ Không phải là nhà tôi thì nhà ai...??

_ Tại sao tôi lại ở đây....??

Hắn kinh ngạc nhìn Diễm không chớp, hắn tưởng hắn vừa mới gặp phải một con ngố, hắn cúi.

_ Câu này tôi phải hỏi lại cô mới đúng. Cô trả lời cho tôi biết, tại sao cô lại biết nhà tôi, làm cách nào cô có thể vào được đây....!!

Diễm cố nhớ lại diễn biến của buổi tối hôm qua, Diễm hốt hoảng hỏi hắn.

_ Anh không sao chứ....??

_ Tôi đang hỏi cô sao cô lại hỏi tôi.....??

_ Tôi hỏi anh có bị làm sao không thì anh mau trả lời tôi đi....!!

_ Tôi....!!

Hắn chưa kịp nói gì, Diễm bước lại gần hắn, không cần hắn có cho phép không, không cần biết hắn là con trai hay con gái, không cần biết hắn đáng sợ như thế nào, Diễm cởi áo của hắn, hắn đỏ bừng cả mặt, hắn không hiểu là Diễm có biết Diễm đang làm gì không, con gái gì mà táo tợn như thế.

Hắn đẩy Diễm, hắn quát.

_ Cô đang làm gì thế hả...??

_ Kiểm tra vết thương của anh....!!

Hắn cộc cằn.

_ Không cần....!! Cô có thể về được rồi đấy....!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Diễm nhảy dựng lên.

_ Tôi quên....!!

Diễm chạy thật nhanh ra phòng khách, tìm ngược tìm xuôi, cuối cùng Diễm cũng tìm thấy một hộp thuốc bị chèn dưới gối trên ghế xô pha, Diễm dở hộp thuốc trước mặt hắn, Diễm nói.

_ Tôi đã mua đủ thuốc cho anh rồi, anh nhớ uống thuốc đều đặn theo đơn ghi trong này nhé....!!

_ Còn bây giờ anh để tôi thay băng cho anh....!!

Hắn quát.

_ Cô bị điếc hả, tôi bảo cô đi về.....!!

Diễm vênh mặt lên.

_Không về. Tôi sẽ về nếu anh để tôi băng bó và rửa lại vết thương cho anh...!!

Hắn đẩy Diễm đứng sát vào tường, hắn dí sát mặt hắn vào mặt Diễm, hắn hỏi.

_Cô định quyến rũ tôi đấy hả....??

Mặt Diễm đỏ bừng, tuy là sợ hãi nhưng ngoài miệng Diễm vẫn nói cứng.

_Việc gì tôi phải quyến rũ anh, anh là một tên máu lạnh, một kẻ không ra gì, nếu có chọn người để yêu, anh yên tâm tôi sẽ không bao giờ chọn anh đâu....!!

_Cô có chắc không....??,

Máu trên vết thương của hắn chảy ra, hắn lao đảo sắp ngã. Diễm sợ hãi, vội đỡ lấy hắn, hắn hất tay Diễm ra khỏi người hắn, hắn hét.

_Tôi đã bảo là cô biến đi....!!

Không lí gì đến sự tức giận của hắn, Diễm nhanh chóng tháo từng lớp băng trên vai hắn, hắn bóp tay Diễm thật đau, hắn trừng mắt.

_Tôi bảo gì cô có nghe không....??

Diễm nhăn mặt lại vì đau, Diễm cúi.

_Anh ương bướng vừa thôi, tối hôm qua tôi bảo anh vào bệnh viện thì anh không chịu đi nên hôm nay vết thương mới bị thành ra thế này đây....!!

_Anh phải để cho tôi rửa sạch vết thương và băng bó lại nếu không anh sẽ bị mất máu, bị nhiễm trùng.....!!

_Tôi không cần cô thương hại tôi.....!! Cô biến đi....!!

Hắn cố sức đẩy Diễm ra khỏi phòng ngủ của hắn, nhưng do sức khỏe của hắn yếu nên chỉ cần hoạt động một chút là vết thương trên vai hắn lại bị rỉ máu, Diễm khóc nức lên, Diễm cần khăn hắn.

_Anh...anh làm ơn để cho tôi băng bó và rửa vết thương cho hay đưa anh đến bệnh viện cũng được. Anh làm ơn....!!

Hắn thấy Diễm khóc, kí ức của hắn hiện về, hắn nhớ lúc còn nhỏ mỗi lần hắn đánh nhau bị thương, Diễm cũng quỳ khóc bên cạnh hắn như thế này.

Đôi mắt hắn đỏ hoe, hắn im lặng không nói gì, đầu hắn đang bị quá khứ bủa vây. Diễm lợi dụng sự phân tâm của hắn, Diễm bắt đầu tháo bỏ lớp băng trên vai, múc một chậu nước sạch pha thuốc, Diễm bắt đầu lau hết các vết máu bên ngoài vết thương, sợ mai sau vết thương này để lại sẹo, Diễm còn mua cả thuốc mau liền da cho hắn nữa.

Sau khi hoàn thành xong, Diễm đứng dậy, Diễm nói.

_Chào anh....!! tôi hy vọng là anh mau khỏe, tôi đã đi cả ngày rồi nên tôi phải về, hôm khác tôi sẽ tới thăm anh....!!

Thấy hắn im lặng không nói gì, Diễm thờ dài, Diễm biết hắn là một kẻ cô độc, một kẻ khó ưa nhưng mà không sao, dù gì hắn cũng cứu mạng Diễm, Diễm phải trả ơn cho hắn.

Diễm bắt xe tắc xi về nhà, vừa bước vào sân, Diễm nghe có tiếng nói chuyện rôm rả trong phòng khách, Diễm giật mình nhìn chiếc váy đang mặc trên người.

Diễm sợ bị người ta hiểu lầm Diễm là một cô gái lẳng lơ, sợ bị ông Hải mắng, sợ vì quá tức giận Diễm, cơn đau tim của ông lại hành hạ ông, Diễm còn đang phân vân không biết nên đi theo đường nào để lên phòng khách, Diễm nghe có một tiếng nói bên cạnh.

_Chào bạn.....!! Em đã đi đâu cả ngày hôm nay à....??

Diễm hốt hoảng quay lại nhìn, vừa nhìn thấy Quân, mặt Diễm đỏ như gấc chín, cố lấy lại tự tin, Diễm mỉm cười.

_Chào anh....!!

Quân quan sát Diễm từ đầu xuống chân, Quân nhìn Diễm đến đâu, Diễm đỏ bừng mặt đến đấy, Quân nheo mắt hỏi.

_Chắc là em có một ngày dài....??

_Vâng.....!!

Thấy cử chỉ rụt rè, và ngại ngùng của Diễm, Quân mỉm cười.

_ Có cần anh giúp gì em không....??

Diễm gật đầu.

_ Anh làm ơn tìm cách cho em lên lầu thay quần áo....!!

_ Xem ra em cũng là một cô gái thích đi quây phá đấy nhỉ....??

Diễm nhú mày.

_ Anh có chịu giúp em không....??

_ Thôi được rồi....!! Nhưng anh phải giúp em bằng cách nào....??

Diễm ngẫm nghĩ một lúc, Diễm nói.

_ Anh phải làm thế nào để mọi người đều chú ý vào anh, còn em, em sẽ đi vòng từ cửa sau của nhà bếp lên lầu....!!

Quân thích thú.

_ Nghe có vẻ giống trinh thám quá nhỉ....??

Diễm cúi.

_ Anh có chịu giúp em không....??

_ Tất nhiên là anh sẽ giúp em rồi....!!

_ Nếu thế sao anh không vào phòng khách, không nói chuyện với bố em đi....!!

_ Được rồi. Anh vào ngay đây....!!

—

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Diễm tưởng chỉ có mình Quân, nhưng không may cho Diễm, có cả bố mẹ của Quân nữa, từ buổi gặp vào buổi tối hôm qua, hai gia đình đã trở nên thân thiết hơn, họ muốn tạo cơ hội cho đôi trẻ được gần gũi tìm hiểu nhau.

Quân là một người có duyên ăn nói, nên chỉ một lúc sau khi Quân vào, phòng khách vang lên những tiếng cười không ngớt.

Diễm yên tâm hẳn từ phía sau nhà bếp, vòng ra phòng khách, Diễm đi nhẹ như một con mèo, Quân quan sát Diễm, vừa buồn cười, vừa lo sợ Diễm bị ba người lớn phát hiện, Quân phải cố nhịn cười, trông Diễm bây giờ rất giống một diễn viên kịch câm, chỉ có hành động mà không dám lên tiếng.

Ông Hải quay người lại, cả Quân và Diễm lạnh toát vì sợ, Quân nhanh trí nói to.

_ Kia chú....!! Mau uống cà phê đi, đá sắp tan hết cả rồi....!!

Ông Hải mỉm cười bảo Quân.

_ Ủ, bác quên mất....!!

Quân nháy mắt bảo Diễm.

_ Còn không mau đi nhanh lên lầu đi....!!

Diễm hiểu ý, vội phóng vọt lên lầu, mở cửa phòng, Diễm bước thẳng vào trong, lấy một bộ quần áo trong tủ áo, Diễm bước vào phòng tắm.

Ông Hải đứng ngồi không yên từ tối hôm qua đến giờ, con gái ông mới gọi điện thoại cho ông đúng một lần, còn đâu thì biệt tăm, ông đã gọi điện cho

Diễm hơn chục lần nhưng lần nào cũng báo là không liên lạc được, lúc gọi điện cho ông Hải xong, Diễm khóa máy nên ông Hải không gọi được, ông lo lắng sợ Diễm bị làm sao, ông đã cho người đi tìm Diễm nhưng không có kết quả, bây giờ gia đình Quân lại đến chơi, họ hỏi Diễm từ nãy đến giờ, ông không biết phải trả lời họ như thế nào, nếu lúc nữa Diễm về mà vẫn mặc chiếc váy tối hôm qua hay là Diễm lại say rượu, chắc là ông không có chỗ để chui.

Ngoài mặt ông cười đùa với bố mẹ Quân nhưng trong lòng ông đang nổi sóng.

_Chào hai bác, chào anh.....!!

Ông Hải kinh ngạc nhìn Diễm không chớp, ông không tài nào hiểu được, Diễm đã về nhà từ khi nào tại sao ông không biết gì cả, bố mẹ Quân vui mừng chào Diễm, bà Phương đơn đả.

_Chào cháu.....!! Hai bác cứ hỏi bố cháu về cháu mãi, tưởng cháu đi đâu hóa ra cháu đang ở trên lầu.....!!

Ông Hải vẫn chưa thôi ngừng nhìn con gái, Diễm làm ông bị sốc, ông kinh ngạc không thốt nên lời, chỉ có Quân là che miệng cười.

Rất tự nhiên, Diễm ngồi xuống cạnh ông Hải, Diễm thì thầm vào tai ông.

_Kìa bố, sao bố không nói gì với hai bác và anh Quân đi, bố cứ nhìn con mãi như thế, bố không sợ bị họ nghi ngờ à.....??

Ông Hải nghiêng răng.

_Lúc nữa bố có chuyện muốn nói với con.....!!

Diễm cười hi hi.

_Dạ, con biết rồi.....!!

Ông Hải đứng dậy, ông bảo ông bà Phương, bảo Quân.

_Chúng ta đi ăn thôi.....!!

Bà Phương nói.

_Làm phiền anh và cháu quá.....!!

Ông Hải cười.

_Có gì đâu mà phiền, không phải sớm muộn gì chúng ta cũng là thông gia à.....??

Bà Phương gật gù.

_Ông nói phải.....!!

Diễm kêu to.

_Bố kì quá, sao tự nhiên bố lại nhận hai bác làm thông gia, bố nên nhớ là con và Quân vẫn chưa có ý gì đâu đấy.....!!

Quân trêu.

_Nếu thế em nên tính dần từ bây giờ đi là vừa.....!!

Diễm dơ tay lên, Diễm đe dọa.

_Anh mà còn nói lung tung nữa là em không kết bạn với anh nữa đâu.....!!

_Thôi cho anh xin, anh hứa là sẽ không trêu em nữa được chưa.....??

_Thế thì còn nghe được.....!!

Ba người lớn bật cười vì tính trẻ con của Diễm và Quân. Năm người ngồi xuống bàn ăn, vừa ăn họ vừa nói chuyện rôm rả, người lớn có chuyện của người lớn, trẻ con có chuyện của trẻ con, trong khi người lớn nói chuyện kinh tế, nói chuyện tương lai của Quân và Diễm, ngược lại Quân và Diễm lại trêu đùa nhau, cả hai cười thật to, họ mãi nói chuyện đến quên cả ăn.

Ông Hải, bố mẹ Quân ai cũng hài lòng, ai cũng mong Diễm và Quân có thể nên đôi. Họ nháy mắt thì thầm bảo nhau.

_Kế hoạch tác hợp hai đứa với nhau của chúng ta đã thành công được gần một nửa rồi.....!!

Ba ly cái ly chạm vào nhau.

_Keng...!

Bố mẹ Quân vừa rời khỏi, Diễm bị ông Hải lôi xuống phòng khách, ông quát.

_Con nói cho bố biết, con đã đi đâu và làm gì mà suốt từ tối hôm qua đến tận bây giờ con mới về nhà....??

Diễm phụng phịu.

_Con đã nói là con muốn ngủ ở ngoài nên con thuê một khách sạn, sáng thức dậy con đi chơi nên bây giờ con mới về, hôm nay là chủ nhật mà bố....!!

_Bố biết hôm nay là chủ nhật nhưng con đi đâu, làm gì cũng phải thông báo cho bố một tiếng chứ, con cứ bỏ đi biệt như thế làm sao bố yên tâm được.....!!

_Con xin lỗi, con hứa lần sau con đi đâu con sẽ thông báo cho bố biết trước....!!

_Bố đã uống thuốc chưa....??

_Uống rồi....!!

Ông Hải thăm dò Diễm.

_Con thấy Quân là người thế nào....??

_Con không hiểu ý bố....!!

_Có gì mà không hiểu, bố muốn biết trong lòng con, con coi Quân là gì của con....!!

_Anh ấy là người vui tính, hài hước, thân thiện....!!

_Chỉ vậy thôi à....??

_Vâng....!!

_Con không thấy Quân là một chàng trai đặc biệt à....??

_Anh ấy là một người bạn tốt, một người thú vị để con nói chuyện, ngoài ra con không có ý gì khác....!!

Ông Hải thở dài.

_Một chàng trai tốt như thế mà con còn chê thì bố không hiểu ai mới xứng với con đây....!!

_Con làm sao mà biết được, bố cũng phải thông cảm cho con, con chưa yêu ai bao giờ nên rất khó nói....!!

_Bố không trách con, nhưng bố hy vọng là con không quá khù khờ, không quá ngu ngơ nếu không mai sau con sẽ phải khổ đấy....!!

Diễm ôm ông Hải, Diễm cười.

_Bố yên tâm, con gái bố không ngốc đâu, con sẽ biết con yêu ai, thích ai khi người đó đến....!!

_Người đó đã đến rồi mà con có nhận ra đâu....!!

Diễm phì cười.

_Ý bố muốn nói đến anh Quân chứ gì...??, con xin bố đừng làm con khó xử, con và anh ấy chỉ coi nhau như bạn thôi, con không muốn bố ép con, bố từng hứa là bố sẽ cho con hai con đường để đi, vậy tại sao bố không chờ con...??

_Bố biết là bố nên con cho thời gian nhưng bố sợ là bố không thể chờ con được lâu, bệnh tình của bố con cũng biết rồi đấy, bây giờ có thể bố con nói chuyện, vui đùa cùng con nhưng biết đâu sáng ngày mai, con không còn nhìn thấy bố được nữa thì sao....!!

Diễm khóc nức lên

_Con xin bố đừng nói gở, con còn có nhiều việc cần nhờ bố, còn có nhiều thứ con chưa làm được, con muốn bố chứng kiến con trưởng thành, muốn bố chứng kiến con thành công, con cũng muốn bố sống lâu để con còn đền đáp công ơn sinh thành, công ơn nuôi dưỡng của bố, con chưa làm được gì cả, sao bố nỡ nói với con như thế....!!

Vỗ nhẹ vào lưng con gái, ông Hải nói.

_Ai cũng phải chết, trước lúc nhắm mắt rời khỏi thế giới này, bố muốn được trao tay con cho một người đàn ông, người đó sẽ thay bố bảo vệ con, chăm sóc con, yêu con, ở bên cạnh con cả đời, chỉ có như thế bố mới yên tâm ra đi, bố mới có thể gặp được mặt mẹ con ở dưới suối vàng, bố sợ mẹ con sẽ trách bố khi bố chưa làm được gì cho con, con có hiểu ý của bố không....??

_Dạ, con hiểu. Con tin là bố sẽ không sao đâu, bố còn khỏe mạnh như thế này, thì làm sao có chuyện gì xảy ra với bố được đúng không bố....??

Ông Hải nheo mắt.

_Bố cũng hy vọng được như thế....!!

Diễm ôm ông Hải thật chặt, tình cha con chưa có lúc nào lại thấm thiết như lúc này, Diễm nói.

_Cũng đã khuya lắm rồi, bố nên đi nghỉ sớm đi....!!

_Ừ, con cũng nên đi nghỉ đi....!!

Ông Hải đứng dậy, ông định bước vào phòng ngủ, Diễm vội gọi giật ông lại.

_Bố....!! con có chuyện muốn xin phép bố....??

_Chuyện gì hả con....??

Diễm ngập ngừng.

_Dạ, không có gì....!!

Ông Hải cười.

_Sao con lạ thế, vừa bảo là có chuyện cần nói với bố, bây giờ lại bảo là không....!!

Diễm đẩy lưng ông Hải.

_Bố đi ngủ đi, bố cần phải giữ gìn sức khỏe....!!

_Từ từ nào, con làm bố ngã bây giờ....!!

Chờ ông Hải lên giường ngủ, Diễm tắt điện, khép cửa phòng, Diễm lưng chừng đi ra phòng khách, mồm mê điện thoại di động trong tay, Diễm ngập ngừng nửa muốn gọi điện cho Trường, nửa lại không. Diễm tự hỏi không biết bây giờ hấn đang làm gì, đã ngủ hay là đang thức, hấn đã ăn cơm chưa...??

Không dần được lòng, Diễm gọi điện thoại cho Trường, hấn đang ngồi thẩn thờ ngoài sân, đôi mắt đang ngược nhìn bầu trời đêm, hôm nay hấn thấy lòng hấn lạ lắm, hình như vừa có một cái gì đó đang ùa về trong tâm trí hấn.

Điện thoại reo vang, hấn cúi gập hỏi Diễm.

_Cô muốn gì....??

Diễm ngập ngừng.

_Anh...anh không sao chứ....??

_Cô mong tôi chết hả....??

Diễm quát.

_Anh vừa phải thôi, tôi gọi điện để hỏi thăm anh không phải gọi điện để cãi nhau với anh....!!

_Nếu cô không muốn cãi nhau với tôi thì đừng làm phiền tôi....!!

Diễm cười thật đều.

_Ha ha ha....!! Khôi hài quá, tôi tưởng một người lạnh lùng như anh sẽ không biết giận là gì....??

Hấn tức ghẹn họng.

_Cô...cô....!!

_Cô cô cái gì, tôi mong anh giữ gìn sức khỏe, có gì ngày mai tôi sẽ đến thăm anh, đồng thời tôi sẽ xin phép bố tôi cho anh được nghỉ ở nhà dưỡng

thương....!!

Hắn mai mỉa.

_ Cảm ơn lòng tốt của cô, nhưng tôi không cần, nếu phải mang ơn và mắc nợ cô thì tôi chịu khổ còn hơn....!!

Diễm gằn giọng.

_ Tên kia, nếu anh mà không chấp nhận tôi trả ơn anh cũng không sao cả, vì dù anh có phản đối, tôi vẫn sẽ trả ơn anh, đối với tôi mà nói việc anh có nhận lòng biết ơn của tôi hay không, không liên quan gì đến tôi và cũng không có ảnh hưởng gì đến tôi....!!

_ Cô có gan lì quá không, người ta đã không thích, không cần, cô nên hiểu mà tránh xa tôi ra đi chứ....??

_ Ô, nếu thế thì anh không hiểu tôi rồi, tôi mà đã quyết tâm làm điều gì, tôi sẽ làm cho bằng được, anh hãy chờ đấy....!!

Hắn dài giọng.

_ Tôi chờ....!!, tôi sẽ xem cô có thể giờ được trò gì ra....!!

Diễm quát.

_ Ý anh nói tôi là một kẻ dễ tiện chứ gì....??

_ Mặc cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, tôi hy vọng là tôi không còn phải trông thấy cô xuất hiện trước cửa nhà tôi thêm một lần nữa, nếu không cô đừng có trách tôi sao nở đối xử độc ác với cô....!!

_ Anh khỏi phải dọa, tôi cũng muốn xem anh sẽ làm gì được tôi nếu tôi đến nhà anh....!!

_ Cô...cô.....!!

_ Thôi anh nên đi ngủ sớm đi, đừng có hoạt động nhiều nếu không vết thương lại rỉ máu ra thì khổ.....!!

Hắn hét.

_ Cô im miệng đi....!! tôi đã nói là tôi không cần cô quan tâm đến tôi, không cần cô phải thương hại tôi. Tôi không cần.....!!

_ Tôi biết là anh không cần nhưng mà tôi cần....!!

_ Cô bị điên hả hay là tôi nói không được rõ....??

_ Không phải là anh nói không được rõ hay là tôi nghe không rành mà là do lương tâm của tôi không cho phép tôi làm điều đó....!!

Hắn cay đắng.

_ Lương tâm ư...?? tôi không cần biết đến lương tâm nhà họ Phan của cô, nếu các người có lương tâm thật sự, tôi cũng đâu cần phải khổ sở như thế này, gia đình tôi đã không tan vỡ.

Nếu các người có lương tâm tôi sẽ có đủ cả cha lẫn mẹ, tôi sẽ không bị đưa vào trại trẻ mồ côi, sẽ không bị người đời khinh rẻ, sẽ không phải sống trong thù hận suốt mười bốn năm qua, cô nói đi, tôi cần biết đến cái thứ được gọi là “lương tâm” của nhà cô làm gì....??

Diễm kinh ngạc, vừa sợ, vừa không hiểu hắn đang nói gì. Diễm lấp bắp hỏi.

_ Anh muốn nói gì....?? Sao tôi không hiểu gì hết....??

_ Cô không cần phải hiểu, chỉ cần cô từ lần sau tránh xa tôi ra là được.....!!

Diễm còn muốn nói thêm vài câu với hắn nhưng hắn đã cúp máy mất rồi, Diễm buông rơi thân thể xuống ghế xô pha, mắt nhìn lên trần nhà, tay vát ngang trán, Diễm lẩm bẩm

_ Hắn nói gì mà sao mình thấy khó hiểu thế nhỉ...?? cái gì mà thù hận, cái gì mà chết chóc, cái gì mà tan vỡ, cái gì mà khinh rẻ, mình chẳng hiểu gì cả....!!

_ Tên này có bị điên hay không, mình chỉ vừa mới gặp mặt hắn, mình có làm gì, hay gây nên tội gì với hắn đâu mà hắn lại hận thù mình ra mặt, mình làm gì cũng bị hắn tìm cách chống đối, chê bai mình....!!

_ Mình với hắn không lẽ là oan gia, sao mình mù mờ không hiểu gì cả, hắn đúng là một tên đàn ông cực cần khó gần, kiểu này nếu mình muốn đền ơn cho hắn mình sẽ gặp rất nhiều khó khăn, hắn ghét mình nên hắn sẽ không muốn mình đến gần hắn.

_ Nhưng nếu không đến gần hắn làm sao mình chăm sóc hắn, làm sao mình yên tâm khi hắn sống có một mình, đúng là điên cả cái đầu, mình đành phải

đầu dụi với hần vậy, đành thế thôi....!!

_Minh định nói cho bố mình biết chuyện này nhưng mình nghĩ mình không nên làm thế, bây giờ trái tim ông không được khỏe, tin mình bị bọn kia tìm cách cưỡng hiếp chẳng khác gì giết chết ông, thôi thì đành chờ khi nào thích hợp mình sẽ nói chuyện này cho ông biết sau.....!!

Diễm đứng dậy, hai tay vươn vai, Diễm ngáp một cái rở to, che miệng, mắt nhắm mắt mở, Diễm chạy thật nhanh lên lầu, mở cửa phòng, Diễm đổ phịch lên giường, lấy chuông đồng hồ báo thức lúc năm giờ sáng, Diễm chui vào chăn, miệng thì thầm

_Ngủ thôi, ngày mai mình còn phải đi làm sớm....!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Vừa đến công ty, Diễm được thư kí của ông Hải thông báo.

_Tổng giám đốc muốn gặp giám đốc.....!!

_Gặp em....?? anh có biết bố em định nói gì với em không....??

_Anh không biết được, em cứ lên rồi sẽ biết là việc gì thôi....!!

_Cảm ơn anh....!!

_Không có gì....!!

Diễm gõ cửa, giọng ông Hải nói vọng ra.

_Mời vào.....!!

Diễm bước vào, nhìn thấy hần đang ngồi đối diện với ông Hải, Diễm mở to mắt, Diễm kinh ngạc nhìn hần không chớp, Diễm lắp bắp.

_Tôi...tôi tưởng bây giờ anh đang ở nhà nghỉ ngơi....!!

Hần lịch sự.

_Chào sếp.....!!

Diễm lo lắng hỏi.

_Anh không sao chứ.....??

Ông Hải nhiu mày.

_Hai đứa có chuyện gì đầu bố à....??

Cả hai đồng thanh nói.

_Dạ, không.....!!

Ông Hải phì cười.

_Làm gì mà hai con có vẻ đồng thanh tương khí thế, xem ra hai đứa hợp tác làm ăn với nhau rất tốt đấy nhỉ....??

Diễm lí nhí.

_Vâng.....!!

Diễm quan sát cái vai bị thương của hần, Diễm sợ hần bị đau, Diễm không thể hiểu được, Diễm định xin ông Hải cho hần nghỉ tại sao hần lại đi làm trong khi hần đang bị thương thế này, hần có liều quá không.

Ông Hải lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Diễm.

_ Hôm nay bố gọi hai đứa đến đây là có việc bố muốn hai đứa cùng làm....!!

Diễm hỏi.

_ Việc gì hả bố....!!

_ Bố muốn hai con đi về tỉnh một chuyến....!!

Diễm tò mò.

_ Về tỉnh....?? Bố muốn con và anh Trường về tỉnh làm gì...??

_ Bố muốn con đi thăm dò thị trường, bố định mở thêm mấy chi nhánh ở ngoài đó....!!

_ Bố không định bảo con và anh Trường nằm vùng ở ngoài đó chứ....??

_ Con nói gì mà ghê thế, bố chỉ muốn chúng ta nắm chắc được tình hình thị trường ở ngoài đó trước khi quyết định là có nên mở thêm chi nhánh ở ngoài đó không....??

Diễm giấy nãy.

_ Sao bố không cử người khác đi thay con, con chỉ là một con bé vừa mới ra trường, kinh nghiệm không có thì con làm được gì....!!

_ Chính vì con không có kinh nghiệm, nên bố mới cử con đi theo anh Trường, con phải đi để học hỏi thêm kinh nghiệm, con cần phải va chạm thực tế nhiều mới trưởng thành lên được....!!

_ Con biết là thế nhưng mà bố nữ lòng nào xa con gái của bố sao....??

Ông Hải phì cười.

_ Chẳng phải con luôn muốn được vùng vẫy, luôn muốn được đi xa, luôn muốn được thoát khỏi vòng kiểm soát của bố là gì, sao không tận dụng cơ hội này để vui chơi thoải mái đi....!!

Diễm le lưỡi.

_ Công nhận bố hiểu con thật, ban đầu mới nghe tưởng là bố nghĩ cho con nhưng thực chất bố chỉ nghĩ đến công ty thôi....!!

Ông Hải gắt.

_ Con thôi đi, con không thấy là từ lúc nãy đến giờ chỉ có mình con nói thôi à...?? Con phải để cho anh Trường lên tiếng chứ....??

Diễm gật đầu.

_ Vâng....!! Mời trợ lý tài năng nêu ý kiến của mình....!!

Hắn lạnh lùng.

_ Theo cháu thấy kế hoạch mở thêm chi nhánh lần này khá là mạo hiểm, bác cũng biết rồi đấy tình hình tiêu thụ hàng hóa của công ty không mấy khả quan, nếu bây giờ chúng ta lại mở thêm chi nhánh đúng vào lúc này cháu e không thích hợp lắm....!!

Ông Hải chăm chú lắng nghe.

_ Theo cháu, chú nên làm gì....??

_ Theo cháu đầu tiên chúng ta nên đi thăm dò trước sau đó mới quyết định là có nên mở thêm chi nhánh hay không. Sản phẩm, thương hiệu của công ty cũng nên có đôi chút thay đổi cho phù hợp với thị hiếu của người dân ở ngoài đó....!!

_ Cháu nói đúng. Nếu cháu có sáng kiến gì thì cứ nói trực tiếp với chú nhé.....!! Chú sẵn sàng lắng nghe và tiếp thu ý kiến của cháu....!!

_ Vâng....!! Cảm ơn chú....!!

_ Thôi hai đứa về nhà chuẩn bị đi, chiều nay cả hai phải đi rồi....!!

_ Vâng....!!

Vừa bước ra khỏi phòng ông Hải, Diễm cáu.

_Sao anh không chịu ở nhà nghỉ ngơi, anh đến công ty làm gì...??

Hắn lạnh lùng.

_Việc đó không liên quan gì đến cô.....!!

_Anh nói đúng, sức khỏe anh vốn không liên quan gì đến tôi nhưng vì tôi anh mới bị thương, nên tôi phải có trách nhiệm với anh....!!

Hắn khinh khỉnh.

_Tôi không cần cô quan tâm đến tôi, nếu thực sự cô muốn trả ơn tôi thì cô làm ơn tránh xa tôi ra, cô mà làm được như thế là cô đã trả ơn cho tôi rồi....!!

_Tôi chưa thấy tên đàn ông nào ương bướng và khó chịu như anh....!!

_Nếu chưa thấy thì bây giờ cô đã được thấy rồi đó.....!!

_Anh....anh đúng là một tên điên, người ta quan tâm đến anh thì anh lại tỏ ra khó chịu, không lẽ người ta đối xử lạnh lùng với anh thì anh mới thích hả.....??

_Cô nói đúng, nếu đã hiểu tôi như thế thì cứ theo đó mà làm đi....!!

_Nói chuyện với anh chỉ khiến tôi thêm bức mình. Chào anh....!!

Diễm đứng đứng bỏ đi. Hắn gọi giật Diễm lại.

_Khoan đã.....!!

_Anh còn muốn nói gì nữa....??

_Chiều nay tôi hy vọng là cô đến đúng giờ, nếu không tôi sẽ không chờ cô đâu....!!!

_Anh khỏi lo, tôi là người luôn đúng giờ, tôi chỉ sợ người mà tôi phải chờ là anh không phải là tôi....!!

Hai tay khoanh trước ngực, môi nhếch lên, hắn hừ một tiếng.

_Đến lúc đó hãy hay....!!

Diễm tức điên vì thái độ khinh người của hắn. Hai nắm lại thành nắm đấm, Diễm chỉ muốn đấm vỡ khuôn mặt đáng ghét của hắn cho hả giận.

Đầu bốc khói vì giận, Diễm quay lưng bỏ đi, Diễm tự hứa với lòng là sẽ không thêm quan tâm đến hắn nữa, Diễm mặc hắn có bị làm sao thì bị, Diễm sẽ tảng lờ như không biết gì.

Buổi chiều đúng như đã hẹn, hắn đã đứng chờ Diễm ở sân bay gần cả tiếng rồi mà vẫn chưa thấy Diễm đâu, vừa cau vừa bức, hắn gọi điện thoại cho Diễm.

Hắn quát.

_Cô đang ở đâu thế hả....?? Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không....??

Diễm phản trần.

_Mong anh thông cảm, tôi bận chút chuyện nên đến hơi trễ một chút....!!

Hắn mai mỉa.

_Sao lúc sáng cô mạnh miệng và hứa chắc lăm mà, sao bây giờ cô lại dám bắt tôi chờ cô cả tiếng đồng hồ....!!

Hai tay bịt chặt miệng, thật ra Diễm đã đến từ lâu rồi, nhưng vì căm ghét hắn nên Diễm mới bày trò chọc phá hắn cho đỡ tức, trong khi hắn đứng ngồi không yên vì phải chờ Diễm thì Diễm lại đang ăn uống ngon lành ở một cái quán bên cạnh, vừa ăn, vừa uống, vừa quan sát về mặt cau có, hằm hằm tức giận vì phải chờ lâu của hắn khiến Diễm cười không ngớt, khiến mấy lần Diễm suýt bị sặc.

Diễm vội lời va li ra khỏi quán, lợi dụng lúc hắn quay người nhìn vào trong sân bay, Diễm chạy thật nhanh vào trong, Diễm cười toe toét.

_Chào anh....!!Xin lỗi vì bắt anh phải chờ lâu....!!

Hắn quan sát Diễm từ đầu xuống chân, hắn điên tiết hét ầm lên.

_Cô đã làm gì hả....?? Tại sao bây giờ cô mới tới....!!

Diễm le lưỡi.

_Anh thông cảm, tôi bận chút việc riêng....!!

_Việc riêng....?? Cô có biết là một người phải đợi chờ người khác sẽ khổ sở như thế nào không....??

Diễm nheo mắt hỏi.

_Không lẽ anh đã từng đợi chờ ai rồi à..?? Anh có thể cho tôi biết ai là người có được vinh dự đó được không....??

Hắn sa sầm mặt xuống, không thèm đối đáp lại lời của Diễm, hắn lúi va li của hắn vào trong, sau khi gửi hành lý, Diễm và hắn bước qua cánh cửa lên máy bay.

Trên đường đi, hắn và Diễm không ai nói với ai câu nào, mặc dù ngồi chung ghế nhưng hai người chìm vào suy nghĩ riêng tư, Diễm tranh thủ thời gian, ngả người ra sau ghế, sau hai giây, Diễm chìm vào giấc mộng, còn hắn, hắn không thể nào ngủ được, từ trước đến nay hắn vốn là người ít ngủ, có những đêm hắn thức trắng, hắn ngồi im suy nghĩ, hắn là người thích mở xê vớ nên đầu óc hắn không có lúc nào được yên, không có lúc nào được thanh thản.

Đầu Diễm ngoẹo sang một bên, Diễm dựa đầu vai hắn, Diễm ngủ ngon lành, hắn vừa bực mình vừa tức, hắn đẩy đầu Diễm dựa vào cửa máy bay nhưng chỉ sau hai giây ngán ngủ, Diễm lại dựa đầu vào vai hắn, hắn lại đẩy đầu Diễm ra khỏi vai hắn, nhưng cũng giống như lần trước, Diễm lại dựa đầu vào vai hắn, hắn chịu thua, hắn đành để cho Diễm dựa vào vai hắn, hắn thở dài.

_Sao cô cứ làm phiền cuộc sống của tôi thế này, tôi và cô vốn là kẻ thù, tôi không muốn chúng ta mắc nợ ân tình của nhau, tôi không muốn mai sau khi ván bài được lật lên, chúng ta phải đau xót, phải hối hận vì ngày hôm nay....!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Đang ngủ ngon lành bỗng,

_Oe.....!!

Diễm nôn hết tất cả thức ăn ra ngực hắn, hắn đứng bật dậy, hắn hét.

_Cô làm gì thế hả....??

_Cô...cô....!!

Chiếc áo trắng của hắn bây giờ dính nhoe nhoét thức ăn do Diễm nôn ra, Diễm đỏ bừng mặt.

_Tôi...tôi xin lỗi....!!

_Cô đúng là một con bé chuyên gây rắc rối, chuyên đi làm phiền người khác....!!

Diễm vội lấy khăn tay, Diễm lau áo cho hắn, hắn hất tay Diễm ra, hắn quát.

_Đừng đụng vào người tôi....!!

Hành khách trên chuyến bay, tất cả đều tập trung nhìn hai người, tiếng hét của hắn đâu có nhỏ nên mọi người ai cũng giật mình, họ vừa kinh sợ, vừa tò mò muốn biết có chuyện gì xảy ra mà hắn hét to như thế, đến khi biết rồi, có người phì cười, có người lắc đầu, có người bịt mũi, có người bịt miệng, có người xanh mặt vì ghê tởm, có lẽ họ cũng sắp sửa nôn theo Diễm đến nơi.

Trưởng hồi thị tiếp viên hàng không đứng bên cạnh.

_Phòng vệ sinh ở đâu...??

Chị tiếp viên hàng không vội bảo Trưởng.

_Phòng vệ sinh ở lối này....!!

Trưởng đứng dậy, trước khi đi hắn còn quay lại nhìn Diễm trừng trừng, Diễm le lưỡi cười hi hi.

Từ bé đến giờ Diễm đã không ăn được của chua vì dạ dày Diễm không được tốt, do trong lúc ngồi chờ đến giờ bay, Diễm nghịch ngợm, Diễm bóp một quả chanh vào lưỡi sinh tố trái cây, hậu quả là bây giờ Trường lãnh đạn.

Diễm không những không hối hận mà cười thích thú, thấy bộ mặt tức giận lên vì giận của hắn, Diễm gập người xuống ghế, hai tay bịt chặt miệng, Diễm cố nín cười, mặt Diễm đỏ như gấc chín.

Trong phòng vệ sinh, hắn ghé thăm nhìn chiếc áo dính toàn thức ăn của hắn, hắn cời phăng nó ra, diện tiết hắn ném nó vào thùng rác bên cạnh, hai hàm răng nghiến chặt, hắn rửa.

_ Con nhóc chết tiệt....!!

_ Cô ta được sinh ra vào ngôi sao chổi hay sao mà đi đến đâu cũng gây ra họa đến đấy, tại sao mình luôn phải gánh chịu hậu quả do cô ta gây ra....!!

_ Mình phát điên lên mất, có lẽ bây giờ người nên tránh xa cô ta ra là mình, ở gần bên cạnh cô ta không có chuyện gì là tốt lành cả....!!

Vặn vôi hoa sen, vốc nước, hắn rửa mặt, hắn té nước lên mặt hai ba lần, hắn cần làm dịu bớt cái đầu đang bốc khói vì giận của hắn, vuốt lại mái tóc, hắn bước ra ngoài.

Diễm đã thôi cười, hắn vừa bước ra, Diễm đứng dậy, Diễm bước vào phòng vệ sinh, nhìn chiếc áo của hắn bị vứt bỏ, Diễm nhặt lên.

Đôi mắt Diễm buồn vơi vơi, tuy là hay đùa nghịch nhưng Diễm không phải là người không biết lẽ phải, dù gì Diễm cũng là người có lỗi.

Diễm nhúng cái áo dưới vôi nước, Diễm giặt hết thức ăn bám trên áo. Diễm thở dài.

_ Xin lỗi anh, vì tôi mà anh mất đi cái áo này, anh yên tâm, tôi sẽ giặt đền cho anh....!!

Sợ bị hắn phát hiện, Diễm hỏi xin chị tiếp viên một cái túi bóng màu đen. Diễm vắt thật khô nước, Diễm gập gọn cái áo rồi đút nó vào trong túi bóng, Diễm hỏi.

_ Em có thể gửi cái áo này ở đây được không ạ....?? Lúc nữa khi máy bay hạ cánh em sẽ quay lại lấy....!!

Chị tiếp viên biết chuyện xảy ra giữa Diễm và hắn, chị phì cười nói.

_ Được....!!

_ Cảm ơn chị....!!

Diễm về chỗ ngồi, hắn mặt lạnh như tiền, hắn không nói một câu nào với Diễm, Diễm hỏi lỗi nói.

_ Xin lỗi anh, tôi không cố ý....!!

Hắn không thèm bảo Diễm thế nào, cũng may hắn có mang theo áo khoác bên ngoài nếu không hắn phải mặc áo phông đi dạo khắp các con đường khi cả hai người xuống máy bay. Diễm hỏi.

_ Anh không sao chứ....??

Hắn quát.

_ Cô có thể im miệng một lúc được không....?? Cô không những là chúa gây họa mà cô còn là một con nhóc lắm mồm nữa....!!

Diễm cười hi hi.

_ Anh chửi và quát được tôi như thế này là anh không sao rồi, tôi mừng lắm....!!

Hắn hết chịu nổi, hắn lắc đầu chịu thua, xem ra kế hoạch trả thù của hắn không được diễn ra một cách suôn sẻ như hắn muốn, hắn đã gặp phải một con nhóc quá ngây thơ, quá nghịch ngợm, quá trẻ con khiến nhiều lúc hắn bị rơi vào những tình huống dở khóc dở cười.

Sau hai tiếng ngồi máy bay, Diễm và hắn bước xuống sân bay. Hành lí của Diễm nhiều nên Diễm phải khó nhọc mới lôi nó theo. Hắn thấy Diễm cứ tụt mãi ở phía đằng sau, hắn cầu.

_ Cô định đi du lịch hay đi nghỉ mát ở đâu hay sao mà cô mang lắm quần áo thế hả....??

Diễm vênh mặt cãi.

_ Việc đó thì có liên quan gì đến anh....??

_ Cô đúng là hết thuốc chữa....!!

Diễm điên tiết.

_Tên kia.....!! Đừng tưởng vì anh có ơn cứu mạng tôi mà anh được nước lên mặt với tôi, anh nên nhớ tôi là sếp của anh, anh phải tôn trọng tôi....!!

Hắn đứng sững lại, mắt hắn vẫn lên.

_Cô mà còn dám lên giọng với tôi nữa là tôi bỏ mặc cô ở đây, cô nên nhớ trong lòng tôi, cô không là gì cả, đối với tôi cô chỉ là một con nhóc lạnh chanh, một con nhóc chuyên đi nghịch ngợm, quậy phá, cô không xứng làm sếp của tôi....!!

Diễm dựng va li, hai tay chống sườn, Diễm hét.

_Anh càng ngày càng quá đáng, đừng quên anh đã hứa gì với bố tôi....!!

Hắn bỏ đi, Diễm tức điên vì thái độ khinh người của hắn, lời va li, Diễm lững thững đi theo hắn, ở sân bay nên lúc nào cũng tập trung nhiều xe tắc xi, Diễm nhìn thấy một chiếc xe tắc xi màu xanh nhạt, tính trẻ con của Diễm trời dậy.

Diễm khẽ mỉm cười, Diễm phụng phịu bảo hắn.

_Anh có thể chờ tôi ở đây được không....??

Hắn tức.

_Cô lại định đi đâu nữa....??

_Tôi cần đi vệ sinh một chút....!!

Hắn thờ dài.

_Sao lúc nào cô cũng có chuyện được nhỉ....??

Diễm giả vờ cầu xin lòng tốt của hắn.

_Anh thông cảm đi mà, có phải tôi muốn như thế đâu....!!

_Thôi được rồi, cô đi đi, hành lý để tôi trông cho....!!

Diễm đỏ mặt nói.

_Tôi cần vào phòng vệ sinh thay cái áo nên tôi phải mang nó theo....!!

Hắn nhú mày, hắn quan sát Diễm từ đầu xuống chân, hắn lạnh lùng hỏi.

_Tôi thấy cô có bị làm sao đâu....??

_Lúc này tôi bị nôn nên cảm thấy hơi bức rứt khó chịu, anh làm ơn chờ tôi....!!

Hắn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, thở ra, hắn cố nén tức.

_Cô đi đi nhưng mà nhanh lên nhé....!!

Diễm cười toe toét.

_Vâng....!!

Diễm vừa kéo va li đi, vừa quay lại quan sát hắn, Diễm chờ mãi mà thấy hắn vẫn nhìn Diễm không rời, Diễm thờ dài lắm lắm.

_Tên kia làm gì mà nhìn mình dai như thế, làm sao mình lần đi được đây....!!

Đang thờ dài chán nản vì kế hoạch không được diễn ra như dự định, Diễm thấy hắn đang nói chuyện với một cụ già, hình như cụ già muốn hỏi hắn cái gì đó, lợi dụng cơ hội có một không hai này.

Diễm vội kéo va li lại gần chiếc xe, Diễm bảo anh ta.

_Anh làm ơn trở em đến khách sạn Sao Mai....!!

Anh ta nhanh chóng để va li của Diễm vào cốp xe, Diễm trèo luôn vào trong, Diễm gặp người xuống để cười, Diễm cười đến chảy cả nước mắt. Anh chàng tài xế xe tắc xi không hiểu vì sao cô khách của mình lại cười vui vẻ như thế.

Sau khi anh ta cất hành lý của Diễm xong, Diễm vội hỏi thúc anh ta.

_Anh làm ơn đi nhanh lên cho....!!

_Được rồi.....!! anh lái xe đi đây.....!!

Chiếc xe phóng vút đi, đi được một đoạn khá xa, Diễm móc điện thoại trong túi quần, Diễm gọi cho hấn.

Hấn đứng chờ Diễm ở sân bay, thấy số điện thoại của Diễm hiện lên trên màn hình, hấn cau mày hỏi.

_Cô lại muốn gì nữa.....??

Diễm bật miệng cười.

_Xin lỗi anh vì có chuyện nên tôi phải đến khách sạn trước....!!

Hấn cay cú.

_Cô định chơi tôi một vở chứ gì....??

Diễm giả vờ kêu lên.

_Sao anh lại nghĩ thế, đúng là tôi có việc bận thật mà....!!

_Cô còn định lừa tôi đến bao giờ nữa, cô thật là trẻ con....!!

_Ừ, tôi trẻ con đây, anh đã hài lòng chưa.....!!

_Tôi hy vọng chuyến đi của cô bình an, nếu có xảy ra sự cố gì ở trên đường thì đừng gọi điện cho tôi.....!!

_Anh định nguyên rửa cho tôi chết đây hả.....??

_Đời mà, ai hiểu được chữ ngờ đúng không.....??

_Anh....anh....!!

_Chào cô.....!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Hấn cúp luôn máy, Diễm tức giận.

_Tên điên, không ngờ bị mình chọc tức như thế mà hấn vẫn còn có thể bình tĩnh đứng đó chịu mình được, kiểu này mình phải nghĩ ra trò gì đó dọa hấn chơi, nếu không mình sẽ không nuốt nổi cục tức này đâu.....!!

Chiếc xe tắc xi của Diễm đang đi ngon lành bỗng.

_Bụp.....!!

_Xi.....!!

Chiếc xe bị thùng lốp, nó nghiêng hẳn sang một bên, Diễm sợ hãi hỏi anh chàng tài xế.

_Xe bị thùng lốp đúng không anh....??

Anh ta nhăn nhó bảo Diễm.

_Chắc là thế rồi. Anh thật không ngờ là xe lại bị cán phải đinh.....!!

_Bây giờ làm thế nào hả anh.....??

_Anh cũng không biết nữa, để anh xuống kiểm tra xem sao.....??

_Vâng, anh nhanh lên nhé.....!!

Anh chàng tài xế đang loay hoay kiểm tra lốp xe, chiếc xe tắc xi trở Trường phóng vụt qua, Diễm lúc đó cúi xuống nhặt chiếc điện thoại rớt xuống gầm ghế nên hai người không nhìn thấy nhau, đến khi Diễm ngẩng mặt lên, chiếc xe tắc xi trở Trường đã đi được một đoạn khá xa.

Diễm sốt ruột hỏi.

_Thế nào rồi hả anh.....??

Anh ta lắc đầu ngán ngẩm.

_Anh xin lỗi nhưng đành để em gọi xe khác đi tạm vậy, anh phải gọi tiệm sửa xe đến đây thay lốp cho anh.....!!

_Không còn cách nào khác sao.....??

_Hết cách rồi, anh không mang theo lốp dự trữ, mà dù có mang theo anh cũng không có dụng cụ để thay. Mong em thông cảm.....!!

Mặc dù hơi bức tức nhưng Diễm vẫn dễ dãi nói.

_Không sao đâu anh vì anh cũng đâu có muốn thế.....!!

Diễm trả tiền xe cho anh ta, lấy va li trong cốp xe cho Diễm, anh ta tươi cười nói.

_Chào em, chúc em một ngày vui vẻ.....!!

_Cảm ơn anh. Chào anh.....!!

Diễm lững thững lôi va li theo sau, vừa đi Diễm vừa quan sát đường, Diễm đang cố kiếm tìm một chiếc xe tắc xi khác.

Do đây là đường quốc lộ nên cây cối không có nhiều, những chiếc xe phân khối lớn phóng vùn vụt qua, khói bụi, mùi xăng xe bốc lên nồng nặc khiến Diễm thấy khó thở.

Con mưa bất chợt rơi xuống làm Diễm bị ướt hết, Diễm ngoảnh quanh cũng không thấy có chỗ nào để trú mưa, một tay che đầu, một tay lôi va li theo sau, chân chạy thật nhanh, miệng kêu to.

_Hôm nay là ngày gì thế không biết.....?? sao mình toàn gặp chuyện xui xẻo thế này.....!!

Diễm chạy đi mãi, chạy được một đoạn khá xa, Diễm mới tìm được cái quán bên đường, Diễm vội tạt vào.

Ông chủ quán nhìn cô khách bị ướt như chuột lột, từng giọt từng giọt đang nhỏ xuống nền gạch xi măng, ông khẽ cau mày, ông hỏi Diễm.

_Cháu muốn uống gì.....??

Diễm định hỏi xin ông cho phép Diễm được phép vào phòng vệ sinh thay quần áo nhưng ngẫm nghĩ một lúc Diễm lại thôi. Diễm nói.

_Bác làm ơn cho cháu hỏi, nếu cháu muốn đi xe tắc xi thì phải gọi như thế nào ạ.....??

_Cháu không biết mã vùng ở đây à.....??

Diễm lắc đầu.

_Dạ, không, bác làm ơn giúp cháu.....!!

_Thôi được rồi.....!!

Diễm vội móc điện thoại trong túi quần ra, nhưng xui cho Diễm do lúc này trời mưa nên điện thoại của Diễm bị chết máy, Diễm cố mở thế nào nó cũng không chịu sáng, chỉ có một màn hình đen thui.

Diễm đành hỏi ông chủ quán.

_Bác làm ơn cho cháu gọi nhờ điện thoại bàn.....!!

_Ồ trong kia.....!!

_ Cảm ơn bác.....!!

_ Không có gì.....!!

Diễm run run bấm số điện thoại của một công ty tắc xi, chị trực điện thoại trả lời Diễm ngay.

_ Chào quý khách, công ty tắc xi Hoàng Dương xin nghe.....!!

Diễm vội nói.

_ Chị làm ơn cho một tài xế đến đón em được không.....??

_ Xin quý khách nói rõ quý khách đang ở đâu để chúng tôi cho người đến đón.....!!

Diễm đọc rõ tên đường, chị nhân viên tươi cười nói.

_ Em chờ cho ít phút, tài xế sẽ đến ngay.....!!

_ Vâng, cảm ơn chị.....!!

Diễm cúp máy, trả tiền điện thoại cho ông chủ quán, Diễm gọi một tách cà phê bốc khói, Diễm nhắm nháp từng ngụm cho bớt lạnh, mặc dù tức giận vì những chuyện không may xảy ra với mình ngày hôm nay nhưng lòng Diễm chưa có lúc nào lại cảm thấy vui sướng và thoải mái như bây giờ, Diễm có thể tự do làm những gì mà Diễm thích, tự do muốn đi đâu thì đi mà không sợ ông Hải buồn lòng, không sợ ông kiểm soát, ông phản nản.

Diễm cảm tưởng Diễm đang được đi phiêu lưu, đang được đóng vai một lữ khách, một kẻ lang thang, một lãng tử.

Diễm vừa uống cà phê, vừa ngắm mưa, nhìn những hạt mưa nặng hạt đang rơi nghiêng nghiêng trong gió, lòng Diễm lâng lâng một cảm giác bồi hồi, xúc động, và hơi buồn. Ngay từ khi còn bé Diễm đã thích mưa, thích được tắm mưa, thích được đi dưới cơn mưa chiều, người ta thường nói ai thích mưa người đó sẽ hay buồn, hay nghĩ vu vơ, có lẽ người ta nói đúng vì tâm trạng của Diễm bây giờ cũng đang vẩn vơ nghĩ lung tung hết chuyện nọ lại đến chuyện kia.

Mười phút sau có một chiếc xe tắc xi đến đón Diễm, Diễm trả tiền cà phê, lời va li hành lý, Diễm bước ra ngoài.

Hắn đã đến khách sạn Sao Mai được một lúc lâu rồi mà vẫn không thấy Diễm đâu, hắn hỏi nhân viên quầy lễ tân.

_ Em làm ơn cho anh hỏi, có cô gái nào tên Diễm đến đăng kí phòng ở đây không....??

Cô nhân viên kiểm tra máy tính, sau một hồi, cô ta ngẩng mặt lên nhìn Trường, cô ta mỉm cười.

_ Có phải anh là Trường, đi cùng anh còn có một cô gái tên Diễm, hai người đã đặt phòng vào sáng nay đúng không....??

Trường gật đầu.

_ Đúng rồi. Cô ấy đã đến chưa.....??

_ Dạ, vẫn chưa.....!!

Hắn lẩm bẩm.

_ Là nhì, rõ ràng cô ta gọi điện thoại cho mình, cô ta nói là đã đến đây trước mình rồi kia mà, sao đến tận bây giờ mình vẫn không thấy mặt mũi cô ta đâu.....??

Trường dặn.

_ Khi nào có một cô gái tên Diễm đến nhận phòng, em thông báo một tiếng cho anh biết nhé....??

_ Vâng.....!!

Hắn lững thững bước ra ngoài, nhân viên khách sạn mở cửa cho hắn, vùng quê này gần biển nên lúc nào cũng xanh một màu dừa, xanh một màu nước biển, hai tay đút vào túi quần, hắn đi dạo trên bãi cát, từng cơn sóng xô vào bờ, gành đá bắn lên những bọt sóng trắng xóa, hắn ngo ngẩn nhìn, ngo ngẩn ngắm, hắn đứng ngây người đến quên cả thời gian.

Đứng trước biển, hắn thấy hắn thật nhỏ bé, thật cô độc, đã bao lâu rồi hắn không cho phép hắn được nghỉ ngơi như thế này, đã bao lâu rồi, hắn không thôi nghĩ đến nghĩ đến việc trả thù, hắn nghĩ hắn sinh ra là để trả thù, để sầu khổ, hắn không được sinh ra để được hưởng hạnh phúc, hưởng tình người, hắn là một tên cô độc, một kẻ lãng tử, trên bước đường phiêu du của mình, hắn không tìm thấy được một người bạn đồng hành, hắn không tìm thấy ai khiến hắn tin tưởng, hắn không tìm thấy ai cả.

Bầu trời đen kịt, cơn mưa kéo đến bất chợt, hắn mới chịu trở về khách sạn, vừa vào trong tiền sảnh, hắn bước lại gần quầy tiếp tân, hắn hỏi cô nhân viên

lúc này.

_ Cô gái tên Diễm đã đến chưa hả em...??

Chị nhân viên lắc đầu.

_ Vẫn chưa.....!! Từ lúc anh đi đến giờ không có ai đến nhận phòng 204.....!!

_ Cảm ơn em.....!!

_ Không có gì.....!!

Hắn về phòng, thay quần áo, lau khô tóc, hắn mân mê chiếc điện thoại di động, hắn ngập ngừng, nửa muốn gọi cho Diễm, nửa lại không muốn, bị Diễm chơi cho mấy vỏ từ lúc lên máy bay đến giờ hắn vẫn còn chưa hết tức.

Hắn cay cú.

_ Cho cô chết, cô đi đâu mặc cô, tôi không còn hơi sức để quan tâm đến cô nữa.....!!

_ Tôi chán ngấy mấy trò trẻ con của cô lắm rồi. Cô định giả vờ biến mất để dọa tôi chứ gì....??

_ Được rồi để xem ai sẽ là người đầu hàng trước.....!! Tôi là nhân viên của cô không phải là bảo mẫu của cô nên cô đi đâu, làm gì cũng không có liên quan gì đến tôi.....!!

Hắn nói là hắn làm, hắn ném điện thoại xuống giường, từ trưa đến giờ nên hắn cảm thấy đói, đóng cửa phòng, hắn xuống nhà hàng của khách sạn, gọi mấy món, hắn bắt đầu ăn.

Hắn tưởng là hắn có thể nuốt trôi nhưng lo sợ Diễm xảy ra chuyện khiến hắn không nuốt nổi, uống được hai ly rượu, hắn đứng dậy, thở dài, hắn nghĩ.

_ Mình bị làm sao thế này, rõ ràng mình bảo là mình không quan tâm đến cô ta sao mình lại không thể ăn uống được, không thể thôi không lo lắng cho cô ta.....!!

Chán nản, hắn trả tiền thức ăn, về phòng, hắn gọi điện cho Diễm, hắn gọi hai ba lần, lần nào tổng đài cũng thông báo là không liên lạc được, hắn điên tiết.

_ Con nhóc này thật là quá đáng.....!! Dù cô ta có bày trò thì cũng phải thông báo cho mình một tiếng, đằng này cô ta ngay cả gọi cho mình một cuộc, nhắn tin cho mình cũng không, bây giờ cô ta còn cả gan dám khóa máy nữa, thật là hết chịu nổi, đã vậy tôi mặc xác cô.....!!

Hắn chờ một tiếng, hai tiếng, ba tiếng, Diễm vẫn chưa thấy đâu, không chịu đựng được hơn nữa, hắn bắt đầu lo lắng và sợ hãi thực sự, hắn cầm áo khoác, khóa phòng, hắn đi xuống lầu, hắn muốn gọi điện nhờ cảnh sát đi tìm Diễm.

Vừa bước xuống quây lễ tân, hắn thấy Diễm đang được chị nhân viên giao chìa khóa phòng, hắn tức điên lên, bước nhanh lại gần Diễm, hắn định quát cho Diễm một trận, nhưng hắn phải khựng lại ngay, hắn giật mình nhìn bộ quần áo ướt sũng nước mưa của Diễm.

Hắn lo lắng hỏi.

_ Cô không sao chứ....??

Diễm bị dầm mưa từ chiều đến giờ, nên cái lạnh đã ngấm sâu vào cơ thể, đôi môi tái nhợt, tóc bết lại, Diễm gượng cười bảo hắn.

_ Tôi không sao.....!!

Hành lí của Diễm được một phu khuân vác mang lên lầu, mở cửa phòng 204, Diễm lí nhí bảo hắn.

_ Tôi..tôi xin lỗi, tôi không cố ý trêu anh.....!!

Hắn định mắng cho Diễm một trận, muốn quát Diễm, muốn chửi Diễm vì tội dám trêu tức hắn, dám làm hắn phải lo lắng, phải sống không yên vì mấy trò đùa của Diễm nhưng khi nhìn khuôn mặt tái nhợt vì dính nước mưa của Diễm, hắn lại thôi.

Hắn thở dài bảo Diễm.

_ Cô đi tắm, và đi thay quần áo đi, không lại bị nhiễm lạnh bây giờ.....!!

Diễm mở to mắt nhìn hắn, Diễm kinh ngạc, Diễm tưởng Diễm sẽ bị hắn mắng, sẽ phải chịu con thịnh nộ của hắn, nhưng thật không ngờ hắn lại dịu dàng với Diễm.

Diễm vuốt tóc, bối rối, Diễm nói.

_ Cảm...cảm ơn anh.....!!

_ Cô tắm và thay quần áo nhanh lên, còn đi ăn cơm tối nữa.....!!

_ Vâng.....!!

Khép cửa phòng, hấn về phòng của hấn, Diễm mở va li, lấy một bộ đồ, Diễm đi tắm, sau khi lau khô tóc, Diễm cảm thấy cơ thể nóng như một cái hỏa lò, đầu Diễm choáng váng, Diễm hắt xì hơi liên tục, Diễm kêu khổ.

_ Kiểu này chắc là mình bị ốm rồi, ngâm nước mưa cả nửa buổi, không ốm mới lạ.....!!

Diễm muốn nhanh chóng bước xuống lầu để cùng ăn bữa tối với Trường, nhưng Diễm buồn ngủ quá rồi, không chịu đựng được cơn buồn ngủ kéo xuống bất chợt, Diễm chui vào chăn, sau hai giây, Diễm ngủ say như chết.

—

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Hấn chờ Diễm một tiếng, hai tiếng, lại không thấy Diễm đâu, đầu hấn bốc khói, quá tức giận, hấn hằm hằm gõ cửa phòng Diễm, hấn quát.

_ Bây cô.....!! Cô định ngủ luôn ở trong đây hả.....??

_.....!!

Mặc hấn đập cửa rầm rầm, mặc hấn quát tháo, Diễm vẫn im lặng không đáp lại lời hấn, vừa bực vừa tức, hấn bỏ về phòng, hấn rửa.

_ Được lắm, cô lại muốn chơi tôi chứ gì, chắc là cô đang ăn ngon lành ở dưới lầu rồi, đã vậy tôi mặc xác cô.....!!

_ Minh thật ngu ngốc, mình cứ tưởng khi mình tha lỗi không mắng chửi cô ta thì cô ta sẽ biết điều, cô sẽ không bày trò để trọc tức mình nữa, ai dè cô ta vẫn chứng nào tật ấy, cô ta chẳng thay đổi gì cả.....!!

Hấn đi xuống lầu, hấn ngó nhìn xung quanh, hấn không tìm thấy Diễm ở đâu cả, hấn tưởng Diễm sau khi ăn xong đã bỏ đi ra ngoài rồi nên hấn không còn quan tâm hay để ý đến Diễm nữa, bây giờ Diễm đã về khách sạn, hấn không sợ Diễm bị bắt cóc, hay đi lạc, hấn yên tâm ngồi ăn ngon lành, sau khi trả tiền thức ăn, về phòng, đánh răng rửa mặt, hấn lên giường đánh một giấc tới sáng.

Sáng hôm sau đứng năm rưỡi, hấn dậy thật sớm, mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, đi đôi giày màu trắng, hấn chạy bộ xung quanh bãi cát, vừa chạy hấn vừa ngắm biển, gió thổi lồng lộng từ đại dương về làm tâm hồn hấn sáng khoái, chạy được năm vòng, người hấn bết bát mồ hôi, khi chân tay mỏi rã rời, hấn mới chịu về phòng.

Sau khi tắm rửa, mặc quần áo xong, hấn bắt đầu soạn thảo kế hoạch làm việc ngày hôm nay, đeo một cái kính cận, mở laptop, hấn bắt đầu làm việc, một tiếng sau, khi đã tám giờ sáng, hấn mới nghĩ tới chuyện ăn sáng, hấn lẩm bẩm.

_ Quái lại nhì, con nhóc làm gì mà bây giờ vẫn còn chưa dậy, đúng là con mèo lười, cô ta trẻ con quá, làm sếp mà như là một con nhóc bảy tuổi, đi đâu, làm gì cũng cần phải có bảo mẫu đi theo, mình hết chịu nổi tính cách quậy phá của cô ta rồi, đúng là bực mình.....!!

Hấn lại phải chờ, càng chờ, hấn càng thấy Diễm biệt tăm, hết chịu nổi, hấn gọi điện thoại cho Diễm, cũng giống như tối hôm qua hấn không tài nào gọi điện được cho Diễm vì điện thoại của Diễm bị chết máy, Diễm vẫn còn chưa sạc lại pin nên hấn không thể liên lạc được.

Lần này cơn tức giận của hấn đã lên đến đỉnh điểm, hấn hằm hằm gõ cửa phòng Diễm thật mạnh, hấn hét.

_ Diễm.....!! Dậy mau, cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không.....??

_ Dậy mau.....!! Chúng ta còn nhiều việc cần làm.....!!

Càng gọi, hấn càng thấy Diễm im lặng, mặt hấn tái lại, hấn nghĩ.

_ Hay là cô ta đã xảy ra chuyện gì rồi.....!!

Nhớ lại bộ quần áo ướt sũng nước, khuôn mặt, đôi môi tái lại vì lạnh, hấn giật mình.

_Không phải là cô ta do đêm mưa quá lâu nên bị lạnh đấy chứ....??

_Nếu cô ta bị sốt hay bị cảm thì có lẽ cô ta đã bị từ tối hôm qua đến giờ, mình phải vào trong kiểm tra xem sao....!!

Hắn đẩy cửa thật mạnh, hắn đi vào trong phòng, hắn thấy Diễm vẫn nằm trên giường, khuôn mặt đỏ bừng, hình như con nhóc đang rên.

Hắn sợ hãi hỏi.

_Cô không sao chứ.....??

Diễm nhắm tịt mắt, hình như Diễm có nghe tiếng hắn gọi nhưng vì sốt cao quá nên tâm trí Diễm lơ mơ, lúc hắn gọi, hắn gõ cửa phòng, Diễm lại tưởng Diễm đang mơ.

Hắn rụt rè lên tiếng.

_Cô có sao không....?? Tại sao đến giờ này mà cô vẫn còn chưa chịu dậy....??

_Này cô....!! Sao cô không chịu trả lời tôi....?? Cô lại định giờ trò gì nữa đây.....??

Hắn nói hai ba lần mà không nghe Diễm bảo nào, hắn tức giận, hắn lại định bỏ về phòng, nhưng nhìn thấy khuôn mặt đỏ hồng của Diễm, hắn lo lắng, hắn đặt tay lên trán Diễm, hắn hốt hoảng, hắn vội rụt ngay tay lại, người Diễm nóng quá, đắp một cái chăn to như vậy rồi mà con nhóc vẫn còn run.

Hắn chạy thật nhanh về phòng, mang chăn của hắn sang phòng Diễm, hắn đắp hai chiếc chăn lên người Diễm, hắn gọi điện xuống quản tiếp tân.

Chị nhân viên nghe điện thoại ngay sau khi hắn gọi, hắn hấp tấp nói.

_Cô có thể gửi một bác sĩ đến đây được không....??

_Quý khách cảm thấy không khỏe à....??

_Bạn của tôi bị sốt nên tôi cần bác sĩ tới khám và kê đơn cho cô ấy....!!

_Vâng, quý khách yên tâm, tôi sẽ gọi điện ngay....!!

_Cảm ơn cô....!!

_Anh không cần khách sáo, đây là trách nhiệm của chúng tôi....!!

Hắn lo lắng nhìn Diễm, cầm bàn tay của Diễm, hắn thở dài.

_Cô đúng là một con nhóc chuyên đi gây chuyện, tôi cứ tưởng cô lại lừa tôi tiếp, không ngờ cô lại bị sốt cao như thế này....!!

_Cô ngốc quá, nếu có bị sốt cô cũng phải thông báo hay nói với tôi một tiếng chứ, nếu tôi không sang phòng cô, cô có thể bị chết, cô không sợ sao.....??

Hắn vào phòng tắm, lấy một cái khăn đã được nhúng nước, hắn đắp lên trán Diễm, hai mươi phút sau, bác sĩ tới.

Sau khi khám, bác sĩ bảo Trường.

_Cô ấy bị sốt khá cao, tôi sẽ tiếp nước, tiêm thuốc, và kê đơn cho cô ấy.....!!

_Vâng, cảm ơn bác sĩ....!!

Ông bác sĩ chọc mũi kim vào tay Diễm, từng giọt từng giọt từ chiếc ống thủy tinh chứa nước, theo đường ống nhỏ chảy vào cơ thể Diễm.

Diễm nằm im, Diễm vẫn còn chưa tỉnh, mà dù Diễm có nhận biết được mọi chuyện xảy ra xung quanh, Diễm cũng không thể mở mắt, không thể nói gì với hắn.

Đến chiều tối, Diễm chợt mình tỉnh dậy, hắn lo lắng hỏi.

_Cô cảm thấy trong người thế nào rồi....??

Diễm đưa mắt nhìn quanh, Diễm hỏi hắn.

_Tôi đang ở đâu đây.....??

_Khách sạn....!!

Hai tay bóp thái dương, Diễm cảm thấy đau đầu kinh khủng, miệng khô khốc, Diễm thì thảo bảo hấn.

_Anh...anh có thể cho tôi cốc nước được không....??

Hấn gật đầu.

_Cô chờ tôi một chút....!!

Đưa cốc nước cho Diễm, hấn giục.

_Cô uống đi....!!

Đón lấy cốc nước, Diễm uống từng ngụm nhỏ, sau khi uống xong, Diễm hỏi hấn.

_Mấy giờ rồi hả anh....??

_Bốn giờ chiều....!!

Diễm kêu to.

_Tôi đã ngủ gần hết một ngày rồi sao....?? Còn công việc thì sao....??

Hấn tức giận.

_Cô còn nói được như thế hay sao....?? Nếu không phải tại cô bày trò, cô có bị sốt không, có bị ngất không, nếu tôi không sang đây, cô có thể chết rồi....!!

_Nếu cô lo nghĩ đến công việc, cô nên nghỉ ngơi cho mau khỏe rồi tính tới chuyện làm việc sau....!!

_Nhưng mà....!!

_Người bệnh như cô không có quyền liên tiếng ở đây, bây giờ cô phải tuyệt đối nghe lời tôi....!!

Diễm vênh mặt lên.

_Ai bảo anh là tôi sẽ nghe lời anh, dù trong bất cứ trường hợp nào, tôi cũng là sếp của anh....!!

_Ồ cô nghĩ như thế sao, ngay bây giờ tôi có thể bỏ mặc cô, cô có tin không....??

_Anh...anh....!!

_Nếu cô không muốn bị bỏ rơi như thế thì nên ngoan ngoãn, nghe lời tôi một chút đi....!!

_Hôm qua cô chơi xỏ tôi nhiều như thế, tôi vẫn còn chưa tính xỏ với cô là may cho cô lắm rồi, cô mà còn gây ra thêm chuyện gì nữa là tôi không còn nể nang gì cô nữa đâu....!!

Diễm le lưỡi.

_Tôi biết rồi, mong anh đừng giận tôi....!!

Hấn hừ một tiếng, hấn nói.

_Chắc là cô cũng đói rồi, tôi đã mua cháo cho cô, cô ăn đi cho nóng....!!

Diễm sực sật.

_Cảm...cảm ơn anh....!!

Đôi mắt Diễm đỏ hoe, hấn thấy Diễm sắp khóc, hấn nhủ mảy.

_Cô bị làm sao thế....?? Tôi có trêu tức gì cô đâu mà cô lại chuẩn bị mè nheo rồi....!!

Diễm quệt nước mắt, Diễm nói.

_Anh là người đàn ông đầu tiên quan tâm đến tôi như thế này, ngoài bố tôi ra chưa ai chăm sóc tôi, bảo vệ tôi như anh cả....!!

Hấn mai mĩa.

_Nếu thế thì vinh hạnh cho tôi quá.....!!

Diễm không để ý gì đến lời hấn nói, bây giờ Diễm đang đói, mùi thơm từ bát cháo nóng bốc lên làm bụng Diễm sôi sùng sục, Diễm lí nhí.

_Cảm ơn anh.....!!

Trông Diễm bây giờ rất dễ thương, Diễm giống như một con mèo con đang nín chủ để chủ cho nó ăn, hấn phì cười.

_Cô ăn đi, trông cô chết đói như một trăm năm chưa ăn....!!

Diễm trả treo.

_Chỉ cần ba ngày không ăn là đã chết rồi, nếu như một trăm năm chưa ăn, chắc là người ta chỉ còn một bộ xương khô thôi.....!!

Hấn cúi.

_Cô ăn đi.....!!

_Vâng.....!!

Bạn đang đọc truyện *Murón Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Sau khi giải quyết xong bát cháo, Diễm vươn vai.

_Đã quá, bây giờ tôi cảm thấy khỏe hơn nhiều rồi.....!!

Hấn lắc đầu chán nản, đưa mấy vỉ thuốc cho Diễm, hấn nói.

_Cô uống thuốc đi.....!!

Diễm nhăn mặt.

_Anh thông cảm, tôi không thích uống thuốc, tôi nghĩ tôi khỏe rồi nên không cần phải uống thuốc làm gì.....!!

Hấn tức.

_Nếu cô thích nằm trên giường cả tuần, cả tháng, rồi lại bị biến chứng sang bệnh khác thì xin mời, tôi không ép.....!!

Diễm giận dữ.

_Anh không thể ăn nói nhỏ nhẹ với người bệnh một chút được hay sao...?? Anh quát tôi ầm lên như thế, tôi không bị bệnh hại chết cũng bị anh làm cho phát điên.....!!

_Nếu cô đặt địa vị của cô vào tôi chắc là cô còn hành động quá đáng hơn cả tôi, cô thử nghĩ xem, ai có thể bình tĩnh chịu đựng nổi một con nhóc như cô không, đã bày trò treu tức tôi còn hại chính mình bị sốt nữa, cô đúng thật là một đứa con gái có một không hai.....!!

Diễm nheo mắt treu.

_Có phải vì thế nên anh thích tôi đúng không....??

Mấy vỉ thuốc trên tay hấn rớt xuống đất. Hấn trừng mắt nhìn Diễm, hấn hỏi.

_Cô vừa nói gì.....??

Diễm bật cười.

_Tôi chỉ treu anh chút xíu thôi, anh làm gì mà nghiêm trọng thế.....??

_Từ xưa đến nay tôi không thích đùa, đặc biệt là liên quan đến chuyện tình cảm, tôi xin cô từ sau đừng đem chuyện này ra nói thêm một lần nào nữa.....!!

_Biết rồi, anh khỏi cần phải nhắc.....!!

_Bây giờ đưa thuốc cho tôi uống.....!!

Hắn đưa thuốc cho Diễm, sau khi uống thuốc xong, Diễm quan tâm.

_Vai của anh sao rồi.....!!

_Không sao.....!!

_Anh để tôi băng bó, và kiểm tra lại vết thương cho anh.....!!

_Tôi đã nói là tôi không sao, cô bị điên hả.....??

Thấy lúc nào hắn cũng tức giận, cũng quát tháo, Diễm cau mày.

_Anh không thể sống mà không tức giận, không cau gắt một lần được à....?? Sao lúc nào anh cũng căng thẳng và mệt mỏi như thế....??

Hắn vuốt tóc, hắn cay đắng bảo Diễm

_Với một con nhóc, suốt ngày ăn no rồi đi quậy phá như cô thì làm sao mà hiểu được cuộc sống của những người như tôi.....!!

Diễm tò mò hỏi.

_Anh có chuyện gì, anh có thể nói cho tôi biết được không, nếu có thể giúp, tôi sẽ cố gắng hết sức.....!!

_Anh đã cứu mạng tôi hai lần nên tôi muốn làm một cái gì đấy để trả ơn anh.....!!

Hắn nhìn Diễm chằm chằm, hắn nhìn vào đôi mắt trong veo và thơ ngây của Diễm, hắn biết là Diễm nói thật, lúc hắn bị thương hắn biết nếu như không có Diễm, có thể hắn đã chết vì ra quá nhiều máu, chết vì bị nhiễm trùng.

Nhưng chuyện này làm sao Diễm giúp hắn được, nếu Diễm biết người mà khiến hắn ra nông nổi này là bố của Diễm, liệu tình cảm giữa hắn và Diễm có diễn ra một cách tự nhiên, một cách bình thường như thế này không.

Diễm là một cô gái tốt bụng, một cô gái quá ngây thơ, Diễm không thể vì ơn cứu mạng của hắn, Diễm có thể hại chết bố Diễm, Diễm không thể làm như thế.

Thấy hắn im lặng không nói gì, Diễm thúc giục.

_Có chuyện gì sao anh không nói nhanh lên....??

_Không có chuyện gì cả.....!!

Diễm nín.

_Nói đi, chỉ cần anh lên tiếng, nếu có thể giúp được, tôi sẽ cố giúp anh.....!!

Hắn đứng dậy, hắn nói.

_Cô nghỉ ngơi đi, tôi về phòng đây.....!!

_Kia anh.....!! Anh vẫn chưa nói cho tôi biết anh bị làm sao.....??

Hắn im lặng, khép cửa phòng Diễm, hắn lững thững đi xuống lầu, hắn cần hít thở không khí trong lành, ở phòng bệnh của Diễm từ sáng đến giờ khiến hắn khó chịu, bức bối.

Hắn đi dạo trên bãi cát, hai tay đút vào túi quần, hắn đếm từng bước chân, chuông điện thoại reo vang cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

Hắn mở máy, thấy tên Diễm Hồng hiện lên trên màn hình, hắn thờ dãi.

_Chào em.....!!

_Chào anh.....!! Bây giờ anh đang ở đâu....??

_Anh ở tỉnh, còn em....??

Diễm Hồng nhúm mày.

_Anh ở tỉnh làm gì....?? Anh đi nghỉ à....?? Nếu anh đi sao không rủ em đi cùng....!!

_Anh đi làm nhiệm vụ do công ty giao phó, em biết thừa là anh không có thời gian rảnh dỗi để nghĩ đến chuyện nghỉ ngơi....!!

Diễm Hồng cười.

_Em hiểu tính anh mà, em chỉ nói đùa thôi....!!

_Anh đi một mình, hay anh đi với ai....??

_Anh đi với sếp....!! mà em đang điều tra về anh đấy à....??

_Nam hay nữ hả anh....??

_Sao em lại muốn biết....??

_Anh cứ trả lời em đi....!!

_Nữ.....!!

Diễm Hồng lấp bắp.

_Cô ấy có xinh không....??

Trương bắt đầu câu.

_Em gọi điện cho anh chỉ vì em muốn biết sếp của anh là nam hay là nữ thôi à. Nếu thế anh cúp máy đây....!!

Diễm Hồng kêu lên.

_Anh làm sao thế...?? Em quan tâm đến anh, thích anh, yêu anh lẽ nào anh lại không hiểu....??

_Không phải là anh không hiểu, mà đây là công việc em có hiểu không...??

_Công việc chẳng lẽ hai người không phải ở cùng với nhau suốt cả ngày hay sao, hai người cùng nhau ăn cơm trưa, cơm tối, cùng nói chuyện, cùng bàn luận công việc, không lẽ tình cảm lại không nảy sinh....??

Nghe giọng điệu ghen tuông của Diễm Hồng, Trương phì cười.

_Nghe này cô nhóc, em và anh là hai người bạn thân, em quan tâm đến đời tư của anh như thế là hơi quá đấy....!!

_Có gì mà quá đáng, em thích anh, yêu anh nên em phải đề phòng trường hợp có cô gái nào đó cướp anh mất chứ....??

Trương chán nản, Trương bảo.

_Anh từng nói với em, trong lòng anh, em vẫn mãi chỉ là một người bạn tốt, em không hiểu anh nói gì hay sao....??

_Em biết nhưng em yêu anh làm sao em có thể chấp nhận chuyện đó được....!!

_Quên anh đi, anh không xứng với em đâu, em hãy đi tìm một người đàn ông khác, người đó sẽ yêu em, chăm sóc, bảo vệ em, đừng chờ đợi một thằng đàn ông như anh....!!

Diễm Hồng sụt sịt.

_Em không muốn ghe, dù anh có từ chối em nhưng em vẫn yêu anh, thích anh, vẫn sẽ chờ anh cho đến khi nào anh yêu người khác thì thôi, còn bây giờ anh đã có ai đâu đúng không....??

_Em đúng là ương bướng quá, mà em gọi điện cho anh có việc gì không....??

_Em chỉ muốn biết anh có khỏe không thôi....!!

_Anh khỏe....!!

_Anh không hỏi gì về em à....??

_Nghe giọng điệu của em là anh biết em vẫn còn khỏe, vẫn còn bình an, chỉ cần bao nhiêu đó là đủ rồi, đâu cần anh phải hỏi thêm gì nữa.....!!

_Anh đúng là hiểu em....!!

_Thôi chào em nhé, anh còn có việc phải làm.....!!

_Khoan đã.....!!

_Ngủ ngon.....!!

Trường cúp luôn máy, nếu còn nói thêm vài câu nữa thế nào Diễm Hồng cũng quay về chủ đề cũ, lần nào Trường đi đâu xa, Diễm Hồng cũng gọi điện hỏi thăm xem Trường đang ở đâu, đang đi cùng với ai, nam hay là nữ, nếu là nam, Diễm Hồng sẽ bỏ qua, còn nếu là nữ, Diễm Hồng sẽ hỏi, cô ta xinh hay xấu, già hay trẻ.....,

Trường thấy đau hết cả đầu, tình bạn giữa Hồng và Trường kéo dài tám năm, tám năm qua họ cùng nhau trải qua nhiều chuyện vui buồn, tuy Trường là người ít chia sẻ mọi chuyện cho Hồng biết nhưng Hồng luôn ở bên cạnh Trường, luôn động viên, an ủi Trường. Trong lòng Trường từ xưa đến nay vẫn chỉ coi Hồng là một người bạn, một cô em gái, có thể Hồng là một cô gái thú vị để nói chuyện nhưng không thể là cô gái khiến trái tim Trường rung động, khiến Trường yêu.

Trong những lúc cô đơn, buồn chán, Trường tự hỏi, ai mới là cô gái khiến Trường thực sự yêu, mới khiến Trường thực sự rung động.

Đi dạo cho đến lúc hai chân mỏi nhừ, Trường về phòng, chưa kịp bước vào phòng, Trường hết hồn, Trường hết.

_Ai đó.....!!

Một cô gái ngồi thu lu ở trước cửa phòng Trường, điều khiến Trường giật mình là mái tóc đen dài của cô ta xõa xuống, cô ta mặc một bộ quần áo màu trắng, thoạt đầu mới nhìn lại tưởng là ma, ai cũng phải sợ nếu không đề ý kĩ.

Diễm vẫn còn ngủ say nên không biết gì, hấn cúi xuống, hấn lay Diễm.

_Này cô.....!! Tại sao cô lại ngủ ở đây.....??

_Này.....!! Cô trả lời tôi đi chứ.....??

Hấn bực mình.

_Con nhóc này, tại sao mình luôn phải quan tâm tới cô ta là thế nào.....??

_Cô ta luôn làm phiền mình, làm gì, đi đâu cũng khiến mình phải bận tâm, phải lo cho cô ta, cô ta muốn làm mình tức chết thì cô ta mới vừa lòng đây mà.....!!

_Trời lạnh như thế này, cô ta lại bị sốt, cô ta ra đây ngủ làm gì không biết.....!!

Lay mãi mà không thấy Diễm bảo nào, hấn ngượng ngùng, bỏ mặc Diễm ngủ ở đây hấn không yên tâm, lay Diễm không chịu dậy, hấn đành bế Diễm về phòng.

Đặt Diễm nằm trên giường, hấn đắp chăn ngang người Diễm, vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán Diễm, bàn tay hấn run run, lòng hấn sao động, cổ kìm nén cảm xúc, hấn lấy lại tinh thần rất nhanh, hấn là một thằng đàn ông từ xưa đến nay đã quen lạnh lùng, quen lờ đi những cảm xúc yếu kém ở trong lòng nên hấn không muốn hấn nghĩ lung tung sang chuyện khác.

Lòng hận thù đã chiếm trọn trái tim, cơ thể và lí trí của hấn, hấn không cho phép hấn có tình cảm nam nữ, đặc biệt là với Diễm – đứa con gái của kẻ thù.

Hấn để ý đến bàn tay của Diễm, hình như Diễm đang cầm cái gì đó, tò mò hấn cầm lên xem, hấn khẽ mỉm cười.

Trên tay hấn đang cầm một con gấu bông hình mặt cười, Diễm còn viết mấy chữ đằng sau con gấu.

“Anh hãy mỉm cười anh nhé, mỗi lần anh buồn hay không vui hãy lấy con gấu này ra xem, em tin là nó có thể giúp anh thư giãn và cảm thấy thoải mái hơn.”

Hấn cầm lấy con gấu, hấn đi về phòng, mặc dù biết là hơi bất lịch sự khi chưa được chính tay Diễm tặng mà đã lấy trước rồi nhưng hấn đang cần thư giãn, đang cần được an ủi, hấn nhếch mép.

_Con nhóc này cũng bày ra lắm trò, chuyện này mà cô ta cũng nghĩ ra được.....!!

_Nhưng mà con gấu bông này cũng dễ thương đấy chứ, không biết là nó có tác dụng như cô ta nói không nữa.....!!

Buổi sáng hôm sau, đúng năm giờ sáng, Diễm gõ cửa phòng Trường ầm ầm. Trường vừa cáu, vừa tức giận, mở cửa, Trường định mắng nhân viên dọn phòng một trận vì tội vừa mới sáng sớm đã làm phiền hấn rồi.

Đến khi trông thấy Diễm, hấn cau mày hỏi.

_ Có chuyện gì....??

Diễm quan sát hán từ đầu xuống chân, mặt Diễm đỏ như gấc chín, Diễm vội quay mặt đi chỗ khác, hai tay bịt chặt mắt, Diễm hét.

_ Còn không mau đi thay quần áo đi....!!

Hán giật mình nhìn xuống, đúng là ngoài cái quần dài ngang gối, hán không mặc gì cả.

Hán trêu tức Diễm.

_ Bây giờ cô cũng biết xấu hổ cơ à, hôm trước cô còn dám cởi áo của tôi kia mà....!!

Diễm hét thật to.

_ Anh có đi thay áo không...??

_ Được rồi, chờ tôi một chút....!!

Hán bỏ đi vào phòng, Diễm vẫn đứng ngoài cửa. Diễm hỏi.

_ Xong chưa.....!!

_ Xong rồi....!!

Diễm quay người lại, mắt Diễm hé ra dần dần, Diễm vẫn thấy hán đang đóng cúc áo, Diễm quát.

_ Vẫn chưa xong, tại sao anh dám bảo tôi là anh đã mặc xong rồi....!!

_ Hóa ra là cô đang nhìn trộm tôi đấy à...??

_ Anh...anh....!!

_ Có chuyện gì cô nói đi....!!

Diễm ngập ngừng.

_ Tôi hôm qua anh đưa tôi về phòng ngủ đúng không....??

_ Đúng....!!

Diễm đỏ bừng mặt.

_ Anh...anh có thấy con gấu bông trên tay tôi không, sáng nay tôi tìm mãi mà không thấy nó đâu cả....??

Hán giả vờ hỏi.

_ Con gấu đó quan trọng với cô lắm à....??

Diễm gật đầu.

_ Tôi định tặng nó cho anh, bây giờ mất rồi tôi phải làm sao đây...??

_ Làm sao mà tôi biết....!!

Diễm thờ dãi.

_ Cảm ơn anh. Tôi đi tìm nó đây....!!

_ Mất rồi thì thôi, cô đâu cần phải tốn công tìm một thứ đã mất như thế làm gì....!!

_ Ai bảo anh thế, tôi có thể mua được nhiều con khác giống như thế, nhưng con gấu này là tấm lòng biết ơn của tôi dành cho anh, nên không thể lấy tiền bạc so sánh được....!!

_ Cô đúng là cố chấp....!!

_ Kệ tôi....!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Nói xong câu đó, Diễm bắt đầu cúi xuống tìm xung quanh khu vực cạnh phòng hấn, Diễm vạch từng bụi cây, ngọn cỏ, tìm mấy tiếng đồng hồ cũng không thấy đâu, Diễm thở dài chán nản, miệng lẩm bẩm

_ Hay là mình đánh rơi ở đây nhưng bị người ta thấy hay nên đã nhặt mất rồi....!!

_ Mình có nên nhờ quầy tiếp tân thông báo cho mọi người ở đây biết không nhỉ....??

_ Nếu làm thế mình sợ họ cười mình, họ sẽ bảo mình là chỉ vì một con gấu bông nhỏ nhoi lại làm to chuyện lên....!!

Mệt mỏi Diễm ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt buồn rười rượi, hấn quan sát Diễm từ nãy đến giờ, hấn không ngờ Diễm lại quan trọng hóa vấn đề như thế hấn tưởng sau một hồi tìm kiếm không thấy Diễm sẽ bỏ cuộc nhưng mà không, Diễm vẫn tiếp tục tìm

Hấn thấy hấn hơi ác, Diễm vẫn chưa khỏi ốm, bắt Diễm lục tìm từ nãy đến giờ trong khi hấn vẫn còn đang giữ con gấu, vén chăn lên, hấn cảm con gấu bông, chia nó trước mặt Diễm, hấn hỏi.

_ Có phải là con này không....??

Diễm reo lên.

_ Đúng rồi....!! Mừng quá....!!

Diễm vội cầm lấy nó, Diễm cười sung sướng, Diễm vui mừng hỏi.

_ Anh tìm thấy nó ở đâu....??

Trường lúng túng.

_ Tôi....!!

Diễm đưa con gấu bông cho Trường, Diễm nói.

_ Tặng anh, tôi hy vọng nó có thể làm được một cái gì đó cho anh....!!

_ Anh hãy nhớ là dù có chuyện gì xảy ra thì hãy luôn mỉm cười, vì chỉ cần cười lên mọi chuyện sẽ tốt đẹp, chỉ cần cười lòng anh sẽ thấy thanh thản, chỉ cần cười anh sẽ không cô đơn....!!

_ Từ nay về sau anh hãy cười thật nhiều anh nhé....!!

Hấn nhìn sững Diễm, hấn hỏi.

_ Cô có bị ám đầu không....?? Sao vừa mới sáng sớm cô đã nói lung tung gì thế....??

_ Ai bảo anh là tôi bị ám đầu, tôi đang nói rất thật lòng....!!

_ Tôi không phải là trẻ con, tôi không cần con gấu bông của cô.....!!

Diễm sứt sứt.

_ Anh không nhận thật hả....??

_ Không....!!

Diễm khóc toáng lên.

_ Anh là một tên bạn tồi tệ, anh cứu mạng tôi, tôi trả ơn anh, anh bảo là anh không cần, tôi tặng gấu bông cho anh, anh lại không lấy, được rồi, anh không cần chứ gì, để tôi ném đi là xong....!!

_ Vù....!!

Con gấu bông Diễm đã phải mất mấy tiếng mới viết được mấy dòng chữ, mất mấy tiếng để đi tìm, Diễm lo sợ vu vơ vì tưởng mất, bây giờ chỉ vì cãi nhau với hấn, Diễm lại dễ dàng ném bỏ nó đi.

Hấn kinh ngạc nhìn Diễm không chớp, sau khi ném xong con gấu bông, nước mắt ràn rụa, vừa chạy vừa khóc, Diễm đóng rầm cửa phòng lại, phi thân lên giường, đắp chăn kín đầu, Diễm khóc nức nở.

Còn hấn, hấn đứng chôn chân một chỗ, hấn ngu ngơ không hiểu gì cả, hấn lẩm bẩm.

_Đàn bà thật khó hiểu, không nhận thì thôi, sao cô ta phải tức giận ném nó đi, cô ta còn khóc lóc nữa là sao...??

_Mình không tài nào hiểu được cô ta, lúc này cô ta còn ra sức tìm kiếm, đến khi thấy rồi, cô ta lại dễ dàng ném bỏ nó đi, cô ta có bị làm sao không....??

Nhìn con gấu bông nằm trên đất, thờ dài, hấn cầm nó lên.

_Đây là trường hợp nhận quà kì cục nhất mà mình từng biết. Đúng là điên cả đầu vì cô ta....!!

Tám giờ sáng, hấn gõ cửa phòng Diễm.

_Cộc, cộc....!!

_Mời vào....!!

Hấn vào trong, hấn thấy Diễm đang ngồi nghe nhạc, trên tay đang cầm một cuốn sách.

Hấn nhú mày.

_Cô thấy đỡ hơn chút nào chưa.....??

_.....!!

Hấn tức giận.

_Tôi hỏi sao cô không nói....??

_.....!!

Thấy nói mãi mà Diễm vẫn không bảo hấn thế nào, hấn rủa.

_Cô đúng là trẻ con, định chơi trò giận cá chém thớt với tôi hả....!!

Điên tiết, Diễm tháo bỏ headphone, vứt cuốn sách lên giường, đứng phất dậy, Diễm quát.

_Việc đó thì có liên quan gì đến anh....!!

_Hôm nay cô có muốn đi ra ngoài không...??

_Không....!!

_Nếu thế tôi đi một mình....!!

_Khoan đã....!!

Hấn quay người lại, hấn hỏi.

_Còn gì nữa....??

_Anh định đi đâu....??

_Đi làm, theo cô tôi đi đâu....!!

_Anh chờ tôi....!!

_Cô vẫn còn chưa hết bệnh, cô đi theo tôi làm gì...??

_Sức khỏe của tôi không liên quan gì đến anh, anh bảo chúng ta là người xa lạ đúng không, nếu đã là người xa lạ thì quan tâm đến nhau làm gì...!!

Hấn khinh khỉnh.

_Tùy cô.....!!

Cả hai bước ra ngoài, trên đường đi, Diễm hỏi hấn.

_Chúng ta bắt đầu từ đâu đây....??

_Đầu tiên tôi và cô sẽ dạo quanh mấy làng gần đây, hai chúng ta sẽ tìm cách làm quen với họ, sau đó chúng ta sẽ mang sản phẩm mẫu cho họ dùng thử, nhờ họ điền vào mấy tờ phiếu mà chúng ta đã soạn sẵn, tôi nghĩ chúng ta sẽ có kết quả ngay thôi.....!!

Diễm reo lên.

_Anh nói đúng....!! Chúng ta làm thôi.....!!

Hấn lắc đầu.

_Con nhóc này đúng là trẻ con, lúc này cô ta còn khóc lóc, giận dỗi, bây giờ cô ta lại tươi cười như chẳng có chuyện gì xảy ra.....!!

_Cuộc sống của cô ta sao mà dễ dàng và đơn giản như thế....??

Đi đến đâu, Diễm cũng hỏi hấn, làm hấn phải khổ sở trả lời Diễm hết câu hỏi này đến câu hỏi khác, điều đặc biệt là những câu hỏi của Diễm rất thông minh, rất có sáng tạo, rất phá cách.

Gặp người dân, Diễm bắt tay ngay vào việc, Diễm tươi cười chào hỏi từng người, gặp trẻ con, Diễm vui đùa cùng bọn chúng.

Còn hấn, hấn phải phát sản phẩm mẫu cho từng người, phải đưa phiếu cho họ điền vào, hấn bực mình.

_Trong khi mình làm việc thì cô ta lại chơi đùa cùng bọn trẻ, đúng là bó tay, sắp gì mà kì cục.....!!

Kết thúc một ngày làm việc nặng nhọc, đi qua một cái quán ven đường, rất tự nhiên, Diễm nắm lấy tay hấn, Diễm giục.

_Vào ăn thôi....!! tôi đói lắm rồi....!!

Hấn cúi.

_Cô làm gì mà như bị ma đuổi thế, vào ăn cơm cũng phải từ từ thôi chứ...??

_Làm sao mà từ từ được, tôi đang đói là cả người đây, nếu không được nạp năng lượng, chắc là tôi sẽ ngã gục mất.....!!

Cả hai vừa ngồi xuống, chị chủ quán tươi cười chào.

_Hai người dùng gì....??

Diễm hỏi.

_Ở đây có món gì ngon không chị....??

Diễm và Trường nghe cô chủ quán giới thiệu một hời, Diễm và hấn bắt đầu gọi món cho mình.

Diễm ăn ngon lành, Diễm kể chuyện cho hấn nghe thời gian Diễm đi du học, Diễm phải trải qua chuyện gì, Diễm hỏi hấn, hấn chỉ trả lời qua loa, biết hấn là người ít chuyện nên Diễm không hỏi hấn thêm gì nữa.

Sau khi ăn xong, trả tiền, cả hai về khách sạn, tắm rửa, gội đầu. Diễm gọi điện thoại cho ông Hải.

Ông Hải lo lắng hỏi.

_Con không sao chứ....?? Bố nghe nói con bị ốm...??

_Sao bố biết.....??

_Trường có gọi điện cho bố tối hôm qua, nó có kể sơ qua về tình hình sức khỏe của con. Bây giờ con cảm thấy sao rồi...??

_Con khỏe. Cả ngày hôm nay chúng con đã đi ra ngoài làm việc rồi....!!

_Con bị bệnh, con phải nghỉ ngơi đến khi nào khỏe rồi hãy đi làm chứ...??

_Thôi mà bố, bố cũng biết tính con rồi, nếu con phải nằm im ở trên giường, không bệnh, con cũng hóa thành bệnh.....!!

_Bố hiểu, nhưng con làm gì cũng nên chú ý đến sức khỏe của mình.....!!

_Vâng. Bố vẫn khỏe chứ à...??

_Ừ, con nhớ kết thúc công việc sớm để còn về nhà.....!!

_Bố mà cũng mong con về nhà cơ à...?? Không phải là bố thích tổng con đi cho bố được yên tĩnh à....??

Ông Hải quát.

_Con đúng là không bao giờ thay đổi được tính cách hay cãi, hay nói bướng của con, bố sợ mai sau chàng trai nào mà lấy phải con, thì khổ cho người ta lắm...!!

_Bố yên tâm sẽ không ai có được cái phước ấy đâu, vì con gái của bố sẽ không bao giờ lấy chồng....!!

_Ai mà biết được, Quân nó hỏi con suốt. Nó có gọi điện cho con không...??

_Điện thoại của con bị chết máy, vừa mới sửa xong nên con không biết....!!

_Con nên gọi điện cho nó.....!!

_Tại sao con phải gọi điện cho anh ấy.....?

_Nó quan tâm đến con thì con phải gọi điện cho nó coi như là thể hiện lòng biết ơn chứ.....??

_Anh ấy muốn thế hay là do bố muốn....?

_Bố không nói chuyện với con nữa, có gì nhớ gửi mail, gọi điện thông báo cho bố và nhớ báo tiến trình công việc hàng ngày đấy....!!

_Con nhớ rồi, chúc bố ngủ ngon....!!

_Con cũng thế. Chào con...!!

_Chào bố....!!

Nửa tháng sau đó, Diễm và Trường đã đi khắp nơi, mỗi ngày cả hai đến một nơi khác nhau, nhờ sự giúp đỡ của chính quyền địa phương nên công việc điều tra thị trường của Diễm và Trường diễn ra một cách suôn sẻ và thuận lợi.

Buổi tối, Diễm thường rủ Trường đi dạo ngoài bãi biển, Trường câu.

_Cô đi một mình đi, cô rủ tôi đi theo cô làm gì....??

Diễm mè nheo.

_Nhưng mà đi một mình, tôi buồn lắm, anh làm ơn đi cùng tôi, làm ơn đi mà....!!

Hắn quát.

_Tôi đã nói không đi là không đi....!!

_Cô về phòng của cô để tôi còn làm việc....!!

Diễm gan lì.

_Nếu anh không chịu đi cùng tôi, tôi sẽ phá anh đến cùng....!!

_Tôi bảo cô về phòng, cô bị điếc hả....??

_Không về....!!

Hết chịu nổi, Trường đẩy Diễm ra cửa, đóng rầm cửa phòng lại, hắn bắt đầu làm việc, hắn định phá công việc làm ăn của ông Hải nhưng hắn vẫn chưa có hành động gì vì nếu bị mất lòng tin từ bây giờ, hắn sẽ không làm gì được, hắn cần ông Hải tin tưởng tuyệt đối vào hắn, có như thế hắn mới dễ dàng ra tay, mới lợi dụng được ông Hải.

Theo như những gì mà hắn quan sát được, ông Hải là một người lão luyện, một người từng trải trên thương trường nên sẽ rất khó cho hắn nếu như hắn không tính toán đường đi nước bước một cách cẩn thận, đây chỉ là nhiệm vụ thứ hai do ông Hải giao phó cho hắn nên hắn phải cố gắng hết sức hoàn thành nó một cách xuất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

Hắn tưởng Diễm để cho hắn yên, nào ngờ hắn bị tiếng đập cửa dầm dầm, khiến hắn giật mình.

Hắn gõ mình vì tức, mở tung cánh cửa, hắn quát.

_ Cô lại muốn gì nữa....??

_ Anh đi dạo với tôi nhé....??

_ Không đi...!!

_ Làm ơn đi cùng tôi đi mà....!!

Diễm nắm lấy vạt áo của hắn, Diễm lắc lắc.

_ Đi nhé....!! Biển hôm nay đẹp lắm....!!

Hắn hất tay Diễm ra, hắn quát.

_ Tôi đã bảo là tôi không đi, cô bị điếc hả....??

Diễm hứ một tiếng.

_ Được thôi, nếu anh không đi thì tôi đi một mình...!!

Diễm hàm hàm bỏ đi. Hắn lắc đầu nhìn theo.

_ Cô ta đã mười tám tuổi rồi, sao cô ta còn trẻ con thế không biết....??

_ Sao lúc nào cô ta cũng chỉ nghĩ đến việc đi chơi được nhỉ, thật khôì hài....!!

Diễm đi dạo một mình, tuy là hơi buồn chán, nhưng tâm hồn Diễm thoải mái, hai tay dơ lên cao. Diễm hét thật to.

_ A....a.....a.....a....!!

Diễm cười thật to, vừa cười, Diễm vừa chạy theo dọc bờ cát, thủy triều làm nước biển dâng cao, chân quần Diễm bị ướt hết, đôi giày màu trắng, Diễm vút bỏ ở trên bờ, Diễm nài đùa quá nên đã hơn mười một giờ khuya mà Diễm cũng không hay.

Đến khi giật mình nhìn lại, Diễm thấy chỉ còn sót lại duy nhất một mình Diễm, Diễm sợ hãi vội vớ lấy đôi giày, Diễm đi về khách sạn.

Diễm đã quên bài học ở công viên hôm nào, hôm nay cũng giống như mấy hôm trước, Diễm vừa mới đi được mấy bước, năm tên thanh bao vây lấy Diễm vào giữa.

Diễm hoảng hồn, vì đêm nay không có hắn đi theo cùng Diễm, dù Diễm có kêu to, cũng không ai nghe tiếng, bãi biển chỉ còn lại Diễm và năm tên đàn ông.

Diễm sợ hãi hỏi.

_ Các anh muốn...muốn gì....??

Bọn chúng quan sát Diễm từ đầu xuống chân, một trong số bọn chúng vuốt xoa.

_ Em đẹp quá....?? em làm gì mà bây giờ vẫn còn đi dạo ở đây....??

_ Tôi đi dạo....!!

_ Đi dạo một mình buồn thì buồn lắm, em có muốn bọn anh đi cùng cho vui không....??

Diễm lùi lại, mặt trắng bệch, Diễm lắp bắp.

_Không....không cần....!!

_Kìa em....!! Sao em lại từ chối bọn anh, ai cũng là bạn cả mà, thấy em buồn bọn anh chỉ muốn hộ tống, nói chuyện để làm cho em vui hơn thôi...!!

_Tôi...tôi phải về.....!!

_Đã đến đây rồi thì đi theo bọn anh đi, bọn anh hứa sẽ không làm em đau, đi nhé.....!!

Bọn chúng nắm lấy tay Diễm, chúng kéo Diễm đi. Diễm sợ hãi hét.

_Cứu tôi với....!! Có ai không....??

Bọn chúng quát.

_Cô có cần miệng đi không....??

_Trói nó lại....!!

_Lấy giẻ nhét vào mồm nó để nó khỏi kêu...!!

Diễm đập hai cái gậy vào mặt chúng, quá sợ hãi, Diễm đánh lung tung, hết đá rồi lại đâm, bọn chúng hàm hè bảo nhau.

_Xem ra con bé này không phải là loại liễu yếu đào tơ như chúng ta lầm tưởng....??

Tên kia cười khùng khục.

_Cô ta càng như thế thì càng kích thích tao, loại con gái như thế này mới thú, đúng không chúng mày....!!

_Đúng thế....!!

Diễm chỉ là một cô gái yếu đuối, trong khi Diễm chỉ có một mình, còn bọn kia là năm tên thanh niên to lớn, khỏe mạnh, nước mắt trào ra, miệng bị bịt kín nên Diễm không kêu được câu nào.

Diễm cảm phần nghĩ.

_Nếu bị chúng làm nhục, Minh sẽ cắn lưỡi chết ngay, Minh không thể nào chịu đựng được nỗi nhục, nỗi đau ám ảnh cả đời....!!

Trường say sưa làm việc, đến hơn mười một giờ, Trường hoàn thành xong công việc, pha một tách cà phê, Trường đặt trên bàn.

Tách cà phê vừa chạm môi, Trường vội buông xuống, Trường giật mình nghĩ.

_Không biết con nhóc đã về phòng hay chưa....?? Nếu cô ta mà mãi chơi rồi lại xảy ra chuyện như ở công viên vào buổi tối hôm nào thì sao....??

Mồ hôi đầm đìa, Trường chạy sang gõ cửa phòng Diễm, gõ hai ba lần mà không thấy Diễm bảo nào, không dẫn được lòng, Trường mở cửa, bật điện, Trường thấy phòng Diễm trống trơn, gõ cửa phòng tắm, Trường cũng không thấy Diễm đâu.

Trường sợ hãi, chưa kịp khép cửa phòng Diễm, Trường phóng thật nhanh ra bãi biển, vừa chạy, vừa tìm kiếm Diễm, vừa gọi tên Diễm.

_Diễm....!! Cô ở đâu....?? Mau lên tiếng đi....!!

_Diễm....!! Cô ở đâu hả...??

Bọn chúng lôi Diễm vào một bụi rậm, Diễm nghe tiếng Trường gọi nhưng không tài nào lên tiếng. Chỉ có những tiếng ú ớ trong cổ họng, bọn nó thì thầm bảo nhau.

_Hình như là người yêu của con nhóc này....!!

_Chúng ta phải làm sao đây....!!

_Còn làm sao nữa, thằng kia gọi mãi mà không thấy con bé này lên tiếng trả lời thì nó phải đi thôi...!!

_Mày nói phải....!!

Diễm nghe chúng nói, lòng Diễm tan nát, chưa có lúc nào Diễm lại mong hần tìm ra được Diễm như lúc này, nếu hần tìm được Diễm, Diễm hứa Diễm sẽ nghe lời hần, sẽ không cãi nhau hay gây sự với hần nữa.

Quá sợ hãi, Trường gọi điện về quầy tiếp tân. Trường nói ngay.

_ Cô làm ơn gọi cảnh sát dùm tôi được không....??

Chị nhân viên hốt hoảng.

_ Có chuyện gì xảy ra hả anh....??

_ Bạn tôi mất tích rồi, cô làm ơn gọi cảnh sát dùm tôi nhanh lên nhé....??

_ Vâng. Cô ấy đã đi đâu, anh có biết không...??

_ Cô ấy bảo là đi ngắm biển nhưng đã hơn mười hai giờ rồi mà vẫn chưa thấy cô ấy về. Tôi ra đây tìm cũng không thấy, tôi e cô ấy bị ngã xuống biển hay là bị bọn xấu bắt đi rồi....!!

_ Anh yên tâm, em sẽ gọi cho cảnh sát ngay, đồng thời cũng cho nhân viên ra tìm cô ấy giúp anh....!!

_ Cảm ơn cô.....!!

_ Không có gì....!!

Đút điện thoại vào túi quần, Trường tiếp tục đi tìm Diễm, bắc loa lên miệng, Trường gọi.

_ Diễm....!! Cô đang ở đâu.....??

_ Diễm.....!!

Trường càng gọi, Diễm càng mất hút, mặt Trường tái lại, Trường run sợ, Trường sợ Diễm xảy ra chuyện, trong lòng Trường, luôn mâu thuẫn, một mặt Trường muốn tránh xa Diễm, muốn ghét Diễm, hận Diễm, muốn làm Diễm đau khổ nhưng khi Diễm xảy ra chuyện, Trường luôn là người lo lắng, luôn là người đi tìm Diễm, cứu Diễm đầu tiên.

Trường kinh ngạc nhìn đôi giày màu trắng của Diễm, nhìn chiếc áo khoác bị vứt bỏ trên cát. Trường lảo đảo.

_ Vậy là cô ấy có đến đây....??

Một tia sáng lóe lên trong óc Trường, móc điện thoại Trường gọi điện cho Diễm, tiếng chuông điện thoại vang lên rất gần chỗ Trường đứng, Trường vội quay người nhìn lại.

Bọn kia giật mình kinh sợ, chúng vội lục túi quần Diễm, chúng tắt chuông, tuy là không còn nghe được gì nữa nhưng mà nó cũng đủ để Trường xác định được Diễm đang ở chỗ nào.

Bọn chúng vì sợ Trường nên chỉ dám bịt chặt miệng Diễm, giữ chặt tay chân Diễm, chúng vẫn chưa làm gì được Diễm.

Trường vội chạy ngay về phía bụi rậm, Trường tin là Diễm đang ở đâu đó xung quanh đây. Trường gọi.

_ Diễm.....!! Cô ở chỗ nào.....??

_ Diễm.....!!

Diễm cố cựa quậy, cố lên tiếng, cố thoát khỏi gọng kìm của bọn chúng nhưng mà Diễm không thể, bọn chúng giữ Diễm chặt quá.

Bãi cây cỏ dại này rất nhiều và rất rộng, muốn lục tung tất cả ở đây cũng phải mấy mấy tiếng, Trường vừa đi vừa dò, do không quen địa hình nên Trường bị ngã mấy lần.

Cảnh sát và mọi người cũng vừa ra kịp, họ đang tản mác xung quanh khắp bãi biển, họ lên tiếng gọi tên Diễm và tên Trường.

Bọn chúng sợ hãi, thấy đông người, biết là khó thoát, chúng thối lui bảo nhau.

_ Hay là bọn mình xử hai đứa này đi rồi sau đó tẩu thoát, nếu để bọn chúng còn sống mà tri hô lên thì mệt lắm....!!

_ Mày nói phải....!!

_ Ra tay đi....!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Diễm sợ hết hồn, nếu bị bọn chúng giết chết ở đây, mọi người sẽ khó phát hiện vì sao Diễm bị bọn chúng chết, Diễm sợ đến khi họ tìm được Diễm, Diễm chỉ còn lại cái xác khô.

Lợi dụng sự phân tâm của bọn chúng, khi bàn tay tên cầm chân Diễm nói lỏng ra một chút, Diễm cố hết sức đá thật mạnh vào chân hắn, khiến trong lúc bất ngờ, hắn kêu lên một tiếng.

_Á.....!!

Chỉ một tiếng kêu thôi cũng đủ cho Trường biết Diễm đang ở rất gần Diễm, Trường cẩn thận ngồi thụp xuống, theo phản xạ, Trường quay mặt nhìn lại, Trường thấy cách trường mấy mét có sáu cái bóng đen đang ngồi im một chỗ, Trường quát.

_Bọn kia.....!! Mau thả cô ấy ra.....!!

Tiếng quát của Trường vang xa nên mấy anh cảnh sát, nhân viên khách sạn nghe tiếng, họ soi đèn pin và chạy về phía Trường.

Trường làm lùi tiến lại gần, gặp được Trường ở đây Diễm mừng xa lộ. Bọn chúng dí dao vào cổ Diễm, chúng đe dọa.

_Nếu mày mà tiến thêm một bước nữa là tao giết chết con bé này ngay.....!!

Trường khinh khinh.

_Nếu thế thì mày làm nhanh lên, nếu mày mà giết được cô ấy ngược lại người nên cảm ơn mày là tao mới đúng.....!!

Cả năm tên sừng xốt nhìn Trường không chớp, tên cầm đầu quát.

_Mày đừng hòng giờ trò khích tướng với tao. Tao không mắc mưu mày đâu.....!!

_Ai bảo bọn mày là tao đang giờ trò. Chúng mày có biết cô ta là ai không hả, cô ta chính là con gái của kẻ thù đã giết chết cha mẹ tao. Nếu mày giết chết cô ấy thì mày đã giúp tao giảm bớt đi được một gánh nặng.....!!

Diễm mở to mắt nhìn Trường, từng lời nói của Trường như những mũi dao đâm thẳng vào lòng Diễm, Diễm lơ mơ nhận ra, tất cả những hành động thù nghịch của Trường đều xuất phát từ lòng thù hận đối với Diễm, phải chăng bố Diễm thật sự đã hại chết bố mẹ Trường.

Diễm khóc nức lên, thằng kia thấy Diễm khóc, hắn gần giọng.

_Nếu mày mong nó chết như thế, tại sao mày còn chạy ra đây tìm cách cứu nó làm gì, mày cứ để mặc cho cô ta chết đi có phải là hơn không....??

_Mày không hiểu hay là cố tình không hiểu, trong vấn đề này tao cho tao hai cơ hội. Thứ nhất nếu tao cứu được cô ta, tao sẽ có được lòng tin của bố cô ta, tao sẽ đường hoàng bước vào nhà cô ta mà không có bất cứ một trở ngại nào cả, sớm hay muộn gì họ cũng phải trả giá cho những gì mà họ gây ra cho tao.

_Trường hợp thứ hai, nếu chúng mày giết chết cô ấy, tao sẽ nói là tao đã cố hết sức nhưng không thể cứu được, chúng mày sẽ phải đi tù về tội giết người cướp của, còn tao, tao không phải làm gì bố của cô ta cũng phải chết, vì ông ta bị bệnh tim. Một kế hoạch quá hoàn hảo đúng không....??

Thằng kia cười khùng khục.

_Mày rất thông minh, tao rất hâm mộ đầu óc tính toán của mày. Nhưng mày hơi bị tự tin quá đấy vì sau khi bọn tao giết chết con bé này, số phận mày cũng không hơn gì nó đâu.....!!

Hắn cười khẩy.

_Bọn mày còn chưa biết tao là ai đâu, nếu thật sự không thể đánh thắng được bọn mày thì tao ra đây làm gì.....!!

Thằng kia quát.

_Anh đừng mắc lừa nó, chắc là nó cố tính kéo dài thời gian để chờ viện binh đấy.....!!

_Mau giết nó và con bé này đi. Chúng ta cũng cần phải trốn nữa.....!!

_Mày nói đúng.....!!

Trường quay người lại, hắn hồi thúc.

_Mau ra tay giết cô ta đi, tao không nhìn đâu.....!!

Bọn chúng ngơ ngác nhìn nhau, chúng chẳng hiểu gì cả, thái độ dửng dưng của Trường khiến bọn này chột dạ, bọn chúng định dùng Diễm làm con mồi để uy hiếp hần nhưng mà xem ra đúng là hần mong Diễm chết thật.

Chờ một lúc lâu mà vẫn chưa thấy gì, hần hỏi.

_Sao vẫn con chưa ra tay đi....!!

Tên cầm đầu quát bọn đàn em.

_Đánh nó đi bọn mày....!!

_Dạ....!!

Bọn chúng bốn thằng vây lấy Trường vào giữa, còn tên kia giữ chặt lấy Diễm, con dao vẫn kề ở cổ. Bây giờ Diễm cũng chẳng quan tâm gì đến chuyện sống chết của cá nhân, điều Diễm quan tâm là những lời nói của hần có thật lòng hay không, Diễm muốn hỏi hần, muốn hần giải thích cho Diễm hiểu, Diễm muốn biết là hần đang đóng kịch để cứu Diễm hay tất cả những gì mà hần nói đều là sự thật.

Diễm quên luôn con dao lạnh đang kề ở cổ, Diễm dậm thật mạnh vào chân tên cầm đầu, khiến hần kêu toáng lên.

- Á.....!!

_Đau tao.....!!

Con dao chém ngang người Diễm, vừa hay lúc đó Diễm lùi lại, vướng phải gốc cây, Diễm ngã xuống đất, con dao chém vào khoảng không.

Hần hét hồn vì sợ, hần cố tình nói những lời đó để kéo dài thêm thời gian, và để cho bọn kia không có cơ hội Diễm, tuy là rất thật lòng nhưng những lời đó khiến Diễm đau đớn, Diễm căm ghét hần. Diễm vội gỡ giẻ ra khỏi mồm, tên kia vừa đau vừa hận, hần dơ dao, hần lao thẳng con dao xuống bụng Diễm, nếu Diễm bị đâm xuyên qua bụng, Diễm sẽ không qua khỏi.

Trong lúc cấp bách, Trường không nghĩ được nhiều, sẵn chiếc giày của Diễm bên cạnh, Trường ném thẳng vào mặt tên cầm đầu, mặt hần sưng vù, hần cảm thấy tối tăm hết mắt hết mũi.

Trường hét Diễm.

_Còn không mau chạy đi....!!

Diễm hét lại.

_Không liên quan gì đến anh....!!

_Tôi bảo cô chạy đi cô có nghe không....??

_Tôi không chạy....!!

_Bây giờ là lúc nào rồi mà cô còn to mồm như thế hả....??

_Cô có muốn cả hai ta chết ở đây không...??

_Chết thì chết sợ gì, tôi không cần anh phải thương hại....!!

_Xoẹt....! Xoẹt....!!

Hần bị dao chém liên tiếp vào người, tên kia sau khi hoàn hồn, hần lại dơ dao lên chém Diễm, Diễm sợ hãi, Diễm vội bỏ chạy, nước mắt tràn mi, Diễm nhìn cảnh hần bị bốn tên vây đánh, quần áo tả tơi vì dao, Diễm đau khổ cùng cực.

Diễm mặc hần nói những lời cay độc đó là vì cứu Diễm, hay vì thực lòng hần muốn thế, Diễm không thể bỏ mặc hần ở đây, Diễm không đành lòng chạy thoát thân một mình, Diễm quay phắt lại, dơ một cây gỗ mục, Diễm đe dọa.

_Nếu mày mà tiến thêm một bước thì đừng có trách tao....!!

Tên đó cười khẩy.

_Để xem mày làm gì được với cây gậy mục đó....!!

Tiếng quát của mọi người.

_Bọn nó kia kia....!!

_ Mau bao vây lấy bọn chúng....!!

_ Đừng để cho chúng chạy thoát....!!

Tên cầm đầu sợ hãi, hần thôi không còn ý định chém Diễm nữa, hần bỏ chạy. Diễm thấy mọi người đến Diễm mừng lắm, vội chạy đến chỗ Trường, thấy bọn kia vẫn còn hăng máu đánh nhau.

Diễm hét.

_ Chúng mày còn không buông dao đi, cảnh sát đến rồi....!!

Bốn thằng kia sợ hãi, bọn nó nhìn xung quanh, chúng thấy đèn bin soi loang loáng. Tiếng chó sủa, tiếng người hò hét nhau inh ỏi, Chúng định bỏ chạy nhưng Trường nhất định không chịu để cho chúng đi.

Diễm cáu.

_ Anh làm gì thế hả...?? Anh bị thương như thế còn đánh đám gì nữa....!!

Trường lảm li.

_ Nếu để cho bọn chúng chạy thoát, sẽ còn có rất nhiều cô gái giống như cô bị bọn chúng hại nữa, chúng cần phải ngồi tù mới trả giá hết những gì mà chúng gây ra....!!

_ Nhưng mà....!!

Trường không nói không rằng, Trường lại xông lên. Vết thương trên vai vẫn còn chưa khỏi, máu không ngừng rỉ ra sau lớp băng, cơ thể Trường bị vô vàn vết chém, nhẹ có, sâu có. Diễm khóc nức lên, Diễm van xin hần.

_ Bỏ đi anh. Em xin anh....!!

Vừa may lúc đó, cảnh sát và mấy anh chàng bảo vệ khách sạn thu hẹp vòng vây, bốn tên kia sợ hãi cực độ, chúng nháo nhào bỏ chạy, Trường khụy xuống, Diễm vội chạy lại đỡ Trường.

Chúng phần uất vì Trường mà bọn chúng bị như thế này, một tên dơ hòn đá lên, Trường bị mất máu quá nhiều nên choáng váng không biết gì, Diễm sợ hãi, Diễm ngẩng đầu nhìn người Trường.

_ Bóp.....!!

Diễm bị chúng đập thẳng vào đầu, khi cảnh sát và mọi người bắt được bọn chúng, Diễm và Trường đã ngã gục trên vũng máu, cả hai nhanh chóng được đưa đến bệnh viện.

Trước lúc ngắt bàn tay hai người nắm chặt lấy nhau. Trường bị mất máu quá nhiều nên cần được tiếp máu, cơ thể Trường bị băng bó khắp người.

Còn Diễm, cơ thể Diễm chỉ bị xây sát vài chỗ, đầu Diễm bị đập quá mạnh tuy không dẫn đến chấn thương sọ não nhưng cũng bị ảnh hưởng ít nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Chiều hôm sau, Trường tỉnh lại, Trường hỏi cô y tá.

_ Cô gái đi cùng tôi thế nào rồi....??

Cô y tá lắc đầu.

_ Tôi cũng không biết nữa, lúc nữa em hỏi bác sĩ thử xem....!!

_ Vâng....!!

Trường lo lắng, thấy cơ thể bị quấn đầu băng, Trường nhớ đến cú đập vào đầu Diễm của một tên trong đồng bọn, Trường sợ hãi, Trường cố gắng ngồi dậy.

Cô ý tá vội nói.

_Em còn yếu, để lúc nữa rồi hãy đi....!!

Trường lắc đầu.

_Không được, em cần đi gặp cô ấy, nhờ đâu cô ấy không qua khỏi thì sao....??

Trường bất chấp cô ý ta ngăn lại, Trường vẫn cố đi, bác sĩ bước vào phòng, ông nhíu mày hỏi.

_Cậu làm gì thế....??

Trường vội nói.

_Bác sĩ làm ơn cho cháu biết, cô gái đi cùng cháu sao rồi....!!

_Cô ấy đã tỉnh rồi....!!

Trường thở phào.

_May quá....!! Cô ấy không sao chứ ạ.....??

Ông bác sĩ có vẻ đăm chiêu, Trường lo lắng.

_Có gì sao bác sĩ không nói nhanh lên....!!

_Cô ấy tỉnh lại nhưng bây giờ cô ấy không nhớ gì cả....!!

Trường thẳng thốt.

_Sao cô ấy lại bị mất trí nhớ, có phải là do cú đập của bọn chúng....??

_Bác e rằng đúng như thế, bây giờ ngay cả cô ấy là ai, cô ấy cũng không nhớ, bác hỏi tên, quê quán, ngày sinh, cô ấy cũng không biết gì cả....!!

_Cháu là người duy nhất ở đây biết cô ấy là ai, cháu nên đến gặp cô ấy....!!

_Vâng....!!

Trường theo ông bác sĩ đến phòng bệnh của Diễm, Diễm ôm chặt cái gối, đôi mắt sợ hãi nhìn mọi người, đôi mắt của Diễm vô hồn, chứng tỏ Diễm không còn nhớ được gì nữa.

Trường đau xót hỏi Diễm.

_Cô còn nhớ tôi là ai không...??

Diễm sợ hãi, ngồi lui lại gần sát vào đầu giường bệnh, Diễm nhìn Trường thật kỹ, Diễm lắc đầu.

Trường hỏi thúc.

_Ngay cả tôi mà cô cũng không nhớ hay sao....??

Diễm tiếp tục lắc đầu, nhưng khi nhìn thấy Trường, Diễm toét miệng cười, đối với Trường, Diễm không sợ một chút nào.

Ông bác sĩ tò mò hỏi Trường.

_Cậu là gì của bệnh nhân....??

Trường ngập ngừng.

_Cháu là....!!

Trường chưa nói hết câu, ông bác sĩ tiếp lời.

_Nếu cậu không phải là người nhà của bệnh nhân, chúng tôi không thể để cậu đưa cô ấy đi. Chúng tôi cần cậu cho chúng tôi biết quê quán, gia đình, nhà của cô ấy ở đâu, chúng tôi sẽ liên lạc với họ để họ đến đón cô ấy về....!!

Thằng bé nằm ở giường bệnh bên cạnh, nó ngây thơ nói.

_Chú ấy là chồng của chị....!!

Diễm ngây thơ hỏi.

_Chồng ư....??

Thằng bé cười nói.

_Chú ấy là chồng của chị, chị không nhớ gì sao....??

Diễm ôm đầu, một lúc sau Diễm ngẩng lên, Diễm bò sát lại gần Trường, Diễm nhìn Trường thật kĩ, Diễm hỏi.

_Anh có phải là chồng của tôi không....??

Hắn dờ khóc dờ cười, tự nhiên thẳng nhóc kia lại ăn nói lung tung, tất cả mọi người đều nhìn hắn, họ đều muốn biết hắn có phải là chồng của Diễm không
Hắn thờ dài bảo.

_Xin lỗi nhưng cháu chỉ là....!!

Diễm chồm lên, Diễm ôm lấy hắn.

_Anh đúng là chồng của em rồi, mình có thể về nhà được không anh, ở đây em sợ lắm....!!!

Hắn kêu khổ, hắn cố gỡ Diễm ra, Diễm ôm hắn thật chặt, Diễm sợ hãi run rẩy, Diễm không muốn ở đây thêm một lúc nào nữa, Diễm sợ cảm giác trống rỗng trong lòng, sợ cảm giác cô độc không có ai quan tâm chăm sóc.

Diễm sợ tất cả điều đó vì Diễm không còn nhớ được gì nữa. Bác sĩ mỉm cười bảo hắn.

_Xem ra tình cảm của cô ấy dành cho cậu rất tốt, tất cả chúng tôi, ai cô ấy cũng sợ, cũng đề phòng khi lại gần cô ấy, thế mà cậu, cô ấy lại ôm chầm ngay lấy, chứng tỏ cô ấy vẫn còn cảm giác với cậu mặc dù bây giờ cô ấy không nhớ được gì cả....!!

Trường ôm chặt lấy Diễm, cảm nhận được sự sờ hãi, hốt hoảng của Diễm, hắn vỗ nhẹ vào lưng Diễm. Hắn trấn an Diễm.

_Cô đừng sợ, tôi sẽ đưa cô về nhà....!!

Ông bác sĩ bảo hắn.

_Cậu đi làm thủ tục cho cô ấy đi....!!

_Vâng....!!

Diễm bám hắn không rời, ở trong bệnh viện, Diễm chỉ theo có mình hắn, Diễm hay vui đùa cùng với mấy đứa trẻ cùng phòng, từ khi mất trí nhớ, Diễm trở nên ngoan ngoãn dễ thương.

Chuyện Diễm bị mất trí nhớ, sớm muộn gì bố Diễm cũng biết nên hai hôm sau, Trường gọi điện thông báo cho ông Hải.

Ông Hải bị ngất mấy lần, ông mới tới được nơi, ông nhìn đứa con gái ngồi ngây dại khi trông thấy ông, ông đau xót gọi tên Diễm.

_Con gái....!! con có nhận ra bố không....!!

Diễm mỉm cười, trong lòng Diễm một cảm giác thân thiết trào dâng, tuy là thấy không quen nhưng Diễm không sợ ông mà ngược lại Diễm cảm thấy quý mến ông.

Ông Hải nắm lấy tay Diễm, giọt nước mắt già nua rơi xuống, ông nói.

_Con....!! Ngay cả bố mà con cũng không nhận ra à....??

_Con nói gì đi chứ.....??

Diễm ngờ ngác hỏi.

_Bác là ai....??Tại sao bác lại khóc....??

_Có ai làm cho bác buồn à.....??

Ông Hải ôm lấy con gái, ông âu yếm bảo.

_ Con về nhà với bố nhé.....??

Diễm lắc đầu.

_ Không....!! Cháu phải về nhà chồng cháu....!!

Ông Hải kinh ngạc, ông vội đẩy Diễm ra, ông mở to mắt hỏi.

_ Ai là chồng con.....??

Trường khô sở giải thích.

_ Mong chú thông cảm, chỉ là hiểu nhầm thôi....!!!

Ông gật gù.

_ Chú hiểu rồi, nó nhận nhầm cháu là chồng của nó chứ gì....??

_ Vâng.....!!

Ông Hải chán nản.

_ Chú thật không ngờ, chỉ xa nó có nửa tháng mà lại xảy ra chuyện này....!!

Ông Hải nắm lấy tay Trường, ông nói.

_ Cảm ơn cháu nhiều lắm, nếu không có cháu, chắc là con gái chú chết rồi, nếu cháu muốn chú làm gì cho cháu thì cháu cứ nói với chú nhé....!!

Trường nhếch mép nghĩ.

_ Nếu tôi muốn ông chết, liệu ông có làm được không....??

Tuy trong lòng hận ông Hải thấu xương nhưng ngoài mặt Trường vẫn nói.

_ Bác đừng nói thế, nếu không có cô ấy đỡ cho cháu cú đập đó vào đầu thì có lẽ người bị mất trí nhớ là cháu không phải là cô ấy....!!

_ Âu cũng là số phận của nó, bác không trách ai cả....!!

_ Mấy tên định làm nhục con gái bác bây giờ đâu rồi.....??

_ Dạ, đã bị bắt cả rồi ạ....!!

_ Chú phải làm chúng tù mọc xương ở trong tù, chú phải bắt chúng trả giá gấp mười lần những gì mà chúng gây ra cho cháu và cho con bé Diễm....!!.

Ông ôn tồn nói tiếp.

_ Cháu dọn về nhà chú sống nhé, cháu bị thương thế này ở một mình lấy ai chăm sóc cháu....??

Trường vội xua tay.

_ Dạ, không cần đâu ạ, cháu có thể tự lo được cho bản thân....!!

Diễm bấu vào vạt áo Trường, Diễm hỏi.

_ Bao giờ mình về nhà hả anh....??

Ông Hải trả lời thay Trường.

_ Chúng ta sẽ về ngay hôm nay....!!

Ông Hải cho người về khách sạn lấy quần áo, hành lý của Trường và Diễm, buổi chiều hôm ấy cả bốn người có mặt ở sân bay.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Diễm bám Trường không rời, chỉ cần xa Trường một chút là Diễm kêu ầm lên. Ngồi ghé trên máy bay, Diễm cũng nhất định ngồi cạnh Trường. Bây giờ trong lòng Diễm ngoài Trường ra, Diễm không còn tin tưởng ai, hay còn nhớ ai nữa.

Sợ Trường bỏ rơi, lúc ngủ Diễm cũng nắm tay Trường thật chặt, Trường kêu khô, Trường nghĩ.

_Trời ạ.....!! Sao cô ta lại mất trí nhớ vào đúng lúc này, bình thường cô ta đã làm phiền mình, bây giờ cô ta không nhớ gì cả, cô ta lại nhầm tưởng mình là chồng cô ta, làm sao mình sống yên đây.....!!

Khi về đến nhà ông Hải, mọi người đều có mặt đông đủ, có cả gia đình Quân, ai cũng thương xót nhìn Diễm, Diễm ngơ ngác nhìn từng người, họ tranh nhau hỏi Diễm có nhớ họ là ai không, Diễm đều lắc đầu.

Diễm vẫn nắm tay Trường thật chặt, mặc Trường cố gỡ tay Diễm ra, mặc Trường nói hàng trăm lần là Trường không phải là chồng của Diễm, Diễm vẫn một mực gọi Trường là chồng, vẫn một mực đòi đi theo Trường.

Gia đình Quân không vui, họ không mấy thiện cảm với Trường, Trường hiểu trong lòng họ nghĩ gì, sau khi ăn cơm tối, Trường xin phép ra về.

Diễm thấy Trường đứng lên, Diễm cũng đứng lên theo, thấy Trường chào bố Diễm, chào gia đình Quân, Diễm cũng bắt chước.

Trường khổ sở bảo Diễm.

_Nghe này.....!! Tôi không phải là chồng của cô, chú Hải đây mới thực sự là bố ruột của cô, gia đình này mới là gia đình của cô, còn người đang ngồi cạnh cô kia mới là chồng chưa cưới của cô. Cô nên ở đây với họ, đừng đi theo tôi, đừng hiểu lầm hơn nữa, cô nghe không.....!!

Diễm gật đầu nói.

_Hiểu.....!!

Trường hài lòng.

_Cô biết nghe lời như thế là tốt, tôi đi đây.....!!

Diễm lễ phép chào ông Hải.

_Chào chú.....!!

Diễm cũng chào bố mẹ Quân, chào Quân.

_Chào hai bác, chào anh.....!!

Nói xong Diễm chạy theo Trường, Trường bực mình.

_Cô làm gì thế hả.....?? Tôi bảo cô là tôi không phải là chồng của cô, cô không nghe gì à.....??

Diễm khóc nức lên.

_Anh đừng giận em, đừng bỏ em, nếu không em chết mất, em chỉ còn có một mình anh là người thân duy nhất, nếu anh cũng bỏ em, em phải sống sao đây.....??

_Hay là anh chê em bị mất trí nhớ nên anh mới ruồng rẫy em chứ gì.....??

_Thôi được rồi, anh đi đi, đi ngay đi, em không cần anh phải quan tâm đến em, cùng lắm là em đi tự vẫn là được chứ gì.....??

Trường giật thót, Trường vội nói.

_Nghe này.....!! Không phải là tôi chê bai gì cô, mà là tôi không phải là chồng của cô.....!!

Trường dơ tay Trường lên, Trường nói.

_Cô thấy không nếu chúng ta đã kết hôn, chúng ta phải có nhẫn đúng không, còn nữa tại sao chúng ta đã kết hôn mà không có một khung ảnh cưới nào, cô nên hiểu vì sao chứ.....??

Diễm lắc đầu.

_Biết đâu anh làm thế vì muốn bỏ rơi em thì sao, em không tin.....!!

Trường bảo mọi người.

_Làm ơn nói gì đi chứ....??

Ông Hải vỗ về Diễm.

_Trường nói đúng, con không phải là vợ của Trường đâu, người mà sắp lấy con làm vợ là anh Quân đang ngồi ở kia....!!

Diễm mở to mắt nhìn Quân, Diễm lắc đầu.

_Không đúng, nếu anh ấy là chồng chưa cưới của cháu, tại sao cháu lại không có cảm giác gì.....!!

_Người đó nhất định không phải là chồng chưa cưới của cháu, không phải.....!!

Diễm lại bầu chặt lấy Trường, mặc mọi người cố gỡ Diễm ra khỏi Trường, Diễm gào khóc thảm thiết.

_Anh Trường.....!! Xin anh đừng bỏ em, em xin anh.....!!

_Trường.....!! Sao anh lại nỡ đối xử tàn nhẫn với em như thế.....??

Đôi mắt đỏ hoe, Trường đi ra cổng, Diễm bị năm người giữ chặt lại nên Diễm không đi theo Trường được. Diễm khóc nức nở, miệng không ngừng gọi tên Trường.

Diễm cảm phẫn nói.

_Các người là ai....?? là ai mà dám chia cắt tôi và anh Trường....??

Diễm cố hất bỏ tay của mọi người bám xung quanh mình, Diễm hét.

_Buông tôi ra.....!! Tôi cần phải đi theo chồng tôi.....!!

_Buông tôi ra.....!! Các người có nghe thấy không....??

Bà Phương sợ hãi bảo ông Hải.

_Mau gọi bác sĩ đi.....!!

Ông Hải vội hỏi thúc ông quản gia.

_Mau gọi bác sĩ Trần đến đây.....!!

_Vâng.....!!

Phải khó khăn lắm năm người mới lôi nổi Diễm về phòng, ông Hải ôn tồn nói.

_Con ngoan đừng kêu khóc nữa, Trường không phải là chồng của con đâu.....!!

Diễm bịt chặt hai tai lại, Diễm phẫn uất hét.

_Ông nói dối.....!! Tôi không tin ông.....!! Các người gạt tôi.....!!

Ông Hải đau xót, lòng ông tan nát, bây giờ ngay cả con gái ông cũng không nhận ra ông là ai, nó lại coi ông là kẻ thù của nó.

Ông cầm lấy tay Diễm, Diễm sợ hãi rút tay lại. Ông đau khổ giải thích cho Diễm hiểu.

_Bố biết là bây giờ bố nói gì con cũng không tin nhưng mà bố chính là bố của con, còn Trường chỉ là trợ lí của con thôi.....!!

Diễm tức giận.

_Đừng cố tình lừa gạt tôi nữa, tôi không biết các người âm mưu gì nhưng nhất định tôi sẽ không bỏ anh Trường đâu, tôi cũng không bao giờ lấy người đàn ông tên Quân đó đâu.....!!

Thấy Diễm càng ngày càng kích động, ông Hải vội nói.

_Được rồi, bố sẽ không ép con lấy Quân nữa, con chịu khó tĩnh dưỡng nghỉ ngơi đi.....!!

Một lúc sau bác sĩ tới khám và tiêm thuốc cho Diễm, ông Trần thở dài bảo ông Hải.

_Tình trạng của cô ấy không được tốt, nếu cô ấy cứ mãi phản kích như thế này, cô ấy sẽ không bao giờ nhớ được cô ấy là ai....!!

Ông Hải sợ hãi hỏi.

_Có cách nào không hà bác sĩ.....??

_Bây giờ phải làm cho cô ấy được thanh thần, được nghỉ ngơi thoải mái, cô ấy cần được chăm sóc tốt, tránh kích động, tránh gây tổn thương đến hệ thần kinh của cô ấy nếu không cô ấy có nguy cơ bị mất trí nhớ vĩnh viễn, có khi còn dẫn đến bị tâm thần....!!

Mặt ông Hải trắng bệch, ông run giọng hỏi.

_Tôi nên làm gì....??

_Ông phải làm cho con gái ông vui vẻ, ông hãy kể những chuyện xảy ra trước đây cho cô ấy nghe, đưa cô ấy đi dạo, dành thời gian nói chuyện với cô ấy, ngoài ra ông không nên ép cô ấy phải nhớ lại ngay nếu không điều này có thể mang kết quả ngược lại, càng cố ép cô ấy mau nhớ, cô ấy lại càng muốn quên đi, cái gì cũng cần phải có thời gian....!!

_Nếu bây giờ có một người mà cô ấy tin tưởng, người đó sẽ giúp cô ấy mau nhớ lại hơn., đừng cho cô ấy tiếp xúc nhiều với những người mà cô ấy ghét vì càng ở gần họ cô ấy càng bị kích động.....!!

_Ông nhớ cho cô ấy uống thuốc, và ăn đầy đủ, đừng để cô ấy bỏ bữa, như thế không tốt cho sức khỏe của cô ấy đâu.....!!

_Tôi biết rồi. Cảm ơn ông....!!

Sau khi được tiêm thuốc an thần, Diễm chìm sâu vào giấc ngủ, ông Hải đau xót, ông thật ngờ, đứa con gái bé bỏng của ông lại xảy ra chuyện.

Nỗi căm hận bùng lên. Ông gọi điện ngay cho luật sư của công ty, ông nói.

_Tôi muốn ông làm đơn khởi kiện năm tên thanh niên đã dám cưỡng bức con gái tôi....!!

_Vâng.....!!

_Tôi không cần biết ông làm cách nào nhưng phải làm cho bọn chúng ở trong tù càng lâu càng tốt....!!

_Ông chủ yên tâm tôi sẽ cố gắng hết sức....!!

_Mọi việc trông cậy cả vào ông....!!

_Cô chủ thế nào rồi....!!

Ông Hải thờ dài.

_Nó bây giờ ngay cả tôi là ai nó cũng không biết, suốt ngày nó chỉ gào thét, khóc lóc quậy phá, bây giờ tôi rồi quá....!!

_Tôi tin là sớm muộn gì cô ấy cũng nhớ lại được ông chủ là ai thôi....!!

_Tôi cũng hy vọng là thế....!!

Kết thúc cuộc gọi, ông Hải xuống phòng khách, bố mẹ Quân vẫn còn ngồi chờ ông. Bà Phương lo lắng hỏi.

_Diễm không sao chứ....??

Bóp thái dương, ông Hải lắc đầu chán nản.

_Nó đã ngủ rồi, tôi hy vọng là khi nó thức dậy tinh thần của nó sẽ khá hơn....!!

Ông Trương lên tiếng.

_Ông định xử lý mấy tên kia thế nào...??

Ông Hải cảm phẫn nói.

_Tôi phải làm cho bọn chúng sống dở chết dở vì những gì mà chúng dám gây ra cho con gái tôi....!!

Ông bảo Quân.

_Mong cháu đừng buồn, lúc Diễm bị hại chỉ có một mình duy nhất Trường ở bên cạnh nó nên con bé mới quỵ lụy Trường, ngoài ra nó không có ý gì cả, bác tin là sau khi nó tỉnh lại, nó sẽ hiểu....!!

Quân cười.

_Cháu hiểu, ai ở trong hoàn cảnh như cô ấy cũng làm như vậy thôi...!!

_Cháu hiểu được như thế là chú mừng rồi....!!

Bốn người nói chuyện với nhau đến hơn mười giờ đêm thì gia đình Quân cáo từ ra về. Sau khi tiễn gia đình Quân, ông Hải lên phòng thăm con gái. Ông nghe những tiếng ú ớ, tiếng kêu thất thanh, và tiếng gọi thảm thiết.

_Trường...!! Cứu em....!!

_Trường...!! Anh ở đâu....!!!

_Đừng bỏ em...!! xin anh....!!

Ông Hải đứng sững người lại, ông cảm thấy lo sợ vu vơ, tuy là Diễm bị mất trí nhớ nhưng tại sao Diễm lại gọi trên Trường tha thiết như thế, tại sao Diễm lại nhận lầm Trường là chồng, tại sao Diễm nhất quyết đòi đi theo Trường, mặc dù Trường đã một mực phủ nhận, phải chăng trong trái tim Diễm đã có hình bóng của Trường.

Ông Hải cầm tay Diễm, ông mệt mỏi nói.

_Bố phải làm gì thì mới tốt cho con đây....??

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Trường trở về nhà, lái xe mà đầu óc Trường để đâu đâu, Trường đang lo lắng cho Diễm, Trường càng cô không nghĩ đến Diễm thì hình bóng của Diễm càng làm trái tim Trường nhức nhối hơn.

Đang lái xe, Trường dừng lại, cố điều hòa hơi thở, Trường muốn lòng thanh thản để tập trung lái xe về nhà, với đầu óc lơ ngơ kiểu này không sớm thì muộn Trường cũng đâm vào người ta.

Trường đau khổ nghĩ.

_Mình bị làm sao thế này, từ trước đến nay có người con gái nào khiến mình phải nghĩ đến nhiều như cô ta đâu, nếu như cô ta không phải là con gái của kẻ thù có lẽ mình và cô ta sẽ có một cái kết tốt đẹp nhưng rất tiếc cô ta lại là con của ông Hải, con của người đã đẩy cha mẹ mình vào chỗ chết, mình phải trả thù ông ta, phải làm cho gia đình ông ta tan nát.

_Cổ lỗ sĩ mình nên mừng vì cô ta bị như thế này đối với ông ta mà nói đó cũng là một đã kích lớn rồi....!!

Hắn cố mỉm cười, cố nghĩ thông suốt nhưng lòng hắn đang đau, hắn không cười nổi, hắn thấy sống mũi hắn cay cay, thấy đôi mắt hắn đỏ hoe, thấy trái tim hắn rỉ máu.

Hắn vò đầu bứt tai, hắn cố gạt bỏ hình bóng Diễm ra khỏi đầu nhưng hắn không làm được, hình ảnh Diễm cầu xin hắn đừng bỏ Diễm, đừng rời xa Diễm khiến hắn phát điên.

Hết chịu nổi, hắn phóng xe về nhà, hắn giật mình nhìn cửa nhà mở tung, hắn chỉ đi có hơn nửa tháng, không lẽ trộm đã khuân hết sạch đồ đạc trong nhà hắn.

Dừng xe máy vào góc cây, hắn phóng thật nhanh vào nhà, hắn kinh ngạc nhìn nhà cửa của hắn vẫn nguyên vẹn, hắn hỏi to.

_Ai đấy....??

Diễm Hồng lò dò từ trong bếp đi ra, trên tay là một tách cà phê bốc khói, Trường cau mày.

_Làm sao em vào được nhà anh....??

Hồng vui sướng.

_Anh đã về rồi hả....??

Trường cúi.

_ Em vẫn còn chưa trả lời anh làm sao em vào được nhà anh....??

_ Có gì lạ đâu, chỗ anh để chìa khóa nhà là gậm cây cảnh đầu hè, có gì mà em chả biết....!!

_ Em không được phép vào nhà anh khi anh không cho phép....!!

_ Em xin lỗi tại em nhớ anh quá mà anh đi biệt, anh không chịu gọi điện thoại cho em nên em đành đến thăm anh....!!

_ Đến thăm anh khi anh không có nhà sao....??Thăm hỏi hơi bị kì lạ đấy....??

Hồng hỏi.

_ Anh có quà cho em không....??

_ Quà....?? Em tưởng anh đi đâu....??

_ Anh đi công tác....!!

_ Công tác làm gì có quà....!!

Hồng bây giờ mới để ý đến tình trạng thể thảm của Trường, Hồng sợ hãi hét.

_ Anh bị làm sao thế...?? Sao người anh bị quần băng gần hết thể này....??

_ Không sao, anh chỉ bị xây sát nhẹ thôi....!!

_ Nhẹ mà bị như thế này hà...?? Nói cho em biết tại sao anh lại ra nông nỗi này....!!

_ Anh đã bảo là anh không sao....?? Em có thể ngừng là hét được không, anh rất mệt mỗi anh cần phải nghỉ ngơi....!!

Hồng sụt sịt.

_ Có cần em nấu gì cho anh ăn không....??

Trường lắc đầu.

_ Không, anh đã ăn no rồi....!!

Trường đi vào phòng ngủ, Trường dặn.

_ Đừng làm phiền anh, khi nào em về thì khép cửa lại cho anh....!!

_ Vâng....!!

Hồng muốn nói chuyện thêm với Trường nhưng Hồng hiểu Trường bị thương nặng như thế, Trường cần phải nghỉ ngơi.

Hồng lẩm bẩm.

_ Không biết anh ấy bị ai đánh mà bị thương nặng như thế....?? Ngày mai mình phải hỏi anh ấy mới được....!!

Không yên tâm nên tối hôm đó, Hồng ngủ lại ở nhà Trường, còn Trường, Trường ngủ say như chết, cơ thể Trường lúc nóng lúc lạnh, hai giờ sáng Trường tỉnh giấc.

Bước ra phòng khách, Trường kinh ngạc nhìn Hồng đang nằm co ro trên ghế xô pha, thở dài Trường vào phòng ngủ lấy chăn, Trường đắp lên người Hồng, Trường thì thầm.

_ Sao em phải khổ như thế, anh từng nói giữa anh và em không thể yêu nhau, sao em còn cố, em đừng hạ em thêm nữa, đừng hy vọng vào tình cảm của anh, anh là một thằng không ra gì, ngay cả bản thân anh, anh cũng không yêu, không hiểu thì anh có thể yêu được ai, hiểu được ai....!!

Trường mở va li quần áo, Trường cần treo chúng vào tủ, Trường cẩn thận treo từng cái áo một, Trường kinh ngạc nhìn chiếc áo trắng không chóp, sờ vào túi áo, Trường thấy cộm cộm, Trường đoán chắc là một tờ giấy.

Mở ra Trường đọc.

“Anh Trường...!!

Xin lỗi anh, em thật lòng không có ý làm bẩn chiếc áo của anh. Mong anh đừng giận, hôm đó em đã uống một ly nước chanh, dạ dày em không được tốt nên không may mới nôn ra áo của anh, em thấy anh vứt bỏ nó vào thùng rác.

Em biết là anh không cần đến nó nhưng dù gì nó cũng là áo của anh, cũng là một kỉ niệm, dù anh mua nó lâu hay vừa mới mua, giữa anh và nó cũng phải có một chút tiếc nuối nào đó đúng không anh....??

Vì thế anh đừng giận mà ném bỏ nó thêm một lần nữa anh nhé....!! Em đã giặt rất sạch sẽ rồi, em còn xả cả nước xả bóng thơm vào nó nữa, em hy vọng là anh thích mùi này.

Chắc là chiếc áo bây giờ đang cầu xin anh hãy thương xót lấy nó, nó đang van xin anh đó. Đừng ném bỏ nó đi, tội nghiệp nó lắm....!!

Chúc anh luôn vui vẻ và hãy nhớ là luôn mỉm cười anh nhé....”

Trường phì cười.

_ Con nhóc này đúng là có nhiều trò, giặt giũ áo người khác cô ta cũng bày vẽ viết thư cầu xin mình nữa....!!

Nhớ đến con gấu bông hình mặt cười để dưới đáy va li, Trường cầm lên xem, Trường đọc mấy dòng chữ mà Diễm viết ở phía sau. Trường thở dài.

_ Cô là một con ngốc, cô có biết tôi là ai không....?? Tôi sợ khi cô biết tôi là ai rồi cô sẽ phải chịu nhiều nỗi đau....!!

_ Tôi biết tôi và cô chỉ là hai đứa trẻ vô tội nhưng mà chính chúng ta mới là người phải trả giá cho những gì cha mẹ chúng ta gây ra. Tôi xin lỗi, tôi không thể không trả thù, nếu như không trả thù tôi cũng không biết tôi nên làm gì nữa....!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Sáng hôm sau, vừa mới tỉnh dậy, Diễm đã hét om sòm.

_ Chồng của tôi đâu....?? Tại sao tôi lại ở đây....??

_ Mau trả tôi về với chồng tôi.....!!

Ông Hải kêu khỏ.

_ Con sao thế....?? Đây là nhà của con, con còn muốn đi đâu nữa....??

Diễm ngơ ngẩn bảo ông Hải.

_ Chú làm ơn cho cháu về với chồng cháu, anh ấy đang mong cháu ở nhà, làm ơn cho cháu đi....!!

Đôi mắt ông Hải đỏ hoe, ông thở dài.

_ Con gái, con hãy cố nhớ lại đi, bố là bố của con, gia đình này là gia đình con, con không thể bỏ đi.....!!

Diễm khóc nức nở.

_ Chú là người tốt, sao chú cũng giống như họ, sao chú nữ chia lìa cháu và chồng cháu, cháu xin chú hãy cho cháu đi, xin chú hãy gọi chồng cháu đến đón cháu, nếu không cháu chết mất.....!!

Diễm van xin ông tha thiết, nhìn khuôn mặt tái nhợt của con gái, không cầm được lòng ông ôm lấy Diễm, hai giọt nước mắt lăn dài trên má, ông vỗ về.

_ Con ngoan, con uống thuốc và ăn cơm đi, lúc nữa bố sẽ gọi Trường đến thăm con....!!

Diễm sung sướng hỏi.

_ Thật không.....??

_ Thật....!!

Diễm tưởng Diễm sắp được gặp lại Trường nên Diễm ngoan ngoãn ăn hết bát cơm, uống thuốc, Diễm ngồi chờ hai tiếng rồi mà vẫn không thấy Trường đâu. Diễm nòn nóng hổi.

_Trường đâu hả chú...?? Sao cháu chờ anh ấy gần ba tiếng rồi mà anh ấy vẫn chưa đến....??

Diễm sợ hãi.

_Có phải anh ấy xảy ra chuyện rồi đúng không chú....??

_Không được cháu phải đi tìm anh ấy.....!!

Diễm xăm xăm đi ra cửa, ông quản gia vội cầm tay Diễm lôi lại, ông lễ phép nói.

_Mời cô chủ vào phòng khách, lúc nữa cậu Trường mới tới được, cậu ấy bận chút chuyện nên không thể đi ngay.....!!

Diễm mỉm cười.

_Bác nói thật chứ.....??

_Vâng.....!!

Diễm lại đi vào phòng khách, ông Hải định không gọi điện cho Trường nhưng vì tình hình sức khỏe của con gái, ông không thể không làm, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, ông đã linh cảm Trường không phải là một chàng trai đơn giản, khi nhìn vào đôi mắt chứa đầy thù hận của Trường khiến ông rung mình lo sợ.

Ông là người từng trải, cả đời ông đã trải qua biết bao nhiêu sóng gió nên kinh nghiệm sống của ông nhiều, ông biết Trường tiếp cận với ông vì một mục đích nào đó, ông muốn xa thải Trường ngay lần đầu tiên gặp mặt nhưng ông tò mò muốn biết mục đích thật sự của Trường là gì vì thế ông mới giữ Trường ở bên cạnh, ông luôn cho người bí mật quan sát Trường, chỉ cần Trường lộ ra một chút sơ hở là ông biết ngay.

Hai con cá đi săn mỗi mình rập nhau, cuối cùng ai mới là người chiến thắng, mới là người có thể nắm được cái đuôi của người kia vẫn còn là một dấu chấm hỏi.

Ông không muốn Diễm tiếp xúc nhiều với Trường, lại càng không muốn Diễm có tình cảm với Trường, chuyện đi công tác này ông định chọn một người khác đi cùng với Diễm nhưng tính đi tính lại không có ai tài giỏi và có kinh nghiệm hơn Trường nên ông đành để cho Diễm đi cùng Trường.

Ông cũng muốn giao cho Trường nhiều thử thách để tiện cho việc quan sát, chỉ có hành động con người ta mới lộ ra sơ hở, còn nếu ngồi im làm sao ông Hải biết Trường thực sự là con người như thế nào.

Ông gọi điện cho Trường, Trường lễ phép chào.

_Chào chú.....!!

_Chào cháu.....!! Cháu có thể đến nhà chú chơi không....??

_Sao ạ.....?? Diễm bị làm sao hả chú....??

Ông Hải thở dài.

_Nó cứ kêu gào gọi tên cháu suốt, cháu làm ơn đến thăm nó một chút.....!!

Trường gấp ngừng, thật tình Trường không muốn đến nhà ông Hải chút nào, đến nhà ông chỉ mang lại nỗi đau, mất mát, và căm hận cho Trường, Trường định bảo.

_Cháu bận rồi, cháu xin lỗi cháu không thể đi được.....!!

Nhưng câu nói đó vẫn nằm im ở trong đầu, Trường không thể vô tình nói như thế, nhớ lại hành động quá khích của Diễm, nhớ lại câu dọa dẫm tạt sạt của Diễm, Trường vội nói.

_Vâng, cháu sẽ đến ngay.....!!

_Cảm ơn cháu.....!!

Trường vội mặc quần áo, lấy chìa khóa xe, Trường chuẩn bị rời khỏi nhà, từ trong bếp bước ra phòng khách, trên tay bưng đĩa thức ăn, Hồng nhúm mày hỏi.

_Anh bị thương thế kia, anh không ở nhà tĩnh dưỡng, anh còn muốn đi đâu nữa.....??

_Anh có việc, anh xin lỗi, anh không thể ăn cơm sáng với em được.....!!

Nhìn thức ăn trên bàn, Hồng giận dữ.

_Anh không thể vì nể công em nấu cho anh ăn, anh ở lại ăn một bát với em được hay sao....??

_Em thông cảm, chuyện này rất gấp, nếu anh không đi e rằng không kịp.....!!

Hồng tò mò hỏi.

_Chuyện gì mà nghe anh nói có vẻ nghiêm trọng thế, anh có thể cho em biết được không....??

Trường phì cười.

_Sao chuyện gì em cũng muốn biết thế nhỉ....?? Em có biết em là một cô gái tò mò, một cô gái chuyên môn đi tìm hiểu đời tư của người khác không....??

Hồng phụng phịu.

_Tại vì em quan tâm đến anh, em sợ anh xảy ra chuyện, nên việc gì xảy ra với anh em cũng muốn biết.....!!

Trường thở dài.

_Nghe này cô nhóc, em đừng như thế có được không....?? Nếu em cứ ép anh, anh sẽ không còn dám gặp mặt em nữa, em không thể coi anh là một người bạn thân của em được sao....??

Hồng sứt sứt.

_Em...em không thể.....!!

Trường thấy Hồng chuẩn bị khóc, Trường nhăn mặt, gặp phải cô bạn hay mót ướm này khiến Trường ngán, Trường vội nói.

_Em ăn cơm sáng đi nhé, anh phải đi đây.....!!

Hồng gọi với theo.

_Anh.....!! Sao anh lại bỏ đi.....!!

_Anh.....!! Ăn cơm rồi hãy đi.....!!

Trường đi thật nhanh ra sân, lấy xe máy, Trường đến nhà Diễm, Trường cầu.

_Tôi mong là cô không sao, tuy tôi ghét cô, hận cô nhưng tôi cũng không thể bỏ mặc cô, coi như xong vụ việc này, chúng ta sẽ không còn ai nợ ai nữa, lúc đó tôi sẽ không còn day dứt nếu như tôi thực sự trả thù gia đình cô.....!!

Hắn vò đầu.

_Tại sao ông Trời lại cho tôi gặp cô trong hoàn cảnh này, tôi phải là sao để tốt cho cô và tốt cho cô đây....??

Ông quản gia mở cổng cho Trường, Trường còn chưa kịp dắt chiếc xe máy vào trong, Diễm reo lên.

_Anh Trường.....!!

Diễm ôm chầm lấy Trường, Diễm ríu rít nói.

_Mình về nhà được không anh.....??

Trường đỏ mặt, ông Hải thở dài.

_Cháu vào nhà đi.....!!

_Vâng.....!!

Diễm cười toe toét, được gặp lại Trường khiến Diễm vui mừng khôn xiết. Diễm nắm chặt lấy tay Trường như sợ Trường sẽ bỏ rơi Diễm thêm một lần nữa.

Trong phòng khách, ông Hải ngồi một bên, Diễm và Trường ngồi một bên, mặc Trường cố gỡ tay Trường ra khỏi tay Diễm, Diễm vẫn nắm chặt lấy.

Ông Hải quan sát vẻ mặt vui mừng của con gái kể từ lúc Trường xuất hiện, ông không khỏi lo sợ, ông sợ rằng là một người cha ông không thể nhìn con gái đau khổ, không thể nhìn nó khóc, nó gào, nó kêu than, nó hủy hoại bản thân nó nếu như ông cố tình tách nó ra khỏi Trường, nhưng nếu ông đồng ý

để Diễm ở bên cạnh Trường thì ông lại có linh cảm điều này còn nguy hiểm hơn gấp trăm ngàn lần việc ông không cho phép Diễm ở bên cạnh Trường.

Ông rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, bác sĩ bảo phải để cho Diễm được thoải mái, được tỉnh dưỡng, được nghỉ ngơi, được ở bên người mà nó thích, nó tin tưởng, có như thế Diễm mới nhanh phục hồi trí nhớ.

Ông nhắm mắt lại, cả đời ông chưa có việc làm nào lại khiến ông rơi vào thế bí như thế này.

Ông bảo Trường.

_Cháu uống nước đi....!!

_Vâng.....!!

Ông Hải ngập ngừng nói.

_Bác biết là hơi làm khó cho cháu nhưng cháu có thể dọn về đây sống được không....??

Trường giật thót.

_Tại sao bác lại có ý nghĩ kì cục đó.....??

Ông Hải nhắm một ngum cà phê, ông từ tốn nói.

_Bác muốn cháu dọn về đây sống vì cháu chỉ sống có một mình, cháu vì con gái bác lại bị thương nặng như thế kia, cháu cần có ai đó ở bên cạnh chăm sóc.

_Con gái bác bây giờ bị mất trí nhớ, nó một mực tin cháu là chồng của nó, nếu như không được gặp mặt cháu nó sẽ kêu gào, đập phá, nó sẽ đòi bỏ nhà đi, mà bác thì không có khả năng để dỗ nó, bác sợ nếu như không để mắt đến nó, nó sẽ bỏ trốn để đi tìm cháu, trời đất mệnh mông thế này, nếu nó bỏ đi thật làm sao bác tìm được nó, nó bị mất trí nhớ, ngay cả tên họ của nó, nó là ai, nó cũng không biết, làm sao nó nhớ đường về.....!!

Bàn tay Trường khẽ run lên, Trường cũng lo sợ, Trường sợ nếu lần này Diễm xảy ra chuyện thật Trường sẽ không thể kịp thời cứu được Diễm nữa, nếu Diễm chết thật, Trường tự hỏi liệu Trường có vui không, có hạnh phúc không....??

Trường không biết nhưng cảm giác của Trường bây giờ là đau khổ, là xót xa, là thất vọng, là chán nản, là oán hận.

Trường thờ dài, Trường nói.

_Cháu xin lỗi nhưng cháu không thể đến nhà chú sống được, mong chú thông cảm cho cháu....!!

_Còn cô ấy, chú đừng lo hàng ngày cháu sẽ đến thăm cô ấy, cháu tin là cô ấy sẽ sớm bình phục.....!!

Ông Hải cầu khẩn.

_Cháu không thể đến nhà chú sống được hay sao....?? Tại sao cháu lại từ chối ý tốt của chú....??

_Chú đã làm gì khiến cháu phật lòng à....??

Trường vội phản trần.

_Không phải thế.....!! Cháu mong bác hiểu, cháu là một người không thích bị người khác nhòm ngó, đặc biệt là liên quan đến công việc, cháu không muốn mọi người hiểu lầm mối quan hệ giữa cháu và bác, cháu cũng không muốn Quân nghi ngờ mối quan hệ giữa cháu và Diễm, hai người đó sắp kết hôn, nếu vì cháu mà họ bị tan vỡ, cháu sẽ ăn năn hối hận cả đời, cháu lo sợ tất cả những chuyện đó.....!!

Ông Hải gật gù.

_Bác hiểu, cháu lo sợ đến những điều đó cũng đúng nhưng bây giờ tình hình sức khỏe của cháu và của Diễm quan trọng hơn những điều nhỏ nhặt đó, cháu không nên để ý làm gì.....!!

_Cháu thì lại không thấy nó nhỏ nhặt chút nào, tương lai, hạnh phúc cả đời của Diễm làm sao mà nhỏ nhặt được hả chú, còn cháu, cháu muốn tự đi trên đôi vai của mình, có thể chú không nâng đỡ cháu, không giúp cháu trong công việc, chú mời cháu đến nhà chú, chỉ đơn giản vì chú muốn trả ơn cháu nhưng người ngoài họ làm sao mà hiểu được ẩn tình bên trong, họ sẽ nghi ngờ, sẽ nói này nói nọ, cháu là người nhạy cảm nên cháu không thể.....!!

_Nói tới nói lui, cháu vẫn nhất quyết không dọn đến nhà chú sống....??

_Dạ, không.....!!

Ông Hải giả vờ đe dọa Trường.

_Cháu không sợ chú xa thái cháu à....??

Trường cười.

_Cháu tin là chú sẽ không làm thế, vì cháu biết chú là người phân minh rạch ròi, công việc là công việc, việc tư là việc tư, chú sẽ không vì việc này mà xa thái cháu đâu.....!!

Ông Hải thích thú.

_Xem ra cháu có vẻ hiểu chú nhỉ. Nói chú nghe, cháu còn biết gì về chú nữa.....!!

Trường thận trọng.

_Cháu chỉ đoán bừa vậy thôi, cháu không ngờ cháu lại nói trúng....!!

Ông Hải cười thật to.

_Cháu thông minh lắm.....!!

Ông Hải nhìn thật sâu vào mắt Trường, ông nói.

_Cháu là một chàng trai thông minh và khôn khéo nhất mà chú từng gặp, chú hy vọng cháu sẽ còn làm cho chú ngạc nhiên về cháu hơn nữa.....!!

Không dám nhìn thẳng vào mặt ông Hải, để che đi nỗi sợ hãi trong lòng, Trường bưng một tách cà phê, nhấp một ngụm, Trường cố điều hòa hơi thở, đôi mắt của ông Hải sắc quá, ông nhìn Trường như muốn bóc trần con người thật ẩn sâu dưới lớp vỏ lạnh lùng, trầm tĩnh mà Trường cố che dấu bấy lâu nay.

Trường bây giờ mới thấy sợ, mới thấy đối thủ của mình không hề đơn giản như những gì mà Trường nghĩ, xem ra để đánh gục được ông Hải, Trường sẽ phải tốn rất nhiều công sức, nhưng một đối thủ ngang sức, ngang tài như thế này lại khiến Trường phấn khích, Trường sẽ có cơ hội được bộc hết khả năng và tài trí của mình. Trường mỉm cười, một nụ cười lạnh lùng, chết chóc.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Mấy ngày sau đó, ngày nào Trường cũng đến thăm Diễm, Diễm đã ngoan ngoãn chịu ở lại nhà ông Hải với điều kiện là Trường phải đến thăm Diễm hàng ngày.

Trường bắt đầu đi phải đóng vai một bà bảo mẫu, Diễm tính trẻ con nên hay mè nheo Trường, khiến nhiều lúc Trường tưởng, Trường là bố của Diễm.

Diễm lại hay khóc hay cười, một phút trước Diễm khóc, một phút sau Diễm cười như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Trường chỉ còn biết lắc đầu thờ dài.

Ông Hải đã mời bác sĩ về nhà chăm sóc riêng cho Diễm và Trường. Vết thương trên cơ thể Trường bình phục dần dần.

Hôm nay Trường bị Diễm lôi ra ngoài vườn, Diễm cười nói.

_Đây là mấy cây hoa em thích nhất, anh có thích không....??

Trường cúi.

_Tôi có phải là đàn bà đâu mà thích hoa, cô đúng là lắm chuyện.....!!

Diễm giận dữ.

_Sao hơi một tí là anh cúi giận với em là thế nào....?? Em có làm gì có lỗi với anh đâu....??

Trường ngán ngẩm.

_Cô không làm gì tôi cả, tâm tư của tôi dạo này không được bình an nên tôi mới như thế thôi.....!!

Diễm tròn xoe mắt nhìn Trường, Diễm ngập thơ hỏi.

_Anh có thể nói cho em biết được không...?? Em sẽ cố hết sức để giúp anh....!!

Trường cười khẩy.

_Ngay cả bản thân cô, cô cũng còn chưa giúp được cho chính mình, cô có thể giúp gì được cho ai....!!

Diễm tức giận hét Trường.

_Anh đừng tưởng em lành hiền mà anh dám bắt nạt em, em sẽ mách chú đánh anh cho anh chữa bản tính hay ăn hiếp vợ đi.....!!

Trường dờ khóc dờ cười.

_Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, tôi không phải là chồng của cô, tôi phải làm gì thì cô mới chịu hiểu đây.....!!

Diễm cầm tay Trường, Diễm lắc lắc.

_Anh đừng nói như thế với em được không...?? Em biết bây giờ em bị mất trí nhớ nên anh chê em, nhưng em hứa là em sẽ cố gắng nhớ lại chuyện tình cảm trước kia của hai chúng ta, em tin là anh sẽ sớm chấp nhận em làm vợ của anh....!!

Trường thờ dãi.

_Sao cô ương bướng như thế, chúng ta chưa bao giờ nói thích nhau, chưa bao giờ tôi cầu hôn cô, cô chưa bao giờ nói đồng ý yêu tôi, thích tôi, nói đồng ý lấy tôi, chúng ta chưa đưa nhau đến nhà thờ, chưa có nhẫn cưới, chưa chụp hình cưới, chưa được cha mẹ hai bên đồng ý làm sao chúng ta lấy nhau được.....!!

Trường vừa nói hết câu, Diễm kéo Trường xuống gần sát mặt Diễm, Trường đỏ bừng mặt, chưa kịp hiểu chuyện gì, Diễm hôn Trường.

Trường kinh ngạc, sững sờ, mắt Trường mở to, lần trước Trường là người chủ động hôn Diễm, bây giờ bị Diễm hôn lại, nụ hôn lần này khác hẳn nụ hôn lần trước, khi Diễm buông Trường ra, Trường đứng ngơ ngẩn như người mất hồn.

Diễm đỏ mặt hỏi.

_Thế nào....?? Anh có cảm giác gì không....??

Diễm sờ lên trái tim đang đập thật nhanh, sờ lên khuôn mặt đỏ hồng của mình, chân phải đá đá mấy cây cỏ khô dưới đất, cúi gằm mặt, Diễm ngượng ngừng nói.

_Em...em có cảm giác là anh và em đã hôn nhau rồi...??

_Nếu em và anh chưa từng quen biết nhau, chưa từng yêu nhau sao anh lại hôn em, sao em lại thấy trái tim đập thật nhanh khi ở bên cạnh anh, sao em lại thấy mặt em đỏ bừng khi em hôn anh, tại sao lại thế hả anh....??

Trường bản thân cả người, đôi mắt Trường nhìn Diễm không rời, bây giờ con nhóc trông dễ thương và đáng yêu quá.

Trường run giọng bảo.

_Làm sao mà tôi biết được....!!

Diễm lí nhí.

_Nếu anh không biết thì còn ai biết vào đây.....!!

_Anh phải trả lại cảm xúc và trái tim cho em, em bị mất trí nhớ, mặc dù em không nhận ra ai, không còn quen biết ai, không còn tin ai nhưng tại sao với anh em lại có cảm giác khác hẳn, tại sao em chỉ muốn gặp duy nhất một mình anh, chỉ muốn được ở bên cạnh anh, mất trí nhớ mà em vẫn còn cảm giác với anh, anh không cảm thấy lạ sao....??

Trường càng ngắm Diễm, mặt Trường càng đỏ, trái tim Trường đang dần tan chảy, lòng băng giá của Trường đang nóng dần lên, hình bóng Diễm đang dần chiếm một phần trong trí nhớ của Trường, Trường sợ hãi, Trường muốn bỏ chạy.

Chân phải lùi lại, Trường muốn đi, muốn rời khỏi Diễm, Trường sợ nếu ở bên cạnh Diễm lâu, Trường sợ Trường sẽ yêu Diễm, sẽ thích Diễm thật sự, lúc đó kế hoạch trả thù của Trường sẽ rơi vào tình thế khó khăn, Trường là một con người trọng tình cảm, nếu ai có ơn với Trường, Trường nhất định phải trả, có thù với Trường, Trường nhất định phải báo, nếu Trường yêu Diễm, Trường sẽ không thể xuống tay với cha đẻ của Diễm, Trường không thể.

Thấy Trường chuẩn bị rời đi, Diễm ôm chầm lấy Trường, Diễm cầu xin.

_Em xin anh đừng bỏ em, đừng rời xa em....!!

_Em sợ lắm, em sợ cô độc, nếu không có anh em phải sống như thế nào đây....??

_Anh cho em đi theo anh, anh nhé.....!!

_Dù cuộc sống có khổ đau như thế nào, dù tương lai phía trước có mờ mịt ra sao, em cũng muốn nắm lấy tay anh đi hết con đường đời này.....!!

_Em chỉ cần có anh, chỉ cần có anh thôi. Anh có thể mang em đi được không anh....??

Diễm ngược đôi mắt đầy lệ lên nhìn Trường, Trường không dám nhìn thẳng vào mặt Diễm, cổ dẫu đôi mắt đỏ hoe và cảm xúc đang dâng tràn trong lòng Trường khinh khỉnh nói.

_Cô không biết cô đang nói gì đâu, tôi sợ đến khi cô biết tôi là ai cô sẽ hối hận với những gì mà cô nói hôm nay.....!!

Diễm lắc đầu.

_Em sẽ không hối hận, tuyệt đối không.....!!

_Em yêu anh, anh là chồng của em, tại sao em phải hối hận, tại sao em lại không tin tưởng anh, anh là tất cả đối với em.....!!

Lòng Trường dao động mạnh, chưa có lúc nào Trường lại cảm thấy Trường yếu đuối và bất lực như thế này, Trường cố điều hòa hơi thở, cố nghĩ đến hận thù, cố tưởng tượng ra vẻ mặt đáng ghét của Diễm nhưng Trường làm không được.

Khi ánh mắt Trường và ánh mắt Diễm giao nhau, Trường tê liệt hoàn toàn, cả hai nhìn nhau không rời, nhìn họ lúc này như hai bức tượng được tạc bằng đá, người nghệ sĩ đã lấy họ làm mẫu. Tình yêu từ xưa đến nay vốn đã thiêng liêng, vốn đã nhiệm màu, yêu là căn bản của mọi sự sống, của mọi sự sinh tồn trên trái đất, người ta không yêu nhau mới loạn, mới có đánh nhau, mới giết nhau.

Hình ảnh này có hồn và sinh động đến nỗi mấy người làm trong nhà định gọi Diễm và Trường vào ăn cơm trưa cũng phải nín thở, họ không dám lên tiếng, họ không muốn phá vỡ đi hình ảnh có một không hai này.

Ánh mắt đôi môi của Diễm như mời gọi, Trường cúi xuống, bây giờ lí trí, suy nghĩ của Trường hoàn toàn vô dụng, Trường không còn suy nghĩ, tính toán được gì nữa, đầu Trường trống rỗng, cơ thể Trường lâng lâng một cảm giác khó tả.

Trường bây giờ chỉ còn biết đến đôi môi, đến ánh mắt của Diễm, khi hai người chuẩn bị hôn nhau, một tiếng e hèm vang lên làm cả hai giật mình.

Điều trở trêu là ông Hải và Quân xuất hiện cùng lúc, cả hai nhìn Trường và Diễm không rời. Ông Hải cau mày không hài lòng, còn Quân, Quân hăm hăm tức giận, lòng ghen tuông trong Quân bùng lên, hai bàn tay nắm chặt, nếu không có ông Hải ở đây thì Quân đã nói chuyện thiệt hơn với Trường rồi

Bốn người ngồi trong phòng khách, trong khi ba người đàn ông nhìn nhau như muốn thăm dò đối phương đang nghĩ gì, đang suy tính gì trong đầu thì Diễm lại vui vẻ cười đùa không ngớt.

Diễm vô tư hỏi Trường.

_Bao giờ anh cho em đi theo anh....??

Quân tức giận.

_Em không thể đi theo cậu ta.....!!

Diễm vênh mặt lên cái.

_Tại sao lại không, anh ấy là chồng tôi thì tôi phải đi theo anh ấy chứ.....!!

Trường khò sở bảo Diễm.

_Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, tôi không phải là chồng của cô, cô vẫn không chịu hiểu hay sao.....??

Diễm sứt sứt.

_Sao anh cứ tìm cách ruồng bỏ em thế, em có muốn bị mất trí nhớ đâu, anh làm ơn cho em đi theo anh, nếu anh bỏ em, làm sao em sống được.....!!

Diễm nắm chặt lấy tay Trường, Diễm đau khổ hỏi Trường.

_Em có làm gì có lỗi với anh đâu, em yêu anh, em là vợ của anh, anh đi đâu cũng phải mang em theo, cũng phải ở bên cạnh chăm sóc và bảo vệ em chứ.....!!

Cảnh thân mật giữa Trường và Diễm khiến ông Hải thở dài, khiến Quân gai mắt. Quân không kiềm chế được cơn ghen tuông đang bùng lên trong lòng, Quân nói từng tiếng một.

_Em không thể làm như thế được, em nên nhớ giữa anh và em đã có hôn ước, em không thể phản bội anh để đi theo một người đàn ông khác.....!!

Diễm nhú mày.

_Phản bội....?? Anh có nói nặng lời quá không....?? Giữa tôi và anh có gì đâu, anh Trường mới là chồng tôi, làm sao tôi trở thành vợ chưa cưới của anh được, thật là vô lý, tôi không tin.....!!

Ông Hải vỗ nhẹ vào vai Quân, ông nói.

_Bác hiểu cảm giác của cháu nhưng cháu cũng phải thông cảm cho Diễm, nó bây giờ ngay cả bản thân nó là ai nó cũng không biết, nó chỉ tin tưởng có mình Trường, nếu chúng ta tách Trường ra khỏi nó, nó sẽ rất đau khổ, sẽ rơi vào tuyệt vọng, bác sợ vì thế nó có thể bị tâm thần, và vĩnh viễn nó không còn nhớ được gì nữa.....!!

_Nếu cháu thật sự quý mến nó, cháu hãy để cho nó sống vui vẻ, hạnh phúc dù chỉ là tạm thời, sau khi nó nhớ được nó là ai, nó sẽ quay về bên cháu thôi.....!!

Quân nhìn Diễm và Trường không rời, Quân chán nản nói.

_Cháu làm sao mà vui được, bác cũng biết kể từ khi gặp Diễm không ngày nào là cháu không nhớ đến Diễm, cháu đã thích và yêu Diễm mất rồi, cháu làm sao chấp nhận nổi sự thật là bây giờ Diễm đang ở bên cạnh một người đàn ông khác, người đó lại bị Diễm nhận nhầm là chồng nữa.....!!

_Chú cũng không muốn như thế nhưng hai chú cháu ta đành bất lực, ngay cả chú là bố của nó, nó cũng không tin tưởng, không muốn chú lại gần nó, nó luôn nhìn chú bằng con mắt đề phòng và sợ hãi chỉ khi nào Trường xuất hiện nó mới vui vẻ, mới vui cười trở lại, cháu bảo chú phải làm gì bây giờ.....!!

Quân lắc đầu nói.

_Cháu cũng không nghĩ ra được cách nào cả, ngày trước cô ấy còn cười đùa, còn nói chuyện vui vẻ với cháu, bây giờ cô ấy luôn tỏ ra khinh ghét cháu, cháu đã cố làm quen và nói chuyện với cô ấy nhưng cô ấy lờ cháu đi, cô ấy luôn kêu thét nếu cháu dám cầm tay cô ấy, hình như cô ấy sợ cháu, ghét cháu.....!!

Hai người đàn ông, một người là cha, một người là chồng sắp cưới, cũng không bằng một chàng trai xa lạ, cả hai vừa tức giận, vừa ghen tị, vừa bất lực.

Bữa ăn được dọn ra, Diễm nhìn mấy món trên bàn, Diễm vui vẻ hỏi Trường.

_Anh thích ăn gì để em gấp cho....??

Trường kêu khổ.

_Cô có thể để cho tôi yên được không...??

Diễm giận dữ.

_Anh làm sao thế...?? Em quan tâm đến anh mà anh cũng giận em là sao....??

Diễm buông bát xuống, Diễm không muốn ăn nữa, Quân cười tươi nói.

_Đề anh gấp cá cho em nhé.....??

Diễm cáu.

_Không cần.....!! Anh ăn đi, đừng quan tâm đến tôi, tôi không muốn anh Trường hiểu lầm mối quan hệ giữa tôi và anh.....!!

Mặt Quân buồn rười rượi, Trường hết chịu nổi không khí căng thẳng, và khó chịu này. Trường đứng lên, Trường nói.

_Cháu xin lỗi nhưng cháu đã ở đây chơi quá lâu rồi, cháu xin phép được về trước.....!!

Thấy Trường ra về, Quân vui mừng mỉm cười, còn Diễm kêu to.

_Sao anh lại về, không phải anh hứa với em là anh sẽ ở lại chơi với em đến chiều tối hay sao....??

Trường bực mình bảo Diễm.

_Nghe này cô nhóc, không phải ai cũng rảnh dỗi như cô đâu, tôi còn rất nhiều công việc phải giải quyết, nên cô làm ơn ở yên trong nhà, chịu khó ăn cơm, uống thuốc đầy đủ, đi ngủ đúng giờ là cô đã giúp tôi rồi.....!!

Diễm tươi cười hỏi.

_Nếu em làm theo lời anh, ngày mai anh lại đến thăm em nhé.....??

Trường đành hứa bừa cho qua chuyện.

_Được rồi, chỉ cần cô làm theo lời tôi, ngày mai tôi lại đến thăm cô.....!!

Diễm chìa ngón út ra, Diễm cười.

_Hứa nhé.....!!

Trường phì cười, con nhóc này trẻ con hết biết, đã mười tám tuổi rồi mà như đứa trẻ lên năm. Chỉ cần nói lời là được rồi, Diễm còn bắt Trường phải móc ngoéo tay làm tin nữa.

Ông Hải hỏi.

_Cháu có việc gì gấp lắm hay sao mà phải về sớm như thế....??

Trường nói dối.

_Bạn cháu đang đợi cháu ở nhà.....!!

_Nếu thế thì cháu đi đi.....!! Nhờ ngày nào cũng đến đây chơi nhé.....!!

_Vâng, chào chú.....!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Diễm tiễn Trường ra tận cổng, trước khi buông tay Trường ra, Diễm hôn chụt lên má Trường, Diễm nheo mắt.

_Anh yêu nhớ đến thăm em nhé.....!!

Trường đỏ bừng cả mặt, luống cuống Trường vội nỏ máy, đội nón bảo hiểm, Trường rời nhà Diễm.

Quân đứng lặng nhìn theo, lòng Quân tan nát, cảnh thân mật giữa Diễm và Trường chẳng khác gì mũi dao nhọn, chúng đang đâm thẳng vào trái tim Quân.

Mặc dù biết là Diễm không hiểu Diễm đang làm gì vì bây giờ Diễm không nhớ gì cả nhưng mà thân thể, ánh mắt, hơi thở, đôi môi, vòng tay kia, tất cả đều là của Diễm, làm sao một thằng đàn ông khi yêu một cô gái lại có thể chịu đựng được cảnh người mình yêu đi ôm hôn một thằng đàn ông khác ngay trước mặt mình.

Quân gồng mình vì tức, đứng chắn ngang trước mặt Diễm, Quân gằn giọng.

_Làm sao em có thể đối xử với anh như thế....??

_Em không hiểu anh mới thực sự là chồng chưa cưới của em sao....??

Diễm cau mày.

_Tôi xin lỗi nhưng tôi không hiểu anh đang nói gì, thứ nhất tôi là gái đã có chồng, thứ hai tôi không biết anh là ai, tôi không yêu anh làm sao có chuyện chúng ta có quan hệ thân thiết như thế được.....!!

_Mong anh hiểu và tránh xa tôi ra, tôi không phải là người phụ nữ hai lòng, tôi đã có chồng rồi, tôi không muốn đeo bông thêm nữa.....!!

Diễm thấy Quân cứ đứng chắn trước mặt Diễm mà không nhường đường cho Diễm đi, Diễm cau.

_Anh tránh ra cho tôi đi, nếu không tôi kêu chú bây giờ.....!!

Quân tức giận.

_Sao em có thể kêu bố em là chú, Sao em có thể bỏ mặc chồng chưa cưới của em để chạy theo một người đàn ông xa lạ, làm sao em có thể làm như thế được.....!!!

Diễm càng nghe Quân nói, Diễm càng mù mờ không hiểu, Diễm bực mình bảo Quân..

_ Nghe này, tôi không biết anh là ai, và tại sao anh lại nói tôi là vợ chưa cưới của anh nhưng anh cũng hơi quá đáng khi dám ép tôi lấy anh, tình cảm của con người phải tự nguyện đến với nhau mới có hạnh phúc, tôi không yêu anh, thích anh làm sao tôi lấy anh trong khi tôi đã yêu, đã thích người khác.....!!

Quân kêu lên.

_ Không phải em đã yêu, đã thích hắn rồi chứ.....??

Diễm gật đầu.

_ Đúng thế.....!!

Quân khò sở.

_ Em có biết em đang nói gì không, em không thể làm như thế với anh, anh không thể chấp nhận được chuyện này, dù hắn có giúp em hồi phục được trí nhớ hay không, anh cũng không thể để em và hắn ở bên cạnh nhau nữa, anh sẽ tìm những bác sĩ giỏi nhất để chữa bệnh cho em, anh tin là em có thể lấy lại được trí nhớ mà không cần đến sự giúp đỡ của hắn.....!!!

Diễm nghe Quân bảo Diễm sắp phải xa Trường, Diễm gào lên.

_ Anh là ai mà anh dám tách tôi và anh Trường, anh là ai hả, tôi tưởng anh là bạn của chú nên tôi tôn trọng anh, không ngờ anh lại xấu xa như thế, từ lần sau anh đừng để tôi nhìn thấy mặt anh nữa. Chào anh.....!!

Diễm hăm hăm bỏ đi vào trong nhà, Quân ôm đầu đứng một chỗ, ông Hải vỗ vai Quân.

_ Cháu đừng kích động như thế, mọi chuyện rồi cũng sẽ có cách giải quyết thôi.....!!

Quân chán nản.

_ Bác bảo chuyện này sẽ phải giải quyết như thế nào đây, bây giờ cô ấy coi cháu như kẻ thù của cô ấy, cháu nói gì, làm gì, cô ấy cũng cho là cháu đang làm hại cô ấy, cô ấy không còn tin tưởng cháu như ngày trước nữa, cháu mệt mỏi quá, chán nản quá.....!!

_ Cháu đừng như thế, nếu cháu buông xuôi, cháu sẽ mất Diễm thật đấy.....!!

Quân sợ hãi.

_ Cháu phải làm gì hả chú.....??

_ Hàng ngày cháu hãy đến đây thăm nó, nói chuyện với nó và tuyệt đối không được nhắc đến chuyện tách nó ra khỏi Trường, cháu hãy đóng vai một người bạn tốt, một người bạn có thể cho nó nói chuyện, cười đùa vui vẻ, bác tin là thời gian sẽ giúp cháu và nó nhận ra nhau.....!!

_ Bác nói đúng, ngoài cách đó ra không còn cách nào cả.....!!

_ Cháu hiểu được như thế là tốt.....!!

_ Vào nhà thôi cháu.....!!

_ Vâng.....!!

Sáng hôm sau, Trường đang ngồi làm việc trong văn phòng tại nhà, tiếng chuông điện thoại vang lên. Trường thấy số lạ, định không nghe những ngẫm nghĩ một lúc, Trường nghe máy.

_ Ai đó.....??

_ Cậu là Trường đúng không....??

_ Còn anh là.....??

_ Không nhận ra tôi à.....?? Tôi là Quân đây.....!!

Trường nhếch mép.

_ Anh gọi cho tôi có việc gì không....??

_ Tôi có thể gặp cậu một chút được chứ.....??

_ Xin lỗi tôi không rảnh.....!!

_Tôi biết là cậu không muốn gặp tôi nhưng tôi có chuyện cần nói với cậu.....!!

_Giữa tôi và anh không có gì cần nói với nhau.....!!!

_Tại sao lại không có, giữa hai chúng ta có mối ràng buộc là Diễm, sao cậu bảo tôi và cậu không có gì....!!

_Diễm thì có liên quan gì ở đây, tôi và cô ấy không có liên quan gì cả.....!!!

_Cậu có chắc là trong lòng cậu, cậu chỉ coi Diễm là một người bạn bình thường, một người con gái bình thường thôi.....!!

_Anh hỏi như vậy là có ý gì....??

Quân hừ giọng.

_Đừng tự dối mình nữa, có phải cậu cũng thích và yêu Diễm đúng không....??

Trường cúi.

_Anh đang nói linh tinh gì thế hả....?? Làm sao tôi có thể thích một con nhóc trẻ con như cô ta, tôi đến thăm cô ta vì tôi nghĩ tôi có thể giúp ích được gì đó cho trí nhớ của cô ta, ngoài ra tôi không có ý gì khác.....!!

Trường thách thức.

_Mà việc này tại sao tôi phải giải thích với anh nhỉ....?? Tôi mặc anh nghĩ thế nào thì nghĩ, tôi không quan tâm.....!!

_Tôi cần gặp cậu.....!!

_Còn tôi, tôi không muốn gặp anh.....!!

_Tôi đang đứng trước cửa nhà cậu....!!

Trường nói nước đôi.

_Nếu thế thì sao.....!!

_Nếu cậu không ra, tôi sẽ vào.....!!

_Nhà tôi không tiếp khách.....!!!

_Cậu nghĩ là cậu có thể trốn tôi mãi được sao.....!!

_Hẹn gặp cậu ở nhà hàng trước cửa nhà cậu, nhanh lên nhé, tôi không chờ lâu được đâu.....!!

Quân cúp máy, Trường tức giận.

_Thằng cha này nghĩ hán là ai thế nhỉ, nếu hán muốn chờ thì mặc hán, mình không rảnh để gặp hán.....!!

Trường lại tập trung vào làm việc, chưa được ba mươi phút, điện thoại của Trường lại vang lên, hết chịu nổi, Trường quát.

_Anh muốn gì....??

_Cậu nhất định không chịu ra.....??

_Không, tôi đã nói là tôi không muốn gặp mặt anh, anh bị điếc hả....??

_Tôi cũng nói rõ để cậu hay nếu cậu không ra gặp tôi, tôi nghĩ là cậu sẽ không còn cơ hội gặp lại Diễm nữa đâu....??

Bàn tay cầm điện thoại run run, mặc dù trong lòng lo sợ, mặc dù trái tim không ngừng đập nhanh, nhưng ngoài mặt Trường vẫn lạnh tanh, Trường hừ giọng.

_Cô ấy đi đâu thì có liên quan gì đến tôi....??

_Vậy là cậu không muốn biết....??

_Không....!!

_Thôi được rồi, nếu thế thì chào cậu.....!!

Quân cúp máy, lần này Quân không gọi điện lại cho Trường nữa, kể từ lúc Quân gọi, Trường không thể tập trung làm việc. Đầu óc Trường nghĩ ngợi lung tung, Trường cũng không biết Trường lo sợ gì, Trường chỉ biết là việc này có liên quan đến Diễm, phải chăng ông Hải định đưa Diễm ra nước ngoài chữa bệnh, phải chăng Trường không còn cơ hội gặp lại Diễm nữa.

Vừa buồn chán, vừa mệt mỏi, Trường đóng cửa, Trường đi lang thang ngoài đường, tâm trạng bất ổn, Trường nghĩ Trường nên tạt vào một cái quán nào đó để uống rượu giải sầu

---

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Vừa gọi cho mình được hai chai rượu, rượu chưa kịp chất ra ly, Trường thấy có một người đã ngồi trước mặt, Trường cười khẩy hỏi.

_Anh muốn gì...??

_Tôi biết sớm muộn gì cậu cũng ra đây.....??

_Xem ra anh có vẻ hiểu tôi nhỉ....??

_Việc tôi biết về cậu, ngay chính cả bản thân cậu, cậu cũng không ngờ được đâu....!!

_Ra là thế, tôi thật vinh hạnh vì được anh để tâm đến.....!!

Trường không vui, Trường nói.

_Ồ đây bàn trống rất nhiều, phiền anh kiếm chỗ khác.....!!

_Cậu không thấy là nếu phải uống rượu một mình thì sẽ rất buồn sao....??

_Tôi thì chẳng thấy có gì là buồn, gặp lại anh mới khiến tôi chán.....!!

Trường rót rượu ra ly, chưa kịp bung lên miệng uống, Quân đã cướp mất, vừa bực mình, vừa giận, Trường quát.

_Anh bị điên hả, tôi nói là tôi không muốn gòì chung bàn với anh....!!

_Chắc là cậu cũng muốn nói không muốn gòì chung quán với tôi chứ gì....?? Xem ra cậu nóng tính quá đấy.....!!

Trường cười khan.

_Anh muốn trọc tôi tức chết chứ gì...?? Sao anh không nói thẳng là anh muốn gì đi.....??

_Điều tôi muốn chẳng lẽ cậu lại không biết.....!!

_Tôi không hiểu anh nói gì cả.....??

Quân uống từng ngụm rượu, Quân nhìn thật sâu vào mắt Trường, Quân nói.

_Tôi muốn cậu tránh xa Diễm ra, tôi không muốn cậu lại gần cô ấy, cậu hiểu ý tôi rồi chứ.....??

Trường gật đầu.

_Hiểu.....!!

_Cậu hiểu được là tốt.....!!

_Nhưng anh cũng nên nhớ người tìm cách tiếp cận cô ấy không phải là tôi, anh sẽ làm gì cho tôi, vì chính tôi là người đã cứu mạng vợ chưa cưới của anh, xem ra anh hơi bị khinh người đấy, anh chưa nói một câu cảm ơn hay tỏ lòng kính trọng tôi, chưa gì anh đã yêu cầu tôi làm cái này, cái kia cho anh rồi, anh không thấy là anh hơi quá đáng à, nếu tôi không cứu cô ấy, liệu bây giờ anh còn vợ chưa cưới không.....??

Quân đặt ly rượu xuống bàn, Quân lạnh lùng nói.

_ Cậu muốn tôi đền ơn cậu cái gì cậu mới chịu buông tha cho Diễm.....!!

Trường bực mình.

_ Ý của anh là tôi hy sinh tính mạng của mình chỉ vì muốn anh đền ơn cho tôi thôi sao, anh nên cẩn thận lời anh tiếng nói của anh một chút, tôi không phải là hạng người đó, nếu tôi cần đền ơn, thì cũng không đến lượt anh, người nên đền ơn tôi là ông Hải – bố của Diễm, người đó không phải là một ông chồng chưa cưới như anh.....!!

Quân gằn giọng.

_ Đây là cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông, tôi hy vọng cậu hiểu mà chịu rút lui đi....!!

Trường khinh khinh.

_ Tại sao tôi phải rút lui, nếu tôi cứ tiến lên, anh làm gì được tôi.....!!

Không dẫn được con bực tức, Quân nắm cổ áo Trường, Quân đe dọa.

_ Tôi sẽ không để Diễm lọt vào tay một thằng không ra gì như cậu đâu, cậu đừng tưởng tôi mù, cậu không đơn giản tiếp cận Diễm vì tình người mà trong lòng cậu còn ẩn dấu một mục đích nào đó, đôi mắt cậu luôn chứa hận thù, luôn chứa đựng nỗi đau, tôi phải tách cậu ra khỏi Diễm, tôi không muốn cô ấy bị đau khổ vì cậu.....!!

Trường giật mình, không ngờ Quân lại tinh ý và thông minh như thế nhưng Trường không phải là người đơn giản, là con người từng trải, là người đã phải trải qua trăm cay ngàn đắng mới có được ngày hôm nay nên Trường lấy lại được bình tĩnh rất nhanh.

_ Xem ra anh cũng là người giỏi đoán mò nữa, nếu anh giỏi như thế sao anh không hỏi thằng Diễm đi có phải là hơn không....??

_ Tôi chỉ là một người ngoài cuộc, một người vô can, tôi không liên quan gì đến chuyện tình của hai người.....!!

Quân buông cổ áo Trường ra, Quân hừ giọng.

_ Sao cậu lại không liên quan, nếu thật sự lương tâm cậu trong sáng, nếu thật sự cậu không tiếp cận Diễm vì một mục đích nào đó, cậu sẽ không bôi rối không phải khổ sở như thế kia, cậu đừng quên ngoài kinh doanh ra, tôi còn là một bác sĩ tâm lý nữa.....!!

Trường mai mỉa.

_ Anh đúng là rất có tài, nhưng tôi khuyên anh, điều này anh chỉ nên khoe với bệnh nhân của anh thôi, còn tôi, tôi không cần, và cũng không muốn nghe.....!!

Trường đứng dậy, Trường nói.

_ Anh cứ ngồi uống hết số rượu này đi, tôi đã trả hết tiền rồi, tôi hy vọng sau khi uống xong, anh sẽ bình tĩnh hơn....!!

Trường quay gót bước đi, Quân nhắc.

_ Cậu không quan tâm Diễm sẽ đi đâu vào tuần sau à...!!

Trường đang đi, bỗng khựng lại, mặt Trường trắng bệch, tay run run, cổ điều hòa hơi thở, Trường lạnh lùng.

_ Cô ấy đi đâu thì có liên quan gì đến tôi. Không phải người nên quan tâm cô ấy đi đâu, làm gì là anh à....??

Quân gật gù.

_ Cậu nói đúng, nếu cậu không muốn biết thì thôi vậy.....!!

Trường rời đi, sau khi uống hết ly rượu, Quân cũng rời khỏi quán, Trường đi lang thang ngoài đường, bước chân vô tình đã đưa Trường đến công viên hôm nào, Trường nhớ hôm đó Trường đã cứu Diễm thoát khỏi bốn tên đàn ông bặm trợn, sờ lên vết thương trên vai vẫn còn chưa lành, Trường thờ dãi.

_ Tại sao tôi lại cứu cô, nếu tôi để cho cô chết đi thì có lẽ hai chúng ta sẽ không xảy ra nhiều chuyện như bây giờ, có lẽ lòng tôi đã thanh thản hơn, đúng là oan nghiệt.....!!

Trường còn đang thả hồn theo gió, còn đang đắm chìm trong mộng tưởng, một tiếng quát vang lên.

_ Mày có phải là thằng hôm trước dám đánh bọn tao không....??

Trường giật mình nhìn bốn tên đàn ông đang bao vây lấy Trường vào giữa, Trường cười khẩy.

_ Các người là ai.....??

_ Mày không nhận ra người quen à....??

Trường nhú mắt.

_ Quen....? Với tao mà nói, tao chẳng quen biết ai trong số chúng mày.....!!

Tên cầm đầu găm lên.

_ Thằng kia, vì mày mà lần trước bọn tao xem chút nữa là bị công an bắt, hôm nay xui cho mày vì mày dám quay lại đây, bọn tao phải trả thù mày, phải làm cho mày sống dở chết dở, có như thế bọn tao mới hả dạ, mới không tức giận.....!!

Tên đàn em nói.

_ Đại ca dài dòng với nó làm gì....?? Đánh nó đi.....!!

Tên cầm đầu gật gù.

_ Mày nói đúng.....!!

Hắn phẩy tay.

_ Tất cả lên.....!!

Bọn đàn em đồng thanh hô.

_ Vâng.....!!

Thằng cầm gậy, thằng cầm dao, thằng cầm mã tấu, thằng cầm côn, Trường thở dài.

_ Xem ra bọn mày không định để cho tao sống mà rời khỏi đây thật.....!!

Tên kia cười ghê rợn.

_ Mày đoán đúng rồi đó, nếu để mày sống mà rời khỏi đây thì còn gì danh tứ quái của bọn tao nữa.....!!

Trường nheo mắt thích thú.

_ Ô hóa ra biệt danh của chúng mày là tứ quái, thật hân hạnh vì được gặp mặt bốn vị hảo hán, xin lỗi vì đã không biết danh của bốn vị đại ca.....!!

Tên cầm đầu điển tiết vì giọng điệu mai mỉa, xem thường của Trường, hắn quát to.

_ Đánh nó đi bọn mày.....!!

Cuộc hỗn chiến bắt đầu, Trường dù có biết võ, dù có giỏi đánh nhau, cũng không thể đánh nổi bốn tên liều mạng, cũng không thể đánh nổi bốn tên với vũ khí đầy mình, Trường sớm đã bị rơi vào thế hạ phong.

_ Bóp.....!!

Trường bị một tên đánh một khúc mã tấu vào chân, Trường khụy xuống, thêm một phát nữa vào chân trái, Trường quỳ cả hai chân, cổ nén đau Trường loạng choạng ngồi dậy. Tên cầm đầu, đá thẳng vào mặt Trường, Trường cảm thấy choáng váng, khó thở, mũi Trường chảy máu, mép rách toạc.

Hôm nay bọn nó thắng thế nên bọn nó cười không ngớt. Chúng khoái trá bảo nhau.

_ Cho mày chết, ai bảo mày ngu, mày dám đùa giỡn với bọn tao làm gì.....??

Thằng đàn em vốn nóng tính, nó giục.

_ Minh nên kết thúc nhanh chóng rồi rời khỏi đây đi đại ca, nếu không ai đi ngang qua mà nhìn thấy thì mệt lắm.....!!

_ Mày nói đúng, làm đi.....!!

_ Vâng.....!!

_ Tĩnh tĩnh tang.....!!

Điện thoại của Trường reo vang, Trường đang bận đánh nhau nên không kịp nghe, điện thoại của Trường cứ kêu dai dẳng mãi, tên cầm đầu quát.

_Mày có tắt bỏ điện thoại đi không....??

Trường quệt dòng máu đang chảy trên mép, Trường lạnh nhạt đáp.

_Đó là việc của tao, tao tắt hay không thì có liên quan gì đến bọn mày....!!

Tên đàn em quát.

_Đã thế thì mày đừng có trách bọn tao....!!

_Tao đang chờ....!!

Tất cả bốn thằng lại xông vào đánh Trường, lần này Trường còn bị bọn nó đánh thê thảm hơn lúc trước nhiều, Trường càng ngày càng yếu, trong khi bọn kia đánh càng ngày càng hăng.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Cùi trỏ của Trường bị va đập vào túi quần, may mắn Trường bấm đúng vào nút xanh, tiếng a lô vang lên, Trường giật mình, đây là giọng của Diễm.

Diễm vì không biết tình trạng của Trường bây giờ nên Diễm tíu tít hỏi.

_Anh Trường, bây giờ anh đang ở đâu....??

Trường quát.

_Con nhóc này đúng là một con ngốc, cô ta có biết bây giờ là lúc nào không mà cô ta lại gọi điện vào đúng lúc này....!!

Diễm nghe những tiếng bực, chạt, bóp, tiếng quát, tiếng chửi nhau. Diễm sợ hãi hỏi.

_Kìa anh....!! Sao anh không nói gì....??

_Có ai đang đánh nhau ở bên cạnh anh à....??

Giọng Diễm run run.

_Hay là anh đang bị ai đó đánh....??

_Anh mau trả lời em đi....!!

Trường quát.

_Cô có thể im miệng đi được không...?? Tôi đang bận tay, tôi không thể nghe máy được....!!

Bốn tên đầu gấu vừa bực, vừa tức, chúng hằm hè bảo nhau.

_Đánh chết thằng này đi, nó chẳng coi anh em ta ra gì cả....!!

_Đúng, đánh chết nó đi....!!

_Lên đi chúng mày....!!

_Bực....!!

_Bóp....!!

_Chát....!!

Ngoài những tiếng trên ra Diễm còn nghe những tiếng kêu đau đớn vang xa, Diễm sợ hãi thật sự, mặt Diễm trắng bệch, Diễm hét thật to.

_Anh Trường....!! anh không sao chứ....??

_Anh mau nói anh đang ở đâu đi....??

_Anh mau nói đi....!! Em xin anh....!!

Trường bị bọn nó đánh, bị chém, bị vụt vào khắp người, Trường sắp mê man bất tỉnh, Diễm khóc nức lên.

_Anh Trường....!! Anh đang ở đâu....??

_Sao anh không nói gì với em....??

_Anh Trường....!! Em xin anh, hãy nói gì đi....!!

Trường nằm lăn ra đất, Trường không còn chịu nổi nữa rồi. Tên đàn em dơ con dao lên, chúng định giết chết Trường, tên đại ca lắc đầu bảo.

_Mày không nên làm thế, đánh nó đến thân tàn ma dại này là được rồi, nếu chúng ta giết nó e rằng chúng ta sẽ không sống yên được đâu....!!

_Nhưng nó đã nhận diện được chúng ta nếu không khừ nó, nó sẽ khai báo với công an, lúc đó anh em chúng ta sẽ khó thoát....!!

_Mày không thấy là lần trước không có ai đến trình báo về chuyện mà chúng ta đã gây ra à....??

_Ý của anh là hai đứa này không hề đến đồn công an khai báo việc bạn gái của nó suýt bị chúng ta cưỡng hiếp chứ gì....??

_Đúng thế....!!

_Không lẽ chúng ta tha cho nó....??

Tên đại ca phẩy tay.

_Đi thôi chúng mày....!!

_Vâng....!!

Tất cả bốn thằng bỏ đi, Trường nằm mê man trên đất, quần áo Trường rách nát, người bê bết máu, điện thoại Trường vẫn còn reo vang.

Cố gắng thò tay vào túi quần, Trường lôi điện thoại ra, Trường nghe tiếng khóc của Diễm, Trường đau đớn nói.

_Tôi đây....!! sao lúc nào cô cũng khóc được nhỉ....?? Tôi và cô có nợ nần gì nhau đâu, tại sao cô lúc nào cũng làm phiền tôi, cũng khiến tôi khổ sở thế này....??

Diễm vội lau nước mắt. Diễm thút thít.

_Anh có bị làm sao không...??

_Bây giờ anh đang ở đâu....??

_Mau nói nhanh lên đi anh....!!

_Nói nhanh lên....!!

Trường thều thào.

_Cô lắm mồm quá, cô có thể để cho tôi nghỉ ngơi một chút được không....??

Diễm sợ hãi hét to.

_Mau nói anh ở đâu nhanh lên, em sẽ đến chỗ anh, nói nhanh lên đi anh....!!

Trường cười khan.

_Cô bây giờ còn nhớ gì nữa....!! Cô hỏi tôi cũng bằng thừa....!!

Diễm cầu xin hẳn.

_Em xin anh, đừng đùa giỡn với trái tim em nữa, nếu anh xảy ra chuyện gì làm sao em sống nổi, anh có biết là em lúc nào cũng mong ngóng anh, lúc nào em cũng chỉ muốn được gặp mặt anh, lúc nào cũng muốn nói câu em yêu anh, lẽ nào anh không hiểu lòng em, lẽ nào anh không biết rằng trong lòng em, anh quan trọng thế nào.....!!

_Em cầu xin anh, xin anh đừng bỏ em, xin anh nói cho em biết anh đang ở đâu, em xin anh....!!

Diễm phần uất.

_Nếu anh không nói, em sẽ bỏ đi tìm anh ngay, em sẽ đi ngay bây giờ....!!

Trường sợ hãi, Trường vội nói.

_Đừng đi, cô không nên rời khỏi nhà vào lúc này, nguy hiểm lắm....!!

_Nếu thế anh mau nói anh đang ở đâu đi....!!

Trường thở dài.

_Cô đúng là một đứa con gái rắc rối, cả đời tôi vì cô mà tôi đang bị hại chết, lẽ ra tôi nên hận cô, nên căm ghét cô nhưng tôi lại luôn lo lắng cho cô, tôi đúng là một thằng khờ, ngay cả lúc này, tôi sắp chết rồi, tôi cũng lo cô bị làm sao....??

Trường nằm ngửa trên đất, Trường cười đau xót.

_Tôi là một thằng ngu....!!

Chỉ nói được mấy câu đấy, Trường ôm lấy bụng, Trường ho sặc sụa, máu nhuộm đỏ chiếc áo cánh Trường đang mặc, khuôn mặt Trường bị tím bầm, môi xung phồng.

Diễm hét chịu nổi, Diễm thúc giục.

_Nói anh đang ở đâu đi, nói nhanh lên....!!

Mất quá nhiều máu, sức khỏe suy kiệt, Trường cảm thấy đầu óc mình chao đảo, mắt tối xầm lại, Trường cố gắng gượng nói được mấy câu cuối thì lăn ra bất tỉnh, mặc Diễm gào, mặc Diễm gọi tên nhưng Trường không còn biết gì nữa.

Diễm sợ hãi cực độ, mặt trắng bệch, Diễm gọi điện cho cảnh sát, Diễm run quá đến nỗi Diễm phải nói hàng chục lần cảnh sát mới hiểu Diễm đang nói gì.

Chiếc điện thoại trên tay Diễm rơi xuống đất, Diễm buông rơi thân thể xuống giường, vớ lấy chiếc áo khoác, Diễm phi thân xuống phòng khách.

Ông Hải kinh ngạc nhìn con gái, ông lo lắng hỏi.

_Đã khuya thế này, con còn định đi đâu nữa....??

Diễm khóc nức lên.

_Chú ơi....!! Hình như anh Trường bị người ta đánh chết rồi....!!

Ông Hải ngồi bật dậy, ông tái mặt.

_Con nói gì....??

Diễm ôm lấy mặt, lau hai dòng lệ trên má, Diễm đau khổ nói.

_Lúc này cháu có gọi điện cho anh ấy, cháu có nghe thấy tiếng đánh nhau trong điện thoại, trước lúc anh ấy ngắt anh ấy có nói cho cháu biết chỗ anh ấy đang đứng, cháu phải đến chỗ anh ấy ngay bây giờ....!!

Ông Hải hỏi thúc ông quản gia.

_Mau gọi điện báo cảnh sát đi....!!

_Cháu đã gọi rồi....!!

_Bây giờ cháu phải đi đây.....!!

_Khoan đã....!!

Diễm nhú mày.

_Chú muốn cháu làm gì nữa....??

_Để bố đi cùng với con.....!!

_Vâng.....!!

Khi ông Hải và Diễm đến nơi, Trường đang được bác sĩ khám và cấp cứu tạm thời, Diễm khóc nức lên, Diễm quỳ bên cạnh Trường, nắm chặt lấy tay Trường, Diễm gọi tên Trường.

_Anh Trường.....!! mở mắt ra nhìn em đi Trường.....!!

_Anh Trường.....!! Xin anh đừng bỏ em.....!!

_Xin anh.....!! mở mắt ra đi.....!!

Bác sĩ bảo Diễm

_Cháu đừng kích động quá, cậu ấy không sao đâu, cậu ấy bị thương hơi nặng nhưng không dẫn đến tử vong đâu.....!!

Diễm vội hỏi.

_Thật không ạ.....??

_Thật.....!!

Họ đặt Trường lên cáng, khiêng Trường lên xe cứu thương, họ chuẩn bị đưa Trường vào bệnh viện, Diễm đòi đi theo.

_Mong bác sĩ cho cháu được đi theo anh ấy vào bệnh viện, anh ấy là chồng cháu, nếu để anh ấy một mình cháu không yên tâm.....!!

_Thôi được rồi, cháu lên xe đi.....!!

_Cảm ơn bác sĩ.....!!

Ông Hải và ông quản gia đành đi xe đến bệnh viện, trên đường đến bệnh viện, Diễm không ngừng gọi tên Trường, không ngừng kêu khóc, Trường có hơi tỉnh một chút, Trường nhắm mắt quát nhỏ.

_Cô có thể im miệng một lúc được không....??

_Tôi không chết vì vết thương hành hạ, cũng chết vì những lời kêu khóc của cô.....!!

Diễm mừng rỡ, vội ôm chầm lấy Trường, Diễm kêu lên.

_Anh đã tỉnh rồi à, em mừng quá.....!!

Ông bác sĩ và cô ý tá phì cười, bác sĩ vỗ vai Diễm.

_Cậu ấy có thể hết cháu như thế là không sao rồi.....!!

Diễm mỉm cười, Diễm bảo Trường

_Anh có lên, sắp đến bệnh viện rồi, từ lần sau anh có đi đâu, làm gì anh làm ơn thông báo cho em biết, anh có biết là em lo lắng cho anh nhiều như thế nào không, nếu anh có mệnh hệ gì làm sao em sống nổi.....!!

Trường vừa buồn cười, vừa bực mình, những vết thương trên người bắt đầu hành hạ Trường, Trường cúi.

_Cô làm ơn đừng có làm nhảm nữa, cô để yên cho tôi ngủ, tôi mệt mỏi lắm rồi.....!!

Diễm hét.

_Anh làm ơn đừng ngủ, anh hãy nói chuyện với em đi, đừng ngủ được không anh, em xin anh.....!!

Trường tức giận bảo bác sĩ.

_Tại sao chú lại cho cô ta đi theo cháu làm gì, cô ta chỉ có phá cháu, cô ta đâu có biết thương người ốm.....!!

Bác sĩ và cô ý tá nghe hai người cãi nhau, họ không nhịn được cười, họ cười thật to, thành ra chiếc xe cứu thương trở thành chiếc xe trở hai nghệ sĩ diễn hài, Trường quá mệt mỏi, quá buồn ngủ, Trường muốn ngủ nhưng Diễm nhất định không cho Trường ngủ vì Diễm sợ nếu Trường ngủ rồi, Trường sẽ không tỉnh dậy được nữa.

Đến bệnh viện, bác sĩ nhanh chóng đưa Trường vào phòng mổ, họ nhanh chóng khâu lại các vết chém trên cơ thể Trường, vết thương cũ chưa lành lại thêm những vết thương mới.

Diễm không ngừng khóc, không ngừng lo lắng, Diễm đi đi lại lại ngoài phòng chờ, Diễm nôn nóng muốn biết tình hình bệnh tình của Trường.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Ông Hải đang nói chuyện với mấy anh cảnh sát.

Cảnh sát hỏi ông Hải.

_ Ông là gì của nạn nhân....??

_ Cậu ấy là trợ lý của tôi....!!

_ Ông có biết vì sao cậu ấy bị bọn giang hồ đánh không...??

Ông Hải lắc đầu.

_ Tôi không biết, cậu ấy là người kín tiếng, nên chuyện đời tư của cậu ấy tôi không biết nhiều....!!

_ Theo ông, cậu ấy là người thế nào, cậu ấy có gây thù chuốc oán gì với ai trong công ty của ông không...??

Ông Hải nói.

_ Tôi không nghĩ cậu ấy là người thích đánh nhau, cậu ấy chỉ vừa mới vào làm trong công ty chúng tôi được ba tháng, trong thời gian làm việc cậu ấy luôn tỏ ra là một nhân viên xuất sắc, cậu ấy không có gây sự hay gây mất đoàn kết với ai, vừa rồi cậu ấy còn cứu mạng con gái tôi....!!

_ Tôi nghĩ, cậu ấy bị bọn chúng trả thù chắc là vì cậu ấy đã cứu ai đó thoát khỏi bàn tay của chúng nên chúng mới tìm cậu ấy....!!

Họ ghi nhận lại lời khai của ông Hải, họ hỏi ông Hải.

_ Tôi có thể nói chuyện với con gái ông chứ....?? Có phải cô bé là người đã gọi điện thoại báo cho chúng tôi biết tình hình của cậu Trường....??

_ Vâng, chính Diễm là người gọi điện báo cho các anh biết, nhưng tôi e là các anh sẽ không hỏi được gì nhiều đâu, vì sau cú sốc vừa rồi con gái tôi đã bị mất trí nhớ....!!

_ Tôi hiểu, tôi sẽ cố gắng hỏi cô ấy chỉ vài câu hỏi đơn giản thôi....!!

_ Nếu thế thì được....!!

Cảnh sát hỏi Diễm nguyên nhân vì sao Diễm lại biết Trường bị thương, nguyên nhân vì sao Trường bị chúng đánh, họ hỏi Diễm xem Diễm có biết ai có thể là hung thủ của vụ việc trên không.

Diễm kể tỉ mỉ chi tiết những gì mà Diễm biết, còn nguyên nhân vì sao Trường bị bọn chúng đánh và ai có thể là hung thủ của vụ việc trên Diễm hoàn toàn mù tịt.

Kết thúc buổi điều tra, trước lúc cảnh sát ra về. Ông Hải bảo cảnh sát.

_ Tôi hy vọng các anh sớm đưa vụ này ra ánh sáng, tôi không thể chịu được cảnh nhìn ân nhân cứu mạng con gái tôi bị thương oan ức, và nằm lì bì như chết thế kia....!!

_ Có tin tức gì mong các anh sớm thông báo cho tôi biết....!!

_ Ông yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Sớm muộn gì bọn chúng cũng bị bắt....!!

Cảnh sát dặn dò ông Hải.

_Nếu cậu ấy có dấu hiệu tỉnh lại, mong ông gọi điện thông báo cho chúng tôi, chúng tôi có vài câu hỏi cần hỏi cậu ấy....!!

_Tôi hiểu, khi nào Trường tỉnh lại, tôi sẽ cho người gọi điện báo ngay cho các anh biết....!!

Nếu Diễm không bị mất trí nhớ, Diễm có thể nói cho cảnh sát biết nguyên nhân vì sao Trường lại bị bọn kia đánh và biết đâu Diễm có thể giúp cảnh sát nhận dạng bọn chúng nhưng bây giờ đầu óc Diễm hoàn toàn trống rỗng, Diễm hoàn toàn quên hết chuyện quá khứ.

Cửa phòng mở mở ra, Diễm đứng bật dậy, mặt trắng bệch, Diễm hấp tấp hỏi.

_Anh ấy sao rồi hả bác sĩ....??

Lau mồ hôi trán, tháo găng tay, bác sĩ mỉm cười trấn an Diễm.

_Cậu ấy không sao, chỉ cần nghỉ ngơi tỉnh dưỡng là cậu ấy có thể tỉnh lại....!!

Diễm thở phào nhẹ nhõm, Diễm hỏi.

_Cháu có thể vào thăm anh ấy được chứ....??

Bác sĩ lắc đầu.

_Bây giờ vẫn chưa được, đợi đến sáng ngày mai, cháu hãy vào thăm cậu ấy....!!

_Nhưng mà....!!

Ông Hải lên tiếng.

_Nghe lời bác sĩ đi con, cậu ấy chỉ vừa mới được mổ xong, sức khỏe cậu ấy còn yếu, để mai cậu ấy khỏe lại con hãy vào thăm cậu ấy, con còn nhiều thời gian để thăm cậu ấy mà lo gì....!!

_Nhưng cháu sợ lỡ anh ấy xảy ra chuyện gì thì sao.....??

_Đừng có nói gở, nó đã được bác sĩ mổ, khâu và tiếp máu, bác sĩ cũng bảo nó không sao thì làm sao nó xảy ra chuyện được....!!

_Minh về nhà thôi con....!!Sáng mai con hãy quay lại đây thăm nó....!!

_Không được, cháu phải ở lại đây, nếu anh ấy tỉnh lại hay có bị làm sao cháu còn biết, nếu cháu về, lỡ mà anh ấy có bề gì lấy ai lo cho anh ấy đây. Cháu không về đâu....!!

Ông Hải thở dài.

_Con ương bướng quá đấy, bố sẽ thuê một y tá chăm sóc riêng cho cậu ấy, con đã yên tâm để về nhà cùng bố chưa....??

Diễm cương quyết nói.

_Chú về đi, cháu nhất định không về, cháu phải ở đây với anh ấy, có khổ cùng chịu, có vui cùng hưởng, có đắng cay cùng nhận, cháu muốn được cùng anh ấy trải qua giai đoạn khó khăn này, nếu ngay cả một việc nhỏ nhoi này mà cháu cũng không làm được thì cháu làm sao xứng làm vợ của anh ấy....!!

Ông Hải cúi.

_Bố đã nói với con bao nhiêu lần rồi, Trường không phải là chồng của con, sao con ương bướng thế....!!

Diễm không lí gì đến ông Hải nữa, Diễm hỏi bác sĩ.

_Bác sĩ làm ơn cho cháu hỏi, đến bao giờ thì anh ấy mới tỉnh lại, liệu sau khi mổ xong anh ấy có bị biến chứng gì không....??

Bác sĩ trả lời Diễm.

_Điều này còn phụ thuộc vào tình trạng bệnh tình và ý trí của bệnh nhân, nếu sức khỏe của bệnh nhân tốt thì có lẽ cậu ấy sẽ tỉnh lại ngay sau đó còn nếu không, có lẽ sẽ mất một khoảng thời gian....!!

_Cụ thể là bao lâu ạ....??

_Khoảng mấy tiếng gì đó....!!

Diễm gật gù.

_Cháu hiểu rồi, cảm ơn bác sĩ...!!

Bác sĩ nheo mắt bảo Diễm.

_Xem ra cháu cũng là người hiểu biết đấy nhỉ...??

Diễm mỉm cười.

_Vâng, cháu chỉ biết một chút....!!

Ông Hải kinh ngạc nhìn con gái, nhìn Diễm bây giờ đâu giống một cô gái bị mất trí nhớ mà phong thái này rất giống một người điềm tĩnh, một người có tự chủ, một người có tất cả mọi thứ ở trong đầu.

Diễm im lặng suy tư, sau mấy giây ngẫm nghĩ, Diễm bảo ông Hải.

_Chú về nhà nghỉ ngơi đi, bệnh tim của chú không tốt nếu như chú thức quá khuya, chú đừng lo lắng quá, cháu sẽ không sao đâu, cháu tự biết lo cho mình....!!

Ông Hải kinh ngạc không thốt nên lời, Diễm bây giờ hoàn toàn khác với Diễm mà ông biết, Diễm thấy ông Hải cứ nhìn mình mãi mà không chịu đi về, Diễm gục.

_Kìa chú....!! Sao chú không về đi....??

_Con theo bố về nhà đi, để con một mình ở đây bố không yên tâm, lỡ con xảy ra chuyện gì thì sao....??

Diễm mỉm cười.

_Chú đừng lo lắng quá, chú có cần cháu đọc từng số điện thoại của chú và điện thoại bàn trong nhà không....??

Mặc dù Diễm bị mất trí nhớ nhưng bộ óc thông minh của Diễm vẫn còn nguyên vẹn, Diễm chỉ bị mất đi những kí ức cũ, những thói quen ngày xưa của mình, còn sự thông minh nhạy bén thì vẫn y nguyên như trước.

Nếu Diễm không thông minh, có lẽ Diễm sẽ không thi đỗ nổi tốt nghiệp cấp ba vì một cô gái lười và ham chơi như Diễm làm sao ngồi ê mông suốt ngày để học.

Thấy ông Hải vẫn đứng im một chỗ, Diễm đọc vanh vách số điện thoại di động của ông Hải, số điện thoại di bàn ở nhà, chưa hết, Diễm ghé sát tai ông Diễm cười.

_Chú có cần cháu đọc luôn mã kết sắt trong nhà không....??

Ông Hải giật mình, ông vội xua tay.

_Không cần, cháu nhớ là không được nói cho ai biết việc này đâu đấy....!!

_Dạ, cháu hứa....!!

_Chú về đi, cũng đã khuya lắm rồi....!!

_Thôi được rồi, bố sẽ bảo bác quản gia ở đây với con, có gì con nhớ thông báo cho bố biết....!!

_Vâng....!!

Ông Hải dặn dò ông quản gia.

_Bác nhớ chăm sóc cô chủ cho tốt nếu cậu Trường tỉnh lại hay có biến chứng gì ông gọi điện thoại báo ngay cho tôi.....!!

_Ông chủ yên tâm, tôi sẽ làm theo những gì mà ông căn dặn....!!

Ông bảo ông quản gia, bảo Diễm.

_Bố về đây, tôi về đây....!!

_Hai người ở lại cẩn thận....!!

Ông quản gia cung kính nói.

_Ông chủ về....!!

Diễm mỉm cười, tay vẫy vẫy.

_ Chào chú.....!!

Ông Hải muốn ở lại đây với Diễm nhưng sức khỏe của ông yếu nên ông không thể, ông đành để Diễm ở lại bệnh viện với ông quản gia, còn ông, ông ra xe đi về nhà.

Mặc dù lo lắng cho Trường nhưng Diễm vốn là một cô bé trẻ con nên chỉ sau hai tiếng ngồi chờ, Diễm ngủ gà ngủ gật trên ghế, thành ra người phải thức canh chừng Trường và Diễm là ông quản gia.

Ông quản gia lắc đầu thờ dài.

_ Không biết đến bao giờ cô chủ mới lớn lên được đây, có lẽ cho đến cuối đời cô ấy vẫn mãi là một đứa trẻ lên năm, nhưng trẻ con mãi cũng có hay của nó, vì trẻ con sẽ làm con người ta tươi trẻ, hạnh phúc, còn người lớn, lúc nào cũng phải lo lắng, phải âu sầu, đời sống như thế sẽ chẳng bao giờ có niềm vui, chẳng bao giờ có hạnh phúc.....!!

Diễm ngủ ngon quá, nên không còn biết gì đến xung quanh nữa, nếu bây giờ Trường có xảy ra chuyện, chắc phải bắc loa lên tai Diễm, may ra Diễm mới tỉnh ngủ.

Đúng sáu giờ sáng hôm sau, Diễm giật mình tỉnh giấc, đầu Diễm gối lên đùi ông quản gia, ông quản gia đã thức trắng suốt cả đêm, cả hai bác cháu ngồi co ro trên ghế ngoài hành lang, ông đắp một cái áo khoác lên người Diễm.

Diễm vươn vai, dụi mắt, Diễm giật mình ngồi bật dậy, mặt trắng bệch, Diễm lo lắng hỏi ông quản gia.

_ Anh Trường sao rồi hả bác....??

Ông quản gia nheo mắt trêu Diễm.

_ Bây giờ cô chủ mới chịu tỉnh ngủ cơ à....?? Đi trông người bệnh mà cô chủ ngủ ngon như thế thì làm sao biết bệnh nhân đã xảy ra chuyện gì....??

Diễm hốt hoảng.

_ Anh ấy không sao chứ ạ....?? Cháu...cháu.....!!

Ông quản gia vỗ vai Diễm, ông trấn an.

_ Cháu đừng lo lắng quá, Trường không sao đâu, lúc này bác có đi thăm nó rồi, nó vẫn còn ngủ ngon....!!

Diễm thở phào nhẹ nhõm, Diễm lí nhí nói.

_ Cháu xin lỗi, cháu làm phiền bác quá.....!!

_ Có gì đâu mà phiền, bác già cả rồi nên khó ngủ, còn cháu, cháu hãy còn trẻ nên dễ dàng ngủ hơn bác....!!

_ Dạ.....!!

_ Thôi đi đánh răng, rửa mặt đi cháu, hai bác cháu ta còn ăn cơm,sau đó còn đi thăm Trường nữa....!!

_ Vâng.....!!

Nghe nhắc đến việc sắp được phép vào thăm Trường, Diễm vui hẳn, Diễm tung tăng chạy vào phòng vệ sinh của bệnh viện, đánh răng rửa mặt xong, hai bác cháu xuống căn tin của bệnh viện, Diễm chỉ ăn được hai bữa là bụng bắt xuống. Diễm vui mừng nói.

_ Bác cứ ở đây ăn đi nhé, cháu lên xem Trường thế nào....??

Ông quản gia hóm hỉnh bảo Diễm.

_ Cháu nhớ người “lũ” đến phát điên rồi hả....??

Diễm đỏ bừng mặt.

_ Bác chỉ ăn nói lung tung.....!!

Diễm đứng dậy.

_ Thôi cháu đi đây, chúc bác ngon miệng....!!

_ Ủ, cháu đi đi....!!

Diễm đi thật nhanh lên lầu hai, rẽ phải, đi thêm hai mét nữa, Diễm mở cửa, bước vào trong, Diễm quan sát khắp lượt, đây là phòng hồi sức chung của bệnh viện, nên không chỉ có một mình Trường nằm tại phòng bệnh này.

Do mặt Trường cũng bị vô số những vết xước nên mặt Trường cũng phải quấn băng, thành ra Diễm không nhận ra ai với ai nữa, Diễm đi lòng vòng một hồi, Diễm gọi.

_Anh Trường....!! Anh nằm ở giường nào....??

_Anh Trường...!! làm ơn lên tiếng đi....!!

_Anh đã tỉnh ngủ chưa...??

Mấy bệnh nhân nhìn Diễm, họ thấy một cô gái cao một mét sáu lăm đang lò dò đi khắp phòng, vừa đi vừa nhìn khắp lượt, Trường lúc đó đã tỉnh rồi nhưng vì ngán Diễm nên mặc kệ Diễm đi tìm.

Diễm nhìn thấy có một chàng trai có khổ người giống hệt Trường, Diễm liền bước lại gần, Trường cau mày nhăn nhó, Diễm mỉm cười hỏi.

_Anh Trường....!! anh không sao chứ....??

Chàng trai kia ngơ ngác nhìn Diễm, anh ta không hiểu tại sao cô gái xinh đẹp này lại nhận nhầm anh ta với một anh chàng tên Trường nào đó.

Thấy anh ta im lặng không nói gì, Diễm liền bảo.

_Có phải là anh đau lắm không...?? Để em đi mua gì cho anh ăn nhé....??

Diễm mỉm cười thật tươi, anh ta đỏ bừng mặt, mấy bệnh nhân kia sững sốt nhìn Diễm, họ cũng lầm tưởng chàng trai bị băng kín người kia là Trường, Diễm vô tư cầm lấy tay anh ta. Diễm hỏi thúc.

_Kìa anh...!! Sao anh không nói gì đi....??

Anh ta ú ớ, anh ta ngại, nếu lên tiếng mà không phải là người đàn ông tên Trường nào đó, anh ta sợ Diễm trách mắng, còn nếu không lên tiếng, anh ta cảm thấy bứt rứt không yên, tiến thoái lưỡng nan, anh ta không biết nên làm thế nào cho đúng.

Diễm cúi xuống gần sát mặt anh ta làm cho mặt anh ta đã đỏ lại càng đỏ hơn, Trường hét chịu nổi, Trường quát.

_Cô đang làm gì đấy hả....??

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Diễm giật nảy người, Diễm đứng bật dậy, ngơ ngác ngó xung quanh, đến khi nhìn thấy Trường, mặt Diễm đỏ như gấc chín, quá ngượng. Diễm chỉ mong có một khe hở cho Diễm chui xuống đất, mọi người xung quanh phì cười, đây là trường hợp đi thăm người bệnh hi hữu nhất mà họ từng gặp, ai lại ngay cả thân nhân của mình cũng không nhận ra lại đi thăm hỏi một người hoàn toàn xa lạ.

Diễm rụt rè bước lại gần giường bệnh của Trường, cúi gầm mặt xuống, Diễm cảm tưởng Diễm vừa phạm phải tội gì to lớn lắm, Diễm lí nhí.

_Xin...xin lỗi anh, tôi không cố ý....!!

Trường mai mỉa.

_Sao cô không đến hỏi anh ta tiếp đi, cô đến đây làm gì....??

Diễm vội nói.

_Mong anh thông cảm, tại ai cũng quấn băng nên em....!!

_Xem ra tôi với cô có duyên nhỉ, quen nhau lâu như thế mà ngay cả tôi là ai cô cũng không nhận ra tôi. Thế mà cô còn dám nhận tôi là chồng của cô nữa, đúng là khôi hài....!!

Diễm sụt sịt.

_Anh...sao hơi một tí là anh tìm cách bắt chẹt em là thế nào, em đã xin lỗi anh rồi, có phải là do em cố ý đâu....!!

_Anh có biết là khi biết anh xảy ra chuyện em đã lo lắng cho anh thế nào không...?? Em vội chạy ngay đến bên anh, em đã ở đây suốt cả đêm, em chỉ mong ngóng anh mau tỉnh để em được trông thấy anh....!!

_Còn anh thì sao, em đã gọi tên anh, sao anh không lên tiếng, anh cố tình trêu đùa em, cố tình biến em thành trò hề, bây giờ anh đã thành công rồi, chắc là anh đã thỏa mãn cơn giận của anh, thỏa mãn lòng ác độc của anh....!!

Diễm cảm tức nói.

_Em ghét anh...!! Em hận anh....!!

_Sao em có thể yêu một người ích kỉ, một kẻ lạnh lùng như anh được nhỉ, tại sao em không thể không nghĩ về anh, tại sao em luôn lo lắng cho anh....!!

_Em đã nghe lời anh, em chăm chỉ uống thuốc, ăn cơm, đi ngủ đúng giờ để anh vui lòng anh sẽ đến thăm em nhưng anh lừa em, anh không hề đến, ngay cả khi anh xảy ra chuyện, anh cũng không cần em....!!

Diễm đau đớn nói.

_Có phải anh không yêu em, không thích em, anh lấy em vì lòng thương hại đúng không, có phải trong lòng anh, anh đã yêu và thích một cô gái khác, vì em nên anh không thể lấy được cô ấy nên anh mới hận em, mới ghét em...!!

_Anh trả lời em đi, có phải như thế không...??

Diễm khóc thật to, làm mấy người bệnh xung quanh nhìn Trường không chớp, trong lòng họ, họ đang bắt bình thay cho Diễm, họ thì thầm bảo nhau.

_Sao chàng trai kia vô tình như thế được nhỉ...?? cô gái yêu anh ta như thế, ít ra anh ta phải có một chút động lòng chứ, đằng này anh ta lại đứng đưng như không, anh ta thật tàn nhẫn, thật ngu xuẩn....!!

Trường thấy mọi người cứ nhìn Trường mãi, Trường kêu khổ.

_Cô làm ơn thôi đi có được không...?? Cô đến đây thăm tôi hay đến đây để kể tội tôi thế, nếu cô thăm tôi thì làm ơn vui vẻ, và cười tươi lên cho tôi mừng, tôi còn mau khỏi bệnh, nếu cô đến đây để khóc lóc, để kêu than thì làm ơn về đi, nếu không tôi sẽ vì cô mà phải chết oan ức vì những lời thề thiết của cô. Cô làm ơn thôi đi....!!

Diễm thôi khóc, Diễm mỉm cười hỏi.

_Sau khi anh khỏi bệnh, anh cho em dọn về nhà anh sống nhé...??

Trường sợ hãi hét to.

_Cô nói gì...??Cô có bị điên không...??

Tất cả mọi người lại nhìn trường chằm chằm, Trường khổ sở giải thích.

_Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi tôi không phải là chồng của cô nên làm sao chúng ta sống chung nhà được....!!

Diễm lại sput sput.

_Anh độc ác lắm, anh thấy em bị mất trí nhớ nên tìm cách gạt em ra khỏi cuộc đời anh chứ gì...??, sao anh có thể đối xử với em như thế, em có làm gì có lỗi với anh đâu....!!

_Sao anh có thể làm như thế với em, em chỉ có mình anh là người thân duy nhất, em cầu xin anh đừng bỏ em, em xin anh....!!

Mấy giọt nước mắt của Diễm làm mọi người xung quanh mũi lòng, họ không ngừng nhìn Trường, không ngừng thầm chê bai Trường, không ngừng tỏ ra chán ghét Trường.

Trường ôm đầu khổ sở, vụ hiểu lầm này xem ra khó mà giải thích, Diễm là một cô gái trọng tình cảm, lại trẻ con, khi đã xác định thích ai và yêu ai rồi, Diễm sẽ bám không rời, có lẽ Trường nói đúng nếu như Diễm khỏi bệnh thì thôi còn nếu không Trường sẽ bị Diễm làm phiền, sẽ bị Diễm làm cho khổ dài dài.

Trường vội nắm lấy tay Diễm, Trường dịu giọng.

_Cô có thể thôi khóc và nói ít một chút đi được không...?? bây giờ tôi mệt lắm tôi cần nghỉ ngơi....!!

Diễm gạt đầu.

_Được, em sẽ bảo bác quán gia đi mua gì đó cho anh ăn....!!

Trường lắc đầu từ chối.

_Tôi không cảm thấy đói nên tôi không muốn ăn gì cả....!!

Diễm sụt sịt.

_Nếu anh không ăn gì làm sao nhanh khỏe lại được, nghe lời em anh ăn một chút gì đi...!!

Trường nhìn mọi người, thấy họ vẫn không ngừng nhìn mình, vừa ngán vừa bức, Trường cúi.

_Tôi đã bảo là không đói, cô bị điếc hả, bây giờ cô ra ngoài để tôi nghỉ ngơi....!!

Thấy Diễm chuẩn bị mè nheo đến nơi, Trường ngán quá, Trường sợ bị mọi người hiểu lầm thêm nữa, Trường đành bảo.

_Thôi được rồi, cô đi mua gì cho tôi đi...!!

Diễm cười toe toét.

_Anh chờ em nhé, em sẽ đi nhanh về nhanh....!!

Trước khi đi Diễm còn cúi xuống hôn chụt lên má Trường, Diễm ôm chầm lấy Trường, Diễm vui vẻ nói.

_Ông xã em đi đây....!!

Trường đỏ bừng cả mặt, mọi người xung quanh phì cười, họ lắc đầu chịu thua, đến bây giờ họ cũng không hiểu mối quan hệ thật sự giữa Diễm và Trường là gì, chắc họ tưởng đôi vợ chồng này mới cưới nhau nên nắng mưa thất thường.

Khi Diễm quay về phòng bệnh của Trường, túi bóng thức ăn trên tay Diễm rớt xuống đất, mắt Diễm mở to nhìn Trường và một cô gái lạ không rời, Diễm không thể tin được là Diễm vừa rời đi có vài phút, Trường lại có thể ôm một cô gái lạ.

Diễm hét.

_Hai người đang làm gì đấy hả...??

_Còn không mau buông nhau ra...!!

Mọi người xung quanh lại có kịch hay để xem, họ cũng tò mò muốn biết mối quan hệ thật sự giữa ba người này là gì, họ tự hỏi sao lúc trước chàng trai kia là người yêu, là chồng của Diễm, bây giờ một cô gái khác đến ôm chầm lấy anh ta, cô ta khóc lóc gọi tên anh ta là thế nào. Họ ngỡ ngàng không hiểu gì cả.

Trường ôm đầu khổ kêu khổ. Nước mắt ràn rụa, Diễm đau khổ hỏi Trường.

_Cô gái này là ai, tại sao anh lại dám ôm cô ấy....??

Diễm Hồng cũng kinh ngạc không kém, quan sát Diễm từ đầu xuống chân, Hồng run giọng hỏi Trường.

_Cô gái này là ai, tại sao cô ấy lại kích động như thế, anh mau giải thích đi....!!

Mọi người xung quanh nín thở, họ đang chờ xem kịch hay, họ chờ nghe Trường giải thích.

Trường chán nản nói.

_Hai người có thôi đi được không...?? Tôi cần nghỉ ngơi...!!

Trường bảo Diễm.

_Cô về đi, cô đã ở đây cả đêm, cô cũng đã mệt rồi, cô nên về nhà ăn cơm, uống thuốc và đi ngủ đi....!!

Trường quay sang bảo Hồng.

_Còn em, em đến thăm anh được như thế này là tốt rồi, em cũng nên về nhà đi....!!

_Anh bây giờ rất buồn ngủ nên anh cần đi ngủ, anh không muốn nói chuyện thêm nữa, hai người làm ơn....!!

Diễm cắn phẫn hét lên.

_Nếu anh không giải thích cô ấy là gì của anh, em nhất định không chịu về....!!

Hồng nhìn Diễm không rời, Hồng cũng gật đầu nói.

_Anh cũng phải nói cho em biết cô ta là gì của anh, nếu không anh đừng hòng yên thân với em...!!

Trường cúi.

_Hai người định đe dọa tôi đấy hả, hai người đến thăm bệnh tôi hay đến để bức chết tôi thế....??

Mọi người xung quanh thăm thì bảo nhau.

_Chắc cô gái kia là mối tình đầu của anh chàng tên Trường, người ta nói tình cũ không rừ cũng tới nên cô ta đến đây để dành lại tình yêu của mình....!!

_Bọn trẻ bây giờ thật rắc rối, yêu đương nhanh nhẹn, đã kết hôn rồi mà vẫn còn bỏ bịch lẳng nhặng, chỉ tội nghiệp cho cô gái - vợ của anh ta phải chịu khổ....!!

Bà bên cạnh bảo.

_Tôi nghe nói cô ấy còn bị bệnh nữa, không hiểu anh ta có lương tâm không, sao anh ta có thể làm thế với cô gái được nhỉ, anh ta đúng là một kẻ máu lạnh, một thằng chồng tệ bạc....!!

Họ đều lắc đầu bất bình, họ nhìn Trường bằng ánh mắt thiếu thiện cảm. Thấy Trường im lặng, Trường còn nhắm mắt ngủ nữa, Diễm lay Trường dậy, Diễm quát.

_Sao anh không nói đi, anh tưởng anh cứ im lặng là có thể xong chuyện được hay sao....??

Hồng cũng nói thêm vào.

_Đúng thế, anh mau nói con nhóc này là ai đi....??

_Tôi là vợ của anh ấy....!!

Mặt Hồng trắng bệch, mồ hôi chảy ròng ròng, Hồng lắp bắp.

_Cô...cô nói gì....??

_Chị cũng nghe rồi đấy, tôi là vợ của anh ấy....!!

Hồng lao đảo sắp ngã, mắt nhìn Diễm trừng trừng, hai tay bịt chặt tai, Hồng hét to.

_Cô nói dối, anh ấy không thể là chồng của cô, tôi và anh ấy quen nhau từ nhỏ, anh ấy kết hôn chẳng lẽ tôi lại không biết....!!

Diễm phẫn uất nói.

_Việc cô có là bạn hay là gì của anh ấy trước kia tôi không quan tâm nhưng bây giờ anh ấy là chồng của tôi, tôi yêu cầu cô tránh xa anh ấy ra, cô có hiểu không....??

Mặt Trường có bị thương nặng như thế nào, Hồng đánh thật mạnh vào người Trường, Hồng đau khổ gào lên.

_Anh mau giải thích đi, con nhóc này có phải là vợ của anh không, anh mau nói đi....!!

Diễm sợ hãi, Diễm quát.

_Cô làm gì thế hả, sao cô lại đánh anh ấy mạnh như thế, cô có biết là anh ấy đang bị thương không....??

Hồng đẩy Diễm thật mạnh.

_Dám....!!

Diễm ngã xuống sàn nhà, đầu đập bốp vào cái bàn bên cạnh, Trường đau khổ quát Hồng.

_Em làm gì thế....?? sao em lại đánh cô ấy....??

Trường càng bênh Diễm, Hồng càng tức, Hồng gào lên.

_Anh mau nói đi, nó là gì của anh....??

Vừa lúc đó ông quân gia và ông Hải bước vào, ông Hải thấy con gái ngồi bệt xuống đất, mặt nhăn nhó vì đau, nước mắt ràn rụa, môi run run vì uất ức, ông không hiểu gì cả, sau khi quan sát Trường và cô gái đứng bên cạnh, ông gật gù coi như đã hiểu.

Ông quân gia vội chạy lại đỡ Diễm đứng dậy, Trường lễ phép chào ông Hải.

_Chào chú....??

Ông Hải bình tĩnh hỏi.

_Sức khỏe của cháu sao rồi....??

_Dạ, cháu khỏe.....!!

Ông nhú mày hỏi tiếp Trường.

_Có chuyện gì vừa xảy ra à....??

Diễm khóc nức lên, Diễm ôm chầm lấy Ông Hải. Ông Hải vỗ về Diễm, ông lo lắng.

_Có chuyện gì thế con....?? Tại sao con khóc....??

Diễm sụt sịt.

_Anh Trường, anh ấy lừa cháu, anh ấy là chồng của cháu, tại sao anh ấy lại đi ôm một người đàn bà khác, tại sao anh ấy lại phản bội cháu, cháu đau khổ quá chú ơi.....!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Ông Hải thở dài bảo Diễm.

_Con ngoan, bố đã nói với con bao nhiêu lần rồi, cậu Trường không phải là chồng của con, sao con ương bướng thế, con thấy chưa vì tính cố chấp của con mà bây giờ con phải chịu khổ....!!

Nước mắt ràn rụa, Diễm lắc đầu nói.

_Chú nói dối cháu, nếu anh ấy không phải là chồng của cháu, tại sao trong lòng cháu chỉ nghĩ về duy nhất một mình anh ấy, lẽ nào ngay cả cảm giác của bản thân cháu cũng không biết.....!!

Diễm Hồng gào lên.

_Anh Trường, sao anh không nói gì đi, cô ta có phải là vợ của anh không....??

Diễm buông ông Hải ra, Diễm đau khổ hỏi Trường.

_Anh nói đi, em là gì của anh, tại sao anh cứ im lặng mãi....!!

Ngày trước Trường bị Diễm Hồng bám và làm phiền suốt ngày đến nỗi Trường sợ, bây giờ Trường lại bị thêm một con nhóc hiểu lầm làm chồng nữa, Trường nhăn mặt kêu khổ.

_Hai người có thể để cho tôi yên tĩnh nghỉ ngơi một chút được không....??

Trường bảo Diễm.

_Tôi đã nói là tôi và cô không có bất cứ quan hệ gì, nên cô làm ơn đừng gọi tôi là chồng của cô nữa, người đàn ông tên Quân mới thực sự là chồng chưa cưới của cô, mong cô hiểu và đừng oán hận tôi....!!

Trường quay sang bảo Hồng.

_Còn em, em nên hiểu là giữa anh và em chỉ là tình bạn, ngoài quan hệ đó ra anh và em không còn quan hệ nào khác, anh hy vọng em nên tôn trọng anh một chút.....!!

Điểm đau đớn, nước mắt tràn mi, Điểm nhìn Trường không rời, trái tim tan nát, nỗi đau cào xé tâm gan, sự phản bội của Trường đang giết dần giết mòn cơ thể, giác quan của Điểm.

Điểm cắn môi đến bật máu, Điểm tưởng bao lâu nay Trường đối xử lạnh nhạt, tẻ bạc với Điểm vì Trường không yêu Điểm, người mà Trường yêu là cô gái đang đứng trước mặt Điểm.

Run rẩy, Điểm nói.

_Em xin lỗi vì em mà anh phải chịu nhiều đau khổ, lẽ ra em nên biết là trong lòng anh em không là gì cả, có lẽ ngày trước chỉ có mình em yêu anh, thích anh, em muốn lấy anh, còn anh, anh lấy em nhưng trái tim và cơ thể anh không thuộc về em. ....!!

Điểm khóc nức lên.

_Em yêu anh nên em sẽ rút lui, em nên buông tha cho anh, em nên để anh đến với cô ấy, bây giờ em chẳng nhớ gì cả, ngay cả em là ai em cũng không nhớ, nhưng em lại không thể quên được anh, có phải số phận của em quá trớ trêu, em đã yêu người không yêu em, thích người không thích em, thôi thì chúng ta nên chia tay nhau từ đây, anh về với duyên tình của anh, còn em, em sẽ đi tìm cho mình một lối đi khác, chào anh. ....!!

Quẹt dòng lệ chảy trên má, Điểm chạy thật nhanh ra khỏi phòng bệnh. Tất cả mọi người đều sững sờ nhìn theo, họ không hiểu ra làm sao cả, Trường ngồi ngơ ngẩn như người mất hồn, Trường cảm thấy trái tim Trường đang đau, lòng Trường đang khóc than, chỉ cần nghĩ từ nay Điểm không còn đến làm phiền Trường, không còn nhận làm Trường làm chồng của Điểm nữa.

Trường cảm thấy chán và buồn hẳn, phải chăng bị Điểm làm phiền, bị Điểm quấy phá, bị Điểm nhận làm làm chồng không phải là điều phiền toái, không phải là điều khiến Trường bức mình, tức giận như Trường nghĩ mà trong lòng Trường hình như còn vui vì điều đó.

Ông quân gia vội chạy theo Điểm, Hồng vẫn còn căm tức, và vẫn còn ghen tuông, đôi môi mím chặt, Hồng nhìn Trường không rời, con giận trong người Hồng đang bùng nổ, chỉ cần một căn kim cũng đủ khiến quả bom trong người Hồng bị tích tụ từ nãy đến giờ nổ tung.

Chán nản và mệt mỏi, ông Hải nói.

_Chú xin lỗi cháu, con gái chú có tính trẻ con, nó lại ương bướng nên làm gì nó cũng làm theo ý của nó, khi nó đã cho cái gì là đúng nó luôn muốn làm cho bằng được, chú mong cháu hiểu và đừng buồn chú. ....!!

Trường dựa người ra sau thành giường, Trường phân trần.

_Cháu hiểu, cháu không trách gì cô ấy cả, cô ấy cũng đâu có muốn thế, chẳng qua cũng là do cô ấy bị mất trí nhớ, cháu tin là sau khi cô ấy nhớ được cô ấy là ai, cô ấy sẽ hiểu ngay thôi. ....!!

_Chú cũng mong là thế nhưng từ bây giờ cho đến lúc nó nhớ được nó là ai, chú sợ nó sẽ bị đau khổ, bị dằn vặt vì nó tin cháu là chồng của nó, bây giờ nó trông thấy cháu đi cùng cô gái này, nó tưởng là cháu đang phản bội nó, chú sợ tinh thần, tình cảm của nó càng ngày càng xa sút, nếu tình trạng này mà kéo dài, chú nghĩ nó sẽ không thể nhớ lại được nó là ai. ....!!

Hồng tức giận hét lên.

_Nói như chú thì có phải là thiệt thòi cho anh Trường quá không, cháu không biết tại sao con gái chú lại nhận làm anh Trường là chồng nhưng tuyệt đối không được, cháu không thể chấp nhận được điều này, dù có là giả vờ đi chăng nữa, cháu cũng không cho phép. ....!!

Trường hét nhỏ.

_Em thôi đi, sao em lại ăn nói với chú như thế. ....??

Hồng quay phắt lại, Hồng quát.

_Còn anh nữa, anh không được phép nhận cô ta là vợ, anh có còn tôn trọng em không, anh có nghĩ đến cảm nhận của em không. ....??

Trường cúi.

_Em bị làm sao thế, chẳng lẽ anh vẫn còn chưa nói rõ cho em hiểu. ....??

_Em hiểu nhưng anh cũng phải hiểu cho em, em yêu anh, thích anh, làm sao em có thể chấp nhận nỗi sự thật là anh đang đóng giả làm chồng của một cô gái khác, mặc dù anh làm thế vì lòng tốt, vì anh muốn cô ấy nhanh phục hồi trí nhớ, em cũng không thể chịu nổi. ....!!

_Anh và chú có từng nghĩ đến việc khi cô ấy nhớ được cô ấy là ai, cô ấy sẽ hận hai người vì hai người đã lừa cô ấy, cô ấy làm sao lấy lại được lòng tin vào hai người nữa, sự thật nào cũng đắng cay nhưng con người ta sống không thể thoát khỏi nó, theo cháu chúng ta nên giải thích cho cô ấy hiểu, nên động viên cho cô ấy mau chóng lành bệnh còn hơn. ....!!

Lời của Hồng không phải là không có lí nhưng cũng phải tùy người, tùy trường hợp mới nên đem điều đó ra để áp dụng, còn đối với một cô gái dễ bị tổn thương như Điểm, Điểm sẽ không muốn nghe, cũng không muốn biết gì cả.

Mặc dù ông quản gia đã chạy theo Diễm ngay sau khi Diễm bỏ đi nhưng ông tìm khắp nơi cũng không thấy Diễm đâu, ông đã lục gần như khắp bệnh viện cũng không tìm thấy Diễm, ông cảm tưởng Diễm đã bốc hơi vào không khí.

Ông hốt hoảng, ông vội gọi cho ông Hải, ông Hải vẫn còn đang nói chuyện với Trường trong phòng bệnh, ông không đi tìm Diễm vì ông tin ông quản gia có thể bắt kịp được Diễm nhưng ông không ngờ con gái ông đã hoàn toàn biến mất.

Ông Hải lo lắng hỏi.

_Diễm đâu....??

Ông quản gia nói không ra hơi.

_Xin lỗi ông chủ, nhưng tôi không tìm thấy cô ấy đâu cả....??

Ông Hải đứng bật dậy.

_Bác bảo sao, tôi tưởng là nó đang ở chỗ bác....??

_Tôi đã chạy ngay theo sau cô chủ nhưng cô chủ chạy nhanh quá nên tôi không theo kịp....!!

_Bác đã đi tìm nó chưa....??

_Tôi đã đi tìm gần khắp cả cái bệnh viện này mà vẫn không thấy....!!

Mặt ông Hải tái lại, môi run run, ông nói.

_Bây giờ ông đang ở đâu....??

_Tôi đang ở dưới sân....!!

Ông Hải thở dài bảo Trường.

_Cháu nghỉ ngơi đi, chú phải đi tìm Diễm, không biết nó đã bỏ đi đâu nữa....!!

Trường sợ hãi, Trường run giọng hỏi.

_Cô ấy liệu có sao không hà chú....?? Cháu xin lỗi vì cháu nên cô ấy mới bỏ đi như thế....!!

Vỗ nhẹ vào vai Trường, ông Hải trấn an Trường.

_Cháu đừng suy nghĩ gì nhiều, lỗi này không phải là do cháu, chú vẫn còn chưa làm gì để cảm ơn công cứu mạng con gái chú, cháu vì nó mà gặp nạn hết lần này đến lần khác. Chú thay mặt nó, chú thành thật cảm ơn cháu....!!

_Cháu hãy cố gắng nghỉ ngơi và tĩnh dưỡng cho tốt, chú sẽ cố gắng giải thích cho nó hiểu, chú tin là sau khi chú giải thích rõ ràng mọi chuyện, nó sẽ hiểu được vấn đề, nó sẽ không khiến cháu bị rơi vào tình trạng khó xử như thế này nữa....!!

Ông cũng quay sang bảo Hồng.

_Chú cũng xin lỗi cháu, con gái bác không có ý phá hoại tình cảm lứa đôi của cháu và Trường, chẳng qua là do nó bị mất trí nhớ, nó được Trường cứu mạng, Trường đã ở bên cạnh nó những lúc nó gặp khó khăn và nguy hiểm nhất nên nó mới hiểu lầm, chú mong cháu hiểu cho nó, mong cháu đừng buồn lòng và đừng trách giận Trường....!!

Hồng im lặng không nói gì, Hồng đang tức, đang hận, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, đầu Hồng bốc khói, Hồng chỉ hận là Hồng không thể hét thẳng vào mặt ông Hải, không thể chửi ông, rửa ông thay cho con gái ông.

_Chú đi đây, cháu cố gắng nghỉ ngơi, mai chú lại đến thăm cháu....!!

Trường dặn.

_Nếu có tin tức gì của cô ấy chú làm ơn gọi điện báo cho cháu biết....!!

_Được rồi....!!

Ông Hải vội rời khỏi bệnh của Trường, ông muốn nhanh chóng đi tìm con gái, biết là Diễm có thể nhớ được số nhà, số điện thoại di động của ông và điện thoại bàn ở nhà nhưng thành phố này đầy rẫy tội phạm, kể từ khi Diễm đi du học trở về chỉ trong vòng có mấy tháng đã xảy ra không biết bao nhiêu chuyện. Ông Hải thở dài.

_Mong là không có chuyện gì xảy ra với nó nữa, nếu không mình làm sao mà sống nổi....!!

Sau khi được ông Hải giải thích rõ ràng mọi chuyện, Hồng đã hiểu được một phần của câu chuyện, tuy là không trách giận gì Diễm nữa, nhưng lòng ghen tuông trong Hồng vẫn không giảm, Hồng coi Trường là mối tình duy nhất, là người duy nhất Hồng muốn lấy, Hồng đã yêu Trường bao lâu nay, mong ước duy nhất của Hồng là được Trường nói câu anh yêu em

Tuy là Trường vẫn chưa nói nhưng Hồng vẫn không nguôi hy vọng, Hồng luôn tin là bằng tấm lòng, bằng tình yêu chân thành Hồng có thể khiến Trường đáp lại tình cảm của Hồng.

Đã tám năm trôi qua, tám năm trôi qua trong bình lặng, Trường không nói gì cả, cứ mỗi lần Hồng nhắc đến chuyện tình duyên của Hai người, Trường lại tìm cách gạt bỏ nó đi, Trường luôn bảo Hồng là Trường chỉ coi Hồng là một người bạn thân, một cô em gái của Trường mà thôi.

Vì quá yêu Trường, quá quyến luyến Trường nên Hồng luôn lo sợ mất Trường, Hồng lại là một cô gái có tính sở hữu mạnh, Hồng khi đã yêu ai thích ai thì chỉ muốn người đó thuộc về duy nhất một mình Hồng.

Trường là một con người lạnh lùng, khó gần nên những cô gái bám đuôi theo Trường không ai có thể chịu đựng được tính cách khắc nghiệt của Trường lâu, nên họ đều tự động rút lui, thành ra Hồng ít phải chịu cảnh ghen bóng, ghen gió, nhưng nay đột nhiên xuất hiện một cô gái dám nhận Trường làm chồng, Hồng cũng lờ mờ nhận ra đối với cô gái này Trường không hề vô tình như đối với các cô gái khác, nên Hồng càng ghen tuông, càng đau và càng sợ mất Trường nhiều hơn.

Trường cố gắng nhòe dụi, Trường muốn đi tìm Diễm, phải ngồi đợi chờ kết quả trong lo lắng, bồn chồn khiến Trường không yên tâm.

Hồng điên tiết.

_Anh còn định đi đâu nữa, anh đã cứu mạng cô ta, đã làm biết bao nhiêu chuyện cho cô ta thế vẫn còn chưa đủ hay sao...??

Trường thờ dãi.

_Nếu em còn có thái độ không tốt như thế nữa, em làm ơn về đi, anh đã mệt mỏi lắm rồi, anh không muốn cãi nhau với em nhất là vào lúc này....!!

Hồng đau khổ bảo Trường.

_Em không hề muốn nổi nóng với anh, hay muốn cáu giận với anh nhưng anh luôn làm cho em phải đau, phải khổ, phải tức giận vì anh, sao anh không thể một lần nghĩ cho em, suy nghĩ xem anh làm thế có làm tổn thương em không....??

Trường nhúm mày.

_Em làm anh đau đầu quá, anh xin em, đừng có lần nào em đến tìm gặp anh, em cũng nói lại chuyện này được không....??

_Anh nói lại một lần chút, anh và em tuyệt đối không thể có tình yêu, chúng ta vẫn mãi chỉ là bạn, chỉ là một đôi bạn tốt thôi, anh mong em hiểu, mong em đừng có chấp nữa....!!

Trường loạng choạng đứng dậy, cơ thể xanh xao vì mất máu nhiều, vết thương trên người đau nhức khiến Trường lão đảo muốn ngã, đi được hai bước Trường lại phải ngồi bệt xuống giường.

Hồng vội đỡ lấy Trường, hai người còn đang một người nâng, một người bảo là không cần.

_Mau buông anh ấy ra....!!

Tiếng quát vang lên làm cả hai giật mình. Trong lúc sợ hãi, Hồng vội buông tay Trường ra, Trường và Hồng kinh ngạc nhìn người vừa quát mình không chớp, họ há hốc mồm, mắt mở to nhìn, họ không hiểu ra làm sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Thằng bé làm lùi tiến lại về phía Trường, Trường kinh ngạc hỏi nó.

_Anh có quen biết nhóc không....??

Nó lắc đầu, đưa cho Trường một tờ giấy, nó bảo.

_ Có một chị nhờ em chuyển cái này cho anh. ....!!

Nói xong, nó lững thững bỏ đi, Trường đoán cô gái nhờ thằng nhóc đưa tờ giấy cho mình là Diễm, ngoài Diễm ra không ai có thể nghĩ ra được cách này.

Hồng nén lòng ghen tức lại, Hồng cũng muốn biết trong thư Diễm viết gì.

“Anh Trường. ....!!

Em nên buông tay đi đúng không anh, em hiểu cái gì không thuộc về mình thì mãi vẫn không bao giờ có được.

Em yêu anh, thích anh đó là sự thật, cảm giác này không bao giờ có thể là giả dối, người ta không thể ép mình yêu người khác, nghĩ đến người khác nếu như không có tình cảm thực sự, em yêu anh, thích anh mặc dù không được anh đáp lại nhưng em sẽ không bao giờ hối hận.

Người ta nói từng ngày được nếm trải cảm giác chờ đợi, được nếm trải trái đắng của tình yêu cũng là một thứ hạnh phúc, em luôn muốn một lần được nghe anh nói câu anh yêu em nhưng mà xem ra em không thể chờ đợi được nữa rồi.

Em phải ra đi thôi, mấy ngày nữa, em sẽ bay sang Mỹ, em sẽ ở hẳn bên đó, em sẽ không trở về nữa, bố em nói đúng đã đến lúc em nên tỉnh lại, em không nên tự lừa dối mình nữa, anh không phải là chồng của em, em cũng không phải là vợ của anh, cảm ơn anh vì trong một tháng vừa qua anh đã cho em cảm giác được đóng vai một người vợ của anh, cảm giác đó thật hạnh phúc, thật ấm áp, em không ngờ khi mình có một người đàn ông để chờ mong, để yêu, để làm nũng lại tuyệt như thế.

Có lẽ trong suốt cuộc đời này em sẽ không thể tìm được một người đàn ông nào như anh nữa, em sẽ giữ mãi hình bóng anh trong tim em, giữ mãi những kỉ niệm đã có giữa hai ta trong kí ức, em xin lỗi anh, thành thật mong anh tha lỗi cho em, em ngu ngốc, em khờ dại quá, lẽ ra ngay từ đầu em phải nhận ra anh không hề yêu em, không hề thích em, em đã quá hy vọng vào tình cảm của anh.

Nhưng từ nay em sẽ học cách sống mà không có anh bên cạnh, học cách tự bảo vệ lấy mình, em sẽ không dám đến làm phiền anh nữa, em biết em nên đi, nên rời xa anh, nên để cho anh cảm thấy dễ thở, em không nên phá vỡ tình cảm tốt đẹp của anh và chị ấy, em nhận ra chị ấy cũng yêu anh nhiều như em yêu anh, so với chị ấy, em không là gì cả, chị ấy có thời gian ở bên anh nhiều hơn em, chị ấy hiểu anh hơn em, em nên rút lui đi đúng không anh. ....???

Em sẽ luôn cầu chúc cho anh được hạnh phúc, luôn cầu chúc mọi điều tốt đẹp đến với anh, dù em đi đâu, hay làm gì, em cũng luôn nhớ về anh.

Anh hãy chuyển lời xin lỗi của em đến chị ấy, anh hãy nói với chị ấy là, em là một cô gái bất hạnh, một kẻ chiến bại trong tình yêu, nhưng em sẽ không buồn, em sẽ không khóc, em không bao giờ có ý dành giật anh từ tay của chị ấy. Hãy nói với chị ấy là em chúc hai người mãi hạnh phúc, mãi yêu nhau, khi nào hai người kết hôn nhớ gửi thiệp cưới cho em, có thể em không đi được nhưng em sẽ gửi quà chúc mừng hai người.

Em mong anh đừng khinh ghét em, đừng giận em, dù anh không thể chấp nhận tình cảm của em, em mong anh nhận em làm một cô em gái của anh, anh nhé. ....!!

Tạm biệt anh. ....!!”

Trường buồn rầu bức thư xuống giường, Hồng vội cầm lên đọc, Hồng kinh ngạc, mắt đỏ hoe, Hồng tưởng Diễm là một cô gái không hiểu chuyện nhưng thật không ngờ, Diễm lại một cô gái biết điều như thế, xem ra so với Diễm, Hồng không thể so sánh được, vì Diễm yêu Trường là luôn mong Trường được hạnh phúc, luôn được mỉm cười, còn Hồng, Hồng yêu Trường, Hồng lại luôn mong chiếm được Trường là của riêng một mình Hồng.

Cả hai im lặng không nói gì với nhau, trong lòng Trường bây giờ đang dậy sóng, Trường bực mình nghĩ.

_ Nếu mình mà yêu con nhóc này thật, chắc là mình cũng phải phát điên vì tính cách nắng mưa thất thường của cô ta. ....!!

_ Mình bảo cô ta mình không phải là chồng của cô ta thì cô ta có tình bám lấy mình, có tình phủ nhận mọi bằng chứng do mọi người đưa ra, bây giờ cô ta nói bỏ là bỏ, hay thật, mình đúng là chịu thua con nhóc này. ....!!

Trường cố an ủi bản thân.

_ Nếu cô ta đã nhận ra mình không phải là chồng của cô ta thì càng hay chứ sao, bây giờ mình có thể yên tĩnh, có thể nghỉ ngơi mà không sợ bị cô ta làm phiền nữa. ....!!

Nhưng Trường không cảm thấy vui chút nào mà ngược lại lòng Trường càng buồn thêm, nỗi uất hận trào dâng, bây giờ Trường không còn muốn đi tìm Diễm nữa, Trường đoán nếu Diễm có thể viết một bức thư dài như thế chứng tỏ Diễm chỉ ở quanh quẩn ở đây thôi, nên Trường yên tâm nằm xuống.

Ánh mắt Trường hằn lên một nỗi đau, mặc dù lòng muốn giữ Diễm ở lại nhưng lí trí Trường bảo Trường hãy để cho Diễm đi, vì kế hoạch trả thù của Trường đã thực sự bắt đầu, nếu Diễm ở lại Trường sẽ không làm được gì, Trường cũng không muốn Diễm chứng kiến hết tất cả mọi chuyện.

Hồng định lên tiếng nhưng thấy Trường nhắm mắt như muốn ngủ, Hồng lại thôi, cả hai đang theo đuổi những ý nghĩ khác nhau.

Đúng là Diễm không đi đâu cả, khi ông Hải ra xe, ông muốn nhờ cảnh sát đi tìm Diễm, Diễm đã ngoan ngoãn ngồi trong xe rồi. Ông Hải vừa nhìn thấy con gái, ông vui mừng hỏi.

_ Con đã đi đâu hả. ....?? Con có biết bố và bác quản gia lo cho con như thế nào không. ....??

Diễm gượng cười nói.

_ Con xin lỗi, con chỉ đi ra ngoài một chút thôi....!!

Ông Hải kinh ngạc nhìn Diễm không chớp, ông sung sướng nói.

_ Con...con vừa gọi bố là gì...??

Diễm cười.

_ Bố là bố của con, con phải gọi bố là bố của con chứ, không lẽ bố muốn con gọi bố là chú mãi...??

Ông Hải ôm chầm lấy con gái, ông hỏi.

_ Con...con đã nhớ ra được, con là ai rồi à...??

Diễm lắc đầu.

_ Con vẫn chưa nhớ được con là ai nhưng tình cha con làm sao mà cắt đứt được, con đã xem hết mấy cuốn album gia đình, con đã đọc nhật kí do con viết, tuy là con chưa thể nhớ hết nhưng con biết bố là bố của con, gia đình mà con đang sống là gia đình con....!!

_ Tại sao con không nói cho bố biết sớm, tại sao đến bây giờ con mới nói...??

_ Con xin lỗi nếu không có chuyện anh Trường yêu một người con gái khác, chắc là con vẫn còn chưa muốn nói sự thật này cho bố biết nhưng bây giờ con hiểu rồi, con không thể tiếp tục lừa dối con hơn nữa....!!

_ Anh ấy không phải là chồng của con, anh ấy chỉ là ân nhân cứu mạng, chỉ là một chàng trai con yêu đơn phương mà thôi....!!!

_ Con biết là sẽ rất khó để quên anh ấy nhưng con sẽ cố, con đồng ý đi bay sang Mỹ chữa bệnh, và nếu có thể con không muốn trở về đây nữa....!!

Ông Hải vui mừng vì cuối cùng con gái ông cũng chịu hiểu cho ông, nó không còn trách móc ông và không còn chống đối ông nữa, ông Hải chưa có lúc nào ông lại thấy nhẹ nhõm như lúc này, tách được Trường ra khỏi Diễm khiến lòng ông thanh thản, ông biết Trường không phải là một chàng trai đơn giản, ông sợ Trường sẽ làm hại con gái ông, tuy là Trường cứu mạng Diễm, có để ý đến Diễm nhưng hận thù trong mắt Trường quá sâu, ông không thể đánh đổi tương lai, hạnh phúc của con gái ông vào tay Trường.

Ông nhẹ giọng nói.

_ Bố sẽ thu xếp cho con được bay sang bên kia sớm, lần đi này do bố bận nên bố không thể đưa con đi được, để Quân thay bố đưa con đi được không....!!

_ Vâng....!!

_ Minh về nhà thôi con....!!

Trên đường về Diễm không nói một câu nào, Diễm đang hồi tưởng lại những kỉ ức đã có với Trường, chỉ trong một tháng ngắn ngủi được đóng giả làm vợ Trường lại khiến Diễm vui vẻ, hạnh phúc, và khó quên như thế, hai dòng lệ lăn dài trên má, Diễm biết tình cảm Diễm dành cho Trường là thật, Diễm nghĩ Diễm đã yêu Trường mất rồi.

Nửa tháng sau đó, ngày nào Diễm cũng đến thăm Trường nhưng Diễm tuyệt đối không nói một câu gì với Trường, Diễm tỏ ra lạnh lùng và xa cách, thái độ của Diễm khiến Trường khó chịu, hết chịu nổi Trường quát.

_ Nếu cô mà còn tiếp tục như thế thì cô về đi, tôi không cần cô phải đến đây thăm nom tôi nữa....!!

Diễm lạnh lùng.

_ Tôi làm thế chỉ vì bản phận, chẳng phải anh cũng mong tôi đối xử với anh như thế này sao....??

_ Dù là tôi mong cô không coi tôi là chồng của cô, cô cũng không nên đối xử với tôi như kẻ thù, tôi có làm gì có lỗi với cô đâu....!!

Diễm cười khẩy.

_ Xem ra anh đúng là một con người khó chiều, tôi đã làm theo nguyện vọng của anh lẽ ra phải vui mới đúng, tôi không hiểu tôi còn làm gì phật ý anh nữa....!!

Diễm hỏi.

_ Anh có muốn ăn gì nữa không....??

_Không...!!

_Nếu thế tôi về đây....!!

_Khoan đã....!!

_Còn gì nữa....!!

Trường ngập ngừng.

_Bao...bao giờ cô đi....!!

_Ngày mai....!!

Trường đã dần vất bản thân rất nhiều, từ khi nhận được lá thư do Diễm viết, không ngày nào là Trường không nghĩ đến Diễm, không ngày nào là Trường không bị mâu thuẫn, Trường luôn phải lựa chọn giữa việc trả thù và không trả thù, giữa việc có nên yêu Diễm hay không nên yêu Diễm.

Chỉ cần nhắm mắt lại hình ảnh của Diễm lại hiện lên trong tâm trí Trường, nhưng bên tai Trường lại luôn văng vẳng hai từ “trả thù”, Trường đã dành mười bốn năm ăn, ngủ, đi làm, sống với thù hận, Trường không thể từ bỏ, cũng không thể buông tay, Trường đành nuốt lệ, đành gạt bỏ tình cảm đang nảy sinh trong lòng để hoàn thành mong ước của đời mình, một mong ước thật tàn bạo, thật xấu xa.

Diễm quay mặt bước đi, đôi mắt đỏ hoe, Diễm mong Trường gọi Diễm quay lại, mong Trường bảo Diễm đừng đi, đừng rời xa Trường nhưng Trường không nói gì cả, Diễm chậm chậm bước ra khỏi phòng bệnh.

Khi cánh cửa khép lại, Trường cảm tưởng bầu trời xung quanh Trường đang tối đen lại, cảm thấy buồng phổi của mình đang bị bóp nghẹt, mắt đỏ hoe, đôi tay dơ ra, chân muốn chạy thật nhanh ra cửa, Trường muốn nắm lấy tay Diễm, muốn ôm Diễm, muốn nói với Diễm là Trường sẽ từ bỏ, Trường sẽ không trả thù nữa nhưng Trường không thể, Trường không thể buông tay.

Hai tay ôm đầu, Trường ngồi im trên giường, khuôn mặt Trường đã tái nuy lại càng tái, trái tim đã đau nuy lại càng đau, niềm vui sống vừa có đã bị dập tắt, mắt vằn lên, đôi môi mím chặt, Trường khinh khinh nghĩ.

_Mình là một kẻ bất hạnh, một kẻ chẳng ra gì, tại sao mình lại có thể thích con gái của người đã hại chết cha mẹ mình, tại sao mình có thể làm như thế....!!

Trường phải si và bản thân, Trường mới không chạy theo lời Diễm lại, mới không dám bảo Diễm đừng rời xa Trường.

_Mày không thấy có lỗi với bố mẹ đã chết của mày hay sao....?? Mày không nghĩ đến lí do tại vì sao họ lại chết thảm như thế hay sao....?? Tại sao cho đến lúc này mày vẫn còn nghĩ đến cô ta, tại sao mày lại xả thân để cứu cô ta bất chấp cả tính mạng của mày, tại sao mày lại làm như thế, tại sao....??

Không có ai trả lời Trường, mà cũng không ai có thể trả lời thay cho Trường, chỉ có trái tim Trường biết, chỉ có con tim Trường mới hiểu vì sao lại như thế.

Diễm khóc, lau hai dòng lệ trên má, cố gắng an ủi và trấn tĩnh bản thân, Diễm nói.

_Cố lên, tao tin là mày làm được, đây chỉ là mối tình đầu của mày thôi, tao tin là mày có thể tìm cho mày một tình yêu khác....!!

_Trên đời này thiếu gì chàng trai, mất anh ta đâu có nghĩa là không còn ai yêu mày nữa, chẳng phải bên cạnh mày còn có anh Quân hay sao....??

_Mày nên vui mừng, nên cố quên hẳn đi, hẳn không yêu mày, không thích mày, hẳn đã có người yêu rồi....!!

Diễm gặp Hồng ở chân cầu thang. Hồng bảo.

_Chị có chuyện cần nói với em....!!

_Vâng....!!

Cả hai đưa nhau ra một cái quán gần bệnh viện, Diễm giục.

_Chị có chuyện gì thì mau nói đi, ngày mai em đi rồi nên em cần về nhà sắp xếp lại vài thứ....!!

_Có thật là em từ bỏ Trường dễ dàng như thế không....??

_Thật....!! chị không tin em à....??

Hồng lắc đầu.

_Chị không tin vì chị nghĩ, khi đã yêu ai rồi thì chỉ mong người đó mãi mãi thuộc về mình, nếu em yêu Trường làm sao em có thể nói bỏ là bỏ được....!!

_Không có gì là khó hiểu cả, trong mối tình này, em và chị là hai người phụ nữ yêu anh ấy, nhưng anh ấy không yêu em, người anh ấy chọn là chị, em ở bên cạnh anh ấy thì em có được lợi ích gì đâu, em không có được trái tim của anh ấy, nếu em còn cố, em sẽ làm cho cả ba đau khổ, anh ấy là ân nhân cứu mạng của em, em không muốn nhìn ân nhân của mình phải thất vọng, hay oán trách em, em không làm như thế được....!!

Hồng bật cười.

_Xem ra so với em, chị thấy mình nhỏ bé quá....!!

_Chị nói sai rồi, so với chị, em mới thật sự cảm thấy mình chẳng là gì cả, em chỉ là một con bé con, em còn quá nhỏ để hiểu em nên làm gì cho anh ấy, em có thể giúp ích được gì cho anh ấy, chị thấy đây ở bên cạnh em, anh ấy không có phút giây nào được bình yên, lần nào cũng xảy ra chuyện, anh ấy đã mấy lần suýt mất mạng vì em, em làm sao có thể nhìn tâm nhìn tương lai, sự nghiệp, tính mạng của anh ấy vì em có thể mất bất cứ lúc nào....!!

_Chị là một cô gái tốt, chị yêu anh ấy, hiểu anh ấy, chị luôn mang lại bình an cho anh ấy, nên người mà anh ấy cần là chị, em tin chị hợp với anh ấy hơn em....!!

Hồng im lặng không nói gì, khoảng li cà phê sữa, Hồng thở phào nhẹ nhõm, vì Diễm đã tự động rút lui, ngay cả Trường cũng dừng dừng như không có chuyện gì, nên Hồng không cần phải lo lắng, hay phải ghen tuông sợ mất Trường nữa.

Nhưng chính thái độ dừng dừng của Trường khiến Hồng đâm ra nghi ngờ khả năng phán đoán của bản thân. Hồng tự hỏi là tại sao ngày mai Diễm đi rồi mà Trường lại không lên tiếng giữ Diễm ở lại, tại sao đột nhiên hai người lại đối xử lạnh nhạt với nhau.

Trường thật sự có tình cảm với Diễm không...?? Nếu mà không có thì Trường để cho Diễm ra đi là lẽ đương nhiên, còn nếu có tại sao Trường không giữ Diễm ở lại, Trường làm như thế là có mục đích gì....??

Bao nhiêu câu hỏi xoay vòng vòng trong đầu Hồng, nhưng Hồng không làm sao tìm ra được đáp án vì Trường là người ít nói, mà một khi đã nói Trường chỉ toàn nói những câu trêu tức và móc họng người khác, ít khi nào bộc lộ thật sự tình cảm của bản thân. Hồng đã quen biết Trường tám năm mà vẫn không hiểu được Trường đang nghĩ gì và đang muốn gì.

Bạn đang đọc truyện *Mướn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Buổi tối hôm đó, ông Hải có tổ chức một bữa tiệc nhỏ tại nhà để tiễn biệt Diễm ngày mai sang Mỹ chữa bệnh, vì là tiệc nhỏ nên ông không mời nhiều người, chỉ có gia đình Quân, và mấy người thân trong gia đình, Trường cũng được mời nhưng Trường lại từ chối không đến vì lý do bệnh tật.

Trường không đến làm Diễm bồn chồn không yên, vừa nói chuyện cùng với mọi người, Diễm vừa nhìn ra sân, Diễm mong Trường đến từng phút từng giây nhưng hình bóng Trường vẫn mãi biệt tăm.

Tiếng nhạc vang lên, từng đôi diu nhau ra sàn nhảy, Quân mỉm cười bảo Diễm.

_Anh có thể mời em nhảy một bài được chứ....??

Diễm lắc đầu.

_Em hơi mệt, em xin lỗi em không muốn nhảy.....!!

_Thôi nào cô bé, chỉ nhảy một bài thôi, ngày mai chúng ta đi rồi, anh muốn có một chút kỉ niệm khi hai chúng ta còn ở đây....!!

Bà Phương nói xen vào.

_Hai đứa đưa nhau ra sàn nhảy đi, còn trẻ mà ngồi nói chuyện suông như mấy người già là không nên, đi đi cháu....!!

Bố Diễm cũng lên tiếng.

_Ra nhảy đi con, đừng để anh ấy phải đứng chờ....!!

_Đi đi con.....!!

Miễn cưỡng Diễm đứng dậy, tay Quân cầm lấy tay Diễm, cả hai đưa nhau ra sàn nhảy, Diễm không còn tâm trạng, không còn tâm trí để nhảy nhót nên

Diễm mấy lần nuốt giẫm vào chân Quân. Diễm đỏ bừng mặt nói.

_Em xin lỗi, em vô ý quá....!!

Quân cười.

_Không sao đâu, anh hiểu tâm trạng của em, ngày mai em phải đi xa nên lòng em không yên cũng phải....!!

Diễm nheo mắt trêu Quân.

_Xem ra chỉ có mình anh hiểu em, em thật vui sướng....!!

Quân cúi gần sát mặt Diễm

_Em nói thật không, em nói như thế có nghĩa em đã chấp nhận tình cảm của anh....!!

Diễm đỏ mặt.

_Anh đừng trêu em nữa được không....??

Thấy Diễm sắp giận đến nơi, Quân vội nói

_Anh xin lỗi, anh chỉ muốn làm cho em bớt căng thẳng thôi....!!

Diễm mỉm cười.

_Cảm ơn anh đúng là nhờ anh mà tâm trạng em đã thấy khá hơn....!!

_Anh mừng quá vì anh cũng có một chút nào đó tác động đến tâm tư của em, anh tưởng trong lòng em anh chỉ là một người vô hình....!!

_Sao anh lại nói thế, chúng ta là bạn mà đúng không, em nên cảm ơn anh, vì anh luôn ở bên em những lúc em cần anh, luôn động viên em, an ủi em những lúc em buồn....!!

_Không lẽ trong lòng em, anh vẫn mãi chỉ là một người bạn tốt của em thôi sao....!!

Diễm trêu.

_Anh không muốn làm bạn của em à....??

_Không, anh muốn làm một người khác của em....!!

Diễm giả vờ ngu ngơ.

_Vậy là anh muốn trở thành một người dung của em à....?? Nếu thế anh hơi tệ bạc với em đấy, em tưởng anh muốn làm một người bạn tốt với em, không ngờ anh lại không muốn, em xin lỗi vì em đã hiểu lầm ý tốt của anh....!!

Quân kêu lên.

_Em đừng nói lung được không, anh không muốn chỉ đơn giản được làm bạn tốt của em mà anh còn muốn trở thành một người đặc biệt của em nữa....!!

_Em xin lỗi nhưng em không thể, bây giờ em không nghĩ gì được nhiều, nên em không thể cho anh một câu trả lời rõ ràng được....!!

_Không sao anh có thể chờ....!!

_Anh đừng làm thế, đòi người ngăn ngại lắm, anh hãy chọn cho mình một cô gái tốt, cô ấy sẽ yêu anh, sẽ ở bên cạnh anh, còn em, em không nhớ được gì cả, em sợ khi em nhớ được em là ai rồi, tình cảm của hai chúng ta hôm nay sẽ bị đổi thay....!!

_Em đừng lo lắng quá, nếu thật sự hai chúng ta thuộc về nhau thì điều đó đâu có ý nghĩa gì, anh chỉ sợ trong lòng em, em không nghĩ về anh mà đang nghĩ về một chàng trai khác....!!

Diễm đang nhảy bồng khựng lại, khi nhìn thấy người đó, ánh mắt Diễm vô hồn, trái tim Diễm đập thật nhanh, lòng Diễm quặn đau, người đó cũng đang nhìn về phía Diễm.

Diễm thấy Trường đang cầm một ly rượu, người dựa vào thân cây, mắt nhìn về phía Diễm không rời, Diễm thấy gai hết cả người, vậy là cuối cùng Trường cũng đến.

Quân lo lắng hỏi.

_Em không sao chứ...??

Diễm giật mình.

_Em không sao....!!

Đã đóng vai là một kẻ vô tình, một người không quen nên Diễm lò Trùng đi, Diễm vui vẻ bảo Quân.

_Mình nhảy tiếp chứ anh....??

Thấy Diễm tự nhiên vui vẻ nên Quân cũng vui lây, Quân nói.

_Ừ, anh cũng muốn nhảy với em thêm mấy bài nữa...!!

Cả hai lại xoắn lấy nhau, họ nhảy hết bài này đến bài khác, còn Trùng. Trùng cảm thấy bức mình, tức tối, Trùng định đến đây chỉ để chào hỏi, chỉ đến để xem Diễm thế nào rồi ra về ngay nhưng Trùng thật không ngờ Diễm vẫn vô tư, vẫn cười đùa như không có chuyện gì xảy ra, quá tức, Trùng định đi về luôn nhưng một ý nghĩa vừa thoáng qua, Trùng đặt ly rượu trên bàn, Trùng mời một cô gái đứng ở bên cạnh.

_Tôi có thể mời cô nhảy một bài được chứ....??

Cô gái giật mình nhìn Trùng, vẻ mặt lạnh lùng, kiêu ngạo, bí ẩn của Trùng đã thu hút cô ta, cô ta mỉm cười nói.

_Vâng....!!

Trùng và cô ta cùng nhau bước ra sàn nhảy, Trùng cố ý nhảy gần sát vào người Diễm, thỉnh thoảng Trùng còn giả vờ vô tình quệt nhẹ vào người Diễm, Diễm gồng mình lên vì tức, hai hàm răng nghiến chặt, Diễm muốn quát Trùng một trận, muốn mắng Trùng cho hả cơn giận, nhưng Diễm phải cố nín, không chịu đựng được hơn nữa, Diễm mặt mõi bảo Quân.

_Mình nghỉ thôi anh, em mệt rồi....!!

Quân đang hào hứng, tự dưng bị cắt ngang, Quân hỏi.

_Sao thế...?? Nhạc đang hay, nếu vào bây giờ thì hơi tiếc....!!

Diễm cúi.

_Nếu anh thích thì anh ở lại một mình đi, em vào trước đây....!!

Quân nắm lấy tay Diễm.

_Kia em....!! Em sao thế, sao em lại tức anh, anh có làm gì em đâu....???

Quân quay sang nhìn Trùng, Quân lò mò hiểu nguyên nhân khiến Diễm cáu giận là vì Trùng đang âu yếm nhảy trong vòng tay một cô gái khác, Quân tức.

_Có phải em vì cậu ta nên mới như thế không, trong lòng em anh là gì, sao chưa bao giờ em nghĩ về anh dù chỉ là một chút....!!

Diễm khổ sở giải thích.

_Mong anh đừng hiểu lầm, giữa em và anh ấy thật sự đã kết thúc rồi, sau khi em nhận ra em không phải là vợ của anh ấy, anh ấy cũng đã có người yêu, em không còn hiểu lầm, không còn lừa dối chính bản thân em nữa, bây giờ em và anh ấy chỉ là bạn....!!

_Em có nói thật lòng không, nếu như giữa em và cậu ta không còn gì sao em phải tránh mặt cậu ta, sao chúng không đến chào hỏi họ, tại sao lại không....??

Quân nắm tay Diễm, lôi lại gần Trùng, Quân mỉm cười chào Trùng.

_Chào cậu, vết thương của cậu đã lành chưa....??

Trùng nhìn bàn tay Quân cầm chặt lấy tay Diễm, Trùng lạnh lùng đáp.

_Tôi không sao, nghe nói ngày mai hai người sẽ bay sang bên kia....??

Quân gật đầu.

_Đúng thế, cảm ơn cậu đã đến đây chung vui với gia đình....!!

_Không có gì, tôi đến đây chỉ vì nể lời mời của ông Hải thôi....!!

Quân lồi Diễm đứng sát vào người, ánh mắt của Trường ngày càng tức tối, Trường nhếch mép.

_Sao hai người không nhảy đi...??

_Cô ấy hơi mệt nên có lẽ chúng tôi sẽ nghỉ sớm....!!

_Sao lại nghỉ, nhạc vẫn còn đang chơi, chúng ta phải vui cho hết đêm nay chứ....!!

Cầm lấy tay cô gái đi cùng, Trường hồi thức.

_Hai người cũng nên nhảy đi, tôi và cô ấy phải hoàn thành nốt bài này....!!

Ánh mắt Diễm nhìn Trường không rời, thấy Trường ôm cô gái khác trước mặt mình, lòng ghen tuông trong Diễm bùng lên, quá tức, Diễm bảo Quân.

_Mình cũng nhảy thôi anh....!!

_Nhưng em vừa bảo em bị mệt cơ mà....??

Diễm cười.

_Anh Trường nói đúng, nếu không nhảy thì phí lắm, chúng ta hiếm có cơ hội được vui chơi thỏa thích như hôm nay....!!

_Nếu thế chúng ta ra nhảy tiếp thôi....!!

Diễm và Quân lại nắm tay nhau, cả hai lại say sưa theo điệu nhảy, Diễm muốn trực tức Trường nên không ngại dựa hẳn vào người Quân, không ngại nắm lấy tay Quân, không ngại mỉm cười thật tươi đối với Quân, không biết cách làm của Diễm có tác dụng không, nhưng Trường đã thấy tức giận, đầu đang bốc khói vì hận và vì ghen, đôi môi mím chặt, mặc dù nhảy với cô gái bên cạnh nhưng ánh mắt nhìn Diễm và Quân không rời, Trường ghé sát vào tai cô gái, Trường nói.

_Chúng ta có thể thay đổi tư thế được không....??

Cô ta đỏ bừng mặt, miệng ấp úng.

_Anh nói như thế nghĩa là sao, em không hiểu....??

Trường đáp.

_Em sẽ hiểu ngay thôi....!!

Tay Quân nắm tay Diễm, cả hai dơ lên cao, Diễm xoay một vòng, rất nhanh chóng, người đón lấy Diễm không phải là Quân mà là Trường, Trường bảo Quân.

_Chúng ta có thể đổi bạn nhảy được chứ....??

Bạn đang đọc truyện *Muôn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Diễm hát tay Trường ra, Diễm cúi.

_Anh làm gì vậy, sao anh dám phá ngang điệu nhảy của tôi....??

Quân cũng hơi bức mình, nhưng vì phép lịch sự nên Quân cố nén, gượng cười Quân bảo Diễm.

_Chúng ta đổi bạn nhảy thôi....!!

Diễm ngập ngừng.

_Nhưng mà....!!

_Không sao đâu, em cứ nhảy với cậu ấy đi....!!

_Nhanh lên nếu không nhạc lại hết bây giờ....!!

Trường cầm lấy tay Diễm, Diễm nghiêng răng.

_Nói cho anh biết, nếu anh mà còn dám giờ trò đùa là không xong với tôi đâu....!!

Trường cười thật đều.

_Tôi sợ cô không có sức mà trả thù, vì đêm nay tôi sẽ làm cho cô thờ không nổi....!!

Diễm nhún vai.

_Để xem ai thua ai trước, đừng có quá tự kiêu như thế....!!

Trường bóp tay Diễm thật mạnh làm Diễm nhăn mặt lại vì đau, Diễm cau.

_Anh định giết tôi chết đấy hả, có người nào đối xử với bạn nhảy như anh không....??

_Cô nhầm rồi, tôi không phải là bạn nhảy của cô, cô nên nhớ kĩ điều đó....!!

_Nếu không phải, chúng ta nên kết thúc ở đây....!!

_Chưa gì cô đã cảm thấy sợ rồi à...??

_Tôi nghĩ người đang cảm thấy run sợ là anh mới đúng....??

Trường nhú mày.

_Sợ, cô có nói nhầm không, tôi thấy người đang cảm thấy sợ và đang muốn trốn chạy là cô....!!

Diễm tức điên lên. Diễm hét.

_Anh có thể bớt nói đi được không, tôi thật không ngờ anh lại đa tình như thế, nếu chị Hồng mà biết được, chị ấy sẽ rất đau khổ....!!

_Á....đau....!!

Diễm lại bị Trường bóp tay thật đau, Diễm quát.

_Anh ác vừa thôi, anh thật nhỏ mọn, anh định dùng cách này để trả thù tôi chứ gì....??

Trường cười khẩy.

_Tôi không phải là trẻ con, tôi không phải là loại hèn hạ đi trả thù vật như cô....!!

_Phải tôi trẻ con, nếu anh chê tôi, anh còn nói chuyện với tôi làm gì, tôi cũng đâu có ép anh phải quan tâm đến tôi, không lẽ trên mặt tôi nói với anh là anh phải chào hỏi tôi khi anh đến đây à....??

Diễm bị Trường ôm cứng lấy, Trường gằn giọng.

_Tốt nhất là cô nên im đi, nếu không tôi sẽ gây ra những chuyện mà cô không tưởng tượng được đâu....??

Diễm sợ hãi, Diễm hét nhỏ.

_Buông tôi ra, anh đang làm gì thế....??

_Nhảy, cô không thấy sao....??

_Nhảy cũng đâu cần phải thế, buông tôi ra, anh có nghe tôi nói gì không....??

Diễm càng nói, Trường càng ôm chặt lấy Diễm, hét chịu nổi, Diễm tức giận, Diễm giẫm thật mạnh vào chân Trường khiến Trường phải kêu lên một tiếng, quá đau Trường phải buông Diễm ra, hai tay chồng sườn, Diễm tức giận nói.

_Cho đáng đời, tôi cầu mong là tôi và anh không bao giờ còn gặp lại nhau nữa, chào anh....!!

Diễm dùng dùng bỏ đi, không muốn bị ai quấy rầy nên Diễm đi thật nhanh lên lầu, Trường đứng im nhìn Diễm, lòng Trường tan nát, lại thêm một lần nữa,

Trường không dám nói gì với Diễm, khi Diễm rời khỏi vòng tay Trường. Trường cảm thấy mọi thứ mà Trường đang có đều rời xa Trường, niềm tin, hy vọng cũng không còn.

Ánh sáng, âm nhạc, tiếng cười nói xung quanh chỉ khiến Trường thêm buồn phiền, thêm mệt mỏi, Trường đến chào ông Hải, sau đó Trường ra về, Trường vừa đi ra khỏi cổng, có một bóng đen bám theo Trường.

Người đàn ông mặc một đồ màu xám, mái tóc đã bạc, ông ta khoảng năm mươi, năm mươi sáu tuổi, đầu một chiếc mũ đã bạc màu, khuôn mặt khắc khổ, ông ta gầy mòn nhưng đôi mắt ông ta lại sáng quắc, người đàn ông này có quá nhiều thù hận nên trông ông ta không có lúc nào được vui.

Sau khi quan sát kỹ nhà ông Hải, ném một cái nhìn đầy khinh bỉ và chết chóc, ông ta bước theo Trường. Trường đang đi bỗng khựng lại, Trường linh cảm có người đang theo dõi mình, Trường cao giọng.

_Ai đó, còn không mau xuất hiện đi, lén lút đi theo tôi là có mục đích gì...??

Người đàn ông đó bước lại gần Trường, ông ta run giọng nói.

_Trường...!! Có phải là con đó không...??

Trường giật thót người, mặt Trường trắng bệch, cổ nén tiếng thở dài, Trường hỏi.

_Ông là ai...??

_Con không nhận ra ta là ai sao...??

Trường quan sát người đàn ông trước mặt thật kỹ, càng nhìn Trường càng cảm thấy mù mờ, càng nhìn Trường cảm thấy đầu óc Trường rối tuếch, nước mắt ràn rụa, Trường nói không ra hơi.

_Ông là...??

_Bố đây...!! Bố là bố của con, con không nhớ gì sao...??

Trường gần như khụy xuống đất, mắt Trường nhìn người đàn ông đó không rời, Trường không còn hơi sức nữa, Trường phải dựa vào cây cột mới không khỏi ngã, Trường run rẩy nói.

_Không đúng, bố tôi đã chết rồi, chính mắt tôi trông thấy ông ấy đã tự sát theo mẹ tôi, làm sao ông có thể là bố tôi, ông đang lừa tôi đúng không, tôi không tin...!!

Ông ta đau khổ bảo Trường.

_Bố biết là thật khó khi bắt con phải tin bố là bố của con nhưng bố tin là sau khi bố giải thích mọi chuyện cho con hiểu, con sẽ nhận ra những gì mà bố đang nói là hoàn toàn đúng sự thật...!!

Trong ánh sáng mờ mờ của cây cột điện, Trường không nhìn rõ mặt ông ta nhưng từ phong cách, mọi thứ ở ông ta đều mang lại cho Trường cảm giác quen thuộc, cảm giác gần gũi thân thương.

Cả hai đưa nhau đến một cái quán gần ven đường, trong ánh sáng của nhà hàng, Trường nhìn ông ta thật kỹ, Trường vẫn còn chưa tin ông ta là bố của Trường, sau mười bốn năm Trường luôn nghĩ rằng Trường là một đứa trẻ mồ côi, một đứa trẻ bất hạnh, nay tự dưng có một người đàn ông xuất hiện, ông ta nói ông ta là cha của Trường nên Trường làm sao mà tin ngay được.

Trường hỏi ông ta rất nhiều chuyện, Trường muốn kiểm tra xem những lời mà ông ta nói kia có phải là sự thật không, một đứa trẻ mới có mười hai tuổi đã phải xa cha mẹ, một đứa trẻ luôn phải sống trong thù hận như Trường nên những ký ức tốt đẹp hạnh phúc đã bị Trường bôi xóa gần như hoàn toàn, trong lòng Trường bây giờ chỉ còn lại những ký ức đau thương mà thôi.

Trường hỏi ông ta.

_Nếu ông không chết sau vụ tử tử huyệt đó, sao ông không trở về tìm tôi...??

Ông ta mệt mỏi giải thích.

_Lẽ ra sau cú nhảy đó, bố tưởng bố đã chết nhưng mà bố không những không chết mà còn được người ta cứu, sau khi được chữa lành bệnh, bố có trở về thăm con, tìm con thì được mọi người xung quanh cho biết là con đã được đưa vào trại trẻ mồ côi, bố vội đến đó tìm con ngay nhưng thật không may, bố lại đến chậm một bước, khi bố đến, mấy người ở đó nói con đã được một gia đình bên Úc nhận con làm con nuôi...!!

_Bố đã đi tìm con suốt mười bốn năm nay, không ngày nào là bố không mong tin tức của con, bố tưởng là bố không còn tìm được con nữa nhưng mà thật may mắn ông Trời đã không phụ lòng bố, ông đã cho bố gặp lại được con...!!

Trường nhủ thầm hỏi.

_Làm sao ông tìm được tôi...??

_Hôm bố đi thăm mộ của mẹ con, bố có thấy con đứng khóc trước mộ của bà ấy, con không những khóc mà còn gọi tên của bà ấy, thật là lạ đúng không, bố thật không thể nào tin được, lúc đó bố tự hỏi là tại sao lại có một chàng trai đứng khóc trước mộ của vợ mình, tò mò bố bước lại gần, bố nghe được những lời mà con nói lúc đó, bố kinh ngạc, vừa mừng vừa sợ, bố muốn chạy lại, muốn nhận lại con nhưng bố không dám, bố sợ bố nhận làm người, sợ con là người do ông Hải phái đến để theo dõi bố nên bố lại thôi....!!

_Từ hôm đó ngày nào bố cũng đi theo con, bố muốn biết con thật sự là ai, sau khi nghe tin con bị bọn nó đánh, bố đã vội vã vào bệnh viện thăm con nhưng bố không dám vào mà chỉ dám đứng nhìn con từ xa....!!

_Tất cả mọi chuyện xảy ra với con bố đều biết, bố còn bí mật điều tra thân thế của con, sau khi đã xác minh được con chính là đứa con mà bố đã đánh mất mười bốn năm về trước nên hôm nay bố mới dám xuất hiện trước mặt con, mới dám gọi con một tiếng là con....!!

Trường im lặng, hai dòng nước mắt chảy trên má, Trường sụt sịt hỏi.

_Những lời mà ông nói với tôi là hoàn toàn đúng sự thật chứ...??

Ông ta đau khổ gật đầu.

_Bố không hề lừa dối con, bố mong là con tin bố....!!

Ông ta còn kể lại những kỉ niệm thơ ấu mà Trường đã quên hay chỉ nhớ mang máng, điều khiến Trường đặc biệt chú ý là nội dung bức thư mà ông ta để lại cho Trường trước lúc chết, tuy không thể nhớ rõ ràng được hết tất cả nội dung của nó nhưng điều này cũng chứng tỏ chính ông ta là người đã viết cho Trường, vì kể từ khi nhận được nó, Trường không hề kể cho ai biết, cũng không hề nói lại với ai, chỉ có người nhận và người viết mới hiểu bức thư đó nói gì.

Trường ôm lấy ông ta, vậy là từ nay Trường đã có cha, Trường lau hai dòng lệ trên má, Trường tò mò hỏi.

_Hiện giờ bố đang sống ở đâu...??

_Sau khi tự sát không thành, bố đã chăm chỉ, tu chí làm ăn, bây giờ bố cũng mở được một công ty nhỏ....!!

_Con có thể đến thăm nhà bố được không...??

_Được chứ, sao lại không...??

_Con muốn đi luôn đến đó không...??

_Vâng, ta đi thôi....!!

Ông Đăng đưa Trường đến thăm xưởng sản xuất đồ gỗ của ông, tuy nhỏ hẹp nhưng cuộc sống của ông cũng bớt khó khăn. Sau khi đi thăm một vòng, Trường nhận xét.

_Nếu xưởng của bố có thể mở rộng một chút, con tin là có thể phát triển hơn....!!

_Bố cũng muốn thế nhưng kinh phí eo hẹp nên tạm thời cứ để như thế đã....!!

Bạn đang đọc truyện *Mười Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Hai bố con đang ngồi trong phòng khách, Trường vui mừng nói.

_Bố có thể dọn về cùng sống với con được không...??

Ông Đăng lắc đầu.

_Không nên, bố con ta không nên gặp mặt nhau thường xuyên....!!

Trường kinh ngạc hỏi.

_Tại sao thế, bố còn sống mà bố con ta không thể sống chung nhà, không thể liên lạc với nhau thường xuyên là sao, con không hiểu gì cả...??

_ Ông Hải luôn tin là bố đã chết nên ông ta không đề phòng gì con, nếu bây giờ ông ta thấy bố con ta sống chung nhà làm sao kế hoạch trả thù của hai bố con ta hoàn thành được, nên từ nay con hãy coi bố như một người xa lạ, lúc nào cần bố sẽ liên lạc với con....!!

_ Nếu thế con lại phải xa bố nữa sao, con đã chờ đợi hơn mười bốn năm rồi, lẽ nào bố lại bắt con phải chờ bố thêm nữa....!!

_ Con phải hiểu hoàn cảnh của hai bố con chúng ta chỉ khi nào đã trả thù xong, chúng ta mới có thể đường hoàng sống với nhau....!!

_ Nhưng biết đến bao giờ hả bố....??

_ Nếu con muốn trả thù nhanh chóng thì phải hỏi tại sao cho đến tận bây giờ con vẫn còn chưa chịu ra tay....??

Trường thờ dài.

_ Không đơn giản như bố nghĩ đâu, con phải trải qua mấy vòng phỏng vấn ông Hải mới chịu nhận con vào công ty làm việc, con lại phải mất mấy tháng mới lấy được lòng tin của ông ấy, bây giờ con mới chỉ tiến hành được mấy bước đầu, con không thể vội vã được, vì càng vội vã con sẽ đánh hỏng hết những gì mà con đã cố công tạo dựng trong mấy tháng vừa qua....!!

_ Bố cũng biết ông Hải là một con người cẩn thận, ông ta không hề đơn giản như những gì mà con đã nghĩ ban đầu, ông ta càng cẩn thận chúng ta lại càng phải cẩn trọng, con muốn lần này nếu con ra tay, con phải làm cho ông ta tán gia bại sản, con phải làm cho ông ta sống dở chết dở, con muốn ông ta phải đau đớn mà chết, con muốn ông ta trả giá cho những gì mà ông ta gây ra cho gia đình chúng ta....!!

_ Con nói đúng, mọi chuyện bố trông cậy cả vào con. Bố tin là bằng tài trí của con, con có thể làm được....!!

Ông Đăng quan sát và nhìn Trường thật kĩ, ông hỏi.

_ Có phải con gái ông Hải rất tin tưởng và rất yêu con đúng không....??

Trường ngập ngừng.

_ Sao bố lại hỏi con chuyện đó....??

_ Bố muốn con làm quen và tiếp cận cô gái đó....!!

Trường giật mình.

_ Không phải bố muốn con....??

Ông Đăng gật đầu.

_ Đúng thế, con bé đó chính là điểm yếu của ông Hải, có thể ông ta là một con cáo già, nếu một mình ông ta thì chúng ta khó mà tiếp cận, khó mà trả thù ông ta nhưng con gái ông ta thì lại khác....!!

_ Con bé đó quá ngây thơ, quá trẻ con, nó được con cứu mạng, được con bảo vệ khi nó gặp khó khăn, mặc dù bố của nó không tin tưởng con nhưng nó lại tin tưởng con, bố nghe nói nó còn yêu con nữa, tại sao con không bắt đầu mọi chuyện từ nó....??

Trường thờ dài.

_ Con không thể làm thế, cô ấy chỉ là một cô gái vô tội, bố cô ấy gây ra chuyện không phải là cô ấy, trong chuyện này cô ấy không có liên quan gì cả....!!

Ông Đăng tức giận.

_ Vậy còn mẹ con thì sao, con có biết vì sao mà mẹ con chết không, con có từng nghĩ mẹ con mong muốn gì ở con không, tại sao con không hiểu cho mẹ con, cô ta đúng là vô tội thật nhưng nếu không phải vì bố cô ta liệu gia đình chúng ta có tan nát không, bố thử hỏi ở trên đời này những người ác như ông ta sao lại được ông Trời ưu ái, còn chúng ta, chúng ta là những người tốt lại không có một ngày được sống bình yên, được sống hạnh phúc bên nhau....!!

Ông cầm lấy tay Trường, ông nói từng từ một.

_ Con trai..!! bố biết, con là một chàng trai nhân hậu, nếu như không có chuyện đó xảy ra con và Diễm đã trở thành một đôi thanh mai trúc mã và biết đâu hai con có thể đã kết hôn, đã sinh con nhưng một khi giọt nước đã hắt bỏ đi rồi sẽ không bao giờ lấy lại được, bố mong con hiểu mà hãy tỉnh táo lại đi....!!

_ Bố muốn con làm gì....??

_ Hãy giữ con bé đó lại, hãy làm nó yêu con, kết hôn với con, sau khi hoàn thành xong mọi chuyện con hãy bỏ nó, có như thế bố nó mới nhận được những gì mà bố nó đã gây ra cho gia đình chúng ta....!!

Trường kinh sợ, Trường hét.

_Con không thể làm thế, con chỉ lấy người con yêu, mà một khi đã kết hôn rồi, con không muốn li dị, không muốn hại người vợ tay kẻ gối ấp, làm như thế chẳng khác gì con là một kẻ vô nhân tính. ...!!

Ông Đăng quát.

_Nếu thế con hãy quên trả thù đi, quên hận thù trong lòng con đi, con cũng quên luôn người mẹ đã chết và quên luôn người cha này đi, bố cũng không muốn nhận một người con bất hiếu như con, con đi đi, đi mà sống như con muốn đi, bố mẹ không cần gì ở con nữa, đi đi. ...!!

Trường quỳ xuống, Trường cầu xin.

_Con xin bố đừng ép con làm như thế, còn nhiều cách để trả thù ông Hải, đâu nhất thiết phải làm tổn thương cô ấy. ....!!

Ông Đăng mai mỉa.

_Con nghĩ là con có thể làm được gì, sau khi con bé kia đi rồi, con có thể lấy lý do gì để tiếp cận ông ta, con tưởng ông ta không đề phòng con sao, con nhầm rồi, bố là bạn của ông ta từ thuở nhỏ nên bố hiểu ông ta hơn con, ông ta là người coi của cải, tài sản hơn bất cứ thứ gì trên đời này, ngoài con gái ông ta ra, ông ta không hề còn coi trọng bất kì một ai khác. ....!!

_Nếu con gái ông ta còn ở lại, con còn lý do để tiếp cận ông ta, vì ông ta rất thương con gái, mặc dù ông ta không thích con, ông ta đề phòng con nhưng vì con gái, ông ta phải nể con vài phần, ông ta chỉ có mình Diễm là con nên tài sản của ông ta tất nhiên phải để lại cho Diễm, nếu con lấy được nó, con có thể danh chính ngôn thuận được thừa hưởng số tài sản đó, khi đã nắm được tài sản của ông ta trong tay, con có thể làm gì mà chẳng được. ....!!

_Con có lợi thế vì con được con gái ông ta yêu, tin tưởng con, con lại không biết tận dụng, con định đi đường vòng đến bao giờ nữa, con đã nghe câu ở lâu với hổ sớm muộn gì cũng bị nó nuốt chửng, ông ta là một con người nguy hiểm, càng ở lâu bên cạnh ông ta con sẽ càng sớm lộ cái đuôi của con ra, dù con có tài giỏi đến đâu cũng không thể so bì với một người tinh khôn, từng trải, có kinh nghiệm đầy mình như ông ta. ....!!

Trường im lặng không đáp, lòng Trường đang đau, Trường đang dằn vặt, đang mâu thuẫn, một mặt Trường muốn trả thù, một mặt Trường muốn buông xuôi, Trường muốn được cầm tay Diễm, muốn được cùng Diễm sống hạnh phúc nhưng còn bốn phận làm con, Trường nhắm mắt lại, hai dòng lệ chảy dài trên má, Trường không thể từ bỏ trả thù, Trường không làm được.

Ông Đăng nói thêm.

_Con nên suy nghĩ cho kĩ, cơ hội này không đến hai lần đâu. Nếu con không trả thù thì thôi, nếu con đã muốn trả thù dù con dùng cách gì con cũng làm tổn thương con bé đó, vì con cướp tài sản của nhà nó, đẩy bố nó vào chỗ chết, con nghĩ là nó không hận không ghét con sao, còn nếu con từ bỏ lòng thù hận thì con hãy đến với nó, còn bố, bố phải trả thù, bố không thể từ bỏ được, bố cho con được lựa chọn, bố hy vọng là con lựa hãy chọn cho đúng, hoặc là bố hoặc là con bé đó, hoặc là trả thù hoặc là buông xuôi, tùy con. ....!!

_Bố mệt rồi bố đi nghỉ trước đây, con có nghĩ gì thì cũng nhanh lên vì ngày mai con bé đó đi rồi. ....!!

Cả đêm đó Trường không ngủ được, đúng như lời ông Đăng nói, Trường có một cơ hội tốt, một cơ hội ngàn vàng, Trường được Diễm yêu, được Diễm tin tưởng, nếu Trường nói Trường cũng yêu Diễm, muốn được cùng Diễm nên đôi thì không có ai có thể ngăn cản Diễm lấy Trường, vì ông Hải rất thương con gái, tuy hay ép Diễm làm theo ý ông nhưng tất cả cũng chỉ vì lòng thương con.

Nhưng lương tâm Trường lại không cho phép Trường làm điều đó, nhớ lại hình ảnh ngây thơ, hồn nhiên, trong sáng của Diễm, nước mắt Trường chảy ra, Trường đang dằn vặt giữa trả thù và không trả thù, giữa buông xuôi và không buông xuôi, giữa việc nên chọn bố mẹ hay nên chọn Diễm, tất cả những điều đó làm Trường khó thở.

Chi trải qua có một đêm không ngủ, Trường như già thêm mấy tuổi. Chưa có lúc nào Trường lại mong Trường không gặp Diễm, không cứu Diễm, không thích Diễm mà hãy làm cho Diễm ghét Trường, hận Trường, hãy làm cho Diễm biến mất ngay từ đầu như lúc này.

Trường là một người con có hiếu, Trường không thể từ bỏ cha mẹ, là một người có lòng nhân hậu Trường không thể xuống tay với người mà Trường thích, Trường không làm được, đằng nào cũng đẩy Trường vào ngõ cụt, một bên là tình, một bên là hiếu, Trường phải lựa chọn làm sao đây, Trường phải làm thế nào mới hóa giải được hận thù trong lòng ông Đăng, Trường biết là ông Đăng rất yêu mẹ Trường, ông đã tự tử theo bà ấy cũng đủ biết ông yêu bà ấy như thế nào, làm sao Trường có thể khuyên ông không trả thù, khuyên ông từ bỏ thù hận đối với ông Hải.

Dù con người ta có đau, có sầu, có hận, có muốn nó đến nhanh hay không, thì thời gian vẫn cứ trôi, vẫn phải theo dòng chảy của nó, nó không bao giờ dừng lại, nó cũng không chờ đợi bất kì một ai, nó không chờ ai cả.

Sáng hôm sau, Diễm dậy thật sớm, uể oải ăn cố bát cơm, Diễm lên lầu, sau khi ôm hôn chào tạm biệt cả nhà, Diễm theo ông Hải, Quân, bố mẹ Quân ra sân bay.

Diễm vừa đi vừa quay đầu nhìn lại, lần đi này có thể sẽ lâu Diễm mới trở về, Diễm ra đi vì Diễm muốn chạy trốn, muốn bỏ chạy, Diễm không có dũng khí đối diện sự thật, nếu đã không thể thì ra đi là cách chữa trị tốt nhất, khoảng cách sẽ làm cho con người ta mau quên, mau lấy lại cân bằng.

Nhìn khuôn mặt tươi rói của mọi người xung quanh, Diễm không dấu được tiếng thở dài, không dấu được nỗi đau, Diễm hiểu dụng ý của ông Hải khi để Quân đưa Diễm đi, ông muốn Quân và Diễm có thời gian bên nhau nhiều hơn, ông muốn hai người mau có tình cảm, mau kết hôn, từ lâu ông đã muốn

nhận Quân làm con rể.

Diễm hiểu lòng ông nên không trách ông, người cha nào cũng mong con gái được hạnh phúc, cũng mong con gái được yên bề gia thất, cũng mong con gái lấy được một người chồng tốt.

Thấy Diễm cứ thờ dài mãi, ông Hải hiểu được tâm trạng bồn chồn, lo lắng và bất an của Diễm, ông động viên.

_ Con đừng lo lắng quá, sau khi thu xếp xong công việc ở đây, bố sẽ bay sang Mỹ thăm con. ...!!

_ Ở bên đó con cũng không phải ở một mình vì có anh Quân ở bên con còn gì...??

_ Vâng, con chỉ lo bố có một mình, nhờ đâu bố xảy ra chuyện thì sao...??

_ Con đừng ngốc thế, bố còn có bác quân gia, còn có mọi người ở nhà, họ sẽ thay con lo cho bố, mà con ở bên cạnh bố chỉ khiến bố lo cho con thêm, con không thấy là con ở nhà có mấy tháng, con đã làm cho bố mấy lần đau tim muốn chết, con còn nói gì nữa...!!

Diễm phụng phịu.

_ Lúc nào bố cũng tìm cách bắt nạt con, con vì lo cho bố nên con mới nói thế, không ngờ bố còn nói xấu con nữa...!!

Ông Hải vỗ về.

_ Thôi con cho bố xin, lần nào tranh luận với con, con cũng đều làm nũng, đều ngầy bố, bố sợ con rồi...!!

Diễm cười.

_ Ai bảo bố hay bắt nạt con làm gì, nếu bố đối xử công bằng với con một chút thì đã không có chuyện này xảy ra...!!

_ Con bảo sao, bố có bao giờ đối xử không tốt với con đâu, mà chỉ có con hay cãi lại lời bố, hay làm bố đau đầu...!!

Diễm tức.

_ Bố còn nói, thế ai là người ép con đi du học, ai là người ép con đi làm, ép con đi lấy chồng, bây giờ bố còn ép con bay sang Mỹ chữa bệnh nữa, không phải mọi chuyện con đều phải nghe theo lời bố à...??

Vừa hay lúc đó, chiếc xe rẽ vào cổng sân bay, cuộc nói chuyện giữa hai bố con bị gián đoạn, mắt đỏ hoe, Diễm ôm lấy ông Hải, Diễm nói.

_ Không có con ở bên cạnh, bố nhớ giữ gìn sức khỏe, làm gì bố cũng phải biết nghỉ ngơi, đừng cố quá, nhà mình đâu có thiếu gì, con không muốn bố phải lao碌...!!

Ông Hải giả vờ thờ dài.

_ Biết thế nào được, tại vì con chỉ suốt ngày ham chơi, không chịu lo tu dưỡng làm ăn, nên bố mới phải cố...!!

Diễm tức.

_ Bố lại định chọc giận con đấy à, bố có muốn khi con sang bên đó con không thèm gọi điện về cho bố không...??

Ông Hải vội nói.

_ Bố chỉ đùa con thôi...!!

_ Ai biết bố đang đùa con hay là bố đang nói thật...!!

Bà Phương vui vẻ hỏi.

_ Hai bố con có chuyện gì mà nói chuyện rôm rả thế...??

Diễm cười.

_ Dạ, không có gì đâu ạ...!!

_ Chúng ta vào trong thôi, cũng sắp đến giờ bay rồi...!!

_ Vâng...!!

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Hành lí của Diễm và Quân được mấy người khuôn vác mang đi gửi, năm người tìm một quán gần sân bay, đang ngồi nói chuyện cùng mọi người, nghe tiếng chuông điện thoại reo vang, đứng dậy, Diễm nói.

_Xin lỗi, cháu có điện thoại....!!

Ông Hải nhú mày.

_Ai gọi cho con thế...??

Thấy vẻ mặt lo lắng của mọi người, chắc họ ai cũng sợ Trường gọi cho Diễm, sợ Trường giữ Diễm ở lại, Diễm trấn an.

_Dạ, bạn của con....!!

Ông Hải dặn.

_Nhanh lên nhé, cũng sắp đến giờ bay rồi....!!!

_Dạ, con biết rồi....!!

Diễm bước ra khỏi quán, Diễm hỏi.

_A lô, xin hỏi ai đó....??

_Cô là Diễm đúng không....??

Một giọng đàn ông vang lên làm Diễm giật mình.

_Xin hỏi chú là ai, vì sao chú biết số điện thoại của cháu....??

_Có đúng cô là Diễm không đã....??

_Vâng, chú gọi cho cháu có gì không ạ....??

_Cô có muốn gặp lại Trường không....??

Diễm gần như buông rơi chiếc điện thoại xuống đất, cố lấy lại bình tĩnh Diễm nói.

_Giữa cháu và anh ấy không có gì để nói với nhau cả, mà cháu cũng không hiểu vì sao chú biết số điện thoại của cháu, chú còn biết cháu quen biết anh Trường nữa....??

_Việc đó cô không cần quan tâm, tôi hỏi cô có muốn gặp Trường không....??

_Cháu đã nói rồi, cháu không muốn gặp lại anh ấy....!!

_Ngay cả khi nó đang đứng cách cô không xa....!!

Mặt Diễm trắng bệch, Diễm ngơ ngác nhìn xung quanh, môi Diễm run rẩy. Diễm hét.

_Chú định lừa cháu chứ gì, chú là ai....??

_Thế nào cô có muốn gặp nó không....??

_Không....!!

_Cô quá tàn nhẫn, cô có biết là bây giờ nó đang bị bệnh, đang sống dở chết dở không, mặc dù bị như thế nó cũng cố đến gặp cô, sao cô không thể ra gặp nó dù chỉ là một chút....??

Ông ta thấy Diễm đang dao động, ông ta nói thêm.

_Nó từng cứu mạng cô, vì cô mà nó hết lần này đến lần khác, nó đều gặp nạn, cô không thể vì cái ơn đó mà ra gặp mặt nó một lần hay sao....??

Diễm gào lên.

_Tại sao anh ấy không nói, tại sao ông phải nói thay cho anh ấy....??

_Cô cũng biết nó là một con người cao ngạo, một người không thích bị người khác thương hại, làm sao nó dám nói với cô, tôi vì thương nó, nên mới đầu nó, tôi gọi điện cho cô vì tôi mong cô hãy ra gặp nó dù chỉ nói một câu chào thôi....!!

Diễm run giọng.

_Anh..anh ấy bây giờ đang ở đâu....??

Ông ta vội hỏi.

_Vậy là cô đồng ý gặp nó....??

_Vâng....!!

_Nếu thế cố cứ đi ra công, đầu tiên cô sẽ thấy có một chiếc xe ô tô màu xám, Trường đang ngồi trong đó....!!

Diễm nhú mày.

_Chú có lừa cháu không đó, anh Trường từ xưa đến nay đều đi xe máy, sao tự nhiên anh ấy lại đi xe ô tô....??

Ông ta bật cười.

_Vậy là cô không biết cậu Trường thật sự là ai rồi, cô có biết gia đình cậu ấy giàu như thế nào không....??

Diễm ngơ ngác không hiểu gì cả, Diễm không quan tâm tới gia thế nhà Trường, điều khiến Diễm bận tâm là tình trạng sức khỏe của Trường.

_Anh ấy thật sự chờ cháu ở ngoài đó phải không....??

_Đúng....!!Cháu cứ ra rồi sẽ biết....!!

Diễm cúp máy, ngó vào trong quán, Diễm thờ dài, biết là đi gặp Trường bây giờ là không nên nhưng nếu chưa xác định được Trường có sao không, Diễm không thể yên tâm, Diễm mặc người đàn ông đó có lừa Diễm không chỉ cần biết Trường không sao là được rồi.

Diễm chạy thật nhanh ra công, ở đây có quá nhiều xe ô tô màu xám, nên Diễm không biết là chiếc xe nào.

_Bíp....!!

Tiếng còi xe vang lên khiến Diễm giật mình, Diễm lững thững tiến lại gần chiếc xe, Diễm ngập ngừng nửa muốn mở cửa bước vào trong nửa lại không dám, Diễm sợ bị người đàn ông kia lừa, không yên tâm, Diễm gõ vào cửa kính xe, Diễm gọi.

_Anh Trường....!!

Trong xe đúng là có một người đàn ông đang ngồi, từ ngoại hình đến hình dáng đều giống hệt Trường, thấy anh ta nhăn nhó vì đau, Diễm sợ hãi, vội mở cửa, bước vào trong, Diễm hấp tấp hỏi.

_Anh không sao chứ....??

Ngay lúc đó từ phía sau có một cái khăn bịt chặt miệng Diễm, chỉ sau một giây ngắn ngủi, Diễm chìm sâu vào giấc ngủ. Một giọng sắc lạnh vang lên.

_Đi thôi....!!

_Vâng....!!

Chiếc xe phóng vút đi, để lại sau lưng một làn khói đen.

Sau một đêm thức trắng, Trường đã ngồi suy nghĩ mọi thiệt hơn, Trường là một người trọng tình cảm, Trường có thể hại chính mình nhưng không thể làm tổn thương Diễm, Trường muốn trong cuộc chiến này, Trường và Diễm ở hai thế đối đầu nhau.

Trường không muốn lợi dụng Diễm, lại càng không muốn kết hôn với Diễm, ép Diễm yêu mình chỉ vì muốn lấy gia sản nhà họ Phan, chỉ vì muốn trả thù bố Diễm.

Trường quyết định Trường vẫn trả thù, vẫn khiến ông Hải phải gánh chịu những gì mà ông ấy đã gây ra cho gia đình Trường, Trường cũng sẵn sàng chấp nhận trở thành kẻ thù của Diễm, chấp nhận bị Diễm khinh ghét, nếu Diễm muốn trả thù cho ông Hải, Trường cũng sẵn sàng đón nhận.

Cho Trường một đêm suy nghĩ, ông Đăng đã hỏi Trường lựa chọn con đường nào vào sáng hôm sau.

Trường đã nói hết những suy nghĩ của mình cho ông Đăng biết, ông Đăng chỉ cười nhạt, ông không nói gì, sau đó ông bỏ đi, chỉ còn lại một mình Trường trong căn nhà nhỏ hẹp.

Quá mệt mỏi và quá buồn ngủ, Trường ngủ thiếp đi lúc nào không biết, Trường không hay điện thoại của Trường đã bị ông Đăng mở ra xem, sau một hồi hí hoáy, ông cất trả điện thoại của Trường vào túi quần, trên miệng ông nở một nụ cười chết chóc. Ông thăm thẳm.

_ Con trai, xem ra bố không ép con, con sẽ không nghe lời bố....!!

_ Bố xin lỗi nhưng trong cuộc chiến này, bố nhất định phải thắng, bố không muốn thua ông ta, bố không thể....!!

Ông ta mặc lại bộ quần áo tối hôm qua, đội chiếc mũ đã bạc màu, ông ta mở điện thoại, gọi cho mấy người mà ông ta quen biết trong thời gian ông ta sống lang thang, một kế hoạch bắt cóc Diễm được hình thành.

Trường vẫn còn ngủ say như chết nên không biết gì cả, Trường cũng quá chủ quan khi cho rằng, bố Trường sẽ bỏ qua cho Diễm, sẽ để cho Diễm bay sang Mỹ, trong lòng ông Đăng, hận thù đối với ông Hải quá sâu, mất đi người vợ yêu quý, mất gia sản, lạc mất đứa con mười bốn năm, khiến ông phát điên, nếu ông đã chết thì thôi, một khi còn sống, ông phải trả thù ông Hải bằng được, ông sẽ bất chấp mọi thứ, kể cả phải làm trái pháp luật, kể cả phải trả giá bằng sinh mạng của mình, ngay cả đứa con trai của ông, ông cũng không ngần ngại ép nó bằng được.

Chiếc xe dừng lại cạnh chân một cây cầu, mở điện ông ta gọi điện cho Trường, Trường giật mình thức giấc, Trường hỏi.

_ Ai đó....??

_ Là bố đây....!!

_ Có chuyện gì không bố....??

_ Con có muốn gặp lại Diễm không....??

Trường thờ dãi.

_ Con đã nói là con không muốn làm theo cách của bố, sao bố vẫn còn cố ép con....??

_ Diễm đang ở chỗ bố....!!

Trường ngồi bật dậy, Trường hét.

_ Bố đã làm gì cô ấy....??

_ Con yên tâm bố không làm gì nó cả, bố chỉ cho nó ngủ một chút thôi....!!

_ Bố muốn gì....??

_ Câu này bố phải hỏi con mới đúng....??

_ Con không hiểu ý bố....!!

_ Không có gì là khó hiểu cả, nếu con giúp bố, bố sẽ không bắt cóc cô ta còn nếu không bố buộc phải làm....!!

Trường đau khổ.

_ Con xin bố đừng làm tổn thương cô ấy....!!

Ông Đăng hét.

_ Đừng làm tổn thương cô ấy....?? Con đã yêu nói rồi đúng không....?? Bố cấm con, con biết chưa, bố không cho phép con được yêu nó, không cho phép con có tình cảm với nó....!!

_ Con đã quên bố của nó là ai à, con đã quên vì sao gia đình chúng ta tan nát, con đã quên vì sao mẹ con chết rồi à....??

Trường khóc.

_ Con không quên, nhưng cô ấy vô tội, con mong bố tha cho cô ấy....??

Ông Đăng kích động.

_ Cô ta là con gái của ông ta, trong người cô ta đang mang dòng máu độc ác, mang dòng máu phản trắc của ông ta, bố phải diệt, diệt hết, con có hiểu

không...??

Trường sợ hãi, mặt trắng bệch. Trường run giọng.

_ Con xin bố hãy bình tĩnh lại đi, đừng làm hại cô ấy, có gì con và bố sẽ bàn lại sau. ....!!

_ Không có gì cần bàn ở đây cả, con đã không đồng ý với kế hoạch của bố nên bố phải hành động một mình, có gì con cũng đừng oán trách gì bố, vì chính con là người đã phản lại bố trước. ....!!

_ Nếu bố bắt cóc cô ấy, bố sẽ phải đi tù, bố cần gì phải khổ sở như thế...??

_ Đúng bây giờ bố chẳng cần gì cả, nhưng trước khi cảnh sát bắt được bố, bố sẽ tống tiền ông ta, nếu ông ta chịu nộp tiền chuộc, bố sẽ thả con gái của ông ta còn nếu không bố sẽ giết chết cô ta...!!

Ông Đăng bật cười cuồng dại, bây giờ ông ta trông chẳng khác gì một tên điên.

_ Ha ha ha...!! Bố muốn ông ta ném trái cảm giác mất đi người thân là như thế nào...!!

Hai gối khụy xuống, Trường cầu khẩn.

_ Con xin bố, xin bố hãy nghĩ lại đi, xin bố đừng làm như thế, con xin bố...!!

_ Nếu con muốn bố buông tha cho cô ta cũng được trừ phi con chấp nhận kế hoạch của bố. ....!!

_ Bố biết là con không thể...!!

_ Nếu thế con đừng nói gì vô ích...!!

_ Bố ơi...!! Đừng làm như thế, bố đã tuổi cao sức yếu rồi, sao bố không để mọi chuyện cho con giải quyết, sao bố không thể buông tay đi...!!

Ông Đăng tức giận quát.

_ Con câm đi...!! Một người có trái tim như đàn bà như con thì làm được gì, nếu bố không nhúng tay vào liệu con có gan trả thù không, chỉ vì yêu con nhóc này mà con đã sớm chùn bước, đã sớm có tư tưởng bỏ cuộc.

_ Bố vì hiểu con nên bố mới bảo con kết hôn với nó, con có thể ở bên cạnh nó trong khoảng một thời gian ngắn cũng coi như là có hạnh phúc, tại sao con lại không làm, bố không yêu cầu con phải giết chết ông Hải, bố chỉ yêu cầu con làm cho ông ta trắng tay, làm cho ông ta nghèo khổ, làm cho ông ta thất bại, hiểu thế nào là một kẻ vô gia cư, chỉ như thế thôi, sao con không làm được...??

_ Con biết nhưng mà...!!

Ông Đăng thở dài.

_ Đừng nhưng mà ở đây nữa, thế nào con đồng ý làm theo kế hoạch của bố hay là con muốn bố làm theo ý bố đây, bố nói trước nếu con còn do dự không quyết, con sẽ mất tất cả, vì nếu chẳng may bố bị bắt, người ta sớm muộn cũng biết bố và con có quan hệ với nhau, bố cũng không thể để cho cô ta sống mà trở về với bố cô ta, con chọn đi. ....!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Nghe giọng không còn tỉnh táo của ông Đăng, Trường biết ông Đăng đã bị lòng thù hận làm cho mất hết tỉnh táo và mất hết nhân tính rồi, bây giờ trong lòng ông ngoài trả thù ra, ông không còn quan tâm đến việc gì khác nữa, nếu Trường từ chối yêu cầu của ông Đăng, ông có thể đi tù vì tội bắt cóc tống tiền, biết đâu trong lúc quản trị ông lại giết luôn Diễm thì sao như thế chẳng những Trường mất bố, mất người con gái Trường thích, mất tương lai, mất luôn cả niềm tin.

Đứng trước lựa chọn giữa người yêu và giữa một người bố đầy thù hận, Trường muốn phát điên, Trường quá mệt mỏi, quá chán chường, chưa có lúc nào Trường lại muốn buông xuôi như lúc này.

Trường biết là lúc nào ông Đăng cũng có thể làm hại Diễm, trong lòng ông Đăng, Diễm luôn là một cái gai cần phải nhổ, dù Diễm vô tội nhưng Diễm là con gái của ông Hải – người đã gây ra tất cả bi kịch cho gia đình Trường nên làm sao ông Đăng có thể buông tha cho Diễm.

Xem ra Trường không làm, không đồng ý với yêu cầu của ông Đăng cũng không được, Diễm sẽ được an toàn chừng nào trò chơi giữa Trường và ông Hải còn tiếp tục, nếu kết thúc ngay bây giờ Diễm có thể bị ông Đăng giết chết, hoặc ông không giết mà ông bán Diễm đi đâu thì sao.

Quá sợ hãi, mồ hôi trên trán Trường đang rỏ rùng rùng xuống nền nhà, mặt trắng bệch, Trường run giọng nói.

_ Con đồng ý....!!

Ông Đăng mỉm cười.

_ Nếu con nói ngay từ đầu thì có phải là đỡ cho bố không phải tìm cách lừa cô ta rồi không...??

_ Bố nói cho con biết, bây giờ bố đang ở đâu....!!

_ Bố đang trên đường về nhà....!!

_ Cô ấy không sao chứ ạ....??

_ Nó không sao, bây giờ nó đang ngủ rất ngon....!!

_ Con phải ăn nói với cô ấy như thế nào khi cô ấy tỉnh lại đây....??

_ Có gì mà khó hiểu, chỉ cần con nói là con không muốn nó đi nên con mới làm như thế....!!

Trường thờ dài.

_ Bố tưởng cô ấy ngốc nghếch đến nỗi tin một câu chuyện vô lí và hoang đường như thế ư....??

_ Bố nghĩ một người thông minh như con sẽ biết giải thích như thế nào cho nó hiểu....!!

Ông Đăng nói thêm.

_ Bố hy vọng con không làm cho bố phải thất vọng, nếu con lừa bố, lần sau khi bố bắt được cô ta rồi, bố sẽ không gọi điện để thương lượng với con như thế này nữa đâu, mà bố sẽ tiến hành theo kế hoạch bố đã định trước, con nên nhớ lấy....!!

_ Vâng, con cũng hy vọng bố không làm hại Diễm....!!

_ Con khỏi lo nó vẫn còn giá trị lợi dụng, nếu nó xảy ra chuyện làm sao con có thể lấy nó, làm sao con có thể lấy được gia sản nhà họ Phan, làm sao bố nó vì nó mà uất hận đến chết....!!

Ông ta lại bật cười cuồng dại.

_ Thật là một kế hoạch hoàn hảo, bố muốn nhìn bộ mặt của ông ta sẽ trông như thế nào khi mọi đau khổ, mất mát đều do con gái của ông ta gây ra, ha ha....!!!

Trường nhắm mắt lại, hai dòng lệ lăn dài trên má, biết là trả thù sẽ đau, sẽ hận, sẽ khổ nhưng Trường lại không thể buông tay, bây giờ ông Đăng luôn đứng đằng sau lưng Trường, ông luôn dí dao nhọn vào lưng Trường, Trường không thể không làm, nếu Trường muốn Diễm được an toàn, muốn Diễm được bình an, Trường phải nghe lời ông.

Còn nếu không Trường chỉ nhận được một nỗi đau, một sự mất mát, bố Trường là một người cố chấp, khi đã quyết tâm làm gì ông sẽ không bao giờ từ bỏ, Trường cảm thấy khiếp sợ, chỉ vì muốn ép con trai, ông sẵn sàng bắt cóc Diễm, sẵn sàng đe dọa tống tiền bố Diễm, sẵn sàng giết chết Diễm nếu như ông Hải không chịu nộp tiền chuộc, Trường biết số tiền mà ông Đăng yêu cầu chuộc Diễm phải đáng giá bằng gia sản nhà ông Hải. Ông Đăng muốn nhìn ông Hải phải bị phá sản, phải bị trắng tay, phải uất hận mà chết, có như thế ông mới cam lòng.

Ông làm điều đó bất chấp tính mạng, bất chấp ông có phải tù tội, phải trả giá vì dám làm trái pháp luật, thù hận thật khủng khiếp, nó là một con dao hai lưỡi, nó có thể giết chết kẻ thù, cũng có thể giết chết chính mình.

Điện thoại trong túi quần Diễm vang lên, chắc là mọi người thấy Diễm đi đã lâu mà không thấy quay lại nên họ gọi cho Diễm, ông Đăng cầm lên xem, thấy hiện lên số của Quân, ông tắt luôn nguồn, ông quan sát Diễm, ông gần giọng.

_ Cô cũng xinh đẹp giống hệt mẹ cô, nếu bố cô không gây ra chuyện này thì cô lẽ có và Trường cũng có thể đã nên đôi, cả hai đứa đã là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ, nhưng thật đáng tiếc, mọi chuyện đã không diễn ra theo mong muốn của con người, tôi mong cô đừng oán trách gì Trường, vì nó cũng chỉ là một đứa trẻ vô tội như cô....!!

Ông Đăng bảo người tài xế.

_ Lái xe về nhà tôi....!!

_ Vâng....!!

Ông ta đưa tiền cho một thanh niên ngồi bên cạnh.

_ Cậu diễn tốt lắm. Đây là tiền thưởng của cậu. ...!!

_ Cảm ơn chú. ...!!

_ Nhớ là chuyện này cậu không được nói cho ai biết, nếu không tôi sẽ không tha cho cậu đâu. ...!!

_ Chú yên tâm, on cứu mạng của chú, cháu vẫn chưa trả được, cháu nào dám phản lại chú. ...!!

_ Theo chú cháu nên đi học làm diễn viên đi, cháu hóa trang thành Trường rất giống. ...!!

Anh ta thở dài.

_ Cháu cũng có mong ước đó nhưng cháu lấy tiền đâu để đóng học phí, mà dù cháu có tiền người ta cũng không nhận một tên giang hồ như cháu. ...!!

_ Cháu đừng lo lắng quá, cháu hãy đến xưởng chú làm việc, có gì chú sẽ giúp cháu, còn trường học, người ta đâu có phân biệt ai xấu ai tốt, người ta cũng quan tâm đến quá khứ của người đó lắm gì, chỉ cần từ nay cháu tu tâm dưỡng tính là được. ....!!

_ Vâng, cháu sẽ cố. ....!!

Lái xe lòng vòng một hồi cuối cùng cũng về nhà của ông Đăng, vì sợ Trường phạt ý và sợ Trường biết các mối quan hệ mờ ám của mình nên ông Đăng đã tự lái xe về nhà khi cách nhà ông mấy mét.

Trường đi đi lại lại trước sân, đến khi thấy chiếc xe đang làm lùi tiến vào sân, Trường chạy thật nhanh ra, Trường hốt hoảng hỏi.

_ Diễm đâu. ...??

Ông Đăng cúi.

_ Xem con kia, làm gì mà con phải lo lắng như thế, bố có làm gì cô ta đâu. ...??

Không đợi ông Đăng mở cửa xe, Trường mở cửa, trèo vào trong, Trường thấy Diễm đang ngủ ngon lành bên cạnh, Trường thở phào nhẹ nhõm.

Quan sát vẻ mặt của con trai, ông Đăng cảnh cáo Trường.

_ Bố cấm con có tình cảm với nó, con lấy nó thì được nhưng tuyệt đối không được yêu nó, bố không muốn con phải đau khổ khi hai gia đình thật sự thành kẻ thù của nhau. ....!!

Trường đau khổ.

_ Bố nói những điều đó với con còn có ý nghĩa gì nữa, chẳng phải từ lâu rồi hai gia đình là kẻ thù hay sao. ...??

_ Thôi con lo thu xếp rồi đưa con bé này về nhà con đi, không tí nữa nó tỉnh lại nó lại biết hết mọi chuyện thì hỏng bét. ...!!

Trường ôm đầu.

_ Nhưng con không biết nói gì với cô ấy. ....!!

_ Không nghĩ ra được cách cũng phải cố mà nghĩ, bố giao nó cho con, con muốn làm gì thì làm nhưng con phải kết hôn được với nó, phải khiến ông Hải chấp nhận con làm con rể, phải khiến ông ta giao tài sản cho con, con phải li hôn với nó khi đã nắm được toàn bộ tài sản nhà ông Hải trong tay. ....!!

_ Từ bây giờ bố sẽ không tìm cách làm hại cô ta nếu như con làm đúng theo những gì mà bố nói, còn nếu không, con đừng trách bố, con nên nhớ lấy những gì mà bố nói hôm nay. ....!!

_ Vâng. ....!!

Trường đành phải gật đầu vì không còn cách nào khác, lấy được Diễm là ước mong từ nhỏ của Trường, ngày trước khi hai người còn nhỏ lúc nào Trường cũng bảo Diễm là khi nào lớn lên Diễm sẽ trở thành cô dâu của Trường nhưng sự thật phũ phàng đã khiến Trường phải đau khổ, phải dẫn vật, lấy nhau trong hoàn cảnh này chẳng khác gì giết chết nhau.

Trường bế Diễm, đặt Diễm lên xe, Trường nổ máy, Trường bảo ông Đăng.

_ Chào bố, con đi đây. ...!!

_ Ủ, con nhớ bảo trọng. ...!!

_Con nhớ rồi...!!

Trường đưa Diễm về nhà Trường, mở điện thoại, Trường gọi điện cho ông Hải. Trường muốn nói cho ông Hải biết bây giờ Diễm đang ở chỗ Trường, kế hoạch trả thù bắt đầu.

Ông Hải linh cảm sự mất tích của con gái có liên quan đến Trường, linh cảm của người cha không bao giờ sai, nhìn số điện thoại của Trường, miệng ông nhếch lên.

_Chào cháu...!! Cháu gọi điện cho chú có việc gì không...??

Trường nói thẳng

_Cô ấy đang ở chỗ cháu...!!

Ông Hải gần giọng.

_Cháu muốn gì...??

_Cháu không hiểu ý của chú...??

_Nếu không hiểu chắc là cháu cũng không tìm cách đưa nó đi như thế...!!!

Trường bình thản.

_Xem ra chú rất hiểu cháu...!!

_Tâm ý của cháu không có gì là quá khó đoán, chú nói trước, chú không bao giờ chấp nhận cháu yêu Diễm, không bao giờ...!!

_Chú nghĩ rằng chú có thể ngăn cản được cháu yêu cô ấy sao...??

Ông Hải nhú mày.

_Yêu...?? Cháu có chắc là trong lòng cháu hoàn toàn yêu nó vì xuất phát từ tình cảm tự nhiên hay là cháu tiếp cận nó vì cháu còn có mục đích khác...!!

_Chú đừng phê bình tình cảm cháu dành cho cô ấy, nếu không yêu cô ấy, cháu sẽ không xả thân để cứu cô ấy bất chấp cả tính mạng của mình, không lẽ cháu làm như thế cũng chỉ vì muốn được cô ấy chú ý, nếu thế có phải là cháu ngốc nghếch quá không, ai cũng chỉ có một cái mạng, nếu đã mất đi rồi làm sao lấy lại được, cháu hỏi chú nếu cô ấy xảy ra chuyện chú có xông vào cứu cô ấy bất chấp hậu quả không...??

_Tất nhiên, nó là con gái chú, chú phải bảo vệ nó, phải chăm sóc nó, dù cho có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa...!!

_Chú thấy chưa, nếu cô ấy không quan trọng như thế, liệu chú có sẵn sàng làm mọi chuyện cho cô ấy không, trong lòng cháu cô ấy cũng quan trọng như thế, cháu cứu mạng cô ấy vì cháu thực sự yêu cô ấy, thực sự thích cô ấy, thực sự quan tâm đến cô ấy không phải vì địa vị, cũng không phải vì cô ấy là con gái của chú, chú có hiểu không...??

_Cứ cho là như thế đi, chú có thể trả ơn cho cháu, nhưng chú không thể chấp nhận cháu là người yêu của con gái chú, chú không thể...!!

_Cháu hy vọng là chú không cấm cản cháu đến với cô ấy...!!

_Nếu cháu thực sự yêu nó, cháu hãy để cho nó được hạnh phúc, được bình yên, ở bên cháu nó sẽ không có hạnh phúc, không có tương lai...!!

Trường thờ dài, ông Hải nói không hề sai, ở bên cạnh Trường, Diễm chỉ toàn nhận được đau khổ và nước mắt, hận thù trong Trường quá sâu, bây giờ Trường chỉ lợi dụng Diễm mà thôi, mặc dù Trường không muốn làm như thế này, Trường cũng không thể không làm vì bố Trường luôn quan sát Trường, chỉ cần Trường không tuân theo lời ông, ông sẵn sàng ra tay hại chết Diễm ngay.

Dù Trường có muốn cứu Diễm e rằng cũng không thể, vì Trường không thể đi tố cáo bố Trường tội bắt cóc Diễm, Trường không thể nhẫn tâm làm như thế với bố đẻ, nếu như không tố cáo ông, Trường sẽ không bao giờ gặp lại được Diễm, thôi thì bây giờ tạm thời chấp nhận kế hoạch của ông Đăng, rồi tìm cách hóa giải hận thù trong ông dần dần.

Trường cố nén lòng lại, Trường đang đóng vai một kẻ ác, một kẻ đáng khinh, Trường phải cố mặc dù lòng không hề muốn, nếu Trường buông tay bây giờ, Trường không tưởng tượng nổi hậu quả do bố Trường gây ra nữa.

_Cháu hiểu nhưng cháu không thể từ bỏ cô ấy, cháu mong chú chấp nhận tình cảm của cháu dành cho cô ấy...!!

Ông Hải hét.

_Nó đang ở đâu, cháu hãy mau đưa nó về đây ngay lập tức...!!

_Cháu không thể, cháu đã lỗi được cô ấy đi, thì không khi nào trả cô ấy về lại cho chú, cháu sẽ giữ cô ấy thật chặt....!!

_Cháu định chống đối lại chú đúng không....??

_Tùy chú nghĩ thế nào thì nghĩ, cháu sẽ không hề hối hận với những gì mà cháu làm hôm nay....!!

Ông Hải đe dọa.

_Cháu tưởng là cháu có thể giữ nói ở bên cạnh mãi được sao, có thể hôm nay nó không theo Quân bay sang Mỹ thì ngày mai, ngày kia, chú sẽ đưa nó đi, lúc đó dù cháu có muốn giữ lại nói, e rằng cũng không được, cháu hãy suy nghĩ cho kỹ, đừng để mai sau phải hối hận vì hành động bông bột của cháu hôm nay....!!

Trường kiên quyết nói.

_Có thể chủ tách được bọn cháu nhưng tình yêu mà chúng cháu dành cho nhau thì chú không bao giờ có thể làm được điều đó, dù chú đưa cô ấy đi đâu, cháu cũng đi tìm cô ấy, từ đây sang Mỹ có bao xa, sao cháu lại không thể bay sang cùng cô ấy....!!

Ông Hải gầm lên.

_Cháu đừng thách thức sự chịu đựng của chú, cháu có muốn tương lai sự nghiệp của cháu bị hủy hoại vì quyết định ngu ngốc của cháu ngày hôm nay không....??

Trường cười khẩy.

_Chú đe dọa cháu cũng vô ích, vì cháu không sợ chú đâu....!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Quá tức, ông Hải ôm lấy ngực, ông lão đảo sắp ngã, Quân đứng bên cạnh, Quân đã nghe hầu hết cuộc đối thoại giữa ông Hải và Trường, Quân sợ hãi hỏi ông Hải.

_Chú không sao chứ....??

Ông Hải mặt trắng bệch, thều thào ông bảo.

_Mau lấy thuốc trong túi cho chú uống....!!

_Vâng....!!

Sau khi uống thuốc và nghỉ ngơi ít phút, ông cảm thấy khá hơn. Chiếc điện thoại đặt trên bàn, Quân tức giận nói.

_Cháu có thể thay chú nói chuyện với Trường được không....??

_Ừ, cháu nói đi....!!

Quân tức giận quát Trường.

_Cậu đang giờ trò gì thế hả....??

Trường bật cười.

_Tôi không hiểu ý của anh....!!

_Đừng vờ vịt nữa, cậu có mục đích gì khi không cho Diễm bay sang Mỹ cùng với tôi....???

_Rất đơn giản vì tôi yêu cô ấy....!!

_Yêu cô ấy....?? Liệu có dễ dàng quá không....?? Cậu có hiểu yêu là như thế nào không, một người lạnh lùng và tàn nhẫn như cậu làm sao có thể yêu người khác, làm sao có thể thực lòng với Diễm....!!

Trường hét.

_Không lẽ người như anh mới xứng với cô ấy, người như anh mới thực lòng yêu cô ấy....!!

_Điều này còn phải bàn cãi hay sao, tôi không bao giờ ép cô ấy làm những chuyện mà cô ấy không thích, còn cậu, cậu luôn bắt ép cô ấy, nếu thực lòng yêu cô ấy cậu phải khiến cô ấy hạnh phúc, khiến cô ấy mỉm cười, còn cậu, cậu luôn làm cho cô ấy phải khóc, phải rơi lệ vì cậu, cậu không thấy cậu quá tàn nhẫn hay sao....??

Trường cúi.

_Tôi không cần biết đến mấy cái lí thuyết vớ vẩn của anh, tôi chỉ biết là tôi không thể nhường cô ấy cho anh, chỉ có thể thôi....!!

_Cậu đừng tưởng tôi sẽ để yên cho cậu, cậu dám cướp vợ chưa cưới của tôi, là một thằng đàn ông tôi sẽ dành lại cô ấy bằng mọi cách, cậu hãy chờ đây....!!

Trường mai mỉa.

_Chồng chưa cưới...?? Hình như anh hơi bị nhầm lẫn thì phải, trong lòng cô ấy chưa bao giờ coi anh là chồng, cô ấy chỉ coi anh là một người bạn tốt, còn chuyện anh có là chồng chưa cưới của cô ấy hay không, không phải chỉ dựa vào sự đồng ý và sự chấp thuận của ông Hải mà được, vì tôi sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra, tôi cũng cảnh cáo anh, trong trận chiến này, tôi cũng sẽ tìm mọi cách để có được cô ấy....!!

Nghe giọng đe dọa của Trường, Quân nhủ mảy.

_Cậu tìm cách tiếp cận cô ấy nhằm mục đích gì....??

Trường bông đùa.

_Sao anh và ông Hải, ai cũng nghi ngờ lòng tốt của tôi thế nhỉ, trông tôi giống một kẻ có chuyện, một kẻ đầy thủ đoạn lắm hả....??

_Nếu muốn người khác không nghi ngờ, không tin tưởng, không dò xét thì hãy hỏi lại chính bản thân mình, hỏi xem nếu thực sự mình là người tốt, người quang minh chính đại thì ai nghi ngờ gì cậu, ai dám phán xét cậu....!!

Trường đối đáp lại ngay.

_Vậy là anh không nghe câu, người đi đêm dù có quang minh đến đâu cũng không thoát khỏi sự nghi ngờ của mọi người, tôi là người như thế nào, chỉ cần bản thân tôi hiểu là được rồi, tôi đâu cần phải phanh bụng tôi ra cho mấy người tìm hiểu, làm thế liệu có to chuyện quá không....??

Quân tức nghẹn họng.

_Cậu nhất định không chịu giao Diễm cho tôi....??

_Nếu thế tôi nhất định sẽ kiện cậu tội bắt cóc....!!

_Ha ha ha....!!

Trường bật cười thật to, Trường cười đến chảy nước mắt, Trường vừa cười vừa nói.

_Nếu thế anh làm đi, để xem tôi và anh ai sẽ thắng ai....!!

_Cậu....cậu....!!

Ông Hải thở dài, ông bảo Quân.

_Đưa điện thoại cho chú....??

_Vâng....!!

Ông Hải hỏi.

_Diễm bây giờ đang ở đâu...?? Cho chú nói chuyện với nó....??

Trường cười.

_Xin lỗi chú, bây giờ cô ấy đang ngủ, lúc nữa cháu sẽ đánh thức cô ấy dậy....!!

Ông Hải tưởng Trường đang đùa, tưởng Trường không muốn cho ông nói chuyện với con gái, ông phần uất hết.

_Đưa điện thoại cho nó ngay, tôi không muốn đùa với cậu....!!

Trường cúi.

_Cháu không hề đùa chú, đúng là cô ấy đang ngủ. ....!!

Quá sợ hãi, ông Hải cảm tưởng đất trời sụp đổ. Ông nói không ra hơi.

_Hai đứa đã làm gì chuyện gì rồi hả...??

Hết chịu nổi, ông quát thật to.

_Còn không mau nói nhanh lên. ....!!

Trường quay lại nhìn Diễm, thấy Diễm vẫn còn ngủ ngon. Trường bực mình đáp.

_Chú nghĩ cháu là ai, cháu không đến nỗi bị ối như thế, tuy cháu biết bắt cóc cô ấy đi là cháu sai, nhưng vì yêu cô ấy, vì không muốn rời xa cô ấy nên bắt cóc dĩ cháu mới phải làm thế. ....!!

_Dù cháu yêu cô ấy đến đâu, cháu cũng không thể làm như thế, bác cũng đánh giá con gái bác hơi thấp khi bác cho rằng chúng cháu có thể làm những chuyện mà chưa được sự cho phép của chú. Cháu mong chú đừng bao giờ lặp lại những câu hỏi như thế này nữa. ....!!

Ông Hải dịu nét mặt, tuy không thể chấp nhận nỗi sự thật này nhưng nếu giữa Diễm và Trường vẫn chưa xảy ra chuyện gì, ông vẫn còn có cách để cứu vãn tình thế do Trường và Diễm gây ra.

Ông gần giọng nói.

_Cậu chờ tôi ở nhà cậu, tôi muốn gặp cậu. ....!!

Trường bình thản đáp.

_Vâng. ....!!

Cúp điện thoại, lấy khăn lau mồ hôi trán, đứa con gái này của ông khiến ông mệt mỏi và chán nản quá, nó là đứa chuyên môn đi gây chuyện, ngay từ khi còn nhỏ, nó đã làm ông phải đi giải quyết hết rắc rối này đến rắc rối khác. ....!!

Bà Phương không hài lòng, bà không chấp nhận nỗi sự thật là con dâu tương lai của bà đang ở trong vòng tay của một người đàn ông khác, nếu không phải vì nể ông Hải, bà đã quát to lên rồi.

Bà cau có hỏi ông Hải.

_Con bé Diễm bây giờ đang ở đâu. ....??

Ông Hải buồn rầu đáp.

_Tôi xin lỗi, lỗi này do là do tôi không biết dạy con. ....!!

Mặc dù tức giận nhưng bà Phương cũng dễ dãi nói.

_Tôi hiểu, bọn trẻ bây giờ bông bột không suy nghĩ được chính chắn như chúng ta. ....!!

Ông Hải mệt mỏi dựa người ra sau ghế, đôi mắt ông buồn rầu, ông linh cảm sóng gió bây giờ mới thực sự nổi lên, ông hối hận vì đã không xa thải Trường ngay từ đầu, hối hận vì đã để Diễm và Trường đi cùng nhau, nếu không phải tại ông có lẽ Trường và Diễm sẽ không bao giờ gặp được nhau, nếu chúng không gặp được nhau, sẽ không xảy ra nhiều chuyện như bây giờ.

Ông cảm thấy có lỗi với Quân, với bố mẹ Quân, Quân là một chàng trai tốt, nó không đáng phải nhận đả kích này.

Trên đường về nhà, bốn người không ai nói với ai câu nào, ai cũng có tâm sự riêng, cả bốn người đều thờ dài, họ đang lo lắng cho Diễm, họ không hiểu bây giờ Diễm và Trường đang làm gì.

Lòng ghen tuông đang làm Quân tức giận, đang khiến Quân thêm hận thêm ghét Trường, một thằng đàn ông bị vợ chưa cưới bỏ rơi ở sân bay, đến ngay cả một người đàn ông hiền lành nhất cũng phải tức giận, nói gì đến Quân, từ lúc quen biết Diễm, trái tim Quân đã phải hoạt động gần như quá tải, hết lần này đến lần khác, Quân bị Diễm lừa dối, bị Diễm chơi trò mèo vờn chuột, Quân không biết trong lòng Diễm bây giờ, Quân là gì của Diễm nữa.

Hai tay nắm chặt, mắt vẫn lên, đôi môi mím lại, Quân gồng mình vì tức, chiếc xe rẽ vào ngõ nhà Trường, xe ô tô dừng lại trước một căn hộ nhỏ được sơn màu xanh nhạt, bốn người lục đục bước xuống xe, Trường xuất hiện ngay lập tức hình như Trường có ý đợi bốn người từ lâu lắm rồi.

Quân vừa nhìn thấy Trường, một cú đâm bay thẳng vào mặt Trường.

_Bóp....!!

Trường ngã xuống đất, môi rỉ máu, lồm cồm ngồi dậy, quệt mép, Trường dơ nắm đấm lên, Trường định đánh trả nhưng Trường lại buông ngay xuống, Trường cười khẩy.

_Coi như cú đấm này là tôi trả nợ cho anh, từ bây giờ tôi không còn nợ gì anh nữa....!!

_Bóp....!!

_Bóp....!!

Trường bị hai cú đấm liên tiếp vào mặt, nắm chặt cổ áo của Trường. Quân quát.

_Cậu dẫu cô ấy ở đâu hả....?? ở đâu....??

Hai má Trường bị tím bầm, Trường liếm mép.

_Tại sao tôi phải nói cho anh biết....??

Quá tức giận, Quân lại dơ nắm đấm lên, lần này Trường tránh được, Trường dơ tay lên, khi cú đấm của Trường cách mặt Quân hai centimet, Trường dừng lại, gằn giọng, Trường nói.

_Nếu anh còn tiếp tục, tôi sẽ không nể nang gì anh nữa đâu, anh hãy liệu chừng đấy....!!

Quân chỉ là một anh chàng thư sinh, dù có sức mạnh của một người đàn ông cũng không thể so sánh được với một người biết võ và chuyên môn đi đánh nhau như Trường.

Nếu Trường thực sự ra tay, có lẽ cơ thể Quân sẽ bị bầm dập nhiều chỗ, bà Phương cảm phần hết.

_Cậu đã làm gì Diễm rồi...?? sao cậu dám làm như thế...??

Trường nhếch mép.

_Tại sao tôi lại không thể....??

Bà chữm thẳng vào mặt Trường.

_Cậu đúng là đồ mặt dày, cậu không biết bây giờ Diễm là gì của Quân sao, tại sao cậu dám bắt cóc Diễm trong khi nó sắp sửa lên máy bay với con trai tôi....!!

Trường lạnh lùng đáp.

_Vì tôi yêu cô ấy, câu trả lời của tôi đã làm bà hài lòng chưa....??

Bà Phương mai mỉa.

_Yêu mà đi cướp giật như thế hả...?? Cậu làm như thế có khác gì kẻ cướp...!!

Trường khinh khỉnh nói.

_Nếu không cướp liệu tôi có được cô ấy không, người ta nói nếu muốn có được hạnh phúc mà chỉ ngồi chờ nó đến thì bao giờ tôi mới có....!!

Trường cúi.

_Cô ấy cũng đâu có yêu con trai bà, sao bà dám nói là tôi đang cướp cô ấy từ tay con trai bà, bà nói như thế có phải là quá đáng lắm không...??

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Bà Phương gào lên.

_ Nhưng gia đình hai bên đã gặp mặt nhau, chúng tôi còn dự định làm lễ thành hôn cho hai đứa, cậu chỉ là một người ngoài, cậu không đủ tư cách. ...!!

Trường vẫn ngoan cố cãi.

_ Tôi chẳng quan tâm đến việc tôi có tư cách hay không có tư cách, tôi yêu cô ấy, cô ấy yêu tôi, tại sao chúng tôi không thể ở bên nhau, các người làm cha làm mẹ thì phải hiểu con cái mình muốn gì, cần gì chứ. ....??

_ Chát. ....!!

Ông Hải tát Trường thẳng tay, ông cảm phần hết.

_ Cảm ngay. ....!! Tôi cấm cậu không được phép lại gần con gái tôi thêm một lần nào nữa, nếu để tôi mà thấy cậu còn dám bén mảng lại gần nó, tôi sẽ tống cậu vào tù vì tội bất cóc ngày hôm nay. ....!!

Trong mắt Trường chứa toàn hận thù, Trường nhìn thẳng vào mặt ông Hải, Trường nói từng tiếng một.

_ Ông đừng tưởng ông dọa tôi mà tôi sợ ông, nếu có thể ông cứ làm đi, tôi sẽ chờ ông, chờ ông cho người đến bắt tôi, dù ông dùng cách gì cũng không thể khiến tôi rời xa Diễm được đâu. ....!!

Ông Hải thấy thái độ hỗn xược của Trường, không chịu được ông gầm lên.

_ Cậu hãy chờ đấy, tôi không nói suông đâu, một kẻ cứng đầu và ngạo mạn như cậu nên nhận được một bài học thích đáng. ....!!

Vừa lúc đó Diễm lao đảo đi từ trong nhà đi ra, Diễm ngơ ngác nhìn mọi người xung quanh, hai bốp trán, Diễm thều thào hỏi.

_ Có chuyện gì xảy ra ở đây thế. ....??

Diễm chưa nói hết câu. Trường hôn Diễm, mặt Diễm đỏ bừng, mắt Diễm mở to, tay chân Diễm đông cứng, cơ thể đóng băng, Diễm ngơ ngác không hiểu gì cả.

Bốn người chết lặng, họ không ngờ Trường có thể làm như thế trước mặt họ. Ông Hải tái mặt, môi ông không ngừng run rẩy, trái tim lại bắt đầu hành hạ ông, cổ lấy hết sức tàn, ông quát.

_ Sao chúng mày dám làm như thế, sao chúng mày dám. ....??

Trước khi buông Diễm ra, Trường còn nhếch mép cười nhạt, ánh mắt hận thù càng ngày càng tăng. Quá tức giận, quá xấu hổ vì hành động vô si của đứa con gái, ông dơ tay lên.

_ Chát. ....!!

Người bị ông đánh trúng không phải là Diễm mà là Trường, Trường cười nhạt.

_ Tôi hy vọng là ông hiểu ông đang làm gì. ....??

_ Mày...mày. ....!!

Cho đến tận lúc này Diễm vẫn không hiểu tại vì sao Diễm đang ở nhà Trường, tại vì sao tất cả mọi người lại đang ở đây.

Quân mặt hầm hầm vì tức giận, vì ghen, Quân nhìn Diễm và Trường trừng trừng, không kiềm nén được cơn giận dữ đang trào dâng. Quân lại dơ nắm đấm lên, Trường nhanh chóng đỡ được cú đánh của Quân.

_ Bốp. ....!!

_ Chát. ....!!

Lần này người bị đánh là Quân, Diễm sợ hãi hét to.

_ Hai anh đang làm gì đấy. ....?? Tại sao lại đánh nhau. ....??

Bà Phuong đã cố nín nhịn từ sân bay về tận đây, bây giờ trông thấy thằng con trai bị Trường đánh, bà gào lên.

_ Cô còn nói được như thế nữa hay sao, sao cô có thể làm thế, nếu cô không yêu con trai tôi, tại sao cô lại reo hy vọng cho nó, nó đã vui mừng biết bao, hạnh phúc biết bao khi cô đồng ý bay cùng nó sang Mỹ, thế mà cô dám bỏ rơi nó ở sân bay để đi theo tên đàn ông không ra gì này. Cô tàn nhẫn quá, độc ác quá. ....!!

Ông Trương gần giọng bảo Trường.

_ Tôi thấy như thế là đủ rồi đấy, nếu cậu không muốn vào tù vì tội hành hung người khác, đề nghị cậu hãy dừng tay ngay lập tức. ....!!

Trường thách thức.

_ Ông cứ kiện đi, vì người đánh tôi trước là con trai của ông không phải tôi, tôi muốn biết pháp luật sẽ bênh ai, con ông hay tôi. ....!!

Nước mắt ràn rụa, Diễm khóc nức lên, thấy Quân nằm bẹp dưới đất, Diễm vội quỳ xuống, Diễm lo lắng hỏi.

_ Anh có sao không. ....??

Quân đẩy Diễm ra, Quân cười khẩy.

_ Cô biến đi, từ sau đùng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi không muốn nhận lòng thương hại của cô, chuyện kết hôn của chúng ta coi như bị hủy bỏ. Tôi hy vọng là cô tìm được hạnh phúc bên cạnh cậu ta. ....!!

Quân được ông Trương đỡ đứng dậy, bà Phương vừa khóc, vừa lau khuôn mặt tím bầm của con trai, bà đau khổ hỏi.

_ Có sao không con, có cần bố mẹ đưa đi bác sĩ không. ....??

Quân mệt mỏi đáp.

_ Không cần đâu. Mình về nhà thôi bố mẹ. ....!!

_ Ủ. ....!!

Trước khi theo Quân ra xe, ông Trương nói.

_ Tôi đã từng mong tôi và ông có thể làm thông gia nhưng mà xem ra chúng ta không có duyên, chào ông. ....!!

Bà Phương cảm phẫn nói.

_ Tôi sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng đâu, ông đừng tưởng như thế này là xong, từ nay về sau gia đình tôi không còn muốn làm ăn hay muốn có bất kì quan hệ gì với gia đình ông nữa. ....!!

Diễm khóc lóc, Diễm cầu xin.

_ Cháu xin bác, tất cả cũng chỉ là hiểu lầm thôi. ....!!

Chỉ thẳng tay vào mặt Diễm, bà Phương nói bằng giọng.

_ Còn cô, cô là một đứa con gái trác nết, có chồng chưa cưới rồi mà còn dám đi yêu đương nhút lung tung, gia đình tôi không có loại con dâu như cô. ....!!

Nói xong câu đó bà Phương cùng ông Trương ra xe đi về nhà, sức chịu đựng của ông Hải có giới hạn, những lời sỉ nhục của vợ chồng ông Trương như những nhát dao bổ vào đầu ông, ngã lăn ra đất, ông bất tỉnh nhân sự.

Diễm gào lên.

_ Bố. ....!!Bố. ....!!

Ông Hải nhanh chóng được đưa vào bệnh viện, vì quá căm hận Trường nên Diễm không nói một câu nào, ngay cả nhìn Trường, Diễm cũng không thèm nhìn. Bây giờ Diễm hận Trường thấu xương, Diễm hận không thể bóp chết Trường, nếu bố Diễm có mệnh hệ gì Diễm sẽ oán hận Trường cả đời, sẽ phải trả thù Trường, ôi tình và hận nó giống như một sợi chỉ, nếu như không biết nâng niu, không biết trân trọng, mọi chuyện có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Đây chỉ là bước đầu của kế hoạch trả thù mà đã khiến mọi chuyện trở nên căng thẳng đến không chịu nổi rồi, nếu mai sau Trường thực sự ra tay, thì có lẽ bố con Diễm không thể chống đỡ nổi.

Nhìn khuôn mặt tái xám, xanh xao, nước mắt ràn rụa của Diễm lòng Trường đau đớn, trái tim rỉ máu nhưng nếu không làm thế Trường không thể lấy được Diễm, Trường không thể phá tan cái đám cưới đã được định sẵn từ trước kia. Trường thì thầm

_ Xin lỗi em, ngàn lần xin lỗi em. ....!! anh không cố ý làm tổn thương em, nhưng anh không còn có cách nào khác cả. ....!! Anh mong em hiểu cho anh. ....!!

Bác sĩ nhanh chóng đưa ông Hải vào phòng hồi sức, Trường và Diễm ngồi đợi ở ngoài hành lang, Diễm im lặng không nói một câu gì kể từ lúc ông Hải bị ngất cho đến bây giờ.

Trường lên tiếng.

_ Anh. anh xin lỗi, anh không cố ý. ....!!

_.....!!

_Thôi nào, nếu em có trách mắng hay giận dỗi gì anh thì em cũng phải lên tiếng, anh mới biết được chứ....??

Diễm lạnh lùng.

_Một kẻ độc ác như anh, tôi không có gì cần nói....!!

_Anh xin em, anh làm thế cũng chỉ vì bất đắc dĩ, anh thực lòng không muốn làm tổn thương em....!!

_Không muốn ư...?? Sau tất cả những chuyện mà anh gây ra cho tôi, anh chỉ nói một câu anh xin lỗi là giải quyết được hết tất cả mọi chuyện ư....??

_Anh nghĩ tôi chỉ là một quân cờ, một món đồ chơi cho anh giải trí thôi sao....??

_Em cũng phải hiểu cho anh, nếu anh không làm thế, em sẽ bay sang cùng với Quân. Anh yêu em làm sao anh có thể đứng im nhìn em đi theo anh ta, anh không làm được....!!

Diễm đau khổ.

_Anh đừng tìm cách lừa gạt tôi nữa, nửa tháng trước anh nói anh yêu chị Hồng, nửa tháng sau anh nói anh yêu tôi, làm sao mà tôi tin anh được....!!

Trưởng cầm lấy tay Diễm, Diễm hất bỏ tay Trưởng ra, Diễm quát.

_Đừng có đụng vào người tôi....!! Từ nay tôi cũng cầu xin anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi không muốn gặp lại anh, anh đã khiến cho bố tôi suýt chết, nếu anh còn ở đây tôi sợ rằng ông sẽ học máu mà chết, nên tôi cầu xin anh đừng làm phiền tôi, đừng bao giờ tìm tôi, đừng đến nhà tôi, anh hãy đi đi....!!

Trưởng khinh khỉnh đáp.

_Em nghĩ rằng anh sẽ làm theo lời của em sao....??

Diễm tức giận.

_Tôi phải làm gì anh mới chịu buông tha cho tôi....!!

_Em thừa hiểu là anh không làm được, nếu thực sự anh muốn em rời xa anh, thì anh đã không giữ em lại làm gì....??

_Giữ tôi lại ư...?? Anh dùng cách đó mà anh bảo là giữ tôi lại ư, nếu anh thực sự yêu tôi, quan tâm đến tôi anh sẽ không làm tổn thương tôi, không khiến bố tôi vì quá tức giận đến nỗi phải ngắt xi, anh đang lừa dối tôi, mục đích của anh là bố tôi đúng không, anh đang muốn chọc tức bố tôi, anh đang dùng tôi như một quân cờ của anh, anh thật dễ tiện, thật xấu xa, tôi khinh ghét anh....!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Trưởng cười khẩy nghĩ.

_Chỉ mới nếm trải một chút mà cô đã không chịu đựng được rồi à, còn tôi thì sao, vì bố của cô mà người mẹ của tôi phải chết, người bố mà tôi kính trọng phải tự sát theo bà, ông tuy được cứu sống nhưng còn đâu một người cha hiền lành mà tôi từng biết nữa, còn tài sản nhà tôi, gia đình tôi vì bố cô đều bị tan nát hết cả, vậy thì ai mới là người nên oán giận, nên căm hận ở đây....!!

Diễm đuổi Trưởng.

_Anh về đi, tôi không muốn sau khi bố tôi tỉnh lại, ông lại uất lên, mong anh đi cho....!!!

Trưởng thở dài.

_Thôi được rồi để anh đi, anh hy vọng là sau khi lấy lại được bình tĩnh, anh và em sẽ nói chuyện với nhau sau....!!

Diễm hét.

_Tôi đã nói là giữa tôi và anh không có gì để nói với nhau....!!

_Em không thể tha chứ cho anh được sao....??

Diễm chán nản.

_Giữa tôi và anh không có quan hệ gì để mà tha thứ hay không tha thứ....!!

_Nhưng mà....!!

Diễm quát.

_Anh còn không mau đi đi, hay là anh định để tôi phải quỳ xuống đây thì anh mới chịu đi....!!

Trường vội nói.

_Anh đi ngay bây giờ, em đừng làm thế....!!

Chờ cho Trường đi khuất, Diễm khóc nức lên, vậy là mọi chuyện đều đã hỏng hết, bố Diễm và Trường đã ở hai phía đối đầu, bố mẹ Quân khinh ghét Diễm, nhắc đến bố mẹ Quân, Diễm sợ hãi, vội mở máy điện thoại đi động, Diễm gọi điện cho Quân.

Diễm gọi điện cho Quân nhiều lần nhưng Quân không chịu bắt máy, biết là Quân giận, Diễm chỉ còn biết ôm lấy mặt khóc nức nở.

Một lúc sau cô ý tá đi ra, Diễm vội hỏi.

_Bố em có sao không hả chị....??

Chị y tá lắc đầu.

_Chị cũng không rõ lắm, em hãy hỏi bác sĩ đi nhé....!!

_Vâng, cảm ơn chị....!!

Một lúc sau, bác sĩ đi ra, Diễm đứng bật dậy, mặt trắng bệch, Diễm hỏi.

_Bố cháu thế nào rồi hả bác sĩ....??

_Tình hình sức khỏe của ông ấy không được tốt lắm, ông ấy cần được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng....!!

Diễm sụt sịt.

_Liệu có nguy hiểm đến tính mạng không ạ....??

Bác sĩ lắc đầu.

_Ông ấy đã qua cơn nguy kịch, chỉ cần tránh bị xúc động mạnh là ông ấy lại bình thường như trước thôi....!!

_Dạ, cháu có thể vào thăm bố cháu được không....??

_Cháu vào đi....!!

_Cảm ơn bác sĩ....!!

_Không có gì....!!

Diễm mở cửa phòng bệnh, ông Hải bị dây cảm đầy người, đau xót, Diễm khóc nức lên, chưa có lần nào lại khiến Diễm hối hận và cảm thấy tủi thẹn như lần này, bây giờ ông Hải nằm đây, ông nằm như chết, Diễm mới thấu hiểu được giá trị của sự sống, mới hiểu được tình cảm của ông dành cho Diễm to lớn như thế nào, Diễm nguyện cầu nếu như ông Hải có thể tỉnh lại được, Diễm sẽ làm theo lời của ông một cách vô điều kiện.

Nắm lấy tay ông, nước mắt ràn rụa, Diễm run giọng nói.

_Bố....!! hãy tỉnh lại đi bố, con là con gái của bố đây....!!

_Con biết con sai rồi, con không nên cãi lại lời của bố, con nên vâng lời bố lấy anh Quân làm chồng, con nên vâng lời bố ngoan ngoãn ở nhà, nên vâng lời bố không đi quậy phá ở bên ngoài, con nên làm như thế đúng không bố....!!

_Con hứa là nếu bố có thể tỉnh lại, con sẽ không cãi lại lời bố nữa, con sẽ cố gắng làm theo lời của bố....!!

Diễm khóc nức lên.

_Bố ơi....!! Bố hãy tỉnh lại đi...!!Hãy mở mắt nhìn con đi...!!

_Bố đừng nằm mãi như thế được không bố....!! Con xin bố, xin bố đừng làm con sợ, con chỉ có một mình bố là người thân duy nhất, nếu bố có mệnh hệ gì làm sao con sống nổi đây...!!

_Con xin bố, xin bố đừng bỏ con lại một mình, con sợ lắm bố có biết không....??

Diễm gục đầu lên ngực ông Hải, Diễm khóc nức nở, lòng Diễm tan nát, chưa có lúc nào tình phụ tử lại bùng lên dữ dội trong lòng Diễm như lúc này.

Ở ngoài cửa phòng bệnh, thoáng có một cái bóng đang đứng, đôi mắt ông ta nhìn trừng trừng vào trong, trên mặt ông ta nở một nụ cười thỏa mãn và tàn ác, ông ta lăm bằm.

_Kịch hay vẫn còn ở phía trước, tôi hy vọng là ông sẽ không ra đi sớm như thế....!!

Đứng một lúc, ông ta bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Chưa có hôm nào Quân lại uống say, lại buồn như hôm nay, từ xưa đến nay Quân chưa từng yêu một cô gái nào, suốt ngày Quân chỉ cắm cúi vào học tập, vào công việc kinh doanh của gia đình.

Từ khi Diễm xuất hiện, mọi thói quen của Quân hoàn toàn đảo lộn, Quân đã bị tính cách ngây thơ, hồn nhiên trong sáng của Diễm thu hút, từ bạn hóa thành tình yêu lúc nào không hay, Quân vui mừng vì bố mẹ Quân đã chọn cho Quân một người con gái Quân có thể yêu, có thể lấy lại vợ nhưng thật không ngờ trong lòng cô ấy, Quân mãi vẫn chỉ là một người bạn thân, một người có thể cho cô ấy nói chuyện, cười đùa, không phải là người cô ấy có thể trao trái tim, không phải là người cho cô ấy dựa vào, không phải là người cho cô ấy mơ về từng đêm, Quân không phải là người đó, có lẽ trong suốt cuộc đời này Quân cũng không thể.

Trong cơn say, hình bóng của Diễm lại chập chờn trong giấc mộng, Quân vuốt mặt cho tỉnh táo, vừa cười vừa uống, Quân lè nhè.

_Cô là ai...?? Vì sao tôi lại phải đau khổ vì cô thế này....???

_Cô có biết cô là người phụ nữ đầu tiên tôi yêu, người đầu tiên tôi trao cả trái tim mình, nhưng mà xem ra tôi đã trao nhầm người, cô tàn ác quá, cô lạnh lùng quá, nếu cô không yêu tôi, sao cô phải dùng cách đó để trả thù tôi....!!

_Tôi căm hận cô, tôi khinh ghét cô, thằng đó có gì hơn tôi mà tại sao cô lại làm thế với tôi....!!

_ha ha ha...!! Thật là đau, thật là khổ, thôi thì tình ta nên chia đôi, cô đi đi, đi đến với hắn đi, còn tôi, tôi sẽ cố quên cô, cô cầu chúc cho cô được hạnh phúc....!!

Quân lại uống như điên, một người không bao giờ bước vào vũ trường như Quân, hôm nay là lần đầu tiên Quân đến đây, lần đầu tiên Quân sống buông thả như thế này.

Uống hết bốn chai rượu Quân đã say mềm, điện thoại của Quân không ngừng reo vang, Quân vợ nó xuống sàn nhà, khó khăn lắm Quân mới nhặt được nó lên.

Quân không cần biết ai đang gọi cho mình, Quân lè nhè hỏi.

_Ai thế....??

Diễm sụt sịt.

_Là em đây. Em xin lỗi, bây giờ anh đang ở đâu....!!

Quân cúi.

_Cô là ai, tại sao cô lại biết số điện thoại của tôi, tôi không quen biết cô, tôi cúp máy đây....!!

Nghe giọng toàn mùi rượu của Quân, Diễm kêu lên.

_Anh say rượu à...?? Bây giờ anh đang ở đâu...!!

Tiếng hét của Diễm khiến Quân nhắm mắt, Quân bực mình.

_Cô có thể nói nhỏ một chút được không...?? Tôi hỏi cô là ai, sao cô không chịu nói...!!

Diễm dờ khóc dờ cười.

_Em là Diễm đây, anh không nhận ra em à...??

_Diễm...?? Tôi có quen biết cô không...??

Diễm không còn chịu nổi nữa rồi, Diễm khóc.

_Em biết là em đang làm tổn thương anh, em mong anh tha thứ cho em, thật lòng em không hề muốn chuyện đó xảy ra...!!

Mắt Quân nhắm lại, tai vẫn còn nghe điện thoại, Quân gục xuống bàn, rượu đã làm Quân dễ dàng chìm vào giấc mộng, Diễm thấy mình nói lâu như vậy rồi mà Quân không có động tĩnh gì. Diễm vội nói.

_Anh Quân...!! Anh có ở đó không...?? Anh Quân...!!

Diễm hỏi hai ba lần như vậy mà không thấy Quân bảo nào, vừa lo vừa sợ, Diễm hét.

_Anh Quân...!! Anh có sao không...?? Mau trả lời em đi...!!

Bây giờ Quân đã ngủ như chết nên không còn biết gì nữa, Diễm bồn chồn lo lắng không yên, bây giờ Quân ở đâu, Diễm cũng không biết nên Diễm không thể đi tìm.

Bí thế, Diễm đành gọi điện cho bà Phương, biết là bà căm ghét mình, nhưng vì lo cho Quân nên Diễm đành chịu để cho bà chửi rủa.

Bà Phương căm phẫn hét Diễm.

_Cô còn dám gọi điện đến đây nữa sao...?? Thằng Quân nó vì cô mà phải chịu nhục, chịu đau khổ, cô vẫn còn chưa hả lòng sao...??

Diễm khổ sở giải thích.

_Cháu thành thật xin lỗi, thật lòng cháu không hề có ý làm tổn thương anh ấy, cháu mong bác tha thứ cho cháu...!!

_Tha thứ, cô có nghĩ như thế là quá đơn giản không, sau khi cô gây ra mọi chuyện, cô chỉ nói một câu xin lỗi đơn giản như thế là xong à...??

Diễm khóc, biết là khó mà làm vui đi con giận trong lòng bà Phương, Diễm tin là thời gian trôi qua đi, bà có thể tha thứ cho Diễm phần nào.

Diễm lo sợ hỏi.

_Anh Quân có nhà không hả bác...??

Bà Phương mai mỉa.

_Cô hỏi nó làm gì, không phải bây giờ cô đã tìm được tình duyên mới, cô nên ở bên cạnh cậu ta, nên tận hưởng hạnh phúc mới của cô hơn là phải gọi điện hỏi thăm một thằng đã bị cô làm cho đau khổ, làm cho đau đớn à...??

_Cháu xin bác, xin bác làm ơn nói cho cháu biết anh Quân có nhà không...??

_Tôi không cần phải nói cho cô biết, cô cũng đừng bao giờ gọi điện đến đây nữa, tôi không muốn cô có bất kì quan hệ gì đối với con trai của tôi...!!

_Kìa bác...!!Bác làm ơn...!!

_Tôi đã nói là cô hãy thôi đi, cô có nghe không...!!

Nói xong câu đó, bà Phương cúp luôn máy, Diễm đau đớn gục mặt xuống khóc nức nở, Diễm không muốn mất đi tình bạn dành cho Quân, lại càng không muốn làm tổn thương Quân.

Diễm đi đi lại lại, quá lo lắng, Diễm vội chạy ra cổng bệnh viện, biết là khó tìm được Quân nhưng thà đi tìm Quân, còn hơn ngồi một chỗ mà lòng lúc nào cũng phải lo lắng không yên.

Diễm gọi điện thoại liên tục cho Quân. Nhưng không lần nào Quân bắt máy, đang chán chường, Diễm nghe một tiếng alo. Diễm vui mừng nói ngay.

_Xin hỏi ai đấy...??

_Tôi là phục vụ của quán bar...!!

_Anh làm ơn cho tôi biết chủ nhân của chiếc điện thoại này thế nào rồi...??

_Anh ta đang ngủ....!!

_Anh có thể cho tôi em biết quán bar đó tên gì được không...??

_Không có vấn đề gì...!!

Diễm vội nghĩ nhớ tên quán và tên đường do anh chàng phục vụ quán cung cấp. Diễm bảo tài xế xe tắc xi.

_Anh làm ơn đưa em đến quán bar Hoàng Hôn....!!

_Được, anh sẽ đưa em đến đó ngay....!!

Trên đường đến quán bar đó, Diễm không ngừng cầu trời, cầu phật.

_Mong anh ấy không bị làm sao, nếu anh ấy xảy ra chuyện gì mình sẽ ăn năn hối hận cả đời....!!

Khi xe đến nơi. Diễm dặn.

_Anh chờ em một chút, em vào đón bạn rồi ra ngay....!!

_Ừ em đi đi nhưng mà nhanh lên nhé....!!

_Vâng....!!

Diễm chạy thật nhanh vào quán, ngó dáo dác xung quanh, Diễm không tài nào chen lấn nổi vào trong vì ở đây đông người quá, tiếng nói chuyện, tiếng cười, tiếng nhạc ồn ào, mùi thuốc lá, mùi rượu, mùi nước hoa nồng nặc khiến Diễm cảm thấy khó thở.

Chen được vào trong làm Diễm buốt bả mồ hôi, Diễm vì quá mệt mỏi, quá lo lắng nên phải mất một lúc lâu, Diễm mới nhìn thấy Quân đang ngủ ngon lành trên một chiếc bàn cạnh quầy, trên bàn bày la liệt toàn chai rượu rỗng, ly tách đồ lung tung.

Mất đồ hoe, Diễm lay Quân.

_Anh Quân, dậy đi, chúng ta cần về nhà....!!

_Anh Quân, anh có nghe em nói gì không...??

Diễm thở dài, sức một cô gái yếu đuối và mỏng manh như Diễm làm sao diu Quân ra xe nên Diễm đành nhờ phục vụ của quán. Cả hai, người bên phải người bên trái, vượt qua một rừng người, họ mới lẻ được thân xác ra xe.

Đưa tiền cho anh ta, Diễm mỉm cười.

_Cảm ơn anh....!!

_Không có gì....!!

Trèo vào trong xe, Diễm bảo anh chàng tài xế.

_Mình về thôi anh....!!

_Em định đi đâu...??

Diễm quay sang nhìn Quân, Diễm thở dài.

_Về nhà anh ấy....!!

_Em bảo sao...??

Diễm đọc địa chỉ nhà Quân cho anh chàng lái xe nghe, anh ta theo chỉ dẫn của Diễm, rẽ phải, đi thêm mấy cái ngã tư, cuối cùng chiếc xe dừng lại trước cổng một căn biệt thự bốn tầng, mở cửa xe, bước xuống, Diễm dặn.

_Anh chờ em một chút, em đưa anh ấy vào nhà là em ra ngay....!!

_Em đi đi....!!

Bấm chuông cửa, Diễm hồi hộp chờ đợi, Diễm đang cố nén chịu cơn giận bùng phát của bố mẹ Quân, Diễm hiểu nên không trách họ mà ngược lại người nên tự trách ở đây là Diễm.

Bấm chuông một lúc lâu mà không thấy ai ra mở cửa, Diễm bực mình gọi to.

_Xin hỏi có ai ở nhà không ạ....??

Gọi hai ba lần mà không thấy ai bảo nào, đang lo không biết nên để Quân ngủ ở đâu, bà quản gia ra mở cổng cho Diễm. Diễm vui mừng chào bà.

_Chào Di, bố mẹ của anh Quân có nhà không ạ....??

Bà lắc đầu nói.

_Họ đều đi làm cả rồi....!!

Diễm nhủ mày, nếu bố Quân đi làm thì còn chấp nhận được, còn bà Phuong, bà chỉ ở nhà vui chơi, hưởng lạc, làm sao có chuyện bà chịu đến công ty làm việc.

Diễm mặc dù thắc mắc nhưng không tiện hỏi, bây giờ điều quan trọng là đưa được Quân lên phòng.

Diễm nhờ bà quản gia.

_Di làm ơn phụ cháu đưa anh Quân lên phòng....!!

Bà giúp việc lo lắng hỏi.

_Cậu ấy bị làm sao à....??

_Anh ấy chỉ bị say rượu thôi....!!

_Nếu thế chúng ta nhanh đi đưa cậu ấy lên phòng đi....!!

_Vâng....!!

Hai người phụ nữ dìu Quân lên phòng, lên đến được lầu hai, Diễm thở không ra hơi, bà quản gia cũng thế, quệt mồ hôi trán, Diễm nói.

_Anh ấy cháu nhờ Di chăm sóc, cháu có việc nên cháu phải về trước đây....!!

_Ở đây chơi thêm lúc nữa đi cháu, cháu cũng nên ngồi nghỉ một lúc rồi hãy về, trông cháu mệt mỏi quá....!!

Diễm lắc đầu.

_Dạ, không được đâu, vì bố cháu đang nằm trong bệnh viện, tài xế tắc xi đang chờ cháu ngoài cổng, cháu phải đi....!!

Bà quản gia vội rót một cốc nước lọc cho Diễm, bà hỏi thúc.

_Cháu uống nước đi, uống đi cho tỉnh người....!!

_Cảm ơn Di....!!

_Cháu đừng khách sáo như thế....!!

Bà quan tâm hỏi.

_Bố cháu bị làm sao....??

Diễm thờ dãi đáp.

_Bố cháu bị suy tim nên chỉ cần xúc động mạnh một chút là bố cháu lại lăn ra bất tỉnh....!!

Bà quản gia an ủi Diễm.

_Chỉ cần bố cháu được chăm sóc và nghỉ ngơi tốt là sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu....!!

Diễm mỉm cười.

_Cháu cũng mong là thế....!!

_Cháu đi theo cậu Quân thế này, ai trông nom bố cháu....??

_Bác quản gia đang trông bố cháu ở bệnh viện, nên cháu mới yên tâm đi tìm anh Quân...!!

_Nếu có ông ấy trông bố cháu rồi thì cháu cũng nên ở đây chơi thêm một lúc nữa rồi về, còn anh chàng lái xe tắc xi để Di nói với anh ta một tiếng là được.....!!

Diễm thoái thác.

_Dạ, thôi, để cháu đi về, cháu sợ lúc nữa bố mẹ anh Quân về lại không vui....!!

Bà quản gia vì không biết chuyện xảy ra lúc sáng nên bà ngu ngơ không hiểu gì, bà cười xòa.

_Cháu đừng khách sáo như thế, đã đến đây rồi thì ở lại đây đi.....!!

_Nhưng mà.....!!

Diễm chưa nói hết câu, bà quản gia đã tiếp lời.

_Ở lại đây đi nhé, Di có nấu một nồi chè ngon lắm, để Di bung lên cho cháu một bát ăn thử xem tay nghề của Di nấu có ngon không....??

_Ồ, Dạ cháu....!!

Bà quản gia xăm xăm đi ra cửa, bà là người nhanh nhẹn, tốt bụng, đảm đang, mấy lần Diễm đến đây chơi, bà rất quý Diễm. Nhìn hình bóng đi xa dần của bà quản gia, Diễm thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Quân ngủ say như chết, nhìn Quân ngủ trông thật dễ thương, Diễm rút rìu sờ nhẹ lên má Quân, mặt Diễm đỏ bừng, ngại ngần Diễm vội rút ngay tay lại, Diễm không ngờ Diễm có thể làm như thế.

Không ngờ hành động lén lút của Diễm bị Quân phát hiện, mở bừng mắt ra, Quân tức giận hỏi.

_Cô đến đây làm gì....??

Diễm luống cuống.

_Em...em xin lỗi. Em sẽ đi về ngay.....!!

Diễm vội đứng dậy, bước thật nhanh ra cửa.

_Dám.....!!

Cánh cửa bị đóng thật mạnh, Diễm mở to mắt nhìn Quân, trông Quân bây giờ đáng sợ quá, Diễm hốt hoảng.

_Anh tránh ra cho em đi về.....!!

_Cô nên hiểu nhà này không chào đón một người như cô....!!

_Em hiểu, lẽ ra em không nên đến đây, em hứa từ nay em sẽ không bao giờ đặt chân tới nhà anh nữa....!!

_Em hy vọng là có thể tha thứ cho em, thật lòng em không bao giờ có ý làm tổn thương anh, lại càng không muốn nhìn thấy anh đau lòng vì em....!!

Quân mai mỉa.

_Cô cao giá quá nhỉ, cô có biết tôi hận cô như thế nào không, tôi chỉ hận là tôi không thể giết chết được cô.....!!

_Từ trước đến nay tôi chưa từng yêu ai như yêu cô, càng yêu cô tôi càng hận cô.....!!

Nước mắt tràn mi, Diễm run giọng.

_Xin anh đừng hận em, đừng khinh ghét em, em sẽ cố gắng đền bù những gì mà em đã gây ra cho anh. ....!!

_Cô nghĩ là cô có thể lấy cái gì của cô để đền bù cho tôi, trái tim, cơ thể của cô hay là tài sản của gia đình cô. ....!!

_Anh...anh. ....!!

_Sao cô không nói gì đi, chẳng phải là cô muốn đền bù lại cho tôi là gì, sao cô không nói luôn là cô có thể làm gì cho tôi tại đây đi. ....!!

Diễm bực mình, càng nói chuyện với Quân, khiến Diễm càng tức, hết chịu nổi, Diễm đẩy Quân đứng tránh sang một bên, Quân cầm luôn lấy tay Diễm, đẩy Diễm đứng sát vào tường, một tay nâng cằm, tay kia chống ngang đầu Diễm, mắt nhìn thẳng vào mặt Diễm, Quân nói từng tiếng một.

_Cô nói đi. ....!!

Diễm lắp bắp.

_Em không có gì cần nói với anh. ....!!

_Sao lúc này cô nói là cô muốn đền bù cho tôi. ....??

_Em có thể làm cho anh nhiều chuyện nhưng những điều anh nêu trên em không thể. ....!!

_Tôi cũng nói luôn cho cô biết, tôi là một thằng không cần tài sản của nhà cô, cái tôi cần là trái tim và cơ thể của cô, thế nào cô có đồng ý không. ....??

Diễm đỏ bừng cả mặt, Diễm cúi.

_Anh đang nói lung tung gì thế, sao em có thể trao trái tim và cơ thể của em cho anh được, anh có nhầm lẫn gì không. ....??

_Tôi không nhầm lẫn, không có thằng đàn ông nào khi yêu một cô gái lại không cần đến trái tim và cơ thể của cô gái mình yêu. ....!!

Diễm cầu xin.

_Xin anh đừng nói với em bằng giọng điệu đó, em không thể cho anh được, em xin lỗi. ....!!

_Hoi một chút là cô lại xin lỗi tôi, cô tưởng là chỉ cần xin lỗi tôi thì mọi chuyện tôi sẽ bỏ qua cho cô ư. ....??

Quân ngày càng đứng sát vào người Diễm, Diễm sợ hãi.

_Anh đang làm gì thế, còn không mau đứng tránh ra cho em đi về. ....??

_Cô đã đến đây rồi thì ở lại đây luôn đi, tôi không thể buông tha cho cô về nhà dễ dàng như thế được. ....!!

_Anh...anh. ....!!

Nâng cằm Diễm lên, hai ngón tay quét nhẹ lên môi Diễm, Quân nói.

_Cô đã hôn hấn bao nhiêu lần rồi. ....??

Diễm càng ngày càng sợ Quân, mắt đỏ hoe, Diễm áp úng.

_Sao...sao anh lại hỏi em điều đó. ....??

Quân quát.

_Tôi hỏi sao cô không nói. ....??

Diễm hốt hoảng thực sự.

_Em...em. ....!!

_Tôi muốn cô kiểm chứng xem hấn hôn cô tuyệt hơn hay là tôi hôn cô tuyệt hơn. ....!!

Diễm còn ngờ ngác chưa hiểu gì, một tay ôm đầu Diễm, một tay ôm chặt lấy eo Diễm, Quân hôn Diễm một nụ hôn thật sâu. Diễm bàng hoàng kinh ngạc, mắt Diễm mờ to, lệ thi nhau rơi, Quân cắn nhẹ lên môi Diễm, người Quân run rẩy.

Đến khi buông Diễm ra, mắt Quân đỏ hoe, sống mũi cay cay, lau hai dòng lệ chảy trên má Diễm, Quân đau khổ nói.

_Anh..anh xin lỗi, anh không....!!

Diễm sứt sứt nói không nên lời, lòng Diễm tan nát, sờ nhẹ lên má Quân, Diễm lắc đầu.

_Em không trách anh, chính em mới là người nên xin lỗi anh....!!

Cầm lấy tay Diễm, Quân mặt mũi đáp.

_Anh không thể không có em, anh sẽ sống trong đau khổ nếu như em lấy hắn, hãy nói với anh là em sẽ không bao giờ kết hôn với hắn được không em....!!

Diễm khóc nức nở.

_Em xin anh đừng ép em, em không thể trả lời cho anh được, chuyện này còn phụ thuộc vào bố em nữa, bây giờ bố em còn chưa biết sống chết thế nào, em không còn tâm trí nghĩ đến chuyện yêu đương hay kết hôn....!!

Quân gật đầu.

_Anh hiểu, anh sẽ không ép em nhưng em phải cho bọn anh được cạnh tranh công bằng với nhau, anh không muốn em thiên vị ai trong hai thằng bọn anh....!!

_Nếu em làm đúng như yêu cầu của anh mà chẳng may anh có thua, anh cũng không hận gì em, cũng không oán trách gì hai người, còn nếu không, anh sẽ không bao giờ buông tay, không bao giờ từ bỏ em, em nên nhớ kỹ điều đó....!!

_Vâng....!!

Có tiếng gõ cửa, giọng bà quản gia vang lên.

_Cô Diễm, cô không sao chứ....??

Diễm vội nói.

_Dạ, cháu không sao....!!

_Xuống ăn chè đi cô....!!

_Dạ....!!

Nắm tay Quân, Diễm nói.

_Mình xuống ăn đi anh, chắc là Dì nấu ngon lắm....!!

_Ừ, thì đi....!!

Cả ba kéo nhau xuống nhà bếp, bà quản gia múc chè ra ba bát, bà tươi cười mời.

_Ăn đi hai đứa, ăn đi....!!

_Vâng, cảm ơn Dì....!!

Bà nhìn đôi trẻ vừa ăn vừa nhìn nhau, bà phì cười.

Bước chân vô tình đưa Trường đến thăm mộ mẹ, ngôi mộ đơn sơ đã bị bào mòn sau mười bốn năm, bây giờ nó cũng chẳng còn hình hài nữa.

Vì không muốn ai biết thân nhân của người phụ nữ này còn sống nên Trường không dám thuê người tu sửa, mỗi lần đến đây Trường đều phải lén lút như đi ăn trộm.

Đặt bó hoa trước mộ mẹ, đôi dòng lệ dâng trào, Trường gục mặt khóc nức nở, bây giờ Trường không còn là một chàng trai lạnh lùng, cứng rắn và tàn nhẫn nữa mà Trường là một người đa cảm, một người hay buồn phiền, hay cảm thấy chán nản.

Trường chưa có lúc nào lại muốn bỏ trốn, lại muốn buông xuôi như lúc này, Trường đã hình dung ra cảnh trả thù hàng trăm, hàng nghìn lần trong đầu, Trường tưởng là sau khi trả được thù Trường sẽ sung sướng lắm nhưng ngược lại việc đó càng khiến Trường đau khổ thêm, càng khiến Trường buồn phiền thêm, Trường cảm tưởng mọi việc mà Trường gây ra không phải đang làm tổn thương người khác mà lại đang làm tổn thương chính mình.

Nhớ lại bộ mặt căm phẫn, chán ghét của Diễm, Trường cảm thấy sợ hãi, cảm thấy Trường đang dần mất đi hết tất cả mọi thứ

Trường thì thầm

_ Con phải làm gì bây giờ hả mẹ, con có nên trả thù nữa hay không, có nên buông xuôi không mẹ...??

_ Con phải làm gì để gia đình ta lại được sum họp như ngày xưa, con phải làm gì để bố con thôi thù hận, con phải làm gì để quay ngược lại được thời gian, con phải làm gì để không làm tổn thương người con gái con thích, con phải làm gì hả mẹ....??

_ Mẹ có nghe con nói gì không....?? Mẹ hãy trả lời con đi....!!

_ Ngày trước mẹ là người thương con nhất, hiểu con nhất, mẹ luôn cho con lời khuyên khi con gặp khó khăn, khi con gặp vướng mắc trong cuộc sống, sao bây giờ mẹ lại im lặng, sao mẹ không nói gì với con, con xin mẹ, xin mẹ hãy trả lời con đi....!!

Đôi chân Trường khụy xuống, Trường bật khóc như một đứa trẻ, một chiếc khăn tay chia trước mặt Trường. Trường gạt mình ngược mắt nhìn lên.

Trường run giọng hỏi.

_ Em đến đây làm gì....??

_ Em đi theo anh....!!

_ Em biết anh đi thăm mộ mẹ từ bao lâu rồi....??

_ Cách đây gần một tháng....!!

_ Sao em không nói cho anh biết....!!

_ Cho anh biết để làm gì, vì trong lòng anh, em có là gì của anh đâu, em biết phận mình nên chỉ dám đứng nhìn anh từ xa....!!

_ Anh xin lỗi vì anh đã luôn lạnh nhạt với em....!!

Vỗ nhẹ vào vai Trường, Hồng nói.

_ Em hiểu cảm giác của anh, anh là một người đàn ông tốt, chỉ vì thù hận nên anh mới thành ra như thế này....!!

Trường thờ dãi.

_ Nhiều khi anh ước, anh được sinh ra trong một gia đình bình thường, sinh ra trong một gia đình có cha có mẹ, có anh chị em, anh không cần bố mẹ anh phải giàu, nghèo đói cũng không sao nhưng phải có đủ cả nhà, anh tin là chỉ cần có chí mọi chuyện đều có thể giải quyết được....!!

Hồng khóc, ôm lấy Trường, Hồng an ủi.

_ Bây giờ anh cũng đã có một gia đình, bố mẹ nuôi rất tốt với anh, sao anh còn cảm thấy anh thiếu tình thương của cha mẹ....!!

_ Anh biết họ thương anh, anh cũng thương họ nhưng cũng không thể làm anh quên đi mối hận thù đối với kẻ đã làm bố mẹ anh phải chết....!!

Hồng lo sợ.

_ Anh định làm gì....??

_ Trả thù....!!

Hồng khuyên bảo Trường.

_ Anh không thể quên được hận thù được hay sao, anh có biết là hận thù như một con dao hai lưỡi, nó giúp anh trả thù được kẻ đã gây ra đau khổ cho anh, nó cũng quay lại giết chết anh, vì thế anh nên buông tay đi....!!

Trường nhắm mắt, nhớ lại hình bóng của Diễm, nhớ lại ánh mắt của Diễm nhìn Trường khi ông Hải bị ngất, khi Diễm phải nghe những lời sỉ nhục của bố mẹ Quân, nhớ lại hình ảnh thê thảm của Quân khi rời khỏi nhà Trường, tất cả đều làm Trường nghẹt thở, làm Trường đau khổ, làm Trường dằn vặt, lương tâm Trường đang bị dày xéo.

Nhưng những lời của ông Đăng lại vang lên trong óc Trường, Trường không thể không trả thù, vì chỉ có làm như thế Diễm mới được an toàn, Diễm mới được bảo vệ còn nếu không, Diễm có thể bị ông Đăng hại bất cứ lúc nào.

_ Anh không thể, phận làm con anh phải làm tròn chữ hiếu, nếu anh không trả thù cho họ, anh đâu còn xứng làm con của họ nữa....!!

Hồng kêu lên.

_ Em không tin, không có cha mẹ nào lại không mong con cái mình được sống hạnh phúc, được sống bình yên, em nghĩ bố mẹ anh cũng không muốn nhìn thấy anh vì thù hận mà thành ra như thế này đâu....!!

Trường lắc đầu.

_Vậy là em còn chưa hiểu bố anh, một khi ông đã muốn làm gì thì phải làm cho bằng được, nguyện vọng trước khi chết của ông là mong anh trả thù thay ông, anh không thể không tuân theo....!!

_Nhưng mà....!!

Trường cắt ngang lời Hồng.

_Minh về thôi em, cũng đã chiều tối rồi....!!

_Để em thắp hương cho cô đã....!!

Hồng cúi xuống, đặt bó hoa, hoa quả trái cây, thắp một cây nhang, Hồng cắm lên trên mộ, Hồng nói.

_Chắc là cô cũng không lạ gì cháu vì cháu thường xuyên ra đây thăm mộ cô, cháu cũng đã giới thiệu cho cô biết cháu là ai rồi....!!

Trường tò mò hỏi.

_Em đã nói gì với mẹ anh....??

_Điều này anh phải biết rõ hơn em chứ....??

_Em không nói làm sao mà anh hiểu được....!!

Hồng trêu.

_Cô thấy chưa, thấy anh ấy khờ khạo đến mức độ nào chưa, cháu đã nói như thế mà anh ấy vẫn còn chưa hiểu, anh ấy khiến cháu thất vọng và mệt mỏi quá, nếu cô có linh thiêng, cô làm ơn chỉ dùm cho anh ấy biết lòng cháu đang nghĩ gì hộ cháu....!!

Hồng tự nhiên cầm lấy tay Trường, Hồng nói.

_Minh về thôi anh....!!

Trường phì cười, hôm nay sao trông Hồng đáng yêu thế, họ cùng nhau rồi nghĩa trang về nhà. Cả hai không hề hay biết là có một người đàn ông đứng cách chỗ Trường và Hồng không xa, trên môi ông ta nở một nụ cười gian ác, ánh mắt ông ta nhìn Trường và Hồng không rời. Ông ta thì thầm.

_Mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi....!! Còn nhiều trông gai đang chờ con ở phía trước, bố mong là con đã chuẩn bị đầy đủ dũng khí để đón nhận nó....!!

Ông ta lại cười – một nụ cười chết chóc, nụ cười làm khuôn mặt ông ta trông thật đáng sợ, thật gớm giếc, ở giữa một bãi toàn mã là mã thế này nếu ai mà vô tình trông thấy ông ta, họ cũng phải giật mình kinh sợ, họ tưởng họ vừa mới trông thấy ma hiện hồn về giữa ban ngày.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Diễm vừa rời khỏi nhà Quân, bố mẹ Quân đi ra ngoài về. Thấy Quân mặt mày đã bớt ủ rũ, bà Phuong vui mừng hỏi.

_Con đã cảm thấy khá hơn chưa....??

Quân cười.

_Dạ, con cảm thấy đỡ hơn một chút rồi....!!

Bà tò mò.

_Con có thể nói cho mẹ biết nguyên nhân nào khiến con thay đổi như thế không....??

Quân lảng tránh ánh mắt nhìn lom khom của bà Phuong. Quân im lặng không đáp, thái độ của Quân càng khiến bà tò mò, bà quân gia nhanh nhẩu trả lời

thay.

_Lúc này cô Diễm có đến đây chơi, cô ấy đã đưa cậu chủ về nhà...!!

Bà Phương quát.

_Ai cho phép cô ta đến đây, cô ta không biết vô si là gì hay sao mà sau khi gây ra chuyện cô ta còn dám đến nhà mình nữa...!!

Bà gằn giọng bảo bà quản gia.

_Từ lần sau nếu thấy con bé đó bấm chuông cổng, bà tuyệt đối không được mở cổng cho nó vào, nếu không tôi đuổi việc bà....!!

Thấy bà chủ tự nhiên tức giận khi nghe mình nói hôm nay Diễm đến chơi, bà quản gia ngơ ngác không hiểu gì cả. Quân kêu lên.

_Sao mẹ lại cấm không cho cô ấy đến đây....??

_Con còn nói được nữa hay sao, chuyện cô ta gây ra chưa đủ cho con sáng mắt ra à, cô ta dám ngang nhiên bỏ đi theo một thằng đàn ông khác khi con cùng nó ra sân bay, nó còn dám hôn thẳng đó trước mặt bố mẹ, trước mặt con nữa, như thế chưa đủ hay sao....??

Quân thở dài.

_Chúng ta không thể trách cô ấy được, trái tim, lí trí, tình cảm của cô ấy có lí lẽ riêng, con không thể ép cô ấy yêu con khi cô ấy chỉ coi con là bạn, cô ấy đã nói với con ngay từ đầu rồi, nên con không trách cô ấy, chỉ vì con quá yêu cô ấy nên con không thể kìm nén được lòng ghen của mình, con mới nói từ bỏ cô ấy nhưng thật ra trong lòng con, không khi nào con dám từ bỏ cô ấy, con phải cạnh tranh công bằng với cậu ta, con phải dành lại cô ấy....!!

Bà Phương tức giận.

_Con không cần phải hèn kém như thế, trên đời này thiếu gì con gái cho con chọn, tại sao nhất định phải là con bé không ra gì đó, mẹ sẽ chọn cho con một cô gái xinh đẹp, dễ thương, đáng yêu và giàu có hơn cô ta gấp trăm ngàn lần....!!

_Mẹ biết thừa là con không thể yêu ai khác ngoài Diễm, sao mẹ con cố khuyên giải con làm gì....??

_Con ương bướng vừa thôi, con bé đó có gì là tốt, nó làm sao mà sánh được con gái của chủ tịch tập đoàn sản xuất xe ô tô, nghe lời mẹ con nên từ bỏ con bé đó đi....!!!

Hết chịu nổi, Quân hét.

_Ngày trước khi mẹ chọn Diễm cho con, mẹ cũng nói như thế nhưng kết quả thì sao, mẹ lại quay sang chê bai cô ấy, con xin mẹ, hãy để cho con chọn cô gái mà con yêu, dù có đau khổ hay hạnh phúc, con cũng cam chịu....!!

_Con ngốc vừa thôi, sao con cứ phải ngoan cố như thế, con bé đó nó đã không coi con ra gì thì con nên bỏ nó đi, còn nhiều cô gái khác cho con chọn....!!

_Đúng là còn nhiều cô gái cho con chọn nhưng trái tim con đã chọn được người cho nó rồi, con không thể thay đổi, mong mẹ hiểu mà buông tha cho con....!!

Bà Phương ngồi bệt xuống ghế xô pha, bà thở dài.

_Xem ra mẹ đã hại con rồi, lẽ ra trước khi bắt con đi gặp con bé đó mẹ phải xem sét kĩ nó là người như thế nào rồi mới để con đến gặp nó, bây giờ có hối hận cũng không còn kịp nữa rồi....!!

Cầm lấy tay bà Phương, Quân phân trần.

_Mẹ đừng nói thế, nếu không có mẹ con sẽ không gặp được cô gái của đời con, cô ấy chính là người phụ nữ mà con đã chọn, con không thể không có cô ấy....!!

_Nhưng nó có yêu con đâu, con nên nhớ nó đã dám bỏ đi theo một người đàn ông khác, dám hôn anh ta trước mặt con, như thế nó đã nói cho con biết nó không yêu con rồi còn gì....!!

_Con biết nhưng con không thể từ bỏ cô ấy, nếu con từ bỏ cô ấy, con sẽ hối hận cả đời, sẽ sống trong ăn năn, sống trong sầu muộn, nên con phải đấu tranh cho tình yêu của con, con phải làm như thế, dù kết quả có thế nào, con cũng không hối hận, mai sau con có được cô ấy hay phải sống một mình con cũng có thể mỉm cười vì con đã không buông tay, đã không ngừng đấu tranh....!!

Vỗ nhẹ lên bàn tay Quân, bà Phương nói.

_Mẹ xin lỗi nhưng những hành động của Diễm ngày hôm nay đã khiến mẹ không thể chấp nhận nó làm con dâu của mẹ nữa, nếu con lấy nó, con phải lựa chọn giữa mẹ và nó, quyết định thế nào là tùy con....!!

Quân kêu khỏ.

_Sao mẹ cứ phải ép con vào đường cùng thế, nếu con có được cô ấy mà mất mẹ thì làm sao con có được hạnh phúc trọn vẹn, còn nếu có mẹ mà không có cô ấy con cũng không thể có được hạnh phúc, mẹ nghĩ con có thể sống được khi phải chia đôi ra như thế sao....??

_Con xin mẹ, xin mẹ đừng ép con, vì nếu mẹ ép con, vì chữ hiếu, con sẽ vâng theo lời mẹ, con sẽ từ bỏ cô ấy nhưng suốt cuộc đời của con, con sẽ không lấy bất kì một ai khác, con hy vọng mẹ là hài lòng với quyết định của mình. ....!!

Bà Phương gầm lên.

_Con đang đe dọa mẹ đấy hả....??? Đồ bất hiếu, chỉ vì một đứa con gái mà con dám cãi lại lợi mẹ hay sao....!!

Bà Phương đập mạnh lên người Quân, ông Trương từ trên lầu đi xuống, ông nhủu mày hỏi.

_Em sao lại đánh con như thế....??

Bà Phương uất ức hét lên.

_Ông xuống mà nghe thằng con trai quý tử của ông nói đây này, nó đang đe dọa tôi, nó bảo là nếu tôi không cho nó lấy con bé Diễm, nó sẽ không lấy một ai khác, ông bảo thế có tức không chứ...?? Tôi là mẹ của nó mà cũng không thể bằng một đứa con gái lạ hoắc....!!

Thấy vợ sắp sửa bủn xỉn, ông Trương vội lên tiếng.

_Em sao thế, không phải ngày trước em cũng cãi lời cha mẹ để lấy anh à....??

Bà Phương đang tức nghe chồng nhắc lại chuyện cũ bà càng tức hơn.

_Bố con ông đang lừa với nhau để ăn hiếp tôi chứ gì....??

_Sao em lại nói thế, anh đang nói rất đúng sự thực, tuổi trẻ ai mà chẳng có những phút giây bùng nổ, yêu cuồng nhiệt rồi lại chóng tan, em không thấy là ngày xưa chúng ta cũng thế à, em còn nhớ em đã yêu anh chàng Tiến trước khi thật sự yêu anh không, nếu anh không kiên trì liệu có lấy được em không....??

Bà Phương đỏ bừng mặt, mặc dù lấy nhau đã hơn ba mươi năm nhưng tình cảm giữa hai ông bà vẫn rất tốt đẹp. Cũng may Quân được ông Trương giải vây nếu không Quân còn bị bà Phương làm cho khổ dài dài bằng những câu kẻ lê dài lê thê, làm cho Quân phải khổ sở bằng những giọt nước mắt ngấn, giọt nước mắt dài của bà.

Ông Trương nháy mắt bảo Quân.

_Bố tưởng là con có việc, sao con không đi đi....!!

Quân được ý, mỉm cười, bàn tay Quân bí mật dơ ngón cái lên, Quân đang khen ngợi tài gỡ rối của ông Trương giỏi, Quân nói luôn.

_Con xin phép con đi đây....!!

Bà Phương gọi với theo.

_Con định đi đâu đấy....?? Mẹ vẫn còn chưa nói xong....!!

Ông Trương cười.

_Để cho nó đi đi, chúng ta cũng lâu rồi chưa ôn lại chuyện cũ, em có muốn lên phòng, chúng ta cùng nhau giờ album ra xem lại không....!!

Bà Phương nhủu mày.

_Anh đang tìm cách gỡ cho nó chứ gì....??

Ông vỗ vai vợ.

_Em trở nên đa nghi từ bao giờ thế....?? Chúng ta đi thôi, nếu không bà quân gia lại cười cho bây giờ....!!

_Nhưng mà em còn chưa nói cho thằng Quân biết em đã chọn được một cô gái khác cho nó rồi....!!

_Chuyện đó để mai nói sau, chúng ta cùng lên lầu nào....!!

Ông Trương đứng dậy, cầm tay vợ, ông kéo bà đứng lên theo, ông giục.

_Đi thôi....!!

Bà Phương đỏ mặt.

_ Vâng. ....!!

Cả hai ông bà lững thững cùng đi lên lầu, Quân lấy xe máy, đội nón bảo hiểm, Quân đang định gặp một người, Quân có chuyện cần nói với người nó. Quân được bà quản gia mở cổng, mỉm cười chào bà, Quân phóng xe máy đi.

Quân gọi điện cho Trường, Trường nhếch mép hỏi.

_ Anh muốn gì. ....??

_ Tôi muốn gặp cậu. ....!!

_ Giữa tôi và anh không có gì cần nói với nhau. ....!!

_ Tại sao lại không, cậu đừng tưởng tôi sẽ để cậu dễ dàng có được Diễm. ....!!

_ Vậy là anh muốn tuyên chiến với tôi. ....!!

_ Trái tim và tình yêu của Diễm không phải là hàng hóa cho chúng ta tranh giành, cậu đừng từ hơi bị nặng rồi đấy. ....!!

Trường khinh khinh.

_ Đối với tôi, bất cứ thứ gì cũng phải tranh giành mới có ngay cả tình yêu cũng thế. ....!!

Quân đáp trả.

_ Cậu nói đúng, với một người máu lạnh và lạnh lùng như cậu thì đúng là như thế thật, còn đối với tôi, tôi không thể làm thế với Diễm. ....!!

_ Anh quân tử quá, còn tôi, tôi chỉ là một con người bình thường, cái gì mà tôi đã muốn, tôi phải chiếm bằng được. ....!!

_ Ngay cả khi điều đó là không nên cậu cũng cố làm hay sao. ....??

Trường thờ dài.

_ Đúng thế. ....!!

_ Cậu quá bi ối, quá xấu xa, nếu cậu yêu cô ấy lẽ ra cậu không nên đẩy cô ấy vào tình thế khó xử như thế, cậu cũng không nên làm ông Hải uất đến bất tỉnh, cậu đang hại cô ấy mà không phải là cậu đang chứng tỏ cậu đang yêu cô ấy. ....!!

_ Anh im đi, tôi không cần anh giảng đạo cho tôi. Nếu anh gọi điện cho tôi chỉ vì anh muốn nói những điều này, thì tôi đã nghe đủ rồi, tôi cúp máy đây. ....!!

_ Khoan đã. ....!!

_ Anh còn muốn gì nữa. ....??

_ Tôi muốn gặp cậu. ....!!

_ Còn tôi không muốn. ....!!

_ Cậu không dám đối mặt hay cậu cảm thấy xấu hổ với tôi nên cậu không thể ra. ....!!

_ Anh dùng kế khích tướng với tôi cũng vô dụng, vì một người như tôi dù có bị người ta sỉ nhục cũng không khiến tôi rời khỏi tổ ấm của mình được đâu. ....!!

_ Cậu có tự tin quá không. ....??

_ Tôi nói được là tôi làm được, tôi không hề hăm dọa gì anh. ....!!

_ Tôi hiểu, vậy là tôi nên bấm chuông cổng nhà cậu. ....!!

Trường quát.

_ Tôi đã nói là tôi không muốn gặp anh, anh bị điếc hả. ....??

_ Tôi cũng nói là tôi muốn gặp cậu, cậu cũng không nghe tôi nói gì à. ....??

Trường tức giận.

_Anh định trục tức tôi....??

_Người nên hỏi cậu câu đó là tôi, cậu nên nhớ tôi không làm gì có lỗi với cậu chính cậu mới là người đã làm tổn thương tôi trước....!!

_Tôi thấy tôi không làm gì có lỗi với anh cả, tôi yêu cô ấy nên tôi dành lại cô ấy thì có gì là sai....!!

_Đúng là tôi không thể cấm cậu yêu cô ấy nhưng cái cách mà cậu làm thật là bỉ ổi, thật là dễ tiện, một thằng đàn ông mà dùng cách đó để có được cô gái mình thích tôi nghĩ cậu không đơn giản chỉ vì cậu thích Diễm mà bên trong cậu còn có một dụng ý khác, tôi không nói oan cho cậu chứ....!!

Trường cười nhạt.

_Xem ra anh không những là một tên quân tử nữa vôi mà anh còn là một ông thầy bói nữa, tôi rất khâm phục anh, hãy để cho trí tưởng tượng của anh bay xa, tôi không rảnh dỗi để ngồi nghe anh nói....!!

Trường định cúp máy, Quân vội quát.

_Tôi còn chưa nói xong sao cậu dám cúp máy.....??

Trường nhú mồm.

_Tại sao tôi lại không được phép, không lẽ có luật cấm tôi làm điều đó à....??

_Có luật hay không tôi không quan tâm, tôi chỉ muốn nói cho cậu biết là tôi sẽ không từ bỏ Diễm đâu, hai chúng ta phải cạnh tranh công bằng với nhau, tôi muốn trong hai ta phải có một người rút lui, một người phải ra đi, thế nào cậu có đồng ý không....??

Trường bực mình đáp.

_Tại sao người đó không phải là anh, chẳng phải anh cũng biết là cô ấy chỉ coi anh là một người bạn tốt, anh còn muốn gì ở cô ấy nữa....!!

_Mặc dù tôi chỉ là một người bạn tốt trong trái tim của cô ấy nhưng tôi yêu cô ấy, tôi là chồng chưa cưới của cô ấy, những điều này đã đủ cho tôi có tư cách cạnh tranh với cậu chưa....??

_Tùy anh, nhưng mà tôi nói trước, anh sẽ sớm phải rút lui thôi....!!

Quân cười.

_Cậu hơi tự tin quá đấy, cuộc chiến mới chỉ bắt đầu mà cậu đã vỗ ngực tự xưng mình là người chiến thắng rồi à, cẩn thận kéo treo cao ngã đau đấy....!!

Trường tức điên.

_Không ngờ miệng lưỡi của anh lại sắc như thế, tôi cũng chờ xem ai sẽ là người có được Diễm....!!

Trường cười khẩy hỏi.

_Nói bao nhiêu đó đủ rồi, tôi có thể cúp máy được rồi chứ....??

_Tất nhiên, vì tôi cũng hết hứng thú gặp cậu rồi....!!

_Chào anh....!!

_Không cần phải lịch sự như thế....!!

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Trường, Quân gọi điện cho một thằng bạn thân làm trong ngành cảnh sát.

_Chào mày....!! Mày có thể đến quán Trường Tôn gặp tao không....??

_Mày lại gặp phải chuyện gì à....??

_Thằng khi, bạn bè nhớ nhau nên gọi đi uống rượu, ăn com mà mày cũng nghi ngờ được à, mày hơi bị đa nghi rồi đấy....??

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Có tiếng cười trong máy.

_Tao còn lạ gì mày, mỗi lần mày gọi cho tao y như rằng lần đó có chuyện mày muốn nhờ tao. Tao còn lạ gì tính của mày nữa, mày là một thằng yêu công việc hơn bất kì thứ gì trên đời, nếu như không có chuyện mày sẽ không lãng phí thời gian ngồi lang thang ở một cái quán nào đó để uống rượu, ăn cơm ngắm người ta đi qua đi lại đâu. ....!!

Biết là thằng bạn treu mình, Quân cúi.

_Mày có chịu đến không. ....??

_Chờ tao một chút, mày làm gì mà hồi thúc tao như cứu hỏa thế. ....??

_Mày mà nói thêm vài câu nữa, thì tao phải chờ mày thêm mấy phút, cứ kéo dài như thế này mãi, tao sợ đến sáng mai mày vẫn chưa chịu tới. ....!!

_Đừng nói quá lên như thế, tao đi ngay bây giờ đây. ....!!

_Nhanh lên tao chờ. ....!!!

_Biết rồi bố, bố cứ hồi thúc con mãi. ....!!

Quân dài giọng.

_Con ngoan, con làm trong ngành cảnh sát mà con dám ăn nói nhót nhả với bố như thế hả. ....??

_Mày đúng là thằng trời đánh. ....!!

_Cho mày chết, ai bảo mày dám treu tức tao. ....!!

_Chờ tao. ....!!

_Nhanh lên. ....!!!

Quân cúp máy, Quân ngồi chờ thằng bạn thân, mười phút sau thì Bảo cũng tới. Vừa nhìn thấy mặt Quân, Bảo cúi.

_Có gì thì nói lên, tao còn nhiều công việc cần phải giải quyết. ....!!

_Mày đang phải giải quyết một vụ án nào đó à. ....??

_Ừ. ....!!

Kéo ghế, Bảo ngồi xuống, rót một ly rượu, Bảo nhủ mày hồi.

_Mày đang gặp phải chuyện gì đúng không. ....??

_Mày thật tinh ý, đúng là tao đang gặp phải một chuyện. ....!!

_Liên quan đến chuyện làm ăn đúng không. ....??

_Đúng mà cũng không đúng. ....!!

Bảo bực mình.

_Mày nói thế làm sao mà tao hiểu được. ....!! Có gì sao mày không nói thẳng ra đi có phải là hơn không, mày vòng vo một hồi chắc là tao điên đầu vì mày quá. ....!!

_Chuyện tao muốn nhờ mày có liên quan đến chuyện tình cảm cá nhân. ....!!

_Cá nhân. ....?? chuyện tình cảm. ....?? Không lẽ. ....!!

Bảo sung sướng mỉm cười.

_Đừng nói với tao là mày yêu cô gái đó rồi nhé. ....??

_Ừ, tao yêu cô ấy....!!

Bảo đoán mò.

_Mày muốn nhờ tao điều tra về thân thể của cô ấy chứ gì....??

Quân phì cười.

_Mày bị điên hả....?? cô ấy thì cần gì phải điều tra, không phải bố cô ấy là ông Hải, giám đốc công ty sản xuất gạch men hay sao, tao còn biết cô ấy học ở đâu, hiện đang làm gì, bao nhiêu tuổi, xinh hay xấu, cô ấy có bao nhiêu bạn bè, tính cách như thế nào tao đều biết, vậy tao nhờ mày điều tra về cô ấy làm gì....??

Bảo đặt ly rượu trên bàn, Bảo hỏi.

_Nếu không phải là điều tra thân thể của cô bé đó, thì mày nhờ tao điều tra thân thể của ai, hay là mày muốn nhờ tao điều tra những hoạt động làm ăn của ông Hải....??

_Cũng không phải....!!

Hết chịu nổi, Bảo quát.

_Thằng này, mày định thử sức chịu đựng của tao đấy hả, có gì sao mày không nói thẳng ra đi, mày còn lập lòe kiểu này nữa là tao đi về thẳng, tao còn nhiều chuyện phải làm, tao không có thời gian ngồi đùa giỡn với mày....!!

_Tao muốn mày điều tra một người....!!

_Ai....??

Đẩy tấm hình của Trường đến trước mặt Bảo. Quân nói.

_Tao muốn mày điều tra thân thể của người này, tao muốn biết gia cảnh, các mối quan hệ làm ăn của người này, tao cũng muốn biết người này tiếp cận ông Hải thật sự vì mục đích gì....!!

Bảo cầm tấm hình, sau khi quan sát một hồi, bằng con mắt nghiệp vụ, Bảo nhận ra Trường là một người ẩn chứa quá nhiều bí ẩn.

_Cậu ta là kẻ thù của mày à....??

_Chỉ đúng một phần thôi, cậu ta là tình địch của tao....!!

_Ha ha ha.....!!

Bảo bật cười sảng sặc, ôm lấy bụng, quệt ngang nước mắt trên mi, Bảo cười nói.

_Mày làm thế có phải là quá cẩn thận rồi không, cậu ta chỉ là tình địch của mày thôi, lẽ ra mày phải giữ chặt lấy vợ chưa cưới của mày, mắc mớ gì mày phải bắt tao đi điều tra thân thể của cậu ta....??

_Nếu đơn giản như thế thì tao nhờ mày làm gì, cậu ta không chỉ đơn giản tiếp cận Diễm mà còn có một âm mưu nào đó khác, mày tin tao đi, tao không hề đoán sai đâu. Tao vì yêu Diễm, vì muốn Diễm được an toàn, được hạnh phúc nên bất đắc dĩ tao mới phải dùng cách này....!!

_Tao hiểu, mày yên tâm, tao sẽ cố gắng giúp mày....!!

_Cảm ơn mày....!!

_Bạn bè thì phải giúp nhau chứ....!!

Quân rót rượu ra ly Bảo, Quân giục.

_Uống đi mày....!!

_Ừ....!!

Cả hai cái cụng vào nhau tạo nên những âm thanh vui tai. Ánh mắt Quân rực sáng, Quân nghĩ thầm.

_Tôi muốn biết thực sự cậu là ai, nếu cậu thực sự yêu Diễm, đến với Diễm hoàn toàn vì lòng chân thành, tôi có thua, tôi cũng sẽ vui vẻ cầu chúc cho hai người, còn ngược lại, tôi sẽ không bao giờ tha cho cậu nếu cậu dám làm tổn thương Diễm dù chỉ là một chút.

Đã hai ngày trôi qua, ông Hải vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Diễm lo lắng bồn chồn không yên, công việc ở công ty đành giao lại cho phó chủ tịch quản lý, Diễm không còn tâm trí để làm việc, Diễm suốt ngày ở bệnh viện, ông quân gia thấy Diễm mệt mỏi, ông bảo.

_Cháu về nhà nghỉ ngơi đi, ở đây đã có chú rồi....!!

Diễm lắc đầu.

_Cháu không thể đi được, cháu sợ khi cháu về nhà nhớ đâu bố cháu xảy ra chuyện làm sao cháu tới kịp....!!

_Cháu đừng nói gở, nếu bố cháu thực sự xảy ra chuyện, cháu ở đây cũng không giúp gì được đâu, nghe lời chú về nhà nghỉ ngơi đi....!!

_Nhưng mà....!!

_Cháu gái ngoan, nghe lời chú đi, nếu cháu mà gục ngã ở đây lấy ai lo cho bố cháu bây giờ....!!

_Nếu bố cháu đàn ông hiền lành chăm sóc, cháu về nhà tắm rửa, thay quần áo rồi cháu sẽ đến ngay....!!

_Không cần phải gấp gáp như thế, cháu về nhà tắm rửa, thay quần áo, ăn cơm, ngủ một giấc, để mai đến đây cũng được.....!!

_Cháu không yên tâm nếu như cháu không đến đây....!!

Ông quản gia đẩy lưng Diễm, ông giục.

_Nghe lời chú, về nhà đi cháu....!!

Diễm ngập ngừng không muốn đi, ông quản gia hỏi thúc.

_Đi đi cháu, sao cháu còn đứng đó....!!

Cuối cùng không còn cách nào khác, Diễm đành lững thững đi ra cổng. Còn đang ngơ ngác không biết nên đón chiếc xe tắc xi nào, giọng Trường vang lên.

_Đề anh đưa em đi....!!

Nhìn thấy Trường, lòng Diễm thất lại. Diễm cúi.

_Anh đến đây làm gì....??

_Thăm em....!!

_Tôi không cần anh phải thăm hỏi, tôi đã nói là tôi không muốn gặp lại anh....!!

_Em không muốn gặp lại anh nhưng mà anh muốn....!!

_Ai cho anh cái quyền được làm theo ý mình, anh có từng nghĩ đến cảm giác của tôi không....??

_Nếu anh để ý quá nhiều đến cảm giác của em, anh sẽ không bao giờ có được em....!!

Diễm tức giận.

_Đúng là tôi đã quên anh là một con người như thế nào, nói chuyện với anh chỉ thêm phiền, chào anh....!!

Diễm đi trên vỉa hè, Trường lái xe máy theo sau. Diễm vừa đi vừa đếm bước chân, đi ngang qua một quán ăn, Trường tắt máy, dựng chân chống xe, Trường chạy đến nắm tay Diễm, Trường cười bảo.

_Mình vào đây ăn cơm đi em....!!

Diễm hét nhỏ.

_Buông tay tôi ra....!!

Trường cười.

_Em đừng tỏ ra xa cách với anh như thế, vào ăn thôi....!!

_Tôi không đói....!!

Diễm vừa nói xong, bụng Diễm kêu ùng ục. Trường bật miệng cười.

_Em vừa nói em không đói nhưng mà xem ra dạ dày của em đang phản bội lại em rồi....!!

Diễm đỏ bừng mặt, hất bỏ tay Trường, Diễm bực mình đáp.

_Đói hay không cũng không có liên quan gì đến anh, anh làm ơn đi cho.....!!

Trường không lí gì đến lời của Diễm, Trường lôi Diễm vào trong quán, Trường bảo bà chủ quán.

_Cho em hai tô phở, một đĩa bát tết, một đĩa gan, hai ly kem, một ly cà phê đá.....!!

Bà chủ gật đầu.

_Phiền quý khách chờ cho một chút.....!!

Chọn một cái bàn trống, kéo ghế, Trường bảo.

_Em ngồi xuống đi.....!!

Diễm cúi.

_Anh đừng có ép người quá đáng, buông tay tôi ra để tôi còn đi về.....!!

_Em đừng tức giận, anh biết là em rất đói, rất mệt, ăn xong rồi anh đưa em về.....!!

- Không cần, tôi có thể tự đi về nhà.....!!

_Sao em phải cố chấp thế, dù sao anh cũng là bạn của em, anh có xe làm sao để em phải tự tìm xe về nhà.....!!

_Tôi đã nói đó là chuyện của tôi, tôi không muốn có liên quan gì đến anh.....!!

Trường vừa buông tay Diễm ra, Diễm vội đứng dậy đi về, Trường nắm chặt lấy tay Diễm, Trường đe dọa.

_Nếu hôm nay em không ăn com với anh cũng không sao nhưng mà lúc nữa anh sẽ đến bệnh viện thăm bố em.....!!

Diễm sợ hãi.

_Anh định làm bố tôi uất anh đến chết anh mới hài lòng à.....??

_Em đừng nói quá lên thế, anh chỉ muốn đến để xin lỗi.....!!

_Xin lỗi.....?? Không cần, nếu anh thực sự muốn xin lỗi, anh làm ơn tránh xa bố tôi ra và cũng làm ơn đừng làm phiền tôi.....!!

_Anh làm không được, nếu không được gặp em, nói chuyện với em, anh sẽ rất buồn phiền và rất nhớ em.....!!

Diễm mai mỉa.

_Có phải là anh đang tỏ tình với tôi.....!!

_Đúng thế.....!!

Diễm im lặng nhìn Trường không chớp, khi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Trường, Diễm cảm thấy sợ hãi, trong ánh mắt Trường có quá nhiều nỗi đau, có quá nhiều mâu thuẫn, Diễm không chắc tình cảm của Trường dành cho Diễm có thực sự chỉ vì tình yêu hay còn vì một nguyên nhân nào khác, con người Trường ẩn chứa quá nhiều bí ẩn, ở bên Trường, Diễm cảm thấy không an toàn, không thoải mái.

Diễm cụp mắt, không dám nhìn thẳng vào mắt Trường, Diễm lắc đầu đáp.

_Xin anh đừng bao giờ nhắc lại những lời này với tôi, vì tôi không muốn nghe và cũng không muốn biết.....!!

Trường xoay Diễm đối diện với mình, Trường nói.

_Chẳng phải em luôn muốn biết tình cảm của anh dành cho em là gì hay sao.....?? Bây giờ anh đã cho em một đáp án, sao em lại không muốn biết, không muốn nghe.....!!

Diễm ngẩng mặt lên nhìn Trường.

_Vì sao ư.....?? Điều này anh phải rõ hơn ai hết chứ.....?? Vì anh mà bố tôi phải nằm viện, vì anh mà tôi bị bố mẹ anh Quân ghét, vì anh mà tôi không còn mặt mũi nhìn họ nữa, nếu bố tôi xảy ra chuyện gì vì anh tôi có thể trở thành một đứa con gái bất hiếu.....!!

_Nếu anh yêu tôi, nghĩ đến cảm giác của tôi, anh sẽ không làm thế, nếu anh yêu tôi thực lòng, sao ngay từ đầu anh không nói rõ tình cảm của anh cho tôi

biết, sao anh phải đợi đến lúc tôi lên máy bay anh mới tìm cách bắt cóc tôi, anh ép tôi vào đường cùng, bây giờ thì anh vui rồi vì bố tôi đang nằm im như chết, bố mẹ anh Quân cũng đã không chấp nhận tôi làm con dâu của họ nữa. ....!!

Nước mắt tràn mi, Diễm nói tiếp.

_Anh gây ra tất cả những việc đó vì anh yêu tôi ư...?? vì anh nghĩ cho tôi ư...?? Đừng tự lừa dối lòng anh nữa, có phải bây giờ anh cũng đang rất mâu thuẫn, anh tự hỏi anh có yêu tôi thực lòng không, có thực sự thích tôi không...??

_Ngay cả chính anh cũng không xác định được tình cảm của mình, sao anh lại đi hỏi tôi...??

Trường im lặng không đáp, những lời Diễm nói không hề sai, đúng là Trường luôn mâu thuẫn, luôn dằn vặt, trong chuyện tình cảm Trường lại càng phân vân, càng không hiểu mình làm như vậy là vì bản thân mình hay là đang làm vì người khác.

Tiếng cô chủ quán vang lên.

_Thức ăn có rồi đây....!!

Trường gượng cười bảo Diễm.

_Sau khi ăn xong anh sẽ đưa em về....!!

Diễm im lặng không nói gì, ngồi xuống, cầm đĩa, Diễm gạt đầu nói.

_Nếu thế chúng ta ăn thôi....!!

Thấy Diễm không đòi về nữa, Trường vui mừng nói.

_Em ăn đi....!!

Diễm ăn uống nhỏ nhẹ, căng thẳng, mệt mỏi, tuy đói nhưng Diễm không ăn được nhiều, thức ăn ứ ẹn ở cổ, Diễm thấy khó mà nuốt nổi, ăn được mấy đĩa, Diễm buông đĩa, ánh mắt buồn bã nhìn ra xa. Tâm trạng Trường cũng không khá hơn Diễm bao nhiêu, thức ăn trên bàn vẫn còn nguyên, cả hai im lặng không bảo nhau câu nào, hai người đang đeo đuổi những suy nghĩ khác nhau.

Kết thúc bữa ăn Trường đưa Diễm về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Trên đường về nhà mặc dù Trường cố gọi chuyện nhưng Diễm không trả lời, Diễm quá mệt mỏi, Diễm chỉ muốn nhanh chóng được về nhà, nhanh chóng được tắm rửa nghỉ ngơi.

Về đến cổng nhà Diễm, Trường tắt máy xe, Diễm còn chưa kịp bước xuống xe của Trường, Quân đến.

Quân thấy Trường đưa Diễm về nhà, lòng ghen tuông trong Quân bùng lên. Quân bước đến, hai tay khoanh trước ngực. Quân lạnh lùng.

_Không ngờ vừa mới sáng sớm mà hai người đã đưa nhau đi hẹn hò rồi....!!

Diễm vội bước xuống xe, trả lại nón bảo hiểm cho Trường, Diễm nói.

_Anh về đi, và đừng bao giờ làm phiền tôi nữa....!!

Trường giữ chặt tay Diễm, Trường gằn giọng.

_Anh không muốn em có quan hệ với thằng đó....!!

Diễm nhếch mép.

_Anh có quyền gì mà cấm tôi....!!

_Anh là người em yêu....!!

_Đó là chuyện quá khứ rồi sau khi anh làm tổn thương tôi, tình cảm tôi dành cho anh đã chấm hết, với tôi bây giờ anh chỉ là một người bạn bình thường thôi....!!

_Em không thể nói yêu là yêu, bỏ là bỏ được....!!

_Tại sao tôi lại không làm được, còn anh, anh làm tổn thương tôi, có bao giờ anh nghĩ vì sao anh làm được như thế không....??

_Anh...anh....!!

Diễm xoa tay.

_Xin anh đừng nói gì nữa, tôi không muốn nghe....!!

Diễm bước đi, Trường lôi giật Diễm lại, Diễm nhăn mặt vì đau. Diễm quát.

_Anh định làm gì thế....??

Hết chịu nổi, Quân giật lấy tay Diễm, lôi Diễm đứng sau lưng. Quân cười nhạt.

_Đề nghị cậu hãy từ té một chút, cậu không nghe cô ấy nói là cô ấy không muốn gặp lại cậu à....??

Trường lạnh lùng.

_Đây là chuyện của hai chúng tôi, anh không nên xen vào....!!

_Chuyện của hai người....?? Cậu nên nhớ cô ấy là vợ chưa cưới của tôi....!!

Trường nhếch mép.

_Không phải chính miệng anh nói là đã từ bỏ cô ấy rồi sao....??

_Lời nói đó là do lúc tức giận nên tôi đã lỡ lời, còn thực lòng, không khi nào tôi từ bỏ cô ấy, cậu nên hiểu bây giờ cậu là gì của cô ấy mà tránh xa cô ấy ra....!!

_Tại sao tôi phải tránh xa cô ấy, tôi đã nói là tôi nhất định sẽ tranh giành cô ấy với anh....!!

Không muốn nói lời thôi với Trường, Quân quay sang bảo Diễm.

_Minh vào nhà thôi em....!!

Diễm gật đầu.

_Vâng....!!

Trường đứng im nhìn theo hình bóng của hai người cho đến khi họ đi hẳn vào trong nhà Trường mới chịu đi về. Lòng Trường tan nát, bây giờ ngay cả nhìn Trường một cái Diễm cũng không thèm nhìn, Diễm đã thực sự căm ghét Trường, đã thực sự chán ghét Trường. Xem ra để đóng vai một kẻ ác, một kẻ máu lạnh không phải là dễ, không phải là đơn giản. Trường đang dần đi vào con đường không bạn bè, không tương lai, không người thân bên cạnh, vì con người ta càng ác bao nhiêu càng đẩy những người bên cạnh xa bấy nhiêu.

Ngồi trong phòng khách, Di Hoa mang cà phê và nước ngọt cho hai người, Quân lo lắng hỏi.

_Em không sao chứ....??

Diễm thờ dãi.

_Em không sao....!!

Quân bực mình nói.

_Anh không ngờ là em và hấn vẫn còn gặp mặt nhau, xem ra trong lòng em lúc nào em cũng nghĩ về hấn, quan tâm đến hấn mặc kệ hấn đã từng làm tổn thương em thế nào....!!

Diễm lắc đầu.

_Anh đừng nói thế, em gặp anh ấy trên đường từ bệnh viện về nhà, anh ấy muốn chở em về nhà nên em không thể từ chối....!!

_Sao em không gọi anh, không lẽ trong những lúc em gặp khó khăn em chưa từng nghĩ là anh có thể giúp được em, mong muốn được em nghĩ đến anh đầu tiên khi điều đó xảy ra đúng không....??

Diễm lí nhí.

_ Em xin lỗi anh, em thực sự không muốn làm tổn thương anh. ....!!

_ Anh biết em là một cô gái lương thiện, em làm gì cũng nghĩ cho người khác, nhưng anh yêu em, anh không thể chấp nhận nỗi sợ thật là trong lòng em anh thực sự không có ý nghĩa gì. ....!!

_ Xin lỗi anh. ....!!

Cầm tay Diễm, Quân nói.

_ Đừng xin lỗi anh nữa được không, anh không muốn là một người quá xa vời với em, không muốn là một người em luôn cảm thấy có lỗi, nếu em thực sự xin lỗi anh, hãy cho anh cơ hội được gần gũi em, được cùng em chia sẻ mọi thứ, em có làm được không. ....??

_ Em. .em. ....!!

_ Thôi nào cô bé, đừng có mãi cảm thấy có lỗi với anh như thế, trông em cũng mệt mỏi rồi, em đi tắm rửa nghỉ ngơi đi, chiều anh quay lại, anh sẽ cùng em vào bệnh viện thăm chú. ....!!

_ Vâng. ....!!

Ngồi chơi một lúc, Quân ra về, trên đường đi, Quân dừng lại, móc điện thoại, Quân gọi điện cho Bảo.

Bảo mỉm cười hỏi.

_ Có chuyện gì mà cậu gọi cho tớ. ....??

Quân tức.

_ Cậu định trêu người mình đấy hả. ....??

_ Tao không hiểu mày đang nói gì. ....!!

_ Còn giả vờ nữa, chuyện tao nhờ mày mấy hôm trước thế nào rồi. ....??

_ À chuyện đó. ....!!

Quân nôn nóng.

_ Đã có kết quả chưa. ....??

_ Có rồi, mày gọi cho tao chỉ vì chuyện này thôi à, thế mà tao tưởng là mày quan tâm đến tao nên mới gọi điện hỏi thăm tao. ....!!

Quân đe dọa.

_ Nếu mày còn lăm mồm nữa, tao không để yên cho mày đâu. ....!!

_ Con biết rồi, thưa bố. Mời bố đến văn phòng của con, con sẽ giao lại hồ sơ cho bố. ....!!

_ Cảm ơn. ....!!

Bảo nói mát.

_ Không dám. ....!!

_ Mày sẽ chết với tao. ....!!

_ Tao chờ. ....!!

Quân cúp máy, quay đầu xe, Quân lái xe đến đồn cảnh sát của Quận. Quân và Bảo quen biết và chơi thân với nhau từ nhỏ, có chuyện gì hai người cùng nói với nhau, cả hai có sở thích và ước mơ khác nhau nên Quân và Bảo mới thi hai trường khác nhau, trong khi Quân đam mê kinh doanh và trở thành một bác sĩ tâm lý giỏi thì Bảo lại thi vào trường cảnh sát, Bảo nổi tiếng là người nhanh nhạy, Bảo từng phá rất nhiều vụ án, nên chuyện lần này Quân nhờ nhất định có kết quả tốt, Bảo hiện giờ đã được thăng tiến lên làm trung úy mặc dù tuổi đời còn rất trẻ.

Đồn cảnh sát của Quận rất rộng, do mới xây nên trông nó vẫn còn rất mới, tường gạch, nhà để xe tất cả đều được sơn màu xanh nhạt, Quân đến đây không phải là lần đầu nên mọi thứ ở đây Quân đều biết rõ, Gửi xe, Quân gõ cửa phòng làm việc của Bảo. Bảo lên tiếng.

_Mời vào....!!

Quân mở cửa, bước vào trong, Quân cười hỏi.

_Chào cậu....!!

Đặt tờ giấy đang cầm trên tay xuống bàn, Bảo cười.

_Hôm nay trông cậu tươi lắm, có phải vừa đi gặp người yêu về đúng không....??

Kéo ghế, Quân ngồi xuống, quan sát phòng làm việc của Bảo một lượt, Quân gật đầu đáp.

_Cậu nói đúng rồi đó, mình vừa đi gặp cô ấy....!!

_Thảo nào, khuôn mặt cậu mới bừng sáng như thế kia....!!

_Thôi nói chuyện linh tinh đó đi, việc mình nhờ cậu đến đâu rồi....??

Bảo mở ngăn kéo, lôi ra một xấp hồ sơ, đưa trước mặt Quân, Bảo nói.

_Cậu tự mở ra xem đi....!!

Cầm lấy xấp hồ sơ, Quân cẩn thận lôi ra từng tờ giấy một, xem xong Quân thờ dài.

_Xem ra cậu ta rất giỏi, gia thế nhà cậu ta cũng rất giàu. Có một điều khiến mình thắc mắc là tại sao bố mẹ cậu ta là người Âu, sao cậu ta lại không giống họ, phải chăng cậu ta chỉ là con nuôi....!!

Bảo khen ngợi.

_Không hổ danh là người học giỏi nhất lớp, đúng thế, Trường chỉ là con nuôi của họ thôi, mình không biết vì sao Trường lại được cặp vợ chồng người Úc nhận nuôi nhưng mình nghe nói hình như Trường bị mồ côi ngay từ khi còn nhỏ....!!

_Nói như thế cậu ta đã mất cả cha lẫn mẹ....??

_Đúng thế....!!

_Ngoài những điều này ra cậu có điều tra thêm được gì không....??

_Mình điều tra căn cứ theo hồ sơ lí lịch mà cậu ta đã kê khai khi đến đây nhưng nó chẳng giúp gì cho nghi ngờ của cậu....!!

Bảo nói thêm.

_Hồ sơ chứng tỏ cậu ta hoàn toàn trong sạch, lúc còn đi học cậu ta luôn dẫn đầu, tốt nghiệp đại học với hạng ưu, nhận học bổng, có thể nói cậu ta là một con người hoàn hảo, chưa từng phạm tội, hoàn toàn không có gì để chứng tỏ cậu ta là một tội phạm....!!

_Cậu nói như thế là sai rồi, càng những người như thế này thì càng đáng sợ, cậu không thấy là nếu như một kẻ ngu ngốc thì kẻ đó chỉ biết có đâm chém, có đánh nhau giết nhau một cách ngu xuẩn dè dặt rồi bị bắt ngay sau đó, còn những người thông minh như Trường sẽ không bao giờ dùng cách lỗ mãng như thế, cậu ta sẽ âm thầm giăng bẫy, sẽ dùng những cách mà người bình thường không nghĩ ra được, mình sợ đến khi trò chơi kết thúc, tất cả mọi người sẽ nhận được một cái kết rất bi thảm....!!

_Cậu muốn mình làm gì cho cậu nữa....??

Quan sát hồ sơ, lí lịch của Trường một hồi. Quân nói.

_Mình muốn nhờ cậu thuê cho mình mấy tay thám tử giỏi, mình muốn họ theo dõi nhất cử nhất động của Trường, mình muốn biết cậu ta đi đâu, làm gì, có quan hệ với ai, mình đều muốn biết hết.....!!

Bảo nhún mày.

_Cậu làm thế có phải là hơi quá không....??

_Không có gì là hơi quá cả, mình muốn đảm bảo Diễm không sao, để cô ấy được an toàn, được hạnh phúc mình sẽ làm mọi thứ nếu như mình cho những việc đó là cần thiết, mình không muốn mai sau phải hối hận vì những hành động thiếu quyết đoán và rụt rè của ngày hôm nay....!!

_Được rồi, mình sẽ cố giúp cậu....!!

_Cảm ơn cậu....!!

Đứng lên, Quân hỏi.

_ Cậu xong việc chưa, có thể cùng mình đi ăn cơm không....??

_ Mình xong rồi, chờ mình chút....!!

_ Ừ....!!

Sau khi Bảo hoàn thành xong nốt công việc còn lại, cả hai đưa nhau đi ăn.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Trường đang ngồi làm việc trong văn phòng, điện thoại vang lên, thấy màn hình hiện lên số di động của ông Đăng, Trường lo lắng hỏi.

_ Có chuyện gì không bố....??

_ Bố muốn gặp con....!!

_ Nhưng đang giờ làm việc, con không thể ra ngoài....!!

_ Bao giờ mới kết thúc....??

_ Dạ, khoảng một tiếng nữa....!!

_ Nếu thế bố chờ con ở một nhà hàng cạnh công ty....!!

Trường sợ hãi.

_ Bố không sợ bị mọi người phát hiện ra à....??

_ Con yên tâm, bây giờ ông Hải đang nằm như chết ở trên giường bệnh, sẽ không ai biết được đâu....!!

_ Vâng....!!

_ Nhanh lên nhé, bố chờ....!!

Sau một tiếng, Trường kết thúc công việc buổi sáng, Trường gặp ông Đăng tại quán cà phê cách công ty mấy căn nhà. Ông Đăng vẫn như mọi khi, ông mặc một bộ quần áo màu xám, Trường không hiểu tại sao ông luôn thích quần áo màu xám, chiếc mũ bạc màu vẫn không có gì thay đổi, nét mặt của ông giãn ra khi ông trông thấy Trường.

Kéo ghế, Trường ngồi xuống, nhìn ly cà phê đã voi một nửa, Trường hỏi.

_ Bố chờ con có lâu không....??

Ông Đăng thở dài.

_ Bố cũng vừa mới tới thôi....!!

_ Bố đến đây thăm con hay là còn chuyện gì khác....!!

_ Bố vừa đến đây thăm con vừa có chuyện muốn nhờ con làm....!!

Trường run rẩy hỏi.

_ Chuyện gì ạ....??

_ Bây giờ ông Hải đang nằm viện nên công việc phải giao cho người khác làm, con nghĩ thế nào nếu con ra tay vào lúc này....??

Trường giật mình.

_ Ý của bố là...??

Ông Đăng gật đầu.

_ Đúng thế, bố muốn con phá hoại công ty của ông Hải, đặc biệt là các mối làm ăn của ông ta....!!

Trường ngập ngừng.

_ Nhưng mà....!!

Ông Đăng vỗ vai Trường, ông trấn an.

_ Con không cần phải tỏ ra có lỗi vì lẽ ra công ty này phải thuộc về gia đình ta, ngày trước bố và ông ta chúng vai góp vốn tạo nên công ty này, nhưng ông ta lại dùng thủ đoạn để cướp của bố khiến gia đình ta phải lâm vào cảnh nợ nần chồng chất, bố còn nhớ ngày trước không ngày nào là không có người đến đòi nợ, không ngày nào là công an không đến điều tra, hỏi cung bố, con có biết vụ án oan lấy tiền công quỹ đó không hề liên quan gì đến bố nhưng bố phải chịu tội thay cho ông ta, số tiền quá lớn, dù bố có muốn trả cũng trả không hết, bố chỉ có thể đi tù may ra mới trả hết được nợ, mẹ con vì phần trí nên mới tự sát, còn bố, vì quá yêu mẹ con, nên mới tự sát theo, nếu bố không được người ta cứu thì có lẽ bố cũng đã chết rồi....!!

_ Ông Trời không cho bố chết vì bố vẫn còn mối hận chưa trả được, bố phải làm cho ông ta tán gia bại sản, phải làm cho ông ta nhận gấp trăm, gấp nghìn lần những gì mà ông ta đã gây ra cho bố. Bố muốn con phải làm cho công ty của ông ta phá sản, phải bị làm ăn thua lỗ, bố muốn con phải làm cho con gái ông ta phải đau đớn. Con có thể vì mẹ con, vì nỗi oan của bố, vì gia đình ta mà làm những việc đó được không....??

Mắt đỏ hoe, sống mũi cay cay. Trường gật đầu.

_ Con sẽ làm, bố yên tâm không sớm thì muộn công ty này sẽ thuộc về gia đình ta....!!

Ông Đăng gật đầu hài lòng.

_ Con có thể vì bố mà làm được như thế là tốt. Con và con bé Diễm thế nào rồi....??

Trường chán nản.

_ Bây giờ cô ấy tỏ ra khinh ghét con, cô ấy không muốn gặp mặt, không muốn nói chuyện với con....!!

_ Con phải tìm cách để nói xiêu lòng, nó đồng ý lấy con, nếu không kế hoạch trả thù này sẽ không được thỏa mãn như ý nguyện của bố....!!

Trường cố nén nỗi đau, cố nén hai dòng lệ sắp chảy, cố nén lòng lương thiện của mình lại, Trường phải làm theo yêu cầu của ông Đăng, phải nhắm mắt làm theo lời ông nếu như Trường muốn mọi người xung quanh Trường được an toàn, thù hận đã làm cho ông Đăng không còn được tinh táo nữa.

Ông Đăng yêu cầu Trường.

_ Bố muốn con cho bố xem tình hình tài chính của công ty....!!

Trường nhú mảy.

_ Bố muốn xem tình hình tài chính của công ty làm gì....??

_ Rất đơn giản, tài chính của công ty chính là chìa khóa để công ty tồn tại, nếu nó làm ăn thua lỗ, chúng ta không cần nhúng tay vào sớm muộn gì nó cũng phá sản, còn nếu nó đang làm ăn tốt chúng ta phải làm cho nó thua lỗ, có như thế nó mới không tồn tại được....!!

Trường suy tư.

_ Cái này con phải đến phòng kế toán để lấy, con sợ họ sẽ nghi ngờ nếu như con hỏi họ....!!

_ Việc đó có gì là khó đâu, con không thể tự mình làm được à....??

_ Vâng....!!

Quan sát Trường một lúc, ông Đăng hỏi.

_ Nghe nói công ty con sắp có một dự án lớn....??

Trường mỉm cười.

_ Xem ra bố không đơn giản như con nghĩ, mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của bố, nếu bố đã biết rồi sao bố còn hỏi con....??

Ông Đăng cười.

_ Con nói đúng, bố không chỉ có mình con làm nội gián trong công ty mà bố còn có mấy người khác nữa....!!

Trường bật cười thật to.

_ Bố đang làm con sợ bố rồi đấy, nhưng mà con thật sự khâm phục bố, con nghĩ nếu mà đem ra so sánh với bố thì mãi mãi con không thể nào bằng bố được.....!!

Sau một phút vui vẻ cùng con trai, ông Đăng trở về con người bình tĩnh, lạnh lùng và vô cảm ban đầu. Ông nói.

_ Dự án này rất lớn, nếu công ty có thể kí kết được hợp với công ty đối tác thì công ty càng ngày càng làm ăn phát đạt, bố muốn con phá bỏ nó, muốn buổi kí kết hợp đồng hôm đó phải thất bại....!!

Trường tính toán.

_ Con không biết điều khoản bên kia thế nào nhưng về phía công ty ông Hải con đã đọc qua, con không thấy có bất kì điểm gì có thể ra tay được.....!!

Ông Đăng khẽ mỉm cười.

_ Nếu công ty không thể giao được hàng hóa đúng hạn thì sao....??

Trường cười theo.

_ Ý của bố là....??

Ông Đăng gật đầu.

_ Đúng thế, chỉ cần hàng hóa biến mất hay không đủ để giao đúng hạn thì ông Hải sẽ phải bồi thường một số tiền rất lớn, số tiền bồi thường lần này cũng đủ khiến cho ông ta phải bán cả nhà cửa, bán nửa số cổ phần của công ty để trả nợ....!!

_ Bố nói rất đúng, nhưng nếu làm theo kế hoạch của bố còn kế hoạch lấy Diễm thì thế nào, không phải bố muốn sau khi con lấy Diễm tất cả số tài sản của ông ta sẽ thuộc về gia đình ta hay sao, nếu ông ta bị phá sản, chúng ta sẽ không nhận được gì cả....!!

_ Đúng là kế hoạch ban đầu thì như thế nhưng bây giờ ông ta đang nằm trên giường bệnh, sống chết như thế nào chúng ta không biết rõ, con bé Diễm lại căm ghét con, nó sẽ không bao giờ đồng ý lấy con nếu như bố nó không tỉnh lại, nếu như ông ta không chấp nhận con, bố phải tính cách khác, bố không muốn bỏ lỡ cơ hội có một không hai này....!!!

Trường gật gù.

_ Vâng, con hiểu rồi, con sẽ làm theo lời của bố....!!

Một lát sau, có người mang cà phê lên cho Trường, cả hai bố con vừa uống cà phê vừa thảo luận kế hoạch trả thù.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Buổi chiều lễ ra Quân đến đón Diễm, cả hai sẽ cùng nhau đi thăm ông Hải nhưng bố mẹ Quân lại có kế hoạch khác, bà Phương vui mừng bảo con trai.

_ Con chuẩn bị đi, chiều tối nay con theo mẹ đi dự tiệc....??

Quân nhún mày.

_ Dự tiệc....??Tiệc của công ty hay của đối tác....??

_ Tiệc tại gia đình của một người bạn....!!

_ Nhưng bạn của mẹ thì có liên quan gì đến con....??

_ Sao lại không liên quan, mẹ vì con nên mới đưa con đi cùng mẹ....!!

Quân càng nghe càng mù mờ không hiểu.

_ Mẹ có thể nói rõ được không. ...?? Con không hiểu ý của mẹ. ....!!

_ Chẳng có gì là khó hiểu cả, mẹ đã tìm cho con được một cô gái khác, nên mẹ muốn con đi cùng với mẹ. ....!!

Quân chán nản nói.

_ Có phải là con gái của chủ tịch tập đoàn sản xuất xe ô tô không ạ. ...??

Bà Phương sung sướng gật đầu.

_ Đúng rồi, mẹ không ngờ con vẫn còn nhớ, thế nào con có đồng ý không. ...??

Quân thờ dãi đáp.

_ Con đã nói với mẹ bao nhiêu lần rồi, con không thể. ....!!

Bà Phương tức giận.

_ Có phải con không đồng ý gặp mặt nó vì con bé Diễm đúng không. ...??

_ Mẹ đã biết câu trả lời của con rồi sao mẹ còn hỏi lại con. ....!!

Bà Phương gầm lên.

_ Mẹ cấm con còn có quan hệ gì với nó nữa, nó đã làm mất mặt mẹ, mẹ không chấp nhận một đứa con dâu như nó. ....!!

_ Con xin mẹ, xin mẹ đừng kích động như thế, con không thể lấy người con không yêu, nên mẹ làm ơn hãy chấp nhận cô ấy, con thực lòng yêu cô ấy. ....!!

_ Đừng nói nhiều, tối nay con nhất định phải theo mẹ đến nhà chủ tịch Trần, con mà không đi là không xong với mẹ đâu. ....!!

Quân bực mình to tiếng với bà Phương.

_ Con không đi, mẹ đi một mình đi. ...!!

Bà Phương quá tức giận, bà dơ tay lên, bà hét.

_ Con có đi không. ....??

_ Không. ....!!

_ Bốp. ....!!

Bà Phương tát Quân một cái nảy lửa, nước mắt ràn rụa, bà cắn phẫn nói.

_ Hóa ra trong lòng con mẹ không là gì cả à. ...?? Trong lòng con chỉ có duy nhất một mình con bé đó thôi sao, con nói đi, giữa mẹ và nó con chọn ai, nếu con chọn nó thì từ này đừng gọi mẹ là mẹ của con nữa, và con cũng nên đi ra khỏi nhà này ngay lập tức, mẹ không muốn có một đứa con bất hiếu như con, đi đi, đi ngay đi. ....!!

Ông Trương đang làm việc ở trên lầu, nghe tiếng quát đầy tức giận của vợ, ông vội mở cửa bước xuống lầu. Ông bực mình hỏi hai mẹ con.

_ Lại có chuyện gì nữa thế, hai người không thể ngừng cãi nhau để tôi tập trung làm việc được sao. ....??

Quân hối lỗi nói.

_ Con xin lỗi. ...!!

Bà Phương quát to.

_ Con im đi. Mẹ không cần câu xin lỗi của con, con mà còn dám cãi lại lời mẹ nữa, mẹ sẽ từ luôn con và đuổi con ra khỏi nhà. ....!!

Ông Trương cau mày hỏi bà Phương.

_ Thằng Quân nó làm gì bà, mà bà có vẻ tức giận thế. ....??

Đang con giận, bà Phương trút hết lên đầu ông Trương.

_ Anh còn nói được nữa hả. ...?? Anh có biết là vì anh mà bây giờ thằng con trai của anh nó không thèm nghe lời của em nữa không, em bảo nó đi cùng

em đến dự tiệc nhà chủ tịch họ Trần, nó nhất quyết không chịu đi, em bảo nó từ bỏ con bé Diễm nó cũng nhất quyết không chịu nghe lời em, anh bảo em phải sống như thế nào đây...??

Vỗ vai vợ, ông Trương trấn an.

_Em đừng nóng giận như thế không tốt cho sức khỏe của em đâu, em xem em càng giận mặt em càng tái đi kìa, chẳng phải hôm nay em nói là em đã đi mất xa mặt à, em mà tức giận như thế khuôn mặt em lại nhăn nhoe, nếu thế trông xấu lắm, em cười lên một cái cho anh xem nào...!!

Quân nghe bố nịnh mẹ, không nhìn được cười, Quân cười thật to, bà Phương đỏ bừng cả mặt, bà không ngờ là ông Trương lại để ý kỹ đến bà như thế, bà tưởng ông chỉ cảm cúi vào làm việc không hề để ý đến sự thay đổi của bà, bà hạnh phúc vì đã lấy nhau lâu như vậy rồi mà tình cảm của ông Trương dành cho bà vẫn nồng thắm như ngày xưa.

Nếu suy từ bà sang Quân bà thấy bà hơi ác khi ép Quân lấy người con gái khác, ép Quân phải lấy người Quân không yêu nhưng phận làm cha làm mẹ không cho phép bà làm ngơ trước cảnh con trai bà đang yêu đơn phương một cô gái có tình cảm với một chàng trai khác, bà không thể chịu được khi nhìn thấy con trai bà vì cô gái đó đang bị đau khổ, đang bị tổn thương, bà không làm được.

Bà đắm nhẹ vào người ông Trương, bà gắt.

_Anh thôi đi, chỉ được tài ăn nói lung tung, trước mặt con mà anh dám ăn nói như thế hả...??

Ông Trương nheo mắt

_Anh nói có gì sai đâu, anh đang nói rất đúng sự thật, em phải tin anh chứ...??

_Thôi thôi cho em xin, em không cãi lại được với anh...!!

Quay sang Quân, bà gằn giọng.

_Thế nào con có đi không...??

Quân mệt mỏi đáp.

_Con đã nói rồi, con không muốn đi...!!

Chỉ thẳng vào mặt Quân, bà quát.

_Mẹ hỏi con lần chót, con có chịu đi cùng với mẹ không...??

Quân lắc đầu.

_Con đã nói rồi, con không đi, mẹ hãy đến đó cùng với bố, con có việc bận nên bây giờ con phải đi...!!

Quá tức giận, bà Phương lại dơ tay lên. Ông Trương vội cầm lấy tay bà, ông vỗ về.

_Em sao phải tức giận như thế, hạnh phúc, tương lai của nó em hãy để cho nó tự quyết định lấy, em đừng ép nó có được không em...??

Bà Phương khóc.

_Em cũng đâu có muốn làm khó nó, nhưng mà em không thể nhìn nó phải chịu đau khổ, tổn thương vì con bé đó, em sợ khi phải nhìn thấy cảnh đó, anh có hiểu không...??

Ôm vai vợ, ông Trương mỉm cười nói.

_Em không thấy là thằng Quân rất giống với anh ngày xưa à...?? Nếu ngày xưa anh cũng buông xuôi, cũng dễ dàng từ bỏ em, liệu anh có lấy được em không, em có biết anh đã đau khổ như thế nào khi trông thấy em lúc nào cũng đi cạnh chàng trai tên Tiến ấy, có nhiều lúc anh nghĩ anh nên buông tay, nên từ bỏ tình yêu vô vọng đối với em nhưng anh vẫn kiên trì theo đuổi em, cũng may cuối cùng anh lại lấy được em, nếu không chắc là anh phải chết già mất...!!

Bà Phương dựa vào vai chồng, bà nghe tình cảm dâng đầy, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi mà tình cảm của hai người vẫn thắm thiết, vẫn ngọt ngào như ngày xưa. Ông Trương nói tiếp.

_Em hãy để cho nó đi đi, nếu em ép nó lấy cô gái nó không yêu, đời nó sẽ trở thành bi kịch, lúc đó em còn nhìn thấy nó đau khổ, nhìn nó bị tổn thương hơn bây giờ, em nghĩ nó sẽ không oán hận em, không trách cứ em sao.

_Nó đã lớn rồi, năm nay nó gần ba mươi tuổi rồi, đây là lần đầu tiên nó yêu, hãy để cho nó sống trọn với tình yêu của nó, nếu nó lấy được người con gái nó yêu thì nó sẽ hạnh phúc, sẽ sung sướng, còn nếu không nó sẽ phải khổ đau, phải sống trong dằn vặt nhưng nó sẽ không oán trách chúng ta, nếu bản thân nó gây ra nó còn đứng dậy lên được nếu chúng ta cứ can thiệp vào cuộc sống của nó mãi như thế không tốt đâu em, vì đã đến lúc em phải chấp nhận nó là một chàng trai trưởng thành, nó cần có một cô gái ở bên cạnh chăm sóc nó, an ủi nó, em phải chấp nhận điều đó...!!

Bà Phương sụt sịt.

_Em biết nhưng em không nỡ xa nó, cả đời em chỉ có mình nó là con, em làm sao mà từ bỏ nó được....!!

_Có ai bắt em phải từ bỏ nó đâu, em vẫn mãi là mẹ của nó, là người phụ nữ quan trọng nhất của nó, nếu em yêu nó, em nên đứng ở xa quan sát nó, bảo vệ nó chỉ đến khi nào thật sự cần thiết em mới nên can thiệp vào, còn bây giờ hãy để cho nó đi đi em....!!

Ông Trương quay sang bảo Quân.

_Còn con, bố biết là con yêu Diễm, con chỉ muốn lấy Diễm nhưng bố cũng khuyên con hãy lựa chọn cho kĩ, đừng để mai sau con phải hối tiếc vì quyết định của con hôm nay....!!

Mắt đỏ hoe, Quân nói.

_Con cảm ơn bố mẹ đã hiểu cho con, con tuyệt đối sẽ không hối hận, con yêu cô ấy, con muốn dành lại cô ấy, con hứa là con sẽ làm được....!!

_Nếu thế con đi đi, đi tìm tình yêu của con đi, con nhớ là không được than khóc dù con có đau khổ, vì bố mẹ không thể giúp được con nữa đâu....!!

_Dạ....!!

Ôm lấy ông bà Trương, Quân lễ phép chào.

_Con xin phép, con đi đây....!!

_Ừ....!!

Lấy xe ô tô, Quân rời khỏi nhà, trên đường đến nhà Diễm, Quân mỉm cười hạnh phúc, vì cuối cùng mẹ Quân cũng đã hiểu cho Quân phần nào, tuy là bà vẫn chưa từ bỏ hoàn toàn kế hoạch tìm cho Quân một người vợ khác nhưng bà đã không còn ép Quân như trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Bấm chuông cổng nhà Diễm, Quân hồi hộp chờ Diễm ra mở cổng cho mình, chưa đầy một phút sau, Diễm chạy thật nhanh ra cổng, Diễm mỉm cười chào.

_Chào anh. Cảm ơn anh đã đến đón em....!!

Quân cười.

_Có gì đâu, chính anh mới phải cảm ơn em vì em đã cho anh cơ hội này mới đúng....!!

Bến lên, không nói gì, Diễm mở cổng, Quân mở cửa xe, Quân giục.

_Mình đi thôi em....!!

_Vâng....!!

Trên đường đi, hai người nói chuyện rất nhiều, Diễm thoải mái vì Quân không ép Diễm làm những việc mà Diễm không thích như Trường, đến bệnh viện, Quân mua một bó hoa, một giỏ trái cây cho ông Hải, nhưng ông Hải không thể biết được điều đó vì ông vẫn còn hôn mê chưa tỉnh.

Nắm lấy tay ông, Quân nói.

_Chào chú....!! Hôm nay cháu đến thăm chú đây....??

_Chú có nghe cháu nói gì không....??cháu hy vọng là chú mau tỉnh lại....!!

_Diễm và cháu lo cho chú lắm, chú mau tỉnh lại chú nhé, chú mà nằm thế này mãi, cháu sợ Diễm sẽ sớm gục ngã, nếu cô ấy gục ngã cháu biết phải làm sao đây....!!

_Cháu hứa cháu sẽ đến thăm chú hàng ngày....!!

Diễm khóc, cầm lấy tay kia của ông Hải, vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán của ông. Diễm dựa đầu vào ngực ông. Diễm mong ông tỉnh lại biết bao, Diễm tự hứa với lòng là sẽ không làm ông thất vọng, không làm ông buồn phiền và cáu giận như ngày trước nữa, mà Diễm sẽ làm mọi cách để ông được vui lòng, được mỉm cười hạnh phúc.

Sau khi thăm ông Hải, Diễm và Quân cùng nhau đi dạo trên sân của bệnh viện, Quân nhìn khuôn mặt mắt ngủ và xanh xao của Diễm, Quân lo lắng hỏi.

_Em không sao chứ...??

_Em không sao....!!

_Đừng dối anh, nhìn em thế kia mà em dám nói là không sao. Em đừng lo lắng quá, anh tin là bố của em sẽ sớm tỉnh lại thôi...!!

Diễm mệt mõi nói.

_Em cũng mong là thế, nếu bố em có mệnh hệ gì, em làm sao mà sống nổi....!!

Cầm tay Diễm, Quân mỉm cười trấn an.

_Em đừng bi quan quá, anh nghĩ bố em chỉ bị xúc động tạm thời, bố em sẽ sớm tỉnh lại, anh lo lúc đó người phải nằm viện lại là em....!!

Diễm gượng cười đáp.

_Anh chỉ đoán mò, em sẽ không sao đâu....!!

Diễm lão đạo muốn ngủ, đầu Diễm đau kinh khủng, mấy hôm nay trời mưa suốt, vết thương cũ hành hạ, mất ngủ, lo lắng làm đầu Diễm lúc nào cũng căng như dây đàn. Quân vội ôm lấy Diễm, Quân sợ hãi.

_Em có thật là không sao chứ...??

Diễm thều thào.

_Em...em không sao....!!

Bé bỏng Diễm lên, Quân nói.

_Để anh đưa em đi khám bệnh....!!

Đỏ bừng mặt, Diễm gất nhỏ.

_Anh đang làm gì đấy...?? Mau thả em xuống....!!

_Yên nào....!!

Gặp một cô y tá, Quân vội giục.

_Làm ơn tìm một bác sĩ giúp tôi....!!

Cô y tá lo lắng hỏi.

_Có chuyện gì không anh....!!

_Bạn gái tôi bị mệt, cô ấy cần được khám bệnh....!!

_Nếu thế anh theo tôi....!!

Diễm cúi.

_Anh đang nói lung tung gì thế...?? Ai là bạn gái anh, ai bị mệt...?? Còn không mau thả em xuống...??

Không lí gì đến sự tức giận của Diễm, Quân đưa Diễm vào một căn phòng trống, bác sĩ nhanh chóng đo huyết áp, kiểm tra thân nhiệt, đo nhịp tim của Diễm. Sau một hồi, bác sĩ bảo Quân.

_Bạn gái của cháu có dấu hiệu bị suy nhược cơ thể cấp độ nhẹ, cháu hãy chú ý nhắc nhở cô ấy phải chăm sóc sức khỏe, không nên nghĩ gì hay làm gì quá nặng nhọc....!!

_Tôi đã kê đơn thuốc, lúc nửa cậu xuống quầy thuốc mua thuốc cho cô ấy....!!

_Vâng, cảm ơn bác sĩ...!!

Diễm khó chịu, đang định ngồi dậy. Quân lắc đầu ra lệnh.

_Em nằm xuống đi, đã tiếp nước xong đâu mà em đòi ngồi dậy...!!

Diễm cãi.

_Nhưng mà em có sao đâu, tại sao em phải tiếp nước, tại sao em bị đối xử như bệnh nhân thế này...??

_Em có biết bác sĩ vừa mới nói gì không...?? Em còn dám nói là em không có bệnh gì được sao...??

Diễm cố cãi.

_Đó chỉ là biểu hiện bình thường của người mất ngủ thôi...!!

_Chính vì mất ngủ, suy nghĩ nhiều, không ăn uống được nên em mới bị suy nhược cơ thể, em còn có gì để phản bác lại lời nói của anh không, em nên nhớ anh cũng là một bác sĩ đây...!!

Diễm le lưỡi.

_Em quên...!!

Quân xoay vào trán Diễm, Diễm kêu oai oái.

_Đau em, anh vừa bảo em là bệnh nhân, sao anh nỡ hành hạ bệnh nhân như thế...??

_Cho em chữa cái tật hay cãi bướng đi...!!

_Anh...anh...!!

Kéo chăn đắp ngang người Diễm, Quân nói.

_Em ngủ đi, trông em mệt mỏi quá, em nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Bố em đã có anh lo cho rồi...!!

Diễm lí nhí.

_Cảm ơn anh...!!

_Em đừng khách sáo với anh quá, em quên là em đã hứa gì với anh à...??

_Em...!!

_Thôi ngủ đi nhóc, em còn cãi nhau với anh nữa thì đến tối em cũng không ngủ được đâu...!!

_Em biết rồi...!!

Nhắm mắt lại, hai giây sau, Diễm chìm sâu vào giấc ngủ, cầm lấy tay Diễm, Quân nói.

_Anh thực sự rất lo cho em, anh sợ em sẽ bị tổn thương khi em yên con người lạnh lùng, và tàn nhẫn đó, em có biết anh ta thực sự là ai không...??

_Anh sẽ làm mọi cách để bảo vệ em, em hãy yên tâm vì anh sẽ không bao giờ rời xa em, bất kì lúc nào em xảy ra chuyện hay em gặp phải vấn đề gì, anh sẽ luôn có mặt...!!

Ông quản gia đứng bên ngoài phòng bệnh, trên môi ông nở một nụ cười, ông hạnh phúc và an tâm vì Diễm đã tìm được một người đàn ông Diễm có thể tin tưởng, có thể dựa vào.

Vì không muốn làm phiền đôi trẻ, ông trở về phòng bệnh của ông Hải, ông không yên tâm nếu bỏ đi quá lâu nhờ đâu ông Hải xảy ra chuyện, ông sợ ông lại không hay biết gì.

Diễm đã ngủ quá lâu, tưởng là Diễm chỉ ngủ mấy tiếng sẽ tỉnh dậy nhưng thật không ngờ, Diễm đã ngủ đến tận tám giờ tối Diễm mới tỉnh dậy, bà giúp việc nhận được điện thoại của ông quản gia, bà lập tức đến bệnh viện ngay sau đó. Bà thay Quân chăm sóc Diễm, Quân vì có việc nên không thể ở lại lâu, Diễm vừa ngủ được mấy tiếng, nhận được điện thoại của bà Phương, Quân phải về nhà ngay lập tức, biết là bà ép mình đi đâu nhưng Quân không thể không về.

Vừa bước vào cổng nhà. Bà Phương hét.

_Con biết bây giờ là mấy giờ rồi không...?? Con đã đi đâu mà bây giờ mới chịu bò về...??

Quân nhăn mặt.

_ Mẹ làm gì mà hét to như thế, con chỉ đi ra ngoài một chút mà mẹ làm như thể con đã đi lâu lắm rồi. ...??

_ Con còn nói nữa, còn không mau đi thay quần áo đi. ...!!

_ Con đã bảo là con không muốn đi. ...!!

_ Con tưởng là con trốn mãi được sao, mẹ không muốn bị mất mặt với người ta. ...!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Quân cúi.

_ Ai bảo mẹ hứa với người ta khi mẹ biết thừa là con không bao giờ muốn đến. ...!!

_ Không đi cũng phải đi. ...!!!

Quân bắt lực ngồi xuống ghế xô pha, ông Trương không đành lòng, ông bảo Quân.

_ Thôi lên lầu thay quần áo rồi đi đi con, vì con đi gặp ông Trần lần này coi như là vì công việc, nếu con không thích con gái ông ta thì thôi, dù mẹ con có muốn ép con cũng ép không được. ....!!

Không đi cũng không được, bực mình Quân nói.

_ Mẹ chờ con một chút. ...!!

Bà Phương hài lòng.

_ Nhanh lên. ....!!

Quân bước lên lầu, lo Diễm bị làm sao nên trước khi ra về Quân có ghi số điện thoại của mình cho bà giúp việc, Quân dặn, nếu Diễm có xảy ra chuyện gì phải gọi điện cho Quân ngay lập tức.

Quân nhìn chiếc điện thoại im lìm, Quân thờ dài.

_ Mong là cô ấy không sao. ....!!

Thay xong quần áo, Quân bước xuống lầu. Quân chán nản.

_ Chúng ta đi thôi. ....!!

Cả ba người rời khỏi nhà. Trên đường đi, bà Phương vui mừng nói.

_ Mẹ đảm bảo cô gái này rất phù hợp với con. ....!!

Quân thờ ơ.

_ Còn con, con thấy cô ấy dù có xinh đẹp, giàu có, tài giỏi hơn Diễm con cũng không quan tâm vì con không yêu ai khác ngoài Diễm. ....!!

Bà Phương cúi.

_ Sao lúc nào con cũng nhắc tên của con bé đó, nó thì có gì tốt đẹp đâu mà con lại si mê nó như thế, mẹ thấy con đã bị nó bỏ bùa mê rồi. ....!!

Quân mỉm cười trên.

_ Còn mẹ thì sao, con nghe nói ngày xưa mẹ yêu chú Tiến lắm cơ mà sao mẹ lại lấy bố. ....??

Bà Phương quát.

_Con im ngay, chuyện của bố mẹ không có liên quan gì đến con. ....!!

_Sao lại không liên quan, từ tình yêu của bố mẹ có thể suy ra tình yêu của con, mẹ chỉ lấy người mẹ yêu, người mẹ tin tưởng, ngay cả con cũng thế thôi. ....!!

_Chuyện của con khác, chuyện của mẹ khác, làm sao con có thể so sánh hai chuyện này với nhau. ....!!

Quân quay sang hỏi ông Trương.

_Bố làm ơn cho con hỏi, ngày trước có bao giờ bố trông thấy mẹ hôn chú Tiến không. ....??

Ông Trương hài hước đáp.

_Không chỉ một lần mà nhiều lần. ....!!

Quân nháy mắt bảo bà Phương.

_Mẹ cũng ghê gớm thật đấy, đã hôn chú ấy nhiều như thế mà bố con vẫn nhất quyết lấy mẹ bằng được, xem ra mẹ đã bỏ rất nhiều bùa mê để giăng bẫy bố khiến bố không thoát ra được. ....!!

Điên tiết, bà Phương đánh ông Trương tới tấp. Quân cười thật to, may mắn cho Quân khi được sinh ra trong một gia đình có một ông bố hài hước, bà mẹ hơi nóng tính, hơi độc tài một chút nhưng rất yêu con, rất yêu chồng.

Đến biệt thự nhà ông Trần, bà Phương, ông Trương lần lượt xuống xe, chỉ còn Quân là còn lưỡng lự chưa muốn xuống.

Bà Phương hét nhỏ.

_Đã đến nơi rồi sao con còn không chịu xuống. ....??

Quân chán nản.

_Hay là bố mẹ vào đi, con ở ngoài này chờ. ....??

Đạp nhẹ vào kính cửa xe, bà Phương quát.

_Con định trọc tức mẹ đấy hả. ....?? Con thấy có ai trẻ con như con không. ....??

Ông Trương bảo Quân.

_Mình vào thôi con. ....!!

Quân đành bước xuống xe, thắt lại cà vạt, Quân cùng cha mẹ bước vào trong.

Ông Trần là chủ tịch tập đoàn sản xuất xe ô tô nên gia đình giàu có, thế lực nhiều, nhìn những chiếc xe ô tô thì nhau nối đuôi nhau đi vào trong, những quý bà, quý ông, tiểu thư lượt là trong những bộ quần áo đắt tiền, họ nói chuyện, cười đùa với nhau không ngớt, Quân nhăn mặt, đây là thế giới thượng lưu, thế giới của những người giàu, thế giới mà Quân chán ghét.

Vì là bữa tiệc nên tất nhiên người đi dự tiệc phải có quà tặng gia chủ, Quân không biết ba mẹ mình tặng quà gì cho ông Trần, nhưng Quân đoán nó phải có một giá trị không nhỏ.

Nhìn sự xa xỉ và giàu sang của ông Trần, Quân cảm thấy không có một chút hứng thú gì, điều làm Quân ngạc nhiên là có thể gặp được Trương ở đây. Đã biết về gia thế cũng như hoàn cảnh của Trương nên Quân không thấy lạ lẫm hay ngạc nhiên một chút nào. Quân mỉm cười chào.

_Chào cậu, tôi rất ngạc nhiên vì cậu cũng quen biết ông Trần. ....!!

Trương nhếch mép.

_Chào anh. ....!!

Một người phục vụ nam bưng mấy ly rượu trên khay, Quân cầm lấy một ly, mỉm cười Quân nói.

_Cảm ơn. ....!!

Anh ta lịch sự.

_Không có gì. ....!!

Một tay đút túi quần, tay kia cầm ly rượu, Trường cười nhạt hỏi.

_ Tôi tưởng anh đi cùng với Diễm....!!

Quân thờ ơ đáp.

_ Việc đó không liên quan gì đến cậu, sao cậu phải quan tâm đến chuyện của chúng tôi nhiều thế nhỉ....??

_ Quan tâm....?? Tất nhiên là tôi phải quan tâm nhiều rồi, vì tôi yêu cô ấy nên tôi phải tranh dành cô ấy với anh....!!

Quân nhún mày.

_ Cậu thực sự yêu cô ấy hay là cậu vì một nguyên nhân nào khác....??

Trường giả vờ ngu ngơ.

_ Tôi không hiểu ý của anh....??

_ Cậu đừng giả vờ đóng kịch với tôi, tôi linh cảm cậu không đơn giản như vẻ bề ngoài....!!

Trường bật cười.

_ Tôi đã quên anh là ai, anh không những là một bác sĩ chuyên môn đi tìm hiểu đời tư của người khác, anh còn là một ông thầy bói cố đoán người khác đang nghĩ gì trong đầu nữa. Anh không cảm thấy mệt mỏi khi phải cố làm những việc mà anh không thể hay sao....??

_ Cậu yên tâm tôi không có thời gian rảnh để quan tâm đến những người khác, chỉ có cậu là có được vinh hạnh này thôi....!!

Trường mai mỉa.

_ Cảm ơn nhưng tôi không cần, anh nên để dành sức và năng lượng của anh cho người khác....!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Sau khi chào ông Trần và con gái, bà Phương định quay sang giới thiệu con trai, bà bực mình khi thấy con trai bà đang đứng nói chuyện với Trường – tình địch mà bà ghét cay ghét đắng, xăm xăm bước lại gần, bà cầu.

_ Sao con còn đứng ở đây, không mau ra chào ông Trần đi....!!

Trường mỉm cười.

_ Chào cô....!!

Bà Phương khinh khỉnh.

_ Không dám....!!

Quân nói.

_ Tôi ra đây một chút....!!

_ Anh đi đi....!!

Quân theo bà Phương đến chào ông Trần và con gái ông ta người mà bà Phương muốn Quân lấy.

Quân lịch sự nói.

_ Chào bác....!! Cháu là Quân....!!

Quân đưa tay ra nắm lấy tay ông ta, ông ta là một con người từng trải, một kẻ lồi đời, tất nhiên ông ta không lạ gì những chàng trai như Quân, ông ta tưởng Quân tìm cách tiếp cận ông ta và con gái ông ta vì tiền tài và địa vị như những chàng trai khác, nhưng ông ta đã nhầm chỉ có bà Phương là muốn

còn Quân thì không.

Quân mỉm cười chào con gái ông ta.

_Chào em....!!

Cô ta cười.

_Chào anh....!!Em là Loan....!!

Ông Trần bảo bốn người.

_Chúng ta ra kia nói chuyện....!!

Bà Phương gạt đầu.

_Nếu thế chúng ta đi nào....!!

Chọn một cái bàn còn trống, năm người ngồi xuống. Quân bị bà Phương xếp một chỗ cạnh Loan - con gái của ông Trần, Quân cau mày nhăn nhó, Quân cảm thấy không được thoải mái. Không tiện lên tiếng phản trần, Quân đành ngồi xuống.

Ông Trần khéo léo hỏi Quân nhiều câu hỏi liên quan đến gia thế, nghề nghiệp và trình độ của Quân, một lát sau Trường đến, vì tưởng gia đình Quân không quen biết Trường nên ông Trần giới thiệu.

_Đây là Trường – con nuôi một người bạn bên Úc của tôi....!!

Bà Phương nhếch mép.

_Chúng tôi đã quen biết nhau rồi....!!

Ông Trần cười xòa.

_Nếu thế ai cũng là người nhà cả, chúng ta cùng nhau uống rượu, ăn cơm và nói chuyện thôi....!!

Quân cứ nhìn điện thoại liên tục, Quân đang lo lắng, bồn chồn không yên. Không thể chịu đựng được hơn nữa, đứng dậy, Quân nói.

_Xin lỗi, cháu cần đi vệ sinh một chút....!!

Ông Trần cười bảo.

_Nếu thế cháu đi đi, gia nhân sẽ chỉ nhà vệ sinh cho cháu....!!

_Vâng, cháu xin phép....!!

Quân bỏ đi thật nhanh, Quân hỏi một người phục vụ nam.

_Làm ơn chỉ tôi biết nhà vệ sinh ở đâu....!!

_Anh cứ đi thẳng, lên lầu một, rẽ trái, đếm đến căn phòng thứ ba, đó chính là nhà vệ sinh....!!

_Cảm ơn cậu....!!

Theo lời chỉ dẫn của anh ta. Quân tìm được phòng vệ sinh, bước vào trong, rửa tay, rửa mặt, Quân gọi điện cho Diễm.

Vì Diễm vẫn còn chưa tỉnh dậy nên bà giúp việc nghe thay. Bà hỏi.

_Xin hỏi ai đó....??

Quân ngập ngừng.

_Xin hỏi đây có phải là số điện thoại di động của Diễm không....??

_Đúng rồi, cậu là ai....??

_Cháu là Quân đây. Diễm tỉnh chưa hả Di....??

Di Hoa vui mừng.

_ Là cậu Quân đó hả...?? Diễm vẫn còn ngủ....!!

Quân lo lắng.

_ Cô ấy không bị làm sao chứ ạ...??

_ Không sao, bác sĩ bảo là cứ để cho nó ngủ, nó đang ngủ bù những ngày nó không được ngủ....!!

Quân thở phào nhẹ nhõm.

_ Nếu thế thì tốt quá, cháu đang lo cô ấy bị làm sao....!!

_ Cảm ơn cậu, nếu không có cậu, Diễm không biết phải làm sao nữa....!!

_ Bác đừng nói thế, nếu cô ấy có chuyện gì, Dì làm ơn gọi điện báo ngay cho cháu biết....!!

_ Được rồi, cậu yên tâm....!!

_ Nếu không có chuyện gì cháu cúp máy đây....!!

Tắt máy, đút điện thoại vào túi quần, Quân giật mình ngược mắt nhìn lên, Quân cúi.

_ Cậu định dọa chết tôi hả....??

_ Lúc này anh nói chuyện với Diễm đúng không...??

Đang bực mình vì bị dọa cho sợ hết hồn, Quân trả lời nước đôi.

_ Tại sao tôi phải nói cho cậu biết....??

Trường nhún vai.

_ Anh không nói cũng không sao, vì tôi có thể gọi điện hỏi cô ấy....!!

_ Nếu thế sao cậu không gọi điện hỏi cô ấy đi, cậu hỏi tôi làm gì....??

Trường nheo mắt hỏi.

_ Anh đến đây với mục đích gì....??

_ Tôi không hiểu ý của cậu....??

_ Chẳng có gì khó hiểu cả, anh đến đây vì con gái nhà họ Trần đúng không....??

_ Thế còn cậu, cậu đến đây vì mục đích gì....??

Trường thích thú đáp.

_ Xem ra tôi và anh đúng là rất có duyên. Sao chúng ta không cá cược, xem ai sẽ là người được ông Trần chấm làm con rể nhỉ....??

Quân bực mình đáp.

_ Nếu thế tôi nhường cho cậu, vì tôi không có hứng....!!

_ Sao chưa chi anh lại bỏ cuộc sớm thế, không phải anh đến đây vì mục đích này sao....!!

_ Tôi đến đây vì mục đích gì tại sao tôi phải nói cho cậu biết, mà cậu cũng quan tâm đến tôi hơi quá rồi đấy....!!

_ Anh nói đúng, chúng ta là hai kẻ chẳng bao giờ có được điểm nào chung, quan tâm đến nhau cũng chỉ vì tìm hiểu xem người kia đang nghĩ gì, xem ra hơi bị hài hước đấy nhỉ....??

Không thèm đối đáp lại lời Trường, Quân bước nhanh ra cửa, xuống lầu, biết là bỏ về mà không nói một lời nào thì hơi bất lịch sự nên Quân nghĩ ra một cách.

Xin một tờ giấy, mượn một cây bút, Quân nhờ một người phục vụ nữ đưa cho bà Phương, sau khi nhìn thấy cô ta trao tận tay bà Phương. Quân đón một chiếc xe tắc xi, Quân yêu cầu anh ta trở Quân đến bệnh viện.

Bà Phương tức điên lên khi đọc xong tờ giấy nhưng trước mặt cha con ông Trần, bà đành cố nín nhịn. Gượng cười bà nói.

_Xin lỗi, vì có chuyện đột xuất nên thằng con tôi xin phép về trước....!!

Loan hơi thất vọng, khuôn mặt buồn buồn, cô ta nhận ra Quân là một chàng trai tốt, suốt buổi nói chuyện Quân không thèm nhìn cô ta lấy một lần khiến cô ta tò mò muốn biết Quân là người như thế nào, nay tự dưng Quân lại về khiến cô mất cơ hội được nói chuyện thêm với Quân.

Ông Trần là con người từng trải nên ông ta nhận xét người khác sâu sắc hơn con gái, ông biết Quân và Trường đều là hai chàng trai tài giỏi, cả hai có những ưu nhược điểm riêng, người khiến ông ta tò mò và muốn tìm hiểu nhiều nhất là Trường, vì Trường không những lạnh lùng khó đoán mà còn là một chàng trai rất có tâm cơ.

Ông Trần cười xòa bảo bà Phương.

_Nếu Quân có chuyện thì cứ để nó đi đi, mấy người chúng ta nói chuyện với nhau là được rồi....!!

Biết Quân về, Trường hơi thất vọng, nhưng vì chưa hoàn thành xong kế hoạch của mình nên Trường không thể bỏ về theo Quân được. Trường đành đóng vai một người khách bất đắc dĩ, một kẻ đi săn tình yêu của người khác.

Tiếng nhạc vang lên, Trường mời cô ta.

_Chúng ta ra nhảy chứ....??

Loan cười.

_Đi thôi....!!

Cả hai đưa nhau ra sàn nhảy, bỏ ba người lớn ngồi nói chuyện với nhau. Bà Phương tức tối vì lần nào bà đi tìm vợ cho con trai, Trường cũng xen vào, bà thờ ơ dài ngoải.

_Sao thằng kia cứ xuất hiện đúng lúc thế nhỉ, không lẽ kiếp trước thằng Quân nhà mình nợ nần nó nên kiếp này phải trả....!!

Nếu lần này Trường thực sự yêu Loan, thì với Quân mà nói, đó là một ân huệ, một sự giải thoát.

Trả tiền tắc xi, Quân đi thật nhanh lên phòng bệnh của Diễm, gõ cửa, Quân hỏi.

_Có ai không....??

Bà giúp việc bận đi mua thức ăn cho ông quán gia nên vẫn còn chưa về, thành ra trong phòng chỉ còn lại một mình Diễm.

Hỏi hai ba lần mà không nghe ai trả lời, sợ hãi Quân vội bước nhanh vào trong, trong ánh sáng mờ mờ của phòng bệnh, Quân thấy Diễm vẫn ngủ ngon lành trên giường bệnh, thở phào nhẹ nhõm, kéo ghế, Quân ngồi xuống, cầm tay Diễm, Quân bắt mạch, thấy mạch Diễm đập bình thường, Quân có thể yên tâm là Diễm không sao.

Quân ngồi một lúc, giật mình, Diễm tỉnh dậy, cựa quậy người, Diễm thấy chân tay nhức mỏi vì nằm quá lâu. Quân cười.

_Em tỉnh rồi à....??

Diễm ngơ ngác.

_Đây là đâu....??

_Bệnh viện. Em quên rồi sao....??

Thấy điện bật sáng trưng, nhìn ra cửa sổ, bầu trời đen kịt, Diễm hốt hoảng hỏi.

_Mấy giờ rồi hả anh....??

_Tám giờ tối....!!

Diễm vùng dậy, Quân nhú mày.

_Có chuyện gì mà em phải háp tấp như thế....??

_Em ngủ suốt từ chiều đến giờ, em lo bố em đã xảy ra chuyện gì đó....!!

_Em đừng lo lắng quá, vì anh vừa mới sang thăm phòng bệnh của bố em, chú ấy không sao đâu....!!

_Thật không anh....!!

_Anh nói dối em làm gì. ....!!

Diễm cười, bước xuống giường. Diễm loạng choạng muốn ngã. Vội đỡ lấy Diễm, Quân khuyên.

_Em nên nằm nghỉ ngơi thêm đi, anh thấy em vẫn còn yếu lắm. ....!!

_Em đã ngủ cả buổi chiều rồi, em không thể nằm thêm được nữa. ....!!

_Em ương bướng quá. ....!!

Diễm le lưỡi.

_Em từ xưa đến nay vẫn thế, đây đâu phải là lần đầu tiên anh thấy em thế này. ....!!

_Thôi cho anh xin, em muốn sang thăm bố em trước hay là muốn đi ăn trước. ....??

_Em muốn đi thăm bố em trước. ....!!

_Nếu thế chúng ta đi thôi. ....!!

Cả hai sang phòng bệnh của ông Hải. Ông Hải vẫn nằm im, không hề có dấu hiệu cho thấy là ông sẽ tỉnh lại.

Bà giúp việc và ông quản gia khuyên Diễm nên về nhà nghỉ ngơi nhưng Diễm nhất định không chịu nghe. Quân nói.

_Em nên nghe lời hai bác, em ở lại đây cũng không giúp được gì. Nếu em lại lần ra bất tỉnh như lúc chiều thì có phải em đang làm hai bác phải lo thêm cho em không. ....?? Nghe lời anh về nhà đi em. ....!!

_Nhưng mà. ....!!

_Đi thôi. ....!!

Nắm lấy tay Diễm, Quân lôi Diễm ra về. Trên đường đi cả hai tạt vào một quán ăn ven đường. Quân gọi rất nhiều món cho Diễm. Diễm nhắm mắt nói.

_Anh tưởng em là heo chắt. ....??

_Già mà em là heo thì lại tốt, em nhìn lại em đi trông em bây giờ chỉ còn lại bộ xương thôi. ....!!

Diễm cáu.

_Kệ em. ....!!

_Ừ, thì kệ em. Nhưng phải cố ăn hết từng này đây nhé. ....!!

Diễm nhú mày.

_Chẳng phải anh nói kệ em là gì. ....??

_Em nói kệ em, có phải là anh nói kệ em đâu. ....!!

_Anh. ..anh. ....!!

Quân giục.

_Em ăn đi, không lại nguội hết bây giờ. ....!!

Cả hai vừa ăn vừa đùa nhau, nhờ vui vẻ, tinh thần sáng khoái sau một giấc ngủ dài nên Diễm ăn ngon miệng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Sau khi trả tiền, cả hai đưa nhau về. Nhà Diễm vì không có ai nên tối om om, Diễm sợ nhất là bóng tối, nhìn căn nhà không có một chút ánh sáng, cây

cối lại um tùm, Diễm bấu chặt vào cánh tay Quân.

Vỗ nhẹ vào tay Diễm, Quân trấn an.

_Em đừng sợ, có anh đây rồi....!!

Diễm cảnh giác nhìn xung quanh. Vì quá run nên Diễm không mở nổi cánh cổng, Quân cười.

_Đưa chìa khóa cho anh, để anh mở cổng cho, nhìn em run quá rồi, anh thật không ngờ một cô gái nghịch ngợm như em mà cũng nhát như thế....!!

Diễm cúi.

_Anh còn dám trêu em nữa hả...??

_Anh xin lỗi được chưa....??

Tiếng tách vang lên, cánh cổng mở ra, Quân giục.

_Vào nhà đi em....!!

Diễm run run bước vào trong, đối với Diễm bây giờ, căn nhà chẳng khác gì quái vật. Diễm sợ hết tất cả mọi thứ, bàn tay nắm chặt lấy cánh tay Quân, Diễm theo Quân vào trong nhà.

Khi cánh cửa phòng khách vừa được mở ra, mặt Diễm trắng bệch, người Diễm không ngừng run rẩy, miệng ú ớ nói không nên câu, ở giữa phòng khác là một hình người đang đứng, đôi mắt lão liên nhìn hai người, do quá sợ hãi, Diễm hét lên một tiếng rồi lăn ra ngất xỉu, hình bóng đó nhanh chóng chuyển động rồi chạy vụt đi.

Quân vì lo cho Diễm nên không vội đuổi theo đến khi đặt được Diễm lên ghế xô pha, Quân bật hết điện trong nhà, Quân mới dám đuổi theo người kia nhưng đã không còn thấy hình bóng của người kia ở đâu nữa.

Quân nhanh chóng gọi điện cho cảnh sát, đây nhất định là vụ trộm cắp tài sản. Do biết nhà Diễm không có ai ở nhà nên kẻ trộm mới dễ dàng đột nhập vào nhà lục lọi, Quân không biết hẳn đã lấy những gì vì Quân không sống ở đây nên không hiểu được chỉ khi nào Diễm tỉnh lại thì may ra Quân mới biết.

Khi cảnh sát đến, Quân đã bế Diễm lên phòng, đắp chăn ngang người Diễm, Quân thở dài.

_Sao cuộc đời của em lại xảy ra nhiều chuyện như thế....?? Anh thực sự không yên tâm nếu như anh phải rời khỏi em....!!

Cảnh sát tiến hành khám xét hiện trường, ở trên đất đồ đạc bị vứt lung tung, phòng làm việc của ông Hải là nơi được cảnh sát chú ý nhất vì mọi ngăn tủ, giấy tờ đều bị tên trộm lục lọi, hình như hẳn đột nhập vào đây chỉ vì muốn lấy một thứ gì đó của ông Hải không phải vì tài sản nhà ông.

Cảnh sát hỏi Quân.

_Anh có nhìn thấy được tên trộm trông như thế không....??

Quân lắc đầu.

_Lúc đó nhà cửa tối om nên tôi không trông thấy rõ, chỉ biết hẳn cao một mét sáu, người nhỏ con....!!

_Ngoài ra anh còn nhớ được gì nữa không....??

_Người đó nghiện thuốc lá nặng, tôi có thể ngửi thấy được mùi thuốc lá bốc ra từ người hắn....!!

Anh cảnh sát phì cười.

_Bây giờ có rất nhiều người hút thuốc, nếu căn cứ vào điều này để đi điều tra thì có lẽ gần gần nửa dân số bị bắt....!!

Quân hài hước đáp.

_Chẳng phải anh bảo tôi là cung cấp những gì mà tôi quan sát được hay sao....??

_Thôi được rồi anh nói tiếp đi....!!

_Khi tôi đuổi theo hắn, hắn có chạy ra vườn, tôi đã gần như bắt được hắn nếu như hắn không nhanh chóng trèo lên cây, nhảy lên tường rồi sau đó nhảy xuống đất thoát ra ngoài....!!

Anh cảnh sát bảo bạn đồng nghiệp.

_Mau vườn kiểm tra, tôi nghĩ là chúng ta có thể thu thập được chứng gì đó....!!

_Vâng....!!

Do trời mưa nên có hai dấu giày rất mới, một là của Quân, còn vết giày còn lại là của tên trộm, sau khi xem xét vết giày trên cát, vết giày trên thân cây và trên tường bao loan, cảnh sát khẳng định.

_Tên trộm này là một người đàn ông, tướng nhỏ con, tuy rằng bây giờ vẫn chưa xác định được độ tuổi nhưng tôi có thể khẳng định người này phải biết hết các thói quen trong gia đình ông Hải, vì nếu không biết hẳn ta không thể chọn đúng ngày cả gia đình ông Hải đi vắng để ra tay. Điều bây giờ cần xác minh là hẳn đến đây nhằm mục đích gì, trộm tài sản hay còn vì một nguyên nhân nào khác....!!

Mãi một lúc sau Diễm mới tỉnh lại, nhờ sự giúp sức của Quân, Diễm đi kiểm tra khắp nhà, sau khi xem xét một hồi.

Anh cảnh sát hỏi Diễm

_Em thấy nhà em có mất tài sản gì không...??

Diễm lắc đầu nói.

_Hình như nhà em không mất gì....!!

Anh cảnh sát hỏi.

_Em có chắc không....??

Diễm gật đầu.

_Vâng, em đã kiểm tra hết mọi góc ngách rồi, em nghĩ có lẽ tên trộm muốn lấy giấy tờ gì đó của bố em....!!

_Em có biết đó là gì không....??

Diễm thờ dãi.

_Công việc làm ăn của bố em, em không tiện hỏi nên em không biết là có mất giấy tờ gì không....!!

_Anh có thể hỏi bố em vài câu được chứ....??

_Bố em đang nằm trong bệnh viện, ông đã bị hôn mê mấy ngày nay em cũng không biết khi nào bố em có thể tỉnh lại nữa....!!

Thở ra một hơi, anh cảnh sát nói

_Nếu em có tin tức gì thì báo ngay cho bọn anh biết nhé....!!

Diễm gật đầu.

_Vâng....!!

Sau khi cảnh sát ra về, Quân và Diễm tiến hành dọn dẹp nhà cửa. Sắp xếp lại bàn làm việc của ông Hải, Diễm cau mày nói.

_Em không hiểu bố em đã cất dấu giấy tờ gì mà tên trộm lại muốn có nó....??

Quân phán đoán.

_Anh nghĩ chắc là do bố em có cất một giấy tờ quan trọng liên quan đến công ty hay gia sản nhà em nên hẳn muốn có được nó....!!

_Theo anh tờ giấy đó là gì....??

_Anh cũng không dám đoán bừa nhưng mà anh tin hai trường hợp trên là hoàn toàn có cơ sở....!!

_Em cũng tin là như thế, vì tài sản nhà em không mất gì, chứng tỏ tên trộm chỉ nhắm vào giấy tờ làm ăn của bố em, ngoài ra không còn lí do nào khác. Em sợ là hẳn đã lấy được thứ mà hẳn muốn....!!

_Anh cũng không biết nữa, người biết rõ chuyện này chỉ có bố em, nhưng bây giờ chú ấy lại đang hôn mê, chúng ta đành chờ khi nào ông ấy tỉnh lại mới biết được....!!!

Sau khi dọn dẹp hết mọi thứ, Diễm mệt mỏi nói.

_Em cảm ơn anh, nếu không có anh, em không biết em còn bị xảy ra chuyện gì nữa....!!

_Em đừng nói thế, anh luôn muốn được giúp đỡ em, khi em xảy ra chuyện thế này có thể được ở cùng bên em khiến anh vui lắm. ...!!

Diễm cười.

_Anh về đi, cũng đã khuya lắm rồi, em sợ bố mẹ anh lại cho anh. ....!!

_Anh không thể về được, để em một mình anh không yên tâm, nhờ đâu tên trộm đó chưa đi thì sao. ...!!

Diễm ấp úng.

_Nhưng. ....!!

Quân nheo mắt trêu.

_Em sợ anh làm gì em à. ...??

Diễm đỏ bừng mặt

_Anh dám. ...!!

_Nếu thế em còn không mau đi tắm rửa, thay quần áo rồi đi ngủ đi. ...!!

_Còn anh thì sao. ....??

_Anh sẽ ngủ ngoài ghế xô pha ngoài phòng khách. ....!!

Thở hắt ra một hơi, Diễm bảo.

_Trông anh cũng mệt mỏi quá rồi, hay là anh mặc tạm quần áo của bố em rồi đi tắm đi. ...!!

Quân nhún vai.

_Đành vậy. ....!!

Mở cửa phòng của ông Hải, sau khi xem sét một hồi, Diễm phì cười vì bộ quần áo nào của ông Hải cũng không hợp với Quân nhưng đành chịu vì chỉ còn mấy bộ này, ngoài ra không còn bộ nào cả.

Đưa quần áo cho Quân, Diễm cố nén cười, Quân cúi.

_Em định cười anh đến bao giờ nữa, còn không mau đi tắm đi. ....!!

Diễm giục.

_Anh đi tắm trước đi, em còn có chuyện nên em sẽ đi tắm sau. ....!!

_Thôi được rồi, để anh đi. ....!!

Sau khi Quân tắm xong, cầm áo và khăn tắm, Diễm bước vào phòng tắm. Đang tắm, điện phụt tắt, Diễm sợ hãi hét Quân.

_Sao anh lại tắt điện. ....??

Quân kêu khỏ.

_Cúp điện rồi, có phải là anh tắt điện đâu. ....!!

Phòng tắm quá tối, Diễm sợ hãi hét lên, bóng tối là nỗi ám ảnh cả đời của Diễm. Diễm từng nhốt trong một căn phòng tối om suốt cả đêm, sự sợ hãi đó cứ bám theo Diễm mãi, mỗi lần đi ngủ Diễm đều phải bật đèn, nếu không Diễm không tài nào chợp mắt được.

Đứng ngoài cửa phòng tắm, Quân sợ hãi hỏi.

_Em không sao chứ. ....??

Hai tay ôm lấy đầu, cục xà bông tắm rớt xuống đất, do không cẩn thận, Diễm giẫm lên trên.

_Vào. ....!!

Diễm bay thẳng ra cửa, thêm một tiếng dầm nữa vang lên, Diễm ngã đè lên người Quân, mặt Diễm từ màu trắng biến thành màu đỏ, bây giờ trên người Diễm không hề mặc một thứ gì, bàn tay Quân vừa ôm lấy Diễm, Quân sợ hãi vội buông ra, cũng may là nhà đang bị cúp điện nếu không Diễm sẽ không

bao giờ dám nhìn mặt Quân nữa.

Diễm không biết nên làm thế nào cho phải, ngay cả cử động Diễm cũng không dám, còn Quân, Quân không dám đụng vào người Diễm, mỗi hai người chạm vào nhau, mắt Diễm mở to nhìn Quân không chớp.

Không thể chịu được tình trạng này lâu, Diễm vội lẩn người sang bên cạnh, chạy thật nhanh vào trong Diễm đóng dầm cửa lại. Ôm lấy mặt, Diễm thấy mặt Diễm nóng bừng, run rẩy Diễm mặc quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Cả Quân và Diễm, hai người không ai dám nhìn mặt ai, một lúc sau có điện, Quân ngượng ngùng bảo Diễm.

_Chúc em ngủ ngon....!!

Diễm lí nhí.

_Anh cũng thế....!!!

Đang ngủ, Diễm giật mình thức giấc, lo Quân bị lạnh, Diễm lấy bớt một cái chăn, Diễm đi xuống lầu. Thấy Quân nằm co ro trên ghế xô pha, Diễm thở dài.

Nhẹ nhàng đắp chăn lên người Quân, Diễm hài lòng, yên tâm Diễm đi lên lầu. Thật ra Quân vẫn chưa ngủ, chuyện xảy ra ở phòng tắm khiến tâm trí Quân không yên, Quân đỏ bừng mặt khi nghĩ đến cảnh đó.

Thấy Diễm bước xuống lầu, Quân vội nhắm mắt, Quân muốn biết Diễm xuống đây làm gì, được con nhỏ quan tâm chăm sóc, Quân mỉm cười hạnh phúc, kéo chăn lên cổ, hít một hơi, nhắm mắt lại, Quân chìm dần vào giấc ngủ.

Cũng may trước lúc đi ngủ Quân có gọi điện cho bà Phương nếu không chắc giờ này bà vẫn còn hành hạ lỗ tai của ông Trung.

Sáng hôm sau, khi Diễm thức dậy, Diễm thấy Quân đã dậy từ khi nào rồi, Diễm mỉm cười hỏi.

_Tôi hôm qua anh ngủ ngon chứ....??

Quân gật đầu.

_Anh ngủ ngon, còn em....??

Diễm cười, vào nhà bếp, Diễm hỏi Quân.

_Anh muốn ăn gì để em nấu....??

Quân kinh ngạc.

_Anh không ngờ là em cũng biết nấu ăn....!!

Diễm cúi.

_Anh khinh em tiểu thư nên chỉ biết chơi chứ gì....??

Quân vội nói.

_Anh chỉ đùa em thôi....!!

_Anh ăn gì sao anh không nói....??

Quân nheo mắt trêu.

_Em nên học dần sở thích của anh cho quen đi, nếu mai sau khi chúng ta kết hôn với nhau rồi, anh sợ em lại không biết đường mà chiều anh....!!

Diễm dơ cái thìa lên, Diễm trừng mắt đe dọa.

_Anh mà còn nói nữa là anh chết với em. ....!!

_Thôi được rồi, anh không nói nữa là được chứ gì. ....!!

Diễm và Quân vừa nấu ăn vừa đùa nghịch, do từ nhỏ Quân chưa lần nào bước vào bếp nên lóng ngóng không biết làm gì. Nhìn mấy củ cà rốt do Quân thái, Diễm vừa tức vừa buồn cười, cầm con dao tên tay Quân, Diễm nói.

_Nhìn em mà học nhé. ....!!

Quân phì cười.

_Anh học làm gì, mai sau chẳng phải em sẽ nấu ăn cho anh ăn à. ....??

Đang thái hành, Diễm bỗng khựng lại, Diễm cúi.

_Em đã bảo là anh không được trêu em nữa rồi còn gì. ....??

_Anh biết. ....!!

_Đã biết sao còn trêu em. ....??

_Anh chỉ muốn làm em cho bớt căng thẳng một chút thôi, anh biết trong lòng em không được vui, em đang lo cho chú nên anh muốn tâm trí em có thể phân tán ra một chút. ....!!

_Cảm ơn anh. ....!!

_Em đừng cảm ơn anh hay xin lỗi anh nữa được không, nếu em cứ nói thế mãi, anh thấy anh xa lạ với em quá. ....!!

_Nếu không nói thế, em biết làm gì để cảm ơn anh khi anh giúp em, và phải làm gì khi em có lỗi với anh. ....??

_Nếu em muốn cảm ơn anh hay xin lỗi anh chỉ cần em cho anh được phép ở gần em là được rồi, còn những điều đó với anh không hề quan trọng. ....!!

Diễm lảng tránh ánh mắt nồng nàn đang nhìn mình của Quân, Diễm nói.

_Em nấu xong rồi, chúng ta ăn thôi. ....!!

Biết Diễm vẫn chưa chấp nhận tình cảm của mình nhưng Quân tin là Quân có thể khiến Diễm yêu Quân vào một ngày không xa.

Trên môi Quân nở một nụ cười, ánh mắt Quân rực sáng, Quân biết Quân phải làm gì.

Nhìn những món ăn được Diễm dọn trên bàn, vừa hít hà, vừa mỉm cười, Quân nói.

_Em nấu ngon quá. ....!!

Thấy thái độ nôm nong của Quân, Diễm cười.

_Anh ăn đi. ....!!

Kéo ghế, ngồi xuống, cả hai vừa ăn vừa nói chuyện, đúng là Diễm nấu rất ngon. Quân mặc dù khen ngon nhưng Quân ăn rất ít, Diễm phật lòng hỏi.

_Anh khen ngon sao anh ăn ít thế, có phải em nấu không vừa miệng của anh đúng không. ....??

Quân lắc đầu.

_Không phải, em nấu rất ngon nhưng anh ít khi ăn cơm sáng nên. ....!!

Diễm gật gù.

_Em hiểu rồi, vì không ăn cơm sáng nên anh cảm thấy ngang dạ đúng không. Nếu thế kể từ hôm nay anh nên tập ăn dần đi cho quen, cơm sáng rất quan trọng cơ thể, anh không nên bỏ đói mình như thế. ....??

Quân thở dài.

_Hay là em đồng ý lấy anh đi nhé, lấy anh rồi em sẽ không còn lo anh bỏ bữa sáng nữa được không em. ....??

_Anh lại trêu em nữa rồi, anh muốn em giận anh luôn không. ....??

Quân cười.

_Trông em kìa, hơi một tí là giận, anh không phải là bạn của em à....??

Vừa lúc đó, điện thoại của Quân vang lên. Đứng dậy, Quân nói.

_Xin lỗi anh có điện thoại. ....!!

_Anh đi đi. ....!!

Bước ra ngoài sân, Quân hỏi.

_Có tin tức gì chưa....??

_Thưa anh có rồi. ....!!

_Nếu thế sáng nay cậu đem nó tới văn phòng của tôi. ....!!

_Vâng. ....!!

_Có ai biết chuyện này không....??

_Em rất cẩn thận nên không ai phát hiện ra cả. ....!!

_Cậu nên cẩn thận, tôi không muốn ai biết việc này, nếu cậu để xảy ra chuyện tôi sẽ không để cho cậu yên đâu. ....!!

_Anh yên tâm, em biết em đang làm gì. ....!!

_Cậu biết được là tốt. ....!!

Kết thúc cuộc gọi, Quân tiếp tục cùng vào ăn sáng với Diễm. Do có việc cần làm nên Quân không thể ở cùng với Diễm lâu.

Quân vừa đi khỏi, chuông công nhà Diễm vang lên. Diễm giật mình lo sợ. Chạy vội ra công, Diễm thấy một người đàn ông lạ, đang đứng thập thò trước công. Diễm hỏi.

_Chú tìm ai....??

_Đây có phải nhà ông Hải không....??

Diễm gật đầu.

_Vâng. ....!!

_Ông ấy có nhà không....??

_Bố cháu đi vắng rồi. ....!!

_Chú có thể vào trong chứ....??

Diễm sợ hãi nói.

_Xin lỗi chú, cháu không thể khi nào bố cháu có nhà, chú hãy quay lại. ....!!

_Cháu sợ chú là kẻ xấu à....??

_Cháu không lo sợ cũng không được, mong chú hiểu cho cháu. ....!!

_Thôi được rồi, chào cháu, khi nào bố cháu về nhớ nói là có một người họ Lương cần gấp. ....!!

_Dạ, cháu sẽ nhắn lại. ....!!

Từ khi xảy ra nhiều chuyện, Diễm không thể tin ai được nữa. Diễm phải đề phòng người lạ, nhờ đâu ông ta thực sự là kẻ xấu thì sao.

Sau khi ông ta đi khỏi, Diễm dọn dẹp nhà cửa, vừa mới dọn dẹp xong, điện thoại của Diễm đổ chuông.

Thấy hiện lên số của Trường, Diễm không muốn nghe một chút nào, Diễm lơ đi, Diễm vào phòng tắm, tắm rửa, thay quần áo, cho tất cả quần áo bẩn vào máy giặt, vắt khô nước, Diễm phơi tất cả lên sào.

Không gọi được điện thoại cho Diễm, Trường nhắn tin. Đọc tin nhắn của Trường, càng làm Diễm bức mình, Diễm quyết tâm trong thời gian ông Hải còn chưa tỉnh lại, Diễm càng ít gặp mặt Trường càng tốt.

Tắt điện thoại, khóa cổng, Diễm lái xe đến bệnh viện, Diễm bảo ông quản gia, bà giúp việc.

_ Hai người về đi, ở đây đã có cháu lo rồi, hai người về nhà nghỉ ngơi, ăn cơm sau đó đi ngủ, chiều hãy đến đây...!!

Ông quản gia lên tiếng.

_ Như thế có được không để một mình cô ở đây, tôi không yên tâm....!!

_ Chú đừng lo lắng quá, cháu đã ngủ ngon, ăn được rồi, cháu thấy cháu khỏe, cháu có thể làm được....!!

_ Nếu thế phiền cô chăm sóc ông chủ, tôi và bà giúp việc đi về đây....!!

_ Vâng....!!

Cả hai ra về ở bệnh viện chỉ còn một mình Diễm, buồn chán không có việc gì làm, vào phòng tắm, bưng một chậu nước sạch, vắt khô nước, Diễm lau tay, lau mặt cho ông Hải, Diễm nói chuyện với ông, mặc dù ông không thể trả lời Diễm nhưng Diễm tin là ông có thể nghe Diễm nói.

Ở mãi trong phòng bệnh khiến Diễm ngột ngạt khó chịu, khép cửa, Diễm đi lang thang dưới sân bệnh viện, bầu trời trong xanh, nắng nóng làm Diễm đổ mồ hôi, chọn một ghế đá dưới một gốc cây, Diễm ngồi xuống.

Diễm đâu hay khi Diễm vừa rời khỏi phòng bệnh của ông Hải, có một bóng người lên vào trong.

Kéo ghế, ông ta ngồi xuống. Mặt ông ta hàm hàm, đôi mắt long sòng sọc, ông ta cắn phần nói.

_ Lẽ ra ngay lúc này tôi có thể giết chết ông nhưng ông chết thế này thì đơn giản cho ông quá, tôi muốn ông phải chết từ từ, phải cảm nhận nỗi đau sâu tận tâm can mà chết....!!

_ Kế hoạch trả thù của tôi rất hoàn hảo, tôi đã chờ mười bốn năm rồi, tôi không thể chờ thêm được nữa, nếu ông có chết, gia đình ông, con gái ông, tài sản của ông có bị làm sao thì ông cũng đừng trách tôi, vì ông là người phản tôi, là người hại tôi trước, hãy chờ đây....!!

Nói xong câu đó, đội mũ, đứng dậy, ông ta rời khỏi phòng, đi xuống sân bệnh viện, ông ta nhìn Diễm, trên môi ông ta nở một nụ cười độc ác.

_ Kịch hay còn ở phía trước, hy vọng là cô có thể chịu đựng được....!!

Diễm không hề biết gì, không biết ông Hải vừa trải qua nguy hiểm, vì chỉ cần ông ta chọn một cái gối lên mặt ông Hải, ông Hải sẽ phải chết vì nghẹt thở, ông ta là người thích trêu đùa người khác, thích hại người khác phải chết từ từ nên ông ta mới không giết chết ông Hải bây giờ, ông ta đã vạch ra rất nhiều kế hoạch, ông ta đang chờ ông Hải tỉnh lại để ném trả nỗi đau do ông ta gây ra. Nỗi đau này, ông Hải dù không mất gì, ông cũng phải uất lên mà chết.

Ông ta vừa đi khỏi, Quân gọi điện cho Diễm, Diễm vui mừng hỏi.

_ Có chuyện gì không anh....!!

_ Ngay câu đầu tiên, em đã vô tình với anh như thế hả....??

_ Thế anh muốn em phải nói gì với anh bây giờ....!!

_ Ít ra em phải reo vui khi biết anh gọi cho em chứ....??

Diễm giả vờ kêu lên.

_ Anh Quân đó hả, rất vui được gặp lại anh, thế nào anh đã thỏa mãn chưa....??

Quân cười to.

_ Thỏa mãn rồi, cảm ơn em. Bây giờ em đang ở đâu....??

_ Em đang ở trong bệnh viện, còn anh....??

_ Anh đang ở công ty....!!

_ Chúc anh làm việc tốt, có một ngày tràn đầy năng lượng....!!

_ Nhờ bữa sáng của em nên anh mới cảm thấy khỏe như bây giờ....!!

_Nếu biết thế, anh không nên bỏ bữa sáng...!!

Quân rụt rè lên tiếng.

_Hàng ngày anh có thể đến nhà em ăn sáng được chứ...??

Diễm đỏ bừng mặt.

_Anh đang nói lung tung gì thế, ai người ta biết người ta lại cười cho, anh bảo Di giúp việc, hay để bác nấu cho anh ăn...!!

_Nhưng anh thích em nấu hơn...!!

_Thôi anh đừng trêu em nữa, anh mà nói thêm một câu, em cúp máy đây...!!

_Anh đùa thôi, chú thế nào rồi em...??

_Bố em vẫn thế, không biết bao giờ bố em mới tỉnh lại nữa...!!

Quân an ủi.

_Em đừng lo lắng quá, bố em sẽ không sao đâu...!!

Diễm sụt sịt.

_Cảm ơn anh...!!

_Em lại khách sáo với anh rồi, trong lòng em luôn coi anh là người ngoài thì phải...!!

Diễm phân trần.

_Không phải thế, anh đừng hiểu lầm, anh là một người bạn không thể thiếu của em, một người bạn như thế, em làm sao coi là người ngoài được...!!

Quân buồn buồn.

_Em chỉ nói được như thế thôi à...??

Diễm thở dài.

_Em xin lỗi...!!

Quân kêu lên.

_Sao hơi một chút là em xin lỗi anh rồi cảm ơn anh là sao...??

_Em...!!

_Thôi được rồi, trưa anh đến đón em đi ăn cơm nhé...??

_Em không muốn làm phiền anh...!!

_Đừng nói thế, nếu em coi anh là bạn thì em đừng khách sáo với anh, hôm nay anh mời em, hôm sau em mời lại anh như thế đâu ai có nợ ai, em phải lo ngại làm gì...!!

Diễm cúi.

_Anh thật khôn lanh...!!

Quân cười.

_Không khôn làm sao mời được em đi ăn cơm...!!

Nói thêm mấy câu nữa, Quân cúp máy, ngồi dưới sân đã lâu nên Diễm đi lên phòng bệnh của ông Hải, Diễm muốn kiểm tra xem, ông Hải có bị làm sao không.

Kết thúc công việc buổi sáng, Quân đến bệnh viện đón Diễm đi ăn cơm, không may Trường cũng đến khiến Diễm khó xử không biết nên đi theo ai, bỏ ai.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Diễm muốn ở luôn trong phòng tắm, nhưng ở đây ngột ngạt quá, chịu không được, Diễm đành bước ra ngoài.

Cả Quân và Diễm, hai người không ai dám nhìn mặt ai, một lúc sau có điện, Quân ngưng ngưng bảo Diễm.

_Chúc em ngủ ngon....!!

Diễm lí nhí.

_Anh cũng thế....!!!

Đang ngủ, Diễm giật mình thức giấc, lo Quân bị lạnh, Diễm lấy bớt một cái chăn, Diễm đi xuống lầu. Thấy Quân nằm co ro trên ghế xô pha, Diễm thở dài.

Nhẹ nhàng đắp chăn lên người Quân, Diễm hài lòng, yên tâm Diễm đi lên lầu. Thật ra Quân vẫn chưa ngủ, chuyện xảy ra ở phòng tắm khiến tâm trí Quân không yên, Quân đỏ bừng mặt khi nghĩ đến cảnh đó.

Thấy Diễm bước xuống lầu, Quân vội nhắm mắt, Quân muốn biết Diễm xuống đây làm gì, được con nhỏ quan tâm chăm sóc, Quân mỉm cười hạnh phúc, kéo chăn lên cổ, hít một hơi, nhắm mắt lại, Quân chìm dần vào giấc ngủ.

Cũng may trước lúc đi ngủ Quân có gọi điện cho bà Phương nếu không chắc giờ này bà vẫn còn hành hạ lỗ tai của ông Trương.

Sáng hôm sau, khi Diễm thức dậy, Diễm thấy Quân đã dậy từ khi nào rồi, Diễm mỉm cười hỏi.

_Tôi hôm qua anh ngủ ngon chứ....??

Quân gật đầu.

_Anh ngủ ngon, còn em....??

Diễm cười, vào nhà bếp, Diễm hỏi Quân.

_Anh muốn ăn gì để em nấu....??

Quân kinh ngạc.

_Anh không ngờ là em cũng biết nấu ăn....!!

Diễm cáu.

_Anh khinh em tiểu thư nên chỉ biết chơi chứ gì....??

Quân vội nói.

_Anh chỉ đùa em thôi....!!

_Anh ăn gì sao anh không nói....??

Quân nheo mắt trêu.

_Em nên học dần sở thích của anh cho quen đi, nếu mai sau khi chúng ta kết hôn với nhau rồi, anh sợ em lại không biết đường mà chiều anh....!!

Diễm dơ cái thìa lên, Diễm trừng mắt đe dọa.

_Anh mà còn nói nữa là anh chết với em....!!

_Thôi được rồi, anh không nói nữa là được chứ gì....!!

Diễm và Quân vừa nấu ăn vừa đùa nghịch, do từ nhỏ Quân chưa lần nào bước vào bếp nên lóng ngóng không biết làm gì. Nhìn mấy củ cà rốt do Quân thái, Diễm vừa tức vừa buồn cười, cầm con dao tên tay Quân, Diễm nói.

_Nhìn em mà học nhé....!!

Quân phì cười.

_Anh học làm gì, mai sau chẳng phải em sẽ nấu ăn cho anh ăn à...??

Đang thái hành, Diễm bỗng khựng lại, Diễm cúi.

_Em đã bảo là anh không được trêu em nữa rồi còn gì...??

_Anh biết....!!

_Đã biết sao còn trêu em....??

_Anh chỉ muốn làm em cho bớt căng thẳng một chút thôi, anh biết trong lòng em không được vui, em đang lo cho chú nên anh muốn tâm trí em có thể phân tán ra một chút....!!

_Cảm ơn anh....!!

_Em đừng cảm ơn anh hay xin lỗi anh nữa được không, nếu em cứ nói thế mãi, anh thấy anh xa lạ với em quá....!!

_Nếu không nói thế, em biết làm gì để cảm ơn anh khi anh giúp em, và phải làm gì khi em có lỗi với anh....??

_Nếu em muốn cảm ơn anh hay xin lỗi anh chỉ cần em cho anh được phép ở gần em là được rồi, còn những điều đó với anh không hề quan trọng....!!

Diễm lảng tránh ánh mắt nồng nàn đang nhìn mình của Quân, Diễm nói.

_Em nấu xong rồi, chúng ta ăn thôi....!!

Biết Diễm vẫn chưa chấp nhận tình cảm của mình nhưng Quân tin là Quân có thể khiến Diễm yêu Quân vào một ngày không xa.

Trên môi Quân nở một nụ cười, ánh mắt Quân rực sáng, Quân biết Quân phải làm gì.

Nhìn những món ăn được Diễm dọn trên bàn, vừa hít hà, vừa mỉm cười, Quân nói.

_Em nấu ngon quá....!!

Thấy thái độ nôn nóng của Quân, Diễm cười.

_Anh ăn đi....!!

Kéo ghế, ngồi xuống, cả hai vừa ăn vừa nói chuyện, đúng là Diễm nấu rất ngon. Quân mặc dù khen ngon nhưng Quân ăn rất ít, Diễm phật lòng hỏi.

_Anh khen ngon sao anh ăn ít thế, có phải em nấu không vừa miệng của anh đúng không....??

Quân lắc đầu.

_Không phải, em nấu rất ngon nhưng anh ít khi ăn cơm sáng nên....!!

Diễm gật gù.

_Em hiểu rồi, vì không ăn cơm sáng nên anh cảm thấy ngang dạ đúng không. Nếu thế kể từ hôm nay anh nên tập ăn dần đi cho quen, cơm sáng rất quan trọng cơ thể, anh không nên bỏ đói mình như thế....??

Quân thở dài.

_Hay là em đồng ý lấy anh đi nhé, lấy anh rồi em sẽ không còn lo anh bỏ bữa sáng nữa được không em...??

_Anh lại trêu em nữa rồi, anh muốn em giận anh luôn không...??

Quân cười.

_Trông em kìa, hơi một tí là giận, anh không phải là bạn của em à....??

Vừa lúc đó, điện thoại của Quân vang lên. Đứng dậy, Quân nói.

_Xin lỗi anh có điện thoại....!!

_Anh đi đi....!!

Bước ra ngoài sân, Quân hỏi.

_Có tin tức gì chưa....??

_Thưa anh có rồi....!!

_Nếu thế sáng nay cậu đem nó tới văn phòng của tôi....!!

_Vâng....!!

_Có ai biết chuyện này không....??

_Em rất cẩn thận nên không ai phát hiện ra cả....!!!

_Cậu nên cẩn thận, tôi không muốn ai biết việc này, nếu cậu để xảy ra chuyện tôi sẽ không để cho cậu yên đâu....!!

_Anh yên tâm, em biết em đang làm gì....!!

_Cậu biết được là tốt....!!

Kết thúc cuộc gọi, Quân tiếp tục cùng vào ăn sáng với Diễm. Do có việc cần làm nên Quân không thể ở cùng với Diễm lâu.

Quân vừa đi khỏi, chuông cổng nhà Diễm vang lên. Diễm giật mình lo sợ. Chạy vội ra cổng, Diễm thấy một người đàn ông lạ, đang đứng thập thò trước cổng. Diễm hỏi.

_Chú tìm ai....??

_Đây có phải nhà ông Hải không....??

Diễm gật đầu.

_Vâng....!!

_Ông ấy có nhà không....??

_Bố cháu đi vắng rồi....!!

_Chú có thể vào trong chứ....??

Diễm sợ hãi nói.

_Xin lỗi chú, cháu không thể khi nào bố cháu có nhà, chú hãy quay lại....!!

_Cháu sợ chú là kẻ xấu à....??

_Cháu không lo sợ cũng không được, mong chú hiểu cho cháu....!!

_Thôi được rồi, chào cháu, khi nào bố cháu về nhớ nói là có một người họ Lương cần gặp....!!

_Dạ, cháu sẽ nhắn lại....!!

Từ khi xảy ra nhiều chuyện, Diễm không thể tin ai được nữa. Diễm phải đề phòng người lạ, nhờ đâu ông ta thực sự là kẻ xấu thì sao.

Sau khi ông ta đi khỏi, Diễm dọn dẹp nhà cửa, vừa mới dọn dẹp xong, điện thoại của Diễm đổ chuông.

Thấy hiện lên số của Trường, Diễm không muốn nghe một chút nào, Diễm lơ đi, Diễm vào phòng tắm, tắm rửa, thay quần áo, cho tất cả quần áo bẩn vào máy giặt, vắt khô nước, Diễm phơi tất cả lên sào.

Không gọi được điện thoại cho Diễm, Trường nhắn tin. Đọc tin nhắn của Trường, càng làm Diễm bức mình, Diễm quyết tâm trong thời gian ông Hải còn chưa tỉnh lại, Diễm càng ít gặp mặt Trường càng tốt.

Tắt điện thoại, khóa cổng, Diễm lái xe đến bệnh viện, Diễm báo ông quản gia, bà giúp việc.

_Hai người về đi, ở đây đã có cháu lo rồi, hai người về nhà nghỉ ngơi, ăn cơm sau đó đi ngủ, chiều hãy đến đây....!!

Ông quản gia lên tiếng.

_Như thế có được không để một mình cô ở đây, tôi không yên tâm....!!

_Chú đừng lo lắng quá, cháu đã ngủ ngon, ăn được rồi, cháu thấy cháu khỏe, cháu có thể làm được....!!

_Nếu thế phiền cô chăm sóc ông chủ, tôi và bà giúp việc đi về đây....!!

_Vâng....!!

Cả hai ra về ở bệnh viện chỉ còn một mình Diễm, buồn chán không có việc gì làm, vào phòng tắm, bưng một chậu nước sạch, vắt khô nước, Diễm lau tay, lau mặt cho ông Hải, Diễm nói chuyện với ông, mặc dù ông không thể trả lời Diễm nhưng Diễm tin là ông có thể nghe Diễm nói.

Ở mãi trong phòng bệnh khiến Diễm ngột ngạt khó chịu, khép cửa, Diễm đi lang thang dưới sân bệnh viện, bầu trời trong xanh, nắng nóng làm Diễm đỏ mồ hôi, chọn một ghế đá dưới một gốc cây, Diễm ngồi xuống.

Diễm đâu hay khi Diễm vừa rời khỏi phòng bệnh của ông Hải, có một bóng người lên vào trong.

Kéo ghế, ông ta ngồi xuống. Mặt ông ta hằm hằm, đôi mắt long sòng sọc, ông ta cắn phần nói.

_Lẽ ra ngay lúc này tôi có thể giết chết ông nhưng ông chết thế này thì đơn giản cho ông quá, tôi muốn ông phải chết từ từ, phải cảm nhận nỗi đau sâu tận tâm can mà chết....!!

_Kế hoạch trả thù của tôi rất hoàn hảo, tôi đã chờ mười bốn năm rồi, tôi không thể chờ thêm được nữa, nếu ông có chết, gia đình ông, con gái ông, tài sản của ông có bị làm sao thì ông cũng đừng trách tôi, vì ông là người phản tôi, là người hại tôi trước, hãy chờ đây....!!

Nói xong câu đó, đội mũ, đứng dậy, ông ta rời khỏi phòng, đi xuống sân bệnh viện, ông ta nhìn Diễm, trên môi ông ta nở một nụ cười độc ác.

_Kịch hay còn ở phía trước, hy vọng là cô có thể chịu đựng được....!!

Diễm không hề biết gì, không biết ông Hải vừa trải qua nguy hiểm, vì chỉ cần ông ta chen một cái gối lên mặt ông Hải, ông Hải sẽ phải chết vì nghẹt thở, ông ta là người thích trêu đùa người khác, thích hại người khác phải chết từ từ nên ông ta mới không giết chết ông Hải bây giờ, ông ta đã vạch ra rất nhiều kế hoạch, ông ta đang chờ ông Hải tỉnh lại để ném trái nỗi đau do ông ta gây ra. Nỗi đau này, ông Hải dù không mất gì, ông cũng phải uất lên mà chết.

Ông ta vừa đi khỏi, Quân gọi điện cho Diễm, Diễm vui mừng hỏi.

_Có chuyện gì không anh....!!

_Ngay câu đầu tiên, em đã vô tình với anh như thế hả....??

_Thế anh muốn em phải nói gì với anh bây giờ....!!

_Ít ra em phải reo vui khi biết anh gọi cho em chứ....??

Diễm giả vờ kêu lên.

_Anh Quân đó hả, rất vui được gặp lại anh, thế nào anh đã thỏa mãn chưa....??

Quân cười to.

_Thỏa mãn rồi, cảm ơn em. Bây giờ em đang ở đâu....??

_Em đang ở trong bệnh viện, còn anh....??

_Anh đang ở công ty....!!

_Chúc anh làm việc tốt, có một ngày tràn đầy năng lượng....!!

_Nhờ bữa sáng của em nên anh mới cảm thấy khỏe như bây giờ....!!

_Nếu biết thế, anh không nên bỏ bữa sáng....!!

Quân rụt rè lên tiếng.

_Hàng ngày anh có thể đến nhà em ăn sáng được chứ....??

Diễm đỏ bừng mặt.

_Anh đang nói lung tung gì thế, ai người ta biết người ta lại cười cho, anh bảo Di giúp việc, hay để bác nấu cho anh ăn ....!!

_Nhưng anh thích em nấu hơn...!!

_Thôi anh đừng trêu em nữa, anh mà nói thêm một câu, em cúp máy đây....!!

_Anh đùa thôi, chú thế nào rồi em...??

_Bố em vẫn thế, không biết bao giờ bố em mới tỉnh lại nữa....!!

Quân an ủi.

_Em đừng lo lắng quá, bố em sẽ không sao đâu....!!

Diễm sụt sịt.

_Cảm ơn anh...!!

_Em lại khách sáo với anh rồi, trong lòng em luôn coi anh là người ngoài thì phải....!!

Diễm phàn nàn.

_Không phải thế, anh đừng hiểu lầm, anh là một người bạn không thể thiếu của em, một người bạn như thế, em làm sao coi là người ngoài được....!!

Quân buồn buồn.

_Em chỉ nói được như thế thôi à....??

Diễm thở dài.

_Em xin lỗi...!!

Quân kêu lên.

_Sao hơi một chút là em xin lỗi anh rồi cảm ơn anh là sao....??

_Em....!!

_Thôi được rồi, trưa anh đến đón em đi ăn cơm nhé....??

_Em không muốn làm phiền anh...!!

_Đừng nói thế, nếu em coi anh là bạn thì em đừng khách sáo với anh, hôm nay anh mời em, hôm sau em mời lại anh như thế đâu ai có nợ ai, em phải lo ngại làm gì....!!

Diễm cúi.

_Anh thật khôn lanh...!!

Quân cười.

_Không khôn làm sao mời được em đi ăn cơm...!!

Nói thêm mấy câu nữa, Quân cúp máy, ngồi dưới sân đã lâu nên Diễm đi lên phòng bệnh của ông Hải, Diễm muốn kiểm tra xem, ông Hải có bị làm sao không.

Kết thúc công việc buổi sáng, Quân đến bệnh viện đón Diễm đi ăn cơm, không may Trường cũng đến khiến Diễm khó xử không biết nên đi theo ai, bỏ ai.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Vừa nhìn thấy Quân ở ngoài cổng bệnh viện, Diễm chưa kịp chào, Trường đến. Diễm rơi vào cái mớ bong bóng, bây giờ đã nhớ được mình là ai tình cảm dành cho Trường trở về con số ban đầu, nghĩa là chỉ có thích mà không có yêu, cảm xúc vừa qua là gì Diễm cũng không tài nào lí giải nổi.

Đã hứa với lòng là sẽ làm theo lời ông Hải nên Diễm đi theo Quân, Trường đâu có chịu như thế, nắm tay Diễm, Trường nói.

_Em đi theo anh....!!

Hắt tay Trường ra, Diễm cúi.

_Tôi không đi, anh làm ơn để cho tôi yên....!!

Trường kêu khổ.

_Em làm sao thế, anh có làm gì có lỗi với em đâu....!!

Diễm nhếch mép.

_Cũng phải trong lòng anh, anh hại tôi mất mặt với bố mẹ anh Quân, hại bố tôi suýt chết vẫn chưa là gì với anh....!!

Trường phân trần.

_Không phải do anh cố ý, anh chỉ nhất thời hồ đồ thôi....!!

Xua tay Diễm nói.

_Bây giờ anh nói gì cũng vô ích, tôi không muốn gặp lại anh, tôi không muốn phải hận thù, căm hận ân nhân cứu mạng mình, mong anh hiểu cho tôi....!!

Trường khổ sở.

_Sao em nỡ đối xử lạnh nhạt với ân nhân của em như thế....??

_Chính vì anh là ân nhân của tôi, nên tôi mới không muốn gặp mặt anh trong khi tôi đang cáu giận, tôi muốn được bình yên để tĩnh tâm lại, anh nên hiểu đó....!!

_Nhưng anh không thể không gặp mặt em....!!

Diễm tức giận hỏi.

_Tại sao....??

_Anh nhớ em, em cũng biết điều đó chứ....??

Hết chịu nổi, lời giật Diễm lại, Quân gằn giọng.

_Đề nghị cậu nên ăn nói tử tế với cô ấy một chút, cậu nghĩ đây là đâu, sao cậu có thể vô tư thích nói gì là nói như thế....??

Trường cười khẩy.

_Anh cũng tưởng anh là ai, là gì của cô ấy, chuyện của hai chúng tôi không có liên quan gì đến anh....!!

_Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi, tôi từng nói tôi và cậu sẽ cạnh tranh công bằng, hôm nay cô ấy nói cô ấy không muốn đi với cậu, cậu không bị điếc đấy chứ....??

_Tôi không điếc....!!

_Nếu không bị điếc làm ơn tránh ra cho chúng tôi đi....!!

Trường đau khổ hỏi Diễm.

_Em sẽ không đi với anh thật à....??

Đôi mắt đỏ hoe, Diễm nói.

_Xin lỗi, tôi và anh Quân đã hẹn nhau ăn cơm từ trước rồi, tôi và anh không nên gặp mặt nhau thì hơn....!!

Trèo lên xe Quân, Diễm giục.

_Mình đi thôi anh....!!

Nổ máy, Quân lái xe đi, Trường đứng im một chỗ, ánh mắt nhìn theo chiếc xe chở Quân và Diễm không rời, lòng Trường đau nhói, nước mắt trực trào ra. Điện thoại của Trường vang lên giai điệu bài hát buồn quen thuộc.

Trường hỏi Hồng.

_Có gì không em....??

_Em có thể mời anh ăn một bữa cơm được chứ....??

_Sao hôm nay em có vẻ khách sáo với anh thế....??

Hồng reo lên.

_Vậy là anh đồng ý....??

_Ừ....!!

Hồng nói nhanh như sắp bị hụt hơi đến nơi.

_Anh biết nhà hàng Hồng Hoa chứ....??

_Anh biết....!!

_Nếu thế anh đến luôn nhé, em đang đợi anh....!!

Trường cười hỏi.

_Nếu anh không đến, em định ngồi đó đến tối luôn à....??

_Nếu anh không đến, em sẽ ăn một mình....!!

Trường giả vờ dọa.

_Nếu em đã không cần anh như thế, anh không đến đâu....!!

Hồng vội kêu lên.

_Kìa anh, sao vừa hứa đi ăn cơm với em mà bây giờ anh đã vội nuốt lời rồi....!!

Trường nheo mắt.

_Anh chỉ đùa em thôi, anh đến ngay bây giờ....!!

_Nhanh lên em chờ....!!

Hai phút sau Trường tới, điều trùng hợp là bàn mà Quân và Diễm chọn lại gần với bàn của Trường và Hồng, thành ra họ không muốn chào nhau cũng không được.

Diễm cười nhạt.

_Chào hai anh chị, không ngờ lại gặp được anh chị ở đây....!!

Hồng vì không biết gì nên vui vẻ nói.

_Chào em, chị cũng không ngờ có thể gặp được em ở đây....!!

Hồng hỏi.

_Chàng trai đi bên cạnh em là ai thế....??

Đã sẵn cảm phần Trường ở trong lòng, nên Diễm nói luôn.

_Anh ấy là chồng chưa cưới của em....!!

Ly cà phê trên tay Trường suốt đồ, mặt Trường trắng bệch, Trường không ngờ Diễm có thể làm thế, người kinh ngạc duy nhất ở đây không phải chỉ có mình Trường mà còn có Hồng và Quân nữa, Quân vừa kinh ngạc, vừa vui mừng, Quân biết Diễm đang mượn Quân làm bìa đỡ đạn.

Đứng dậy, chìa tay, Hồng nói.

_Chào anh, em là Hồng, em là bạn của anh Trường....!!

Diễm kêu lên.

_Sao chị phải khiêm tốn thế, chị ngại ngừng làm gì, chị là người yêu của anh Trường thì nên giới thiệu luôn cho chồng em biết đi chứ....!!

Hồng đỏ bừng mặt, Quân đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, vừa được Diễm giới thiệu là chồng chưa cưới, bây giờ Quân còn biết thêm Trường có người yêu nữa, thật là không tài nào hiểu nổi.

Quân đề nghị.

_Nếu thế chúng ta ngồi chung nhé....??

Diễm nói.

_Em nghĩ không nên, để cho hai người bọn họ nói chuyện với nhau, em và anh sang bên kia đi....!!

Trường cười khẩy hỏi.

_Tại sao chúng ta không ngồi chung nhỉ....??

Quân cười.

_Ý hay đấy....!!

Bốn người gọi món ăn, Diễm không nuốt được thứ gì vào bụng, không khí căng thẳng, mệt mỏi, đầy oán hận này khiến Diễm chán nản, khiến bụng Diễm căng đầy, khiến đầu Diễm như muốn nổ tung, Diễm chỉ muốn nhanh chóng về bệnh viện.

Chỉ ăn được một ít, đứng dậy, Diễm nói.

_Xin phép, em phải về bệnh viện....!!

Quân lo lắng hỏi.

_Sao em phải vội thế, mà em đã ăn được gì đâu....!!

Gượng cười, Diễm nói.

_Em xin lỗi nhưng em ăn no rồi, anh ở lại đây ăn cùng mọi người, em phải về bệnh viện trông bố em, em bỏ đi cũng lâu rồi....!!

Đặt ly rượu xuống bàn, Quân bảo Hồng và Trường.

_Hai người cứ ăn từ từ nhé, bữa ăn này tôi mời....!!

Nói xong, nắm tay Diễm, cả hai dắt nhau đi về, Trường nhìn Diễm không rời, thờ dài, Trường thấy càng ngày Trường càng đẩy Diễm về phía Quân hơn. Nhìn theo ánh mắt Trường, Hồng đau khổ nói.

_Sao không bao giờ anh nhìn em bằng ánh mắt, anh đang nhìn cô ấy....??

_Anh xin lỗi....!!

Hồng sụt sịt.

_Đừng xin lỗi em, anh không có lỗi gì cả, người có lỗi ở đây là em, em quá ngu ngơ, quá đại khờ mặc dù biết anh không yêu em nhưng em không thể không nghĩ về anh, không thể không yêu anh, em ngốc quá đúng không anh....??

Thấy Hồng khóc, không đành lòng, cầm tay Hồng, Trường an ủi.

_Mai sau em sẽ tìm được một chàng trai yêu em thật lòng, em đừng buồn nữa....!!

Cười chua chát, Hồng nói.

_Anh đừng khuyên em từ bỏ anh, tình cảm em dành cho anh, em sẽ không bao giờ lấy lại cũng không bao giờ hối hận dù anh có yêu em hay không, em

vẫn sẽ chờ anh...!!

Trường đau xót nói.

_Em đừng làm thế, anh không muốn có lỗi với em....!!

_Anh không có lỗi gì cả, tình yêu không có hồi kết này là do em chọn, dù đau khổ hay hạnh phúc em cũng không bao giờ chọn lựa lại...!!

Chắt một ly rượu, Hồng giục.

_Uống đi anh....!!

_Ừ...!!

Cả hai im lặng ngồi ăn bên nhau, một người yêu một người, người kia không biết là mình có yêu lại người đó không nhưng khi nhìn người đó buồn, người đó khóc Trường không thể chịu đựng được, Trường thấy trái tim mình đang đau, lòng mình mang buồn, phải chăng Trường không hề vô tình với người đó như Trường tưởng, Trường chấp nhận Hồng tám năm ở bên cạnh mình, tám năm cùng nhau trải qua mọi đau khổ, buồn vui trong cuộc sống không lẽ không mang lại cảm giác gì cho Trường.

Tình yêu thật khó hiểu, người yêu mình, mình không yêu, lại đi yêu một người khác, trong khi người đó lại không ngó ngang gì đến mình, theo tình tình chạy, bỏ tình tình theo. Kết thúc bữa ăn Trường đưa Hồng về cửa hàng, còn Trường quay về công ty.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Trên đường về bệnh viện, Diễm rút rè nói.

_Em xin lỗi, em không cố ý làm anh phải khó xử....!!

Quân cười.

_Em đừng lo lắng quá, anh không để ý gì đâu....!!

_Cảm ơn anh....!!

Quân buồn rầu hỏi.

_Không lẽ trong lòng em đến bây giờ em vẫn còn nghĩ về cậu ấy....??

Diễm thở dài.

_Em và anh ấy đã trải qua nhiều chuyện nếu không nghĩ thì em vô tình quá, em mang ơn anh ấy đồng thời cũng hận anh ấy, tình cảm em dành cho anh ấy rất phức tạp, em không biết nên làm thế nào cho đúng....!!

Nắm tay Diễm, Quân nói.

_Em cứ để cho mọi chuyện được diễn ra một cách bình thường, em không cần phải ép mình, cái gì đến nó sẽ đến, dù chúng ta có cố trốn tránh nó, cũng không thể thoát....!!

Diễm cười.

_Nghe anh triết lý hay quá, anh nói đúng em nên chuẩn bị tinh thần để đón nhận mọi chuyện, em không nên trốn tránh nữa....!!

Quân hỏi.

_Khi nào thì em về, chiều có cần anh đến đón em không....??

Diễm lắc đầu.

_Không cần đâu anh, em có thể tự về nhà, sau khi ông quân gia đến, em sẽ về nhà....!!

_ Nhưng anh không yên tâm để em đi một mình, anh lo em lại xảy ra chuyện. ....!!

_ Anh đừng lo lắng quá, em là một cô gái nghịch ngợm, em biết phải làm gì. ....!!

_ Chính vì em là một cô gái nghịch ngợm nên anh mới lo, em không thấy em luôn xảy ra chuyện hả. ....??

_ Đó chỉ là những tai nạn bình thường thôi, chuyện này không có liên quan gì cả. ....!!

Quân nhú mày.

_ Theo em chuyện gì mới liên quan, mới quan trọng. ....??

_ Anh hỏi em, em biết hỏi ai. ....!!

_ Thôi anh không tranh luận với em nữa, khi nào em về nhớ gọi điện cho anh, anh sẽ đến đón em. ....!!

Diễm từ chối.

_ Em nói rồi, em có thể tự về, em không muốn làm phiền anh. ....!!

Quân không vui.

_ Trong lòng em lúc nào cũng coi anh là người lạ nên em mới không muốn anh làm phiền em đúng không. ....!!

Diễm khổ sở giải thích.

_ Xin anh đừng hiểu lầm ý của em, anh mà làm khó em, em sẽ không dám gặp mặt anh nữa đâu. ....!!

Quân thở dài.

_ Được rồi cô bé, anh sẽ không ép em cho anh được phép chở em về nhà là được gì. ....!!

Diễm gật gù.

_ Như thế có phải anh dễ thương hơn không. ....!!

Đến bệnh viện, Diễm xuống xe, vẫy vẫy tay chào Quân, Diễm đi vào trong. Quân trở về công ty, chưa bước lên lầu, Quân gặp bà Phương, nhìn thấy con trai, bà cau có.

_ Mẹ có chuyện cần nói với con. ....!!

Quân mệt mỏi nói.

_ Mẹ định nói gì. ....??

Cả hai mẹ con vào phòng làm việc của Quân. Bà Phương quát.

_ Cả đêm hôm qua con đã đi đâu. ....??

Quân vuốt tóc, ngã lưng ra sau ghế, Quân phân trần.

_ Chẳng phải đêm hôm qua con đã gọi điện thoại giải thích cho mẹ rồi còn gì. ....??

Bà Phương nhú mày.

_ Con đừng lừa dối mẹ, có phải đêm hôm qua con ở cùng với con bé Diễm không. ....??

Quân giật mình đáp.

_ Mẹ đang nghĩ đi đâu thế, con đã nói là hôm qua do con bận việc nên con ngủ lại ở công ty. ....!!

Bà Phương ngó Quân lom khom.

_ Sao mẹ hỏi nhân viên của con, họ nói là tối hôm qua con không hề đến đây. ....!!

Quân cười.

_ Họ hết giờ họ về, con đến lúc nào làm sao mà họ biết. ....!!

Càng hỏi Quân càng chối, không còn cách nào khác, bà Phương nói sang chuyện khác.

_ Mẹ thấy con bé Loan nó đã bắt đầu để ý đến con, con nghĩ sao...??

Quân thờ ơ.

_ Cô ấy để ý đến con thì có liên quan gì đến con, con không quan tâm...!!

Bà Phương mỉm cười.

_ Sao con không thử hẹn hò với nó, biết đâu mai sau con và nó lại yêu nhau thì sao...!!

_ Con và cô ấy không thể yêu nhau được vì trong trái tim con đã có hình bóng khác, mẹ cũng biết điều đó còn gì...!!

Bà Phương cúi.

_ Sao con ương bướng thế nhỉ, con bé Diễm đó có gì tốt mà con suốt ngày nhắc đến tên của nó, mẹ thấy con đã bị nó làm cho lú lẫn rồi...!!

Quân cười tươi.

_ Tình yêu vốn mù lòa và nhầm lẫn mà mẹ, nếu ai cũng biết mình yêu ai, lấy ai thì còn gì ý nghĩa của nó nữa, nếu có thể chọn, con vẫn chọn Diễm...!!

Bà Phương găm lên.

_ Con định trọc mẹ tức chết hả...??

_ Thôi mà mẹ, xin mẹ đừng có hơi một tí lại nổi cáu với con được không, mẹ con mình không thể đẹp chuyện này sang một bên được à...??

_ Nếu con không nghe lời mẹ, mẹ sẽ không buông tha cho con đâu...!!

Quân kêu khổ.

_ Con thấy người ương bướng, cổ chấp ở đây là mẹ không phải là con...!!

_ Con dám ăn nói hỗn hào với mẹ như thế hả...??

_ Cộc....cộc....!!

Quân nói vọng ra.

_ Mời vào...!!

Kiên bước vào trong, thấy mẹ của giám đốc đang ngồi ở đây, Kiên gật đầu chào.

_ Chào bác...!!

Bà Phương cười.

_ Chào cháu...!!

Đứng lên, bà nói.

_ Mẹ về trước đây...!!

_ Mẹ có cần con nhờ người đưa mẹ về không...??

_ Không cần mẹ có thể đi tắc xi...!!

_ Nếu thế con chào mẹ...!!

Chờ bà Phương đi khuất, Kiên kéo ghế ngồi xuống, Quân hỏi.

_ Việc tôi nhờ cậu, cậu đã làm đến đâu rồi...??

_ Em đang tiến hành điều tra theo ý của anh...!!

Quân gật đầu.

_Tôi muốn nhanh nhận được kết quả sớm ngày nào hay ngày ấy....!!

Kiên nói.

_Em nghe nói công ty Hải Thịnh đang có một dự án lớn, nếu lần này công ty có thể kí kết được hợp đồng thì thương hiệu có thể nâng lên một tầm cao mới....!!

Quân nhếch mép.

_Việc này tôi cũng có nghe nói. Tôi muốn cậu đi điều tra xem đối tác của họ là ai, lần này ai sẽ là người thay mặt công ty đi kí kết hợp đồng....!!

_Vâng....!!

Sau khi giao xong nhiệm vụ mới cho Kiên, trong phòng bây giờ chỉ còn lại một mình Quân. Ánh mắt Quân đang nhìn về phương trời xa, lòng Quân đang đau như cắt, cảm tấm hình của Diễm, Quân cười cay đắng.

_Tại sao anh lại yêu em, thích em, hình như ông Trời luôn thích trêu ngươi số phận của con người....!!

Buổi chiều theo đúng hẹn, Quân sẽ đến bệnh viện đưa Diễm về nhà nhưng ông Trần lại mời gia đình Quân ăn cơm tối thành ra Quân không thể đi được. Diễm phải một mình về nhà, trong lòng Diễm đang ngồn ngộn trăm mối, Diễm không muốn có lỗi với Quân, lại càng không muốn làm tổn thương Quân, buổi trưa hôm nay, vô tình Diễm đã làm Quân hy vọng vào tình cảm của Diễm, Diễm biết, Diễm làm thế là sai, vì Diễm đang làm Quân bị tổn thương, đang làm Quân mệt mỏi, Diễm tự xi và mình là một con ngốc, một con ngố.

Bốn giờ chiều, ông quân gia đến thay Diễm ở lại qua đêm chăm sóc ông Hải, Diễm lái xe máy về nhà, vừa dựng được chân trống xe, Trường từ ngoài cổng đi vào sân, gặp lại Trường thế này khiến Diễm không vui.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Diễm không muốn nói chuyện với Trường, nên sau khi tắt xe máy, móc mũ bảo hiểm vào chốt xe, Diễm định đi vào nhà. Trường khổ sở hỏi.

_Tại sao trông thấy anh, em lại không nói gì....??

Diễm thờ dãi nói.

_Tôi đã nói với anh rồi, tôi không muốn gặp lại anh, không lẽ anh không nghe những gì mà tôi nói....!!

_Em không thể nào tha thứ được cho anh hay sao....??

_Vấn đề ở đây không phải là tha thứ hay không tha thứ mà là tôi không thể làm sai được hơn nữa....!!

Quân giật mình lo sợ.

_Em nói như thế nghĩa là sao, em không định kết hôn với Quân đấy chứ....??

Diễm vô tình nói.

_Tại sao lại không, anh ấy là chồng chưa cưới của tôi, bố tôi chính là người chọn anh ấy, như thế không phải là quá hợp lý rồi còn gì....??

Trường tái mặt, lòng Trường đau đớn.

_Em không thể đối xử với anh như thế, dù anh làm em bị tổn thương, cũng không đáng bị em dùng cách này để trả thù anh....!!

Diễm nhú mày.

_Anh đang suy nghĩ lung tung gì thế, tôi và anh có quan hệ gì đâu, anh và tôi ngoài quan hệ giữa ân nhân và người biết ơn ra thì không còn quan hệ nào khác, không lẽ vì muốn tôi trả ơn anh, anh ép tôi phải yêu anh....!!

Trường kêu lên.

_Sao em lại lạnh lùng với anh như thế, chính em là người nói yêu anh trước, anh không hề ép em như em nói....!!

Diễm cười nhạt.

_Nhưng bây giờ tôi không nhớ gì cả, nếu thực sự tôi có từng nói yêu anh thì đó cũng là quá khứ rồi, chuyện này không liên quan đến quyền lựa chọn tương lai, hạnh phúc của tôi....!!

Trường tức giận.

_Chưa đầy mấy ngày mà em có thể nhanh chóng được như thế sao....!!

_Tôi nghĩ người thay đổi ở đây là anh không phải là tôi, chính anh nói anh không hề yêu tôi, thích tôi người mà anh yêu là chị Hồng, vì anh từ chối tôi nên tôi mới bay sang Mỹ chữa bệnh, sau đó chính anh lại là người bắt cóc tôi, vì anh mà bố tôi bị hôn mê mấy ngày nay, vì anh mà bây giờ tôi không còn mặt mũi nào gặp bố mẹ anh Quân nữa, vì anh mà tôi cảm thấy có lỗi với anh ấy, nếu có trách, anh hãy trách bản thân anh, anh đừng trách tôi....!!

Vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, Trường khổ sở nói.

_Em nên hiểu cho anh, trong mối quan hệ này, anh mãi vẫn là người ngoài cuộc, bố em không thích anh, người mà ông ấy chọn là Quân, lúc đầu anh nghĩ thôi thì để cho em đi vì anh tin Quân có thể mang lại hạnh phúc cho em, nhưng sau đó anh lại sợ mất em, sợ em bỏ đi không bao giờ trở về đây nữa, quá sợ hãi anh mới nghĩ ra được cách điên rồ là bắt cóc em....!!

_Anh vì nghĩ mình thua kém Quân cả về gia thế lẫn địa vị, bố em lại không thích anh nên trong một phút giây không điều khiển được cảm xúc của mình anh mới gây nên tội, mong em hiểu cho anh....!!

Đôi mắt Diễm đỏ hoe, dù bây giờ Diễm có trách cứ Trường, có muốn căm ghét Trường thì tình cảm của hai người cũng không thể quay về như trước kia, họ bây giờ là hai thái cực, họ đang đi hai con đường song song, Trường vì muốn trả thù gia đình Diễm nên mới không từ thủ đoạn nào, thậm chí có phải làm tổn thương Diễm, Trường cũng phải làm, còn Diễm, Diễm không hiểu ẩn tình bên trong, từ xưa đến nay cuộc sống của Diễm quá đơn giản, tuy có nhiều lúc tưởng chừng mất mạng nhưng nó không hề chứa những âm mưu, bí ẩn sâu xa như bây giờ.

Diễm mệt mỏi nói.

_Anh về đi, xin anh từ sau đừng đến tìm tôi nữa, tôi không muốn gặp mặt anh....!!

Nắm tay Diễm, Trường đau khổ nói.

_Em không thể tha thứ cho anh được hay sao, anh đã giải thích rõ ràng với em rồi còn gì....??

Thở hắt ra một hơi, Diễm nói.

_Bây giờ tôi không còn nghĩ được gì nữa, chúng ta hãy tạm thời không nên gặp mặt nhau, sau khi bố tôi tỉnh lại chúng ta sẽ nói chuyện này sau....!!

Trường kêu lên.

_Anh không thể chờ em lâu như thế....??

_Anh định nói bố tôi sẽ còn lâu mới tỉnh lại chứ....?

_Anh....!!

Diễm cắn hận hét.

_Nếu bố tôi không tỉnh lại thì anh đừng hòng tôi tha thứ cho anh, còn nếu ông tỉnh lại, tôi cũng không muốn có quan hệ tình cảm với anh, ơn anh cứu mạng tôi, tôi nhất định sẽ trả, còn tình yêu nam nữ, xin anh tôi không muốn....!!

_Anh không cần em phải trả ơn anh, em chỉ cần ở bên cạnh anh là được rồi....!!

Hắt tay Trường ra, Diễm cúi.

_Tôi không muốn ở bên cạnh anh....!!

Vò đầu bứt tóc Trường hét.

_Em bị làm sao thế, dù anh có gây ra chuyện gì, em cũng phải cùng anh giải quyết mọi chuyện chứ, có phải em không hề yêu anh thích em như em đã từng nói nên em mới không thể đúng không....??

Diễm giật mình nghĩ, đúng là hơi kì lạ nếu yêu Trường thực lòng, thì làm sao Diễm có thể nói buông tay là buông như thế, nếu Trường gây ra chuyện, Diễm nên cùng Trường quỳ gối xuống xin ông Hai thứ, xin ông cho phép hai người đến với nhau mới đúng, tại sao ông vẫn còn chưa nói gì, Diễm đã muốn chạy trốn rồi.

Chán nản Diễm không muốn nghĩ tiếp nữa, vì càng nghĩ Diễm càng thêm mệt mỏi, bây giờ ông Hải sống chết thế nào vẫn còn chưa biết rõ, tình cảm Diễm dành cho Trường là tình yêu nam nữ hay tình cảnh anh em, Diễm cũng chưa xác định được, có lẽ hai người cần xa nhau một thời gian thì hay hơn, khoảng cách chính là cách giúp Diễm xác định lại tình cảm của chính mình, phụ nữ vốn yếu đuối nên đối với một chàng trai lạnh lùng, sống bất cần đời và có on với mình, họ dễ xiêu lòng.

Mệt mỏi Diễm nói.

_Anh về đi, chúng ta không nên nói chuyện hay gặp mặt nhau nữa, mong anh hiểu...!!

Diễm đi vào trong nhà, Trường cũng cảm thấy mệt mỏi, chán nản không kém gì Diễm, tình yêu và hận thù luôn đan xen trong lòng Trường, nếu có thể sống trọn vẹn cho tình yêu lòng Trường sẽ bình an, sẽ hạnh phúc hơn bây giờ, vì sống mà cứ nom nớp lo sợ Diễm phát hiện ra Trường đang tiếp cận, làm quen với Diễm vì trả thù, nếu Diễm biết được không hiểu mối quan hệ giữa hai người sẽ bị biến chuyển đến mức độ nào nữa.

Đứng một lúc Trường ra về, Diễm ngồi trong nhà nhìn ra cổng, lòng Diễm tan nát. Diễm thì thầm

_Mong anh hiểu cho em, không phải là em không muốn tha thứ cho anh mà là em không thể yên lòng nếu như bố em bị làm sao....!!

Bà giúp việc đã nấu bữa tối, cả nhà chỉ còn lại hai người, ăn xong, Diễm đi lên lầu, Diễm cảm thấy cô đơn buồn chán, lên mạng thấy có một bộ phim mới rất hay, đang cô đơn, Diễm lấy xe máy, phóng đến rạp chiếu phim, mua một vé, bỏng ngô, nước uống, Diễm vào phòng chiếu.

Vừa xem phim, vừa ăn bỏng ngô, tâm trạng Diễm không vui Diễm lại chọn một bộ phim có nội dung buồn nên Diễm khóc như mưa, cũng may bộ phim này chỉ có năm người xem nếu không Diễm sẽ không có chỗ để chui.

Mười giờ đêm Diễm ra về, cũng giống như mọi hôm Diễm bỏ quên điện thoại ở nhà nên Quân gọi cho Diễm mấy lần đều không được, sau khi ăn cơm ở nhà ông Trần, Quân ra về, trên đường đi Quân gọi điện cho Diễm, gọi không được khiến Quân lo lắng bồn chồn không yên, không yên tâm Quân phóng xe đến nhà Diễm, bấm chuông cổng một lúc bà giúp việc ra mở cổng, bà vui mừng chào.

_Chào cậu....!!

Quân hỏi ngay.

_Diễm có nhà không cô...??

_Cô ấy đã ra khỏi nhà từ lúc bảy giờ tối....!!

_Cô có biết Diễm đi đâu không....??

Bà giúp việc lắc đầu.

_Cô ấy không nói, tôi chỉ biết là cô ấy sau khi lên phòng thì một lúc sau cô ấy rời khỏi nhà....!!

Quân lo sợ.

_Không biết cô ấy có bị làm sao không, cháu gọi điện thoại mấy lần cho cô ấy mà không được....!!

_Có khi nào Diễm bỏ quên điện thoại ở nhà....!!

Quân gật đầu.

_Cháu nghĩ chắc là cô ấy để nó ở trên phòng, cô ấy không mang theo làm sao cháu có thể liên lạc được với cô ấy. Con nhóc này luôn khiến người ta phải lo lắng, phải khổ sở vì cái tính ham vui, nếu lại xảy ra chuyện ai có thể cứu cô ấy bây giờ....!!

Thấy Quân lo lắng cho Diễm, bà giúp việc cười.

_Xem ra cậu rất yêu Diễm, nếu cô ấy mà biết được chắc là cô ấy vui lắm....!!

Quân thờ dãi.

_Vậy là cô nói sai rồi, cô ấy không yêu cháu, người mà cô ấy yêu là Trường, cháu không là gì trong lòng cô ấy, cháu đơn giản chỉ là một người bạn của cô ấy thôi....!!

Bà giúp việc lắc đầu.

_Tôi thấy cậu phù hợp với cô ấy hơn Trường, vì ở Trường ẩn chứa quá nhiều hận thù, lạnh lùng và bí ẩn, nếu cô ấy yêu Trường, cô ấy sẽ không có được hạnh phúc....!!

Quân cười tươi.

_Cô giúp cháu đi, cháu cảm ơn cô trước...!!

Hai người đang nói chuyện, Diễm về, thấy Diễm, Quân đứng bật dậy, Quân hét.

_Em đi đâu mà bây giờ mới về...!!

Thấy Quân kích động, giận dữ, Diễm tròn xoe mắt.

_Anh bị làm sao thế, em đi chỉ đi ra ngoài một chút thôi...!!

Quân kéo Diễm vào lòng, ôm Diễm thật chặt, Quân khỏ sở nói.

_Từ lần sau em có đi đâu làm ơn gọi điện báo cho anh một tiếng, anh không yên tâm để em đi ra ngoài một mình thế này, em có biết là em có thể bị hại bất cứ lúc nào không...??

Diễm đỏ bừng mặt, cổ đẩy Quân ra, Diễm gất nhỏ.

_Buông em ra, Di Hoa đang nhìn kìa...!!

Bà giúp việc biết ý nên đã đi từ lúc nào rồi, Quân nói.

_Yên nào, em đã nhớ lời anh dặn chưa, lần sau có đi đâu em đừng quên mang theo điện thoại, dù em đi đâu anh còn biết em ở đâu để đi tìm, nếu em không mang theo, lúc em xảy ra chuyện anh biết tìm em ở đâu đây...!!

_Em nhớ rồi, anh có thể buông em ra được chưa...??

Quân buông Diễm ra, Diễm hỏi.

_Sao anh lại đến đây, em tưởng anh đang bận việc...!!

Quân giận dữ.

_Em không muốn anh thăm em à...??

Diễm vội xua tay.

_Không phải, vì em không muốn làm phiền anh, anh đi làm ở công ty cả ngày đã mệt rồi, em còn bắt anh quan tâm đến em thế này nữa khiến em cảm thấy có lỗi với anh...!!

_Nếu em không muốn có lỗi với anh thì em đừng đi đâu mà không nói cho anh biết, chỉ cần em làm được như thế là anh có thể yên tâm rồi...!!

Đỏ hoe mặt, Diễm nói.

_Cảm ơn anh...!!

_Đừng nói cảm ơn anh mãi, anh muốn chăm sóc em, bảo vệ em không phải vì muốn em đền đáp anh, anh làm thế vì anh thấy mình cần phải làm thế...!!

Cả hai ngồi đối diện với nhau, Diễm và Quân nói chuyện rất nhiều, đến hơn mười một giờ đêm Quân mới đứng dậy ra về.

Diễm tiễn Quân ra cổng, trước khi đi về, Quân hôn trộm lên môi Diễm, nheo mắt Quân nói.

_Coi như nụ hôn này là em chúc anh ngủ ngon. Chào em, hẹn gặp em ngày mai...!!

Diễm đỏ bừng mặt, chưa kịp làm gì, Quân đã phóng xe đi rồi, Diễm định đóng cổng để đi ngủ, Trường từ trong bóng tối bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Mặt Trường đánh lại, môi nhếch lên, Trường không hiểu trong lòng Trường bây giờ đang ghen tuông hay là đang hận. Ngược lại Diễm rất bình thản, Diễm đóng cổng. Một chân chèn vào giữa hai cánh cửa, Trường gằn giọng.

_Anh có chuyện cần nói với em...??

Diễm cúi.

_Còn tôi không có chuyện gì cần nói với anh...!!

Trường khinh khỉnh.

_Cô tưởng có thể trốn tôi cả đời hay sao...!!

Diễm nhú mày.

_Tại sao anh lại nghĩ là tôi đang trốn tránh anh, tôi và anh có quan hệ gì đâu mà phải trốn tránh...!!

_Em không thể ăn nói tử tế với anh dù chỉ là một lần được sao, tại sao mỗi lần anh gặp mặt em, em đều như thế...!!

_Lẽ ra anh nên hiểu tại sao điều này lại xảy ra mới đúng, anh có cần tôi nhắc lại tại sao không...??

Trường xua tay.

_Không cần, anh không muốn nghe nữa. Anh có thể yêu cầu em làm cho một việc được không...??

Diễm kiên nhẫn hỏi.

_Anh muốn tôi làm gì...??

_Em có thể không gặp mặt Quân, không đến gần Quân được không...??

Diễm tức giận.

_Tại sao...??

_Em thừa hiểu anh không thể đứng nhìn em và anh ta ở bên nhau, lòng anh đang đau em có hiểu không...??

Không muốn nghe, Diễm cố đóng cánh cổng lại, Trường lôi giật hai cánh cổng ra, Diễm gần như ngã ngửa xuống đất. Trường sợ hãi kêu lên.

_Em không sao chứ...??

Trường cúi xuống, chìa tay, Trường định đỡ Diễm dậy, gạt tay Trường ra, Diễm hét.

_Đừng đụng vào người tôi...!!

Không lí gì đến thái độ tức giận, lạnh lùng của Diễm, Trường nắm tay Diễm, lôi Diễm đứng dậy, ôm chặt lấy Diễm, Trường đau khổ nói.

_Em không thể nghĩ đến anh dù chỉ là một chút được sao...??

Đánh mạnh vào người Trường, Diễm hét.

_Buông tôi ra, tôi nói gì anh có nghe không...??

Diễm càng cố thoát ra khỏi Trường, Trường càng ôm Diễm thật chặt, hét chịu nổi, vừa khóc, Diễm vừa nói.

_Tôi phải làm gì, anh mới chịu buông tha cho tôi, anh nói đi...??

_Nếu em đồng ý làm bạn gái của anh, anh sẽ buông tha cho em...!!

Diễm thờ dãi.

_Anh thừa biết là điều này tôi làm không được, anh hãy về với chị Hồng đi, chị ấy mới là người con gái dành cho anh, chị ấy đã chờ anh tám năm rồi, anh nên nghĩ cho chị ấy một chút, còn tôi, tôi không thể làm gì có lỗi với cha tôi, ông đã khổ sở vì tôi lắm rồi, tôi cũng chỉ có một mình bố tôi thôi, nếu vì ở bên anh bố tôi xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không thể sống bên anh, cũng không còn mặt mũi nào sống tiếp, tôi mong anh hiểu...!!

Trường mai mỉa.

_Nói đi nói lại, cô vẫn dựa vào lí do này để rời xa tôi, có phải cô đang yêu, đang thích Quân đúng không...??

Đẩy Trường ra, Diễm chán nản đáp.

_Tôi thích ai, yêu ai cũng không liên quan gì đến anh. ....!!

Diễm đuổi Trường.

_Anh về đi, tôi còn phải đóng cổng đi ngủ. ....!!

Ôm ngang eo Diễm, Trường cười thật đều.

_Tại sao cô không hôn tôi chúc ngủ ngon nhỉ. ....??

Trường cúi xuống, Diễm sợ hãi, mặt Diễm trắng bệch, Diễm không muốn nhận một nụ hôn cưỡng ép, càng không muốn bị đem ra làm trò đùa giữa hai chàng trai. Diễm quay mặt đi chỗ khác, Diễm quát.

_Anh đừng làm thế, tôi không muốn. ....!!

_Sao lúc này anh ta hôn cô được, tại sao bây giờ tôi lại không được. ....!!

Diễm phẫn uất.

_Anh đi đi, làm ơn. ....!!

Trường không muốn nghe, bây giờ con thú trong Trường đang trở dậy, mặc kệ Diễm khóc, Diễm van xin, Trường cúi xuống.

Diễm bị lôi giật ra, đồng thời một tiếng bóp vang lên. Mặt Trường bị một quả đấm bay thẳng vào mặt.

Mất mũi Trường tối sầm, môi đang rỉ máu, quả đấm này đúng là rất mạnh. Trường và Diễm cả hai đều giật mình nhìn người vừa mới xuất hiện, là Quân.

Diễm ôm lấy đầu, Diễm không muốn bị rơi vào tình huống khó xử thế này, Diễm đang làm cho hai chàng trai từ bạn hóa thành thù. Diễm không muốn là một người con gái lẳng lơ, không muốn ai vì Diễm phải chịu tổn thương.

Trường lao lên, Quân đẩy Diễm đứng ra đằng sau.

_Bóp. ....!!

Lần này người bị đấm vào mặt là Quân. Diễm hét cả hai.

_Dừng tay lại, xin hai người đừng đánh nhau nữa. ....!!

Quẹt ngang dòng máu đang chảy trên má, Quân gượng cười bảo Diễm.

_Em nên đứng sang một bên, đây là cuộc chiến giữa anh và hấn không liên quan gì đến em. ....!!

Diễm đau khổ nói.

_Em chính là một đứa con gái không ra gì, em đã làm khổ hai người, thôi hai người đi đi, em không muốn gặp mặt ai nữa, đi đi. ....!!

Quân gằn giọng.

_Tôi không muốn cậu tìm cách gặp mặt Diễm nữa, tôi nói gì cậu có hiểu không. ....??

Trường cười gằn.

_Tại sao tôi phải nghe lời anh, người yêu cầu anh nên tránh xa cô ấy là tôi mới đúng, anh đang cản trở tình yêu của chúng tôi. ....!!

Quay sang Diễm, Quân hỏi.

_Em nói đi, có phải trong em bây giờ chỉ có mình hấn đúng không, có phải em luôn mong anh nên đi để em dễ dàng đến với hấn đúng không. ....??

Trường nói.

_Điều đó cậu còn phải hỏi sao, cậu nên đi đi. ....!!

Quân quát.

_Im mồm, tôi không hỏi cậu. Diễm, em nói gì đi. ....!!

Bíp chặt hai tai, Diễm lắc đầu.

_Xin anh, xin anh đừng hỏi gì em vào lúc này, em không muốn nghe, cũng không muốn biết gì cả....!!

Thấy Diễm kích động, Quân ôm lấy Diễm, vỗ nhẹ vào lưng Diễm, Quân vỗ về.

_Có anh ở đây, em đừng lo lắng gì cả, anh ta sẽ không làm gì được đâu....!!

Cánh âu yếm giữa Diễm và Quân làm Trường đau đớn, làm con ghen tuông trong Trường bùng lên, không kìm nén được cơn giận dữ trong lòng. Cởi bỏ áo khoác, bẻ ngón tay kêu răng rắc, Trường thách thức.

_Hôm nay chúng ta phải giải quyết chuyện này cho rõ ràng, thế nào có phải cậu đã sợ rồi không....??

Buông Diễm ra, Quân bình tĩnh.

_Tôi sợ người sẽ phải hối hận vì hành động khinh người hôm nay là cậu....!!

_Đánh đi rồi sẽ biết kết quả, không đánh nhau làm sao nói....!!

Quân gạt đầu.

_Đúng thế....!!

Quân cởi bỏ áo vét, nói cúc áo, bỏ cả vạt, Diễm sợ hãi hết nhìn Trường, lại nhìn Quân, Diễm đứng ở giữa, mặt mũi Diễm nói.

_Hai anh làm ơn đừng làm thế, em xin hai người, hãy để cho em được yên, xin hai người từ sau đừng đến tìm em nữa, coi như em không hề quen biết hai người....!!!!

Đẩy Diễm sang một bên, Quân cười.

_Em nên đi vào trong nhà đi, anh và hấn có vài chuyện cần nói với nhau, không sớm thì muộn điều này cũng phải xảy ra thôi....!!

Trường càng thấy Diễm và Quân nói chuyện với nhau, càng thấy hai người thân mật, không chịu đựng thêm nữa, Trường là người ra tay trước, Quân đánh trả, hậu quả là một trận chiến giữa hai tình địch diễn ra, mặc Diễm cố can ngăn, cố cầu xin, cố hét, họ vẫn không dừng lại, người bị thua thê thảm nhất là Quân, Quân không đánh nhau bao giờ nên không thể bằng Trường, hậu quả Quân nằm bẹp trên đất, mặt bầm tím, môi sưng phồng, mép rách toạc.

Diễm gào khóc, Diễm không ngờ vì Diễm, hai người đàn ông Diễm coi là người thân thiết với mình nay vì sự mập mờ không rõ yêu hay ghét của Diễm đã khiến họ đánh nhau như kẻ thù thế này.

Diễm quỳ xuống bên cạnh Quân, Diễm sợ hãi hỏi.

_Anh có sao không....??

Quân gượng nói.

_Anh không sao....!!

Ngước mắt lên nhìn Trường, Diễm chán ghét bảo Trường.

_Bây giờ anh có thể đi được rồi chứ....??

Trường bật cười cuồng dại, đúng là dù có đánh thắng Quân thì sao, tình cảm Diễm dành cho Trường không thể nào quay về như trước kia nữa, loạng choạng Trường rời khỏi nhà Diễm, Trường ra đi mang theo cơn tim tan nát, mang theo một tâm tư nặng trĩu, đòi Trường sao mà đau khổ thế này.

Diễm gục khóc nức nở, đỡ Quân ngồi dậy, nhìn Trường thất thủ ra về, lòng Diễm cũng đang đau, trái tim cũng đang rỉ máu.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Đi Quân vào phòng khách, Diễm nhờ Di hoa đi lấy hộp thuốc trong tủ cho Diễm. Vừa bôi thuốc cho Quân, Diễm sụt sịt nói.

_Em xin lỗi, em mong anh từ lần sau đừng đến tìm gặp em nữa....!!

Cầm lấy tay Diễm, Quân khẽ sờ giải thích.

_Nếu em không cho anh gặp em nữa làm sao mà anh chịu nổi, mong em đừng bắt anh rời xa em....!!

Lau hai dòng lệ trên má, Diễm thở dài.

_Em không muốn hai anh đánh nhau hay coi nhau như kẻ thù vì em, em là một cô gái không ra gì, anh là một người bạn tốt của em, còn Trường là một người đàn ông có ơn cứu mạng em, em còn thích anh ấy nữa, em không muốn một trong hai anh bị tổn thương vì em....!!

Quân lắc đầu.

_Em đừng nghĩ thế, việc em chọn ai trong hai người bọn anh là quyền của em, anh và Trường không có quyền bắt ép em nhưng anh mong em hiểu, không có thằng đàn ông nào lại không ghen tuông khi thấy người con gái mình yêu đang ôm hôn một người đàn ông khác....!

Diễm cúi mặt, miệng lí nhí.

_Em hiểu, vì thế em mong anh đừng đến tìm em nữa, em không nên gặp mặt ai trong hai anh, có lẽ như thế sẽ tốt hơn....!!

Quân kêu khổ.

_Xin em đừng đối xử vô tình với anh như thế, anh không thể chịu đựng được nếu một ngày anh không được gặp mặt em chắc là anh sẽ phát điên lên mất....!!

_Anh sẽ quên được em thôi, em cầu chúc cho anh được hạnh phúc, đừng quên em sẽ luôn là bạn tốt của anh....!!

Quân ghen tuông hỏi.

_Em vẫn yêu hấn, thích hấn mặc dù hấn làm tổn thương em sao...??

Diễm buồn rầu đáp.

_Xin anh đừng hỏi gì em vào lúc này, em không thể nói được gì, mong anh hiểu cho em....!!

Quá mệt mỏi, quá chán chường, im lặng, Quân không hỏi Diễm câu nào nữa, Diễm tiếp tục bôi thuốc cho Quân, xảy ra quá nhiều chuyện nên hơn một giờ đêm Quân mới từ nhà Diễm ra về.

Trường không về nhà ngay, mang khuôn mặt bị bầm tím nhiều chỗ, Trường tìm một cái quán ven đường, gọi mấy chai rượu, Trường uống như điên, cuộc chiến lúc này vẫn còn chưa tan, nhớ lại ánh mắt căm hận và chán ghét của Diễm, lòng Trường tan nát, vô đầu bứt tóc, Trường gọi thêm mấy chai rượu nữa.

Say mềm, Trường gọi điện thoại cho Diễm nhưng Diễm không bắt máy, Trường cười như điên, lao đảo Trường ra về, đã quá khuya nên đường vắng không có nhiều xe cộ, nếu không Trường đã đâm vào người ta rồi.

Chưa mở được cửa, Trường thấy có một cô gái đang ngủ gục trước cửa, mắt nhắm mắt mở, nhớ hôm nào Diễm cũng ngủ trước nhà Trường như thế này, chân đá nhẹ vào người cô ta, Trường lẽ nhè hỏi.

_Cô đến đây làm gì...??

Hồng giật mình thức giấc, thấy Trường về Hồng mỉm cười sung sướng nhưng Hồng không vui được lâu, nhìn khuôn mặt bị bầm tím, mùi rượu nồng nặc toát ra từ hơi thở của Trường, Hồng sợ hãi hỏi.

_Anh bị làm sao thế...??

Vì quá say nên Trường không còn phân biệt được cô gái đứng trước mặt mình là Hồng không phải là Diễm, Trường cười khẩy.

_Cô đến đây để xem tôi bị thế thảm như thế nào đúng không...?? Cô đã thắng rồi, đã thỏa mãn rồi vì tôi bây giờ đang rất thảm, đang rất khổ đau....!!

Vội đỡ lấy Trường, Hồng sụt sịt.

_Anh đang nói lung tung gì thế, em không hiểu gì cả...??

Đẩy Hồng đứng sát vào cửa, Trường nhếch mép.

_Cô thật giỏi ngụy biện, cô làm tôi đau khổ như thế này, cô lại nói cô không hiểu gì, cô có cần tôi moi tìm gan ra cho cô xem không...??

Hồng khóc nức nở, bây giờ thì Hồng đã hiểu rồi, nhất định người con gái làm cho trái tim Trường tan nát, làm Trường uống say đến không biết gì thế này là Diễm, chỉ có Diễm mới khiến Trường thay đổi, mới khiến Trường tan chảy, dù tám năm qua Hồng đã cố nhưng Hồng không làm được.

Nâng cằm Hồng lên, Trường đau khổ hỏi.

_Hắn có gì hay mà tại sao em luôn ở bên cạnh hắn, còn anh thì sao, tại sao em không thể tha thứ cho anh, em nói đi, làm ơn nói gì đi...!!

Đây Trường ra, Hồng muốn đi về, Hồng không muốn phải thay người con gái khác cho Trường trút hận, trút những lời yêu thương, nếu phải làm thế Hồng có khác gì một cái bóng, một người mãi mãi vẫn chỉ là một kẻ đứng ở đằng sau, một người đứng trong bóng tối, một người thế thân.

Hồng chưa rời khỏi cơ thể Trường, lời giật Hồng lại, Trường quát.

_Cô định bỏ đi đâu, có phải cô muốn quay về bên hắn đúng không, tôi sẽ không bao giờ để cho cô làm thế....!!

Trường hôn Hồng, một nụ hôn cưỡng bức, Hồng đánh thật mạnh vào người Trường, mặc dù Hồng luôn mong Trường yêu Hồng, nhưng không phải trong tình huống, không phải trong hoàn cảnh này, Hồng càng cố vùng thoát khỏi Trường, Trường càng ôm chặt, càng hôn Hồng mãnh liệt hơn, nước mắt làm môi Hồng mặn chát, làm lòng Hồng đau khổ, không có nỗi đau nào hơn nỗi đau người mình yêu lúc nào cũng nghĩ về một người con gái khác, lúc nào cũng lo lắng cho cô ta, lúc nào cũng chỉ muốn nhìn cô ta mà thôi.

Hồng càng khóc, càng đánh mạnh vào người Trường, Trường càng ghen, càng hận, nhấc bổng Hồng, Trường bế Hồng vào giường ngủ.

Sợ hãi cực độ, Hồng hét.

_Bỏ em xuống, anh đang làm gì thế....??

Hồng đánh mạnh vào mặt, vào đầu, vào ngực Trường, ném mạnh Hồng lên giường, cởi áo, Trường cười thật đều.

_Sao cô không thuộc về tôi nhỉ....??

Mặt Hồng trắng bệch, cơ thể run rẩy, Hồng cố ngồi dậy, cố chạy khỏi giường, nhưng Hồng chỉ là một cô gái yếu đuối, một người đàn ông khỏe mạnh như Trường lại được hận thù, ghen tuông, rượu giúp sức, Hồng không thể chạy thoát.

Chuyện gì đến cũng phải đến, quá đau đớn, quá tủi nhục, Hồng ngất xỉu. Sáng hôm sau, Trường giật mình tỉnh giấc, Trường thấy cơ thể mình đang nằm cạnh ai đó, hốt hoảng Trường nhìn sang, vén mấy sợi tóc che phủ khuôn mặt Hồng, mắt Trường mở to, mặt tái nhợt, môi run rẩy, Trường cố nhớ lại chuyện xảy ra đêm hôm qua, sau khi nhớ lại toàn bộ, đôi mắt Trường đỏ hoe, trong cơn say Trường đã gây nên tội, Trường không biết phải đối diện với Hồng như thế nào.

Nhìn hai dòng lệ trên má chưa khô của Hồng, Trường cắn chặt răng, loạng choạng Trường đi vào phòng tắm, đau khổ, Trường gục mặt khóc, Trường đang làm tổn thương người bạn thân nhất, tốt nhất, vô đầu bút tóc Trường không biết phải làm sao.

Hồng tỉnh dậy, cơ thể đau nhức, nhớ lại chuyện đêm hôm qua, Hồng khóc như mưa, cắn chặt răng, mặc quần áo, Hồng đã quyết tâm không bao giờ thêm nhìn mặt Trường hay đến tìm Trường nữa, Hồng không muốn Trường phải chịu trách nhiệm, lấy một người đàn ông mà trái tim của người đó không thuộc về mình thì có khác gì lấy được một cái xác mà không có linh hồn, không lẽ vợ chồng sống với nhau chỉ cần nhìn thấy mặt nhau hàng ngày, chỉ cần pháp luật công nhận là đủ.

Ôm lấy mặt, Hồng khóc như một đứa trẻ, cầm lấy túi sách, Hồng muốn đi. Trường từ trong phòng tắm bước ra, thấy Hồng, cả hai im lặng không nói gì, sau chuyện đêm hôm qua, hai người không còn có thể giả vờ bình thường để gặp mặt nhau được nữa.

Cúi gằm mặt, khó khăn lắm, Trường mới thốt nổi nên lời.

_Anh...anh xin lỗi....!!

Hồng cắn phần hét lên.

_Đủ rồi, tôi không muốn nghe, bây giờ anh có nói gì, làm gì cũng vô ích, anh không thể trả lại đời con gái cho tôi....!!

Vừa khóc, vừa cười Hồng nói.

_Từ nay về sau tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa, anh hãy đi tìm tình yêu của anh đi....!!

Hồng xăm xăm đi ra cửa. Trường thở dài.

_Anh sẽ chịu trách nhiệm....!!

_Bốp....!!

Hồng tát Trường một cái nảy lửa, Hồng hét.

_Anh tưởng tôi cần anh lấy tôi sau khi anh làm chuyện đó với tôi ư, anh nhầm rồi, có thể tôi sẽ đau, sẽ hận anh, nhưng tôi không cần anh phải chịu trách nhiệm hay lấy tôi, tôi không cần, thà là tôi phải sống một mình cả đời, còn hơn phải lấy một người chồng không có trái tim, tình bạn tám năm của chúng ta đến đây là kết thúc, chào anh....!!

Nắm lấy tay Hồng, Trường van xin.

_Anh xin em, xin em hãy tha thứ cho anh....!!

Hất tay Trường ra, Hồng cười cay đắng.

_Tám năm qua tôi đúng là một con ngốc, tôi đã luôn yêu anh, hy vọng vào tình cảm của anh để rồi hôm nay tôi chỉ nhận được một nỗi đau, nhận được một con tim tan nát, một nỗi sầu hận không bao giờ tan....!!

Tất Trường thêm mấy cái nữa, Hồng nói.

_Mấy cái tất này coi như anh trả lại tôi những gì mà anh đã nợ của tôi. Tôi hy vọng tôi không bao giờ phải gặp lại anh nữa....!!

Hồng bỏ đi, Trường ngồi thụp xuống nền nhà, thù hận thật khủng khiếp, Trường không những làm tổn thương Diễm mà bây giờ còn làm tổn thương Hồng – người bạn thân trong tám năm, tất cả đã mất hết cả rồi, Trường không còn gì nữa, tình yêu mất, tình bạn cũng không còn. Nước mắt lăn dài trên má Trường, Trường ngồi im lặng, xung quanh Trường yên ắng quá, Trường cảm tưởng chỉ còn duy nhất mình Trường là còn tồn tại trên đời này.

Bạn đang đọc truyện *Mười Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Do Quân về khuya nên bà Phương không biết tối hôm qua con trai bà đã đánh nhau, sáng hôm sau bà hét lên.

_Con bị làm sao thế hả, tại sao mặt con lại bị bầm tím thế kia....??

Quân kêu khổ.

_Mẹ có thể nói nhỏ bớt được không, mẹ định để cho cả khu phố này nghe hay sao....??

Bà Phương gầm lên.

_Con vẫn còn chưa nói cho mẹ biết con bị làm sao....??

_Con chị bị xây xát nhẹ thôi....!!

_Nhẹ mà bị như thế kia hả, con nhìn mặt con đi chỗ nào cũng bị xưng hết cả rồi....!!

Quân không muốn bị bà Phương hỏi lời thôi nên cầm cặp, cầm chìa khóa xe ô tô Quân đi làm, bà Phương không ngừng réo theo.

_Con đứng lại cho mẹ, mẹ vẫn còn chưa hỏi con xong, sao con dám bỏ đi là thế nào....??

Từ trên lầu đi xuống, ông Trương cau mày hỏi.

_Lại có chuyện gì thế, sao mới sáng sớm em đã hét ầm lên rồi....??

Bà Phương tức giận.

_Anh có biết thằng Quân đánh nhau với ai không, sao mặt nó sáng nay đã bị bầm dập hết cả....??

Ông Trương lắc đầu.

_Anh làm sao biết được, tối hôm qua sau khi đi ăn cơm ở nhà ông Trần về, nó đi trước, chúng ta đi sau, khi về nhà chúng ta cũng đi ngủ trước, sáng nay, em dậy, anh cũng dậy, anh có gặp mặt nó đâu mà anh biết....!!

Bà Phương tức khí nói.

_Nói chuyện với ông chỉ làm tôi thêm mệt. ...!!

_Nếu mệt thì em nên đi ăn cơm sau đó đi nghỉ đi, em có thể hỏi nó sau khi nó đi làm về, em nên nóng làm gì. ...!!

_Anh thì hiểu gì, anh có biết là nếu còn chưa biết vì sao nó bị đánh ra nông nổi như thế em làm sao mà yên tâm được. ...!!

Ông Trương cười.

_Thằng Quân đã gần ba mươi tuổi rồi, nó có phải là con nít nữa đâu mà em phải lo cho nó nhiều như thế, nó biết nó phải làm gì, hai người già như chúng ta chỉ nên đứng từ xa quan sát nó thôi. ...!!

_Anh lúc nào cũng có thể lạc quan, còn em, em không thể làm như thế. ...!!

Ông Trương nín.

_Chẳng phải hôm nay em định mua sắm hay sao, em phải vui vẻ mới mua được nhiều đồ đẹp chứ. ...??

Nhắc đến mua sắm, mặt bà Phương tươi lên, nỗi lo cho con trai đã bớt được một chút, bà cười.

_Đúng là em đã quên mất, hôm nay em có hẹn với mấy bà bạn, em đi chuẩn bị đây. ...!!

Bà Phương đi nhanh lên lầu, ông Trương thở dài.

_Đàn bà lúc nào cũng thích đi mua sắm, không hiểu hôm nay bà ấy lại định mua những thứ linh tinh gì đây, may mà bà ấy muốn đi mua sắm, nếu không lỗi tai của mình sẽ không được yên. ...!!

Không muốn bị ai làm phiền hay quấy rầy, ông Trương đi vào phòng làm việc, tiện tay ông khép luôn cửa lại. Bà Phương lên lầu, vào phòng, thay quần áo, mười phút sau bà rời khỏi nhà, trên đường đi bà vội điện cho mấy bà bạn, buổi đi mua sắm bắt đầu.

- - - - -

Trên đường đến công ty, do không ăn sáng nên sau khi uống cà phê ở một quán quen, Quân lái xe đến công ty, nhân viên kinh ngạc nhìn khuôn mặt đẹp trai của sếp bị đánh tím bầm, tuy hơi ngại nhưng Quân vẫn tỏ ra bình thản, trước sự tò mò và hiếu kỳ của mọi người xung quanh.

Chín giờ sáng, Kiên gõ cửa phòng. Quân nói vọng ra.

_Mời vào. ...!!

Mở cửa phòng làm việc của sếp, Kiên bước vào trong, đưa hồ sơ cho Quân, Kiên nói.

_Thưa anh, đây là hồ sơ mà anh yêu cầu. ...!!

Quân mỉm cười.

_Cậu đã điều tra được đối tác của công ty Hải Thịnh là ai rồi à. ...??

_Vâng. ...!!

Kéo ghế, Kiên ngồi xuống, Quân xem từng trang giấy, xem đến đâu Quân cười đến đấy.

_Xem ra dự án này đúng là lớn thật, tôi linh cảm họ nhất định sẽ giờ trò. ...!!

Kiên tò mò hỏi.

_Em không tài nào hiểu được, việc của công ty Hải Thịnh thì có liên quan gì đến chúng ta, công ty Hải Thịnh kinh doanh gạch men trong khi chúng ta sản xuất linh kiện ô tô, hai cái này hoàn toàn khác nhau, họ có bị làm sao thì chúng ta cũng đâu có ảnh hưởng gì. ...!!

_Cậu nói đúng nếu công ty Hải Thịnh không phải của ông Hải – cha của người con gái tôi yêu, tôi cũng chẳng quan tâm làm gì. ...!!

_Ý của anh là, anh quan tâm đến tình hình làm ăn của công ty Hải Thịnh vì Diễm. ...!!

_Đúng thế. ...!!

Đặt hồ sơ trên bàn, Quân yêu cầu Kiên.

_Tôi muốn cậu tiếp tục theo dõi họ, có gì cậu phải báo ngay cho tôi biết. ...!!

_Vâng. ...!!

_Không còn việc gì nữa, cậu đi làm việc của cậu đi...!!

Kiên rời khỏi phòng, Quân gọi điện cho Bảo. Bảo cười hỏi.

_Có chuyện gì mà mới sáng sớm cậu đã gọi cho mình thế....??

_Việc mình nhờ cậu, cậu đã làm đến đâu rồi...!!

Bảo đang ngồi trong phòng họp, trên tay đang đọc từng trang giấy. Bảo nói.

_Mình đã điều tra giúp cậu rồi, mà mấy tay thám tử mình thuê dùm cho cậu vẫn chưa thông báo kết quả gì cho cậu à....??

_Vẫn chưa có gì....!!

Bảo bật cười.

_Xem ra họ còn chậm chạp hơn cả mình đấy nhỉ....??

_Thằng khi, có gì thì cậu nói nhanh đi....!!

Bảo cười.

_Mình thấy anh chàng Trường này đúng là không hề đơn giản, cậu ta có quan hệ cả với tay xã hội đen, không hiểu cậu ta định làm gì mà dạo này cậu ta hay đi lại với họ....!!

Cầm mấy bức ảnh chụp Trường và một người đàn ông lạ, Quân nói tiếp.

_Trưa mình và cậu gặp nhau ở một cái quán nào đó đi, mình sẽ giao mấy bức ảnh này cho cậu....!!

_Được rồi, trưa gặp lại....!!

Cúp máy, Quân đi qua đi lại trong phòng, trong lòng Quân bây giờ đang tính toán rất nhiều thứ, ánh mắt Quân rực sáng, môi Quân khẽ nhếch lên, Quân biết Quân phải làm gì.

Giống như mọi hôm, sau khi ăn cơm sáng do Di Hoa nấu, Diễm đến bệnh viện thăm ông Hải, hôm nay ông Hải vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, có thể sẽ còn lâu lắm mới ra ông Hải mới thoát khỏi tình trạng hôn mê.

Do công ty sắp kí một hợp đồng lớn nên thân là giám đốc bộ phận giao dịch, Diễm có quyền được biết, phó chủ tịch cho người gọi điện thông báo cho Diễm biết chiều nay công ty có cuộc họp cổ đông, Diễm mặc dù không thích cũng phải đến.

Sau sự việc xảy ra tối hôm qua, Diễm không muốn gặp lại Quân hay Trường nữa, Diễm không muốn ai vì Diễm phải chịu tổn thương hay đau khổ, Diễm cầu mong cho Trường và Quân được hạnh phúc, cầu mong cho cả hai có thể tìm được tình yêu của đời mình.

Diễm dự định sau khi ông Hải tỉnh lại Diễm sẽ bay sang Mỹ, Diễm sẽ không trở về Việt nam nữa, ở đây không mang lại điều gì tốt đẹp cho Diễm, về nước được gần một năm mà đã có quá nhiều chuyện xảy ra, Diễm đã quá mệt mỏi, quá chán chường, Diễm không muốn ông Hải phải lo cho Diễm hơn nữa, Diễm cần trở về nơi mang lại cho Diễm cảm giác an toàn, cảm giác bình yên.

Công ty Quân cũng có một dự án lớn, lần này có liên quan đến tập đoàn sản xuất ô tô của ông Trần, lấy lý do công việc Loan tìm đến công ty để gặp Quân.

Thấy vị khách mình cần tiếp là Loan, Quân cười.

_Hôm nay rỗng lại đến nhà tôm thế này, chắc là trời sẽ mưa to....!!

Loan mỉm cười.

_Anh phải nói ngược lại mới đúng, em thấy gặp được anh rất là khó....!!

_Em chỉ nói đùa, anh thấy anh là người dễ gặp nhất, gần gũi nhất....!!

Kéo ghế, Loan ngồi xuống, Quân nhờ thư kí mang hai tách cà phê vào phòng làm việc, họ vừa uống cà phê, vừa nói chuyện, đúng là cả hai có rất nhiều chuyện để nói với nhau.

Ngồi một lúc Loan ra về, hơn mười một giờ, Quân và Bảo hẹn gặp nhau ở một quán quen, Quân đến muộn hơn năm phút. Bảo réo ầm lên.

_ Cậu làm gì mà đến muộn thế, cậu có biết mình chờ cậu bao lâu rồi không...??

Quân cúi.

_ Mình muộn có năm phút, làm gì mà cậu réo ầm lên thế, mọi hôm mình toàn chờ cậu, hôm nay cậu chờ mình có chút xíu đã không chịu nổi rồi, chắc là mình phát điên vì thằng bạn như cậu quá...!!

Ngồi xuống, Quân hỏi.

_ Cậu có mang theo thứ mà cậu nói sáng nay không...??

Bảo bực mình đáp.

_ Ít ra cậu phải để cho mình ăn chút gì vào bụng đã chứ, cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không...??

_ Ủ thì ăn, cậu làm gì mà kêu ầm lên, có phải cậu đã nhịn đói ba ngày nay...!!

Dợ thực đơn lên, Bảo trừng mắt.

_ Cậu mà còn lăm mồm nữa, mình sẽ đập vỡ cái đầu ương bướng của cậu...!!

_ Thôi cậu gọi món đi, cãi nhau lời thôi nữa thì chiều mất...!!

Bảo và Quân bắt đầu gọi món, sau khi ăn xong, vừa uống cà phê, Bảo vừa giải thích từng chi tiết cho Quân hiểu, mắt Quân sáng lên, cuối cùng Quân cũng đã biết những gì mà Quân cần biết.

Cầm tập ảnh, một tập tài liệu, Quân ra về, trên đường đi, Quân gọi điện cho Diễm, thấy hiện lên số của Quân, Diễm thờ dãi, không muốn làm tổn thương cả hai chàng trai nên Diễm không nghe máy, Diễm cần khoảng cách.

Gọi mấy lần mà không được, Quân lăm bầm.

_ Xem ra em không muốn gặp mặt anh, thôi cũng được nhưng mà em nên biết anh không phải là người dễ bỏ cuộc như thế, lại càng không phải là chàng trai đơn giản...!!

Nhìn tập ảnh, chồng hồ sơ ở ghế xe bên cạnh, Quân nở một nụ cười lạnh lùng và tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Trường hôm nay không đến công ty làm việc, tâm tư tình cảm của Trường bị xáo trộn nên dù có đi làm, Trường cũng không thể tập trung vào công việc.

Lo sợ Hồng xảy ra chuyện nên sau khi Hồng đi được một lúc, Trường gọi điện thoại cho Hồng, vì không muốn có bất cứ quan hệ gì với Trường nên Hồng không nghe máy, cũng không muốn đọc tin nhắn của Trường.

Gọi điện Hồng không nghe, nhắn tin Hồng không trả lời, không còn cách nào khác, Trường lái xe đến nhà tìm Hồng. Bấm chuông hồi lâu cũng không có ai trả lời, Trường hỏi bà hàng xóm bên cạnh.

_ Di làm ơn cho cháu hỏi, Hồng có ở nhà không...??

Bà hàng xóm không lạ gì Trường nên nói.

_ Di không biết, từ sáng đến giờ Di ngồi ở đây không thấy cô ấy đi ra hay đi về...!!

Trường thờ dãi.

_ Cảm ơn Di...!!

Đến nhà không gặp được Hồng, Trường đến cửa hàng tìm Hồng, mấy nhân viên cho Trường biết Hồng không hề đến đây.

Trường ôm lấy đầu, vò đầu bứt tóc, nếu Hồng mà xảy ra chuyện gì, Trường sẽ ăn năn, hối hận cả đời.

Trường gọi điện liên tục cho Hồng, Hồng đang ngồi dưới chân một cây cầu, bị Trường gọi điện quấy nhiễu nhiều quá, Hồng tắt máy, Hồng muốn được yên thân, ôm lấy mặt Hồng khóc nức nở, Hồng dự định sau khi khai trương xong mấy cửa hàng, Hồng sẽ bay về Úc, Hồng sẽ không ở đây thêm nữa, ở đây chỉ khiến Hồng thêm đau khổ, thêm buồn phiền, bây giờ không những trái tim Hồng tan nát mà niềm tin vào tình yêu dành cho Trường cũng mất.

Hồng là một cô gái cao ngạo, Hồng có thể đau, có thể bị tổn thương, có thể phải sống cô độc cả đời nhưng nhất định không chịu nhận lòng thương hại của Trường.

Trường đã đi tìm Hồng khắp nơi nhưng mà không thấy, vừa mệt mỏi, vừa lo sợ, Trường thờ dài nảo nề, đôi mắt Trường đỏ hoe. Biết là Hồng không muốn nghe, không muốn gặp mặt mình. Trường chuyển cuộc gọi vào hộp thư thoại.

_Anh xin lỗi em, ngàn lần xin lỗi em, anh không hề có ý làm tổn thương em...!!

Có tiếng sụt sịt trong máy, có kim dòng nước mắt đang trực trào, Trường nói tiếp.

_Anh biết em đang hận anh, căm ghét anh, cả đời này em không muốn gặp anh hay muốn nhìn mặt anh, nhưng hãy để anh nói, anh thật lòng thích em, mặc dù anh không thể yêu em, nhưng anh luôn thích em, tình cảm anh dành cho em không giống như tình yêu giữa nam và nữ, em là một cô gái rất đặc biệt, có lẽ vì thế mà anh đã ở bên em tám năm nay, anh không thể chịu đựng được bất kì cô gái nào ở bên anh quá lâu thế mà em lại hoàn toàn khác...!!

Nước mắt lăn dài trên má, Trường gào lên.

_Em có hiểu anh đang nói gì không, nếu không phải vì anh quá thù hận thì biết đâu anh đã yêu em, và biết đâu hai chúng ta đã là một gia đình hạnh phúc...!!

_Anh hối hận, đau khổ, dằn vặt, vì anh đã làm tổn thương người bạn tốt nhất là em, nếu em muốn đánh anh, chửi anh hay em muốn làm gì anh cũng được. Anh xin em đừng làm gì đại đột, đừng biến mất, xin em hãy cho anh được phép gặp mặt em...!!

Khóc nức nở, ghen đặng, Trường không nói nên lời, bây giờ mọi ngôn từ trong Trường đã hết. Trường bấm nút send, Trường không biết Hồng có nghe không, có hiểu cho lòng Trường không nhưng Trường vẫn hy vọng, Hồng có thể tha thứ cho Trường phần nào.

Trường đã đến tất cả những nơi mà Trường biết Hồng hay tới nhưng không thể tìm ra Hồng, đau khổ cùng cực, Trường lại gọi điện thoại cho Hồng, đáp lại lời Trường chỉ có tiếng tút dài vô vọng và tiếng nói của tổng đài thông báo cuộc gọi không thể liên lạc được.

Ánh mắt vô hồn, Hồng im lặng ngồi im lặng nhìn dòng sông trước mặt, chỉ cần Hồng trầm mình xuống dòng nước đục ngầu kia, Hồng sẽ không phải đau khổ, không phải sống trong sầu hận nữa.

Ý nghĩ đó chỉ thoáng qua trong đầu, Hồng không thể chết dễ dàng như thế được, không có tình yêu đâu phải là mất tất cả, Hồng nguyện cả đời này Hồng sẽ đi làm từ thiện, đi thực hiện ước mơ của mình.

Đứng dậy, bắc loa lên miệng, Hồng hét.

_A...a...a...!!

Vừa khóc, vừa cười, Hồng nói.

_Hồng của ngày xưa đã chết rồi, Hồng của bây giờ sẽ không còn yếu đuối hay bi lụy vì tình nữa...!!

Cầm túi sách, đeo kính đen, khởi động xe máy, Hồng lái xe về nhà. Bà hàng xóm thấy Hồng, bà đơn đả nói.

_Lúc nãy có cậu Trường đến tìm cháu nhưng cháu lại không có nhà...!!

Hồng mệt mỏi đáp.

_Cảm ơn Di...!!

Mở cổng, Hồng dắt xe vào nhà, hôm nay Hồng định không đến cửa hàng nhưng nếu không có việc gì làm Hồng sẽ bị nổi đau vây kín, nên sau khi tắm rửa xong, cố nuốt bát cơm, Hồng đi làm.

Mấy nhân viên trong cửa hàng, thấy cô chủ đến họ nói.

_Nếu chị đến sớm hơn, chị đã gặp được anh Trường rồi...!!

Họ nheo mắt trêu Hồng.

_Vừa mới sáng sớm anh ấy đã đến tìm chị, có phải hai người đã tiến thêm được một bước rồi không...??

Đau xót, Hồng trầm giọng.

_ Từ lần sau nếu Trường đến đây, các em cứ nói chị không đi làm, chị cũng muốn các em đừng bao giờ nhắc đến tên của anh ta nữa...!!

Bốn cô gái kinh ngạc nhìn Hồng, họ ngỡ ngàng không hiểu gì cả, mọi lần khi thấy Trường đến chơi Hồng đều hạnh phúc mỉm cười thật tươi, ánh mắt long lanh, rực sáng, khuôn mặt đỏ hồng, sao lần này lại khác hẳn, họ định thắc mắc nhưng khi nhìn khuôn mặt không vui, tái nhợt, đôi mắt đỏ hoe của Hồng, cả bọn đoán chắc là Hồng và Trường vừa mới cãi nhau nên họ không dám nói gì, họ không hiểu được ẩn tình bên trong, họ lẳng lặng ai làm việc nấy.

Tìm mãi mà không thấy Hồng, gọi điện nhắn tin cho Hồng không được, Trường lo sợ đến phát điên, Trường lái xe đi tìm Hồng như một thằng mất trí. Cũng may đang đi ông Đăng gọi điện cho Trường, nếu không tai nạn có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Ngay câu đầu tiên ông nói.

_ Mười phút nữa, con đến xưởng gỗ gấp bố...!!

Trường mệt mỏi nói.

_ Có chuyện gì quan trọng không bố...??

Ông Đăng tức giận quát.

_ Giọng nói ỉu xiu của con như thế là sao, bố có việc bố mới báo con tới, bố có ép con phải đến thăm bố đâu...!!

_ Nếu không có gì quan trọng con không đến có được không...??

_ Việc rất quan trọng, con đến ngay đi, đừng để bố phải chờ...!!

Không còn cách nào khác, Trường đành phải nói.

_ Vâng, con đi ngay bây giờ...!!

Trường lái xe đến nhà ông Đăng, trên đường đi Trường vẫn gọi điện cho Hồng, Trường hy vọng Hồng sẽ nghe máy, nhưng vô ích Hồng không hề trả lời, hay nghe máy, Hồng đã ném bỏ sim điện thoại xuống dòng sông.

Vừa nhìn thấy con trai, ông Đăng gằn giọng hỏi Trường.

_ Con đã làm đến đâu rồi...??

Trường thở dài.

_ Con vẫn còn dậm chân tại chỗ, bây giờ cô ấy không thèm nhìn mặt con, bố bảo làm sao con có thể tiếp cận cô ấy...!!

_ Chẳng lẽ con không nghĩ được ra cách nào khác à...??

_ Ý của bố là sao, bố có thể nói rõ ràng hơn được không...??

Ông Đăng mai mỉa.

_ Con thật là ngốc, con gái rất dễ mũi lòng, chỉ cần con thành tâm xin lỗi, mang hoa, tặng quà cho nó là nó sẽ tha thứ cho con thôi...!!

_ Bố nói thì dễ nghe lắm, nhưng thực hiện đâu có đơn giản như thế...!!

_ Trên đời này không có gì là quá khó, cũng không có gì là quá dễ, dễ với người có lòng kiên trì, có lòng quyết tâm, còn khó với người sớm bỏ cuộc, con chọn con đường nào là tùy con...!!

Ông Đăng đe dọa.

_ Nhưng bố nói trước, nếu con và nó không thể kết hôn được với nhau, bố sẽ không tha cho nó đâu, bố nó nhất định phải chết, còn nó, nó có thể sống được hay không hoàn toàn phụ thuộc vào con...!!

Trường khiếp sợ.

_ Xin bố hãy cho con thời gian, con không thể khiến cô ấy tha thứ cho con ngay vào lúc này được...!!

_ Con đã lãng phí quá nhiều thời gian, bố đã chờ hơn mười bốn năm rồi, bố không muốn chờ hơn nữa, con phải nhanh lên, nếu không con đừng trách bố không cho con cơ hội...!!

Trường run rẩy nói.

_ Con hiểu...!!

_ Chiều nay công ty con có cuộc họp cổ đông đúng không...??

_ Vâng...!!

_ Bố muốn con đến đó....!!

_ Nhưng con chỉ là trợ lý của cô ấy thôi, con xuất hiện ở phòng họp làm gì...??

_ Con không cần phải vào họp, con chỉ cần đến công ty, sau khi họp xong sẽ có người nói cho con biết con cần phải làm gì...??

Trưởng tò mò hỏi.

_ Bố có thể cho con biết người đó là ai được không...???

_ Con không cần biết, chỉ cần con đến đó là được rồi...!!

Không hỏi được gì thêm, Trưởng ra về. Hơn hai giờ chiều, cuộc họp hội đồng cổ đông bắt đầu, Diễm mệt mỏi ngồi nghe, thấy mình ở đây chẳng có tác dụng gì vì mọi chuyện đều do ban quản trị quyết định hết, họ cãi nhau, bàn luận sôi nổi, có ai hỏi ý kiến của Diễm đâu.

Diễm thấy thật nực cười, lẽ ra thời gian này Diễm có thể làm việc khác, kết thúc cuộc họp, mọi người lục đục rời khỏi phòng, chỉ mình Diễm là còn ngồi lại.

Diễm đang chìm đắm vào suy nghĩ riêng tư, công ty này sớm muộn gì cũng phải giao cho Diễm, Diễm không muốn nhận công ty của gia đình, Diễm không thích kinh doanh, Diễm chỉ thích viết sách, đi dạy, đó là hai công việc Diễm yêu thích, nhưng ông Hải lại không cho phép Diễm làm điều đó, xem ra muốn theo đuổi ước mơ của mình cũng không dễ, sống mà phải làm theo ý muốn của người khác khiến Diễm khó chịu.

—

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Theo lời dặn của ông Đăng, Trưởng đến công ty, ngồi chờ hai mươi phút, chuông điện thoại của Trưởng vang lên, thấy số lạ, Trưởng rụt rè hỏi.

_ Xin hỏi ai đây...??

_ Cậu là Trưởng đúng không...??

Nghe giọng của một người đàn ông, Trưởng nhúm mày.

_ Tôi là Trưởng, nhưng ông là ai...??

_ Tôi là người được bố cậu nhờ gặp mặt cậu...!!

Trưởng gật gù.

_ Ra là thế, ông được bố tôi nhờ ông làm gì...??

_ Chúng ta có thể gặp mặt nhau được không...??

_ Được nhưng ở đâu...??

_ Quán cà phê Bông Lai được chứ....??

_ Bây giờ...??

_ Nếu cậu rảnh chúng ta có thể đi ngay bây giờ...??

_ Tôi rảnh, nếu thể hẹn gặp ông ở đó trong ít phút nữa...!!

_Tôi chờ cậu...!!

Cúp máy, đóng cửa phòng làm việc, lẽ ra Trường muốn nói chuyện với Diễm nhưng vì công việc do ông Đăng nhờ Trường làm, Trường không thể không đi, thờ dãi, Trường bước vào thang máy, bấm nút xuống tầng trệt, lấy xe, Trường lái xe đến quán cà phê Bồng Lai, ngồi chờ một lúc, một người đàn ông trung niên xuất hiện, ông ta hỏi.

_Cậu là Trường...??

_Vâng...!!

Ông ta cười.

_Xem ra tôi đã tìm đúng người...!!!

Chia tay, ông ta nói.

_Chào cậu, tôi là Phong – đối tác của công ty cậu...!!

Trường mỉm cười nói.

_Chào ông...!!

_Cứ gọi tôi là chú Phong, nghe cậu gọi tôi là ông có vẻ già quá...!!

_Vâng...!!

Trường hỏi.

_Không biết chú tìm cháu có việc gì...!!

Kéo ghế, ông ta ngồi xuống, rất lịch sự ông ta bảo.

_Chúng ta gọi cà phê, sau đó vừa thưởng thức cà phê, vừa bàn công việc, cậu thấy thế nào...??

Trường cười.

_Vâng...!!

Cả hai gọi cà phê, ông ta chọn cà phê sữa, Trường chọn cà phê không đường. Trường đã uống nó cách đây chín năm rồi, Trường thích vị đắng của nó, vì vị đắng của nó giống như cuộc đời của Trường, đầy cay đắng, đầy đau khổ, đầy thù hận. Nhắm một ngụm cà phê, Trường trở về con người lạnh lùng, tàn nhẫn ban đầu, mọi nỗi đau, hối hận dường như tan biến, bây giờ trong đầu Trường chỉ vang lên hai từ trả thù mà thôi.

Chia ra một tập hồ sơ trước mặt Trường, ông ta nói.

_Đây là hợp đồng của công ty cậu, tôi hy vọng tôi và cậu có thể hợp tác ăn ý với nhau...!!

Trường cười.

_Chú tìm nhầm người rồi, cháu không phải là người có quyền quyết định việc này, chú nên tìm người có khả năng hợp tác với chú, cháu chỉ là trợ lý của công ty thôi...!!

_Nhưng người mà tôi muốn hợp tác là cậu, vì chuyện này khá đặc biệt nên chỉ có cậu mới có thể giúp được tôi...!!

Trường không hiểu nên hỏi lại.

_Chú nói gì, cháu không hiểu ý của chú, cháu là trợ lý của công ty, cháu chỉ trợ giúp công việc kinh doanh, làm ăn của công ty còn những việc khác cháu không tiện xen vào...!!

Ông Phong nói thẳng.

_Tôi muốn đập đổ công ty Hải Thịnh, từ lâu ông Hải luôn là cái gai trong mắt của tôi, nên lần hợp tác này chỉ là một cái bẫy mà thôi...!!

Nhấp một ngụm cà phê, Trường cười.

_Tại sao chú nghĩ, cháu sẽ giúp chú...!!

_Đơn giản vì bố của cậu nói tôi có thể tin vào tài năng của cậu...!!

Trường thờ dài.

_Xem ra bố cháu đã nói hết những gì cần thiết cho chú biết, nếu đã thế cháu cũng không cần phải giấu giếm nữa, đúng là cháu đang có ý định làm công ty Hải Thịnh phải bị phá sản, làm ăn thua lỗ, dự án lần này rất lớn sẽ là một cơ hội tốt cho cháu thực hiện điều đó....!!

Do dự Trường nói.

_Nhưng bây giờ hơi khó để làm được điều đó vì cổ phiếu của công ty trên thị trường đang tăng mạnh, có quá nhiều người đang mua nó, chúng ta không dễ để ra tay vào thời điểm này...!!

Bưng tách cà phê, ông Phong cười khẩy.

_Việc đó cậu khỏi lo, tôi và bố cậu đã bàn tính cả rồi, chúng ta không thể đánh trực diện nhưng có thể dùng mẹo....!!

_Ý của chú là....??

Ông Phong cười thật to.

_Cậu bắt đầu hiểu ý của tôi rồi đấy, bố cậu đúng là nói không sai, cậu rất thông minh....!!

Trường khiêm tốn đáp.

_Chú đừng khen cháu quá, cháu không chịu nổi đâu....!!

_Cháu thật sự là một người rất có tài chú tin lần này chúng ta sẽ đánh bại được công ty của ông Hải....!!

_Cụ thể kế hoạch của chú và bố cháu là gì....??

Ông Phong đáp.

_Cổ phiếu của công ty Hải Thịnh sở dĩ vẫn còn bán được là vì họ tin vào tài lãnh đạo của ông Hải, nếu chúng ta tung tin ông Hải đang bị bệnh, ông ta có thể chết bất cứ lúc nào, cháu thì nghĩ thử xem liệu người ta còn tin nữa không....??

Trường gật gù.

_Đúng là cao chiêu, không ngờ cách này mà chú và bố cháu cũng nghĩ ra được....!!

_Mấy ngày nữa công ty hai bên sẽ chính thức kí hợp đồng, chú muốn bài báo đó được đăng ngay ngày hôm nay, vì nhờ đâu ông Hải có thể tỉnh ngay bây giờ thì kế hoạch của chúng ta sẽ bị lỡ dở...!!

_Chú nói phải, chú định nhờ tờ báo nào đăng....??

_Kinh tế, báo mạng, cháu nghĩ sao....??

_Cháu thấy rất hay....!!

Ông ta bảo Trường.

_Cháu cầm hợp đồng này về nhà nghiên cứu đi, nếu có sơ hở chỗ nào, cháu nói ngay cho chú biết.

_Vâng, cháu sẽ cố....!!

Đứng lên, ông Phong nói.

_Có gì chúng ta sẽ liên lạc lại sau, nếu ngồi đây lâu chú sợ người ta sẽ nghi ngờ....!!

Ông Phong ra về, cách hai bàn có một người đàn ông đội mũ kín đầu, ông ta giả vờ đọc báo nhưng thực ra ông ta đang quan sát hai người, ông ta đã lên quay lại cảnh hai người nói chuyện, ghi âm lời nói của hai người, Trường và ông Phong vẫn không hay biết gì cả. Uống nốt ly cà phê, cầm tập hồ sơ, Trường ra về. Chờ cho Trường đi khỏi, người đàn ông lạ đó, mở điện thoại, ông ta bắt đầu gọi điện.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Trường dành cả một buổi chiều, một buổi tối để đi tìm Hồng nhưng không thấy, nếu một người đã cố tình tránh mặt thì dù có ở sát ngay bên cạnh cũng không thể gặp mặt.

Buổi tối Diễm ngủ ở bệnh viện, vì nhà đã từng bị trộm đột nhập vào nhà nên Diễm nhờ cảnh sát để ý đến nhà Diễm trong khi Diễm còn bận chăm sóc ông Hải.

Sau vụ Trường bị bốn tên ở công viên đánh, từ khi Trường tỉnh lại cảnh sát có đến tìm Trường vài lần, nhờ sự giúp đỡ của Trường cuối cùng họ cũng bắt được bốn tên đó, Diễm do đã nhớ lại được nên Diễm đã đứng ra làm chứng, bọn chúng bị tòa án tuyên phạt tù giam tội cưỡng hiếp, đánh người, tổng cộng mỗi tên phải tù từ hai đến năm năm.

Do đã chuẩn bị kĩ càng kế hoạch từ trước, nên sáng hôm sau tin tức ông Hải hôn mê đang nằm mê man trong bệnh viện được đăng trên trang nhất báo kinh tế, chưa hết báo mạng cũng đăng tin và đăng hình của ông.

Buổi sáng Diễm thường hay đọc báo nên sau khi nhìn thấy hình của cha, Diễm hét lên.

_Sao lại thế này....??

Di Hoa đứng cạnh Diễm, bà lo sợ hỏi.

_Có chuyện gì hả cô chủ...??

Diễm run giọng nói.

_Dì nhìn đi, tin tức bố cháu bị bệnh đã bị đưa lên báo chí rồi...!!

_Việc này có gây ra bất lợi gì không...???

_Tại sao lại không, nếu cổ đông mà biết được họ sẽ rút hết vốn, công ty của bố cháu sẽ có nguy cơ bị phá sản...!!

Quá lo lắng, Diễm gọi điện cho ông Hùng – phó chủ tịch của công ty. Nghe giọng hốt hoảng của Diễm, ông ta giả vờ thờ dài.

_Chú cũng không hiểu người nào độc ác đã đăng bài bài báo đó...!!

_Bây giờ chúng ta phải làm gì hả chú...??

Ông Hùng vỗ về.

_Cháu đừng lo lắng quá, đầu tiên chú sẽ gọi điện cho tòa soạn hỏi xem người phóng viên viết bài báo này là ai, gặp được người đó rồi chúng ta sẽ biết ai là người cung cấp tin này nhanh thôi...!!

Diễm lo sợ.

_Cháu sợ người phóng viên đó sẽ không nói cho chúng ta biết người cung cấp tin đâu, vì nếu nói ra anh ta sẽ không thể sống yên với người cung cấp tin đó cho anh ta, nếu không tôn trọng hay không đảm bảo giữ được danh tính người cung cấp tin thì ai còn dám cung cấp tin cho anh ta nữa...!!

_Cháu đừng lo, đứng trước tiền ai cũng phải phun hết ra thôi...!!

Diễm thở dài,

_Cháu hy vọng chúng ta có thể biết được một chút gì đó...!!

_Chú cũng hy vọng là thế...!!

Ông Hùng luôn muốn đập đổ ông Hải nên ông ta không làm gì cả, ông ta chỉ động viên Diễm suông thôi, sau khi cúp điện thoại, xoay ghế một vòng, ông ta cười thật to.

_Đừng có hy vọng hão, tao sẽ không bao giờ giúp bố mày, ông ta đã ngồi ở vị trí này lâu quá rồi, đã đến lúc ông ta phải nhường lại cho tao...!!

Ông Hải chỉ đối xử tốt với con gái, còn mọi người xung quan đặc biệt là nhân viên dưới quyền ông, ông luôn đối xử khắc nghiệt, lạnh lùng nên sau khi ông bị ngất xỉu không có ai đến thăm ông, họ có đến cũng chỉ muốn kiểm chứng xem ông có chết thật không thôi, họ đến không phải vì tình, từ khi ông nằm viện, ban quản trị tha hồ tung hoành, họ không còn phải sợ ông nữa, không phải nói gì cũng phải quan sát nét mặt của ông nữa.

Tuy nhiên có một điều không thể phủ nhận ông Hải là một người có tài, ông là một ông chủ độc tài, khắc nghiệt nhưng nhờ có ông công ty mới phát triển được như bây giờ, chưa đầy một tuần sau khi ông bị hôn mê, công ty đã rồi tung rồi mù cả lên, ai cũng muốn hưởng lợi, muốn tranh dành địa vị, không ai nghĩ phải làm thế nào thì công ty mới phát triển được. Họ mặc dù không thể so tài được với ông Hải nhưng họ không muốn ông xuất hiện ở công ty. Họ

muốn ông biết mất.

Diễm càng chờ tin tức về người phóng viên đó càng biệt tăm, không chịu đựng được hơn nữa, Diễm lại gọi điện cho ông ta thì được báo ông ta đang bận nên không thể nghe máy.

Bây giờ Diễm không biết nên nhờ ai nữa, định gọi điện cho Trường nhưng tất cả mọi chuyện đều do Trường mà ra, quá cảm phần nên Diễm không gọi.

Ngồi trong văn phòng làm việc, Quân vứt tờ báo trên bàn, Quân thở dài bảo Kiên.

_Xem ra đúng là cậu ta đã thực sự ra tay rồi...!!

Kiên nhú mày.

_Sao anh không làm gì để ngăn chặn anh ta lại...??

_Cậu nghĩ là cậu ta sẽ dừng tay lại nếu tôi ngăn chặn cậu ta ư...?? Nếu cậu nghĩ thế thì cậu làm rồi, cậu ta sẽ không bao giờ ngừng tay nếu như cậu ta vẫn chưa đạt được mục đích....!!

_Ý của anh là gì...??

_Có nói gì cậu cũng không hiểu được đâu, cậu chỉ cần tiếp tục theo dõi cậu ta là được rồi...!!

_Vâng, em nhớ rồi....!!

Kiên rời khỏi phòng, lo Diễm nghĩ quân nên Quân gọi điện cho Diễm, Diễm không muốn nghe nhưng vì đang buồn chán, đang hoang mang, Diễm cần ai đó an ủi nên khi Quân gọi, Diễm nghe máy.

Quân vui mừng vì Diễm không còn trốn tránh Quân như hôm qua nữa.

_Em không sao chứ...??

Mệt mỏi, Diễm đáp.

_Em không sao....!!

_Đừng nói dối anh, anh biết là em đang lo lắng, nếu có thể giúp được gì cho em, mong em nói cho anh biết, anh sẽ cố gắng hết sức.....!!

_Cảm ơn anh...!!

_Em có biết ai là người đăng tin bố em bị bệnh lên báo không...??

Diễm lắc đầu.

_Em không biết, em đang dối nên em không biết em nên làm gì....!!

Quân chỉ giả vờ hỏi Diễm như vậy thôi, thật ra Quân đã biết Trường chính là người đã cung cấp tin đó cho báo chí biết. Không hiểu vì lý do gì, Quân lại không nói cho Diễm biết sự thật này, Quân làm thế vì quân từ hay vì một nguyên nhân nào khác.

_Việc này em cứ để anh lo, anh sẽ cho em một đáp án trong thời gian sớm nhất...!!

_Em không muốn phiền anh, anh còn nhiều công việc cần phải làm, nếu lúc nào em cũng bắt anh lo cho em, em thấy ngại lắm...!!

_Em đừng nói thế, chúng ta là bạn thì phải giúp đỡ nhau những lúc gặp khó khăn đúng không em...??

_Vâng...!!

Quân cười.

_Bây giờ em đang ở đâu...??

_Em đang ở bệnh viện...!!

Quân lo lắng.

_Cả đêm hôm qua em không về nhà à...??

_Vâng....!!

_Em đừng cố quá như thế không tốt cho sức khỏe của em đâu...!!

_Em sẽ chú ý....!!

Quân ngáp ngừng.

_Trưa nay anh có thể mời em đi ăn được không...??

Diễm mệt mõi đáp.

_Em xin lỗi em không thể, bây giờ công ty xảy ra chuyện em cần phải có trách nhiệm...!!

_Anh hiểu...!!

_Chào anh, chúc anh một ngày tốt lành...!!

Nói xong câu đó, Diễm cúp máy, ôm lấy đầu, Diễm mệt mõi dựa người vào tường, hai chân buông thõng ra sàn nhà. Từ bé đến giờ kể từ sau cái chết của mẹ Diễm đây là lần thứ hai Diễm rơi vào tình trạng phần uất thế này, Diễm không biết nên đi đường nào cho đúng, mệt mõi, chán nản, Diễm chỉ còn biết thờ dãi.

Chỉ trong vòng mấy tiếng đồng hồ, tin tức chủ tịch công ty bị bệnh phải nằm viện đã lan truyền khắp công ty, nhân viên bàn luận xôn xao, các cổ đông phải họp gấp, họ trách móc nhau vì đã dấu giếm không cho người kia biết, điều này khiến cho ông Hùng và Trường hải lòng, tuy họ vì những mục đích khác nhau nhưng cả hai có chung một điểm đó là họ đều ghét ông Hải, đều muốn hạ gục ông.

Buổi chiều Diễm đến công ty, Diễm gõ cửa phòng ông Hùng

_Mời vào...!!

Diễm hỏi thẳng.

_Chuyện cháu nhờ chú, chú đã làm chưa...??

Ông ta giả vờ thờ dãi.

_Xin lỗi cháu chú sẽ cho người đi làm ngay, tin tức bố cháu bị bệnh đang làm nhân viên trong công ty hoang mang, chú phải thay mặt công ty giải quyết nên chưa thể đi làm ngay được...!!

Diễm mệt mõi nói.

_Cháu hiểu, nếu thế chú cứ lo giải quyết và ổn định tinh thần của nhân viên trong công ty đi, cháu có thể tự đi điều tra....!!

Ông ta vội bảo Diễm.

_Cháu không cần phải làm thế, việc này cứ để chú lo....!!

_Nhưng chú bận như thế, chú làm gì có thời gian...!!

_Chú không làm được thì chú nhờ người khác...!!

_Theo cháu để cháu đi là hay nhất, chú có nhiều việc cần làm, trong khi cháu không giúp được gì cho chú, nên cháu có thể đi được....!!

Ông ta lo sợ, nếu chẳng may Diễm điều tra được gì có phải là bất lợi cho ông ta không, nên ông ta nói.

_Cháu gái, chuyện này không đơn giản như cháu nghĩ đâu, nghe lời chú cháu chỉ cần ngồi yên một chỗ, mọi việc cứ để cho chú lo...!!

_Nhưng mà...!!

_Thôi nào, cháu về bệnh viện lo cho bố cháu đi, nếu bố cháu có thể tỉnh lại, không phải mọi chuyện có thể được giải quyết rồi sao, cháu hiểu ý chú rồi chứ...??

_Vâng...!!

Nghe lời ông ta Diễm quay về bệnh viện, Diễm có biết đâu, Diễm đã mắc bẫy của ông ta. Trên môi ông ta nở một nụ cười gian ác.

_Mày tưởng mày có thể thắng nổi tao hả con nhóc, công ty này sớm muộn gì cũng phải thuộc về tay tao thôi....!!

Người đánh úp sau lưng ông ta không ai khác hơn là Trường, trong khi ông ta tìm mọi cách để đánh bại bố con Diễm, Trường một mặt tìm cách làm công ty tụt giá, một mặt quan sát bốn cổ đông lớn của công ty, Trường quan sát tính cách, thói quen điểm yếu của từng người, chỉ cần biết họ thích gì, có

điểm yếu gì, Trường đã nắm chắc được phần thắng trong tay, người ta nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Trường chính là đang dùng cách này để đánh bại ông Hải.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Trường gặp Diễm ngoài cổng công ty, sau việc xảy ra tối hôm trước, Diễm càng muốn tránh mặt Trường, nắm chặt đầu xe, Trường khổ sở nói.

_Anh muốn gặp em...!!

_Còn tôi không muốn gặp anh...!!

_Em đừng như thế có được không...??

Diễm nhếch mép.

_Lẽ ra anh phải biết vì ai mà bố con tôi ra nông nỗi này đúng không...??

_Anh hiểu, chính vì thế anh mới đang tìm cách chuộc lỗi với em...!!

Diễm lắc đầu.

_Nếu anh đang có ý định bù đắp cho tôi thì anh không cần phải làm như thế vì tôi không cần...!!

Diễm gằn giọng.

_Anh nên cầu nguyện cho bố tôi không sao, nếu không tôi sẽ không tha cho anh đâu...!!

Trường cầu khẩn.

_Xin em, cho anh gặp mặt em một chút thôi...!!

Diễm hét.

_Tránh ra cho tôi đi, tôi nói gì anh có nghe thấy không...??

Diễm càng đuổi Trường, Trường càng giữ chặt lấy đầu xe của Diễm, trong lúc tức giận, bàn tay Diễm vô tình tăng ga, hậu quả, Trường bị xe tông.

Diễm hét hoảng kêu thét lên.

_Anh có sao không...??

Buông xe, Diễm chạy lại đỡ Trường dậy, mặt mày Trường nhăn nhó vì đau, xem ra cú lao thẳng vào bụng không phải nhẹ, nước mắt tuôn như mưa, Diễm đau khổ hỏi.

_Anh...anh không sao chứ...??

_Anh làm ơn nói gì đi...!!

Mặc dù rất đau đớn nhưng Trường vẫn cố gắng gượng nói.

_Anh...anh không sao, em đừng lo lắng quá...!!

Diễm sụt sịt.

_Để em đưa anh vào bệnh viện...!!

Thấy Diễm đã thay đổi cách xưng hô và thái độ đối với mình, trên miệng Trường nở một nụ cười, Trường vừa nghĩ ra được một cách để bắt Diễm phải ở lại bên cạnh Trường.

Ôm chặt lấy bụng, Trường nằm lăn ra đất, quá sợ hãi, Diễm gọi xe tắc xi, dìu Trường lên xe, Diễm đưa Trường đến bệnh viện, không may những hình

ánh đỏ bị Quân nhìn thấy, mặt Quân lạnh băng không rõ hận hay ghen, hai tay đút vào túi quần, Quân không nói không rằng.

Mở điện thoại, Quân gọi điện cho Bảo.

_Minh có thể nhờ cậu thêm một chuyện được không...??

_Được, cậu nói đi...!!

_Nếu mình khởi tố Trường tội phá hoại công ty, tội làm ăn phi pháp, cậu ta sẽ phải tù bao lâu...??

_Theo luật cậu ta phải tù ít nhất từ hai đến năm năm...!!

Quân cười khẩy.

_Như thế thì ít quá, mình không muốn cậu ta được ra tù sớm như thế....!!

Bảo cười.

_Thế cậu muốn cậu ta tù bao nhiêu năm...??

_Ít nhất là mười năm...!!

_Nếu muốn cậu ta tù mười năm, cậu ta phải phạm rất nhiều tội, và tội nào cũng phải nặng thì may ra....!!

Bảo lo sợ vu vơ.

_Không phải cậu sẽ làm chuyện gì sai trái đấy chứ...??

Quân cười nhạt.

_Mình không phải là thằng ngốc, mình biết mình phải làm gì...!!

_Cậu nên làm thế, mình không muốn cậu vì ghen, vì hận mà hủy đi tương lai của cậu....!!

_Mình biết rồi, cảm ơn cậu...!!

Cúp máy, đút điện thoại vào túi quần, nhìn bó hoa trên tay, nhếch mép, Quân ném nó vào thùng rác bên cạnh, hai tay nắm chặt, mắt vẫn đỏ, Quân lẩm bẩm.

_Tôi đã định tha cho hai người nhưng mà xem ra hai người lại không muốn thế, nếu thế thì đừng trách tôi vô tình...!!

Quân quay trở về công ty, trên đường đi Quân được thư kí thông báo, ông Trần muốn gặp Quân ở một nhà hàng. Không còn cách nào khác, Quân quay xe.

Sau năm phút, Quân đến nơi, Quân là một chàng trai thông minh nên Quân có thể đoán được ông Trần muốn gặp mặt Quân vì lý do gì, Quân đoán cuộc gặp mặt này có liên quan đến con gái ông, nở một nụ cười lạnh lùng, Quân đi vào trong. Nhân viên mở cửa cho Quân, anh ta mỉm cười chào Quân, Quân gật đầu chào lại.

Hai tay đút vào túi quần, một nhân viên nữ dẫn Quân đến bàn của ông Trần, Quân lịch sự chào.

_Chào chú...!!

Ông ta chào lại.

_Chào cháu, chú không làm lỡ dở công việc cháu chứ...??

_Dạ, không...!!

Kéo ghế, Quân ngồi xuống. Nhân viên nữ hỏi Quân.

_Thưa quý khách uống gì...??

_Cho tôi một ly cà phê đá....!!

_Quý khách chờ một chút, chúng tôi sẽ bưng ra ngay...!!

Cô nhân viên bỏ đi, Quân cười hỏi.

_Chú gọi cháu ra đây có việc gì không...??

Ông Trần quan sát Quân thật kĩ, ông ta bình thần nói.

_Cậu là một chàng trai rất thần thần, tôi thích tính cách của cậu, tôi là dân kinh doanh nên tôi sẽ không làm gì mà không có lãi, cậu nghĩ sao nếu như tôi đề nghị cậu quen con gái tôi....!!

Cô nhân viên bụng cà phê cho Quân, Quân mỉm cười cảm ơn. Nhấp một ngụm Quân nói.

_Loan có biết việc chú ép cháu yêu cô ấy không...??

Ông Trần nhú mày.

_Cậu nói như thế nghĩa là thế nào....??

_Chú nghĩ là cô ấy sẽ hạnh phúc khi biết chú đang ép cháu quen cô ấy sao...??

Đập bàn, ông Trần quát.

_Cậu đang đe dọa tôi đấy à...?? Nếu cậu muốn công ty của gia đình cậu tồn tại cậu nên làm theo lời tôi đi thì hơn....!!

Uống thêm một ngụm cà phê nữa, Quân bình tĩnh nói.

_Chú dọa cháu cũng vô ích, chú không sợ cháu đem chuyện này nói cho Loan biết hay sao, Loan là một cô gái tốt, cô ấy sẽ vui được không khi cô ấy biết người cha mà cô ấy yêu quý, tin tưởng hết lòng lại đang giờ trò sau lưng cô ấy....!!

_Nói như thế có nghĩa cậu không thể ở bên cạnh con gái tôi....??

_Cháu có thể chứ, cháu có thể giả vờ hẹn hò với cô ấy nhưng cô ấy sẽ không bao giờ có được trái tim cháu vì cháu không yêu cô ấy, người mà cháu yêu là một cô gái khác. Chú nghĩ rằng sau khi cô ấy biết được sự thật cô ấy có vui không, có hạnh phúc không. Chú làm thế, không những khiến cô ấy bị tổn thương mà cả đời này cô ấy sẽ phải sống trong đau khổ, chú yêu cô ấy chứ phải hiểu tình yêu không thể gượng ép, rồi mai sau cô ấy cũng sẽ tìm được người thật lòng yêu cô ấy, cô ấy là một cô gái tốt bụng, cô ấy xứng đáng có một người toàn tâm toàn ý yêu cô ấy thật lòng, không phải là một chàng trai đã yêu một người khác như cháu....!!

Ông Trần lạnh lùng.

_Nói một hồi cậu vẫn nhất định không chấp nhận ở bên cạnh con gái tôi....!!

_Xin lỗi cháu không thể....!!

_Xem ra hợp đồng lần này, công ty cậu không muốn kí với công ty tôi....!!

Ngả người ra sau ghế, Quân cười.

_Có thể cháu không thể kí được hợp đồng với công ty chú, công ty cháu sẽ gặp khó khăn nhưng đời cháu còn dài, sớm hay muộn cháu tin vào khả năng của mình, cháu có thể làm cho công ty của gia đình cháu phát triển sánh ngang với công ty của chú, còn người con gái cháu yêu chỉ có duy nhất một người, nếu mất cô ấy thì của cải danh vọng mà chú mang lại cho cháu có ích gì....!!

Ông Trần tái mặt.

_Cậu....!!

Quân nói thêm.

_Cháu tin một người có bản lĩnh như chú sẽ không dùng cách này để dọa cháu, vì cháu không sợ chú đâu, cháu có thể mất tất cả nhưng tuyệt đối không thể mất cô ấy....!!

Bỏ cuộn băng ghi âm lên bàn, đứng dậy, Quân cười tươi.

_Chú cũng đừng quên cháu là một luật sư cháu biết làm gì để bảo vệ mình....!!

Quân bỏ đi, mặt ông Trần trắng bệch, Quân đứng không phải là một chàng trai đơn giản, run run ông mở cuộn băng ghi âm, nghe đến đâu mặt ông tái mét đến đấy. Quân đã ghi âm lại toàn bộ cuộc nói chuyện giữa hai người, chỉ cần cuộn băng này đến tay cảnh sát hay đến tay Loan – con gái ông, đời ông coi như không còn niềm tin của xã hội và của con gái ông nữa, lau mồ hôi trán, ông thở dài bảo trợ lí.

_Chúng ta đi về thôi....!!

Anh chàng trợ lí đỡ ông Trần đứng dậy, cả hai thất thểu đưa nhau đi về. Xem ra ông Trần đã đánh giá Quân quá thấp, Quân không phải là một chàng trai

đơn giản lại càng không phải là người dễ cho ông bắt nạt, đối phó với một người không cần tài sản, và tự tin vào tài năng của mình như Quân, ông càng dùng biện pháp mạnh, ông càng chuốc lấy thất bại, nếu ông ép Quân quá, con gái ông sẽ hận ông, ông thờ dài, đối với Quân, ông không tìm được cách nào thích hợp, không lẽ ông đành bỏ cuộc.

Trên môi ông nở một nụ cười, Quân có thể không cần tài sản, không sợ ông nhưng có một người có thể khiến Quân phải suy nghĩ lại đó chính là mẹ Quân – bà Phương, đúng là chỉ có bà ấy mới khiến Quân dù có muốn không nghe lời cũng không được, đây chẳng phải là điểm yếu của Quân sao.

Ông vội bảo anh chàng trợ lý.

_Mau gọi điện mời ông bà Phương đến nhà tôi ăn cơm tối...!!

_Vâng...!!

Nở một nụ cười chiến thắng, ông ta nói.

_Để xem lần này cậu còn dám nói không với tôi nữa không...??

Trên đường đi về nhà, ông ta cười suốt, đây là lần đầu tiên có một chàng trai dám chống lại ông ta, dám nói không cần tài sản của ông ta, cũng không sợ bị ông ta làm cho điêu đứng, xem ra đúng là thú vị thật, lúc này ông ta cảm thấy tức bao nhiêu thì bây giờ ông ta cảm thấy hài lòng bấy nhiêu, con gái ông đã không nhìn lầm người, ông ủng hộ mối tình này.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Diễm đưa Trường đến bệnh viện, trên đường đi Trường không ngừng nhăn nhó kêu đau, Trường kêu một phần vì cú đụng xe không phải là nhẹ, một phần Trường phải làm thế mới có cơ hội được Diễm quan tâm.

Diễm khóc suốt trên đường đi, Diễm đang hối hận vì hành động tức giận của mình đã làm cho Trường bị thương, nếu Diễm biết được Trường mong điều này xảy ra thì có lẽ Diễm đã không hối hận nhiều như thế.

Trường nắm chặt lấy tay Diễm, đầu dựa vào vai Diễm, mặt Trường rịn đầy mồ hôi đúng là Trường đang đau thật, lo sợ phát điên, Diễm luôn giục anh chàng tài xế lái xe thật nhanh.

Khóc nức nở, Diễm lo lắng hỏi Trường.

_Anh không sao chứ...?? Em xin lỗi, em không cố ý làm anh bị thương...!!

Trường thều thào.

_Anh không sao đâu, em đừng lo, anh sẽ khỏe lại ngay thôi...!!

Lau hai dòng lệ trên má, Diễm đau khổ nói.

_Mong anh không bị làm sao, bố em đã bị như thế rồi, em không muốn mất luôn cả anh...!!

Trường sung sướng hỏi.

_Trong em anh quan trọng như thế sao...??

Diễm gật đầu.

_Anh rất quan trọng, em không muốn mất anh. Ngay lần đầu tiên gặp anh, em đã có cảm giác thân quen như tình thân ruột thịt, càng gặp anh em càng có cảm giác đó...!!

Trường nhủ thầm.

_Tình thân ruột thịt...??

_Vâng...!!

Trường cay đắng đáp.

_Giá mà điều đó không xảy ra thì chúng ta đã không phải khổ sở như thế này....??

Diễm ngu ngơ hỏi.

_Anh vừa nói gì em nghe không được rõ...??

_Không có gì....!!

Đến bệnh viện, bác sĩ nhanh chóng đưa Trường đi siêu âm, chụp X-Quang. Diễm đi đi lại lại ngoài phòng chờ, bây giờ Diễm vừa phải lo cho ông Hải, vừa phải lo cho Trường. Diễm coi họ là hai người quan trọng nhất cuộc đời Diễm, Diễm không muốn mất ai trông số họ.

Một lúc sau bác sĩ đi ra, Diễm đứng dậy, mắt chưa khô lệ, Diễm run giọng hỏi.

_Anh ấy có sao không bác sĩ...??

_Bụng cậu ấy có dấu hiệu bị tổn thương, cô nên làm thủ đăng kí cho cậu ở bệnh viện để tiện việc theo dõi....!!

_Cảm ơn bác sĩ....!!

Mở cửa phòng, đi vào trong, Diễm sụt sịt.

_Em xin lỗi anh, lần này em đã hại anh rồi....!!

Gượng cười, Trường nói.

_Anh không sao đâu, em đừng lo, chúng ta có thể ra về được rồi chứ....??

Diễm lắc đầu.

_Bác sĩ nói anh cần phải ở đây để tiện cho việc theo dõi bệnh tình của anh, anh nên ngoan ngoãn ở lại đây đi....!!

_Nhưng anh ghét không khí bệnh viện....!!

_Ghét anh cũng phải ở lại, nếu không em sẽ giận anh....!!

_Được rồi, anh sẽ ở lại, chỉ cần hàng ngày em đến đây thăm hỏi anh là được rồi....!!

Đỏ mặt Diễm không nói gì. Trường nhìn Diễm không rời, trên môi Trường nở một nụ cười thật tươi, mặc dù khuôn mặt tím tái, nhợt nhạt vì đau nhưng cơ hội được Diễm tha thứ, quan tâm thế này không phải là dễ mà có được. Trường nên cảm tạ ơn ông Trời, nên cảm tạ ông đã để cho tai nạn này xảy ra, nếu không, có lẽ Trường không bao giờ làm Diễm người ngoài được con giận đối với Trường.

Ở ngoài cửa có một đôi mắt đang nhìn vào, ông ta cười thật sâu cay.

_Xem ra thằng con trai ngu ngốc của mình đã làm con bé kia siêu lòng rồi, kiểu này chẳng mấy chốc nó phải kết hôn với con bé kia thôi, khi đó kế hoạch của mình mới thật sự hoàn mỹ....!!

Nói xong câu đó ông ta bỏ đi luôn, ông ta vừa đi khỏi có một bóng đen bám theo ông ta, một lúc sau Quân đến, do có hỏi thăm phòng bệnh của Trường nên Quân biết Trường đang nằm ở phòng bệnh nào, cánh cửa phòng chỉ khép hờ, người đứng ở bên ngoài có thể nhìn vào trong, nếu không phải do quá yếu đuối, nếu không phải do quá xúc động, Diễm đã không để cho Trường ôm và nếu Diễm không làm thế Quân sẽ không nhìn thấy, nếu Quân không nhìn thấy sẽ không có quá nhiều chuyện xảy ra về sau này.

Tức giận, ghen tuông, căm hận, Quân bỏ đi, đi qua phòng bệnh của ông Hải, gửi hoa và quà cho ông, Quân đi về nhà. Diễm không hề biết Quân đến thăm ông Hải cho đến khi Diễm đi về phòng bệnh của ông Hải, Diễm được ông quản gia nói lại, mặt Diễm tái nhợt, môi run rẩy, Diễm chạy đi tìm Quân nhưng Quân đã đi xa rồi.

Diễm đi lang thang trong sân bệnh viện như một con điên, Diễm không biết Diễm yêu ai thích ai nữa, nhưng Diễm biết Diễm đang làm tổn thương cả hai chàng trai, vì Diễm họ đang ở hai thế đối đầu nhau. Liệu Quân có vì điều này mà mang hết những bằng chứng đó ra tòa không.

Không còn cách nào khác, mặc dù ghét Trường, vì Trường mà ông Hải bị ra nông nổi này nhưng vì Diễm nên ông quản gia, bà giúp việc phải phụ Diễm chăm sóc cả ông Hải lẫn Trường.

Mặc dù Diễm thông minh, nhưng Diễm quá ngây thơ, trong trắng, đối với cuộc đời đầy lọc lừa và gian dối này Diễm không có một chút đề phòng, hay có một chút cảnh giác nào, Diễm có biết đâu người đang được Diễm quan tâm, lo lắng, chăm sóc, cảm thấy có lỗi chính là thủ phạm của tất cả những việc này, mọi đau khổ, buồn phiền của Diễm đều từ Trường mà ra.

Do đã ở bệnh viện cả ngày nên buổi tối Diễm phải về nhà, Trường không muốn xa Diễm nhưng thấy Diễm mệt mỏi nên Trường đành để cho Diễm đi, Diễm vừa đi khỏi, ông Đăng gọi điện đến.

_ Con đã làm nó xiêu lòng chưa...??

Trường thờ dài.

_Bố nghĩ cô ấy là ai, cô ấy không thể dễ dàng tha thứ cho con như thế...!!

_ Chính vì thế con nên nghĩ cách gì đi....!!

_ Ý của bố là sao...??

Ông Đăng trách móc Trường.

_ Con ngu ngốc hay là con không nghĩ ra được...!!

Trường kêu khổ.

_ Con thực sự không hiểu được ý của bố...??

_ Quá đơn giản sao con không lợi dụng cơ hội này để bắt nó ở bên con cả đời...!!

Ông Đăng càng nói, Trường càng mù mờ không hiểu.

_Bố có thể nói rõ hơn được không....??

_ Con có muốn nó lấy con không....??

Thực lòng Trường rất yêu Diễm, nếu không phải vì thù hận thì Trường đã có thể toàn tâm, toàn ý yêu Diễm rồi, nhưng dù nói thế nào lấy Diễm luôn là ước mơ của Trường, hình bóng của Hồng thoáng hiện lên trong đầu Trường, Trường làm thế này liệu có tàn nhẫn đối với Hồng quá không, Hồng vì Trường phải chịu tổn thương, phải chịu đau khổ, có lẽ cả đời này Trường cũng không thể trả hết được nợ cho Hồng.

Nước mắt lăn dài trên má, Trường thì thầm.

_Xin lỗi em, ngàn lần xin lỗi em, anh là một kẻ không ra gì, nếu em muốn anh chết, anh sẽ trả lại em cái mạng này, anh sẽ làm theo yêu cầu của em dù có là gì chỉ cần em xuất hiện trước mặt anh, nói những yêu cầu của em, anh sẽ thực hiện ngay....!!

Thấy Trường im lặng không nói gì, ông Đăng quát.

_Sao con không nói gì...??

_Bố biết câu trả lời của con rồi, con yêu cô ấy, con sẽ làm tất cả để cô ấy được an toàn...!!

Gật đầu hài lòng, ông Đăng nói.

_Nếu con muốn lấy nó, con nên giả chết đi...!!

Trường kinh ngạc hét lên.

_Bố bảo sao, nếu con chết rồi, cô ấy lấy con làm gì...??

_ Chính vì con chết nó mới phải lấy con....!!

Vò đầu, bứt tóc, Quân phát điên.

_Bố định trêu đùa con đến bao giờ nữa, có gì sao bố không nói thẳng ra đi...!!

_Bố bảo con giả chết vì con bé đó thực lòng không hề vô tình với con, nó thích con thật lòng, nếu con có mệnh hệ gì nó làm sao mà sống yên được đúng không...??

Hết kiên nhẫn, Trường hét.

_Có gì bố nói thẳng ra đi, đừng vòng vo nữa....!!

_Bố muốn con đóng giả là đang bị bệnh ung thư, con thấy thế nào...??

Trường tái mặt, môi Trường run run.

_Ý của bố là con giả bị ung thư để giữ Diễm ở bên cạnh con, cô ấy vì thương hại con, lo cho con cô ấy không thể bỏ đi đúng không bố...!!

Nước mắt tuôn trào, Trường cắn phẫn.

_ Con không thể làm thế, con hại bố cô ấy sống chết không rõ, công ty đang bị phá sản, bây giờ con còn lừa cô ấy nữa, như thế có phải là quá độc ác không ...??

Ông Đăng cười như điên.

_ Con đang trách móc bố đấy hả, để bố nói cho con biết, nếu con không nghe lời bố, bố sẽ làm gì cô ta là tùy bố, bây giờ cô ta chỉ có một mình, bố cô ta đang nằm chết trên giường, công ty, tài sản của cô tay sớm muộn gì cũng thuộc về người khác, con nghĩ thử xem ai sẽ là người đảm bảo an toàn cho cô ta đây, hay là con muốn anh chàng Quân nào đó thay con bảo vệ cô ta...??

Lòng ghen tuông sục sôi, nếu không phải vì Quân, Trường đã không làm chuyện có lỗi với Hồng, cái giá đó là quá đắt, gồng mình vì tức, vì căm hận, Trường không thể nhường Diễm cho Quân được.

Trường ghen tị Quân vì Quân được sinh ra trong một gia đình hạnh phúc, được bố mẹ yêu thương nuông chiều, cả tuổi thơ được bao bọc chở che, được ăn học đàng hoàng, Quân lại được ông Hải chấp nhận làm con rể, còn Trường, Trường phải mất cha, mất mẹ từ bé, phải sống trong sự ghẻ lạnh của mọi người, phải chịu cảnh đói rét, màn trời chiếu đất, dù sau này được cha mẹ nuôi thương yêu như con nhưng cũng không thể bù đắp được những mất mát mà ông Hải đã cướp mất của Trường.

Quán cấm phẫn, Trường nói.

_ Con đồng ý...!!

Ông Đăng nở một nụ cười chết chóc.

_ Bố sẽ nhờ một bác sĩ trong bệnh viện làm giả hồ sơ bệnh án cho con, con chỉ cần đóng cho giống một người bị bệnh ung thư là được rồi...!!

Trường lo sợ.

_ Nhưng con sợ cô ấy sẽ nghi ngờ, vì cô ấy rất thông minh, bây giờ bố cô ấy đang nằm viện bố nghĩ cô ấy sẽ đồng ý lấy con sao...??

Ông Đăng cười bí hiểm.

_ Con yên tâm, ông ta sẽ sớm tỉnh lại thôi, nhưng không phải là bây giờ...!!

Trường càng ngày càng thấy ông Đăng thật đáng sợ, thù hận làm ông càng ngày càng lạnh lùng, càng độc ác, vì trả thù ông không từ bất cứ thủ đoạn nào ngay cả thằng con trai duy nhất của ông, ông cũng ép nó làm theo ý ông.

Ông Đăng nói tiếp.

_ Sáng mai khi nó đến, con hãy giả vờ ngắt xiu, bác sĩ do bố thuê sẽ đưa con đi xét nghiệm, sau đó ông ta sẽ cho con một bệnh án giả, con bé Diễm sẽ bị mắc lừa ngay thôi...!!

Phải lừa người con gái mình yêu Trường cảm thấy khổ sở, không yên nhưng nếu không làm thế một người vô tình như ông Đăng có thể gây ra bất cứ chuyện gì, ngay cả ông Hải đang nằm kia ông cũng dờ dờ, nếu ông ta không còn kịch hay muốn ông Hải xem thì có lẽ ông Hải đã chết từ lâu rồi.

Nhắm chặt mắt, Trường gật đầu nói.

_ Bố nói gì con cũng nghe theo, chỉ cần bố để yên cho Diễm là được rồi...!!

Ông Đăng trầm giọng.

_ Con yên tâm bố sẽ không làm hại cô ta chừng nào cô ta còn giá trị lợi dụng, chừng nào con còn nghe theo lời bố, nếu không tất cả những thứ này sẽ kết thúc ngay lập tức....!!

_ Vâng...!!

Cúp máy, Trường ngồi bệt xuống giường, nước mắt lăn dài trên má, ôm lấy đầu, Trường khóc, ép Diễm lấy Trường như thế này chẳng khác gì giết chết Diễm, khi sự thật kia được phanh phui, liệu Diễm có vì quá hận Trường mà tự vẫn không, hay Diễm có tìm cách trả thù Trường không, nhưng nếu không làm thế, Diễm có thể bị ông Đăng hại chết bất cứ lúc nào, thôi thì đảm bảo được an toàn cho Diễm ngày nào hay ngày đấy, Trường không thể nghĩ được nhiều, đứng giữa ông Đăng và Diễm, Trường không còn lựa chọn nào khác.

Nhắm mắt lại hai dòng lệ rơi xuống, Trường đang khóc vì khổ đau, vì tủi hận, Trường đã làm tổn thương hai người con gái quan trọng trong cuộc đời, một người Trường yêu, một người là bạn thân. Nếu Trường lấy Diễm, hành động cường bức của Trường đã đủ giết chết Hồng rồi, nay Trường còn lấy Diễm nữa, Hồng còn lí do gì để tin vào tình yêu của Trường, để không hận Trường, ghét Trường, tránh mặt Trường cả đời. Đúng là Hồng không có lí do gì để không làm thế.

Trường không hay có một người đang đứng ngoài cửa phòng, người đó đã ghi âm lại toàn bộ lời nói của Trường, người đàn ông bí ẩn đó không ai khác chính là người đã theo dõi Trường ở quán cà phê hôm qua, ông ta được Quân giao nhiệm vụ phải bám theo Trường từng phút từng giây, dù Trường đi đâu hay làm gì ông ta cũng phải báo cáo lại cho Quân biết.

Sau khi ghi âm lại, ông ta mỉm cười, sáng mai ông ta biết ông ta phải đưa gì cho Quân.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Vừa về đến cổng, Diễm phải giật mình sợ hãi vì có một người mặc một bộ đồ màu trắng đang đứng trước cửa cổng. Hốt hoảng Diễm lên tiếng.

_Ai đấy....??

Diễm không nghe tiếng đáp lại, người đó hình như đang suy nghĩ chuyện gì dữ lắm nên không hay là Diễm đã về hoặc người đó còn đang giận hờn nên không muốn trả lời Diễm.

Bị dọa cho sợ hết hồn, Diễm cúi.

_ Là ai sao không lên tiếng đi....!!!

_ Ngay cả anh mà em cũng không nhận ra à....??

Diễm ôm lấy ngực, thở hắt ra một hơi, Diễm nói.

_ Từ lần sau anh làm ơn lên tiếng trước cho em đỡ sợ, anh làm em tưởng một con ma đang chuẩn bị nhát em....!!

Bước từ trong bóng tối ra ánh sáng, hai tay đút vào túi quần, Quân hỏi.

_ Em từ bệnh viện về à....??

Mở khóa cổng, Diễm gật đầu.

_ Vâng....!!

Diễm không để ý đến bộ mặt trầm trọng của Quân nên vô tư nói.

_ Anh đã ăn cơm chưa....??

_ Anh vừa đi làm về....!!

Diễm nhú mày.

_ Nếu thế anh nên về nhà tắm rửa ăn cơm và nghỉ ngơi đi....!!

_ Em đang quan tâm đến tôi....??

Diễm cười.

_ Tất nhiên em phải quan tâm đến anh rồi vì anh là bạn của em....!!

Cầm chặt lấy tay Diễm, Quân nói từng tiếng một.

_ Nhưng bây giờ anh không muốn làm bạn với em nữa....!!

Diễm lo sợ hỏi.

_ Anh...anh định cắt đứt tình bạn của chúng ta ư....?? Anh ghét em đến như thế sao....??

Quân lắc đầu nói.

_ Anh không muốn chỉ đơn giản là bạn của em mà anh còn muốn hơn thế....??

Diễm giật mình, biết Quân đang muốn nói gì nên Diễm lo lắng không yên.

_Em xin lỗi chúng ta nên là bạn tốt của nhau thì hơn, em không muốn anh hy vọng vào tình cảm của em rồi lại để anh thất vọng, làm như thế em thấy mình thật độc ác và tàn nhẫn với anh, biết rằng không thể yêu anh nên em không muốn anh hiểu lầm mối quan hệ giữa hai chúng ta....!!

Bóp chặt tay Diễm, Quân gần giọng.

_Bây giờ em có hấn rồi nên em từ chối tình cảm của anh đúng không....??

Diễm đau khổ.

_Em và anh ấy cũng không được, em quan tâm đến anh ấy vì em là người gây ra tai nạn, em phải có trách nhiệm....!!

Quân mai mỉa.

_Sao lúc nào em ở bên cạnh hắn, quan tâm đến hắn cũng có lý do, em thật giỏi ngụy biện, trong lòng em chỉ nghĩ về duy nhất một mình hắn, mặc kệ hắn đã từng làm gì gia đình em....!!

Quân càng kích động, Quân càng bóp chặt tay Diễm, quá đau, Diễm gắt.

_Buông tay em ra, anh đang làm đau em....!!

Quân nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt lấy tay Diễm, dơ lên cao, Quân nói.

_Em đau lắm sao, em có hiểu nỗi đau trong lòng anh còn hơn vạn lần nỗi đau anh đang nắm lấy tay em đây không....??

Mắt đỏ hoe, Diễm thờ dãi.

_Em xin lỗi, em không có ý làm tổn thương anh....!!

Quân quát.

_Đừng có hơi một tí là xin lỗi anh, anh chán phải nghe câu xin lỗi và cảm ơn của em lắm rồi, thà là em trách móc anh nhưng anh có tình cảm của em còn hơn mãi mãi chỉ là một người bạn trong lòng em....!!

Hai giọt nước mắt lăn dài trên má, Diễm sứt sứt.

_Anh đừng trách em, tình cảm của em dành cho anh từ xưa đến nay vẫn thế, em chưa từng lừa dối anh cũng như chưa từng nói rằng chúng ta có thể tiến xa hơn, mong anh hiểu cho em....!!

Bóp chặt hai bả vai Diễm, Quân đau khổ hỏi.

_Em nói đi, so với hắn, anh có gì không tốt mà sao lúc nào trong lòng em cũng chỉ nghĩ về hắn....!!

Diễm lắc đầu.

_Em không thể giải thích cho anh hiểu được, em cũng không biết tại sao em lại thích anh ấy, tình cảm em dành cho anh ấy rất đặc biệt, ngay lần đầu tiên gặp mặt, anh ấy đã cho em cảm giác thân quen như người thân trong gia đình, từ đó tình cảm của em dành cho anh ấy lớn dần lên, nếu em hiểu được vì sao em thích anh ấy thì tốt biết mấy, nếu em hiểu được biết đâu người em thích lại là anh mà không phải là anh ấy....!!

Quân bật cười cuồng dại.

_Bây giờ cô đang giải thích cho tôi hiểu cô yêu hắn nhiều như thế nào đúng không. Cô im đi, tôi không muốn nghe, cô nên nhớ tôi sẽ không để cho cô được ở bên hắn, cô nên nhớ lấy điều đó....!!

Đẩy Diễm đứng dựa vào cánh cổng, nâng cằm Diễm lên, hai ngón tay sờ vào đôi môi mềm của Diễm, Quân nói.

_Cô sẽ phải thuộc về tôi, dù cô có muốn hay không, tôi sẽ không giả vờ đóng vai một thằng quân tử nữa, tôi sẽ dành lại những gì thuộc về tôi....!!

Quân cúi xuống, Diễm quay đầu sang hướng khác. Quân nhếch mép.

_Nếu có thể tránh được tôi cả đời thì cô hãy tránh đi, còn nếu không tôi sẽ biến cô thành của tôi, cô nên nhớ những gì mà tôi nói hôm nay, chào cô....!!

Nói xong câu đó, Quân bỏ đi, Diễm ngồi thụp xuống, ôm lấy mặt Diễm khóc nức nở. Quân bây giờ thật đáng sợ, Quân không còn là chàng trai dễ mến mà Diễm từng biết nữa, trong ánh mắt của Quân chứa toàn thù hận, khổ đau, phải chăng vì Diễm nên Quân mới biến đổi như thế.

Diễm thấy có tội, vì Diễm, hai chàng trai đang ở hai thế đối đầu, chọn ai hay không chọn ai cũng đều khiến họ đau khổ, quệt nước mắt, Diễm không

muốn chọn ai cả, sau khi ông Hải tỉnh lại, Diễm sẽ ra đi, sẽ không bao giờ trở về đây nữa, Diễm hy vọng sau khi Diễm biến mất, Quân và Trường có thể tìm được tình yêu của đời mình, Diễm hy vọng lần này họ sẽ không còn hận, không còn ghét Diễm nữa.

*****

Cả ngày hôm qua và ngày hôm nay Hồng làm việc như điên, Hồng phải làm việc vì chỉ có công việc mới giúp Hồng tạm quên đi đau khổ đang chất chứa trong lòng. Hồng muốn xem Trường sẽ kiên trì tìm gặp Hồng như thế nào, tuy là không muốn gặp Trường nhưng Hồng phải thất vọng vì Trường chỉ đi tìm Hồng ngày hôm qua còn hôm nay hoàn toàn không thấy Trường đâu, ngay cả gọi điện, nhắn tin Trường cũng không làm.

Hồng khóc nức nở, đau khổ làm con tim Hồng nhức nhối, làm hạnh phúc mà Hồng dệt mộng bao lâu nay tan thành mây khói, thế là hết Hồng không bao giờ có được tình yêu của Trường, không bao giờ Hồng còn biết đến hai từ hạnh phúc là gì nữa.

Quá đau khổ, quá mệt mỏi, quá chán chường Hồng tìm đến một quán bar, Hồng muốn uống cho quên hết mọi ưu phiền, Quân cũng có tâm trạng giống như Hồng nên Quân cũng muốn tìm một cái quán nào đó để uống rượu.

Chọn được một chỗ ngồi, lấy điện thoại, Quân gọi điện cho Bảo.

_ Cậu có thể đi uống rượu với mình được không. ....??

Bảo lắc đầu.

_ Xin lỗi cậu, mình đang có vụ án cần phải giải quyết nên không đi được. ...!!

_ Minh hiểu rồi cậu cứ làm việc của mình đi. ...!!

_ Chào cậu. ....!!

Quân là người ít lạ cà quán xá, từ khi yêu Diễm mọi chuyện thay đổi hoàn toàn, đã một lần Quân uống say đến không biết gì.

Quân gọi hai chai rượu, hôm nay Quân chỉ uống để giải sầu, Quân không muốn say vì Quân còn nhiều chuyện chưa làm xong, ánh mắt ánh lên những tia nhìn oán độc, và thù hận. Rót rượu ra ly, Quân uống từng ngụm một, âm nhạc, ánh đèn, tiếng nói chuyện cười đùa ồn ào của mọi người xung quanh làm đầu Quân như muốn nổ tung.

Quân vừa ngồi được một lúc, Hồng tới, thật trùng hợp cả hai lại chọn cùng một cái quán, Hồng khác Quân, Hồng muốn say, vì chỉ có say Hồng mới có thể quên nỗi đau đang dày xéo ở trong lòng.

Thấy quầy rượu còn một chỗ trống, kéo ghế, Hồng ngồi xuống. Mệt mỏi, Hồng bảo anh chàng pha rượu.

_ Cho tôi một chai rượu, một cái ly. ....!!

_ Xin hỏi cô thích loại rượu nào. ....??

_ Brandy. ....!!

Anh ta cẩn thận lấy từ trên kệ một chai rượu Brandy, mở nắp, rót nó ra ly, anh ta lịch sự.

_ Mời cô. ....!!

_ Cảm ơn. ....!!

Hồng bắt đầu uống, nước mắt không ngừng chảy, Hồng uống rượu như điên, nước mắt làm môi Hồng mặn chát, làm rượu có vị đắng cay.

Uống hết một chai rượu Brandy, Hồng chéch choáng say, Hồng định gọi thêm một chai nữa, Quân bước đến.

Quân thờ dài hỏi.

_ Sao cô đi uống rượu có một mình, bạn trai của cô đâu. ...??

Ngước mắt nhìn Quân, Hồng cười cay đắng.

_ Còn anh, vợ chưa cưới của anh đâu, sao anh lại đi uống giải sầu có một mình. ...??

Kéo ghế, Quân ngồi xuống cạnh Hồng.

_ Xem ra chúng ta rất có duyên, trong khi tôi và cô đau khổ vì yêu đơn phương thì hai người bọn họ lại hạnh phúc vì được ở bên nhau. Cô xem có phải tôi và cô thiệt thòi và khổ quá không. ....!!

Càng nghe Quân nói, Hồng càng đau, Hồng bảo anh chàng pha rượu.

_ Cho tôi thêm một chai rượu nữa....!!

Anh ta lấy thêm cho Hồng một chai Brandy, mở nắp, anh ta đặt trên bàn. Tự rót rượu ra ly, Hồng quay sang bảo Quân.

_ Hôm nay anh sẽ uống với tôi chứ....??

_ Được chứ, tại sao lại không....??

Uống thêm ba chai rượu nữa, Hồng ngủ say như chết, nước mắt Hồng làm nhạt nhòa cảnh vật xung quanh.

Quân vẫn còn tỉnh táo, do Hồng đã ngủ say nên Quân không biết nhà Hồng ở đâu để đưa Hồng về. Không còn cách nào khác, Quân lái xe đến một khách sạn, thuê một phòng ở lầu hai, Quân dìu Hồng lên lầu.

Sau khi đặt Hồng lên giường, thở dài, Quân nói.

_ Cô cũng là người bất hạnh như tôi, hy vọng cô và tôi có thể lấy lại được người mình yêu, chào cô....!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Khép cửa phòng, Quân ra về. Buổi tối hôm nay là ngày vui nhất của bà Phương vì ông Trần đang có ý định muốn Quân – con trai bà quen Loan – con gái của ông Trần. Sau khi ăn cơm tối cùng bố con ông Trần, bà Phương và ông Trương ra về, trên đường đi bà vui vẻ bảo ông Trương.

_ Xem ra lần này chuyện kết hôn của thằng Quân và con bé Loan có thể thành được rồi....??

Ông Trương cười.

_ Bà đừng có hy vọng quá vì thằng Quân nó không chấp nhận cuộc hôn nhân này....!!!

_ Nó dám, em sẽ bắt nó kết hôn với con bé Loan bằng mọi giá, anh có thấy có người con gái nào hơn con bé Loan không, con bé vừa thông minh, xinh đẹp, dịu dàng, tốt bụng, ăn nói có duyên, lại là con của ông Trần – chủ tịch tập đoàn xe ô tô, anh thử nghĩ xem so với con bé Diễm, con bé Loan hơn gấp trăm ngàn lần....!!

_ Anh biết nhưng tình yêu không thể vì người đó hoàn hảo, người đó có tất cả là có thể sẽ yêu, tình yêu vốn khó nói, vốn không thể đoán trước, cứ tưởng hai người có tính cách trái ngược nhau không thể đến được với nhau nhưng chính vì thế hai người lại yêu nhau, em nên để cho con tự quyết định lấy tương lai, hạnh phúc của nó, em đừng ép nó nữa, nó đã khổ và mệt mỏi lắm rồi....!!

Bà Phương cúi.

_ Em đâu có làm gì sai, vì em thương nó, lo cho hạnh phúc của nó nên em mới muốn nó lấy con bé Loan....!!

Cầm tay bà Phương, ông Trần nói.

_ Anh hiểu tấm lòng của em, cha mẹ nào mà chả thương con cái nhưng em phải hiểu giới trẻ bây giờ không giống như chúng ta ngày xưa, ngày trước anh và em cũng phải vất vả lắm mới đến được với nhau, em không thấy là vì chúng ta cũng đã từng trải qua giai đoạn đó mà hiểu cho hoàn cảnh thằng Quân hay sao....??

Bà Phương im lặng không đáp, ngày trước để lấy được ông Trương, bà Phương đã phải khóc lóc, đau khổ rất nhiều, bà chưa bao giờ hối hận vì đã lấy ông Trương mà bà luôn cảm ơn vì quyết định đó, cho đến tận bây giờ tình cảm của hai ông bà vẫn còn mặn nồng như ngày xưa.

Bà hiểu cho tình yêu của Quân nhưng bà là mẹ bà không thể thấy con trai bà đi vào ngõ cụt, bà lại đứng im không nói gì hay không làm gì.

Bà biết Quân sẽ oán trách bà, bà mong Quân sẽ hiểu cho tấm lòng của bà, bà làm thế cũng chỉ vì muốn tốt cho tương lai, hạnh phúc của Quân thôi.

Hai ông bà về nhà được một lúc thì Quân về, thấy thằng con trai quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bù, người nồng nặc toàn mùi rượu, bà Phương lo lắng hỏi.

_ Có chuyện gì xảy ra với con à....??

Quân mệt mỏi đáp.

_ Con không sao...!!

Không muốn nói gì thêm, Quân đi lên lầu, bà Phương gọi giật lại.

_ Quân...!! đứng lại mẹ bảo...!!

Quân nhú mày.

_ Mẹ có gì cần nói với con nữa...??

_ Có phải hôm nay con lại đi gặp con bé Diễm đúng không...??

Đang mệt mỏi, đau khổ và thất vọng nên Quân bực tức nói.

_ Vâng, mẹ có gì không hài lòng à...??

Nghe giọng đầy oán hận của thằng con trai, bà Phương gắt.

_ Con định gây sự với mẹ đấy hả...??

_ Sao mẹ lại nghĩ thế, con chỉ muốn mẹ để cho con yên, con đi đâu hay làm gì là quyền của con, con không muốn mẹ tìm cách quản lý hay bắt ép con...!!

_ Con càng ngày càng láo lếu, mẹ làm thế có gì là sai, mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi...!!

_ Nếu mẹ muốn tốt cho con xin mẹ đừng ép con, hay là mẹ muốn ngày nào con cũng phải uống rượu để giải sầu thì mẹ mới vui...!!

Bà Phương hét lên.

_ Con dám ăn nói với mẹ như thế hả, chỉ một đứa con gái không ra gì mà ngay cả mẹ con cũng cãi lại, con giỏi lắm...!!

Ông Trương vội can ngăn.

_ Em bình tĩnh lại đi, thằng Quân vừa đi làm cả ngày mệt mỏi, em phải để cho nó tắm rửa nghỉ ngơi có gì sáng mai hãy nói, vừa nhìn thấy mặt nó em đã ép nó làm sao nó chịu nổi, nếu em thương nó em cũng phải hiểu cho nó chứ...??

Ông bảo Quân.

_ Con lên lầu, tắm rửa rồi đi ngủ đi, đừng nghĩ nhiều nữa...!!

_ Vâng...!!

Nói xong, Quân bỏ về phòng, chỉ còn lại ông bà Phương ngồi dưới phòng khách. Bà Phương cúi.

_ Ông lúc nào cũng bênh nó, ông không thấy là càng ngày nó càng không coi tôi ra gì à...??

Ông Trương nheo mắt.

_ Còn em không thấy em bây giờ đã trở thành một bà mẹ gia trưởng, sẵn sàng ép con làm theo ý mình hay sao...??

Quay phắt lại, bà Phương giận dữ.

_ Ông đang chê tôi đấy hả, nếu thế tôi không muốn nói chuyện với ông nữa...!!

_ Thôi cho anh xin, chúng ta đi ngủ thôi, cũng đã khuya lắm rồi...!!

_ Ông đi ngủ trước đi, tôi vẫn còn chưa buồn ngủ...!!

Ông Trương trêu.

_ Em không muốn mất em sáng mai bị thâm quầng vì thức khuya đấy chứ...??

Sờ lên hai mí mắt, bà Phương giật mình, bà là người rất chăm chút về bề ngoài nên mặc dù đã gần sáu mươi tuổi trông bà vẫn giống như một người phụ nữ bốn mươi tuổi, chính vì hiểu điều này nên ông Trương mới trêu bà.

Nắm tay bà Phương, ông Trương lôi bà đứng dậy, cả hai đưa nhau lên lầu. Sau khi tắm rửa, thay quần áo xong, Quân không tài nào ngủ được, chuyện xảy ra ngày hôm nay như những thước phim đang quay chậm trong đầu Quân. Quân nhớ từng chi tiết một, càng nhớ, Quân càng đau, càng hận, càng căm ghét.

Quân cười cay đắng.

_Tại sao tôi lại yêu cô, xem ra từ trước đến nay tôi và cô không bao giờ có thể đến được với nhau, ngày xưa cũng thế, trong lòng cô chỉ có mình hấn mà thôi, lần này tôi sẽ không nhường cô cho hấn nữa đâu, tôi phải dành lấy cô, phải làm cho cả hai người đau khổ, phải bắt hai người trả giá cho những gì mà hai người đã nợ của tôi....!!

Có tiếng chuông điện thoại, Quân nghe máy.

_Chào cậu, nhiệm vụ mà cậu giao cho tôi đã có kết quả rồi....!!

_Ý của chú là cậu ta giờ trò nữa sao....??

_Tôi e là thế....!!

_Chú có thể nói rõ hơn được không....??

_Việc lần này có liên quan đến cô gái cậu yêu, sợ rằng cậu không thể lấy được cô ấy nữa đâu....!!

_Chú nói gì cháu không hiểu....!!

_Bây giờ muộn rồi, để ngày mai chú sẽ gọi lại cho cháu....!!

_Có gì chú nói luôn đi, chú cứ úp úp mở mở như thế chú bảo làm sao mà cháu ngủ được....!!

_Thôi được rồi, vậy chúng ta gặp mặt nhau đi....!!

_Vâng....!!

_Cháu và chú gặp mặt ở nhau ở đâu đây....!!

_Quán cà phê hôm trước cháu thấy thế nào....??

Quân xem đồng hồ, thấy đã hơn mười hai giờ rồi, lắc đầu Quân nói.

_Bây giờ quán đó đã đóng cửa rồi, chúng ta hẹn gặp nhau ở chỗ khác....!!

_Cháu cứ đi đi, có gì chú sẽ liên lạc với cháu sau....!!

_Chú nói rõ địa điểm đi, cứ đi lung tung ngoài đường như thế không phải là cách đâu....!!

_Gặp cháu ở công viên gần nhà cháu được không....??

_Vâng....!!

Mặc thêm chiếc áo khoác, cầm chìa khóa xe ô tô, Quân rời khỏi nhà. Ông Tùng do cách công viên nhà Quân không xa nên ông ta đến trước, chọn cho mình một cái ghế đá, ông Tùng ngồi xuống, ông là người có quan hệ rất đặc biệt với Quân, còn đặc biệt ở chỗ nào thì chỉ có mình Quân mới giải thích được.

Vừa mới ngồi xuống, đang định lấy điều thuốc trong túi áo, một cái dấy dơ lên cao từ đằng sau.

_Bốp....!!

Ông Tùng nằm lăn ra đất, một tiếng cười ghê rợn vang lên.

_Chúng mày định đánh lên sau lưng tao hả....?? Tao không phải là người dễ chơi như thế, mày đã theo dõi tao mấy ngày nay, hôm nay tao mới có cơ hội xử lý mày....!!

Ông ta lục lợi người ông Tùng hình như ông ta muốn lấy cái gì đó, vừa lúc đó Quân đến, ánh đèn xe ô tô làm ông ta hốt hoảng, ông ta vội bỏ chạy.

Quân thấy một người đàn ông mặc bộ đồ màu xám, đầu đội một chiếc mũ màu bạc đang chạy ở đằng trước, trông ông ta ốm yếu nhưng ông ta chạy không thua gì một vận động viên việt dã.

Quân không hiểu gì cả, mở cửa, bước xuống xe, Quân bấm số điện thoại của ông Tùng, Quân muốn kiểm tra xem ông Tùng đã đến chưa.

Tiếng chuông điện thoại nghe rất gần, giật mình, Quân hốt hoảng vội đi theo tiếng nhạc.

Cách chỗ Quân đứng không xa, ông Tùng nằm sõng soài trên nền gạch, Quân hét to.

_Chú Tùng, chú không sao chứ...??

Sờ vào đầu ông Tùng, Quân có thể ngửi thấy mùi máu tanh. Nhớ lại dáng chạy của người đàn ông lúc này Quân nghi ngờ chính ông ta là người đã đánh ông Tùng.

Mặt Quân trắng bệch, mồ hôi rịn ra đầy trán, cởi áo khoác, buộc chặt lấy đầu ông Tùng, Quân gọi xe cứu thương.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Quân đoán có lẽ ông Tùng đi theo dõi bị lộ nên mới bị ông ta đánh lén, ông ta không muốn ông Tùng tiết lộ kế hoạch lần này của ông ta, Quân không tài nào đoán ra được lần này Trường và người đàn ông bí ẩn kia định làm gì tiếp, nghe ông Tùng nói, họ định làm gì đó với Diễm.

Càng suy nghĩ Quân càng thấy khiếp sợ, một lúc sau xe cứu thương tới, họ nhanh chóng đưa ông Tùng vào bệnh viện. Quân lái xe đi theo.

Vết thương trên đầu quá nặng, lại mất nhiều máu nên ông Tùng hôn mê bất tỉnh, quần áo của ông được giao lại cho Quân, Quân lục tất cả túi áo, túi quần của ông, Quân tìm thấy một cuộn băng, một cuộn phim, bao thuốc lá, bật lửa, ví tiền, điện thoại.

Chỉ đáng tiếc cuộn băng không nghe được, do cú ngã quá mạnh, cả thân người ông Tùng ngã đè lên nó, ông lại rơi đúng vào mấy viên gạch nên nó bị trầy xước nhiều chỗ.

Không cam tâm, Quân gọi điện cho Bảo. Bảo đang làm nhiệm vụ, thấy thẳng bạn gọi vào giờ khuya như thế này, Bảo cúi.

_Lại có chuyện gì nữa....??

Quân mệt mỏi nói.

_Chú Tùng bị người ta đánh hôn mê bất tỉnh rồi...!!

_Ý của mày là gì....??

_Còn ý gì nữa, chú ấy bị lộ nên bị ông ta khừ....!!

_Bây giờ mày đang ở đâu....??

_Bệnh viện, mày có thể đến đây được không....??

_Được, mày chờ tao....!!

Mười phút sau Bảo đến, gặp Quân, Bảo lo lắng hỏi.

_Chú ấy không sao chứ...??

_Tao cũng không biết, bác sĩ đang mổ cho chú ấy....!!

Đưa cuộn băng, cuộn phim cho Bảo, Quân hỏi.

_Cậu xem cuộn băng, cuộn phim này có thể phục hồi lại được không...??

Xem xét một hồi, Bảo nói.

_Được chứ tại sao không, nhưng phải mất một thời gian....!!

_Không sao, mình có thể chờ, chỉ cần cậu có thể phục hồi lại nó cho mình là được rồi....!!

Cánh cửa phòng mổ bật mở, bác sĩ mổ cho ông Tùng bước ra. Quân vội hỏi.

_Ca mổ thế nào hả bác sĩ....!!

_Ca mổ thành công, tuy vết thương khá sâu nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ có điều bệnh nhân có tỉnh lại được ngay hay không còn tùy thuộc vào ý trí của bệnh nhân....!!

_ Cảm ơn bác sĩ....!!

Ông bác sĩ bỏ đi, Quân rơm rớm nước mắt, Quân đang tự trách móc bản thân, vì Quân, ông Tùng mới ra nông nỗi này.

Vỗ vai Quân, Bảo an ủi.

_ Chú ấy sẽ không sao đâu, cậu đừng lo lắng quá, chẳng phải bác sĩ nói chú ấy đã qua cơn nguy kịch rồi sao...??

_ Mình biết nhưng mình không thể an tâm được, chú ấy như bố mình, mình cảm thấy có lỗi với chú ấy, nếu không phải tại mình chú ấy sẽ không bị đánh, nếu chú ấy mà có mệnh hệ gì mình sẽ ăn năn hối hận cả đời....!!

_ Đừng có nghĩ quẩn, cậu phải mạnh mẽ lên, chúng ta phải tìm ra ai là người đã đánh chú ấy, có như thế mới trả lại được công bằng cho chú ấy chứ....!!

_ Cậu nói đúng, mọi việc nhờ cả vào cậu....!!

_ Mình biết rồi....!!

Bảo nói chuyện với Quân đến sáng, Quân tóm tắt lại mọi chuyện cho Bảo nghe, xong khi nghe xong toàn bộ Quân nói.

_ Cậu ở đây với chú, mình phải về nhà xem bố mẹ mình thế nào sau đó còn đến cơ quan nữa, nếu chú có chuyển biến gì cậu gọi điện thông báo ngay cho mình biết. Còn việc cậu nhờ, mình sẽ nhờ bộ phận giám định làm giúp cậu....!!

_ Cảm ơn cậu....!!

_ Mình đi đây....!!

Bảo ra về, ở bệnh viện bây giờ chỉ còn lại một mình Quân, do ông Tùng không lấy vợ nên ông sống độc thân, ông coi Quân như con trai của ông, tình cảm giữa hai người rất tốt đẹp, bố mẹ Quân cũng coi ông Tùng như một thành viên trong gia đình.

Sáng sớm, Quân gọi điện về nhà, bà Phương nghe máy.

_ Chào mẹ, con có thể nhờ mẹ một chuyện được không....??

Tương Quân vẫn còn ngủ trên phòng, bà Phương cười.

_ Hôm nay con bị làm sao thế, con không thể gặp mặt mẹ nói trực tiếp được hay sao mà phải gọi điện thoại cho mẹ....??

_ Con đang ở bệnh viện....!!

Mặt bà Phương trắng nhợt, môi run run, bà sợ hãi hỏi.

_ Con bị làm sao à....??

_ Con không sao, chú Tùng bị người ta đánh, mẹ có thể thay con chăm sóc chú được không, con còn công việc ở công ty nên con không thể ở lại đây....!!

Bà Phương hốt hoảng.

_ Tại sao chú ấy bị đánh, có phải chú ấy bị bọn trộm lột đánh không....??

Quân không muốn bà Phương biết chuyện Quân đã nhờ ông Tùng làm gì nên trả lời qua loa.

_ Chắc là thế, hôm qua con có hẹn chú ấy ở gần công viên nhà mình vì con nhờ chú ấy lấy con mấy giấy tờ quan trọng, bọn nó thấy chú ngồi một mình nên đã ra tay....!!

Bà Phương nhú mày.

_ Có chuyện gì quan trọng mà con và chú ấy phải hẹn nhau vào giờ khuya như thế, mà hẹn ở đâu không hẹn lại hẹn gặp ở công viên....??

_ Công việc của con mẹ xen vào làm gì, mẹ đến chăm sóc chú ấy thay con mẹ nhé, con đã ở đây cả đêm rồi....!!

_ Ủ, con về đi, mẹ và bố con sẽ đến ngay....!!

_ Cảm ơn mẹ....!!

Ông Tùng được chuyển qua phòng hồi sức, bây giờ Quân mới được vào thăm ông Tùng, thấy ông vẫn nằm mê man bất tỉnh, mặt Quân đỏ hoe, sống mũi cay cay. Quân nói.

_Chú yên tâm cháu nhất định sẽ tìm ra kẻ nào đã đánh chú, cháu sẽ bắt kẻ đó trả giá cho những gì mà hắn đã gây ra cho chú. ...!!

_Chú hãy mau tỉnh lại chú nhé, cháu còn nhiều chuyện muốn hỏi chú. ...!!

Bây giờ người bị bám theo là Quân, sau khi chạy được một đoạn ông ta quay trở lại, ông ta muốn biết người mà ông Tùng hẹn gặp là ai, thấy Quân, ông ta cười, Quân lái xe đến bệnh, ông ta cũng bám theo, ông ta đã nghe trọn cuộc nói chuyện giữa Quân và Bảo, ông ta giật mình lo sợ vì cuốn băng bằng chứng, và cuộn phim kia đang nằm trong tay Bảo, không may cho ông ta, Bảo là một cảnh sát, chỉ cần ông ta sơ suất dù chỉ là một chút, ông ta sẽ bị lộ tẩy ngay.

Ông ta coi Quân là một đối thủ nặng kì, một người không dễ để đánh bại. Ông ta đang suy tính xem nên làm gì tiếp theo, điều khiến ông ta tò mò là Quân rất giống một người ông ta đã quen, lo sợ, ông ta ra về ngay sau khi Quân đi khỏi, ông ta định giết chết ông Tùng nhưng thấy đồng người quá nên ông ta lại thôi, mà dù có giết chết ông Tùng cũng không giải quyết được gì vì bằng chứng đều nằm trong tay Bảo, chỉ có lấy lại được hai bằng chứng đó ông ta mới đảm bảo kế hoạch của ông ta được thành công mỹ mãn, nếu không, bao nhiêu công sức của ông ta đều đổ sông đổ bể hết cả.

Ông ta không biết cuộn băng, cuộn phim đó đã ghi âm, đã chụp được cảnh gì, càng không hiểu ông ta càng phát điên, xem ra trước khi Bảo hồi phục lại được hai bằng chứng đó ông phải ép thẳng con trai của ông mau chóng kết hôn với Diễm, sau khi mọi chuyện đã đâu vào đấy thì dù Bảo có mang trả lại Quân hai bằng chứng đó cũng không còn tác dụng nữa, vì ông Đăng đang bất chấp hậu quả, mục đích duy nhất của ông chỉ có trả thù mà thôi, ông tin ông có thể lấy lại được hai bằng chứng đó, tạm thời ông ta chưa tìm ra cách nhưng không có nghĩa ông ta không thể tìm ra.

Quân đang trên đường về nhà, bố mẹ Quân cũng đang trên đường đến bệnh viện, Quân bị một người đàn ông bám theo, chiếc xe tắc xi lèo đẹo đi theo Quân từ lúc Quân rời bệnh viện đến khi Quân lái xe vào sân, ông ta mới chịu rời đi.

Quân không hề hay biết là Quân đang bị theo dõi, sau khi tắm rửa thay quần áo, cầm cặp, Quân đi làm, hôm nay Quân bỏ thói quen uống cà phê sáng.

Vừa đến văn phòng, Quân bảo thư kí.

_Gọi điện bảo cậu Kiên đến đây cho tôi. ...!!

_Vâng. ...!!

Một lúc sau Kiên đến.

_Anh cho gọi em. ...??

_Việc tôi nhờ cậu, cậu làm đến đâu rồi. ...??

_Em đang điều tra. ....!!

_Tôi muốn cậu chú ý đặc biệt đến người đàn ông hay gặp mặt Trường, tôi muốn xác định xem người đó là ai, danh tính, công việc, ông ta đang làm gì, ở đâu và có quan hệ gì với Trường, nếu cần cậu có thể thuê người giúp cậu, bao nhiêu tiền không thành vấn đề, cậu nhớ chưa. ....!!

_Vâng. ....!!

_Cậu đi làm nhiệm vụ của cậu đi. ...!!

Quân đi đi lại lại trong phòng, mở ngăn bàn, Quân lôi ra một tấm ảnh, sau khi quan sát một hồi, Quân giật mình, dù thời gian có trôi qua đi thì vẻ mặt của người đó cũng không có gì thay đổi mấy so với lúc trước, nếu ông Hải của mười bốn năm về trước là một người đàn ông trung niên ốm yếu thì ông Đăng cũng thế thôi.

Quân cười cay đắng, ánh mắt thù hằn rực sáng, bóp nhàu nát tấm ảnh. Quân nghiêng chặt răng.

_Tôi sẽ cho tất cả các người xuống địa ngục. ....!!

Quân xem đi xem lại đồng ảnh mà Bảo đưa cho Quân mấy hôm trước, xem đến đâu Quân hiểu đến đấy, đối với Quân bây giờ không còn gì là quá bí ẩn và khó hiểu nữa, Quân đã biết Quân đang đối đầu với ai, điều làm Quân còn thắc mắc là mối quan hệ thực sự giữa ông Đăng và Trường là gì.

Kí ức trong quá khứ của Quân hiện về, mất cả buổi sáng, Quân cố nghĩ lại những gì mà Quân đã quên, phân tích từng bức ảnh, từng cử chỉ của ông Đăng, đúng mười hai giờ trưa Quân đứng dậy, mặt Quân lạnh lùng không một chút biểu cảm, trong lòng Quân bây giờ chỉ có hận thù, chỉ có chết tức.

Quân gọi điện cho Bảo.

_Việc mình nhờ cậu, cậu làm đến đâu rồi. ...??

_Cậu có vội vã quá không, ít nhất cũng phải mất hai ba ngày mới làm xong chứ. ...??

Quân thờ dãi.

_Minh e lúc đó sẽ không còn kịp mắt...!!

_Cậu đang lo lắng chuyện gì à...??

_Minh nghĩ là mình đã biết ai thực sự đứng sau tất cả chuyện này...!!

_Cậu đã nhớ được là ai rồi à...??

_Ừ...!!

Bảo suy tư.

_Cậu có thể đi ăn cơm trưa với mình rồi chúng ta bàn tiếp chuyện này được không...??

_Minh sẽ đến chỗ cậu ngay...!!

_Minh chờ...!!

Quân lái xe đến đồn cảnh sát, trên đường đi, Quân gọi điện thoại cho Diễm nhưng Diễm không bắt máy, cười khẩy, Quân nói.

_Chắc bây giờ cô và hắn đang vui vẻ hạnh phúc bên nhau, cô yên tâm cuộc sống vui vẻ của cô cũng sắp kết thúc rồi, tôi hy vọng lúc đó cô sẽ không quý xuống xin tôi tha thứ cho cô...!!

Tức giận, mệt mỏi, hận thù Quân phóng xe như điên trên đường, ở phía sau Quân có một chiếc xe máy bám theo Quân từ lúc Quân rời công ty đến sở cảnh sát, xem ra ông Đăng cũng đang muốn biết Quân thật sự là ai.

Bạn đang đọc truyện *Mưón Chờ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Cả đêm hôm qua Diễm không tài nào ngủ được, ánh mắt giận dữ, mệt mỏi của Quân làm Diễm cảm thấy có lỗi, lẽ ra Diễm không nên có quan hệ gì với Trường nhưng trái tim Diễm có lí lẽ riêng của nó, nếu ông Hải không ép Diễm lấy Quân thì có lẽ Diễm đã thích và yêu Quân rồi, Diễm luôn là người thích làm theo những gì mà Diễm muốn, ông Hải càng ép Diễm, Diễm càng muốn chống đối, phải chăng vì điều đó nên Diễm không thể chấp nhận tình cảm của Quân.

Sáng sớm Diễm đến bệnh viện, Diễm lo lắng cho ông Hải và Trường, Diễm sợ hai người xảy ra chuyện.

Vừa mới đến bệnh viện, đầu tiên Diễm đi thăm ông Hải, thấy ông vẫn nằm im không có dấu hiệu tỉnh lại, Diễm chỉ còn biết thờ dài, Diễm dặn dò ông quản gia mấy câu rồi đi thăm Trường.

Lạ một điều là Trường không hề có ở phòng bệnh, lo sợ Diễm chạy đi tìm Trường. Tìm khắp nơi không thấy Trường đâu, Diễm đành hỏi một cô y tá.

_Chị làm ơn cho em hỏi bệnh nhân tên Trường vừa nhập viện hôm qua đã đi đâu rồi...??

Cô y tá lắc đầu.

_Chị không biết, em đi hỏi phòng trực ban xem sao, biết đâu họ biết...??

_Vâng, cảm ơn chị...!!

Diễm tìm phòng trực ban, sau khi hỏi thăm một hồi, người đó cũng không biết Trường đi đâu, vừa sợ hãi, vừa lo lắng, mặt Diễm trắng bệch, nếu Trường mà có mệnh hệ gì Diễm sẽ ăn năn hối hận cả đời vì chính tay Diễm đã đâm thẳng vào người Trường.

Hai dòng nước mắt trên má Diễm lăn dài, Diễm đang khóc vì hối hận, vì sợ hãi, Diễm đi lên đi xuống như một người điên, thật ra Trường không đi đâu cả Trường đang ngồi trong phòng một bác sĩ của bệnh viện, ông ta đã được ông Đăng trả tiền để làm một hồ sơ bệnh án giả cho Trường, ông ta đang dặn Trường phải làm thế nào cho giống một người bị bệnh ung thư.

Ông Đăng thật là quá cay độc ngay cả cách tàn nhẫn này ông cũng nghĩ ra được, xem ra đúng là ông không còn coi thẳng con trai ông ra gì, trong lòng ông chỉ có thù hận mà thôi.

Sau khi dặn dò những điều cần thiết, ông ta bảo Trường.

_ Cậu nhớ phải đóng cho đạt, tôi là bác sĩ tôi sẽ cố gắng giúp cho cậu. ...!!

_ Cảm ơn bác sĩ. ...!!

Rời khỏi phòng riêng của ông ta, thở dài náo nức, Trường đang lừa dối người con gái Trường yêu, đang lừa dối tình cảm của chính mình.

Mở điện thoại Trường gọi điện cho Hồng nhưng không liên lạc được vì sim điện thoại đã bị Hồng ném xuống dòng sông hai hôm trước rồi.

Hối hận, đau khổ đang dày xéo trái tim Trường, ôm lấy đầu Trường, ngồi xuống ghế nhựa trước cửa phòng chờ khám bệnh, Trường đang bị tội lỗi bủa vây, đang bị thù hận tàn phá lương tâm, nếu Trường dừng tay bây giờ sẽ không có ai bị đau khổ, nhưng vì Trường có thể sẽ có nhiều người phải chết, bàn tay Trường đã nhúng chàm rồi, tội làm ăn phi pháp, phá hoại công ty, tòa án có thể xử Trường tù từ hai đến năm năm, dù Trường có muốn rút lui cũng không thể rút được nữa.

Lang thang đi tìm Trường mãi, cuối cùng Diễm cũng nhìn thấy Trường, tức giận vì bị Trường làm cho sợ hãi vô cớ, Diễm quát.

_ Anh Trường. ...!! Tại sao anh đang bị bệnh lại ra đây làm gì, anh có biết em đã lo lắng cho anh nhiều như thế nào không. ...?? anh đi đâu cũng phải thông báo cho em một tiếng chứ. ...??

Nhìn khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, đôi mắt đỏ hoe vì khóc của Diễm, tự nhiên Trường không muốn đóng kịch nữa, Trường không muốn trả thù nữa, Trường muốn nói cho Diễm biết tất cả sự thật, muốn được yêu Diễm thật lòng, nhưng bóng đen hận thù đang đè nén lương tâm, cảm xúc của Trường nên Trường không nói gì.

Trường mỉm cười.

_ Anh xin lỗi, ở trong phòng bệnh bức bối quá nên anh đi dạo cho thoải mái. ...!!

_ Em hiểu nhưng anh phải thông báo cho em biết chứ. ...??, em đến phòng bệnh thăm anh, không thấy anh, em tưởng anh bị làm sao, vừa sợ hãi vừa lo lắng em đã đi tìm anh khắp nơi, may mà bây giờ em tìm thấy anh nếu không chắc là em phát điên lên mất. ...!!

Thấy Diễm lo lắng cho mình như thế, Trường nở một nụ cười sung sướng.

_ Em lo cho anh nhiều như thế sao. ...??

Nhìn nụ cười đáng ghét của Trường, Diễm bực mình.

_ Từ lần sau anh mà còn như thế này nữa, em mặc kệ anh, em sẽ không lo lắng cho anh nữa. ...!!

Kéo Diễm ngồi xuống, Trường lo lắng hỏi.

_ Nếu anh thực sự biến mất khỏi cuộc đời này, em có lo lắng, có khóc, có nhớ, có đau khổ vì anh không. ...??

Diễm sợ hãi.

_ Anh đang nói lung tung gì thế. ...??

_ Anh hỏi gì thì em trả lời anh đi. ...!!

Diễm trầm tư.

_ Anh là người em thích, làm sao em sống yên được nếu như anh thực sự biến mất, anh làm ơn đừng bao giờ nói như thế được không, em sợ lắm, em không muốn mất anh, cũng không muốn mất bố em, em không muốn mất ai cả. ...!!

Cầm lấy tay Diễm, Trường nói.

_ Nếu anh cầu hôn em, em sẽ đồng ý lấy anh chứ. ...???

Đỏ bừng mặt, Diễm lúng túng.

_ Anh đang trêu em đấy à. ...??

_ Anh không trêu em, anh đang nói rất thật lòng. ...!!

Nhìn thật sâu vào mắt Trường, Diễm thờ dài.

_ Em và anh không thể đến được với nhau, anh biết là bố của em không thích anh, vì anh mà ông mới bị hôn mê cho tới bây giờ, nếu sau khi ông tỉnh lại ông biết trong thời gian ông bị hôn mê đã xảy ra chuyện gì anh nghĩ bố em còn chấp nhận anh nữa sao. ...??

_ Anh có thể sửa chữa, em tin anh đi thực lòng anh không muốn làm tổn thương em, không muốn bố em bị hôn mê, hay công ty bị lâm vào cảnh khó

cùng như bây giờ...!!

_Em hiểu, nhưng em không thể làm bố em lo lắng cho em hơn nữa, sau khi ông tỉnh lại em sẽ bay sang Mỹ, em sẽ không về đây nữa...!!

Siết chặt tay Diễm, Trường nhếch mép.

_Em định bay sang Mỹ để kết hôn với Quân chứ gì, cũng phải anh ta là chồng chưa cưới của em, nhà anh ta giàu, anh ta lại tài giỏi, đúng là anh ta rất xứng với em...!!

Diễm cúi.

_Anh thôi giọng điệu mai mỉa đó đi được không, em không phải là một người con gái thực dụng, nếu như thực sự vì gia sản của nhà anh ấy thì em đã kết hôn với anh ấy rồi, đâu cần phải chờ đến tận bây giờ nữa...!!

Trường im lặng không nói gì, một hồi lâu Trường lên tiếng.

_Nếu em không đồng ý lấy hắn, tại sao em phải bỏ đi Mỹ, tại sao em lại không muốn kết hôn với anh...!!

_Em thích anh nhưng không phải là tình yêu nam nữ, làm sao em lấy anh được, hơn nữa bố em lại không thích anh, mong anh hiểu cho em...!!

Trường gằn giọng.

_Ngày trước em nói em yêu anh, thích anh chỉ là giả thôi sao...??

Diễm thờ hất ra một hơi.

_Lúc đó em bị mất trí nhớ, tình cảm của em bị lẫn lộn, hai nửa từ bé đến giờ em đã yêu ai thích ai đâu làm sao em hiểu thế nào là yêu, là thích một người, cảm giác nhớ nhung, mong chờ ai đó làm em lầm tưởng em yêu anh, nhưng về sau này, sau khi suy nghĩ kỹ, em có thời gian thẩm định lại tình cảm của mình, em xác định em chỉ thích anh như một người bạn tốt thôi, còn tình yêu nam nữ hoàn toàn không phải...!!

Trường cười nhạt.

_Sau khi cô lấy lại được trí nhớ, sau khi cô trêu đùa tình cảm của tôi, làm tôi yêu cô, cô lại nói cô chỉ thích tôi như một người bạn, cô có biết là cô tàn nhẫn lắm không, cô cho người khác hy vọng, cô lại dập tắt nó, cô tưởng tôi sẽ dễ dàng chấp nhận sự thật này hả...??

Thấy Trường kích động, Diễm vội giải thích.

_Anh đừng hiểu lầm em thực lòng em không muốn làm tổn thương anh, mong anh hiểu cho em...!!

Trường hét.

_Cô đừng nói gì nữa, cô đi đi, tôi không cần lòng thương hại của cô...!!

Đứng bật dậy, Trường định đi, mặt Trường tái xám, cơn đau thắt ở vùng bụng làm Trường khó thở, Trường bị đau hoàn toàn là thật, không phải là giả.

Trường ngã lộn ra đất. Diễm hét lên.

_Anh Trường...!! Anh có sao không...??

Diễm khóc nức nở, mọi người xung quanh xúm cả lại, bác sĩ nhanh chóng đưa Trường vào phòng bệnh.

Họ tiến hành khám, đo nhịp tim, làm xét nghiệm cho Trường. Nước mắt trên má Diễm không ngừng rơi xuống, Diễm phải dựa đầu vào vai ông quản gia mới không bị ngã, chờ đợi kết quả bệnh tình của Trường đối với Diễm như dài vô tận.

Hai tiếng sau, Diễm được ông bác sĩ gọi vào phòng riêng. Ông ta cho Diễm xem hình chụp thận của Trường, ông nói.

_Bệnh nhân bị suy thận gần vào giai đoạn cuối rồi, chúng ta phải tiến hành thay thận cho cậu ấy...!!

Diễm chết sững, tin này chẳng khác gì giết chết Diễm, dù không yêu Trường nhưng Trường là ân nhân cứu mạng của Diễm, nếu Trường có mệnh hệ gì làm sao Diễm sống yên, Diễm là người có ơn phải trả.

Cổ nén lệ, sợ hãi, Diễm hỏi.

_Nếu muốn thay thận cho anh ấy, cháu phải làm gì...??

_Trước tiên cháu phải có nhóm máu phù hợp với cậu ấy nếu không phải là người thân thích trong gia đình mới cho cậu ấy thận được...!!

Diễm không biết Trường còn người thân nào nữa không vì từ khi quen biết Trường, Diễm chỉ thấy Trường sống có một mình.

_Cháu cũng không biết là anh ấy còn người thân nữa không vì cháu không hiểu rõ về thân thế của anh ấy...!!

Diễm nói ngay.

_Bác sĩ làm ơn lấy thận của cháu cho anh ấy...!!

_Nếu cô đồng ý, chúng tôi sẽ tiến hành kiểm tra máu của hai người, xem có phù hợp không...??

_Vâng...!!

Diễm vào thăm Trường, thấy Trường đang nằm im trên giường, đôi mắt nhìn vô hồn lên trần nhà.

Diễm đau xót gọi tên Trường.

_Anh Trường, anh cảm thấy trong người thế nào...??

Trường mệt mỏi đáp.

_Anh không sao...!!

Lệ trên mặt Diễm thi nhau rơi xuống, môi Diễm run rẩy, không hiểu tại sao Diễm luôn cảm thấy Trường rất gần gũi, tuy Trường có tính cách lạnh lùng và đôi khi hơi tàn nhẫn nhưng đối với Diễm, Trường vẫn hết lòng lo lắng, bảo vệ Diễm mỗi khi Diễm gặp nạn.

Cầm lấy tay Trường, Diễm đau khổ nói.

_Anh không được quá kích động khi em thông báo bệnh tình cho anh biết được không anh...??

Trường hồi thức.

_Có gì thì em nói nhanh lên, em làm anh hồi hộp quá...!!

Khó khăn lắm Diễm mới nói nổi nên lời.

_Anh bị suy thận giai đoạn cuối, anh cần phải thay thận gấp, em muốn được tặng anh quả thận của em...!!

Mặt Trường trắng bệch, đôi mắt đỏ hoe, đôi Trường đứng là gấp toàn đặng cay, đau khổ. Trường bị hết tai nạn này đến tai nạn kia, hết khổ đau này đến khổ đau khác.

Trường nằm im như chết, giá mà Trường kêu khóc, hay đập phá đồ đạc xung quanh Diễm còn đỡ sợ đặng này Trường không làm gì cả khiến Diễm sợ hãi, hốt hoảng.

Nắm chặt tay Trường, vừa khóc, Diễm vừa nói.

_Anh làm ơn nói gì với em đi, em xin anh, xin anh đừng mãi im lặng như thế...!!

Trường ngồi bật dậy, gỡ bỏ mấy sợi dây cắm vào người, Trường xăm xăm đi ra cửa, nước mắt lăn dài trên má Trường, từ giả hóa thành thật, ông Đăng muốn Trường đóng giả là một người bệnh ung thư gan thì nay Trường lại bị suy thận, hay thật, đúng là ông Trời biết cách ban ước nguyện cho con người.

Ôm chặt lấy Trường, Diễm gào khóc.

_Xin anh hãy nghe em, đừng bỏ đi như thế, anh còn phải đi xét nghiệm máu để thay thận nữa, em tin là anh sẽ khỏi được...!!

Bây giờ nỗi đau đang cào xé tâm gan Trường, cả đời Trường chưa có lúc nào được sống yên vui, Trường luôn sống trong hận thù, Trường dành cả tuổi trẻ để trả thù, nay sắp chạm được vào điều ước của mình thì Trường lại bị suy thận giai đoạn cuối.

Đau khổ cùng cực, đẩy Diễm ra, Trường quát.

_Cô đi đi, tôi không cần lòng thương hại của cô, tôi có chết cũng không cần quả thận của cô...!!

Trường lao ra khỏi phòng, Diễm đuổi theo sau, vừa chạy Diễm vừa gọi tên Trường nhưng Trường không quay đầu lại.

Trường nhanh chóng trèo vào một chiếc xe tắc xi, khi Diễm đuổi theo đến nơi, chiếc xe đã đi được một đoạn khá xa.

Diễm cũng nhanh chóng trèo vào một chiếc xe khác, Diễm bảo anh ta đuổi theo chiếc xe kia. Lần này Diễm không may như lần trước vì chiếc xe tắc xi chở Diễm phải dừng lại vì đèn đỏ, chiếc xe tắc xi chở Trường đi thêm một đoạn, rẽ phải rồi mất hút, bốn mươi lăm giây sau chiếc xe tắc xi chở Diễm mới đuổi theo sau dù có đi khắp các con đường cũng không thấy hình bóng chiếc xe kia đâu cả, mà dù có thấy thì chiếc xe tắc xi cùng một hãng sẽ rất giống nhau, Diễm và anh chàng tài xế lại không nhìn rõ biển số xe nên Diễm đành bảo anh ta chở Diễm về bệnh viện.

Diễm chạy thật nhanh lên phòng bệnh của Trường, điện thoại của Trường vẫn còn để đây, Diễm hết cách liên lạc được với Trường.

Diễm biết nhà Trường nhưng Diễm đoán Trường sẽ không về nhà khi tâm trạng đang bất ổn như thế này. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi lại xảy ra quá nhiều chuyện, Diễm gần như phát điên, hai người Diễm không muốn mất nhất lại đang mang hai căn bệnh không thể chữa khỏi, sao ông Tròi lại đối xử tàn nhẫn với Diễm như thế.

Bây giờ Diễm không còn biết nhờ ai, trông cậy vào ai. Cuối cùng người duy nhất mà Diễm biết chỉ còn Quân, không còn cách nào khác, Diễm đành gọi điện thoại cho Quân.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Quân và Bảo đang ăn cơm tại một quán quen, cả hai vừa ăn vừa nói chuyện. Quân kể tóm tắt cho Bảo nghe tình hình hiện tại của Quân bây giờ, và kế hoạch Quân muốn Bảo giúp. Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang câu chuyện đang dở của hai người.

Nhìn thấy hiện lên số điện thoại di động của Diễm, Quân thoáng cau mày, sau một hồi suy nghĩ Quân cúp máy.

Bảo tò mò hỏi.

_Ai gọi cho cậu thế...??

_Diễm...!!

Bảo kinh ngạc.

_Chẳng phải cậu luôn yêu cô ấy là gì, tại sao cô ấy gọi cho cậu, cậu lại không nghe máy...??

Quân lạnh lùng đáp.

_Tại vì mình luôn chạy theo cô ta nên cô ta mới khinh mình, cậu có hiểu bây giờ mình đang hận cô ta không, trong khi mình tìm mọi cách để bảo vệ cô ta cô ta lại vui vẻ với Trường, người đang tìm cách hại gia đình cô ta, cậu nghĩ thử xem liệu mình có thể tiếp tục giả vờ coi như không có chuyện gì được không...??

Bảo trêu.

_Nếu thế cậu nên chấp nhận tình yêu của Loan đi, cậu cũng không nên tìm cách bảo vệ Diễm nữa chẳng phải như thế sẽ tốt đẹp cho cả hai bên ư...??

Quân cáu.

_Cậu đang mai mỉa mình đấy hả...??

_Thằng này, mình đang giúp cậu, cậu lại nói ngược lại ý của mình là sao...??

Xem đồng hồ, đứng lên, Bảo nói.

_Mình về cơ quan đây, có gì mình sẽ liên lạc với cậu sau...!!

_Cảm ơn cậu...!!

Bảo nheo mắt.

_Lần đầu tiên mình mới nghe được một câu cảm ơn từ cậu, thật cảm động...!!

Quân trừng mắt.

_Cậu mà còn ăn nói lời thôi nỡ mình sẽ không để yên cho cậu đâu...!!

_Biết rồi mình đi trước đây...!!

_Ừ, chào cậu...!!

Bảo về cơ quan, Quân vẫn chưa muốn về, mắt gần buổi sáng ngồi suy nghĩ phân tích vấn đề, cuối cùng Quân cũng hiểu người mà Quân đang đối đầu là ai.

Bàn tay nghịch chìa khóa xe ô tô, ánh mắt Quân nhìn mông lung ra ngoài đường. Quân cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, Quân linh cảm có ai đó đang theo dõi mình. Miệng nhếch lên, Quân đứng dậy, trả tiền cà phê, thức ăn, Quân ra về.

Quân vừa lái xe ra cổng có một chiếc xe máy bám đuôi theo Quân. Mặc dù người đó đội mũ bảo hiểm, đeo khẩu trang, tuy không nhìn được mặt người đó là ai nhưng bộ quần áo thì không lẫn vào đâu được, chính là người ngồi quay lưng lại với Quân, anh ta ngồi cách Quân ba cái bàn, xem ra anh ta đúng là người đang theo dõi Quân, cuộc nói chuyện của hai người lúc nãy đã bị anh ta nghe hết.

Trong đầu Quân vừa tính toán ra được một kế hoạch bắt tên đang theo dõi Quân kia phải lộ diện.

Mở điện thoại, Quân gọi điện cho Kiên.

_ Cậu có thể tìm giúp tôi mấy vệ sĩ được chứ...??

_ Vâng, anh cần ngay bây giờ à...??

_ Tôi muốn họ đến nhà kho gần bến cảng của công ty...!!

_ Em sẽ thu xếp...!!

Quân lái xe lòng vòng, Quân chạy xe hết con đường này đến con đường khác, hôm nay Quân có nhã hứng đến phòng tranh xem triển lãm, chưa hết Quân còn đến phòng trà nghe nhạc, chỉ khổ cho người đàn ông theo dõi Quân, anh ta không có nhiều tiền để theo đuổi thú vui của Quân.

Công việc theo dõi Quân được ông Đăng giao phó nên anh ta không thể bỏ ngang chừng, dù có mệt mỏi, chán nản anh ta cũng phải cố.

Hai tiếng sau, Kiên gọi điện cho Quân.

_ Thưa anh, em đã thuê người cho anh rồi...!!

_ Cậu và mấy vệ sĩ đó đã đến nơi chưa...???

_ Bọn em đang trên đường đi...!!

_ Khi nào đến cậu thông báo cho tôi biết...!!

_ Vâng...!!

Quân gọi điện cho bà Phương, Quân muốn hỏi tình hình của ông Tùng.

_ Chào mẹ...!! Chú tình chưa hả mẹ...??

_ Chú ấy vẫn mê man bất tỉnh, con làm gì mà bây giờ vẫn chưa đến thăm chú...??

_ Con bận việc, chiều tối con sẽ ghé thăm chú. Mẹ và bố đã ăn cơm chưa...??

_ Ăn rồi, còn con...??

_ Con đã đi ăn cùng với Bảo. Con tin gì của chú Tùng, mẹ gọi điện ngay cho con mẹ nhé, bây giờ con bận việc nên con cúp máy đây...!!

Nói xong Quân cúp luôn máy, Quân biết bà Phương thế nào cũng hỏi Quân nhiều chuyện nên Quân cúp máy trước khi bà hỏi sang chuyện khác.

Gọi thêm một ly cà phê, Quân vừa uống vừa nghe nhạc, Quân ngồi chờ thêm ba mươi phút nữa. Kiên gọi điện thông báo là đã đến nơi.

Đút điện thoại vào túi quần, trả tiền cà phê, Quân lái xe đến bến cảng. Công ty của gia đình Quân sản xuất ô tô nên thường xuyên nhập và xuất khẩu các linh kiện ô tô, vận chuyển hàng chủ yếu là đường thủy nên việc Quân quen thuộc các bến cảng cũng không có gì lạ.

Quân đi trước, người đàn ông theo dõi Quân đi sau. Mất hơn mười lăm phút Quân đến nơi, tắt máy, mở điện thoại, Quân bảo Kiên.

_ Người đàn ông đi theo sau tôi, cậu lo liệu dùm tôi...!!

_ Vâng...!!

Quân đi vào trong phòng làm việc của nhân viên nhận các linh kiện của cảng, Quân đến đây vừa vì việc công vừa giải quyết luôn việc tư.

Anh ta lóng ngóng đi vào trong, đối với một người lạ như anh ta, mọi người làm việc ở đây có thể nhận ra ngay, các thùng chứa hàng xếp chồng lên nhau,

chỉ chừa lại một khe hở duy nhất vừa lọt cho người đi qua đi lại.

Cảng nhận hàng nên vắng người, nơi đây lại có quá nhiều kiện hàng nên có nhiều chỗ để trốn, để làm những chuyện phi pháp.

Anh ta còn không biết Quân đang ở đâu, năm người vệ sĩ bao vây lấy anh ta vào giữa. Sợ hãi, anh ta hét.

_ Các người định làm gì thế hả...??

Quân xuất hiện, môi nở một nụ cười chết chóc, Quân nói.

_ Tốt nhất là anh nên nói vì sao anh lại theo dõi tôi, nếu không anh sẽ bị đánh rất thê thảm...!!

_ Anh đang nói lung tung gì thế, tôi đến đây chỉ để thăm quan thôi...!!

Quân cười.

_ Anh thấy mấy kiện hàng ở đây có gì đáng để xem à, hay là anh đang đi thăm dò để tìm cách ăn trộm...??

Mặt trắng bệch, anh ta lắp bắp.

_ Tôi không hiểu anh đang nói gì, tôi chỉ tò mò nên đi xuống đây...!!

Quân bảo Kiên.

_ Cậu cho anh ta biết tội tò mò sẽ nhận hậu quả gì đi...!!

Anh ta hét lên.

_ Tôi sẽ gọi cảnh sát, các người đánh người vô cớ sẽ phải ở tù hơi lâu đấy...!!

Quân cười thật to.

_ Xem ra cậu cũng là người hiểu luật, nhưng tôi có thể kiện ngược lại cậu, nhìn tướng của cậu tôi có thể đoán, cậu từng vào tù vì tội trộm cắp đánh nhau không phải là lần đầu, cậu nghĩ một người như cậu cảnh sát sẽ tin sao...??

Quân ra vẻ thương hại.

_ Cảng này thuộc quyền quản lí của gia đình tôi, tôi có thể kiện cậu tội trộm cắp, cậu có biết một lô hàng ở đây đáng giá bao nhiêu tiền không, trong quá trình điều tra cho đến khi cậu được trả tự do, cậu cũng phải ăn com tù mấy tháng, cậu có muốn vừa bị đánh, vừa bị tổng giam không, nếu không cậu nên khai ra đi thì hơn...!!

An ta sợ hãi, không ngờ một con người hay cười như Quân lại có thể tàn nhẫn, và lạnh lùng như thế, nếu anh ta biết Quân thực sự là ai, anh ta còn khiếp sợ hơn nữa, Quân không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, ẩn sâu bên trong lớp vỏ hiền hòa kia là một con quỷ đang ngủ yên, chỉ cần nó thức dậy, nó sẽ tàn phá hết những thứ mà nó muốn hủy diệt.

Quân thấy anh ta im lặng, đầu gối đang run. Quân cười.

_ Thế nào, cậu muốn thỏa hiệp hay muốn đánh nhau...??

Anh ta co giò bỏ chạy, Quân cười khẩy. Năm người nhanh chóng bao vây lấy anh ta vào giữa, cuộc hỗn chiến bắt đầu, chưa đầy năm phút, anh ta nằm bẹp xuống đất, một vệ sĩ đè anh ta phía dưới, thân hình rắn chắc, nặng kị của người vệ sĩ như một khối đá đang làm anh ta nghẹt thở, cơ thể bị thâm tím nhiều chỗ, tuy không bị thương nặng nhưng anh ta phải mất ít nhất nửa tháng thì những vết thâm tím trên người mới ra mới khỏi.

Quân cúi xuống hỏi.

_ Thế nào bây giờ cậu có nói không...??

Anh ta cảm phần hết.

_ Không, tôi sẽ kiện các người...!!

Quân bấm số của cảnh sát, đưa điện thoại vào tai anh ta, Quân giục.

_ Mau nói cho họ biết là anh đang bị chúng tôi đánh và bảo họ tới cứu anh đi. Mau lên...!!

Tiếng cô nhân viên trực điện thoại thuộc sở cảnh sát vang lên.

_ Sở cảnh sát xin nghe...!!

Anh ta tái mặt, mồ hôi tuôn đầy người, quần áo dính bết bết đất cát, anh ta tưởng dọa báo cảnh sát, Quân sẽ sợ, không ngờ, Quân lại gọi ngay cho cảnh sát, cứng họng anh ta không nói được câu gì, vì anh ta biết bản thân anh ta phạm quá nhiều tội, nếu bị bắt anh ta lại không hiểu luật, anh ta không thể cãi lí được với Quân, cảnh sát sẽ căn cứ vào hành vi phạm tội cũ của anh ta cộng thêm tội mới anh ta sẽ bị bóc lịch dài dài nên tốt nhất anh ta nên im miệng đi thì hơn.

Quân cười.

_Xem ra cậu cũng là người hiểu chuyện đấy...!!

Quân hạ thấp giọng bảo cô nhân viên trực điện thoại.

_Xin lỗi, tôi gọi nhầm số...!!

Nói xong, Quân cúp máy, biết là sẽ bị trách mắng nhưng nếu không làm thế Quân không dọa được anh ta.

Cuối cùng vừa sợ bị đánh, bị bắt vào tù, anh ta đã chịu khai hết những gì mà anh ta biết. Quân chụp ảnh, ghi âm lại lời nói của anh ta, bắt anh ta kí, lăn dấu tay vào tờ giấy cam kết, đưa cho anh ta một xấp tiền, Quân cảnh cáo.

_Nếu cậu dám ho he gì về cuộc nói chuyện của chúng ta hôm nay cho ông ta biết, tôi sẽ bắt cậu trả giá về điều đó, cậu phải giả vờ là tôi không phát hiện ra việc cậu đang theo dõi tôi, cậu cứ theo dõi tôi như bình thường nhưng báo lại cho ông ta điều gì thì tôi sẽ nói cho cậu biết, cậu đã hiểu chưa...??

Anh ta là một tên giang hồ, ai trả anh ta nhiều tiền anh ta sẽ làm theo, hướng chỉ Quân còn đáng sợ hơn cả ông Đảng, tuy Quân làm gì cũng theo luật nhưng bộ óc của Quân, ông Đảng không thể theo kịp.

Gật đầu đồng ý, cầm tiền, anh ta đi thẳng, Quân bảo Kiên.

_Cậu cho người bám theo anh ta, nhất cử nhất động của anh ta cũng phải báo lại cho tôi biết...!!

_Anh không tin anh ta à...??

Quân cười nhạt.

_Một tên có thể sẵn sàng bán chủ của mình một cách nhanh chóng như thế, cậu nghĩ anh ta không làm ngược lại với tôi à...??

_Vâng, em sẽ cho người đi làm ngay...!!

Sau khi kết thúc công việc ở cảng, Quân chở về công ty, mọi chuyện bây giờ không còn gì khiến Quân phải suy nghĩ hay còn nghi ngờ gì nữa, Quân đã biết kẻ thù của mình là ai, ai mới là người gây ra tất cả mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Diễm gọi điện thoại cho Quân mấy lần đều không được, tuyệt vọng, Diễm tìm đến nhà Trường, đúng như dự đoán của Diễm, Trường không hề về nhà.

Không biết bây giờ Trường đang ở đâu, Diễm chỉ còn biết phóng xe máy đi lung tung, Diễm hy vọng có thể tìm thấy Trường ở đâu đó.

Hồng ngủ đến trưa mới dậy, do uống quá nhiều rượu nên đầu Hồng đau nhức, khó khăn lắm Hồng mới mở được mắt.

Giật mình tỉnh dậy, thấy mình đang ở trong một căn phòng lạ, Hồng hốt hoảng nhìn bộ quần áo đang mặc trên người, thấy tất cả còn nguyên vẹn, Hồng thở phào nhẹ nhõm. Sau chuyện xảy ra tại nhà Trường, Hồng luôn gặp ác mộng, luôn cảm thấy sợ hãi.

Cố nhớ lại tối hôm qua xảy ra chuyện gì, Hồng nhớ, Hồng đến một quán bar uống rượu, sau đó gặp Quân cả hai uống rất nhiều rượu, nửa tỉnh nửa mê Hồng được Quân dìu đi, Hồng đoán người mang Hồng vào đây là Quân.

Lấy túi xách, Hồng bước xuống quày tiếp tân.

_Em làm ơn cho chị hỏi, tối hôm qua ai đưa chị vào đây...??

Cô nhân viên mỉm cười đáp.

_Tôi hôm qua chị được một người đàn ông đưa vào đây, sau khi thuê một phòng ở lầu hai, anh ta đưa chị lên lầu, một lúc sau anh ta xuống trả tiền phòng rồi đi luôn...!!

_Cảm ơn em...!!

_Không có gì...!!

Đưa trả chìa khóa phòng, Hồng ra về, còn chưa biết nên đi tắc xi hay đi xe ôm. Hồng giật mình nghe ai đó đang gọi tên mình.

_Chị Hồng...!!

Đã sẵn lòng ác cảm và căm ghét đối với Diễm nên Hồng lơ đi, mọi bi kịch của cuộc đời Hồng cũng đều do Diễm mà ra, nếu không phải vì sự xuất hiện của Hồng thì có lẽ Trường và Hồng đã nên đôi, nếu không phải vì Diễm, chuyện đau lòng đó đã không xảy ra.

Trái ngược với thái độ lạnh lùng của Hồng, Diễm mỉm cười chào Hồng vì thực lòng Diễm rất quý Hồng.

_Chào chị, chị có công việc ở đây à...??

Hồng vẫn không nói gì, Diễm cau mày hỏi.

_Chị bị làm sao thế, sao em hỏi chị, chị lại không nói gì, em có làm gì có lỗi với chị đâu...!!

Hồng hét.

_Cô có biết vì cô mà tôi không bao giờ còn muốn gặp mặt anh Trường nữa không, nếu không có cô tôi và anh ấy đã có thể yêu nhau, vì cô mà bây giờ tôi sẽ phải sống trong đau khổ suốt cả cuộc đời. Vì cô mà tôi không bao giờ được nếm mùi vị của tình yêu, của hạnh phúc nữa. Chắc là bây giờ cô sung sướng lắm vì tôi đã chính thức rút lui, cô có thể yên tâm ở bên anh Trường được rồi...!!

Diễm tròn tròn mắt, nhìn khuôn mặt bơ phờ, hốc hác, quầng mắt thâm quầng của Hồng. Diễm đau xót nói.

_Chị nhầm rồi giữa em và anh ấy không có gì đâu, ngày trước em bị mất trí nhớ nên em mới hiểu lầm anh ấy là chồng của em nhưng sau khi em nhớ lại được, em đã không còn nghĩ như trước đây nữa, em thú nhận là em có thích anh ấy nhưng tình cảm của em dành cho anh ấy không phải là tình yêu mà chỉ là tình anh em thôi...!!

Bị chặt hai tai lại, Hồng cảm phẫn nói.

_Bây giờ cô nói những điều này với tôi thì có ích gì, trong lòng anh ấy chỉ có một mình cô. Tôi vẫn mãi chỉ là một người con gái đứng sau cùng trong trái tim của anh ấy thôi...!!

Nắm lấy tay Hồng, Diễm nói.

_Chị nói sai rồi, em tin là anh ấy sẽ hiểu được tấm lòng của chị. Bây giờ chị cùng em đi tìm anh ấy...!!

Hất tay Diễm ra, Hồng nhếch mép lạnh lùng.

_Tại sao tôi phải cùng cô đi tìm anh ta, đó là chuyện của hai người, từ nay về sau anh ta sống hay chết cũng không liên quan gì đến tôi...!!

_Chị nói đúng anh ấy sắp chết rồi. Bác sĩ nói anh ấy bị suy thận giai đoạn cuối, nếu không kịp thời thay thận anh ấy có thể chết bất cứ lúc nào. Em không hiểu chị và anh ấy xảy ra chuyện gì nhưng mà chị có thể giúp em đi tìm anh ấy được không, em muốn nhờ chị liên hệ với gia đình anh ấy, chỉ có người trong gia đình mới có thể cho anh ấy một quả thận...!!

Mặt Hồng trắng bệch, chỉ trải qua có hai ngày mà Hồng trông như già thêm mấy tuổi, đầu tóc bù xù, làn da tái xám, đôi mắt lơ đãng vì thiếu ngủ và mệt mỏi. Tin Trường bị suy thận giai đoạn cuối chẳng khác gì một nhát dao đâm thẳng vào trái tim Hồng.

Tuy là mạnh miệng nói mặc kệ sự sống chết của Trường nhưng khi Trường gặp chuyện bao giờ Hồng cũng là người lo lắng đầu tiên. Hồng đã quen có hình bóng của Trường trong trái tim từ lâu, có thể nói Hồng đã quá yêu Trường, nếu không lấy được Trường, Hồng không thể yêu cũng không thể lấy ai được nữa.

Hồng ngồi thụp xuống đất, nước mắt bắt đầu tuôn trào, Diễm cũng đang khóc, bây giờ họ hận thù nhau cũng vô ích vì nếu như Trường chết, tất cả những điều này còn ý nghĩa gì nữa.

Quệt nước mắt, Hồng đau khổ hỏi.

_Em biết chuyện này lâu chưa...??

Diễm sụt sịt nói.

_Em mới biết sáng nay...!!

Do hiểu hoàn cảnh côi cút của Trường nên Hồng đau khổ cùng cực, Hồng khóc nức nở, đỡ Hồng đứng dậy, Diễm gắng gượng hỏi.

_Chị biết bố mẹ anh Trường ở đâu không, chúng ta cần liên lạc với họ gấp...??

Hồng lắc đầu đáp.

_Anh ấy là trẻ mồ côi, bố mẹ anh ấy mất lâu rồi, bố mẹ nuôi của anh ấy hiện giờ đang ở Úc...!!

Diễm cảm thấy đau thắt lồng ngực, vậy là hy vọng vào người thân của Trường đã hết. Diễm an ủi Hồng.

_Chị đừng lo em sẽ cho anh ấy quả thận của em chỉ cần anh ấy chịu đi xét nghiệm máu và đồng ý phẫu thuật là được...!!

Người muốn cho Trường quả thận của mình không chỉ có duy nhất một mình Diễm nhưng Hồng không thể vì Hồng và Trường không có cùng nhóm máu, Hồng nhóm máu B, trong khi Trường có nhóm máu Rh. Giọng Hồng đầy đắng cay.

_Hai người đúng là rất tình cảm, sống chết cũng có nhau...!!

Biết là Hồng đang ghen nên Diễm không chấp. Diễm cũng từng trải quan cảm giác ghen tuông nên Diễm có thể hiểu được.

_Chị có biết anh ấy thuộc nhóm máu gì không...??

_Rh...!!

Diễm giật mình, nhóm máu Rh là một nhóm máu hiếm, rất ít người có nhóm máu này. Nhưng thật may mắn Diễm lại cùng nhóm máu với Trường.

Nắm chặt lấy tay Hồng, Diễm reo lên.

_Vậy là em có thể cho anh ấy quả thận của em rồi....!!

Diễm giục Hồng.

_Chị em mình cùng nhau đi tìm anh ấy thôi...!!

Nhìn khuôn mặt vui tươi hơn hờ vì có thể cứu sống được Trường của Diễm, dù còn hận Diễm, còn ghen tuông, nhưng Hồng cũng mừng vì ít ra Trường có thể được cứu sống. Trường sống vẫn tốt hơn là Trường chết, dù có hận Trường nhiều như thế nào thì Hồng cũng không bao giờ muốn Trường chết.

Lôi Hồng lại gần xe, đội mũ lên đầu Hồng, nỏ máy, hai chị em bắt đầu đi tìm Trường, tuy Hồng không ưa Diễm, Hồng luôn coi Diễm là cái gai, là vật cản trở tình yêu Hồng dành cho Trường, nhưng cùng Diễm đi tìm Trường cả ngày lại cho Hồng cảm giác hoàn toàn khác.

Diễm là một cô gái tốt bụng, ngây thơ và trẻ con. Diễm không thích tranh giành tình yêu của người khác, lại càng không muốn làm tổn thương ai, nếu Hồng có thể hiểu được Diễm, Hồng sẽ có cái nhìn khác về con người Diễm.

Do quá bận rộn và lo lắng cho Trường nên cả ngày hôm nay Diễm không đến công ty, trong khi đó ông Hùng và ông Đăng tha hồ tung hoành, họ là kẻ đứng trong bóng tối, tấm lưới họ giăng ra quá dày nên bố con Diễm không thể thoát được.

Cổ phiếu của công ty bắt đầu bị tụt giá, mọi người đổ xô đi rút lại tiền vốn đã đầu tư vào công ty, dự án mới có nguy cơ bị mất, những người còn tâm huyết với công ty cố gắng duy trì hoạt động của công ty nhưng trước tình hình tài chính hiện nay có thể ví họ như đang lái một con thuyền giữa gió bão, chiếc thuyền có thể bị lật bất cứ lúc nào.

Nhân viên la ó đòi tiền lương, Diễm phải đối đầu với một cuộc chiến không cân sức, bây giờ dù Diễm có muốn trốn tránh cũng tránh không được, Diễm bắt buộc phải nhìn vào sự thật là nhà Diễm đang có nguy cơ bị nghiêm phong, tài sản sắp bị mất, bố Diễm có thể sẽ không qua khỏi, Diễm phải một mình chống chọi với cuộc đời đầy chông gai, khổ đau, lọc lừa và dối trá này.

Trong số những cổ đông trong công ty, những người có cổ phần lớn, có chức vụ cao tất nhiên họ biết ông Hải đang nằm viện, còn những cổ đông có cổ phiếu nhỏ họ không thể biết việc này. Sau khi biết ông Hải đang bị hôn mê, ông có thể chết bất cứ lúc nào, nhân viên trong công ty bắt đầu lo lắng hoang mang cho tương lai của họ.

Chức chủ tịch công ty đang bị bỏ trống, ai cũng muốn ngồi lên chiếc ghế đó sau khi ông Hải qua đời, cuộc chiến tranh giành chức vụ bắt đầu, đây cũng là cơ hội tốt cho ông Đăng ra tay, ông Hùng luôn muốn ngồi lên chiếc ghế chủ tịch của công ty, đúng là không có ai có thể thay ông ta vì hiện giờ ông ta đang là phó chủ tịch, nếu ông Hải mất, hoặc bị hôn mê trong một thời gian dài, ông ta sẽ lên nắm quyền dù các cổ đông có muốn hay không.

Ngày nào Diễm cũng cầu nguyện cho ông Hải mau tỉnh lại nhưng ông vẫn nằm im như chết, nếu Diễm biết được rằng, thật ra ông Hải có thể tỉnh lại từ lâu rồi nhưng những liều thuốc an thần ngày nào cũng được tiêm vào người ông làm ông ngủ miên man từ ngày này qua ngày khác, ông Hải bây giờ không khác gì một con cá đang nằm trên thớt, chỉ cần ông Đăng muốn, ông Hải có thể chết bất cứ lúc nào.

Nếu Diễm biết được điều đó thì có lẽ Diễm đã không thể bình tĩnh tin tưởng vào cuộc đời như bây giờ, ông Đăng không muốn ông Hải tỉnh lại vào lúc này, ông ta còn chưa đạt được mục đích của mình nên ông ta không thể để ông Hải là vật cản đường đi của mình.

Ngày qua ngày những liều thuốc an thần đó không giết chết ông Hải nhưng dần dần chúng làm não ông Hải bị tê liệt, ông mất đi ý thức dần dần, nên dù ông Hải có tỉnh lại ông Hải cũng trở thành một người ngây dại như một kẻ mất trí.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Diễm và Hồng đã tìm Trường ở khắp nơi nhưng mà không thấy, Trường đã hoàn toàn biến mất, hai người phụ nữ mang hai tâm trạng khác nhau nhưng cả hai đều lo cho Trường.

Cuối cùng sau một buổi chiều tìm kiếm trong vô vọng, Diễm và Hồng đưa nhau vào một quán quen, Hồng gọi cà phê sữa, Diễm gọi một ly sinh tố trái cây.

Từ lâu Diễm luôn thắc mắc về thân thế của Trường, nay có cơ hội nên Diễm hỏi Hồng.

_Chị có thể cho em biết bố mẹ anh Trường vì sao lại mất không...??

Trường không muốn người khác tò mò về thân thế của mình, mặc dù Hồng biết nhưng Hồng không thể nói cho Diễm biết. Hồng đành nói dối.

_Hình như hai bác mất trong một tai nạn giao thông...!!

Diễm thờ dài.

_Em thật không ngờ cuộc đời anh Trường lại đầy khổ đau như thế....!!

Hồng mai mỉa.

_Bây giờ biết được thân phận thật sự của Trường rồi em có còn yêu anh ấy nữa không...??

Diễm kêu khổ.

_Em đã nói với chị rồi, em và anh ấy chỉ là anh em thôi, còn tình cảm giữa một người nam và một người nữ em nghĩ chị hợp với anh ấy hơn em...!!

Hồng đau khổ nói.

_Bây giờ dù có nói gì cũng vô ích vì anh ấy không yêu chị, trong lòng anh ấy lúc nào cũng chỉ có một mình em...!!

Cầm chặt lấy tay Hồng, Diễm khẳng định.

_Chị đừng tự ti quá, em tin là anh ấy có tình cảm với chị nếu không anh ấy đã không tìm cách gọi điện cho chị suốt ngày hôm qua mà không được, em có thể cảm nhận được sự lo lắng của anh ấy dành cho chị, chị tin em đi, em không nhìn nhầm đâu...!!

_Anh ta gọi điện cho chị, em có nói lộn không, anh ta tìm chị làm gì, chẳng phải anh ta luôn mong chị biến mất là gì...??

_Thôi mà chị, chị đừng giận anh ấy nữa, điều quan trọng bây giờ là hai chúng ta phải tìm ra anh ấy, sau khi phẫu thuật xong, hai anh chị còn nhiều thời gian để nói chuyện với nhau...!!

Hồng thấy Diễm bây giờ cũng chẳng sung sướng gì, bố đang hôn mê bất tỉnh trên giường bệnh, công ty đang làm ăn thua lỗ.

Biết Diễm chỉ coi Trường như anh em ruột thịt không phải là tình yêu nam nữ, Hồng có thể yên tâm phần nào, Diễm nói đúng vấn đề không phải nằm ở Diễm mà nằm ở Trường, chỉ cần Trường hiểu ra mình yêu ai, mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Uống xong ly nước, cả hai đưa nhau về. Nghĩ Trường đã về nhà nên Diễm lái xe đưa Hồng đến nhà Trường.

Nhưng cả hai phải thất vọng vì Trường không hề có nhà, điện thoại của Trường, Diễm đang cầm, cả hai người đã đi hết những nơi Trường có thể đến mà không thấy, trời cũng đã tối rồi, việc đi tìm Trường đành phải tạm gác lại.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 75

Diễm lái xe đưa Hồng về nhà, sau đó Diễm về nhà Diễm. Tuy không đi theo Diễm, không nghe điện thoại của Diễm nhưng Diễm đi đâu làm gì, Quân đều biết, không hiểu tại sao bây giờ Quân lại cho người theo dõi cả Diễm.

Tuy đã tối rồi nhưng Quân vẫn chưa muốn về nhà, hôm nay bà Phương mời Loan đến nhà ăn cơm tối, nhờ bà giúp việc nên Quân biết chuyện này. Để tránh phải gặp mặt Loan, tránh bị biến thành con rối cho bà Phương điều khiển, Quân lái xe đi lang thang ngoài đường, tâm trạng Quân bây giờ rất xấu, chỉ cần ai đó trực tức, cơn giận dữ của Quân có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Quân càng ngày càng lạnh lùng, càng tàn nhẫn, Quân đang dự định làm một điều gì đó thật khủng khiếp, thật độc ác nên con người Quân cũng biến đổi theo.

Nhìn một xấp ảnh do người mà Quân cử đi theo dõi Trường đem nộp cho Quân, Quân cười cay đắng, trong ảnh toàn là cảnh Trường và Diễm cười đùa với nhau, nắm tay nhau, ôm nhau. Càng xem Quân càng phát điên, càng ghen tuông, càng hận, ánh mắt vằn lên, đôi môi mím chặt, quá tức giận, Quân hất tất cả số ảnh trên bàn xuống đất.

Ngồi một lúc Quân khép cửa phòng, không muốn bị ai quấy rầy nên Quân tắt điện thoại, lái xe đến bệnh viện, Quân cần thăm ông Tùng, lo sợ ông bị ông Đăng ám hại nên Quân đã cho người bí mật bảo vệ ông.

Vụ trộm đột nhập vào nhà Diễm, Quân đã cho người đi điều tra, tuy rằng vẫn chưa có kết quả nhưng Quân tin vào khả năng suy đoán của mình, sớm hay muộn, Quân cũng nắm được bằng chứng trong tay.

Công ty của gia đình Diễm bị ai đang tìm cách phá hoại Quân đều biết, mối quan hệ thực sự giữa Trường và người đàn ông bí ẩn trong ảnh là gì, Quân đã lờ mờ đoán ra.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, tất cả mọi chuyện xảy ra xung quanh Quân đều được Quân tìm được ẩn số, tìm được đáp án cho mình. Bằng chứng đã có gần như đầy đủ trong tay, chỉ cần Quân giao nộp nó cho cảnh sát, bố con Trường, ông Hùng, ông Phong không thể thoát khỏi tù tội nhưng Quân không vội vì Quân vẫn còn chờ một việc, chỉ khi nào điều này thực sự xảy ra lúc đó Quân mới vào cuộc, còn bây giờ, Quân chỉ đứng bên ngoài quan sát.

Tên theo dõi Quân đã báo cáo lại kết quả sau một ngày đi theo Quân cho ông Đăng biết, không gặp mặt nhau trực tiếp, cả hai nói chuyện qua điện thoại, đã được dẫn dò từ trước nên anh ta nói những gì mà Quân đã dặn, ông Đăng là một con cáo già, ông ta không tin ngay, ông ta hỏi anh ta rất nhiều chuyện, anh ta phải khổ sở lắm mới giải thích được vấn đề một cách trôi chảy. Ông Đăng hứa ông sẽ trả tiền hậu hĩnh cho anh ta nếu anh ta theo dõi chặt chẽ mọi động tĩnh của Quân, hiểu đối thủ của mình là ai nên Quân đã tính toán đường đi nước bước một cách cẩn thận.

Bà Phương gọi điện thoại mấy lần cho Quân đều không được, bà Phương bực mình cau có bảo ông Trương.

_ Ông xem thằng con trai của ông lại đi la cà không về nhà nữa rồi...!!

_ Tất cả cũng tại em, ai bảo em hãy nhìn thấy mặt nó là ép nó, bây giờ nó sợ nó bỏ trốn, em còn nói gì nữa...!!

Loan đang ngồi ngoài phòng khách, được bố mẹ Quân mời đến ăn cơm Loan vui lắm, Loan cứ tưởng Loan có thể gặp mặt được Quân nhưng thật không ngờ Quân đã bỏ đi biệt không về nhà.

Không còn cách nào khác ba người ăn cơm với nhau, tuy bà Phương cố nói chuyện với Loan, cố cười tươi nhưng không khí giữa ba người thật nhạt nhẽo, họ cố ăn cho xong bữa cơm, ăn xong ngồi nói chuyện với ông bà Phương một chút, Loan ra về.

Bà Phương tức giận bảo ông Trương.

_ Khi nào thằng Quân về em sẽ chịu nó một trận, nó dám làm em bị mất mặt, em sẽ không tha cho nó đâu...!!

_ Em thật vô lý ngay từ đầu, thằng Quân đã nói nói không thích con bé Loan, tất cả mọi chuyện đều do em sắp đặt em phải chịu trách nhiệm cho quyết định của mình, nếu mai sau cả hai đứa vì em đều đau khổ, anh hy vọng em sẽ không hối hận vì những gì mà em đã làm hôm nay...!!

Nói xong, ông Trương bỏ đi lên lầu trước, ông không còn từ tế mời bà Phương đi cùng hay cố nịnh bà để cho bà vui nữa, hình như sức chịu đựng của ông có giới hạn. Bà Phương thở dài, bà đang tự hỏi phải chăng là bà đang làm sai.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Gọi điện cả ngày cho Quân không được, Diễm cảm thấy hụt hẫng, cảm thấy lo sợ vu vơ, mọi lần chỉ cần Diễm gọi điện là Quân đến ngay, tại sao lần này Diễm gọi điện cho Quân đã nhiều lần, Quân lại không chịu nghe máy.

Diễm ngập ngừng nửa muốn gọi điện về nhà Quân để hỏi thăm Quân, nửa lại sợ không dám, cuối cùng Diễm đành dằn lòng lại, Diễm dự định sáng mai Diễm sẽ đến văn phòng làm việc của Quân, Diễm muốn hỏi tại sao Quân lại không chịu nghe máy, Quân không nghe máy do điện thoại hỏng, do Quân bị làm sao hay là Quân đang giận Diễm.

Cả đêm hôm đó Diễm không tài nào ngủ được, vừa lo sợ cho Trường, vừa không hiểu thái độ của Quân, Diễm ôm gối ngồi im trên giường, cuối cùng Diễm ngủ ngật lúc nào không biết.

Hồng cũng không khác gì Diễm nhưng Hồng không bị phân tán vì hai chàng trai như Diễm, Hồng chỉ nghĩ về duy nhất một mình Trường, bây giờ lòng thù hận đối với Trường tạm thời lắng lại, chuyện sống chết của Trường quan trọng hơn những thứ khác, Hồng đã khóc suốt đêm, hai người phụ nữ mang hai tâm trạng và suy nghĩ khác nhau nhưng họ có thể hiểu được người kia đang nghĩ gì.

Hồng và Diễm đều đi ngủ với hai dòng lệ trên má, họ đang thầm hỏi là bây giờ Trường đang ở đâu.

*****

Sau khi chạy khỏi bệnh viện, đầu tiên Trường đi thăm mộ mẹ, Trường đã quỳ khóc ở đấy rất lâu, sau đó Trường tìm đến một quán rượu, Trường uống rượu như hũ chìm, quá say Trường ngủ ngục tại quán. Vì Trường là khách quen nên ông chủ quán tốt bụng không đuổi Trường ra đường, ông để cho Trường ngủ, chiều tối tỉnh dậy, Trường gọi một tô phở, ăn xong, trả tiền, Trường lại đi lang thang ngoài đường.

Bây giờ Trường đang ngồi im lặng dưới chân một cây cầu, ánh mắt Trường nhìn mông lung ra bên ngoài, đối diện với cái chết mọi thù hận, danh vọng, đam mê, vật chất, tham vọng chẳng còn gì quan trọng nữa, vì khi đã chết rồi những điều đó không thể mang được theo sang thế giới bên kia.

Trường tự hỏi sau khi Trường chết đi, Trường sẽ được lên thiên đường hay xuống địa ngục, có lẽ Trường phải xuống địa ngục vì cả đời Trường đã làm sai quá nhiều chuyện, ông Trời không thể để Trường lên thiên đường vì nếu ai cũng sống như Trường lại được lên thiên đường, con người sẽ sống không có niềm vui, không có hạnh phúc.

Nghe Diễm nói muốn cho Trường một quả thận, trái tim Trường tan nát, Trường không thể nhận vì Trường không thật lòng với Diễm, trong người Diễm đang mang dòng máu của kẻ thù, Trường không thể chấp nhận dòng máu đó, không thể mang một bộ phận của kẻ mà Trường ghét trong người.

Nếu Trường nhận ơn cứu mạng của Diễm, Trường sẽ là kẻ có tội khi đẩy gia đình Diễm đến nông nổi này, có ơn phải trả, có thù phải báo là nguyên tắc sống của Trường, Trường mang ơn Diễm nếu không trả, Trường sẽ sống không yên, nhưng con mối thù với ông Hải, Trường phải giải quyết như thế nào, một người có lòng tự trọng cao như Trường, Trường thà chết còn hơn.

Trường biết cơ hội sống sót là rất thấp vì nhóm máu mà Trường đang mang rất ít người có, có lẽ ông Trời muốn Trường chết thật. Trường cay đắng nhận ra ai cũng phải bị quả báo cho những gì mà mình gây ra, ông Trời vốn rất công bằng, ông biết ai đang làm đúng, ai đang làm sai, một người chỉ biết có thù hận như Trường không đáng được nhận hạnh phúc.

Trường nhắm chặt mắt lại, hai dòng lệ chảy xuống, Trường đang đau khổ tột cùng, Trường mong trước khi chết, Trường có thể làm được một việc gì đó có ích, Trường sẽ gửi hết số tiền mà Trường có cho trại trẻ mồ côi mà ngày xưa Trường sống, Trường sẽ cố gắng làm được một điều gì đó cho mọi người, Trường rất sợ khi Trường chết đi không ai còn nhớ Trường là ai nữa, đúng là Trường chẳng còn ai cả, ngoài Hồng, Diễm, ông Đăng, còn ai nhớ Trường nữa, nhưng bây giờ Trường đã làm tổn thương họ, liệu họ nhớ Trường, có tha thứ cho Trường khi Trường chết đi không...??

Trường muốn trước khi chết, Trường sẽ quỳ gối xin Hồng tha thứ, Trường muốn làm một cái gì đó để bù đắp cho Hồng, muốn Diễm hiểu thật lòng Trường không hề muốn gia đình Diễm bị tan nát như bây giờ. Trường còn muốn làm nhiều thứ nữa, thời gian còn lại cho Trường làm những việc đó còn ngắn ngủi lắm, nếu Trường không muốn phải hối hận trước khi thực sự ra đi, Trường phải làm ngay bây giờ, phải thực hiện ngay hôm nay.

Trường đang hối hận, đang dần bị tẩm lòng lương thiện của Diễm cảm hóa, dơ hai bàn tay Trường cay đắng nhận ra đôi bàn tay này đã nhúng chàm rồi, đã thực sự hại gia đình Diễm, nếu ông Hải thực sự chết, nếu công ty Diễm thực sự bị mất vào tay người khác liệu Diễm có tha thứ cho Trường không, có lẽ là không.

Hoàn cảnh của Diễm bây giờ cũng chẳng khác gì gia đình Trường ngày xưa, ông Hải đã đẩy gia đình Trường vào cảnh túng bần, gián tiếp làm mẹ Trường phải tự sát vì thiếu nợ, khiến ông Đăng phần trí cũng chết theo, ông Hải đã biến một người cha mà Trường kính trọng thành một người tàn ác chỉ biết có hận thù, chỉ biết có chết tức.

Trường cảm tưởng Trường cũng không khác gì ông Hải, cũng đều là kẻ máu lạnh, độc ác như nhau cả. Trường không thể tha thứ cho ông Hải, không thể tha thứ cho ông tội hại chết mẹ mình, không thể tha cho ông tội làm tan nát gia đình Trường. Nhưng Trường lại tự hỏi sau khi trả được thù rồi, Trường có vui không, dù đã đi được nửa con đường, nhưng thứ mà Trường nhận được chỉ là một nỗi đau, một nỗi thống khổ, một sự hối hận không bao giờ tan.

Ông Hải đã thành công vì ông đã tạo ra được hai con người lạnh lùng, độc ác, đã biến cuộc sống của hai bố con Trường thành địa ngục. Cả tuổi thơ của Trường chỉ có hận thù, Trường ít khi cười, ngay cả yêu cũng không dám yêu vì Trường sợ làm tổn thương người ta, đến bây giờ khi đã thực sự yêu rồi, Trường lại sợ hãi phân vân không biết mình đang làm như thế có đúng không.

Bây giờ Trường đã sắp chết rồi thử hỏi thử hận còn có ích gì nữa, Trường chết đi mang theo bao nhiêu hối hận, bao nhiêu buồn đau, Trường không có một ngày được hưởng trọn vẹn hạnh phúc, không thật sự hiểu tình yêu thực sự là gì.

Trường chết đi mang theo tất cả nỗi đau trên thế gian này, cuộc sống của Trường khủng khiếp quá, Trường là một con thú cô độc, một kẻ khi chết đi chỉ có vài người đưa tiễn. Trường khóc như mưa, lần đầu tiên Trường mới cảm thấy sợ hãi như thế này, bóng tối xung quanh đang bao vây lấy Trường, Trường không thể tìm ra lối đi cho chính bản thân mình. Trường tự hỏi trước khi chết Trường có nên buông tay hay là nên tiếp tục trả thù.

*****

Cả đêm hôm qua Quân không về nhà, sau khi thăm hỏi ông Tùng, biết ông vẫn còn an toàn, Quân lái xe đi lòng vòng quanh thành phố.

Dù đã cố gắng tự nhủ không nghĩ đến Diễm nữa nhưng trái tim đã điều khiển tay lái, đầu óc, lí trí Quân trở nên trống rỗng. Quân lái xe đến nhà Diễm, đến khi giật mình nhìn lại, Quân đã đậu xe trước cổng nhà Diễm, nếu phải lúc khác thế nào Quân cũng bấm chuông cổng nhưng bây giờ Quân không muốn làm thế, càng ngày Quân càng hận Diễm, mối quan hệ thân mật giữa Trường và Diễm khiến Quân phát điên.

Ngồi một lúc lâu Quân lái xe về nhà, đúng ba giờ sáng. Quân tự mở cổng, lái xe vào sân, cả nhà Quân bây giờ chìm trong bóng tối, Quân thở dài một mội, hôm nay đúng là một ngày xảy ra quá nhiều chuyện, thần kinh của Quân chưa có lúc lại căng thẳng như lúc này, đầu Quân như muốn nổ tung. Quân muốn nhanh chóng kết thúc tất cả chuyện này, Quân không còn chịu đựng thêm được nữa, Quân đã chờ quá lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Cả đêm không ngủ được nên sáng hôm sau Diễm mệt mỏi, đi không buồn bước, từ khi về nước đã có quá nhiều chuyện xảy ra với Diễm, bây giờ Diễm gần như mất tất cả, gia đình, tài sản, ngay cả tình bạn Diễm cũng không thể giữ lại được cho mình, Diễm luôn coi Quân là một người bạn tốt, nay Quân cũng không thèm quan tâm đến Diễm nữa, đau khổ, buồn chán, Diễm chỉ muốn khóc.

Diễm là người có thói quen ăn sáng, Diễm có thể bỏ bữa trưa, bữa tối nhưng không bao giờ quên ăn sáng, hôm nay tâm trạng Diễm không được tốt nên Diễm không muốn ăn, vừa lo cho ông Hải, vừa lo cho Trường, vừa buồn vì Quân đang cư xử với Diễm rất lạ, chuyện công ty đang làm ăn thua lỗ, tất cả đang làm Diễm choáng váng, làm Diễm khó thở, Diễm đang bị một cái vòng luẩn quẩn, bí ẩn bao vây lấy xung quanh, Diễm không tài nào thoát ra được.

Việc đầu tiên Diễm làm khi vừa tỉnh dậy là gọi điện ngay cho Hồng, Diễm muốn cùng Hồng tiếp tục đi tìm Trường.

_ Chào chị, chị dậy chưa...??

Hồng đã dậy từ lâu, Hồng đang chuẩn bị đi ra ngoài.

_ Chị dậy rồi, còn em...??

_ Em đã dậy được một lúc rồi, hôm nay chị có thể cùng em đi tìm anh Trường được không...??

_ Chị cũng đang muốn đi, chị nghĩ hai chị em mình nên chia nhau đi tìm anh ấy thì hơn...!!

Diễm gật đầu.

_ Chị nói đúng, chị hãy đến những nơi anh ấy thường tới, còn em sẽ đến công ty xem hôm nay anh ấy có đi làm không...??

_ Cứ như thế nhé, chị cúp máy đây...!!

_ Có gì chị gọi điện cho em biết...!!

_ Chị đâu có biết số điện thoại của em...!!

Diễm đọc số điện thoại của Diễm cho Hồng lưu lại, sau đó cả hai tạm biệt nhau. Diễm nhanh chóng mặc quần áo, tranh thủ lúc còn sớm, Diễm đến thăm ông Hải, hôm nay Diễm có nhiều việc phải làm nên không thể ở bên cạnh ông cả ngày, ông quân gia cũng đã mệt rồi ông cần về nhà nghỉ ngơi.

Diễm đưa bà giúp việc đi cùng, sau khi thăm ông Hải xong, Diễm muốn đưa ông quân gia về nhà, bà giúp việc sẽ thay ông chăm sóc ông Hải.

Giống như mọi hôm, ông Hải không hề có dấu hiệu là sẽ tỉnh lại, lau người, lau mặt, lau tay cho ông Hải xong, thì thăm nói chuyện với ông một lúc, Diễm ra về.

Sau khi đưa được ông quân gia về nhà, Diễm phóng xe đến công ty của Quân, đây là lần đầu tiên Diễm chủ động đi tìm Quân, Diễm không hiểu vì sao

hôm nay Diễm lại làm như thế, phải chăng vì Quân là người bạn tốt duy nhất mà Diễm có hay còn vì một nguyên nhân nào khác.

Gửi xe, Diễm hỏi bác bảo vệ.

_Bác làm ơn cho cháu hỏi phòng giám đốc công ty ở lầu mấy...??

Ông bảo vệ quan sát Diễm thật kỹ.

_Cháu đến đây làm gì, cháu có hẹn trước với giám đốc không...??

Diễm mỉm cười.

_Cháu là bạn của anh ấy, cháu có chuyện muốn nói với anh ấy...!!

Thấy Diễm còn trẻ, lại ít tuổi, ông không hiểu mối quan hệ giữa Diễm và Quân là gì, nhưng con gái đến tìm Quân không phải là ít, vì giám đốc của ông vừa có tài, vừa đẹp trai nên có nhiều con gái đeo đuổi cũng không có gì lạ, ông tưởng Diễm cũng là một trong số các cô gái đó, đã nhiều lần ông bị Quân khiển trách vì cho họ vào nên ông cảnh giác bảo Diễm.

_Nếu cháu không có hẹn trước thì cháu nên về đi, bác không thể cho cháu vào được...!!

Diễm khỏ sở.

_Bác làm ơn đi, chuyện này quan trọng lắm, cháu phải nói ngay với anh ấy...!!

Ông bảo vệ lắc đầu cương quyết không cho Diễm vào.

_Bác đã nói không là không, bọn con gái các cô chỉ tìm cách tiếp cận cậu ấy, bác còn lạ gì nữa...!!

Diễm không biết ăn nói như thế nào cho phải, Diễm muốn Quân giải thích lý do tại sao Quân lại không nghe điện thoại của Diễm suốt ngày hôm qua, nếu vì giận Diễm nên Quân mới làm như thế, Diễm sẽ xin lỗi Quân, còn nếu Quân muốn cắt đứt tình bạn giữa hai người, Diễm đành chấp nhận vì không còn cách nào khác, Diễm nghĩ như thế cũng tốt, khoảng cách sẽ là liều thuốc giúp Quân quên Diễm đi, Diễm cũng không cần phải xin lỗi Quân nữa.

Nhìn tòa nhà cao tầng trước mặt, thở dài náo nức, Diễm quay gót đi về. Vừa lúc đó Quân cùng cô thư ký, trợ lý Kiên đi ra cổng, hôm nay công ty Quân có một dự án quan trọng nên Quân cùng với hai nhân viên của mình đi gặp đối tác.

Nhìn thấy Diễm, Quân sững người, Quân không hiểu Diễm đến đây làm gì. Diễm đang quay lưng bỏ đi nên không hay Quân đang đứng nhìn mình, đôi mắt Diễm đỏ hoe, hình như tình cảm của Diễm dành cho Quân đang dần thay đổi, ôm lấy đầu, Diễm thấy mình đã điên thật rồi, tại sao tình cảm của Diễm lại khó xác định như thế này, Diễm tự hỏi Diễm đang yêu ai thích ai, phải chăng Diễm đang tự lừa dối chính bản thân mình.

Quân định để cho Diễm đi, nhưng trái tim Quân không ngừng đập nhanh khi trông thấy Diễm, càng hận, càng muốn quên Diễm càng làm Quân yêu Diễm hơn, yêu và hận khiến Quân khổ đau, người con gái kia đã làm Quân có những lúc không còn biết mình là ai nữa, khi ở bên Diễm, Quân luôn cảm thấy hạnh phúc, vui cười, còn khi Diễm rời xa, Quân cảm thấy hụt hẫng, đau khổ, buồn chán, thất vọng, ghen tuông.

Nắm chặt tay, khuôn mặt lạnh lùng không một chút biểu cảm, Quân bảo hai nhân viên.

_Hai người ra xe trước đi, tôi có chuyện cần phải giải quyết một chút...!!

_Vâng...!!

Quân đi theo Diễm, bàn tay Diễm vừa cảm được vào chiếc nón bảo hiểm, Quân nắm chặt lấy, Quân khinh khỉnh hỏi.

_Cô đến đây làm gì...??

Diễm giật mình ngược mắt nhìn lên, thấy Quân vẫn bình an, Diễm thở phào nhẹ nhõm.

_Hôm qua em gọi điện cho anh mãi không được, em tưởng anh bị làm sao nên hôm nay em đến đây xem anh có bị làm sao không, thấy anh không sao em có thể yên tâm được rồi, chào anh...!!

Giật chiếc nón bảo hiểm trên tay Diễm, Quân tức giận hỏi.

_Cô chỉ có thể nói được như thế sau những gì mà cô đã gây ra cho tôi sao...??

Diễm mệt mỏi nói.

_Em đã xin lỗi anh rồi, sao anh cứ chấp em mãi thế, em hiểu bây giờ anh đang rất ghét em, hận em, em không xứng đáng làm bạn của anh. Anh yên tâm từ bây giờ em sẽ không gọi điện làm phiền anh, hay tìm gặp anh nữa, em sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của anh...!!

Quân cay đắng.

_Cô muốn được yên thân ở bên cạnh hắn chứ gì, cô nghĩ là tôi sẽ dễ dàng để cô làm điều đó à...??

Quá mệt mỏi, Diễm không muốn cãi nhau với Quân nữa, mở khóa xe, giật nón bảo hiểm trên tay Quân, Diễm muốn rời đi.

Quân tút chìa khóa xe máy của Diễm, cầm lấy tay Diễm, Quân nói.

_Cô đi theo tôi...!!

Hất tay Quân ra, Diễm tức giận.

_Anh làm ơn đừng có như thế mãi được không...?? Em không muốn cảm thấy có lỗi với anh, anh nên quên em đi...!!

Quân cười nhạt.

_Cô nói đúng, nếu tôi quên cô, cô sẽ dễ dàng làm những gì mà cô thích, nhưng xin lỗi, tôi lại thích kiểm soát cuộc đời cô, ngay cả cơ thể, trái tim, tất cả những thứ mà cô đang có tôi cũng muốn kiểm soát...!!

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt đầy đau khổ, mệt mỏi, hốc hác của Quân, hình như mấy ngày nay Quân không hề ngủ được.

Diễm lo lắng hỏi.

_Mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì với anh à...?? Sao trông anh mệt mỏi thế kia...??

Quân lại nắm chặt tay Diễm.

_Nếu cô lo lắng cho tôi, cô sẽ đi theo tôi chứ...??

Diễm từ chối.

_Em xin lỗi em không thể, em còn nhiều việc cần giải quyết...!!

_Ví dụ như bây giờ cô đang đi tìm Trường, đang muốn biết hắn đang ở đâu đúng không...??

Diễm vội hỏi.

_Anh biết anh ấy đang ở đâu à...?? Anh có thể nói cho em biết được không...??

Quân cười thật đều.

_Nếu cô muốn biết như thế, tôi có thể nói cho cô biết, nhưng cô phải đi theo tôi, còn nếu không, cô tự đi tìm đi...!!

Vì lo cho tính mạng và sức khỏe của Trường nên Diễm đành gật đầu đồng ý.

_Chỉ cần anh không lừa em, em sẽ đi theo anh...!!

_Cô nghĩ tôi đang đùa cô sao, nếu cô không tin tôi, cô có thể không đi...!!

Diễm không hiểu tại sao bây giờ Quân lại trở nên lạnh lùng và thù hận với Diễm như thế. Diễm biết tất cả là do lỗi của Diễm nên Diễm không trách Quân, Diễm chỉ trách Diễm không thể làm chủ được bản thân mình.

Mất một ngày lo lắng cho Trường đến không ăn, không ngủ được, Diễm biết cảm giác sắp mất đi người thân là gì, Diễm gật đầu.

_Em đi...!!

Quân cười nhạt.

_Nếu thế cô đi theo tôi...!!

Diễm ngập ngừng.

_Còn xe máy của em, làm sao em mang nó về nhà...!!

_Cô không phải lo, tôi sẽ bảo bác bảo vệ trông hộ cô cho đến khi cô về rồi lấy...!!

Diễm tò mò hỏi.

_Anh muốn em đi theo anh đến đâu...??

_Chưa gì cô đã hối hận rồi à...??

Diễm lúng túng.

_Em còn nhiều chuyện cần làm, sau khi tìm thấy anh Trường, em còn phải đến công ty....!!

_Tôi hiểu, cô yên tâm chuyện này không làm cô mất nhiều thời gian đâu...!!

Nắm lấy tay Diễm, lôi Diễm ra xe. Quân bảo cô thư kí.

_Em có thể ở nhà, vì cô gái này sẽ thay em đi cùng với anh...!!

Cô thư kí không vui, làm việc với Quân gần ba năm nay, không ngày nào là cô ta không nhìn lên Quân, cô ta luôn ao ước được cùng Quân đi công tác xa, được cùng Quân có thời gian riêng tư với nhau, phải khó khăn lắm cô ta mới có được một cơ hội không hiểu tại sao cô gái lạ hoặc này lại dám chen vào.

Cô ta ngập ngừng.

_Nhưng em đã chuẩn bị hết rồi, em nên đi theo anh thì hợp lí hơn, cô ấy là người mới em sợ cô ấy sẽ không biết gì...??

Chia tay, Quân bảo.

_Em đưa hợp đồng đã soạn sẵn cho anh...!!

Mặc dù không vui, không muốn đưa nhưng lệnh của sếp, cô ta không thể không làm theo.

Trước khi đưa cho Quân, cô ta nhìn Diễm trừng trừng, Diễm cảm thấy ớn lạnh, ánh mắt của cô ta sắc quá, nghe qua đối đáp của hai người, Diễm đã hiểu được phần nào, sợ Quân mang theo mình vì công việc của công ty, Diễm vội nói.

_Chị ấy nói đúng, em không hiểu gì đâu, em đi về đây....!!

Diễm quay gót định đi về, Quân quát.

_Cô vừa nói gì cô còn nhớ không...??

Diễm ngập ngừng.

_Nhưng em có hiểu gì về công việc kinh doanh của công ty anh đâu, em đi theo anh chỉ làm anh thêm vướng víu, chị ấy là thư kí của anh, chị ấy sẽ hiểu hơn em, anh mang theo chị ấy là hợp lí rồi....!!

Quân nhếch mép.

_Tùy cô, nếu cô không muốn biết hần ở đâu thì cô cứ ở nhà, tôi không ép...!!

Diễm cúi.

_Anh đừng dờ giọng đe dọa em, thế mà có lúc em tưởng anh là bạn tốt của em...!!

Quân mai mỉa.

_Sau khi bị cô đâm lên sau lưng, tôi không còn muốn làm bạn của cô nữa. Lẽ ra điều này cô phải hiểu hơn tôi chứ....??

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Gồng mình vì tức, nếu không phải vì Quân biết Trường ở đâu thì đừng hòng Diễm đi cùng với Quân. Không còn cách nào khác, tự mở cửa xe, Diễm trèo vào trong.

Thấy Diễm đã chịu lên xe, đôi mắt Quân ánh lên những tia nhìn khác thường, trong đầu Quân vừa tính toán nên làm gì với Diễm.

Quân bảo Kiên.

_ Cậu lên xe đi...!!

_ Vâng...!!

Ba người lái xe đi bỏ lại mình cô thư kí đứng chờ vợ một mình trước cổng công ty, mặt cô ta hầm hầm tức giận, cô ta dậm chân xuống đất khiến mọi người xung quanh phì cười.

Trên đường đi, Diễm bị Quân chen sát vào người, vừa xấu hổ, vừa giận. Diễm cúi.

_ Anh không thể ngồi xích ra chỗ khác được à, ghế xe còn rộng, sao anh phải chen em vào tít thành xe thế này...??

Quân lạnh lùng không nói gì, Diễm cố đẩy Quân ngồi xích ra, Quân lại chen Diễm chặt hơn. Diễm khổ sở.

_ Anh làm ơn, em sắp không chịu được nữa rồi...!!

Quân vẫn không nói gì, bực mình, Diễm bảo tài xế.

_ Anh dừng xe cho em xuống...!!

Quân ra lệnh.

_ Lái xe đi, lúc nào tôi bảo dừng thì dừng, cậu đã nghe rõ chưa...??

_ Vâng...!!

Hết chịu nổi, Diễm hét.

_ Anh đang làm gì thế, anh có biết là anh quá đáng lắm không hả...??

Cúi sát mặt Diễm, tay nâng cằm Diễm lên, Quân gần giọng.

_ Cô mà còn la ó, hay hét như thế nữa, cô sẽ nhận được một bài học thích đáng, tốt nhất là cô nên im đi thì hơn...!!

Tài xế, trợ lý Kiên ngồi như đít, họ nói chuyện vui vẻ với nhau coi như không có chuyện gì xảy ra. Diễm vừa ngại, vừa xấu hổ, vừa tức, cô kêu hai người kia, họ cũng coi như Diễm không hề tồn tại, Diễm đành nhắm mắt ngồi im.

Mặc dù trong lòng nguyên rủa Quân không tiếc lời, nhưng Diễm không dám nói gì, vì càng ngày Quân càng đáng sợ, Quân không còn là chàng trai đáng yêu mà Diễm biết nữa, Diễm cũng lờ mờ nhận ra ngay cả Trường cũng thế, cả hai người đàn ông đều mang quá nhiều bí ẩn, mang quá nhiều bí mật, Diễm không tài nào hiểu được, một cô gái đơn giản như Diễm không thể nghĩ được chuyện gì quá sâu xa, lại càng không hiểu đường đời của con người phức tạp như thế nào.

Quân ngã người ra sau ghế, nhắm mắt, Quân cố dỗ giấc ngủ, ở bên Diễm thế này Quân cảm thấy mình đã sở hữu được một thứ gì đó quý giá, Quân không còn phải lo lắng, tự hỏi xem bây giờ Diễm và Trường đang làm gì hay đang nói gì với nhau nữa.

Cả đêm hôm qua Diễm chỉ chợp mắt được một chút, từ khi nhà Diễm xảy ra nhiều chuyện, Diễm không có đêm nào được ngủ ngon giấc, ngồi trên xe khiến mắt Diễm díp lại, chưa đầy ba mươi phút sau khi Quân nhắm mắt, Diễm chìm sâu vào giấc ngủ.

Diễm vốn trẻ con, dễ giận rồi lại dễ quên, đầu Diễm dựa vào vai Quân. Quân mặc dù nhắm mắt nhưng không thể ngủ được, đầu Quân lúc nào cũng căng thẳng, cũng phải tính toán nhiều chuyện nên không được yên.

Diễm ngủ quá say nên không biết gì cả, nhìn Diễm ngủ trên vai mình, môi Quân khẽ nở một nụ cười rồi lại tắt ngay.

Lẽ ra Quân, Kiên và cô thư kí sẽ đi máy bay nhưng vào phút chót, Diễm xuất hiện, Quân lại thay đổi kế hoạch, Quân muốn đi xe ô tô đến đó, từ thành phố Quân sống đến nơi Quân hẹn đối tác chỉ mất hai tiếng đi xe.

Vòng tay ra sau lưng Diễm, Quân ôm lấy Diễm, hai tiếng sau khi xe đến nơi, Diễm vẫn còn ngủ ngon, do đã đặt phòng từ trước nên tài xế lái xe thẳng đến khách sạn.

Quân nhìn Diễm, hai người chưa bao giờ hẹn hò cũng như chưa bao giờ có thời gian riêng tư bên nhau như Diễm và Trường, Diễm và Trường đã có gần cả tháng đi công tác cùng nhau, trong thời gian đó hai người đã làm những gì, nói những gì, Quân không biết được, chỉ cần nghĩ đến cảnh hai người luôn ở bên nhau, luôn làm mọi chuyện cùng nhau khiến Quân phát điên lên vì ghen. Quân quyết định Quân phải làm một điều gì đó để giữ Diễm ở bên Quân mãi mãi, Quân không thể nhường Diễm cho Trường, Quân không làm được.

Không muốn đánh thức Diễm dậy, Quân bảo Kiên.

_ Cậu gọi điện cho Hồng, cậu nói cho cô ấy biết Trường hiện giờ đang ở đâu...!!

Kiên cười.

_ Vậy là anh không có ý định cho Diễm được về nhà sớm...??

Quân nhếch mép đáp.

_ Cậu nghĩ tôi sẽ dễ dàng cho hai người bọn họ được ở bên nhau sao...?? Nếu không phải vì cô ấy tôi đã không phải khổ sở như thế này...!!

Kiên lo lắng.

_ Nhưng em sợ cô ấy sẽ đòi về, anh không thể giữ cô ấy ở đây nếu như cô ấy không muốn...!!

_ Cậu nói đúng, nhưng cậu đừng lo tôi sẽ có cách...!!

Nheo mắt, Kiên nói.

_ Chúc anh may mắn...!!

_ Cậu đi vào nhận chìa khóa phòng đi...!!

_ Vâng...!!

Lẽ ra thuê ba phòng như dự định ban đầu nhưng bây giờ chỉ còn lại hai. Quân dự định làm gì Diễm chỉ có mình Quân biết. Bế Diễm vào phòng, đặt Diễm lên giường, đắp chăn cho Diễm xong. Quân thì thào.

_ Cô tưởng rằng tôi sẽ chấp nhận chỉ đơn giản làm bạn của cô thôi à, cô còn chưa biết cô sẽ phải làm gì để bảo vệ những người mà cô thương yêu đâu, cô nên chuẩn bị tinh thần từ bây giờ đi, vì tôi càng hận cô, tôi càng muốn biến thế giới xung quanh cô thành địa ngục, cuộc sống của tôi vì cô cũng đã không còn hạnh phúc, bình yên như trước nữa, cô nên hiểu vì ai mà tôi thành ra thế này...!!

Diễm vẫn còn ngủ say nên không biết gì, lấy quần áo, Quân đi vào phòng tắm, sau khi tắm xong, mặc áo choàng tắm, lau khô tóc, Quân gọi một tách cà phê, vừa uống cà phê, Quân vừa đọc hợp đồng của công ty, chiều nay Quân phải gặp một đối tác người nước ngoài.

Hẹn gặp ở thành phố biển đầy mộng mơ này, Quân cũng không có hứng thú gì nhưng nay có Diễm đi cùng, Quân đã tính toán nên làm gì trong thời gian hai người còn ở đây.

Đúng một giờ chiều Diễm mới tỉnh dậy, sau một giấc ngủ ngon tinh thần Diễm thật sáng khoái, mở mắt, mặt Diễm đỏ bừng, thấy Quân đang ngủ ngon bên cạnh, Diễm hoảng hốt, đôi mắt Diễm quan sát khắp căn phòng.

Nhận thấy căn phòng này hoàn toàn xa lạ, đồ đạc xung quanh cũng không phải của nhà Diễm. Diễm vừa xấu hổ, vừa ngượng, vừa giận, Diễm hét Quân thật to.

_ Sao anh dám ngủ ở đây hả...??

Không mở mắt, Quân bảo Diễm.

_ Cô có thể hét nhỏ được không, tai tôi vì cô đang bị điếc hết cả rồi...!!

Diễm vùng dậy, định nhảy xuống giường, rất nhanh Quân nằm đè lên người Diễm, mặt Diễm trắng bệch, mồ hôi bắt đầu tuôn ra, tay chân đông cứng, Diễm lắp bắp.

_ Anh...anh định làm gì thế...??

Nắm chặt hai tay Diễm, cúi gần sát mặt Diễm, Quân cười khẩy.

_ Cô không thấy cô hỏi câu này hơi bị thừa à, tôi và cô đang nằm trên giường, trong hoàn cảnh như thế này cô nghĩ tôi có thể làm được gì...??

Mặt Diễm đỏ hoe, hai dòng lệ lăn dài trên má, thấy Diễm khóc, Quân cúi.

_ Chắc là bây giờ cô đang mong người đang ở bên cạnh cô là Trường đúng không, thật không may cho cô tôi không phải là hắn, vĩnh viễn không bao giờ phải...!!

Hai hàm răng Quân nghiến chặt, đau khổ, ghen tuông, bất lực khiến Quân phát điên. Cảm giác vĩnh viễn không bao giờ có được trái tim của Diễm khiến lồng ngực Quân nghẹn ứ, khiến trái tim Quân đau đớn.

Thấy Quân kích động, Diễm run rẩy sợ hãi.

_ Anh đừng làm em sợ, làm ơn để cho em đi...!!

Quân quát.

_ Cô đi đâu, cô muốn về với hán đúng không...??

Diễm vội lắc đầu.

_ Anh đừng hiểu lầm, em lo cho anh ấy vì anh ấy đang bị bệnh, không phải anh hứa là nếu em đi theo anh, anh sẽ nói cho em biết anh ấy ở đâu, sao bây giờ anh lại lừa em...!!!

Giọng Quân thật đều.

_ Nếu cô để tôi hôn cô, tôi sẽ nói cho cô biết, còn nếu không, cô không những không rời khỏi được nơi đây, cô cũng không thể cấm tôi hôn cô, thế nào cô có đồng ý không...??

Mặt Diễm từ màu trắng biến sang màu đỏ, sao trên đời lại có một yêu cầu kì lạ như thế, thật là vô lí, Diễm cố đẩy Quân xuống nhưng vô ích, Diễm càng cố cựa quậy, Quân càng đè Diễm xuống giường hơn, vừa đau, vừa mệt Diễm đành chịu thua.

Diễm khóc nức nở, từ bé đến giờ chưa có ai bắt nạt Diễm như Quân, chưa có ai làm cho Diễm sợ hãi như bây giờ, có lẽ ngay cả khi đối diện với cái chết, Diễm cũng không sợ như bây giờ.

Quân nhú mày.

_ Cô chỉ biết khóc thôi à, sao cô không nói gì đi...??

Diễm im lặng không đáp, Quân cười thật to.

_ Xem ra cô đúng là rất gan dạ, nhưng cô yên tâm đến một lúc nào đó dù cô có không muốn cũng không được, còn bây giờ tôi không muốn làm gì cô. Cô nên đi tắm rửa, ăn cơm, sau đó tôi có việc cần nhờ cô làm...!!

Quân đi xuống giường, mở tủ Quân lấy một bộ quần áo, đưa cho Diễm. Quân dặn.

_ Cô nên tắm nhanh lên, tôi không chờ được lâu đâu, nếu cô bắt tôi phải chờ, cô đừng trách tôi...!!

Nói xong Quân bỏ đi, Diễm chết lặng, quá sợ hãi, Diễm không nhắc nổi thân hình. Quân đáng sợ quá, ôm lấy mặt, Diễm nức lên.

Nhìn chiếc váy màu hồng nhạt để trên giường, Diễm không hiểu Quân đưa Diễm đến đây làm gì, tại sao Quân lại đối xử với Diễm như thế.

Tức giận, phẫn nộ, uất ức, Diễm muốn thuê xe về nhà, Diễm cũng không biết Diễm đang ở đâu nữa, nhưng chỉ cần thoát ra khỏi cái khách sạn này, Diễm có thể hỏi mọi người sống ở đây.

Run rẩy, Diễm đi ra cửa, khi cánh cửa vừa mở ra, Quân đang đứng dựa người vào lan can, hai tay đút vào túi quần, thấy Diễm muốn trốn, Quân lạnh lùng hỏi.

_ Cô định đi đâu...??

Diễm lắp bắp.

_ Em muốn về nhà...!!

_ Cô chưa làm xong yêu cầu của tôi đã vội bỏ cuộc rồi à...??

_ Anh còn muốn em làm gì cho anh nữa...??

_ Cô nôn nóng làm gì, tôi yêu cầu cô đi tắm, thay quần áo, cô đã làm chưa...??

_ Em...!!

Quân quát.

_ Cô còn không nhanh lên đi, hay là cô muốn tôi tắm, thay quần áo cho cô...!!

Vội ôm lấy người, đóng dầm cửa lại, Diễm sợ hãi. Diễm thấy mình bây giờ không khác gì tù nhân của Quân, làm gì, đi đâu cũng phải xin phép, cũng phải nghe theo lệnh của Quân.

Diễm ngoảnh quanh căn phòng, Diễm muốn xem có chỗ nào để trốn không, thật đáng tiếc căn phòng này có cửa sổ nhưng lại được gắn nhiều thanh sắt, Diễm phỏng đoán.

_Chắc phòng tắm phải có cửa sổ cho mình trốn...??

Diễm vội mở cửa phòng tắm, căn phòng được xây kín mít, nhìn chiếc váy trên tay, Diễm kêu khổ.

_Sao ai cũng muốn ép mình làm theo ý của họ là thế nào, mình là con rối hay sao, đúng là tức chết...!!

Diễm còn đang ngây người không biết nên làm gì, nghe lời hay không nghe lời, đứng ngoài cửa phòng tắm, Quân giục.

_Cô làm gì mà lâu thế, có phải cô muốn tôi giúp cô đứng không...??

Tướng Quân sắp xong vào, Diễm vội đáp.

_Không cần, em có thể tự lo được...!!

_Cô nên nhanh lên, tôi cho cô mười phút...!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Chưa đầy mười phút, Diễm từ trong phòng tắm bước ra ngoài, Quân nhìn Diễm không chớp, cổ kìm nén xúc động, Quân nói.

_Chúng ta đi ăn thôi...!!

_Nhưng em không muốn ăn...!!

_Cô có đi không...??

Diễm cúi.

_Em có làm gì anh đâu mà anh luôn tìm cách bắt nạt em là thế nào, em nói em không muốn đi, anh đi ăn một mình đi...!!

Nắm chặt lấy tay Diễm, Quân gần giọng.

_Cô có chắc là cô muốn làm thế không...??

_Tại sao lại không...??

Nghe câu nói đầy ương bướng của Diễm, hết chịu nổi, đẩy Diễm ngã lên giường, lần này Quân cũng không cần biết Diễm có muốn hay không, Quân hôn Diễm, Quân hôn khắp mặt Diễm, hai bàn tay ôm chặt lấy Diễm. Mắt mở to đầy sợ hãi, Diễm không thở được, cũng không kêu lên được tiếng nào, chỉ có nước mắt là không ngừng rơi.

Thấy Diễm khóc, Quân cũng không đành lòng làm Diễm phải đau, bây giờ Quân không có lý do gì bắt Diễm phải ở bên cạnh Quân. Quân muốn khi nào thực sự có thể làm được điều đó thì dù Diễm có muốn chạy trốn, có muốn không ở bên cạnh Quân cả đời của cũng không được.

Buông Diễm ra, kéo Diễm đứng dậy, Quân nói.

_Chúng ta đi ăn thôi...!!

Quá phần uất, Diễm dơ tay lên. Nắm chặt lấy tay Diễm, ôm ngang eo Diễm, Quân đe dọa

_Nếu em mà đánh tôi, tôi sẽ không kiềm lòng được nữa đâu, lúc đó nếu có xảy ra chuyện gì mong em đừng trách tôi...!!

Nước mắt trào dâng, Diễm cảm phần.

_Sao anh lại đối xử với tôi như thế, anh có biết là anh tàn nhẫn lắm không...??

_Nếu so với những gì mà em gây ra cho tôi, thì có lẽ em còn chưa thấu hiểu hết được đâu...!!

Không nói gì nữa, Quân kéo Diễm đi xuống lầu, cả hai còn chưa biết nên ngồi bàn nào, Loan đến.

Vì Quân luôn tránh mặt Loan nên không còn cách nào khác, Loan đành phải chủ động đi tìm Quân, nhân chuyến công tác này, Loan muốn có thời gian

được ở bên Quân nhiều hơn.

Thấy Quân, Loan tươi cười chào.

_Chào anh...!!

Nụ cười trên môi Loan vụt tắt khi thấy Quân đang đi cùng Diễm. Loan chưa bao giờ gặp Diễm nên không hiểu Diễm và Quân thực sự có quan hệ gì.

Nếu mọi lần gặp Loan, Quân cảm thấy khó chịu thì hôm nay Quân lại vui vẻ chào Loan.

_Chào em, em có việc ở thành phố này à...??

_Anh quên là công ty của gia đình em cũng có chi nhánh ở đây sao...??

Quân cười.

_Đúng là anh đăng trí thật, công ty gia đình em lớn như thế nên một thành phố có tiềm lực về kinh tế như thế này làm sao không có chi nhánh của công ty nhà em...!!

Chỉ vào Diễm, Loan tò mò hỏi.

_Cô gái này là ai...??

Diễm chưa kịp nói gì, Quân trả lời ngay.

_Đây là Diễm, cô ấy là bạn của anh...!!

Loan quan sát Diễm từ đầu xuống chân, Loan cảm thấy ghen với Diễm, tuy nói là bạn nhưng tại sao Quân đi công tác lại mang theo cô gái này làm gì, nếu chỉ đơn giản là bạn, Quân cũng không cần phải nắm tay, cũng không cần phải tỏ ra thân mật với Diễm như thế kia, không lẽ cô gái này có thể giúp được Quân trong hợp đồng sắp tới. Càng nghĩ, Loan càng tò mò muốn biết mối quan hệ thật sự giữa Quân và Diễm là gì.

Loan mặc dù không vui nhưng vẫn gượng cười.

_Chào em, chị là Loan...!!

Diễm gật đầu chào lại.

_Chào chị...!!

Thấy Quân giới thiệu mình chỉ là bạn, trong lòng Diễm cảm thấy có hơi hụt hẫng một chút nhưng như thế cũng hay, nếu Quân đã chấp nhận được sự thật Quân và Diễm chỉ là bạn thì Diễm có thể yên tâm ra đi khi bố Diễm tỉnh lại, dù công ty còn hay mất, Diễm cũng muốn đi, ở đây mang lại cho Diễm quá nhiều đau khổ, mất mát, sợ hãi, Diễm không thể chịu đựng hơn được nữa.

Mặc dù nói chuyện với Loan nhưng ánh mắt của Quân lại nhìn Diễm không rời, Quân muốn biết khi Quân vui vẻ với một người phụ nữ khác, Diễm sẽ có phản ứng như thế nào, thấy Diễm vẫn bình thản như không có chuyện gì, lòng Quân càng đau, càng hận Diễm hơn. Quân cười nhạt, nếu đã đẩy nhau vào hoàn cảnh này thì Diễm cũng đừng trách Quân làm gì quá đáng với Diễm.

Lấy lại tinh thần rất nhanh, Quân mỉm cười bảo Loan.

_Em đi ăn cùng bọn anh chứ...??

Loan cười.

_Vâng...!!

Cả ba chọn một bàn giữa quán, Diễm không có tâm trạng ăn uống nên chỉ gọi đúng một đĩa mỳ ý, một ly sinh tố trái cây, Diễm ăn như mèo, vừa ăn Diễm vừa thờ dài, suốt bữa ăn Quân và Loan nói hết chuyện này đến chuyện kia, họ lơ Diễm đi, tai Diễm ù đặc, Diễm cũng không quan tâm họ nói gì với nhau, Diễm chỉ muốn nhanh thoát ra khỏi đây.

Miệng cười đùa vui vẻ với Loan nhưng tâm trí Quân đề cả vào Diễm, thấy Diễm không ăn được, Quân lo lắng hỏi.

_Cô không thích món này à...?? Nếu cô không thích cô có thể gọi món khác...!!

Diễm thấy Quân đang định biến mình thành trò hề, từ lúc gặp mặt Loan, Quân luôn cười đùa vui vẻ với Loan, Quân lơ Diễm đi, bây giờ lại hỏi han quan tâm, quá tức, Diễm cay đắng đáp.

_Tôi ăn được hay không cũng không có liên quan gì đến anh...!!

Kéo ghế, đứng dậy, Diễm nói.

_Xin phép, em đi vệ sinh một chút...!!

Nói xong, Diễm bỏ đi luôn. Diễm đang lo lắng cho Trường, lo sợ cho ông Hải, lo công ty xảy ra chuyện, bao nhiêu nỗi lo đang dồn dập vây lấy Diễm. Dù không muốn khóc nhưng hành động của Quân hôm nay khiến Diễm tủi thân, sợ hãi, nước mắt Diễm lăn dài trên má. Sau chuyện này Diễm không còn muốn gặp lại Quân nữa.

*****

Sau khi nói chuyện điện thoại với Diễm xong, Hồng phóng xe đến nhà Trường, dù lòng tự nhủ là sẽ không bao giờ đặt chân đến đây nhưng sau một đêm suy nghĩ kỹ, Hồng không còn muốn tránh mặt Trường nữa, nếu có thể khiến Trường vì cảm thấy có lỗi với Hồng, Trường chịu đi phẫu thuật thì đó là một lý do tốt nhất mà Hồng có thể nghĩ ra được vào lúc này.

Hồng thấy nhà Trường vẫn đóng kín cổng như hôm qua, điều này có nghĩa là cả đêm hôm qua, Trường cũng không về nhà, lo lắng bất an, đau khổ, nước mắt Hồng rơi từng giọt xuống đất.

Mở cổng, dắt xe vào sân, Hồng ngồi im lặng nghe tiếng gió thổi, nghe lòng mình tan nát, chưa bao giờ Hồng được nếm trải cảm giác được yêu là gì, Hồng chỉ yêu đơn phương Trường trong tám năm, tám năm đợi chờ trong vô vọng, Hồng đã mất mát, đã khóc quá nhiều, nhìn tuổi xuân của mình ngày càng trôi đi trong khi tình yêu không bao giờ có được, Hồng đau đớn chỉ còn biết khóc.

Hồng gục mặt xuống gối, quá mệt mỏi, Hồng không còn muốn đi đâu nữa, nếu có thể chết trong lúc ngủ, Hồng ước Hồng có thể ra đi như thế.

Hồng ngủ quên trước cửa nhà Trường, nơi đây đã cho Hồng những ngày tháng hạnh phúc khi được cùng Trường ăn cơm, nói chuyện vui đùa, nhưng cũng chính tại nơi đây, Hồng đã đánh mất đời con gái, mất niềm tin, hy vọng vào tình yêu, hạnh phúc.

Sau một đêm lang thang ngoài đường, cuối cùng Trường cũng về nhà, hôm nay công ty Trường có buổi kí kết hợp đồng, Trường không thể không có mặt, vì buổi kí kết hôm nay quyết định công ty Hải Thịnh có còn tồn tại được nữa hay không, cũng quyết định Trường có chịu buông tay không trả thù nữa không.

Cuối cùng sau nhiều tính toán, Trường vẫn quyết định trả thù, vì chỉ có trả thù Trường mới sống yên cho đến lúc Trường phải ra đi, chỉ có trả thù Trường mới đảm bảo Diễm không sao, còn ông Hải, Trường không còn sức để quan tâm nữa, dù ông sống hay chết cũng không có liên quan gì đến Trường.

Thấy chiếc xe của Hồng, đôi mắt Trường tối lại, khuôn mặt tái xám, hành động tội lỗi tội hôm nào lại hành hạ lương tâm Trường. Trường không có dũng khí đối mặt với Hồng, mặc dù mong muốn Hồng xuất hiện trước mặt Trường toàn vẹn, bình an, Trường có thể để cho Hồng muốn làm gì Trường cũng được nhưng khi gặp được mặt Hồng rồi, Trường lại thấy mình hèn yếu, lại thấy mình không có đủ tự tin để làm điều đó, chỉ cần nghĩ đến ánh mắt oán hận, giọt nước mắt đau khổ của Hồng là Trường lại muốn đi.

Trường đứng lặng nhìn Hồng ngủ, Trường muốn chạy lại ôm lấy Hồng, muốn nói ngàn câu xin lỗi nhưng Trường không dám. Trường cảm ơn trời phạt vì Hồng không sao, Hồng đến tìm Trường thế này khiến Trường càng cảm thấy có lỗi với Hồng hơn.

Vì không muốn gặp Hồng nên Trường bỏ đi. Hồng ngủ say nên không biết gì. Hồng ngủ cho đến khi tiếng chuông điện thoại làm Hồng giật mình thức giấc, tưởng Trường về, Hồng đứng bật dậy, ngó quanh không thấy Trường đâu, căn nhà vẫn im ắng như trước, Hồng buồn bã, mở điện thoại, thấy số lạ, Hồng định không nghe máy nhưng linh cảm có chuyện nên cuối cùng Hồng hỏi.

_Ai đấy...??

Giọng Kiên vang lên.

_Cô có phải là Hồng không...??

_Vâng, là tôi đây. Anh là ai...??

_Tôi là trợ lý của anh Quân...!!

Nghe nhắc đến Quân, Hồng kinh ngạc.

_Anh Quân có chuyện muốn nhờ tôi à...??

_Anh ấy dặn tôi gọi điện báo cho cô biết Trường hiện giờ đang ở đâu...!!

Nghe Kiên biết Trường đang ở đâu, quá vui mừng, Hồng vội nói.

_Anh làm ơn nói nhanh đi, hiện giờ anh ấy đang ở đâu...??

_Công ty Hải Thịnh có buổi kí kết hợp đồng lúc ba giờ chiều, cô cứ tới là sẽ gặp anh ta thôi...!!

_Cảm ơn anh...!!

_Không có gì...!!

Xem ra Quân rất hiểu Trường, nên đoán dù Trường có bỏ đi đâu cũng không bao giờ quên mục đích của mình. Còn Diễm, quá ngây thơ nên không thể đoán biết được việc này, nếu Diễm có thể đoán được, Diễm đã không phải khổ sở như bây giờ.

Đã biết có thể tìm được Trường ở đâu, Hồng yên tâm ra về, cả ngày hôm qua, sáng hôm nay chưa đến cửa hàng nên Hồng tranh thủ thời gian từ bây giờ cho đến ba giờ chiều, Hồng lái xe đến cửa hàng, Hồng muốn kiểm tra tình hình bán hàng, kiểm tra hàng hóa xem có phải nhập thêm hay điều chỉnh lại thứ gì không.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

Diễm nói là Diễm muốn đi vệ sinh nhưng thực ra Diễm muốn đi tản bộ ở bên ngoài, mồm mê điện thoại trong tay, không dẫn được lòng, Diễm gọi điện cho Hồng.

Hồng đang làm việc tại cửa hàng, do đông khách nên Hồng phải phụ mấy nhân viên tư vấn quần áo cho khách.

Thấy Diễm gọi, Hồng nghe máy.

_Chào chị, chị đã tìm được anh Trường chưa...??

Hồng ngập ngừng nửa muốn nói cho Diễm biết nửa lại không muốn.

_Chị cũng không biết là có thể gặp được anh ấy không nữa...??

Diễm nhú mày.

_Chị nói nghe khó hiểu quá, chị có thể giải thích rõ được không...??

_Chiều nay công ty em có buổi kí kết hợp đồng với công ty khác đúng không...??

_Vâng...!!

_Lúc này anh Quân có cho trợ lí gọi điện báo cho chị biết là chị có thể gặp được anh Trường ở công ty em vào lúc ba giờ chiều nay, chị không hiểu là anh ấy có lừa chị hay không...??

Diễm vò đầu, đúng là Diễm ngu thật, Trường là một người luôn tận tụy với công việc, không khi nào Trường bỏ ngang công việc như thế nhưng cũng không thể trách Diễm, vì Diễm nghĩ một người sắp chết như Trường, tâm trạng bất ổn, lo lắng, sợ sệt làm gì còn tâm trí lo nghĩ đến chuyện khác nữa.

Thở hắt ra một hơi, Diễm nói.

_Em nghĩ chị có thể gặp được anh ấy ở công ty vào ba giờ chiều nay, một người yêu công việc như anh Trường, anh ấy sẽ không từ bỏ công việc vì bất cứ một lí do gì đâu...!!

_Nếu đúng như em nói thì em nên đi gặp anh ấy đi, chị không thể đi được...!!

Diễm kêu khổ.

_Em còn ở anh ấy xa hơn cả chị, chị có biết là em cách xa thành phố bao nhiêu cây số không...??

_Bây giờ em đang ở đâu...??

_Thành phố biển...!!

Hồng kêu lên.

_Em đến đó làm gì, em bảo chị là em sẽ đến công ty tìm anh Trường, sao bây giờ em lại ở một nơi xa xôi như thế...??

Diễm thở dài.

_Mong chị thông cảm, không phải là do em muốn mà là do em bị ép phải đến đây. Chị đến gặp anh ấy đi chị nhé, em tin là chị có thể thuyết phục được anh ấy đồng ý đi phẫu thuật....!!

Hồng im lặng không đáp, mặc dù lo lắng cho Trường như thế nhưng Hồng vẫn chưa có dũng khí đối diện với Trường, sau sự việc xảy ra tối hôm đó. Lúc chưa tìm được Trường, Hồng lo sợ không yên đến khi biết Trường đang ở đâu, Hồng lại không muốn gặp.

Thấy Hồng không nói gì. Diễm vội hỏi.

_Chị có sao không...??

Hồng thờ dài.

_Chị không sao....!!

_Chị đừng nghĩ ngợi gì nhiều, điều quan trọng bây giờ là lo cho sức khỏe của anh Trường, sau khi anh ấy khỏi rồi, nếu anh ấy làm gì có lỗi, hay khiến chị bị tổn thương chị có thể xử lý anh ấy sau....!!

_Chị biết nhưng mà....!!

_Thôi mà chị, anh ấy sắp chết rồi, điều này quan trọng hơn mọi thứ đúng không chị...??

Nghe Diễm nói Trường sắp chết, gạt lệ trên má, hít thở thật sâu, thở ra, Hồng đáp.

_Em yên tâm, chiều chị sẽ đi tìm anh ấy....!!

_Cảm ơn chị....!!

Nói chuyện với Hồng thêm vài câu nữa, Diễm cúp máy. Lang thang một mình khiến Diễm buồn chán, ý nghĩ đón xe đi về chưa có lúc nào lại bùng lên dữ dội trong đầu Diễm như bây giờ, nhưng không may cho Diễm, Quân không thể buông tha cho Diễm dễ dàng như thế.

Kiên tươi cười hỏi.

_Cô không vào ăn cơm cùng sếp và cô Loan nữa sao...??

Diễm giật mình quay lại, thấy Kiên, Diễm nhăn mặt.

_Anh đi theo em à...??

Kiên gật đầu xác nhận.

_Đúng thế, sếp bảo tôi đi theo cô....!!

Diễm cúi.

_Anh ta thật quá đáng, em có phải là tù nhân của anh ta đâu....!!

_Xin lỗi vì làm cô khó chịu nhưng lệnh của sếp tôi không thể không tuân theo....!!

_Anh không cần phải đi theo em vì em không trốn đâu mà anh sợ....!!

Kiên thở hắt ra một hơi.

_Anh có nhiệm vụ phải đi theo em, mong em thông cảm....!!

Diễm tức điên người.

_Sao lại có cái lệnh vô lý như thế, em có phải là tội phạm đâu mà anh cần phải đi theo em....!!

Kiên im lặng không đáp, vừa tức vừa bực, đi dạo mà Kiên cứ đi kè kè bên cạnh khiến Diễm mất hết cả hứng thú. Không còn cách nào khác, Diễm đành chấp nhận Kiên là vệ sĩ và quân gia bất đắc dĩ của mình.

Diễm cùng Kiên đi dạo khắp bãi biển, Diễm nhanh chóng quên đi cảm giác khó chịu, đứng trước biển rộng, đứng trước màu xanh tuyệt đẹp, không khí thoáng mát, trong lành thế này, tâm hồn Diễm lắng lại.

Mệt mỏi, Diễm ngồi xuống. Kiên đứng bên cạnh, hai tay đút vào túi quần, trông Kiên như đang suy nghĩ chuyện gì dữ lắm.

Kiên ngập ngừng nói.

_Cô có biết là sếp rất yêu cô không...??

Diễm lảng tránh câu hỏi của Kiên.

_Sao anh lại hỏi em chuyện này...??

_Vi tôi thấy hình như cô hơi vô tình với anh ấy, vì cô, anh ấy đã làm rất nhiều chuyện cho cô, sao cô không thử một lần nghĩ cho anh ấy....!!

Diễm tò mò hỏi.

_Anh có thể nói cụ thể hơn được không, em không hiểu ý của anh...??

_Xin lỗi, anh ấy không muốn tôi nói cho cô biết, khi nào mọi chuyện xong xuôi rồi cô sẽ hiểu ngay thôi...!!

_Việc gì mà quan trọng thế, anh không thể nói ngay cho em biết bây giờ được sao...??

_Nếu anh ấy không muốn thì tôi không nên nói gì. Nếu cô muốn biết cô nên đi hỏi anh ấy...!!

Diễm trầm tư.

_Anh ấy bây giờ thay đổi nhiều quá nên em không còn nhận ra anh ấy nữa, em không hiểu vì lý do gì anh ấy không còn là anh chàng Quân dễ mến mà em từng biết...!!

Kiên cười.

_Anh ấy là như vậy đấy, đúng là đạo nào xảy ra quá nhiều chuyện, anh ấy không thể bình tĩnh được, cũng không có gì lạ...!!

_Anh càng ngày làm cho em muốn hiểu nguyên nhân vì sao...!!

_Tôi đã nói rồi, tôi không thể...!!

Diễm ngục mặt xuống gôi, một lúc sau đứng lên, Diễm hỏi.

_Anh có hay đến đây không...??

_Thỉnh thoảng, tôi hay đi cùng với sếp...!!

Diễm gật gù, bàn chân Diễm bắt đầu bước trên cát, Kiên đi bên cạnh, vừa đi Diễm vừa hỏi Kiên rất nhiều chuyện, đứng từ xa, Quân thấy Diễm cười rất tươi, lòng Quân thất lại, đối với các chàng trai khác Diễm luôn cười, còn đối với Quân, Diễm luôn mặt mày, khó chịu.

Ghen tuông, tức giận, Quân hỏi Loan.

_Em có muốn đi dạo không...??

Loan gật đầu.

_Có, chúng ta cùng đi thôi...!!

Kiên và Diễm đi trước, Loan và Quân nói bước theo sau. Diễm vẫn không hay biết gì, do có quá nhiều thắc mắc, nghi vấn nên Diễm cần phải hỏi Kiên nhiều thứ.

Đi qua một bãi hoang toàn cây cỏ dại, kí ức khủng khiếp trong Diễm bắt đầu trỗi dậy, hình ảnh đêm hôm nào Diễm đi dạo trên bãi biển bị bốn tên bắt cóc hiện dần lên trong trí nhớ, Diễm sợ hãi ôm chặt lấy đầu, mặt Diễm nhăn lại vì đau, kí ức bắt đầu hiện rõ trong đầu Diễm.

Kiên hốt hoảng hỏi.

_Cô không sao chứ...??

Diễm đau đầu quá, Diễm lảo đảo muốn ngã. Quân thấy Diễm hình như xảy ra chuyện, đang nói chuyện với Loan. Quân vội chạy nhanh đến, Kiên vừa đỡ vào người Diễm, Quân hét.

_Buông cô ấy ra...!!

_Vâng...!!

Quân ôm lấy Diễm, mặt Quân tái xám, sợ hãi, Quân hỏi.

_Em không sao chứ...??

Đầu Diễm bây giờ như có muôn vàn nhát búa đang đập vào đầu. Diễm thều thào nói.

_ Em... em đau đầu quá...!!

Quân nhanh chóng bế Diễm vào bệnh viện, đi qua đi lại ngoài phòng chờ, vừa lo lắng vừa bồn chồn không yên, Quân thấy tay chân mình bây giờ thật thừa thãi.

Loan càng ngày càng tò mò về mối quan hệ giữa Quân và Diễm, nhìn thái độ lo lắng không yên của Quân, Loan linh cảm đối với Diễm, Quân không hề vô tình như đối với mình. Lòng ghen tuông trong Loan bùng dậy, Loan muốn biết ngay mối quan hệ thật sự giữa Diễm và Quân là gì.

Không thể hỏi trực tiếp Quân, Loan hỏi trợ lý Kiên.

_ Anh có thể nói cho em biết anh Quân và cô gái đang nằm trong phòng bệnh kia có mối quan hệ gì được không...??

Kiên cười.

_ Sao cô không hỏi anh ấy...??

_ Anh cũng biết nếu anh ấy không chịu nói thì em cũng không thể hỏi được gì...??

_ Xin lỗi, tôi chỉ là trợ lý của anh ấy, chuyện riêng tư của anh ấy tôi không tiện xen vào, nếu anh ấy không muốn nói, tôi cũng hết cách...!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Nói xong câu đó, Kiên im lặng, không thể hỏi được Kiên thêm câu nào, Loan buồn phiền chán nản, xem ra mối tình này không thể có được một cái kết tốt đẹp, ngày trước tưởng Quân không có ai, Loan đã không còn hy vọng, nói gì bây giờ trong lòng Quân đã có một người con gái khác.

Nửa giờ sau, bác sĩ gọi Quân vào phòng riêng. Cho Quân xem mấy bức hình chụp não bộ của Diễm, ông nói.

_ Cô ấy có từng bị đánh vào đầu lần nào không...??

Quân gật đầu.

_ Có, cô ấy từng bị tai nạn cách đây mấy tháng....!!

Ông bác sĩ nói tiếp.

_ Tai nạn đó đã làm cô ấy bị mất trí nhớ tạm thời, bây giờ những kí ức cũ đang dần được hồi phục lại nên những cơn đau đầu sẽ xuất hiện thường xuyên, anh nên chú ý đến tình hình sức khỏe của cô ấy, đừng để cô ấy suy nghĩ nhiều, hay phải chịu nhiều căng thẳng, nếu không sẽ không tốt cho hệ thần kinh của cô ấy...!!

_ Vâng, cảm ơn bác sĩ...!!

Quân trở về phòng bệnh của Diễm, thấy Diễm mắt đang nhìn lên trần nhà, đầu đang suy tư chuyện gì đó.

Quân lo lắng hỏi.

_ Em thấy trong người thế nào rồi...??

Diễm mệt mỏi.

_ Em có thể ra về được chưa...??

_ Không được, bác sĩ nói em cần nghỉ ngơi...!!

_ Nếu ở đây thêm em sẽ phát điên lên mất, anh cho em về...!!

Thấy Diễm năn nỉ quá, Quân đành phải cho Diễm về khách sạn, trên đường đi, Diễm ngủ ngà ngủ ngật trên xe.

Quân cười.

_Con nhóc này đúng là hết cách, có lúc em làm cho anh phát điên, có lúc anh lại không nỡ làm tổn thương em, thiên thần hay tàn nhẫn cũng đều là em...!!

Vừa về khách sạn, Quân tướng Diễm sẽ ngủ vùi trong phòng nhưng Diễm lại đòi về nhà. Quân nổi nóng.

_Em vừa phải thôi, không phải bây giờ em đã biết Trường ở đâu rồi sao, em chưa làm xong yêu cầu của anh, em đã vội đòi về rồi là sao...??

Quân ghen tuông nói tiếp.

_Có phải bây giờ cô nôn nóng muốn nhanh chóng về nhà để gặp mặt hấn đúng không...??

Diễm chán nản đáp.

_Anh thôi đi có được không, em muốn về vì ở nhà còn nhiều việc chờ em giải quyết, em đã đi quá lâu rồi, em không muốn bỏ em, công ty xảy ra chuyện...!!

_Em yên tâm, bỏ em vẫn bình an, dù em có về, em cũng không thể giúp bố em tỉnh lại, không thể thay mặt công ty đi kí kết hợp đồng, em nên lo cho em đi thì hơn...!!

Hết chịu nổi tính gia trưởng của Quân, Diễm hét.

_Anh nhất định không cho em về...??

_Em đã biết câu trả lời của anh rồi em còn hỏi làm gì nữa...!!

Bực mình, Diễm mở cửa xe ô tô, không nói không rằng, Diễm bỏ đi. Quân nhanh chóng nắm chặt lấy tay Diễm, lôi giật Diễm lại, Quân nói từng từ một.

_Sau khi em giúp tôi kí kết xong hợp đồng, tôi sẽ đưa em về, thế nào em có đồng ý không...??

Diễm nhú mày.

_Buổi kí kết hợp đồng của công ty anh kéo dài bao lâu...??

_Còn tùy vào khả năng của em, nếu em thuyết phục được họ đồng ý các điều khoản do công ty anh soạn sẵn thì em nhanh được về, còn nếu không em sẽ phải ở lại lâu đấy...!!

Diễm nghiêng chặt răng.

_Anh đừng ép người quá đáng...!!

Quân cười khẩy.

_Thế này vẫn chưa là gì với em đâu, vẫn còn nhiều chuyện đang chờ em ở phía trước...!!

Kéo Diễm lên xe ô tô, đóng mạnh cửa, Quân bảo tài xế.

_Chúng ta đi thôi...!!

Loan đi một xe riêng nên những câu Quân nói với Diễm, Loạn không nghe được. Loan càng ngày càng ghen, càng thấy Quân và Diễm có mối quan hệ không hề đơn giản chỉ là bạn bè, họ còn có một quan hệ rất đặc biệt nào đó mà Loạn không thể đoán ra được.

Chiếc xe tiến vào cổng công ty có tên là FC Blue, nhìn thấy tên của công ty, Diễm tò mò.

_Anh đưa em đến đây làm gì, em có hiểu gì về mối quan hệ của công ty anh với công ty này đâu...!!

Quân mai mỉa.

_Mấy năm em đi du học, em không thể rút ra được gì cho mình à...??

Diễm cáu.

_Anh khinh người như thế thì anh mang em đến đây làm gì...??

Mở cửa xe, Quân giục.

_Em xuống đi, đến giờ làm việc rồi...!!

Loan, Diễm, Quân, Kiên được nhân viên công ty hướng dẫn lên phòng họp. Phòng họp hội đồng quản trị của công ty FC Blue cũng khá rộng, ở giữa phòng đặt một bàn dài, có hơn hai mươi cái ghế được xếp hai bên, ở giữa bàn đặt một lọ hoa to.

Diễm thấy có mấy người phía công ty FC Blue đã chờ sẵn, Diễm không tài nào được, Quân mang Diễm đến đây là có ý gì.

Hai bên đối tác bắt tay nhau, bên công ty FC Blue do người nước ngoài quản lí nên có hai người nước ngoài, ba người còn lại là người Việt.

Tiếng Anh của Quân, Loan, Kiên rất chuẩn. Diễm thì khòì nói, Diễm đã sống ba năm ở bên Mỹ.

Qua màn giới thiệu, cuộc đàm phán bắt đầu. Diễm thấy mình thật là người thừa vì mọi chuyện đều do Quân, Kiên, Loan lo hết, Diễm xuất hiện ở đây chỉ là vật trang trí mà thôi.

Ông Carson là người rất khó tính, ông luôn lựa chọn đối tác kĩ lưỡng nên cuộc đàm phán không diễn ra suôn sẻ như dự kiến ban đầu.

Sau hai tiếng đàm phán không có kết quả, hai bên tạm nghỉ ngơi trong ít phút, rồi tiếp tục đàm phán tiếp, nếu lần này thất bại, dự án của công ty coi như bị hủy bỏ.

Bốn người được đưa đến một căn phòng trống, nhân viên công ty mang cà phê, nước ngọt, rượu và nước khoáng cho mọi người.

Quân nhăn trán.

_Không ngờ ông ta lại là người khó thuyết phục như thế...??

Loan suy tính.

_Em cũng thật không ngờ, em chỉ nghe danh của ông ta, đến bây giờ được gặp mặt em thấy ông ấy đúng là một con người rất cứng rắn, dùng lời khó mà lay chuyển được suy nghĩ sắt đá của ông ấy...!!

Kiên lên tiếng.

_Chúng ta phải dùng cách gì đây sếp....?? Không lẽ lại bỏ cuộc, chúng ta phải khó khăn lắm mới có cơ hội được gặp mặt ông ta, nếu lần này thất bại, tôi e sẽ không còn có lần sau nữa...!!

Ở trong phòng bức bối khó chịu nên Diễm mở cửa đi ra ngoài, đi qua hàng lang của công ty, Diễm thấy có một căn phòng chỉ treo độc một bức ảnh, vốn là ngòi yêu hội họa, nên tò mò Diễm bước vào, Diễm muốn nhìn xem bức tranh kia có gì đặc biệt không.

Vừa nhìn thấy bức tranh, Diễm cảm thấy có một nỗi đau đang dâng tràn trong lòng, lồng ngực đau thắt, trái tim Diễm nhỏ lệ, không kiềm nén được nước mắt, từng giọt từng giọt lăn dài trên má, Diễm cũng không hiểu được lí do vì sao.

Đúng như cái tên của nó, bức tranh nói về nỗi đau mất đi người thân, mất đi người quan trọng của cuộc đời, Diễm đã mất mẹ, bây giờ lại sắp mất cha nên Diễm có thể hiểu được tâm trạng của người họa sĩ khi vẽ nên bức tranh này.

Bàn tay Diễm sờ nhẹ lên bức tranh, nhắm mắt lại, Diễm có thể hình dung được khuôn mặt đau khổ, có thể cảm nhận được nỗi đau của người họa sĩ.

_Cô đang làm gì đấy hả...??

Tiếng quát của ông Carson khiến Diễm giật mình. Thấy Diễm đi ra ngoài, Quân đi theo, sợ Diễm bị ông Carson mắng nên Quân vội nói.

_Xin lỗi ông, cô ấy không có ý làm hỏng bức tranh của ông...!!

Nhìn thấy lệ đầm đìa trên má Diễm, cả ông Carson và Quân đều kinh ngạc, cả hai không hiểu tại sao Diễm lại khóc, Quân tưởng Diễm bị đau đầu quá nên thế.

_Em không sao chứ, có cần anh cho người đưa em về khách sạn không...??

Diễm lắc đầu.

_Em không sao...!!

_Em đừng nói dối, nếu em không sao, tại sao em lại khóc...??

Chỉ bức tranh, Diễm nói.

_Bức tranh này khiến em buồn quá, không cầm được lòng nên em khóc vậy thôi...!!

Quân quan sát bức tranh, xem xong, Quân thờ dãi.

_Em nói đúng, chỉ có ai mất đi người thân của mình mới thấu hiểu được nỗi đau của người khác...!!

Đôi mắt Quân đỏ hoe, một người còn cha còn mẹ như Quân tại sao lại buồn đau. Thấy Quân đau lòng, Diễm tưởng Quân cũng đồng cảm với nỗi đau của mình.

_Anh cũng hiểu được bức tranh nói gì à...??

_Em đừng nói lung nữa, mau xin lỗi ông Carson, rồi đi ra khỏi đây...!!

Diễm lí nhí.

_Xin lỗi ông, tôi không cố ý...!!

Diễm và Quân thấy mắt ông cũng đang đỏ, cả hai ngo ngác nhìn nhau. Diễm là một cô gái ngây thơ nên có gì nói nấy.

_Có phải hai người trong bức tranh này là người thân của ông đúng không...??

Nắm chặt lấy tay Diễm, Quân gật nhỏ.

_Đi thôi, em làm ông Carson giận bây giờ...!!

_Họ là vợ và con trai tôi...!!

Diễm buồn rầu hỏi.

_Xin lỗi ông nếu tôi có nói sai điều gì mong ông bỏ qua cho. Họ đã mãi rời xa ông rồi đúng không...??

_Đúng thế, tai nạn giao thông đã cướp mất họ ra khỏi vòng tay tôi...!!

Diễm dựa đầu vào vai Quân. Nước mắt đọng đầy, Diễm nói đầy sề chia.

_Tôi có thể hiểu được nỗi đau của ông vì tôi từng bị mất một người thân yêu quý, gần gũi với mình, bây giờ căn bệnh suy tim cũng sắp cướp mất bố tôi...!!

Ông Carson nhìn Diễm, trên môi ông nở một nụ cười buồn.

_Xem ra cô đúng là người rất đa cảm...!!

Đỏ bừng mặt, Diễm vội đứng thẳng người lên. Không hiểu tại sao, Diễm lại dựa đầu vào vai Quân khi đau khổ thế này, Loan đứng ở bên ngoài nhìn cảnh Diễm dựa đầu vào vai Quân, lòng Loan buồn vô hạn, Loan và Quân chưa từng có cảnh gần gũi nhau như Quân và Diễm. Đến bây giờ Loan có thể hiểu được phần nào mối quan hệ giữa Quân và Diễm.

Sau hai mươi phút nghỉ ngơi, đàm phán giữa hai bên bắt đầu, thật lạ là ông Carson lại đồng ý kí kết hợp đồng với công ty Quân, buổi kí kết hợp đồng cuối cùng cũng diễn ra tốt đẹp. Nhìn Diễm, Quân nở một nụ cười thật tươi, Diễm ngo ngác không hiểu gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Hai bên bắt tay nhau, trước khi ra về ông Carson nói.

_Hôm nay nhà tôi tổ chức tiệc, các bạn có thể đến dự chứ...??

Diễm giật thót, Diễm tưởng sau khi kí kết xong, Quân sẽ cho Diễm về nhà, nếu còn dự tiệc thì đến bao giờ Diễm mới có thể về được nhà.

Quân nói ngay.

_Vâng, tôi sẽ tới...!!

Ông Carson bảo Diễm

_Cô bé nhớ đến nhé, tôi sẽ cho cho cô xem mấy bức hình của con trai và của vợ tôi...!!

Diễm kêu khổ.

_Nhưng mà...!!

Nắm chặt lấy tay Diễm, Quân đỡ lời.

_Chúng tôi sẽ đến...!!

_Chiều tối, tôi sẽ cho người đến đón các bạn. Bây giờ tôi phải về...!!

_Vâng, chào ông...!!

Sau khi ông Carson và mấy nhân viên trong công ty đi khỏi, Diễm hét.

_Anh đã hứa là sau khi kí kết xong hợp đồng anh sẽ cho em về sao bây giờ anh lại nuốt lời...??

Quân không nói gì, lôi Diễm đi ra cửa, Quân bảo Kiên.

_Mau chuẩn bị xe...!!

_Vâng, thưa anh...!!

Diễm bị Quân lôi đi, Kiên và Loan đi theo sau. Loan buồn rầu không yên. Trên đường về nhà, Diễm không ngừng than thở, hết chịu nổi, Quân quát.

_Em có thời đi không, em làm lỗi tai của anh lòng bùng hết rồi...!!

Diễm rủa.

_Cho anh chết, ai bảo anh lừa em, anh là đồ nói dối, nếu biết trước em đã không đi cùng anh...!!

Quân nhếch mép.

_Thật đáng tiếc bây giờ cô hối hận cũng đã muộn rồi, tôi sẽ không để cô về nhà gặp mặt hán đâu, cô nên an phận ở đây đi thì hơn...!!

_Anh thật quá đáng, sao lúc nào anh cũng nghĩ em về nhà để tìm gặp anh ấy...??

Quá tức, Diễm nói lấy.

_Mà em quan tâm đến anh ấy thì có liên quan gì đến anh...!!

Đây là một câu nói sai lầm nhất của Diễm, lẽ ra Diễm không nên trọc tức Quân. Quân đã cố nín nhịn, cố chịu đựng nhưng hình như Diễm không hiểu điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Đúng ba giờ chiều, Trường đến công ty, hai bên đối tác cũng vừa mới tới, hôm nay công ty Hải Thịnh không còn đủ tài lực để thuyết phục công ty của ông Phong kí hợp đồng, cũng như không thể đảm bảo công ty của ông Phong không tìm cách chen ép công ty Hải Thịnh.

Hợp đồng ông Phong gửi cho Trường hôm nào đã được Trường đọc và nghiên cứu kĩ, Trường phát hiện ra năm điểm bất ổn trong hợp đồng, Trường gọi điện và gửi mail cho ông ta, ông ta đã cho người sửa lại ngay lập tức, bây giờ ông ta đang cầm một hợp đồng hoàn hảo trên tay.

Gặp Trường, ông ta chỉ gật đầu chào như hai mới quen biết. Còn Trường cũng tăng lời như mới gặp ông ta lần đầu. Phía công ty Hải Thịnh, ngoài ông Hùng cáo già ra, mấy ông kia tuy cũng có dã tâm nhưng không thể so bì được với ông Hùng.

Hai bên bắt tay nhau, sau khi giới thiệu các thành viên của hai phía, buổi kí kết hợp đồng bắt đầu.

Ngày từ đầu công ty Hải Thịnh đã rơi vào thế bị động vì công ty Hải Thịnh đang làm ăn thua lỗ, vốn công ty đã bị các cổ đông vừa và nhỏ rút gần hết,

mấy cổ đông lớn tuy chưa rút vốn nhưng sớm hay muộn họ cũng rút vốn của họ.

Nhân viên công ty lo sợ họ không được trả lương nên đang có ý định đi tìm một công việc khác, không còn vốn nên tiến độ công việc của nhân công chậm hẳn, để mua nguyên liệu, thay máy móc phải có tiền, đứng trước tình hình tài chính hiện nay, số hàng sản xuất cũ chưa bán được, hàng mới đang bị trì trệ do nhân công không muốn làm tiếp, công ty đang đứng trước bờ vực phá sản.

Ông Phong đang có ý định mua lại công ty của ông Hải nên thông qua buổi kí kết hợp đồng này, ông ta muốn thu tóm lại công ty của ông Hải, còn ông Hùng, tuy là người có dã tâm nhưng một kẻ háms lợi như ông khó mà lường trước được mọi chuyện.

Các điều khoản của công ty ông Phong đúng là rất hoàn chỉnh, phía công ty Hải Thịnh cũng soạn sẵn một hợp đồng, sau khi ông Phong đọc xong, ông yêu cầu được loại bỏ sáu điều khoản trong hợp đồng, nếu công ty Hải Thịnh làm thế, ông sẽ đồng ý kí kết hợp đồng lần này.

Piá công ty Hải Thịnh xin được hội thảo trong ít phút, sau khi bàn luận sôi nổi, họ quyết định đồng ý vì công ty đang làm ăn thua lỗ, hàng hóa bị tồn kho quá nhiều, nếu lần này có thể bán được, họ sẽ có tiền, có thể lấy lại được uy tín trên thị trường.

Sau buổi kí kết hợp đồng, ông Phong vui mừng bắt tay ông Hùng. Lại một điều thân làm giám đốc bộ phận giao dịch như Diễm lại không có mặt. Họ không muốn Diễm xuất hiện ở đây, vì dù Diễm có xuất hiện, họ cũng không muốn nghe ý kiến của Diễm, một con người lờ đời như ông Hùng cũng không có nghi ngờ gì đối với ông Phong, thì một cô gái đơn giản như Diễm có thể phát hiện ra được điều gì.

Vậy là kế hoạch trả thù của Trường đã hoàn thành được một nửa, chỉ cần lấy được Diễm theo lời ông Đăng, Trường đã hoàn thành xong ước nguyện trả thù của ông Đăng.

Ông Đăng gọi điện ngay cho Trường khi buổi kí kết hợp đồng đã hoàn thành đúng như dự đoán của ông.

_Chào con, hôm qua con bỏ đi đâu mà bố không thấy...??

Trường đau khổ nói.

_Con đi ra ngoài...!!

_Bố đã biết bệnh tình của con rồi, con không nên lo lắng quá, bố tin là sẽ có người có thân phù hợp với con thôi...!!

Trường không còn niềm tin vào cuộc sống nữa, Trường đã phản bội lại lòng tin của Diễm, phản bội lại tình bạn dành cho Hồng, Trường bây giờ giống như một kẻ cô độc, một người không có bất kì ai để tin, để dựa vào.

_Bố đừng an ủi con nữa, con biết nhóm máu Rh của con sẽ không ai có thể cho con quả thận của họ. Con không hề sợ cái chết, điều con còn lo là bố, con không muốn vừa mới gặp được bố, con phải xa bố thêm một lần nữa, mà có lẽ lần này bố con mình phải lâu lắm mới gặp được nhau....!!

Nghe Trường nói, ông Đăng đang tính toán một điều gì đó trong đầu, ông đã biết hết mọi chuyện xảy ra với Trường, có nghĩa ông luôn đi theo Trường, tại sao ông còn hỏi Trường câu đó, chắc ông cũng hiểu bây giờ ai mới là người có thể cứu sống con trai ông, tại sao ông không khuyên Trường chấp nhận Diễm cho Trường quả thận của mình, tại sao ông vẫn còn im lặng, phải chăng ông còn có kế hoạch khác muốn Trường làm theo.

_Bố muốn gặp mặt con, con có thể lái xe đến xưởng gỗ của bố được không...??

_Vâng, con cũng muốn gặp bố, con sẽ đi ngay...!!

_Ừ, bố chờ...!!

Lấy xe, đội nón bảo hiểm, Trường lái xe đi, ngay lúc đó Hồng cũng vừa mới tới, nhìn thấy Trường vẫn còn bình an, lòng Hồng nhẹ nhõm, ngập ngừng Hồng không dám gọi Trường quay lại, chỉ một phút ngập ngừng của Hồng, Trường đã phóng xe đi được một quãng đường khá xa. Phải khó khăn lắm mới gặp được Trường nên Hồng vội phóng xe đuổi theo sau Trường.

Thấy Trường lái xe về vùng ngoại ô, Hồng thắc mắc không hiểu, Trường muốn gặp ai ở đây.

Cuối cùng Trường lái xe vào một con đường, dừng xe trước một xưởng gỗ, Trường tắt máy, dắt bộ xe vào trong, Trường mắt hút sau mấy cây dừa. Hồng ngơ ngác nhìn quanh, do đi chậm hơn Trường nên Hồng không biết Trường đã vào nhà ai.

Nhìn chiếc xe máy của Trường dựng trước sân một xưởng gỗ, Hồng rụt rè không dám vào nhưng đã đi đến đây không lẽ lại bỏ về không, nếu bỏ đi biết bao giờ Hồng mới có thể gặp lại được Trường.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

Không còn cách nào khác, dắt xe vào sân. Hồng lên tiếng.

_Xin hỏi có ai ở nhà không...??

Tiếng gõ bị cửa, sẽ xoèn xoẹt làm không khí thêm ồn ào, thêm náo nhiệt, thợ trong xưởng chỉ tập trung vào công việc của họ nên không chú ý gì đến Hồng. Hồng đứng ngơ ngác giữa sân, hỏi mấy lần không thấy ai lên tiếng trả lời, đánh bạo, Hồng đi vào trong nhà.

Vừa bước vào bậc cửa, Diễm nghe hai bố con Trường đang nói chuyện với nhau.

Tiếng của ông Đăng.

_Buổi kí kết hợp đồng hôm nay diễn ra tốt đẹp chứ...??

Trường gật đầu.

_Vâng...!!

_Phía công ty Hải Thịnh không có nghi ngờ gì à...??

Trường cười.

_Bố nghĩ nếu như con thực sự ra tay họ còn có thể tìm ra được sơ hở sao...??

Ông Đăng gật gù hài lòng.

_Bố biết con giỏi nên bố mới bảo ông Phong tìm con...!!

Trường đoán.

_Chỉ trong vòng một tuần nữa thôi, công ty Hải Thịnh sẽ bị phá sản hoàn toàn...!!

_Con nói đúng, bây giờ đến lượt con, con phải thực hiện đúng những gì mà bố nói...!!

Trường đau khổ.

_Bố đừng ép con nữa có được không, con sắp chết rồi làm sao con có thể lấy cô ấy...!!

Hồng bịt chặt miệng, hai dòng nước mắt lăn dài trên má, nghe bố con Trường nói chuyện, Hồng đã hiểu ra toàn bộ vấn đề, thì ra kẻ thù của Trường là gia đình Diễm, tất cả mọi bi kịch xảy ra với Diễm đều là do Trường gây nên, Hồng không tài nào hiểu được tình cảm của Trường dành cho Diễm là gì, Trường yêu Diễm thật lòng hay vì muốn trả thù nên Trường mới làm như thế.

Hồng không còn oán trách hay hận Diễm nữa, trải qua một ngày đi tìm Trường cùng Diễm, Hồng đã hiểu Diễm hơn, bây giờ Hồng thấy Diễm thật đáng thương, Diễm là một cô bé vô tội, ông Hải mới thực sự là người đáng bị nhận hình phạt do Trường gây ra, người đó không nên là Diễm.

Ông Đăng nói tiếp.

_Con không làm cũng không được, bệnh tình của con, bố đang tìm cách chữa trị. Còn việc của con, con phải lấy nó, con có hiểu không...??

Trường lắc đầu.

_Con đã suy nghĩ kĩ rồi, tài sản nhà cô ấy coi như đã thuộc về người khác, bố cô ấy không biết sống chết như thế nào, trả thù như thế vẫn còn chưa đủ sao bố...??

Ông Đăng gầm lên.

_Làm sao mà đủ được, bố không cần biết là con có đồng ý lấy nó hay không, nếu con không làm bố sẽ không nương tay với nó nữa đâu...!!

Trường hét.

_Con sắp chết rồi bố có hiểu không, không lẽ ngay cả cái chết của con, bố cũng không mùi lòng sao...??

Ông Đăng tức giận quát.

_Con thì hiểu cái gì, chính vì con sắp chết nên con càng phải lấy nó...!!

Hết chịu nổi, lần đầu tiên, Trường quát lại ông Đăng.

_Bố thật quá đáng, con đã luôn làm theo lời bố, bố vẫn còn chưa thỏa mãn hay sao...??

_Nếu không đầy được bố con nó xuống địa ngục thì tao vẫn chưa thể dừng tay được, dù mày có giúp tao nữa hay không tao cũng không cần....!!

Quá tức giận nên ông Đăng không còn ăn nói tử tế với Trường nữa, Trường kinh ngạc nhìn ông Đăng không chớp, Trường tự hỏi ông Đăng có còn coi Trường là con trai của ông nữa không, tại sao biết Trường sắp chết, ông không đau khổ, không lo lắng, không sợ hãi mà ngược lại ông còn bắt Trường làm theo lệnh của ông nữa.

Không kìm nén được lòng, Hồng khóc nức lên. Ông Đăng giật mình quát.

_Ai đó...??

Hồng còn chưa kịp trốn, ông Đăng đã xuất hiện trước cửa. Nhìn thấy Hồng, do cho người theo dõi nhất cử nhất động của Trường nên ông không lạ gì Hồng. Ông biết Hồng yêu con trai ông, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì ông cũng biết.

Quan sát Hồng một hồi, ông biết Hồng đã nghe toàn bộ câu chuyện, không cần dấu giếm nữa, ông gằn giọng hỏi.

_Cô đã nghe hết rồi đúng không...??

Trường nhìn thấy Hồng, vừa kinh ngạc, vừa sợ, vừa cảm thấy xấu hổ, có lỗi với Hồng. Trường lắp bắp.

_Em...em đến đây làm gì...??

Hồng im lặng không đáp. Ông Đăng đe dọa.

_Nếu cô nói cho ai biết chuyện này, tôi sẽ không để yên cho cô đâu, biết điều cô nên im miệng đi thì hơn...!!

Hồng muốn nhanh thoát ra khỏi đây, Hồng không thể chịu đựng thêm được nữa. Hồng không biết Trường có còn là chàng trai mà Hồng từng biết nữa không, Trường bây giờ đã trở thành một kẻ máu lạnh mất rồi, thù hận đã làm Trường không còn biết gì đến lương tri nữa.

Hồng bỏ đi, Trường vội theo sau, ông Đăng cảnh cáo Trường.

_Con nên đảm bảo nó không nói gì nếu không con đừng trách bố độc ác...!!

Trường sợ hãi, ngày trước chỉ có mình Diễm, Trường đã không bảo vệ nổi, bây giờ lại có thêm Hồng nữa, sức của Trường đã sắp cạn rồi, Trường tự hỏi Trường còn có thể sống được đủ lâu để làm điều này nữa không.

Đi được một đoạn, Trường đuổi kịp Hồng.

_Hồng...!!! làm ơn dừng lại. Anh có chuyện muốn nói với em...!!

Hồng tăng tốc như không nghe thấy, hết chịu nổi, Trường phóng xe thật nhanh, đang con tức giận nên Hồng phóng xe nhanh cũng không kém.

Người chạy đằng trước, người đi theo sau, cả hai đều không ai nhường ai, do không tập trung vào tay lái, nên chuyện gì đến cũng phải đến, Hồng bị tai nạn giao thông.

Đến ngã tư một chiếc xe tải phóng vụt qua, lúc lái xe Hồng nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia, đến khi nghe tiếng hét của Trường.

_Cẩn thận...!!!!

Hồng vội ngoặt tay lái, chiếc xe văng một nơi, còn người Hồng văng một nơi, đầu Hồng đập mạnh xuống nền gạch, chân tay Hồng cũng bị xây sát do trượt trên nền gạch bê tông.

Trường cảm thấy trời đất như sụp đổ, Trường vội phanh xe, chạy nhanh đến bên Hồng, Trường quỳ gối xuống, thấy đầu Hồng đang chảy máu, không suy nghĩ gì nhiều, Trường cởi áo, buộc chặt vết thương, Trường nhờ mọi người xung quanh.

_Làm ơn gọi dùm tôi xe cứu thương...!!

Một người đàn ông đứng bên cạnh nhanh chóng làm theo lời Trường, đôi mắt Trường đỏ hoe, sống mũi cay cay, khuôn mặt trắng bệch, tay chân run rẩy, khi biết mình sắp mất đi người con gái mà Trường coi như bạn thân trong suốt tám năm qua, Trường cảm thấy mình cũng đang dần đánh mất đi niềm vui sống của chính mình, phải chăng Trường đã bắt đầu không còn coi Hồng chỉ đơn giản là bạn nữa.

Một lúc sau xe cứu thương tới, Trường đành phải gửi xe ở cái quán ven đường, trèo vào trong, Trường nắm chặt lấy tay Hồng, Hồng do đập đầu xuống đất quá mạnh, mất máu nhiều nên Hồng đã ngất ngay tại chỗ.

Bác sĩ nhanh chóng đưa Hồng vào phòng mổ, Trường đi đi lại lại bên ngoài hành lang, đôi mắt không ngừng nhìn vào bên trong, Trường chỉ muốn được

xông vào xem Hồng có bị làm sao không nhưng bác sĩ không cho phép Trường vào trong, chờ đợi trong vô vọng khiến Trường phát điên, nếu Hồng không qua khỏi Trường sẽ hối hận suốt đời, mà Trường cũng sắp chết rồi, người sắp chết sao còn nhiều chuyện cần phải giải quyết như thế.

Một tiếng sau, cánh cửa phòng mở mở ra, Trường vội hỏi bác sĩ.

_ Cô ấy thế nào rồi...??

Mở khẩu trang, bác sĩ nói.

_ Cô ấy không sao, cú va đập vào đầu không nặng lắm, cô ấy sẽ tỉnh lại thôi...!!

Trường thở phào nhẹ nhõm.

_ Cảm ơn bác sĩ...!!

Bác sĩ dặn dò Trường.

_ Cậu nên đi làm thủ tục nhập viện cho cô ấy...!!

_ Vâng...!!

Sau khi làm xong thủ tục nhập viện cho Hồng, Trường mới được phép vào thăm Hồng, thấy Hồng nằm im bất động, đầu quấn băng trắng, Trường đau lòng nhỏ lệ.

Vì Trường, Hồng đã chịu quá nhiều đau khổ mất mát, vì Trường, Hồng đã dành tám năm cuộc đời mình ở bên cạnh Trường, vì Trường bây giờ Hồng không còn tin vào tình yêu, hạnh phúc nữa, vì Trường bây giờ Hồng bị tai nạn giao thông, có lẽ cả đời này Trường cũng không thể trả hết nợ được cho Hồng.

Cầm lấy tay Hồng, Trường thì thầm.

_ Em mau tỉnh lại đi, anh xin lỗi em, xin em đừng cứ nằm im mãi như thế, dù em có trách móc anh, hay làm gì anh cũng được chỉ cần em tỉnh lại, anh cần nghe em nói, em có nghe anh nói gì không...??

Đáp lại những câu nói lo lắng, tình cảm, hối lỗi của Trường chỉ có tiếng gió, tiếng ồn ào của những bệnh nhân, người thân xung quanh bệnh viện. Trường ôm lấy đầu, cả đời Trường đã làm sai quá nhiều chuyện nên ông Trời mới trừng phạt Trường.

Bây giờ Trường đang bị bệnh sắp chết làm sao Trường nhẫn tâm bắt Diễm lấy Trường, còn Hồng nữa, Hồng đã vì Trường chịu quá nhiều tổn thương mất mát. Trường không thể độc ác, không thể sống mà không biết gì nữa, Trường nên buông tay thôi, nên đi tìm hạnh phúc nhỏ nhoi cho mình trước lúc chết, Trường không nên đã làm sai, lại sai hơn nữa.

Nhìn Hồng nằm im, hơi thở thoi thóp, trái tim Trường tan nát, Trường nên làm gì để bù đắp lại cho Hồng, Trường nên làm gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Mặc kệ Diễm có muốn đi hay không, Quân vẫn bắt Diễm phải đi. Diễm vì lo lắng cho ông Hải nên Diễm gọi điện cho ông quân gia.

_ Chào chú, bố cháu thế nào rồi...??

Ông quân gia đã đến bệnh viện được một lúc, ông đang chăm sóc cho ông Hải.

_ Bố cháu vẫn thế, ông vẫn nằm im...!!

Mất Diễm đó hoe.

_ Không biết đến bao giờ bố cháu mới tỉnh lại nữa, cháu lo quá...!!

_ Cháu đừng lo, chú tin là bố cháu sẽ tỉnh lại thôi...!!

_ Cháu cũng hy vọng thế, nhưng cháu đã chờ quá lâu rồi...!!

_Bây giờ cháu đang ở đâu...??

Diễm khổ sở giải thích.

_Cháu xin lỗi chú vì cháu bất chú phải thay cháu chăm sóc cho bố cháu nhưng hiện giờ cháu ở xa lắm, cháu không thể về ngay được, mọi việc cháu nhờ cả vào chú...!!

_Cháu yên tâm, chú biết chú phải làm gì...!!

_Cảm ơn chú...!!

Diễm cúp máy, Diễm thần thờ như người mất hồn, ở xa thế này nên Diễm không biết Hồng đã tìm được Trường chưa, không yên lòng, Diễm gọi điện thoại cho Hồng.

Do Hồng bị tai nạn nên túi xách của Hồng, Trường đang cầm. Thấy số điện thoại di động của Diễm, mặt Trường trắng bệch, Trường không hiểu tại sao Hồng lại có số điện thoại di động của Diễm, hai người họ đã cho nhau số điện thoại khi nào và tại sao họ lại gặp mặt nhau.

Trường định tắt máy không nghe nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, Trường nghe máy. Diễm tưởng là Hồng nên hỏi ngay.

_Chị Hồng, chị đã tìm thấy anh Trường chưa...??

Trường kinh ngạc, hóa ra hai người bọn họ cho nhau số điện thoại, gặp mặt nhau vì lo cho Trường.

Hỏi hai ba câu không thấy Hồng nói gì, Diễm cúi.

_Có gì sao chị không nói nhanh lên, có phải anh Trường xảy ra chuyện rồi đúng không...??

Vẫn thấy Hồng nói gì, hết chịu nổi, Diễm cúi thật sụ.

_Chị định thử thách lòng kiên nhẫn của em đến bao giờ nữa...??

Bị Quân bắt nạt từ sáng đến giờ, gọi điện biết bố chưa tỉnh lại, bây giờ Hồng lại không nói Trường bị thế nào hay có gặp được Trường không, Diễm sụt sịt.

_Chị làm ơn nói gì đi...!!

Trường lên tiếng.

_Cô đang nói chuyện với ai thế...??

Diễm ngo ngác.

_Anh là ai, tại sao lại nghe máy của chị Hồng, hay là tôi gọi nhầm số...??

Diễm cảm thấy quê độ, vội xem số điện thoại di động xem có đúng là của Hồng không, thấy đúng, Diễm đâu có gọi nhầm số.

Diễm rụt rè hỏi.

_Chị Hồng đâu...??

_Ngay cả tôi mà cô cũng không nhận ra à...??

Sau một giây sững sờ vì kinh ngạc, cuối cùng Diễm cũng biết người đang nghe máy là ai. Diễm reo lên.

_Anh Trường, có đúng là anh không...??

Thấy Diễm vui vẻ khi biết mình vẫn bình an, Trường xúc động.

_Ừ, anh đây, em bây giờ đang ở đâu...???

Diễm mệt mỏi đáp.

_Anh đừng hỏi em nữa, em không thể về nhà vào lúc này, thấy anh vẫn bình an, em vui lắm, anh có biết cả ngày hôm qua em và chị Hồng đã đi tìm anh suốt cả ngày không, anh thật tàn nhẫn, anh bỏ đi mà không nói với em một lời. Chị Hồng và em đã rất lo lắng cho anh.....!!

_Anh xin lỗi, do tâm trạng anh không được tốt nên anh cần được ở một mình...!!

_Em hiểu nhưng anh đừng lo, em và anh có cùng nhóm máu, em có thể cho anh quả thận của em...!!

Thấy Diễm ngây thơ, trong sáng, tốt bụng, không hiểu chính Trường đã đẩy Diễm vào hoàn cảnh sắp mất cha, sắp mất tài sản. Không cầm được lòng, sống mũi Trường cay cay, đôi mắt Trường đỏ hoe sắp khóc.

Trường thở dài nói.

_Em đừng ngốc như thế, nếu cho anh quả thận của em, làm sao em sống trọn vẹn được, anh không lấy đâu, anh đã làm sai quá nhiều chuyện, anh nên chết đi thì hơn...!!

Diễm quát.

_Anh đừng có điên, anh không nghĩ cho anh, anh cũng phải nghĩ cho chị Hồng chứ, chị ấy đã chờ anh tám năm, chị ấy đã hi sinh vì anh nhiều như thế, anh phải sống để bù đắp cho chị ấy chứ. Em nợ ơn cứu mạng của anh, em muốn được làm một điều gì đó cho anh, xin anh cho em cơ hội được trả ơn anh, em xin anh...!!

Trường quay lại nhìn Hồng, Diễm nói không sai, cả đời này Trường cũng không thể trả nợ được hết cho Hồng, Trường đã nợ ân tình của Hồng quá nhiều.

Diễm hỏi.

_Chị Hồng đâu, sao chị không nghe máy...??

Trường đau khổ đáp.

_Hồng bị tai nạn giao thông, bây giờ cô ấy và anh đang ở bệnh viện...!!

Diễm hốt hoảng.

_Chị ấy có bị làm sao không, tại sao chị ấy bị tai nạn...??

_Bác sĩ nói cô ấy không sao, chỉ cần nghỉ ngơi là có thể khỏe lại...!!

Trường thở dài nói tiếp.

_Cô ấy bị tai nạn là do anh, chính anh đã hại cô ấy...!!

_Anh nói gì em không hiểu...??

Trường làm sao dám nói hết sự thật cho Diễm biết, nếu sự thật này được phanh phui, mối quan hệ tốt đẹp giữa Diễm và Trường sẽ kết thúc.

_Em cũng không cần biết nguyên nhân, bao giờ thì em về...??

_Em sẽ cố gắng về sớm khi nào về em sẽ đến thăm chị ấy, anh nhớ chăm sóc chị ấy cẩn thận, anh đừng trốn tránh tình cảm của anh dành cho chị ấy nữa...!!

Trường không nói gì. Cụp máy, Diễm đứng dựa người vào tường, ánh mắt mông lung nhìn ra bên ngoài, gió biển lồng lộng làm bay mái tóc Diễm, thở hắt ra một hơi, mắt đỏ hoe sắp khóc, Diễm muốn về nhà ngay bây giờ, Diễm cần đi thăm ông Hải, cần gặp Trường, cần biết tình trạng bệnh tình của Hồng.

Không may cho Diễm, Quân đã đưa được Diễm đến đây không khi nào Quân cho Diễm về nhà dễ dàng như thế, chỉ nghĩ đến việc khi về đến nhà, Diễm sẽ đi tìm Trường ngay là Quân đã không chịu đựng được rồi, ở bên cạnh Quân, chỉ hơi một chút là Diễm lại đòi về, không lẽ trong lòng Diễm, Quân lại đáng ghét như thế.

Thấy Diễm khóc, Quân hỏi.

_Tại sao cô lại khóc, có phải vì tôi nhốt cô ở đây nên cô uất ức, cô khóc đúng không...??

Diễm vội nói.

_Anh làm ơn cho em về, lúc này anh Trường có nói là chị Hồng bị tai nạn, em cần về xem chị ấy có bị làm sao không...??

Quân tức giận nói.

_Đó chỉ là cái cớ cho cô về gặp mặt hán đúng không, nếu cô thích cô chỉ cần nói thẳng, không cần phải nói vòng vo như thế...!!

Diễm thấy Quân càng ngày càng quá đáng, càng đáng sợ. Phẫn nộ, Diễm hét.

_Anh đừng làm em điên hơn nữa, em lo cho anh ấy thì sao, em nói dối anh thì thế nào, chẳng phải anh nói chúng ta chỉ đơn giản là bạn thôi sao, là bạn anh có đang can thiệp quá sâu vào đời tư của em không...??

Quân tái mặt, từng lời nói của Diễm chẳng khác gì phá vỡ giới hạn chịu đựng của Quân, không nói gì, Quân ra lệnh.

_ Cô đi thay quần áo đi, chúng ta cần đi dự tiệc...!!

_ Nhưng em không muốn đi, em muốn về nhà...!!

Không nói không rằng, cầm lấy tay Diễm, Quân lôi Diễm vào phòng tắm. Diễm sợ hãi hét to.

_ Buông em ra, anh đang làm gì thế...??

_ Tắm và thay quần áo cho cô, chẳng phải cô không muốn làm, nên tôi phải làm hộ cô sao...??

_ Anh...!!

Quân vặn vò nước, Diễm quá sợ, mặt Diễm đỏ bừng, từ bé đến giờ, Diễm chưa nhờ ai thay hộ quần áo nói gì đến Quân. Ôm chặt lấy người, đôi chân Diễm run rẩy.

Thấy Diễm sợ hãi, Quân cười khẩy.

_ Cô đang đóng kịch với tôi à, một cô gái quậy phá như cô chẳng lẽ lại chưa từng làm điều này...!!

Diễm đông cứng cả người, câu nói đầy khinh bỉ của Quân khiến lòng tự trọng của Diễm bị tổn thương nặng nề. Quân nghi ngờ Diễm cũng không có gì là quá khó hiểu, nếu Diễm biết tất cả những việc xảy ra giữa Diễm và Trường, chuyện hai người ngủ cùng nhau, chuyện hai người làm gì Quân đều nắm rõ, chỉ có thời gian Diễm và Trường đi công tác, Quân mới không biết gì, thì dù có mười cái miệng Diễm cũng không thể biện hộ cho mình.

Hôm Quân thấy Diễm mặc một chiếc váy rách, tóc tai, quần áo xộc xệch đi về nhà, ngay hôm đó Quân đã biết tất cả, từ tình yêu biến thành hận cũng không phải là quá khó, người ta yêu càng nhiều thì hận càng lắm, nhất là khi cô gái mình yêu phản bội lại tình yêu mình dành cho người ấy.

Quân đã đóng vai một chàng trai tử tế quá lâu, bây giờ Quân không còn muốn làm quân tử nữa, Quân muốn lấy lại những gì mà Quân đã mất.

Chiếc váy trên người Diễm ướt nhẹp, từng đường cong trên cơ thể đều hiện rõ. Ôm lấy Diễm, Quân hỏi Diễm thật đều.

_ Thế nào cô có muốn tôi thay hộ cô không...??

Bị ôm quá chặt nên Diễm không làm được gì, cả hai đều bị ướt hết. Cái cảm giác hai thân thể ướt vì nước ôm chặt lấy nhau khiến Diễm khó chịu, Diễm không thể tin được, Quân lại coi Diễm là một cô gái lẳng lơ, một người đàn bà hư hỏng.

Không chịu đựng được nữa, cổ đẩy Quân ra, Diễm hét.

_ Buông em ra, em nói gì anh có nghe thấy không...??

Quân hôn Diễm, nụ hôn thật sâu, mắt Diễm mở to đầy sợ hãi, Quân đẩy Diễm đứng sát vào thành tường, Diễm không thở được, cũng không thoát được, đến khi Quân buông Diễm ra, Diễm ngồi thụp xuống đất, chân tay Diễm không còn sức sống nữa, chúng đã bị tê liệt hết cả rồi.

Đưa cho Diễm một chiếc váy, Quân bảo Diễm.

_ Cô nên thay nhanh lên, nếu không tôi sẽ thay cho cô thật đấy...!!

Diễm không nói gì, Quân đóng cửa phòng tắm, càng hận Diễm, Quân càng muốn có Diễm hơn. Cảm giác Diễm không những không thuộc về mình cả về thân thể, lẫn trái tim khiến Quân phát điên, vô đầu bứt tóc, Quân không biết Quân nên làm gì với Diễm nữa. Nên để cho Diễm quay về bên Trường, hay tìm mọi cách giữ Diễm ở lại. Quân đang hiểu lầm Diễm đã ngủ với Trường, giữa hai người đã thực sự xảy ra chuyện, Quân có biết đâu, giữa Trường và Diễm không xảy ra chuyện gì cả.

Một lúc sau Diễm từ trong phòng tắm bước ra ngoài, đầu tóc Diễm ướt nhẹp vì nước, Quân cũng đã thay xong quần áo của mình, nhìn mái tóc ướt của Diễm, lấy một cái khăn khô, Quân bắt đầu lau tóc cho Diễm.

Chỉ trải qua một ngày ở bên Quân, Diễm đã cảm nhận được nhiều điều, Diễm nhận ra Quân còn đáng sợ, còn tàn nhẫn hơn Trường gấp nhiều lần.

Lau khô, sấy tóc cho Diễm xong. Quân cầm tay Diễm.

_ Chúng ta đi thôi...!!

Diễm không nói gì, và cũng không có gì để nói, nỗi đau, mất mát làm trái tim Diễm tan nát, bây giờ đi bên cạnh Quân, Diễm cảm tưởng mình đang vô hình, đang không tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 86

Kiên và Loan xuất hiện trước cửa, họ kinh ngạc nhìn cả hai, bây giờ trông hai người đẹp đôi quá, Diễm mặc một chiếc váy màu hồng làm bằng lụa, mái tóc dài buông tự nhiên, còn Quân mặc một bộ vét màu trắng.

Loan không vui, lòng Loan đau nhói, nhìn bàn tay Quân nắm chặt lấy tay Diễm như muốn sở hữu, như sợ Diễm chạy mất, Loan đã hiểu, Diễm chính là cô gái Quân yêu, có lần Quân từng nói cho Loan biết là trong trái tim Quân đã có một người có một người con gái khác chiếm trọn mắt rồi nên Quân không thể chấp nhận tình cảm của Loan. Loan đoán người con gái đó chính là Diễm.

Chuyến đi này Loan tưởng Loan có thể gần gũi với Quân hơn nhưng thật không ngờ càng làm Loan đau đớn hơn.

Quân bảo hai người.

_Chúng ta đi thôi...!!

Loan mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, so với Diễm, Loan có nét đẹp của sự giàu có, trưởng thành, còn Diễm mang vẻ đẹp của một cô gái chưa trưởng thành, vẫn còn trẻ con.

Trên đường đi, Quân vẫn nắm chặt lấy tay Diễm, hai người không ai nói với ai câu nào.

Loan và Kiên đi một xe, cả hai cũng không ai bảo ai câu nào. Chuyện tình của họ, Kiên không có hứng thú, cũng không muốn xen vào. Loan lái xe nhưng tâm trí lúc nào cũng chỉ nghĩ về Quân và Diễm, ghen tuông khiến Loan cảm thấy khó thở.

Khi bốn người đến nhà ông Carson, khách của ông đã tề tựu đông đủ, ông giới thiệu từng người cho Quân, Kiên, Loan và Diễm biết, do đã hứa từ trước nên ông cho Diễm xem ảnh của vợ con ông.

Lòng Diễm đang buồn, xem ảnh của họ càng làm Diễm buồn hơn, Diễm khóc, nước mắt không ngừng rơi, nước mắt làm trái tim Diễm như muốn tan ra.

Loan không tài nào hiểu được chỉ vài bức ảnh của ông Carson có gì đáng để cho Diễm phải khóc như thế, Loan tưởng đang đóng kịch để lấy lòng ông Carson.

Trong chuyện này chỉ có mình ông Carson và Quân hiểu được lí do vì sao. Lau nước mắt, Diễm vội nói.

_Xin lỗi vì làm mọi người mất vui....!!

Ông Carson cười buồn.

_Cô đừng ngại, ngược lại tôi nên cảm ơn cô mới đúng, nhờ cô tôi đã có thể đối diện với sự thật, tôi tin ở trên thiên đường, họ cũng đang nhìn tôi...!!

_Vâng, tôi cũng tin là như thế....!!

Tiếng nhạc nổi lên. Ông Carson bảo bốn người.

_Nào các bạn trẻ, ra nhảy đi, hãy tận hưởng niềm vui cuộc sống....!!

Diễm mệt mỏi đi không buồn bước nên từ chối không muốn nhảy, Diễm ngồi nói chuyện với ông Carson.

Ngược lại Quân là người chủ động mời Loan.

_Em ra nhảy với anh chứ...??

Loan kinh ngạc, vì Loan tưởng Quân có Diễm rồi, Quân sẽ lờ Diễm đi nhưng thật không ngờ Quân lại không mời Diễm.

Loan vội nói.

_Vâng...!!

Cả hai đi nhau ra sàn nhảy, còn Kiên, thấy một cô gái đang cười vui vẻ với một cô gái mặc áo hồng bên cạnh, Kiên tiến lại, lịch sự Kiên hỏi.

_Tôi có vinh dự được mời cô nhảy không...??

Cô ta cười.

_Sao anh nghĩ là tôi sẽ đồng ý...??

Kiên giả vờ thờ dài.

_Xem ra đúng là tôi không có vinh dự mời cô nhảy thật...!!

Kiên quay lưng bỏ đi, cô gái gọi giật lại.

_Này anh, chưa gì anh đã bỏ cuộc rồi à...??

Xem ra cô gái này đúng là rất thú vị. Kiên quay lại.

_Vậy là em đồng ý nhảy với anh...??

Cô gái vênh lên.

_Sao lại không, tôi muốn xem tài của anh đến đâu...!!

Cầm lấy tay cô gái, cả hai đưa nhau ra sàn nhảy, ba người bỏ đi chỉ còn lại Diễm và ông Carson.

Nhìn thật sâu vào mắt Diễm, ông Carson nói.

_Tôi thấy cô và anh chàng Quân rất khó hiểu, cả hai đang cãi nhau à...??

Diễm vội chối.

_Tôi và anh ấy không có gì đâu, chúng tôi chỉ là bạn...!!

Nhìn Quân đang nhảy với Loan, ông Carson cười.

_Tôi lại không thấy thế, ánh mắt anh ta nhìn cô lúc nào cũng nồng cháy, nếu anh ta không yêu cô, anh ta không thể nhìn cô được như thế. Cô xem mặc dù nhảy với cô gái kia nhưng anh ta không ngừng nhìn cô...!!

Diễm giật mình nhìn ra sàn nhảy, thấy Quân thỉnh thoảng vẫn nhìn mình. Diễm vội cup ngay mắt xuống khi bắt gặp ánh mắt Quân, Diễm cảm thấy gai hết cả người.

_Tôi nói không sai chứ...??

Diễm vội nói lảng sang chuyện khác.

_Ông định ở đây bao lâu...??

Ông Carson cười thú vị.

_Cô đang chạy trốn tình cảm của chính mình, tôi biết cô đã có tình cảm với Quân chỉ là cô vẫn còn chưa nhận ra, cô đừng giống tôi, tôi quá đam mê kinh doanh, muốn khám phá thế giới nên không quan tâm đến vợ con, đến khi họ mất rồi, tôi hối hận nhưng đã không còn kịp nữa, vì thế cô nên biết nắm bắt tình cảm của chính mình, đừng để mai sau phải hối tiếc...!!

_Vâng, cảm ơn ông...!!

_Cô ra nhảy đi, tôi có một vài vị khách cần phải tiếp...!!

_Ông đi đi...!!

Ông Carson bỏ đi, Diễm ngồi một mình, đang buồn chán, hôm nay Diễm muốn uống rượu, một nhân viên phục vụ bưng một khay rượu đi qua, mặc dù chưa bao giờ thử, Diễm cầm lấy một ly. Nhắm chặt mắt, Diễm uống thử một ngụm, rượu làm lưỡi Diễm cay xè, làm cổ họng Diễm nóng như lửa đốt.

Diễm lắc đầu.

_Không hiểu tại sao mọi người lại thích uống rượu trong khi nó có bồ bèo gì đâu...!!

Một cô gái như Diễm đứng uống rượu một mình thật là chuyện lạ, ông Carson vừa đi khỏi, ngay sau đó một thanh niên bước lại gần, anh ta mời Diễm.

_Chúng ta ra nhảy chứ...??

Diễm lắc đầu.

_ Xin lỗi tôi hơi mệt nên không muốn nhảy, phiền anh mời người khác...!!

Anh ta cười.

_ Nhưng anh muốn mời em nhảy...!!

_ Tôi đã nói rồi, tôi không muốn nhảy...!!

Nắm lấy tay Diễm, anh ta lôi Diễm ra sàn nhảy, Diễm chưa thấy tên nào vô lý như tên này, Diễm đã nói Diễm không muốn nhảy sao anh ta còn cố ép. Đang nhảy với Loan, thấy Diễm bị tên thanh niên lôi đi, Quân vừa ghen tuông, vừa tức.

Nắm chặt lấy tay anh, Quân gằn giọng.

_ Buông cô ấy ra...!!

Tên này cũng không vừa.

_ Anh là gì của cô ấy mà anh dám xen vào chuyện của tôi...??

_ Chồng chưa cưới, đủ đủ lý do chưa...??

Vội buông tay Diễm ra, hấn hỏi Diễm

_ Có đúng anh là chồng chưa cưới của cô không...???

Nhìn Loan đứng bên cạnh Quân, tức giận, Diễm nói.

_ Không phải, anh ấy chỉ là bạn của tôi thôi...!!

Tên đó cười khẩy.

_ Anh đúng là có liêm sỉ, không phải là chồng chưa cưới của người ta mà anh cũng dám nhận...!!

Quay sang Diễm, anh ta hỏi.

_ Cô sẽ nhảy với tôi chứ...??

Diễm lắc đầu từ chối.

_ Tôi không muốn nhảy...!!

Diễm bỏ đi nhưng anh ta lại nắm chặt lấy tay Diễm, Diễm hét.

_ Anh đang làm gì đấy, tôi nói tôi không muốn nhảy...!!

Lần này Quân không còn muốn cứu Diễm nữa, câu nói vô tình của Diễm, khiến Quân tức giận. Quân kéo Loan đi, Quân bỏ mặc Diễm, vừa đau khổ, vừa tức giận, nước mắt trực trào, Diễm quát.

_ Anh nên tôn trọng tôi một chút, tôi nói tôi không muốn nhảy...!!

Hất tay anh ta ra, Diễm đi về chỗ ngồi. Kiên thấy Quân không bên Diễm, Kiên không hiểu lý do vì sao Quân lại làm thế. Kiên bóp tay anh thật chặt, đối với một người giỏi võ như Kiên, anh ta làm sao mà chống được.

Nhấn mặt vì đau, anh ta hét.

_ Mà đang làm gì thế hả...??

Kiên cười gằn.

_ Tốt nhất là mày đừng có đụng vào vợ của sếp tao nếu không mày sẽ bị đánh rất thê thảm, mày nên nhớ lấy...!!

_ Nhưng cô ấy nói, họ chỉ là bạn...!!

_ Sao mày ngu thế, họ đang giận nhau, họ nói thế chỉ để trọc tức nhau thôi, người ngoài như mày không nên xen vào, mày có hiểu không...??

Đau quá, anh ta vội nói.

_ Tôi hiểu, làm ơn buông tay tôi ra...!!

Mặc dù không cứu Diễm nhưng Quân biết là Kiên sẽ thay Quân làm việc đó. Vì Diễm dám trêu tức Quân, dám nắm tay một chàng trai khác, dám phủ nhận mối quan hệ giữa hai người, Quân càng ngày càng trở nên tàn nhẫn hơn. Kiên vừa buông tay, anh ta dơ nắm đấm lên, Diễm sợ hãi chưa kịp kêu được tiếng nào.

Nắm đấm của anh ta bị Kiên nắm chặt, vặn ngược tay anh ta, Kiên nhếch mép.

_ Muốn đánh lên người khác hả, về nhà học thêm mấy năm nữa rồi hãy múa võ...!!

Mồ hôi nhỏ từng giọt trên trán anh ta, miệng anh ta không ngừng kêu rên vì đau. Kiên buông anh ta ra, biết mình không phải là đối thủ của Kiên, anh ta bỏ đi.

Diễm lí nhí.

_ Cảm ơn anh...!!

Kiên cười.

_ Đừng nên cảm ơn tôi, cô nên cảm ơn sếp...!!

Diễm cay đắng.

_ Anh nhắc tên anh ta làm gì, anh ta đâu có quan tâm gì đến em, chẳng phải bây giờ anh ta đang rất vui vẻ sao...??

_ Sếp rất yêu cô, chắc cô cũng hiểu điều đó...!!

Cô gái nhảy cùng Kiên, tự nhiên bỏ nhảy để cứu Diễm, bực mình, cô gái hỏi.

_ Cô ấy là gì của anh, nếu anh đã có bạn gái anh còn mời tôi nhảy làm gì...??

Kiên phì cười.

_ Em đừng nói thế, cô ấy là vợ chưa cưới của sếp anh, anh ấy mà nghe được, anh ấy không tha cho anh đâu...!!

Cô gái kinh ngạc.

_ Cô ấy là vợ của sếp anh, sao anh ta không cứu cô ấy...??

Kiên thở dài.

_ Chuyện tình cảm của họ hãy để họ tự giải quyết, chúng ta ra nhảy thôi...!!

Chào Diễm, Kiên tiếp tục ra nhảy. Diễm thấy Quân đang vừa nhảy vừa cười đùa với Loan, tự nhiên Diễm cảm thấy đau thắt lòng ngực, không chịu đựng được nữa, Diễm bụng lỵ rượu, Diễm uống cạn, phải chăng Diễm đang ghen.

Diễm không biết rằng một người mới uống rượu như Diễm, không nên uống quá ba ly. Đến khi Quân, Loan, Kiên về chỗ ngồi, Diễm đã quá say, Diễm không uống rượu một mình mà đang cùng uống với một chàng trai khác, hình ảnh này khiến Quân càng khẳng định Diễm đúng là một cô gái lẳng lơ, một cô gái quậy phá, thạo đời.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87

Không chịu đựng được nữa, xin phép ông Carson, Quân lái xe đưa Diễm về khách sạn. Quân bảo Loan.

_ Em và Kiên về sau nhé, anh cần đưa cô ấy về khách sạn trước, cô ấy đã say quá rồi...!!

Nhìn Diễm ngủ gục trên bàn. Loan vội nói.

_ Anh để em dìu cô ấy ra xe, như thế sẽ hay em, em và cô ấy là con gái sẽ tiện chăm sóc hơn anh...!!

Quân lạnh lùng đáp.

_Anh biết nhưng anh cần phải có trách nhiệm với cô ấy...!!

Quân quay sang dặn Kiên.

_Cậu nhớ chăm sóc Loan cẩn thận, tôi về trước đây...!!

_Vâng, chào sếp...!!

Quân bế Diễm ra xe, trên đường đi Quân phóng xe như điên, do quá say, lại là lần đầu tiên uống rượu nên Diễm nôn hết cả ra xe, quá tức, Quân cười khẩy.

_Cô thật giỏi, xem ra cô đúng là hết thuốc chữa rồi, nếu tôi có làm gì cô thì cô cũng đừng trách tôi...!!

Về khách sạn, Quân nhờ một nhân viên khác sạn mang xe của Quân đi rửa, Quân vác Diễm lên phòng, Diễm nói làm nhảm những câu vô nghĩa không đầu, không đuôi.

Chiếc áo vét màu trắng, và chiếc váy lụa màu hồng nhạt của Diễm đã bị Diễm nôn hết cả ra. Cả đời Quân cũng chưa bao giờ bị rơi vào tình trạng như thế này.

Ném Diễm lên giường, lột chiếc váy trên người Diễm, bây giờ Quân cũng không nghĩ được nhiều, lau người cho Diễm xong, Quân đi tắm.

Mặc một chiếc áo choàng tắm, vừa đi vừa lau khô tóc, khóa cửa phòng, cả này hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, mệt mỏi, Quân tính đến chuyện đi ngủ.

Vén chăn, Quân nằm xuống bên cạnh Diễm, Diễm không biết mình đang rơi vào tình huống nào, cũng không hề biết mình đang không mặc quần áo, cũng không hề biết mình đang nằm cạnh một người đàn ông.

Diễm ôm lấy Quân, giật mình, Quân cay đắng nghĩ một cô gái lẳng lơ như Diễm thì chuyện ngủ cùng một người đàn ông cũng không có gì là lạ, nên Quân vừa mới nằm xuống Diễm đã ôm chặt lấy Quân rồi.

Còn Diễm, nửa mơ nửa tỉnh, Diễm tưởng Quân là một cái gối ôm nên mới ôm lấy Quân, nếu biết là Quân, Diễm đã không ôm lấy Quân, Diễm đã không bị Quân hiểu lầm trầm trọng như thế.

Nắm chặt tay, gồng mình vì tức, vì căm hận, vì ghen tuông, Quân ôm lấy Diễm, nằm đè lên người Diễm, miệng thì thào vào tai Diễm.

_Một cô gái lẳng lơ, ăn chơi, thạo đời như cô cũng không phải là lần đầu cô ngủ với đàn ông nên tôi có làm gì cô cũng không có gì là quá đáng đúng không...??

Diễm không biết gì cả, môi Quân tìm môi Diễm, trong giấc mơ Diễm thấy có ai đó đang hôn mình, đang ôm chặt lấy mình.

Quân làm thế với Diễm vì Quân muốn trả thù, trong lòng Quân, Diễm là một cô gái không ra gì, một cô gái có quan hệ với quá nhiều chàng trai, một cô gái phản bội, đã bao nhiêu lần Quân muốn quên Diễm đi nhưng càng cố Quân càng làm không được, hôm nay những câu nói vô tình của Diễm đã làm sức chịu đựng của Quân vượt quá giới hạn của nó.

Đến khi buông Diễm ra, Quân giật mình, sau khi làm chuyện có lỗi với Diễm, Quân cảm thấy hối hận vì Quân đã hiểu lầm Diễm, nhưng bây giờ có nói gì thì mọi chuyện cũng đã xảy ra.

Nửa mơ nửa tỉnh, Diễm mặc dù không nhận biết được đã thực sự xảy ra chuyện gì nhưng mắt mờ, đau khổ, oán hận, bất lực khiến Diễm khóc, hai dòng lệ trên má Diễm rơi xuống, Diễm nằm im, đôi mắt Diễm vẫn nhắm nghiền.

Ôm lấy Diễm, Quân hỏi hận.

_Anh xin lỗi, anh không biết đây là lần đầu tiên của em. ....!!

Sáng hôm sau, đúng tám giờ Diễm mới tỉnh dậy, đầu Diễm đau nhức, mặt Diễm đỏ bừng, môi Diễm run run, nước mắt tuôn trào, Diễm và Quân đang ôm nhau ngủ trên giường, cả hai đều không mặc gì.

Vừa xấu hổ, vừa sợ hãi, vừa phẫn nộ, đánh mạnh vào người Quân, Diễm hét.

_Anh nói đi, anh đã làm gì tôi...??

Quân thờ dãi.

_Anh xin lỗi, anh không cố ý...!!

Diễm khóc nức lên, bàn tay không ngừng đánh mạnh vào người Quân, vừa đánh Diễm vừa hét.

_Anh là đồ xấu xa, đồ độc ác, dù có căm thù tôi, anh cũng không được làm như thế, anh coi tôi là gì, một cô gái cho anh giải trí hà...??

Ôm chặt lấy Diễm, Quân hôn Diễm, nước mắt làm môi Diễm mặn chát, làm nổi đau trong lòng Diễm càng thêm nhức buốt.

Diễm cố đẩy Quân ra, nắm chặt lấy tay Diễm, Quân nói từng tiếng một.

_Tin anh đi, nếu em muốn tất cả mọi người xung quanh em được bình an, em nên làm theo lời của anh, còn nếu không, em sẽ mất tất cả...!!

Nước mắt không ngừng chảy, Diễm căm phẫn nói.

_Anh đừng dọa tôi, dù anh có làm gì tôi, tôi cũng sẽ không bao giờ ở bên anh...!!

Quân cười khẩy.

_Sao chúng ta không thử nhỉ...??

Quân hôn Diễm, ôm chặt lấy Diễm, dù Diễm có muốn chạy cũng chạy không được. Trong người Quân lúc nào cũng có sẵn một con quỷ, nó ngủ yên thì thôi, khi nó thức dậy, mọi thứ xung quanh nó sẽ không có thứ gì là còn nguyên vẹn nếu như nó muốn hủy diệt.

Tối hôm qua, Quân đưa Diễm về trước, Loan và Kiên về sau, hai người không có gì nói với nhau nên sau khi về khách sạn, ai có phòng người ấy về.

Loan định tìm Quân nhưng thấy khuôn mặt trầm trọng của Quân khi đưa Diễm về Loan lại thôi, sáng sớm Loan cũng định tìm Quân nhưng đến khi đứng trước cửa phòng của Quân, Loan lại không dám.

Mười giờ cửa phòng của Quân bật mở, trong khi Quân vẫn bình thản như mọi khi, Diễm không còn là Diễm của trước kia nữa, Diễm đã khóc quá nhiều, cả đời Diễm chưa bao giờ phải trải qua chuyện nào khiến Diễm đau đớn, tủi hận như chuyện này.

Bàn tay Diễm bị Quân nắm chặt, đôi chân Diễm run rẩy nên đi không còn vững nữa. Quân bế Diễm, Diễm căm phẫn hét.

_Đừng có đụng vào người tôi, mau thả tôi xuống...!!

Mặc Diễm la hét, Quân bế Diễm xuống xe, tài xế nhanh chóng mở cửa xe cho Quân, đặt Diễm vào trong, thắt dây an toàn cho Diễm. Quân nói.

_Chúng ta đi về thôi...!!

_Vâng...!!

Hành lý của Quân đã được Kiên thu xếp, Quân có việc nên Quân đưa Diễm về trước. Loan thấy Quân bế Diễm đi xuống lầu, không chịu đựng được hơn nữa, Loan hỏi Kiên.

_Anh làm ơn nói cho tôi biết, mối quan hệ thật sự giữa Quân và Diễm là gì...??

Thấy sắp cùng Diễm ở chung một phòng, sớm muộn gì Loan cũng biết nên Kiên nói.

_Diễm là vợ chưa cưới của anh Quân...!!

Loan đau khổ, nước mắt trực trào, vậy là hết, Loan không còn hy vọng vào tình cảm của Quân được nữa rồi.

Loan bỏ đi, Kiên thở dài, sau khi thu xếp xong hành lý, trả chìa khóa phòng cho khách sạn, Kiên theo Quân đi về.

Trên đường đi, Diễm không nói một câu với Quân, Diễm đang căm hận Quân. Quân cũng không nói gì, trong đầu Quân bây giờ đang tính toán nên làm gì với Diễm, sau chuyện xảy ra Quân càng muốn có Diễm hơn, một cô gái như Diễm đúng là khiến người ta phát điên, Diễm làm Quân lầm tưởng Diễm là một cô gái lẳng lơ, một cô gái thạo đời nhưng hóa ra Diễm không biết gì cả.

Không nhịn được cười, Quân cười thật to, Diễm quát.

_Anh có thể im đi được không...??

Quay sang nhìn Diễm, nâng cằm Diễm lên, Quân hỏi.

_Em không muốn anh cười à...??

Diễm nghiêng răng.

_Đừng có đụng vào người tôi...!!

Quân cười.

_Em nên nói điều đó trước buổi tối hôm qua, còn hôm nay em nói điều này e rằng đã muộn rồi...!!

Mặt Diễm đỏ bừng, sợ tài xế nghe tiếng, Diễm hét.

_Anh im đi...!!

Quân lại cười, chịu hết nỗi, Diễm bịt hai tai lại, nắm lấy tay Diễm, xoa Diễm đối diện với mình. Diễm chưa hiểu Quân định làm gì, Quân hôn Diễm, ôm lấy Diễm, Quân thì thầm

_Làm vợ anh nhé, sau khi bỏ em tính lại chúng ta sẽ kết hôn...!!

Diễm nói ngay.

_Dù có chết tôi cũng không bao giờ lấy anh...!!

Diễm vừa nói xong, siết Diễm thật chặt, Quân gần giọng.

_Cô nên lựa chọn cho kĩ, và cũng nên biết cô đang làm gì, vì tôi từng nói nếu cô muốn bảo vệ những người thân xung quanh cô, cô nên nghe theo lời tôi, còn nếu không, cô cũng biết rồi đây cô sẽ mất tất cả, tôi hy vọng lúc đó cô sẽ không hối hận vì những gì mà cô làm hôm nay....!!

Diễm không thờ được, nước mắt Diễm lăn dài, chỉ trải qua có một ngày ở bên Quân, Diễm cảm tưởng như dài hơn một thế kỉ. Về đến thành phố, Quân lôi Diễm vào một quán ăn, mặc dù Diễm không muốn ăn, Quân cũng ép Diễm phải ăn. Vừa ăn Diễm vừa khóc như trẻ con, chịu hết nỗi, Quân quát.

_Tôi bảo cô ăn, có phải tôi bảo cô ăn thuốc độc đâu mà cô lại khóc...!!

Diễm hét.

_Anh có quá đáng lắm không, tôi không muốn ăn sao anh còn ép...??

_Một con ngựa hoang như cô nếu không có một sợi dây khóa cô nghĩ là tôi có thể giữ được cô sao...!!

Quá tức giận, đứng bật dậy, Diễm xăm xăm đi ra cửa. Quân nở một nụ cười chết tróc.

_Em có thể đi nhưng em nên nhớ em không trốn thoát được đâu...!!

Quân cho tài xế đưa Diễm về nhà, còn Quân đón xe đến bệnh viện thăm ông Tùng. Quân đã đi cả ngày hôm qua nên việc chăm sóc ông Tùng do ông bà Phương đảm nhận, thật may ông Tùng đã tỉnh lại.

Gặp được Quân, bà Phương vui mừng hỏi.

_Con bé Loan đâu sao mẹ không thấy...??

Quân cười.

_Mẹ chỉ quan tâm đến cô ấy thôi à, còn con, sao mẹ không hỏi...??

_Con vẫn còn khỏe mạnh thế này, mẹ cần hỏi làm gì...!!

_Nếu mẹ muốn biết cô ấy có sao không, mẹ nên gọi điện hỏi thăm cô ấy, con không có gì để nói với mẹ...!!

Bà Phương cúi.

_Thái độ của con như thế là sao...??

Ông Trương chen vào.

_Bà có thôi đi không, vừa mới gặp mặt con bà đã lôi chuyện đó ra để nói rồi, bà không rút ra được bài học gì cho mình sau chuyện vừa rồi à...??

Bà Phương tức.

_Ông thì hiểu gì, tôi chỉ muốn tốt cho nó nên mới làm như thế, tôi có ép nó làm chuyện gì quá đáng đâu...!!

_Ép nó kết hôn với người nó không yêu, bà nói không quá đáng thì còn chuyện gì trên đời này quá đáng hơn nữa...??

Quân can ngăn.

_Con xin bố mẹ, để con nói chuyện với chú Tùng, bố mẹ làm ầm ĩ như thế, con làm sao hỏi được chú ấy...!!

Chương 88

Có Quân chăm sóc ông Tùng nên bố mẹ Quân ra về, bà Phương còn muốn hỏi Quân nhiều chuyện, bà tò mò muốn biết sau một ngày ở bên Loan, tình cảm giữa Quân và Loan có tiến thêm được bước nào không, ông Trương phải lờ bà đi, bà Phương mới tạm tha cho cái lỗi tai của Quân.

Ông Tùng do còn yếu nên không nói chuyện được nhiều. Quân vui mừng.

_ Cuối cùng chú cũng tỉnh rồi...!!

Ông Tùng gượng cười.

_ Chào cháu...!!

Do còn nhiều chuyện thắc mắc muốn hỏi ông Tùng nên Quân hỏi ngay.

_ Chú có nhận diện được kẻ đã đánh chú không...??

Ông Tùng lắc đầu.

_ Do chú bị đánh lén sau lưng nên chú không rõ...!!

_ Cháu hiểu. Cháu tin là cháu đã biết ai đã đánh chú...!!

_ Cháu nghĩ là do ông ta...??

Quân gật đầu.

_ Cháu khẳng định ông ta chính là kẻ đã đánh lén sau lưng chú, chỉ cần cháu tìm ra được bằng chứng, cháu sẽ cho bố con ông ta vào tù...!!

Ông Tùng nhớ lại, ông hốt hoảng hỏi.

_ Còn cuộn băng, cuộn phim, cháu có giữ nó không...??

Quân trấn an ông Tùng.

_ Chú đừng lo cháu đang giữ nó trong tay, nhưng thật đáng tiếc chúng đã bị hỏng nặng nên cháu không biết nội dung, chú có thể nói luôn cháu nghe được không...??

Ông Tùng tóm tắt sơ qua cho Quân nghe, Quân cười cay đắng.

_ Cách này mà bố con ông ta cũng nghĩ ra được, xem ra họ không thật sự không coi cháu ra gì, cháu đã cố nhượng bộ họ, nhưng kể từ bây giờ cháu sẽ không nương tay nữa đâu...!!

_ Cháu định làm gì...??

Đôi mắt Quân ánh lên những tia nhìn oán trách, căm thù, hai bàn tay nắm chặt, Quân nghiến răng.

_ Có thù phải trả, có hận phải rửa đúng không chú, bây giờ cháu chưa muốn làm gì vội, vì dù sao bố con ông ta cũng đã thực sự ra tay rồi, cái cháu cần bây giờ là sau khi thu thập được hết chứng cứ, cháu sẽ cho cả hai bố con ông ta đi tù, mà lần này họ sẽ không ra khỏi đó nhanh được đâu, cũng nhờ họ cháu có thể khiến Diễm dù có muốn chạy trốn khỏi cháu, cô ấy cũng không làm được...!!

Ông Tùng thở dài.

_ Cháu thật đáng sợ, cũng thật thông minh, xem ra mọi chuyện, cháu đều nắm rõ hết cả rồi...!!

Quân cười, không nói gì, khép cửa phòng bệnh của ông Tùng, Quân muốn ông được nghỉ ngơi nên không quấy rầy ông lâu. Cuối cùng Quân cũng biết, cuộn băng, cuộn phim kia có nội dung gì, Quân không còn phải lo lắng, phải bận tâm vì nó nữa.

Quân vừa đi vừa tính toán.

_ Trong cuộc chiến này, nếu mình đưa bố con hẳn ra tòa bây giờ e rằng còn hơi sớm, điều quan trọng là mình cần phải làm rõ nghi ngờ của mình, nếu có thể làm rõ được điều này mình mới yên tâm ngủ ngon được...!!

Không yên tâm, sợ Diễm xảy ra chuyện nên Quân gọi điện cho Di Hoa.

_ Cô ấy đã về nhà chưa Di...??

_ Diễm đã về nhà được một lúc, bây giờ cô ấy đang khóc ở trên phòng....!!

Quân thở dài.

_ Cháu hiểu, nhờ Di để ý cô ấy đùm cháu...!!

_ Cậu yên tâm, chăm sóc cô ấy là trách nhiệm của tôi...!!

_ Nếu có gì, Di làm ơn thông báo ngay cho cháu biết...!!

_ Tôi nhớ rồi...!!

_ Cảm ơn Di, chào Di...!!

_ Chào cậu...!!

Cúp máy, bây giờ Quân cần phải đi gặp một người. Sau nhiều tính toán, Quân cần nói thẳng cho Trường biết Quân sẽ làm gì Trường nếu Trường dám dờ dò với Diễm thêm nữa.

Ông Tùng phải nằm viện nên việc theo dõi Trường và ông Đăng được Quân giao cho hai người khác, Quân là người cẩn thận, khi đã muốn làm gì đó, hay muốn điều tra, làm rõ việc gì, bao giờ Quân cũng tính toán hết các phương án dự phòng, nếu phương án một thất bại, Quân sẽ có ngay phương án thứ hai.

Chỉ một cú điện thoại, Quân biết Trường đang ở đâu. Hồng bị tai nạn, đến thăm Hồng nên Quân mua hoa, mua trái cây, đường và sữa cho Hồng, Quân chúc Hồng mau khỏe.

Hồng đã tỉnh lại, nhìn thấy Trường ngủ gục trên ghế, đôi mắt Hồng đỏ hoe, lệ bắt đầu tuôn trào, Hồng cảm hận Trường, cảm hận một người con trai tàn nhẫn, máu lạnh. Sau khi bị Trường gây ra quá nhiều chuyện, Hồng không còn muốn gặp lại Trường nữa, nhất là khi Hồng đã nghe toàn bộ câu chuyện của bố con Trường, Hồng lại càng không muốn gặp.

Trường đã lừa dối Hồng, bố Trường còn sống, Trường lại không dám nói cho Hồng biết, xem ra đúng là trong lòng Trường, Hồng không phải là một người bạn đáng tin, Hồng không là gì cả, đau đớn, phẫn uất, nước mắt Hồng không ngừng chảy.

Nghe tiếng khóc sụt sịt của Hồng, Trường giật mình thức giấc, thấy Hồng đã tỉnh lại, Trường vui mừng.

_ Chào em...!!

Hồng không nói gì, cũng không có phản ứng gì. Biết là Hồng đang giận, đang hận mình. Trường hỏi lỗi.

_ Anh xin lỗi, anh không cố ý làm tổn thương em, mong em tha lỗi cho anh...!!

Hồng hét.

_ Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy mặt anh...!!

Nắm lấy tay Hồng, Trường van xin.

_ Anh xin em, xin em đừng giận anh, anh sẽ bù đắp lại những gì mà anh gây ra cho em...!!

Hồng cay đắng hỏi.

_ Anh định đền bù cho tôi bằng cách nào, lấy tôi, hay là anh dùng tính mạng của anh để làm việc đó, mà hình như anh cũng sắp chết rồi thì phải, anh còn nói những câu vô nghĩa đó với tôi làm gì...!!

Càng nghe Hồng nói, Trường càng hối hận.

_ Nếu em cần, anh có thể sẵn sàng cho em tính mạng của anh...!!

Nếu bình thường, Hồng đã tát Trường rồi, nhưng bây giờ sức khỏe của Hồng yếu nên Hồng không thể đánh Trường.

Hồng đuổi.

_Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy mặt anh. Anh đi mà trả thù tiếp đi, đi mà làm điều ác đi, tôi không quen biết anh, không biết anh là ai cả...!!

Trường càng van xin Hồng, Hồng càng kích động, đôi mắt Trường đỏ hoe, biết là không thể nói chuyện thêm được với Hồng, sợ Hồng xảy ra chuyện nên Trường đành nói.

_Em nghỉ ngơi đi, anh ở bên ngoài, nếu em cần gì, em cứ gọi anh, anh sẽ giúp em...!!

Tiếng gõ cửa vang lên. Trường tưởng bác sĩ đến khám bệnh cho Hồng, Trường nói.

_Mời vào...!!

Quân xuất hiện, nhìn thấy Quân, Trường nhếch mép.

_Cậu đến đây làm gì...??

Quân cười.

_Tôi thăm bệnh nhân, tôi có thăm cậu đâu mà cậu phải tỏ ra thù hận với tôi như thế...!!

Đặt bó hoa, hoa quả trái cây, đường, sữa trên bàn. Quân quan tâm hỏi Hồng.

_Em cảm thấy thế nào, có cần anh gọi bác sĩ cho em không...??

Hồng lắc đầu.

_Em không sao...!!

Quân động viên.

_Em cố nghỉ ngơi cho khỏe, đừng suy nghĩ gì nhiều...!!

_Cảm ơn anh...!!

Nói chuyện với Hồng thêm vài câu. Quân bảo Trường.

_Tôi có chuyện cần nói với cậu...!!

Trường nhú mày.

_Còn tôi, không có gì cần nói với cậu...!!

Quân đe dọa.

_Cậu đừng tỏ ra tự kiêu như thế, tôi tin chuyện tôi sắp nói cho cậu biết sẽ khiến cậu ngạc nhiên rất nhiều, thế nào đi chứ...!!

Nhếch mép bất cần, dặn dò Hồng vài câu, cả hai đưa nhau ra một quán nước, sau khi gọi cả phê, Quân nói.

_Tôi muốn cậu từ lần sau đừng bao giờ tìm cách tiếp cận Diễm nữa...!!

Trường khinh khinh.

_Tại sao tôi phải nghe lời của cậu, hình như cậu không có quyền gì để cấm tôi làm điều đó thì phải...!!

Quân cười.

_Cậu nói đúng nhưng Diễm sẽ nghĩ như thế nào khi cô ấy biết ân nhân mà cô ấy kính trọng chính là người đẩy công ty cô ấy vào tình trạng phá sản, khiến bố cô ấy không thể tỉnh lại được vì ngày nào bố của cậu cũng tiêm vào cơ thể ông ấy một lượng thuốc an thần đủ để ngủ say. Điều tồi tệ hơn, chính bố con cậu bày trò giả bệnh ung thư để ép Diễm lấy cậu, thế nào từng đó nguyên nhân đã đủ để cậu nên tránh xa cô ấy chưa...??

Trường tái mặt, người đông cứng, mồ hôi bắt đầu tuôn ra khắp cơ thể, thật không ngờ kế hoạch trả thù hoàn hảo mà bố con Trường phải mất nhiều thời gian vạch ra đã bị Quân phát hiện.

Tuy sợ hãi nhưng Trường vẫn bình thản nói.

_Cậu đang nói lung tung gì thế, tôi không hiểu ý của cậu...!!

Vứt một tập ảnh dày, cuộn băng ghi âm trước mặt Trường. Quân ra lệnh.

_ Cậu tự xem và nghe đi...!!

Xem và nghe đến đâu, mặt Trường tái đến đấy, nếu Quân mang tất cả sổ bằng chứng này ra tòa, Trường và ông Đăng sẽ phải ở tù rất lâu.

Quân cười hỏi.

_ Thế nào, tôi không lừa cậu chứ...??

Trường run giọng.

_ Cậu muốn gì...??

_ Rất đơn giản, cậu hãy tránh xa Diễm ra, chuyện cậu muốn làm gì công ty hay gia đình cô ấy tôi không quan tâm, cũng không muốn can thiệp vào nhưng chỉ cần cậu dám làm gì cô ấy, tôi sẽ không tha cho cậu ....!!

Trường lạnh lùng.

_ Cậu đừng hòng đe dọa được tôi, tôi là một thằng sắp chết, cậu tưởng tôi còn sợ điều gì nữa sao...??

Quân cười thật to.

_ Cậu nói đúng đối với một người bị suy thận giai đoạn cuối như cậu thì đúng là không thứ gì làm cậu phải sợ hãi thật, nhưng sao cậu không buông tay đi, chẳng phải bây giờ cậu đang lo lắng cho Hồng, cho Diễm sao. Bỏ cậu rất thông minh, cũng rất lạnh lùng, tàn nhẫn. Cậu tưởng tôi không biết mọi chuyện đều do ông ta ép cậu làm à. Cậu nên tỉnh lại đi trước khi cậu mất tất cả, đừng tự làm tổn thương chính mình, cũng như những người xung quanh cậu. ....!!

Trường tức giận.

_ Tôi không muốn nghe mấy câu thương hại của cậu, số phận của tôi có bị làm sao cũng không có liên quan gì đến cậu. Cậu đừng tưởng bây giờ cậu có bằng chứng trong tay là có thể đe dọa hay khiến tôi không nghĩ đến việc trả thù, tôi vẫn phải làm vì dù sao bàn tay tôi cũng đã nhúng chàm rồi, làm thêm một chút nữa, tù thêm mấy năm nữa cũng có sao đâu. ....!!

Nghe giọng bất cần đời của Trường, Quân cười thú vị.

_ Cậu đúng là rất gan dạ, cậu không sợ tôi nói cho Diễm biết cậu thực sự là ai à...??

Tách cà phê trên tay Trường run run, Quân đọc được sự lo lắng, bất an trong lòng Trường. Quân là người tinh ý, nhanh nhạy, đứng trước một vấn đề cần giải quyết, Quân lúc nào cũng có thể nắm bắt được tâm lý của người khác.

Đúng là Trường đang lo lắng, đang bất an, đối với Diễm đã từ lâu Trường không thể vô tình, cũng không thể làm ngo, vừa trả thù vừa cảm thấy hối hận, vừa lo sợ Diễm bị làm sao. Nếu bây giờ Diễm biết Trường là người như thế nào, mọi thứ còn sót lại trong lòng Diễm sẽ sụp đổ, bây giờ công ty của gia đình Diễm coi như đã thuộc về người khác, ông Hải dù có tỉnh lại cũng không thể nhận ra con gái là ai nữa, dù ông còn sống cũng coi như đã chết.

Cái còn lại trong lòng Diễm, là tình bạn đối với Trường. Diễm luôn coi Trường là ân nhân cần phải trả, là người bạn tốt nhất mà có lần Diễm lầm tưởng là Diễm đang yêu Trường. Nếu tất cả những thứ này kết thúc, Diễm sẽ không còn niềm vui sống nữa.

Sau một phút mất bình tĩnh, Trường cười khẩy nói.

_ Sao cậu không nói thẳng cho cô ấy biết, sao cậu phải đi tìm tôi trước, phải chăng cậu còn muốn một thứ gì đó của tôi. ....!!

Quân nheo mắt.

_ Cậu đúng là rất thông minh, nhưng đừng thông minh quá, vì người tự tin như cậu có ngày cậu sẽ bị đánh bại rất thê thảm, ngay bây giờ cậu không hiểu cậu đang rơi vào tình trạng nào đâu. ....!!

Trường đứng lên.

_ Nếu không còn gì nữa, tôi đi đây...!!

_ Cậu đi đi, nhưng hãy nhớ những gì tôi yêu cầu, tôi không nói lại hai lần đâu. ....!!

Trường gằn giọng.

_ Cậu cũng đừng hòng dọa được tôi. Nếu có thể cậu nên nói cho cô ấy biết đi vì bây giờ tôi cũng đã quá chán nản, và mệt mỏi lắm rồi, tôi cũng muốn cô ấy biết tôi thực sự là ai, tôi muốn trước lúc chết mọi ân oán, hận thù này được sáng tỏ, được trả cho xong, nếu cô ấy hận tôi cô ấy có thể đến tìm tôi, còn nếu không tôi mong cậu có thể thỏa mãn những gì mà cậu muốn. ....!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 89

Quân cười, Trường bỏ đi. Cách chỗ hai người ngồi không xa, có hai người đàn ông đang thì thầm với nhau. Là người tình ý, Quân đã nhận ra ông Đăng không chỉ cho người theo dõi Quân, ông còn cho người theo dõi cả Trường, xem ra mối quan hệ tình cảm cha con Trường không được bình thường.

Một người bố mà ngay cả con trai mình cũng không thể tin tưởng chỉ xảy ra hai trường hợp, một là Trường là một con người bất tài, vô dụng, ông Đăng sợ Trường làm hỏng kế hoạch của ông nên ông mới cho người theo dõi Trường, trường hợp thứ hai, ông muốn theo dõi nhất cử nhất động của Trường, vì Trường thực sự là công cụ của ông Đăng, là công cụ cho ông dùng để trả thù ông Hải. Càng ngày Quân càng nghi ngờ về mối quan hệ thực sự giữa cha con ông Đăng.

Sau khi Trường đi khỏi quán, có một bóng đen bám theo, còn lại một người đang chờ Quân. Quân bình thần, đứng dậy, Quân đi ra cửa, Quân nhận ra người theo dõi Quân lần này không phải là người thanh niên lần trước, xem ra ông Đăng đúng là người cẩn thận, ông sợ Quân biết mặt anh ta nên đã cho thay người mới.

Quân biết cuộc nói chuyện giữa Quân và Trường đã bị người thanh niên kia nghe tiếng, nếu anh ta nghe được chắc chắn anh ta sẽ báo lại cho ông Đăng. Ông Đăng không phải là người đơn giản, ông sẽ tìm mọi cách để hại Quân. Nếu Quân không cẩn thận, Quân có thể bị ông Đăng hại bất cứ lúc nào, nhưng nếu ông Đăng biết được thực ra, Quân muốn ông Đăng làm thế thì ông đã không khờ dại cho người giết Quân.

Mục đích của Quân khi nói chuyện thẳng thắn với Trường, ngoài việc muốn Trường tránh xa Diễm ra, Quân còn muốn người đứng sau lưng Trường là ông Đăng phải lộ diện, nếu lần này nắm được cái đuôi của ông Đăng, thì vụ ám sát ông Tùng, chuyện làm ăn phi pháp, có quan hệ với xã hội đen, giết bỏ Diễm dần dần bằng thuốc an thần, từng đó cũng đủ cho ông ta ở tù rất lâu.

Quân vừa rời đi, anh ta bám theo Quân, lần này Quân không còn muốn vạch mặt anh ta nữa, mà Quân lại muốn anh ta theo dõi Quân không rời, vì anh ta theo dõi Quân, lại bị Quân cho người theo dõi lại. Đây là một trò chơi mèo vờn chuột, không biết bao giờ con chuột sẽ chết, hay con mèo bị mệt phải bỏ cuộc.

Trên đường về công ty, Bảo gọi điện thoại cho Quân.

_ Chào cậu, cậu đã về nhà chưa...??

_ Minh đã về nhà được hai tiếng rồi...!!

_ Sao cậu không đến thăm mình, cậu có biết mình nhớ cậu lắm không...??

Nghe giọng nhão nhọt của thằng bạn, Quân rùng mình.

_ Con xin bố, đừng dờ giọng của đàn bà ra đây, ai mà nghe được, họ lại thương con và bố có quan hệ luyến ái thì khổ cho con lắm, con còn muốn đi lấy vợ, con không muốn sống cả đời cô độc như bố...!!

Bảo cúi.

_ Sao cậu dám nguyên rủa cho mình sống cô độc cả đời, cậu độc mồm cũng độc mồm vừa thôi...!!!

_ Cho đáng đời cậu, ai bảo cậu dám trọc tức mình...!!

Bảo nghiêm giọng.

_ Thôi đi vào chuyện chính đi, mình đã nhờ người phục hồi lại cuộn băng và cuộn phim cho cậu rồi. Mình sợ khi cậu nghe được cuộn băng nói gì, cậu sẽ phẫn nộ, lo lắng vì nó có liên quan đến vợ chưa cưới của cậu...!!

_ Đừng lo chú Tùng tỉnh lại, chú ấy đã nói hết cho mình nghe hết rồi...!!

_ Vậy là cậu đã biết sự thật, cậu định làm gì...??

_ Minh không làm gì cả...!!

Bảo kinh ngạc.

_ Cậu không sợ mất cô ấy à...??

_ Cậu yên tâm, dù mình có lo sợ nhưng cô ấy không thể lấy Trường được đâu...!!

_ Nghe giọng của cậu, thấy cậu rất tự tin như thế, phải chăng cậu đã nắm được thứ gì đó mà cô ấy không thể từ chối cậu...??

Quân cười.

_ Cậu tò mò quá đấy, đến một lúc nào đó mình sẽ nói cho cậu biết. Việc mình nhờ cậu điều tra về ông Đăng, cậu đã điều tra đến đâu rồi...??

_ Mình đang điều tra nhưng kết quả không được khả quan cho lắm...!!

_ Không sao, chỉ cần cậu tiếp tục, sớm muộn gì mình cũng có được thứ mà mình cần...!!

_ Xem ra trong đầu cậu đã biết cậu cần phải làm gì...!!

_ Tất nhiên, trong trò chơi này, mình muốn nắm phần thắng trong tay, mình không muốn mình bị thua...!!

_ Chúc cậu may mắn, trưa đi ăn cơm với mình chứ...??

_ Ủ, hẹn gặp cậu ở cái quán quen lần trước...!!

_ Chào cậu...!!

Cúp máy, bây giờ Quân đang lo cho Diễm. Sau chuyện xảy ra tối hôm qua, Quân biết Quân đã làm chuyện có lỗi với Diễm. Sợ Diễm nghỉ quán, Quân gọi điện thoại cho Diễm.

Diễm được tài xế của Quân đưa về, không phải do Diễm muốn, Diễm bị bắt ép phải lên xe. Về đến nhà, Diễm phóng thẳng lên phòng, đắp chăn kín đầu, Diễm khóc như mưa, đòi con gái của Diễm đã ra đi sau một đêm say, tình cảm Diễm dành cho Quân chưa bao giờ vượt quá giới hạn tình bạn, làm sao Diễm có thể ở bên người mình không yêu. Quá đau khổ, nước mắt lúc nào cũng đọng đầy, càng ngày ý nghĩ muốn rời xa khỏi nơi đây càng mãnh liệt.

Diễm không bao giờ còn muốn gặp lại Quân nữa, lại càng không thể ở bên cạnh Quân, hay coi Quân là bạn của Diễm, mọi chuyện đã kết thúc rồi. Diễm cầu mong ông Hải nhanh chóng tỉnh lại, sau khi ông tỉnh dù công ty còn hay mất, Diễm cũng sẽ đưa ông rời xa nơi đây, rời xa mảnh đất mang lại cho Diễm quá nhiều đau thương mất mát.

Diễm cần phải tẩy hết những ô uế mà Quân đã gây ra, bước thật nhanh vào phòng tắm, vừa tắm Diễm vừa khóc. Nước mắt tủi hờn của Diễm làm trái tim Diễm thêm đau, thêm sâu khổ. Diễm không biết khi một cô gái làm chuyện sai trái với một người không yêu sẽ có cảm giác như thế nào, còn đối với Diễm, mọi thứ mà Diễm có, hạnh phúc, niềm tin vào tình yêu đã hết, đã chết thật rồi. Diễm không còn dám hy vọng vào hạnh phúc, vào tình yêu của ai nữa.

Sau khi tắm xong, Diễm muốn đóng cửa phòng, muốn một mình gặm nhấm nỗi đau nhưng còn có quá nhiều chuyện cần Diễm làm, Diễm không thể ngồi yên.

Bố Diễm đang cần Diễm chăm sóc, công ty cần Diễm quản lý, Trường cần Diễm động viên, thuyết phục đồng ý đi phẫu thuật. Đúng là Diễm không thể nhốt mình trong phòng, không thể không đi ra ngoài.

Điện thoại của Diễm reo vang. Thấy hiện lên số của Quân. Cầm phần, Diễm cúp luôn máy, người mà Diễm không muốn gặp, cũng không muốn nghe lúc này là Quân.

Sau khi chào Di Hoa, lấy nón bảo hiểm, cầm chìa khóa xe máy, Diễm đến bệnh viện, đi cả ngày hôm qua, Diễm đã không thể vào thăm được ông Hải, vừa đi Diễm vừa lo lắng không yên.

Diễm vừa mới rời khỏi nhà, có một người bám theo Diễm, người đó được lệnh của Quân, phải theo dõi nhất cử nhất động của Diễm, Quân nói đúng, Quân đã có được thứ mà Quân muốn, không khi nào Quân chịu từ bỏ một cách dễ dàng như thế.

Thấy Diễm không nghe máy, Quân mỉm cười.

_ Xem ra em đang rất tức giận, và căm hận tôi nhưng em không thể làm được điều này lâu nữa đâu. Em hãy chờ đấy, cuộc sống của em là do tôi quản lý, dù em có muốn chạy trốn, có muốn không làm cũng không được...!!

Ánh mắt Quân rực sáng.

_ Nếu em dám trêu tức tôi, cuộc sống của em bây giờ sẽ kết thúc trong đau khổ, trong phiền muộn, tình là gì, hận là gì, một cô gái còn trẻ, luôn sống trong sự bao bọc của cha mẹ như em không thể hiểu được, nếu em cần, anh sẽ cho em hiểu cảm giác đó là gì...!!

Quân lái xe về công ty, sau một ngày đi vắng, còn nhiều việc Quân vẫn chưa làm xong, buổi trưa Quân cũng không muốn về nhà vì bà Phương sẽ không tha cho lỗi tai của Quân. Bà đang háo hức chờ Quân về để hỏi.

Khi Diễm đến bệnh viện, Diễm cảm nhận tình cảm của Diễm hôm nay rất lạ, hình như có điều gì đó vui mừng đang chờ Diễm, phải chăng ông Hải đã tỉnh lại.

Diễm chạy thật nhanh đến phòng bệnh của ông Hải, thấy ông quần gia vừa cười vừa khóc. Diễm sợ hãi hỏi.

_Bố cháu sao rồi hả chú...??

Nhìn thấy Diễm, ông quần gia vui mừng nói.

_Ông chủ tỉnh rồi...!!

Diễm reo lên.

_Thật không chú...??

Ông quần gia gật đầu. Diễm mừng quá, đến bên giường bệnh của ông Hải, Diễm roi lệ, nắm chặt tay ông, Diễm run giọng gọi.

_Bố...!! Bố có nhận ra con không...??

Ông Hải cười ngơ ngẩn, bây giờ ông rất giống như một người mất trí, thuốc an thần đã phát huy tác dụng của nó.

Diễm có hỏi gì ông cũng chỉ cười, quá sợ hãi Diễm vội đi gọi bác sĩ. Sau khi khám xong cho ông Hải, bác sĩ bảo Diễm.

_Trong quá trình điều trị và hôn mê kéo dài thần kinh của ông Hải có dấu hiệu bị tổn thương, ông ấy bây giờ rất giống một đứa trẻ lên năm. Ông không thể phục hồi được trí nhớ nếu như ông không được chăm sóc cẩn thận, uống thuốc đúng liều. Mong cô cố gắng...!!

Diễm chết lặng, tưởng ông Hải tỉnh lại, hai bố con có thể nhận ra nhau, có thể nói chuyện sau bao nhiêu ngày ông ngủ mê mết, bây giờ ngay cả con gái ông là ai, ông cũng không biết, một người đàn ông gần năm mươi tuổi lại hành động giống một đứa trẻ lên năm. Lòng Diễm tan nát, thế là hết, Diễm bây giờ trở thành trụ cột của gia đình, mọi chuyện đều đang đổ dồn lên đôi vai nhỏ bé của Diễm.

Từ một cô bé suốt ngày chỉ biết bay nhảy, đi chơi, bây giờ phải ép mình trưởng thành, ép mình lớn lên, bao nhiêu bất hạnh xảy ra chỉ trong khoảng một thời gian ngắn khiến Diễm đuối sức, sợ hãi, Diễm muốn chạy trốn.

Bây giờ Diễm vừa phải lo cho cha, vừa phải lo cho công ty, Diễm tính sau khi giải quyết xong chuyện công ty nếu có thể cứu được công ty, Diễm sẽ cố hết sức, còn nếu không thể, Diễm cũng không hề tiếc nuối, đã từ lâu, Diễm không hề đam mê kinh doanh, Diễm chỉ muốn trở thành một cô giáo, một nhà văn.

Ông Hải đã tỉnh nên Diễm và ông quần gia đi xin giấy xuất viện, đóng tiền viện phí, thu xếp đồ đạc cho ông Hải, cả hai đưa ông Hải về nhà.

Diễm vừa đi khỏi, trước cổng bệnh viện, có một người đàn ông gọi điện cho Quân.

_Chào anh, ông Hải đã tỉnh rồi...!!

Quân cười.

_Cậu tiếp tục đi theo họ...!!

_Vâng...!!

Cúp máy, anh ta phóng xe theo sau chiếc xe tắc xi chở ông Hải và ông quần gia, còn Diễm đi xe máy.

Ông Hải vừa tỉnh lại, ông Đăng cũng được thông báo ngay sau khi ông Hải đi. Xem ra trong cuộc chiến này, ông Đăng và Quân đều có lí do riêng để cho người theo dõi bố con ông Hải, ông Đăng làm thế vì muốn trả thù, muốn biết kẻ thù của mình đi đâu, làm gì để tiện bề hành động, còn Quân, Quân làm như vậy là có ý gì, phải chăng Quân làm thế vì Quân muốn bảo vệ Diễm. Câu hỏi này chỉ có mình Quân có thể trả lời được.

Về đến nhà, Diễm nhanh chóng nhờ Di Hoa sắp xếp lại phòng cho ông Hải, từ một người đàn ông làm chủ cuộc sống của mình, bây giờ ông Hải giống như một đứa trẻ, ông không hiểu, không biết gì cả, có lẽ ông cũng biết Diễm là con gái của ông nên đối với Diễm, ông luôn cười và đặc biệt rất quyến luyến Diễm.

Diễm nhìn điệu bộ ngây dại của ông, không cầm được nước mắt, Diễm khóc như mưa. Ở nhà chơi với ông đến chiều, Diễm lái xe đến bệnh viện thăm Hồng, dù ông Hải không còn tỉnh táo nữa, nhưng chỉ cần ông tỉnh lại là Diễm mừng rồi, ông tỉnh lại còn hơn sợ ông có thể chết bất kì lúc nào, ông sống không còn tỉnh táo nhưng Diễm thấy ông còn dễ mến hơn người cha già trưởng, chỉ biết có tiền như ngày trước, bây giờ Diễm là người điều khiển ông, không phải ông Hải điều khiển cuộc sống của Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Mua hoa, trái cây, Diễm gõ cửa phòng bệnh của Hồng. Do quá mệt mỏi nên Hồng ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Khi Diễm đến, Hồng đã hoàn toàn ngủ say. Đặt mọi thứ trên bàn, cầm lấy tay Hồng, mắt Diễm đỏ hoe.

_Chị hãy mau lành bệnh chị nhé, còn nhiều chuyện chờ chị làm, anh Trường cần chị chăm sóc, quan tâm, em rất thương chị, cả hai chúng ta đều đau khổ như nhau...!!

Nước mắt Diễm rớt xuống tay Hồng, Hồng giật mình thức giấc, thấy Diễm đến thăm, Hồng gượng cười.

_Chào em...!!

Diễm vui mừng.

_Chị tỉnh lại rồi, em mừng quá, chị muốn ăn gì không để em đi mua...??

Hồng lắc đầu. Diễm tò mò hỏi.

_Anh Trường đâu sao em không thấy, hôm qua em gọi điện cho chị, anh ấy nghe máy, em tưởng bây giờ anh ấy đang ở đây...!!

Hồng thở dài.

_Diễm...!! nếu tất cả mọi thứ mà em biết về Trường từ trước đến nay đều sụp đổ, em có buồn không...??

Diễm ngo ngác.

_Chị nói gì, em không hiểu...??

Hồng nhắm mắt lại, Hồng không thể nói cho Diễm biết sự thật, lại càng không thể phản bội lại Trường, Hồng thấy Diễm thật đáng thương, nỗi đau của Hồng tuy có lớn nhưng xem ra so với Diễm, vừa bị phản bội vừa bị Trường hại cho tán gia bại sản, vừa hại ông Hải đến sống dở chết dở thì nỗi đau của Hồng có là gì so với Diễm.

Nắm chặt lấy tay Diễm, Hồng nói.

_Em thường xuyên đến thăm chị em nhé...??

Diễm gạt lệ trên má.

_Vâng, em sẽ thường xuyên đến...!!

Diễm lo lắng hỏi.

_Chị cảm thấy trong người thế nào rồi...??

_Chị không sao...!!

_Bác sĩ có nói vết thương trên đầu chị có để lại di chứng gì không...??

_Chị cũng không biết nữa, vì chị vẫn chưa hồi, nhưng chị đoán chị sẽ không bị gì đâu, chỉ cần cố gắng chị sẽ nhanh chóng hồi phục...!!

Diễm cười.

_Em cũng mong chị nhanh hồi phục...!!

Diễm ngập ngừng hỏi Hồng.

_Chị đã nói chuyện với anh Trường về chuyện phẫu thuật chưa...?? Anh ấy có nói gì không...??

Hồng lắc đầu.

_Chị vẫn chưa hỏi anh ấy...!!

_Em hiểu, chị vừa mới tỉnh lại, chị cứ nghỉ ngơi đi khi nào cảm thấy khỏe chị hãy nói chuyện này với anh ấy...!!

Hồng nhìn Diễm thật kỹ, một cô gái ngây thơ, không hiểu đời như Diễm không thể hiểu được lòng người đen tối như thế nào. Diễm có biết, Diễm đang cố cứu một kẻ hại chết cha, hại gia đình Diễm không. Hồng tự hỏi sau khi biết được sự thật rồi, Hồng sẽ cư xử với Trường như thế nào, sẽ thù hận, hay là sẽ tha thứ.

Diễm gọt trái cây cho Hồng, Diễm kể cho Hồng nghe những chuyện đã xảy ra khi Diễm còn bé, tình cảm giữa Diễm và Hồng ngày càng khăng khít. Ở chơi với Hồng một lúc Diễm ra về.

Sau khi nói chuyện với Quân. Trường gọi điện cho ông Đăng.

Ngay câu đầu tiên, Trường hỏi.

_Bố nói cho con biết có đúng là bố đã cho người tiêm thuốc an thần vào cơ thể ông Hải đúng không...??

Ông Đăng do đã được người theo dõi Trường báo lại nên ông ta nói ngay.

_Sao con lại hỏi bố việc này...??

_Bố trả lời cho con biết đi...!!

_Đúng thế, bố làm thế có gì là sai...??

_Bố có biết là loại thuốc đó có thể gây nghiện, gây tê liệt não không...??

Ông Đăng cúi.

_Con gọi điện cho bố để trách móc bố đấy hả...??

_Bố không nên làm như thế, nhờ đâu ông Hải không qua khỏi thì sao, có phải bố mang tội giết người không...??

Ông Đăng mai mỉa.

_Đã làm tới mức này mà con còn lo tội giết người nữa sao, bố luôn mong ông ta chết đi, nếu ông ta chết thật, bố càng mừng, càng thỏa mãn....!!

Trường kinh sợ.

_Bố đừng làm thế nữa, dù chúng ta có hại gia đình ông Hải cũng không thể đùa với tính mạng của người khác...!!

Ông Đăng quát.

_Con đang dạy khôn bố đấy hả, bố nói cho con biết, nếu con không làm theo lời của bố, con cũng không cần phải lo lắng cho bố làm gì, bố con ta từ nay nên đi theo hai con đường khác nhau, con yêu con bé đó nên con không thể xuống tay với nó, còn bố, bố căm ghét gia đình nó, chừng nào bố con nó còn sống, bố còn muốn trả thù....!!

_Bố muốn con làm gì, bố mới có thể buông tay...??

_Bố nói rồi, chỉ cần con lấy nó, bố sẽ không làm gì con bé đó, ngay cả bố nó, bố cũng tha không tìm cách giết hại nữa...!!

Trường thờ dãi.

_Một người sắp chết như con có thể bảo vệ cô ấy được bao lâu, dù con có muốn thì con cũng không thể làm thế, bây giờ Hồng vì con đã phải chịu quá nhiều đau khổ, tổn thương, con không thể làm chuyện có lỗi với cô ấy...!!

Ông Đăng cười gằn.

_Con chọn đi, con bé Diễm hay con bé Hồng, nếu con chọn con bé Hồng, bố không còn lí do gì để không hại gia đình con bé Diễm, còn ngược lại, bố sẽ buông tha cho gia đình nó....!!

Trường hét.

_Bố có thể nói cho con rõ tại vì sao bố phải ép con lấy Diễm bằng được không, con không hiểu lí do vì sao bố lại phải ép con làm thế, bố bắt con lấy con gái của kẻ thù như thế có phải là quá phi lí không...??

_Hình như chuyện này bố từng giải thích cho con hiểu rồi thì phải...??

_Đúng là bố từng nói cho con biết nhưng lúc đó tài sản của gia đình cô ấy vẫn còn nguyên vẹn, còn bây giờ công ty gia đình của cô ấy đã thuộc về người khác rồi, còn lí do nào cho con phải lấy cô ấy đâu...??

Ông Đăng cười khẩy.

_Con bắt đầu nghi ngờ bố từ khi nào thế, bố bảo con lấy nó tất nhiên phải có lí do...!!

_Bố giải thích ngay cho con hiểu đi, chỉ cần bố giải thích được con sẽ đồng ý lấy cô ấy...!!

Ông Đăng im lặng không đáp, ông không thể nói cho Trường lý do thật sự ông muốn Trường làm thế, vì nếu nói ra kế hoạch mà ông tính toán bao lâu nay sẽ bị sụp đổ.

Trường không thấy ông Đăng bảo nào, càng ngày Trường càng nghi ngờ ông Đăng hơn, Trường linh cảm Trường đã quên một chuyện gì đó rất quan trọng trong quá khứ, nếu Trường nhớ được mọi chuyện sẽ được sáng tỏ.

Sau cuộc nói chuyện với ông Đăng, Trường đi lang thang ngoài đường như người mất hồn, bàn chân vô tình của Trường, lại đưa Trường ra mộ mẹ, thấp một nén hương, đặt bó hoa lên mộ. Trường đau khổ nói.

_Con nên làm gì hả mẹ, con có nên đồng ý làm theo lời của cha không hay là con nên làm theo lương tâm của con, con linh cảm nếu con lấy Diễm, con sẽ phạm vào một tội gì đó lớn lắm, con không tài nào hiểu được, tại sao bố con lại bắt con lấy Diễm bằng được, ngày trước con tưởng bố làm thế vì mẹ nhưng bây giờ con lại có cảm giác bố làm thế vì bố nhiều hơn...!!

_Phải chăng con đã quên chuyện gì đó rất quan trọng, chuyện này chính là chìa khóa để giải thích tất cả mọi hiểu lầm...!!

Đứng trước mộ mẹ một lúc, Trường rời đi, người đàn ông theo dõi Trường gọi điện cho ông Đăng.

_Thưa anh, hình như cậu ấy bắt đầu nhớ ra mọi chuyện rồi, nếu cậu ấy nhớ được, chúng ta phải làm gì đây...??

Ông Đăng lo sợ.

_Những điều mà cậu nói là hoàn toàn đúng sự thật chứ...??

_Chính tai em nghe cậu ấy nói trước mộ vợ của anh, em làm sao dám lừa anh...!!

Ông Đăng tính toán.

_Cậu phải theo chặt chẽ nhất cử, nhất động của nó, có gì phải báo ngay cho tôi biết...!!

_Vâng...!!

Đây là điều ông Đăng không mong đợi nhất, nếu Trường nhớ ra được nguyên nhân vì sao vợ ông lại chết, vì sao ông lại đi đến bước đường cùng phải tự sát, Trường sẽ quay sang hận ông, căm ghét ông, muốn trả thù ông, ông không thể để cho mọi chuyện xảy ra như thế.

Ông không muốn Trường nhớ lại mọi chuyện, ông phải trả thù xong trước khi Trường thực sự nhớ lại những thứ mà Trường đã quên, sao sau mười bốn năm Trường không nhớ gì, tại sao đột nhiên Trường lại nhớ ra tất cả, phải chăng đây chính là ý Trời.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91

Diễm không gặp được Trường ở bệnh viện, không yên tâm Diễm gọi điện cho Trường. Trường đang đi lang thang ngoài đường, ở Việt nam Hồng chỉ quen biết có mình Trường, nên Trường không thể bỏ rơi Hồng, Trường sợ Hồng giận nên mới tạm thời đi dạo cho thanh thản.

Trường cũng muốn gặp Diễm nên Trường nghe máy.

_Chào anh, bây giờ anh đang ở đâu...??

_Anh đang đi ngoài đường...!!

_Sao anh lại bỏ chị Hồng một mình, anh có biết người ốm luôn mong có người thân bên cạnh không...??

_Anh biết nhưng cô ấy không thích anh ở bên cạnh cô ấy...!!

Diễm suy đoán.

_Có phải anh làm chuyện gì có lỗi với cô ấy đúng không...??

Trường giật mình.

_Cô ấy nói cho em biết à...??

Càng nghe Trường nói, Diễm càng khẳng định, Trường đã làm chuyện gì đó có lỗi với Hồng, phải chăng vì Diễm nên Trường mới thế.

_Em xin anh, đừng làm tổn thương chị ấy hơn nữa, chị ấy vì anh đã phải chịu khổ nhiều rồi, anh phải nghĩ cho chị ấy chứ...??

Trường cúi.

_Còn em thì sao, anh cũng vì em, anh đã làm rất nhiều chuyện, em đã nghĩ sẽ đền ơn anh như thế nào chưa...??

Diễm nói ngay.

_Em muốn cho anh quả thận của em, chẳng phải anh từ chối không nhận là gì, anh thật tàn nhẫn, anh làm ơn cho người khác thì được, sao em muốn trả ơn anh, anh lại không chịu nhận...!!

_Nếu anh muốn em ở bên anh, cùng anh trải qua mọi chuyện, em có đồng ý không...??

_Tại sao lại không, em luôn coi anh là người quan trọng thứ hai trong lòng em, ngoài bố em ra anh là người em không muốn mất, dù có chuyện gì xảy ra với anh, em cũng muốn biết, cũng muốn cùng anh chia sẻ...!!

Mắt Trường đỏ hoe, càng ngày ý nghĩ trả thù càng rời xa Trường.

_Em đừng ngốc như thế, anh không phải là người tốt như em nghĩ đâu, anh sợ khi em thực sự biết anh là ai, em sẽ không còn muốn ở bên anh nữa...!!

_Anh mới ngốc, em không hề ngốc, em hiểu trong lòng anh còn nhiều vướng víu chưa thể gỡ hết được, nhưng em tin khi thời gian trôi qua đi anh sẽ hiểu ra được vấn đề. Bây giờ việc quan trọng nhất là anh phải đồng ý đi phẫu thuật, anh làm ơn hãy để em trả ơn anh, được chăm sóc anh...!!

Trường quát.

_Em đừng nói nữa, anh không muốn nghe, cũng không cần em phải trả ơn anh...!!

Diễm bực mình.

_Em hỏi anh khi anh cứu em, anh có suy nghĩ gì không...??

_Tại sao em lại hỏi anh câu đó...!!

_Anh trả lời em đi, khi anh xông vào cứu em, anh biết anh có thể mất tính mạng bất cứ lúc nào sao anh vẫn xông vào...??

Trường lúng túng.

_Cái đó...!!

_Đấy anh thấy chưa, anh làm ơn cho người khác, anh cũng đâu có tính toán gì, nếu đã không thể buông tay thì anh hãy đi đến cùng anh nhé, em muốn được làm một cái gì đó cho anh, dù anh có muốn em trả ơn cho anh không, em cũng muốn làm, nếu anh mất, anh tưởng là em sẽ sống sung sướng cả đời được sao, anh không muốn ngày nào em cũng quỳ trước mộ anh khóc nức nở chứ...??

Hết chịu nổi, Trường hét.

_Em im đi, đây không phải là điều em nên nói vào lúc này...!!

_Em nói có gì sai đâu, anh có hiểu bệnh tình của anh đang ở giai đoạn nào không, nhanh lên anh, thời gian không chờ ai đâu, em đã chuẩn bị sẵn sàng về tinh thần, tâm lý từ lâu rồi, bây giờ bố em đã tỉnh lại, em không còn lo lắng bất cứ điều gì nữa...!!

Trường vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi.

_Bố em tỉnh rồi à, khi nào...??

_Bố em mới tỉnh sáng nay...!!

Trường mừng vì nếu ông Hải có thể tỉnh lại, ông Đăng sẽ không mang tội giết người có chủ ý nữa.

Diễm đau khổ nói tiếp.

_Nhưng đáng tiếc bây giờ bố em không còn nhận ra em là ai nữa, ông giống như một đứa trẻ lên năm, chỉ biết cười và ngoan ngoan nghe lời em thôi...!!

Trường ôm lấy đầu, đây là tác dụng của thuốc an thần, không hiểu ngoài thuốc này ra ông Đăng còn cho người tiêm vào cơ thể ông Hải thuốc gì nữa.

Trường phải cố động viên Diễm mặc dù trong lòng đang lo lắng không yên.

_Em đừng lo quá, anh tin bác sĩ sẽ tìm ra cách chữa khỏi bệnh cho bố em...!!

Diễm thở dài.

_Anh có biết không mặc dù bây giờ bố em không nhận ra em là ai, nhưng em lại cảm thấy nhẹ nhõm, bố em là người có quá nhiều tham vọng, em không muốn một ông bố như ngày trước, em thích bố em bây giờ hơn, dù công ty của gia đình em có lấy lại được không, em cũng không còn quan tâm nữa, sau khi lo xong hết tất cả mọi chuyện, em và bố em sẽ bay sang Mỹ, ở bên đó em còn có công việc đang dở đang chờ em, em sẽ sống một cuộc sống do em chọn, em không còn phải nghe lời của bố em nữa...!!

Trường run giọng.

_Em sẽ bỏ đi thật sao...??

_Vâng, anh định giữ em ở lại à...??

_Anh...!!

_Anh em mình gặp nhau ở đâu đó được không anh, em có chuyện cần nói với anh...!!

Trường gật đầu.

_Ừ, anh cũng có chuyện cần nói với em...!!

_Anh có ở gần bệnh viện không...??

_Anh cách đó cũng không xa lắm...!!

_Em chờ anh trước cổng bệnh viện nhé...!!

_Anh đến ngay...!!

Diễm vừa tắt điện thoại, điện thoại của Diễm lại vang lên, tưởng Trường gọi, Diễm vội mở nắp nhưng đến khi biết là Quân, Diễm tắt luôn, bị Quân quấy nhiễu nhiều quá, hết chịu nổi Diễm tắt luôn nguồn. Diễm thề Diễm không bao giờ còn muốn gặp mặt Quân nữa dù với bất cứ lí do gì, bây giờ hai người coi nhau như hai người xa lạ.

Hành động của Diễm khiến Quân nổi nóng.

_Cô tưởng là cô có thể thoát khỏi tôi sao, cô đúng là người dễ đoán...!!

Khép cửa văn phòng, do có hẹn ăn cơm với Bảo nên Quân lái xe đến chỗ hẹn. Diễm đứng chờ Trường ở cổng bệnh viện, nhìn thấy Trường, Diễm vừa mừng vừa thương, chỉ có một ngày hôm gặp, Trường đã gầy đi rất nhiều, lệ trên má Diễm rơi xuống, Diễm cảm thấy đau lòng, trái tim Diễm như có muôn vàn cây kim chọc vào, không kim được lòng, Diễm ôm chặt lấy Trường, Diễm khóc nức nở.

Trường kinh ngạc, sững sờ, không hiểu tại sao Diễm lại làm như thế, bàn tay Trường từ từ ôm chặt lấy Diễm.

Trường có thể làm cho Diễm đau, Diễm hận nhưng ở bên Trường mang lại cho Diễm cảm giác tinh thần, chở che, Diễm cần một bờ vai để dựa vào.

Hai người ôm lấy nhau trước con mắt bao nhiêu người, cả Trường và Diễm đều không biết họ đang là đối tượng bị ông Đăng và Quân theo dõi, họ trở thành người mẫu bắt mắt cho hai người kia chụp.

Nước mắt Diễm không ngừng rơi, Trường nghe lòng mình tan nát, chưa có lúc nào Trường lại cảm thấy yếu đuối và dễ mềm lòng như lúc này, Diễm đã đánh tan con người cứng rắn trong Trường.

Trường vỗ về.

_Có chuyện gì xảy ra với em à, tại sao em lại khóc...??

Diễm sụt sịt.

_Tại em lo cho anh, anh có biết bây giờ em đang nghĩ gì không, em sợ phải đưa tiền anh vào cõi vĩnh hằng, sợ em sẽ biến thành một kẻ có tội vì em có khả năng cứu được anh, anh lại không cho em cơ hội được làm điều đó...!!

_Em đang ép anh đúng không...??

_Sao anh lại nghĩ đang ép anh, em đang giúp bản thân em...!!

Trường cười.

_ Có ai năn nói ngược như em không...??

Diễm giật mình, vội buông Trường ra, mặt Diễm đỏ bừng, không ngờ Diễm lại ôm Trường trước mặt bao nhiêu người thế này.

Nắm lấy tay Trường, Diễm nói.

_ Anh em mình đi thôi...!!

Trường không hiểu tại sao Diễm lại thay đổi thái độ với mình nhanh như thế, bây giờ Diễm đối xử với Trường thân thiết như người thân trong gia đình.

Trên đường đi, Diễm nói.

_ Em muốn trở thành một người thân trong gia đình anh được không anh...??

Trường suyt chút nữa đâm vào người phía trước, làm sao Trường dám nhận Diễm làm một thành viên trong gia đình, có thành viên trong gia đình nào lại hại nhau đến nỗi không còn đường lui, đến nỗi không còn dám nhìn mặt nhau như Trường và Diễm không.

Diễm hét.

_ Anh bị làm sao thế, anh có biết là anh suyt gây ra tai nạn giao thông không, nếu anh cũng nằm viện lấy ai chăm sóc cho chị Hồng bây giờ...!!

Tay lái Trường run run, Trường không còn làm chủ được cảm xúc của bản thân nữa, từng lời nói vô tư của Diễm như những mũi dao đâm thẳng vào lòng tâm Trường.

Hai người dừng trước một quán ven đường, nhìn thấy nó, Diễm thích thú nó.

_ Em rất thích cách bài trí của quán này, mình vào trong đi anh...!!

Gửi xe, cả hai bước lên lầu hai, còn chưa biết nên ngồi ở đâu, mặt Diễm tái lại, kia chẳng phải là Quân đang ngồi cùng một chàng trai nào đó sao. Diễm định bảo Trường rời đi nhưng không còn kịp nữa rồi. Quân đã thấy Diễm đi cùng với Trường, gặp nhau trong trường hợp này thật không hay chút nào, đúng như Quân nói vừa về đến nhà là Diễm đi tìm Trường ngay.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

Quân nhếch mép nhìn cả hai, một người Quân vừa gặp lúc sáng yêu cầu tránh xa Diễm ra, một cô vợ sắp cưới dám đi gặp chàng trai khác, họ còn nắm tay nhau nữa, Quân gồng mình lên vì tức, đúng là họ chẳng coi Quân ra gì, trong mắt họ Quân chỉ là một cái bóng mờ nhạt.

Bảo đang nói chuyện với Quân, thấy Quân nhìn trừng trừng về phía trước, tò mò Bảo nhìn theo Quân, đến khi biết hai người đang đứng giữa quán kia là ai, Bảo trầm giọng.

_ Kia chẳng phải là Trường, người mà cậu bảo tớ phải chú ý, phải điều tra là gì...??

Nhìn cô gái đứng bên cạnh Trường, Bảo hỏi.

_ Cô gái kia trông quen lắm, cậu có biết đó là ai không...??

_ Vợ chưa cưới của tớ...!!

Bảo đang uống cà phê, suyt chút nữa là Bảo bị sặc.

_ Ý của cậu là Trường chính là tình địch của cậu vì cô gái kia, vợ của cậu đúng là xinh đẹp thật, nhìn rất trẻ con, đáng yêu, dễ thương...!!

Những lời khen ngợi của Bảo dành cho Diễm lúc này chẳng khác gì trêu tức Quân. Có vợ đẹp để đi hết với người đàn ông này đến người đàn ông khác, đời còn gì đen bạc hơn thế.

Trường cũng biết là Quân đang ở đây, sợ Quân nói luôn cho Diễm biết Trường thực sự là ai, nắm tay Diễm, Trường lôi Diễm ra cửa.

Quân đã tức giận lắm rồi, bây giờ hai người còn dám nắm tay nhau lôi đi trước mặt Quân thế này, hết chịu nổi, đứng bật dậy, Quân bảo Bảo.

_ Cậu thông cảm mình có việc riêng tư cần giải quyết...!!

Bảo gặt đầu.

_ Cậu đi giữ cô ấy lại đi, đừng để cô ấy đi mất...!!

_ Cảm ơn cậu...!!

Quân đi nhanh ra cửa, Diễm ngờ ngác đau khổ, bây giờ Diễm rất sợ Quân, người duy nhất Diễm không muốn gặp lại trên đời này là Quân.

Diễm cũng muốn nhanh chóng thoát ra khỏi đây nên Trường lôi Diễm đi, Diễm đi theo mà không có phản ứng gì.

Bàn tay Diễm bị Quân nắm cứng, Quân lôi giật Diễm lại. Diễm sợ hãi, run rẩy, mặt Diễm trắng bệch, cơ thể đông cứng. Trường quát.

_ Buông cô ấy ra...!!

Quân cười khẩy.

_ Người nên buông cô ấy ra là cậu mới đúng, cậu nên nhớ cô ấy là vợ chưa cưới của tôi...!!

Trường chua cay nói.

_ Xem ra đến tận bây giờ, cậu vẫn còn mơ tưởng cô ấy vẫn lấy cậu, cô ấy đâu có yêu cậu, cậu nên tỉnh mộng, nên buông tha cho cô ấy đi thì hơn...!!

Quân bình thản.

_ Cậu nghĩ cô ấy ở bên cạnh tôi sẽ tốt hơn hay ở bên cậu sẽ tốt hơn...!!

Trường tái mặt, nếu phải khi khác, Trường có thể đánh Quân, lôi Diễm đi theo mình nhưng bây giờ Quân đã biết Trường là ai, nếu Quân nói cho Diễm biết người gây ra tất cả mọi chuyện cho gia đình Diễm là Trường, liệu Diễm có đau khổ, có khóc, có hận Trường không, Trường đoán nỗi đau đó sẽ hành hạ Diễm, Diễm là một cô gái chưa trải đời, còn quá ngây thơ, trong trắng nên Diễm mới không đề phòng Trường như thế, Diễm không có được tính cách cẩn thận và lời đời như ông Hải, lại không thể cứng rắn và trưởng thành như Hồng, Diễm sẽ không chịu được.

Bàn tay Trường nắm tay Diễm từ từ nói lỏng cuối cùng Trường buông hẳn tay Diễm ra. Diễm kinh ngạc nhìn Trường không chớp, Diễm không yêu Trường như tình yêu nam dành cho nữ, Diễm yêu thương Trường như người thân trong gia đình, đã là người thân phải bảo vệ nhau, sao Trường lại dễ dàng buông tay Diễm ra như thế.

Trường vừa buông tay, Diễm nắm chặt lấy tay Trường, Diễm muốn đi theo Trường, Diễm không thể chịu đựng được khi ở bên cạnh Quân, sau chuyện xảy ra tối hôm qua, Diễm không còn muốn nhìn thấy mặt Quân nữa, càng thấy Quân, Diễm càng hận, càng căm ghét Quân hơn.

Quân thấy thế, lòng ghen tuông, oán hận trong Quân lại bùng lên dữ dội, bóp tay Diễm thật đau, Quân bảo hai người.

_ Chúng ta vào ăn chứ...??

Trường hừ một tiếng.

_ Tôi không muốn ăn cùng cậu...!!

Thấy nước mắt nhạt nhòa trên má Diễm, Quân lạnh lùng hỏi.

_ Còn cô, cô có muốn ăn không...??

Diễm lặng thinh. Diễm nắm tay Trường thật chặt như sợ Trường chạy mất, sợ Trường bỏ rơi mình, lòng Trường đau nhói, bất lực, nhắm chặt mắt lại, thở hắt ra một hơi, Trường không biết nên nói gì với Diễm, Trường không thể nói Trường là kẻ thù của Diễm, đứng trước Quân, Trường thấy mình đã thua, đã bị đánh bại, trong khi Quân hiểu rất rõ về Trường, Trường lại không biết một chút gì về Quân.

Gỡ tay Diễm ra, Trường bỏ đi, Diễm chết lặng, nước mắt tuôn trào, khi bàn tay Trường rời khỏi bàn tay Diễm, niềm tin, hy vọng trong Diễm đã mất, ở trên đời này ngoài Trường ra Diễm không còn biết tin vào ai nữa, nay Trường cũng đã quay lưng lại với Diễm, Diễm biết sống thế nào đây.

Trường bỏ đi, Diễm đứng lặng nhìn theo. Quân lôi giật Diễm lại, lau hai dòng lệ trên má Diễm, Quân nói.

_ Chúng ta đi thôi...!!

Sức lực trong Diễm đã cạn, Diễm không còn sức để mà kháng cự nữa. Mở cửa xe ô tô, đẩy Diễm vào trong, thắt dây an toàn cho Diễm, Quân lái xe đi.

Nước mắt Diễm không ngừng chảy, Diễm ngồi ngây như tượng. Quân hỏi.

_Bố em đã tỉnh rồi à...??

Diễm gạt đầu như một cái máy. Quân cười khẩy.

_Xem ra cô đúng là coi tôi không ra gì, cô có thể nắm tay hắn, vui vẻ cùng hắn đi ăn cơm, đi hẹn hò, cô xem tôi là gì của cô, tôi chỉ là một ông chồng bù nhìn của cô thôi à...!!

Đang lái xe, phanh kết xe lại, Quân ra lệnh.

_Xuống xe...!!

Diễm đang ngồi yên, tự nhiên bị hét khiến Diễm giật mình không hiểu chuyện gì. Mờ dấy an toàn cho Diễm, lôi Diễm ra khỏi xe, Quân đưa Diễm vào một siêu thị rất lớn, đưa chìa khóa xe cho một nhân viên. Quân nói.

_Cất xe đùm tôi...!!

_Vâng, thưa cậu chủ...!!

Diễm mặt mày hỏi.

_Anh đưa tôi đi đâu đây...??

_Đi làm việc mà một người vợ như cô nên làm...!!

Diễm cố hất tay Quân ra, Diễm càng cố, Quân càng bóp mạnh, Diễm đau đến hét.

_Nếu anh căm thù tôi, anh nên để cho tôi đi, gặp mặt nhau thế này chỉ khiến cả hai thêm mệt mỏi, thêm đau khổ hơn thôi...!!

Quân nổi nóng.

_Tôi buông tha cho cô để cô dễ dàng đến bên hắn chứ gì, tôi đã nói rồi, nếu cô dám trêu tức tôi, tôi sẽ biến thế giới của cô thành địa ngục, hình như cô không nghe kỹ lời của tôi thì phải...!!

Lôi Diễm vào thang máy, Quân bấm nút lên tầng ba, nơi đây toàn bán nhẫn cưới, đồng hồ, và đá quý.

Diễm run rẩy hỏi Quân.

_Anh đưa tôi lên đây làm gì...??

_Cô không thấy nơi đây chỉ bán nhẫn, đá quý, đồng hồ thôi à, dù trước hay sau chúng ta cũng kết hôn nên tôi muốn cùng cô đi chọn nhẫn cưới...!!

Diễm bước thụt lùi.

_Tôi...tôi đã nói rồi, tôi không muốn lấy anh, tôi không yêu anh làm sao tôi có thể ở bên cạnh một người tôi không yêu...!!

Lôi Diễm đứng sát vào người, Quân cười.

_Cô không cần phải lo lắng như thế, dù cô không yêu tôi, tôi vẫn muốn kết hôn với cô...!!

Diễm mở to mắt nhìn Quân, Diễm chưa thấy ai vô lý như Quân, Diễm không muốn kết hôn với Quân thì thôi tại sao Quân còn cố ép, chưa hết Quân lấy quyền gì để ép Diễm làm điều đó.

_Tôi không muốn lấy anh, anh nên nghe cho rõ...!!

_Cô muốn lấy Trường...!!

Hay tay nắm chặt, Diễm phẫn nộ.

_Anh có quá đáng không, đời tư của tôi anh lấy quyền gì mà xen vào nhiều như thế, tôi lấy ai, yêu ai, anh cũng không có quyền ép...!!

_Cô nói đúng, tôi không có quyền gì cả nhưng tôi không dễ dàng gì từ bỏ cô. Cô nên nghe lời tôi đi thì hơn...!!

Diễm tức giận.

_Tôi không muốn cãi nhau với anh nữa, tôi đi về đây...!!

Quân khinh khỉnh hỏi.

_Cô muốn cứu cha cô chứ...??

Diễm giật mình.

_Anh bảo sao...??

Quân đe dọa.

_Nếu cô muốn cứu cha cô, cô nên nghe lời tôi, còn nếu không, chỉ cần tôi đưa bằng chứng phạm tội của cha cô ra tòa, cha cô sẽ phải ở tù lâu đấy...!!

Mặt Diễm trắng bệch, chân tay run rẩy. Diễm đứng không còn vững nữa, tuy ham chơi nhưng những vụ làm ăn của ông Hải ít nhiều Diễm cũng biết, ông là người có tham vọng lớn, nên chuyện làm ăn phi pháp trái pháp luật là không thể tránh được.

Quân ôm lấy Diễm, miệng thì thâm vào tai Diễm.

_Tôi cũng không muốn dùng cách này để lấy cô nhưng cô dám trêu tức tôi, nên tại sao chúng ta không kết hôn với nhau để xem cuộc sống hôn nhân địa ngục là như thế nào, nó có mùi vị ra sao...??

Hôn phốt lên môi Diễm, Quân nói tiếp.

_Cô có thể đi ngay bây giờ, nhưng chỉ cần sáng mai, hình của bố cô sẽ được đăng lên trang nhất, cô nên biết tôi sẽ không dừng lại ở đây đâu, vì bố cô còn nợ tôi một món nợ mà dù ông ta có dùng cả tính mạng của ông ta cũng không trả hết được...!!

Nói xong, Quân kéo Diễm đi qua mấy gian hàng bán nhẫn, rất tự nhiên, Quân cười tươi bảo cô nhân viên.

_Em xem có chiếc nhẫn nào đẹp nhất giới thiệu cho vợ anh đi...!!

_Vâng, thưa sếp...!!

Mấy cô nhân viên nhanh chóng tìm những cặp nhẫn đẹp nhất cho Diễm xem, nước mắt làm Diễm không còn nhìn rõ được thứ gì nữa, Quân gạt nhỏ.

_Nếu cô mà còn khóc nữa thì cô đừng có trách tôi...!!

Diễm nghiêng chặt răng.

_Anh đừng tìm cách hù dọa tôi, tôi không tin anh...!!

Quân lạnh lùng đáp.

_Cô không cần phải chờ lâu, sau khi chọn nhẫn xong, tôi sẽ cho cô xem, cô nên chuẩn bị tinh thần từ bây giờ đi...!!

Không cần hỏi ý kiến của Diễm, Quân chọn được một chiếc nhẫn ưng ý, cầm tay Diễm, đeo nhẫn vào ngón tay Diễm, Quân lôi Diễm ra xe.

Diễm là một con rối của Quân, Diễm chưa kịp hỏi Quân định dờ trò gì nữa, Quân nói.

_Cô muốn xem bằng chứng tội phạm của bố cô chứ gì...?? Cô đi theo tôi, tôi sẽ cho cô xem...!!

Bạn đang đọc truyện *Muốn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93

Quân lái xe vọt đi, khi xe dừng lại, Diễm sợ hãi vì đây là một khách sạn, Diễm hét.

_Tôi không đi, anh đi một mình đi...!!

_Chẳng phải là cô muốn xem bằng chứng phạm tội của bố cô là gì, nếu cô không vào làm sao cô biết...!!

Diễm quay lưng bỏ đi, Quân không hề giữ Diễm ở lại.

_Tôi tin là cô biết cô đang làm gì, vì nếu cô chống đối tôi, bố cô sẽ sống không được yên đâu...!!

Quân đi vào trong, Diễm không biết nên đi theo Quân hay là nên đi về. Vừa sợ hãi, vừa phẫn nộ, vừa tức giận, nước mắt lại lăn dài trên má, Diễm đau khổ tự hỏi sao lại có quá nhiều chuyện xảy ra với Diễm như thế này.

Diễm lo sợ cho ông Hải, ông đã già yếu rồi, căn bệnh suy tim, bây giờ hệ thần kinh của ông không được bình thường, nếu phải chịu cảnh tù tội, ông sẽ chết trong nay mai, ông Hải đã làm gì Quân mà Quân nói ngay cả mạng của ông Hải cũng không trả được, Diễm không tài nào hiểu được.

Quẹt ngang dòng lệ chảy trên má, không còn cách nào khác vì ông Hải, Diễm đi vào trong, một nhân viên hướng dẫn Diễm lên phòng của Quân. Có lẽ Quân đoán biết thế nào Diễm vì chữ hiếu, vì bố mình, Diễm cũng đi theo nên Quân đã dặn nhân viên chờ sẵn.

Anh ta mở cửa phòng cho Diễm, Diễm đứng im không dám vào, Diễm đi giật lùi, Diễm muốn chạy trốn nhưng Diễm không đành lòng để ông Hải phải vào tù nếu có thể cứu được ông, Diễm phải chấp nhận điều kiện của Quân, Diễm phải đem cuộc đời mình ra để trao đổi.

Diễm còn đang phân vân không biết nên làm gì, Quân đi ra ngoài, đứng dựa vào cửa, Quân cười.

_ Cô đã lên đến đây rồi, cô còn muốn đi đâu nữa...??

Diễm lấp bắp.

_ Có gì cần cho tôi xem, anh mau nói đi...!!

_ Xem ra cô đúng là một người con rất có hiếu, vì bố cô, cô có thể hy sinh hạnh phúc của mình...!!

Quân cay đắng.

_ Mặc dù không có được trái tim cô nhưng không sao, chỉ cần cô không thoát được vòng tay của tôi là được...!!

Nâng cằm Diễm lên, Quân hỏi thật đều.

_ Tuy nhiên tôi có thể đùa giỡn với cô, xem ra không có tình cảm nhưng chúng ta cũng có thể làm chuyện đó đúng không...??

Quân ngày càng tàn nhẫn, càng độc ác, những lời nói chua cay của Quân làm trái tim Diễm tan nát, làm hận thù thêm sâu, làm nỗi cay đắng dâng tràn.

Diễm thấy mối thù của Quân đối với ông Hải không hề nhỏ, chỉ có như thế Quân mới biến đổi một cách nhanh chóng như thế này.

Lôi Diễm vào trong phòng, Quân đóng dầm cửa lại. Mặt Diễm trắng bệch, quá sợ hãi, Diễm run giọng.

_ Có gì sao anh không nói đi, anh đóng cửa làm gì...??

_ Chuyện riêng tư của chúng ta, cô nghĩ nên để cho người ngoài biết được sao...??

Ôm chặt lấy người, Diễm đi giật lùi, Quân ngày càng tiến gần về phía Diễm. Diễm ngã nhào xuống giường, rất nhanh, Quân nằm đè lên người Diễm, ghi chặt hai tay Diễm xuống giường, Quân nhếch mép hỏi.

_ Cô có muốn tôi làm chuyện đó với cô không...??

Diễm hét.

_ Buông tôi ra...!!

Diễm chưa nói hết câu, Quân hôn Diễm, Diễm đã từng hình dung về tình yêu, về hạnh phúc nhưng chưa bao giờ Diễm hình dung ra cảnh có ngày mình bị ép buộc phải làm trái tình cảm của chính mình.

Diễm đau khổ cùng cực, quá phẫn uất Diễm ngất xỉu. Buông Diễm ra, hôn lên má Diễm, Quân mệt mỏi nói.

_ Anh xin lỗi, anh không có ý ép em nhưng anh không thể nhường em cho Trường, mong em hiểu cho anh...!!

Kéo chân đắp ngang người Diễm, Quân gọi điện cho Bảo.

_ Xin lỗi cậu mình bỏ đi mà không nói với cậu câu nào...!!

_ Không sao, cậu đã giải quyết xong chuyện tình cảm của cậu chưa...??

Quân thở dài.

_ Cô ấy không yêu mình, mình biết ở bên mình cô ấy sẽ không hạnh phúc nhưng mình không thể từ bỏ cô ấy...!!

Bảo trêu.

_Sao cậu không đóng vai một người quân tử, cậu nên chúc phúc cho cô ấy...!!

_Cậu đừng trêu mình nữa được không, cậu biết thừa là mình làm không được...!!

_Cậu định làm gì với cô ấy đây...??

_Tất nhiên mình sẽ lấy cô ấy...!!

Bảo kêu lên.

_Chẳng phải cậu nói, cô ấy không yêu cậu, làm sao cậu và cô ấy có thể kết hôn với nhau...!!

_Đối với mình mà nói, không có cô ấy mình mới khổ, còn có cô ấy mình dù không có được trái tim của cô ấy, cô ấy hận mình, căm ghét mình, nhưng chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy cô ấy là mình vui rồi...!!

_Mình chưa thấy ai yêu cuồng dại như cậu. Cậu đã bị điên thật rồi...!!

_Có lẽ cậu nói đúng...!!

Cúp máy, vuốt tóc, Quân mệt mỏi nằm xuống bên cạnh Diễm, tuy có Diễm ở bên nhưng Quân biết mãi mãi Diễm không bao giờ yêu Quân, ngày trước Quân tử tế, đối xử với Diễm tốt như thế, Diễm còn không yêu nói gì đến bây giờ. Thở dài, ôm chặt lấy Diễm, Quân dần chìm vào giấc ngủ.

Sau khi rời khỏi, Trường lái xe về bệnh viện, quá đau khổ và chán nản, Trường cảm thấy mình bây giờ thật vô dụng, ngay một cô gái cũng không thể bảo vệ nổi, ngay cả tình yêu cũng không thể giữ cho riêng mình, bây giờ Trường chẳng còn gì cả, niềm tin, tình yêu cũng đã mất, hạnh phúc vừa mới có đã bị chính bàn tay Trường hủy hoại, Trường không còn gì nữa.

Nằm trong phòng bệnh bức bối khó chịu nên Hồng nhờ y tá đẩy xe đưa Hồng ra ngoài.

Trời chiều nên u ám hơn buổi sáng, vừa buồn vừa cô đơn, Hồng không dấu được nước mắt đang trực trào, từng giọt từng giọt đang lăn dài trên má. Có lẽ Trường đã bỏ Hồng đi thật rồi.

Hồng đang thả hồn theo cảnh chiều buồn, ông Đăng xuất hiện.

_Chào cô...!!

Hồng giật mình ngược mắt nhìn lên. Hồng im lặng không nói gì, Hồng muốn xem giữa ông ta và Trường có gì giống nhau không, Hồng thấy Trường không có nét nào giống ông ta, trong khi ông ta vừa gầy vừa nhỏ, ánh mắt lúc nào cũng toát lên vẻ hận thù, khinh bạc, Trường lại khác, Trường có đôi mắt sâu bí ẩn, tuy lạnh lùng nhưng Trường có trái tim nhân hậu, Trường không giống ông ta, ông ta quá độc ác, quá tàn nhẫn, quá lạnh lùng, ngay cả con đề của ông ta, ông ta cũng ép.

Thấy Hồng chỉ nhìn mình mà không nói gì, ông ta lên tiếng.

_Cô thấy tôi lạ lắm sao mà cô quan sát tôi kỹ thế...??

_Tôi chỉ muốn biết một ông bố như ông có trái tim hay không thôi...!!

Ông ta tái mặt.

_Bố mẹ cô không dạy cô không được ăn nói hỗn với người lớn à...??

Hồng cười nhạt.

_Bố mẹ tôi dạy tôi biết thế nào là tha thứ, là yêu thương, tuy tôi hiểu được sự mất mát, nỗi đau của ông nhưng ông có từng nghĩ cho anh Trường không, tại sao ông lại ép anh ấy làm những việc mà anh ấy không muốn...??

_Xem ra cô đúng là một cô gái rất mạnh mẽ, cô nên nhớ nếu quá xen vào chuyện của người khác, cô sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu...??

Hồng tức giận đáp.

_Ông đang dọa nạt tôi, có phải ông đến đây để nói nếu tôi khuyên con trai ông không nên trả thù nữa hay tiết lộ hành động trả thù tàn nhẫn của ông, ông sẽ xử tôi đúng không...??

_Cô thật thông minh, nếu đã biết rồi, cô nên im miệng đi thì hơn...!!

Hồng khinh khỉnh.

_Thật đáng tiếc, tôi lại là người nhiều chuyện, tôi không thể thấy anh Trường đã làm sai rồi lại sai hơn nữa...!!

Ông ta gầm lên.

_ Cô đúng là không muốn sống tiếp nữa rồi...!!

_ Ông yên tâm, sống chết có số, dù ông có muốn giết chết tôi cũng không phải là dễ...!!

_ Cô đừng ngao mạn quá, nếu không cô sẽ không còn ngồi đây lên giọng với tôi được nữa đâu...!!

Đội mũ, ông ta bỏ đi. Hồng cảm phần nhìn theo, thật không ngờ bố của Trường lại là con người tàn ác như thế, Hồng thương cho số phận khổ sở của Trường, có một người cha như ông Đăng, Trường dù không muốn làm cũng không được, nếu muốn được sống yên, có lẽ Trường không nên quen biết ai cũng không nên nhận ai làm người thân, vì ông Đăng sẽ dùng họ để ép Trường làm những việc mà Trường không muốn.

Ông ta vừa đi khỏi, Trường về bệnh viện. Thấy Hồng đang ngồi ở hành lang, Trường lo lắng hỏi.

_ Sao em không ở trong phòng nghỉ ngơi, em ra đây làm gì...??

Hồng lạnh lùng nói.

_ Anh quan tâm đến tôi làm gì, tôi và anh đâu có quen biết nhau...??

Trường khô sở.

_ Em đừng coi anh như người xa lạ được không em, anh không muốn hai chúng ta coi nhau như kẻ thù, anh không thể chịu đựng được điều đó....!!

_ Lẽ ra điều này anh phải nghĩ trước khi làm chuyện có lỗi với tôi, bây giờ anh nói những điều này với tôi còn có ý nghĩa gì nữa...!!

Trường gần như quỳ xuống bên cạnh Hồng.

_ Anh phải làm gì em mới tha thứ cho anh...??

Hồng nhủ mày.

_ Có đúng là anh muốn chuộc lỗi...!!

Trường nói ngay.

_ Đúng...!!

_ Tôi muốn tính mạng của anh, thế nào anh có thể cho tôi không...??

Trường gật đầu.

_ Em muốn anh đi chết hay làm gì cho em...??

_ Tôi cần anh phải sống để trả nợ cho tôi, anh sẽ không hối hận với những mà anh vừa nói chứ...??

Trường khẳng định.

_ Anh nói rồi, anh thực lòng muốn đền bù cho em, chỉ cần em nói em muốn anh làm gì, anh sẽ cố gắng làm điều đó cho em...!!

_ Tôi muốn anh chấp nhận phẫu thuật, ngoài điều đó ra tôi không yêu cầu bất kì điều gì khác...!!

Trường kêu lên.

_ Anh không thể làm điều đó, anh không muốn mắc nợ ân tình của Diễm, anh và bố cô ấy có thù hằn, làm sao anh làm điều đó được...!!

_ Vậy là anh vẫn muốn chết, anh có biết anh bây giờ rất giống một thằng ngốc không. Tài sản nhà cô ấy, vì anh đã bị mất rồi, bố cô ấy vì anh cũng sống dở chết dở rồi, em biết mẹ anh vì bố cô ấy mới phải tự sát, nhưng anh không thể dùng mạng của anh đổi lấy mạng của mẹ anh được sao, anh nghĩ mẹ anh cũng muốn anh vì báo thù cho bà mà ngay cả mạng của mình cũng không cần đến sao, em nghĩ mẹ anh không khi nào muốn anh làm thế...!!

Hồng nói tiếp.

_ Anh trả thù gia đình cô ấy như thế là đã quá đủ rồi, anh nên dừng tay lại đi, oan oan tương báo đến bao giờ mới kết thúc, anh muốn hai gia đình trả thù nhau từ đời này qua đời khác hay sao, anh muốn mai sau con cháu của anh lại nối tiếp anh trả thù hay bị con cháu của Diễm trả thù gia đình anh, có phải anh muốn như thế không...??

Trường ngồi khụy xuống, đây là điều Trường chưa bao giờ nghĩ đến, hơn ai hết Trường hiểu hậu quả của hận thù là gì, trong mười bốn năm qua Trường

sống mà như đã chết, sống không có niềm vui, không có niềm tin, không hy vọng, nhiều lúc Trường tự hỏi Trường sinh ra làm gì, sinh ra để đau khổ thì đừng sinh ra còn hơn.

Hồng hỏi.

_ Thế nào anh có đồng ý với điều kiện của em không. ...??

Trường im lặng không đáp. Hồng nhếch mép.

_ Anh về đi, đừng bao giờ đến đây nữa, tôi không muốn gặp lại anh. Khi nào anh chấp nhận yêu cầu của tôi thì anh hãy đến đây còn bây giờ hãy để cho tôi yên. ...!!

Hồng muốn đẩy xe vào trong phòng nhưng bàn tay đau khiến Hồng không thể làm được điều đó. Vội đứng dậy, Trường định giúp Hồng. Hồng hét.

_ Tôi đã nói là tôi không cần sự giúp đỡ của anh, anh có nghe thấy không. ...??

Cô ý ta nhanh chóng giúp Hồng đẩy xe vào trong, Trường đứng im lặng ở bên ngoài, thế là hết, bây giờ ngay cả Hồng cũng không còn muốn gặp mặt Trường nữa. Quá đau khổ, buồn chán, Trường tự hỏi Trường nên làm gì bây giờ, Trường có nên nghe theo yêu cầu của Hồng không.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

Diễm giật mình thức giấc, ngoài trời cũng đã tối rồi, cựa quậy người, cơ thể Diễm bị Quân ôm chặt, mặt hai người đối diện với nhau.

Nhớ lại hành động cường bức của Quân, quá căm phẫn, Diễm cố gắng ngồi dậy, Quân đã tỉnh từ khi nào rồi, Quân cười hỏi.

_ Em tỉnh rồi à. ...??

Nghiến chặt răng, Diễm quát.

_ Tránh xa tôi ra. ...!!

_ Em đừng nổi nóng, để anh đưa em về. ...!!

_ Không cần, tôi có thể tự lo cho mình, tôi xin anh từ lần sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. ...!!

_ Em quên bây giờ em đã là vợ chưa cưới của anh à. ...!!

Đưa trả nhẵn cho Quân, Diễm tức giận nói.

_ Anh định biến tôi thành trò giải trí cho anh đúng không, anh đã thành công rồi, tôi hy vọng là đã hài lòng, đã thỏa mãn, chắc anh có thể buông tha cho tôi được rồi chứ. ...??

_ Với anh chẳng bao giờ thỏa mãn, cũng chẳng bao giờ anh hài lòng, anh muốn em phải ở bên cạnh anh cả đời. ...!!

_ Tôi không phải là con rối của anh, mong anh hiểu điều đó. ...!!

Diễm càng cố chạy thoát, Quân càng ôm chặt. Phẫn uất, vừa đánh mạnh vào người Quân, Diễm vừa hét.

_ Buông tôi ra, đồ độc ác, đồ xấu xa, anh đã làm chuyện tôi bại như thế với tôi anh còn muốn gì nữa, có phải anh muốn tôi chết thì anh mới hài lòng đúng không. ...??

_ Nếu thực sự anh muốn em chết, thì anh đã làm điều đó từ lâu rồi, anh đâu cần phải đợi đến bây giờ. ...!!

Diễm quát Quân bằng tất cả sức lực.

_ Tôi hận anh, cả đời này tôi cũng không muốn gặp lại anh nữa, nếu lần sau anh mà còn động vào người tôi, tôi sẽ cắn lưỡi chết ngay. ...!!

Diễm gào lên.

_Tôi ghê tởm anh, anh là một kẻ xấu xa, đê tiện, tôi vì anh đã không còn tin vào bất cứ điều gì nữa, anh đừng dọa tôi, so với anh Trường, anh còn đáng khinh hơn gấp trăm ngàn lần. ....!!

Những lời nói của Diễm đã khiến Quân càng thêm căm hận, có lẽ nếu Diễm không trợ tức Quân, Quân sẽ không đối xử với Diễm như thế, nhưng thật lạ, Diễm càng muốn tránh xa Quân, Quân càng muốn có Diễm hơn, phải chăng khi người ta không có được thứ mình muốn thì lại càng muốn có bằng được. Buông Diễm ra, Quân lạnh nhạt.

_Tôi đưa cô về....!!

Trên đường đi, không ai nói với ai câu nào. Về đến nhà Diễm, tự mở cửa xe, Diễm đi thẳng vào nhà.

Quay xe, Quân phóng như điên. Những lời nói của Diễm khiến Quân càng muốn trả thù hơn, tình yêu Quân dành cho Diễm đã biến thành hận. Quân muốn Diễm phải trả giá cho những gì mà Diễm nói hôm nay.

Đã hơn mười giờ đêm rồi nhưng Quân không muốn về nhà, bà Phương gọi, Quân cũng không buồn nghe.

Quân lái xe đến công ty, mở cửa văn phòng, bật điện, Quân bắt đầu làm việc. lòi tất cả những bức ảnh mà mấy người Quân cử đi theo dõi nộp cho Quân. Quân xem kĩ từng bức một, Quân ngồi suy tư, tính toán đến gần năm giờ sáng, Quân rời công ty, Quân không muốn về nhà ngay, Quân lái xe đến bệnh viện thăm ông Tùng.

Cả đêm hôm qua, Quân không về nhà, bà Phương lo lắng không ngủ được, bà gọi điện thoại mấy lần Quân đều không nghe máy, chịu hết nổi nên vừa sáng sớm bà đã yêu cầu ông Trương chở bà đi tìm Quân.

Mặc dù không muốn đi nhưng vì bà Phương nói nhiều quá, không chịu được, ông phải đưa bà đi, cả hai đến công ty của Quân.

Buổi tối cũng có bảo vệ canh gác nên bà Phương biết cả đêm hôm qua Quân ở lại công ty làm việc, sáng sớm đã lái xe đi đâu đó.

Bà đoán Quân lái xe đến bệnh viện nên hai ông bà lái xe đến bệnh viện thăm ông Tùng, tiện thể gặp Quân luôn. Bà Phương nôn nóng muốn biết khi đi công tác cùng nhau mức độ tình cảm giữa Quân và Loan đã tiến triển đến đâu rồi, mãi mà không có cơ hội hỏi được Quân câu gì nên bà sốt ruột không yên.

Hôm nay sức khỏe của ông Tùng đã khá hơn, ông có thể nói chuyện vui vẻ với Quân, ngược lại Quân càng ngày càng trầm trọng vì Diễm nên tâm tính của Quân không còn vui vẻ và hoạt bát như trước.

Thấy Quân không vui nên ông Tùng cũng không được vui, mặc dù thắc mắc muốn biết lý do vì sao nhưng ông không lên tiếng hỏi, ông chỉ trả lời những câu hỏi của Quân. Khi bố mẹ Quân đến, Quân đã ra về nên hai ông bà không gặp được.

Bà Phương tức giận nhưng bà phải cố vui để chăm sóc ông Tùng. Ông Trương ngược lại, ông không cảm thấy gì, ông luôn tin tưởng và ủng hộ Quân, ông hiểu khả năng của Quân nên ông không lo lắng cho Quân nhiều, ông tin là Quân không làm gì sai, cũng không xảy ra chuyện gì, từ bé đến giờ Quân luôn là một chàng trai cẩn thận, trước khi làm gì bao giờ Quân cũng tính toán kĩ nên ít khi Quân mắc sai lầm.

Về nhà, tắm rửa, ăn cơm, Quân lạnh lùng như một khối băng, trong đầu Quân bây giờ chỉ có trả thù, chỉ có chết tróc.

Cả đêm hôm qua, Diễm đã khóc ướt đầm cả gối, Diễm hận Quân, căm ghét Quân, cả đời Diễm, Diễm chưa từng bị ai đối xử tàn nhẫn như Quân. Diễm không thể chịu đựng hơn được nữa.

Diễm muốn nhanh chóng thu xếp xong mọi chuyện, Diễm muốn cùng ông Hải bay sang Mỹ càng nhanh càng tốt.

Hồng cũng có tâm trạng không khác gì Diễm, buồn đau, lo lắng, căm phẫn, mệt mỏi khiến Hồng bị những cơn ác mộng kéo dài hành hạ

Suốt cả đêm hôm qua Trường thức trắng, Trường ngồi như tượng ngoài hành lang bệnh viện, đến khi chắc chắn Hồng đã ngủ, Trường mới dám vào thăm. Trường đang bị lương tâm, tình cảm dày vò, Trường không còn là Trường trước kia nữa, khi người ta có tình người ta sẽ trở nên yếu đuối, lẽ ra Trường không nên có tình cảm với ai, nếu thế Trường đã sống thanh thản hơn bây giờ.

Sáng hôm sau, cuộc sống vẫn tiếp diễn nhưng số phận của bốn con người đều phụ thuộc hoàn toàn vào quyết định của họ, nếu họ buông tay tất cả đều bình yên, còn nếu không, họ sẽ nhận toàn đau khổ và nước mắt.

Do muốn nhanh thu xếp xong công việc trước khi rời khỏi, Diễm đến công ty. Gõ cửa phòng ông Hùng, Diễm muốn nói chuyện với ông.

Ông Hùng giả tạo hỏi.

_Bố cháu thế nào rồi...??

_Bố cháu không sao....!!

Diễm nói luôn ý định khi đến đây.

_Cháu có việc muốn nhờ chú...!!

_Cháu nói đi...!!

Kéo ghế, Diễm ngồi xuống.

_Cháu biết chú là người rất tận tụy với công việc, bây giờ bố cháu không thể điều hành công ty được nữa, mọi việc ở đây cháu nhờ chú...!!

Ông Hùng tưởng Diễm đến đây để chất vấn ông, thấy Diễm không nghi ngờ gì mình, ông vui mừng nói.

_Chú sẽ cố hết sức, cháu yên tâm về nhà chăm sóc bố cháu đi...!!

_Vâng, cảm ơn chú...!!

Nói xong, Diễm ra về. Hôm nay, Trường không đi làm cũng không có lí do gì để đến công ty nữa, vì Trường đã trả thù xong rồi, từ lúc công ty Hải Thịnh kí vào bản hợp đồng do chính tay Trường sửa, công ty đã thuộc quyền sở hữu của người khác.

Loan hôm nay mới về nhà, lúc đi, Loan vui vẻ và hạnh phúc bao nhiêu thì lúc về lại thất vọng, đau đớn bấy nhiêu. Thấy con gái buồn phiền ông Trần lo lắng hỏi.

_Con không sao chứ...??Thằng Quân đã làm gì khiến con buồn phiền à...??

Loan thờ dãi.

_Bố đừng nhắc đến tên của anh ấy nữa, anh ấy không yêu con, anh ấy đã yêu người khác rồi...!!

Ông Trần tức giận.

_Đề bố gọi điện mắng chửi cho nó một trận, sao nó dám làm tổn thương con gái của bố...!!

Loan cầu xin.

_Bố đừng làm thế, anh ấy không yêu con là quyền lựa chọn của anh ấy, con không muốn ép anh ấy...!!

Cầm tay Loan, ông Trần nói.

_Nhưng con sẽ rất đau khổ, bố không tin Quân không yêu con, thích con, chàng trai nào đứng trước thế lực, gia sản nhà mình mà lại không muốn được thừa hưởng...!!

_Bố biết thừa anh Quân không phải là người như thế, sao bố còn cố gượng ép làm gì, chẳng phải bố cũng đã từng gặp mặt anh ấy, nói chuyện với anh ấy rồi sao. Nếu thực sự anh ấy yêu con vì tiền, vì thế lực của gia đình mình, con đã không thích, không yêu anh ấy nhiều như thế này...??

_Bố hiểu nhưng bố không thể ngồi yên nhìn con phải rơi lệ, phải khóc vì nó...!!

_Bố không can thiệp vào chuyện tình cảm của con là con đã cảm ơn bố nhiều lắm rồi, nếu con biết bố dùng tiền, dùng quyền lực để ép anh ấy, con sẽ không còn mặt mũi nào gặp anh ấy cũng như con cũng không còn muốn nhìn thấy bố nữa, con sẽ đi Mỹ ngay lập tức...!!

Ông Trần vỗ về.

_Bố hiểu, con yên tâm nếu con đã nói thế, bố sẽ không can thiệp vào nữa...!!

Tuy nói thế nhưng một người thích kiểm soát người khác như ông Trần, ông không thể ngồi yên, ông chỉ có mình Loan là con gái, làm sao ông có thể nhìn Loan phải đau khổ, phải khóc vì một chàng trai.

Ông là người hiểu thấu, Quân càng không nghe theo lời ông, ông càng muốn khuất phục Quân bằng được, có được một người con rể như Quân là ước mơ của ông Trần, càng tiếp xúc với Quân, ông càng nhận ra Quân không những đa tài mà còn rất xứng đáng làm con rể ông, ông không thích một chàng trai đến với con gái ông vì hám lợi, lại càng không thích một kẻ bất tài vô dụng, ông nói gì cũng nghe theo.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95

Chờ con gái lên phòng cất đồ đạc, ông liền gọi điện ngay cho Quân. Thấy số của ông Trần, Quân đoán, ông gọi điện vì con gái ông, chắc là sau chuyện xảy ra hôm trước Loan đã về nhà với một khuôn mặt không vui vì lo cho con gái nên ông mới gọi điện để hỏi tội Quân.

_ Chào chú, chú có khỏe không...??

Ông Trần cúi.

_ Cậu giải thích cho tôi hiểu, cậu đã làm gì con gái tôi mà nó về nhà với khuôn mặt héo rũ như thế kia...??

Quân bình thản nói.

_ Chú đang trách cháu đấy à, ngay từ đầu cháu đã nói với chú, cháu và cô ấy là không thể vì cháu đã yêu người khác, sao bây giờ chú còn hỏi cháu câu đó...??

_ Con gái tôi có gì không tốt, cậu chê nó ở điểm nào...??

Quân nhả nhận đáp.

_ Chú nói thế là đang đánh giá thấp con gái của chú, cô ấy xinh đẹp, tốt bụng, tài năng, cô ấy sẽ là một người yêu lí tưởng của ai đó, rất tiếc cháu không phải là chàng trai có thể để cho cô ấy yêu hay hy vọng vào tình cảm của cháu, chú cũng từng yêu, từng trải qua thời kì trai trẻ, chắc chú cũng hiểu tình yêu vốn không thể gượng ép, tiền tài, của cải vật chất cũng không thể mang lại hạnh phúc...??

Càng nói chuyện với Quân, ông Trần càng cảm thấy thú vị, Quân không những không sợ ông mà còn đấu lí với ông rất sâu sắc, ông không thể để vượt mặt chàng trai này được, ông phải tìm cách khiến Quân yêu con gái ông, ông biết nếu ông can thiệp vào quá sâu, nếu chẳng may Loan biết được, nó sẽ hận ông, sẽ bỏ ông mà đi, nên ông phải tính cách khác.

Dù sao ông cũng đã nắm được điểm yếu của Quân, bà Phương chính là chìa khóa của ông, là người có thể khiến Quân phải thay đổi quyết định của mình.

Sau một hồi tính toán. Ông nói.

_ Cậu đừng dạy khôn tôi, tôi già hơn cậu, tôi trải đời hơn cậu nên tôi hiểu hơn cậu, tuổi trẻ các cậu quá bông bột, luôn làm theo cảm tính, để đến khi xảy ra rồi, có hối hận cũng không còn kịp nữa...!!

_ Chú đang định bảo cháu là nếu không lấy con gái chú, cháu sẽ phải hối hận đúng không...??

_ Không lẽ tôi nói sai...??

Quân cười.

_ Chú nói không hề sai, nhưng với cháu mà nói, cháu không thích bị bắt ép làm theo ý của người khác, chú đừng dùng mẹ cháu làm đòn bẩy cho chú nữa, cháu đã nói là cháu không yêu Loan thì dù chú có dùng cách gì cũng thế mà thôi...!!

Ông Trần gầm lên.

_ Cậu sẽ phải hối hận với những gì mà cậu nói hôm nay...!!

Quân bực mình đáp.

_ Cháu vì nể chú là bố của Loan nên cháu mới nhìn chú nhưng mà xem ra chú không hiểu thì phải. Chú thấy chú có vô lí quá không, chú ép cháu yêu con gái chú, chú có từng hỏi cô ấy có vui khi biết được việc này không, chưa hết chú có từng nghĩ cô ấy sẽ phản ứng như thế nào khi biết người cha mà cô ấy hết lòng tin tưởng phản bội lại lòng tin của cô ấy, một cô gái có lòng tự trọng cao như cô ấy sẽ chấp nhận được sự thật bố mình dùng tiền tài, quyền lực để ép cháu yêu và kết hôn với cô ấy sao...??

Quân đều giọng.

_ Chú thật quá sai lầm, nếu chú muốn cô ấy được hạnh phúc, cháu xin chú hãy để cho cô ấy lựa chọn con đường cô ấy sắp đi, tin cháu đi, cháu không phải là chàng trai duy nhất cho cô ấy yêu, một cô gái hoàn hảo như cô ấy sẽ có nhiều người muốn được ở bên cô ấy, yêu cô ấy...!!

Nghe Quân nói một hồi, ông Trần cũng nghiệm ra nhiều điều, ông thấy Quân nói không có gì sai, nhưng một người cố chấp như ông Trần sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như thế.

_ Cậu nói gì cũng vô ích, tôi đã quyết làm việc gì tôi sẽ làm đến cùng...!!

Quân cười khẩy.

_ Cháu cũng muốn biết chú định dùng cách gì để ép cháu, nếu chú tiếp tục tác động đến mẹ cháu thì chú chỉ có thua thôi, vì cháu không phải là con người dễ bị điều khiển như thế, còn nếu chú dùng quyền lực của chú trên thương trường để ép cháu về mặt kinh tế, cháu cũng không sợ chú đâu, có thể áp

đoàn của chú lớn nhưng không phải là không có sơ hở, không lẽ từ trước đến nay chú chưa từng làm sai chuyện gì, nếu chú thách thức hay dồn cháu vào chân tường, cháu sẽ chơi với chú đến cùng thì thôi. Cháu tin là chú không muốn mất đi cô ấy, cũng như không muốn bị tai tiếng gì ngoài xã hội...!!

Ông Trần quát to.

_ Cậu đang đe dọa tôi đấy à...??

Quân khiêm tốn đáp.

_ Cháu nào dám trêu tức hay đe dọa chú, cháu chỉ muốn nói cho chú biết khi ai đó bị người khác chèn ép quá thì sẽ làm gì thôi...!!

_ Cậu thật là to gan, xem ra đúng là cậu không sợ chết...??

_ Chết thì ai mà chả sợ nhưng cháu không phải là thằng ham sống sợ chết, nếu ông Trời bắt cháu phải chết, cháu cũng bình thản mà ra đi, còn nếu không cháu sẽ sống lâu lắm...!!

Ông Trần tức đến nổi không thốt nên lời.

_ Cậu đúng là một kẻ láo lếu, xác xược...!!

Không muốn cãi nhau thêm với ông Trần, Quân kết thúc cuộc gọi.

_ Chào chú...!!

Nói xong Quân cúp máy, ném điện thoại xuống ghế, đứng bật dậy, mặt Quân hầm hầm.

_ Ông ta tưởng ông ta là ai, sao ông ta dám dờ dờ đe dọa mình, được thôi, nếu ông muốn chơi với tôi, tôi sẽ chơi với ông đến cùng...!!

Quân cho gọi trợ lý Kiên. Kiên vừa bước vào phòng, Quân nói luôn.

_ Tôi muốn cậu làm cho tôi một việc...!!

_ Có gì anh cứ nói đi...!!

_ Cậu đi điều tra tất cả các mối quan hệ làm ăn của ông Trần cho tôi, tôi muốn biết trong công việc ông ta là người như thế nào...!!

Kiên ngơ ngác.

_ Em tưởng anh không quan tâm đến cô Loan, anh bảo em đi điều tra về công ty của nhà cô ấy làm gì...??

_ Bố cô ta đang tính cách ép tôi yêu cô ta nên tôi phải đề phòng trước, tôi hiểu ông ta là người không đơn giản, nếu không nắm được cái đuôi của ông ta, tôi không yên tâm...!!

_ Em hiểu rồi, em đi làm đây...!!

_ Ừ, cậu đi đi...!!

Sau khi Kiên đi khỏi, theo thói quen thế nào Quân cũng gọi điện cho Diễm vì lo Diễm bị làm sao nhưng sau chuyện xảy ra hôm qua, Quân không có dũng khí làm thế, không hỏi được Diễm, Quân gọi điện cho Di Hoa.

_ Chào Di, cô ấy có nhà không...??

Di Hoa thờ dãi.

_ Tôi không biết là đã xảy ra chuyện gì mà hôm qua sau khi cô ấy về nhà, cô ấy đã khóc suốt cả đêm, bây giờ cô ấy đang bị ốm, tôi không biết nên làm gì với cô ấy nữa, bố cô ấy đã bị bệnh thành ra người ngơ ngẩn, tôi vừa phải chăm sóc cho ông ấy, vừa phải chăm sóc cho cô ấy nên không thể chăm sóc toàn vẹn được cho cả hai...!!

Không thể chịu đựng được hơn nữa, Quân vội cầm áo vét, cầm chìa khóa xe ô tô, Quân đi nhanh ra cửa.

Bà Phương do không được gặp con trai nên bà đến công ty tìm Quân, bà muốn nói chuyện với Quân. Gặp Quân ngoài cửa phòng, bà nhíu mày hỏi.

_ Con lại định đi đâu nữa, con có biết là mẹ lo cho con lắm không, đi đâu hay làm gì con cũng phải thông báo một tiếng cho mẹ biết chứ...??

Quân thờ dãi.

_ Con có việc cần làm, lúc nào về nhà con sẽ nói chuyện với mẹ sau...!!

_Sao lúc nào mẹ tìm cách nói chuyện với con, con cũng có việc cần làm...!!

Quân không vui.

_Theo mẹ, con đang viện cớ để đi chơi đúng không...??

_Không phải là con đi chơi mà là con không muốn nói chuyện với mẹ...!!

_Mẹ cho con xin, con không có hứng thú tranh luận với mẹ vào lúc này...!!

Quân bỏ đi, bà Phương gọi giật Quân lại.

_Con bị làm sao thế, có chuyện gì xảy ra mà trông mặt con trầm trọng như thế kia...!!

_Con không sao, con đi đây...!!

Nói xong câu đó, Quân đi luôn, nếu còn dừng ở đây nữa thế nào bà Phương cũng hỏi Quân lời thôi.

Không hỏi được Quân, bà Phương gọi điện cho Loan.

_Chào cô...!!

_Chào cháu, cháu đã về nhà chưa...??

Loan buồn rầu đáp.

_Cháu vừa nhà được một lúc...!!

Bà Phương kinh ngạc.

_Cháu không về nhà cùng với thằng Quân à...??

Loan nói dối.

_Cháu có việc bận nên anh ấy về trước cháu, sau khi giải quyết xong mọi chuyện, hôm nay cháu mới yên tâm ra về...!!

_Sao cháu không bảo nó cùng cháu giải quyết xong mọi chuyện rồi về luôn thế...??

_Thôi mà cô, anh ấy bận nhiều việc như thế, cháu làm sao dám nhờ anh ấy...!!

_Cháu khách sáo quá đấy, trước sau gì chúng ta cũng là người một nhà, có chuyện gì cháu cũng phải nói cho thằng Quân biết để nó còn giúp cháu chứ...??

Càng nghe bà Phương nói, Loan càng buồn, bà có biết đâu, dù Loan có cố gắng đến đâu, Quân cũng không bao giờ để ý đến Loan, người mà Quân yêu, Quân nghĩ đến chỉ có một mình Diễm thôi.

Cố nuốt lệ, nỗi buồn vào trong. Loan nói.

_Cháu cảm ơn cô, cô chú vẫn khỏe chứ ạ...??

_Ừ, chiều nay cháu đến nhà cô chơi nhé, cô sẽ bảo bà giúp việc làm mấy món đãi cháu...!!

Loan lúng túng.

_Dạ, cháu không thể đến được đâu...!!

Bà Phương ngạc nhiên hỏi.

_Sao thế cháu, cháu giận thằng Quân nhà cô nên cháu không muốn đến nhà cô nữa đúng không...??

Loan vội nói.

_Không phải thế, tại cháu cảm thấy ngại nên cháu không dám đến nhà cô thường xuyên...!!

Bà Phương cười tươi.

_Đừng có ngốc, chiều nay cháu tới nhé...??

_Vâng...!!

Bà Phương hài lòng.

_Như thế có phải là ngoan hơn không...!!.

Bà Phương vui mừng, cuộc hôn nhân này bà nhất định phải ép Quân lấy Loan bằng được, bà không thể chấp nhận Diễm làm con dâu của bà, bà không thích Diễm, sau sự việc xảy ra ở sân bay, trước cửa nhà Trường, thành kiến bà dành cho Diễm ngày càng sâu, bà ngày càng ác cảm với Diễm hơn, nhất là khi thằng con trai bà yêu quý luôn nghe lời bà vì yêu Diễm đã dám cãi lại lời bà, tình cảm mẹ con giữa hai mẹ con lúc nào cũng căng thẳng. Bà đang tính về nhà cùng bà giúp việc chuẩn bị bữa cơm chiều.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Quân lái xe thật nhanh đến nhà Diễm. Diễm vừa bị mệt, thần kinh ức chế, sợ hãi, phần nộ khiến Diễm phát điên, không ăn, không ngủ được, lại xảy ra quá nhiều chuyện, cơ thể Diễm không còn chịu đựng được hơn nữa, Diễm lăn ra ốm.

Bà giúp việc mở cổng cho Quân, Quân lái xe vào sân, mặc dù Diễm dọa sẽ tự sát nếu như Quân đụng vào người Diễm thêm một lần nữa, nhưng nếu không đến chăm sóc Diễm, Quân không yên tâm, không thể ngồi yên.

Quân lo lắng hỏi Di Hoa.

_Cô ấy sao rồi...??

_Cô chủ đang ngủ, cô ấy không chịu ăn gì cả...!!

_Còn ông Hải, sức khỏe của ông ấy không sao chứ...??

Di Hoa thở dài.

_Ông ấy bây giờ rất giống một đứa trẻ, sau khi cho ông ấy ăn no, uống thuốc, ông ấy đi ngủ rồi...!!

Không hỏi gì thêm, Quân đi nhanh lên lầu, do biết phòng Diễm ở đâu nên Quân không quá khó khăn để tìm ra.

Diễm nằm im, mắt mở to nhìn lên trần nhà, không cần phải gào, hay sụt sịt, nước mắt Diễm vẫn không ngừng chảy ra.

Nghe có tiếng mở cửa, tường Di Hoa lên thăm mình. Diễm mệt mõi nói.

_Cháu không sao đâu, Di đi nghỉ ngơi đi...!!

Tiếng bước chân vẫn không ngừng lại, Diễm nói thêm.

_Cháu không sao thật mà, Di đã mệt rồi, Di nên đi nghỉ đi, cháu muốn ở một mình...!!

Quân ngồi xuống bên cạnh Diễm, Diễm giật mình sợ hãi vì mùi nước hoa này, Diễm dù có muốn quên cũng quên không được, thần kinh Diễm căng như dây đàn, người Diễm đông cứng, tay chân Diễm không còn sức sống nữa.

Diễm phần nộ.

_Anh đến đây làm gì, tôi đã nói là tôi không bao giờ muốn nhìn thấy mặt anh, hay là anh muốn tôi chết anh mới vừa lòng...??

Quân quan tâm hỏi.

_Em không sao chứ, có cần anh đưa em đến gặp bác sĩ không...??

_Anh biến đi, anh làm ơn để cho tôi được yên, tôi không muốn nhìn thấy mặt anh...!!

_Em đừng nổi nóng như thế sẽ không tốt cho sức khỏe của em đâu...!!

Diễm tức giận.

_Anh có biết vì ai mà tôi ra nông nổi này không, chắc anh cũng hiểu vì anh mà tôi không còn niềm vui sống nữa, vì anh tôi không còn tin bất cứ điều gì nữa, phải chăng tôi nên chết đi đúng không...??

Nắm chặt lấy tay Diễm, Quân nói từng từ một.

_Anh tin là em sẽ không làm chuyện dại dột như thế, em không lo cho bố của em à, ông ấy bây giờ không thể tự chăm sóc được cho chính mình, chỉ cần ông ấy bị xúc động mạnh, ông ấy có thể ra đi bất cứ lúc nào, anh nghĩ một người con có hiếu như em sẽ không bỏ lại một mình bố em trên cõi đời này, nếu em chết ai sẽ chăm sóc bố em...??

_Anh đừng dọa tôi, cuộc sống của tôi, tôi muốn làm gì là việc của tôi...!!

Không muốn ở chung một phòng với Quân, Diễm vùng dậy, rất nhanh, Quân đè Diễm nằm xuống.

_Em nghỉ ngơi đi, để anh bảo Di Hoa nấu gì cho em ăn...!!

Diễm cắn phần hét.

_Tôi đã bảo anh đi về, anh có nghe thấy không...??

Không nói gì, Quân đóng cửa phòng của Diễm lại, mặc Diễm đập cửa, kêu Quân mở cửa phòng cho Diễm đi. Bước xuống bếp, Quân hỏi Di Hoa.

_Di có nấu gì cho cô ấy không...??

Di Hoa vui mừng

_Có phải cô ấy muốn ăn gì đó đúng không, tôi có nấu cháo cho cô ấy...!!

Quân cười.

_Di mau múc cháo cho cháu đi...!!

_Chờ Di một chút...!!

Di Hoa múc một bát cháo, bưng lên lầu. Quân mở cửa phòng của Diễm, thấy Diễm đang ngồi thu lu ở trên giường. Quân nói.

_Em ăn cháo đi...!!

Diễm hét.

_Tôi không muốn ăn...!!

Quân ép.

_Em có chắc là em không muốn ăn không...??

Diễm cau gợn đáp.

_Anh đi đi, đừng để tôi phải nhìn thấy anh nữa, tôi đã mệt mỏi và chán nản lắm rồi...!!

Cầm bát cháo, đưa trước mặt Diễm, Quân ra lệnh.

_Em ăn ngay đi...!!

_Tôi đã nói là tôi không muốn ăn...!!

Quân cười khẩy, múc một thìa cháo, nếm thử một miếng, Quân gật gù khen ngon. Diễm mai mỉa.

_Nếu ngon thì anh ăn hết đi, ăn xong anh có thể ra về...!!

Diễm định đi ra cửa, Quân lôi giật Diễm lại, Diễm chưa kịp kêu được tiếng nào, miệng Quân bịt kín miệng Diễm, cháo từ miệng Quân chuyển sang miệng Diễm. Mặt Diễm nóng bừng, chân tay run rẩy, Diễm đứng không còn vững nữa.

Lấy khăn lau miệng Diễm, Quân đe dọa.

_Nếu em không ăn, anh sẽ dùng cách này để bón cháo cho em, thế nào em có muốn ăn không...??

Hoảng sợ, Diễm kêu lên.

_Đồ xấu xa. Anh nên nhớ ở đây là nhà của tôi, anh đừng hòng dở trò bắt nạt tôi hay mong ép được tôi ...!!

Đóng cửa, tút chìa khóa đút vào túi, Quân nhếch mép.

_Em có kêu lên cũng thế thôi, bố em đang ngủ say, bà giúp việc đã được anh dặn dò không được làm phiền chuyện riêng tư của hai chúng ta, ông quân gia lại không có nhà, em định nhờ ai cứu em, hay là em định gọi cho cảnh sát...!!

Nước mắt Diễm không ngừng chảy ra. Diễm cắn phần gào to.

_Anh đúng là đồ độc ác, đồ xấu xa, tôi có làm gì anh đâu mà tại sao anh cứ phải dồn tôi vào đường cùng thì anh mới hài lòng...!!

Quân ra lệnh.

_Đừng nói lời thôi nũa, em ăn cháo đi...!!

_Tôi không ăn...!!

_Vậy là em muốn tôi bón cho em ăn...!!

Quân cầm bát cháo lên, quá khiếp hãi, nhắm chặt hai mắt lại, hít một hơi thật sâu, Diễm run rẩy nói.

_Đưa đây...!!

Quân cười.

_Nếu ngay từ đầu em đồng ý ăn có phải anh đỡ phải ép em không...??

Vừa ăn Diễm vừa khóc, cháo Di Hoa nấu rất ngon, tuy nhiên miệng Diễm đắng chát, Diễm lại cảm tưởng Diễm đang ăn thuốc độc.

Quân biết mình quá đáng, biết mình tàn nhẫn nhưng ngoài cách đó ra, Quân không còn nghĩ được cách nào khác để được ở bên cạnh Diễm.

Vừa ăn được hai thìa cháo, cháo trong miệng Diễm như muốn trào cả ra, Diễm buông bát, Quân trầm giọng.

_Sao em không ăn nữa...??

_Tôi no rồi...!!

Cầm bát cháo, Quân nghiêm nét mặt.

_Nếu thế để tôi bón cho em ăn...!!

Quá tức, sức chịu đựng trong Diễm có giới hạn, Diễm hét với tất cả sức lực trong người.

_Tôi đã nói là tôi không muốn ăn, anh còn muốn ép tôi làm theo ý của anh đến bao giờ nữa...!!

_Anh muốn ép em cả đời, em nên chuẩn bị tinh thần đi...!!

Diễm thách thức Quân.

_Anh tưởng là tôi không có cách thoát khỏi anh sao, sau khi thu xếp hết mọi chuyện ở đây, tôi sẽ đi, để xem lúc đó anh làm gì được tôi...!!

Đặt bát cháo xuống bàn, ôm ngang eo Diễm, bàn tay sờ nhẹ lên môi Diễm. Quân đáp lại lời thách thức của Diễm.

_Anh sợ đến lúc đó chính em sẽ phải là người quỳ xuống xin anh buông tha cho em, em nên nhớ anh không bao giờ làm gì mà không nắm chắc được phần thắng trong tay...!!

Diễm cố đẩy Quân ra. Càng ngày Diễm càng sợ Quân.

_Anh đừng tự tin quá, chỉ cần tôi kết hôn với người khác, lúc đó anh có quyền gì mà ép tôi lấy anh đúng không...??

Diễm lại ngu ngốc tức tức Quân, đến khi Diễm hối hận thì đã muộn. Nét mặt Quân biến đổi hoàn toàn, nhìn Quân bây giờ rất đáng sợ, Diễm co rúm người lại.

Ôm Diễm thật chặt, Quân gầm gọng.

_Xem ra cô đúng là muốn thử thách sức chịu đựng của tôi, tôi muốn cho cô thời gian để chấp nhận tôi nhưng mà bây giờ xem ra không còn cần thiết nữa, nếu mai sau tôi có làm gì quá đáng với cô, cô cũng đừng oán trách tôi...!!

Đẩy Diễm ngã nhào xuống giường, cầm bát cháo, Quân lạnh lùng bảo Diễm.

_ Cô nghỉ ngơi đi...!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Mở cửa phòng, Quân bước xuống lầu. Di Hoa hỏi.

_ Cô ấy đã ngủ chưa...??

_ Cháu cũng không biết nữa...!!

Quân nhú mày.

_ Thứ mà cháu nhờ Di, Di đã lấy hộ cháu rồi chứ...??

Di Hoa lo lắng.

_ Cậu không sợ cô ấy biết à...??

_ Di yên tâm, cháu đã nhốt cô ấy ở trong phòng rồi...!!

Di Hoa đi vào phòng riêng, một lúc sau Di đưa cho Quân một tệp hồ sơ, Quân vội cầm lấy, sau khi xem xong, Quân mỉm cười hài lòng.

_ Bây giờ cháu có thể yên tâm được rồi...!!

_ Cháu đã tính toán cẩn thận hết mọi chuyện rồi đúng không...??

_ Mọi việc đều trong tầm kiểm soát...!!

_ Khi nào cháu định ra tay...??

_ Cháu muốn lần này cháu phải lấy được thứ cháu muốn...!!

_ Chúc cháu may mắn. Cháu định làm gì với Diễm...!!

_ Cháu muốn lấy cô ấy...!!

Bà Hoa không mấy ngạc nhiên, Quân yêu Diễm như thế, Quân muốn lấy Diễm cũng không có gì là lạ, điều bà còn thắc mắc là tại sao Quân lại muốn lấy con gái của kẻ thù, thật không thể nào hiểu nổi. Phải chăng Quân làm thế cũng chỉ vì muốn trả thù bố con Diễm hay vì Quân thực lòng yêu Diễm, nên phải ép Diễm đồng ý lấy Quân bằng được.

Đứng dậy, Quân cáo từ.

_ Cháu nhờ Di chăm sóc cô ấy, có gì Di báo ngay cho cháu biết...!!

_ Di tưởng cháu sẽ ở lại đây với cô ấy...??

_ Cháu có công việc cần giải quyết, cháu ở lại đây cô ấy cũng không vui, cháu sợ cô ấy sẽ buồn lòng hơn...!!

_ Được rồi, cháu đi đi...!!

_ Chào Di...!!

Sau khi Quân đi khỏi, Bà Hoa gõ cửa phòng Diễm, Diễm đã bị Quân nhốt nên dù có muốn mở cũng mở không được. Tưởng là Quân, Diễm sợ hãi hét.

_ Anh đi đi, tôi không muốn gặp anh...!!

Bà Hoa trấn an.

_Cháu đừng sợ là Di đây...!!

Nghe giọng của Di Hoa, Diễm yên tâm phần nào. Diễm lấp bắp hỏi.

_Anh..anh ta đâu...??

_Cậu ấy về rồi...!!

Diễm nói nhanh.

_Di làm ơn mở cửa phòng cho cháu...!!

Tiếng khóa lách cách vang lên, khi cánh cửa mở ra. Ôm chặt lấy bà Hoa, Diễm khóc nức nở, Diễm đã quá sợ hãi, quá đau khổ, cả đời Diễm cũng chưa bao giờ phải trải qua những chuyện như mấy ngày vừa qua.

Bà Hoa ôm chặt lấy Diễm, dù ông Hải có gây ra chuyện gì Diễm cũng không đáng bị đối xử như thế, Diễm là một cô gái tốt bụng, ngây thơ, trẻ con, người lớn làm sai sao lại bắt thế hệ sau phải gánh chịu.

Diễm gục khóc trên vai bà Hoa, Diễm không còn biết dựa vào ai, tin vào ai nữa, nếu Diễm biết được ngay cả bà Hoa, Diễm cũng không nên tin thì có lẽ Diễm đã không gục khóc trên vai bà Hoa như thế này. Xung quanh Diễm ai cũng có những bí mật riêng, có mục đích riêng, chỉ có một mình Diễm là không biết gì.

Diễm đang bị Quân cô lập, Diễm đi đâu, làm gì cũng bị Quân cho người theo dõi, xem ra Diễm đúng là tù nhân của Quân. Khóc chán, Diễm nghĩ lúc nào không hay, thấy Diễm đã ngủ ngon, đắp chăn ngang người Diễm, khép cửa phòng, bà Hoa gọi điện cho Quân.

_Cô ấy không sao chứ Di...??

_Di thấy cháu thật quá đáng, cháu có biết cô ấy đã khóc nhiều như thế nào không...??

Quân mệt mỏi nói.

_Cháu hiểu, thực lòng cháu không hề muốn làm tổn thương cô ấy nhưng cảm giác bất lực, không có được cô ấy khiến cháu phát điên, cháu muốn kiểm soát cô ấy, dù cô ấy có yêu cháu hay không, cháu cũng không thể nhường cô ấy cho người khác...!!

Bà Hoa ngán ngẫm

_Tình yêu của giới trẻ các cháu bây giờ đáng sợ quá, nếu yêu nó, cháu nên đối xử tốt với nó một chút, đằng này cháu làm nó sợ cháu đến phát ốm...!!

Thay vì buồn chán, Quân lại vui vẻ.

_Cô ấy ôm cháu nghĩ lại hay vì cô ấy sẽ phải ở nhà, cô ấy đi lang thang ngoài đường cháu còn lo hơn...!!

_Nói thế mà cháu cũng nói được à...??

_Nếu Di đặt vào hoàn cảnh của cháu, Di sẽ hiểu ngay thôi, chỉ cần khỏe lại thế nào cô ấy cũng đi tìm Trường, cháu không thể chịu đựng được nếu như cô ấy đi gặp hắn, trong lòng cô ấy mãi mãi cháu không là gì cả....!!

_Nếu thế sao cháu không lấy nó luôn đi...??

_Di tưởng cháu không muốn à, nhưng thật đáng tiếc cô ấy không muốn lấy cháu...!!

Bà Hoa trêu.

_Nếu thế cháu nên buông tha cho nó, hãy để cho nó về với tình yêu của nó...!!

Quân kêu to.

_Sao Di lại nói thế, nếu cháu có thể buông tha cho cô ấy, cháu đã làm rồi, cháu cần gì phải chờ cho đến tận bây giờ...!!

Bà Hoa đoán.

_Cháu không làm gì gia đình nó có phải là vì nó không...??

_Vâng, cháu đã nhượng bộ cô ấy nhiều lắm rồi, bây giờ cháu không chịu nhượng bộ nữa đâu...!!

_Cháu định làm gì tiếp theo...??

Quân nói đầy vẻ bí mật.

_Dì cứ chờ rồi Dì sẽ biết...!!

Nói chuyện điện thoại xong với bà Hoa. Hai tay đút vào túi quần, mắt Quân nhìn mông lung ra bên ngoài, Quân trở về con người lạnh lùng, vô cảm, tỉnh táo ban đầu. Hôm nay Quân phải tiếp một vị khách quan trọng. Nghe có tiếng gõ cửa, biết vị khách mình hẹn gặp đã tới, Quân nói.

_Mời vào...!!

Cô thư kí bước vào trong, cô ta thông báo.

_Thưa anh, có một người tự xưng là ông Phong muốn gặp anh...!!

_Mời ông ta vào đây...!!

Theo hướng dẫn của cô thư kí, ông ta gõ cửa phòng, Quân mỉm cười.

_Ông vào đi...!!

Ông ta tức giận nói.

_Cậu đang dở trò gì thế, cậu gửi cho tôi một bó hoa và một tấm thiệp có nội dung như thế là có ý gì...??

Quân điềm tĩnh đáp.

_Chắc là ông cũng biết lí do vì sao, chỉ cần ông nhượng lại hợp đồng lần này cho tôi, tôi sẽ không đưa những bằng chứng đang có trong tay ra tòa, thế nào, ông có đồng ý không...??

_Cậu nói gì tôi không hiểu...!!

Quân nhếch mép.

_Ông đừng đóng kịch với tôi, một vị giám đốc có nhiều kinh nghiệm như ông sẽ không ngu tới mức để tôi mang những bằng chứng phạm tội của ông ra tòa chứ...??

Ông ta găm lên.

_Cậu đang đe dọa tôi đấy à, cậu muốn tôi kiện cậu tội vu khống, tội đe dọa người khác không...??

Quân xoay ghế của ông ta một vòng làm ông ta chóng hết cả mặt, cúi gần sát mặt ông ta, Quân gần giọng.

_Tôi không đùa ông đâu, nếu tôi tố cáo ông tội tham nhũng, tội ăn hối lộ, tội làm ăn phi pháp, chưa hết ông còn dám làm giả giấy tờ nộp thuế lậu nữa, ông thử tính xem ông sẽ phải tù trong bao lâu...??

Mặt ông ta đầm đìa mồ hôi, ngồi trong phòng máy lạnh, ông ta lại tưởng ông ta đang đi ngoài trời dưới cái nắng hơn bốn mươi độ.

Một lúc sau cô thư kí bưng trà và cà phê cho hai người, sau đó cô ta khép cửa phòng lại. Quân lịch sự mời.

_Ông uống cà phê đi...!!

Tay run run cầm tách cà phê, nước cà phê sóng sánh như sắp đổ vào áo ông ta, Quân vừa uống trà, vừa nhìn ông ta, trên môi Quân nở một nụ cười khó hiểu, Quân đã đưa được con rắn ra khỏi hang.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

Chờ ông ta uống xong, Quân nói tiếp.

_Ông thấy thế nào...??

Ông ta run giọng đáp.

_Tại sao tôi phải tin cậu, nhờ đâu cậu lừa tôi thì sao...??

Quân bấm số gọi Kiên. Ngay sau đó Kiên xuất hiện, trên tay Kiên cầm một tệp hồ sơ dày. Kiên đưa cho ông ta.

Ông ta run run mở ra xem, xem đến đâu mồ hôi trên mặt ông ta tuôn nhiều thêm đến đấy, từng giọt từng giọt chảy xuống cổ, có lẽ người ông ta cũng đã ướt đầm.

Quân bình thần vừa uống trà, vừa quan sát vẻ mặt của ông ta. Sau khi xem xong toàn bộ, ông ta không còn thờ được nữa, sợ hãi, kinh hoàng đã làm não ông ta bị tê liệt, ông ta không điều khiển được cảm xúc của bản thân.

Quân lên tiếng.

_Thế nào ông đã tin tôi rồi chứ...??

_Cậu..cậu muốn gì...??

_Nhượng lại hợp đồng mà ông vừa kí với công ty Hải Thịnh cho tôi...!!

Ông ta cố vớt vát.

_Nhưng hợp đồng đó tôi đã phải bỏ ra rất nhiều tiền...!!

_Tôi sẽ trả lại nó cho ông...!!

Ông ta là một kẻ háms lợi, tham tiền, để có được hợp đồng này ông ta đã phải vắt óc suy nghĩ, bày mưu tính kế mới thành công, làm sao ông ta có thể dễ dàng giao lại nó cho Quân.

Biết ông ta là kẻ tham lam, Quân cười khẩy.

_Ông muốn đi tù hơn hay là muốn nhượng lại hợp đồng đó cho tôi hơn...!!

Ông ta ngập ngừng.

_Nếu tôi nhượng lại hợp đồng đó cho cậu, cậu lấy gì bảo đảm, cậu sẽ giao lại mấy bằng chứng này cho tôi, nhờ đâu cậu lại dùng nó để hại tôi thì sao...??

Quân vỗ tay.

_Ông đúng là người rất cẩn thận, nhưng tôi không phải là một kẻ ngu, nếu tôi hại ông, ông sẽ cho người trả thù tôi, mà tôi lại sợ bị người ta trả thù lắm, chỉ cần ông giao hợp đồng đó cho tôi, ngay lập tức tôi sẽ giao bằng chứng này lại cho ông....!!

Quân cảnh cáo.

_Tốt nhất ông không nên dờ dẫm, vì ngoài bằng chứng này ra tôi còn biết ông đang đi ngoại tình, nếu vợ con ông mà biết được, ông nghĩ họ sẽ nghĩ sao, xã hội sẽ đánh giá ông như thế nào...??

Ông Phong tái mặt, chơi với Quân, ông ta không thể địch lại được, lại càng không phải là đối thủ, ông ta tính toán, tuy số tiền đền bù của công ty Hải Thịnh có lớn thật nhưng vẫn hơn phải bị ngồi tù, bị vợ con biết ông ta đang ngoại tình, xã hội khinh bỉ ông ta.

Không còn cách nào khác, ông ta nói.

_Tôi đồng ý, hy vọng cậu làm đúng những gì mà cậu nói...!!

Quân hài lòng.

_Ông yên tâm, tôi không phải là kẻ ăn nói hai lời...!!

_Bao giờ cậu muốn tôi đưa bản hợp đồng đó cho cậu...??

_Ngay hôm nay...!!

Ông Phong thẳng thốt kêu lên.

_Cậu không để cho tôi có thời gian chuẩn bị sao, tôi không thể giao nó ngay cho cậu được...!!

Quân trừng mắt nhìn ông ta.

_Ông nghe cho kĩ đây, lẽ ra tôi sẽ mang tất cả những bằng chứng này ra tòa, ông không những không được gì, ông còn bị đi tù, xã hội phi báng, vợ con căm hận ông nhưng tôi không muốn làm thế, biết điều ông nên gọi điện bảo nhân viên của ông mang bản hợp đồng đó đến đây, tôi sẽ giao tiền lại cho ông, còn nếu không ông đừng trách tôi...!!

Kiên đặt một va ly trước mặt ông ta. Kiên chìa tay.

_Mời ông kiểm tra xem đã đủ số tiền mà ông đưa cho công ty Hải Thịnh khi kí kết hợp đồng chưa...??

Ông ta run run mở khóa, một tiếng tách vang lên, sau một hồi kiểm tra, ông ta thấy đủ số tiền đặt cọc mà ông ta đã đưa cho công ty Hải Thịnh. Chờ ông ta đếm xong, Quân hỏi.

_Nếu đã thấy đủ tiền rồi ông có thể cho người mang hợp đồng đó cho tôi được rồi chứ...??

Không còn cách nào khác, ông ta đành gọi cho trợ lý của ông ta, đồng thời cũng là cháu của ông ta. Sau mấy câu trao đổi ngắn gọn, hai mươi phút sau anh ta tới.

Ông ta tiếc nuối đưa hợp đồng đó cho Quân, trước khi đưa ông ta còn nắm chặt lấy, Quân trầm giọng.

_Ông có thể buông tay ra được chưa...??

Ông ta đành buông tay, Quân xem xét và kiểm tra một hồi, lấy một bộ hồ sơ, và hợp đồng khác, Quân đưa cho ông ta.

_Ông đọc đi, sau khi đọc xong, ông kí tên và đóng dấu của ông vào...!!

Hồ sơ này ghi rõ các điều khoản chuyển nhượng hợp đồng của hai bên, bên A là Quân sẽ trả lại toàn bộ số tiền mà bên B là ông Phong đã đưa cho phía công ty Hải Thịnh, Quân sẽ thay ông Phong tiếp tục thực nghĩa vụ và trách nhiệm với công ty Hải Thịnh.

Sau khi hoàn tất xong mọi thủ tục, ông ta cầm va li tiền, thất thểu ông ta đi về. Ông ta vừa đi khỏi, Kiên khen ngợi Quân.

_Anh giỏi thật, không ngờ anh có thể khiến ông ta phải nhượng lại hợp đồng cho anh ngay lập tức...!!

_Cậu đừng khen tôi nữa, chuyện tôi nhờ cậu, cậu đã tiến hành đến đâu rồi...??

_Em đã nghe ngóng được một chút thông tin...!!

_Những thông tin đó có quan trọng không...??

_Em nghĩ đó chỉ là thông tin ngoài lề thôi...!!

_Không sao, chỉ cần cậu chú ý đến công ty của ông Trần là được rồi...!!

Kéo ghế, ngồi xuống, Quân suy tư.

_Mối quan hệ giữa hai bố con ông Đăng, cậu đã điều tra được gì chưa...??

Đưa cho Quân một tập tài liệu, vài bức ảnh Kiên nói.

_Mấy bức ảnh này chụp Trường thường xuyên đến thăm mộ của một người phụ nữ, người đưa tin nói cậu ta gọi người đó là mẹ...!!

Xem xét kĩ mấy bức ảnh, Quân phán đoán.

_Tôi nghĩ bố con cậu ta thù hận ông Hải chắc chắn có liên quan đến mẹ của cậu ta...!!

Đưa thêm mấy bức ảnh nữa cho Quân xem, Kiên nói tiếp.

_Đây là nơi ở của ông Đăng, ông ta mở một xưởng sản xuất gỗ nhỏ, thợ trong xưởng đều là những tên có máu giang hồ, không hiểu ông ta làm cách nào mà tập trung được nhiều người như thế...!!

Quân nhìn tấm hình của ông ta trùng trùng, lòng căm thù trong Quân trỗi dậy, bóp nát tấm hình, Quân hỏi.

_Ngoài ra cậu còn điều tra được gì nữa không...??

_Nghe nói vợ ông ta chết vì tự sát, đứa con trai được đưa vào trại trẻ mồ côi năm mười hai tuổi, chắc anh cũng biết người đó là ai rồi...!!

Quân gật đầu.

_Cậu nói tiếp đi...!!

_Đến năm mươi ba tuổi cậu ta được một cặp vợ chồng người Úc nhận nuôi, theo những gì mà em điều tra được, cậu ta mới gặp lại ông Đăng cách đây không lâu...!!

_Việc này tôi đều đã biết. Cậu không có thông tin gì mới à...??

_Anh muốn em làm rõ mối quan hệ thật sự giữa ông Đăng và Trường nên em đã đặc biệt đi theo hướng này, mấy người do anh cử đi theo dõi ông Đăng có ghi âm lại được một đoạn hội thoại rất đáng ngờ, em nghĩ anh nên nghe thử xem có phát hiện ra được điều gì không...??

Cầm lấy, cho vào đĩa quay băng. Quân bắt đầu nghe, nghe xong, Quân cười tươi hỏi.

_Đây có đúng là giọng nói của ông ta không...??

Kiên gật đầu.

_Hoàn toàn chính xác...!!

_Nếu đây đúng là giọng nói của ông ta thì những nghi ngờ trước đây của tôi không hề sai...!!

_Chúng ta nên làm gì tiếp theo hả anh...??

_Cậu cho người tiếp tục theo dõi ông ta. Tôi nghĩ sớm muộn gì ông ta cũng lòi cái đuôi cáo của ông ta thôi...!!

Quân cười thú vị.

_Nếu điều này là đúng sự thật thì ông Hải sẽ nhận được một đả kích vô cùng lớn, tôi cũng không cần phải lo lắng quá nữa rồi...!!

Lòng Quân chưa có lúc nào lại cảm thấy thanh thản và nhẹ nhõm như lúc này. Kiên thấy sắp vui vẻ, Kiên cũng vui theo, ở bên cạnh Quân trong năm năm, Kiên đã học được nhiều điều từ Quân. Quân coi Kiên như một người em trai, nhờ có Quân, Kiên mới có được như ngày hôm nay, đối với Quân, Kiên vừa kính trọng như một người thầy, vừa coi Quân như một người bạn, một người anh.

Quân bảo Kiên.

_Không còn việc gì nữa, cậu về nhà nghỉ ngơi đi...!!

_Vâng, còn anh...!!

_Tôi sẽ về nhà sau...!!

_Anh làm gì cũng nên giữ gìn sức khỏe, dạo này em thấy anh gầy đi nhiều quá...!!

Vỗ vai thân mật, Quân nói.

_Cậu đi đi, đừng đứng ở đây nói lung tung nữa...!!

_Chào anh...!!

Kiên vừa mới rời khỏi, bà Phương gọi điện đến.

_Chào mẹ...!! Có chuyện gì không...??

_Hôm nay con nhớ về nhà ăn cơm sớm, mẹ đã làm mấy món mà con thích...!!

Quân nghi ngờ hỏi.

_Nghe giọng vui vẻ của mẹ, có phải mẹ mời Loan đến nhà mình ăn cơm tối đúng không...??

_Con đang nói lung tung gì thế, mà nếu mẹ có mời nó đến thì sao, không lẽ con biết nó đến con trốn không về nhà ăn cơm...??

_Không phải là con sẽ trốn mà là con không thích, mẹ đừng cố ép con nữa...!!

Bà Phương cúi.

_Con đừng có hơi một tí là cãi lại lời mẹ, mẹ bảo con về nhà ăn cơm tối con có về không...??

Thấy công việc cũng đã giải quyết gần xong, Quân nói.

_Con sẽ về, mẹ không phải lo, con không trốn mất đâu mà mẹ sợ...!!

Bà Phương hài lòng.

_ Con nhớ về sớm nhé, đừng để cả nhà phải đợi một mình con...!!

_ Con biết rồi...!!

Thật tình Quân không muốn về nhà ăn cơm một chút nào nhưng trốn mãi cũng không phải là cách, Quân phải nói rõ ràng cho Loan biết tình cảm thật sự của Quân dành cho Loan chỉ là tình bạn thôi, ngoài ra Quân không còn có tình cảm nào khác. Đã quyết như thế nên sau khi hoàn thành nốt công việc của ngày hôm nay, Quân ra về.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

Mặc dù bị Hồng đuổi nhưng Trường không thể bỏ về, không dám gặp mặt Hồng, Trường đành nhờ một cô ý tá chuyển thức ăn, đồ uống và chăm sóc Hồng, Trường còn cẩn thận để lại số điện thoại cho cô ta, Trường dặn nếu có chuyện gì xảy ra với Hồng, thì liên lạc với Trường ngay. Cô ta gật đầu đồng ý.

Trường đi lang thang ngoài đường, quá mệt mỏi, Trường về nhà, từ bé đến giờ, có quá nhiều chuyện xảy ra với Trường, mà lần nào cũng đều mang lại tai họa, đau khổ cho Trường, Trường tự hỏi ở trên đời này còn có công bằng không.

Sau khi tắm rửa, ăn cơm, Trường trèo lên giường, Trường suy nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia, cuối cùng Trường ngủ quên lúc nào không hay.

Tên thanh niên theo dõi Trường liền gọi điện cho ông Đăng.

_ Thưa anh, cậu Trường đã lái xe về nhà, hình như cậu ấy đã đi ngủ rồi...!!

Ông Đăng tính toán.

_ Cậu có chắc là nó đã ngủ rồi không...??

_ Em đảm bảo, sau khi ăn cơm xong, cậu ấy đã thức cả đêm hôm qua ở bệnh viện, mệt mỏi như thế nên cậu ấy đi ngủ cũng không có gì lạ...!!

Ông Đăng dễ dãi bảo cậu ta.

_ Nếu nó ngủ rồi, cậu cũng nên về nhà nghỉ ngơi đi, vì trời cũng sắp tối rồi nó sẽ không đi đâu được nữa...!!

_ Vâng, cảm ơn anh...!!

Xung hô giữa ông Đăng và anh ta rất lạ, cả hai coi nhau là một bọn giang hồ, họ gắn kết với nhau vì quyền lợi, nghĩa vụ và bổn phận đối với một ông chủ duy nhất là ông Đăng, ông ta thật nguy hiểm, chỉ trong vòng mười bốn năm sống lang bạt, ông ta đã trở thành một con người lão luyện, đầy thủ đoạn và tàn ác.

Anh ta vừa đi khỏi được một lúc, Trường tỉnh dậy, mấy tháng gần đây Trường luôn bị một giấc mơ ám ảnh, đầu Trường đau nhức, hình ảnh đó thôi thúc Trường phải tìm ra sự thật.

Rửa mặt cho tỉnh ngủ, mặc áo khoác, cầm chìa khóa xe máy. Trường phóng xe đi, Trường càng đi càng xa, Trường không biết mình đang đi đâu nữa.

Đến khi Trường giật mình quan sát xung quanh, Trường đang đứng trước một căn nhà hoang, xung quanh hoang tàn, đồ nát, tường loang lổ, cỏ mọc um tùm, Trường đoán đây là một căn biệt thự hai tầng.

Căn nhà mang lại cho Trường một cảm giác thân thương khó tả, Trường thấy nó rất thân quen, sờ lên trái tim, Trường thấy lồng ngực mình đau nhói.

Trong ánh chiều tà, căn nhà đổ nát làm bức tranh rách nát trước mặt Trường như nhuộm một màu tím ngắt, ánh nắng hắt lên mặt Trường, tay che trước trán, Trường quan sát căn nhà một lượt.

Trường không tìm thấy dấu tích của người xưa, cũng không có cảm giác ở đây có người sống, tò mò, háo hức muốn khám phá xung quanh, Trường đi vào trong.

Bàn tay Trường quét nhẹ lên bờ tường, vôi, xi măng rơi xuống từng mảng, chúng đã cũ kỹ, đã bị bỏ hoang quá lâu rồi. Nhắm mắt lại Trường hình dung được một gia đình hạnh phúc, có cha mẹ, có một đứa con trai đang vui đùa cùng bố nó, bà mẹ ngồi trên ghế ngoài phòng khách, bà mỉm cười hạnh phúc.

Đột nhiên bức tranh trong đầu Trường thay đổi, không còn hình ảnh hạnh phúc của người thiếu phụ mà thay vào đó là nước mắt, lệ trên má bà không ngừng rơi, ôm lấy mặt, bà khóc nức nở, đứa con trai bé bỏng đang ôm lấy chân bà.

Người đàn ông hiền từ vui đùa cùng con trai không còn nữa, ông ta vung roi lên từng ngọn roi quất vào lưng thằng bé, người mẹ khóc ngất, đứa trẻ kêu to.

Trường ôm chặt lấy đầu, hai đầu gối Trường quỳ xuống đất, kí ức cũ ùa về như thác lũ. Tai Trường ong ong, những lời mắng chửi của người cha, tiếng gào khóc của người mẹ, tiếng kêu thảm thiết của thằng bé khiến Trường phát điên, khiến lồng ngực Trường như muốn nổ tung.

Trường thấy da thịt mình đau, những ngọn roi vô hình đang quất mạnh vào người Trường, Trường thấy ánh mắt khinh bạc của người cha khi nhìn đứa con, ánh mắt coi thường, căm hận khi nhìn người vợ.

Cháy...!!Cháy...!! Trường cảm thấy nóng, cảm thấy ngọn lửa đang lan tỏa xung quanh đây, thằng bé quỳ ôm lấy chân người mẹ khi bà treo cổ tự vẫn, nó đã khóc hết nước mắt, đã gào khóc cả cổ, nó cũng muốn chết theo mẹ nó.

Người ta đã cố lôi nó ra khỏi đồng lửa, cố cứu sống nó, nhưng nó không muốn sống, nó muốn đi theo mẹ nó, tại sao nó lại căm hận cha nó, tại sao nó lại muốn ông ta chết, tại sao mẹ nó phải tự vẫn, tại sao mẹ nó lại bỏ nó đi. Nó đã nghĩ, đã khóc quá nhiều. Nó tự hỏi tại sao bất hạnh này lại xảy ra với nó, tại sao ông Trời lại nỡ đối xử với nó như thế, đau khổ cùng cực nó lao vào ngọn lửa, cây cột trên xà nhà rơi thẳng xuống đầu nó, nó bất tỉnh nhân sự, trước khi thực sự bị ngất nó vẫn còn gọi tên mẹ nó.

Thằng bé kia có liên quan gì đến Trường, tại sao nước mắt Trường không ngừng chảy, tại sao trái tim Trường lại đau đớn như thế này, phải chăng thằng bé đó chính là Trường, còn cặp vợ chồng kia chính là bố mẹ Trường.

Nếu tất cả những hình ảnh vừa xuất hiện trong đầu Trường là sự thật thì người hại chết mẹ Trường phải chăng là ông Đăng, kinh hoàng, Trường ngồi bệt xuống đất.

Nhớ lại ánh mắt căm hận của thằng bé khi nhìn cha nó, nhớ lại những trận đòn roi mà ông quất lên người nó, lên mẹ nó, nhớ lại những câu chửi rủa của người cha dành cho vợ và đứa con trai, tất cả làm đầu Trường như muốn nổ tung, không chịu đựng được hơn nữa, nằm lăn ra đất, Trường ngất xỉu.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, chớp chớp đôi mắt, Trường tỉnh lại, Trường thấy mình đang nằm trong một căn phòng nhỏ ẩm cứng. Trường loạng choạng đi ra cửa. Ông lão tốt bụng hỏi Trường.

_Cháu tỉnh rồi à...??

Trường giật mình hỏi.

_Cháu đang ở đâu đây...??

Ông lão giải thích cho Trường hiểu.

_Lúc này ông thấy lái xe vào căn nhà hoang đó, ông tưởng cháu là dân hút chích nên tò mò muốn đi coi xem cháu làm gì trong đó, ông thấy cháu ôm chặt lấy đầu rồi lăn ra bất tỉnh, sợ hãi nên ông cố dìu cháu về nhà ông, xe của cháu ông cũng đã dắt về đây...!!

Trường xúc động.

_Cảm ơn ông...!!

Trường tò mò hỏi ông lão.

_Ông có thể cho cháu hỏi tại sao căn nhà đó bị bỏ hoang được không...??

Ông lão nhún mày.

_Tại sao cháu lại muốn biết...??

_Cháu cũng không hiểu tại sao nhưng căn nhà đó cho cháu cảm giác cháu đã từng sống ở đó...!!

Ông lão nói ngay.

_Nếu thế chắc cháu nhầm lẫn rồi, căn nhà đó đã bị bỏ hoang mười bốn năm nay, làm sao cháu sống ở đó được...!!

Mồ hôi tuôn ròng ròng trên trán Trường, thất trùng hợp, Trường cũng đã mất mười bốn năm sống trong thù hận, phải chăng căn nhà đó chính là căn nhà mà Trường đã từng sống.

Trường vừa mừng vừa sợ, Trường luôn muốn biết quá khứ của mình. Nay có một người có thể giúp được mình, không bỏ lỡ cơ hội, Trường hỏi luôn.

_Bác có thể nói cho biết nguyên nhân vì sao được không...??

Ông lão cười.

_Sao một người trẻ tuổi như cậu lại thích những câu chuyện bí ẩn thế nhỉ...??

Trường đáp.

_Chính vì nó bí ẩn nên cháu mới muốn nghe...!!

Ông lão bảo.

_Đi vào trong nhà uống nước đã, có gì để từ từ ông sẽ kể cho cháu nghe...!!

Trường vui mừng.

_Cảm ơn ông...!!

Rót trà mời Trường, ông bắt đầu kể.

_Ông sống ở đây đã được hơn năm mươi năm rồi, vợ ông mất sớm, ông chỉ sinh được một đứa con gái, nó đi lấy chồng xa nên ông sống thui thủi một mình. Căn nhà mà cháu nói là của một đôi vợ chồng trẻ, ông không quen biết họ, họ cũng không quen biết ông, họ cũng mới mua căn nhà đó, khi họ dọn đến lúc đó ông đã sống ở đây được hơn hai mươi năm rồi.

_Chiều thứ bảy và chủ nhật nào căn nhà đó cũng ồn ào người ra kẻ vào, xe cộ tấp nập không khí đông vui, nhưng cảnh hạnh phúc như thế chỉ kéo dài được hơn mười năm. Vào một buổi chiều ông nghe có tiếng cãi nhau, tiếng khóc thét của đứa trẻ, tình trạng này kéo dài hàng mấy tháng trời, rồi nghe đầu công ty của gia đình đó làm ăn thua lỗ nên ngày nào cũng có chủ nợ đến đòi. Hai tháng sau đó, ông đang ngủ say, khói lửa từ căn nhà bốc cao, hàng xóm hô nhau đi dập lửa, thật đáng tiếc ngọn lửa quá to, chỉ cứu được đứa bé, còn bà mẹ đã chết thiêu trong đám cháy...!!

Mặt Trường trắng nhợt, người Trường không ngừng run rẩy, không sai, đó chính là hình ảnh Trường thấy trong giấc mơ, là chi tiết mà Trường đã quên, phải chăng hình ảnh đó quá khủng khiếp đối với một đứa trẻ mười hai tuổi nên Trường đã cố quên nó đi, đã ép mình không được phép nhớ, đã gạt nó hoàn toàn ra khỏi đầu.

Ông lão kể tiếp.

_Ngay sau đó thằng bé được đưa vào bệnh viện, tuy nó không chết nhưng nó bị một cây gỗ trên xà nhà rơi trúng vào đầu, tuy nó không bị mất trí nhớ hoàn toàn nhưng một phần kí ức của nó đã bị mất, bỏ nó hôm đó không có nhà, khi ông ta về tất cả căn nhà đã làm môi cho ngọn lửa, biết tin vợ chết, con trai đang nằm trong bệnh viện, ông ta vội đến thăm. Một điều lạ là tuy người phụ nữ đó bị chết thiêu nhưng cảnh sát lại khẳng định người phụ nữ đó có thể đã bị giết chết trước khi thực sự bị lửa thiêu sống. Người bị nghi ngờ nhiều nhất là ông chồng, ông ta bị cảnh sát tạm giam chờ điều tra, sau khi không tìm ra được chứng cứ, ông ta được thả ra, nhưng không được phép đi khỏi địa phương.

_Những lời khai của hàng xóm đã chống lại ông ta, người ta ngày nào cũng nghe ông ta chửi vợ đánh con, ông ta suốt ngày say rượu, bạo lực gia đình thường xuyên diễn ra, có khi hàng xóm phải can ngăn, ông ta mới thôi đánh vợ, đánh con. Làm ăn thua lỗ càng khiến ông ta trở nên tệ bạc, uống rượu nhiều hơn, người ta lại phải nghe vợ con ông ta khóc nhiều hơn. Nghe nói vì không chịu đựng được tính vũ phu của chồng nên cô vợ đòi li dị và đòi đất đứa con đi, một tuần sau khi cô vợ đòi li dị thì đám cháy xảy ra nên cảnh sát nghi ngờ ông ta là hoàn toàn có cơ sở...!!

_Ngày chôn cất mẹ thằng bé, mặt ông ta lúc nào cũng lạnh tanh, hàng xóm không hiểu tình cảm ông ta dành cho vợ được bao nhiêu phần, có thực sự chính ông ta đã giết vợ hay không, nhưng hôm đó ông ta có chứng cứ ngoại phạm, cảnh sát không thể bắt tội ông ta. Khi thằng bé được ra viện, ông ta đón nó đến sống nhờ trong một căn nhà thuê, cứ ngỡ tưởng như thế là yên, không ngờ hai tháng sau đó, ông ta cũng biến mất, nghe mọi người nói ông ta đã tự sát, cảnh sát đã truy tìm ông ta khắp nơi nhưng không thấy, ai cũng cho rằng ông ta đã chết...!!

_Thằng bé trở thành trẻ mồ côi, ngay sau đó nó được người ta đưa đi, từ đó về sau không còn ai nghe được tin tức gì về gia đình ông ta nữa. Căn nhà đã bị bỏ hoang cũng đã được mười bốn năm rồi...!!

Kết thúc câu chuyện, ông lão nhấp một ngụm trà cho đỡ khô miệng. Trường ngồi chết lặng trên ghế, bây giờ Trường đã nhớ ra tất cả mọi chuyện, mất Trường đó hoe, Trường không thể tin được những điều Trường vừa nghe nữa, nó hoàn toàn trái ngược với những gì mà ông Đăng đã nói cho Trường biết, ôm chặt lấy đầu, Trường như muốn phát điên lên. Cuộc đời Trường toàn là dối trá, toàn là giả tạo. Trường là một công cụ, một con rối của ông Đăng.

Bạn đang đọc truyện *Mười Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

Trường chỉ là một con rối của ông Đăng, một con rối cho ông sử dụng để trả thù ông Hải, lúc đó Trường còn nhỏ quá, không nhớ hết được mọi chuyện. Hình ảnh khủng khiếp, đám cháy, thanh gươm rơi vào đầu đã làm trí óc Trường lẫn lộn, đã khiến Trường quên đi những chi tiết quan trọng.

Trường nhớ hôm đó Trường đi học về nhà sớm hơn mọi khi, chưa bước vào nhà, Trường đã vui vẻ gọi bà Lan, không thấy bà trả lời, Trường vội đi tìm, vừa bước vào nhà Trường đã ngửi thấy mùi ga nồng nặc, do còn mãi đi tìm bà Lan nên Trường không vội chạy xuống bếp xem ga bị rò rỉ ở chỗ nào.

Thấy cửa phòng bà khép hờ, Trường nhanh chóng bước vào, Trường chết sững, bà Lan đã treo cổ tự vẫn. Quá kinh hoàng nên nhất thời Trường thốt không nên lời, chỉ có nước mắt là không ngừng rơi. Đến khi tiếng hét bật thốt lên ở trong cổ họng, Trường cố ôm lấy chân bà, cố đỡ bà xuống nhưng một đứa bé con mười hai tuổi đầu như Trường thì làm được gì.

Trường la toáng lên, chạy lung tung khắp nhà xem có ai không, nhưng nhà vắng tanh. Trường phóng ra cổng, Trường muốn nhờ ai đó đỡ mẹ Trường xuống, Trường vừa đi ra, một tiếng nổ làm bắn tung mọi thứ, lửa bén ở khắp mọi nơi, căn nhà chìm trong biển lửa, rồi ri khí ga đã làm căn nhà phát nổ.

Tiếng nổ to như thế nên mọi người xung quan đều giật mình, họ nhanh chóng kéo đến trước cổng nhà Trường, họ xem có thể cứu được ai không, hay có ai ở trong nhà không, mọi người hò hét nhau, người cầm xô, cầm chậu, người cầm thùng, họ muốn nhanh chóng dập tắt đám cháy, người gọi điện cho đội phòng cháy chữa cháy.

Trường không kịp suy nghĩ gì, khi căn nhà chìm trong biển lửa, nghĩ bà Lan vẫn còn ở trong đó, Trường xông thẳng vào trong, mọi người cố giữ Trường lại nhưng không còn kịp nữa rồi, vừa bước vào bậc cửa một thanh xà ngang rơi thẳng xuống đầu Trường, Trường nằm lăn ra đất, khối lửa tràn ngập khắp mọi nơi.

Đến khi Trường tỉnh lại, Trường thấy mình đang nằm trong bệnh viện, Trường bị chứng sợ hãi, Trường không dám nói chuyện với ai, cũng không dám gặp mặt ai, Trường chỉ muốn được ở yên một mình. Trường đã quên sạch mọi chuyện xảy ra trong mấy tháng gần đây, Trường không còn nhớ được chuyện gì nữa.

Bác sĩ chẩn đoán Trường bị chứng rối loạn tâm lý, vì quá đau, quá hận, quá sợ hãi để bảo vệ mình Trường đã cố quên những thứ Trường không muốn nhớ, trong vòng một tuần liền, Trường không hề nói một câu, cũng không muốn ăn uống, Trường không muốn tiếp xúc với ai, suốt ngày Trường chỉ ôm gối ngồi thu lu ở trên giường, mắt hướng về một chân trời xa.

Khi ông Đăng đến đón Trường, Trường nhận ra ông, vì Trường đã hoàn toàn quên hình ảnh một người cha bạo ngược, độc ác và tàn bạo trong mấy tháng gần đây nên Trường vui mừng theo ông về nhà. Về đến nơi Trường mới biết mẹ mình đã chết, Trường đã khóc như mưa, đau khổ cùng cực Trường không thể ăn, không thể uống, cơ thể Trường gầy teo tóp, nhìn Trường lúc đó chỉ còn mỗi đôi mắt.

Trường bị ốm một trận gần như sắp chết, hàng ngày ông Đăng bị chủ nợ đến đòi tiền, cảnh sát triệu ông ra đồn để điều tra. Trước khi ông ta bỏ đi, ông ta đã viết một bức thư tuyệt mệnh cho Trường, trong thư ông ta nói rõ vì sao mẹ Trường lại chết, nói rõ kẻ thù đầy gia đình Trường vào cánh tan nhà nát cửa này là ai. Hàng ngày ông ta nhồi nhét vào đầu óc thơ ngây, non nớt của Trường những ý nghĩ trả thù, căm phẫn, chết tức, ông ta đã lợi dụng lòng tin, lợi dụng sự mất trí nhớ của Trường để nhờ Trường trả thù thay cho ông ta.

Ông ta bỏ lại Trường trong một căn nhà thuê rách nát, rẻ mạt, Trường phải chịu đói khát, chịu cảnh bị người đời khinh rẻ. Trường bị chủ nợ của ông Đăng si vạ, bị hàng xóm xung quanh nói bóng gió ông Đăng đã giết mẹ Trường, họ đem Trường ra làm trò đùa, Trường bị cảnh sát hỏi cung, họ muốn biết Trường có biết vì sao bà Lan lại chết, có biết ông Đăng bây giờ đã bỏ đi đâu không. Một cậu bé mười hai tuổi như Trường làm sao chịu được quá nhiều đã kích như thế.

Không thể chịu đựng được hơn nữa, vào một đêm mưa gió, Trường cầm túi xách, bức thư của ông Đăng, kỉ vật còn sót lại của bà Lan là một sợi dây chuyền, Trường ra đi.

Trường đi lang thang hết nơi này đến nơi khác, một cậu bé mười hai tuổi như Trường biết làm gì để kiếm sống, đói khát, rách rưới, bị hắt hủi, bị đánh đập bởi bọn trẻ đường phố, Trường dần trưởng thành lên, trong đầu Trường lúc nào cũng chỉ vang lên hai từ trả thù, ý chí đó mãnh liệt đến nỗi càng đau khổ, càng bị đối xử bất công, càng đói khát, càng rách rưới, Trường càng muốn sống, càng muốn vươn lên, càng muốn trả thù kẻ đã gây ra tất cả mọi chuyện.

Trường nhận ra lang thang ngoài đường mãi không phải là cách nên Trường đã tự nguyện vào nhà tình thương, ở trong đó dù không được tự do thoải mái như ở bên ngoài nhưng ít ra Trường không còn phải sợ đói, sợ bị đánh, sợ không có chỗ ngủ nữa. Do Trường ngoan ngoãn, chăm chỉ học hành nên một năm sau Trường được một cặp vợ chồng người Úc nhận làm con nuôi, cuộc đời của Trường bước sang một trang mới.

Trường quen Hồng khi Trường đang học đại học năm thứ tư, tình bạn của họ đã kéo dài được tám năm, tám năm Hồng luôn ở bên cạnh Trường, cùng Trường trải qua mọi chuyện, nhiều lúc Trường tự hỏi tại sao Trường lại không yêu Hồng, tại sao Trường lại dễ dàng rung động khi gặp Diễm, bây giờ Trường mới nhớ ra Diễm rất giống mẹ Trường, cả hai đều có tính cách tương tự nhau. Có lẽ vì thiếu tình thương, thiếu vòng tay, hơi ấm của mẹ nên Trường mới dễ dàng có cảm tình với một người giống mẹ mình như thế.

Trường ngồi im như một pho tượng, sau khi nhớ rõ mọi chuyện, biết vì sao mẹ mình lại chết, Trường muốn phát điên lên, Trường đang trả thù nhằm người, dù ông Hải có làm gia đình Trường tan gia bại sản nhưng cái chết của mẹ Trường không hề liên quan gì đến ông Hải, dù ông có góp phần nhưng nguyên chính khiến mẹ Trường chết lại chính ông Đăng – bố của Trường.

Đau đớn, phần uất, Trường khóc như một đứa trẻ, Trường đã phải sống trong tù ngục, cay đắng trong hận thù mười bốn năm. Trường đã căm hận người không đáng căm hận, lẽ ra Trường phải biết người thực sự Trường nên căm hận là ông Đăng, những vết đòn roi trên lưng Trường vẫn còn nguyên, Trường không tài nào hiểu tại sao trên người Trường lại có nhiều sẹo như thế, bây giờ Trường đã có thể giải thích được vì sao.

Điều khiến Trường vẫn còn chưa làm rõ được lí do vì sao ông Đăng lại đột nhiên thay đổi từ một người cha tốt biến thành một kẻ máu lạnh, suốt ngày chỉ

biết có rượu chè, đánh đập, chửi rủa vợ con.

Trường đau khổ không biết ông Đăng có giết mẹ Trường không, nếu ông thực sự chính là người giết mẹ Trường chết, Trường phải đối diện với sự thật này như thế nào đây. Trường đoán mình sẽ không chịu đựng được, Trường đã quen với ý nghĩ ông Hải là kẻ thù của Trường, Trường không muốn thù hận chính cha đẻ của mình, nhưng sự thật đang chứng minh cho Trường thấy, ông Đăng rất có khả năng là hung thủ, việc ông giả chết để chạy tội là một sự thật không thể chối cãi được.

Ông lão thấy Trường khóc, ông lo lắng hỏi.

_ Có chuyện gì khiến cháu buồn phiền à...??

Gạt lệ trên má, Trường thờ dãi.

_ Cháu cảm ơn ông nhiều lắm...!!

Trường đưa tiền cho ông lão coi như cảm ơn ông đã cứu Trường. Ông lão phật ý nói.

_ Nếu biết cháu là người dùng tiền để cảm ơn người khác, ông đã không cứu cháu. Cháu có thể đi được rồi...!!

Trường vội đỡ lời.

_ Mong ông thông cảm cho cháu, cháu không cố ý làm ông buồn lòng, cháu hiểu ông làm ơn cho cháu, ông không cần cháu báo đáp, nhưng cháu sẽ cảm thấy áy náy nếu như cháu không làm được gì cho ông...!!

Nghe lời phân trần của Trường, ông lão cũng nguôi ngoai giận, ông hiền từ bảo Trường.

_ Nếu cháu muốn báo đáp ông, thỉnh thoảng cháu tới đây chơi với ông là được rồi...!!

Trường vui mừng, ghi số điện thoại của mình cho ông lão. Trường dặn.

_ Khi nào ông nhớ cháu, hay có chuyện gì cần cháu làm cho ông, ông nhớ gọi điện thoại cho cháu nhé...!!

Ông lão cười.

_ Ông nhớ rồi, cháu ở lại đây ăn cơm với ông chứ...??

Đứng lên, Trường từ chối.

_ Cháu xin lỗi để khi khác, bạn cháu đang nằm trong bệnh viện, cháu cần vào chăm sóc cô ấy...!!

_ Nếu thế cháu đi đi, nhớ lúc nào rảnh đổi đến chơi với ông...!!

_ Vâng, chào ông...!!

Nói xong, Trường dắt xe ra cổng. Bây giờ Trường đã nhớ hết mọi chuyện, Trường không biết phải đối diện với ông Đăng như thế nào, kế hoạch trả thù ông Hải, Trường sẽ hoàn toàn hủy bỏ. Trường thấy trả thù ông Hải như vậy là đủ rồi, ông Hải làm gia đình Trường tan gia bại sản, Trường cũng đã làm tương tự với gia đình ông Hải, hơn nữa vì ông Đăng, bây giờ ông Hải đã trở thành một người mất trí, đã kích này là quá đủ đối với Diễm. Trường không thể làm sai hơn được nữa.

Khi không còn ý nghĩ trả thù trong đầu, Trường cảm thấy hụt hẫng nhưng lòng Trường chưa có lúc nào lại thanh thản như lúc này. Trường không còn phải sống trong dằn vặt, trong đau khổ nữa. Trường có thể làm những gì mà Trường thích trong nửa phần đời còn lại, Trường cũng không biết Trường có sống đủ lâu để làm những điều đó nữa không.

Trường muốn nhanh chóng lái xe về bệnh viện, muốn nhanh chóng nói cho Hồng biết Trường không còn muốn trả thù nữa, mọi thù hận trong lòng Trường đã tan biến rồi, Trường không hề coi trọng đồng tiền, nên dù bị ông Hải hại gia đình Trường đến nông nỗi không còn nhà, không còn nơi chốn nương thân, Trường có thể hận ông, có thể muốn ông cũng phải ném mùi mất tất cả gia sản là gì nhưng nếu vì ông mà mẹ Trường phải chết, Trường sẽ tìm cách trả thù ông thật sâu cay, nay mọi hiểu lầm đã qua, Trường đã tha thứ cho ông, đã bỏ qua hận thù với ông.

Bây giờ Trường quay sang hận ông Đăng, vì ông đã dùng Trường làm con tốt, dùng Trường như một công cụ thay ông trả thù. Trường tự hỏi mối quan hệ cha con giữa Trường và ông Đăng sao lại tồi tệ như thế, phải chăng còn một bí mật về thân thế của Trường mà Trường không thể biết được, chỉ tiếc là trước lúc chết mẹ Trường không kịp nói gì cho Trường biết nếu không Trường đã không phải sống trong đau khổ suốt mười bốn năm qua.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101

Quân lái xe về nhà, Loan đã đến nhà Quân được một lúc, gặp lại nhau thế này khiến Loan bồn chồn không yên, Loan có nhiều thắc mắc muốn hỏi Quân. Quân cũng có chuyện muốn nói với Loan.

Thấy con trai về, bà Phương vui mừng.

_ Con mau đi tắm rửa, rồi xuống ăn cơm...!!

Quân cười.

_ Mẹ phải để cho con thờ đã chứ, mẹ nghĩ con có thể nuốt được khi vừa đi làm về nhà mệt à...??

Bà Phương thấy Quân đã chịu về nhà ăn cơm, tâm trạng bà đang vui vẻ nên bà không chấp.

_ Con đi nhanh lên đi, đừng để cả nhà phải chờ con...!!

Loan từ lúc nhìn thấy Quân, Loan vẫn chưa nói câu gì. Quân trêu.

_ Anh là người vô hình hay sao mà em không nhìn thấy anh thế...??

Loan sợ dĩ không nói gì vì không biết nên đối diện với Quân thế nào, nay thấy Quân chào hỏi bình thường như không có chuyện gì xảy ra. Loan gượng gạo.

_ Chào anh...!!

_ Em chờ anh một chút nhé, anh lên tắm rửa, thay quần áo rồi anh xuống ngay...!!

_ Vâng...!!

Một lúc sau Quân xuống, cả nhà ngồi vào bàn ăn, Quân rất bình thản, Quân không hề cảm thấy gượng ép, hay có thái độ khó chịu khi biết Loan đến đây ăn cơm, điều này cũng an ủi Loan được phần nào.

Bà Phương hỏi.

_ Hai đứa đi công tác có vui không...??

Quân trả lời ngay.

_ Sao mẹ nói là hai, phải nói là bốn mới đúng chứ...??

Bà Phương kinh ngạc hỏi.

_ Ngoài con và Loan ra còn người khác à...??

Loan sụt sịt, vội cầm ly rượu, Loan uống cạn. Quân hiểu tâm trạng của Loan bây giờ, nhưng nếu càng cho Loan hy vọng, càng làm Loan đau khổ hơn. Quân quyết định sẽ kết thúc mọi chuyện tại đây.

_ Chúng con gồm bốn người, con, Loan, Diễm và Kiên...!!

Nghe nhắc đến Diễm, bà Phương cúi.

_ Con mang theo con bé đó làm gì, con không nhớ mẹ đã nói gì với con rồi sao...??

Quân nói thẳng ý định của mình.

_ Cô ấy là vợ chưa cưới của con, cô ấy đi theo con thì có gì là sai...??

Bà Phương nếu không phải có mặt Loan ở đây, bà đã gầm lên rồi.

_ Con nói thế mà nghe được à, con không sợ Loan buồn sao...??

_ Cô ấy là bạn của con, biết con sắp lấy vợ, cô ấy phải mừng cho con, đúng không Loan...??

Mất đồ hoe, Loan sắp khóc đến nơi, Quân thật tàn nhẫn, dù không yêu Loan, Quân cũng không nên nói thẳng ra như thế.

Không thể nuốt nổi nữa, đứng dậy, Loan xin phép được ra về.

_Cháu xin lỗi, cháu hơi mệt nên cháu muốn về nhà nghỉ ngơi...!!

Ai cũng hiểu nguyên nhân vì sao. Ông Trương sợ bà Phương lại quát mắng Quân nên ông bảo Quân.

_Con đưa Loan về đi...!!

_Vâng...!!

Cầm áo khoác, chìa khóa xe, cả hai đi ra cổng. Mở cửa xe, Quân nói.

_Em lên xe đi...!!

Loan sụt sịt, cố nén lệ, Loan trèo vào trong. Trên đường đi không ai nói với ai câu nào. Đi qua một quán nước, Quân mời.

_Chúng ta vào trong vừa uống cà phê, vừa nói chuyện được không em...??

Loan gật đầu. Cả hai đưa nhau vào trong, gọi hai tách cà phê. Quân nói rõ tình cảm của mình cho Loan hiểu.

_Anh biết là em có tình cảm với anh nhưng em cũng biết anh đã có vợ chưa cưới rồi, anh yêu cô ấy nên anh mong em hiểu, em đừng hy vọng vào tình cảm của anh nữa...!!

Loan khóc.

_Anh thật tàn nhẫn, dù anh không yêu em, anh cũng đâu cần phải nói thẳng ra trước mặt bố mẹ anh như thế...!!

_Anh là người từ trước đến nay trong chuyện tình cảm đều rất rạch ròi, nếu anh yêu ai, anh chỉ yêu một người, em là một cô gái tốt bụng, anh không muốn em hy vọng vào tình cảm của anh để rồi phải thất vọng. Mong em hiểu tấm lòng của anh dành cho em...!!

Loan buồn rầu.

_Anh có tin là từ trước đến nay em không có cảm tình với ai cả, anh là người đầu tiên khiến em rung động thật sự nhưng thật đáng tiếc anh đã yêu người khác mất rồi...!!

_Em không nên tiếc nuối anh làm gì, nếu em mở lòng em ra, anh tin là em sẽ thấy anh chẳng là gì cả...!!

Loan gượng cười.

_Em cũng hy vọng, em có thể quên được anh, hy vọng em sớm tìm được tình yêu mới...!!

Nói chuyện với Loan một lúc, Quân đưa Loan về. Chờ Loan mở cổng đi vào trong sân, Quân mới quay xe, trên đường đi, Quân bị mấy tên thanh niên do ông Đăng cử đi bám theo sát gót, vốn là người cảnh giác, và đã biết trước ông Đăng sẽ dờ dỏng trò này nên Quân bình thần lái xe đi như không có chuyện gì.

Quân gọi điện cho Kiên.

_Cậu đến ngay chỗ tôi được không...??

Kiên lo lắng hỏi.

_Có chuyện gì hả anh...??

_Mấy cái đuôi bám theo tôi kinh quá nên tôi cần cậu giúp...!!

_Vâng, anh cho em biết anh đang ở đâu đi...!!

Nhìn tên con đường qua ánh đèn, Quân đọc địa chỉ cho Kiên nghe. Sau khi cúp máy, Quân lại gọi điện cho Bảo.

_Chào cậu, mình cần cậu cho người bắt mấy người định hành hung mình...!!

Bảo trêu.

_Sao hôm nay cậu tử tế thế mọi lần cậu đều tự giải quyết lấy cơ mà...!!

Quân quát.

_Thằng khi bây giờ là lúc nào rồi, nếu cậu không đến nhanh, cậu chuẩn bị vót xác của mình đi...!!

_Được rồi mình đi ngay, không ngờ một kẻ như cậu mà có ngày cũng sợ chết...!!

_Cậu có thể im đi được không hả, nhanh lên nhé...!!

_Biết rồi...!!

Quân tính toán thời gian Kiên và Bảo có thể tới trong vòng bao nhiêu phút để đọc con đường Quân sẽ dừng lại.

Màn đuổi nhau trên phố bắt đầu, Quân là một tay đua cừ khôi, Quân phóng xe như điên, mấy tên kia cũng không kém gì, đường phố vắng tanh thế này thật dễ dàng để đi ẩu, dễ dàng gây tai nạn cho người khác, chắc ông Đăng muốn Quân phải nằm viện vài tháng, hay bị hôn mê bất tỉnh cả đời.

Vừa đi Quân vừa thông báo tên con đường cho hai người kia biết, thật hay đây giống như một trò chơi đua xe trực tuyến mà mấy game thủ hay chơi.

Quân lái xe vào sân vận động của phường, ở đây vắng tanh chỉ có ánh đèn điện là vẫn còn sáng, Quân bước xuống xe, năm tên kia nhanh chóng bao vây lấy Quân vào giữa.

Quân nhếch mép hỏi.

_Mấy cậu muốn gì mà bao vây lấy tôi thế này...??

Một tên trả lời.

_Muốn nói chuyện...!!

Một tên khác đe dọa.

_Chỉ cần mày nói cho bọn tao biết mày đã biết gì về ông Đăng hay Trường, bọn tao sẽ thả cho mày đi...!!

Quân cố tình kéo dài thời gian để chờ Kiên và Bảo tới, rất bình thản Quân nói.

_Hóa ra ông Đăng cử các cậu bao vây lấy tôi vì ông ấy chỉ muốn tìm hiểu tôi biết gì về ông ta thôi sao. Như vậy có phải là quá dễ cho tôi rồi không...??

Tên kia gầm lên.

_Mày đừng có rượu mừng không muốn uống lại muốn uống rượu phạt, thế nào mày có chịu nói không...??

Quân giả vờ sợ sệt.

_Để tôi nói, tôi không biết gì về ông Đăng nhiều, những thứ mà tôi biết chỉ là những điều vớ vẩn thôi...!!

Quân trêu tức bọn chúng, sao Quân dám nói đại ca của bọn chúng là vớ vẩn, là không ra gì. Quá cáu, bọn chúng hò hét nhau.

_Đánh thẳng này một trận cho chừa tính cách ngông cuồng của nó đi...!!

_Xông lên đi chúng mày...!!

Năm thằng bao vây lấy Quân vào giữa, vòng vây càng ngày càng hẹp. Xem ra trong trận chiến này, Quân đang bị rơi vào thế hạ phong, một tên Quân còn đánh không lại nói gì đến năm tên.

Đến tận bây giờ Quân vẫn chưa thấy bóng dáng của Kiên và Bảo đâu, kiểu này Quân phải tự cứu lấy mình.

_Bốp...!!

_Chát...!!

_Bụp...!!

Tiếng đánh nhau bắt đầu vang lên, chỉ vừa mới khai chiến, Quân đã bị bọn chúng đánh liên tiếp vào người, chưa hết bây giờ Quân đang bị bọn chúng đánh ngã văng xuống đất, không lẽ Quân đã tính sai thời điểm, một thư sinh yếu đuối như Quân làm sao chống được năm tên bặm trợn, một người có võ như Trường cũng không thể đánh thắng, nói gì đến Quân.

Vừa lúc đó Kiên và Bảo đến, Kiên và Bảo đều không đi một mình, Kiên gọi vệ sĩ đi cùng, còn Bảo gọi mấy đồng sự trong đồn cảnh sát, Bảo muốn đưa tất cả về đồn để hỗ trợ điều tra về ông Đăng, không cần phải hú còi, không cần phải điều võ dương oai, tất cả bọn họ đều bao vây lấy năm tên và Quân vào giữa.

Bảo và Kiên thấy Quân nằm bẹp xuống đất, cơ thể bị thương nhiều chỗ. Kiên sợ hãi hỏi.

_Anh không sao chứ...??

Miệng Quân méo xệch.

_Hai cậu bỏ đi đâu mà bây giờ mới tới, tại sao không chờ lúc tôi vào bệnh viện, hay nằm trong quan tài, hai cậu mới tới luôn thế...!!

Bảo xoa dịu.

_Thôi mà cậu đừng trách bọn mình, mình và Kiên đã cố đến đây nhanh nhất có thể rồi. Cậu có thể đứng lên được không...??

Mặt mũi, Quân loạng choạng đứng dậy, thật tội nghiệp cho Quân, đã bị bọn chúng đánh không thương tiếc. Bảo và Kiên bẻ tay kêu răng rắc. Kiên quát.

_Chúng mày dám động vào sếp của tao, hôm nay tao sẽ cho chúng mày biết thế nào là lễ độ...!!

Bảo không hung hăng như Kiên.

_Chắc là các cậu sẽ phải ngồi tù lâu lắm, biết điều nên đầu hàng đi...!!

Bọn chúng cười gằn.

_Đừng dọa nạt nhau làm gì, có giỏi thì xông cả vào đi...!!

Kiên phát tay, ba vệ sĩ đi cùng Kiên xông cả vào, mấy đồng sự đi cùng Bảo cũng xông lên, cuộc hỗn chiến bắt đầu, chưa đầy mười phút, tất cả bọn chúng đều bị nằm bẹp xuống đất, ba vệ sĩ của Quân không nương tay với bọn chúng như mấy cảnh sát đi cùng Bảo, họ đánh là đánh.

Quân vừa lau vết máu trên mép, vừa than thở.

_Hai cậu đúng là chậm quá, mình đã bảo hai cậu phải đến nhanh cơ mà...!!

Kiên cười.

_Xin lỗi sếp, em đã đi nhanh nhất có thể nhưng không thể đến sớm hơn được...!!

Quân xoa tay.

_Cậu và Bảo đến được là tốt, tôi lại tưởng hai cậu bỏ tôi không đến...!!

Đứng dậy, Quân hỏi năm tên.

_Biết điều các cậu nên khai ra đi, nếu không tôi sẽ kiện các cậu tội hành hung người khác, nếu thêm tội giết người có chủ định, không hiểu các cậu nghĩ thế nào...??

Bọn chúng gào lên.

_Mày đừng hòng mà dọa được bọn tao, bọn tao chẳng có gì cần nói với mày cả...!!

_Xem ra đúng là chúng mày rất mạnh miệng, chắc là bọn mày chưa thấy quan tài nên chưa đồ lệ...!!

Quân quay lại bảo Bảo.

_Cậu có thể đưa bọn này về đồn bây giờ được không...??

_Được chứ, tại sao lại không...??

_Nếu thế chúng ta đi thôi...!!

Năm tên bị đẩy lên xe cảnh sát, bọn chúng sợ hãi, vì Quân không hề nói chơi, dù bọn chúng có khai ra hay không, bọn chúng cũng vẫn phải đi tù. Quân đã quyết tâm đưa từng người của ông Đăng vào tù một để xem lần này, ông ta còn thuê được ai làm việc cho ông ta.

Về đến đồn cảnh sát, cuộc hỏi cung bắt đầu. Lúc đầu bọn chúng ương bướng không chịu khai, đối với một người ngày nào cũng tiếp xúc với tội phạm như Bảo, và một người hiểu tâm lý người khác như Quân, chỉ trong vòng hai tiếng đồng hồ sau đó, Quân đã có được thứ mà Quân muốn, dựa vào lời khai của bọn chúng. Quân đã nắm được chứng cứ chứng minh ông Đăng chính là chủ mưu đứng đằng sau vụ ám sát ông Tùng, chưa hết, những vụ việc gây ra gần đây cũng là do ông ta. Nhân chứng đã có, chỉ cần tìm thêm chứng cứ, ông ta sẽ không thể thoát được tội, coi như lần này Quân đã không tính toán sai.

Con cáo như ông Đăng cuối cùng cũng lòi đuôi ra, chỉ cần chặt hết các đuôi của nó, nó sẽ mất hết các mảnh khoe, mất hết trí khôn.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 102

Bàn tay Quân có dấu hiệu bị thương, không còn cách nào khác, sau khi hỏi cung xong, tạm biệt Bảo, Kiên đưa Quân vào bệnh viện, trên đường đi. Kiên hỏi.

_Anh định làm gì tiếp theo...??

_Tôi sẽ làm những gì tôi cho là cần. Bây giờ đã có đủ chứng cứ, chứng minh ông ta chính là thủ phạm, ông ta sẽ bị bắt ngay thôi...!!

_Em rất lo cho anh, em sợ ông ta sẽ tìm cách trả thù anh...!!

_Chính vì lo sợ bị trả thù nên tôi mới cần cho người nhanh chóng đưa được ông ta vào tù...!!

_Còn Trường thì sao, anh định làm gì với cậu ta...??

_Tôi cũng không biết nữa, nếu những suy đoán của tôi là đúng, tôi sẽ lợi dụng cậu ta để ép Diễm, tôi muốn xem cô ấy làm cách nào để cứu Trường và cứu bố của cô ấy cũng như công ty và nhà của cô ấy...!!

Kiên thán phục.

_Xem ra mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát...!!

Quân mệt mỏi đáp.

_Bây giờ cậu có thể nói như thế...!!

Đến bệnh viện, bác sĩ nhanh chóng tiến hành chụp X-Quang tay của Quân, sau khi có kết quả, bác sĩ bảo Quân có dấu hiệu bị đạn xương. Quân cần phải ở lại qua đêm để theo dõi. Mặt mũi Quân bị bầm tím nhiều chỗ nên bác sĩ cũng bôi thuốc và dán băng cho Quân.

Kiên quan tâm hỏi.

_Anh có cần em gọi điện thoại cho hai bác không...??

_Không cần, nếu cậu gọi cho họ, mẹ tôi lại làm tôi cả đêm không ngủ được. Cậu về nhà nghỉ ngơi đi, chuyện hôm nay cảm ơn cậu...!!

Kiên không an tâm.

_Em sợ ông Đăng sẽ cho người hại anh, em nên ở đây với anh thì hơn...!!

_Cậu cứ về đi, ở đây đã có người lo cho tôi rồi...!!

_Nhưng mà...!!

_Nghe lời tôi đi, sáng mai công ty còn nhiều việc cần cậu giải quyết, cậu mà cũng bị ốm như tôi thì lấy ai lo bây giờ...!!

_Thôi được rồi, em về trước đây...!!

_Ừ...!!

Kiên ra về, không hiểu nghĩ thế nào. Kiên gọi điện cho Diễm. Diễm đang ngồi nói chuyện với ông Hải dưới phòng khách, mặc dù ông không hiểu gì, nhưng được nhìn thấy ông hàng ngày, thấy ông vui cười, Diễm vui mừng, Diễm không còn sợ mất cha nữa, có một người cha còn sống dù có bị mất trí vẫn còn hơn một người cha nằm im bất động trên giường.

Diễm thấy Kiên gọi, định không bắt máy nhưng sau một giây chần chừ, cuối cùng Diễm nghe máy.

_Chào anh, anh gọi cho em có việc gì không...??

Kiên ngập ngừng.

_Tôi biết chuyện này không phải việc của tôi, nhưng cô có thể đến thăm sắp được không...??

Nghe nhắc đến Quân, lòng căm hận trong Diễm bùng lên. Diễm vừa tức giận, vừa thương hại, vừa ghét, vừa không muốn nhìn thấy mặt Quân. Diễm

phần nộ nói.

_Giữa tôi và anh ta không có gì gọi là thăm hỏi cả. Anh ta sống hay chết cũng không có liên quan gì đến tôi...!!

Kiên không hiểu giữa Diễm và Quân đã xảy ra chuyện gì nhưng nghe giọng tức giận của Diễm thì đúng là không phải là chuyện nhỏ.

_Cô làm ơn đi, anh ấy hiện giờ đang nằm viện....!!

Đề kêu gọi lòng thương hại của Diễm. Đã trót nói dối, nên Kiên không còn e dè gì nữa.

_Anh ấy bị đánh rất thê thảm có thể anh ấy không qua khỏi được, mong cô nghĩ vì anh ấy yêu cô nhiều như thế, cô có thể gặp anh ấy dù chỉ là một chút được không...??

Nghe Quân bị đánh gần chết, lòng Diễm bất nhẫn, sau những gì Quân gây ra cho mình, Diễm sợ hãi, căm ghét Quân, Diễm không bao giờ muốn gặp lại Quân. Nhưng nếu Quân chết, Diễm biết mà không đến, Diễm cảm thấy thương xót cho Quân, chết là hết, là kết thúc mọi chuyện trên đời. Diễm tự hỏi bản thân là có nên đến thăm Quân không hay là bỏ mặc Quân.

Sau nhiều tính toán, không còn cách nào khác, Diễm đi, Diễm thấy mình thật đáng thương, bị Quân làm cho tinh thần thất điên bát đảo, làm cho tâm trí không lúc nào được yên, vì Quân, Diễm không có đêm nào được ngủ ngon giấc, Quân đã gây nhiều đau khổ cho Diễm như thế, tại sao Diễm vẫn còn đến thăm Quân.

Diễm gạt đầu.

_Được rồi, em sẽ đi thăm anh ta, anh ta nằm ở bệnh viện nào...??

Kiên mừng rỡ.

_Cô cứ ở nhà đi, tôi sẽ đến đón cô....!!

Sau mấy phút, Kiên phóng xe đến đón Diễm, trên đường đi cả hai im lặng, không ai nói với ai câu nào. Diễm hối hận vì nghĩ Diễm đã dể dãi quá, có ai đến thăm kẻ thù của mình như Diễm không, chắc là trên đời này chỉ có một kẻ khờ dại và ngu ngốc như Diễm

Đến cổng bệnh viện, Diễm giật mình vì đây chính là bệnh viện nơi Hồng đang nằm, sao lại có chuyện trùng hợp như thế. Diễm không muốn vào, Diễm muốn đi về, Diễm không có dũng khí gặp mặt Quân.

Kiên năn nỉ.

_Cô làm ơn, anh ấy bị đánh như thế rất đáng thương, cô vào thăm anh ấy một chút đi....!!

Diễm phải cố nén mới không rơi lệ, mới không tức giận, mới không bực mình mà quát Kiên một trận, Kiên không có liên quan gì đến chuyện Quân gây ra cho Diễm, lại càng không biết gì về mối quan hệ thật sự giữa hai người. Diễm không muốn trút uất hận lên đầu Kiên.

Diễm cũng muốn nhìn thấy bộ mặt đáng thương của Quân khi bị người ta đánh ra sao, Diễm tự an ủi Diễm đến thăm Quân chẳng qua vì muốn nhìn kẻ mà mình căm ghét bị người ta hành hạ, Diễm cố tìm thấy niềm vui, thỏa mãn trong chuyện này nhưng Diễm vui không nổi.

Diễm đi theo Kiên như một cái máy đã được lập trình, cảm xúc trong Diễm đã bị đóng băng từ lúc Diễm đứng ngoài cổng bệnh viện nhìn vào trong.

Gõ cửa phòng bệnh của Quân, Kiên lên tiếng.

_Anh Quân, anh đã ngủ chưa...??

Quân trả lời.

_Sao giờ này cậu vẫn còn chưa về nhà, tôi đã nói là tôi không cần cậu chăm sóc, cậu không nghe thấy hả...??

Nghe giọng nói của Quân đâu giống người sắp chết, biết mình bị lừa. Diễm hăm hăm định bỏ đi, Kiên nhanh chóng mở cửa phòng rồi đẩy Diễm vào trong.

Diễm chưa kịp có phản ứng gì thì Kiên đã đóng cửa phòng lại rồi. Quân nhìn Diễm không chớp, vừa kinh ngạc, vừa vui mừng. Quân run giọng hỏi.

_Tại sao em lại đến đây, không phải là em đang bị ốm sao...??

Điên tiết, bất lực, phần nộ, Diễm thấy mình chẳng khác gì một con lừa, Diễm đã dễ dàng bị Kiên sò mũi.

Đập cửa, Diễm hét Kiên.

_Anh mau mở cửa ra cho em đi về....!!

Kiên tảng lờ như không nghe thấy gì, đưa chìa khóa cho một vệ sĩ đứng ngay cạnh ở đấy. Kiên dặn.

_ Cậu không được tùy tiện mở cửa, khi nào có lệnh của cậu chủ thì hãy làm theo, cậu đã nghe rõ chưa...??

Anh ta gật đầu, yên tâm, Kiên ra về. Kiên đoán bây giờ Quân đang rất vui vẻ, hài lòng vì đã đem lại niềm vui cho sếp, Kiên cười.

Quân ngắm Diễm từ đầu xuống chân, đang chán nản, đang buồn phiền vì phải ở bệnh viện một mình cả đêm, không ngờ lại được Diễm đến thăm thế này.

Quân cười thật tươi. Còn Diễm vừa tức giận, vừa uất hận, Diễm càng cố, cánh cửa càng đóng chặt.

Quân nói.

_ Em đừng gõ cửa phòng nữa, em định để tất cả mọi người ở bệnh viện vì em thức dậy hết cả sao...??

Diễm quát.

_ Anh thật dễ tiện, anh dám lừa tôi, tôi tưởng anh sắp chết rồi nên tôi mới vào thăm anh, không ngờ anh vẫn khỏe mạnh như thế kia...!!

Từng lời nói vô tình của Diễm như những ngọn roi vô hình, chúng đang quất vào trái tim Quân. Quân cay đắng hỏi Diễm.

_ Em muốn tôi chết như thế sao...??

Diễm nói luôn.

_ Đúng, tôi mong anh chết đi, chỉ có chết đi mới hận thù giữa tôi và anh mới kết thúc...!!

Quân hừ một tiếng.

_ Cô có biết cô càng chống đối tôi, tôi lại càng muốn có cô hơn không. Tôi từng nói, tôi sẽ không bao giờ từ bỏ cô, cô nên chuẩn bị tinh thần sống bên tôi cả đời đi...!!

Diễm nhếch mép.

_ Anh đừng dọa tôi, tôi có cuộc sống của tôi, tại sao tôi phải nghe lời anh...??

Đứng dậy, Quân tiến lại về phía Diễm.

_ Dù sao cô đến thăm khi biết tôi sắp chết, dù không thể thỏa mãn lòng hận thù của cô đối với tôi nhưng tôi vẫn cảm kích cô vì cô đã không vô tình với tôi...!!

Trong căn phòng có mấy mét vuông thế này, Diễm còn trốn đi đâu được nữa. Quân đẩy Diễm đứng sát vào tường, mặt Quân dí sát vào mặt Diễm, Diễm sợ hãi, đôi môi run rẩy, tay Quân sờ môi Diễm, nâng cằm Diễm lên. Quân cười khẩy.

_ Cô không thoát được vòng tay của tôi đâu, dù cô có muốn hay không, tôi cũng phải dùng mọi cách để giữ cô lại. Có phải bây giờ cô đang muốn giết chết tôi đúng không, ở trong phòng này không có gì để cho cô làm điều đó đâu, cô nên thư giãn một chút đi, từ nay về sau, còn nhiều cơ hội cho cô giết tôi, nên cô không cần phải vội...!!

Không dám nhìn thẳng vào mặt Quân, Diễm quay mặt đi hướng khác. Quân giữ cằm Diễm thật chặt, Quân liếm môi.

_ Cũng đã lâu rồi, tôi chưa hôn cô nhi...??

Cơ thể Diễm run rẩy, hệ thần kinh của Diễm căng thẳng. Diễm cố đẩy Quân ra, Quân ôm lấy Diễm, miệng thì thào vào tai Diễm.

_ Em vô tình quá, em không nhớ một chút gì về anh sao. Ngày trước cậu bé nào thường hay cho em kẹo, thường hay dỗ cho em khỏi khóc khi em bị Trường bị bắt nạt, sao em lại nhanh quên như thế...??

Diễm giật mình.

_ Anh...anh bảo sao...??

Quân cười thật gian.

_ Cuối cùng em cũng nói được một câu tử tế...??

_ Anh lại lừa tôi...!!

_ Sao em lại nghĩ thế, cả ba chúng ta đã quen nhau từ khi còn nhỏ, lúc đó em mới có hơn ba tuổi nên em không nhớ ra bọn anh cũng không có gì là sai...!!

Bàn tay Quân vuốt nhẹ cổ Diễm, Diễm rung hết cả mình, nhìn sợi dây chuyền đang đeo trên cổ Diễm, Quân tò mò quan sát thật kỹ, sau khi xem xong Quân hỏi.

_Sợi dây chuyền này của ai cho em...??

Diễm cúi.

_Tại sao tôi phải nói cho anh biết...??

Quân trầm giọng.

_Em nên nói nhanh lên trước khi anh lại làm điều gì đó có lỗi với em...!!

Diễm tức giận.

_Anh đừng có đe dọa tôi, tôi đã mệt mỏi lắm rồi, anh mau bảo anh Kiên mở cửa cho tôi đi về...!!

_Em nghĩ anh có thể yên tâm cho em đi về khi đã khuya như thế này sao...??

Diễm sợ hãi.

_Anh định giữ tôi ở lại đây...??

Quân gật đầu.

_Em ở đây với anh, một mình anh sẽ rất buồn...!!

Hết chịu nổi, Diễm quát.

_Anh mà không mở cửa cho tôi về, tôi sẽ hét to lên. Thế nào anh có chịu mở cửa cho tôi về nhà không...!!

Quân cười.

_Xem ra em ngày càng có bản lĩnh hơn rồi đấy, nhưng rất tiếc, anh lại có rất nhiều cách để đối phó với một cô gái ương bướng như em...!!

Diễm chưa hiểu Quân định dờ trò gì, bất chợt, ôm chặt lấy Diễm, Quân hôn Diễm, khi Quân buông Diễm ra, Diễm hoàn toàn ngủ say, thuốc ngủ đã phát huy tác dụng của nó.

Đặt Diễm lên giường bệnh, Quân tính toán.

_Anh linh cảm, ông Đăng đang tìm cách hại em nên từ bây giờ em phải ở bên cạnh anh, anh không yên tâm để em đi đâu một mình ngoài đường, dù có người đi theo em, anh vẫn không yên tâm...!!

Sờ lên mặt Diễm, Quân thở dài.

_Bao giờ anh mới có được trái tim của em, có lẽ cả đời này anh cũng không có, anh xin lỗi vì anh đã ép em phải ở bên cạnh anh, nhưng ngoài cách này ra, anh không còn nghĩ được cách nào khác...!!

Diễm ngủ say như chết nên không biết gì. Quân nằm xuống bên cạnh Diễm, mệt mỏi, cánh tay đau đang hành hạ, Quân nhắm mắt.

Dù khó ngủ nhưng được ở bên cạnh Diễm thế này Quân cảm thấy bình yên, cảm thấy tâm hồn mình lắng dịu lại. Cuối cùng giấc ngủ cũng đến với Quân, cả hai ngủ ngon ở trên giường bệnh, nếu có thể cùng Diễm trải qua những giờ phút bình yên như thế này, Quân không hề hối tiếc vì Diễm, Quân đã làm rất nhiều chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103

Hơn mười hai giờ đêm, Trường mới về bệnh viện, vì tin Trường vẫn còn đang ngủ ở trên giường nên ông Đăng mới không cho người theo dõi Trường. Trường đã nhớ được những thứ cần nhớ, Trường càng lúc càng cảm thấy đau khổ, phần uất hơn. Trường không còn cảm hận ông Hải nữa, người mà Trường đang cảm hận là ông Đăng.

Do đã quá khuya nên bệnh viện vắng không bóng người, mà dù có, họ cũng đều ngủ hết cả, bệnh viện không dành cho những người có căn bệnh yếu tim, bệnh viện ngày nào cũng có người chết nên linh hồn của họ chắc là đang quanh quẩn ở đâu đây.

Đứng trước cửa phòng bệnh của Hồng, Trường ngập ngừng do dự không quyết, Trường không biết Trường có nên vào không, Trường sợ nếu Hồng còn thức, Trường sẽ bị Hồng đuổi ra ngoài, nhưng nếu không vào, Trường không yên tâm, không còn cách nào khác, Trường mở cửa.

Thật may bây giờ Hồng đã ngủ say. Trường yên tâm kéo ghế ngồi xuống, nắm lấy tay Hồng, Trường mệt mỏi nói.

__Anh đã chính thức từ bỏ trả thù rồi, anh thật là một thằng ngốc từ xưa đến nay anh vẫn luôn tin ông Hải chính là người hại chết mẹ anh nhưng không thật không ngờ, người khiến mẹ anh phải chết lại là bố anh.

__Anh nên làm gì đây, anh quá đau khổ, bây giờ anh không còn tin được bất cứ một câu nào ông ta nói nữa, ông ta đã lừa dối anh, đã lợi dụng anh, nếu ông ta thực lòng yêu anh, ông ta đã không làm thế. Anh tin rằng, anh là một người luôn luôn thông minh, luôn luôn tỉnh táo nhưng nay anh biết, anh đã sai hoàn toàn vì anh chỉ là một con rối, một công cụ của bố anh. ...!!

Cầm tay Hồng thật chặt, Trường rơi lệ.

__Anh đáng thương quá phải không em, ngay cả mình là ai, anh cũng không nhớ, cứ ngỡ tưởng rằng anh đang trả thù cho mẹ anh nhưng anh lại làm bà đau lòng hơn, anh đang trả thù sai người, sau khi nhớ lại tất cả mọi chuyện, anh không biết anh nên làm gì, anh có nên trả thù chính bố đẻ của mình không, có nên đưa ông ta vào tù không, vì chính ông ta đã giết chết mẹ anh. ...!!

Bị ác mộng hành hạ, nên Hồng nửa tỉnh nửa mơ, trong giấc mơ, Hồng thấy có ai đó đang nắm chặt lấy tay mình. Giật mình hoảng hốt, Hồng bật dậy, thấy Trường đang gục khóc bên cạnh.

Hồng vừa giận Trường, vừa lo lắng cho Trường. Định mắng chửi Trường, nhưng thấy Trường khóc, không kiềm chế được lòng, Hồng lo lắng hỏi.

__Anh không sao chứ...??

Trường thấy Hồng đã tỉnh, ôm chầm lấy Hồng, Trường đau khổ nói.

__Em có biết không, anh đã trả thù sai người rồi, mười bốn năm anh sống trong hận thù, anh luôn muốn trả thù ông Hải, luôn tin rằng, ông ta chính là hung thủ đẩy mẹ anh vào chỗ chết nhưng ông ta chỉ là người làm gia đình anh tan gia bại sản thôi, còn người thực sự khiến mẹ anh phải chết là bố anh, em bảo anh nên làm gì bây giờ. ...!!

Hồng khóc thương cho số phận của Trường, nhưng Hồng mừng vì nếu Trường và Diễm không còn vướng mắc, thù hận gì nữa thì không còn lí do gì cho Trường từ chối nhận quả thận của Diễm. Hồng tin một cô gái hiểu chuyện như Diễm sẽ không oán trách Trường lâu vì Trường đã cứu mạng Diễm hai lần, coi như ân oán giữa họ nên xóa bỏ, chỉ cần Trường và Diễm hợp sức lại, công ty có thể lấy lại trong nay mai, nhưng Hồng không hề biết công ty Hải Thịnh, biệt thự mà gia đình Diễm đang sống đều thuộc quyền sở hữu của Quân.

Người nắm trọn tài sản gia đình Diễm bây giờ là Quân, không phải ông Phong cũng không phải ông Hùng, hồ sơ mà bà Hoa đưa cho Quân là giấy tờ nhà đất của ông Hải, nếu Quân muốn, Quân có thể đuổi bố con Diễm ra khỏi nhà bất cứ lúc nào.

Thật lạ là, khi nghe tin ông Đăng chính là hung thủ đẩy mẹ Trường vào chỗ chết, Hồng không hề ngạc nhiên, hay cảm thấy có chút bất ngờ nào mà Hồng lại linh cảm mình đã biết từ lâu, phải chăng khi trông thấy ông ta, điệu bộ tàn ác của ông ta, trong lòng Hồng đã có một dự cảm như thế.

Vỗ nhẹ vào lưng Trường, Hồng an ủi.

__Em không hiểu đã thực sự xảy ra chuyện gì cho mẹ anh, và tại sao bây giờ anh lại nói với em là ông Hải không phải là kẻ thù giết chết mẹ của anh nhưng nếu có thể từ bỏ được hận thù, thì anh nên từ bỏ nó đi, anh không nên sống trong thù hận nữa, anh đã trả thù, đã sống như thế đủ rồi, anh định làm gì tiếp theo, nếu anh trả thù bố anh, liệu lòng anh có yên không, dù ông ta độc ác như thế nào thì ông ta cũng là bố của anh, anh không thể trả thù bố đẻ của mình, cũng không thể đẩy ông ta vào chỗ chết. ...!!

__Anh nên khuyên bố anh đi tự thú, tòa án sẽ xử ông. ....!!

Trường đau khổ nói

__Anh biết là ông ta sẽ không bao giờ làm thế, nếu ông ta muốn tự thú, hối hận, ông ta đã không bày trò giả chết để thoát tội, bây giờ ông ta có ra tự thú, em nghĩ sau mười bốn năm, liệu cảnh sát có lật lại hồ sơ vụ án năm xưa không. ...??

__Nếu anh không thử làm sao anh biết được kết quả, mọi chuyện đều do con người mà ra. Em xin lỗi nhưng em phải nói, bố anh đúng là một kẻ máu lạnh, tâng tận lương tâm, ông ta lợi dụng anh để trả thù cá nhân cho ông ta, em nghĩ giữa anh và gia đình Diễm có mối quan hệ gì đó rất gần gũi, anh thử nghĩ mà xem, bố anh căm thù ông Hải sâu cay như thế làm sao ông ta có thể chấp nhận cho anh lấy con gái của kẻ thù, anh có chú ý đến chi tiết này không. ...??

Trường giật mình.

__Ý của em là gì. ...??

_Anh thử nghĩ đi, em không đoán được ẩn ý bên trong của bố anh sao, cũng không phải là do em ghen, bây giờ sau khi hiểu ra mọi chuyện, em không còn hy vọng vào tình cảm anh nữa, sau khi khỏi bệnh, em sẽ rời khỏi đây, nên anh có thể nghe em nói một câu công bằng không...??

Nghe Hồng nói Hồng sắp rời khỏi, Trường cảm thấy buồn chán, cảm thấy mất mát. Trường đang cần ai đó để chia sẻ, nếu Hồng rời đi bây giờ, ai sẽ ở bên cạnh Trường động viên, an ủi Trường đây.

Trường van xin Hồng.

_Em có thể không đi được không...??

Hồng nhàu mày.

_Em có lí do để ở lại đây sao...??

_Anh không muốn rời xa em, anh cần em ở bên cạnh anh...!!

Hồng cay đắng nói.

_Còn tôi không muốn ở bên anh, tám năm qua thế là quá đủ với tôi rồi, tôi sẽ rời khỏi, sẽ biến mất khỏi thế giới của anh, anh không cần phải cảm thấy khó chịu, và bức mình vì sự xuất hiện hay vì sợ bị tôi quấy rầy nữa...!!

Trường kêu lên.

_Em hiểu lầm rồi, anh lúc nào cũng mong em ở bên cạnh anh, em là người bạn duy nhất mà anh có, nếu em cũng bỏ anh mà đi, anh biết tìm ai để chia sẻ, động viên anh bây giờ...!!

Hồng nổi nóng.

_Hóa ra anh cần tôi ở bên cạnh anh vì anh muốn có ai đó chia sẻ, động viên, tôi là cái thùng rác của anh hả, anh ích kỉ vừa thôi, anh có thấy tôi bây giờ đã hơn hai mươi tuổi rồi không, tôi cần đi tìm người đàn ông cho tôi dựa, tôi không muốn chết già, cũng không muốn sống cô độc cả đời, mong anh hiểu và mong anh đừng làm phiền tôi nữa...!!

Lòng Trường tê tái, vậy là hết ngay cả Hồng cũng muốn rời xa Trường, nếu Hồng ra đi, Trường sẽ không sống nổi, Trường sẽ không bao giờ có thể gặp lại được Hồng nữa, Trường đã làm tổn thương Hồng quá nhiều, Hồng không muốn gặp lại Trường cũng đúng.

Hồng đuổi Trường.

_Anh đi đi, tôi từng nói nếu anh không đồng ý phẫu thuật, anh đừng đến tìm tôi, sao anh không chịu hiểu...??

Dù Trường có chết, Trường cũng không bao giờ có thể đồng ý lấy đi một quả thận của Diễm, Trường là người không quá coi trọng chuyện sống chết, Trường nghĩ rằng là Trường chết đi còn hơn phải sống trong hận thù, nếu ngày trước hận thù giúp Trường sống cho dù cuộc sống có khổ như thế nào nhưng bây giờ hận thù chỉ làm cho Trường mong muốn nhanh được giải thoát khỏi cuộc đời mình.

Hồng nói đúng. Trường không thể trả thù ông Đăng, không thể hại chết bố đẻ của mình, cuộc đời Trường đúng là bi kịch, hết chuyện đau buồn này đến chuyện đau buồn khác xảy ra với Trường. Trường sinh ra chỉ là một con rối cho người khác giật dây, ngay cả hạnh phúc nhỏ nhoi của mình, Trường cũng không giữ lại được cho bản thân.

Hồng đẩy Trường ra, Hồng nói.

_Anh đi đi...!!

Trường khổ sở.

_Em không thể ở bên cạnh anh cho đến lúc anh chết được sao...??

Hồng tức giận quát.

_Có ai ép anh phải chết đâu, anh quá ngu dại, tôi không còn muốn nhìn thấy mặt của anh nữa, anh hãy giữ lấy lòng tự trọng của anh, giữ lấy sự cố chấp của anh, anh nói anh muốn đền bù cho tôi, nhưng mà xem ra anh chỉ là một thằng nói dối, tôi nên biết ngay từ đầu mới phải...!!

Đứng bật dậy, không chịu được nữa, Hồng dơ tay lên.

_Bốp...!!

Hồng đánh liên tiếp vào mặt Trường, chưa hết Hồng còn đánh thật mạnh vào người Trường. Vừa đánh Hồng vừa quát.

_Tôi sẽ hận anh suốt đời, tại sao tôi lại yêu một người lạnh lùng, và tàn nhẫn như anh, sau khi làm chuyện có lỗi với tôi, anh định trốn trách nhiệm hả, anh

lấy gì để đền đời con gái cho tôi đây, đến tám năm tôi ở bên anh, đền tình yêu tôi dành cho anh. Anh mau nói đi, nói nhanh lên...!!

Trường đứng im cho Hồng đánh, Hồng khóc nức nở, Hồng sợ Trường chết, sợ phải xa Trường, sợ phải sống cô độc cả đời, Hồng cố tỏ ra tàn nhẫn nhưng Hồng làm không được.

Những lời nói vô tình của Trường đã làm sức chịu đựng trong Hồng vượt quá giới hạn của nó, bây giờ Hồng đang bùng nổ giận dữ, căm hờn đối với Trường.

_Anh đi chết đi, chẳng phải là anh muốn chết sao, hay là anh tự sát đi, tự sát trước khi tôi bay về Úc, anh làm ngay đi, làm đi tôi sẽ đưa tiền anh, tôi sẽ khóc thương cho anh, sau đó tôi sẽ xóa tên anh ra khỏi trí nhớ của tôi...!!

Hồng càng kích động, Trường càng cảm thấy thương Hồng hơn, không kịp suy nghĩ gì, Trường hôn Hồng. Hồng mở to mắt nhìn Trường không chớp, đây là lần đầu tiên Trường chủ động hôn Hồng.

Hồng vẫn không ngừng đánh mạnh vào người Trường, ngay cả chính bản thân Trường cũng không hiểu được vì sao mình lại làm thế.

Đến khi Trường buông Hồng ra, cả hai đều kinh ngạc sững sờ, Trường cảm thấy sợ hãi tình cảm của chính mình, sợ hãi cảm giác của bản thân, không lẽ bao nhiêu lâu nay Trường đều nhầm lẫn hết cả.

Cả hai im lặng nhìn nhau, Hồng ngồi phịch xuống giường, bịt chặt miệng, Hồng khóc nức nở, còn Trường im lặng không nói gì. Thời gian chậm chậm trôi qua.

Trường nói.

_Anh đi mua gì cho em ăn...!!

Nói xong, Trường bỏ đi, Trường cũng không cần biết Hồng có đồng ý hay không, Trường cảm nhận được tình cảm của mình đang dần thay đổi, tình cảm này không giống với tình cảm trước kia Trường dành cho Hồng, phải chăng Trường đang yêu Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Đã hơn bảy giờ sáng, Diễm vẫn còn ngủ say, Quân giật mình thức giấc, quay sang nhìn Diễm, Quân cười.

_Nếu sáng sớm nào khi anh thức dậy cũng được nhìn thấy em thế này thì hay biết mấy...!!

Tiếng chuông điện thoại của Quân vang lên. Quân mệt mỏi hỏi bà Phương.

_Mẹ gọi cho con có gì cần nói không...??

Bà Phương cúi.

_Tại sao dạo này con hay ngủ đêm ở ngoài là thế nào, con bận việc gì mà cần phải làm thâu đêm suốt sáng như thế...??

Bàn tay Quân sờ nhẹ lên môi Diễm, Quân đáp.

_Con rất bận, nếu không ở lại qua đêm làm sao con có thể giải quyết được công việc...!!

_Con có thể nhờ nhân viên trong công ty của con làm, sao con phải ôm đồm một mình làm gì...??

Nếu bây giờ bà Phương biết Quân đang ở đâu, biết cả đêm hôm qua Quân và Diễm ngủ với nhau thì có lẽ bà đã tốc hành lái xe đến bệnh viện rồi.

_Nếu mẹ không còn gì dặn dò, con cúp máy đây...!!

Bà Phương tò mò hỏi.

_Tôi hôm qua con đưa Loan về, con và nó có nói gì không...??

_Chúng con chỉ là bạn, con đã nói rõ tình cảm của con dành cho cô ấy rồi, nên từ lần sau mẹ đừng mời cô ấy đến nhà mình ăn cơm, cũng đừng ép con phải lấy cô ấy nữa...!!

Bà Phương tức giận.

_ Con tưởng mẹ sẽ chấp nhận con lấy con bé Diễm à, nếu con chọn nó, mẹ sẽ từ con...!!

Quân không vui.

_ Sao lần nào mẹ gọi điện cho con, mẹ cũng đều ép con lấy Loan, con không yêu cô ấy làm sao con lấy cô ấy được, mẹ cũng phải hiểu trong lòng con chỉ có một mình Diễm thôi...!!

_ Nhưng con bé đó tuyệt đối không được, nó là một cô gái đã mang sẵn dòng máu phản bội trong người, con tưởng khi con lấy được nó rồi, nó sẽ không phản bội lại con sao...??

Bà Phương nói không sai, vì Diễm có quan hệ thân thiết với Trường nên Quân mới phải ghen, phải khổ, phải sống trong hận thù như bây giờ, nhưng Quân là người thích kiểm soát mọi thứ, càng không có được trái tim của Diễm, Quân càng muốn giữ Diễm ở bên cạnh mình.

Quân tự tin bảo bà Phương.

_ Cái con giữ được dù có phải là trái tim hay cơ thể của cô ấy, con cũng muốn giữ. Nếu con lấy Loan, con biết con không cần phải giữ gì cả nhưng con lại không cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy yên vui, mong mẹ hiểu cho con...!!

Bà Phương hét chịu nổi, xem ra trong trận chiến này, bà mãi mãi là người thua cuộc, dù bà dùng cách gì Quân cũng không nghe lời bà, nếu bà làm quá, Quân có thể bỏ đi, hoặc suốt đời không lấy ai, suốt đời bà sẽ không được bế cháu, không biết tiếng cười trẻ thơ là gì, bà phải làm gì đây.

Trong đầu bà vừa nghĩ ra được một cách, nói Quân không chịu nghe lời bà, bà có thể yêu cầu Diễm rời xa con bà. Nếu bà biết Diễm không hề muốn ở bên Quân mà là do Quân ép Diễm phải làm thế thì có lẽ bà không cần phải tìm gặp Diễm làm gì.

Quân không muốn bà Phương đến đây thăm mình, Quân muốn có thời gian riêng tư ở bên Diễm nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, Quân bảo bà Phương.

_ Mẹ có thể đến bệnh viện thăm con được không...??

Bà Phương hốt hoảng hỏi.

_ Con bị làm sao mà phải ở bệnh viện...??

_ Con bị tai nạn...!!

Mặt bà Phương trắng bệch, mồ hôi rịn đầy trán. Bà run giọng.

_ Con không sao chứ...??

_ Con chỉ bị xây xát nhẹ thôi...!!

Bà Phương hỏi thúc.

_ Nói cho mẹ tên bệnh viện con đang nằm, mẹ và bố con sẽ đến ngay...!!

Nhìn Diễm ngủ ngon, Quân đọc điện chỉ bệnh viện cho bà Phương nghe, Quân muốn cho bà Phương thấy tình cảm Quân dành cho Diễm nhiều như thế nào, ngoài Diễm ra, Quân không còn muốn lấy ai khác.

Một lúc sau, Diễm giật mình tỉnh dậy, nhớ lại sự việc tối hôm qua, Diễm sợ hãi nhìn quanh. Quân mỉm cười.

_ Em làm gì mà hốt hoảng thế, anh không có làm gì em...!!

Thấy Quân nằm bên cạnh, Diễm cảm phần.

_ Anh lại định dở trò gì nữa...??

Quân giả vờ thờ dài thiếu não.

_ Em đừng có hơi một chút là tìm cách gây sự với anh được không, anh đâu đáng ghét đến thế...!!

Diễm ngồi bật dậy, Quân ôm chặt lấy Diễm, ghì sát vào mặt Diễm, Quân nói từng từ một.

_ Em nên nằm yên, thuốc ngủ vẫn chưa hết tác dụng đâu, em mà dậy bây giờ sẽ bị choáng váng, nhờ em ngã vào đâu thì sao...!!

Diễm mở to mắt nhìn Quân, thảo nào đêm hôm qua Diễm lại ngủ như chết thì ra Quân đã dở trò.

Gồng mình lên vì tức, Diễm quát.

_ Mau tránh xa tôi ra, tôi cần về nhà...!!

_ Em còn đi đâu được nữa, em chờ anh thay quần áo xong chúng ta cùng về luôn một thể...!!

_ Tôi nói anh tránh xa tôi ra, anh có nghe thấy không...??

Quân buồn rầu.

_ Em khinh ghét anh nhiều như thế sao...??

Phấn nộ, uất ức, bất lực, Diễm khóc nức nở.

_ Nếu anh đã biết tôi căm thù anh, sao anh không chịu buông tha cho tôi, tôi không muốn gặp lại anh, lại càng không bao giờ muốn ở bên anh...!!

Ghi chặt Diễm xuống giường, Quân hôn Diễm cuồng bạo, chỉ có cách này Quân mới cảm thấy mình đang sở hữu, đang có được Diễm trong vòng tay. Không may cho Diễm, đúng lúc đó bà Phương và ông Trương cũng vừa tới.

Do cửa đã được mở từ sáng sớm nên ông bà Phương cứ thế đi vào, hình ảnh Quân nằm đè lên người Diễm, hôn Diễm cuồng nhiệt ngay trong phòng bệnh khiến cả hai ông bà kinh ngạc, sững sờ, Quân biết bố mẹ mình sắp đến nên mới làm thế. Chỉ khổ cho Diễm, tự nhiên bị biến thành con rối của Quân, Diễm vốn đã bị bà Phương ghét, nay thấy Diễm và Quân trong trường hợp này, bà càng ghét Diễm hơn.

Nước mắt làm khuôn mặt Diễm thêm nhạt nhòa, thêm sầu thảm. Bà Phương hét.

_ Hai đứa đang làm gì đấy hả, có biết ở đây là đâu không...??

Diễm chết lặng, ngược lại, Quân rất bình thản, đây là kế hoạch của Quân, khi thấy mọi chuyện diễn ra theo đúng ý mình, Quân khẽ nhếch mép cười.

Trước khi buông Diễm ra, Quân thì thầm vào tai Diễm.

_ Em mà dám cãi lại lời tôi, sẽ không tha cho bố của em đâu, hãy nhớ lấy điều đó, em nên đóng vai một cô vợ ngoan hiền đi thì hơn...!!

Quân ngồi dậy, rất tự nhiên. Quân mỉm cười chào hai ông bà.

_ Con chào bố mẹ...!!

Đỏ bừng mặt vì xấu hổ, Diễm căm tức nhìn Quân, Diễm không thể ngờ ông bà Phương lại đến đúng vào lúc này. Nếu Diễm biết được trong lúc Diễm vẫn còn ngủ say, chính Quân là người đã gọi điện cho ông bà Phương, Diễm sẽ càng căm hận Quân hơn.

Bước xuống giường, Diễm cúi gằm mặt xuống, hai dòng lệ trên má vẫn còn chưa khô. Không thể gặp mà không chào nên Diễm gắng gượng nói.

_ Chào hai bác...!!

Bà Phương khinh khỉnh.

_ Không dám, cô đến đây làm gì...??

Biết mẹ Quân không thích mình, Diễm cũng không cần bà phải yêu hay thích mình, Diễm không thích Quân, yêu Quân, nên việc bà Phương yêu hay ghét cũng không có ảnh hưởng gì đến tình cảm của Diễm. Diễm thấy bà càng ghét, càng không thích mình, Diễm càng mừng vì nếu bà thích Diễm, Quân lại ép Diễm ở bên cạnh Quân hơn, Diễm sẽ khó thoát nhưng nay nhờ có bà Phương, Diễm có thể thương lượng được với Quân.

Quân gọi bà Phương đến đây tất có chủ ý, đâu phải Diễm muốn mà được. Nắm tay Diễm thật chặt, Quân tuyên bố.

_ Con và Diễm đã đi mua nhẫn đính hôn, bố cô ấy cũng đã tỉnh lại, con xin phép bố mẹ cho chúng con được lấy nhau...!!

Ông Trương từ lâu đã không muốn xen vào đời tư của Quân, nên Quân chọn ai, yêu ai, ông cũng chấp nhận, ông chỉ mong Quân nhanh lấy vợ, sinh con cho ông có cháu bé, ông đã ở vào tuổi nghỉ hưu, suốt ngày ở nhà, thỉnh thoảng tham gia công lạc bộ cờ vua của phường, buổi sáng sớm đi đánh gôn với mấy ông bạn già, căn nhà lúc nào cũng lạnh lẽo nên ông càng mong Quân sớm kết hôn, năm nay Quân cũng đã gần ba mươi rồi, nếu còn ép Quân nữa, nhờ đâu Quân không lấy vợ mà muốn sống cô độc cả đời thì sao.

Nghe Quân tuyên bố muốn lấy Diễm, ông nói luôn.

_ Bố đồng ý, các con định khi nào thì cưới...??

Bà Phương sững sờ, mặc dù Quân luôn phản đối cuộc hôn nhân do bà sắp đặt nhưng bà không ngờ hôm nay Quân lại nói cho bà biết, người Quân muốn kết hôn là Diễm.

Còn Diễm đứng ngơ ngẩn như người mất trí, làm sao Diễm chịu đựng được một bà mẹ chồng khó tính, không thích mình, một ông chồng gia trưởng, lạnh

lùng, và đối xử với Diễm như một con rối, nếu Diễm yêu Quân thì những điều đó cũng không có gì đáng nói nhưng Diễm căm thù, hận Quân. Bằng mọi giá Diễm phải chạy trốn, phải thoát khỏi vòng vây của Quân.

Sau một giây kinh ngạc, và sững sờ trước lời tuyên bố của thằng con trai. Bà Phuong gầm lên.

_ Con định trục tức mẹ đấy hả, mẹ nói rồi không bao giờ mẹ chấp nhận cô ta làm con dâu, nếu con chọn nó, con đừng nhìn mặt mẹ nữa...!!

Diễm trả lời thay Quân.

_ Bác đừng lo, anh ấy chỉ nhất thời nói lung tung thế thôi, cháu và anh ấy không hợp nhau. Cháu xin phép được ra về...!!

Diễm định đi ra cửa. Quân lôi giật Diễm lại. Bóp tay Diễm thật đau, Quân nghiêng chặt răng.

_ Nếu em mà còn ăn nói lung nữa thì em đừng trách anh...!!

Nhìn thấy Quân nắm chặt tay Diễm, ôm vai Diễm, bà Phuong lầm tưởng hai người đang đóng cảnh âu yếm cho bà xem, bà điên tiết quát.

_ Hai đứa có mau buông nhau ra không...??

Quân không những không buông Diễm ra mà còn kéo Diễm đứng sát vào người. Quân nghiêm nghị bảo bà Phuong.

_ Dù mẹ có chấp nhận chúng con lấy nhau hay không, con và cô ấy vẫn quyết định lấy nhau, mong mẹ hiểu mà cho phép chúng con được kết hôn...!!

Hết chịu nổi tính cách gia trưởng và hay bắt ép của vợ, ông Trương lên tiếng.

_ Đến nước này mà bà vẫn còn cố chấp như thế hả, tôi và bà có mỗi mình nó là con trai, nếu vì bà ép nó, nó bỏ nhà đi hoặc là mai sau nó không lấy ai, bà có chịu trách nhiệm được không, bà cố chấp cũng cố chấp vừa thôi, nếu bà không đồng ý cho chúng nó lấy nhau, cũng không sao cả, tôi sẽ là người đứng ra tổ chức cho chúng nó...!!

Diễm không muốn bị hiểu lầm lại hiểu lầm hơn nữa. Diễm định lên tiếng giải thích, như đoán được ý của Diễm, Quân nói trước.

_ Con biết chuyện này hơi đường đột nhưng con và cô ấy thực sự muốn kết hôn với nhau. Con mong mẹ thành toàn cho chúng con...!!

Chỉ thẳng mặt Diễm, bà Phuong tức giận nói từng lời.

_ Dù có chết mẹ cũng không chấp nhận một người con dâu như cô ta...!!

Vừa bị Quân ức hiếp hết lần này đến lần khác, bây giờ lại bị bà Phuong sỉ nhục nữa, nước mắt Diễm tuôn như mưa, gỡ bỏ tay Quân ra, Diễm chạy thật nhanh ra khỏi phòng.

Quân tức giận bảo bà Phuong.

_ Nếu mẹ không chấp nhận cô ấy thì mẹ cũng đừng mong con lấy ai nữa, vì dù mẹ có cấm, con cũng phải lấy cô ấy bằng được...!!

Nói xong Quân chạy thật nhanh theo Diễm. Sau hơn bốn mươi năm chung sống lần đầu tiên ông Trương nổi nóng với bà Phuong.

_ Bà muốn chúng ta đến lúc xuống hố cũng không có con dâu, không có cháu để bề đúng không, nếu thế bà đừng phí công ép nó lấy ai nữa, tuổi trẻ ai mà chẳng mắc sai lầm, nếu con người không thể tha thứ cho lỗi lầm của người khác, thì xã hội này đã loạn từ lâu rồi. Ngày trước bà còn làm hơn thế với tôi nhưng tại sao tôi vẫn yêu bà, vẫn lấy bà, chắc bà cũng hiểu được lý do vì sao. Tôi thật không ngờ người vợ mà tôi hết lòng tin tưởng, thương yêu lại là một người độc đoán như thế, bà hãy sống theo cách của bà đi. Cuộc hôn nhân này dù bà có đồng ý hay không, tôi vẫn chấp nhận cho hai đứa chúng nó lấy nhau...!!

Ông Trương bỏ đi, bà Phuong đứng một mình trong phòng bệnh, bà cảm thấy sợ hãi, bà luôn có ông Trương ở bên cạnh, động viên, an ủi, là bờ vai cho bà dựa mỗi khi bà gặp phải chuyện gì, nay ông không còn ủng hộ bà nữa, bà tự hỏi phải chăng bà đang làm sai, bà đang càng ngày càng đẩy chồng con bà xa bà hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

Diễm chạy thật nhanh xuống hành lang, vừa chạy Diễm vừa khóc. Nước mắt làm mờ cảnh vật xung quanh, Diễm va vào một người đàn ông. Ông ta sừng sộ quát.

_Cô đi mà không có mắt hả...??

Diễm lí nhí.

_Cháu xin lỗi...!!

Diễm sợ bị Quân bắt lại nên cố đi thật nhanh, do vừa đi vừa ngoái lại đằng sau nên lần này Diễm lại va thêm vào một người nữa, người đàn ông này không dễ tính như người trước, ông ta đang bị gãy chân, Diễm làm ông ta ngã lăn ra đất. Sợ hãi, Diễm đỡ ông ta dậy. Miệng không ngừng nói.

_Cháu xin lỗi...!!

Vừa đứng được lên, ông ta dơ cao tay. Mặt ông ta tím lại.

_Con ranh mày dám va vào chân đau của tao hả, để tao cho mày biết va vào người khác sẽ bị đánh đau như thế nào...!!

Diễm nhắm mắt lại, thân người run rẩy, Diễm tưởng mình sắp bị ông ta tát cho một cái, chờ mãi mà không thấy gì, Diễm hé mắt nhìn, Quân đang nắm chặt lấy tay ông ta, Diễm mở to mắt ngạc nhiên không ngờ cũng có ngày Quân cứu mình.

Ông ta tức giận gầm lên.

_Mày có buông tay tao ra không...??

Quân cười khẩy.

_Ông đánh một cô gái mà không cảm thấy xấu hổ à...??

_Ai bảo nó dám làm tao bị ngã...!!

_Cô ấy cũng đã xin lỗi ông rồi, là người lớn ông phải độ lượng một chút chứ...??

Ông ta càng cố vùng thoát ra, Quân càng bóp thật mạnh. Hai người còn đang dằng co, Trường đi mua thức ăn về. Cả ba lại gặp lại nhau ở đây, Trường dù có muốn tránh mặt cũng không còn kịp nữa.

Thấy Trường đang xách một túi bóng to, Diễm vội hỏi.

_Chị Hồng thế nào rồi hả anh...??

Trường thở dài.

_Cô ấy không sao...!!

Quân buông tay ông ta ra. Quân cảnh cáo.

_Ông nên cẩn thận một chút, nếu không tôi có thể kiện ông tội hành hung người khác, ông có thể phải nộp tiền phạt vì hành vi bạo lực của mình, tôi khuyên ông từ lần sau nên cố điều khiển tính nóng giận của mình nếu không có ngày ông sẽ phải trả giá đắt vì nó...!!

Thấy có hai chàng trai trẻ là người thân của cô gái, biết nếu còn cố dương oai ông ta không thể đánh nổi nên ông ta bỏ đi.

Quân lo lắng hỏi.

_Em không sao chứ...??

Diễm lắc đầu, thấy tình cảm của Diễm và Quân ngày càng tốt lên, lòng Trường nhói đau nhưng bây giờ Trường cũng không thể toàn vẹn ở bên Diễm, Trường phải có trách nhiệm với Hồng, phải bảo vệ Hồng.

Trường định bỏ đi. Quân bảo.

_Cậu chờ tôi, chúng ta cùng đi thăm cô ấy...!!

Trường lạnh nhạt.

_Cảm ơn lòng tốt của cậu nhưng tôi không muốn đi chung một con đường với cậu...!!

Quân không chấp, nắm lấy tay Diễm, Quân lôi Diễm đi. Diễm khổ sở không biết bao giờ Diễm mới thoát khỏi Quân, sao Quân lúc nào cũng muốn kiểm soát cuộc đời của Diễm.

Cả ba bước vào phòng, Hồng ngồi im ở trong phòng, nghe tiếng khóa cửa mở lách cách, Hồng giật mình quay lại, thấy cả ba cùng xuất hiện một lúc,

Hồng nhìn bàn tay Quân đang nắm chặt lấy tay Diễm, trong lòng Hồng cảm thấy thanh thản vì nếu Quân và Diễm nên đôi, Trường sẽ không còn lí do gì để tranh giành nữa.

Quân phá tan không khí im lặng giữa bốn người.

_Em đã đỡ chút nào chưa...??

Hồng mệt mõi đáp.

_Em đã khỏe nhiều rồi, anh và Diễm làm gì mà đến đây sớm thế...??

Mắt Hồng vẫn không rời khỏi bàn tay của Quân và Diễm.

_Anh bị tai nạn nên phải nhập viện...!!

Nhìn bàn tay trái bị quấn băng của Quân. Hồng quan tâm hỏi.

_Tay anh không sao chứ...??

_Anh chị bị nạn xương thôi...!!

Hồng trêu.

_Có phải lúc lái xe anh đã để hồn mình ở đâu đó nên mới bị tai nạn đúng không...??

Quân hùa theo.

_Em nói đúng rồi đó...!!

Hai người vô tư nói chuyện cười đùa với nhau như chưa từng xảy ra chuyện gì, Trường đặt túi bóng thức ăn trên bàn. Trường khuyên Hồng.

_Em nên ăn chút gì đi, em cũng đã đói rồi...!!

Hồng lạnh nhạt đáp.

_Tôi đã nói tôi không muốn gặp lại anh, anh không nghe tôi nói gì à...??

Trường khổ sở.

_Em đừng đuổi anh đi được không, vì anh nên em mới bị tai nạn, em làm ơn để cho anh chăm sóc em. Anh không yên tâm để em ở lại đây một mình...!!

Hồng bực mình đáp.

_Chuyện sống chết của tôi không có liên quan gì đến anh...!!

Diễm ngo ngác hết nhìn Hồng lại quay sang nhìn Trường, Diễm không tài nào hiểu được, hai người này đã cãi nhau, giận nhau vì chuyện gì, sao họ có vẻ xa cách và hằn thù nhau như thế, phải chăng họ cũng giống như Diễm và Quân.

Thấy tình hình căng thẳng, Diễm vội nói.

_Chị nên ăn gì đi, nếu không ăn được, chị sẽ không nhanh lành bệnh được đâu...!!

Quay sang nhìn Quân, Diễm cảm tức nói.

_Buông tay tôi ra...!!

Kéo Diễm đứng sát vào người, Quân cố ý chọc tức Trường. Quân mỉm cười hỏi Diễm.

_Em không thể ăn nói tử tế với anh được à...??

_Chỉ cần anh tránh xa tôi ra, tôi sẽ cảm ơn anh suốt đời, còn nếu không anh đừng hòng nghe được một câu tử tế của tôi...!!

Ghé sát vào tai Diễm, Quân đe dọa.

_Em mà còn nói một câu nào chống đối với anh nữa, anh sẽ nói cho Trường biết chuyện chúng ta từng qua đêm với nhau, đi mua nhẫn cưới, thế nào em có muốn niềm vui sống còn sót lại của hân mật luôn không...??

Diễm tức giận.

_Anh đúng là một tên dê tiện, xấu xa, tôi cầu cho anh mau chóng xuống địa ngục...!!

Bóp tay Diễm thật đau, Quân nói từng tiếng một.

_Có gì cần nói với họ, cô nói nhanh lên, tôi sẽ đưa cô về nhà...!!

Diễm cãi.

_Tôi có chân, tôi có thể tự đi...!!

_Cô có làm không...??

Nghe cuộc đối thoại giữa Quân và Diễm, Trường và Hồng cũng không hiểu gì cả, xem ra họ cũng có cùng một chung một vấn đề giống như Trường và Hồng.

Quân buông Diễm ra, Diễm nhăn mặt, nước mắt trực trào, Quân thật ác, cổ tay Diễm vì Quân như muốn rời cả ra.

Xót xa nhìn tay Diễm, Quân hồi lỗi.

_Anh xin lỗi, anh không cố ý...!!

Diễm quát.

_Anh thôi đi, tôi không cần lời xin lỗi của anh...!!

Diễm bảo Quân và Trường.

_Hai anh đi ra ngoài đi, chị Hồng đã có em chăm sóc rồi...!!

Chờ Trường và Quân đi ra khỏi phòng, Diễm ngồi bệt xuống ghế, đôi mắt đỏ hoe sắp khóc. Hồng lo lắng hỏi.

_Em không sao chứ, có chuyện gì xảy ra em cứ nói cho chị biết, nếu có thể giúp được, chị sẽ cố hết sức để giúp em...!!

Diễm ôm chặt lấy Hồng, quá đau khổ, mệt mỏi, Diễm cần ai đó chia sẻ, chăm sóc, quan tâm, Diễm còn quá nhỏ, quá non nớt để chịu những cú xóc liên tiếp xảy ra với mình. Diễm không còn biết nên làm gì cho đúng nữa, ý nghĩ chạy trốn lúc nào cũng thúc giục trong đầu nhưng cho đến thời điểm này Diễm vẫn chưa thể đi được, vì nếu đi, sẽ có rất nhiều người vì Diễm sẽ phải chịu khổ đau, phiền muộn.

Diễm muốn biết mối thù mà Quân nói là gì, có đúng ông Hải đã gây ra một chuyện gì đó khiến Quân căm giận ông, muốn trả thù ông bằng được, Diễm càng nghĩ càng mù mờ không hiểu, nếu Quân có mối thù với ông Hải tại sao bố mẹ Quân lại không có phản ứng gì, bà Phương chỉ ghét Diễm vì Diễm dám làm tổn thương Quân, bà không hề thù hận Diễm vì ông Hải, vậy tại sao Quân lại thù hận ông Hải, tại sao...??

Diễm không muốn Hồng biết sự thật nên Diễm đành nói dối.

_Em và anh Quân cãi nhau nên em cảm thấy buồn...!!

Hồng cười.

_Thế mà chị tưởng em đang gặp phải vấn đề gì, chị tin là hai người sẽ sớm làm lành với nhau...!!

Cầm lấy túi bóng thức ăn mà Trường mua, Diễm nhắc.

_Em lấy gì cho chị ăn nhé...??

Hồng lắc đầu.

_Chị không đói...!!

_Nếu chị không ăn làm sao em dám ăn...!!

Hồng bật cười, Diễm nói thế để động viên Hồng thôi, buồn chán, mệt mỏi, đau khổ, Diễm làm gì còn hứng thú ăn uống.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Trường và Quân đang ngồi ở ngoài hành lang, cả hai không ai nói với ai câu nào. Quân lên tiếng.

_Xem ra tình cảm giữa cậu và Hồng rất tốt, tôi có thể yên tâm vì nếu cậu có Hồng, cậu sẽ không tranh dành Diễm với tôi nữa...!!

Trường nhếch mép.

_Đừng chú quan quá, nếu chỉ nhìn bề ngoài, có thể bây giờ cậu thắng tôi nhưng cậu hãy nhớ một ngày nào đó tôi sẽ tìm ra được điểm yếu của cậu...!!

Quân ngênh chiến.

_Tôi sẵn sàng chờ ngày cậu phản công lại tôi nhưng tôi sợ căn bệnh của cậu, tội trạng của cậu, không cho cậu thời gian làm điều đó đâu...!!

Trường tái mặt, đừng là Trường không còn sống trên đời này được bao lâu nữa, tội trạng của Trường cũng không phải nhỏ, nếu bị bắt Trường phải tù ít nhất năm năm, khối lượng tài sản mà Trường và ông Phong lừa của công ty Hải Thịnh lên đến mấy tỉ đồng, Trường không muốn kết thúc cuộc đời mình trong tù, Trường có thể chấp nhận chết vì bệnh tật nhưng không thể chết vì tù tội.

Quân đọc được sự sợ hãi trong ánh mắt của Trường. Quân nói.

_Nếu cậu đồng ý giao dịch của tôi, tôi sẽ tha cho cậu, coi như tội trạng mà cậu mắc phải tôi sẽ không còn truy cứu nữa...!!

_Cậu muốn tôi làm gì...??

_Giúp tôi đưa bố cậu ra tòa...!!

Trường quát.

_Đây là một điều phi lý nhất mà tôi từng nghe, cậu nghĩ rằng tôi có thể đẩy bố mình vào tù được sao...??

Quân thương hại.

_Cậu đúng là một thằng ngu, cậu nghĩ rằng cậu thực sự là con của ông ta à...??

Trường gần như ngã lún ra đất, mặt Trường trắng bệch, cơ thể run rẩy. Trường không còn tin vào tai mình nữa.

_Cậu..cậu nói dối, làm gì có chuyện tôi không phải là con của bố tôi...!!

Trường gầm lên.

_Đừng dùng cách này để chia rẽ tình cảm của hai cha con tôi...!!

_Cậu muốn biết chứ gì, tại sao cậu không đến văn phòng của tôi, tôi sẽ cho cậu xem cuốn băng mà tôi ghi âm được từ bố của cậu...!!

Sau khi nhớ được mình là ai, Trường cũng đang nghi ngờ thân thể thực sự của mình, Trường không biết Trường có phải là con của ông Đăng không, Trường chưa thấy có người cha nào đối xử với con mình một cách lạnh lùng và tàn nhẫn như ông Đăng.

Đứng dậy, Trường nói.

_Chúng ta đi thôi, tôi muốn biết cậu định dở trò gì với tôi nữa...!!

Quân giả vờ than thở.

_Sao cậu lại nghi ngờ lòng tốt của tôi như thế, tôi thực sự rất lo cho cậu...!!

Nghe giọng thương hại của Quân, Trường gồng mình vì tức.

_Cậu thôi cái giọng thương hại của cậu đi, có gì thì đi nhanh lên, nếu cậu mà dám lừa tôi. Tôi sẽ không tha cho cậu đâu...!!

Quân cười.

_Trước khi chúng ta đi, cũng phải chào hai cô gái mà chúng ta yêu đã chứ...??

Mở cửa phòng, Quân hỏi Diễm.

_Em có muốn đi về bây giờ không...??

Diễm lạnh nhạt đáp.

_Anh về trước đi, tôi muốn ở lại chơi với chị Hồng...!!

_Thôi được rồi, nếu thế anh đi đây...!!

Diễm không nói gì, thoát được Quân khiến Diễm vui mừng, hai chị em tiếp tục nói chuyện với nhau. Lần này Quân đã quá sợ ý khi nói chuyện với Trường ngoài hành lang, chẳng lẽ Quân lại không biết Quân và Trường là hai đối tượng được ông Đăng đặc biệt quan tâm, hay là Quân cố tình làm thế vì một mục đích riêng nào đó.

Quân đi xe ô tô, Trường đi xe máy nên cả hai không nói chuyện được với nhau. Về đến công ty, Quân dẫn Trường lên văn phòng, mở cửa, Quân mời.

_Cậu vào đi...!!

Trường quan sát văn phòng của Quân một lượt, Quân cười hỏi.

_Cậu đang hiểu kì đúng không...??

Trường cúi.

_Có gì cậu cần cho tôi xem thì cho tôi xem luôn đi...!!

Quân nhả nhận.

_Trước sau gì cậu cũng biết, cậu nóng giận làm gì...!!

Mở học tủ, đưa một cuộn băng trước mặt Trường, Quân hỏi thúc.

_Cậu nghe đi...!!

Trường run run cầm lấy, mở đĩa quay băng, Trường bắt đầu nghe. Nghe đến đâu, mặt Trường tái mét đến đấy, mồ hôi nhỏ ra từng giọt.

Giọng nói là của ông Đăng, đoạn băng này ghi âm lại lời nói của ông ta khi ông ta đi thăm mộ bà Lan – mẹ của Trường, ông ta đã vô tình nói Trường không phải là con của ông ta, vì biết Trường không phải là con của mình, nên ông ta mới đột nhiên thay đổi trong mấy tháng trước khi bà Lan chết. Trường bây giờ mới hiểu được lí do tại sao ông ta lại đánh đập, chửi rủa, khinh ghét mẹ con Trường đến thế.

Trước khi kết hôn với ông ta bà Lan đã mang thai con của một người đàn ông khác, ông ta vì không biết gì nên khi Trường được sinh ra ông ta đã yêu quý Trường như con ruột, mười hai năm trôi qua, khi sự thật bị phanh phui, nỗi uất hận, nhỏ nhen của một người đàn ông bị vợ cho mọc xùmg suốt mười hai năm chung sống đã biến đổi con người ông ta, ngày trước ông ta yêu vợ, thương con bao nhiêu thì nay ông ta lại hận, căm ghét họ bấy nhiêu.

Trường khóc, hai dòng lệ chảy trên má. Đưa cho Trường một chiếc khăn, Quân nói đầy cảm thông.

_Tôi hiểu cảm giác của cậu, tôi cũng biết cậu không thể giúp tôi đưa ông ta vào tù vì ông ta có công ơn nuôi cậu trong mười hai năm, cậu đã quen gọi ông ta là cha hơn hai mươi năm. Tôi cho cậu biết sự thật để cậu không làm sai hơn nữa, cậu nên buông tay đi, cậu trả thù cho mẹ cậu như thế là đủ rồi...!!

Đẩy ly cà phê trước mặt Trường, Quân hỏi.

_Về cái chết của mẹ cậu, cậu có nghi ngờ gì không...??

Trường nhún mày.

_Sao cậu lại hỏi tôi điều này...??

_Rất đơn giản vì cuộc nói chuyện của cậu và ông lão, tôi đã nghe hết, nên tôi muốn biết trong đầu cậu đang tính toán làm gì tiếp theo...!!

Quá tức giận, Trường túm cổ áo Quân, tay phải dơ nắm đấm lên, Trường muốn đấm Quân một trận, thật không ngờ Quân dám cho người theo dõi mình. Nắm chặt tay Trường, Quân cười.

_Cậu định đánh ân nhân của cậu đấy à....??

Trường gầm lên.

_Cậu dám cho người theo dõi tôi, tôi sẽ kiện cậu tội xen vào đời tư của người khác để xem cậu ăn nói trước tòa như thế nào...!!

Vỗ nhẹ vào bàn tay nắm chặt cổ áo của mình, Quân bình thản nói.

_Cậu tưởng chỉ có mình tôi theo dõi cậu thôi sao, ngay cả bố cậu cũng theo dõi nhất cử nhất động của cậu. Cậu nên biết ông ta không tin cậu, trong lòng

ông ta cậu chỉ là công cụ cho ông ta dùng để trả thù thôi, nếu có bị bắt mọi tội lỗi cậu đều phải gánh hết, ông ta cũng biết cậu không bao giờ khai ra ông ta, làm như thế ông ta có thể thỏa mãn được lòng hận thù của mình, ông ta vừa có thể trả thù riêng, vừa có thể khiến con rơi của vợ vào tù thay ông ta, cậu nghĩ xem kế hoạch này có thâm độc không...??

Trường chết lặng, bàn tay nắm chặt cổ áo Quân từ từ nói lỏng rồi buông hẳn. Vở vai Trường, Quân nói tiếp.

_Tôi biết bây giờ cậu đang hoang mang lo sợ, cậu không biết nên làm gì, mọi thứ trong đầu cậu đã được gột rửa sạch, cậu kinh hoàng nhận ra cuộc sống trong mười bốn năm qua của cậu chỉ là giả tạo, chỉ là một câu truyện do bố của cậu tạo ra, ông ta đã tạo ra một con rô bốt được lập trình sẵn....!!

_Cậu làm gì tiếp theo là tùy cậu nhưng tôi khuyên cậu, cậu nên tránh xa ông Đăng ra, ông ta là một con người độc ác, tàn nhẫn, ông ta sẽ làm tất cả để đạt được thứ ông ta muốn....!!

Ôm lấy đầu, Trường khổ sở, trái tim tan nát, niềm tin dành cho ông Đăng đã hết, tình cha con cũng không còn, đầu óc Trường bây giờ là một khoảng không vô tận.

Trường si vả, trách móc bản thân, nếu Trường không quên đi những kí ức quan trọng đó, Trường đã không nhầm lẫn như bây giờ, dù có nói gì, làm gì cũng đã muộn rồi, bàn tay Trường đã nhúng chàm, đã phạm tội, Trường cũng sắp chết, Trường còn làm được gì nữa, kế hoạch trả thù của ông Đăng thật sâu cay, nhưng điều khiến Trường còn thắc mắc là ông Đăng ép Trường lấy Diễm bằng được làm gì.

Quân hiểu Trường đang nghĩ gì nên nói luôn.

_Điều mà cậu đang lo nghĩ cũng chính là điều mà tôi đang băn khoăn, có khi nào cậu và Diễm là hai anh em không...??

Những lời Quân vừa nói đã vượt quá sức chịu đựng của Trường, mặt Trường đã tái lại càng tái hơn, chân tay Trường đông cứng, nếu những lời Quân nói là đúng sự thật, thì ông Đăng quả là tàn ác, xấu xa quá, kế hoạch trả thù thâm độc này chắc là ông ta đã phải suy tính từ rất lâu.

Bật chặt hai tai lại, Trường hét.

_Cậu im đi, đừng ăn nói vớ vẩn, tôi và Diễm không thể nào là anh em....!!

_Nếu thế cậu cho tôi biết lí do vì sao bố cậu ép cậu lấy Diễm bằng được đi....!!

Trường lúng túng.

_Cái đó....!!

Đưa cho Trường một tập hồ sơ. Quân giải thích.

_Tôi đã cho người điều tra về mối quan hệ giữa gia đình cậu và gia đình ông Hải, theo thông tin mà những người ngày trước quen biết hai gia đình đã nói cho tôi biết, mẹ cậu chính là mối tình đầu của ông Hải, không hiểu vì nguyên nhân vì sao về sau này mẹ cậu lấy bố cậu rồi sinh ra cậu. Cậu không thấy có gì trùng hợp trong chuyện này sao...??

Từng tấm hình chụp chung giữa ông Hải và gia đình Trường làm con tim Trường nhức buốt, làm đầu Trường như muốn nổ tung, nếu ông Hải thực sự là cha của Trường thì chính Trường đã hại chết cha đẻ của mình, đã đẩy gia đình bố đẻ đến tán gia bái sản, suýt chút nữa nếu Diễm đồng ý lấy Trường, hai anh em đã phạm vào tội loạn luân, dòng họ Phan sẽ bị hủy diệt.

Càng nghĩ Trường càng sợ, càng khiếp đảm, bộ quần áo Trường đang mặc trên người ướt đầm mồ hôi, mặt Trường trắng bệch, Trường không muốn nghe cũng như muốn tin bất cứ điều gì nữa nhưng sự thật trên đời này là điều sớm hay muộn con người cũng phải đối diện với nó, dù có chạy trốn, cũng trốn không được.

Quân gọi ý.

_Nếu cậu muốn biết sự thật, một là cậu đi hỏi thẳng ông ta hai là cậu và ông Hải đi xét nghiệm ADN, chỉ cần có kết quả cậu sẽ biết cậu có phải là con của ông Hải ngay thôi....!!

_Nhưng có một điều tôi khuyên cậu, nếu cậu hỏi ông ta, ông ta sẽ không bao giờ cho cậu biết được sự thật, cậu còn đẩy ông Hải, Diễm và Hồng vào vòng nguy hiểm. Bây giờ ông ta chưa làm gì Diễm vì ông ta còn tin ông ta có thể bắt cậu lấy Diễm làm vợ, nếu ông ta biết, cậu đang nghi ngờ ông ta, mọi thứ xung quanh cậu sẽ kết thúc. Theo tôi nghĩ cậu nên đi xét nghiệm ADN trước sau đó hãy hỏi ông ta sau....!!

Trường nghi ngờ hỏi.

_Tại sao cậu lại muốn giúp tôi...??

_Tôi không muốn một người vô tội như cậu vào tù thay cho ông Đăng, lí do thứ hai tôi giúp cậu vì tôi yêu Diễm, nếu cậu thực sự là anh trai của cô ấy, cậu nghĩ cô ấy sẽ vui khi phát hiện ra tôi đã biết tất cả mọi chuyện mà lại không nói gì với cô ấy sao....??

Trường găm gù bảo Quân.

_Nếu tôi thực sự là anh trai của cô ấy, cậu cũng đừng hòng mà lấy được cô ấy, tôi không muốn có một thằng em rể như cậu. ...!!

Quân cúi bản đáp.

_Cậu nên nhớ tôi vừa làm ơn cho cậu, cậu làm gì cũng phải nghĩ đến tôi một chút. ...!!

Trường mai mỉa.

_Đừng tưởng cậu làm ơn cho tôi một chút là cậu có thể lên mặt dạy đời, so với những gì mà cậu gây ra cho tôi, từng này vẫn còn chưa thấm vào đâu. ...!!

Không muốn tranh cãi với Trường thêm, Quân giục.

_Cậu đi thăm ông Hải, rồi tiện thể làm những gì mà cậu cho là cần đi. ...!!

Đứng lên Trường nói.

_Dù không hiểu mục đích thực sự vì sao cậu lại giúp tôi là gì nhưng tôi vẫn cảm ơn cậu. ...!!

_Cậu đi đi, đừng nói lời thôi nũa, tôi không quen nghe câu cảm ơn của cậu. ...!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107

Trường ra về. Chờ Trường đi khỏi, Quân gọi cho một nhân viên ở bệnh viện.

_Chào chú. ...!!

_Chào cháu. ...!!

_Chú làm ơn cho cháu hỏi cô gái mà cháu nhờ chú để ý dùm đã ra về chưa ạ...??

_Cô ấy đã ra về được một lúc rồi. ...!!

_Cảm ơn chú. ...!!

Biết gọi điện cho Diễm, thế nào Diễm cũng không nghe máy nên Quân đành chịu, hôm nay người đi theo Diễm có việc bận nên không thể tiếp tục, thành ra Quân phải nhờ một nhân viên ở bệnh viện để ý dùm, biết là sẽ rất nguy hiểm nếu để Diễm đi đâu mà không có người bảo vệ từ xa, nhưng Quân còn có một đồng công việc cần giải quyết nên không thể đi.

Lẽ ra Kiên sẽ đi thay nhưng Kiên vừa được Quân giao nhiệm vụ đi về một vùng miền núi, phải mất một thời gian may ra cậu ta mới về được.

Rời công ty Quân, Trường lái xe thẳng đến nhà Diễm. Trường ngập ngừng trước cổng, Trường nửa muốn vào nửa lại ngại không dám nhưng nếu không làm theo lời Quân, Trường sẽ không bao giờ biết được sự thật. Quân nói đúng nếu Trường muốn mọi người xung quanh Trường được bình yên nhất là Diễm và Hồng, Trường phải tuyệt đối im lặng, phải âm thầm điều tra ra sự thật. Khi mọi chuyện được sáng tỏ, lúc đó Trường sẽ chất vấn ông Đăng sau, nếu ông làm quá hay có ý định hại người thật sự, bắt buộc Trường phải giao ông cho cảnh sát.

Cuối cùng Trường bấm chuông cổng, bà Hoa do được Quân gọi điện dặn từ trước nên bà ra mở cổng ngay khi nghe tiếng chuông.

_Chào cậu. ...!!

_Chào Dì, cháu có thể vào trong chứ...??

Mở rộng hai cánh cổng, bà Hoa nói.

_Cậu vào đi. ...!!

Trường dắt xe máy vào trong sân. Trường run giọng hỏi.

_Ông Hải có nhà không Dì...??

_Ông ấy đang ngồi trong phòng khách. ...!!

Ông Hải bây giờ trông ngây ngô như một đứa trẻ lên năm, thấy người lạ ông ta co người lại vì sợ hãi, mắt Trường đỏ hoe, lòng xúc động trào dâng, nếu ông Hải thực sự là bố đẻ của Trường thì đây đúng là một bi kịch, một điều quá sức chịu đựng đối với hệ thần kinh của Trường.

Thấy ông Hải co rúm người lại vì sợ mình, lòng Trường đau thắt, càng nghĩ Trường càng đau, càng hận, người đàn ông này đã khiến Trường phải sống mười bốn năm trong khổ đau, trong sầu hận, đột nhiên bây giờ Trường lại phát hiện ra người đàn ông này có thể là cha đẻ của mình. Đúng là trên đời này không còn điều gì khiến Trường phải đau đớn, phải căm hận hơn.

Trường ngồi đối diện với ông Hải, mắt ông mở to nhìn Trường không chớp. Trường đau khổ hỏi.

_ Ông có nhận ra tôi là ai không...??

Ông Hải sau mấy giây kinh hoàng, ông ngây ngô cười như một đứa trẻ, nhưng sau đó ông lại la hét, kí ức hôm nào ở trước sân nhà Trường làm ông sợ hãi. Bà Hoa vội bảo Trường.

_ Cậu về đi, cậu còn ở đây nữa, ông ấy lại bị ngất xỉu ở đây thì khổ, phải khó khăn lắm ông ấy mới tỉnh lại được, nếu lần này ông ấy bị ngất nữa, sợ rằng ông ấy sẽ không sống được. Nếu ông ấy có mệnh gì, cô Diễm cũng sẽ sống không được yên...!!

Đưa cho Trường một túi bóng bằng nhựa nhỏ, bà Hoa nói.

_ Cậu Quân dặn tôi khi nào cậu đến thì giao lại sợi tóc này cho cậu. Cậu cầm lấy rồi đi đi...!!

Trường thờ dài.

_ Hắn đúng là một con cáo, chuyện gì hắn cũng đã tính trước được hết mọi thứ, xem ra trong trận chiến này, đúng là tôi đã thua hắn thật rồi...!!

Trường vừa đi ra cổng, Diễm về nhà. Nhìn thấy Trường, Diễm sợ hãi trách Trường.

_ Anh đến đây làm gì, anh biết là bố em không thể chịu đựng được đả kích, sao anh còn cố đến, anh định để bố em ngất thêm lần nữa hả...??

Trường trấn an Diễm.

_ Em đừng lo, bố em không sao đâu, tại lâu rồi anh chưa tới thăm ông nên anh đến đây để tạ lỗi...!!

_ Em hiểu, anh về bệnh viện thăm chị Hồng luôn à...??

_ Ừ, anh đi đây...!!

Dắt xe ra cổng, vẫy tay chào Diễm, Trường lái xe đi. Lòng Trường đau nhói nếu thật sự Diễm là em gái của Trường, thì Trường cảm thấy có tội, sao anh trai lại có thể đi yêu em gái, cũng may Diễm và Trường chưa làm gì có lỗi nếu không cả hai sẽ không thể sống mà không cảm thấy tội lỗi, cảm thấy bóng đen lúc nào cũng bao quanh lấy mình, biết đâu vì đả kích này Diễm tự sát thì sao.

Nếu Diễm là em gái của Trường, Trường và Diễm không thể, và không bao giờ đến được với nhau, phải chăng Trường nên đến với Hồng, vò đầu bứt tóc, Trường phát điên, số phận của Trường sao mà ** le và khổ thế này.

Về đến bệnh viện, Trường không đi gặp Hồng ngay, Trường muốn nhờ bệnh viện làm xét nghiệm ADN cho mình. Sau khi hoàn tất thủ tục, Trường gõ cửa phòng bệnh của Hồng.

Được Diễm động viên, nói chuyện nên Hồng đã khuấy khỏa nhiều, Diễm còn ép Hồng phải ăn no nên bây giờ Hồng đang chìm vào giấc ngủ say.

Thấy Hồng đã ngủ, bịch túi bóng thức ăn đã voi đi nhiều, Trường thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng Hồng cũng đã chịu ăn. Cả ngày hôm nay, Trường không có gì vào bụng nên Trường đóng cửa phòng bệnh của Hồng lại, Trường đi tìm một quán ăn ven đường.

Khi Trường vừa rời khỏi, có một thanh niên gõ cửa phòng của vị bác sĩ mà lúc nãy Trường đưa hai sợi tóc một của ông Hải, một của Trường cho ông ta làm xét nghiệm. Sau vài câu trao đổi ngắn ngủi anh ta ra rồi đi.

Cuộc chiến giữa hai cha con ông Đăng bắt đầu, không biết người cuối cùng thắng là ông Đăng hay Trường, người ở giữa làm trọng tài trong trò chơi này là Quân, nếu Quân thiên vị về bên nào thì bên ấy tất sẽ thắng nhưng Quân có thực sự muốn làm như thế không hay là Quân lại muốn cả hai đều đánh nhau đến thương vong rồi tự diệt lẫn nhau.

Đang ngồi ăn cơm trong một cái quán ven đường, ông Đăng gọi điện cho Trường, vốn không muốn nghe, cũng không muốn gặp lại ông sau những gì mà Trường vừa mới phát hiện ra nên Trường cúp máy, mặc chuông điện thoại réo liên hồi, Trường vẫn ngồi ăn như không.

Trường đang nhai cơm mà cảm tưởng như đang nuốt sỏi đá ở trong mồm, thức ăn có vị đắng như thuốc độc, Trường cố nuốt cho xong, trả tiền, Trường về bệnh viện.

*****

Trường không nghe máy, ông Đăng găm lên đầy tức giận.

_Thằng này định chống đối mình chắc, đây là lần đầu tiên nó dám không nhận của gọi của mình, không lẽ nó đã biết được điều gì rồi...!!

Lo sợ, bất an khiến tâm trí ông ta không được yên, mặc dù luôn cho người đi theo dõi Trường ở khắp nơi nhưng ông ta vẫn không yên tâm. Lần đầu tiên ông ta mới có cảm giác bất an thế này, xem ra kế hoạch trả thù của ông ta mãi mãi không thể hoàn thiện được vì bị Quân chen ngang, nếu không có Quân, ông ta đã không phải khổ tâm như bây giờ.

Bọn thuộc hạ do ông phái đi xử lý Quân đều đã bị bắt hết cả, ông ta hốt hoảng nghĩ chẳng mấy chốc người bị bắt tiếp theo sẽ là ông ta, nếu ông ta không nhanh tay ép Trường kết hôn với Diễm hoặc có thể thực thi được kế hoạch trả thù của ông ta, ông ta sẽ không can tâm bị bắt hay bỏ trốn như năm xưa, ông ta chán kiếp sống chui lủi như ngày trước lắm rồi, càng nghĩ ông ta càng căm giận Quân, nếu không giết được Quân, ông ta thề ông ta sẽ tìm cách trả thù Quân bằng mọi giá, gia đình của Quân có bao nhiêu người ông ta đều nắm rõ, ông ta cũng biết Quân rất yêu Diễm, chỉ cần bắt được một trong số ba người này, ông ta sẽ có cách khử Quân.

Không thể đợi chờ được nữa, ông ta muốn thúc đẩy nhanh kế hoạch trả thù của mình. Nếu Trường dám phản lại ông ta, ông ta sẽ loại bỏ Trường, gia đình ông Hải, Hồng. Ông ta đã mất gần hết tất cả rồi, trước khi bị tiêu diệt, ông ta cũng muốn họ phải đi theo ông ta.

*****

Lúc sáng đến thăm Quân ở bệnh viện do cãi nhau với Quân nên bà Phương vẫn chưa hỏi được tình trạng bệnh tình của Quân.

Trên đường về ông Trương không hề nói một câu với bà Phương, về đến nhà ông đi luôn vào phòng làm việc, ông ở trong đó đến chiều cũng không buồn ra. Bà Phương thui thủi ngồi một mình ngoài phòng khách, bà cảm thấy cô độc, buồn chán, cảm thấy bị bỏ rơi. Bây giờ bà mới nếm trải cảm giác bị cô lập trong chính ngôi nhà của mình là gì, một mình bà ngồi đây không ai nói chuyện cùng.

Bà đang suy nghĩ lại hành động của mình, bà cũng nhớ lại chuyện ngày xưa. Bà thấy ngày xưa bà còn tàn nhẫn hơn Diễm gấp trăm ngàn lần, không những bà làm tổn thương ông Trương quá nhiều mà ngay cả ông Tiến cũng vì bà cho đến tận bây giờ không lấy được ai. Bà khóc nức nở, bà biết bà đã sai, bà nên buông tay đi thôi. Nhưng trước khi làm điều đó bà cần nói chuyện riêng với Diễm một lần, vì trong lòng bà, bà không bao giờ chấp nhận Diễm làm con dâu. Bà chấp nhận Diễm vì Quân và vì ông Trương, dù sao họ cũng là hai người thân duy nhất của bà, nếu bà làm quá quá, bà sẽ mất tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108

Tối hôm nay Quân không muốn về nhà ăn cơm, Quân lái xe đến nhà Diễm, Di Hoa là nội ứng cho Quân nên bà ra mở cổng cho Quân.

Quân cười hỏi.

_Cô ấy còn thức hay đã đi ngủ hả Di...??

_Cô ấy đang ngồi nói chuyện với ông Hải ở ngoài phòng khách...!!

Lái xe vào sân, tắt máy, mở cửa xe, Quân đi vào trong. Nghe tiếng xe ô tô, mặt Diễm trắng bệch, mọi thứ liên quan hay thuộc về Quân, Diễm đều sợ, đều khiếp đảm, Diễm muốn chạy trốn, nhưng đây là nhà Diễm, Diễm còn có thể đi đâu được nữa.

Nhìn thấy Diễm, Quân mỉm cười.

_Em không sao chứ...??

Diễm ngồi đông cứng trên ghế xô pha, môi run run.

_Anh...anh đến đây làm gì...??

_Sao em lại hỏi anh câu đó, anh đến đây thăm vợ chưa cưới của mình có gì sai à...??

Diễm hét.

_Anh nên ăn nói cẩn thận một chút, ai là vợ chưa cưới của anh...!!

Diễm không thể ông Hải giúp mình, bây giờ ông Hải giống như một đứa trẻ, ông bảo vệ, tự chăm sóc mình còn không xong, ông làm gì còn khả năng bảo vệ, chăm sóc ai nữa.

Cứ mỗi lần Quân xuất hiện, thế nào Quân cũng tìm cách bắt nạt Diễm, khiến Diễm sợ Quân. Nắm chặt lấy tay Diễm, Quân quan sát vẻ mặt sợ hãi của Diễm, sờ mặt Diễm, Quân lo lắng.

_Em nên đi ngủ đi, nhìn em dạo này hốc hác và xanh xao quá, có lẽ anh nên đến đây thường xuyên hơn vì chỉ có thế em mới ăn được một cái gì đó...!!

Hất bỏ tay Quân ra khỏi mặt. Diễm cắn hận nói.

_Anh hại tôi ra nông nỗi này, anh còn đóng vai một người tốt làm gì, chẳng phải nếu tôi chết dần chết mòn trong đau khổ, sợ hãi, anh mới hài lòng là gì...!!

Quân lắc đầu đáp.

_Em đừng nói thế, anh yêu em, anh không bao giờ muốn người con gái mình yêu phải chịu khổ, tất cả là do em không nghe lời anh, nên anh mới phải dùng cách đó với em...!!

Diễm tức giận.

_Anh đừng ngại biện, ngay bây giờ anh có thể đi được rồi...!!

Kéo Diễm ngồi xuống ghế xô pha, Quân bình thản nói.

_Em nên nhớ bây giờ anh là chủ của ngôi nhà này, em nên chuẩn bị tinh thần chấp nhận là vợ của anh đi, nếu không em sẽ phải rời xa những thứ mà em yêu quý...!!

Mặt Diễm trắng bệch, mồ hôi nhỏ từng giọt. Diễm run rẩy.

_Anh bảo sao, làm gì có chuyện vô lí như thế, tôi không tin anh...!!

_Không có gì là quá khó hiểu, giấy tờ nhà đất của nhà em đang ở trong tay anh, bỏ em cũng đã kí tên vào rồi....!!

Đứng bật dậy, Diễm quát.

_Anh đừng lừa tôi, tôi không tin anh...!!

Mở cặp, đưa một hồ sơ cho Diễm, Quân hỏi thúc.

_Em tự xem đi...!

Diễm run run cầm lấy, sau khi xem xong, đôi mắt Diễm đỏ hoe, giấy tờ gốc của căn nhà này đúng là không phải của ông Hải mà thuộc về một cặp vợ chồng nào đó mà Diễm không biết, điều đó có nghĩa ông Hải đã chiếm của người ta, bây giờ ông Hải bị Quân chiếm lại, phải chăng cặp vợ chồng đó có liên quan đến Quân.

Nhìn Diễm vừa xem vừa khóc. Quân thương hại.

_Em đã hiểu mọi chuyện rồi chứ, căn nhà này vốn không thuộc về bố của em, anh mới là người thừa kế hợp pháp của căn nhà này, bố em dám chiếm của gia đình anh, anh phải lấy lại những gì đã mất...!!

_Anh nói bố tôi có thù hằn với anh, có phải vì chuyện này không...??

Quân gạt đầu.

_Chỉ là một phản thôi, cái mà bố em nợ anh còn nhiều lắm. Thế nào em đồng ý với điều kiện của anh không...??

Diễm quan sát căn nhà một lượt. Diễm đã được sinh ra và lớn lên, đã sống hơn mười lăm năm ở đây, căn nhà này đã cho Diễm nhiều kỉ niệm, vui có, buồn có, Diễm yêu quý nó, Diễm tưởng nó thuộc quyền sở hữu của gia đình Diễm nhưng thật không ngờ nó là do ông Hải cướp của người khác đem về.

Nếu mối thù giữa bố Diễm và Quân chỉ có thế, Diễm không cần phải lo lắng, hay cảm thấy có lỗi nữa. Diễm sẽ dọn ra ngoài sống, từ trước đến nay Diễm vốn coi thường của cải, vật chất, chỉ vì căn nhà này, Diễm phải đánh đổi hạnh phúc cả đời của mình, thật không đáng chút nào. Diễm cũng không thích cảm giác sống trong một căn nhà mang tiếng là đi ăn cắp của người khác.

Diễm trả lời Quân ngay.

_Anh có thể lấy lại nó, ngày mai tôi sẽ dọn đi...!!

Quân cười khẩy.

_Cô đúng là rất dũng cảm, để xem cô có thể ương bướng đến bao giờ...!!

Ông Hải đòi đi ngủ, Diễm mệt mỏi đưa ông về phòng, sau khi đắp chăn cho ông, tắt điện, Diễm đi lên lầu. Quân đứng chặn ngang trước mặt Diễm.

_ Em không chào vị khách của mình một tiếng mà đã vội đi ngủ rồi à...??

Diễm cay đắng quát.

_ Khách ư...?? Chẳng phải anh nói căn nhà này thuộc quyền sở hữu của anh là gì, bây giờ anh đã có được nó, anh còn nói anh là khách của tôi sao, phải nói tôi là khách của anh mới đúng...!!

Nước mắt trào, Diễm nói tiếp.

_ Hay là anh muốn tôi dọn đi ngay bây giờ...??

_ Em đừng nói thế, em không cần phải dọn đi đâu cả, em có thể sống ở đây, vì dù sao anh cũng không cần đến nó...!!

_ Cảm ơn anh nhưng tôi không thích, ngày mai tôi sẽ dọn đi. Anh có thể đứng tránh sang một bên, để tôi đi lên lầu được chứ...??

Lần nào Quân gặp mặt Diễm cũng thế, Diễm cũng đều đối xử lạnh nhạt với Quân. Diễm càng ngày càng hận, càng căm ghét Quân, Diễm luôn ước có thể thoát khỏi Quân càng nhanh càng tốt.

Thờ dài, Quân đứng tránh sang một bên. Diễm đi thật nhanh lên lầu, về phòng, Diễm đóng dầm cửa lại. Nước mắt Diễm bắt đầu tuôn như mưa, Diễm khóc nức nở, vậy là hết, mọi thứ mà Diễm có đều đang rời xa Diễm nhưng không hiểu tại sao Diễm lại cảm thấy nhẹ lòng, nếu không còn ân oán, hận thù nữa, Diễm có thể yên tâm rời khỏi.

Không ngủ được, lấy va li, Diễm bắt đầu thu dọn hành lý, ngày mai Diễm phải dọn đi rồi.

Do ông Hùng bố của chị Thúy đã đưa cả nhà sang Mỹ nên căn nhà tạm thời bị bỏ trống, thỉnh thoảng Diễm hay đến dọn dẹp, chăm sóc cây cối và coi sóc nhà cửa, nay không có chỗ nào để đi, Diễm đành phải dọn đến đó sống tạm, sau đó Diễm sẽ đưa ông Hải đi Mỹ.

Quân đang từng bước một ép Diễm vào đường cùng, nếu bây giờ Diễm biết được ngay cả công ty của gia đình Diễm cũng đang nằm trong tay Quân thì có lẽ Diễm đã mua vé máy bay, Diễm đã bay đi ngay rồi, việc mà Diễm còn vướng mắc duy nhất không phải là công ty còn hay mất, Diễm đang lo cho Trường, ngày nào Trường chưa chịu phẫu thuật, Diễm không thể rời khỏi đây.

Quân hiểu Diễm là con người trọng tình cảm, Diễm sẽ không thể bỏ rơi người thân của mình, nên Quân mới dùng cách này để ép Diễm, còn nhiều điều Quân chưa nói cho Diễm biết, sợ rằng sau khi sự thật được tiết lộ, Diễm sẽ không có cách nào để thoát khỏi Quân.

Biết Diễm không sao, Quân ra về. Từ hôm xảy ra chuyện, Quân đi đâu làm gì cũng có người bám theo, cuộc sống của con người thật phức tạp, tình yêu, thù hận, tha thứ lúc nào cũng lẫn lộn, đúng là chỉ có yêu thương lẫn nhau, con người mới không có chiến tranh, mới không có chết chóc.

Bà Phương đợi Quân ở ngoài cửa. Thấy Quân về, bà không hề gào lên như mọi khi mà bà im lặng không lên tiếng. Quân chào.

_ Mẹ vẫn chưa đi ngủ sao...??

_ Mẹ có chuyện cần nói với con...!!

Quân chán nản đáp.

_ Nếu mẹ định lôi chuyện con phải kết hôn với Loan thì mẹ làm ơn thôi đi, con không muốn nghe...!!

Bà Phương trầm giọng.

_ Con nhất định không thay đổi quyết định của mình...??

_ Con xin lỗi, việc mà con đã quyết thì dù có chết, con vẫn muốn làm...!!

Trái ngược với mọi hôm, nếu Quân cãi lại lời bà, bà đã quát Quân một trận rồi nhưng hôm nay, bà không hề quát Quân một câu nào. Bà bảo.

_ Con ngồi xuống đi, mẹ con ta cần nói chuyện...!!

_ Vâng...!!

Quân ngồi đối diện với bà Phương ngoài phòng khách, bà quân gia bùng hai tách cà phê, đặt lên bàn, bà mời.

_ Mời bà chủ, cậu chủ...!!

Quân gật đầu nói.

_ Cảm ơn Di...!!

Uống một ngụm, Quân giục.

_ Có gì mẹ làm ơn nói nhanh lên, con muốn lên lầu, tắm rửa nghỉ ngơi, mấy ngày nay con không được ngủ ngon giấc nên bây giờ con cảm thấy rất mệt mỏi...!!

_ Mẹ biết trong lòng con chỉ có một mình con bé Diễm nhưng con có từng nghĩ nó không hề yêu con làm sao con có hạnh phúc trọn vẹn...!!

Quân đáp lời bà Phuong.

_ Vậy mẹ có bao giờ nghĩ con và Loan có hạnh phúc không, cô ấy yêu con nhưng con lại không yêu cô ấy, con thà lấy người con yêu, còn hơn phải lấy người con không yêu...!!

_ Con quá ngu dại, con tội gì phải chạy theo một người không yêu con, con bé đó có gì tốt đẹp đâu, tính cách của nó đã không ra gì, tài sản gia đình nó đã bị mất gần hết, một con bé như thế mẹ không hiểu con yêu thích nó ở điểm gì...!!

Quân cười.

_ Tình yêu vốn khó nói mà mẹ, mẹ cũng có bao giờ từng hỏi mẹ yêu bố vì lý do gì chưa, nếu con nói con yêu cô ấy vì cô ấy xinh đẹp, khỏe mạnh, đáng yêu nhưng theo thời gian tất cả mọi thứ bây giờ của cô ấy sẽ biến mất, vì khi cô ấy già, cô ấy sẽ không còn xinh đẹp, không còn khỏe mạnh nữa, khi cô ấy bị ốm hay bị mệt cô ấy cũng không còn đáng yêu nữa. Con chỉ có thể nói cho mẹ biết rằng, con yêu tất cả những thứ thuộc về cô ấy, dù mai sau có xảy ra chuyện gì, cô ấy biến đổi như thế nào cũng không làm thay đổi được tình cảm con dành cho cô ấy...!!

Nghe thẳng con trai nói một hồi, bà Phuong không còn hy vọng có thể ép Quân lấy Loan được nữa, nhưng đã đi được từng này chặng đường không lẽ bà lại bỏ cuộc.

_ Mẹ biết con yêu nó, con muốn lấy nó nhưng nó có đồng ý lấy con đâu, con không thể ép nó lấy con, yêu con khi nó không hề muốn làm điều đó...!!

Ngả người ra sau ghế xô pha, Quân tự tin đáp.

_ Nếu con không chắc có được cô ấy con sẽ không bình tĩnh như thế này, mẹ yên tâm chỉ trong mấy ngày nữa cô ấy sẽ phải thuộc về con thôi...!!

Nghe giọng tự tin của thẳng con trai, bà Phuong lo sợ hỏi.

_ Mẹ thấy con còn đáng sợ hơn cả mẹ, xem ra con mới là người quá đáng, con định dùng cách gì để ép nó...??

Đứng dậy, Quân nói.

_ Con lên lầu đây, có gì con sẽ nói chuyện với mẹ sau...!!

Quân bỏ đi, một mình bà Phuong ngồi dưới phòng khách, bà Phuong cảm thấy thật cô độc, lẻ loi, cả ngày hôm nay ông Trương không hề hỏi han đến bà, bà lo sợ vụ vợ, bà sợ ông sẽ bỏ bà, nếu bà còn làm căng quá, bà sẽ mất đi hạnh phúc mà bà đang có.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109

Sáng hôm sau, khi mọi người trong gia đình Diễm vừa tỉnh dậy, Diễm tuyên bố với cả nhà.

_ Căn nhà này không còn thuộc về gia đình cháu nữa nên hôm nay cháu sẽ dọn đi...!!

Chính bà Hoa là người đã đưa cho Quân giấy tờ nhà đất mà bà đã tìm thấy trong phòng làm việc của ông Hải nên bà không lạ gì tin tức này, chỉ có ông quân gia là bất ngờ, ông không tin đây là sự thật.

_ Cháu bảo sao, làm gì có chuyện vô lý như thế...??

Diễm thở dài.

_ Chuyện gì cũng có thể xảy ra, cháu đã thu dọn hết hành lý của cháu rồi, bây giờ chỉ cần thu dọn xong hành lý của bố cháu là cháu có thể đi. Cháu biết chú và Di đã ở gia đình cháu lâu, cháu cũng muốn hai người đi theo cháu nhưng cháu không thể trả được tiền lương cho hai người, cháu xin lỗi cháu không thể để hai người phải chịu khổ theo bố con cháu...!!

Nước mắt Diễm lăn dài trên má, Diễm đưa cho ông quản gia và bà giúp việc mỗi người một phong bì màu trắng. Diễm buồn rầu nói.

_ Đây là tiền lương, tiền thưởng trong tháng này, cháu không có nhiều tiền nên không thể đưa cho chú và Dì nhiều. ....!!

Cầm chặt tay hai người, Diễm khóc nức nở.

_ Cháu không hề muốn xa hai người nhưng cuộc sống của hai bố con cháu cũng không biết sẽ đi đâu, về đâu nữa, cháu mong hai người được sống bình an nơi quê nhà, mong hai người sống thật khỏe khi nào có dịp cháu sẽ về quê thăm Dì và chú. ....!!

Ôm hai người thật chặt, Diễm không cảm được nước mắt. Bà Hoa cảm thấy có lỗi với Diễm nhưng bà tin, Quân làm thế này chắc phải có tính toán và dụng ý riêng, Quân yêu Diễm nhiều như thế không khi nào Quân để cho Diễm phải chịu khổ.

Sau một phút sững sờ và kinh ngạc, ông quản gia vội lắc đầu từ chối.

_ Chú đã sống với gia đình cháu đã hơn ba mươi năm rồi, chú không muốn phải xa bố con cháu, cháu đi đâu, chú đi theo đó, dù khổ cực thế nào chú cũng chịu được, chỉ xin cháu cho chú được ở bên cạnh chăm sóc hai bố con cháu. ....!!

_ Cháu không thể, cháu không muốn chú phải khổ vì bố con cháu nữa, đã đến lúc chú được sống cuộc sống của chú rồi. ....!!

_ Đừng nói thế, chú nguyện cả đời được chăm sóc hai bố con cháu, cháu đừng đuổi chú, chú xin cháu. ....!!

Bà Hoa xen vào.

_ Dì cũng không muốn xa rời hai bố con cháu, làm ơn cho Dì đi theo cùng. ....!!

Cả hai đều trả lại tiền cho Diễm, Diễm không biết nên làm như thế nào cho phải. Diễm đã nói hết lời nhưng ông quản gia và bà giúp việc vẫn nhất định đòi đi theo Diễm.

Diễm còn chưa kịp dọn đồ đi, Quân đến, Diễm không nói một câu gì với Quân, Diễm mừng vì đây là lần cuối cùng Diễm phải gặp Quân. Giật va li trên tay Diễm, Quân cười hỏi.

_ Em định đi thật à...??

Diễm không còn chịu đựng được hơn nữa, giật lại va li của mình, Diễm quát.

_ Anh đã có được thứ anh muốn, anh còn đến phiền tôi làm gì nữa. ....??

Nắm lấy tay Diễm, Quân lôi Diễm thật mạnh, Diễm ngã chúi vào người Quân. Diễm cảm phần hết.

_ Buông tôi ra, tôi đã nói là anh đừng bao giờ đụng vào người tôi, anh có nghe tôi nói gì không. ....??

Không nói gì, Quân hôn Diễm, cắn nhẹ vào môi Diễm. Quân thì thầm.

_ Em có thể sống ở đây, anh có đuổi em đi đâu, tại sao em phải dọn đi. ....??

Nước mặt trề trào, lần nào cũng thế, Quân muốn làm gì Diễm thì làm, muốn ôm là ôm, muốn hôn là hôn, Diễm tự hỏi Diễm là gì, là một con rối của Quân hay sao.

Ôm chặt lấy Diễm, Quân thì thầm.

_ Em có thể sống ở đây, nhưng mà anh không cho em ở không, em phải trả tiền thuê nhà cho anh. ....!!

Vừa đau, vừa hận, Diễm đáp.

_ Cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng tôi không cần, anh thừa biết tôi lo cho thân tôi còn chưa xong, tôi lấy tiền đâu để trả tiền thuê nhà cho anh. Một căn biệt thự lớn như thế này, phải hơn chục triệu một tháng, anh nghĩ tôi có khả năng à...??

Quân hỏi Diễm thật đều.

_ Nếu em không thể trả tiền cho anh, cũng không muốn lấy anh, hay là em làm vợ hờ của anh đi, lúc đó em có thể ở lại đây không phải mất tiền, cũng không cần phải gượng ép ở bên anh cả đời. ....!!

Diễm tái mặt, dù đã cố không khóc nhưng Diễm không còn chịu đựng được hơn nữa rồi, từng giọt từng giọt rơi xuống vai Quân.

Quân giật mình, đau khổ, thương xót, lau hai dòng lệ trên má Diễm, Quân hạ giọng.

_ Anh xin lỗi, anh không cố ý làm tổn thương em. ....!!

Diễm nghiêng rặng.

_Anh đi đi, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy mặt anh nữa...!!

Quân cười khẩy.

_Em nên nghe lời của anh đi thì hơn, vì nếu em chống đối anh, bố em sẽ phải vào tù ngay lập tức, chưa hết anh trai của em cũng không thoát tội được đâu...!!

Diễm thấy lưng bùng hết cả lỗ tai.

_Tôi không hiểu anh đang nói gì, tôi là con một, từ trước đến nay tôi chưa hề có anh trai, bố tôi đã làm gì anh mà năm lần bảy lượt, anh lại muốn đưa bố tôi vào tù...??

Nắm lấy tay Diễm, Quân ra lệnh.

_Chẳng phải em luôn muốn biết sự thật là gì, em đi theo anh đến bệnh viện em sẽ biết sự thật là gì thôi...!!

Quân dặn bà Hoa.

_Đi làm ơn cất dùm hành lí của cô ấy vào vị trí cũ...!!

Bà Hoa cười, cuối cùng bà cũng đã hiểu vì sao.

_Đi sẽ làm...!!

Diễm bị Quân lôi ra xe, mở cửa, đẩy Diễm vào trong, thắt dây an toàn cho Diễm xong, Quân phóng vụt đi. Diễm sợ hãi nếu lần này Quân mà còn lừa Diễm nữa, Diễm không biết mình còn muốn sống tiếp nữa không.

Như đoán được suy nghĩ của Diễm, Quân nói.

_Em đừng lo, anh sẽ không làm gì quá đáng với em đâu...!!

Đi qua một nhà hàng, Quân dừng xe.

_Chúng ta vào ăn thôi...!!

Diễm cúi.

_Anh đi ăn một mình đi, còn tôi phải về nhà dọn đồ, anh lại định lừa tôi tiếp chứ gì...??

Mặt Quân lạnh như băng.

_Cô nghĩ là tôi đang đùa cô đấy à, nếu cô không tin tôi cũng chẳng sao. Cô nên kiên nhẫn chờ, sau khi ăn xong tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện, cô nên chuẩn bị tinh thần từ bây giờ đi...!!

Không cần biết Diễm có muốn đi hay không, Quân lôi Diễm vào trong quán, kéo ghế, ấn Diễm ngồi xuống, đưa thực đơn cho Diễm, Quân nói.

_Cô gọi gì đi...!!

_Tôi không muốn ăn...!!

Quân gọi phục vụ. Đọc một loạt món ăn cho anh ta ghi, Quân đe dọa.

_Nếu cô không ăn, cô sẽ không biết được gì đâu, nếu cô muốn tôi phải ép cô thì cô cứ việc ương bướng đi, còn nếu không cô nên ngoan nghe lời tôi đi thì hơn...!!

Diễm càng ngày càng hận Quân, khi món ăn được dọn lên bàn, hai tay chống lên bàn. Quân nhẹ giọng.

_Em ăn đi, anh đã gọi những món mà em thích rồi đấy, anh hy vọng là em thích...!!

Nếu bình thường khi được ăn những món mình thích, thế nào Diễm cũng reo lên thích thú nhưng bây giờ tình cảm, tâm trí của Diễm đang bị xáo trộn, đang bị thiêu đốt, Diễm nuốt không nổi, thức ăn như muốn trào cả ra. Cô ăn được hai thìa, Diễm không thể ăn tiếp được nữa.

Quân bình thản ngồi ăn ngon lành. Diễm nhìn Quân không có gì là vội cả. Tức muốn điên lên, Diễm chỉ muốn nhanh chóng thoát ra khỏi đây. Quân đang ăn nhưng mắt vẫn không ngừng nhìn Diễm, thấy Diễm nhấp nhồm không yên, Quân cảnh cáo.

_Nếu em có ý bỏ trốn, em sẽ không đưa được bố em đi theo em đâu, vì anh sẽ giữ ông ta ở lại, nếu em thích em có thể đi một mình...!!

Diễm cảm hận hỏi.

_Anh lấy quyền gì mà đòi giữ bố tôi...??

_Chồng chưa cưới của em, em nghĩ khi ra tòa họ sẽ để một cô gái không có gì như em chăm sóc một ông bố bệnh tật hay sao...??

Nước mắt Diễm lại trực trào, Diễm không thể thờ nổi, có lẽ trừ phi Diễm chết đi Quân mới buông tha cho Diễm, còn nếu không Diễm sẽ bị Quân bám theo cả đời, quá hãi, Diễm ngồi im lặng như tượng.

Thấy Diễm chịu ngồi yên, Quân mỉm cười. Sau khi ăn xong, Quân đưa Diễm đến bệnh viện. Trên đường đi, cả hai không ai nói với ai câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Trường cũng có tâm trạng bồn chồn không yên, cả đêm hôm qua Trường thức trắng. Hồng ngủ say nên không biết gì.

Hôm nay Trường sẽ biết được Trường có thực sự là con của ông Đăng hay không, sợ ông Đăng dở trò nên hôm qua, Quân đã cẩn thận cho người dọn dò và trả tiền cho mấy vị bác sĩ sẽ tiến hành làm xét nghiệm hai mẫu tóc mà Trường đưa, Trường dù có thông minh đến mấy cũng không thể bằng được Quân.

Thấy bệnh viện mà Quân đưa mình đến là bệnh viện Hồng đang nằm, Diễm kinh ngạc hỏi.

_Anh đưa tôi đến đây làm gì...??

Không trả lời Diễm, Quân lôi Diễm vào trong. Gõ cửa phòng của Hồng, Quân hỏi.

_Em đã dậy chưa...??

Hồng đã dậy được một lúc. Nghe giọng của Quân. Hồng trả lời.

_Anh vào đi...!!

Ngó quanh căn phòng, không thấy Trường đâu. Quân nhú mày.

_Trường đâu...??

_Em không biết, từ hôm qua đến giờ, em không gặp anh ấy...!!

Quân bảo Diễm.

_Em ở đây với Hồng, anh đi ra ngoài một chút...!!

Quân bỏ đi, Hồng ngồi xuống giường. Nhìn khuôn mặt hốc hác, mệt mỏi của Diễm. Hồng lo lắng hỏi.

_Em không sao chứ, có chuyện gì xảy ra với em à...??

Diễm lắc đầu.

_Em không sao, dạo này xảy ra nhiều chuyện quá nên em cảm thấy đuối sức, mệt mỏi...!!

Nắm tay Diễm, Hồng động viên.

_Em đừng lo lắng quá, mọi chuyện rồi sẽ qua nhanh thôi...!!

_Em cũng hy vọng như thế, nhưng em lại linh cảm mọi chuyện chỉ vừa mới bắt đầu...!!

Đúng như Diễm nói, mọi bi kịch của cuộc đời Diễm chỉ vừa mới bắt đầu, thứ mà Diễm vừa mới bị lấy mất chỉ là tài sản và niềm tin của mình, sau này Diễm còn bị lấy đi nhiều thứ nữa.

Quân biết Trường đi đâu nên không quá khó khăn để đi tìm. Quân thấy Trường đang bồn chồn đứng trước cửa phòng chờ.

Vỗ vai Trường, Quân điềm tĩnh.

_ Cậu không phải lo lắng quá, sớm muộn gì cậu cũng biết được kết quả thôi...!!

Trường cúi.

_ Cậu đến đây làm gì...??

_ Tôi chỉ tò mò muốn biết cậu có phải là anh trai của Diễm không, nếu phải thì đỡ cho tôi quá...!!

Bác sĩ gọi tên Trường. Cơ thể Trường đông cứng, mồ hôi bắt đầu tuôn ra, Trường không còn đi nổi nữa.

Quân nhanh nhẹn đi vào trong. Nhìn Quân, bác sĩ hỏi.

_ Cậu là ai...??

Quân trả lời.

_ Tôi là bạn của Trường...!!

_ Tôi xin lỗi, tôi chỉ đưa kết quả này cho người yêu cầu tôi làm, tôi không thể đưa nó cho cậu...!!

Trường đi vào trong, bác sĩ hỏi Trường.

_ Cậu là Trường...??

_ Vâng...!!

Đưa cho Trường một tờ giấy, ông ta yêu cầu.

_ Cậu kí tên vào đây...!!

Trường run run cầm cây bút, sau khi kí tên, ông ta đưa kết quả xét nghiệm cho Trường. Cả Trường và Quân đều hồi hộp, đều lo sợ như nhau. Quân không sợ mất Diễm vì Quân đã có cách ép Diễm ở bên Quân cả đời, Quân muốn biết Trường có phải là anh trai của Diễm không vì Quân còn có việc muốn nhờ Trường làm cho Quân, Quân cũng không muốn trả thù Trường, nếu như Trường không phải là con của ông Đăng.

Mất Trường mờ đi, Trường run rẩy nhìn từ trên xuống dưới. Đọc đến kết quả xét nghiệm con số 99,9% làm Trường choáng váng, tờ giấy trên tay Trường rơi xuống đất, nhìn phản ứng của Trường, không cần xem Quân cũng biết được kết quả.

Nhặt tờ giấy, Quân xem thật kĩ, xem xong Quân thở dài bảo Trường.

_ Xem ra ông Đăng đúng là không phải là bố đẻ của cậu. Chắc bây giờ cậu cũng đã hiểu được lí do vì sao ông Đăng lại muốn dùng cậu làm con tốt để thay ông ta trả thù ông Hải, và lí do vì sao ông ta phải ép cậu lấy Diễm bằng được như thế...??

Trường ôm lấy đầu, nước mắt Trường chảy ra, đầu Trường như muốn nổ tung, mắt Trường long sòng sọc, hận thù, đau khổ đang hành hạ Trường.

Trường đã coi ông Hải là kẻ thù trong mười bốn năm, vì ông Hải, Trường sống không có niềm tin, không có niềm vui, không hạnh phúc, lúc nào cũng khổ đau, dằn vặt, lúc nào cũng phải tính cách làm sao trả thù được ông, làm sao biến cuộc sống của ông thành địa ngục, nhưng sau khi trả được thù rồi, đột nhiên Trường lại nhận ra Trường là con của ông Hải, con của người mà Trường coi là kẻ thù lớn nhất của cuộc đời mình.

Trên đời này đúng là không còn chuyện gì khiến Trường phải đau đớn, phẫn uất hơn thế. Đi thật nhanh, Trường muốn gặp ông Đăng, Trường muốn ông ta giải thích cho Trường rõ mọi chuyện.

Quân giữ Trường lại.

_ Cậu đừng có ngu ngốc, nếu bây giờ ông ta phát hiện ra, cậu đã biết toàn bộ sự thật cậu nghĩ rằng ông ta còn nể nang gì nữa sao, cậu không còn giá trị lợi dụng nữa, ông ta sẽ hại cậu, cũng như những thân xung quanh cậu, cậu nên tỉnh táo lại đi, đừng hành động theo cảm tính nữa...!!

Trường đau khổ nói.

_ Tôi chỉ muốn biết tại sao ông ta lại đối xử tàn nhẫn và độc ác với tôi như thế, dù tôi không phải là con của ông ta, tôi và ông ta cũng đã sống mười hai năm bên nhau, trong lòng tôi, ông ta lúc nào cũng là một người cha đáng kính, người cha mà tôi tôn sùng, noi gương theo, tôi luôn coi ông ta là người cha duy nhất trong cuộc đời. Sao ông ta có thể dùng cách này để trả thù mẹ con tôi...!!

Trường kích động.

_ Phải chăng vì phát hiện ra tôi không phải là con của ông ta nên ông ta mới tìm cách giết hại mẹ tôi không, ông ta để cho tôi sống, vì ông ta muốn dùng

tôi trả thù chính cha đẻ, ép tôi lấy em gái của tôi. ....!!

Không chịu đựng được sự thật khủng khiếp này, Trường chạy thật nhanh ra khỏi bệnh viện.

Quân đứng lặng nhìn theo, Quân thương hại cho số phận khổ sở của Trường, từ bé Trường đã không được hưởng trọn vẹn tình thương của gia đình, lớn lên một chút người cha mà Trường luôn kính trọng lại hiện nguyên hình là một kẻ độc ác, vũ phu, ông ta đang tâm khiến mẹ Trường phải chết.

Ông ta thấy như thế vẫn còn chưa đủ độc ác, ông ta lại dùng chính Trường để trả thù cha đẻ, hại cuộc đời em gái, có lẽ khi chờ Trường kết hôn với Diễm xong, ông ta mới nói cho Trường biết Trường chính là anh trai của Diễm. Ông ta muốn họ tự diệt lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111

Quân không đuổi theo Trường, cầm tờ giấy kết quả xét nghiệm Quân trở về phòng bệnh của Hồng. Mở cửa phòng, Quân bảo Hồng.

_Bây giờ em có thể giữ Trường là của riêng em. ....!!

Đưa tờ giấy cho Hồng và Diễm, Quân giục.

_Hai người xem đi. ....!!

Dù không hiểu gì nhưng Hồng và Diễm vẫn xem, xem xong nước mắt Diễm không ngừng chảy, Diễm hạnh phúc vì Diễm có thêm một người anh trai, từ lâu Diễm đã có linh cảm Trường chính là anh trai của Diễm nên ở bên cạnh Trường, Diễm luôn có cảm giác như ở bên cạnh người thân.

Hồng là người vui nhất, vì nếu Trường là anh trai của Diễm, Hồng không cần phải lo sợ mất Trường hay phải ghen tuông với Diễm nữa.

Đứng bật dậy, Diễm vội hỏi Quân.

_Anh Trường đâu, tôi muốn gặp anh ấy. ....??

_Cậu ấy vừa mới rời khỏi, có lẽ cậu ấy đi thăm mộ mẹ của cậu ấy. ....!!

Nhìn nước mắt nhạt nhòa trên mặt Diễm, nhìn nụ cười trên môi Diễm, Quân đắm nghi ngờ tình cảm Diễm dành cho Trường bao lâu nay không phải là tình yêu nên khi biết được sự thật Diễm không bị sốc, không thất vọng, không buồn đau.

Quân cười, vuốt tóc, xem ra Quân đã ghen lắm, nhưng Quân biết dù Diễm không có tình cảm nam nữ với Trường, Diễm cũng không bao giờ chấp nhận Quân. Nỗi buồn vẫn còn đó, dù sự thật có như thế nào, Quân vẫn mãi chỉ là một cái bóng vô hình trong lòng Diễm. Quân cố an ủi bản thân nhưng Quân không vui nổi, đánh bại được Trường, Trường là anh trai của Diễm thì sao, Diễm có coi Quân là gì của Diễm đâu.

Tuy nhiên Quân và Hồng đều thờ phào nhẹ nhõm, hai người yêu đơn phương không cần phải lo lắng hay buồn khổ nữa. Bây giờ Diễm và Trường đã là hai anh em, dù họ có yêu nhau hay không, họ cũng không thể đến với nhau.

Diễm đi ra cửa, Quân dặn dò Hồng.

_Em nghỉ ngơi đi, anh đi đây. ....!!

Hồng gật đầu đáp.

_Vâng, chào anh. ....!!!

Không chỉ có mình Diễm khóc mà Hồng cũng đang khóc, hạnh phúc hay buồn đau cũng khiến con người phải rơi lệ. Trường là anh trai của Diễm nên Trường không thể tiếp tục trả thù được nữa, Trường cũng phải chấp nhận để cho Diễm cứu. Cuối cùng mọi hiểu lầm, đau khổ cũng đã được giải quyết, nhưng Hồng nghĩ quá đơn giản một người độc ác, nhiều thủ đoạn như ông Đăng sẽ không để mọi chuyện kết thúc dễ dàng như thế, không thể dùng Trường trả thù thay cho ông ta, ông ta sẽ tìm cách khác, mà lần này ông ta sẽ không còn nhẹ tay như lần trước nữa.

Nắm lấy tay Diễm, Quân đưa Diễm ra xe, Diễm không có phản ứng gì, trong lòng Diễm bây giờ đang rất hỗn loạn, Diễm không hiểu tại sao Trường lại là anh trai của Diễm, lại càng không hiểu mẹ Trường và mẹ Diễm có quan hệ gì không, tại sao ông Hải không bao giờ nói cho Diễm biết.

Diễm càng ngạc nhiên hơn khi chính Quân là người thông báo cho Diễm biết Trường chính là anh trai của Diễm. Quân biết Trường là anh trai của Diễm từ bao giờ, và tại sao Quân lại biết được, càng nghĩ Diễm càng thấy mình mù mờ không hiểu gì.

Quá mệt mỏi, Diễm lao đảo muốn ngã, con đầu đầu bắt đầu hành hạ Diễm. Quân vội đỡ lấy Diễm, không để ý gì đến người xung quanh, Quân nhắc bóng Diễm lên.

Vừa xấu hổ, vừa tức, Diễm hét.

_ Buông tôi xuống, anh đang làm gì thế...??

Quân nạt.

_ Em đừng có hét to như thế, có phải em muốn tất cả mọi người ở đây biết anh đang bế em đúng không...??

Đánh mạnh vào người Quân, Diễm hét nhỏ.

_ Anh buông tôi xuống, tôi không muốn bị biến hành trò hề ở đây. Tôi nói gì anh có nghe thấy không...??

_ Chắc là em muốn anh hôn em ở đây, nếu em không muốn, em nên im đi...!!

Biết Quân nói là làm nên Diễm đành câm nín, đôi môi mím chặt, Diễm căm thù nhìn Quân không chớp. Quân cười.

_ Có phải do anh đẹp trai quá nên em mới không thể rời mắt khỏi anh...??

Diễm chưa thấy tên nào vô lý và vô duyên hơn Quân, ai lại tự nhận mình đẹp trai, tài giỏi. Dù không muốn thừa nhận nhưng Diễm bắt đầu bị Quân thu hút, mặt Diễm bắt đầu có sắc đỏ. Không muốn Quân biết mình đang bối rối, quay mặt đi chỗ khác, Diễm không đáp lời Quân. Mở cửa, đặt Diễm vào trong xe, thắt dây an toàn cho Diễm, Quân nói.

_ Anh sẽ đưa em đi gặp cậu ấy. Hy vọng cậu ấy vẫn đang ở nghĩa trang, nếu không anh cũng không biết cậu ấy đi đâu để đưa em đi tìm cậu ấy nữa...!!

Vì còn nhiều thắc mắc nên bắt buộc Diễm phải hỏi Quân.

_ Anh có thể nói cho tôi biết, tất cả chuyện này là thế nào, tại sao anh Trường tự nhiên lại biến thành anh trai của tôi, và anh biết chuyện này từ bao giờ...!!

Quân cười gian.

_ Nếu em đề anh hôn em, anh sẽ nói cho em biết, còn nếu không, em không nên hỏi thêm anh câu gì nữa, vì anh sẽ không trả lời em đâu...!!

Diễm lạnh lùng đáp.

_ Anh không nói thì thôi, tôi có thể hỏi anh Trường, không có anh tôi cũng đâu có sao...!!

Diễm lại trợn tức Quân. Đang lái xe, Quân phanh kết xe lại, Diễm sợ hãi, mặt Diễm trắng nhợt, chưa kịp hét Quân tiếng nào. Quân mở dây an toàn của Diễm, lôi Diễm ngã vào lòng, Quân hôn Diễm, nụ hôn thô bạo và cưỡng ép, chưa dừng lại ở đó, bàn tay Quân còn luồn sâu vào lớp áo trong cùng của Diễm.

Cơ thể Diễm đông cứng, nước mắt Diễm nhạt nhòa. Diễm căm hận Quân, Diễm căm ghét bản thân mình. Đã từ lâu Diễm là con rối của Quân, Quân muốn làm gì Diễm thì làm, Diễm không biết bao giờ Diễm mới thoát khỏi Quân, và bao giờ Quân mới buông tha, mới đối xử tốt, và công bằng với Diễm.

Buông Diễm ra, Quân nói từng tiếng một.

_ Cô nên nhớ bắt đầu từ hôm nay chúng ta chính thức sống với nhau, dù cô có không đồng ý cũng không được...!!

Diễm không còn sức để mà hét nữa rồi. Đau khổ cùng cực, Diễm run rẩy nói.

_ Sao anh cứ ép tôi mãi thế, tôi đã nói là tôi không muốn lấy anh, không yêu anh, anh lấy gì để ép, để uy hiếp tôi phải lấy anh. Nếu anh còn dùng cách này với tôi nữa, tôi sẽ phải bỏ trốn, tôi chịu hết nổi rồi...!!

Quân thách thức.

_ Cô đi thì cứ đi, tôi tuyệt đối không đi tìm cô, nhưng cô cũng đừng mong mang được bố cô hay anh trai của cô theo cô vì số phận của hai người đó đang nằm trong tay tôi. Tôi đã cho cô cơ hội để cô chấp nhận làm vợ tôi nhưng cô lại không muốn, bây giờ tôi không cần phải lấy cô nữa, sao cô không trở thành người tình của tôi nhỉ...??

Lòng Diễm tan nát, hết chịu nổi, Diễm hét.

_ Anh nói đi, tôi nợ nần gì anh, gia đình tôi nợ gì anh, nếu có thể trả được, tôi sẽ trả cho anh, tôi chỉ xin anh đừng hành hạ tôi nữa, tôi đã mệt mỏi lắm rồi...!!

_ Có thật là cô muốn trả cho tôi...??

Diễm gật đầu. Sờ lên môi Diễm, Quân nói.

_ Chẳng phải tôi vừa yêu cầu cô trở thành vợ hờ của tôi là gì, còn nếu không cô nên để cho anh trai cô, bố cô đi tù để trả hết tội của họ đi...!!

Diễm gào lên.

_ Có gì sao anh không nói thẳng ra đi, anh úp úp mở mở mãi làm gì...??

Thất lại dây an toàn cho Diễm, Quân phóng vụt đi. Trên đường đi tìm Trường, Quân lạnh lùng bảo Diễm.

_ Khi nào cô gặp được Trường, cô sẽ rõ hết mọi chuyện.....!!

Đúng như dự đoán của Quân. Trường đang quỳ khóc trước mộ mẹ, Trường đã phạm tội bất hiếu khi đi trả thù chính cha đẻ của mình, chỉ một chút xíu nữa, Trường lại phạm thêm tội loạn luân. Kế hoạch trả thù của ông Đăng thật thâm độc, ông ta đã làm cho gia đình Diễm tự hại lẫn nhau, ông ta không cần phải nhúng tay vào, ông ta chỉ cần đứng ở ngoài giật dây, mọi chuyện đều diễn ra theo đúng kế hoạch của ông ta.

Đau khổ, phẫn uất, căm giận làm Trường tổn thương thêm. Trường không còn biết nên tin ai nữa, cuộc sống của Trường vô nghĩa quá, người nên trả thù, Trường lại không trả thù, Trường lại đi trả thù người không đáng tội.

Trong chuyện này cả ông Hải và bà Lan đều sai, ông Hải vì lòng tham của mình đã đẩy ông Đăng vào cảnh tán gia bại sản, còn bà Lan đã không nói cho Trường biết bố đẻ của Trường là ai, có lẽ khi bà Lan mang thai Trường, ông Hải không hề biết gì, bị kịch gia đình từ đó mới phát sinh, ông Đăng vì quá yêu bà Lan, vì quá ích kỷ, gia trưởng và độc ác nên đã không kìm được lòng ghen tuông, chính tay ông đã đẩy bà Lan vào chỗ chết, nếu bà Lan không đòi li dị, đòi dẫn Trường đi, ông Đăng đã không ép bà phải chết.

Trường gào lên.

_ Mẹ nói đi, tại sao chuyện này lại xảy ra, tại sao ông Hải lại là cha ruột của con, tại sao người con gái khiến con rung động lại là em gái của con. Ông Trời có phải là bất công quá với con không...!!

_ Sao mẹ không nói gì cho biết, mẹ dấu con để bây giờ con phải khổ đau như thế này đây, ông Hải đã không còn nhận ra được con nữa rồi, thật cay đắng ông ta sợ con, nhìn thấy con, ông ta tưởng con chuẩn bị đánh ông ta hay chuẩn bị giết chết ông ta.

Trường cười như điên.

_ Con vui lắm mẹ ạ, con vui vì con đã trả thù được cho mẹ rồi, đã trả thù được người đã hại mẹ chết, con nên mừng đúng không mẹ, mẹ có hạnh phúc không, có khen con vì mẹ, con đã mất mười bốn năm cố gắng để trả thù cho mẹ không...??

Nước mắt Trường không ngừng chảy, Trường đang nói chuyện với một người đã chết cách đây mười bốn năm, nói chuyện với một người không biết linh hồn đã đi đâu, về đâu.

Nhắm mắt lại, Trường ngồi im lặng nghe tiếng gió thổi, nghe lệ trên mi dâng đầy, nghe mình không còn muốn sống tiếp cuộc đời đầy khổ đau này nữa.

Một lúc sau Diễm và Quân đến, cả hai cố tìm xem Trường đang ở đâu, thấy Trường đang quỳ khóc trước một ngôi mộ hoang. Gạt bỏ tay Quân ra, Diễm chạy thật nhanh lại về phía Trường. Diễm gọi to.

_ Anh Trường...!! Anh Trường...!!

Trường đang chìm đắm trong đau khổ của bản thân nên không nghe được tiếng Diễm gọi. Thấy Trường khóc, lòng Diễm đau như cắt, Diễm cũng buồn chẳng kém gì Trường. Diễm buồn vì ông Hải là một người chồng không chung thủy, ông đã lừa dối mẹ Diễm, tuy nhiên Diễm lại mong có anh trai. Diễm nghĩ người chết thì cũng đã chết rồi, người sống phải tiếp tục sống, người thân ruột thịt sao lại không được phép nhận nhau.

Diễm đã khóc từ lâu, khóc từ lúc bị Quân ép buộc làm chuyện Diễm không muốn, nay thấy Trường đang đau khổ tột cùng, Diễm càng khóc nhiều hơn.

Gọi mãi mà Trường không bảo nào, Diễm chạm nhẹ vào vai Trường. Giật mình, Trường tưởng bị ai đánh lén từ phía sau, theo phải xạ, Trường vùng tay. Quân lôi giật Diễm lại.

Tức giận, Quân quát.

_ Cậu có biết cậu đang làm gì không hả...??

Nhìn hai người, Trường không biết nên nói gì, người mà Trường không dám đối mặt, không dám nhìn hay nói câu xin lỗi là Diễm, làm sao Trường dám nói cho Diễm biết người anh trai đáng thương, đáng trách này chính là người gây nên tất cả bi kịch cho gia đình Diễm trong thời gian qua.

Biết được Trường là anh trai, không suy nghĩ gì nhiều, ôm chặt lấy Trường, Diễm vừa sung sướng, vừa thương hại gọi tên Trường.

_ Anh Trường, em thật không ngờ anh là anh trai của em, từ nay em đã có anh rồi, em không còn sợ gì nữa....!!

Trường nhìn Quân, Quân lắc đầu như ngầm bảo.

_Tôi vẫn chưa nói gì cho cô ấy biết...!!

Vỗ nhẹ vào lưng Diễm, Trường an ủi.

_Em đừng khóc, anh xin lỗi vì anh đã gây ra quá nhiều chuyện có lỗi với em...!!

Diễm lắc đầu, giọng Diễm ướt sũng nước.

_Anh đừng nói thế, nếu không đánh nhau làm sao chúng ta nhận được ra nhau...!!

Nghe giọng nói vui sướng, tình cảm khi biết mình là anh trai của Diễm, Trường càng cảm thấy có lỗi và khổ sở hơn. Mặc dù đã biết Trường là anh trai của Diễm nhưng Quân vẫn cảm thấy ghen, Quân lên tiếng.

_Hai người ôm nhau như vậy đã đủ chưa...?? Còn không mau buông nhau ra đi...??

Trường tức giận.

_Cậu đang ghen ngược đấy à...??

Không nói không rằng, Quân lôi Diễm về phía mình, đang tức giận, Trường lôi giật Diễm lại, hậu quả Diễm bị Quân và Trường lôi đi lôi lại đến chóng cả mặt.

Sức khỏe của Diễm sau tai nạn đã không được tốt, Diễm lại chịu quá nhiều áp lực, Diễm là đàn ra sau. Quân và Trường sợ hãi đồng thanh hỏi Diễm.

_Em không sao chứ...??

Diễm mệt mỏi đáp.

_Hai người có thể buông tay em ra được không...??

Quân ôm chặt lấy Diễm, Trường nhếch mép bảo Quân.

_Cậu làm gì mà ôm em gái tôi chặt thế, tôi đã nói nếu tôi là anh trai của Diễm thì đừng hòng tôi gả nó cho cậu. Cậu nên buông nó ra đi thì hơn...!!

Quân bình thản đáp.

_Việc cô ấy lấy tôi hay không, không liên quan gì đến cậu vì chuyện này cậu có muốn can thiệp vào cũng không được...!!

Hai người cãi qua cãi lại, hết chịu nổi, Diễm hét.

_Hai người làm ơn thôi đi...!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112

Nhìn ngôi mộ hoang trước mặt, không có tên, cũng không có ảnh. Đây chỉ là một nắm đất vô danh. Diễm buồn rầu hỏi Trường.

_Đây là mộ của mẹ anh à...??

Nỗi đau trong Trường vừa tạm lắng nay lại bùng lên. Trường đau khổ nói.

_Đây là mộ của mẹ anh. Bà ấy cô đơn và khổ sở quá phải không em...??

Diễm khóc nức nở, quỳ gối xuống, thấp một nén nhang. Lòng Diễm như tan ra cùng với nỗi đau của Trường.

_Chào bác, mặc dù cháu không biết bác là ai, vì từ bé đến giờ đây là lần đầu tiên cháu được nghe tên của bác. Cảm ơn bác đã cho cháu một người anh trai, tuy rằng phải mất một thời gian dài chúng cháu mới nhận ra nhau nhưng cháu thấy mình thật may mắn vì ít ra ở trên đời này cháu vẫn còn có một người anh trai...!!

Diễm nắm chặt lấy tay Trường, cả hai anh em đứng lặng trước mộ của bà Lan. Không biết bà Lan có nghe thấy tâm lòng của Diễm không, có hiểu hai anh em đã phải khổ sở như thế nào mới nhận ra được nhau không. Diễm cảm nhận được một làn gió buốt vừa mới thổi qua, có lẽ linh hồn bà Lan vẫn còn quanh quẩn đâu đây. Bà biết hết tất cả mọi chuyện nhưng bà không có cách nào nói cho Trường hiểu.

Quân không nói gì, so với Quân, họ còn may mắn hơn Quân nhiều. Quân còn một nỗi đau chôn giấu, nỗi đau này không ai có thể bù đắp được cho Quân.

Đứng trước mộ bà Lan một lúc cả ba đưa nhau về, Trường nhất định không cho Diễm ngồi chung xe với Quân. Quân cười khẩy nói.

_Cậu đừng quá đáng, cô ấy là vợ chưa cưới của tôi, người làm anh như cậu không nên độc tài như thế....!!

_Chính vì tôi làm anh nên tôi mới không cho phép cậu được lại gần em gái tôi, biết điều cậu nên tránh xa em gái của tôi ra....!!

Nắm tay Diễm, Trường lôi Diễm đi. Không chịu thua, Quân cũng nắm chặt lấy tay Diễm, nếu ai nhìn vào họ tưởng Diễm hạnh phúc lắm khi được anh trai và chồng chưa cưới quan tâm lo lắng nhưng họ có biết đâu, Diễm đang rất đau khổ.

Trường đi xe máy, Quân đi xe ô tô. Trường muốn Diễm đi cùng với mình, Quân nói ngay.

_Cô ấy đang yếu như thế cậu muốn cô ấy nhập viện vì đi cùng với cậu thì cậu cứ việc ép cô ấy đi cùng cậu. Nếu cậu không muốn thế thì cậu nên để cô ấy đi cùng với tôi....!!

Nhìn khuôn mặt tái xanh của Diễm, đúng là Diễm sắp không còn chịu đựng được nữa rồi. Không còn cách nào khác, Trường đành để Diễm đi xe của Quân. Diễm không muốn có bất cứ quan hệ gì với Quân nên Diễm bảo Trường

_Anh làm ơn chở em về nhà....!!

Trường vì lo cho Diễm nên dù trong lòng không được vui khi phải để Diễm đi xe của Quân nhưng sức khỏe của Diễm quan trọng hơn những điều thù hằn, nhỏ nhặt cá nhân. Trường đẩy Diễm lên xe của Quân.

_Em nên đi xe của hấn, trông em mệt mỏi quá rồi, anh nghĩ em nên đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe đi....!!

_Em không muốn đi....!!

Thắt dây an toàn cho Diễm, đóng cửa xe. Quân khiêu chiến.

_Cậu đi trước hay là tôi đi trước đây...??

Trường bực tức đáp.

_Cậu đừng khinh người quá đáng, khi chưa đến đích thì đừng tự tin nói mình là người chiến thắng....!!

Mở cửa xe, Quân trèo vào trong, khởi động máy, Quân phóng vụt đi. Trường tức tối đi ở phía sau. Trên đường đi, Diễm quá mệt mỏi nên ngủ ngà ngà ngủ gật, đầu Diễm đang rất đau, Diễm nhắm nhủ khổ sở. Quân lo lắng không yên.

_Em không sao chứ...??

Diễm thờ dãi.

_Anh đừng hỏi gì tôi nữa được không, tôi muốn được yên....!!

Một tay nắm lấy tay Diễm, tay kia lái xe, Quân phóng xe thật nhanh, Quân muốn đưa Diễm vào bệnh viện.

Một lúc sau Quân lái xe tới nơi, Trường do đi xe máy nên không theo kịp. Quân đưa được Diễm vào phòng bệnh, Trường mới về đến bệnh viện. Đầu tiên Trường vội đi thăm Diễm, sau khi biết Diễm không sao Trường mới yên tâm đi thăm Hồng.

Hồng ngồi yên ở trên giường, ngày mai Hồng sẽ xin xuất viện, dù biết Trường và Diễm có quan hệ anh em ruột thịt nhưng Hồng vẫn không biết được tình cảm Trường dành cho Hồng có vượt quá tình bạn không hay là trong lòng Trường, Hồng vẫn mãi chỉ là một người bạn tốt của Trường thôi.

Hồng không muốn Trường ở bên cạnh Hồng vì thương hại, nếu điều này xảy ra thà rằng Hồng rời xa Trường mãi mãi, thà rằng Hồng không bao giờ gặp lại Trường, một cô gái có lòng tự trọng cao như Hồng sẽ không chấp nhận lòng thương hại của Trường, lại càng không muốn vì Trường cảm thấy có lỗi nên mới chịu ở bên cạnh Hồng cả đời.

Trường gõ cửa phòng bệnh của Hồng, Hồng lên tiếng.

_Mời vào....!!

Thấy mắt Hồng đỏ hoe, Trường lo lắng hỏi.

_Em có bị làm sao không...??

_Em không sao...!!

Nhìn bộ quần áo lấm lem bụi đường của Trường, Hồng thở dài.

_Anh vừa đi thăm mộ mẹ anh về đúng không...??

Trường gật đầu. Thấy chỉ có mỗi mình Trường về, không thấy Quân và Diễm đâu. Hồng tò mò hỏi.

_Anh có gặp được Quân và Diễm không, lúc này họ đi tìm anh...??

_Anh gặp họ ngoài nghĩa trang rồi cùng họ về đây. Diễm bị mệt nên bác sĩ đang khám bệnh cho cô ấy...!!

Cố gắng ngồi dậy, Hồng muốn sang thăm Diễm. Trường đỡ Hồng, Hồng rung mình vì cảm giác đụng chạm giữa hai người, trải qua mấy ngày Hồng bị bệnh, Trường luôn ở bên quan tâm, chăm sóc, tình cảm của hai người đã dần nảy sinh.

Trường không thể vô tư lờ đi tình cảm đang lớn dần trong lòng mình đối với Hồng, Hồng cũng không chịu được cảm giác gần gũi giữa hai người, tuy họ ở bên nhau tám năm nhưng chưa bao giờ cùng nhau trải qua thời gian ở bên nhau lâu như thế này, tình cảm của cả hai bây giờ rất phức tạp.

Trường không còn phải phân vân, hay suy nghĩ gì nữa, vì Diễm là em gái của Trường, Trường phải chuyển tình cảm nam nữ sang tình cảm anh em ruột thịt. Đối với Hồng, Trường có thể yên tâm, có thể toàn tâm toàn ý bù đắp những mất mát, tổn thương mà Trường đã gây ra cho Hồng, cũng như đền bù lại tình cảm mà Hồng đã dành cho Trường.

Nắm chặt lấy tay Hồng, Trường nói.

_Chúng ta cùng đi...!!

Hồng kinh ngạc, Hồng nghe lòng mình đang reo lên một khúc ca vui, nghe con tim đang dâng đầy tình cảm yêu thương. Hồng nhẹ giọng đáp.

_Vâng...!!

Diễm bị suy nhược cơ thể, mệt mỏi nên bác sĩ tiêm thuốc, tiếp nước cho Diễm. Diễm chìm vào giấc ngủ say, Quân hối hận vì mình nên Diễm mới bị ra nông nỗi này, Quân tự hứa là Quân sẽ cố đối xử với Diễm tốt hơn nhưng xem ra không phải là dễ, nếu Diễm cứ mãi chống đối Quân thì dù Quân có cố cũng không làm được.

Cầm tay Diễm, Quân đau xót nói.

_Anh xin lỗi, anh không muốn làm tổn thương em nhưng mọi chuyện không diễn ra theo ý muốn của anh, sắp tới mọi chuyện còn phức tạp hơn thế này nhiều, anh đã đi đến bước này rồi, anh không thể dừng lại được dù anh có muốn hay không. Anh mong em hiểu, anh không thể mất em, cũng không thể từ bỏ em được, anh phải giữ em cho riêng mình...!!

Trường và Hồng bước vào. Quân bảo Trường.

_Nhờ cậu chăm sóc cô ấy, tôi có việc ở công ty cần lo nên không thể ở đây lâu...!!

Trường vốn không thích Quân, Trường biết Quân không hề đơn giản, tuy rằng Quân yêu Diễm, có thể bảo vệ được Diễm nhưng thực lòng, Trường không muốn Diễm lấy Quân, lại càng không muốn nhận Quân làm em rể.

Trường đuổi.

_Cậu đi đi, nếu có thể cậu đừng bao giờ đến đây hay tìm cách tiếp cận em gái tôi thì hơn...!!

Quân cười.

_Mọi chuyện chỉ mới bắt đầu mà cậu đã vội đuổi tôi đi rồi à, cậu đã hỏi cô ấy xem cô ấy có chấp nhận cậu là anh trai khi cậu đã làm quá nhiều chuyện có lỗi với cô ấy chưa...??

Mặt Trường trắng bệch. Trường rửa thăm Quân, căm ghét Quân, Trường không ngờ mình đang bị Quân điều khiển. Trường đang phân vân, đang bối rối. Hạnh phúc của em gái quan trọng hơn, hay sự thật của bản thân quan trọng hơn. Vô vai Trường, Quân nói tiếp.

_Trận chiến của chúng ta nên kết thúc ở đây đi, tôi không muốn làm kẻ thù của cậu, càng không muốn cậu phải vào tù, nhưng nếu cậu dám trêu tức tôi, cậu sẽ là người chịu thiệt. Tôi không có cô ấy không được, nên cậu đừng hòng mà chia rẽ được hai chúng tôi. Lẽ ra cậu nên cảm ơn tôi vì nếu không có tôi, cậu có thể nhận lại được em gái của cậu không, có được được ý định trả thù của cậu không, nếu không có tôi liệu cậu có dừng lại tội lỗi cậu đang gây ra cho Diễm không...??

Trường cay cú đáp.

_ Cậu tưởng vì cậu giúp tôi thì tôi sẽ quên những gì mà cậu gây ra cho tôi à, tôi nghĩ cậu giúp tôi cũng chỉ vì cậu thôi, cậu sợ tôi cướp mất cô ấy nên cậu mới làm thế....!!

Nghe hai người cãi qua cãi lại. Hồng bực mình gắt.

_ Hai người đi thăm bệnh nhân hay là muốn cãi nhau thế, nếu muốn cãi nhau phiền hai người ra ngoài kia, còn nếu không làm ơn trật tự để cho Diễm nghỉ ngơi....!!

Không nói thêm câu gì nữa, Quân ra về. Trường và Hồng ở lại chăm sóc Diễm. Trên đường đi, Quân gọi điện cho Bảo.

_ Chào cậu, mấy tên đánh mình đã khai hết chưa...??

_ Bọn chúng cứng đầu lắm nên không khai thác được gì nhiều....!!

Quân chán nản.

_ Vậy là không có gì mới à...??

_ Sao cậu có vẻ nôn nóng thế...??

_ Cậu cũng thừa biết mình muốn nhanh kết thúc vụ án này, ngày nào mình chưa đưa được ông ta vào tù mình chưa thể yên tâm....!!

_ Cậu lo cho cô vợ tương lai của cậu chứ gì...??

_ Biết rồi sao cậu còn hỏi, có gì cậu nói nhanh lên....!!

_ Bây giờ cậu đến chỗ mình được không...??

Quân lắc đầu.

_ Chiều nay mình bận việc rồi nên không đi được, nếu không phiền tối nay cậu đến gặp mình, tiện thể cậu mang theo những gì mà cậu thu thập được cho mình xem....!!

_ Được rồi, chiều tối mình sẽ gọi điện cho cậu....!!

_ Chào cậu....!!

Kết thúc cuộc gọi với Bảo, Quân gọi điện về công ty, cô thư kí nghe máy.

_ Chào sếp....!!

_ Cô gọi điện cho công ty Hải Thịnh, nói với họ là chiều nay tôi sẽ sang gặp họ....!!

_ Vâng thưa anh....!!

Quân dặn dò.

_ Nếu họ từ chối, cô nói tôi muốn thảo luận với họ về hợp đồng đã kí với công ty của ông Phong....!!

_ Vâng, em sẽ làm ngay....!!

Quân không về nhà, Quân lái xe đến bệnh viện thăm ông Tùng, sức khỏe của ông đang bình phục lại dần dần, chỉ mấy ngày nữa thôi là ông có thể xuất viện về nhà.

Gặp được Quân, ông Tùng vui mừng hỏi.

_ Cháu đã tiến hành đến đâu rồi...??

Kéo ghế ngồi xuống, Quân cười.

_ Chú cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, chú không cần phải lo gì cả....!!

_ Chú biết là cháu giỏi nhưng chú không yên tâm, có gì cháu cứ nói đi....!!

Quân kể sơ cho ông Tùng nghe mọi chuyện xảy ra trong mấy ngày vừa qua. Nghe xong, ông Tùng kinh ngạc kêu lên.

_ Những điều cháu nói là hoàn toàn đúng sự thật chứ...??

Quân gật đầu.

_Cháu không hề lừa chú, Trường đúng là con trai của ông Hải...!!

_Đúng là tạo hóa trêu ngươi. Ông Đăng là một người độc ác, tàn nhẫn, và lạnh lùng. Xem ra kế hoạch trả thù lần này, ông ta đã tính toán rất cẩn thận....!!

Quân cảm phần nói.

_Nếu không phải vì cháu yêu Diễm cháu đã để cho mọi chuyện diễn ra theo đúng kế hoạch của ông ta rồi, vì cháu cũng muốn trả thù cả hai...!!

_Bước tiếp theo cháu định làm gì...??

_Cháu muốn đưa ông Đăng vào tù, lần này ông ta sẽ phải ở cả đời ở trong sà lim...??

_Còn ông Hải và Trường thì sao...??

Quân cười.

_Hai người họ có phải vào tù hay không còn phụ thuộc vào thái độ của Diễm đối với cháu như thế nào, nếu cô ấy dám làm trái ý cháu, người thân của cô ấy sẽ phải chịu khổ...!!

Ông Tùng vừa lắc đầu, vừa cười.

_Chú thấy trong trò chơi này, cháu mới là kẻ chủ mưu, cháu không làm gì cả mà lại có thể điều khiển được mọi chuyện...!!

Muốn ông Tùng được nghỉ ngơi, đứng lên, Quân nói.

_Chú nghỉ ngơi đi, cháu phải về công ty đây...!!

_Cháu làm gì cũng phải giữ gìn sức khỏe, đừng cố quá...!!

_Cháu nhớ rồi, cảm ơn chú...!!

Bạn đang đọc truyện *Muốn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Quân đã dặn cô thư kí gọi điện cho công ty Hải Thịnh, Quân hẹn gặp họ ba giờ chiều nay. Quân muốn mọi chuyện kết thúc càng nhanh càng tốt, kéo dài càng lâu, Quân càng thêm mệt mỏi.

Về công ty, mở cửa văn phòng, Quân bắt đầu nghiên cứu lại bản hợp đồng. Quân say sưa làm việc đến gần ba giờ chiều, Quân bấm số điện thoại bàn, cô thư kí nghe máy.

_Chào sếp...!!

_Em chuẩn bị đi, lúc nữa em đi cùng anh đến công ty Hải Thịnh...!!

Cô ta sung sướng nói.

_Vâng...!!

Cả hai cùng nhau đến công ty Hải Thịnh, ông Hùng rất ngạc nhiên khi thư kí của Quân hẹn gặp ông ta ba giờ chiều nay để bàn về hợp đồng đã kí với công ty của ông Phong. Ngay lập tức ông ta vội gọi cho ông Phong, sau khi được ông Phong cho biết đã nhượng lại toàn bộ hợp đồng cho Quân, ông ta sững sờ, kinh ngạc, ông ta không hiểu một công ty chuyên sản xuất linh kiện và lắp ráp ô tô như công ty Quân thì cần gì đến hợp đồng mua bán gạch men như công ty Hải Thịnh.

Nhưng dù không muốn gặp ông ta cũng phải gặp, ông ta muốn biết Quân dờ trò gì, điều đáng trách là ông Phong làm giấy chuyển nhượng hợp đồng cho Quân lại không thông qua ông ta, cũng như không hỏi qua ý kiến của ông ta. Nếu Quân không thông báo thì có lẽ ông ta cũng không biết gì, bây giờ có trách móc nhau cũng vô ích, giấy trắng mực đen, có hối tiếc cũng không kịp.

Khi Quân đến, phía bên công ty Hải Thịnh đã có ba thành viên trong hội đồng ban quản trị ngồi chờ sẵn, phía công ty Quân chỉ có mình Quân và cô thư

kí.

Quân gật đầu chào và bắt tay từng người. Đưa bản hợp đồng ra trước mặt ban quản trị Quân nói.

__Theo những điều khoản ghi trong hợp đồng này bắt đầu từ ngày hôm nay, công ty Hải Thịnh phải giao hàng cho công ty Đức Tiến nhưng cho đến thời điểm hiện tại vẫn chưa thấy hàng của quý công ty. Xin hỏi phía công ty có vấn đề gì dẫn đến sự chậm trễ này không...??

Ông Hùng vội lên tiếng.

__Chúng tôi có gọi điện xin lỗi công ty Hoàng Phong, ông ấy cũng đã chấp nhận lời xin lỗi của công ty chúng tôi...!!

Quân lạnh lùng nói.

__Tôi xin lỗi phải nhắc cho ông nhớ, bây giờ tôi mới là đối tác làm ăn với ông không phải công ty Hoàng Phong, có chuyện gì ông phải thông báo cho tôi biết...!!

Số hàng hóa mà công ty Hải Thịnh có bây giờ phần thì cũ nát, phần bị phá hoại, do không tính toán được số lượng mình cần giao trong khoảng một thời gian ngắn, lại do quá tham lam nghĩ rằng có thể mua của công ty khác rồi đem chế biến lại để bán cho công ty Hoàng Phong nên công ty Hải Thịnh mới bị sập bẫy. Ông Đăng và Trường lại dờ dờ, một mặt Trường giúp ông Phong soạn ra một bản hợp đồng hoàn hảo với những điều khoản dễ làm người ta mờ mắt vì lợi, mặt khác ông Đăng bí mật cho người làm hồng các linh kiện gạch men của công ty.

Đến hết tháng này công ty Hải Thịnh phải giao toàn bộ số hàng hóa cho công ty Hoàng Phong nếu không công ty Hải Thịnh sẽ phải đền công ty Hoàng Phong một số tiền rất lớn, chưa hết công ty Hải Thịnh còn kí mua chung một lô đất để kinh doanh cho thuê với công ty Hoàng Phong, thật không may đó là một bản hợp đồng ma, dù lô đất đó là có thật nhưng khi đến tay của công ty Hải Thịnh giá của nó đã tăng lên gấp ba lần, lô đất đó đang nằm trong diện giải tỏa nên số tiền mà công ty Hải Thịnh mua có nguy cơ bị mất trắng.

Nợ cũ chưa trả được lại thêm nợ mới, một con người lời đời như ông Hải khi đứng trước lợi cũng bị mờ mắt, ông đã kí vào mấy hợp đồng mua bán đất mà không hay mình đang bị người ta lừa, hậu quả công ty của ông ta đang đứng trên bờ vực phá sản, tiền vốn trong ngân hàng đã bị rút cạn, nhân công bỏ việc, ban quản trị có tồn tại cũng vô ích.

Người giới thiệu và lừa ông Hải mua mấy miếng đất giải tỏa đó không ai khác chính là Quân, người tiếp theo làm công ty bị phá sản thực sự là Trường. Quân là người đẩy công ty Hải Thịnh đứng trước vực thẳm, còn Trường chính là người đá công ty xuống vực, dù ai làm công ty bị thiệt hại nặng hơn cũng đều độc ác như nhau cả.

Vụ trộm xảy ra đêm hôm nào là do ông Đăng thuê người làm, Ông ta muốn tìm giấy tờ liên quan đến mật mã trong ngân hàng, và các giấy tờ liên quan đến công ty, các bản hợp đồng có giá trị của ông Hải. Hôm đó anh ta thực sự đã lấy được thứ mình cần lấy nhưng bị Quân cho người cướp lại, thành ra ông Đăng không nắm được mã kết sắt trong ngân hàng của ông Hải là gì, còn Quân lại là người biết được điều đó. Số tiền mà Quân dùng để mua lại hợp đồng của ông Phong chính là số tiền của ông Hải. Làm ăn phi pháp khiến con người ta thêm hưng phấn, dù dùng đầu để hại người khác hay dùng vũ lực thì cũng đều không thể coi là hành vi của kẻ sĩ.

Trong công ty cổ phần của ông Hải là lớn nhất, chỉ cần ai đó nắm được nó trong tay là có thể ngồi lên chiếc ghế chủ tịch. Với số tiền đền bù lần này công ty Hải Thịnh phải tuyên bố phá sản, chưa hết công ty cũng không còn vốn để khôi phục lại nữa, coi như Quân đã nắm được tất cả.

Dù đúng luật hay là phi pháp, Quân cũng đang có giấy tờ nhà đất của ông Hải, tất cả những giấy tờ liên quan đến cổ phần, giấy tờ hợp pháp chứng nhận liên quan đến quyền sở hữu của ông Hải. Quân có quyền thay thế hay đại diện ông Hải quản lý công ty, quản lý tài sản của ông Hải.

Bây giờ ông đã trở thành một người ngơ ngẩn, sẽ không ai chứng thực được điều này, dù Diễm hay Trường cũng không thể làm được gì vì trên mỗi tờ giấy đều có chữ kí của ông Hải.

Quân có được những thứ này đều nhờ công của bà Hoa, chính bà là người đã âm thầm chuẩn bị hết những thứ này cho Quân, bà cũng là người theo dõi nhất cử nhất động của ông Hải. Một con cáo già như ông Hải cũng không thể ngờ được rằng, người nên đề phòng lại chính là người hàng ngày ở bên cạnh mình, bây giờ xem ra dù ông có biết cũng đã muộn rồi, một người hiểu luật như Quân, Quân biết làm gì để có thể sở hữu hợp pháp tất cả tài sản của ông Hải.

Quân đưa tất cả những giấy tờ đó cho ông Hùng và ba ông kia xem, Quân tuyên bố.

__Từ nay chức chủ tịch của ông Hải là do tôi thay thế, tôi hy vọng mọi người sẽ chấp nhận sự thật này...!!

Ông Hùng phẫn nộ nói.

__Cậu không có quyền, tại sao ông Hải chưa bao giờ nói cho chúng tôi biết ông muốn cậu thay thế ông ấy quản lý công ty...??

Quân bình thản trả lời.

__Giấy trắng mực đen, ông vẫn còn chưa tin tưởng tôi sao, có cần chúng ta đi công chứng lại không...??

Ba ông kia cũng kinh ngạc không kém gì ông Hùng, họ đều không thể tin được là ông Hải lại giao lại công ty cho Quân. Mặc dù mang tiếng là ăn cướp nhưng công ty thực sự thuộc về Quân, ông Hải cướp của bố mẹ Quân, nay Quân lấy lại những gì mà mình đã bị ông Hải cướp mất.

Dù họ không muốn tin, không muốn chấp nhận cũng không được, tất cả đều hợp pháp, đều chứng minh Quân là người thừa kế chính thức, là chủ tịch của công ty.

Ba ông kia không có lòng tham như ông Hùng, họ chỉ cần Quân đảm bảo quyền lợi của họ là được, ngoài ra họ không quan tâm đến lí do vì sao ông Hải nhượng lại quyền điều hành công ty cho Quân.

Sau nhiều bàn luận, tranh cãi cả ba ông kia đều đồng ý và chấp nhận Quân ngồi lên chiếc ghế chủ tịch, họ ra về. Chỉ còn mình ông Hùng là còn ngồi lại.

Quân lạnh lùng bảo ông ta.

_ Ông nên bán lại cổ phần của ông cho tôi...!!

Ông ta tức giận đáp.

_ Một thằng oắt con như cậu làm gì đủ tư cách ngồi lên chiếc ghế chủ tịch. Cậu cũng lấy tư cách gì mà cậu dám bắt tôi phải bán lại cổ phần của tôi cho cậu...??

Quân đe dọa.

_ Nếu ông không muốn đi tù hay muốn cổ đông của công ty biết, ông đã câu kết với người ngoài hại công ty, làm ăn phi pháp thì ông nên đồng ý bán cổ phần của ông cho tôi đi thì hơn...!!

Mặt ông ta trắng bệch, mồ hôi bắt đầu rịn ra, tuy sợ hãi nhưng ông ta vốn là một con cáo già, ông ta lấy lại tinh thần rất nhanh.

_ Cậu đừng hù dọa tôi, tôi không hiểu cậu đang nói gì...??

Quân cười, rất nhanh chóng trợ lí của ông ta đưa ra những giấy tờ làm ăn phi pháp của ông ta, chưa hết anh ta còn cẩn thận chụp ảnh, quay lại bằng ghi hình.

Xem từng bằng chứng tội phạm của mình, người ông ta không ngừng run rẩy, số phận của ông ta đang bị Quân điều khiển. Đến nước này, ông ta dù có muốn nói gì cũng nói không nổi nữa, lòng căm thù trong ông ta sục sôi. Ông ta căm phẫn hét trợ lí của mình.

_ Cậu dám đâm lén sau lưng tôi...??

Anh ta quát lại.

_ Ông có biết vì thằng con trai của ông mà chị gái tôi sống dở chết dở không, các người dám dùng tiền để che đậy những hành vi phạm tội của các người, tôi sẽ không tha cho ông và con trai của ông đâu, các người sẽ phải trả giá cho tội lỗi của mình...!!

Ông ta sợ hãi, hóa ra người thanh niên này là em trai của cô gái đã bị con trai của ông ta hại suýt chút nữa là mất mạng, sau khi làm cho cô gái có thai, con trai của ông ta đã bỏ trốn, cô gái vì phần uất nên đã đi phá thai, cái thai quá lớn, cô gái bị băng huyết. vì việc này mà cậu ta căm thù bố con ông ta cũng không có gì là sai.

Đưa một tờ giấy trước mặt ông ta, Quân ra lệnh.

_ Kí vào đi...!!

Đây là hợp đồng chuyển nhượng cổ phần đã được Quân cho người soạn thảo sẵn. Quân đe dọa.

_ Nếu ông không kí, ông không những vừa không có tiền, ông còn phải ngồi tù vì tội lỗi mà ông gây ra, ông nên suy nghĩ kĩ đi...!!

Nhìn một đồng bằng chứng ở trên bàn, ông ta biết từng kia cũng đủ cho ông ta đi tù ít nhất cũng mấy năm. Tù tội, sự khinh rẻ của mọi người khiến ông ta hoảng hốt, kinh sợ. Không còn cách nào khác, hít một hơi thật sâu, thở dài nãy nê, ông ta đóng dấu, kí tên của ông ta vào góc cuối của tờ giấy. Quân cũng đóng dấu, kí tên của mình vào góc bên phải, vậy là xong bản hợp đồng chuyển nhượng bán cổ phần.

Vì không thể để một con sâu, một kẻ tham lam và đầy thủ đoạn như ông ta trong công ty nên Quân mới tìm đủ mọi cách đưa ông ta ra khỏi công ty. Kí một tờ séc, Quân đưa cho ông ta, Ông ta cầm lấy rồi đi thẳng. Từ bây giờ mọi tài sản của ông Hải đều thuộc quyền sở hữu của Quân, chính bố con Trường đã giúp Quân hoàn thành nốt mục tiêu của mình.

Trên môi nở một nụ cười thỏa mãn, Quân bảo cô thư kí và anh chàng trợ lí.

_ Chúng ta đi ăn thôi...!!

Cả hai đồng thanh nói.

_ Vâng...!!

Cả ba rời khỏi công ty, trên đường đi, họ tạt vào một quán quen, họ vừa ăn cơm, vừa uống bia, vừa nói chuyện vui vẻ. Quân biết anh chàng trợ lý say mê cô thư kí của mình nên Quân cáo từ ra về sớm, Quân muốn họ có thời gian riêng tư ở bên nhau. Mọi việc đã giải quyết xong, không yên tâm để Diễm ở bệnh viện một mình. Quân lái xe đến bệnh viện.

Khi Quân đến nơi, Diễm vẫn còn ngủ say. Nhìn Diễm, Quân khẽ cười.

_Tuy anh hơi tham lam nhưng anh muốn sở hữu tất cả những thứ thuộc về em. Em dù có muốn ở bên anh hay không em cũng không thể chạy thoát được...!!

Trường đưa Hồng về phòng bệnh nên khi Quân đến, Trường không gặp được Quân, chờ Hồng lên giường đi ngủ, Trường mới trở lại thăm Diễm, bây giờ tình cảm giữa Hồng và Trường không còn được tự nhiên như trước, cả hai cảm thấy ngại ngùng khi ở cạnh bên nhau.

Buổi chiều Trường đã kể lại toàn bộ sự việc cho Hồng nghe, Hồng vừa nghe vừa khóc. Hồng đã khuyên Trường chấp nhận làm phẫu thuật vì bây giờ Trường không còn lí do gì để không làm thế, sau nhiều tranh cãi không còn cách nào khác, Trường đã đồng ý.

Cho đến tận bây giờ Trường vẫn không sao chấp nhận được sự thật ông Đăng không phải là cha đẻ của mình, sự thật ông đang dùng mình để trả thù ông Hải. Càng nghĩ Trường càng muốn phát điên, càng muốn đi gặp ông ta để chất vấn nhưng Quân nói đúng, nếu Trường làm thế Trường sẽ đẩy những người thân xung quanh Trường vào nguy hiểm. Vì lo sợ điều đó nên Trường phải cố nén lòng mình lại.

Do đã ngủ gần cả buổi chiều nên cuối cùng Diễm cũng tỉnh ngủ, trong ánh sáng lờ mờ của căn phòng, thấy Quân đang ngồi dựa vào tường, mắt không ngừng nhìn mình, Diễm vừa thẹn, vừa tức, vừa hận, mặc dù biết Quân yêu mình thật lòng nhưng hành động ép buộc của Quân khiến Diễm không thể chấp nhận nổi, tình yêu gượng ép như thế làm gì có hạnh phúc.

Thấy Diễm đã tỉnh ngủ, Quân cười hỏi.

_Em không sao chứ...??

Cố gắng rụt tay lại, Diễm mệt mỏi ngồi dậy, Quân vội đỡ lấy Diễm. Không muốn ở chung một căn phòng với Quân, nên Diễm muốn nhanh chóng thoát ra khỏi đây.

Bình thường còn khỏe mạnh, Diễm đã không thoát được Quân, nói gì đến bây giờ. Diễm hét nhỏ.

_Anh làm ơn tránh xa tôi ra, anh có thể dừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi được không...??

Quân nhún mày.

_Em lúc nào cũng muốn anh tránh xa em, nhưng thật đáng tiếc đây là điều anh không bao giờ muốn làm...!!

Diễm bực tức hỏi.

_Tôi phải làm gì anh mới chịu buông tha cho tôi...??

Quân lắc đầu đáp.

_Em không làm gì được vì anh sẽ không bao giờ từ bỏ em...!!

Càng nghe Quân nói, Diễm càng bực.

_Nói như thế trừ phi tôi chết anh mới buông tha cho tôi đúng không...??

Quân cười.

_Em đừng khiến anh sợ hãi được không, ở bên cạnh anh có gì không tốt, anh yêu em, muốn chăm sóc, bảo vệ em, em thấy như thế có gì quá đáng à...??

_Tôi hiểu tình cảm của anh dành cho tôi nhưng anh cũng phải hiểu cho tôi một chút, tôi không yêu anh làm sao tôi ở bên cạnh anh cả đời được...!!

_Chính vì em không muốn ở bên cạnh anh cả đời, không thích anh làm chồng chính thức của em, vậy thì em nên chấp nhận làm vợ hờ của anh đi...!!

Diễm phẫn uất quát.

_Anh có biết anh đang sỉ nhục tôi không, anh lấy quyền gì mà ép tôi làm những chuyện trái với lẽ thường như thế...??

Nâng cằm Diễm lên, Quân nói từng từ một.

_Quyền quyết định từ lâu đã không còn là của em nữa, anh đã cho em rất nhiều cơ hội nhưng em không biết nắm lấy, em cũng đừng trách anh tại sao lại đối xử tệ bạc với em...!!

Chương 114

Vừa lúc đó Trường đến, thấy Quân đang nói chuyện với Diễm. Trường cau mày.

_Cậu đến đây làm gì, tôi đã nói là cậu không nên đến đây rồi, sao cậu còn có...??

Quân đáp.

_Tôi đến thăm vợ chưa cưới của tôi thì có gì sai, cậu nên trách tôi khi tôi không đến đây thăm cô ấy mới đúng...??

Trường hắng giọng.

_Tôi thấy cậu không đến đây thăm Diễm tôi còn mừng hơn. Tôi không thể chấp nhận một thằng em rể như cậu...!!

Quân ngheh chiến.

_Hình như chuyện này chúng ta đã từng nói với nhau, tôi cũng từng tuyên bố cho cậu nghe quyết định của tôi rồi, cậu nhắc lại những điều này với tôi làm gì...??

Trường điên tiết.

_Xem ra cậu nhất định không chịu rút lui...!!

Quân cười.

_Không những tôi không rút lui mà sắp tới tôi và cô ấy còn dự định lấy nhau, thế nào một người anh như cậu sẽ chúc phúc cho hai chúng tôi chứ...??

Trường hỏi Diễm.

_Em nói cho anh biết, em đồng ý lấy một kẻ không ra gì này sao...??

Quân kêu lên.

_Cậu đang nói gì thế, tôi tốt bụng như thế này sao cậu dám nói tôi là một kẻ không ra gì...??

Trường quát.

_Cậu im miệng dùm đi, tôi đang nói chuyện với em gái tôi...!!

Trường giục Diễm.

_Có gì sao em không nói đi...!!

Diễm chán nản trả lời.

_Hai người đừng có hơi một tí là cãi nhau được không, em từng nói rồi trong hai anh, em không chọn ai cả, bây giờ dù anh Trường là anh trai của em cũng thế thôi, em không thể lấy anh, mong anh hiểu cho em....!!

Trường vui sướng nói.

_Cậu thấy chưa, Diễm không muốn lấy cậu, biết điều cậu nên buông tha cho nó, đừng để tôi phải nổi nóng đánh cậu...!!

Câu trả lời thẳng thừng của Diễm khiến Quân thêm phần tức giận, xem ra đúng là hai người này vẫn còn chưa hiểu Quân là một con người như thế nào, tuy rằng họ đáng thương, họ phải chịu nhiều đau khổ nhưng so với Quân nỗi đau đó có là gì.

Không nói gì, cầm lấy tay Diễm, Quân lôi Diễm ngồi dậy, hành động thô bạo của Quân khiến Trường cau.

_Cậu đang làm gì em gái tôi thế, cậu có biết nó đang bị ốm không, cậu đối xử với người ốm như thế coi sao được...??

Gỡ tay Quân ra, Trường giữ chặt lấy Diễm.

_Tôi cảm cậu đừng có đụng vào người em gái tôi, nó nói nó không thích cậu, cậu cũng phải hiểu mà rút lui đi chứ...??

Quân nhếch mép.

_Lẽ ra điều này cậu phải nói cách đây mấy hôm trước, bây giờ cậu mới nói e rằng đã muộn mất rồi...!!

Diễm sợ hãi kêu lên.

_Anh thôi đi, tôi không muốn nghe....!!

Trường nghi ngờ giữa hai người thật sự đã xảy ra chuyện, dù là chuyện gì Trường cũng muốn biết, bây giờ Trường là anh trai của Diễm, Trường phải có trách nhiệm bảo vệ Diễm, phải có trách nhiệm chọn cho Diễm một chàng trai tốt để yêu, để trao thân gửi phận. Trường biết là mình hơi độc đoán khi xen vào đời tư của Diễm nhưng không hiểu tại sao Trường không thể chấp nhận Quân dù với bất cứ lý do gì, phải chăng Trường đã linh cảm được con người thật của Quân không hề đơn giản như lớp vỏ bề ngoài.

Nắm lấy tay Trường, Diễm giục.

_Anh có thể đưa em về nhà được không...??

Do bây giờ sức khỏe của Diễm còn yếu nên Trường và Quân vẫn không dám nói sự thật cho Diễm biết. Diễm vui sướng khi biết Trường là anh trai của mình nhưng nếu Diễm biết được tất cả sự thật, thế giới xung quanh Diễm sẽ bị sụp đổ hoàn toàn.

Lúc đó Diễm sẽ không biết phải đối diện với Trường như thế nào, Diễm nên cấm hận Trường, nên trả thù Trường hay là nên tha thứ cho Trường. Cuộc sống khổ sở của Diễm mới chỉ bắt đầu, nếu Quân thực sự ép Diễm ở bên cạnh Quân với tư cách là một cô vợ hờ, Diễm còn khổ hơn nữa.

Vì muốn để cho hai anh em có thời gian bên nhau nên Quân không có phản ứng gì, Diễm mừng vì Quân không còn cố ép Diễm phải đi theo Quân nữa. Diễm yên tâm cùng Trường ra về. Trên đường đi, Trường tò mò hỏi.

_Giữa em và Quân đã xảy ra chuyện gì, em có thể nói cho anh biết được không...??

Diễm làm sao dám nói cho Trường biết Quân và Diễm đã ngủ với nhau, chưa hết Quân còn luôn ép Diễm phải làm theo ý Quân. Mọi quan hệ giữa hai người đã xấu sẵn rồi, Diễm không muốn họ đánh nhau vì Diễm. Diễm nói lảng sang chuyện khác.

_Anh có thể kể chuyện gia đình anh cho em nghe được không...?? Bây giờ chúng ta đã là người một nhà rồi, em muốn biết tất cả mọi thứ về anh...!!!

Trường thờ dãi.

_Chắc em cũng biết bố mẹ anh mất sớm, anh là một đứa trẻ mồ côi, anh được nhận nuôi khi anh mười ba tuổi...!!

Diễm gật đầu.

_Những chi tiết này chị Hồng đã nói cho em biết rồi, em đã đi thăm mộ của mẹ anh, còn mộ của bố anh đâu...??

Trường giật thót, trái tim đau nhói, Trường không muốn Diễm biết được sự thật nhưng Trường có thể dấu Diễm được bao lâu, nếu bây giờ Trường nói ra, rồi quý gối xin Diễm tha thứ may ra mọi chuyện còn có thể cứu vớt được một chút gì đó nếu để mai sau Diễm tự mình biết được, Diễm sẽ không bao giờ tha thứ cho Trường.

Trường nhăn nhó khổ sở, vừa đau, vừa hận Trường không biết phải mở lời như thế nào cho Diễm hiểu. Thấy Trường im lặng mãi không nói gì, Diễm lo lắng hỏi.

_Anh bị làm sao thế, có phải căn bệnh của anh lại tái phát...??

_Anh không sao...!!

_Nếu không sao, anh làm ơn nói nhanh lên đi, ngày mai em sẽ dẫn bố đi cùng, em muốn được cùng ông thấp nén nhang cho mẹ anh và cho bố anh, chúng ta cần nhận lại nhau, cần coi nhau như người thân, nếu có thể anh và em nên sửa sang lại mộ phần cho mẹ anh và cho bố anh. Anh thấy thế nào...??

Mất Trường đỏ hoe, Trường xúc động, nếu có một ngày Trường phát hiện bố mình còn có thêm một người con gái nữa, chắc Trường cũng không thể dễ dàng chấp nhận như Diễm vì dù Trường có muốn hay không, Trường cũng không thể tha thứ cho cha mình, Trường sẽ hận ông vì ông dám phản bội lại mẹ Trường, xem ra Diễm đúng là rất cao thượng, rất trân trọng người thân.

Trường cũng là một con người coi trọng tình thân, Trường vì mẹ mình, vì ông Đăng nên mới phải sống khổ sống sở suốt mười bốn năm qua, nếu không phải vì họ Trường đã không tìm đủ mọi cách để trả thù ông Hải.

Hai anh em có một điểm chung đó là quá trọng tình cảm nên dễ bị người khác lợi dụng, Trường bị ông Đăng lợi dụng trở thành công cụ trả thù của ông ta, còn Diễm bị Quân lợi dụng tình thân để ép Diễm phải ở bên cạnh Quân, cả gia đình Diễm đều nằm trong vòng kiểm soát của Quân, chỉ cần Quân muốn

gia đình Diễm sẽ không có ai sống được yên, Quân từng nói nếu Diễm nghe lời Quân, bố và anh trai của Diễm sẽ được sống bình yên, còn nếu không hai anh tú đang chờ họ.

Trường khịt mũi.

_Chuyện này có thể nói sau được không em, bây giờ anh đang rối, anh không biết nên làm gì vào lúc này...!!

_Em hiểu nhưng có một chuyện anh phải đồng ý với em...??

_Chuyện gì...??

_Còn chuyện gì nữa, anh phải đồng ý làm phẫu thuật, bây giờ em là em gái của anh, không có lí do gì cho anh từ chối em...!!

Trường ngập ngừng.

_Anh biết nhưng em ốm yếu như thế kia, cho anh quả thận của em, làm sao em có thể sống khỏe mạnh được...??

Diễm trấn an Trường.

_Anh đừng suy nghĩ nhiều, anh biết không khi biết anh là anh trai của em, em đã rất vui sướng, từ khi em về nước có quá nhiều chuyện xảy ra với em, bây giờ bố đã không còn biết gì nữa, em sợ cảm giác phải trở thành trụ cột của gia đình, sợ cảm giác cô độc, sợ phải một mình đối trọi với cuộc đời này nhưng bây giờ em có thể yên tâm vì em đã có anh cùng em vượt qua mọi chuyện, tuy là em hơi có tính dựa dẫm nhưng em vẫn mong có ai đó ở bên cạnh em...!!

Trường nghe lòng mình mênh mang buồn, cô em gái của Trường ngây thơ và trong sáng quá, cho đến tận bây giờ Diễm vẫn coi tất cả mọi chuyện xảy ra cho gia đình Diễm là do không may, do ông Trời muốn thế nhưng Diễm có biết đâu người anh trai mà Diễm đang kính trọng, đang yêu mến chính là người gây ra tất cả mọi bi kịch.

Về đến nhà, bà Hoa mở cổng cho Trường và Diễm, Diễm muốn Trường nhận ông Hải là cha, tuy bây giờ ông không còn nhận ra ai được nữa nhưng ông còn sống, nên vẫn còn hy vọng một ngày nào đó, ông có thể được chữa khỏi.

Trường gật đầu chào bà Hoa, bà gật đầu chào lại, do đã được Quân thông báo mọi chuyện nên bà hiểu bây giờ Trường là anh trai của Diễm, hai anh em họ tuy có nhiều điểm khác nhau nhưng về tính cách thì không khác nhau mấy. Bà thấy một người cha tham lam và tính toán như ông Hải có được hai người con trọng tình cảm như Diễm và Trường thật may mắn.

Ông Hải đang ngồi trong phòng khách, nhìn thấy Diễm ông cười thật tươi, còn đối với Trường, ông co rúm lại vì sợ. Diễm thương xót cho tình cảm cha con giữa Trường và bố mình, cầm tay ông, Diễm nhỏ nhẹ.

_Anh Trường là con trai của bố, bố đừng sợ, anh ấy không làm gì bố đâu...!!

Ông Hải ngơ ngác nghe Diễm nói, mặc dù trở thành người ngơ ngẩn nhưng tình cảm của ông, trí nhớ của ông không phải là đã mất hết, ông Hải cười.

Diễm nắm tay Trường, lôi gần lại ông Hải, Diễm giục.

_Anh gọi bố đi...!!

Trường nghẹn đắng, mười bốn năm sống trong cảm hận ông Hải, nay đột nhiên ông Hải trở thành cha đẻ của mình, Trường đã quen thù hận ông, quen gọi ông Đăng là cha, làm sao Trường có thể dễ dàng thốt nên lời gọi ông Hải là cha được.

Đôi mắt Trường đỏ hoe, môi run run, cơ thể Trường xù xuống, Trường muốn nắm chặt cổ áo của ông, muốn hỏi ông tại sao ông lại không biết Trường có mặt trên đời này, muốn hỏi ông có phải ông biết Trường là con của ông nhưng cố tình lờ đi không, ông Hải vẫn còn sợ Trường nên ông vội đứng núp sau lưng Diễm.

Diễm khóc nức nở, tình cảnh này thật oái oăm, hai người từ kẻ thù nay lại hóa thành cha con, nhưng như thế cũng hay, Diễm muốn có thêm một người anh trai, muốn có thêm một người thân trong gia đình.

Biết là cần thời gian cho hai người làm quen với vai trò cha con. Gượng cười, Diễm giục Trường.

_Anh đi tắm rửa đi, rồi xuống ăn cơm cùng gia đình...!!

Hai từ gia đình của Diễm làm lòng Trường ảm đạm, tuy đây không phải là gia đình mà Trường mong muốn, nhất là phải chấp nhận một người cha như ông Hải nhưng có một cô em gái dễ thương, tốt bụng như Diễm cũng là một điều hạnh phúc, dù Trường có muốn chấp nhận sự thật này hay không thì dòng máu đang chảy trong người Trường, một nửa cũng là của ông Hải, Trường phải chấp nhận mình là một người con rơi của ông, chấp nhận một người cha mình căm thù trong mười bốn năm qua.

Lấy một bộ quần áo của ông Hải, Diễm đẩy Trường vào phòng tắm.

_Nhanh lên nhé anh trai, em sẽ nấu những món mà anh thích...!!

Diễm động viên Trường, Diễm cũng chưa thể quen ngay được cảm giác mình đang có một người anh trai nhưng nghĩ từ ngày mai trở đi, Diễm sẽ được Trường bảo vệ, che chở, được ôm lấy Trường mà khóc nếu có xảy ra chuyện gì, lòng Diễm ấm lại, tình anh em trong Diễm bùng lên. Diễm cảm ơn Thượng Đế vì đã ban cho Diễm một người anh trai như Trường.

Sau khi Trường tắm xong, Diễm và bà Hoa cũng đã nấu xong, Diễm nhờ bà Hoa dọn tất cả ra bàn, còn Diễm lên lầu tắm rửa, thay quần áo.

Nghe tiếng chuông điện thoại, Diễm giật mình lo sợ, tưởng là Quân gọi nhưng không phải, người gọi lần này là Hồng. Diễm thờ phào nhẹ nhõm, từ khi xảy ra chuyện đó, Diễm rất sợ Quân, chỉ cần nghe đến tên Quân thôi Diễm cũng đã rùng hết cả mình.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115

Diễm lo lắng hỏi Hồng.

_Chị sao rồi, có cần em và anh Trường đến thăm chị không...??

Hồng cười.

_Em đừng hoảng thế, hai anh em vừa từ bệnh viện về, nên ở nhà nghỉ ngơi đi...!!

_Nhưng để một mình chị ở bệnh viện, em sợ chị có bị làm sao lấy ai lo cho chị...!!

Hồng giả vờ kêu lên.

_Con nhóc kia, ý em muốn chị bị gì thật hả...??

Diễm vội đỡ lời.

_Em chỉ lo cho chị thôi, em không có ý mong chị bị bệnh, nếu chị xảy ra chuyện gì anh trai em làm sao mà sống được...!!

Hồng đỏ bừng mặt.

_Em đừng có leo mép nữa, hai anh em đang làm gì thế...??

_Bọn em chuẩn bị ăn cơm, chị yên tâm sau khi ăn xong, em sẽ bảo anh Trường mang cháo hầm thịt gà cho chị...!!!

Hồng cười khúc khích.

_Em có bị làm sao không, chị đã ăn cơm tối rồi, bây giờ chị vẫn còn no, chị làm gì còn chỗ chứa nữa...!!

Diễm than thở.

_Chị phải cố ăn cho mau lành bệnh, nếu không anh trai em không tập trung làm được việc gì...!!

Hồng biết cho đến thời điểm này Diễm vẫn chưa biết được gì, nếu sau khi biết được sự thật không hiểu Diễm còn có thể gắng gượng được nữa không. Hồng tự an ủi, thôi thì bình yên được ngày nào hay ngày ấy, cuộc sống của Diễm đã có quá nhiều khổ đau rồi, ngay cả Trường cũng thế hãy cho họ thời gian sống vui vẻ bên người thân, biết rằng sớm muộn gì sự thật cũng sẽ bị vạch trần, ông Đăng sẽ không để yên cho gia đình Diễm. Nhưng bao giờ chuyện đó xảy ra hăng hay, còn bây giờ hãy để cho họ tận hưởng không khí gia đình sau bao nhiêu năm xa cách, sau khi xảy ra quá nhiều chuyện, họ khó khăn lắm mới nhận được ra nhau.

Từ lần cùng Diễm đi tìm Trường, Hồng đã coi Diễm như một người em gái nay Trường là anh trai của Diễm, tình cảm của hai người càng thêm khăng khít, gần gũi.

Hồng động viên Diễm.

_Em cũng cố mà ăn vào, dạo này trông em xanh xao và mệt mỏi quá, nếu em mà ngã xuống đây lấy ai chăm sóc cho bố em và anh Trường, em cũng biết bố em không thể tự chăm sóc được bản thân, anh Trường bị suy gan giai đoạn cuối, anh ấy cần em, em có hiểu chị đang nói gì không...??

_Dạ, em biết...!!

_Cố gắng lên em nhé...!!

_Vâng...!!

_Chúc em ngủ ngon...!!

_Chúc chị ngủ ngon...!!

Cúp máy, Diễm thờ dài, đúng là Diễm còn quá nhiều trách nhiệm, ông Hải đang cần Diễm chăm sóc, nếu muốn cho Trường quả thận của mình, Diễm phải có sức khỏe, nếu không Diễm không thể làm được điều đó.

Suy nghĩ kĩ, Diễm nhanh chóng tắm gội, thay quần áo rồi xuống ăn cơm cùng cả nhà. Diễm vốn không phân biệt ai là chủ ai là tớ, ai Diễm cũng đối xử thân ái nên bữa ăn nào Diễm cũng ăn cùng mọi người, buổi tối hôm nay lần đầu tiên trong đời Diễm cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy có niềm vui trọn vẹn sau mười tám năm, Diễm cũng sắp bước sang tuổi mười chín rồi.

Trường cũng có cảm giác giống như Diễm, tuy rằng được cha mẹ nuôi thương yêu nhưng vẫn không thể bằng được cảm giác ở bên người thân ruột thịt của mình.

Diễm gấp thức ăn cho ông Hải, cho Trường, Diễm cố gọi chuyện để bữa ăn diễm ra trong không khí ấm cúng, vui vẻ. Kết thúc bữa ăn, Diễm phụ bà Hoa rửa bát, còn ông Hải và Trường được Diễm bung hai tách cà phê, cả hai đang ngồi ngoài phòng khách.

Dù biết nói gì ông Hải cũng không hiểu nhưng Trường vẫn phải nói.

_Chắc là ông ngạc nhiên lắm vì tôi chính là con đẻ của ông. Dù có hình dung, tưởng tượng hàng trăm, hàng nghìn lần, tôi cũng không bao giờ nghĩ ông là cha của tôi...!!

_Ông có biết tôi căm hận ông đến mức độ nào không, tôi từng muốn ông chết đi, muốn ông quỳ xuống mộ mẹ tôi xin tạ tội với bà nhưng bây giờ tôi không còn có ý giết ông nữa, tôi vẫn sẽ hận ông, căm ghét ông vì một người cha vô trách nhiệm như ông mà mẹ tôi phải chết, tôi phải sống khổ sở trong mười bốn năm, tôi sẽ căm hận ông suốt kiếp, dù ông là cha tôi, tôi cũng không bao giờ gọi một người như ông là cha, chúng ta sẽ vẫn sống như trước, vẫn coi nhau như hai kẻ xa lạ. Tôi hy vọng là ông hiểu những gì mà tôi đang nói...!!

Không biết ông Hải có hiểu không nhưng đôi mắt ông đang đỏ, lòng ông đang đau, có lẽ ông cũng đã hiểu được một phần nào, ông biết rằng người thanh niên đang ngồi nói chuyện với ông kia là con của ông, cậu ta căm ghét ông, không muốn nhận ông là cha, vì ông là một người cha vô trách nhiệm, một người cha tồi tệ.

Ông muốn giải thích, muốn nói cho Trường hiểu, muốn cầu xin sự tha thứ của Trường nhưng ông không biết nên nói gì, nên bắt đầu từ đâu, nếu còn tỉnh táo cũng chưa chắc ông chấp nhận một người con trai như Trường.

Rửa bát xong, Diễm bước ra phòng khách, biết căn nhà này không thuộc về mình nữa nên Diễm bảo Trường.

_Ngày mai em sẽ dọn đi...!!

Trường kinh ngạc hỏi.

_Tại sao...!!

Diễm thờ dài đáp.

_Căn nhà này là do bố của chúng ta lấy của người khác, bây giờ người ta lấy lại thì bố con em phải dọn đi thôi...!!

Trường càng nghe càng cảm thấy lòng bùng nổ tai nhưng Trường không kinh ngạc chút nào vì Trường hiểu ông Hải, một con người tham lam như ông thì chuyện ông đi cướp của người khác cũng đâu có gì là lạ, chẳng phải gia đình Trường vì ông Hải nên mới bị tán gia bại sản đó sao.

Trường đề nghị.

_Căn nhà anh đang ở tuy không được rộng rãi lắm nhưng cũng đủ chỗ cho mọi người, hay là em dọn đến nhà anh sống đi...!!

Diễm lắc đầu.

_Em không muốn làm phiền anh, em sẽ dọn đến nhà chú Hùng sống tạm vài hôm, sau đó em sẽ đưa bố sang Mỹ...!!

Trường buồn rầu hỏi.

_Em định đi thật à, chúng ta vừa mới nhận nhau sao em lại bỏ đi sớm như thế...??

Diễm mệt mỏi đáp.

_Anh có biết lí do vì sao em còn chần chừ chưa muốn đi không là vì em lo cho anh, em muốn chờ anh phẫu thuật xong em mới đi, nếu anh thương em,

anh đồng ý đi anh nhé, ngày mai hai anh em mình sẽ đến bệnh viện làm xét nghiệm, em và anh là hai anh em sẽ không có vấn đề gì đâu...!!!

Trường lắc đầu.

_Nhưng anh không muốn lấy một quả thận của em, em đã ốm yếu như thế này nếu còn cho anh một quả thận của em nữa làm sao em đủ sức khỏe để sống tiếp...!!

Diễm khóc nức nở.

_Vậy anh muốn thế nào, anh muốn chết có đúng không, sao anh tàn nhẫn thế, em vừa mới được sống trong cảm giác có anh trai ruột, anh nỡ bỏ rơi một mình em sao...??

Lòng Trường tan nát, trước kia Trường còn có lí do để từ chối tấm lòng của Diễm nhưng bây giờ hai người là anh em, Trường cần phải sống để bù đắp cho Diễm, cần phải sống để bù đắp cho Hồng, trách nhiệm trên vai Trường còn rất nhiều, Trường không thể chết bây giờ được, Trường còn phải đưa ông Đăng ra trước pháp luật vì hành vi giết vợ con của ông, Trường không thể để một người nguy hiểm như ông Đăng sống ngoài vòng pháp luật.

Trường còn quá nhiều việc cần phải làm, đúng là Trường không thể chết bây giờ. Diễm nói thêm

_Nghe lời em đi, anh còn phải lo cho chị Hồng nữa, đừng để chị buồn khổ vì anh, anh không thấy chị ấy yêu anh nhiều như thế nào hay sao, anh không thể tàn nhẫn bỏ ra đi như không có chuyện gì trong khi còn nhiều người đang trông mong vào anh...!!

Trường đau khổ nói.

_Anh biết nhưng anh không muốn cướp đi cuộc sống hoàn thiện của em...!!

Dựa đầu vào vai Trường, Diễm trách móc.

_Anh đừng có ngốc, mất một quả thận em đâu có chết nhưng nếu mất anh em mới không sống được, em từng nói trong lòng em anh là người quan trọng thứ hai, là người em không bao giờ muốn mất. Anh có thể vì em, vì bố, vì mẹ anh, vì chị Hồng, anh đồng ý làm phẫu thuật được không anh...??

Trường im lặng không nói gì, đôi mắt Trường nhìn ông Hải không rời, mặc dù không chấp nhận ông làm cha nhưng Trường không thể không chấp nhận Diễm làm em gái, vì không có người em gái nào tốt và đáng yêu hơn Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116

Trên đường lái xe về nhà, Loan gọi điện cho Quân.

_Chào anh...!!

_Chào em, em gọi cho anh có chuyện gì không...??

Loan ngập ngừng.

_Em có thể mời anh ăn một bữa cơm được chứ...??

Quân cười.

_Từ bao giờ em khách sáo với anh như thế. Em định hẹn gặp anh ở đâu...??

Loan vui mừng.

_Vậy là anh đồng ý đi ăn cùng em...??

_Chỉ là một bữa cơm tối giữa hai người bạn với nhau có gì mà anh không làm được, ngược lại anh mới là người nên cảm ơn em vì em đã mời anh ăn cơm...!!

Loan buồn rầu, lần nào nói chuyện, Quân cũng nhắc cho Loan nhớ mối quan hệ thật sự giữa hai người chỉ đơn giản là bạn bè, ngoài ra họ không còn có quan hệ nào khác. Mặc dù trong lòng không được vui nhưng Loan vẫn gắng gượng nói.

_Hẹn gặp anh ở nhà Hàng Thủy Tạ lúc tám giờ, hy vọng anh không bận gì...??

_Anh đã hoàn thành xong công việc rồi, giờ đó anh có thể tới. Anh có phải đón em không...??

_Không cần đâu, em có thể tự đi xe đến đó...!!

_Nếu thế hẹn gặp em ở nhà hàng Thủy Tạ lúc tám giờ...!!

_Vâng, chào anh...!!

_Chào em...!!

Quân nhanh chóng lái xe về nhà, gặp bố mẹ đang ngồi nói chuyện ngoài phòng khách, Quân mỉm cười chào cả hai.

_Bố mẹ đã ăn cơm chưa...??

Ông Trương trả lời.

_Bố mẹ đang chờ con về để ăn cơm cùng...!!

_Con xin lỗi nhưng hôm nay con có hẹn ăn cơm với bạn nên con phải đi luôn bây giờ...!!

Bà Phương không vui.

_Có phải con hẹn ăn cơm với con bé Diễm...??

Quân lắc đầu.

_Mẹ đoán sai rồi, con có hẹn ăn cơm với Loan...!!

Nghe nhắc đến Loan, tưởng chừng con trai đã thay đổi ý định, bà Phương vội hỏi.

_Con đã quyết định từ bỏ con bé Diễm rồi à...??

Quân nói luôn.

_Con và Loan chỉ là bạn, bạn bè hẹn nhau đi ăn cơm, uống nước có gì là lạ, còn tình yêu con dành cho Diễm sẽ không bao giờ thay đổi, con hy vọng mẹ đừng bao giờ nhắc lại chuyện này nữa...!!

Bà Phương định lên tiếng phản đối, ông Trương nói.

_Hình như bà không rút ra được bài học gì cho mình thì phải, nếu bà muốn sống cô độc cả đời thì bà cứ lên tiếng phản đối đi...!!

Quân thông báo một tin quan trọng cho hai ông bà biết.

_Diễm và Trường là hai anh em ruột, con xin mẹ từ lần sau đừng nói cô ấy là một cô gái không ra gì nữa, cô ấy không có tội tình gì cả...!!

Cả hai ông bà cùng đồng thanh hô lên.

_Con bảo sao, làm gì có chuyện vô lí như thế được...??

Bà Phương không còn tin vào tai mình nữa.

_Nếu con muốn dùng cách này để mẹ chấp nhận con bé đó làm con dâu thì con dùng sai cách rồi...!!

Quân cười.

_Con không nói dối mẹ làm gì, hôm nay đã có kết quả xét nghiệm ADN, chứng minh Trường là con của ông Hải, mẹ nói đi tờ giấy đó làm sao là giả được...!!

Ông Trương lắc đầu.

_Đúng là số phận trêu đùa con người, đầu tiên tưởng hai anh đứa trẻ đó yêu nhau, bây giờ hóa ra chúng là anh em ruột. Trên đời này không còn chuyện gì bi hài hơn thế...!!

Bà Phương cũng không thể ngờ được chuyện này. Bà ngồi im như tượng, bà ghét cả hai anh em Diễm, cách nói chuyện láo xược của Trường khiến bà điên tiết, dù Trường là anh trai hay là người yêu của Diễm, cả hai vai trò đó bà đều không thể chấp nhận, bà không thích anh em Diễm, bà ghét gia đình họ Phan.

Quân biết bà Phương không dễ dàng gì chấp nhận Diễm làm con dâu nhưng lòng Quân đã quyết ngoài Diễm ra Quân sẽ không lấy ai khác, nên dù bà Phương có tìm cách ngăn cản cũng vô ích.

Quân đi lên lầu, tắm rửa, thay quần áo xong, Quân chuẩn bị rời khỏi nhà. Ông bà Phương vẫn ngồi dưới phòng khách. Quân chào.

_Thưa bố mẹ, con đi...!!

Ông Trương cười nói.

_Chúc con vui về...!!

_Cảm ơn bố...!!

Bà Phương hài lòng vì Quân đã chịu đi ăn cơm cùng Loan, bà hy vọng mối quan hệ giữa Quân và Loan sẽ biến chuyển lên từng ngày.

Đúng tám giờ Quân đến nhà hàng Thủy Tạ, Loan mời Quân đến đây là có chủ ý vì hôm nay bạn Loan tổ chức sinh nhật, Loan muốn cho chúng bạn biết Loan cũng có người yêu, mặc dù Loan có không ít người theo đuổi nhưng Loan vẫn chưa thật sự thích một ai.

Nhìn bảng đề tên sinh nhật của một cô gái, Quân cười.

_Xem ra cô ấy định dùng mình đóng giả làm bạn trai của cô ấy, cách này mà cô ấy cũng nghĩ ra được...!!

Mặc dù trong lòng không được vui nhưng Quân vẫn đứng chờ Loan trước cổng. Loan đã đến được một lúc rồi, Loan luôn sợ Quân sẽ không tới nên bồn chồn không thấy Quân đang đứng trước cổng, Loan vui mừng chạy đến.

_Chào anh, cảm ơn anh vì anh đã đến, em đang lo không biết anh có tới không...??

Quân nheo mắt hỏi.

_Em muốn anh đóng giả là bạn trai của em à...??

Loan đỏ bừng mặt.

_Em xin lỗi em không có ý định lừa anh...!!

_Không sao, nhưng lần sau em đừng làm như thế này nữa, anh không thích bị hiểu lầm, lại càng không thích bị người khác lừa dối...!!

Loan sợ hãi hỏi.

_Anh sẽ không vì giận em mà bỏ về chứ...??

Quân trấn an Loan.

_Em đừng lo nếu thật sự anh muốn về nhà, anh đã đi từ lúc này rồi, anh đâu cần đứng đây đợi em làm gì...??

Loan thở phào nhẹ nhõm.

_Minh vào đi anh...!!

Loan rút rề khoác tay Quân, cả hai sánh vai nhau vào nhà hàng, nếu ai không hiểu lại tưởng họ là một đôi, Loan luôn ước mơ được cùng Quân xuất hiện như một đôi trước mặt mọi người như thế này, nay ước nguyện đã toại nhưng Loan không thể vui nổi vì hạnh phúc này chỉ là giả tạo, chỉ là vay mượn của người khác, sau khi buổi tiệc kết thúc, Quân sẽ trở về với vợ chưa cưới, Loan lại phải cô đơn một mình.

Nước mắt trên mi trực trào, cổ nén lệ, Loan gượng cười chào mọi người, Loan tự nhủ hãy vui hết đêm nay, dù ngày mai không còn được ở bên Quân như thế này nữa nhưng chỉ cần có thể được cùng Quân trải qua một chút hạnh phúc là Loan cũng đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Bạn bè Loan tò mò nhìn Quân, Quân mỉm cười đáp lại. Mặc họ trêu đùa, Quân cũng không chú ý gì nhiều, nhìn nhưng cô gái quần là áo lượt, Quân lắc đầu chán nản, khi đã có người con gái trong lòng mình rồi. Những cô gái khác dù có xinh đẹp đến đâu cũng không bao giờ so sánh được với người con gái mình yêu.

Mặc dù dự tiệc sinh nhật cùng Loan, cùng nói chuyện với bạn bè của Loan nhưng tâm trí Quân không ở bữa tiệc, Quân đang nghĩ về Diễm. Điện thoại trong túi quần reo vang, Quân bảo Loan.

_Em ở đây vui cùng bạn bè, anh ra ngoài nghe điện thoại một chút...!!

Loan không vui, Loan tưởng là Diễm gọi, một cô gái tốt bụng như Loan khi ghen lên cũng trở thành một kẻ ích kỉ. Nhưng không muốn Quân phải khó xử, hay không vui vì hành vi nhỏ nhen của mình. Loan gượng cười.

_Anh đi đi...!!

Quân đi ra cổng, mở điện thoại thấy số của bà Hoa, Quân lo lắng hỏi.

_Diễm đã xảy ra chuyện gì hả Di...??

Di Hoa mắng yêu.

_Mỗi lần cháu gọi điện cho Di hay Di gọi điện cho cháu, cháu chỉ biết hỏi Diễm có bị làm sao không thôi à...??

Quân nín.

_Cháu biết là Di vẫn còn khỏe mạnh nên cháu mới không hỏi, nếu Di bị ốm cháu sẽ là người đầu tiên đến chăm sóc Di...!!

_Thôi đừng nói lung tung nữa, Di nghe Diễm nói ngày mai nó sẽ chuyển đi mà hình như đến nhà Trường thì phải...!!

Quân tính toán.

_Cảm ơn Di, cháu nghĩ là cô ấy sẽ không đi đâu được nữa vì nếu cháu muốn giữ thì dù cô ấy có muốn chạy cũng chạy không thoát...!!

_Di hy vọng là cháu làm được những gì mà cháu nói vì còn Trường ở đây, cậu ta sẽ không dễ dàng để cháu bắt nạt em gái của cậu ta đâu...!!

_Cháu hiểu, Di yên tâm mọi việc cháu đã tính hết cả rồi...!!

_Nói thế nào thì ngày mai cháu cũng nên đến sớm, nếu cô ấy mà đi mất, cháu sẽ không giữ lại được nữa đâu. Di còn nghe cô ấy nói, ngày mai hai anh em sẽ đi làm xét nghiệm để tiến hành phẫu thuật, có thể lần này Trường sẽ về Úc làm phẫu thuật, Diễm, Hồng, ông Hải cũng đi theo, sau khi Trường hồi phục, Diễm và ông Hải sẽ bay sang Mỹ...!!

Quân tức giận, bây giờ Trường và Diễm đã nhận nhau làm anh em nên Trường không còn lý do gì để từ chối không nhận một quả thân của Diễm, Diễm cũng không còn lý do gì để ở lại đây, xem ra hai anh em định bỏ đi thật.

Nắm chặt tay, Quân gằn giọng.

_Cháu đâu dễ dàng để họ đi như thế. Ngày mai họ muốn dọn đi hãy để cho họ dọn đi, cháu sẽ không giữ họ ở lại nữa, còn cô ta, cháu muốn cô ta phải trả giá cho những gì mà cô ta gây ra cho cháu, cháu muốn xem khi cô ta biết hết được sự thật cô ta sẽ phải van xin cháu như thế nào...!!

Bà Hoa cảm thấy sợ hãi, khi Quân tức giận hay là muốn trả thù ai đó thật đáng sợ. Một con người thông minh nếu làm việc tốt sẽ có rất nhiều người được nhờ, còn nếu người đó làm việc xấu sẽ có rất nhiều người phải nhận lấy khổ đau, và bất hạnh.

Cúp máy, Quân hằm hằm đi vào trong, lúc đầu mới đến Quân đã không vui, bây giờ nghe xong cuộc điện thoại của bà Hoa, Quân càng buồn hơn, xem ra trong lòng Diễm, Quân mãi mãi chẳng là gì, mãi mãi chỉ là một kẻ đáng ghét, một kẻ đáng thương mà thôi.

Dù cố tỏ ra lịch sự, Quân cũng chịu không nổi nữa, Quân bảo Loan.

_Anh xin lỗi, anh phải về trước đây, em cáo lỗi với mọi người hộ anh...!!

Loan buồn rầu hỏi.

_Anh có việc gì à...??

_Cũng không có gì quan trọng lắm, anh chỉ cảm thấy mệt mỏi nên muốn về nhà nghỉ ngơi sớm...!!

_Em hiểu anh đi đi...!!

_Em sẽ không giận anh chứ...??

Loan cười buồn.

_Em làm sao dám giận anh, anh đến đây cùng em dự tiệc của bạn em là em đã mừng rồi, em giận anh làm gì...!!

_Nếu thế anh đi trước đây...!!

_Vâng, chào anh...!!

Quân ra về, Loan đứng lặng nhìn theo, Loan biết Quân không bao giờ yêu Loan hay để ý đến Loan, dù Loan có xinh đẹp, có tài giỏi, nhà Loan có giàu có hay có thể lực như thế nào, đối với Quân, mọi thứ đó đều vô ích, Quân chỉ yêu một mình Diễm, lúc nào trong lòng Quân cũng chỉ có một mình Diễm mà thôi.

Gạt lệ trên má, Loan đi vào trong, từ lúc Quân rời khỏi, Loan không thể tập trung làm được gì, cuối cùng Loan cũng cáo từ ra về.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117

Hai anh em Diễm nói chuyện đến hơn mười hai giờ đêm mới chịu đi ngủ, do Diễm vứt điện thoại trên phòng ngủ, lại khóa nguồn nên Quân không thể gọi được cho Diễm. Quân tức giận.

_ Cô đúng là khinh tôi không ra gì, tôi đã nhượng bộ cô nhiều như thế nhưng cô lại không biết điều, đã thế từ ngày mai tôi sẽ không còn nương tay với gia đình cô nữa, tôi muốn xem về mặt của cô khi cô biết tôi sẽ làm gì cô sẽ biến đổi như thế nào...!!

Quân phóng xe như điên ở trên đường, về đến nhà, mở cổng, lái xe vào sân, Quân đi ngủ với một cái đầu bốc khói. Quân tự nhủ bắt đầu từ ngày mai Quân sẽ biến cuộc sống của Diễm thành địa ngục.

Sáng mai đúng chín giờ sáng, trong khi Diễm đang cùng với mấy người trong gia đình dọn đồ, Quân và ông Tùng đến.

Nhìn thấy Quân, Diễm không muốn gặp lại Quân một chút nào, Diễm không biết đến bao giờ Quân mới chịu buông tha cho mình.

Vì không muốn có bất kì quan hệ gì với Quân, đưa cho Quân chùm chìa khóa Diễm nói.

_ Đây là chìa khóa căn nhà, tôi trả lại cho anh...!!

Quân cầm lấy. Nhìn đồng hành lí của Diễm, Quân hỏi.

_ Cô vẫn quyết định ra đi...??

Diễm cau mày.

_ Chẳng phải căn nhà này là của anh sao, bây giờ tôi trả lại nó cho anh, lẽ ra anh phải mừng vì không cần đuổi, tôi đã tự động dọn đi mới đúng...!!

_ Nếu cô làm thế, tôi còn mừng hơn nhưng cô không muốn gặp lại tôi hay có bất cứ quan hệ gì với tôi nên cô muốn nhanh chóng dọn đi đúng không...??

Không muốn cãi nhau lời thôi với Quân, Diễm lời va li, cầm tay ông Hải, Diễm đi ra cổng. Ông quản gia, bà Hoa cũng đi theo Diễm. Quân không hề giữ Diễm ở lại, dứt chìa khóa vào túi quần, Quân bảo ông Tùng.

_ Chú đưa giấy tờ cho cô ấy, dặn cô ấy khi nào đọc xong thì gọi điện thoại cho cháu...!!

_ Chú nhớ rồi...!!

Quân bỏ đi, theo yêu cầu của Quân, ông Tùng đưa cho Diễm một tập hồ sơ. Ông dặn.

_ Cậu chủ muốn cô xem tập hồ sơ này, cậu ấy dặn khi nào cô đọc xong, cô hãy gọi điện cho cậu ấy, còn nếu không, cô đừng trách cậu ấy làm gì quá đáng với những người thân xung quanh cô...!!

Nói xong, ông Tùng cũng bỏ đi. Diễm ngơ ngác không hiểu gì cả. Ông Tùng vừa đi khỏi, Trường về. Lo sợ Hồng xảy ra chuyện nên vừa mới sáng sớm Trường đã phóng xe đến bệnh viện, hai người hàn huyên tâm sự một lúc lâu, Trường mới chịu ra về. Nếu không phải lo phụ Diễm dọn dẹp nhà cửa, Trường sẽ không về nhà nhanh như thế. Đã xác định được mình yêu ai nên Trường thấy con tim mình rộng mở, tâm hồn thanh thản, khi yêu ai đó trọn vẹn, thật hạnh phúc.

Đồ đạc trong nhà Diễm nhiều nhưng Diễm không thể mang tất cả theo, Diễm dự định không sống ở đây lâu nên Diễm chỉ mang theo những thứ cần thiết. Sau nhiều tính toán cuối cùng hai anh em Diễm đi đến quyết định, Diễm sẽ dọn đến nhà Trường như thế sẽ tiện cho việc đi lại và không phải dọn đồ hai lần. Vì sau khi đi Úc, cả hai lại phải dọn đồ thêm một lần nữa.

Diễm muốn sau khi Diễm, Trường, ông Hải đi, căn nhà mà Trường ở sẽ để lại cho ông quản gia và bà giúp việc trông nom, Diễm sẽ gửi tiền về cho họ, Diễm cũng đã có một công việc ở Mỹ, chỉ vì bố Diễm nên Diễm mới phải bỏ dở giữa chừng.

Không biết tập hồ sơ mà Quân đưa cho mình là gì, Diễm sợ Trường biết nên giấu vội sau lưng. Trường mỉm cười hỏi.

_ Em đã dọn xong hết thứ chưa...??

Diễm lắc đầu đáp.

_Không hoàn toàn, em chỉ mang theo những thứ cần thiết thôi...!!

Trường đồng tình.

_Em nói đúng vì dù có mang theo, anh em mình cũng không dùng đến, anh muốn về Úc lập nghiệp...!!

Diễm nheo mắt trêu.

_Sau khi anh làm phẫu thuật xong, anh và chị Hồng sẽ kết hôn chứ...??

Trường lúng túng gất nhỏ.

_Em đừng nói lung tung nữa, mau chuyển đồ rồi đi thôi...!!

_Vâng...!!

Trường đã thuê mấy nhân viên thuộc công ty chuyển đồ nên Diễm và Trường không phải làm gì. Nhiệm vụ duy nhất của Diễm là sắp xếp lại va ly quần áo của mình và của ông Hải, còn đồ đạc đều do mấy nhân viên của công ty chuyển lên xe tải nhỏ. Chốt tất cả mọi thứ lên xe, mọi người chuẩn bị rời đi. Mất Diễm đỏ hoe, hai dòng lệ tuôn trào, căn biệt thự này Diễm đã sống mười lăm năm với biết bao nhiêu kỉ niệm vui buồn, nay phải tạm biệt nó khiến lòng Diễm không yên.

Nhưng dù Diễm có muốn ở lại, Quân cho phép Diễm làm điều đó, Diễm cũng không thể, Diễm ghét nhất là mang ơn của người khác mà không làm gì được cho người ta, đặc biệt phải mang ơn một người mà Diễm căm ghét là Quân, Diễm nghĩ thà là Diễm phải ở nhà thuê còn hơn phải chịu ơn huệ của Quân.

Đóng cổng, nhìn căn nhà lần cuối, Diễm cùng mọi người lên xe. Bà Hoa không tài nào hiểu được tại sao Quân lại không giữ Diễm ở lại, Quân làm như thế là có ý gì, còn tập hồ sơ kia nữa, Quân đã viết gì ở trong đó.

Trên đường đi, Trường động viên Diễm.

_Em đừng buồn, anh hiểu cảm giác của em, mai sau khi có đủ tiền, chúng ta sẽ quay lại chuộc căn nhà...!!

Hôm qua do tâm trí không được yên nên Trường không kịp hỏi ai là người chủ mới của căn biệt thự. Trường tò mò hỏi Diễm.

_Em có biết người chủ mới của căn biệt của gia đình mình là ai không...??

Diễm thờ dãi.

_Anh cũng đã biết người đó rồi...!!

Trường sốt ruột.

_Là ai sao em không nói nhanh lên...??

_Em cũng không tài nào hiểu nổi lí do tại sao căn biệt thự mà em ngỡ tưởng của bố mẹ em hóa ra lại của người khác...!!

Diễm khóc.

_Sống trong một căn nhà mang tội danh cướp của người khác em cảm thấy tủi nhục lắm, em không chịu được cảm giác bố của chúng ta là một người có thể cướp nhà của người khác, đẩy gia đình của người ta ra đường, em không làm sao chấp nhận được sự thật này...!!

Ôm lấy Diễm, Trường động viên.

_Em đừng nghĩ nhiều, đây không phải là lỗi của em, nếu có trách em phải hỏi tại sao ông Hải lại làm thế...!!

Cho đến tận bây giờ Trường vẫn không thể chấp nhận được sự thật ông Hải là cha đẻ của mình, Trường không bao giờ muốn gọi ông là bố mà dù có muốn Trường cũng không làm được.

Diễm thấy giọng nói của Trường dành cho ông Hải chứa đầy hận thù và đau khổ, Diễm không tài nào hiểu được, không thể ngồi yên mà không biết chuyện gì, Diễm hỏi Trường.

_Anh có thể cho em biết lí do tại sao anh luôn muốn chống đối bố được không...??

Trường thờ dãi.

_Có những chuyện em không nên biết thì hơn, em cứ sống như trước đây, đừng quan tâm đến chuyện của người lớn làm gì...!!

Diễm cúi.

_Anh còn coi em là trẻ con đến bao giờ nữa, có gì sao anh không nói mau đi...!!

Trường làm sao dám nói sự thật cho Diễm biết, Trường dự định giấu được chừng nào hay chừng ấy. Trường không muốn nhìn thấy Diễm khóc, hay đau khổ vì bị kịch gia đình. Một cô gái dễ bị tổn thương như Diễm không nên chịu quá nhiều đau khổ.

Trường gượng cười đáp.

_Thôi nào em gái, hai chúng ta vừa mới nhận nhau làm anh em, em phải để cho anh làm quen dần với cảm giác có cha và có em gái chứ, em bắt anh phải gọi ngay bố em là bố làm sao anh làm được...!!

_Em hiểu, nhưng em linh cảm anh không đơn giản không quen với cảm giác có cha, có em gái mà trong lòng anh còn chất chứa một bí mật gì đó...!!

Trường cốc nhẹ vào đầu Diễm.

_Em trở nên đa nghi từ bao giờ thế...??

Diễm kêu to.

_Anh có biết em đang đau đầu lắm không, sao anh còn đánh em thêm nữa...!!

_Ai bảo em ương bướng làm gì...??

_Vừa mới làm anh trai người ta đã bắt nạt người ta rồi, anh đúng là một ông anh xấu tính...!!

Trường đe dọa.

_Nếu em biết điều em nên nghe lời anh đi thì hơn, còn nếu không em sẽ bị anh đánh dài dài...!!

Diễm le lưỡi đáp.

_Anh đừng dọa em, em sợ mai sau anh chính là người than khổ vì bị em đánh...!!

Trường bật cười, có một cô em gái như Diễm thật thú vị, ông quản gia thấy hai anh em vui vẻ, ông cũng an tâm được phần nào, mấy tháng gần đây xảy ra qua nhiều chuyện nên Diễm lúc nào cũng ủ rũ không vui, nay Diễm có thể mỉm cười, ông quản gia thấy lòng mình đã nhẹ nhõm hơn được một chút. Ông Hải cười, ông không hiểu gì cả nhưng thấy Diễm vui vẻ, ông cũng vui, dù ông có bị mất trí nhớ, ông cũng cảm nhận được tình phụ tử.

Đến nhà Trường, mấy nhân viên thuộc công ty chuyển đồ nhanh chóng sắp xếp đồ đạc theo ý Trường và Diễm. Khi mọi thứ xong xuôi, Trường trả tiền cho họ.

Nhà Trường thuê tuy không được rộng nhưng cũng đủ phòng cho mọi người. Diễm và bà Hoa bắt đầu tiến hành dọn dẹp nhà cửa, dọn xong cũng mất gần cả ngày. Đây là lần đầu tiên Diễm cảm thấy có hứng thú với công việc, căn nhà này tuy chỉ là nhà thuê nhưng Diễm có cảm giác đang được sở hữu nó, còn căn biệt thự mà Diễm sống bao nhiêu năm nay chỉ là căn biệt thự do ông Hải cướp của người khác, Diễm không thể sống trong căn nhà mang tiếng đi ăn cắp của người khác mà người đó lại chính là bố mẹ của Quân.

Sau khi dọn dẹp xong hết phòng ốc cho mọi người trong gia đình, người Diễm dính đầy bụi, tóc tai, quần áo bết mồ hôi, Trường nhìn Diễm, thấy Diễm rất giống một con hề, không nhịn được cười, Trường cười thật to.

Diễm đỏ bừng mặt vì xấu hổ, dơ cây chổi lên, Diễm đe dọa.

_Anh mà còn cười nữa, em sẽ không tha cho anh đâu...!!

Trường còn cười to hơn lúc này, chịu hết sức, Diễm bắt đầu vọt vào người Trường. Trường bỏ chạy, hai anh em đuổi nhau khắp nhà, bà Hoa, ông quản gia, ông Hải cũng cười theo, không khí gia đình chưa có lúc nào lại ngập tràn niềm vui như lúc này.

Đùa chán, Diễm đi tắm rửa, thay quần áo, sau đó phụ bà Hoa nấu cơm, hôm nay gia đình Diễm lại có một bữa cơm gia đình thật ấm cúng. Ăn xong Trường đi thăm Hồng, Diễm đã nấu sẵn một nồi cháo cho Hồng. Múc cháo ra một cái âu, Diễm dặn Trường.

_Anh nhớ bảo chị phải ăn ngay cho nóng nhé...!!

_Anh nhớ rồi...!!

Chờ Trường đi khỏi, Diễm về phòng riêng, tập hồ sơ ông Tùng đưa cho Diễm, Diễm vẫn còn chưa xem Tập hồ sơ rất dày, Diễm không biết Quân đã để gì trong đó. Sợ hãi, run rẩy, Diễm mở lớp giấy bao bên ngoài.

Từng bức hình rơi ra, xem đến đâu, Diễm càng thấy mình mù mờ đến đây, điều làm cho Diễm kinh hoàng, sợ hãi, mặt trắng bệch là những bằng chứng phạm tội của ông Hải và của Trường, Diễm tuy không học luật nhưng Diễm biết với từng này tội danh ông Hải và Trường có thể sẽ bị tù rất lâu.

Diễm không thể ngờ ông Hải có thể phạm nhiều tội như thế, còn Trường nữa, Trường đã phạm tội khi nào và tại sao Trường lại hại chính công ty của gia đình mình, ôm lấy mặt Diễm khóc nức nở, bây giờ Diễm mới hiểu, mới biết mọi bi kịch đều do Trường gây ra, Trường có hận thù gì với ông Hải, ông Hải không phải là cha của Trường sao.

Đầu Diễm như muốn nổ tung, lồng ngực Diễm đau ngói, Diễm ngã khụy xuống sàn nhà, sự thật này khiến Diễm không thở nổi. Diễm không dám tin người khiến gia đình Diễm không còn chỗ để đi, khiến gia đình lâm vào cảnh tán gia bại sản lại chính là người anh trai đáng kính mà Diễm vừa mới nhận được.

Thế giới xung quanh Diễm hoàn toàn bị sụp đổ. Diễm muốn hỏi Trường tại sao Trường lại làm thế, tại sao Trường muốn trả thù chính cha đẻ của mình.

Diễm vò nát từng bức ảnh, xé rách từng bằng chứng phạm tội của ông Hải và của Trường, Diễm ôm chặt lấy đầu, Diễm không còn tin được bất cứ điều gì ở trên đời này nữa, không còn muốn nghe cũng không còn muốn biết gì nữa, Diễm muốn chạy trốn, như thể là đã quá đủ cho cuộc đời của Diễm. Nước mắt làm ướt hàng mi dày, làm đôi môi hồng của Diễm chuyển sang màu thẫm, làm gò má trắng mịn của Diễm nhòe nhoẹt nước. Diễm muốn biết mục đích của Quân khi đưa những bằng chứng này cho mình là gì.

Tờ giấy cuối cùng Quân ghi. “Nếu cô không muốn bỏ cô và anh trai cô đi tù thì cô nên gọi điện cho tôi, tôi cho cô thời hạn trong ngày hôm nay nếu quá mười hai giờ đêm cô không gọi, cô nên đi thăm họ ở trong tù đi”.

Diễm xé tờ giấy ra hàng trăm mảnh, đúng là bây giờ dù Diễm không muốn làm, không muốn gặp mặt Quân, không muốn gọi điện cho Quân cũng không được.

Lệ nhạt nhòa, Diễm gắng gượng bấm số điện thoại của Quân, dù đã cố hàng trăm lần, Diễm vẫn không dám gọi, và cũng không muốn gọi, thời gian chậm chạp trôi. Cuối cùng Diễm đành phải gọi. Vì tình thân Diễm không còn lựa chọn nào khác.

Quân biết khi xem xong đồng giấy tờ đó thế nào Diễm cũng phải gọi điện cho Quân. Nhìn số điện thoại của Diễm, Quân nở một nụ cười chiến thắng.

Bịt chặt miệng cho tiếng khóc không thoát ra khỏi cổ họng. Diễm đau khổ hỏi.

_Anh muốn gì...??

_Lẽ ra điều này cô phải biết hơn tôi chứ...??

Diễm hét.

_Muốn gì anh cứ nói thẳng ra đi, tôi không muốn đùa với anh...??

_Cô nghĩ là tôi muốn đùa với cô sao, nếu cô nghĩ thế, cô không cần phải gọi điện thoại cho tôi...!!

Dựa đầu vào thành giường, lệ Diễm tuôn như mưa, Diễm biết rằng mình sẽ mãi mãi không bao giờ thoát khỏi Quân.

_Có gì anh nói đi, tôi đang nghe đây...!!

Quân lạnh nhạt nói.

_Sao cô không đến chỗ tôi nhỉ, như thế không phải là dễ nói chuyện hơn à...??

Diễm sợ hãi đáp.

_Tôi...tôi không muốn đi...!!

Quân nhếch mép.

_Cô không đi cũng được, giao dịch giữa tôi và cô đến đây là kết thúc, cô có thể yên tâm rời xa khỏi tôi nhưng bố cô và anh trai cô sẽ không may mắn được như thế đâu...!!

Diễm vội cầu xin.

_Anh làm ơn đừng làm thế, anh nói đi tôi phải làm gì anh mới chịu buông tha cho họ...??

_Tôi nói rồi nếu cô chịu nghe lời tôi, mọi chuyện sẽ kết thúc tại đây, còn nếu không, họ sẽ không sống được yên đâu...!!

Hít một hơi thật sâu, Diễm nói không ra hơi.

_Anh muốn tôi gặp anh ở đâu...??

_Biệt thự nhà cô, cô có thể đi xe đến đó được chứ...??

_Tôi có thể đi được...!!

_Nhanh lên tôi chờ, tôi cho cô hai mươi phút, đừng để tôi phải chờ lâu...!!

Diễm cố thu dọn tất cả mọi giấy tờ, một xấp ảnh vào túi đựng hồ sơ, sợ Trường phát hiện ra sự thật, Diễm cắt thật kĩ.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118

Cầm chìa khóa xe máy, đội nón bảo hiểm, Diễm phóng xe ra khỏi nhà. Đầu Diễm ong ong như muốn nổ tung, Diễm không thể tập trung vào lái xe nên mấy lần Diễm suýt đâm vào người ta, Diễm bị người đi đường chửi rủa không ngớt, lau dòng lệ chảy trên má, Diễm cố giữ bình tĩnh để lái xe đến nơi.

Chưa đầy hai mươi phút, Diễm đã lái xe đến biệt thự, Diễm không dám bấm chuông cổng cũng không dám bước vào trong, Diễm muốn đi về.

Diễm còn đang đứng ngơ ngẩn nhìn vào trong, giọng Quân vang lên.

_Cô đã đến rồi sao cô không vào đi...!!

Diễm giật mình nhìn Quân, mặt Diễm trắng bệch, tay chân run rẩy. Quân thấy Diễm sợ hãi như thế tuy trong lòng có thương xót, lo lắng cho Diễm nhưng Diễm dám trêu tức Quân, Quân phải dạy cho Diễm biết chóng đối Quân, Diễm sẽ phải nhận hậu quả gì.

Nắm lấy tay Diễm, Quân lôi Diễm vào trong, xe máy của Diễm đã có người dắt vào trong. Diễm bây giờ như một con rối, Quân muốn Diễm đi đâu, hay làm gì, Diễm cũng phải tuân theo.

Ấn Diễm ngồi xuống ghế, rót cho Diễm một ly nước, Quân giục.

_Cô uống nước đi...!!

Diễm run run cầm lấy ly nước, cố uống một ít nước, Diễm đặt xuống bàn. Diễm mệt mỏi nói.

_Anh nói điều kiện của anh đi...??

Quân mai mỉa.

_Xem ra đúng là cô đang rất vội, một người con gái như cô khiến tôi có hứng thú muốn trêu đùa...!!!

Khoanh tay, đứng dựa vào tủ, Quân cay cú hỏi.

_Để cứu được bố cô và anh trai của cô, cô sẵn sàng làm theo lời của tôi chứ...??

Diễm gật đầu như một cái máy. Quân cảm hận hỏi tiếp.

_Ngay cả việc mà tôi yêu cầu cô làm trái với tình cảm của cô...??

Diễm lại gật đầu tiếp. Quân cười như điên.

_Hay lắm, cô đúng là một người con rất có hiếu...!!

Lôi Diễm đứng dậy, Quân thấy Diễm khóc, biết là mình quá đáng khi ép Diễm làm những việc mà Diễm không muốn nhưng nếu không làm thế, Quân sẽ không bao giờ có được Diễm.

Diễm càng khóc, Quân càng cáu, nâng cằm Diễm lên, Quân đau khổ hỏi.

_Nụ cười của cô đâu rồi, tại sao khi ở bên cạnh tôi cô toàn khóc, cô nói đi, cô cảm hận tôi đến thế kia à. Có phải ngay bây giờ cô muốn tôi chết đi đúng không...??

Lau hai dòng lệ trên má Diễm, Quân hỏi thật đều.

_Để cứu họ cô sẽ làm theo mọi yêu cầu của tôi chứ...??

Quay mặt đi chỗ khác, Diễm gật đầu. Quân đã quá tức giận, hận thù trong lòng Quân đang sục sôi. Quân lôi tuốt Diễm lên phòng ngủ, Diễm sợ hãi vội hắt tay Quân ra. Quân quát.

_ Chẳng phải cô nói là cô sẽ nghe lời tôi dù tôi có yêu cầu cô làm gì hay sao. Thế nào cô hối hận rồi đúng không...??

Diễm đứng không còn vững nữa, lòng Diễm tan nát, nước mắt nhạt nhòa. Diễm van xin Quân.

_ Xin anh đừng làm thế, em không muốn...!!

Đẩy Diễm đứng sát vào tường, Quân phần nộ hỏi.

_ Cô định làm gì cho tôi, định lấy thứ gì để trao đổi với tôi...??

Diễm im lặng nói không nên lời, đúng là Diễm không thể lấy được thứ gì để đem ra trao đổi với Quân. Quân quát

_ Cô nói nhanh lên, cô định làm gì...??

Quân đám mạnh tướng.

_ Nếu đã không làm gì được cho tôi thì cô đừng bao giờ mở miệng ra cầu xin tôi, thứ mà tôi muốn, cô không thể cho tôi, ngoài hai thứ đó ra tôi không cần bất cứ điều gì từ cô...!!

Quân đuổi.

_ Cô đi về đi, tôi cũng không bao giờ làm phiền cô nữa. Cô hãy chờ tòa án phán quyết số phận của ông Hải và Trường đi...!!

Diễm quỵ xuống, Quân nhú mày hỏi.

_ Cô làm như thế là có ý gì...??

Vừa khóc, Diễm vừa nói.

_ Em xin anh, xin anh tha cho họ, nếu phải đi tù, bố em không sống được bao lâu nữa, ông có thể chết bất cứ lúc nào, còn anh Trường đang bị suy thận giai đoạn cuối, anh ấy cũng không thể qua khỏi nếu như không được phẫu thuật, em xin anh...!!

Quân tức giận gạt tất cả những ly rượu trên bàn rơi xuống đất. Quân cảm tức hết lên.

_ Vậy còn bố mẹ tôi thì sao, còn tôi thì thế nào, họ có tha cho gia đình tôi khi họ tìm cách giết hại gia đình tôi không...??

Diễm ngo ngác.

_ Anh nói gì, em không hiểu...!!

Lôi Diễm đứng dậy, Quân nói đầy hận thù.

_ Lẽ ra tôi nên cấm hận cô, nên biến cuộc đời của cô thành địa ngục vì trong người cô đang chảy dòng máu của người đã nhẫn tâm giết chết bố mẹ tôi nhưng thật trớ trêu, tôi lại yêu cô, muốn có cô, tôi đã từng si và mình hàng trăm, hàng nghìn lần rằng đừng yêu cô đừng nghĩ về cô nữa nhưng tôi không làm được, càng cố quên cô, tôi lại càng yêu cô hơn. Có lẽ tôi đã phát điên vì tình rồi...!!

Bóp vai Diễm thật đau, Quân quát.

_ Cô nói đi, giải thích đi, cô đã làm gì tôi, đã làm gì khiến tôi yêu cô nhiều như thế này, cô không những không hiểu tôi đã phải cố gắng như thế nào để không trả thù gia đình cô, không hại bố cô, hại cô, cô còn dám trêu đùa tình cảm của tôi nữa...!!

Quân cắn hận nhìn Diễm.

_ Bây giờ tôi không cần một người vợ như cô, nếu cô muốn họ không sao, cô nên trở thành một người tình của tôi cả đời đi thì hơn, còn nếu không, họ sẽ phải chết rũ xác trong tù, quyết định thế nào là tùy cô...!!

Bạn đang đọc truyện *Murón Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119

Diễm khụy xuống, phần uất đau khổ, chưa bao giờ Diễm phải trải qua những điều khủng khiếp như thế này, Diễm có làm gì nên tội đâu, tại sao mọi tội lỗi

do bố và anh trai Diễm gây ra, Diễm là người phải gánh vác hết mọi chuyện.

Bật chặt hai tai lại, Diễm gào lên.

_Anh nói dối, bố tôi không thể nào là một tên giết người dù ông có là người tham lam nhưng không thể trở thành một tên đồ tể...!!

Quân lạnh lùng nói.

_Sao cô không hỏi tại sao Trường lại trả thù gia đình cô, mẹ cậu ta là người yêu trước của bố cô, do mẹ cậu ta nghèo hơn mẹ cô nên ông ta mới ruồng rẫy mẹ cậu ta để lấy mẹ cô, khi bố cô chia tay bà Lan, bà ấy đã có thai nhưng vì cảm hận bố cô nên bà ấy mới không nói cho bố cô biết...!!

_Ông Đăng bố của Trường là người luôn yêu bà Lan, vì muốn hợp pháp hóa cái thai trong bụng của mình nên bà Lan mới đồng ý lấy ông Đăng. Khi bà Lan sinh Trường ra, do tưởng Trường là con đẻ của mình nên ông ta thương yêu, chăm sóc Trường hết lòng. Hạnh phúc chỉ kéo dài được mười hai năm. Không hiểu vì lý do gì ông Đăng đã phát hiện ra được sự thật Trường không phải là con đẻ của mình mà là con trai của bố cô nên ông ta mới quay sang cảm hận bố cô, cảm hận người phụ nữ lừa dối ông ta suốt mười hai năm, cảm hận đứa con rơi của ông Hải mà ông ta cứ nghĩ đó là con đẻ của mình...!!

_Không chịu được sự thật bị vợ cảm sùng suốt mười hai năm, sự thật đứa con trai ông ta hết lòng yêu thương lại là con của người khác, ông ta bắt đầu uống rượu, chửi vợ, đánh con, ông ta và bố của cô bắt đầu trở mặt với nhau. Bố cô và ông ta đều tham lam như nhau, do quá quần trí nên ông ta mới bị bố cô lừa dối, công việc kinh doanh của gia đình ông ta cũng vì bố cô nên mới bị thất bại. Bố cô đã hại gia đình ông ta tán gia bại sản...!!

_Ông ta cảm thấy ông ta không còn gì cả, vợ con, gia sản đều thuộc về bố cô, do không kiềm chế được lòng thù hận, có thể chính ông ta đã ép bà Lan phải treo cổ tự vẫn, căn nhà bị phát nổ cũng là do ông ta...!!

_Trong đám cháy đó, do Trường bị thương vào đầu nên cậu ta không nhớ được gì, cậu ta trở thành công cụ trả thù của ông Đăng, ông ta muốn dùng Trường để trả thù cha đẻ của mình, nếu cô biết ông ta còn muốn ép Trường phải lấy cô nữa, chắc là cô sẽ hiểu được lòng thù hận của ông ta đối với gia đình cô nhiều như thế nào rồi chứ...??

Diễm đau khổ cùng cực, Diễm gần như ngất xỉu, những điều mà Quân nói chẳng khác gì lấy nốt lòng tin còn lại của Diễm. Diễm không thể tin được Trường là một quân cờ trong tay ông Đăng, là người được dùng để trả thù ông Hải, trả thù cha đẻ của mình, chỉ một chút nữa hai anh em trở thành hai kẻ tội đồ của người đời, họ sẽ nói thế nào khi biết hai anh em ruột lấy nhau.

Đau đớn, nhục nhã, Diễm chỉ một chết, tại sao những điều kinh khủng này lại xảy ra với Diễm, tại sao...??. Mặc dù biết bố mình tham lam, nhưng Diễm không thể ngờ vì lòng tham của mình, ông có thể nhẫn tâm bỏ rơi người yêu để lấy mẹ Diễm vì bà giàu có hơn, vì lòng tham ông khiến gia đình Trường tán gia bại sản, vì lòng tham, ông đã đẩy gia đình Trường giết hại lẫn nhau, đẩy một ông bố hiền lành yêu vợ thương con trở thành một kẻ máu lạnh, độc ác. Tất cả những bi kịch này đều do một tay ông Hải tạo nên.

Lòng ngực Diễm thắt lại, Diễm không biết nên hận ai, ghét ai nữa, Diễm nên hận Trường đã trả thù chính người thân của mình, hay là nên cảm hận ông Hải, cảm hận người gây ra tất cả chuyện này. Diễm không muốn tin đây là sự thật, không muốn tin bố mình là một kẻ máu lạnh, một kẻ sống đầy thủ đoạn. Diễm nghẹn ngào nói.

_Tôi không tin, tất cả những điều mà anh vừa nói chỉ là do anh tưởng tượng ra .....!!

_Tại sao cô không trực tiếp đi hỏi Trường, nếu cô hỏi cô sẽ biết được sự thật ngay thôi...!!

Diễm đau khổ hỏi.

_Anh Trường vì bị mất trí nhớ nên mới bị ông Đăng lợi dụng để trả thù bố tôi, còn anh, sao anh lại nói bố tôi giết chết bố mẹ anh, chẳng phải hai bác vẫn còn sống hay sao...??

Quân cảm hận nói.

_Họ chỉ là cha mẹ nuôi của tôi thôi, còn bố mẹ ruột của tôi đã bị bố cô và ông Đăng giết chết từ lâu rồi, nếu hôm đó tôi không may mắn thoát chết thì có lẽ tôi cũng đã đi theo họ...!!

Diễm thét lên.

_Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe...!!

Gỡ hai tay Diễm ra khỏi tai. Quân ra lệnh.

_Cô phải nghe, nghe để biết bố cô đã làm gì gia đình tôi, đã biến cuộc sống của tôi thành ra thế nào. Cô nghĩ rằng người cha mà cô luôn tôn sùng, kính yêu là một con người bình thường sao, nếu tôi nói bố cô là một con quỷ đội lốt người cũng không có gì là sai...!!

Giữ chặt lấy Diễm, Quân thù hận hỏi.

_Cô định làm gì để đền bù những gì mà ông ấy gây ra tôi...!!

Diễm không biết nên trả lời Quân thế nào. Sau một giây suy nghĩ Diễm nói.

_Anh có thể lấy mạng của tôi thay cho họ được không...??

Quân cười khẩy.

_Cô tưởng mạng của cô to lắm sao, nếu tôi giết cô, tôi sẽ phải đi tù như thế tôi không những không trả được thù mà tôi còn hại bản thân mình hơn, tôi không phải là một thằng ngốc....!!

Diễm run rẩy hỏi.

_Vậy anh muốn tôi làm gì cho anh, anh mới buông tha cho bố tôi, anh trai tôi...??

Vuốt mặt, ôm ngang người Diễm. Quân nói thật đều.

_Làm người tình cả đời của tôi, tôi sẽ buông tha cho họ, chỉ cần cô có ý nghĩ phản kháng, hay bỏ trốn, họ sẽ có một cuộc sống còn khổ hơn chết. Cô cũng biết vì tôi yêu cô nên tôi mới tạm buông tha cho họ, cô chính là người quyết định cuộc sống của họ sẽ bị biến đổi như thế nào, nên lựa chọn là quyền của cô...!!

Có quá nhiều sự thật khủng khiếp đang bao vây lấy Diễm, Diễm không muốn tin bất cứ một điều gì cả. Nước mắt dâng tràn, Diễm đã mất hết niềm tin. Vừa khóc, Diễm vừa lắc đầu.

_Anh đừng đem những chuyện không có thật để dọa tôi, bố tôi dù tham lam nhưng không khi nào ông có thể giết người...!!

_Cô có cần tôi cho cô xem bằng chứng không...??

Lôi Diễm xuống phòng khách, đẩy Diễm ngồi xuống ghế xô pha, đặt cuốn album ảnh trên bàn, Quân giục.

_Cô tự xem đi...!!!

Run run, Diễm dờ xem từng trang. Xem đến đâu mặt Diễm tái đến đấy. Quân mệt mõi nói.

_Nếu cô muốn biết hết sự thật. Tôi sẽ kể cho cô nghe. Bố cô, ông Đăng, bố tôi là ba người đồng hương, bố tôi là người đầu tiên lên thành phố làm ăn, do chăm chỉ, chịu khó, cộng với khả năng kinh doanh, bố tôi đã mở được công ty mà bố cô bây giờ đang sở hữu...!!

Diễm chết lặng hóa ra từ gia sản, đến công ty ông Hải đều cướp của gia đình Quân. Diễm không thể nói được gì nữa, cuộc sống của Diễm đáng thương quá, Diễm là một con rối cho Quân điều khiển, là một đứa con gái khờ khạo của ông Hải, bây giờ lại thêm người anh có một quá khứ có quá nhiều đau thương, Diễm không hiểu Diễm là gì nữa, có lẽ Diễm không nên sinh ra trên đời này.

_Ngay sau đó ông vì thương hai người bạn của mình ở quê còn nghèo khó nên đã mời họ về công ty của mình làm chung. Bố cô và ông Đăng lúc đầu chỉ là nhân công của công ty, sau này hai người nhờ nhận được nhiều ưu ái của bố tôi nên đã dần chuyển sang cổ đông của công ty...!!

_Nếu không có màn kết nghĩa huynh đệ, bố tôi sẽ không mất cảnh giác đến nỗi mất cả mạng. Bố tôi tuy thông minh nhưng không thể lường trước được lòng người, ông đã quá chủ quan khi cho rằng hai người bạn của mình nay thành hai người em sẽ không bao giờ phản lại mình nhưng thật không ngờ chuyện đau lòng đó đã xảy ra...!!

Đôi mắt Quân đỏ hoe, lòng cảm thù sục sôi, Quân nói tiếp.

_Nhờ quản lý tốt nên công ty ngày càng làm ăn phát triển, cũng là lúc lòng tham của bố cô và ông Đăng tăng lên, hai người đã nghĩ ra được một cách hại người thật độc ác. Ngày bố mẹ tôi đưa tôi về quê ngoại, bố cô và ông Đăng đã cho người cắt đứt dây thắng xe, quê ngoại tôi thuộc vùng miền núi nên phải đi qua đèo, cô cũng biết hậu quả lái xe khi không có thắng xe là gì rồi đấy. Chiếc xe lao thẳng xuống vực, tôi nhờ được mẹ tôi ôm chặt vào lòng nên không đến nỗi chết nhưng đầu tôi bị va đập mạnh, thân thể bị thương nặng, tôi may mắn được mấy bác tiều phu dưới núi cứu...!!

_Khi tôi tỉnh dậy trong bệnh viện, tôi hoàn toàn không nhớ được gì, thứ duy nhất còn sót lại trên người tôi trước lúc mẹ tôi chết đưa cho tôi là một bức ảnh gia đình chụp tôi và ba mẹ tôi, tôi không tài nào nhớ được họ là ai nhưng tôi linh cảm họ là cha mẹ của tôi...!!

_Tôi được đưa vào trại trẻ mồ côi, tôi sống ở đó hai năm, cuối cùng tôi được bố mẹ hiện giờ nhận làm con nuôi. Do đã quên hết sạch chuyện của quá khứ nên tôi yên phận làm con của họ, yên phận trở thành một công dân tốt, yên phận sống những ngày tháng hạnh phúc. Tuy tôi không nhớ gì, bức ảnh mà mẹ tôi đưa cho tôi trước lúc chết đã ám ảnh tôi, trong giấc mơ tôi luôn mơ về họ...!!

_Cách đây một năm trên đường đến thăm trại trẻ mồ côi nơi tôi đã từng sống tôi bị tan nạn xe, đầu tôi bị đập mạnh vào tay lái, tôi bất tỉnh nhân sự, khi tỉnh dậy, tôi đã nhớ lại toàn bộ mọi chuyện. Tôi kinh hoàng nhận ra tôi đã quên hết mọi chuyện của quá khứ trong mười hai năm, khi đã thật sự khỏe lại tôi tìm về nơi mà cả gia đình tôi bị tan nạn năm đó...!!

_Kí ức đó khủng khiếp đến nỗi tôi không thể ăn, cũng không thể thở được, tôi cắn hận tất cả mọi thứ, ban đêm tôi ngồi im trên giường mắt nhìn trừng trừng ra khoảng không trước mặt, tôi quyết phải tìm ra sự, quyết phải đưa kẻ đã giết cả nhà tôi ra trước ánh sáng...!!

Tai Diễm ù đi, nước mắt không ngừng chảy, Diễm ngồi như tượng trên ghế. Nhấp một ngụm rượu, Quân nói tiếp.

_Tôi đã cho người đi tìm hiểu xung quanh xem có ai nhớ được chuyện xảy ra năm đó không, thật đáng tiếc mấy người tiểu phu mà cứu tôi đã không còn sống ở đó nữa, tôi tưởng mạnh mẽ đến đây là hết nhưng thật may mắn, cần biệt thự mà bố con cô đang sống thuộc về gia đình tôi dù bố cô có sửa chữa nó thế nào cũng không thể đánh lừa được tôi.

_Nghĩ ngờ bố cô có liên quan đến cái chết của bố mẹ tôi, tôi đã tìm cách tiếp cận bố cô, bố cô đúng là một con cáo già, một kẻ tham lam, nếu không mang lại lợi cho ông ta, ông ta sẽ không dùng kẻ đó.

_Do hiểu tính cách của bố cô nên tôi đã rủ ông ta cùng nhau đầu tư tiền vào đất đai, đầu tiên những lô đất đó đều sinh lợi, nhưng về sau này, bố cô đã bị phá sản do quá tham lam, nếu có trách, hãy trách bố cô thấy lợi là mờ mắt nên không còn tỉnh táo nữa.

_Tôi biết không dễ dàng gì để thu thập được bằng chứng phạm tội của bố cô nếu cứ tiếp xúc trong quan hệ, xã giao làm ăn nên tôi đã nhờ Di Hoa giúp tôi...!!

Diễm sợ hãi, đau khổ, phẫn nộ, cảm giác bị phản bội khiến lồng ngực Diễm thắt lại. Quân nhủ mày nhìn Diễm.

_Chắc là cô không hiểu tại sao Di Hoa lại làm như thế đúng không, tôi là người có ơn cứu mạng cháu của Di ấy, nếu bố cô đối xử tốt với người làm trong gia đình một chút chắc sẽ không có chuyện này xảy ra...!!

Diễm không nói được câu gì nữa, xem ra kế hoạch trả thù này, Quân đã chuẩn bị rất hoàn hảo, rất kỹ lưỡng.

_Tất cả bằng chứng mà bố cô mang về nhà đều là do Di ấy lấy cho tôi, ngay cả giấy tờ nhà đất, công ty cũng thế, bây giờ tôi đã lấy lại được mọi thứ mà bố cô cướp mất của tôi, còn một điều mà tôi chưa làm được tôi vẫn chưa đưa được bố cô và anh trai cô vào tù...!!

_Cô có thấy là mặc dù tôi có thù hận với gia đình cô nhưng tôi không làm gì cả, tôi để cho anh trai cô và ông Đăng thực hiện kế hoạch trả thù của họ, sau đó tôi sẽ bắt tất cả phải trả giá. Một kế hoạch hoàn hảo đúng không...??

Hai tay nắm chặt vào nhau, Diễm căm hận nhìn Quân, người đàn ông này đáng sợ quá, để trả thù Quân đã tính toán đường đi nước bước thật cẩn thận, một con cáo già như ông Đăng ngỡ tưởng mình là giỏi nhưng thực ra ông ta cũng chỉ là quân cờ cho Quân lợi dụng để trả thù thay cho Quân mà thôi.

Quân lạnh lùng nói tiếp.

_Lúc đầu tôi không biết Trường là anh trai của cô nhưng sau khi nghe đoạn băng thu âm lại giọng nói của ông Đăng, tôi phát hiện ra kế hoạch trả thù sâu cay của ông ta là dùng Trường để trả thù chính cha đẻ, dùng Trường để làm con tốt cho ông ta, nếu không phải vì tôi yêu cô, tôi đã để cho Trường lấy cô, hại cô nhưng tôi quá yêu cô nên tôi phải ngăn chặn việc này bằng mọi giá...!!

Quân gầm lên.

_Còn cô thì sao, cô không hiểu gì cả, trong lòng cô lúc nào cũng chỉ coi tôi là một kẻ đáng ghét, lẽ ra người nên căm hận, nên để cho cả gia đình cô xuống địa ngục là tôi. Vì bố cô, tôi mất cả cha lẫn mẹ, nếu không may mắn, tôi cũng đã đi theo họ rồi, vì bố cô tôi sống không có lúc nào được vui mặc dù tôi bị mất trí nhớ, vì bố cô tôi đã mất tất cả, cô nói đi tôi nên căm hận cô hay cô nên căm hận tôi...??

Diễm không trả lời Quân, cuộc sống hoàn hảo của Diễm nay đã sụp đổ rồi, Diễm không còn muốn nghe, không còn tin vào bất cứ điều gì nữa. Diễm không thể ngờ người bạn mà Diễm luôn coi trọng hóa ra là kẻ thù của gia đình, còn người anh trai Diễm mới nhận được lại là kẻ đã hại gia đình đến tàn gia bại sản, Diễm tự hỏi trên đời này còn nỗi đau nào hơn thế. Của cải mất đi còn có thể lấy lại được nhưng nếu mất niềm tin, mất đi ý nghĩ sống sẽ chẳng còn gì nữa.

Điều làm Diễm đau đớn tui nhục là ông Hải, tuy ông không phải là người cha hoàn hảo nhưng Diễm không thể tin vì của cải, vì lòng tham, ông có thể bỏ rơi mẹ Trường, bỏ rơi người đàn bà đã mang thai đứa con của ông, vì của cải, ông có thể tàn nhẫn giết hại người có ơn, người anh em kết nghĩa của ông. Thật khủng khiếp, thật tàn nhẫn, thật độc ác, Diễm ôm chặt lấy đầu, lòng Diễm tan nát, nỗi đau đang cào xé tâm gan, Diễm không biết nên làm gì để bù đắp nỗi đau mất mát cho Trường, lại càng không biết nên làm gì để bù đắp cho Quân. Diễm không biết nên làm gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120

Đặt mạnh ly rượu xuống bàn, Quân trừng mắt hỏi.

_Cô đã biết cô nên làm gì chưa...??

Diễm run rẩy.

_Tôi...tôi không hiểu ý của anh...??

Quân nhếch mép.

_Tôi hiểu cô căm ghét tôi nên cô không muốn ở bên cạnh tôi, tôi không muốn ép cô nữa, cô đi hay ở là quyền lựa chọn của cô, nhưng cô nên suy nghĩ kĩ trước khi quyết định, chỉ cần cô nói không, và bước chân ra khỏi nhà này, anh trai cô và bố cô sẽ bị bắt ngay sau đó...!!

Diễm lại quỳ xuống.

_Xin anh buông tha cho họ, tôi sẽ làm tất cả những gì mà anh muốn...!!

Nâng cằm Diễm lên, Quân hỏi.

_Cô có chắc là cô sẽ không hối hận với những gì mà cô nói hôm nay chứ...??

Diễm gật đầu. Quân đưa cho Diễm một tờ giấy, một cái bút. Quân giục.

_Cô kí vào đi...!!

Lệ làm mất Diễm mờ đi, Diễm cũng không buồn đọc tờ giấy này viết gì, Diễm run run kí tên mình vào góc cuối của tờ giấy, và thêm hai tờ Quân đưa cho Diễm.

Chờ Diễm kí xong, Quân nói.

_Khi cô đã đồng ý kí vào ba tờ giấy này, cô phải tuyệt đối nghe lời tôi nếu không hậu quả do cô gây ra sẽ rất khủng khiếp...!!

Diễm không còn biết gì nữa, có lẽ lúc này, Diễm muốn mình chết đi hay không tồn tại thì hay hơn. Nắm lấy tay Diễm, lời Diễm đứng dậy, Quân yêu cầu.

_Ngày mai, cô dọn đồ của cô về đây...!!

Diễm không nói gì. Quân hét.

_Tôi nói gì cô có nghe thấy không...??

Vừa đau khổ, vừa tủi thân. Diễm dạ nhỏ.

_Vâng...!!

Quân đe dọa.

_Cô đừng hòng nghĩ cô có thể chạy thoát, nếu thứ mà tôi muốn tôi sẽ dùng đủ mọi cách để có nó, tôi có biến thành ác quỷ hay không hoàn toàn phụ thuộc vào cô, biết điều cô nên ngoan ngoãn làm theo lời tôi đi thì hơn...!!

Lôi Diễm lên lầu, đưa Diễm một bộ váy, Quân nói.

_Cô thay đồ đi...!!

Diễm cảm thấy như một cái máy. Diễm định bước vào phòng tắm, Quân cau mày hỏi.

_Cô định đi đâu...??

Diễm cúi đầu đáp.

_Tôi đi thay đồ...!!

Quân ra lệnh.

_Bây giờ cô đã trở thành vợ hờ của tôi, cô nên chú ý cách xưng hô của cô, và đã là vợ chồng cô không nghĩ là cô nên thay đồ ở đây à...??

Mặt Diễm đỏ bừng, run rẩy, sợ hãi, Diễm khóc. Quân cau có.

_Cô không làm được đúng không...??

Quân ngồi xuống ghế xô pha, tay chống cằm như một ông chủ lớn, Quân giục.

_Nhanh lên, tôi không chờ lâu được đâu...!!

Diễm nắm chặt lấy cúc áo, mắt Diễm nhìn Quân không rời, lệ từng giọt từng giọt rơi xuống. Diễm đau khổ nói trong uất ức.

_Anh rất giỏi, anh đã nắm được điểm yếu của tôi, bây giờ tôi chỉ là một con rối cho anh chơi đùa, tôi hy vọng anh thỏa mãn với những gì mà anh muốn...!!

Diễm bắt đầu cời áo, tui nhục, đau khổ, Diễm muốn mình nhanh chết đi. Quân không đành lòng khiến Diễm phải đau, phải khóc. Nắm chặt lấy cúc áo của Diễm, Quân mệt mỏi nói.

_Không cần nữa, cô đi vào trong phòng tắm thay đồ đi...!!

Diễm quay mình đi vào trong, một lúc sau Diễm bước ra. Nắm lấy tay Diễm, Quân bảo.

_Chúng ta đi thôi...!!

Diễm không muốn hỏi Quân định đưa Diễm đi đâu. Diễm nghĩ một nô lệ như Diễm, Quân không yêu cầu Diễm tự sát vẫn còn may. Diễm bây giờ là một cái xác biết đi, một con rối cho Quân giật dây. Sau khi đã hiểu ra toàn bộ câu truyện, Diễm không còn cảm hận Quân hay muốn chết vẫn Trường tại sao lại mù quáng trả thù cha đẻ của mình nữa.

Diễm thấy bản thân Diễm mới là người có lỗi. Diễm trách bản thân Diễm sống sung sướng trong khi Trường và Quân phải sống trong khổ đau vì mất mát và hận thù. Diễm đã hưởng hạnh phúc và bình an quá nhiều bây giờ là lúc Diễm phải trả lại cho họ. Diễm mong họ tha thứ cho ông Hải, tha thứ cho một kẻ sống trên nỗi đau của người khác như Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121

Hôm nay nhà họ Trần có tổ chức tiệc, gia đình Quân được mời, Quân muốn đưa Diễm đi vì Quân muốn ông Trần, bà Phương biết người mà Quân chọn là Diễm.

Tâm tư, tình cảm trong Diễm đã chết nên dù Quân có đưa Diễm xuống địa ngục, Diễm cũng không có phản kháng gì.

Khi Diễm cùng Quân xuất hiện, mọi người đều tập trung nhìn cả hai, cô gái đi cạnh Quân lúc nào cũng buồn phiền, mặt mày ủ dột nhưng như thế lại càng khiến cô ta xinh đẹp hơn, một nét đẹp của những thiên thần lạnh như băng nhưng con người ta không thể ngừng ước là có ngày mình được như thế.

Diễm không chú ý đến ai, cũng không nhìn ai, Diễm cũng không biết mình đang ở đâu nữa, tất cả mọi người xung quanh Diễm, Diễm lại tưởng họ không tồn tại, bây giờ Diễm rất giống một con chim bị nhốt trong một cái lồng sắt, Quân là chủ của Diễm, Diễm phải nghe lệnh, phải tuân theo mọi yêu cầu của Quân, Diễm coi cuộc sống của mình từ nay đã chết, đã không còn ý nghĩa gì nữa. Diễm ước giá mà Quân giết chết Diễm. Diễm coi đó là một sự giải thoát khỏi kiếp sống của trần gian.

Bà Phương đang nói chuyện vui vẻ với bố con ông Trần, thấy Quân dẫn theo Diễm, bà tái mặt. Bà không ngờ thân con trai ương bướng của bà lại cả gan dám làm bề mặt bà trước bố con ông Trần.

Quân bình thản lời Diễm lại gần. Quân mỉm cười chào.

_Chào chú...!!

Ông Trần cau mày nhìn Quân và Diễm, Loan gần như sắp khóc, Loan hiểu Quân đưa Diễm đến đây là muốn nói cho Loan biết người mà Quân chọn là Diễm, Loan vẫn mãi chỉ là bạn của Quân thôi, Quân cũng muốn nói cho ông Trần và bà Phương biết, dù hai người dùng cách gì cũng không thể lay chuyển được tình yêu Quân dành cho Diễm.

Rất tự nhiên, Quân giới thiệu Diễm cho bố con ông Trần biết.

_Đây là Diễm – vợ chưa cưới của cháu...!!

Ông Trần tức giận hét nhỏ.

_Cậu vừa nói gì...??

Bà Phương thốt không nên lời, chỉ có ông Trương là bình thản như không có chuyện gì. Quân trả lời.

_Cháu nói rồi, cô ấy là vợ chưa cưới của cháu...!!

Loan dù có cố tỏ ra bình thường cũng đứng không còn vững nữa. Diễm ngờ ngạc như người mất hồn, do Quân nói mọi việc Diễm phải tuyệt đối nghe lời Quân nên Diễm chỉ còn biết làm theo.

Quân giục Diễm.

_Em mau chào ông Trần, chào bố mẹ anh đi...!!

Diễm gắng giọng nói.

_Chào ông, chào hai bác, chào chị...!!

Lời nói của Diễm không hề có cảm xúc, tất cả đối với Diễm bây giờ đã kết thúc, Diễm chỉ mong mình biến mất mãi mãi.

Ông Trần dù có trấn tĩnh, cố không nổi nóng nhưng ông làm không được, quay sang bà Phương, ông tức giận hỏi.

_Bà giải thích cho tôi hiểu đi, chuyện này là thế nào, tại sao thằng con trai của bà lại có vợ chưa cưới rồi...??

Bà Phương chưa kịp lên tiếng, ông Trương vội đỡ lời.

_Chuyện tình cảm của lớp trẻ người già chúng ta không nên xen vào đúng không, tôi cũng muốn cho hai đứa lấy nhau nhưng thằng Quân nhà tôi lại yêu cháu Diễm, nên tôi đành chấp nhận lựa chọn của nó. Ông cũng không nên cảm thấy tức giận làm gì, tình yêu vốn không thể ép buộc được, mong ông hiểu mà để cho chúng nó được tự do lựa chọn người mà chúng nó muốn kết hôn...!!!

Thấy ông Trần chuẩn bị nổi nóng, Loan sợ hãi vội can ngăn.

_Con và anh Quân cũng đã nói rõ tình cảm của chúng con rồi, ngoài tình bạn ra chúng con không còn có quan hệ nào khác, bố đừng cố gượng ép nữa, nếu bố làm quá con sẽ bỏ đi luôn, lần này con đi con sẽ không về nữa đâu...!!

Diễm lơ mơ nhận ra Quân đưa Diễm đến đây làm gì, một mặt Quân muốn cho mọi người thấy người con gái Quân muốn lấy, một mặt Quân muốn dùng Diễm để kết thúc sự bất ép, kỳ vọng vào cuộc hôn nhân giữa Quân và Loan.

Diễm không thể hiểu được một người con gái có mọi thứ như Loan và một cô gái không có gì như Diễm, hơn nữa Diễm lại là con gái của kẻ thù, tại sao Quân vẫn chọn Diễm.

Càng nghĩ Diễm càng không thể nào hiểu được hành động của Quân, mặc dù căm hận Quân nhưng Diễm cũng cảm nhận được tình yêu Quân dành cho mình.

Bàn tay của Diễm nắm chặt lấy tay của Quân, Diễm cố tự nhủ nếu phải hy sinh hạnh phúc nhưng chỉ cần mọi người xung quanh Diễm được bình yên, được sống một cuộc sống không có khổ đau, Diễm sẽ làm tất cả mọi thứ.

Quân thấy tay mình đang được Diễm nắm chặt, Quân tưởng Diễm sợ. Quân an ủi.

_Cô không cần phải lo lắng, chỉ cần cô làm theo lời tôi là được, tôi sẽ nhanh đưa cô đi về...!!

Diễm lắc đầu.

_Tôi không sợ, tôi chỉ không hiểu tại sao anh lại chọn tôi, chị Loan không phải là hơn tôi sao...??

Quân khẽch mép đáp.

_Cô có ngu quá không, nếu tôi không yêu cô, tôi phải tìm đủ mọi cách giữ cô ở bên tôi làm gì. Ngay cả một điều cơ bản như thế cô cũng không hiểu được làm sao cô hiểu được tình cảm của tôi dành cho cô nhiều như thế nào...??

Mặc dù sợ Quân, nhưng bị Quân thẳng thừng sỉ là ngu như thế, Diễm cãi lại.

_Nếu anh chê tôi ngu, sao anh còn cố giữ một con ngu như tôi ở bên anh làm gì...??

Quân trừng mắt.

_Cô đúng là hết thuốc chữa, đến nước này rồi mà cô vẫn còn có thể vênh mặt lên cãi được, xem ra trong lòng cô, tôi đúng là một người không có chút trọng lượng nào...!!

Lời tuốt Diễm ra sần nháy, Quân hỏi.

_Cô sẽ nhảy với tôi chứ...??

Diễm cúi.

_Anh có cho tôi quyền lựa chọn đâu...??

_Vậy là cô không muốn nhảy...??

_Đừng thách thức tôi, anh tưởng là anh dọa tôi mà tôi sợ anh, nhảy thì nhảy...!!

Quân nắm lấy tay Diễm, cả hai bắt đầu nhảy theo điệu nhạc, thật lạ là mặc dù bị Quân tìm cách bắt ép hết lần này đến lần khác nhưng Diễm lại không cảm thấy căm ghét Quân nhiều như trước nữa. Diễm đã hiểu Quân hơn, đã hiểu thù hận mang lại hậu quả gì, Diễm không biết nếu Diễm rơi vào trường hợp như Quân, Diễm sẽ vì yêu Quân mà buông tha cho gia đình của Quân không.

Nhắm mắt lại, hai dòng lệ trên má rơi xuống, Diễm thấy gia đình Diễm nợ Quân nhiều quá, ông Hải không những cướp mất tài sản của gia đình Quân, ông còn nhẫn tâm hại chết bố mẹ Quân.

Diễm nên làm gì để bù đắp lại những mất mát cho Quân bây giờ, nên làm gì để hóa giải mối hận thù của Quân dành cho ông Hải, còn Trường nữa, số phận của Trường cũng quá khổ đau, tất cả mọi bi kịch đều là do ông Hải gây nên.

Đất dưới chân Diễm như sụp đổ, Diễm đứng không còn vững nữa, Diễm cảm thấy kinh tởm chính dòng máu đang chảy trong cơ thể mình, cảm thấy mình thật đáng trách, làm sao bố con Diễm có thể vô tư sống an nhàn sung sướng, sống trên nỗi đau của người khác.

Thấy Diễm khóc, Quân tưởng vì Quân ép Diễm làm những việc mà Diễm không thích nên Diễm mới khóc, mới đau.

Quân chán nản nói.

_Tôi xin lỗi, tôi biết cô hận tôi nhưng tôi không thể không có cô, mong cô hiểu cho tôi...!!

Diễm nghẹn ngào.

_Tôi xin lỗi, tôi không hề biết gì về chuyện này, nếu tôi biết tôi đã không sống như bây giờ, tôi sẽ bắt bố tôi trả lại những gì mà ông lấy của anh...!!

Quân mai mỉa đáp.

_Cô tưởng bố cô dễ dàng nghe theo lời của cô sao, một người ngay cả giết người cũng làm thì làm gì có chuyện ông ta từ mọi thứ mà ông ta phải bày mưu tính kế một cách dễ dàng như thế. Cô đúng là ngây thơ thật...!!

Diễm biết Quân nói không hề sai, một người như ông Hải sẽ không bao giờ nghe theo lời của ai nếu người đó dám đụng đến quyền lợi của ông. Càng nghĩ Diễm càng thấy bố mình thật đáng khinh, thật đáng ghét, Diễm vẫn không làm sao chấp nhận được sự thật này. Diễm mong tất cả những gì mà Diễm vừa trải qua chỉ là một cơn ác mộng kéo dài mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122

Bà Phương nhìn Diễm và Quân không chớp, bây giờ dù bà có muốn bảo chữa, dù có muốn ép Quân lấy Loan cũng không thể được nữa rồi, vì ông Trần đang tức giận, ông đã bị Quân làm cho mất mặt, làm sao ông có thể gả cho một người dám giới thiệu vợ chưa cưới của anh ta.

Bà Phương câm lặng không nói gì vì nếu bà nổi nóng ở đây, bà càng thêm nhục mặt hơn mà thôi. Ông Trương ngược lại, ông cười nói vui vẻ với mọi người xung quanh, ông không có ý kiến gì về cuộc hôn nhân của Quân, dù Quân lấy ai ông cũng ủng hộ, có lẽ là người đã từng trải qua những khó khăn và thử thách như Quân nên ông có thể hiểu được.

Loan cố gượng cười, cô nói chuyện với mọi người nhưng mắt không rời Quân và Diễm, Loan đau khổ, buồn rầu, Loan tự nhủ là hãy quên Quân đi vì Quân chưa bao giờ nói Quân yêu Loan, chưa bao giờ lừa dối Loan, nên Loan không thể trách được Quân, có trách, Loan nên trách con tim yếu đuối của chính mình.

Tiếng nhạc, tiếng cười, mùi rượu, thuốc lá làm đầu Diễm như muốn nổ tung, không chịu đựng hơn được nữa, Diễm là người ra phía sau. Quân hét hoảng hoi.

_Cô không sao chứ...??

Diễm mệt mỏi nói.

_Anh có thể cho tôi về được không, tôi không muốn ở đây...!!

Quân gàu dàu.

_Để tôi đưa cô về...!!

_Không cần đâu, anh ở đây chung vui cùng mọi người đi, tôi đi tắc xi cũng được...!!

Quân bực mình.

_Cô định trốn tôi chứ gì, cô nên nhớ bây giờ cô trở thành vợ hờ của tôi, cô phải ở bên cạnh tôi, chắc là cô không ngu dại tới mức tìm cách chống đối tôi chứ.....??

Diễm không còn hờn sức để cãi nhau với Diễm nữa. Quân bế Diễm, đỡ bồng mặt, Diễm hét nhỏ.

_Buồng tôi xuống, anh định biến tôi thành trò cười ở đây à...??

Không cần Diễm phải nhắc, rất nhiều người xung quanh đây đang nhìn cả hai, các cô gái ghen tị với Diễm, mấy quý bà xì xầm to nhỏ. Quân gằn giọng.

_Biết điều cô nên im đi, nếu không cô đừng trách tôi...!!

Nhắm chặt mắt lại, Diễm không dám nhìn ai, cảnh này làm ông Trần càng thêm tức tối, càng thêm chướng mắt, làm Loan thêm đau khổ, bà Phương chỉ còn nước thờ dài, bà đành chịu thua, bà biết nếu bà làm quá, bà sẽ mất Quân vì bà hiểu Quân đã yêu Diễm đến phát điên rồi. Ông Trương cười, ông ủng hộ tình yêu của Quân.

Đặt Diễm vào xe, thắt dây an toàn cho Diễm, Quân đưa Diễm về. Diễm lo lắng hỏi.

_Anh định đưa tôi đi đâu đây...??

_Biệt thự...!!

Diễm kêu lên.

_Căn nhà đó là của anh, tôi đã trả lại nó cho anh, tôi không muốn đến đây sống...!!

_Cô dám cãi lại lời tôi sao...??

Diễm mặc dù tức muốn điên lên nhưng không dám ho he gì nữa. Diễm đã quá mệt mỏi, sức khỏe của Diễm không được tốt, Diễm lại không ăn không ngủ được, tinh thần lúc nào cũng bất ổn nên Diễm cảm tưởng thân xác Diễm như muốn tan ra thành nước.

Diễm ngã người ra đằng sau ghế, nhắm mắt lại, Diễm cố dỗ giấc ngủ. Quân thương hại bảo Diễm.

_Cô ngủ đi, khi nào đến nơi tôi sẽ gọi cô dậy...!!

Diễm không nói gì, nói là thế nhưng khi về đến biệt thự, Quân bế Diễm lên phòng, đắp chăn cho Diễm, Quân thờ dài.

_Tôi không biết là tôi đang làm đúng hay là đang làm sai nữa, giữ cô ở lại bên tôi thế này cả hai chúng ta đều không vui, đều đau khổ nhưng tôi lại không có dũng khí từ bỏ cô. Tôi đúng là bị điên thật rồi...!!

Điện thoại của Diễm reo vang. Quân nhìn số di động của Trương hiện lên trên màn hình. Quân biết nếu không nói Diễm đang ở đâu Trương sẽ lo lắng không yên nên Quân nghe máy.

_Chào cậu...!!

Trương cau tiết hỏi.

_Cậu đưa điện thoại cho em gái tôi...!!

_Cô ấy ngủ rồi...!!

Trương giận sôi người.

_Cậu bảo cái gì...?? Ngủ rồi, đừng nói hai người đã làm chuyện gì đó xấu xa...??

Quân nói thật đều.

_Một người anh như cậu tức giận như thế đâu có giống một người anh lo cho em gái, cậu nên tỉnh lại đi bây giờ cậu là anh trai của cô ấy không phải là người yêu của cô ấy nên đừng dờ giọng ghen tuông ra ở đây...!!

_Chính vì tôi là anh trai của Diễm nên mới lo cho nó, cậu đang ở đâu mau nói nhanh để tôi đón nó về...!!

_Rất tiếc từ bây giờ trở về sau cô ấy sẽ ở bên cạnh tôi, cậu đừng nhúng tay vào nữa...!!

Trước khi cúp máy, Quân nói thêm

_Cậu bây giờ có lo lắng cũng vô ích vì có khi cô ấy đã mang thai đứa con của tôi rồi...!!

Trường choáng váng, Trường không còn tin vào tai mình nữa. Quân cúp máy, vứt điện thoại xuống giường, lấy quần áo, Quân đi vào phòng tắm.

Mặc dù đã lấy lại được mọi thứ, đã ép được Diễm ở bên cạnh mình, nhưng Quân không làm sao vui nổi, phải chăng không lấy được trái tim của Diễm nên Quân mới đau khổ như thế.

Sau khi tắm xong, lau khô tóc, mặc quần áo, Quân tính đến chuyện đi ngủ. Vì không muốn làm phiền Diễm nên Quân đi xuống phòng khách, Quân không tài nào chọn mất được dù đã cố. Một mồi, lấy tài liệu của công ty, Quân bắt đầu làm việc, đến ba giờ sáng, Quân ngủ gục trên bàn.

Diễm giật mình tỉnh giấc, thấy mình đang nằm trong căn phòng quen thuộc, Diễm sờ sang bên cạnh, tưởng Quân đang ngủ cùng, Diễm hốt hoảng nhưng bên cạnh trống không. Diễm tự hỏi không biết bây giờ Quân đang ở đâu, hay là Quân đã trở về nhà của Quân rồi.

Diễm đi xuống lầu, thấy đèn phòng khách vẫn còn sáng, Diễm nhìn Quân đang ngực trên bàn, từ khi quen biết Quân đây là lần đầu tiên, Diễm mới đứng lặng ngắm Quân như thế này, tự nhiên Diễm cảm thấy Quân bây giờ thật gần gũi, thật thân quen, Diễm không còn sợ Quân nữa, Diễm ước giá mà khi tỉnh lại Quân hiền lành giống như lúc ngủ thì hay biết mấy.

Sợ Quân bị lạnh, Diễm đi lên lầu, mở cửa phòng, lấy chăn của mình, Diễm đắp lên người Quân. Nhìn đồng giấy tờ lung tung ở trên bàn, tò mò Diễm cầm lên xem, Diễm là người không thích kinh doanh nên những con số này khiến Diễm đau hết cả đầu. Thu xếp mọi thứ gọn gàng, Diễm nhìn Quân say ngủ, Quân từng nói nếu một ngày nào đó Diễm muốn giết Quân hãy giết Quân trong lúc ngủ.

Diễm tự hỏi mình có nên làm như thế không. Dù có căm thù Quân đến đâu, hận Quân đến mức độ nào, Diễm cũng không có dũng khí làm tổn thương người khác. Diễm hiểu được sự hy sinh của Quân dành cho Diễm, Diễm nên cảm ơn Quân hay nên làm một điều gì đó cho Quân, gia đình Diễm đã nợ Quân quá nhiều. Diễm cảm ơn Quân, vì Quân không bị hận thù làm cho mù quáng, nếu Quân thực sự trả thù có lẽ những người thân xung quanh Diễm không ai có thể sống được, nếu Quân không kịp thời nói cho Trường biết Diễm là em gái của Trường, không hiểu bị kịch gia đình Diễm sẽ đi đến đâu nữa.

Quân ép Diễm ở bên Diễm, tuy cách làm của Quân tàn nhẫn, lạnh lùng, nhưng nếu có thể hóa giải hết được hận thù trong lòng Quân, tại sao Diễm lại không thử.

Diễm dựa đầu vào vai Quân, nhắm mắt lại, Diễm chìm vào giấc ngủ, ngày mai lại một ngày dài nữa lại tới nhưng bây giờ Diễm đã biết hết mọi chuyện, Diễm biết Diễm nên làm gì để mọi người ai cũng được sống bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123

Sáng sớm Quân giật mình thức giấc, Quân thấy cánh tay nhức mỏi, thấy cơ thể mình áp áp, mùi hương này Quân thấy rất quen.

Giật mình nhìn sang, thấy Diễm đang ngủ ngon lành trong lòng mình, cả hai đang đắp chung một chiếc chăn, Quân mỉm cười, một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi vừa mới lan tỏa trong lòng Quân.

Quân tự hỏi liệu Quân và Diễm có hạnh phúc không khi trong lòng hai người vẫn còn nhiều vướng mắc vẫn chưa tháo gỡ được, Quân biết Diễm không yêu mình, Quân vẫn chưa thể quên được thù hận với ông Hải, chỉ cần Diễm chống đối Quân thêm một lần nữa, Quân sẽ không ngần ngại mang hai bố con ông Hải ra tòa. Một sự gắn kết tạm bợ như thế lấy gì để đảm bảo được tương lai.

Quân cúi xuống gần sát mặt Diễm, Diễm chợt quay tỉnh giấc, thấy Quân đang nhìn mình lom khom, Diễm đỏ bừng mặt, Diễm không ngờ mình lại ngủ quên trong lòng Quân thế này.

Quân cười hỏi.

_Cô đã tỉnh rồi...??

Diễm định ngồi dậy, Quân nằm đè lên người Diễm.

_Cô có biết một người vợ buổi sáng sẽ làm gì để chào chồng không...??

Diễm lúng túng.

_Tôi không biết...!!

_Nếu không biết cô nên học đi...!!

Quân cúi xuống hôn Diễm, thật lạ là lần này Diễm không còn thấy khó chịu nữa, phải chăng Diễm đã chấp nhận vai trò của mình.

Buông Diễm ra, Quân nói.

_Lần sau hy vọng là cô không cần phải nhắc nhiệm vụ mỗi sáng của cô...!!

Diễm rụt rè hỏi.

_Anh ăn sáng rồi đi làm chứ...??

Quân cười.

_Cô bắt đầu lo cho tôi rồi đúng không, cô làm tôi không còn tin vào tai mình nữa. Cô không cần phải gượng ép bản thân mình như thế...??

Diễm lắc đầu đáp.

_Em không gượng ép bản thân mình, em chỉ nói những gì em cho là đúng...!!

Thấy Diễm thay đổi cách xưng hô, giọng nói cũng không còn cau có với mình như trước, vừa kinh ngạc, vừa sửng sốt không tin vào tai mình, kéo Diễm đứng sát vào người, Quân khàn giọng hỏi.

_Cô vừa nói gì...??

_Em hỏi anh có ăn cơm sáng không...??

_Cô đang tính làm gì đó đúng không, tôi không phải là người dễ mắc lừa, nếu cô muốn chơi đùa với tôi, tôi sẽ chơi đùa với cô...!!

Không nói gì, Diễm bỏ đi, Quân vội giật Diễm lại. Quân quát.

_Sao cô không nói gì, cô đã bỏ đi rồi...??

Diễm bực mình đáp.

_Tôi quan tâm đến anh, anh lại cho là tôi đang có mưu đồ gì đó, tôi cảm hận anh, anh bảo là tôi không biết điều, không hiểu chuyện, tôi nên làm gì mới vừa lòng anh đây...??

_Nếu tôi bảo cô hôn tôi, cô sẽ làm chứ...??

Diễm im lặng không đáp, Quân cười khẩy.

_Tôi biết là cô không làm được, vì cô ở bên tôi là do tôi ép cô, nếu một ngày nào đó tôi biến mất khỏi thế giới của cô chắc là cô vui mừng lắm, cô vui vì cô không còn phải chịu đựng một người đáng ghét như tôi...!!

Diễm kiểm chân lên, nhắm mắt lại, Diễm hôn Quân. Quân giật mình, cảm giác này khiến mặt Quân đỏ bừng mặt, Quân lúng túng không biết nên làm gì nên ôm lấy Diễm, hay là nên đứng im.

Lần đầu tiên trong đời Diễm làm chủ trò chơi, đúng là nếu Diễm muốn, Diễm có thể điều khiển Quân. Nụ hôn dứt, Diễm hỏi Quân.

_Anh đã hài lòng chưa...??

Quân im lặng không nói gì. Thấy Quân không trả lời mình, Diễm nhú mày.

_Tôi đã làm theo ý anh rồi, anh còn không hài lòng ở chỗ nào nữa...??

Quân cay đắng đáp.

_Cô làm thế chỉ vì bố cô và anh trai của cô, xem ra cô đúng là cao thượng thật...!!

Mặt đỏ hoe, lời giật Quân lại. Diễm hét.

_Mặc anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, sao hai chúng ta không thử trò chơi mà anh nói đi, chẳng phải anh muốn biết cuộc sống hôn nhân địa ngục là gì sao, tôi chấp nhận trò chơi của anh, dù có phải chết tôi cũng muốn chơi với anh đến cùng, thế nào anh có đồng ý không...!!

Quân lạnh nhạt đáp.

_Tôi đã sẵn sàng từ lâu rồi, nếu cô đồng ý cô nên đóng cho đạt vai trò làm vợ của cô, tôi nói trước, tôi không phải là một ông chồng dễ tính đâu...!!

Diễm nhếch mép.

_Còn tôi cũng không phải là một cô vợ dễ chiều...!!

Hai người nhìn nhau trừng trừng, nâng cằm Diễm lên, Quân khinh khinh nói.

_Cô càng ngày, càng lão hơn rồi đấy, tôi bảo cô phải nghe lời tôi nhưng ngược lại cô còn dám thách thức tôi nữa, cô đúng là không biết sợ là gì...???

Nắm chặt hai tay vào nhau, Diễm tức giận bảo Quân.

_Chẳng phải anh muốn tôi đóng vai một người vợ của anh là gì, bây giờ tôi đang hoàn thành vai trò của mình đây...!!

Bóp tay Diễm thật đau, Quân nghiêng răng nói.

_Tôi cần một cô vợ hồ biết nghe lời, biết chiều chuộng tôi, không phải là một cô vợ hồ chống đối như cô...!!

Hai dòng lệ nóng hổi chảy trên má Diễm, người đàn ông này đã gây cho Diễm quá nhiều tổn thương, phải chăng Diễm quá dễ yêu, quá dễ hờn giận nên không tìm cho mình một người yêu đích thực, ngày trước Diễm tưởng, Diễm yêu Trường nhưng hóa ra đó là tình cảm anh em, một cô gái chưa yêu ai, chưa thích ai nên dễ nhầm lẫn trong chuyện tình cảm. Cô gái nào cũng dễ dàng rung động khi được một chàng trai bất chấp tính mạng cứu mình, au ủi, động viên mình.

Diễm nhìn Quân, Diễm coi Quân là kẻ thù của mình, là tên ngạo mạn, vô lối, là một tên xấu xa không hơn không kém, Quân đã chiếm đoạt đời con gái của Diễm, ép Diễm làm theo ý Quân, ép Diễm phải ở bên cạnh Quân cả đời dưới thân phận một người tình, Diễm không biết ở trên đời này có người đàn ông thứ hai nào giống như Quân không.

Diễm hiểu cảm giác căm ghét trong mình, hiểu bản thân không thích bị gượng ép, nhưng trời ạ, Diễm đang dần có cảm tình với Quân, con tim, khối óc, tình cảm của Diễm đang dần thay đổi, Diễm phải cảm ơn những gì mà Quân làm cho gia đình Diễm, từ cảm kích hóa thành tình yêu.

Diễm nhìn Quân, nhìn kẻ làm cho Diễm khổ sở suốt bao nhiêu ngày qua, người đàn ông này rất đặc biệt, con người Quân luôn tồn tại hai mặt tốt và xấu, Diễm cảm thấy Quân thật đáng sợ, nhưng cũng rất đáng ngưỡng mộ, bộ óc, sự thông minh của Quân khiến Diễm khâm phục.

Mặt Diễm nóng bừng, lệ không ngừng chảy, Diễm không còn cảm thấy khó chịu khi phải ở bên cạnh Quân nữa, mà trong lòng Diễm một cảm giác gì đó đang lớn dần lên, Diễm sợ bản thân mình, sợ mình sẽ yêu kẻ mà Diễm vừa cảm thấy sợ, vừa cảm thấy căm hận, vừa biết ơn này.

Diễm tự nhủ “Mày phải mạnh mẽ lên, mày không nên yếu hèn” nhưng ý nghĩ đó trôi tuột đi khi Diễm nhìn và đôi mắt sâu thẳm ánh lên nét cương nghị và nam tính của Quân. Ôm lấy mặt Diễm cũng không biết bản thân Diễm nên làm gì để đối diện với tình cảm đang dâng tràn trong lòng mình nữa.

Thấy Diễm khóc, Quân khó chịu hỏi.

_Cô căm ghét tôi đến sao, tôi biết là tôi luôn ép cô phải làm những gì mà cô không thích, nhưng dù cô có muốn hay không, cô cũng phải tuân theo lời tôi...!!

Quân hoàn toàn hiểu sai cảm giác của Diễm lúc này, trong lòng Diễm bây giờ tuy ác cảm dành cho Quân chưa phai nhạt nhưng tình cảm của Diễm đang dần hướng về Quân. Biết là Quân luôn nghĩ mình ghét Quân, căm hận Quân nên Diễm bực mình nói.

_Phải, tôi căm ghét anh, chắc là anh sẽ vui lòng thả tôi đi đúng không...??

Nghe giọng điệu thách thức và không sợ sệt của Diễm, mặc dù bực bội tức giận, nhưng đối với cô gái này, Quân không điều khiển được cảm xúc của bản thân, tính cách ương bướng trẻ con, luôn chống đối của Diễm đã kích thích Quân, đã khiến Quân phải yêu, phải rung động, từ lâu Quân không còn biết tình yêu là gì cho đến khi gặp được Diễm.

Trong mọi hoàn cảnh Diễm cũng không bao giờ thay đổi tính cách cố hữu của mình, dù Diễm có kí vào giao ước kia thì cũng không lấy gì đảm bảo là Diễm sẽ nghe lời Quân hoàn toàn, chỉ cần hơi không vừa lòng một chút, Diễm sẵn sàng vênh đôi môi đỏ hồng lên để cãi.

Vừa bực mình, vừa hứng thú Quân quát.

_Cô nên nhớ cô đã kí vào tờ giấy chấp nhận nghe lời tôi một cách vô điều kiện, sao câu nào của tôi, cô cũng cãi được là sao...??

Diễm cau có.

_Anh nói đúng thì tôi mới nghe được chứ, mặc dù tôi chấp nhận đóng giả là vợ hồ của anh nhưng tôi không phải là nô lệ của anh, tôi có quyền nói lên suy nghĩ của bản thân mình, làm những thứ mà tôi cho là tôi được phép làm, anh đừng tưởng anh có ép tôi làm tất cả theo ý của anh....!!

Quân cười nhạt, con nhóc này dám khiêu khích và trêu tức Quân. Trong lòng Quân vừa nghĩ ra được một điều, Quân muốn biết khi nghe Quân nói điều này Diễm còn phản ứng hay tìm được cách gì để thoát khỏi sự cương tỏa của Quân không.

Nắm lấy tay Diễm, Quân dịu dàng nói.

_Em yêu, chúng ta lên phòng nhé...??

Diễm bị một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, mặt Diễm đỏ bừng, trong mười giây não bộ của Diễm bị tê liệt, hơi thở bị tắc nghẽn, Diễm nguyền rủa trong đầu.

_Chết tiệt thật, mình là vợ hờ của hắn, hắn có quyền yêu cầu mình làm chuyện đó, mình không thể chối cãi, mình là một con búp bê được trưng trong tủ kính trong căn nhà của hắn, một đồ chơi để cho hắn giải trí...!!

Diễm bừng lên phẫn nộ, một cô gái có chỉ số IQ thông minh như Diễm tại sao phải chịu cảnh sống như một con ỏ, một nô lệ, một cô gái không có đang phận gì trong cuộc đời hắn.

Nghiến chặt răng, mồ hôi rịn ra, Diễm biết khi kí vào tờ giấy cầm tù kia, Diễm đã đem cả cuộc đời mình để đổi trao lấy hạnh phúc, tính mạng của ông Hải và của Trường, hai người đó một người là cha, một người là anh, họ là hai người thân duy nhất còn sót lại trên đời này của Diễm. Dù ông Hải là một người đáng chết nhưng Diễm không thể thấy chết mà không cứu, còn Trường, cả tuổi thơ, tuổi trẻ đã phải sống trong đau khổ, hận thù, Diễm không thể ích kỉ cướp đi niềm vui sống, hạnh phúc mai sau của Trường, Trường đã phải chịu đau khổ, bất hạnh thay cho cha con Diễm lâu quá rồi, đã đến lúc Diễm phải làm một cái gì đó cho Trường.

Diễm nhìn Quân, quan sát Quân thật kĩ, Diễm cố phân tích xem trong đầu Quân đang nghĩ gì, sao Quân có thể yêu con gái của kẻ thù, dù Quân có giữ Diễm ở bên cạnh Quân vì yêu hay vì hận, đây cũng là một việc làm mạo hiểm, Quân không sợ khổ đau, không sợ nửa cuộc đời còn lại cả hai sẽ giết chết lẫn nhau vì day nghiêng, vì căm phẫn sao. Diễm càng nghĩ càng thấy Quân liều quá, Diễm thương cho bản thân mình thì ít mà thương cho Quân thì nhiều.

Diễm là một đứa trẻ chưa lớn, chưa trưởng thành, Diễm quen dựa dẫm, quen được nuông chiều, nếu không có ai bảo vệ, Diễm sẽ không sống được, một cô gái nghịch ngợm, và táo tợn như Diễm sẽ không có lúc nào ngồi yên mà không gây ra chuyện gì. Diễm biết mình không cô độc vì Diễm luôn có Trường ở cạnh bên nhưng Diễm không dám làm phiền Trường thêm nữa, Trường cần có hạnh phúc, cần được ở bên người có thể mang lại bình yên, hơi ấm và nụ cười cho Trường.

Bàn tay Diễm bắt gặp nâng lên, Diễm sờ nhẹ lên mặt Quân khiến Quân giật mình không hiểu Diễm làm thế là có ý gì. Quân mang lại cho Diễm nhiều cảm giác lẫn lộn, có lúc Diễm cảm thấy bình yên, có lúc Diễm cảm thấy sợ hãi, nhưng từ sâu thẳm trong lòng mình Diễm ngưỡng mộ Quân, ngưỡng mộ người đàn ông có tự chủ, có tri thức, tài giỏi. Người đàn ông này được rất nhiều người kính trọng, quan tâm, được nhiều cô gái theo đuổi ao ước, tại sao lại chọn một cô gái có chỉ số IQ cao, nhưng cách hành xử lại trẻ con và ngờ nghệch như Diễm.

Diễm chán bị Quân điều khiển lắm rồi, Diễm phải ở bên Quân cả đời, Diễm phải làm một cái gì đấy, phải chủ động, phải nắm lấy phần thắng về mình, con người nổi loạn trong Diễm bừng lên, mặc dù sợ Quân nhưng Diễm nhất định không chịu thua, nếu Quân muốn chơi trò tình ái với Diễm, Diễm sẽ chơi với Quân.

Biết là mình không thoát được, Diễm tự hỏi tại sao không biến những ngày tháng bên Quân thành một ngày tháng bên Quân thành một ngày tháng ngọt, thành hạnh phúc, tại sao phải chất chứa đầy thù hận và khổ đau, Diễm hiểu nếu Diễm làm không tốt anh trai và cha Diễm sẽ gặp nguy hiểm, ngay cả bản thân Diễm cũng sống không được yên, có nợ phải trả, có ân phải đền đó là nguyên tắc sống của Diễm. Trong lòng Diễm cũng đang có Quân, tại sao Diễm không thả lỏng và thử nghĩ mình yêu Quân một lần xem cảm giác sẽ khác biệt như thế nào.

Diễm hé mở một nụ cười, chỉ là một nụ cười nhẹ nhưng cũng đủ làm cho khuôn mặt Diễm bừng sáng, ánh mắt long lanh, hai tay vòng ra sau gáy Quân. Diễm ngọt ngào hỏi.

_Anh yêu, chúng ta đi chứ...??

Mặt Quân đỏ bừng, trái tim Quân đập thật nhanh, đúng là Diễm đã thắng, dù Quân có cố tỏ ra lạnh lùng và tàn nhẫn đến đâu, Quân cũng không thể phủ nhận được tình yêu Quân dành cho Diễm quá lớn, tình yêu đó lớn đến nỗi Quân phải quên trả thù, Quân muốn hóa giải mọi thứ chỉ cần Diễm ở bên Quân là đủ.

Thấy Quân lúng túng, ngượng ngùng, Diễm cười thầm, trong lòng Diễm đang sục sôi.

_Tên kia, anh đừng tưởng anh sẽ điều khiển được thôi, dù sao tôi cũng không còn gì để mất, tôi sẽ cho anh biết cảm giác “có” tôi là gì...!!

Diễm cười, kiễng chân lên Diễm hôn Quân, Diễm muốn biết cảm giác chủ động làm mọi thứ là gì. Quân bị Diễm điều khiển, bàn tay Quân vòng ra sau lưng Diễm, Quân ôm chặt lấy Diễm, cái đầu thông minh của Quân bắt đầu hoạt động. Quân cười khẩy nghĩ.

_Em muốn đùa với tôi à, để xem em làm tốt được đến đâu. Em làm anh bắt đầu có hứng thú rồi đấy...!!

Quân giả vờ mình đang bị Diễm điều khiển, giả vờ trong không đoán được ý định của Diễm. Cẩn nhẹ vào tai Diễm, Quân thì thầm.

_Em yêu mình đi chứ...??

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124

Diễm chết cứng, dù cố tỏ ra sành sỏi, Diễm không thể đóng vai một kẻ thạo đời, từ nhỏ đến lớn ngoài những nụ hôn trộm, hôn lên má, lên môi khi Diễm đi học ba năm ở nước ngoài, và mấy lần Diễm bị Trường hôn, Diễm lúng túng, run rẩy, Diễm không biết gì cả, sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có, Diễm chưa từng đi vũ trường, quán bar, hay tập tành uống rượu, ham chơi là thế nhưng những nơi mà Diễm đến chỉ phù hợp với mấy cụ già. Diễm thích thơ văn, thích được đi du lịch, thích được một mình ở một nơi nào đó thật xa xôi, một nơi toàn rừng với cây cỏ.

Đọc được sự sợ hãi, lúng túng, ngượng ngùng trong mắt Diễm. Quân thương hại

_Em đừng cố quá, anh không thích ép em. Xem ra ngay cả vai trò người tình em cũng không làm được...!!

Quân thở dài.

_Em làm anh thất vọng quá....!!

Quân đã trực tức Diễm, đã khiến lòng tự trọng của Diễm bị tổn thương, nếu không phải tại Quân, Diễm vẫn là một cô gái ngây thơ không hiểu chuyện, vẫn sống một cuộc đời bình yên, thanh thản, Quân đến làm cuộc đời của Diễm hoàn toàn bị đảo lộn.

Nghe giọng thương hại của Quân, Diễm thách thức.

_Sao một người biết nhiều như anh không dạy tôi nhỉ...??

Bật cười, Quân nheo mắt trêu tức.

_Em thật sự thích anh dạy em...!!

Diễm vênh mặt lên.

_Tôi bảo anh tôi không phải là một cô vợ dễ chiều, anh đừng tưởng chỉ ba câu bông đùa của anh là có thể khuất phục được tôi...!!

Tay Quân, vuốt ve dọc sống lưng Diễm, ôm Diễm đứng sát vào người mình, lưỡi Quân liếm môi Diễm, Quân âu yếm hỏi.

_Anh sợ em sẽ ghét anh, không thích anh làm thế với em...??

Não bộ của Diễm đang phán tín hiệu những thông điệp nguy hiểm, đúng là Diễm quá ngu, sao Diễm dám trêu đùa với Quân. Quân đâu phải chàng trai dễ bắt nạt, lại càng không phải là kẻ dễ bị sỏ mũi, Diễm muốn rút lui nhưng đã quá muộn.

Nhắc nhở Diễm lên, Quân nói.

_Chúng ta đi thôi...!!

Thần kinh Diễm căng lên như dây đàn, các cơ xương cứng nhắc, chân tay Diễm như muốn gãy lìa, Diễm không tưởng được là mình đang làm chuyện mà trước đây Diễm nghĩ chỉ những người đàn bà hư hỏng mới làm, hai từ “người tình” vang lên trong đầu Diễm mới đáng sợ làm sao.

Diễm hốt hoảng kêu lên.

_Anh đi làm đi, nếu không lại muộn giờ làm...!!

_Em đừng lo hôm nay chủ nhật, anh sẽ dành cả ngày với em...!!

Người Diễm nóng bừng, Diễm đoán mặt Diễm lúc này còn đỏ hơn là gấc chín, Diễm cố tìm cách thoát ra khỏi tình trạng oái oăm này.

_Tôi...tôi cần phải đi thăm chị Hồng, còn nhiều việc đang chờ tôi...!!

Quân biết là Diễm đang định trốn, Quân không phải là người dễ bị xỏ mũi, Diễm là người khôn xướng, Quân chỉ hùa theo để hưởng lợi thôi. Diễm tự xả mình là ngu, là ngu si, Diễm muốn trốn chạy, trong đầu Diễm vang lên một giọng nói, Diễm sẽ chạy trốn đến bao giờ, sẽ đi đâu được nữa. Tình cảm của Diễm lúc này rất phức tạp, tuy bị bắt ép nhưng Diễm cảm thấy có một chút thích thú trong trò chơi này.

Nhắm chặt mắt lại, bấu chặt vào cánh tay Quân, Diễm không biết đến bao giờ trò chơi này sẽ kết thúc, đến bao giờ Quân mới chịu buông tha cho Diễm. Diễm tự an ủi bản thân.

_Mày đang làm điều đúng, dù rằng trong lòng mày đang tự phản bội lại chính mày...!!

Quân không muốn ép Diễm làm những thứ mà Diễm không thích thêm một lần nữa, cảm giác sờ hữu, chiếm hữu Diễm chưa bao giờ phai nhạt trong lòng Quân. Quân nghĩ dù cho đang sống ở kiếp này, hay kiếp sau, Quân cũng không muốn Diễm thuộc về ai cả.

Quân lo lắng hỏi.

_ Cô không sao chứ, tôi e rằng tôi phải kết thúc ở đây, mặc dù tôi muốn cô nhưng tôi không có dũng khí ép cô. ....!!

Mở cửa phòng, nhẹ nhàng đặt Diễm xuống giường. Quân chuẩn bị đi xuống lầu. Hít thở một hơi thật sâu, Diễm thở hắt ra một hơi, cả đời Diễm chưa từng làm điều này nhưng nhìn ánh mắt cô độc và đau khổ của Quân, Diễm lại thấy tim đau nhói, lồng ngực thắt lại, cảm giác khi yêu mà không được yêu khiến Quân chán chường, thất vọng đau đớn.

Quân đã không bị hận thù điều khiển, để có được tình yêu của Diễm, Quân đã làm những gì mà Quân cho là Quân nên làm, Quân muốn ông Hải, muốn Trường phải trả giá, nhưng Quân không bắt nạt làm thế, ông Hải không còn sống được bao lâu, theo những gì mà Quân được bác sĩ điều trị cho ông Hải nói, ông chỉ sống được mấy tháng nữa thôi, còn Trường chắc cũng không quá một năm, Quân biết họ sớm muộn cũng ra đi, Quân trả thù còn có ý nghĩa gì nữa, việc duy nhất khiến Quân băn khoăn, khiến Quân không yên tâm là Diễm.

Quân yêu Diễm, nhưng Diễm chưa bao giờ yêu Quân, thậm chí Diễm còn hận Quân, ghét Quân, muốn Quân tránh xa Diễm mãi mãi. Để có được Diễm không còn cách nào khác, Quân đành phải dùng cách ép Diễm ở bên cạnh Quân, dùng bố và anh trai Diễm để ép Diễm. Biết rằng ở bên một người không yêu mình, căm ghét mình sẽ rất đau khổ, cuộc sống sẽ giống như địa ngục, nhưng Quân lại không có dũng khí rời xa Diễm, Quân an ủi bản thân chỉ cần được nhìn thấy Diễm hàng ngày là Quân đã mãn nguyện lắm rồi. Quân chỉ mong Diễm không căm Quân được chạm nhẹ vào người Diễm, được hôn Diễm, ôm Diễm, nếu không được làm thế Quân không biết mình có ép buộc Diễm làm điều đó không. Không ai yêu người khác mà lại không mong được chạm vào cơ thể người mình yêu. Dù đồng tính hay luyện ái, họ còn mong được làm thế nói gì đến một người đàn ông bình thường, khỏe mạnh như Quân.

Đau xót cho chính mình, cố gắng gượng không làm điều gì có lỗi với Diễm, Quân đứng dậy.

_ Em nghỉ ngơi đi. ....!!

Bất chợt Diễm nắm lấy tay Quân, ngồi dậy, Diễm ôm lấy lưng Quân. Quân rung mình sợ hãi, chỉ cần ở bên Diễm thêm một chút nữa thôi, Quân sẽ không điều khiển được mình. Giọng Quân khàn khàn.

_ Em nên hiểu, tôi không phải là một thằng đàn ông tử tế, tôi sợ tôi sẽ làm tổn thương em. Tôi đã làm hai lần, cho đến tận bây giờ tôi vẫn còn hối hận về điều đó. Nếu em không muốn tôi làm tổn thương em nữa, từ đây về sau em nên tránh xa tôi ít nhất có thể. ....!!

Vòng tay Diễm nói lỏng rồi từ từ buông thõng. Quân muốn được Diễm ôm, muốn được nghe Diễm nói câu “Em yêu anh”, “Em đồng ý làm vợ anh”, nhưng Quân hiểu sẽ chẳng bao giờ Quân được nghe Diễm nói thế, hạnh phúc mà Quân đang có chỉ là tạm bợ, là tạm thời, sớm muộn gì Quân cũng mất Diễm.

Quân chưa xót, cay đắng, hận thù, nhận ra mình chỉ là một thằng đàn ông bất lực, một kẻ đáng thương, tìm đủ mọi cách ép Diễm ở bên mình nhưng Quân không bao giờ có được trái tim của người con gái mình yêu, trong lòng cô ấy chỉ có căm hận, chán ghét mình.

Quân chưa bao giờ rơi lệ, chưa bao giờ cảm thấy mình bất lực nhưng đứng trước Diễm, Quân cảm thấy mình là một chiến binh bị giết chết ngay trên chính quê hương của mình. Ngay cả Thượng đế dù quyền năng đến đâu cũng không thể ép người khác yêu mình.

Quân bỏ đi, Diễm thấy mình đang khóc, Diễm không biết mình đang khóc vì tủi hận hay khóc vì thương hại Quân. Diễm cảm nhận được một nỗi đau đang bùng lên dữ dội trong lòng.

Diễm đã đi suốt đêm hôm qua, Diễm sợ Trường lo lắng cho mình nên vội vàng gọi điện cho Trường. Sau nhiều suy tính, Diễm quyết định dấu hết mọi chuyện mà Diễm đã biết, Diễm không muốn Trường cảm thấy khó xử hay cảm thấy có lỗi với Diễm, mọi chuyện đã qua hãy cho nó qua đi.

Dù đã mất tài sản nhưng gia đình Diễm được ở bên nhau, Diễm cần nhanh chóng động viên Trường đồng ý phẫu thuật, bệnh tình, sống chết của Trường quan trọng hơn mọi thứ ở trên đời, lòng đã quyết, Diễm nhẹ nhõm bấm số điện thoại của Trường.

Cố lấy giọng vui vẻ, Diễm nói.

_ Chào anh. ....!!

Trường bức mình quá to.

_ Nói cho anh biết cả đêm hôm qua em đã đi đâu. ...??

Diễm lúng túng.

_ Em có chút chuyện. ....!!

_ Đừng có dấu anh, có phải cả đêm hôm qua em ở bên cạnh Quân đúng không. ...??

Mặt Diễm đỏ bừng, Diễm lấp bắp.

_Sao...sao anh lại biết...??

_Còn sao trắng gì nữa, chính hấn nói cho anh biết. Hấn còn nói em còn đang mang thai con của hấn nữa...!!

Trường tức khí nói.

_Em có bị điên không hả, trong rất nhiều chàng trai sao em lại chọn Quân. Em nên nhớ anh không chấp nhận một thằng em rẻ như hấn...!!

Nghe giọng phản đối của anh trai, tự nhiên Diễm cảm thấy cáu, nếu Trường biết Quân đã làm gì cho Trường chắc Trường sẽ không la to như thế.

_Em xin lỗi nhưng em đã đồng ý lấy anh ấy rồi...!!

Tiếng Trường vang xa như sấm.

_Em đúng là bị điên thật rồi, em nên nhớ hấn không phải là một con người đơn giản đâu, em có biết công ty của gia đình mình bị hấn chiếm mất rồi không, còn nữa, tại sao em không cho anh biết, căn biệt thự nhà mình là do hấn lấy...??

Diễm không muốn hận thù giữa hai gia đình phải nối tiếp nhau từ đời này sang đời khác, nếu có thể kết thúc được tại đây thì kết thúc đi, Diễm sợ hận thù, sợ cảm giác phải sống trong bóng tối, càng nghĩ Diễm càng cảm thấy có tội và có lỗi với Quân hơn. Bố Diễm đã lấy đi của Quân quá nhiều thứ, từ tình thương của cha mẹ, của cái, cảm giác bị phản bội, chứng kiến bố mẹ mình chết chắc là Quân đã phải vượt qua rất nhiều thử thách và đau khổ mới vững vàng được như hôm nay, điều khiến Diễm cảm phục hơn là Quân không hủy hoại gia đình Diễm như ông Đảng đã làm với gia đình Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125

Thấy Diễm im lặng không trả lời. Trường mất hết kiên nhẫn.

_Em nói gì đi chứ, tại sao biết hấn lấy hết tất cả mọi thứ, em vẫn đồng ý lấy hấn...??

_Anh đừng nói căn biệt thự và công ty thuộc về gia đình mình, là do bố của chúng ta lấy của bố mẹ anh ấy, anh ấy chỉ lấy lại những gì thuộc về anh ấy thôi...!!

Sờ hải làm mất Trường có màu hồ phách, Trường đoán Diễm đã biết tất cả mọi chuyện, mặt Trường tái xám, từng đường gân nổi phồng lên. Trường cảm thấy tội lỗi đang bủa vây lấy mình.

Trường không biết nên nói gì với Diễm nữa. Thấy Trường không trả lời mình, Diễm lo sợ hỏi.

_Anh đang giận em à, em biết anh không thích em lấy anh ấy nhưng em nghĩ em đã thích anh ấy nên em đã nhận lời cầu hôn của anh ấy, mong anh chúc phúc cho em...!!

Diễm hoàn toàn không hiểu, điều Trường đang lo sợ bây giờ không phải do Diễm đã nhận lời lấy Quân, Trường đang lo sợ bị Diễm cầm hận, ghét bỏ.

Chưa bao giờ Trường cảm thấy hối hận như lúc này, sáng nay vì lo cho công ty nên Trường mới đến xem có thể làm gì được cho công ty không. Trường choáng váng khi biết được người chủ mới của công ty bây giờ là Quân, điều khiến này Trường không thể ngờ được. Tức giận, Trường gọi điện cho Quân nhưng Quân không bắt máy, không còn cách nào khác, Trường đến công ty tìm Quân cũng không thấy, chán nản, tuyệt vọng, Trường đến bệnh viện thăm Hồng, Trường đã cố tìm hiểu xem Quân là ai nhưng chịu không tìm hiểu được thông gì ngoài thân thể bây giờ của Quân.

Quân là con của ai, mở công ty kinh doanh gì, bao nhiêu tuổi, ai cũng biết, điều này không giúp gì được cho Trường nhiều, gặp Quân, Trường luôn cảm thấy thân quen, dù mười bốn năm có trôi qua đi nhưng hình ảnh cậu bé hay cùng chơi đùa với Trường từ nhỏ không hề phai nhạt trong tâm trí Trường, Trường nghĩ phải chăng cậu bé đó là Quân, nhưng chẳng phải cậu bé đó cùng bố mẹ đã bị chết trong một tai nạn giao thông rồi sao, làm sao có chuyện cậu bé đó vẫn còn sống, Trường suy đoán chắc chỉ tại người giống người mà thôi.

Thấy anh trai mãi không lên tiếng, Diễm cáu.

_Dù anh có giận em, anh cũng phải lên tiếng, hay nói câu gì đi chứ, anh định bắt em chờ anh đến bao giờ...!!

Trường ngập ngừng hỏi.

_Em...em đã biết hết mọi chuyện rồi à...??

Diễm giả vờ ngây thơ.

_Anh đang nói lung tung gì thế, em định nói cho anh biết là do công ty mình bị làm ăn thua lỗ nên anh Quân mới mua lại công ty và căn biệt thự nhà mình, ngày trước bố đã dùng tiền để mua nhà và công ty của gia đình anh ấy nên bây giờ anh ấy muốn mua lại, chỉ đơn giản thế thôi...!!

Mặc dù vẫn chưa xua tan hết đám mây u ám trong lòng nhưng Trường cũng yên tâm phần nào, không nghi ngờ là Diễm đang nói dối, Trường thở ra một hơi.

_Em hiện giờ đang ở đâu...??

_Em không thể nói cho anh biết được...!!

Trường lên giọng anh trai.

_Em nên nhớ em đã đi cả đêm rồi, em phải về nhà chứ...?? Dù em và hấn có hôn ước cũng không thể ở bên nhau lâu như thế được...!!

Diễm cố lấy giọng bông đùa để xua đi ám ảnh của một tương lai sống trong bóng tối.

_Bây giờ anh định thay cha quản lí em hả, vừa mới làm anh người ta đã lên giọng dạy đời rồi...??

Trường nghiêm giọng.

_Thế nào, em có chịu về nhà không, hay là anh phải đi tìm em...??

Diễm van nài.

_Anh hai, anh làm ơn cho em thoải mái một chút được không, chẳng phải anh cần có thời gian chăm sóc, ở bên cạnh chị Hồng và cha là gì, anh nên tận dụng thời gian để làm tròn bổn phận của anh với bố và chị Hồng đi. Lúc nữa em sẽ về nhà...!!

Trường đầu dụi.

_Thôi được rồi, nếu em mà còn lừng chừng không chịu về, anh sẽ đâm vỡ mặt hấn...!!

Diễm phẫn nộ.

_Anh độc tài vừa thôi, anh nên lo làm tròn bổn phận của anh đi, còn em sẽ tự biết xoay sở...!!

Trường điên tiết hét.

_Em cũng trong buồng có khác gì anh đâu...!!

_Ai bảo chúng ta là anh em làm gì, giống tính anh chẳng vui chút nào...??

Trường giận lấy kiêu trẻ con.

_Em tưởng là anh muốn giống em lắm hả, nếu em không thích em có thể thay đổi...!!

_Ông anh thân yêu, đừng tưởng em đang nhường anh, anh lại được nước làm tới, lúc về anh sẽ chết với em. Em sẽ trả thù anh, mai sau khi anh và chị Hồng lấy nhau, em sẽ phá anh cho mà coi...!!

Trường ngênh chiến.

_Em gái, đừng dọa anh, em nên nịnh anh từ bây giờ đi vì anh không chấp nhận em lấy hấn đâu...!!

Không muốn bàn cãi thêm với Trường, Diễm nói nhanh.

_Em cúp máy đây, lúc nữa em về...!!!

Diễm quên không hỏi Hồng có sao không, Diễm yên tâm vì nếu có chuyện gì xảy ra với Hồng chắc là Trường đã thông báo ngay cho Diễm biết rồi.

Sợ ông Hải xảy ra chuyện, Diễm gọi điện cho bà Hoa.

_Chào Di...!!

_Chào cháu, cháu đã đi đâu cả đêm hôm qua thế, cháu có biết mọi người lo cho cháu nhiều lắm không...??

Diễm hối lỗi nói.

_Cháu xin lỗi. Bố cháu vẫn bình thường chứ ạ...??

Bà Hoa bật cười.

_Cháu nói bình thường ở đây nghĩa là sao, cháu thừa biết là ông ấy đang bị bệnh...!!

Diễm lo lắng không yên.

_Bố cháu lại bị biến chứng đúng không Di...??

Bà Hoa lắc đầu.

_Ông ấy vẫn như mọi khi, sau khi cho ông ấy ăn no, uống thuốc, nói chuyện một lúc, ông ấy đi ngủ...!!

Diễm thở phào nhẹ nhõm.

_Cảm ơn Di, nhờ Di chăm sóc bố cháu. Lúc nữa cháu về...!!

Bà Hoa động viên.

_Cháu cứ vui chơi đi, cháu đã vất vả nhiều rồi, thời gian này cháu nên có thời gian được tự do chăm sóc cho bản thân, đừng cố quá, Di sợ cháu lại ngã bệnh...!!

_Vâng, chào Di...!!

_Chào cháu...!!

Diễm mặc dù biết bà Hoa đã phản bội lại lòng tin của Diễm dành cho bà nhưng Diễm không trách bà Hoa, Diễm chỉ tự trách bản thân Diễm, trách ông Hải đã sống quá sai lầm, quá nhẫn tâm, nếu không phải vì ông có lẽ mọi chuyện đã không diễn ra quá tàn khốc, quá khủng khiếp như thế này, ông đã hủy hoại hai gia đình, hủy hoại niềm tin, hạnh phúc của họ. Diễm không còn từ nào để diễn tả về bố mình nữa.

Đóng cửa phòng, Diễm đi tìm Quân, Diễm muốn về nhà nên muốn xin phép Quân trước. Diễm sợ nếu Diễm đi mà không nói gì, Quân sẽ mắng Diễm, dù sao bây giờ Diễm đang đóng vai là vợ hờ của người ta.

—

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126

Diễm lên tiếng gọi.

_Anh Quân...!!

Diễm gọi hai ba lần không nghe thấy Quân trả lời, Diễm lảo bảo.

_Hay là anh ấy đã đi về nhà rồi...??

Chạy ra sân, Diễm vẫn thấy xe ô tô đậu ở đấy, biết là Quân vẫn còn quanh quẩn ở đâu đây. Diễm vừa gọi, vừa đi tìm Quân. Mở hầu hết các phòng vẫn không thấy Quân, Diễm bực mình.

_Tên này là ma chắc, tìm mãi mà vẫn không thấy hần đâu...!!

Tìm hết các phòng rồi, chỉ còn một nơi duy nhất mà Diễm vẫn chưa tìm đó là phòng tắm. Nghe tiếng chảy róc rách, Diễm đoán Quân đang tắm, mặt đỏ bừng vì xấu hổ, Diễm ngưng ngưng không dám nói gì. Nước từ trong phòng tắm tràn ra ngoài, Diễm giật mình, mặt Diễm trắng bệch, nhớ lại cơ thể nóng bừng của Quân sáng nay khi Quân ôm Diễm, hôn Diễm, chắc là Quân bị ốm rồi.

Đập mạnh vào cửa, Diễm gọi to.

_Anh Quân...!! Anh có ở trong đó không...??

Nước chảy ra càng ngày càng nhiều, hết kiên nhẫn, Diễm cố đẩy cánh cửa ra nhưng nó đã bị khóa từ bên trong. Trong lúc cấp bách, không nghĩ được gì

hiều, Diễm lấy cái búa, gõ thật mạnh vào tay nắm cửa, mồ hôi trên người Diễm vã ra như tắm.

Đến lúc cánh cửa mở bung ta cũng là lúc cánh tay của Diễm, cũng rã rời theo. Diễm thấy Quân nằm im trong buồng tắm, mặt đỏ bừng, nửa mê nửa tỉnh. Vừa tức, vừa cầu. Diễm quát.

_Anh có bị điên không, đã bị sốt sao còn ngâm nước lạnh, anh định chết luôn hả...??

Quân đã bị sốt làm cho mê man nên không còn biết gì nữa, nếu không có Diễm có lẽ Quân đã chết rồi. Vặn nước, Diễm không dám nhìn vào cơ thể Quân, mặt Diễm đỏ bừng, cố nén thẹn, Diễm dìu Quân ra khỏi phòng tắm, lấy khăn quấn ngang người Quân, Diễm vắt và đưa Quân lên lầu.

Đắp chăn kín người Quân, lau khô tóc cho Quân. Diễm gọi bác sĩ. Trong lúc chờ bác sĩ đến, Diễm làm bấm nguyên rùa.

_Tại sao tôi lại dính vào anh thế này, có lẽ vì tôi nợ anh nhiều quá nên tôi phải trả ơn anh...!!

Trong cơn mê sảng, Diễm nghe Quân gọi tên mình.

_Diễm...!! Diễm đừng bỏ anh...!!

_Diễm...!! Diễm...!!

Diễm giật mình, hai giọt nước lăn dài trên má, cầm chặt lấy tay Quân, chưa có lúc nào Diễm cảm thấy Quân gần gũi đến thế. Nhắm mắt lại, Diễm cảm nhận được tình cảm của Quân dành cho mình, lòng cảm kích, biết ơn của Diễm đối với Quân ngày càng tăng. Vô thức, Diễm cúi xuống.

_Anh hãy cố lên, chẳng phải anh luôn muốn ép tôi làm theo ý anh là gì, nếu anh ốm yếu anh làm sao thực hiện được đúng không. Mặc dù tôi từng mong anh biến mất, mong anh chết nhưng nhìn thấy anh thế này, tôi lại chẳng vui chút nào, tôi muốn anh mau khỏe lại, tôi thích thấy anh tỏ ra lạnh lùng, tàn nhẫn hơn là nhìn thấy anh ốm yếu...!!

Một lát sau bác sĩ tới, ông nhanh chóng kê đơn, tiếp nước cho Quân. Ông dặn dò Diễm đủ điều. Diễm ghi tất cả mọi thứ ra giấy. Sau khi làm xong nhiệm vụ của mình, bác sĩ ra về. Lấy một cái khăn sạch, nhúng nước, vắt khô, Diễm đắp lên trán Quân.

Mở tủ lạnh dưới bếp, Diễm bắt đầu nấu cháo và mấy món mà Quân thích, Diễm hy vọng sau khi Quân tỉnh lại, Quân sẽ ăn được một chút gì đó.

Sau khi nấu xong, Diễm lên lầu xem Quân có khá hơn không, thấy Quân vẫn nằm im, Diễm buồn rầu không yên, lòng yêu thương, cảm giác gần gũi trong Diễm trời dậy, nhìn một người con trai luôn luôn thích được kiểm soát mọi thứ, luôn cố gắng làm việc để hoàn thiện mình nay phải nằm yên một chỗ, Diễm nghĩ chắc là Quân đang cảm thấy khó chịu lắm.

Diễm cảm nhận được nỗi đau, mất mát của Quân. Khi mẹ Diễm mất, Diễm đã sống như một người mất hồn suốt mấy tháng, bà chết là do bệnh tật, còn bố mẹ Quân, chết là do ông Hải, ông Đăng bày mưu *** hại.

Diễm nắm chặt lấy tay Diễm, không thể bỏ Quân trong tình trạng thế này nên Diễm đành nhắn tin cho Trường là hôm nay Diễm không về nhà được, Diễm cũng gọi điện nhờ bà Hoa chăm sóc cho ông Hải.

*****

Bà Phương từ tối hôm qua đến giờ, bà buồn phiền hẳn, bà không còn cố tranh cãi với ông Trương về vấn đề hôn nhân của Quân nữa, hành động hôm qua của Quân đã chứng minh cho bà thấy dù bà có tìm cách nào đi chăng nữa cũng vô ích, ông Trần cũng không chấp nhận một người con rể làm đám cưới như ông như Quân, bây giờ dù bà có muốn hay không, bà cũng phải chấp nhận Diễm làm con dâu của bà, quá chán nên bà cũng không buồn gọi điện hỏi Quân đã đi đâu cả đêm hôm qua, bà đoán chắc là Quân đang vui vẻ ở bên Diễm.

Ông Trương thấy vợ đã bớt cầu nhàu, ông vui vẻ rủ bà đi về vùng ngoại ô chơi, dù sao hôm nay là chủ nhật, lâu rồi hai ông bà không có thời gian ở bên nhau. Tâm trạng đang uể oải, bà Phương không muốn đi nhưng do ông Trương nài kéo quá, cuối cùng bà đồng ý, thoát khỏi ám ảnh về con cái, trách nhiệm khiến tâm tư bà vui vẻ, chưa bao giờ bà cảm thấy bình an như thế, bà nhìn ông Trương với ánh mắt biết ơn.

Trường nhận được tin nhắn của Diễm, đọc xong, mặt Trường cau có, khó chịu. Hồng đứng bên cạnh hỏi.

_Anh bị làm sao thế...??

Trường thờ dãi.

_Em cũng biết anh chính là người khiến gia đình anh phá sản. Anh vừa được biết công ty, biệt thự của gia đình đều bị Quân mua lại, anh không tài nào hiểu hẳn dùng cách gì mà có thể nhanh chóng lấy được mọi thứ như thế...??

Hồng mai mỉa.

_Anh Quân mua lại công ty và căn biệt thự của gia đình anh không tốt hơn lọt vào tay người khác à, chưa hết anh ấy yêu Diễm, là chồng chưa cưới của cô ấy, anh còn muốn gì nữa...??

Trường lo lắng, bất an.

_Anh cảm thấy trong chuyện này có một điều gì đó không được bình thường...??

Hồng chau mày hỏi.

_Điều gì...??

_Sáng nay Diễm nói cho anh biết là bố anh đã lấy biệt thự và công ty của gia đình Quân, Quân chỉ lấy lại những thứ thuộc về mình. Theo những gì anh điều tra được, bố mẹ Quân và bố anh chưa từng làm ăn hay hợp tác với nhau, làm gì có chuyện phí lí như thế...!!

_Em không hiểu ý của anh...??

_Em không thấy là Quân rất tò mò về mối quan hệ giữa anh và ông Đăng, chưa hết hẳn còn cho người theo dõi anh, anh không nghĩ hẳn làm thế vì Diễm, hẳn còn có một lí do nào khác mà anh không tài nào đoán ra được...!!

Vuốt mái tóc mềm mượt ra đằng sau, Hồng đáp.

_Anh đừng suy nghĩ lung tung nữa, dù mục đích của anh ấy là gì, chẳng phải anh ấy không làm gì có hại đến gia đình anh và Diễm sao...?? Em hỏi anh, nếu không có anh ấy, anh có biết ông Hải là cha anh không, anh có dừng tay lại trước khi quá trễ không, em thấy anh nên cảm ơn anh ấy vì đã cứu anh thoát vũng bùn tội lỗi...!!

_Anh biết nhưng anh không làm sao gạt bỏ những nghi vấn ấy ra khỏi đầu...!!

_Bây giờ anh đừng suy nghĩ gì nhiều nữa, anh nên tìm cách lo cho bố, cho em gái anh, rồi tính tới chuyện tiến hành làm phẫu thuật đi...!!

Trường lo lắng hỏi.

_Sau khi em được xuất viện em sẽ đi đâu...??

_Em nói rồi, sau khi khai trương xong mấy cửa hàng em sẽ bay về Úc, có thể em sẽ đồng ý cuộc hôn nhân do mẹ em sắp xếp...!!

Người Trường nhẹ bồng, Trường đang trôi vào một mạch cảm xúc khó tả, lo sợ, mất mát, cảm thấy trái tim mình đau đớn, Trường vội nắm chặt lấy tay mình, thở hắt ra một hơi, Trường nói.

_Anh tưởng là em không thích hôn nhân được sắp đặt sẵn...!!

_Em không thích nhưng bây giờ không còn thích nữa hay không, em đã già rồi, tuổi xuân của em ngày càng trôi qua đi, đã đến lúc em nên nghĩ đến mình...!!

Giọng Trường đầy bất lực, đầy đau thương, Trường không hiểu cảm giác của bản thân nữa, Trường đoán bản thân đã thích và yêu Hồng nhưng không có dũng khí để nói câu đó, Trường đã gây ra quá tổn thương cho Hồng, đã Hồng khóc và đau quá nhiều, thấy Hồng đã lấy lại được tinh thần sau những chuyện mình gây ra, lòng Trường nhẹ nhõm, thanh thản.

Dù tình yêu này đến muộn nhưng Hồng đã mang lại cho Trường cảm giác bình yên, được an ủi, ý nghĩ trả thù trong Trường không còn, bây giờ Trường có thể sống thật với con người mình. Trường nhận ra mình đã ngu si như thế nào khi để vượt mặt người con gái có thể hiểu, hi sinh vì mình nhiều như thế, dù bây giờ có nói gì e rằng cũng đã muộn, Trường muốn giữ Hồng lại, muốn nói câu yêu Hồng nhưng sợ làm Hồng bị tổn thương hơn vì Trường vừa nhận ra Diễm là em gái, vừa nhận ra mình chỉ là con tốt cho ông Đăng sử dụng để trả thù, vừa nhận ra mình bị bệnh sắp chết, tất cả những điều đó như một bức tường dày ngăn Trường đến với Hồng.

Trường không biết mình có sống đủ lâu để chăm sóc và trả ơn cho Hồng, điều này không phải là tàn nhẫn lắm sao khi biết mình sắp chết Trường còn ép Hồng ở lại bên cạnh mình, Trường tự nhủ là hãy để cho Hồng đi, Hồng xứng đáng có được một người con trai tốt hơn Trường, người đó sẽ chăm sóc và bảo vệ Hồng trong nửa phần đời còn lại.

Hồng đau đớn cố nén lệ, Hồng nói thế xem Trường có phản ứng gì không, thấy Trường vẫn vui vẻ, còn chúc Hồng lấy được chồng nữa, Hồng thất vọng, chán nản, cho dù biết Diễm là em gái của mình, Trường vẫn không có ý định yêu Hồng, lấy Hồng. Nắm chặt vạt áo, ngẩng cao đầu. Hồng gượng cười.

_Cảm ơn anh...!!

Cuộc đối thoại của hai người rơi vào tĩnh lặng, một người kiêu ngạo như Trường, lại quá tình cảm nên không bao giờ nắm được hạnh phúc trọn vẹn, lúc nào cũng nhường, cũng sẽ chia, tuy là tốt nhưng cũng phải biết cái gì nên nhường, cái gì không, trong tình yêu lại càng không nên có suy nghĩ đó, nếu như Hồng yêu người khác, Trường nhường Hồng cho người ta thì không có gì đáng nói, đáng này Hồng yêu Trường, thay vì giữ Hồng lại Trường lại cố đẩy Hồng ra. Hồng vừa tức, vừa cảm phần, Hồng đuổi.

_Anh về đi, em cần nghỉ ngơi...!!

Trường ngốc ngếch trả lời.

_Ừ, anh về đây...!!

Chương 127

Khi cánh cửa phòng bệnh đóng lại, Hồng bật khóc nức nở. Trường không dám ở thêm phút giây nào nữa nên vừa nghe Hồng nói, Trường đồng ý ngay lập tức, Trường sợ con tìm yếu đuối của chính mình, sợ không làm chủ được cảm xúc của bản thân, sợ mình lại làm tổn thương Hồng thêm một lần nữa. Trường tự nhận mình là một thằng không ra gì nếu không nói là ngu ngốc, và đần độn, Trường tưởng mình là một người lạnh lùng, không có tình cảm nhưng thật ra Trường lại yêu nhiều hơn người khác, dễ bị tổn thương hơn người khác.

Mất Trường đỏ hoe, cổ kim ném xúc động, đau thương trong lòng Trường ra về. vừa bước ra cổng bệnh viện, Trường gặp ông Đăng.

Nhìn thấy ông ta, đám mây u ám trong lòng Trường như dày thêm ra. Trường không muốn gặp lại ông ta chút nào, Trường đoán, ông ta đã biết tất cả mọi chuyện, làm sao mà không biết được khi mà ông ta luôn cho người theo dõi Trường. Trường không biết ông ta định dờ dờ gì tiếp theo nữa.

Trường im lặng nhìn ông ta không chớp, Trường muốn biết ngoài khuôn mặt khắc khổ, ánh mắt lão liên, cặp môi mím chặt đầy cảm hận, làn da tái xám, mái tóc đã bạc được gần nửa, bộ quần áo lúc nào cũng một màu kẻ sọc dính bụi, ông ta đang toan tính trong cái đầu lạnh lùng, tàn độc và bé tẹo kia.

Ông ta cũng đang quan sát Trường, Trường không phải là con ông ta nên không có nét nào giống ông cả. Trường có đôi mắt của ông Hải, đôi mắt mà ông ta ghét nhất, có khuôn mặt của bà Lan, khuôn mặt phúc hậu xinh đẹp, gò má cao, chiếc cằm vuông vắn, Trường cao gầy, do căn bệnh hành hạ, cộng thêm lúc nào cũng u sầu, mặt mũi lo lắng, nên Trường đã gầy đi rất nhiều, làn da không còn màu đồng mun nữa mà nó đang dần chuyển sang màu tái.

Mười hai năm ông ta coi Trường là con trai, mười bốn năm sau đó ông ta cảm hận mẹ con Trường, cảm hận cha đẻ của Trường, lòng thù hận trong ông ta chất ngày càng dày thêm theo năm tháng, trong lòng ông ta bây giờ chỉ có hận không có yêu, tình cha con trong ông ta đã chết từ lâu rồi.

Không lợi dụng được Trường trả thù cho ông ta nữa, ông ta đang tính cách khác, cách này, ông ta sẽ hủy diệt tất cả, ông ta muốn gặp Trường vì ông ta còn nhiều nghi vấn cần hỏi, sau khi xác minh được rõ, ông ta sẽ hành động theo kế hoạch mà ông ta đã vạch sẵn.

Cả hai không ai bảo anh, hận thù trong Trường đang bùng lên dữ dội, chúng đều được chuyển qua ánh mắt, qua nét mặt, qua đôi môi chặt đến bật máu. Trường ghê tởm tư tưởng ác độc của ông ta, ông ta dùng Trường để trả thù cha đẻ đến tàn gia bại sản thì thôi sao ông ta còn ép Trường phải lấy em gái mình, đến bây giờ Trường vẫn còn cảm thấy buồn nôn, cảm thấy ghê tởm, cảm thấy mình nên bị dày xướng mười chín tầng địa ngục.

Ông ta là người lên tiếng trước.

_ Chắc bây giờ trong lòng mày đang cảm hận tao lắm...??

Trường cảm phần nói.

_ Ông nói đúng, tôi cảm hận ông, khinh ghét ông. Tôi hận ông vì chính ông đã bức tử mẹ tôi, thật dễ tiện đã giết người rồi còn tìm cách phi tang chứng cứ nữa, chắc là ông hối tiếc lắm vì tôi đã không chết cùng với mẹ tôi trong đám cháy đó...!!

Ông ta cười ròn ròn.

_ Mày yên tâm lúc nào tao cũng có thể lấy mạng gia đình mày. Chỉ có điều tao có thích hay không thôi...!!

Trường cảnh giác hỏi.

_ Ông đến đây chỉ để nói với tôi điều này thôi sao...??

_ Tao chỉ muốn biết mày đã điều tra được những gì rồi...!!

Trường oán hận ông ta, ông ta đã biến mười bốn năm cuộc đời của Trường thành địa ngục, ông ta đã trả thù như thế vẫn còn chưa đủ hay sao, lẽ ra người nên trả thù ông ta là Trường mới đúng, dù ông Hải nợ ông ta cũng không nên đổ hết mọi oán hận lên đầu Trường.

Trường tức giận hét.

_ Chẳng phải ông luôn cho người theo dõi tôi là gì, tôi nghĩ những điều mà ông biết còn nhiều hơn cả tôi...!!

_ Mày nói đúng nhưng chính tao muốn ghe từ miệng của mày...!!

Trường muốn túm lấy cổ áo ông ta, muốn đâm vào mặt ông ta, muốn quát, muốn chửi ông ta cho hả giận nhưng Trường cố nén để không trở thành một trò hề cho bản dân thiên hạ xem. Trường cảnh cáo.

_Ông nên tránh xa những người thân của tôi ra nếu không tôi sẽ không buông tha cho ông đâu...??

Giọng ông ta đầy khinh bỉ.

_Mày còn non yếu lắm, muốn đấu với tao mày không có sức đâu, nếu mày không được thằng ôn con Quân giúp mày tưởng bây giờ mày còn đứng ở đây để nói chuyện với tao như thế này à...??

Trường tái mặt, con tim mạch báo Trường, ông ta đang dờ dờ, ông ta sẽ không dừng hành động trả thù nếu như gia đình Trường chưa bị tiêu diệt, ông ta là một tên giang hồ, ông ta sẽ không ngại làm bất cứ điều gì. Trường không sợ chết, cũng không sợ bị ông ta tìm cách *** hại, Trường chỉ lo cho Diễm, cho Hồng và cho ông Hải – người bố mà Trường khinh ghét, người bố mà Trường không bao giờ muốn nhận làm cha.

Trong đầu Trường nảy ra một ý định, sau khi Hồng ra viện, Trường sẽ thu xếp đưa cả nhà Trường bay sang Úc cùng Hồng, như thế ông Đăng dù có muốn dờ dờ gì cũng không làm được, yên tâm với kế hoạch đó, Trường quát ông ta.

_Tốt nhất là ông không nên làm gì tổn hại đến họ, nếu không dù có phải đi đến tận chân trời, tôi cũng quyết tìm ra ông. Tôi sẽ đi tìm chứng cứ chứng minh ông bức tử mẹ tôi, để xem tòa án sẽ xử ông tù trong bao lâu. Chắc là họ vui mừng lắm khi thấy một tội phạm bỏ trốn như ông sau mười bốn năm...!!

Khuôn mặt ông ta bắt đầu biến đổi, đôi mắt ti hí nhìn lão liên khắp mọi nơi, ông ta đã quá liều khi dám chường mặt giữa thanh thiên bạch nhật thế này, nếu vụ án năm xưa được lật lại, cộng với tội bỏ trốn sau mười bốn năm, cùng với nhiều tội danh khác, ông ta sẽ phải chết rục xương trong tù.

Trường quan sát ông ta, biết ông ta đang sợ. Trường nói thêm.

_Tôi là thằng sắp chết nên sẽ không còn sợ bất cứ điều gì, trong trò chơi này nếu ông muốn tôi quay sang đấu lại ông, ông sẽ được tôi coi như một đối thủ cân xứng, thời gian qua, tôi và ông đã hợp tác hại cha tôi, tôi cũng hiểu ông ít nhiều, hiểu cách thức làm việc của ông, chỉ cần tôi thông báo cho công an một tiếng xưởng sản xuất gỗ trá hình, cùng với bọn đầu gấu của ông sẽ bị bắt hết, nếu ông muốn ném trái cảm giác ăn com tù trong nửa phần đời còn lại hay muốn lần trốn tiếp thì cứ việc...!!

Nói xong Trường phóng xe máy đi luôn. Trường thấy mình đối xử với ông ta như thế xem ra còn nhẹ nhàng quá, Trường chưa từng nghĩ khi gặp lại ông ta sau những gì ông ta gây ra cho mình, Trường sẽ đối xử với ông ta như thế nào, gặp rồi, Trường thấy ông ta là một con chó sói đang ăn mình, chỉ cần ông ta dơ móng vuốt tất cả những người xung quanh Trường có nguy cơ bị ông ta ăn thịt. Vô đầu, bứt tóc, Trường đang tính cách để bảo vệ họ.

Đi được một nửa đoạn đường, Trường quay lại bệnh viện, Trường lo sợ ông ta sẽ hại Hồng, nếu vì mình, Hồng bị làm sao, Trường sẽ không thể tha thứ cho bản thân, Trường nghĩ Trường sẽ giết chết ông ta. Phóng xe thật nhanh, gửi xe, Trường chạy bay lên phòng của Hồng. Không kịp gõ cửa, Trường đi thẳng vào trong, giường bệnh trống không.

Trái tim Trường như hóa đá, giây phút này Trường tưởng chừng như đã một trăm năm đã trôi qua, bây giờ mới thấu hiểu Hồng quan trọng với mình như thế nào. Trường vội lao đi tìm Hồng, Trường gọi tên Hồng không ngừng. Trường đoán ông ta đã bắt Hồng đi rồi.

Buồng phổi Trường bị bóp nghẹt, chân không còn tuân theo ý của chủ nhân nó nữa, Trường vấp ngã liên tục, đầu gối va đập xuống sàn nhà, nếu để ý kỹ sẽ thấy lệ trong mắt Trường long lanh, mặt Trường không còn một giọt màu hồng của máu.

Trường chạy từ lầu này lên lầu khác, Trường chạy quanh sân bệnh viện, Hồng đang ngồi ủ rũ trên ghế đá cạnh một cái cây to trong sân, Hồng khóc tức tưởi, khóc thương cho số phận hẩm hiu của mình.

Gặp ai Trường cũng hỏi có thấy một cô gái cao khoảng một mét sáu mươi lăm, tóc quấn buông xõa ngang vai, trán băng, mặc quần áo bệnh nhân, khuôn mặt khá ái không. Tất cả mọi người đều lắc đầu không biết, trong một bệnh viện có hơn sáu trăm người này, người giống như Hồng nhiều vô kể, bị quấn băng quanh đầu lại càng nhiều hơn, Trường cho họ xem hình của Hồng may ra họ mới nói được cho Trường biết có nhìn thấy Hồng ở đâu.

Trường chạy xuống sân, đi qua mấy gốc cây, Trường gọi tên Hồng, Hồng đang bị nỗi buồn xâm chiếm nên không nghe tiếng Trường gọi, dù có nghe Hồng tưởng ai đang gọi tên một cô gái có tên giống như mình. Nhưng giọng của Trường thì không thể nhầm lẫn được, vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi, Hồng bước ra khỏi cái cây.

Hồng nhìn Trường hốt hơ hốt hải, chạy lung tung gọi tên mình như một người mất trí, có hơn một nửa người ở đây đang nhìn Trường. Vừa không hiểu hành động của Trường, vừa cảm thấy thương hại cho Trường. Hồng lên tiếng.

_Anh Trường...!! Em đang ở đây...!!

Hồng phải chạy theo Trường, kéo áo Trường lại, Trường mới nghe rõ. Đầu tiên Trường thấy Hồng, Trường tưởng mình đang mơ, sau đó, Trường nắm chặt lấy tay Hồng, bóp tay Hồng thật mạnh, Trường quát.

_Em đã bỏ đi đâu thế hả...?? có biết anh lo cho em lắm không...??

Tự nhiên bị quát oan, Hồng bức mình đáp.

_Em tưởng anh về rồi, anh đến đây làm gì...??

Ôm Hồng thật chặt, Trường chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như vậy ở trong đời, trái tim đông cứng của Trường đã tan gần ra, cơ thể run rẩy đã lấy lại được cân bằng, buồng phổi bị bóp nghẹt đang phình to ra.

Hồng bị Trường ôm đến ghệt thở, thấy mọi người xung quanh đều nhìn mình. Mặt Hồng đỏ bừng, ngại ngùng, Hồng gấu nhỏ.

_Anh mau buông em ra, mọi người đang nhìn hai chúng ta kìa...!!

_Kệ họ, ai nhìn anh chẳng quan tâm. Từ lần sau em đi đâu cũng phải nói anh biết...!!

Cảm nhận được sự sợ hãi của Trường, Hồng lo lắng hỏi.

_Có chuyện gì đúng không anh...??

Trường run giọng nói.

_Anh lo em bị ông Đấng hại, ông ta tàn ác như thế nào em cũng biết rồi, anh muốn sau khi em xuất viện, em sẽ bay về Úc ngay...!!

Hồng cảm động vì được Trường quan tâm lo lắng, thấy Trường vì sự biến mất của mình đã chạy đi tìm mình khắp bệnh viện như một thằng mất trí, Hồng rơi lệ, Trường vì lo lắng cho Hồng, hay vì thương hại Hồng cũng được, Hồng không còn dũng khí xa Trường nhất là sau khi nhìn thấy hành động của Trường ngày hôm nay.

Buông Hồng ra, Trường không còn hơi sức để mà nói tiếp nữa, Trường nhận ra mình càng ngày càng tham lam, nhận ra mình không thể sống mà không có Hồng, nhưng Trường đang đẩy Hồng vào vòng nguy hiểm, có lẽ Trường nên tránh xa Hồng ra, nên để cho Hồng sống yên ổn bên người chồng do mẹ Hồng sắp xếp, như thế sẽ hay cho Hồng, cuộc đời Trường chỉ toàn bất hạnh, ở bên Trường, Hồng sẽ không có được hạnh phúc, mà Trường lại sợ làm tổn thương Hồng, sợ Hồng phải khóc, phải đau vì mình.

Trường tự hứa với lòng là sẽ bảo vệ Hồng cho đến khi Hồng lên máy bay về Úc, thật may chính Hồng đã tự nguyện ra đi, Trường không cần phải thúc ép hay phải nói những câu làm tổn thương Hồng.

Nắm lấy tay Hồng, Trường bảo Hồng.

_Để anh đưa em về phòng bệnh...!!

Hồng ngoan ngoãn gật đầu.

_Vâng...!!

Trường đi trước, Hồng sánh đôi bên cạnh, cả hai im lặng không ai nói với ai câu nào, Trường vì những lí do không thể cưỡng lại được nên không thể giữ Hồng ở lại, còn Hồng vì lòng tự trọng, vì tính tự quyết, Hồng sợ Trường thương hại mình, sợ cả hai sẽ bị tổn thương nên nhất định ra đi. Họ trong có tình nhưng ngoài mặt vẫn phải cố làm ngo.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128

Sau khi được bác sĩ khám và tiếp nước, Quân đã giảm bớt sốt. Diễm yên tâm phần nào, chờ mãi mà Quân vẫn chưa tỉnh, vừa lo vừa sợ, Diễm không biết nên làm gì tiếp theo. Cơ thể Quân lúc nóng, lúc lạnh, người Quân nhớp nháp mồ hôi, không còn cách nào khác, Diễm phải lấy khăn sạch lau cho Quân. Mặt Diễm đỏ bừng vì xấu hổ, Diễm nhắm tịt mắt lại, cảm giác đụng chạm vào da thịt Quân khiến Diễm gai cả người.

Kiểm một bộ quần áo sạch của Quân trong tủ áo, Diễm mặc cho Quân, tay chân Diễm run rẩy, Diễm chưa bao giờ thay quần áo cho đàn ông ngoại trừ một lần thay quần áo cho Trường, thật oái oăm, người đàn ông này là kẻ thù của Diễm, vô đầu, Diễm không biết Diễm đang làm gì ở đây nữa.

Mãi đến chiều tối, Quân mới có dấu hiệu tỉnh lại. Diễm vui mừng hỏi.

_Anh không sao chứ...??

Quân hỏi một câu thật ngớ ngẩn.

_Sao tôi lại ở đây...??

Diễm nghĩ chắc là do bị sốt nên tâm trí của Quân đã bị lẫn lộn hết cả rồi, lẽ ra người nên hỏi Quân câu này là Diễm mới đúng.

_Anh đang ở nhà...!!!

Bị sốt, cơ thể đau nhức, mặt nóng bừng, môi khô nẻ, Quân mệt mỏi nói.

_Tôi muốn uống nước...!!!

Diễm nhanh nhẩu.

_Anh chờ tôi một chút...!!

Diễm chạy thật nhanh xuống bếp, múc một bát cháo nóng, rót một ly nước, Diễm bung lên lầu. Đặt chúng xuống bàn, Diễm đưa ly nước cho Quân. Quân lỏng ngóng cầm lấy. Nhìn ly nước sắp đổ ra chần, không thể bắt nhãn, Diễm cúi xuống, mái tóc đen dài của Diễm phủ đầy mặt Quân, khuôn mặt Diễm cúi gần sát mặt Quân, cả hai đang ở quá gần nhau.

Quân cảm thấy nghẹt thở, cố gắng điều hòa hơi thở, Quân hỏi.

_Chẳng phải là cô đã về rồi sao, tại sao cô vẫn còn ở đây...??

Diễm cúi.

_Phải lẽ ra tôi nên về và bỏ mặc anh chết ở trong phòng tắm, biết anh vô ơn như thế, tôi đã chẳng cứu anh làm gì...??

Nâng Quân ngồi dậy, chèn gối sau lưng Quân, Diễm đưa ly nước kề sát miệng Quân. Diễm dỗ ngọt.

_Uống đi anh...!!

Quân đang mệt mỏi, người nóng như cái lò thiêu, cố gượng cười. Quân bảo.

_Cô có cho thuốc độc vào ly nước không đây...??

Diễm giận bừng bừng.

_Anh có uống không. Anh yên tâm dù tôi có ghét anh, tôi cũng không ngu tới mức giết anh để đi tù đâu...!!

Quân uống từng ngụm nhỏ, bàn tay mát lạnh của Diễm sờ vào trán nóng bừng của Quân, thấy mặt Quân đỏ bừng như đang ngồi trước lò than, môi khô nứt nẻ, đôi mắt đỏ ngầu, chỉ trải qua một ngày mê man, trông Quân xuống sức quá.

Diễm cảm thấy mũi lòng, đặt ly nước xuống bàn, Diễm thổi thìa cháo, Diễm lo lắng nói.

_Anh cố ăn hết bát cháo này, rồi uống thuốc...!!

Dạ dày Quân sôi lên, chỉ nghĩ đến ăn là Quân đã ngán rồi, người ta nói khi ốm ai cũng thành một đứa trẻ. Quân lắc đầu.

_Tôi không muốn ăn...!!

Diễm thở dài.

_Anh định nằm mãi ở đây hả, thế mà tôi tưởng anh thích khỏe để bắt nạt tôi, không ngờ anh thích tôi bắt nạt anh hơn...!!

Quân nhiu mày.

_Cô đừng tự kiêu quá, rồi cô sẽ biết thế nào là dám trọc tức tôi...!!

Diễm đưa thìa chào trước mặt Quân, Diễm giục.

_Há miệng ra nào...!!

Thấy Diễm đang ép mình ăn như một đứa trẻ, đang đau ốm, Quân cũng phải phì cười.

_Cô định đóng vai mẹ của tôi đây hả...??

Diễm cau có.

_Ngày trước tôi không muốn ăn, anh ép tôi ăn bằng được, bây giờ tôi dùng thái độ lịch sự đối với anh, anh còn ầm ức gì nữa...!!

_Ai nói với cô là tôi đang ầm ức...!!

_Nếu không ầm ức, anh ăn hết bát cháo này đi...!!

Quân gọi ý.

_ Hay là cô dùng cách tôi bón cháo cho cô, cô bón cháo cho tôi như thế đi...??

Mặt Diễm đỏ bừng, tay cầm thìa cháo run run, Diễm mắng.

_ Anh đừng nói xàm, còn không mau ăn đi...!!

_ Tôi đã nói là tôi không ăn...!!

Diễm cau mày.

_ Anh nhất định không ăn...??

Quân lười biếng nằm xuống. Được Diễm chăm sóc, quan tâm, Quân rất cảm động, cảm thấy lòng mình ấm nóng, biết rằng chẳng bao giờ Diễm yêu mình và sớm muộn gì cũng phải để cho Diễm ra đi, Quân chỉ muốn tận dụng thời gian được gần gũi với Diễm như thế này. Quân đau khổ, chán nản, thất vọng, Diễm đối xử tốt với Quân chẳng qua cũng chỉ vì tình người, Quân đoán dù là ai đang trong tình trạng ốm đau như Quân, Diễm cũng sẽ chăm sóc tử tế.

Diễm nài nỉ.

_ Anh ăn chút gì đi...!!

Mắt Quân nhắm lại, đầu Quân văng vất, tay chân mỏi như muốn gãy lìa cả ra. Nóng sốt đang tàn phá sức khỏe của Quân.

Diễm bắt lực hỏi.

_ Tôi phải làm gì anh mới chịu ăn...??

Quân chán nản đáp.

_ Nếu cô hôn tôi, tôi sẽ ăn...!!

Nói xong, Quân buồn rầu nói tiếp.

_ Xin lỗi vì tôi lại ép cô làm những gì mà cô không thích, cô đi nghỉ ngơi đi...!!

Người Diễm run lên vì tức, đã ốm đau đến mức độ này, Quân còn dám ép Diễm nữa. Diễm cười khẩy nghĩ.

_ Được thôi, anh muốn tôi hôn anh chứ gì...?? Tôi sẽ hôn anh...!!

Vén tóc ra sau tai. Diễm gọi nhỏ.

_ Anh Quân...!!

Cả đời Quân cũng chưa bao giờ được nghe Diễm gọi như thế. Quân nghe trái tim mình rung lên, cảm xúc đang dâng tràn, Quân mở bừng ra nhìn Diễm. Chưa kịp hiểu tại sao Diễm lại gọi mình như thế, Diễm cúi xuống.

Mắt Quân mở to, Quân không ngờ Diễm lại hôn Quân, nụ hôn dịu ngọt, cảm xúc của cả hai hòa lẫn vào nhau. Mắt Quân từ từ nhắm lại, hai bàn tay ôm chặt lấy Diễm, Diễm ngã lên người Quân.

Diễm càng ngày càng không điều khiển được trái tim, cảm xúc, tình cảm của bản thân, Diễm đang dần thích Quân, lí trí của Diễm cảnh báo Diễm hãy tránh xa Quân ra nhưng chỉ vang lên được một chút rồi bị những cảm xúc đang tuôn trào trong cơ thể đè bẹp, Diễm để mặc cho mình buông thả.

Diễm sợ hãi, vội đẩy Quân ra, Diễm không hiểu tại sao mình lại làm thế. Quân ôm Diễm chặt quá. Quân trêu.

_ Em định giết chết tôi bằng nụ hôn à...??

Đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Diễm nghiêng răng.

_ Tôi đã làm theo yêu cầu của anh rồi, anh có chịu ăn không...??

Quân tham lam đòi hỏi.

_ Sao em không hôn tôi thêm một lần nữa, tôi sẽ ăn cháo do em nấu...!!

Diễm không nhượng bộ.

_Nếu anh không ăn, tôi sẽ mặc xác anh...!!

Đánh nhẹ vào người Quân, Diễm quát nhỏ.

_Mau buông tôi ra...!!

Vòng tay Quân từ từ nói lỏng, rồi buông hẳn ra. Diễm bước xuống giường. Bưng bát cháo, Diễm ra lệnh.

_Ăn đi nào...!!

Mặt Quân nhăn lại. Diễm phì cười. Quân cúi.

_Em dám trêu tức tôi hả...??

Diễm vênh lên.

_Tôi bảo anh ăn cháo, có phải ép anh làm gì quá đáng đâu mà anh nhăn mặt khổ sở thế kia, so với những gì anh làm cho tôi thì có thấm vào đâu...!!

_Em đang trả thù tôi đúng không...??

Diễm kiên nhẫn nói.

_Tôi mặc anh nghĩ gì thì nghĩ, anh nên ăn cháo đi...!!

Diễm chìa thìa cháo trước miệng Quân, không còn cách nào khác, Quân phải mở miệng ra. Diễm gạt đầu hài lòng. Ăn được mấy thìa, Quân không muốn ăn nữa. Diễm nín.

_Chẳng phải anh luôn muốn tôi nghe lời anh là gì, nếu anh chịu ăn tôi sẽ cố gắng nghe lời anh mà không có chút phản ứng gì...??

Quân hỏi.

_Cô nói thật chứ...??

Diễm gạt đầu. Quân phải cố ăn hết mặc dù thức ăn như muốn trào ra khỏi cổ, ăn xong Diễm còn ép Quân uống sữa, Quân kêu lên.

_Tôi có phải là đứa trẻ đâu, tôi không uống sữa...!!

Diễm không ngờ Quân còn trẻ còn trẻ hơn cả mình, có mỗi ăn bát cháo, uống sữa, Diễm phải nói gây cả lười, Quân mới chịu ăn, mới chịu uống.

Hết chịu nổi, Diễm gắt nhỏ.

_Anh phải ăn, phải uống mới mau khỏi bệnh được chứ, hay là anh thích nằm đây cả tháng, cả tuần...??

Nghĩ đến cảnh phải trải qua mấy ngày nằm dài trên giường bệnh mà không được làm gì, Quân muốn điên lên. Cố gồng mình chịu đựng, Quân ngán ngẩm nói.

_Đưa đây...!!

Diễm vội cho Quân uống nốt ly sữa, đưa thuốc, cốc nước lọc cho Quân. Diễm giục Quân uống thuốc. Sau khi uống xong, Diễm mang tất cả xuống bếp. Một lát sau, Diễm lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129

Diễm thấy Quân mặt mày nhăn nhó, khó chịu. Diễm vội hỏi.

_Anh bị làm sao thế...??

_Tôi cảm thấy đau đầu quá, dù có cố dỗ giấc ngủ nhưng không tài nào ngủ được...!!

Diễm lôi một cuốn sách từ trên kệ xuống, Diễm mỉm cười.

_Đề tôi đọc truyện cho anh ngủ nhé...??

Quân nhìn Diễm không rời, Diễm càng đối xử tốt với Quân, Quân lại càng không có dũng khí thả cho Diễm đi, giá mà Diễm cứ khó chịu, quát lại Quân, hay tỏ ra căm thù Quân thì dù có phải từ bỏ Diễm, Quân sẽ không đau khổ nhiều như bây giờ.

Diễm ngồi xuống ghế cạnh đầu giường, mở trang sách, Diễm chuẩn bị đọc. Quân đề nghị.

_Tôi có thể dựa vào người cô được không...??

Tay cầm trang sách run run, Diễm mở to mắt hỏi.

_Tại sao...??

Quân gượng cười.

_Cô không muốn thì thôi. Cô đọc truyện đi...!!

Suy nghĩ một lúc, Diễm trèo lên giường. Đổ bưng mặt vì xấu hổ, Diễm lí nhí nói.

_Anh dựa đi...!!

Quân mỉm cười hạnh phúc, gồi đầu lên đùi Diễm, Quân nhắm mắt lại. Diễm bắt đầu đọc truyện. Đọc được gần nửa cuốn sách, thuốc ngủ trong thuốc đã phát huy tác dụng. Diễm khẽ gọi.

_Anh Quân...!! Anh đã ngủ chưa...??

Thấy Quân không nói gì, biết là Quân đã ngủ, Diễm đặt đầu Quân lên gối, đắp chăn kín người Quân, Diễm nhìn Quân ngủ, khi ngủ trông Quân thật dễ thương. Mặt Diễm càng ngày càng đỏ, trái tim càng ngày càng đập nhanh, có một cái gì đó không được bình thường đang diễn ra ở đây, Diễm đang dần thích kẻ thù của mình, thật không thể nào tin được.

Chuông điện thoại của Quân reo vang khiến Diễm giật mình. Nhìn chữ mẹ hiện lên trên màn hình, Diễm lo sợ nửa muốn nhận cuộc gọi, nửa lại sợ không dám.

Cuối cùng lấy hết dũng khí, Diễm nghe máy.

_Chào bác...!!

Nghe giọng một cô gái trong điện thoại. Bà Phương cau mày.

_Cô là ai...??

_Dạ, cháu là Diễm. Bác có khỏe không ạ...??

Biết người đang nghe máy là Diễm, bà Phương không vui.

_Thằng Quân đâu, sao nó không nghe máy...??

Diễm rụt rè nói.

_Anh Quân đang bị ốm, anh ấy vừa ngủ nên cháu nghe máy hộ anh ấy...!!

Bà Phương thẳng thốt kêu lên.

_Nó có sao không...??

_Anh ấy chỉ bị sốt bình thường thôi ạ...!!

Ông Trương ở bên cạnh thấy vợ tự nhiên kêu lên, ông lo lắng hỏi.

_Có chuyện gì xảy ra với thằng Quân hả bà...??

Bà Phương run rẩy bảo ông Trương.

_Thằng Quân bị ốm...!!

_Nó có bị nặng lắm không...??

_ Nghe con bé Diễm nói, nó chỉ bị sốt xoàng thôi. ...!!

Ông Trương cười.

_ Nếu thế thì bà lo làm gì, chẳng phải bây giờ con bé Diễm đang chăm sóc nó là gì...??

Bà Phương đứng bật dậy.

_ Không được, tôi phải đi về...!!

Kéo bà Phương ngồi xuống. Ông Trương không hài lòng.

_ Bà không vừa thôi. Nó đang được con bé Diễm chăm sóc, bà phá ngang tình cảm của chúng nó làm gì, bà không sợ nó oán hận bà à...??

_ Nhưng mà...!!

Cầm lấy tay vợ, ông Trương trấn an.

_ Bà dặn con bé Diễm nếu có chuyện gì báo ngay cho chúng ta biết. Bà hỏi nó xem nó đã gọi bác sĩ đến khám cho thằng Quân chưa...??

Hai ông bà đi chơi hơi xa, đã lâu rồi không được ở một mình nên ông Trương thuê một khách sạn trong khu du lịch, sợ Quân lo lắng nên bà Phương gọi điện dặn dò Quân vài câu, không ngờ Quân lại bị ốm.

Mặc dù ghét Diễm nhưng thấy Diễm đang chăm sóc thằng con trai bị bệnh của mình, bà cũng nguôi ngoai được phần nào. Bà Phương hỏi Diễm.

_ Cô đã gọi bác sĩ đến khám cho con trai tôi chưa...??

Diễm lễ phép đáp.

_ Dạ, cháu đã gọi rồi, bác sĩ nói anh ấy chỉ bị sốt nhẹ, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy ngày sau là có thể cắt được con...!!

_ Cô đã nấu gì cho nó ăn, hay cho nó uống thuốc chưa...??

Diễm ớn lạnh, mẹ Quân dữ quá. Diễm không ba giờ có ý định bước chân vào nhà Quân với tức cách là một con dâu, thà Diễm sống một mình còn hơn.

Diễm cố gắng gượng đáp.

_ Cháu đã cho anh ấy ăn cháo, uống thuốc rồi ạ...!!

_ Có chuyện gì xảy ra với nó, cô phải gọi điện đưa nó đến bệnh viện và phải báo ngay cho tôi biết, cô rõ chưa...??

_ Dạ...!!

Bà Phương còn dặn dò Diễm một lô lốc, bà mới chịu cúp máy. Diễm ôm lấy đầu, Diễm muốn nổ tung. Diễm cúi mắt nhìn Quân.

_ Mẹ anh đúng là đồ độc tài, chắc là anh được thừa hưởng tính cách này của bà...!!

Không thể bỏ mặc Quân một mình ở đây, nếu có chuyện gì xảy ra với Quân, Diễm lo sợ, bất an, trước khi đi ngủ Quân vẫn nắm chặt lấy tay Diễm như sợ Diễm bỏ đi mất. Diễm cố gỡ tay Quân ra nhưng không được.

Đi không được, Diễm gọi điện cho Trường. Trường tra vấn Diễm.

_ Nói ngay cho anh biết, em đang ở đâu nhanh lên...!!

Diễm nhăn mặt.

_ Anh đang làm lỗi tai của em bị điếc đặc đây này. Anh không thể nói nhỏ được hơn à...??

_ Anh làm sao bình tĩnh được, em bỏ đi từ hôm qua đến giờ không chịu về, em không lo cho anh, em cũng phải lo cho bố chứ...??

Diễm bất lực đáp.

_ Anh Quân đang bị ốm, em không thể bỏ về được...!!

_ Hấn ôm thì mặc hấn, chẳng phải có bố mẹ, bà giúp việc lo cho hấn là gì...??

Diễm đành phải nói dối.

_Bố mẹ anh ấy đã đi vắng, còn bà giúp việc phải về quê, anh bảo làm sao em yên tâm ra về. Bố đã có anh, bác quản gia, Di Hoa lo, anh Quân chỉ có một mình...!!

Trường chua cay nói.

_Hay thật bây giờ em có người yêu rồi nên không cần gia đình nữa đúng không...??

Diễm cúi tiết đáp.

_Anh vừa phải thôi, em có muốn như thế đâu, anh phải hiểu mạng người quan trọng, hơn nữa anh ấy là chồng chưa cưới của em, nếu anh ấy có mệnh hệ gì làm sao em sống được...!!

_Thôi được rồi, em ở lại đó chăm sóc cho hấn đi. Nếu không bận gì, anh đã phóng xe đến nhà hấn đám vỡ mặt hấn rồi...!!

Diễm giật thót, nếu Trường đến nhà Quân mọi chuyện sẽ bị lộ hết. Diễm vội cầu xin Trường.

_Anh làm ơn đừng làm khó em được không. Em hứa sẽ không làm chuyện gì có lỗi...!!

Trường mai mỉa.

_Hấn nói là em và hấn sắp có con rồi, bây giờ em nói những điều này với anh có phải là đã quá muộn rồi không...??

Mặt Diễm nóng bừng, Diễm không muốn nhanh chóng kết thúc cuộc gọi.

_Chào anh, cho em gửi lời hỏi thăm đến chị Hồng. Em mong chị ấy mau lành bệnh...!!

Diễm cúp máy, ôm lấy mặt, Diễm thấy mình đang nóng như phát sốt. Diễm nghiêng răng.

_Tên chết tiệt, sao hấn dám ăn nói với anh trai mình như thế. Khi nào anh tỉnh lại anh sẽ chết với tôi...!!

Diễm tắt bớt điện, định bụng chờ cho Quân ngủ say rồi rút tay ra, Diễm sẽ đi về phòng ngủ, thời gian trôi chưa được bao lâu, Diễm ngủ quên lúc nào không biết.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130

Sáu giờ sáng, Quân tựa mình thức dậy, cơ thể Quân ấm nóng, mùi hương này thật thân quen, quay mặt nhìn sang bên cạnh, Quân thấy Diễm đang ngủ ngon, Quân say sưa nhìn, say sưa ngắm.

Diễm ngủ vẫn chưa hết được tính trẻ con mà còn thể hiện rõ hơn, đôi môi hồng hé mở, làn mi cong, tóc xõa ra đầy gối.

Quân run run sờ nhẹ lên má, lên môi, lên mũi Diễm, lùa tay vào mái tóc mềm mượt của Diễm, Quân càng ngày càng tham lam muốn giữ Diễm ở bên cạnh mình hơn. Vuốt mặt mấy cái cho tỉnh táo, Quân biết là nếu không dừng lại, Quân sẽ càng thêm khổ đau hơn, người con gái này không thuộc về Quân, trái tim kia chưa một lần rung động vì Quân.

Diễm quá ngây thơ, quá trẻ con, dễ thương, xinh đẹp, chính Quân đã làm Diễm đánh mất nụ cười, đã khiến Diễm buồn khổ, Quân tự nhận bản thân thật tàn nhẫn, thật lạnh lùng, yêu luôn đồng nghĩa với độc chiếm, Quân đang nhốt Diễm trong một cái lồng làm bằng sắt, một cô gái nghịch ngợm và hiếu động như Diễm sẽ không chịu được lâu, dù muốn giữ con chim đó cho mình, nhưng không ai nhẫn tâm muốn nhìn con chim đó héo rũ mà chết.

Quân nhìn Diễm, nhìn thật nồng nàn, thật đắm đuối, Quân luôn ước được thức dậy mỗi sáng với Diễm như thế này, muốn được chia sẻ mọi thứ với Diễm, được cùng Diễm trải qua mọi đau khổ, hạnh phúc của cuộc đời, muốn cùng Diễm trải qua thời son trẻ cho đến lúc già đi.

Đôi mắt Quân đỏ hoe, Quân biết nếu yêu Diễm, Quân không nên khiến Diễm vì mình phải buồn đau, sầu khổ hơn nữa, qua trận ốm này Quân đã nhận ra nhiều điều, yêu tuy là chiếm hữu nhưng đôi khi phải thả cho người mình yêu đi. Quân không cao thượng, cũng không dùng cảm, hay là một quân tử, Quân là một người thích kiểm soát người khác, nếu muốn một thứ gì đó, Quân sẽ tìm cách để có được nó. Quân đã có mọi thứ, chỉ trái tim của Diễm là Quân chịu thua.

Chóp chóp hàng lông mi dài, Diễm mở mắt, thấy Quân đang nhìn mình, Diễm lo lắng hỏi.

_Anh không sao chứ...??

Quân lúng túng.

_Anh không sao...!!

Diễm sờ trán Quân, Diễm mỉm cười hài lòng.

_Anh đã bớt sốt rồi...!!

Diễm ngồi dậy, vươn vai. Diễm giặt mình, bây giờ não bộ của Diễm mới hoạt động, mặt Diễm đỏ bừng, đêm hôm qua, Diễm đã vô tư ôm Quân ngủ ngon lành, Diễm ước có một khe nê cho Diễm chui xuống, trách mình đần độn, ngu si, ngốc ngếch, Diễm không dám nhìn Quân, vội trèo qua người Quân, Diễm muốn nhanh chóng thoát khỏi đây.

Vừa run, vừa ngại, gấu váy của Diễm, bị đùi của Quân chèn lên trên. khi Diễm nhô người lên do vội vàng, Diễm ngã đè lên người Quân, môi Diễm chạm vào môi Quân, mũi Diễm đập vào mũi Quân.

Đây là nụ hôn hi hữu nhất giữa hai người, nụ hôn làm cả hai tan chảy. Quân không suy nghĩ được gì nữa, đầu óc của Quân trống rỗng, ôm chặt lấy Diễm, Quân hôn Diễm thật sâu, môi Diễm bỏng rát. Đây Diễm ngã xuống giường, Quân trèo lên người Diễm, nắm chặt hai tay Diễm. Quân khàn giọng nói.

_Anh xin lỗi nếu anh làm tổn thương em nhưng anh không thể dừng được....!!

Nói xong câu đó, Quân cúi xuống hôn Diễm nồng nhiệt, lần đầu tiên Quân đối xử tử tế với Diễm, lần đầu tiên Diễm biết thế nào là mật ngọt của tình yêu.

Lần này Quân không cần phải ép, Diễm ôm lấy Quân, đáp lại nụ hôn của Quân. Khi hai con tim cùng hòa chung một nhịp, cùng cảm nhận hương vị của tình yêu, cảm xúc chưa bao giờ lại được thăng hoa như thế.

Quân chưa bao giờ trọn vẹn có được hạnh phúc nhưng lần này Quân cảm nhận là mình đang có được. Diễm hòa mình cùng nhịp đập, cùng cảm xúc với Quân.

Khi mọi chuyện đã đi quá xa, Diễm giặt mình không ngờ Diễm lại dễ dàng để cho Quân làm thế, Diễm không thể tin được là mình đã trải qua chuyện gì nữa. Diễm không dám nhìn mặt Quân, ôm chặt lấy người, Diễm lúng túng.

_Buông em ra để em đi tắm...!!

Vuốt mũi Diễm, Quân cười hỏi.

_Em sẽ đồng ý lấy anh chứ...??

Diễm lắc đầu.

_Không...!!

Quân đe dọa.

_Nếu em nói đồng ý, anh sẽ thả cho em đi, còn nếu không anh sẽ giữ chặt lấy em, em thấy thế nào...??

Người Diễm nóng bừng, từng sợi dây thần kinh đang căng cả lên. Mặt Quân dí sát mặt Diễm, môi Quân đang vờn trên môi Diễm, bàn tay đang vuốt dọc thân thể Diễm, Quân nheo mắt hỏi dồn.

_Sao em không nói gì đi...??

Diễm run rẩy sợ hãi, kiểu này Quân sẽ không buông tha cho Diễm dễ dàng. Diễm cố gắng vùng dậy nhưng dù có cố Diễm cũng không tài nào thoát ra được, Diễm chỉ là một cô gái nhỏ bé, so với vóc dáng, và khổ người của Quân, Diễm chỉ một cái cây nhỏ bên một cái cây to.

Diễm lựa lời nói.

_Anh phải buông em ra, em mới trả lời anh được chứ...??

Quân thừa biết trong đầu Diễm đang tính toán gì, Quân giả vờ đồng ý.

_Em phải giữ lời đấy...!!

_Vâng...!!

Quân cười thật gian. Diễm tưởng Quân đã mắc bẫy, Quân vừa nói lỏng ra một chút, Diễm nhích thân thể dần lên, ôm chặt lấy váy, Diễm ngồi dậy, vừa bước chân xuống giường. Quân nắm chặt lấy sợi nơ buộc ngang eo Diễm, chỉ cần cái này nói nòng, Diễm sẽ ở trong tình trạng dù một trăm năm nữa, Diễm cũng không hết cảm thấy xấu hổ.

Quân cười tươi hỏi.

_Em định đi đâu thế...??

Diễm không dám nhúc nhích, ôm chặt lấy thân, mặt đỏ bừng. Diễm cúi.

_Anh mau buông ra...!!

Quân trêu dai.

_Chẳng phải em có chuyện cần nói với anh là gì...??

Quân kéo chiếc nơ buộc váy nói lỏng ra dần dần, Diễm đông cứng người vì sợ. Thấy Diễm run rẩy, Quân giả vờ hỏi.

_Em bị làm sao thế, không phải em đã bị lây bệnh cúm của anh rồi...??

Diễm nguyên rủa.

_Anh là đồ dê tiện, anh đừng hòng ép buộc được tôi...!!

Quân gật gù.

_Anh biết bản lĩnh của em...!!

Mỗi lần Quân nói, sợi dây thắt ngang eo Diễm bị nói lỏng thêm một chút, chỉ cần Diễm chạy hay nhúc nhích chiếc váy Diễm mặc trên người sẽ rơi xuống sàn nhà. Cách tra tấn này còn đáng sợ hơn là chết ngay lập tức, mặt Diễm thay đổi màu không biết bao nhiêu lần.

_Em nói đi, em có đồng ý không...??

Diễm hét to.

_Không...!!

Chiếc nơ đã bị kéo gần ra quá nửa, mắt Diễm đỏ hoe, thở dài, Quân thả chiếc nơ ra, Diễm vội vàng buộc chặt. Quân đau khổ nói.

_Em đi đi, anh không ép em nữa...!!

Diễm kinh ngạc.

_Anh nói gì...??

_Em về với gia đình em đi, em đã ở bên anh cả ngày hôm qua rồi, anh không muốn độc chiếm em, em còn phải lo cho gia đình mình...!!

Diễm nhìn Quân, thấy Quân thật cô độc, thật đáng thương. Diễm bất nhẫn nói.

_Nhưng anh đã ôm ấp đâu, em không yên tâm để anh ở lại đây một mình...!!

_Em không phải lo, anh sẽ về nhà, bố mẹ anh, bà giúp việc sẽ chăm sóc anh...!!

_Em quên không nói cho anh biết, mẹ anh có gọi điện cho anh, hai bác đã đi du lịch, ngày mai hai bác mới về...!!

_Không sao, nếu bố mẹ anh đi vắng, bà quản giúp việc sẽ chăm sóc anh, mà anh cũng đã bớt sốt rồi, anh cũng có thể lo cho bản thân mình...!!

Diễm đã đi cả ngày nên muốn được về nhà xe ông Hải có sao không, như đoán được tâm tư của Diễm nên Quân mới bảo Diễm đi về.

Không yên tâm, Diễm đề nghị.

_Đề em lái xe đưa anh về nhà, sau đó em sẽ về nhà em. Nếu bố em không sao, em sẽ quay lại thăm anh...!!

Quân lắc đầu.

_Không cần đâu, có bà giúp việc chăm sóc cho anh là được rồi...!!

_Nghe lời em đi. Em không yên tâm khi thấy anh bị ốm, em không đến chăm sóc anh...!!

Quân cười khẩy.

_Tôi chán phải nghe những lời thương hại của cô lắm rồi. Cô yên tâm trò chơi vợ chồng giả này sẽ nhanh chóng kết thúc thôi, cô không cần phải gồng mình chịu đựng tôi, tôi sẽ buông tha cho cô...!!

Quân ho rũ rượi, Diễm vội đỡ lấy Quân. Quân mệt mỏi nói.

_Cô đừng đối xử với tôi tốt quá, tôi đã quen thấy cô căm hận, trách móc tôi. Cô có biết không, tôi luôn muốn có được cô, thậm chí tôi đã dùng vũ lực, thủ đoạn để ép cô nhưng bây giờ tôi không còn hứng thú với trò chơi nữa, cô có thể đi, có thể biến mất, có thể làm những gì mà cô thích, cô yên tâm gia đình cô sẽ được bình yên, tôi sẽ không làm hại họ...!!

Diễm hoảng hốt, người Quân nóng bừng, cơn sốt lại bắt đầu hành hạ Quân, Diễm nhanh chóng đẩy Quân ngã xuống giường, đắp chăn kín người Quân, Diễm gọi bác sĩ.

Quân run lập cập vì lạnh, Diễm lo lắng không yên, Diễm cảm thấy sợ hãi, cảm thấy trái tim mình như muốn tan ra, cảm thấy mình đang dần đánh mất đi một thứ gì đó quý báu.

Diễm chạy sang máy phòng bên cạnh, ôm một đồng chẩn, Diễm đắp tất cả lên người Quân. Đắp ba cái chẩn Quân mới hết run, nước mắt Diễm đã tuôn trào từ khi nào rồi, thấy Quân yếu đuối, ốm yếu, Diễm thấy mùi lòng, thương xót, Diễm không muốn nhìn thấy Quân trong tình trạng này mặc dù biết chỉ cần Quân khỏe lại, Quân sẽ lại bắt nạt mình, nhưng Diễm không thể chịu đựng được, Diễm nghĩ có lẽ Diễm đã bị điên thật rồi.

Bác sĩ đến ngay sau đó, ông nhanh chóng tiến hành khám, đo huyết áp và nhịp tim của Quân. Sau khi khám xong ông trấn an Diễm.

_Cậu ấy không sao đâu, chỉ là do sốt vẫn chưa dứt con...!!

Diễm lo lắng không yên.

_Cháu biết nhưng có cần đưa anh ấy vào bệnh viện không...??

_Tùy cháu, nhưng bác nghĩ là không cần thiết...!!

Trước khi ra về, ông dặn dò Diễm những điều cần thiết khi chăm sóc một người ốm, thấy Quân thế này, Diễm không thể bỏ đi được, nhanh chóng đi nấu cháo, pha sữa, Diễm lại ép Quân ăn, tình trạng hôm nay còn tồi tệ hơn hôm qua nên Quân ăn không được nhiều. Diễm phải cố nài nỉ, Quân mới ăn được vài thìa, sau khi uống được nửa cốc sữa, uống thuốc, Quân chìm vào giấc ngủ.

Diễm muốn đi siêu thị mua gì đó cho Quân ăn nhưng lấy ai trông Quân khi Diễm đi, không còn cách nào khác, Diễm đành gọi cho bà giúp việc nhà Quân.

_Chào Di...!!

_Chào cháu. Cháu định tìm cậu chủ hả...??

Diễm nói nhanh.

_Dì có thể đến đây chăm sóc anh Quân dùm cháu được không...??

Bà giúp việc hốt hoảng hỏi.

_Cậu ấy bị làm sao à...??

_Anh ấy bị sốt. Dì đến nhanh nhé...!!

_Dì đi ngay...!!

Cúp máy, bà giúp việc vội thu dọn bếp, cất hết thức ăn vào tủ, cầm áo, ví tiền, đóng cửa, đóng cổng, bắt một chiếc xe tắc xi, bà bảo tài xế lái xe đến nhà Diễm.

Bà giúp việc đến, Diễm vui mừng nói.

_Nhờ Dì chăm sóc anh ấy, cháu đi ra ngoài có chút chuyện...!!

_Cháu đi đi, cậu ấy để Dì lo...!!

_Cảm ơn Dì...!!

Bà giúp việc trên.

_Dì là người ở nhà cậu ấy, lẽ ra người nên cảm ơn là Dì mới đúng...!!

Bà nói thêm.

_Cháu cảm ơn Dì vì cháu là vợ chưa cưới của cậu ấy, thật tình cảm...!!

Đồ bưng mặt, Diễm đẩy lưng bà giúp việc vào trong, lấy xe máy, Diễm phóng xe đi. Đầu tiên Diễm lái xe về nhà, Trường do bận nhiều việc nên đã ra khỏi nhà từ sáng sớm, Diễm đoán Trường đến bệnh viện thăm Hồng, thấy tình cảm của hai người ngày càng khăng khít, Diễm mừng cho họ.

Thấy con gái về ông Hải cười thật tươi, sau khi biết tất cả mọi chuyện, Diễm oán hận ông, căm hận ông, khinh ghét ông, Diễm ghê tởm chính bản thân mình, nhưng nay tất cả cũng đã qua rồi, ông Hải đang phải trả giá cho những gì mà ông gây ra, Diễm không còn muốn có thêm bất cứ một sóng gió nào nữa, thù hận như thế đã đủ lắm rồi, mọi người nên tha thứ, nên làm lành, đời sống rất ngắn ngủi, Diễm giật mình nhận ra Diễm đang làm tổn thương Quân, đang làm Quân đau khổ.

Lẽ ra Diễm nên đồng ý lời cầu hôn của Quân, nhưng một phần lỗi cũng do Quân gây ra, cầu hôn người ta sao lại ép người ta như thế ai mà chịu nổi, Diễm là một cô gái nhạy cảm, càng ép Diễm làm theo, Diễm càng muốn chống đối, Diễm không còn ghét Quân nữa, một tình cảm đặc biệt dành cho Quân đang lớn dần lên.

Thấy mọi người vẫn sống bình yên, Diễm có thể an tâm đến chăm sóc Quân, không muốn lãng phí thêm một giây một phút nào, Diễm dặn dò bà giúp việc, ông quản gia vài câu, hôn tạm biệt cha, Diễm đi nhanh ra cửa. Diễm lái xe đến siêu thị, chọn mua thực phẩm dành cho người ốm, mấy hộp sữa, sau khi trả tiền, lấy xe, Diễm quay về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131

Bà giúp việc đang lau chùi nhà bếp, để thức ăn lên bàn, Diễm lo lắng hỏi.

_Anh ấy đã đỡ chút nào chưa ạ...??

Bà giúp việc thờ dãi.

_Câu ấy vẫn mê man, nhưng đã hạ sốt rồi...!!

Diễm thờ phào nhẹ nhõm.

_Trên đường đi cháu cứ lo anh ấy không hạ được sốt, nay thấy anh ấy đã đỡ, cháu có thể yên tâm được rồi...!!

_Xem ra cháu rất yêu cậu ấy...!!

Diễm lúng túng, câu hỏi này ngay cả bản thân Diễm cũng không thể trả lời được, vì cho đến tận bây giờ Diễm không biết là Diễm có yêu Quân không, cảm giác khó chịu, tức giận, căm hận trong lòng Diễm dành cho Quân đã vơi đi được một nửa, thay vào đó Diễm càng ngày càng nghĩ về Quân nhiều hơn, nếu đây không phải là tình yêu nam nữ, Diễm thử hỏi đây là gì, không lẽ là tình anh em, thật vô lý, nếu là anh em, Diễm sẽ không đồng ý để cho Quân làm thế, nghĩ đến hành động sáng nay, Diễm đỏ bừng cả mặt.

Bà giúp việc không ngừng nhìn Diễm, nhìn khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt long lanh, đôi môi mím chặt, bà khẳng định Diễm đã yêu Quân thật rồi, Diễm quá ngu ngơ và đại khờ nên không nhận ra.

Thấy bà giúp việc cứ nhìn mình mãi, vừa ngại vừa xấu hổ. Diễm vội tìm cách lảng tránh ánh mắt của bà.

_Cháu lên thăm anh ấy đây...!!

_Ừ, cháu đi đi...!!

Diễm đi thật nhanh lên lầu, phía sau Diễm, bà giúp việc vẫn nhìn theo, trên môi bà nở một nụ cười. Diễm mở cửa phòng, sợ làm Quân giật mình thức giấc, Diễm đi thật khẽ, Quân vẫn mê man chưa tỉnh, lúc Diễm đi Quân đang bị sốt bây giờ, Quân lại đập tung hai cái chăn vì nóng, bác sĩ bảo đây là sốt nóng lạnh, bệnh nhân lúc sốt nóng, lúc lại sốt lạnh.

Diễm nhanh chóng quén chăn gọn sang một bên, mồ hôi đang tuôn ra đầy người Quân. Tóc Quân dính chặt vào trán, Diễm định gọi bà giúp việc lên thay quần áo cho Quân, nhưng sau một giây suy nghĩ, Diễm tự mình làm.

Sau khi cất thức ăn vào tủ lạnh, bà giúp việc lên lầu, bà muốn hỏi Diễm có muốn bà giúp gì không, cửa phòng khép hờ, nên bà có thể nhìn được vào trong. Bà thấy Diễm đang lau người cho Quân, bà nở một nụ cười khó hiểu, đóng cửa phòng lại, bà đi xuống lầu. Bà nghĩ bà không nên làm phiền họ.

Diễm đang lau người cho Quân, Quân giật mình tỉnh dậy, mặt Diễm nóng bừng, Diễm không ngờ Quân lại tỉnh dậy vào lúc này, quá ngại, Diễm không biết mình nên dấu mặt vào đâu.

Do đang bị sốt nóng nên Quân muốn được làm mát cơ thể, nắm chặt lấy tay Diễm, Quân cười hỏi.

_Em đang làm gì thế...??

Diễm nghĩ có lẽ mặt mình đang đỏ lấm, không dám nhìn thẳng vào mặt Quân, cố lấy lại bình tĩnh, Diễm đáp bừa.

_Chăm sóc bệnh nhân...!!

_Chăm sóc bệnh nhân em có cần cởi quần áo của anh như thế này không...??

Diễm đứng không còn vững nữa, Diễm muốn bỏ chạy. Quân cố tình đùa dai.

_Sao em không trả lời...??

Diễm tự nhủ là mình phải cứng rắn lên, không được để hấn làm cho lúng túng. Gỡ tay Quân ra, Diễm nói.

_Anh nằm yên để tôi lau cho anh, hay là anh thích tự lau lấy...??

Quân nheo mắt đáp.

_Anh là bệnh nhân, anh đâu có quyền từ chối lòng tốt của em....!!

Diễm cúi.

_Anh có thể bớt nói vài câu được không. Anh bị ốm anh nên giữ sức....!!

Mặc dù bị Diễm trêu tức, nhưng Quân mỉm cười thú vị, Quân không biết đến bao giờ Quân mới được Diễm chăm sóc như thế này. Lau người xong cho Quân, Diễm bắt đầu mặc Quần áo cho Quân.

Diễm run rẩy không muốn đụng chạm vào Quân nhưng lòng thương hại trong Diễm đã thắng, đây cũng không phải lần đầu tiên Diễm chăm sóc cho người bệnh như thế này, khi còn du học ở bên Mỹ, mùa hè nào Diễm cũng tham gia vào hoạt động tình nguyện, Diễm hay đến những bệnh viện dành cho trẻ nhỏ, dù không theo y khoa, Diễm vẫn có thể chăm sóc cho bọn trẻ, tính Diễm trẻ con, hay đùa nghịch nên bọn trẻ rất quý mến Diễm.

Diễm thay và mặc quần áo cho Quân rất thành thạo như thể Diễm đã thực hành nó hàng trăm lần, Quân cảm thấy ghen tồng và tức giận, mặc dù biết Diễm đã trao đời con gái cho mình nhưng làm sao một cô gái không biết gì như Diễm lại có thể thay quần áo cho đàn ông thành thạo như thế.

Chờ Diễm thay xong, bóp chặt tay Diễm, Quân gần giọng hỏi.

_Em nói cho tôi biết, em học những kỹ năng thay quần áo cho đàn ông ở đâu...??

Diễm nhăn mặt lại vì đau.

_Anh có cần mạnh tay như thế không...??

_Em còn không nói mau...!!

Diễm cúi.

_Em đã thay quần áo cho hơn hai mươi người, anh đã hài lòng chưa...??

Quân cảm thấy có một cú đâm thẳng vào mặt. Miệng Quân nhếch lên.

_Cô làm tôi bắt đầu tò mò và cảm thấy kinh tởm cô hơn rồi đấy. Cô có thể cho tôi hỏi, đã cởi quần áo cho từng ấy người mà họ không làm gì được cô, cô có bí quyết gì không...??

Mặt Diễm trắng bệch, điên tiết, Diễm hét Quân.

_Sao anh dám nghĩ tôi là một loại người đồi bại như thế...??

Nước mắt tràn mi, Diễm cắn hận nói tiếp.

_Anh nghe cho rõ đây, tôi nói tôi đã thay quần áo cho hai mươi đứa trẻ ở một bệnh viện nhi đồng bên Mỹ khi tôi đi du học ở bên ấy. Tôi thường cùng bạn bè trong trường tham gia các hoạt động tình nguyện do trường tổ chức....!!

Diễm lắc đầu chán nản.

_Anh đúng là một tên khốn, biết thế tôi để cho anh chết đi, tôi không nên cứu một kẻ như anh...!!

Quân nhẹ nhõm thở hắt ra một hơi, hết lần này đến lần khác, Diễm bị Quân hiểu lầm. Quân hời hợt nói.

_Anh xin lỗi, anh không cố ý làm em bị tổn thương...!!

Hắt tay Quân ra, bưng chậu nước vào phòng tắm, Diễm làm bầm nguyên rửa.

_Sau khi làm tổn thương tôi, anh chỉ nói một câu là xong à. Tôi đúng là ngu mới tin rằng anh đã thay đổi...!!

Giặt sạch cái khăn, vắt khô, phơi lên sào. Diễm hăm hăm đi ra khỏi phòng. Quân gọi giặt Diễm lại.

_Em đừng đi, anh có chuyện cần nói với em...!!

Diễm quát.

_Còn tôi không có gì cần nói với anh...!!

Quân vội nhóm dây, chân đặt xuống sàn nhà, Quân rung mình vì lạnh. Sợ Diễm vì tức giận sẽ bỏ đi luôn, Quân vội nắm lấy tay Diễm, đang tức giận nên Diễm không ý thức được hành động của mình, Diễm đẩy Quân ngã về phía sau, sàn nhà được bà giúp việc lau chùi lúc Diễm đi nên hơi trơn, chới với Quân ngã người về phía sau. Diễm hét hoảng vội nắm chặt lấy tay Quân rồi lôi Quân ngã ngược trở lại.

Một tiếng dầm vang lên, Diễm nằm gọn trong lòng Quân, còn Quân bị ngã như trời giáng xuống sàn nhà. Cú đập đầu xuống sàn nhà không phải là nhẹ nên đầu Quân choáng váng, có ba ngôi sao đang bay lơ lửng trước mặt Quân. Đang bị ồm, cơ thể đau nhức, cộng thêm cú ngã này nữa, Quân cảm tưởng như vừa bị một chiếc xe tải chèn ngang qua người.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132

Diễm sợ hãi hỏi.

_Anh không sao chứ...??

Quân nhăn nhó.

_Em thử bị ngã như anh xem em có bị đau không...??

Diễm rửa.

_Cho anh chết, ai bảo anh dám trọc tức tôi...!!

Ôm ngang lưng Diễm, Quân cười.

_Em có biết em đang ở trong tình trạng nào không. Anh nghĩ dù có bị ngã đau một chút nhưng anh cảm thấy mình rất có lợi...!!

Diễm đỏ bừng mặt, Diễm nằm đè lên người Quân, bị ôm chặt thế này đúng là khó thoát. Diễm nghe con tim của Quân đang đập nhanh, Diễm vừa cảm thấy sợ, vừa cảm thấy hạnh phúc, người ta nói khi ở gần bên một ai đó, nếu trái tim của người đó vì mình nên đập thật nhanh thì chỉ có một cách giải thích duy nhất, người đó đang yêu mình, đang cảm thấy rung động.

Nhắm mắt lại, Diễm thấy bình yên, thấy được che chở, một phần cảm xúc đang phản bội lại Diễm, chúng không còn nghe lệnh của lý trí nữa, chúng đang hướng về người đàn ông có lúc tỏ rõ là một thiên thần, có lúc lại lạnh lùng như ác quỷ này.

Quân dịu giọng nói.

_Em sẽ tha thứ cho anh chứ...??

Diễm nằm im không nhúc nhích. Quân hỏi.

_Em bị làm sao thế, sao em không trả lời anh...??

Diễm đã ngủ mất rồi, lúc nào cảm thấy mệt mỏi, cảm thấy tâm hồn mình bình yên, Diễm dễ dàng chìm sâu vào giấc ngủ.

Cố gắng nhóm dây, Quân đặt Diễm nằm lên giường. vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán Diễm, Quân buồn rầu nói.

_Anh càng ngày càng yêu em, càng muốn có em, nếu phải đi xuống địa ngục để có được trái tim em, anh cũng chấp nhận, nhưng anh không nỡ biến cuộc sống của em thành địa ngục giống như anh, sau khi anh khỏi, anh sẽ để cho em đi, cảm ơn em vì đã chăm sóc anh, coi như em đã thay cha em trả ơn cho anh, anh không nên đòi hỏi thêm ở em bất cứ điều gì nữa....!!

Khoác áo cánh bên ngoài, cầm điện thoại, Quân co ro đi xuống lầu. Bà giúp việc thấy Quân đã tỉnh, bà vui mừng hỏi.

_ Cậu thấy trong người thế nào...??

_ Cháu không sao....!! Tại sao Di lại đến đây...??

_ Lúc này cô ấy bận đi mua thức ăn, sợ cậu không có ai trông nom nên cô ấy mới gọi Di tới...!!

Quân gật đầu.

_ Cháu hiểu....!!

Bà giúp việc tò mò hỏi.

_ Cậu có chuyện gì buồn à...??

Không muốn người khác biết chuyện của mình, nên Quân hỏi sang chuyện khác.

_ Bố mẹ cháu bao giờ về...??

_ Hình như là ngày hôm nay....!!

_ Cũng đã lâu rồi, bố mẹ cháu không được đi du lịch cùng nhau....!!

_ Bà chủ dành hết thời gian lo cho cậu, ông chủ làm việc suốt ngày ở công ty, nên họ không thể đi đâu được....!!

Bà thăm dò.

_ Bao giờ cậu và cô Diễm cưới nhau. Di thấy cô ấy rất yêu cậu, nhìn cách cô ấy chăm sóc cho cậu, tôi có thể hiểu được....!!

Quân cay đắng đáp.

_ Cháu cũng mong sớm được kết hôn với cô ấy....!!

Bà giúp việc do không hiểu mối quan hệ thực sự giữa Quân và Diễm là gì nên bà mới hỏi Quân câu đó, nếu bà biết được chắc bà sẽ không hé răng nửa lời.

Không muốn nhắc đến vấn đề đau lòng này nên Quân vội đi ra phòng khách, đôi mắt Quân càng ngày càng buồn, cố vui vẻ, cố tỏ ra hạnh phúc, nhưng Quân hiểu bản thân mình sẽ không thể có được một ngày vui vẻ hạnh phúc nữa vì khi Diễm đi, Diễm sẽ mang linh hồn của Quân theo.

Lòng Quân đang đau thắt lại, trái tim đang vỡ vụn vì bức tranh hạnh phúc đang dần tan biến đi. Diễm càng đối xử tốt với Quân, Quân càng cảm thấy mình là một kẻ độc ác, nếu cứ giữ Diễm ở bên cạnh mình, lương tâm kêu gọi Quân hãy thả cho Diễm đi nhưng trái tim, cảm xúc của Quân lại muốn giữ chặt Diễm ở lại. Vô đầu bứt tóc, Quân không biết nên làm thế nào cho đúng, cho vẹn cả đôi đường.

Khả năng Quân có được Diễm trong cuộc đời này gần như bằng không, Diễm chăm sóc Quân, làm mọi việc cho Quân cũng giống như cách Diễm chăm sóc bọn trẻ, đối với Diễm bệnh nhân ai cũng giống như ai, biết được sự thật Diễm thành thạo trong cách chăm sóc người khác vì Diễm dành ba năm ở bệnh viện, Quân vừa yên lòng vì Diễm không phải là một cô gái hư hỏng, lẳng lơ, Diễm là một cô gái tốt bụng, nhân hậu, nhưng nó cũng chứng tỏ một điều, Quân không là gì cả, Quân không khác bọn trẻ bị bệnh kia bao nhiêu. Bây giờ Quân cũng tưởng Quân đang là một bệnh nhân của Diễm.

Quân nợ Diễm ơn cứu mạng, nợ Diễm một lời cảm ơn công ơn chăm sóc, ân tình này Quân cần phải trả, Quân nên trả tự do cho Diễm hay là nên tha cho anh trai và bố của Diễm. Quân không muốn Diễm phải khóc, phải đau vì mình nữa, Quân nhận ra dù không được ở bên cạnh Diễm nhưng một nụ cười của Diễm còn đáng giá hơn mười năm sống bên nhau mà không có được một chút hơi ấm, tình yêu và hy vọng. Quân sợ chính tay Quân sẽ giết chết Diễm trong sáu muộn khi giam giữ Diễm trong một cái lồng giống như người ta đang giam giữ một con chim nhỏ.

Quân sẽ để cho Diễm đi nhưng không phải là bây giờ, Quân muốn giữ Diễm ba tháng sống bên cạnh mình, sau ba tháng, Quân sẽ để cho Diễm đi, lòng đã quyết như thế, Quân thở ra một hơi, bấm số di động của ông Trương, Quân muốn ông bà yên tâm đi du lịch.

_ Chào bố....!!

Nghe giọng của Quân, ông Trương vui mừng hỏi.

_ Con không sao chứ...??

_ Con chỉ bị sốt nhẹ thôi...!!

_ Còn làm cho mẹ con đi du lịch mà cứ đòi về mấy lần, bố mẹ dự định sáng mai sẽ về nhà sớm...!!

Quân vội nói.

_ Bố mẹ không cần gấp gáp như thế, con đã khỏe rồi, bố mẹ hiếm khi được đi nghỉ cùng nhau, nên tận hưởng thời gian này đi, đừng vì con bố mẹ mất đi kì nghỉ của mình...!!

_ Nếu con đã khỏe lại rồi, bố mẹ sẽ ở lại thêm...!!

Bà Phương từ trong phòng tắm đi ra. Bà cau mày hỏi.

_ Ai gọi điện cho ông thế...??

_ Thăng Quân. Bà có muốn nói chuyện với nó không...??

Bà Phương vội cầm lấy điện thoại.

_ Con đã khỏe chưa...??

_ Con khỏe rồi, mẹ và bố ở đó chơi thêm đi, bố mẹ không cần phải về nhà vội...!!

Biết con trai không sao, bà Phương thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên bà vẫn chưa hết ác cảm với Diễm.

_ Con không muốn bố mẹ về sớm vì con sợ bố mẹ làm phiền con và con bé đó chứ gì...??

Quân cười.

_ Mẹ thật hiểu con...!!

Bà Phương muốn quát Quân một trận cho hả giận nhưng tìm được một cô gái sẵn lòng chăm sóc cho người yêu, ở cạnh bên người yêu khi gặp khó khăn không phải là dễ, về điểm này bà không hề chê trách gì Diễm mà có phần ngợi khen, tuy nhiên bà không nói ra.

_ Con khỏe, mẹ có thể yên tâm. Con hãy tự chăm sóc mình, bố mẹ sẽ ở thêm vài ngày nữa rồi mới về...!!

_ Vâng, chúc bố mẹ vui về...!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133

Cúp máy, Quân ngồi ngả lưng ra sau ghế xô pha, Quân đã lấy lại được những thứ mà Quân đã mất. Lẽ ra Quân phải cảm thấy vui mừng, hạnh phúc nhưng Quân không thể vui nổi, từ trước đến nay Quân chưa bao giờ coi trọng của cải, chưa bao giờ để đồng tiền dẫn mình đi, Quân là người điều khiển nó, bắt nó phục vụ và đi theo ý mình, những thứ mà Quân muốn, Quân luôn cố gắng làm bằng được, duy chỉ có trái tim của Diễm là Quân không tài nào lấy được, Quân đã dùng đủ mọi cách, xấu có, tốt có cũng không mang lại kết quả gì, Quân muốn hỏi Thượng đế xem Diễm có phải là một nửa của Quân không, hay Quân chỉ mãi mãi là một nửa ghép tạm của Diễm mà thôi.

Diễm vẫn còn ngủ trên giường, nếu Quân biết được thật ra trong lòng Diễm bây giờ đang dần có hình bóng Quân, Quân sẽ không phải sầu khổ như thế. Diễm là một cô bé ngốc ngếch, một kẻ ngờ ngếch trong tình yêu, người không yêu lại tưởng là yêu, người yêu lại không biết mình có yêu người ta không.

Quân còn đang đắm chìm trong suy nghĩ, điện thoại của Quân vang lên. Thấy hiện lên số của Trường, Quân cau mày.

_ Cậu gọi cho tôi có gì cần nói không...??

Nghe giọng không mấy thiện cảm của Quân, Trường cau.

_ Cậu không thể ăn nói lịch sự với người khác được à, cậu nên nhớ cậu đã giữ em gái tôi suốt cả ngày hôm qua, hôm nay cũng chưa thấy mặt mũi nó đâu...!!

Quân khiêu khích.

_Mai sau khi cô ấy và tôi lấy nhau, tôi cũng phải mang cô ấy về nhà, hay phải trình báo cho cậu biết sao...??

_Lúc nào cậu và nó lấy nhau lúc đó hẳn hay, còn bây giờ cậu nên trả lại em gái cho tôi...!!

Quân cúi.

_Cậu đừng ra lệnh cho tôi, cậu càng ép tôi làm theo ý cậu, tôi càng giữ cô ấy ở bên cạnh tôi...!!

Trường quát âm lên.

_Cậu có tin là tôi sẽ đón Diễm về ngay bây giờ không vì nể cậu bị ốm không ai chăm sóc nên tôi mới để nó ở bên cạnh cậu, biết cậu khỏe mạnh thế này tôi đã đón nó từ lâu rồi...!!

Quân nhủ mày.

_Không ai chăm sóc....??

_Không phải con bé Diễm nói là cậu chỉ một mình ở nhà, bố mẹ cậu và bà giúp việc đều đi vắng hết cả hay sao....??

Quân phì cười, xem ra Diễm đã nói dối để được ở lại chăm sóc Quân, lòng Quân reo vui, cảm thấy một chút ấm áp, hạnh phúc, dù Diễm làm thế vì tình người hay vì quan tâm đến Quân, Quân cũng mừng vì Diễm không vô tình hay bỏ mặc mình.

Không muốn lật tẩy Diễm, cũng không muốn thả Diễm về nhà. Quân hòa đồng theo.

_Đúng nhà tôi không có ai ở nhà cả, tôi bị sốt từ hôm qua đến giờ, nếu cậu đã trót thương tôi như thế thì nên làm ơn cho trót, khi nào khỏi hoàn toàn tôi sẽ cho cô ấy về....!!

Trường cau có.

_Nhờ cả đời cậu cũng không khỏi được thì sao...??

_Cô ấy sẽ ở bên tôi cả đời...!!

Trường kêu lên.

_Nhất định không được, tôi không muốn nó ở bên cạnh cậu....!!

_Ông anh vợ thân mến, ông đừng gào lên như thế, tôi và cô ấy sớm muộn cũng cưới nhau, tôi từng nói với ông cô ấy có thể đang mang thai đứa con của tôi, ông định cấm cản chúng tôi đến bao giờ....!!

Trường khinh khinh.

_Đừng nói dối, cậu bịa chuyện để tôi cho phép cậu lấy nó chứ gì....??

Quân ước giá mà Diễm có thai thật thì hay biết mấy, lúc ấy Quân sẽ có cơ giữ Diễm ở bên cạnh mình lâu hơn, dù là vì đứa con, hay vì Diễm, Quân cũng không muốn mất cả hai.

_Tin hay không tùy cậu, tôi đâu cần phải giải thích dài dòng với cậu làm gì...??

Giọng Trường trầm xuống.

_Cậu giải thích cho tôi hiểu, bằng cách nào cậu có thể mua được công ty, biệt thự của gia đình tôi....!!

Quân cười.

_Cậu đã phá hoại nó, tôi mua hay người khác mua có gì khác nhau đâu. Cậu không thấy tôi mua nó hơn người khác mua nó à...??

_Tôi không quan tâm cậu hay người khác mua nó, tôi chỉ muốn biết cậu thực sự là ai. Tôi thấy cậu rất giống một người bạn hồi nhỏ của tôi...!!

Quân giật mình, hóa ra Trường vẫn còn nhớ, nhờ mối thân quen của ba gia đình, cả ba đã làm bạn với nhau từ hồi còn nhỏ, đến năm mười hai tuổi, do gia đình hai bên xảy ra chuyện, một người chết hụt, bị mất trí nhớ, một người suýt bị thiêu trong đám lửa, đi lang thang, được một cặp vợ chồng người Úc nhận nuôi nên họ không còn gặp lại nhau sau mười bốn năm.

Chỉ có Quân là nhận ra Trường, còn Trường tưởng Quân đã chết trong vụ tai nạn ô tô nên nửa mơ nửa tỉnh thấy Quân giống với người bạn năm xưa của mình mà không dám nhận, lại cho rằng đó chỉ là do người giống người.

Quân cảm thấy tức lồng ngực, cảm thấy lòng mình trùng xuống, tình bạn thuở ấu thơ của họ rất đẹp, hạnh phúc, vui vẻ, tuy rằng hay cãi nhau nhưng đó là những kỉ niệm mà Quân không bao giờ quên, lớn lên, có quá nhiều chuyện để lo, có quá nhiều thứ để tính toán, con người không còn vô tư như thuở nhỏ

nữa.

Thù hận đã cuốn cả ba gia đình vào những bi kịch khác nhau, ông Hải đã làm tan vỡ hạnh phúc của hai gia đình, cướp đi của Trường và Quân tình thương của ba mẹ, cướp đi hạnh phúc, niềm tin, mà lẽ ra một đứa trẻ nên có.

Nghe những câu hỏi ngờ vực của Trường, Quân đoán Diễm vẫn chưa nói gì cho Trường biết, chắc là Diễm không muốn Trường biết gì cả, Diễm muốn kết thúc mọi chuyện ở đây, Diễm không trách móc Trường, không hận Trường đã phá hoại chính gia đình của mình. Quân cay đắng nhận ra so với cách hành xử của Diễm, Quân không thể bằng được, Diễm coi trọng tình thân, vì người thân, Diễm có thể làm tất cả để cho họ được hạnh phúc, Diễm ở bên Quân cũng chỉ vì muốn đảm bảo ông Hải và Trường không sao.

Diễm càng tốt bụng, càng tử tế bao nhiêu, Quân càng đau khổ bấy nhiêu. Tình cảm này không khác gì thương hại, giống như người ta ban cho người khác một chút tình thương trước khi chết. Bất lực với tình cảm của chính mình, Quân muốn giữ Diễm ở bên cạnh mình, muốn độc chiếm Diễm, mặc Diễm vì ai, Quân không thể sống mà không có Diễm.

Thấy Quân im lặng không đáp. Trường bực mình hỏi.

_ Câu hỏi của tôi khó quá hay sao mà cậu không thể trả lời được...!!

_ Cậu muốn biết sự thật...??

_ Đúng, tôi muốn cậu trả lời cho tôi biết cậu thực sự là ai...??

Quân nghĩ đến Diễm, nghĩ đến ước muốn của Diễm, Quân không muốn khiến Diễm phải khó xử, nếu Diễm muốn mối thù này kết thúc ở đây, Quân nên làm theo, vì Quân biết khi Trường biết được sự thật Diễm và Quân sẽ khó ở bên nhau hơn. Quân quyết định đầu được ngày nào hay ngày ấy, chẳng phải mọi chuyện cũng đã kết thúc rồi sao, Quân còn muốn làm vết thương của quá khứ rộng thêm để làm gì.

_ Cậu là một người rất tò mò, nếu tôi là bạn của cậu, tôi và cậu đã nhận ra nhau rồi, tôi mua lại công ty và biệt thự của gia đình cậu một phần vì Diễm, một phần vì tôi là một nhà kinh doanh, câu trả lời của tôi đã làm cậu hài lòng chưa...??

Trường vẫn còn thắc mắc.

_ Cậu là một nhà kinh doanh ô tô đâu có liên quan gì đến gạch men...??

_ Không có gì là lạ, ngoài kinh doanh ô tô tôi còn mua rất nhiều lô đất, tôi cần công ty của cậu cung cấp gạch cho những công trình đó khi chúng được xây dựng...!!

Trường im lặng không nói gì, những điều mà Quân nói không có câu nào là sai cả, công ty bị phá sản, Quân đã rất dũng cảm khi mua nó. Để làm giàu người ta làm rất nhiều công việc, kinh doanh nhiều thứ. Trường tạm gác nghi vấn của mình sang một bên, lo sợ Hồng, Diễm, ông Hải bị ông Đăng hại, Trường đang rất khổ sở, lúc nào cũng cảm thấy bất an. Nếu Diễm được Quân bảo vệ, Trường cũng bớt được một mối lo. Trường muốn sau khi Hồng ra viện, Trường sẽ đưa cả gia đình sang Úc, vì sợ Diễm đau khổ nên Trường mới muốn tách Diễm ra khỏi Quân, nhưng xem ra Quân không phải là một chàng trai dễ dàng chấp nhận yêu cầu của kẻ khác.

Để đảm bảo an toàn cho Diễm, không còn cách nào khác, Trường đành cầu cứu Quân.

_ Cậu có thể hứa với tôi một điều là cậu sẽ bảo vệ Diễm không...??

Quân đoán ông Đăng sau khi biết Trường và Diễm nhận nhau làm anh em, ông ta đã tìm đến Trường, đe dọa sẽ hại những người thân bên cạnh Trường nên Trường mới phải cầu cứu Quân bảo vệ Diễm, Trường có quá nhiều chuyện phải lo, Trường phải ở bệnh viện để đảm bảo Hồng không sao, Trường làm sao phân thân bảo vệ Diễm, và ông Hải nữa.

Không cần Trường yêu cầu Quân làm thế, Quân cũng đã làm từ lâu rồi, Quân yêu Diễm làm sao Quân có thể chịu đựng được cảnh Diễm bị ông Đăng hại.

Quân trấn an Trường.

_ Cậu yên tâm, tôi có thể đảm bảo với cậu. Cậu nên lo cho Hồng và ông Hải đi...!!

_ Cảm ơn...!!

_ Đừng khách sáo quá, cô ấy là vợ chưa cưới của tôi, tôi lo cho cô ấy cũng đâu có gì là quá khó hiểu, cậu cảm ơn tôi, tôi thấy mình xa lạ với cô ấy quá...!!

_ Không nói lời thôi với cậu nữa, tôi cúp máy đây...!!

_ Ừ, chào cậu...!!

Xa công việc gần hai hôm nay rồi, Quân không chịu được cảm giác ăn không ngủ rồi, từ trước đến nay, Quân luôn tỏ ra mạnh mẽ, Quân là người yêu công việc, Quân có thể làm đến quên ăn quên ngủ, sau một thời gian làm quá sức nên Quân mới đổ bệnh như thế này.

Quân gọi điện về công ty, dặn dò nhân viên dưới quyền vài câu, Quân cúp máy, lấy hộp đồng, tài liệu, Quân bắt đầu làm việc.

Một bàn tay nhỏ nhắn, xinh xắn, trắng hồng, đặt trước mặt Quân. Quân biết người đó là ai.

_Em đang làm gì thế, tránh ra cho anh làm việc....??

Diễm tức.

_Anh vừa phải thôi, khi nào anh khỏi ốm, anh có thể làm những gì anh thích, còn bây giờ nghe lời em lên phòng nghỉ ngơi đi...!!

_Chẳng phải chiếc giường duy nhất bị em chiếm mất rồi còn gì....??

Diễm đỏ bừng mặt, nhưng nhất định không khoan nhượng. Cầm tay Quân, Diễm cố lôi Quân đứng dậy.

_Theo em lên lầu...!!

Quân hỏi đầy hàm ý.

_Em định làm gì với anh ở trên ấy....??

Diễm muốn chui xuống đất, ngượng quá hóa giận, Diễm quát.

_Anh có đi không....??

_Anh còn nhiều việc cần làm, em đi nghỉ đi...!!

Diễm thu xếp hết đồ đạc tờ trên bàn thành một chồng, nắm lấy tay Quân, Diễm lôi Quân đi. Bực mình, Quân lôi giật Diễm lại, chỉ một cái lôi, Diễm đã ngã nhào vào lòng Quân. Quân cười hỏi.

_Chúng ta nên làm gì đây....??

Diễm lúng túng.

_Tôi không biết....!!

Quân cau mày.

_Em lại xưng tôi với anh rồi, không phải bây giờ em là vợ hờ của anh à....??

Diễm trả lời ngay.

_Là vợ hờ, hay vợ thật khi cãi nhau người ta có quyền xưng hô theo cảm xúc....!!

Quân gật gù.

_Em nói đúng, nhưng em cũng đừng quên khi đã là vợ của anh, anh là chồng, anh có quyền làm những thứ mà một người chồng được phép làm đúng không....??

Diễm cảm thấy nguy hiểm, não bộ bảo Diễm phải nhanh chóng thoát ra. Diễm chống tay xuống nệm, cơ thể nhích dần lên, Diễm đang muốn chạy trốn, Quân đoán được ý định của Diễm, vòng tay ra sau lưng Diễm, Quân ôm Diễm thật chặt.

_Em định bỏ đi đâu thế, chẳng phải em nói anh nên nghỉ ngơi là gì....??

_Em nói anh nghỉ ngơi có phải bảo anh ôm em đâu....??

_Em ngốc vừa thôi, anh là người yêu công việc, thích đầu óc của mình lúc nào cũng được vận động nếu không làm việc em phải tìm việc gì đó cho anh làm chứ....??

Diễm gợi ý.

_Hay là anh đi ngủ đi...!!

Trong đầu Quân vừa tính toán một việc, nếu mà Diễm biết được, Diễm đã không ngu ngốc nói như thế. Quân ngồi dậy, cầm tay Diễm, Quân lôi Diễm đi lên lầu. Diễm hoảng hốt.

_Anh đi ngủ đi, em sẽ nấu cháo cho anh ăn....!!

Quân vẫn nắm tay Diễm thật chặt. Quân cười.

_ Em làm sao thế, em không muốn đọc truyện cho anh trước khi anh đi ngủ à...??

Diễm thở phào nhẹ nhõm.

_ Vâng....!!

Quân cười gian hời.

_ Trong đầu em đang tưởng tượng ra điều gì thế....??

Ngay lúc này Diễm muốn giết chết Quân, muốn đá văng Quân ra khỏi cổng. Thấy điệu bộ tức giận, và sắc sảo nổi khùng của Diễm, Quân véo mũi Diễm.

_ Trông em bây giờ rất dễ thương....!!!

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134

Trái tim Diễm lại rung lên, Diễm không thể điều khiển được cảm xúc của bản thân, chỉ trải qua hai ngày sống bên cạnh Quân, chăm sóc cho Quân, thấy được tính cách trẻ con, yếu đuối và dễ bị tổn thương của Quân, Diễm đã xiêu lòng.

Đắp chặn ngang người Quân, Diễm bắt đầu đọc truyện, Quân không vui.

_ Em không thể lên đây ngồi được sao...??

Diễm lúng túng.

_ Em ngồi ở đây cũng được rồi....!!

Quân nheo mắt hỏi.

_ Em sợ anh ăn thịt em đúng không...??

Diễm tức muốn điên lên.

_ Anh còn nói nữa, sao anh dám bảo với anh trai em là em sắp mang thai đứa con của anh....??

_ Không lẽ điều này lại không thể xảy ra....!!

Diễm thở dài nói.

_ Em không muốn có con với anh....!!

Lòng Quân đau như cắt, mặt Quân tái lại, một cô gái không muốn có con với chàng trai chỉ có một cách giải thích duy nhất cô ấy không yêu người đó, vậy là đã rõ, dù Quân có làm gì, Diễm cũng không bao giờ yêu Quân. Diễm chấp nhận ở bên Quân, làm mọi chuyện cho Quân chẳng qua vì gia đình của Diễm thôi.

Quân không hiểu ý của Diễm, Diễm không muốn có con với Quân bây giờ vì Diễm còn phải cứu anh trai, sau khi Trường làm phẫu thuật xong, Diễm mới yên tâm làm những gì Diễm muốn.

Dù sao Quân cũng đã hiểu lầm tình cảm của Diễm rồi nên Quân không còn muốn nghe Diễm nói thêm câu nào nữa, ngay cả hứng thú nghe đọc truyện cũng không còn.

Quân đuối.

_ Cô đi ra ngoài đi, tôi muốn ngủ....!!

Diễm không hiểu.

_ Chẳng phải anh nói là anh muốn nghe em đọc truyện là gì...??

Quân nặng lời.

_ Cô đi đi...!!

Diễm quá ngốc nên không biết mình vừa làm tổn thương tình yêu của Quân, không muốn làm Quân không vui, Diễm đặt cuốn sách về vị trí cũ.

_ Nếu thế anh ngủ đi, em sẽ đi nấu cháo cho anh...!!

Quân im lặng không nói gì, khép cửa phòng, Diễm đi xuống lầu. Diễm cảm thấy mình vừa làm một chuyện gì đó ngốc ngếch lắm. Lắc lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo, Diễm tự trấn an bản thân.

_ Mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy thôi...!!

Xuống bếp, Diễm bảo bà giúp việc.

_ Đi về nhà đi, cháu có thể chăm sóc anh Quân. Di đã đi từ sáng đến giờ, ở nhà còn nhiều việc cần gì làm...!!

_ Một mình cháu chăm sóc cậu ấy sẽ rất mệt, để Di ở đây phụ cháu một tay...!!

_ Cháu sợ bố mẹ anh ấy về nhà không thấy Di đâu, họ lại không vui...!!

_ Cháu yên tâm, lúc này cậu Quân gọi điện, họ nói là họ sẽ ở thêm mấy ngày nữa rồi mới về...!!

Diễm mừng rỡ

_ Nếu thế Di ở lại đây với cháu, một mình cháu đúng là không biết nên làm gì...!!

_ Cháu đừng nói thế, Di thấy cháu chăm sóc cậu ấy rất tốt...!!

_ Di đang trêu cháu đúng không...??

_ Ai bảo cháu thế...??

Diễm mở tủ lạnh, cả hai Di cháu bắt đầu nấu bữa tối. Do đã về thăm nhà vào lúc sáng nên Diễm có thể yên tâm được phần nào, Diễm dặn Di Hoa nếu có chuyện gì thì gọi điện thông báo ngay cho Diễm biết, đến bây giờ vẫn chưa có cuộc gọi nào, Diễm đoán mọi người ở nhà vẫn còn bình an.

Diễm muốn sau khi cho Quân ăn xong, Diễm sẽ gọi điện về nhà. Bụng thức ăn lên lầu, gõ cửa phòng, Diễm hỏi.

_ Anh Quân...!!

Quân không nói gì, từ lúc Diễm đi xuống bếp, Quân đã ngồi dậy, đôi mắt Quân đang nhìn vào khoảng không trước mặt, trong đầu Quân đang tính toán nhiều chuyện, lời nói lúc này vẫn còn ám ảnh Quân, làm Quân nhức nhối, đau khổ.

Diễm gọi hai ba lần, không nghe tiếng Quân trả lời, Diễm đánh bạo đi vào phòng. Nhìn Quân đang ngồi im ở trên giường, Diễm lo lắng hỏi.

_ Anh không sao chứ...??

Quân vẫn không nói gì. Diễm tức.

_ Anh bị làm sao thế, anh bị ốm có phải anh bị cảm đâu mà không thể trả lời được...!!

Thấy Quân im lặng mãi, Diễm sợ hãi, vội trèo ngay lên giường, bàn tay Diễm đặt lên trán Quân, thấy nhiệt độ trong cơ thể Quân tuy nóng nhưng không đến nỗi như hôm qua hay lúc sáng. Diễm thờ phào.

_ Anh làm em sợ hết hồn, em tưởng anh lại bị sốt...!!

Quân nhìn Diễm không rời, hết chịu nổi, vì thái độ im lặng của Quân. Diễm lay vai Quân.

_ Có gì không vui thì anh nói ra đi, anh đừng im lặng mãi được không...??

Quân hất tay Diễm ra.

_ Cô không cần đóng kịch với tôi, cô chăm sóc tôi chẳng qua vì cô thương hại tôi, cô có thể đi được rồi...!!

_ Anh đang nói gì thế, bây giờ không phải là lúc anh dờ tình trẻ con của anh ra...!!

Bóp vai Diễm thật đau, Quân quát.

_Cô đang nói ai trẻ con, cô mới trẻ con, tôi không phải là một kẻ không hiểu chuyện, không biết điều. Cô yên tâm vì cô đã cứu tôi, chăm sóc cho tôi nên tôi sẽ giữ cô ở bên tôi ba tháng thôi sau đó cô có thể đi...!!

Lẽ ra khi nghe mình sẽ được thả tự do trong vòng ba tháng, Diễm phải vui, phải hạnh phúc nhưng Diễm không thể cười nổi, ngược lại Diễm cảm thấy buồn vô cớ, cảm thấy hụt hẫng, chán nản.

Quân lạnh nhạt nói.

_Tôi sẽ thả cho cô đi vì thế cô không cần phải cố đối xử tốt với tôi, cô cứ cư xử như thường ngày....!!

Diễm im lặng không đáp lại lời Quân, lòng Diễm trùng xuống, thật lạ là Diễm thích bị Quân cầm tù, thích được sống bên cạnh Quân, hai ngày được đóng vai một người vợ của Quân đã mang lại một cảm giác hạnh phúc, ấm áp, Diễm chăm sóc Quân vì tình người cũng có, vì bản thân mình cũng có, vì trái tim mình cũng có, nhưng tất cả vì Diễm thật sự muốn làm thế.

Diễm tủi thân muốn khóc, không lẽ Diễm chấp nhận để Quân đụng chạm vào người mình cũng vì muốn Quân mỉm cười nhanh chóng thả Diễm sớm. Quân khinh Diễm quá, Quân thực sự không hiểu gì về Diễm hết.

Từng giọt nước mắt lăn dài trên má, Diễm khóc. Quân giật mình hỏi.

_Cô khóc mừng vì tôi buông tha cho cô sớm đúng không...??

Giọng Quân thật chua cay.

_Thật mừng và hạnh phúc cho tôi quá, tôi đang làm một việc thiện....!!

Diễm cắn hận Quân, sao Quân dám sỉ nhục Diễm hết lần này đến lần khác, hiểu lầm Diễm là một người phụ nữ hư hỏng không biết bao nhiêu lần.

_Bóp....!!

Diễm tát Quân một cái thật đau, quá hận, quá căm tức, Diễm cũng không biết mình vừa làm gì nữa. Nắm chặt lấy cổ áo Quân, Diễm hét.

_Anh nên xuống địa ngục đi, tôi là một con rối của anh hay sao, tại sao anh dám sỉ nhục tôi hết lần này đến lần khác, tôi sống không có chính kiến, không được làm những gì mà tôi thích vì anh luôn ép tôi làm theo ý anh. Anh đã điều khiển được tôi rồi, anh còn muốn gì nữa....!!

Đang tức, đang căm hận, Quân cũng giống như Diễm, Quân cũng không điều khiển được mình. Quân bóp tay Diễm như muốn nghiền nát chúng, Quân nghiền chặt răng.

_Tôi không cần biết cô là loại phụ nữ gì, tại sao cho đến lúc tôi buông tha cô, cô không mang theo một cái gì đó của tôi....!!

Diễm sợ hãi.

_Anh nói như vậy là có ý gì....??

_Một đứa con, cô nghĩ sao....??

Diễm run rẩy nói.

_Tôi...tôi không muốn....!!

Diễm càng nói, Quân càng muốn Diễm có thai với mình, giá mà Diễm giải thích cho Quân hiểu, Diễm không muốn có con bây giờ vì Diễm còn phải cho Trường một quả thận của mình, Diễm không muốn đứa trẻ bị tai biến gì khi mẹ nó phải uống thuốc.

Quân không muốn hiểu điều đó, cũng không muốn hiểu gì cả, con quý trong người Quân đã bùng dậy. Đẩy Diễm ngã xuống giường, Quân nhếch mép nói.

_Làm tròn bốn phận người vợ của cô đi....!!

Mắt Diễm mở to nhìn Quân, người Diễm đông cứng, Diễm không muốn bị bắt ép, càng không muốn mang thai đứa con khi cha mẹ chúng chỉ thù hận nhau mà không hề có một chút tình yêu.

Quân cũng không cần biết Diễm có đồng ý không, Quân hôn Diễm, Diễm khóc, gồng mình vì tức, Diễm muốn nhanh chóng thoát khỏi vòng tay của Quân. Diễm thấy Quân đang run rẩy, đang sợ hãi, đang đau khổ, lòng cảm thông trong Diễm bùng dậy, Diễm hiểu cảm giác của Quân.

Thở dài, Diễm vòng tay ra sau cổ Quân, Diễm đáp lại nụ hôn của Quân. Quân sửng sốt kinh ngạc, lương tâm của Quân đã phản bội lại Quân, Quân không thể bắt ép Diễm, vòng tay của Quân từ từ nói lời rồi buông hẳn Diễm ra. Quân đã bị đánh bại hoàn toàn.

Diễm thấy Quân đã buông mình ra, thay vì nhanh chóng thoát ra, Diễm ôm lấy Quân đầy tin tưởng. Đôi mắt Quân đỏ hoe, hai dòng lệ lăn dài trên má Quân, Quân đang khóc vì cảm động, hay đang khóc vì mình là một thằng vô dụng, một thằng thất bại trong tình yêu, ngay cả chính bản thân Quân cũng không biết nữa.

Diễm lau hai dòng lệ trên má, Diễm dịu dàng hỏi.

_Người nên khóc là em, sao anh lại khóc...??

Quân không nói gì. Diễm nín.

_Anh ăn cháo rồi uống thuốc nhé...??

_Tôi không ăn...!!

Diễm cắn chặt môi, không hiểu tại sao Diễm lại táo tợn nói.

_Nếu anh chịu ăn cháo, uống thuốc, em sẽ để anh hôn em, thế nào anh có đồng ý không...??

Nói xong, Diễm không còn hồi kíp nữa. Quân nói luôn.

_Anh đồng ý, chỉ cần em thực hiện đúng những gì mà em nói là được...!!

Diễm lấp bắp.

_Em .em chỉ nói đùa thôi. Anh nên ăn cho mau khỏe...!!

Quân cau có.

_Ý của cô là những lời cô quan tâm đến tôi từ trước đến nay chỉ là trò đùa thôi chứ gì...??

Diễm khổ sở giải thích.

_Anh đừng hiểu lầm, em quan tâm đến anh là sự thật, em không nói đùa với anh...!!

_Sao cô không bón cháo cho tôi ăn, cho tôi uống thuốc, rồi để tôi hôn cô...??

Diễm hít một hơi thật sâu, thở ra. Diễm háng giọng.

_Được thôi...!!

Diễm bung bát cháo lên, thổi cho nó nguội bớt. Diễm bắt đầu bón cháo cho Quân ăn. Hai ngày được Diễm chăm sóc là hai ngày hạnh phúc nhất cuộc đời Quân, Quân nghĩ nếu có phải đánh đổi mọi thứ để có được Diễm, Quân cũng sẽ làm.

Diễm ép Quân ăn hết bát cháo, ép Quân uống hết cốc sữa, Quân nhăn mặt khổ sở, cứ mỗi lần Quân bảo không muốn ăn, Diễm nói.

_Anh không muốn hôn em à...??

Thế là Quân lại phải cố nuốt, chờ Quân uống thuốc xong, Diễm nhanh chóng đứng lên, Diễm muốn chạy trốn. Quân hiểu nên chỉ thờ dài nói.

_Em đi nghỉ đi, cảm ơn em...!!

Giá mà Quân ép Diễm làm theo lời Quân, Diễm sẽ không cảm thấy khổ sở và cảm thấy mình đang phản bội lại Quân.

Diễm run rẩy, thu dọn hết chén bát, Diễm bung xuống lầu. Bà giúp việc thấy Quân đã ăn hết bát cháo, uống hết cốc sữa. Bà sung sướng, kinh ngạc hỏi Diễm.

_Cô có biết trong tất cả các đồ uống, cậu ấy ghét uống sữa nhiều nhất không, từ bé đến giờ cậu ấy chỉ cần gửi thấy mùi sữa là đã thấy muốn nôn rồi, không hiểu cô dùng cách nào mà có thể khiến cậu ấy uống hết một cốc sữa như thế này...??

Diễm không hề biết là Quân ghét uống sữa, Diễm lúng túng đặt tất cả lên bồn rửa. Bà giúp việc vội nói.

_Cô chăm sóc cậu ấy cả ngày cũng đã mệt rồi, cô nên đi nghỉ đi...!!

_Chỉ có mấy cái bát, cháu có thể rửa được...!!

Bà giúp việc khen Diễm.

_Cháu thật đảm đang...!!

Chương 135

Diễm không thích được người khác khen trước mặt, Diễm thích sống lặng lẽ, thích được tự do làm những việc mình thích, nhưng ông Trời luôn bắt Diễm phải nghe theo sự sắp xếp của người khác. Từ nhỏ Diễm phải nghe theo sự sắp xếp của ông Hải, bây giờ Diễm phải nghe theo sự sắp xếp của Quân.

Nghĩ đến Quân, Diễm vừa căm ghét, vừa giận vừa thương, vừa cảm thấy mình đang dần thích Quân, tình cảm Diễm dành cho Quân rất phức tạp. Diễm không thể giải thích được, tuy bị cầm tù nhưng Diễm lại thích với ý nghĩ mình đang được ở bên cạnh Quân. Phải chăng Diễm đầu óc Diễm bị căng thẳng quá nhiều nên không còn được bình thường nữa, hay là tình cảm trong Diễm đang dần thay đổi, nhưng Diễm lại không biết điều đó.

Quá mệt mỏi, Diễm cần tắm rửa, nghỉ ngơi, từ hôm qua đến giờ, Diễm chưa gọi điện hỏi thăm Hồng, không biết Hồng thế nào rồi, đã khỏe hẳn chưa.

Sau khi tắm xong, Diễm gọi điện cho Hồng, Hồng đang ngủ nên Trường nghe máy. Thấy số điện thoại của cô em gái, Trường quát.

_Em giỏi quá rồi, đi biệt không thèm về nhà...!!

Diễm cãi.

_Em có về nhà nhưng không gặp được anh...!!

_Em về nhà lúc nào...??

_Sáng nay...!!

_Lúc đó anh bận...!!

_Đừng nói với em là anh cũng đi từ sáng đến giờ chưa về nhà...!!

_Em cũng có khác gì anh đâu, thậm chí em còn đi nhiều hơn cả anh...!!

Diễm phì cười.

_Một ông anh gương mẫu như anh, sao lại muốn so thói xấu với em, như thế không hay đâu...!!

Trường ngắt lời Diễm.

_Đừng cãi lí với anh, bao giờ em về nhà...!!

_Em đã về rồi...!!

_Anh muốn nói là bao giờ em mới chịu rời xa hắn...??

Diễm bắt đầu cảm thấy bức mình.

_Anh làm ơn thôi đi được không, sao mỗi lần anh em gọi cho anh, anh lại nhắc đến vấn đề này làm gì...!!

_Em thừa hiểu, sau khi Hồng ra viện, em sẽ theo anh sang bên Úc, anh sợ em đau khổ nên không muốn em và hắn thân mật với nhau quá...!!

Diễm thờ dãi, làm sao Diễm dám nói cho Trường biết, để cứu Trường và ông Hải khỏi phải đi tù, Diễm đã chấp nhận đóng giả là vợ hờ của Quân, Diễm biết nếu Trường phát hiện ra sự thật này Trường sẽ không bao giờ để cho Diễm làm thế, có khi hai người đàn ông lại làm tổn thương nhau hơn, Diễm phải dứt khoát, phải nói ra suy nghĩ của mình bây giờ nếu Diễm muốn hai bên sống bình yên.

_Em xin lỗi nhưng em không thể rời xa anh ấy được, sau khi tiến hành làm phẫu thuật cho anh xong, em sẽ quay trở về đây...!!

Trường quát to.

_Em điên rồi hả, em không yêu hắn, em ở bên hắn, em chỉ thêm khổ, thêm buồn, đừng vì làm vui lòng bố em phải chôn vùi cuộc đời, hạnh phúc của mình trong một cuộc hôn nhân không có hạnh phúc, không có tình yêu...!!

Diễm bức mình đáp lại.

_Ai bảo anh là em không có tình cảm với anh ấy...??

Trường kinh ngạc hỏi lại.

_Ý của em là em đã thích hắn rồi...??

_Vâng...!!

Trường im lặng không nói gì, nếu Diễm có tình cảm với Quân, Trường không thể ép Diễm rời xa Quân, Trường không muốn bị kịch tình yêu giữa ông Hải và mẹ Trường xảy ra thêm một lần nữa, Trường biết Quân có thể bảo vệ được em gái mình, có thể làm mọi thứ để Diễm được hạnh phúc. Nếu cả hai yêu nhau, Trường nên giao Diễm cho Quân.

_Thôi được rồi chuyện này anh sẽ không can thiệp vào nữa nhưng nói như thế không có nghĩa anh đã hoàn toàn đồng ý...!!

_Em hiểu...!!

_Hắn sao rồi...??

_Anh ấy đang ngủ...!!

_Nếu hắn đã khỏe mạnh em nên về nhà đi thôi...!!

Diễm gật nhỏ.

_Anh lại thế nữa rồi, sao anh không rời chị Hồng rồi về nhà đi...!!

Trường cúi.

_Anh lo cho em, em phải biết điều chứ...??

_Anh thấy có ai bỏ mặc người yêu của mình để đi về nhà khi biết người đó đang cần mình không...??

Trường im lặng không đáp. Diễm kết thúc trận khẩu chiến giữa hai anh em.

_Chị Hồng đã đỡ chưa anh...??

_Ngày mai Hồng có thể ra viện...!!

Diễm reo lên.

_Nếu thế ngày mai em sẽ đi đón chị ấy...!!

_Ngày mai anh bận việc nên không thể đến đây, em thay anh đưa Hồng về nhà...!!

Diễm nhú mày.

_Anh bận việc gì...??

_Em tò mò vừa thôi...!!

Diễm sợ Trường đang tính toán trả thù ông Đăng, sợ thù hận lại cuốn hai con người vào vòng xoáy không bao giờ dứt được. Diễm cũng muốn nhanh chóng đi cùng Hồng và Trường sang Úc, chỉ có sang bên đó, mọi ân oán ở đây mới kết thúc.

Diễm ngập ngừng nói.

_Anh đừng làm chuyện gì dại dột, sau khi chị Hồng ra viện, anh em mình phải đi rồi, em không muốn gia đình mình xảy ra chuyện gì nữa...!!

Trường lo sợ Diễm đã biết hết mọi chuyện, sợ Quân đã nói cho Diễm biết. Nhưng Trường lại trấn an bản thân ngay, Trường nghĩ nếu Diễm biết hết sự thật tại sao Diễm lại không nói gì, không tỏ ra giận dữ, hay hỏi Trường tại sao Trường lại làm thế.

Trường run giọng hỏi.

_Tại sao em lại nói thế...??

Diễm cố vui vẻ nói cho Trường an tâm.

_Tất nhiên em phải dặn anh như thế rồi, anh không nhớ anh từng bị bọn côn đồ đánh suýt chết à, em sợ tính nóng nảy của anh không phù hợp với cuộc

sống ở đây nên muốn anh nhanh chóng chở về Úc, nhanh chóng tiến hành phẫu thuật, rồi sau đó lấy chị Hồng. ...!!

_ Em mong anh làm nhiều thứ quá, còn em không mong em làm gì à....??

_ Có chứ, nhưng em khỏe mạnh hơn anh, em trẻ hơn anh, em sẽ làm được nhiều việc hơn anh. ...!!

_ Con nhóc, em bắt đầu lẩm cẩm như một cụ già rồi đấy. ...!!

_ Anh cho em gửi lời hỏi thăm chị Hồng anh nhé, nói với chị ấy ngày mai em sẽ đi đón chị ấy. ...!!

_ Anh biết rồi. ...!!

Trước khi cúp máy, Trường còn dặn.

_ Em bảo hần là tránh xa em ra, anh không thích hần đụng chạm gì vào người em, nếu không anh sẽ giết hần. ...!!

Diễm đỏ bừng mặt, nếu Trường biết, Diễm và Quân đã làm gì với nhau thì có lẽ Trường sẽ giết Quân thật. Cúp máy, vứt điện thoại xuống ghế xô pha, Diễm ôm chặt lấy hai má, trái tim đập thật nhanh.

Đi lên lầu, Diễm muốn kiểm tra xem Quân đã ngủ chưa. Căn nhà của Diễm giống như một biệt thự kiểu cổ, Diễm rất thích nước sơn, thích kiểu dáng, khu vườn của nó, Diễm đã lớn lên ở đây từ khi còn nhỏ, nếu phải xa nó Diễm thấy nhớ, thấy buồn nhưng nó không còn thuộc về Diễm nữa, bây giờ Quân mới là chủ thực sự của căn biệt thự này.

Cầu thang hình vòng xoắn ốc, đứng từ tầng hai nhìn xuống Diễm thấy chóng cả mặt, Diễm vốn sợ độ cao, tuy nghịch ngợm nhưng thật ra Diễm rất nhát, Diễm sợ ma, sợ bóng tối, sợ nhiều thứ khác, không hiểu Diễm mạnh mẽ ở chỗ nào, có lẽ Diễm chỉ có tỏ ra như thế.

Mở cửa phòng, Diễm bước vào trong. Diễm thấy Quân đang ngủ ngon, kéo ghế Diễm ngồi xuống. Vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán Quân, Diễm nghe lòng mình âm lại, Diễm đang chấp nhận dần sự thật mình sẽ sống với Quân trong ba tháng, chấp nhận sự thật hay bị Quân hiểu lầm là một cô gái không ra gì, nhưng thật là Diễm không hề cảm thấy khó chịu hay căm ghét Quân nữa.

Tay Quân đang đặt ngoài chăn, sợ Quân bị lạnh, Diễm cầm lấy tay Quân, vén chăn sang một bên, Diễm đặt tay Quân vào trong, Quân nắm chặt lấy, Diễm giật mình, cố rút tay lại nhưng không được. Quân ngái ngủ nói.

_ Em có thể ở đây một chút được không. ...??

Diễm gật đầu.

_ Anh ngủ đi, em sẽ ở đây. ...!!

Quân nhắm mắt lại, giấc ngủ nhanh chóng đến với Quân. Diễm ngồi im nhìn Quân ngủ, người đàn ông này đã làm Diễm đau khổ quá nhiều, Diễm đã khóc, đã gào thét, đã sợ hãi, không hiểu tại sao khi được Quân nắm tay trong lúc Quân đang ngủ thấy này, Diễm lại cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy mình đang được yêu, đang được tin tưởng, đang nắm được hạnh phúc.

Đôi mắt Diễm nhắm dần dần, cuối cùng Diễm ngủ nguc trên giường. Buổi sáng Quân giật mình thức giấc, dù có bị ốm, Quân cũng không thể dậy muộn vì đó là thói quen của Quân.

Bàn tay Quân vẫn nắm chặt lấy tay Diễm, một luồng hơi nóng ấm áp đang lan tỏa khắp cơ thể, Quân quay lại nhìn Diễm, thấy Diễm đang nằm co ro bên cạnh.

Quân nhìn Diễm âu yếm, hạnh phúc, ước mơ được dậy cùng Diễm mỗi sáng trong hai ngày qua đã mang lại cho Quân nhiều cảm xúc, nhiều thăng hoa. Kéo chăn đắp ngang người Diễm, ôm Diễm vào lòng, Quân nghĩ sau ba tháng nữa, hạnh phúc mà Quân đang có sẽ tan biến, Quân sẽ sống cả đời trong đau khổ.

Lòng tham của Quân trỗi dậy, Quân muốn giữ Diễm ở bên cạnh mình, muốn Diễm thuộc về mình mãi mãi, nhưng Quân không thể tàn ác, không thể sống lạnh lùng mà không biết gì, càng yêu Diễm, Quân càng thấy mình nên để cho Diễm đi, để cho Diễm được làm những thứ mà Diễm thích, Quân không muốn Diễm khô héo vì mình.

Diễm ôm lấy Quân, cựa mình mấy cái, Diễm nằm im, đây là cách mà Diễm làm giống hệt hôm Diễm bị say rượu, vì Quân hiểu lầm Diễm nên mới xảy ra chuyện, nhìn Diễm, Quân tưởng Diễm là một cô gái thạo đời nhưng thật ra Diễm lại không biết gì cả, Diễm chỉ là một cô nhóc ham vui mà thôi.

Hôm nay Quân đã thấy khá hơn nhiều, nằm mãi ở nhà khiến Quân cảm thấy khó chịu, Quân quyết định hôm qua Quân sẽ đến công ty làm việc, đồng thời cho Diễm về thăm gia đình.

Diễm thấy môi mình ươn ướt, thấy ai đó đang ôm chặt lấy mình, Diễm giật mình tỉnh dậy. Quân cười.

_ Cuối cùng em cũng đã tỉnh. ...??

Quân đang đè lên trên người Diễm, môi Quân đang vờn trên môi Diễm, mũi Quân đang cọ sát vào mũi Diễm. Diễm đỏ bừng mặt, Diễm nhớ đêm hôm

qua Diễm ngủ ngực trên ghế, tại sao buổi sáng khi tỉnh dậy Diễm lại ngủ trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136

Nhìn đôi mắt to tròn, hàng lông mi cong và đen dày của Diễm, Quân nhìn đến quên cả thời gian, dù cố giữ mình tỉnh táo, cố giữ mình không nên yêu Diễm nhiều quá nhưng Quân làm không được, càng ở bên cạnh Diễm, Quân càng nghĩ, càng yêu Diễm, càng muốn có Diễm nhiều hơn.

Quân run giọng hỏi Diễm.

_ Em không phiền nếu anh hôn em như em đã hứa với anh chứ...??

Một lời đề nghị rất lịch sự, Diễm biết dù Diễm có muốn hay không, Quân cũng sẽ hôn Diễm, ôm Diễm, không dám nhìn thẳng vào mặt Quân, Diễm quay mặt đi chỗ khác.

_ Chẳng phải anh đã hôn em rồi còn gì...??

Vuốt má Diễm, Quân nói.

_ Ai bảo là anh đã hôn em...??

Diễm bí lí, không lẽ Diễm nói Quân đã hôn trộm Diễm trong lúc Diễm đang ngủ, nếu Diễm nói thế, Diễm sẽ bị Quân nói là Diễm mơ ngủ, có khi Quân còn trêu do Diễm thích Quân hôn nên trong mơ mới mong muốn như thế.

Quân không cần nghe câu trả lời của Diễm, Quân hôn Diễm. Quân muốn Diễm sinh cho mình một đứa con, khi hai người yêu nhau, đứa bé là cầu nối giữa hai người nhưng thật đáng tiếc Diễm lại không muốn. Quân cay đắng nghĩ.

_ Cô ấy không yêu mình, cô ấy ở bên cạnh mình cũng là do mình ép cô ấy, mình không nên đòi hỏi cô ấy quá nhiều, cô ấy hy sinh như thế là quá đủ rồi...!!

Ở bên cạnh Diễm, Quân không thể nghĩ được gì nhiều, cũng không thể tập trung vào điều gì khác, Quân là một doanh nhân thành đạt, Quân có tất cả mọi thứ, một chàng trai như Quân là mơ ước của nhiều cô gái nhưng chưa ai có thể làm trái tim Quân rung động, nhưng Diễm lại khác, Diễm làm bật lộ con người thật của Quân, làm Quân không thể sống giả dối, không thể giữ được bình tĩnh, Quân tưởng Quân có thể điều khiển được mọi thứ nhưng không thể điều khiển được trái tim Diễm.

Quân hôn Diễm, Diễm đáp lại nụ hôn của Quân, hai người không còn phải quá gượng ép khi ở bên nhau nữa, vì bây giờ Diễm đã có cảm giác với Quân. Quân càng ngày càng kinh ngạc, nhưng có một điều Quân không hiểu Diễm có yêu mình không, có tình cảm với mình không, Quân tưởng Diễm nghe theo lời Quân vì Diễm đã chấp nhận sự thật mình là một con chim bị Quân nhốt trong lồng trong vòng ba tháng, Diễm làm thế vì Diễm muốn anh trai và bố Diễm được an toàn, Quân không hề biết là Diễm đang có tình cảm với mình.

Khi hai người bước xuống lầu, bà giúp việc đã nấu xong bữa sáng, thấy Quân đã khỏe lại. Bà vui mừng hỏi.

_ Cậu không sao chứ...??

Quân gật đầu.

_ Cháu không sao, cháu có thể đi làm được rồi...!!

Diễm phản đối.

_ Anh đã khỏe đâu mà vội đi làm sớm thế, nghỉ hết ngày hôm nay rồi mai đi làm cũng được mà...!!

Quân nheo mắt trêu.

_ Em đang lo cho anh đấy à...??

Diễm dài giọng.

_ Tất nhiên, anh ốm, ai sẽ là người phải mệt khi phải chăm sóc anh đây...!!

Quân chua chát nói.

_Cô nói đúng, lẽ ra tôi không nên làm phiền cô. Cảm ơn cô hai ngày qua đã chăm sóc tôi...!!

Diễm bực hết cả mình.

_Anh đừng hơi một tí là dờ giọng hờn dỗi ra đây được không. Em nói có gì sai, nếu chưa khỏi hẳn anh vội đi làm, anh sẽ bị ốm còn nặng hơn bây giờ như thế, anh không những phải nghỉ ở nhà thêm một thời gian dài, anh còn bị sốt hành hạ nữa...!!

Bà giúp việc đồng tình với quan điểm của Diễm.

_Cô ấy nói đúng, cậu nên nghỉ ngơi thêm mấy hôm nữa rồi đi làm...!!

Quân không muốn ở nhà, Quân cần làm việc, chỉ có làm việc, Quân mới nghĩ mình đang sống, đang tồn tại. Quân cương quyết nói.

_Cháu hiểu hai người lo lắng cho cháu nhưng cháu vẫn phải đi làm...!!

Diễm không nói gì thêm, Diễm hiểu tính cách của Quân, việc gì đã quyết khó mà lay chuyển được, hôm nay Diễm cũng bận nên không thể chăm sóc Quân, Quân đi làm cũng tốt như thế Quân sẽ bớt buồn chán, bớt cô đơn. Diễm giặt mình, Diễm bắt đầu lo lắng cho Quân từ bao giờ thế này.

Diễm ép Quân ăn sáng, mặc dù biết Quân ghét sữa, Diễm ép Quân uống bằng được, cho Quân uống thuốc xong, Diễm nói.

_Em biết không thể bắt anh ở nhà nhưng anh đến công ty cũng không nên làm quá sức, anh nên để cho nhân viên của anh làm...!!

Xoa má Diễm, Quân mỉm cười.

_Em bây giờ rất giống một người vợ của anh...!!

Diễm bực mình đáp.

_Em không đùa với anh, sáng nay em bận đi đón chị Hồng, chị ấy được ra viện hôm nay...!!

Quân thở dài.

_Em có việc thì em cứ đi đi, anh có thể tự lo được cho bản thân mình...!!

Giọng Diễm đầy giấu cợt.

_Em hiểu khả năng của anh...!!

Quân cau có.

_Em càng ngày càng quá đáng, đừng tưởng anh nuông chiều em, em được nước lấn tới...!!

Diễm nhướn mày.

_Anh nuông chiều em...?? Anh có nói ngược không đó...??

Thấy hai người cãi nhau, bà giúp việc vội can ngăn.

_Hai cháu ngồi ăn đi, Di đã nấu những món hai đứa thích ăn rồi đây...!!

Diễm lí nhí.

_Cảm ơn Di...!!

Nhìn khuôn mặt đỏ hồng dễ thương của Diễm, bà giúp việc thích thú trêu.

_Thấy hai cháu ngủ ngon quá nên Di không dám làm phiền...!!

Diễm ước có một cái khe nẻ cho Diễm chui xuống. Còn Quân tỉnh bơ như không, trong lúc cùng ngồi ăn cơm, Quân cố ý sờ vào đùi Diễm, Diễm run rẩy hết cả mình. Nghiến răng thật chặt, Diễm cúi.

_Anh đang làm gì đấy hả...??

Quân không nói gì, Diễm ngo nguẩy không yên, vì bàn tay của Quân vẫn để nguyên ở đấy. Bực mình, Diễm vội đứng dậy, Quân kéo Diễm ngồi xuống, bà giúp việc không hiểu nên lo lắng hỏi.

_Cháu bị làm sao thế...??

Diễm đành phải nói dối.

_Cháu không sao, cháu no rồi...!!

Quân cố gắng nín cười, làm mặt nghiêm, Quân hỏi.

_Chẳng phải em ép anh ăn sáng, sao bây giờ em lại bỏ bữa...!!

Diễm nhìn Quân bằng ánh mắt hình viên đạn.

_Đừng giả vờ tốt bụng, chẳng phải anh không muốn tôi ăn cơm là gì...??

Quân quay sang hỏi bà giúp việc.

_Dì thấy cháu cấm cô ấy ăn lúc nào không...??

Bà giúp việc gật đầu.

_Cậu ấy nói đúng, cháu ngồi xuống ăn đi...!!

Ngồi gần Quân khiến Diễm gai cả người, vội hất tay Quân ra, Diễm nhanh nhẩu nói.

_Cháu no thật rồi, cháu có việc nên cháu phải đi trước đây...!!

Uống nốt ly rượu, Quân đứng lên. Khi Diễm đi ra ngoài cổng, Quân cũng đi theo

_Để anh đưa em đi...!!

Diễm xua tay.

_Không cần đâu, anh đến công ty của anh đi, em có thể tự đi xe máy đến bệnh viện...!!

Không nói không rằng, Quân đẩy Diễm lên xe ô tô. Đóng cửa xe, Quân lái xe ra khỏi cổng, Diễm cúi.

_Anh không thể để em một lần làm theo ý của mình được sao...??

_Nếu em ngoan ngoãn nghe lời anh đã không ép em...!!

Diễm bực mình.

_Anh lúc nào mà chẳng có lý do để ép em làm theo ý của anh...!!

_Nếu em đã biết như thế, em không nên cãi lại anh mới phải...!!

Không muốn tranh luận thêm với Quân, Diễm im lặng, đôi mắt nhìn ra hai bên đường, Quân cũng im lặng không nói gì, trải qua hai ngày ở bên nhau, cả hai hiểu nhau hơn, Quân đã thôi không còn ép Diễm làm theo lời Quân như ngày trước nữa, không phải là do Quân không ép mà là do Diễm tự nguyện làm.

Đến bệnh viện, Quân dặn.

_Sau khi em đưa Hồng về, em nhớ là không được đi lung tung, có gì phải gọi điện báo ngay cho anh biết...!!

Diễm đọc được sự lo lắng trong mắt Quân, Diễm tò mò hỏi.

_Có chuyện gì xảy ra hả anh...??

Vì không muốn Diễm lo lắng, sợ hãi nên Quân dấu không cho Diễm biết.

_Không có gì, anh sợ với tính cách nghịch ngợm của em, em lại bị lạc ở đâu đó...!!

Diễm nhăn mặt.

_Anh lo lắng cho em, anh cứ nói thẳng cần gì anh phải nói em như một đứa trẻ con...!!

_Ai bảo là tôi đang lo lắng cho cô...!!

Diễm nheo mắt hỏi.

_Thật không...??

Quân gật đầu. Diễm cười.

_Để tỏ lòng biết ơn anh, em có một món quà...!!

Quân cảnh giác hỏi.

_Quà gì...??

_Anh nhắm mắt lại đi...!!

Quân nhìn thật sâu vào mắt Diễm, Quân chỉ thấy một đôi mắt long lanh to tròn, thấy đôi lông mi cong vút đang chớp chớp, ngoài ra Quân không còn thấy được gì nữa, Quân nhìn như bị thôi miên.

Diễm giục.

_Anh có muốn nhận quà không...??

Quân nhắm mắt lại, Diễm rút từ trong túi áo khoác ra một cái hộp nhỏ, đưa trước mặt Quân, Diễm nói.

_Tặng anh...!!

Quân tưởng Diễm nói đùa, không ngờ Diễm tặng quà cho mình thật. Đây không phải là lần đầu tiên, Quân nhận được quà nhưng món quà này không giống như những món quà khác, nó là món quà của người Quân yêu, dù là gì, Quân cũng không bao giờ muốn rời xa nó.

Thấy khuôn mặt xúc động của Quân, Diễm cười, ôm lấy Quân, Diễm thì thầm.

_Chúc anh một ngày làm việc thật vui vẻ...!!

Quân ngậy người, Diễm mở cửa xe, trước khi đi, Diễm còn hôn chụt lên má Quân, mặt đỏ bừng, Diễm chạy thật nhanh vào bệnh viện.

Quân ngơ ngẩn nhìn theo, đến khi hình bóng nhỏ nhắn của Diễm lẫn vào dòng người đông đúc trong bệnh viện, Quân mới cúi nhìn món quà trên tay.

Quân run run mở ra xem, đó là một cây bút máy, bên trong còn có một tấm thiệp ghi lời chúc của Diễm. Mắt Quân mờ đi, Quân không còn đọc nổi dòng chữ mà Diễm viết là gì nữa. Quân không biết là Quân đang điều khiển Diễm hay bị Diễm điều khiển lại Quân nữa nhưng có một điều chắc chắn là Quân đang đánh mất dần thể thượng phong của mình, khi Diễm đồng ý kí vào giao ước kia, Diễm là nô lệ của Quân nhưng dần dần Diễm vươn lên làm chủ, còn Quân lại biến thành nô lệ của Diễm.

Quân lái xe về công ty với một cái đầu lơ ngơ, trái tim Quân đập nhanh đến nỗi Quân cảm tưởng nó sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nồng độ máu trong cơ thể đang dồn cả lên não, lên mặt, Quân nghĩ chắc là mặt mình bây giờ đang đỏ lăm. Chỉ một nụ hôn nhẹ trên má, một cái ôm, một nụ cười của Diễm, Quân đã bị khuất phục hoàn toàn, nếu Diễm biết được thể mạnh của mình là thế, Quân sẽ bị Diễm sở hữu cả đời.

Quân cố kiềm chế tình cảm của mình, cố điều hòa hơi thở, Quân không muốn mình yêu Diễm quá nhiều, không muốn bị đau khổ khi Diễm ra đi. Nhưng một dòng suy nghĩ khác lại len lỏi vào trong suy nghĩ của Quân.

_Tại sao mày lại không tận dụng thời gian hạnh phúc khi được ở bên cạnh cô ấy, sao mày không thử hỏi cô ấy thêm nhiều lần nữa là em có đồng ý lấy anh không. Biết đâu cô ấy lại đồng ý thì sao...??

Vuốt tóc, Quân mỉm cười.

_Mình ngốc thật, chưa gì đã vội từ bỏ cô ấy. Nếu một ngày mình còn nhớ mình còn yêu cô ấy, mình không thể từ bỏ cô ấy, không thể để cô ấy đến với người đàn ông khác, mình sẽ tìm mọi cách để cô ấy chấp nhận mình...!!

Nhìn hộp bút, tờ giấy bên cạnh, Quân mỉm cười hạnh phúc, hạnh phúc làm khuôn mặt Quân bừng sáng, làm trái tim Quân rộng mở, Quân vừa cảm thấy hạnh phúc trọn vẹn khi được yêu và được người khác yêu lại là gì.

Diễm cũng đang lơ mơ với cảm xúc của chính mình, vừa đi Diễm vừa cười, khuôn mặt đỏ hồng vì hạnh phúc, đôi mắt long lanh như hồ thu, đúng là khi yêu người ta khó dấu được tình cảm của mình với mọi người xung quanh. Mấy chàng trai đi ngược hướng với Diễm nhìn Diễm mãi, Diễm không chú ý đến họ, cũng không chú ý đến ai, đầu óc Diễm bây giờ đang bị Quân chiếm giữ, ôm lấy má, Diễm không muốn nghĩ tiếp nữa, nếu còn nghĩ tiếp, chắc là Diễm sẽ phát điên lên mất.

Chương 137

Diễm gõ cửa phòng của Hồng, do Trường đã dặn Hồng hôm nay Diễm sẽ đến đón Hồng về nên Hồng đoán người đang gõ cửa phòng là Diễm

_ Vào đi em...!!

Diễm đi vào trong. Thấy Diễm, Hồng cười.

_ Cảm ơn em đã đến đón chị...!!

_ Chị đừng nói thế, chẳng phải chị nhận em làm em gái của chị là gì?

_ Em nói đúng, đã là chị em thì cần gì phải khách sáo với nhau đúng không...??

Diễm nheo mắt trêu Hồng.

_ Mai sau khi chị và anh trai em kết hôn, không phải chúng ta sẽ thành người một nhà sao...??

Hồng đỏ bừng mặt. Mặt trửng lên đầy đe dọa, Hồng vừa nói vừa cười.

_ Em mà còn ăn nói lung tung nữa là chết với chị...!!!

Diễm le lưỡi đáp lại.

_ Em hiểu tình cảm của anh ấy dành cho chị, tuy là anh ấy không nói ra nhưng sự quan tâm lo lắng của anh ấy dành cho chị. Chị không cảm nhận được gì sao...??

Hồng thở dài.

_ Không phải là chị không hiểu gì mà là không dám tin chắc tình cảm mà anh ấy dành cho chị có thật là tình yêu không, hay chỉ là tình cảm của một người bạn dành cho một người bạn.....!!

Nắm lấy tay Diễm, Hồng chưa xót nói tiếp.

_ Em có biết không dù tình yêu có thể được chứng minh bằng hành động, bằng sự quan tâm nhưng vẫn không thể thiếu câu nói tỏ tình. Anh Quân luôn nói yêu em, cần em, chị thấy anh ấy yêu em rất nhiều, còn anh Trường, anh ấy chưa bao giờ nói yêu chị hay thích chị, chị sợ mình đang ngộ nhận tình cảm của anh ấy dành cho mình....!!

Diễm hiểu cảm giác của Hồng bây giờ, Diễm an ủi.

_ Chị đừng lo lắng, em sẽ nói chuyện với anh ấy, em nghĩ ngày trước do hận thù, bây giờ do bệnh tật nên anh ấy không hiểu mình đang yêu ai, thích ai, em tin khi thời gian trôi qua đi anh ấy sẽ hiểu hơn. Nhưng có một điều chắc chắn, anh ấy quan tâm, lo lắng cho chị là một điều không thể phủ nhận được, chị thấy đấy, anh ấy ở bên chị cả ngày, sợ chị xảy ra chuyện, nếu chị không có một chút ý nghĩa nào trong lòng anh ấy, liệu anh ấy có phải khổ sở như thế không...??

Hồng im lặng không đáp. Hồng đang ngẫm nghĩ lại lời nói của Diễm. Tuy Diễm nói không hề sai nhưng đôi khi những hành động tưởng chừng vì tình yêu của Trường lại khiến Hồng lo sợ hơn thái độ lạnh nhạt của Trường trước kia. Hồng sợ mình hiểu lầm, sợ bản thân tự lừa dối chính mình. Thà là coi nhau là bạn ngay từ đầu còn hơn hiểu lầm để rồi phải đau khổ hơn. Hồng không muốn điều này xảy ra một chút nào. Hồng chấp nhận suốt đời làm bạn của Trường. Còn hơn trở thành vợ mà chỉ có được lòng thương hại và sự giá băng của Trường.

Diễm thu dọn đồ đạc của Hồng, cho tất cả vào một cái túi. Diễm mỉm cười.

_ Chị em mình về thôi...!!

Hồng quay lại nhìn căn phòng bệnh lần cuối. Trên đời này, ai cũng không muốn mình bị bất tệnh, hay ốm đau. Mấy hôm nằm ở đây, Hồng đã nghiệm ra nhiều điều. Cuộc sống của con người quá mỏng manh, chỉ cần một cú va đập cuộc sống hiện tại sẽ kết thúc. Mặc dù đời sống ngắn ngủi như thế nhưng con người lại có quá nhiều việc phải lo nghĩ, có quá nhiều thứ phải tính toán.

Hồng luôn đau khổ vì tình, luôn khóc vì thất vọng. Thở hắt ra một hơi, Hồng không còn muốn sống như trước kia nữa. Hồng muốn là chính mình, muốn làm những gì mà Hồng thích, đã đến lúc Hồng cho Trường biết. Trường sẽ mất gì khi không yêu một người như mình.

Xin giấy xuất viện cho Hồng xong, hai chị nắm tay nhau đi ra cổng. Do Hồng còn yếu nên cả hai đón một xe tắc xi. Diễm và Hồng chưa biết nên đi chiếc xe nào. Một tài xế bước lại gần, anh ta mỉm cười thật tươi rồi lịch sự mời chào.

_Mời hai em lên xe của anh, anh sẽ tính tiền rẻ cho...!!

Hồng cười.

_Anh có nói thật không đó...??

Anh ta nheo mắt đáp.

_Đối với hai người đẹp như hai em, anh nói dối làm gì...??

Diễm không thích những tên đàn ông leo mép như người tài xế xe tắc xi này nhưng đó là vấn đề cá nhân không liên quan gì đến việc Diễm có muốn đi xe của anh ta hay không. Diễm giục Hồng.

_Chúng ta đi thôi.

_Em muốn đi xe nào?

_Em cũng không biết nữa. Ở đây có nhiều xe, em không lo chúng ta không thuê được một chiếc.

Anh ta vẫn không chịu bỏ cuộc.

_Hai em đi xe nào cũng thế thôi. Lên xe anh chở hai em về nhà cho nhanh. Một người bệnh không nên đứng quá lâu ở nơi đông đúc đầy xe cộ và bụi bặm thế này.

Diễm nhìn Hồng, tuy vết thương đã gần khỏi nhưng vết khâu trên trán vẫn còn chưa lành sẹo. Khuôn mặt Hồng vẫn còn xanh tái vì mất máu. Diễm không muốn Hồng bị choáng váng nên bảo Hồng.

_Chúng ta lên xe của anh ta thôi.

Hồng không phản đối ý kiến của Diễm. Cả hai chui vào trong xe, họ không biết rằng đôi mắt anh ta đột nhiên thay đổi, trong ánh mắt anh ta vừa ánh lên những tia nhìn đen tối và xấu xa.

Chiếc xe phóng vút đi. Đi được một đoạn, Diễm để ý thấy ở bên vệ đường có một người đàn ông vẫy tay gọi tắc xi. Diễm thường xuyên đi xe tắc xi nên không lạ gì kiểu đón xe ngang đường thế này. Nhưng có điều lần này vị khách mà tài xế tắc xi đón không phải là một người bình thường, ông ta rất đặc biệt.

Người khách lên sau này ăn mặc rất kì quái. Nhìn ông ta khoác một bộ quần áo toàn màu đen, thậm chí chiếc mũ đội đầu của ông ta cũng màu đen khiến Diễm liên tưởng đến hình ảnh của một thần chết. Diễm bắt đầu lo sợ vu vơ. Diễm linh cảm sắp có chuyện không hay xảy ra.

Hồng không nhạy cảm như Diễm. Hồng nói chuyện với Diễm. Diễm bị câu chuyện của Hồng cuốn hút nên không còn chú ý đến người đàn ông kì quái lên sau nữa.

Sau ông ta, tài xế còn đón thêm một vị khách nam nữa. Tuy cách ăn mặc của anh ta không kì quái như người đàn ông kia nhưng đôi mắt và khuôn mặt của anh ta khiến Diễm run sợ không ít.

Thấy đường vắng vẻ ít người qua lại, chiếc xe tắc xi đi chậm dần. Diễm và Hồng tưởng người đàn ông lên sau sắp xuống xe nên không có nghi ngờ gì. Người đàn ông lạ đó, bất chợt quay lại, ông ta bịt chặt thuốc mê vào miệng Diễm. Người thanh niên kia cũng nhanh chóng bịt chặt miệng Hồng. Cả hai lăn ra ngủ như chết. Lột nón, bỏ khẩu trang, ông ta chính là ông Đăng.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138

Trường bây giờ đã biết sự thật về cái chết của bà Lan, biết ông Hải chính là cha ruột của mình, ông ta là một con cáo già, ông ta lo sợ Trường sẽ quay sang trả thù ông ta nên ông ta muốn diệt cỏ tận gốc, muốn những người thân xung quanh Trường phải trả giá cho đau khổ, bất hạnh của ông ta. Nếu ông ta rộng lượng hơn, ông ta vẫn là một người đàn ông hạnh phúc, nhưng thật đáng tiếc ông ta là một người ích kỉ, nhỏ nhen, ông ta không thể chịu đựng được ý nghĩ vợ và con trai của ông ta đang thuộc về người khác.

Ông ta muốn hủy diệt tất cả, hận thù làm mờ lí trí của ông ta, đã biến ông ta thành một con quỷ độc ác, ông ta không còn là chính mình nữa, ông ta không có chủ ý giết vợ nhưng lúc đó tức giận, hận thù đã điều khiển ông ta, người ta nói yêu càng nhiều thì hận càng nhiều, ông ta sau khi bức tử bà Lan, quá sợ hãi nên ông ta mới nghĩ ra cách làm rò rỉ khí ga, ông ta hy vọng có thể xóa hết chứng cứ phạm tội của mình.

Ông ta yêu bà Lan nhiều như thế, chỉ vì ghen tuông, ông ta có thể giết bà Lan, đối với Trường, ông ta không coi ra gì cả. Ông ta cũng muốn giết Trường sau khi Trường thoát chết trong vụ hỏa hoạn, nhưng một kế hoạch thâm độc hình thành trong đầu ông ta, ông ta muốn dùng Trường trả thù thay cho ông ta, ông ta tính toán, nếu Trường không thể sống sót sau khi bị bỏ rơi, Trường cũng sẽ không thể sống nổi khi biết được sự thật, lẽ ra mọi chuyện đã diễn ra theo đúng như kế hoạch của ông ta, chỉ tiếc một điều là Quân đã can thiệp, nhờ Quân, anh em Diễm đã nhận ra được nhau, mỗi thù coi như được hòa giải.

Không can tâm, ông ta đi đến một bước cuối cùng là bắt cóc Hồng và Diễm, sau đó ông ta sẽ bắt cóc nốt ông Hải, ông Hải bây giờ tâm trí lơ ngơ, ông không thể nào thoát được bàn tay của ông ta, chỉ cần ông ta ra tay, không ai có thể chạy thoát, không ai có thể bỏ trốn. Ông ta bắt cóc cả hai người một phần vì trả thù, một phần vì ông ta muốn ép Quân giao hết bằng chứng phạm tội của ông ta mà Quân đã thu thập được cho ông ta

Sau vụ ám sát hụt Quân tối hôm nào, Quân đã bắt được tất cả bọn còn đồ do ông ta cử đi, bọn chúng đã khai hết, bây giờ ông ta không dám về xương gỗ của mình, không dám lộ diện ở những nơi đông người, đi đâu, ông ta cũng phải cải trang vì sợ bị công an phát hiện.

Tội chủ mưu đánh người khác, còn vô số tội nữa đã đủ cho tòa án truy tố ông ta, nếu vụ án năm xưa được lật lại, ông ta sẽ có nguy cơ chết rục xương ở trong tù. Ông ta đã bị dồn vào chân tường rồi, nên ông ta không còn kiêng nể gì nữa, để cứu được chính mình, ông ta có thể làm mọi thứ, kể cả phải giết người, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên ông ta làm thế.

Ông ta nghĩ nếu ông ta chết, ông ta muốn kéo theo tất cả mọi người chết theo ông ta, ông ta không thể để họ sống yên lành, hạnh phúc còn ông ta phải sống khổ sở, trốn chạy, ông ta thà lòi mọi người chết cùng ông ta còn hơn phải xuống địa ngục một mình.

Hồng và Diễm nằm dài xuống ghế xe, cả hai như đang say ngủ, dù ai nhìn vào trong chỉ thấy hai vị khách nữ đi xe một mình nên ngủ thiếp đi, họ không thể phát hiện ra kế hoạch bắt cóc táo bạo giữa ban ngày của ông Đăng, không ai có thể tin được ông ta lại liều lĩnh như thế.

Diễm và Hồng rời đi, người được Quân cử đi theo Diễm cũng bám theo sau, nghi ngờ chiếc xe tắc xi kia có gì mờ ám, anh ta lập tức gọi điện thông báo cho Quân biết.

Quân đang ngồi trong phòng làm việc, bàn tay mân mê hộp bút do Diễm tặng, môi luôn nở một nụ cười, nhân viên của Quân hôm nay thấy sếp rất lạ, họ tò mò và nhìn Quân không ngớt, chưa bao giờ họ thấy sếp của họ mỉm cười, chào họ, chưa bao giờ thấy sếp của họ không làm mặt nghiêm với họ. Họ đoán do sếp đang yêu hay vừa mới tìm được một dự án mới nên tâm trạng mới vui vẻ như thế này.

Từ khi nói cho Trường biết Diễm chính là em gái của Trường, Quân đoán ông Đăng sẽ ra tay trả thù và tìm cách hại Diễm, ông Hải nên luôn cho người đi theo Diễm ở mọi nơi, đây là cách bảo vệ Diễm duy nhất mà Quân nghĩ ra. Quân luôn lo sợ Diễm xảy ra chuyện, Quân muốn Diễm ở bên cạnh mình cả ngày nhưng Quân không thể ép Diễm làm thế, Quân hiểu tính cách của Diễm, Diễm là một cô bé năng động, một cô gái nghịch ngợm, nếu bị nhốt cả ngày ở trong nhà, Diễm sẽ khô héo. Quân không muốn Diễm phải khổ, hay oán trách mình nên Quân đành để cho Diễm đi.

Hôm nay Kiên trở về công ty, nhiệm vụ Quân giao cho Kiên, Kiên đã hoàn thành xong. Kiên và Quân đang nói chuyện, chuông điện thoại của Quân reo vang.

_ Có chuyện gì không...??

_ Thưa anh, em sợ cô Diễm xảy ra chuyện rồi...!!

Đứng bật dậy, mặt Quân trắng bệch. Quân sợ hãi hỏi to.

_ Cậu bảo sao...??

_ Em nghi ngờ chiếc xe tắc xi đang chờ cô ấy có vấn đề...!!

Quân nói nhanh.

_ Cậu hãy bám theo chiếc xe tắc xi đó cho tôi, có gì phải thông báo ngay cho tôi biết, nhớ phải cẩn thận...!!

_ Vâng...!!

Anh ta cúp máy, thấy chiếc xe tắc xi chờ Diễm và Hồng phóng đi, anh ta cũng đi theo, sợ bị tài xế xe phát hiện, anh ta cẩn thận không đi quá gần mà luôn giữ ở một khoảng cách khá xa.

Quá sợ hãi và lo lắng cho Diễm, Quân liền gọi điện ngay cho Trường. Trường tìm về căn nhà cũ ở ngoại ô, Trường muốn tìm hiểu nguyên nhân tại sao mẹ mình lại chết, có thật là bà tự tử hay không, hay là ông Đăng chính là người đã treo cổ bà lên, sau đó ông ta mới bày trò rò rỉ khí ga. Người duy nhất có thể giúp được Trường chính là ông lão cứu Trường mấy hôm trước, do còn nhiều việc bận, nên hôm nay Trường mới đi thăm ông được.

Đang trên đường đi, điện thoại của Trường vang lên một bài hát buồn quen thuộc. Táp xe vào lề đường, Trường nghe máy. Trường cũng lo sợ Hồng và Diễm bị ông Đăng hại không kém gì Quân, cả hai đều có lí do để làm thế, Hồng và Diễm là hai người phụ nữ quan trọng trong cuộc đời Trường, một người là người Trường nghĩ Trường đang yêu, còn người kia là em gái.

Quân yêu Diễm, không thể mất Diễm, vì Diễm, Quân đã gạt bỏ hận thù sang một bên, tình yêu Quân dành cho Diễm nhiều như thế làm sao Quân có thể mất Diễm.

Thấy số của Quân, Trường nhúu mày hỏi.

_ Cậu gọi cho tôi làm gì...??

Quân quát to.

_ Bây giờ cậu đang ở đâu, sao cậu không cùng Diễm đi đón Hồng...??

Tự nhiên bị mắng oan vô cớ, Trường quát lại.

_ Nếu cậu gọi cho tôi chỉ để hỏi như thế thì tôi cúp máy đây...!!

_ Cậu có biết vì cậu, Diễm và Hồng bị ông Đăng bắt cóc rồi không...???

Tay chân Trường run rẩy, điện thoại gần như rơi xuống đất, cổ trần tỉnh, Trường khàn giọng hỏi.

_ Ông ta bắt cóc họ lúc nào...??

_ Còn lúc nào nữa, ông ta đã thuê một chiếc xe tắc xi trá hình, chờ Diễm và Hồng lên xe, ông ta chụp thuốc mê họ rồi mang họ đi...!!

Trường nói không ra hơi.

_ Cậu có biết họ bị ông ta đưa đi đâu không...??

_ Tôi đã cho người bám theo ông ta. Cậu nên đi về ngay chỗ tôi, rồi theo tôi đi cứu họ...!!

Trường không còn tâm trí để đi điều tra về cái chết của mẹ mình nữa, việc quan trọng bây giờ là cứu được Diễm và Hồng. Quay xe, Trường phóng thật nhanh về nhà.

Lo sợ, phần nộ, hốt hoảng khiến tâm trí Trường không thể tập trung vào lái xe, Trường đã phóng hết tốc lực. Trường chỉ sớm trở về nhà, sớm nhận được tin tức từ người theo dõi của Quân.

Kết thúc cuộc gọi với Trường, Quân gọi điện cho Bảo. Mấy ngày vừa qua Bảo phải giải quyết nhiều vụ án nên cơ thể mệt mỏi, Bảo chỉ mong nhanh được về nhà đánh một giấc, được nghỉ ngơi vài ngày để lấy lại sức.

_ Chào cậu...!!

Quân nói nhanh.

_ Cậu có thể cử người trợ giúp mình được không, bạn gái mình bị ông Đăng bắt cóc rồi...!!

Bảo đứng bật dậy.

_ Thông tin mà cậu nói có chính xác không...??

Đang sợ hãi, lo lắng không yên, nên Quân sáng giọng nói.

_ Người mà mình cử đi theo Diễm đã gọi điện cho mình, cậu nghĩ mình có thể bịa ra một chuyện động trời như thế hả...??

_ Được rồi, mình sẽ đến ngay...!!

Ngay lập tức, Bảo gọi mấy cảnh sát dưới quyền, họ nhanh chóng đi theo Bảo. Quân bảo Kiên.

_ Cậu đi theo tôi...!!

_ Vâng...!!

Cả hai lái xe đi, Quân cảm hận ông Đăng, Quân định sẽ không truy cứu trách nhiệm của ông ta đối với cái chết của bố mẹ Quân nhưng xem ra ông ta không muốn Quân làm thế, nếu ông ta dám làm gì tổn thương đến Diễm, Quân sẽ bắt ông ta trả giá gấp nghìn lần.

Không thể chờ Trường, Quân đi trước, người đi theo chiếc xe tắc xi, thỉnh thoảng gọi điện báo lại tình hình cho Quân, Kiên gọi điện báo lại cho Bảo và Trường.

Chiếc xe tắc xi đi lòng vòng một hồi cuối cùng đi thẳng ra hướng vùng ngoại ô, không bỏ lỡ phút giây nào, anh ta cũng phóng xe theo sau.

Xe đi vào một con đường đất đỏ, rẽ phải đi thêm hai trăm mét nữa thì dừng hẳn, nơi đây nhà thưa, cây cối nhiều, chắc ông ta tính giam giữ Diễm và Hồng ở đây.

Anh ta nhanh chóng gọi điện thông báo cho Quân biết địa điểm. Theo chỉ dẫn của anh ta, Quân là người đầu tiên đến, gặp anh ta, Quân sợ hãi hỏi.

_Họ sao rồi...??

Anh ta lắc đầu đáp.

_Tôi chỉ đứng từ xa quan sát nên không rõ, hình như hai cô ấy đã bị đánh thuốc mê...!!

Quân vừa lo sợ Diễm xảy ra chuyện, vừa cảm phần ông Đăng, nắm chặt hai tay vào nhau. Quân quát.

_Tôi nhất định phải bắt ông ta trả giá cho những gì mà ông ta gây ra...!!

Kiên định xông vào, Quân nói.

_Chưa vội, nếu chúng ta xông vào bây giờ không những không cứu được họ mà có khi còn hại họ hơn...!!

Kiên nôn nóng.

_Anh không lo cô Diễm bị làm sao à...??

_Chính vì lo nên tôi mới phải tính toán cẩn thận, chỉ cần sơ xảy một chút, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng....!!

Kiên thấy Quân nói đúng. Nên gạt đầu tán thành.

_Vâng thưa anh....!!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139

Một lúc sau Bảo cùng ba cảnh sát đến nơi. Bảo và Quân đang tính toán nên làm gì để giải cứu con tin thì Trường đến.

Túm chặt lấy cổ áo của Trường. Quân tức giận quát.

_Nếu Diễm có mệnh hệ gì thì đừng hòng tôi tha cho cậu...!!

Trường đang lo lắng cho Hồng và Diễm nên không còn tâm trạng cãi nhau với Quân. Cố gỡ bỏ tay Quân ra, Trường sợ hãi hỏi.

_Tình hình họ ra sao rồi...??

Quân chưa cay đáp.

_Sao cậu không đi vào mà hỏi bố cậu, cậu hỏi tôi, tôi làm sao biết để trả lời cậu, tôi có phải là ông ấy đâu...!!

Trường định đi vào trong. Bảo vội nói.

_Không nên, bố cậu là người như thế nào chắc cậu cũng hiểu rõ, nếu cậu manh động hai cô gái sẽ gặp nguy hiểm, chúng ta nên tiếp cận họ một cách bất ngờ thì hơn...!!

Bảo phân công ba cảnh sát.

_Các cậu chia nhau ra, nhớ áp sát căn nhà theo hai hướng...!!!

Cả ba chia nhau thành hai hướng, họ quan sát nên đột nhập vào căn nhà theo cách nào là thuận tiện nhất. Căn nhà mà ông Đăng dự định nhốt Diễm và Hồng là một căn nhà cấp bốn, xung quanh cây cối mọc um tùm, căn nhà đã lâu không có người ở nên mùi ẩm mốc bay lên nồng nặc, trong vườn có một giếng nước, hàng rào được bao xung bao bằng những cây ô rô, tre đầy gai nhọn, có thể nói căn nhà giống như một khu rừng được thu nhỏ.

Vì căn nhà âm u như thế nên mọi người cũng không quá khó để tìm một chỗ nấp, chiếc xe tắc xi đã đi ngay sau đó, vì sợ người khác nghi ngờ nên nó không đậu ở đây lâu.

Hồng và Diễm bị nhét giẻ vào một, cả hai bị trói trên một chiếc ghế. Hai người vẫn còn ngủ mê mết nên không biết gì.

Kế hoạch tiếp cận căn nhà không dễ như tính toán ban đầu vì trong nhà không chỉ có một mình ông Đăng, bên cạnh ông ta còn có bốn người khác. Ông ta không biết là kế hoạch của mình đã bị Quân phát hiện nên ông ta gọi điện cho Trường. Ngay câu đầu tiên ông ta nói.

_Mày có muốn gặp lại hai đứa con gái mà mày yêu quý không....??

Trường đứng cách căn nhà ông ta giam giữ Hồng và Diễm không xa, sợ Trường nóng nảy xông vào hồng hết mọi chuyện nên Bảo phải khuyên bảo Trường. Trường mới không làm theo cảm tính của mình.

Trường cắn hận quát.

_Ông muốn gì....??

Nhìn Hồng và Diễm một lượt, ông Đăng dờ giọng đe dọa đầy chết chóc.

_Nếu tao chết, tao muốn hai đứa con gái này cũng phải chết theo tao....!!

Trường gầm lên.

_Ông mà làm gì họ, tôi sẽ không tha cho ông đâu....!!

Ông ta cười như điên.

_Mày tưởng tao sợ mày à, mày là một thằng quá trọng tình cảm, một thằng như mày không thể nào xuống tay được đâu. Tao quá hiểu mày, nên mày đừng nói những gì mày không thể làm được....!!

_Ông đã đi quá xa rồi, lẽ ra tôi đã tha thứ cho ông vì ông đã nuôi trong mười hai năm nhưng ông không muốn mọi chuyện kết thúc ở đây. Mọi tội lỗi, căm hận của ông nên đổ hết lên đầu tôi, họ vô tội, họ không nợ gì ông cả, ông nên thả họ ra đi....!!

_Tại sao tao phải thả họ, tao không muốn giết mày, tao muốn mày sống để nhìn em gái, người yêu của mày chết hay bị chà đạp. Tao phải trả hận cho những gì mà bố của mày đã lấy đi của tao. Tao phải làm như thế. Mày có hiểu không...??

Lại một tràng cười nửa vang lên. Hết chịu nổi, Trường cuồng nộ quát.

_Tôi phải làm gì ông mới chịu thả cho họ đi....??

_Quá muộn rồi, tao đã nói tao không cần gì nữa, tao sống như vậy cũng đã quá đủ rồi, tao muốn hai đứa chúng nó chết cùng với tao....!!

Một kẻ tham sống sợ chết như ông Đăng sẽ không bao giờ làm gì mà không tính toán đến quyền lợi của mình. Ông ta bảo Trường.

_Nếu mày muốn cứu sống hai đứa này, mày hãy đến đây một mình, mày không được báo cảnh sát, không được để ai biết em gái và người yêu của mày đang bị tao bắt giữ, Thế nào mày có muốn làm như thế không...??

Trường trả lời ngay.

_Tôi đồng ý....!!

Sớm hay muộn gì ông ta cũng biết kế hoạch của ông ta đã bị bại lộ. Trường nghiêng chặt răng, giọng Trường đầy oán hận.

_Ông không thoát được đâu vì tôi đang đứng trước cổng mà ông đang định giam giữ Diễm và Hồng, biết điều ông nên thả họ ra đi....!!

Mặt ông ta trắng bệch, kế hoạch bắt cóc hoàn hảo của ông ta đã bị bại lộ, ông ta đoán cảnh sát chắc cũng đang tập trung ở đây, ông ta không muốn bị bắt vào tù. Với từng đó tội danh ông ta không bao giờ nhận được sự khoan hồng của pháp luật.

Đầu óc tỉnh khôn của ông ta bắt đầu hoạt động, nếu ông ta mang theo Diễm và Hồng, ông ta sẽ không thể chạy thoát, ông ta có thể giết chết Diễm và Hồng nhưng ông ta không muốn làm như thế bây giờ, ông ta còn có kế một kế hoạch khác, đôi mắt ông ta nhìn dòng sông đang lững lờ trôi trước mắt, trên môi ông ta thoáng nở một nụ cười gian ác.

Cố lấy lại tinh thần, ông ta giả vờ hối hận.

_Tao biết là tao đã sai, chỉ cần mày vào đây, tao sẽ thả họ ra. Mày phải đảm bảo họ sẽ không đi theo mày, nếu không mày sẽ nhận được hai cái xác....!!

Trường nói nhanh.

_Chỉ cần ông không làm gì họ, tôi sẽ làm theo lời ông....!!

_Mày vào đi...!!

Cúp máy, ông ra hiệu cho mấy tên thuộc hạ. Cầm tóc của Diễm, ông ta giật mạnh. Ông ta rít lên.

_Bố con mày đã lấy đi của tao quá nhiều, để xem lần này thằng anh của mày có cứu được mày không...!!

Ông ra lệnh cho một tên thuộc hạ đứng ở bên cạnh.

_Đưa con bé này ra thuyền...!!

Anh ta nhanh chóng cõng trời cho Diễm rồi vác Diễm đi, bây giờ chỉ còn lại mình Hồng nằm ngủ như chết bên cạnh cây cột.

Trưởng bảo Quân và Bảo.

_Ông ta hứa sẽ thả Diễm và Hồng nếu tôi vào một mình...!!

Quân trầm ngâm.

_Tôi nghĩ ông ta không dễ dàng gì thả họ ra đâu...!!

Bảo gật gù.

_Một con cáo già như ông ta chắc lại đang âm mưu một kế hoạch gì đó...!!

Trưởng chỉ muốn nhanh chóng cứu được Diễm và Hồng nên không quan tâm ông ta muốn làm gì.

_Tôi mặc kệ ông ta định làm gì, tôi phải vào trong...!!

Nói xong, Trưởng đi nhanh vào cổng. Quân cũng muốn đi theo nhưng bị Bảo lôi lại.

_Nếu có thể đàm phán được, cậu nên để cho Trưởng vào đó một mình, cậu mà manh động, Diễm và Hồng có thể gặp nguy hiểm...!!

Quân đã quá sợ hãi, đầu óc Quân lúc này là một mớ hỗn độn, lồng ngực Quân đang bị bóp nghẹt, Quân không thể thở được bình thường, mồ hôi không ngừng tuôn ra, mặt Quân không còn dấu hiệu của một người đang sống. Quân chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như vậy ở trong đời.

Theo lệnh của ông Đấng, ông ta không muốn giết chết Diễm bằng dao, hay bằng lửa, ông ta muốn Diễm chết chìm. Anh ta mang Diễm ra thuyền mục đích là muốn chìm Diễm xuống sông.

Ông ta dự định sau khi bắt cóc Diễm và Hồng, ông ta sẽ dụ Trưởng tới, rồi cho cả ba chết thiêu với nhau nhưng đến phút chót ông ta bị Quân phá ngang nên kế hoạch sẽ thay đổi một chút.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140

Trưởng bước thật nhanh vào trong, căn nhà tối om, cửa đã mục nát. Mùi ẩm mốc, khiến Trưởng gạt thở, căn nhà này chỉ cần một mồi lửa là tất cả sẽ bị cháy rụi. Trưởng lên tiếng.

_Tôi đã đến rồi đây...!!

_Bóp...!!

Một vật cứng đập thẳng vào đầu Trưởng từ phía sau, Trưởng nằm lăn ra đất, rất nhanh chóng tên thuộc hạ kéo Trưởng dựa đầu vào vai Hồng. Một tên khác đổ đầu lên hai người rồi kéo dài ra tận cửa.

_Xoẹt...!!

Diễm quẹt vào bao, một ánh lửa xanh lè cháy bùng trong không khí. Anh ta ném nó xuống đất. Lửa bắt đầu cháy nhanh. Sau đó họ nhanh chóng rút lui. Quân mặc kệ Bảo cố giữ mình lại. Quân xông thẳng vào. Mùi khét của xăng đang cháy trong lửa, khói bốc lên khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Không còn chần chừ được nữa, họ lao vào trong nhà, may mắn, lửa chỉ kịp bén vào quần áo của Trường. Quân nhanh chóng cởi áo vết chèn trên đồng lửa, thiếu ô xi nên lửa không bén quá nhanh, ba cảnh sát lôi Trường và Hồng ra khỏi đồng lửa, Trường bị bỏng ở hai chân, còn Hồng chỉ bị ngạt do khói.

Người Quân như muốn nhũn ra, Hồng và Trường ở đây, vậy còn Diễm đâu. Quân gọi ầm lên.

_Diễm...!! Diễm...!! em ở đâu...??

Bảo sợ hãi thông báo.

_Không thấy Diễm ở đâu cả...!!

Nhìn thấy dòng sông ở sau nhà, Quân chạy ra, con thuyền trôi ông Đăng và ba tên thuộc hạ đã đi được một đoạn khá xa, bây giờ dù Quân và mấy cảnh sát cố đuổi theo cũng không còn kịp.

Diễm đã uống no nước, đang bị chết ngạt dưới lòng sông, nước làm cho thuốc mê trong người Diễm tan dần dần. Khi đã mở được mắt ra do nước tràn vào mũi, vào tai vào phổi, Diễm lại ngất đi. Trước khi nhắm mắt Diễm thấy mẹ Diễm đang mỉm cười với mình, có lẽ bà đang chờ Diễm ở trên thiên đường.

Chiếc dép của Diễm rơi ở trên bờ, một linh cảm chết chóc đang lớn dần lên trong đầu Quân, con tim Quân không còn đập nữa. Không kịp suy nghĩ gì, Quân nhảy ùm xuống sông, hít một hơi thật sâu, Quân lặn xuống nước. Bảo kinh hãi.

_Bạn đang làm gì thế...??

Bảo giật mình, Bảo đoán Diễm có thể đã bị ông Đăng chìm xuống sông. Cứu người là quan trọng nên Bảo quay lại bảo Kiên và ba cảnh sát đi cùng.

_Chúng ta lặn xuống sông xem có thể tìm được cô ấy không...??

Quân lặn càng ngày càng xa, Diễm là một cô gái nghịch ngợm nên bơi lội Diễm cũng được học, tuy nhiên tác dụng của thuốc mê vẫn chưa hết, dù ý chí muốn sống đang sục sôi, Diễm vẫn đang chìm dần xuống đáy sông. Diễm lại thấy mẹ mình hiện lên trong tâm trí, bà mỉm cười bảo Diễm.

_Cố lên con gái, con không thể chết được, con còn nhiều chuyện chưa làm xong, nếu con chết, mọi ân oán giữa ba gia đình sẽ không bao giờ dứt, con chính là chìa khóa để cứu rỗi linh hồn họ. Cố lên đi con!. Đừng bao giờ từ bỏ hy vọng! Ở bên cạnh con vẫn luôn có một thiên thần hộ mệnh sẽ bảo vệ con cho đến hết cuộc đời...!!

Hình bóng mẹ hiện tan biến dần trong đầu Diễm, Diễm mở bừng mắt, Diễm thấy mình đang trôi đi, mắt Diễm không còn nhìn rõ được mọi thứ nữa, Diễm thấy có một cái bóng đang bơi về phía mình. Thấy Diễm, trái tim Quân đang dần khôi phục lại nhịp đập của mình. Nắm chặt lấy tay Diễm, lôi Diễm lại gần, Quân hôn Diễm, Quân muốn truyền ô xy cho Diễm, đây là cách cấp cứu cho người bị ngạt khi vẫn còn ở dưới nước.

Ôm ngang người Diễm, Quân lôi Diễm trôi lên mặt nước, Bảo và mấy cảnh sát đang lặn hụp xung quanh. Mặt Quân trắng bệch, Quân chỉ sợ Diễm chết, nếu Diễm chết làm sao Quân sống được.

Do bị ngạt, nhịp tim của Diễm gần như cạn kiệt, chỉ một chút xíu nữa thôi, Diễm sẽ không còn cứu được nữa. Quân đưa Diễm lên bờ, ngón tay Quân run run đặt nhẹ trước mũi Diễm, Quân không thấy gì. Người Quân hóa đá. Mắt Quân đỏ hoe, lệ bắt đầu rơi, ôm Diễm thật chặt. Quân gào lên.

_Diễm! Diễm! Mau tỉnh lại đi em!

Mặc Quân lay, Quân gọi, Diễm vẫn nằm im. Hy vọng Diễm còn sống trong Quân đã chết. Bảo và mấy cảnh sát thấy Quân đã cứu được Diễm, họ nhanh chóng leo lên bờ.

Quân quá sợ hãi nên không thể bình tĩnh nghĩ mình nên làm gì để cấp cứu một người bị chết đuối. Nắm chặt hai vai Quân, Bảo hướng dẫn.

_Bạn phải cấp cứu cho cô ấy, cậu chỉ gọi không như thế làm sao cô ấy tỉnh được...!!

Quân giật mình, một điều cơ bản như thế Quân cũng không nghĩ ra.

Trèo lên người Diễm, Quân tiến hành hô hấp nhân tạo, một phút, năm phút, mười phút, mặc dù Quân đã cố hết sức, Diễm vẫn nằm im, môi Diễm tái nhợt, khuôn mặt không còn sự sống.

Quân khóc, trái tim Quân tan ra từng mảnh, Diễm không còn cứu được nữa rồi. Bảo, Kiên, cùng mấy cảnh sát đứng bên cạnh, mắt họ cũng đỏ hoe, họ đang thương xót cho một cô gái bạc mệnh.

Không gian xung quanh như trùng cả xuống, Quân không động đậy, cũng không nhúc nhích, linh hồn Quân đã bay mất, cơ thể Quân chỉ là một bức tượng được đắp bằng thạch cao.

Diễm thấy linh hồn mình bay lên thiên đường, xung quanh Diễm toàn một màu trắng, chúa Trời đang nhìn Diễm, Diễm quỳ xuống, ông mỉm cười hỏi.

_Con đã sẵn sàng để ra đi chưa...??

Diễm gật đầu.

_ Con đã sẵn sàng...!!

_ Con sẽ không hối hận chứ...??

Diễm lắc đầu.

_ Dạ, không...!!

Ông ra lệnh cho Diễm đứng dậy. Giọng ông hiền từ.

_ Con đi theo ta...!!

Diễm thấy mình cùng ông lang thang qua các đám mây màu trắng, cuối cùng dừng lại trước mặt Quân. Diễm thấy Quân đang khóc, đang kêu tên mình. Chúa Trời bảo Diễm.

_ Con lẽ ra đã chết nhưng con còn nợ người đàn ông kia nên ta không thể để cho chết, con cần phải sống để bù đắp lại cho cậu ta...!!

_ Tuy nhiên ta không muốn ép con, con có thể lựa chọn con đường mình sẽ đi, nếu con muốn ra đi, muốn theo ta lên thiên đường, con sẽ được toại nguyện, còn nếu không, con sẽ được ở lại bên cạnh người đàn ông này nhưng ta phải nói trước dù con lựa chọn thế nào, con cũng không thể thoát được số kiếp của mình. Con lựa chọn đi...!!!

Diễm run rẩy lấy tay lau đi hai dòng lệ đang lăn dài trên má Quân, run rẩy ôm lấy khuôn mặt Quân, bàn tay Diễm vô hình nên không thể cầm nắm được gì, không thể cảm nhận được gì, Diễm nhắm mắt lại. Diễm thấy trái tim mình đang đập nhanh, thấy mình đang cảm nhận được nỗi đau, cảm nhận được tình yêu của Quân.

Diễm biết nếu Diễm chọn ra đi, Diễm sẽ không phải chịu bất cứ một ưu phiền, hay đau khổ nào nữa. Diễm sẽ được sống những ngày tháng bình yên, hạnh phúc. Diễm có thể nô đùa cùng mây, cùng gió, được lang thang khắp mọi nơi. Thiên đường sẽ tràn ngập hoa lá, tràn ngập hương thơm, tràn ngập một màu trắng tinh khiết.

Nhưng còn người đàn ông này. Diễm nợ anh ta quá nhiều, nợ ân tình, nợ sự sống của anh ta. Diễm có nên ích kỉ chọn hạnh phúc cho mình, bỏ mặc anh ta không?

Diễm nhìn cơ thể giá lạnh của mình, nhìn vòng tay ôm chặt của anh ta dành cho mình, nhìn giọt nước mắt, nhìn đôi môi đang run rẩy, nhìn khuôn mặt đang đau khổ tột cùng của anh ta. Diễm chui vào trong trái tim của Quân. Diễm thấy hình bóng của mình tràn ngập khắp nơi, Diễm cảm động rơi lệ, anh ta yêu Diễm nhiều quá.

Ý nghĩ muốn chết của Diễm lung lay, Diễm không còn muốn chết nữa, Diễm muốn ở bên cạnh anh ta cả đời, muốn được chăm sóc, muốn được đền bù cho anh ta.

Chúa Trời lên tiếng.

_ Con đã quyết định nên làm gì chưa...??

Diễm nhìn Quân không rời. Gật đầu, Diễm đáp.

_ Con muốn được ở bên cạnh người đàn ông này, dù mai sau sướng khổ thế nào con cũng muốn ở bên anh ta...!!

Chúa Trời cười.

_ Ta biết con là một cô gái tốt bụng, con đã lựa chọn được quay lại bên cạnh anh chàng này, ta sẽ toại nguyện cho con, nhưng ta phải nhắc nhở cho con biết, lý do con có thể sống được là nhờ anh ta, nếu con và anh ta xa nhau quá lâu, hoặc mai sau anh ta không còn yêu hay nhớ về con nữa con sẽ chết, con sẽ không hối hận chứ...??

Diễm lắc đầu.

_ Con không hối hận...!!

Giọng Chúa Trời tan ra như muôn vàn con sóng.

_ Con hãy đi đi...!!

Một cơn gió mạnh thổi qua, Diễm bị cuốn theo cơn lốc xoáy. Đến khi mở được mắt ra, Diễm thấy linh hồn mình đã nhập vào cái xác đã lạnh vì không còn sự sống.

Một tiếng ho nhỏ vang lên, nước trong miệng Diễm trào ra. Quân và mọi người giật mình, Diễm ho liên tục, khuôn mặt Diễm dần có màu hồng, Quân mừng như muốn phát điên. Tất cả mọi người đứng xung quanh không ai tin được đây là sự thật.

Quân ôm Diễm thật chặt, giọng Quân không còn sức sống.

_Diễm...!!Diễm...!!

Chóp chóp mắt, Diễm mở mắt nhìn xung quanh, đầu tiên cảnh vật xung quanh mờ mờ ảo ảo, sau đó tỏ dần dần, Diễm run lên vì lạnh.

Quân nắm kỹ mọi người xung quanh. Quân hôn Diễm. Thần trí vẫn còn lơ mơ nên Diễm không nhận thức được mọi chuyện.

Nhắc bỗng Diễm lên, Quân khàn giọng nói.

_Chúng ta đi thôi...!!

Không ai nói với ai câu nào, Diễm dựa đầu vào vai Quân, Quân nghe lòng mình hạnh phúc tràn đầy, trải qua chuyện vừa rồi, Quân càng thấy mình yêu Diễm nhiều thế nào.

Ôm Diễm thật chặt, Quân không muốn buông tay ra Diễm ra thêm một lần nào nữa, bất chấp mọi chuyện, Quân phải giữ Diễm cho riêng mình.

Xe cứu thương đã được Kiên gọi đến từ lúc nãy. Trường và Hồng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, họ đang được bác sĩ cho thở bằng ô xy.

Quân đặt Diễm lên xe cứu thương. Quân bảo bác sĩ.

_Tôi muốn đi cùng cô ấy...!!

_Cậu lên xe đi...!!

Bác sĩ khám sơ qua tình hình sức khỏe của Diễm. Quân chỉ tập trung được vào Diễm, chỉ cần Diễm không sao mọi chuyện đối với Quân không còn gì quan trọng nữa. Nắm tay Diễm thật chặt, Quân sợ Diễm sẽ bỏ Diễm mà đi. Diễm chìm dần vào hôn mê, bị ngạt quá lâu, Diễm đã bị chết lâm sàng, tuy chưa chết hẳn nhưng nếu không được cứu kịp, Diễm có thể chết bất cứ lúc nào.

Tình trạng của Diễm lúc này cũng nguy hiểm không kém gì Trường và Hồng, có lẽ Hồng là người bị nhẹ nhất.

Trên đường đến bệnh viện, Quân không ngừng gọi tên Diễm, sợ hãi làm não Quân bị tê liệt, chỉ trải qua mấy phút đối diện với cái chết của Diễm, Quân tưởng như mình đã sống hơn một nghìn năm, Quân ước nếu Diễm không sao, Quân có thể đem mạng sống của mình ra để đánh đổi lấy mạng sống của Diễm.

Đến bệnh viện, cả ba nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu. Quân khoác tạm tấm chăn mỏng của bệnh viện. Nhận được tin của Kiên, bà Phương, ông Trương cấp tốc lái xe đến bệnh viện, ngay cả bà giúp việc cũng tới.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141

Tuy Quân không sao nhưng bác sĩ cũng khám sơ qua cho Quân. Không được bình tĩnh nên Quân không thể làm được việc gì khác, mọi chuyện đều do Bảo lo. Bảo ra lệnh cho cấp dưới phát lệnh truy nã ông Đăng. Tội giết người, bắt cóc, tội làm ăn phi pháp đã có đầy đủ nhân chứng, vật chứng. Bảo có thể khởi tố ông ta trước tòa án. Với những tội danh này ông ta phải bị tù chung thân hay bị tử hình.

Để một tội phạm nguy hiểm bỏ trốn được ra ngoài như ông ta thật không an toàn chút nào, mạng sống của Quân, gia đình Quân, Trường, Diễm, Hồng, ông Hải vẫn còn bị đe dọa, tuy ông ta phải sống lén lút nhưng bộ óc độc ác và tinh khôn của ông ta có thể nghĩ ra được bất cứ điều gì để hại họ.

Quân đi đi lại lại ngoài phòng chờ, đã mấy lần Quân xông vào phòng cấp cứu của Diễm nhưng bác sĩ không cho phép, mọi lời an ủi động viên của mọi người đều vô ích, Quân không thể yên tâm khi chưa được nhìn thấy Diễm, chưa chắc chắn Diễm vẫn còn sống.

Bà Phương thấy con trai vẫn bình an, bà thở phào nhẹ nhõm.

_Con không sao chứ....??

Quân lắc đầu đáp.

_Con không sao...!!

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của thằng con trai, bà hiểu Quân đang lo lắng cho Diễm. Tình yêu của Quân dành cho Diễm nhiều như thế nào, bà có thể

cảm nhận được. Bà thở dài.

_ Con không nên lo lắng quá, con bé đó sẽ không sao đâu...!!

Quân không còn tâm trí để chú ý đến chuyện khác, nếu bây giờ bà Phương trực giận Quân, Quân sẵn sàng cãi lý với bà, cảm giác vừa mất Diễm, đã khiến Quân không còn hứng thú, không còn muốn bất cứ thứ gì trên đời, Quân là người hiểu hơn ai hết Diễm quan trọng với mình như thế nào. Lúc tưởng Diễm chết, Quân nghĩ nếu phải đánh nhau với tử thần Quân cũng muốn dành lại Diễm. Thật may là Diễm không sao.

Thời gian chờ đợi đối với Quân như dài vô tận, mỗi tích tắc Quân cảm tưởng từng phần cơ thể của mình đang dần tan biến đi. Bà Phương có nhiều chuyện muốn hỏi Quân nhưng khi thấy khuôn mặt trầm trọng của Quân, bà lại thôi. Ông Trương vỗ vai an ủi Quân. Cuối cùng cánh cửa phòng bệnh cũng mở ra. Quân là người lao đến đầu tiên. Giọng Quân không còn hơi thở nữa.

_ Cô ấy thế nào rồi...??

_ Cô ấy bị xóc nước nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, cô ấy sẽ sớm tỉnh lại thôi...!!

Quân nắm tay bác sĩ thật chặt, khuôn mặt bừng sáng, ánh mắt long lanh vui mừng.

_ Cảm ơn bác sĩ. Tôi có thể vào thăm cô ấy được chứ...???

Bác sĩ gật đầu.

_ Được, nhưng đừng làm ồn, cô ấy cần nghỉ ngơi...!!

Không cần nghe bác sĩ nói đến lần thứ hai, Quân đi luôn vào trong. Diễm nằm thềm thiếp trên giường, mái tóc ướt nhẹp vì nước, bộ quần áo ướt đã được thay bằng bộ quần áo bệnh nhân. Quân nắm chặt lấy tay Diễm, mắt Quân rung đầy lệ.

_ Cảm ơn em đã về với anh. Em có biết lúc anh tưởng anh sẽ vĩnh viễn mất em, anh đã đau khổ như thế nào không, nỗi đau này không ai hay thứ gì có thể bù đắp nổi...!!

Giọng Quân nghẹn ngào.

_ Anh cảm ơn Thượng đế vì đã trả em lại cho anh, anh không muốn mất em, không muốn em rời xa anh. Em làm ơn đừng bỏ anh, dù em bắt anh làm gì cho em cũng được, chỉ cần em còn sống, chỉ cần em ở bên anh...!!

Quân gục mặt xuống ngực Diễm, Quân khóc, một người đàn ông cứng rắn như Quân kể từ khi yêu Diễm, Quân đã khóc, đã rơi lệ, đã cảm thấy mình đang nắm được một thứ gì quý giá trong cuộc đời mình.

Bà Phương đứng im ngoài cửa, bà xúc động trước tình cảm của Quân dành cho Diễm. Bà hiểu bà không nên ép Quân lấy Loan nữa, bà chưa thấy Quân khóc bao giờ, cũng chưa thấy Quân yếu đuối như bây giờ, thế mà nay Quân đã khóc như một đứa trẻ, đã bộc lộ cảm xúc của chính mình, chỉ có khi yêu thật người ta mới như thế này.

Ông Trương vỗ vai bà Phương.

_ Bà đã hiểu tình cảm của hai chúng nó chưa? Bà không nên ép Quân nữa, đừng để nó phải sầu khổ, con bé Diễm là tất cả đối với nó. Nếu bà ép nó phải xa con bé Diễm, nó sẽ sống như thế nào chắc là bà có thể hình dung ra...!!

Bà Phương im lặng không đáp, biết con trai không sao, bà có thể yên tâm. Bà bảo ông Trương.

_ Chúng ta đi về thôi, để nó ở lại với con bé Diễm. Em nghĩ dù có ép nó theo chúng ta về nó cũng không chịu về đâu...!!

Ông Trương gật đầu.

_ Em nói đúng, chúng ta đi thôi...!!

Hai ông bà đưa nhau về, Bảo, Kiên và cảnh sát cũng kéo nhau đi hết, họ không muốn làm phiền Quân. Không muốn phá vỡ giây phút riêng tư của Quân. Quân cứ nắm chặt lấy tay Diễm, nhìn Diễm ngủ.

Quân không bao giờ muốn trải qua chuyện này thêm một lần nữa, càng nghĩ Quân càng căm hận ông Đăng, nếu Quân không nhanh trí nhảy xuống sông, có lẽ Diễm sẽ chết thật.

Bà tay Quân siết tay Diễm thật đau, từ lo sợ chuyển thành oán hận, Quân sẽ biến cuộc đời của ông ta thành địa ngục, ánh mắt Quân vằn lên, từng thớ thịt trên cơ thể căng phồng, thần kinh Quân căng như dây đàn, người Quân đang chưa thuốc nổ, ai dám chọc ghẹo Quân người đó sẽ nhận được một cơn thịnh nộ không bao giờ dứt từ Quân.

Một lúc sau Kiên quay lại, trên tay Kiên là bộ quần áo mới cho Quân thay. Kiên đưa nó cho Quân.

_ Anh thay đi nếu không lại bị ốm bây giờ...!!

Quân cảm lầy, không nói gì. Quân tìm một nhà vệ sinh, thay xong, Quân đưa bộ quần áo ướt cho Kiên.

_Phiền cậu mang bộ quần áo này đến một tiệm giặt ủi...!!

_Vâng, lát nữa em sẽ đi...!!

Quân trầm giọng hỏi.

_Tình hình sức khỏe của Trường và Hồng thế nào rồi...??

Kiên thở dài đáp.

_Trường bị đánh mạnh vào đầu, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng bị ảnh hưởng không ít. Bác sĩ nói bệnh thận của Trường nên được mổ sớm nếu không e rằng tính mạng khó bảo toàn...!!

Kiên ngập ngừng

_Còn Hồng, bác sĩ nói cô ấy đang mang thai...!!

Quân kinh ngạc.

_Cậu nói gì...??

_Bác sĩ nói cô ấy có thai được ba tuần rồi...!!

Quân không đoán được cha đứa trẻ là ai nhưng sau một giây tính toán dựa vào tình cảm của Hồng dành cho Trường chỉ có một khả năng duy nhất đứa trẻ đó là con của Trường. Quân ghen tị.

_Trong khi cậu ta không muốn có con thì lại có, còn tôi muốn nhưng chờ mãi vẫn không thấy gì...??

Kiên ngơ ngác.

_Anh bảo sao...??

Quân đỏ mặt, không ngờ Quân có thể nói thế trước mặt Kiên, thật không giống Quân chút nào. Để chữa ngượng, Quân hỏi Kiên chuyện khác.

_Cậu nói bác sĩ yêu cầu Trường phải tiến hành phẫu thuật gấp nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng...??

_Vâng, bác sĩ nói quả thận của cậu ấy đã vượt quá giới hạn chịu đựng rồi, cậu ấy sẽ sớm bị đột quỵ, sớm phải nằm viện...!!

Quân biết Diễm muốn Trường nhận quả thận của mình nhưng nhìn cơ thể gầy yếu và đang bệnh tật của Diễm, Quân không muốn Diễm phải hy sinh sức khỏe của mình. Quân bảo Kiên.

_Cậu đi tìm bác sĩ chuyên khoa hỏi ông ta xem khi nào thì tiến hành phẫu thuật được, tôi sẽ cho cậu ta quả thận của tôi...!!

Kiên không tin vào tai mình nữa.

_Anh cho Trường quả thận của anh...?? Nhưng anh và cậu ấy đâu có cùng nhóm máu...??

_Tôi có nhóm máu Rh, cậu ấy cũng Rh, cậu bảo tôi và cậu ấy không cùng nhóm máu thì cùng cái gì...??

Kiên mỉm cười.

_Anh làm thế vì Diễm đúng không...??

Quân nhún vai.

_Tôi không cao thượng như cậu nghĩ, nhưng trải qua chuyện ngày hôm nay, tôi đã ước nếu có thể làm bất cứ điều gì để cô ấy sống lại tôi cũng sẽ làm. Cô ấy là người trọng tình cảm, tất nhiên cô ấy sẽ cho anh trai mình quả thận của cô ấy. Nhưng cậu cũng thấy rồi đây, cô ấy quá ốm yếu, nếu mất một quả thận cô ấy sẽ không thể đủ sức khỏe để làm những gì mà cô ấy thích, trong khi tôi là người có cùng nhóm máu với cậu ấy, tôi có thể cho cậu ấy quả thận của mình...!!

Kiên xúc động, Kiên cảm nhận được tình cảm của Quân dành cho Diễm, gia đình Diễm là kẻ thù của Quân nhưng Quân đã gạt bỏ nó đi vì Quân yêu Diễm, để có được tình yêu của Diễm, Quân đã lấy ân báo oán. Kiên có thể học được mọi thứ từ Quân nhưng cách đối nhân xử thế giống như Quân, Kiên vẫn chưa thể học được.

Nén xúc động, Kiên nói.

_Em sẽ đến gặp ông ta ngay bây giờ...!!

_Ừ, cậu đi đi...!!

Quân mở cửa phòng bệnh của Diễm, kéo ghế, Quân ngồi xuống. Cầm tay Diễm, Quân thấy sống mũi mình cay cay, thấy lệ sắp sửa dâng tràn. Nghe nhịp đập đều đặn phát ra từ trái tim Diễm, Quân thấy mình chưa bao giờ vui như thế, Diễm vẫn còn sống, vẫn còn hơi thở. Quân áp tai vào ngực Diễm, nhắm chặt mắt lại, hai dòng lệ nóng hổi rơi xuống áo Diễm.

Ở bên Diễm thế này Quân thấy thật bình yên, thật hạnh phúc, trên môi Quân nở một nụ cười. Quân không muốn rời xa căn phòng bệnh của Diễm, không muốn rời xa tình yêu của mình, Quân muốn ở lại đây cho đến khi nào Diễm tỉnh lại thì thôi, Quân muốn nhìn thấy ánh mắt long lanh của Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142

Cơ thể Quân quá mệt mỏi, trèo lên giường, lấy một chiếc khăn cưới từ trong túi quần, Quân đeo nó vào ngón tay Diễm. Quân mặc kệ Diễm có muốn ở bên cạnh Quân không? Quân sẽ không thả cho Diễm đi nữa. Dù là sau ba tháng, ba năm, một trăm năm, kiếp này hay kiếp sau Quân vẫn muốn giữ Diễm cho riêng mình.

Hôn lên tóc, lên mũi, lên mắt, lên má, lên môi Diễm. Quân thì thầm.

_Mau tỉnh lại đi em nhé. Anh yêu em...!!

Quân thấy mọi chuyện đều không diễn ra theo kế hoạch của mình, dù cho người đi theo bảo vệ Diễm nhưng chỉ cần sơ xảy một chút, Diễm có thể mất mạng bất cứ lúc nào, Quân tự nhủ từ bây giờ, Quân sẽ không cho phép Diễm rời xa Quân nửa bước cho đến khi nào ông Đấng bị bắt thì thôi.

Sau khi nói chuyện và bàn bạc với bác sĩ xong. Kiên trở về phòng bệnh của Diễm, thấy cửa khép hờ, Kiên mở cửa đi vào. Nhìn Quân và Diễm đang ngủ say ở trên giường. Kiên xúc động, đôi mắt Kiên đỏ hoe, Kiên cũng muốn có được một tình yêu như Quân, muốn tìm được ai đó cho mình có thể yêu, có thể sẵn sàng hy sinh mọi thứ. Kiên mỉm cười.

_Chúc hai người ngủ ngon...!!

Cầm tờ giấy bác sĩ đưa cho trên tay, Kiên lắc đầu.

_Thôi thì để mai rồi đưa cho anh ấy, bây giờ anh ấy cần nghỉ ngơi...!!

Khép cửa phòng, Kiên ra về. Ông quân gia, bà Hoa đã được Kiên gọi điện thông báo tình hình của Diễm, Trường và Hồng. Họ nhanh chóng đón xe tắc xi đến bệnh viện, vì lo cho an toàn của ông Hải nên họ cũng đưa ông đi cùng.

Gặp bà Hoa, ông quân gia, ông Hải ngoài cổng bệnh viện. Kiên nói sơ tình hình sức khỏe của ba người cho họ biết. Ông Hải ngấy đại nên không hiểu chuyện gì, xa con gái ông chỉ nhắc tên khi không thấy Diễm về. Ông không thể hiểu được hoàn cảnh của cha con ông hiện tại nguy hiểm như thế nào.

Bà Hoa cảm ơn Kiên. Cả ba nhanh chóng đưa nhau lên phòng bệnh của Diễm. Nhìn Quân đang ôm Diễm ngủ trên giường, mặc dù lo lắng muốn được vào thăm nhưng họ không nỡ đánh thức Quân dậy. Bà Hoa bảo ông quân gia.

_Chúng ta sang thăm phòng bệnh của cô Hồng và cậu Trường thôi...!!

Ông quân gia ngập ngừng đáp.

_Nhưng chúng ta đã thăm cô Diễm đâu?

Bà Hoa gất nhỏ.

_Ông không thấy là hai cô cậu ấy đang ngủ ngon à, tôi nghĩ là cô Diễm sẽ không sao đâu, nếu xảy ra chuyện với cô ấy, cậu Quân đâu có ngủ ngon lành như thế kia đúng không...??

_Bà nói phải...!!

Cầm tay ông Hải, cả ba kéo nhau sang phòng bệnh của Trường. Trường vừa bị bỏng nhẹ ở chân, đầu quần băng, lại bị suy thận giai đoạn cuối. Không phải ai cũng phải chịu nhiều nỗi đau như Trường. Cả cuộc đời Trường toàn nhận đau khổ và bị kịch, không hiểu sau khi biết Hồng đang mang thai đứa con của mình. Trường sẽ có phản ứng như thế nào?.

Bà Hoa không thích Trường nhưng sau khi nghe toàn bộ sự thật về cuộc đời Trường, bà dần yêu mến và quý trọng Trường, bà thương cho số phận hẩm hiu của Trường. Bà sẽ cố gắng chăm sóc cho Trường mau khỏe lại, bà cầu mong cho anh em Trường không sao.

Ông Hải mặc dù không hiểu gì nhưng trong lòng ông vẫn có một cảm giác thân thuộc đối với Diễm và Trường, họ là con của ông nên ông thể không có chút tình cảm nào.

Từ lúc bị mất trí cho đến giờ, ông chỉ cười nhưng hôm nay ông không cười, mặt ông buồn rười rượi, đôi mắt ông đỏ hoe hình như ông sắp khóc, ông có thể cảm nhận được nỗi đau của Trường và của Diễm, ông bước đến nắm tay Trường, bà Hoa và ông quản gia kinh ngạc. Họ thở dài thương cảm cho số phận của hai đứa con ông Hải, vì ông mà Trường và Diễm phải chịu nhiều đau khổ, mất mát. Đúng là đời cha ăn mặn, đời con khát nước.

Trong giấc ngủ, Diễm mơ thấy mẹ mình. Lúc mẹ Diễm mất, Diễm mới có hai tuổi, Diễm còn quá nhỏ để có thể nhớ được khuôn mặt mẹ mình. Diễm sợ quên mặt mẹ mình nên hàng ngày thường hay mang theo bức hình của bà ở cạnh bên, Diễm không biết ông Hải có yêu mẹ mình không, nhưng kể từ khi bà mất ông không hề lấy ai khác, phải chăng bà chính là tình yêu của đời ông?.

Nhưng dù ông có yêu bà thật lòng hay không, ông cũng đã làm tổn thương mẹ của Trường, khiến bà bị chết oan, ông đã biến cuộc đời của Trường thành địa ngục.

Diễm không muốn căm thù ai cả, cũng không muốn hận ông Hải vì Diễm không có tư cách làm thế, người có thể oán trách ông, hận ông là Trường, chính Trường mới có quyền làm thế, Diễm được sinh ra và lớn lên trong nhung lụa, sống cuộc đời sung sướng. Diễm có tất cả mọi thứ, trong khi Trường không có gì cả. Trường vì lòng tham của ông Hải, vì lòng thù hận của ông Đăng, hai con người này đã tàn phá cuộc đời Trường. Diễm nợ Trường, nợ tình cảm của Trường, Diễm muốn bù đắp cho Trường.

Quân cũng vì lòng tham, độc ác của ông Hải và của ông Đăng, cả hai người đàn ông này đã cướp đi tính mạng, gia sản của gia đình Quân, nếu Quân không thoát chết, có lẽ cả cuộc đời này Diễm cũng không bao giờ biết được sự thật, và có lẽ gia đình Diễm cũng không sống được cho đến bây giờ

Hai dòng nước mắt lăn dài trên má Diễm, không hiểu tại sao trước lúc chết, Diễm lại mơ thấy Quân, chính Quân là người đã lôi Diễm lại.

Mở bừng mắt ra, Diễm lấy cơ thể mình ấm nóng, thấy đầu ai đang gối hờ lên vai mình, thấy bàn tay ai đang ôm ngang eo mình, tóc của Quân phủ lên má Diễm, Diễm ngửi được mùi nước hoa của Quân. Diễm biết ai đang ôm mình. Nhớ đến nụ hôn của Quân khi cơ thể đang chìm dần xuống đáy sông, Diễm đoán người đã cứu sống mình là Quân.

Thật là lạ trong lúc tưởng mình chết Diễm đã gặp được Chúa Trời, đã được lên thiên đường, phải chăng tất cả chỉ là một giấc mơ, nhưng người đàn ông nằm cạnh Diễm đây không phải là mơ, anh ta là sự thật, Chúa Trời nói Diễm được sống tiếp cũng là nhờ có anh ta, phải chăng người đàn ông này là định mệnh của cuộc đời Diễm.

Ngón tay Diễm từ từ động đậy, cuối cùng Diễm gấp cánh tay lại, Diễm vuốt tóc Quân, ôm lấy Quân. Quân giật mình tỉnh giấc. Ngược mặt lên nhìn Diễm, thấy Diễm đã tỉnh, không hiểu tại sao Quân lại khóc, nước mắt Quân cứ thế rơi. Nó một nụ cười, Quân nói.

_ Chào em...!!

Nước mắt Diễm cũng đã rơi từ khi nào rồi, Diễm nhẹ nhàng đáp lại.

_ Chào anh....!!

Cả hai im lặng không nói gì nữa, ánh mắt họ trao nhau có giá trị hơn ngàn lời nói, bà tay Quân run rẩy sờ lên mặt Diễm. Quân không tin đây là sự thật, không tin Diễm vẫn đang nằm trong tay mình. Quân khàn giọng hỏi.

_ Anh có đang nằm mơ không...??

Diễm không đáp, bàn tay Diễm lùa vào tóc Quân, nhắm mắt lại, Diễm cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy được che chở, Diễm không muốn chạy trốn nữa, Diễm sẽ ở bên Quân, chăm sóc Quân, cảm tạ tình yêu của Quân.

Nắm lấy tay Diễm, Quân run giọng.

_ Em nói gì đi...!!

_ Anh muốn em nói gì...??

_ Câu gì cũng được...!!

_ Không phải em đã chào anh rồi sao...!!

_ Nhưng anh vẫn thấy anh đang mơ, anh tưởng là em đã chết rồi...!!

Cúi xuống, Diễm hôn Quân, nụ hôn làm Quân tan chảy, đứng rồi đôi môi này, hương thơm này chỉ một mình Diễm mới có. Quân ôm Diễm thật chặt, hơi thở hai người hòa quyện làm một, hơi nóng làm trái tim Quân đang đập gấp gáp trong lồng ngực, sự sống đang tràn về trong cơ thể Quân, đôi môi Quân tham lam chiếm lấy môi Diễm, Quân muốn được hôn Diễm cả đời, Quân không muốn mất Diễm.

Diễm không còn ngu ngơ với tình cảm của bản thân mình nữa, Diễm yêu Quân, sự thật này làm Diễm choáng váng, làm con tim Diễm như muốn nổ tung ra làm từng mảnh. Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, Diễm có thể nói chuyện thoải mái với Quân, có thể phô hết thói xấu của mình cho Quân biết mà không sợ mình sẽ bị xấu hổ vì điều đó. Trường lạnh lùng, tính cách bất cần đời nên đã cuốn hút Diễm, nhưng thực tế Diễm chỉ coi Trường như một người anh trai và thực tế chứng minh Trường đúng thật là anh trai của Diễm, đi một vòng Diễm mới biết Diễm yêu ai, thích ai.

Vòng tay sau cổ Quân, Diễm đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt của Quân. Sờ mặt Diễm, vuốt tóc, Quân run run hỏi.

_Em sẽ lấy anh chứ...??

Đỏ bừng mặt, Diễm mỉm cười.

_Anh định cầu hôn em ở trên giường à...???

Quân ương bướng nói.

_Tại sao lại không được...??

Diễm trêu.

_Em sẽ nhận lời anh nếu anh làm như mấy hiệp sĩ thời trung cổ....!!

_Em sẽ giữ lời chứ...??

Diễm gật đầu.

_Vâng, em hứa...!!

Quân cười gian.

_Nhưng anh có một cách hay hơn thế nhiều...!!

Nhìn vào mắt Quân, Diễm bắt đầu cảm thấy lo sợ vu vơ.

_Anh định làm gì...??

Sờ vào bụng Diễm, Quân nheo mắt.

_Chẳng phải khi em làm cho em có bầu, em sẽ đồng ý lấy anh là gì...??

Diễm thở dài.

_Anh biết là em không muốn...!!

Quân đau khổ hỏi.

_Tại sao, có phải vì em không yêu anh nên em không muốn có con với anh...??

Diễm không muốn Quân đau khổ vì mình thêm nữa, sờ lên má Quân, Diễm đáp.

_Em không muốn có con bây giờ vì em còn phải cho anh của em một quả thận khi nào anh ấy phẫu thuật xong em mới...mới...!!

Mặt Diễm đỏ bừng, Diễm không dám nói tiếp nữa, Quân cuối cùng cũng đã hiểu ra. Không cần phải khổ sở vì ghen tuông nữa. Xoa nhẹ vào bụng Diễm, Quân nói nhanh.

_Còn anh lại thích em có con với anh bây giờ, bố mẹ anh đang mong có cháu bé...!!

Diễm ngượng ngùng.

_Em đã nói là không được...!!

_Nhưng anh muốn...!!!

Diễm cố trườn người ra khỏi cơ thể Quân, Quân ôm chặt lấy.

_Em cứ yên tâm sinh con cho anh, làm vợ anh, anh sẽ cho anh trai em một quả thận của anh, anh không muốn sức khỏe của em bị suy kiệt vì mất đi một quả thận, không muốn con của anh phải khổ sở vì mẹ nó, anh cũng không muốn phải chờ lâu vì chuyện này...!!

Chương 143

Kinh ngạc đến nỗi thốt không nên lời, Diễm tưởng Diễm đang nghe nhầm. Diễm không tin được là Quân đồng ý cho anh trai mình một quả thận.

Môi Quân vòn trên môi Diễm, Quân hỏi.

_Em bị làm sao thế, sao em không nói gì...??

Diễm lấp bắp.

_Anh đang nói đùa em đúng không, sao anh lại có ý nghĩ cho anh trai em quả thận của anh, chưa hết làm sao anh biết anh và anh ấy có cùng nhóm máu...??

Miệng Diễm bị miệng Quân bị kín, Quân nói trong hơi thở.

_Em có thể hỏi chuyện đó sau được không, anh đang bận...!!

Diễm chơi vui trong bể tình của Quân, đến khi Quân buông Diễm ra, Diễm không còn biết gì nữa, Diễm nhận ra không ai yêu Diễm như Quân, Diễm cảm ơn Thượng đế vì đã để cho Diễm gặp được Quân. Quân đã hy sinh vì anh em Diễm nhiều rồi, Diễm không muốn Quân phải hy sinh thêm thứ gì cho anh em Diễm nữa.

_Em cảm ơn anh nhưng em nghĩ anh không cần phải làm thế, em có thể cho anh trai em quả thận của em...!!

Quân cắn môi Diễm.

_Vậy còn đứa con của anh, bao giờ anh mới được nhìn thấy mặt con của anh đây...??

Mặt Diễm nóng bừng, cơ thể Diễm như muốn tan chảy.

_Em còn trẻ, em còn nhiều việc phải làm, anh không định bắt em ở nhà sinh con cho anh đấy chứ...??

_Anh không cấm em làm những gì mà em muốn nhưng em không được thoát khỏi vòng tay của anh. Chuyện này anh đã quyết rồi, anh không muốn em nói thêm gì nữa...!!

_Em biết anh trai em sẽ không chấp nhận đâu, anh đừng hy vọng...!!

Quân liếm môi, mắt không ngừng nhìn Diễm.

_Anh nghĩ hần sẽ không từ chối được đâu, sức khỏe của em yếu thế này, hần lại sắp có con, em nghĩ thử xem, hần làm sao có thể để cho bản thân hần chết...!!

Mắt Diễm mở to.

_Anh bảo sao...?? Anh em sắp có con, nhưng mà có con với ai...??

Quân cốc nhẹ vào đầu Diễm.

_Em không đoán ra à, chị Hồng của em chứ còn ai...??

Diễm sửng sốt trong mấy giây, cuối cùng Diễm cũng hiểu ra tất cả, hôm Diễm gặp Hồng ở ngoài cổng khách sạn, Hồng đã rất kích động khi nhắc đến tên Trường, sau đó Hồng nói cho Diễm biết Trường đã làm việc có lỗi với Hồng, Diễm chịu không đoán ra việc gì nay Diễm có thể hiểu đó là việc gì rồi.

Quân ghen tị.

_Sao việc gì hần cũng nhanh hơn anh, ngày trước anh tưởng em yêu hần làm anh phải khổ sở vì ghen, nay biết hần là anh trai của em, anh lại phải chịu thua hần, vì hần sẽ có con trước anh. Em biết điều thì mau sinh con cho anh, nếu không anh sẽ không tha cho hần...!!

Nghe giọng điệu trẻ con của Quân, Diễm mỉm cười hỏi.

_Anh mong có con thế kia à...??

Quân buồn rầu nói.

_Anh xin lỗi vì ép em ở bên cạnh anh, từ trước đến nay anh không thích bị ràng buộc vào hôn nhân, lại không thích mình sẽ có con, nhưng kể từ khi gặp em, mọi chuyện đã thay đổi hoàn toàn. Anh yêu em nên muốn có một đứa con sẽ là cầu nối giữa hai chúng ta, anh muốn có một bằng chứng, chứng minh rằng anh đã có được em. Anh ích kỉ quá phải không em...??

Diễm khóc, khóc vì hạnh phúc, vì sung sướng, chưa có một người đàn ông nào nói với Diễm về điều này. Diễm tự hỏi tại sao lại không thể sinh cho Quân một đứa con, đời Diễm còn dài, Diễm còn nhiều cơ hội để thực hiện ước mơ của mình, đứa trẻ đầu phải là bám lấy Diễm suốt, nó chỉ ở bên cạnh Diễm suốt ngày trong vòng hai năm, sau đó nó còn phải đi học, còn bạn bè, trường lớp, Diễm sợ người mai sau không muốn xa rời nó là Diễm, không có người mẹ nào nhẫn tâm có thể bỏ con mình, Diễm lại là người yêu trẻ con, thích trẻ con, Diễm sẽ phát điên mất nếu một ngày không được nhìn thấy nó.

Quân đã dạy cho Diễm nhiều điều, dạy cho Diễm biết thế nào là yêu, là chiếm hữu. Thấy Diễm khóc, Quân lo sợ hỏi.

_Anh đã nói gì khiến em phát lòng sao, nếu em không muốn anh sẽ không ép em...!!

Khi nói ra câu đó, lòng Quân đau như cắt, Quân vẫn chưa nghe được câu em yêu anh từ Diễm, Quân vẫn không thể xác định được tình cảm của Diễm dành cho mình là gì nhưng Quân mừng vì Diễm đã dần dần chấp nhận tình cảm của mình, Diễm không còn chống đối hay tỏ ra khinh ghét Quân như trước nữa.

Diễm lắc đầu đáp.

_Em không khóc vì anh nói câu gì khiến em buồn, em chỉ khóc vì những câu anh nói với em chưa có ai nói với em như thế...??

Giọng Quân vang lên như gió thoảng

_Nó mang ý nghĩa xấu hay tốt...??

_Tốt...!!

Quân hôn lên má Diễm, hôn lên giọt nước mắt đang chảy trên má Diễm.

_Em hay khóc quá, từ khi quen biết anh, anh chỉ làm cho em khóc, anh xin lỗi...!!

_Anh không cần phải xin lỗi em, do em ngốc nên em mới làm khổ anh...!!

Quân kinh ngạc, mắt Quân nhìn Diễm không rời, trái tim đang run lên vì hạnh phúc.

_Em muốn nói gì với anh...??

Không dám nhìn thẳng vào mặt Quân, Diễm quay mặt sang hướng khác, Diễm run rẩy nói.

_Em đồng ý lấy anh, sinh con cho anh nhưng anh không được ép em ở nhà, em muốn đi dạy học, muốn viết sách, anh đồng ý với điều kiện của em chứ...??

Quân im lặng không nói gì, vì hạnh phúc đến đột ngột quá, nên nhất thời Quân tưởng là Quân đang mơ, đang tưởng tượng, chẳng phải Quân luôn mong một ngày có thể lấy được Diễm là gì, chắc là Quân chỉ đang tự diễn đầy thôi.

Thấy Quân im lặng không nói gì, quay lại nhìn Quân, Diễm lo sợ hỏi.

_Anh không đồng ý à...??

Quân nói không ra hơi.

_Em nói lại những câu em vừa nói đi...!!

Diễm không hiểu nhưng vẫn làm theo lời Quân. Hạnh phúc vỡ òa làm Quân nghẹt thở, Quân ôm lấy Diễm thật chặt, hôn như mưa lên mặt Diễm. Diễm nghẹt thở với những nụ hôn của Quân, Diễm cảm nhận được niềm vui của Quân, Diễm xúc động bật khóc, Quân yêu Diễm nhiều quá, Diễm nên làm một điều gì đó để đền đáp cho Quân.

Quân hét lên.

_Anh đồng ý, bất cứ điều kiện gì của em anh cũng đồng ý chỉ cần em chấp nhận lấy anh, sinh con cho anh, ở bên cạnh anh cả đời là anh đã mãn nguyện lắm rồi...!!

Diễm nhìn hai dòng lệ trên má Quân, Quân cũng đang khóc vì hạnh phúc. Lau nước mắt cho Quân, Diễm lắc đầu nói.

_Em chỉ cần anh đồng ý với hai điều kiện đó của em thôi, em không muốn bất cứ thứ gì từ anh nữa...!!

Quá hạnh phúc, Quân không nói gì, Quân biết Diễm là một cô gái ưa tự do, nổi loạn, thích làm theo ý thích của mình, Diễm không phải là người ham của cải, ham giàu sang. Chỉ cần có được Diễm, Quân có thể đánh đổi mọi thứ, nói gì đến hai việc nhỏ nhoi đó, Quân thích một người vợ thông minh, tự chủ, có thể tranh cãi với Quân mọi thứ hơn là một cô vợ chỉ biết vâng lời, hưởng thụ.

Quá say sưa với hạnh phúc của mình, Diễm dường như quên mất Hồng. Do bị chụp thuốc mê nên Diễm vẫn không hiểu bằng cách nào Quân có thể cứu được mình và Hồng có bị làm sao không.

Diễm vội hỏi.

_Chị Hồng có bị làm sao không anh...??

Quân trấn an Diễm.

_Hồng không sao...!!

Diễm nhìn thật sâu vào mắt Quân, Diễm thắc mắc.

_Làm sao anh biết em bị bắt cóc...??

Quân không dám nói là Quân hay cho người đi theo dõi Diễm, nếu Diễm biết Diễm sẽ giận Quân. Quân định nói dối nhưng sự việc hôm nay đã cho Quân một bài học, Quân nên kể hết sự thật cho Diễm biết, dù Diễm có giận nhưng Diễm còn biết mà tránh. Quân kể cho Diễm nghe toàn bộ sự việc của ngày hôm nay, Diễm bàng hoàng nằm nghe như phải một con ác mộng. Diễm co rúm người lại vì sợ, nước mắt Diễm tuôn như mưa, đến bây giờ Diễm vẫn chưa thể quên được cảm giác nghẹt thở khi bị chìm xuống sông.

Quân ôm chặt lấy Diễm, giọng Quân đầy dịu dàng, thương yêu.

_Em đừng sợ có anh ở đây rồi, từ lần sau anh sẽ không để cho em đi đâu một mình nữa, anh sẽ luôn ở bên để bảo vệ em...!!

Diễm ôm lấy Quân, Diễm tin là Quân có thể bảo vệ được mình. Nếu không có Quân có lẽ anh em Diễm và Hồng đã chết cả rồi. Diễm nước nứa hỏi.

_Anh trai em không sao chứ...??

Quân thở dài.

_Vết thương trên đầu cậu ấy không sao, vết bầm ở chân cũng không nặng lắm, cậu ấy có thể bình phục trong vòng nửa tháng, điều anh lo ngại là căn bệnh suy thận của cậu ấy, bác sĩ nói phải mổ ngay nếu không sẽ không còn kéo dài được mạng sống của cậu ấy...!!

Mặt Diễm trắng bệch, Diễm run sợ.

_Em...em phải làm gì bây giờ...??

_Em không phải làm gì cả, em chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho khỏe, mọi người trong gia đình em cứ để anh lo...!!

Diễm xúc động, gia đình Diễm có thù với Quân, Quân lại gạt bỏ thù hận sang một bên để lo cho gia đình Diễm, Diễm hiểu vì Quân yêu mình nên mới làm thế. So với Quân, Diễm thấy mình nhỏ bé quá, Diễm đồng ý lấy Quân vì Diễm cảm kích Quân, muốn trả ơn Quân hay vì yêu Quân cũng không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là Diễm đã nhận lời lấy Quân, ở bên Quân cả đời, Diễm cảm thấy mình hạnh phúc. Diễm không muốn làm phiền Quân nên nói.

_Em có thể tự lo được cho mọi người, anh không cần phải vất vả vì gia đình em thêm nữa, gia đình em đã nợ anh quá nhiều rồi...!!

Quân mỉm cười.

_Chỉ cần em chịu ở bên anh, yêu anh là anh đã nhận được những gì mình đã mất rồi. Em có biết là anh trút bỏ được thù hận là do ai không, đó là một vị sư già trên một ngôi chùa cổ. Anh còn nhớ khi anh bị tai nạn giao thông, sau khi tỉnh lại kí ức cũ của anh quay về, ý nghĩ báo thù gia đình em luôn sục sôi trong anh, anh từng bước đưa bố em vào tròng bằng những hợp đồng làm ăn, anh cũng giống như Trường đầu tiên muốn gia đình em bị phá sản sau đó đẩy cuộc sống của bố con em xuống vùng bùn. Một lần anh theo mẹ anh đi lễ chùa, anh vô tình gặp ông trên núi, chỉ ngay lần đầu tiên gặp mặt, ông đã đoán được tâm sự đang ẩn chứa trong lòng anh, ông đã khuyên giải anh rất nhiều.

_Anh gạt bỏ những lời khuyên của ông ra khỏi đầu, ông mỉm cười bảo anh là nếu có vướng mắc gì cứ lên núi tìm ông. Kế hoạch trả thù của anh rất hoàn hảo, chúng đang được tiến hành theo đúng những gì mà anh vạch ra, anh nghĩ tại sao anh phải nghe lời của một ông sư già, nhưng càng về sau này anh càng cảm thấy cô độc, cảm thấy chán ghét bản thân mình. Một hôm anh lái xe đi, khi anh tỉnh mộng anh thấy mình đang đứng trên ngọn núi mà lần trước anh đã gặp vị sư già, ông mỉm cười chào anh.

_Ông đọc được sự chán ghét và mệt mỏi trong mắt anh, hôm đó anh đã ngủ lại chùa, anh nằm nghe tiếng mõ, nghe tiếng đọc kinh, nghe tiếng chuông chùa. Em có biết lúc đó lòng anh thanh thản như thế nào không. Anh thấy mình được giải thoát, vị sư già đó đã nói chuyện với anh gần cả buổi chiều, anh ở lại cho đến sáng hôm sau thì từ biệt ông ra về.

_Cứ như thế tình bạn giữa anh và ông ngày càng khăng khít, mẹ anh là một người mộ đạo, còn anh thì không, nhưng khi được nghe tiếng đọc kinh, được nghe những điều Phật dạy, anh đã học được nhiều điều về nhân quả, anh tin những người làm điều ác sớm muộn gì cũng bị trừng trị, nhà sư già đó nói với anh, nếu có thể tha được thì nên tha, có thể bỏ được thì nên bỏ, ông nói hận thù giống như một con dao, có thể đâm chết kẻ thù, con dao đó cũng có thể quay lại đâm chết chính mình. Anh đã học được nhiều bài học bổ ích từ ông.

_Mỗi tuần anh đều đến thăm ông, nói chuyện và đàm đạo với ông, mỗi lần thăm ông về anh thấy lòng mình thanh thản hơn, nhẹ nhõm hơn. Chuyện anh là con nuôi của bố mẹ anh, em cũng biết rồi, anh không muốn bố mẹ anh lo lắng nên anh không nói cho họ biết anh là ai, anh chỉ âm thầm trả thù gia đình em thôi. Một điều anh không ngờ được là bố mẹ anh lại muốn anh và em lấy nhau. Thật trớ trêu, anh nhất quyết phản đối, anh không muốn lấy con gái của kẻ thù. ...!!

Diễm tức.

_Bây giờ anh rút bỏ lời cầu hôn vẫn còn chưa muộn kìa mà. ...!!

Quân vội nói ngay.

_Anh đâu có ngu. ...!!

Quân đều giọng kể tiếp.

_Mặc dù anh không muốn nhưng anh không có lí do để từ chối vì anh không thể nói cho bố mẹ anh biết, gia đình em là kẻ thù của anh, anh chấp nhận gặp em với điều kiện nếu anh không thích, bố mẹ anh không được ép anh lấy em, mẹ anh đồng ý, tối hôm ấy anh đến gặp em. Anh tưởng em cũng đáng ghét và tham lam như bố em, tưởng em là một cô tiểu thư nhà giàu kiêu kì, hống hách, nhưng đến khi gặp em rồi, mọi điều mà anh nghĩ trước đây đều sai hết cả. Em xinh đẹp, em dễ thương, trẻ con, hay hờn giận, em vô tư, trong sáng, em không hề giống ba em, nói chuyện với em suốt bữa ăn khiến anh quên mất anh là ai, quên mất anh căm thù gia đình em nhiều như thế nào.

_Từ ngày được nói chuyện, ăn cơm cùng em, anh bỗng nhận ra anh yêu em, sự thật này khiến anh bị đánh một cú thật mạnh vào đầu, anh chạy trốn bằng cách lao vào làm việc nhiều hơn, cố gắng quên em, cố gắng tự nhủ em là kẻ thù của anh, đến khi em và Trường đi công tác, anh đã ghen, đã hận em, nhớ em, không thể kiềm chế được lòng, anh đến tìm bố em để hỏi thăm tin tức của em, đây là lần đầu tiên anh mới hạ mình như thế..

_Anh háo hức chờ ngày em về, nhưng thật khốn khổ cho anh, em bị mất trí nhớ, trong lòng em lúc nào cũng chỉ có một mình Trường, đôi mắt em luôn nhìn anh vô hồn, không cảm xúc, anh muốn điên lên, muốn đập phá tất cả, muốn gia đình em bị hủy diệt. Em còn nhớ lúc em và Trường ở vườn hoa sau nhà không...??

Diễm đỏ bừng mặt đáp.

_Nhớ. ...!!

Bóp tay Diễm thật đau, Quân gằn giọng.

_Lúc đó anh chỉ muốn giết chết hai người, anh ra về với cái đầu bốc khói, anh ở công ty làm việc cả đêm, trong đầu anh chưa có lúc nào ý muốn trả thù lại sự sôi nổi như thế, chính em đã làm bùng ngọn lửa hận thù trong anh, anh là một người luôn thích kiểm soát mọi thứ, lần đầu tiên anh cảm thấy bất lực khi không thể kiểm soát được em, anh như muốn điên lên. Để chiến thắng, anh phải nắm được điểm yếu của người khác là gì. ....!!

Bạn đang đọc truyện *Muốn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144

Diễm vẫn còn tức với những mả Quân gây ra cho mình nên Diễm xì nhỏ một tiếng. Quân hôn lên mũi Diễm.

_Em đừng giận anh, tất cả cũng vì em dám chống đối lại anh. ...!!

Diễm cãi.

_Ai chống đối lại anh, em không thích thì anh phải thôi đi chứ...??

Quân khổ sở.

_Nếu anh bỏ cuộc dễ dàng như thế, bây giờ làm sao anh có được em. ...!!

Diễm im lặng không nói gì, Quân kể tiếp.

_Anh đã cho người điều tra mọi hoạt động của bố em, sau này anh chuyển sang em...!!

Quân ghen tuông.

_Em có biết là khi nhận được những bức ảnh chụp em và Trường ôm nhau, cầm tay, vui vẻ cười đùa, em có biết anh đau khổ như thế nào không. Lần em bỏ anh ở sân bay, rồi lại hôn Trường trước mặt anh, trái tim anh như vỡ vụn ra từng mảnh, không chịu được đau khổ, anh đã uống rượu như điên, đây là lần đầu tiên anh biết say là gì, trước đây anh chưa bao giờ mất bình tĩnh như thế. Anh quyết tâm phải chiếm lấy em bằng được, anh không biết anh đang trả thù bố em hay đang đấu tranh để dành lấy em. Theo thói quen mỗi lần anh không thể tập trung làm được gì anh lại tìm nhà sư già, ông khuyên anh nên làm theo con tim anh, anh cho anh chọn lựa một là mất em vĩnh viễn, trả được thù, thù hận tiếp nối thù hận, hai là có được em, hóa giải hết mọi hận thù, mọi người từ nay sống vui vẻ, hòa thuận....!!

_Ông cho anh lựa chọn, ông không bắt anh phải làm theo suy nghĩ của ông, anh trằn trọc suốt mấy đêm không ngủ được, bức hình của em lúc nào cũng ở trong túi áo của anh, ngay cả điện thoại của anh cũng có, anh yêu em nhiều tới mức nếu không được ngắm nhìn em dù chỉ là qua tấm hình, ngày đó anh sẽ không thể làm được việc gì. Từng ngày từng ngày trôi qua anh nhận ra em quan trọng với anh như thế nào, gia đình em xảy ra chuyện, nhìn em khóc lóc đau khổ, em mong manh yếu đuối không ai bảo vệ, anh không thể tiếp tục trả thù gia đình em được nữa, anh muốn chăm sóc, bảo vệ em cả đời, anh đã đi tìm gặp nhà sư già và cho ông biết câu trả lời của mình, ông cười rạng rỡ, vỗ ai anh, ông nói: “Con đã làm đúng con trai, ta biết là con sẽ làm thế, con là một người nhận hậu, hạnh phúc sẽ mỉm cười với con”. Chưa bao giờ anh thấy ông cười với anh như thế, anh coi đó như một món quà cho quyết định của mình....!!

_Để bảo vệ em, anh muốn biết bố con Trường tiếp cận em nhằm mục đích gì, anh cho người theo dõi họ, dần dần anh cũng biết họ là ai, ông Đăng cùng với bố em chính là kẻ thù của gia đình anh, anh có thể buông tha cho em nhưng còn ông Đăng và Trường anh nhất định phải bắt họ trả giá, anh hận Trường, vì Trường có được tình cảm của em, còn anh thì không, sau này anh lại phát hiện ra, Trường có thể là anh trai của em nên anh đã khuyên cậu ấy đi xét nghiệm ADN kết quả đã chứng minh em là em gái của cậu ta.

_Anh vừa mừng vừa sợ, mừng vì anh không cần phải ghen tuông với Trường nữa, sợ vì anh không biết nên làm thế nào với Trường, nên tổng giám cậu ta hay là nên buông tha cho cậu ta, nếu tổng giám cậu ta, anh sợ em sẽ hận anh, còn nếu buông tha cho cậu ta, anh không can tâm, cuối cùng anh đã quyết định không làm gì cậu ta. Anh đã hỏi em làm vợ anh nhiều lần nhưng lần nào em cũng từ chối, không còn cách nào khác, anh đã dùng những bằng chứng anh thu thập được từ những vụ làm ăn phi pháp của bố em và anh trai em để ép em ở bên anh, anh xin lỗi khi em ép nhưng ngoài cách đó ra anh không còn cách nào khác....!!

Diễm cúi.

_Dù bây giờ anh nói gì cũng đã muộn rồi chẳng phải mọi chuyện đã xảy ra theo đúng ý của anh rồi còn gì...??

Mắt Quân nhìn Diễm đầy khao khát, nóng bỏng, Diễm không dám nhìn vào mắt Quân.

_Em còn nhớ buổi tối anh ngủ lại ở nhà em khi nhà em bị trộm đột nhập vào không...??

Người Diễm run lên, Diễm biết Quân định nói gì, cảm nhận được sự run rẩy của cơ thể Diễm, Quân trêu.

_Vì em dám khiêu khích anh nên anh mới làm như thế với em...!!

Diễm hét lên.

_Đến bây giờ anh vẫn còn nguy hiểm được hả, anh là đồ cơ hội, sao anh dám làm như thế với tôi...??

Quân cười.

_Chính em làm cho anh hiểu lầm em, anh tưởng em là một cô gái lẳng lơ, một cô gái chơi bời, thật không ngờ em không biết gì cả...!!

Diễm khiêu khích.

_Anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ cố tỏ ra như thế thôi....!!

Quân được nước làm tới.

_Thật không, sao em không làm cho anh xem...??

Biết mình bị mắc bẫy, Diễm ngơ ngậy không yên. Giữ Diễm nằm im, Quân hạnh phúc nói.

_Dù sao anh cũng phải cảm ơn em, vì bây giờ anh không cần phải ghen với thằng đàn ông nào nữa....!!

Môi Quân lại vờn trên môi Diễm, Diễm đẩy Quân ra.

_Anh đừng tự tin như thế, ngoài anh ra em có thể tìm cho mình những người đàn ông khác....!!

Quân gầm gừ.

_Em vừa nói gì...??

Diễm cảm thấy ớn lạnh, Diễm lại trợn tức Quân, Diễm thừa biết Quân mà nổi điên lên, Diễm sẽ chịu rất nhiều khổ đau. Diễm vội nói lảng sang chuyện khác.

_Em muốn sang thăm chị Hồng, anh Trường...!!

_Nhưng sức khỏe của em vẫn còn yếu, để mai rồi em hãy sang thăm họ...!!

Diễm lắc đầu.

_Em muốn đi ngay bây giờ, nếu không được tận mắt nhìn hai anh chị ấy không sao, em không thể yên tâm...!!

_Em đừng lo Di Hoa và bác quân gia đang chăm sóc cho họ, em nên lo cho mình đi...!!

Quân là thằng ngốc khi bị Diễm dùng cách đánh trống lảng như thế. Quân quay về chủ đề cũ. Lời nói vừa rồi của Diễm khiến Quân ghen tuông. Quân trầm giọng ra lệnh.

_Em nói lại những lời em vừa nói cho anh nghe...!!

Diễm cố nhóm dậy, Quân đề lên người Diễm, bàn tay Quân đặt lên cổ Diễm đầy đe dọa.

_Nếu em không chịu nói, anh sẽ “giết” em...!!

Diễm cười thật ngọt.

_Nếu thế anh giết em đi, em nghĩ nếu được chết trong tay anh không biết sẽ có cảm giác như thế nào...!!

Quân liếm môi.

_Em hiểu hai từ “ăn thịt” em nghĩa là gì không. Anh sẽ “giết” em từ từ...!!

Diễm đỏ bừng mặt, Diễm cố giả vờ mình là con ngốc nhưng khổ nỗi Diễm không phải là con ngốc. Quân thấy Diễm run rẩy. Quân nghiêm giọng.

_Là do em kêu anh “giết” em không phải là do anh chủ động “giết”, em không được oán hận đâu đấy...!!

Diễm cãi.

_Nhưng ý của em đâu phải như thế...??

Quân thì thào.

_Em nằm im nào...!!

Quân hôn Diễm, ôm chặt lấy Diễm. Diễm nhắm mắt lại, mệt mỏi, được nằm trong vòng tay Quân, Diễm dễ dàng chìm vào trong giấc ngủ. Nhìn Diễm ngủ ngon, Quân cười hạnh phúc.

_Ngủ ngon nhé bé con, cuối cùng anh cũng được nghe một câu “em đồng ý làm vợ anh”...!!

Hôn tay Diễm, Quân nhìn Diễm như bị thôi miên, Quân không biết một người đàn ông được cô gái mình yêu nhận lời cầu hôn sẽ có cảm giác như thế nào? Còn Quân, Quân không biết diễn tả cảm xúc của mình như thế nào nữa.

Quân muốn hét lên, muốn gào to, muốn nói cho cả thế giới này biết, Quân đang hạnh phúc, đang yêu. Quân muốn họ chia sẻ cảm xúc cùng Quân. Quân sợ mình sẽ tan ra vì hạnh phúc trong Quân đang bùng lên dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145

Sáng hôm sau, cửa quây người, Diễm mở mắt dần dần, ánh nắng mặt trời chói chang đang hắt bóng qua khung cửa sổ, Diễm quan sát căn phòng mình đang nằm, căn phòng chìm trong màu trắng tinh khiết của bệnh viện, bộ quần áo bệnh nhân Diễm đang mặc rộng thùng thình, Diễm quá nhỏ bé so với nó.

Vươn vai, Diễm muốn đi về nhà. Diễm giật mình nhớ lại chuyện hôm qua. Diễm sợ hãi ôm chặt lấy mình, Quân đi vào phòng, thấy Diễm đang run rẩy, Quân vội ôm lấy Diễm, bàn tay Quân vỗ nhẹ vào lưng Diễm.

_Em đừng sợ, mọi chuyện đã qua rồi...!!

Diễm muốn khóc, chưa có lúc nào Diễm cảm thấy yếu đuối như lúc này. Diễm run giọng hỏi.

_Anh Trường và chị Hồng đã tỉnh dậy chưa anh...??

_Họ đã tỉnh rồi...!!

Diễm hồi thúc.

_Em muốn sang thăm họ...!!

_Em ăn cơm sáng xong rồi hãy đi...!!

Diễm thấy ngón tay mình cộm cộm, dơ tay lên, Diễm giật mình khi thấy chiếc nhẫn đính hôn đang được đeo trên ngón tay. Nhắm mắt lại, Diễm nhớ lại cuộc hội thoại đêm hôm qua, vậy là Diễm không hề mơ, Diễm đã đồng ý lấy Quân, sinh con cho Quân, đồ bùng nổ, Diễm không thể tin được là mình lại làm như thế.

Xoay xoay chiếc nhẫn, Diễm hỏi Quân.

_Chúng ta đã đính hôn rồi đúng không anh...??

Quân sung sướng nói.

_Đúng, tối hôm qua em đã đồng ý lấy anh...!!

Diễm vội chối.

_Anh đang đùa em, em không thể chấp nhận làm vợ anh nhanh như thế được...!!

Quân cúi.

_Ý của em là lần này anh lại ép em chứ gì, có phải em hối hận vì đã đồng ý lấy anh không...??

Vuốt tóc Quân, vòng tay qua cổ Quân, Diễm le lưỡi.

_Ông chồng của em nóng tính quá. Anh có biết là em luôn sợ anh, luôn phải nghe theo lời anh vì anh luôn ép em. Nhưng bắt đầu từ hôm nay, em sẽ không chấp nhận để anh điều khiển em nữa đâu, em sẽ làm những gì mà anh thích. Nếu anh không đồng ý cũng không sao, em sẽ cãi lại lời anh đến cùng.

Hạnh phúc làm mất Quân long lanh, làm đầu óc Quân lẫn lộn, Quân không thể thốt nên lời. Quân đang bị Diễm điều khiển, chỉ cần một nụ cười, ánh mắt, lời nói hóm hỉnh trẻ con của Diễm, Quân đã bị hạ gục hoàn toàn.

Diễm không biết được rằng, người đàn ông ngồi trước mặt Diễm đây, tuy thông minh, tuy có thể làm được mọi chuyện, có thể tính toán được mọi điều nhưng không thể điều khiển được trái tim của chính mình.

Thấy Quân cứ ngơ ngẩn nhìn mình mãi. Vừa xấu hổ, vừa đỏ mặt. Diễm nhăn mũi hỏi.

_Anh bị làm sao thế, trông em lạ quá hay sao mà anh cứ nhìn em mãi như thế...??

Quân mỉm cười.

_Trông em xinh lắm...!!

Diễm vội buông cổ Quân ra, nháy mắt xuống giường, Diễm nói.

_Em phải đi thăm anh Trường và chị Hồng...!!

Diễm xăm xăm đi ra ngoài cửa, Quân cầm tay Diễm lôi lại.

_Em đi rửa mặt và thay quần áo đi. Ăn cơm xong, anh sẽ đưa em đi...!!

_Em đã không được gặp anh chị ấy từ hôm qua đến giờ, em không an tâm...!!

_Em đừng lo, họ không sao đâu. Anh vừa đi thăm họ về, em phải tin anh chứ...??

Diễm thở dài.

_Thôi được rồi, em nghe lời anh...!!

Quân véo mũi Diễm.

_Em đã biết vâng lời anh rồi đấy...!!

Diễm vênh lên.

_Anh đừng tưởng anh đã điều khiển được em, em không phải là con ngốc...!!

_Anh biết, vì anh hiểu tính cách ương bướng của em nên anh mới phải khổ sở, em mà nghe lời anh, anh đâu cần phải mất nhiều công sức như thời gian vừa qua...!!

Đặt thức ăn trên bàn. Đưa một túi bóng xốp màu trắng cho Diễm, Quân giục.

_Em đi thay quần áo đi...!!

Diễm tò mò hỏi.

_Anh về nhà lấy quần áo cho em à...??

_Em cứ thay đi. Anh đã mua cho em, anh biết em mặc size bao nhiêu nên em yên tâm sẽ không rộng hay quá chật đâu.

Diễm ngại ngần nói.

_Anh đâu cần phải làm như thế, anh chỉ cần nhờ Di Hoa về lấy quần áo cho em là được rồi...!!

Ôm ngang eo Diễm, Quân cười.

_Em làm vợ anh, anh phải có trách nhiệm chăm lo cho em chứ, coi như đây là quà của anh tặng cho em. Anh hy vọng là em thích...!!

Diễm không thích nhận quà từ người khác, cũng không muốn mắc nợ ai. Diễm thoái thác.

_Từ lần sau anh đừng làm như thế này nữa, em không muốn lợi dụng anh...!!

Quân buồn rầu hỏi.

_Em vẫn còn coi anh là người ngoài của em đúng không...??

Diễm lắc đầu.

_Không phải nhưng em thấy không thoải mái khi nhận quà của anh...!!

_Em ngốc vừa thôi, anh là chồng của em, chồng mua quần áo cho vợ có gì là sai, hơn nữa nếu em chỉ đơn giản là bạn gái của anh, anh cũng muốn tặng quà cho em. Trừ phi em coi anh là người ngoài, em mới không thích nhận quà của anh...!!

Diễm lí nhí.

_Em xin lỗi, em không có ý làm tổn thương anh...!!

Quân đẩy lưng Diễm vào phòng tắm.

_Em thay quần áo đi, đừng nói lời thôi nỡ...!!

Diễm đóng cửa phòng tắm, vặn vòi nước, Diễm mở túi bóng xốp. Cảm chiếc váy màu xanh dương trên tay. Diễm thích ngay. Quân thật biết chọn, bộ váy này thật đẹp, chất liệu mềm mại, Diễm vuốt nhẹ lên nó, từng sợi vải làm tay Diễm như muốn tan chảy.

Mặc xong váy, Diễm khổ sở vì tay Diễm đau nhức nên không tài nào kéo được khóa đằng sau lưng. Diễm lúng túng không biết nên làm thế nào, đi ra ngoài với chiếc lưng trần Diễm không dám, còn đứng ở đây lâu, Quân sẽ sốt ruột vì phải chờ lâu.

Ôm lấy mặt, Diễm rụt rè gọi Quân.

_Anh Quân...!! Em có thể nhờ anh một việc được không...??

_Em muốn anh làm gì...??

Hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí, Diễm nói.

_Cái khóa váy đằng sau lưng em bị đau tay nên không thể, nên anh làm ơn giúp em.

Quân cảm thấy lúng túng không khác gì Diễm, tuy họ không phải là lần đầu tiên gặp phải tình huống này nhưng cảm xúc của họ bây giờ đã khác xưa, họ không còn phải bắt ép nhau nữa, họ tự nguyện đến với nhau.

_Em mở cửa phòng ra đi.

Diễm đứng im, bàn tay Diễm run run mở cửa, Diễm yêu cầu.

_Anh phải hứa với em là anh không được nhìn lên...??

Quân phì cười.

_Em nên nhớ anh còn nhìn được hơn thế.

Diễm đỏ bừng mặt, ngượng quá, Diễm gất nhỏ.

_Anh có đồng ý không...??

Quân nhượng bộ.

_Anh đồng ý chỉ cần anh không nhắm mắt lại là được chứ gì...??

Diễm mở hé cửa, yên tâm là Quân đã nhắm mắt, Diễm mới dám mở cửa cho Quân bước vào, khi Diễm quay lưng về phía Quân, Quân hé mắt ra nhìn, Quân phải cố nhịn cười, Diễm quá ngây thơ, cũng may Diễm nhờ Quân kéo khóa váy cho Diễm, nếu Diễm nhờ người khác chắc Quân giết chết Diễm thật.

Bàn tay Quân run run kéo dần khóa lên. Cơ thể Diễm đông cứng, cố nén cảm xúc, Diễm đứng im. Quân khàn giọng bảo Diễm.

_Xong rồi...!!

_Cảm ơn anh...!!

Diễm muốn gọi đầu, hôm qua bị chìm xuống sông, Diễm cảm thấy tóc Diễm dính toàn nước bẩn, Diễm loay hoay tìm lược. Quân gọi ý.

_Để anh gọi đầu cho em...!!

Diễm run rẩy đáp.

_Không cần đâu anh, em có thể tự mình làm được...!!

Quân trêu.

_Em cố tình nói là mình không thể kéo được khóa váy vì muốn quyến rũ anh đúng không...??

Diễm cáu.

_Em bị đau tay thật...!!

Đúng là trên cánh tay Diễm bị bỏng, Diễm cũng không hiểu mình bị thương khi nào, bác sĩ đã băng lại cho Diễm. Quân xót xa hỏi Diễm.

_Em không sao chứ...??

Diễm lắc đầu.

_Em không sao...!!

Lấy lược, Quân chải tóc cho Diễm, cảm giác đụng chạm vào tóc Diễm khiến Quân xúc động, hai người chưa có lúc nào lại gần gũi như lúc này.

Quân gọi đầu, chải tóc, lau khô tóc cho Diễm. Từ bé đến giờ Diễm luôn tự gọi đầu, luôn chải tóc, lau khô tóc cho chính mình, chưa ai làm điều này cho Diễm, đây là lần đầu tiên Diễm cảm nhận được cảm giác khi được người khác chăm sóc là gì, hai dòng lệ trên má Diễm rơi xuống, Diễm khóc vì hạnh phúc và cảm động.

Chương 146

Trông Diễm bây giờ thật xinh đẹp, thật sáng sủa, người con gái khi yêu là lúc mọi thứ đều được bộc lộ một cách rõ ràng nhất, dễ làm say mê lòng người nhất. Cả hai im lặng nhìn vào mắt nhau, Diễm đông cứng, Diễm không tài nào nhất nổi thần hình, Diễm nhận ra Diễm đang yêu, người đàn ông này đã làm con tim Diễm chao đảo, làm nữ tính trong người Diễm tuôn trào.

Quân đang nhìn Diễm, đang cảm nhận mùi hương trên tóc, trên cơ thể Diễm. Nhìn làn da mịn màng, không tí vết của Diễm, nhìn đôi môi căng mọng màu hồng, nhìn chiếc mũi cao thanh thú, nhìn đôi lông mi cong vút của Diễm, chưa bao giờ Quân thấy Diễm đẹp như thế.

Cả hai im lặng, không ai nói với ai câu nào, mọi ngôn ngữ bây giờ đều trở nên thừa thãi, cứ ngỡ tưởng họ là hai thái cực không bao giờ đến được với nhau nhưng tất cả đã thay đổi, họ đang cuốn hút nhau, đang bị người kia điều khiển, trong cuộc chiến này không có ai thắng, cũng không có ai thua vì họ đều vì nhau mà sống.

Đôi môi của Diễm cuộn rữ quá, Quân không cưỡng lại được, từ từ cúi xuống, Diễm nhận được một nụ hôn ngọt ngào, nồng cháy nhất từ Quân, dòng máu trong Diễm đang cuộn trào, Diễm ôm chặt lấy Quân, cả hai ôm lấy nhau, họ không còn để ý đến mọi thứ xung quanh nữa, với họ lúc này chỉ có tình yêu, chỉ có hạnh phúc. Diễm đã bị Quân quyến rũ, đã bị con tim của Quân lấp đầy trái tim mình, Diễm đã chấp nhận hình bóng của Quân tràn ngập trong tâm trí, Diễm không còn kháng cự được nữa, Quân đã có được thứ Quân hằng mong muốn đó là trái tim Diễm.

Nụ này tiếp nối nụ hôn kia, cả hai như muốn tan chảy vào nhau. Kiên bước vào phòng, thấy không có ai, Kiên lên tiếng.

_Anh Quân...!!

Kiên gọi tên Quân mấy lần. Quân rửa thầm.

_Khi thật, sao cậu ta lại xuất hiện vào đúng lúc này...!!

Diễm đỏ bừng vì xấu hổ, vội buông Quân ra, Diễm giục.

_Anh mau lên tiếng đi, anh Kiên đang tìm anh...!!

Quân bực tức vì chưa bao giờ Quân có cảm giác như thế này, dù đã hôn Diễm nhiều lần nhưng cảm xúc mà Quân đang có làm Quân muốn nổ tung, mạch máu đang chạy cuộn cuộn trong cơ thể, khi ở bên Diễm, được Diễm yêu, Quân không còn làm được việc gì, hay nghĩ được gì. Quân đã bị Diễm thu hút.

Quân tham lam không muốn buông Diễm ra, Diễm cười.

_Anh đừng bắt anh ấy phải chờ, chắc có chuyện gì đó quan trọng....!!

Quân cầu nhàu.

_Hắn đến không đúng lúc chút nào, anh có chuyện khác quan trọng hơn phải làm...!!

Diễm đỏ bừng mặt.

_Anh đừng nói lung tung, anh mà không ra, em sẽ giận anh...!!

Liếm môi Diễm, Quân cười.

_Anh tin là em sẽ không giận được anh lâu...!!

Diễm đẩy Quân ra khỏi buồng tắm, còn Diễm vẫn đứng im ở trong đó, Diễm không dám ra gặp Kiên, Diễm sợ bị Kiên hiểu lầm là Diễm và Quân đã làm chuyện gì đó không hay.

Quân bực tức hỏi Kiên.

_Có chuyện gì không...??

Nghe giọng không được vui vẻ của sếp, Kiên hơi ngại, nhưng khi nhìn khuôn mặt hạnh phúc của sếp. Kiên không nhịn được cười, Kiên chưa yêu nhưng cảm xúc của người đang yêu, Kiên có thể hiểu được phần nào.

Đưa cho Quân một bộ hồ sơ, Kiên nói.

_ Đây là hồ sơ mà ông bác sĩ muốn em đưa cho anh. Nếu anh muốn cho anh Trường quả thật của anh, anh phải đồng ý với các thủ tục trong này...!!

Quân dờ ra xem, sau khi đọc xong. Quân gật đầu.

_ Tôi hiểu, tôi sẽ tiến hành làm ngay. Còn về vụ ông Đăng bỏ trốn, cậu đã tiến hành đến đâu rồi...???

_ Hiện giờ vẫn chưa có tin tức gì của ông ta. Sau khi ông ta trốn thoát trên một chiếc thuyền, anh Bảo có cho người đi theo dọc mạn sông nhưng không thấy gì ngoài chiếc thuyền mà ông ta bỏ lại dưới hạ nguồn...!!

_ Tôi hiểu, cậu cho người bảo vệ an toàn cho gia đình Diễm, tôi không muốn họ xảy chuyện gì...!!

_ Em đã cử người làm theo lời của anh rồi...!!

Ngó xung quanh căn phòng, Kiên tò mò hỏi.

_ Diễm đâu sao em không thấy...??

Diễm đứng im ở trong phòng tắm, biết là sẽ rất khó chịu nếu phải ở trong đó lâu. Quân giục.

_ Nếu không còn chuyện gì nữa, cậu có thể ra về...!!

_ Chuyện lần trước anh nhờ em đi điều tra, em đã điều tra ra được rồi...!!

Mắt Quân đỏ hoe, sống mũi cay cay.

_ Cậu đã tìm được phần mộ của họ rồi à...??

_ Vâng...!!

Quân im lặng không nói gì, sau khi nhớ lại được mình là ai, Quân luôn muốn biết mộ của bố mẹ mình ở đâu, sau một năm ròng tìm kiếm cuối cùng cũng có kết quả. Trong lòng Quân một cảm giác tê lương khó tả, hạnh phúc Quân vừa mới có vì chuyện này đã giảm đi mất một nửa, cho đến tận bây giờ Quân vẫn không thể quên được khuôn mặt lúc sắp chết của bố mẹ mình. Lúc đó mẹ Quân vẫn còn ôm chặt lấy Quân, vỗ về Quân, bà không sợ mình chết, bà chỉ lo cho Quân.

Kiên thấy sắp buồn, lòng Kiên cùng buồn theo, họ đã có năm năm gắn bó, năm năm là một quãng thời gian đủ dài để hiểu nhau. Kiên nợ ân tình của Quân, Kiên luôn mong một ngày nào đó Kiên có thể trả được cho Quân, còn Quân không hề mong Kiên phải báo đáp lại cho mình, Quân chỉ làm theo những gì con tim và lí trí mách bảo.

Quá khứ đã ngủ yên rồi, Quân không muốn vì quá khứ, con người đánh mất đi những thứ tốt đẹp ở hiện tại, Quân muốn giới thiệu Diễm cho bố mẹ Quân biết, muốn họ nói cho Quân biết Quân có đang làm sai không, nhưng có một điều Quân có thể chắc chắn, bố mẹ Quân là những người nhận hậu, họ sẽ không muốn Quân vì báo thù cho họ, Quân mất hết lương tri, tình người, đánh mất tình yêu của cuộc đời mình.

Qua cơn xúc động, Quân bảo Kiên.

_ Cảm ơn cậu, có gì chiều nay cậu báo cáo lại cho tôi ở văn phòng...!!

_ Vâng. Chào anh...!!

Mở cửa phòng, Kiên bước ra ngoài, Diễm đã khóc từ khi nào rồi, Diễm cảm thấy mình có tội. Quân ôm lấy Diễm, giọng Quân nhỏ nhẹ.

_ Em không cần phải cảm thấy có lỗi với anh, em không làm gì cả, người có lỗi là bố em, bây giờ ông ấy cũng đang phải trả giá cho những gì mà ông ta gây ra rồi, em đừng bận tâm nữa...!!

Diễm sụt sịt.

_ Em không yên lòng được, anh nói đi anh muốn em làm gì cho anh để bù đắp phần nào những mất mát mà bố em đã gây ra cho gia đình anh...??

_ Nếu em muốn bù đắp cho anh, em hãy làm một cô vợ ngoan, một bà mẹ tốt của các con anh là được...!!

Diễm dấu khuôn mặt đỏ bừng vào ngực Quân. Diễm ngượng ngùng nhắc lại lời Quân.

_ Bà mẹ tốt của các con anh...?? Anh muốn em sinh cho anh bao nhiêu đứa...??

Quân cười.

_ Càng nhiều càng tốt...!!

Diễm hốt hoảng kêu to.

_Không, chuyện này em nhất định không đồng ý, em chỉ nhượng bộ từ một đến hai con thôi. ...!!

Quân cắn tai Diễm.

_Em không được phép có ý kiến, em quên là em đã hứa sẽ tuyệt đối nghe lời anh là gì...??

Ôm thân hình nhỏ bé của Diễm, Quân hiểu một người phụ nữ khi mang thai sẽ rất vất vả. Quân không muốn Diễm phải khổ vì mình, Quân nhượng bộ.

_Thôi được rồi, anh sẽ không ép em, anh và em sẽ thương lượng với nhau, thế nào em đã bằng lòng chưa. ...!!

Diễm reo lên.

_Anh thật tuyệt. ...!!

Quân đòi hỏi

_Em khen anh tuyệt chỉ bằng miệng thôi hả...??

Diễm đọc được ý đồ đen tối trong mắt Quân, Diễm vội chạy biến ra ngoài phòng. Quân đuổi theo.

_Em vẫn còn chưa thực hiện yêu cầu của anh...??

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147

Diễm không muốn nghe yêu cầu của Quân, Diễm nhanh chóng mở cửa phòng rồi đi luôn ra ngoài. Quân đi theo sau, nắm chặt tay Diễm, Quân nheo mắt hỏi.

_Em biết anh yêu cầu em làm gì phải không...??

Đỏ bừng mặt vì xấu hổ, Diễm gất nhỏ.

_Anh đừng nói lung tung, chúng ta đang ở bệnh viện. ...!!

Mọi người xung quanh đều đang nhìn hai người, các cô gái trẻ nhìn Quân, còn các chàng trai nhìn Diễm, trông Diễm bây giờ giống như một người mẫu quảng cáo cho một sản phẩm nào đó từ trong ti vi bước ra. Quân thấy họ nhìn Diễm không rời, Quân cau mày.

_Biết thế, anh cứ để cho em mặc bộ quần áo bệnh nhân kia. ...!!

Diễm không chú ý đến ai nên cũng không quan tâm họ có nhìn mình hay không, bây giờ trong đầu Diễm đang nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia. Nghe giọng điệu cau mày của Quân, Diễm gật mình hỏi.

_Em đã làm gì khiến anh không hài lòng đúng không...??

Quân lắc đầu.

_Không phải em khiến anh không hài lòng mà là em khiến anh quá hài lòng nên mấy tên kia mới nhìn em như thế. ...!!

Diễm bây giờ mới chú đến họ. Mím cười thật ngọt, Diễm đưa bàn tay đeo nhẫn lên vuốt mái tóc dài đen mượt, hành động của Diễm làm con tim của bọn họ chao đảo, làm mặt của họ nóng bừng. Diễm đang yêu nên ánh mắt lúc nào cũng long lanh, đôi môi đỏ hồng, từ vóc dáng, tính cách trẻ con hay cười của Diễm không khiến mấy chàng trai kia si mê mới lạ. Quân kêu khổ, xem ra không chỉ có mình Trường mới là đối thủ duy nhất của Quân, mà chỉ cần Diễm muốn, Quân sẽ phải chiến đấu với một đội quân.

Diễm thấy khuôn mặt bí xị của Quân, Diễm chủ động đi sát vào người Quân, nắm tay Quân, ban cho Quân một nụ cười đẹp nhất. Quân ngỡ ngàng như người mất hồn, Quân tưởng Diễm là nữ chúa rừng xanh, trông Diễm lúc này đúng là không khác gì vậy, mái tóc đen dài buông xõa một cách tự nhiên, chiếc váy Diễm đang mặc có màu xanh của nước biển, làn da trắng mịn màu men sứ, Quân không thấy có một khuyết điểm nào, trong mắt Quân, Diễm

lúc nào cũng đẹp nhất, quyến rũ nhất.

Mấy chàng trai kia cũng không khó khăn gì để đoán ra người đang đi cạnh Diễm là chồng của Diễm, nhìn ngón tay đeo nhẫn, nụ cười, ánh mắt Diễm nhìn Quân là họ có thể hiểu được, trông họ rất đẹp đôi. Diễm vốn tính trẻ con nên tay Diễm cầm lấy tay Quân không phải đi đứng một cách bình thường, Diễm vừa đi vừa vung vẩy, Diễm lôi Quân đi thật nhanh, gió làm tóc Diễm bay về phía sau.

Quân si mê nhìn Diễm không rời, Quân đã bị thần tình yêu đánh trúng, từ một chàng trai thông minh, Quân đã trở nên ngu ngơ, dễ bị người khác lừa gạt, Quân thấy Diễm thật nguy hiểm, Quân sợ nụ cười, sợ ánh mắt của Diễm, chỉ cần nhìn vào mắt Diễm, nhìn Diễm cười, Quân không thể nghĩ được gì khác. Nhưng Quân không trốn chạy, ngược lại Quân cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy mình thật may mắn vì có được Diễm, Quân không còn phải oán trách số phận hay ông Trời nữa, ông đã đền bù xứng đáng cho Quân, Quân nên tạ ơn ông.

Diễm vui vẻ hỏi.

_Anh đang nghĩ gì thế...??

Quân ngơ ngẩn đáp.

_Anh đang nghĩ về em...!!

Diễm đỏ mặt không nói gì. Cả hai đi thêm mấy bước nữa, phòng bệnh của Trường đã hiện ra trước mặt, mặt Diễm kém vui, Diễm đang lo cho anh trai. Quân vỗ về an ủi.

_Em đừng lo, cậu ta không sao đâu.

_Em cũng hy vọng được như thế...!!

Cánh cửa phòng bệnh của Trường chỉ khép hờ, Diễm mở cửa bước vào. Đêm hôm qua sau khi thăm Trường và Hồng, ông quản gia đã đưa ông Hải về nhà, bây giờ chỉ còn bà Hoa ở lại.

Diễm thấy Hồng, bà quản gia đang nói chuyện với Trường, nhìn anh trai chân quần băng, đầu quần băng, Diễm sựng sựng hỏi.

_Anh không sao chứ...??

Cả ba người giật mình nhìn Diễm, không phải là họ không biết Diễm xinh đẹp mà là hôm nay họ mới thấy hết được nét nữ tính trong con người Diễm. Thấy cả ba người đều nhìn mình chăm chăm mà không nói gì, Diễm ngơ ngác không hiểu.

_Mặt của em bị dính gì à...??

Hồng đang buồn về sức khỏe của Trường cũng phải phì cười.

_Mặt em không dính gì cả. Em nên hỏi anh Quân lý do tại sao em bị biến đổi như bây giờ...??

Diễm không hiểu được ẩn ý trong câu nói của Hồng nên liền quay sang hỏi Quân.

_Em bị làm sao đúng không anh...??

Quân muốn điên lên, mặt Quân nóng bừng, Diễm thật ngọt ngào. Hồng, Trường, bà Hoa cười ồm ồm cả lên. Diễm nhìn bốn người, sau một giây suy nghĩ cuối cùng Diễm cũng hiểu ra, vừa ngượng vừa xấu hổ. Diễm giận dỗi nói.

_Mọi người hòa nhau ăn hiếp em, em sẽ giận mọi người cho coi...!!

Hồng vội xoa tay.

_Đừng giận chị, chị chỉ muốn chúc mừng hạnh phúc của em thôi...!!

Đưa bộ hồ sơ trước mặt Trường, Quân nói.

_Cậu nên đồng ý tiến hành phẫu thuật sớm đi, tôi sẽ cho cậu quả thận của tôi...!!

Bà Hoa, Hồng và Trường mở to mắt nhìn Quân, họ tưởng họ đang nghe lầm. Trường lắc đầu từ chối.

_Cảm ơn lòng tốt của cậu, nhưng tôi không muốn nhận ơn huệ của cậu...!!

_Dù cậu không muốn nhận, cậu cũng đã nợ ơn cứu mạng của tôi. Không lẽ cậu muốn lấy quả thận của Diễm, nói trước là tôi không đồng ý để cậu làm điều này vì cô ấy sức khỏe yếu, tôi không muốn mai sau khi chúng tôi kết hôn, con của chúng tôi có vấn đề gì...!!

Mặt Diễm nóng bừng, Diễm vội bịt miệng Quân lại.

_Anh đang nói lung tung gì thế...!!

Trường câu.

_Tôi mặc cậu có ơn cứu mạng hai anh em tôi và Hồng, tôi cũng không bao giờ đồng ý gả em gái tôi cho cậu...!!

Gỡ tay Diễm ra khỏi miệng, Quân cười khẩy hỏi.

_Cậu tưởng là cậu cảm được chúng tôi hả...??

Dơ tay Diễm lên, Quân tuyên bố.

_Cô ấy đã đồng ý kết hôn với tôi. Chưa hết cậu đừng tưởng mình cậu mới sắp có con, tôi và cô ấy cũng sắp có con rồi...!!

Cả hai người phụ nữ đều kêu to.

_Đừng nói lung tung...!!

Hồng và Diễm đều ngượng ngùng lúng túng. Trường là người không biết gì nên sau khi nghe Quân nói, Trường vừa mừng vừa sợ, Trường run giọng hỏi.

_Cậu vừa nói gì...??

Hồng vội lên tiếng.

_Anh ấy chỉ trêu đùa anh thôi, không có chuyện gì đâu...!!

Diễm nói hộ Hồng.

_Chị ấy có thai với anh được hơn ba tuần rồi, anh không nghĩ cho anh, anh cũng phải nghĩ đến đứa con trong bụng của chị ấy. Anh không tàn nhẫn đến nỗi từ chối không làm phẫu thuật chứ...??

Trường nhìn Hồng không rời, tai Trường như ù đi, Trường không thể tin đây là sự thật, nếu Hồng có thai, Trường sắp được làm cha. Cảm giác mình phải có trách nhiệm với một sinh linh bé nhỏ đang thành hình trong bụng của Hồng làm Trường như muốn tan ra thành muôn vàn con sóng biển. Trường không muốn nó phải chịu cảnh khổ sở như mình, không muốn nó không được cha mẹ yêu thương. Trường đã nếm trải cảm giác đó nên Trường là người hiểu hơn ai hết một đứa trẻ không được bố mẹ ruột chăm lo, thương yêu phải sống trong đau khổ, tủi nhục như thế nào.

Nắm chặt tay Hồng, mắt Trường đỏ hoe, Trường đã biết mình yêu Hồng, muốn có Hồng, nay Hồng mang thai đứa con của mình, Trường hạnh phúc rơi lệ.

_Những điều Quân và Diễm nói có đúng sự thật không hả em...??

Hồng mậm mê tà áo, Hồng định không nói cho Trường biết nhưng sự thật Hồng mang thai đã bị Quân và Diễm phát hiện, không còn cách nào khác, Hồng đành phải thừa nhận.

_Vâng, em đã mang thai được hơn ba tuần. Nhưng anh không cần phải lo, em sẽ không bắt anh phải chịu trách nhiệm đâu, em có thể tự mình nuôi con...!!

Trường phản đối.

_Anh không chấp nhận điều này, anh là cha của đứa bé em đang mang, em không thể tước đoạt quyền làm cha của anh. Anh là người được sinh ra mà không được cha đẻ thừa nhận nên anh hiểu được bé sẽ chịu thiệt thòi như thế nào...??

Trường ghen tuông nói tiếp.

_Hay là em định đi kiếm cho con anh một người cha khác...??

Nước mắt lưng tròng, Hồng tức giận hét

_Anh tưởng là anh cao quý lắm hả, đằng nào anh chẳng chết, em muốn lấy ai để làm cha đứa trẻ em đang mang thì có liên quan gì đến anh...!!

Trường gầm gừ.

_Anh cấm em nói những lời đó với anh, anh không chấp nhận người đàn ông khác làm cha con của anh, anh sẽ lấy em, chúng ta sẽ cùng nhau chăm sóc đứa bé...!!

Diễm hoan hô.

_Bây giờ em mới nghe được một câu nói đúng đắn của anh. Anh nên đồng ý làm phẫu thuật đi nếu không chị Hồng sẽ lấy người khác thật đấy...!!

Trường quát em gái.

_Em đừng nói bậy...!!

Diễm vênh lên.

_Em nói có gì sai đâu, chị ấy phải lo cho tương lai của chị ấy chứ...??

Quân hùa theo.

_Diễm nói đúng, nếu cậu chết rồi, cô ấy phải tìm ai đó để nương tựa chứ, không lẽ cậu bắt cô ấy phải chăm sóc con và sống cả đời một mình...??

Trường cau.

_Ai bảo các người là tôi sẽ chết...??

Quân dài giọng.

_Căn bệnh suy thận của cậu, cậu tưởng là cậu sống được lâu à...??

_Chỉ cần tôi đồng ý phẫu thuật là được chứ gì...??

Diễm roi lệ, nắm chặt tay Trường, Diễm sụt sịt bảo.

_Anh làm thế là đúng, em sẽ cho anh quả thận của em, chúng ta nên tiến hành phẫu thuật ngay thôi, không nên chần chừ nữa...!!

Bạn đang đọc truyện *Mưón Chông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148

Quân lôi Diễm đứng dậy.

_Anh đã nói là để anh cho hấn quả thận của anh...!!

Diễm cãi.

_Nhưng anh ấy là anh trai của em, em không muốn mắc nợ anh nhiều quá...!!

Trường bực mình hỏi hai người, giọng điệu pha lẫn giữa mỉa mai và chua chát.

_Thế nào hai người hùng, ai sẽ là người cho tôi quả thận của hai người đây...??

Quân và Diễm cùng lên tiếng.

_Để em...!!

_Để tôi...!!

Hồng đang buồn rầu, cũng phải phì cười, bà Hoa cũng hơn gì. Trường thấy em gái và Quân đồng thanh tương khí cùng la lên, Trường mừng cho Diễm vì có thể tìm cho mình một người yêu thật lòng.

Trường thấy họ thật đẹp đôi, hôm qua nếu không có Quân, hai anh em Diễm và Hồng đã chết cả rồi, ơn cứu mạng Trường vẫn chưa trả được, Trường không muốn nhận thêm ân huệ gì từ Quân nữa nhưng khi nhìn cơ thể mong manh và yếu đuối của em gái, Trường không đành lòng lấy đi một quả thận của Diễm.

Trường định không đồng ý mở nhưng còn Hồng, còn đứa con Hồng đang mang, đứa bé cần Trường, ngay cả Hồng cùng thế, Trường không thể vì lòng sĩ diện của mình đánh mất đi cơ hội sống còn. Nếu Trường chết đi, Trường có thể thanh thản không phải khổ sở nữa, nhưng còn những người đáng sống họ sẽ nghĩ gì khi Trường bỏ ra đi một cách hèn nhát như thế.

Hồng nắm chặt lấy tay Trường như muốn truyền thêm sức mạnh, dũng khí, lòng tin cho Trường. Hít một hơi thật sâu, Trường bảo Diễm.

_Anh hiểu tấm lòng của em dành cho anh nhưng Quân nói đúng sức khỏe của em không được tốt...!!

Trường gắng gượng nói tiếp.

_Hai nữa hẳn lại ghen tị vì anh có con trước hẳn nên hẳn không thể chờ được. Anh không muốn làm mất cơ hội nhanh được làm cha của hẳn, anh cũng không muốn em ốm yếu thêm vì anh, cho nên anh đồng ý làm phẫu thuật, đồng ý làm theo yêu cầu của hẳn...!!

Nghe giọng điệu hài hước pha lẫn chua xót của Trường, Diễm vừa xấu hổ vì Trường nhắc đến vụ con cái, vừa không chịu vì Trường từ chối yêu cầu cho thật của mình.

_Em không đồng ý, em là em gái của anh, anh nên lấy thật của em...!!

Quân bực mình hỏi.

_Em quên là em đã hứa với anh những gì rồi à? Anh là đàn ông, anh và hẳn ta có cùng chung nhóm máu, làm sao anh để vợ của mình mạo hiểm sức khỏe vì hẳn, em nên để anh cho hẳn quả thật của anh...!!

Thấy hai người tranh giành nhau, Trường cảm động, không ngờ sau tất cả những gì Trường gây ra cho họ, họ vẫn coi Trường là người nhà, người thân của mình. Trường hạnh phúc vì đã tìm được một gia đình đúng nghĩa, một gia đình có thể hy sinh vì nhau.

Trường chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có ngày này. Sau nhiều tranh cãi, Diễm đành chịu lép vế.

_Thôi được rồi em đồng ý...!!

Nâng cằm Diễm lên, Quân nở một nụ cười đầy đe dọa.

_Tối nay em sẽ chết với anh...!!

Diễm nuốt nước bọt, mặt Diễm nóng bừng, Diễm không thể tin được là Quân có thể nói như thế trước mặt mọi người. Trường thấy xốn cả mắt.

_Hai người muốn tình tứ với nhau thì đi về nhà, đây không phải chỗ cho hai người thể hiện tình cảm ở đây...!!

Quân khiêu khích.

_Cậu ghen à...??

Trường tức khí đáp.

_Cậu khỏi phải thách thức, đừng tưởng chỉ có mình cậu mới đang yêu, không lẽ tôi không có...!!

Hồng đỏ bừng mặt. Quân giả vờ ngạc nhiên hỏi.

_Người yêu của cậu ở chỗ nào sao tôi không thấy...??

Trường lúng túng, đúng là Trường chưa bao giờ nói lời yêu Hồng. Trường vẫn chưa thể dừng cảm đối diện với tình cảm của chính mình, Quân muốn giúp Trường nên khiêu khích tiếp.

_Đã không có thì đừng ra oai, cậu đang ghen tị với tôi đúng không...??

Hồng thở dài buồn bã, Hồng ước muốn được như Diễm, được Quân nói tiếng yêu hàng ngày, được Quân chứng tỏ là mình yêu Diễm nhiều như thế nào. Hồng chưa bao giờ được nhận một dấu hiệu nào cho thấy Trường đang yêu mình, Hồng nghĩ Trường đồng ý lấy mình cũng chỉ vì đứa bé trong bụng Hồng, tui phận, Hồng chỉ muốn khóc, cố nén lệ, Hồng không muốn mọi người thấy Hồng khóc vào lúc này.

Trường nhìn Hồng, nhìn đôi mắt đỏ hoe, đôi môi mím chặt, Trường đã khiến Hồng đau khổ, khóc quá nhiều vì mình, Trường không nên nhấn tâm làm Hồng đau khổ hơn nữa, chẳng phải Trường đồng ý phẫu thuật cũng là vì hai mẹ con Hồng?.

Nhìn thật sâu vào mắt Hồng, Trường hỏi.

_Sau khi anh phẫu thuật xong, em có đồng ý làm vợ anh không...??

Quân, Diễm, bà Hoa vui mừng vì cuối cùng Trường cũng chịu nói thật lòng mình cho Hồng biết. Ba người hồi hộp chờ nghe Hồng nói. Hồng buồn rầu nói.

_Em không đồng ý...!!

Trường đau khổ hỏi.

_Tại sao...??

Lần này nước mắt Hồng tuôn trào, Hồng đã dẫu lòng mình quá lâu, Hồng không còn chịu đựng thêm được nữa. Hồng cảm phần bảo Trường.

_Tại sao ư...?? Vì anh đâu có yêu tôi, tôi không chấp nhận một cuộc hôn nhân vì con cái, tôi yêu con tôi, tất nhiên tôi mong con tôi có cha, nhưng còn tôi thì sao, không lẽ tôi không có tình cảm, cảm xúc, không có tình yêu, anh chấp nhận tôi đang mang thai đứa con của anh, tôi cảm ơn anh vì điều đó. Anh không yêu tôi, tôi không trách anh, mai sau khi tôi sinh nó ra, anh có thể đến thăm nó, anh có thể cùng tôi nuôi nó lớn lên, như thế nó cũng có đủ cha lẫn mẹ, chúng ta đâu cần phải làm khổ nhau vì một cuộc hôn nhân không có tình yêu, tôi không muốn căm ghét anh vì điều này...!!

Nhìn Hồng khóc, đau khổ vì anh trai mình, Diễm bực mình nói.

_Anh còn hèn nhát đến bao giờ nữa, sao anh không nói rõ tình cảm của anh cho chị ấy biết, hay là anh chờ đến khi mắt chị ấy anh mới nói. ....!!

Thấy mình ở đây không tiện, Diễm nắm tay Quân, bà Hoa đi ra khỏi phòng. Ở trong phòng chỉ còn lại Trường và Hồng. Trường nắm tay Hồng thật chặt. Trường đau khổ nói.

_Anh là một thằng ngốc, tám năm em ở bên anh, anh coi mình may mắn vì anh đã tìm được một người bạn thân có thể cùng anh chia sẻ mọi thứ trong cuộc sống, lúc đó anh chỉ coi em là một người bạn thân của anh mà thôi, anh quá bận rộn với kế hoạch trả thù ở trong đầu nên không thể nghĩ được chuyện gì khác, anh từng nghĩ mình sinh ra không phải là để hưởng hạnh phúc, không phải sinh ra để được yêu, anh đã tin điều đó trong suốt mười bốn năm.

Nhắm mắt lại Trường nói tiếp.

_Cho đến khi Diễm xuất hiện, trong lòng anh mọi thứ đều thay đổi, con bé trẻ con, vô tư, trong sáng, hồn nhiên, nó cho anh cảm giác bình yên, cho anh những thứ mà anh đã đánh mất khi anh còn bé, anh đã thích nó. Thật xấu hổ nhưng anh đã bị nó cuốn hút, anh luôn muốn bảo vệ nó, thậm chí anh còn không ngại hy sinh tính mạng vì nó, anh tưởng anh làm thế vì anh yêu nó nhưng không phải đó chỉ là tình cảm của một người anh trai dành cho em gái của mình thôi. Em không giống Diễm, em hiểu chuyện, em chín chắn, em có thể cho anh lời khuyên, em có thể nói cho anh biết anh nên làm gì còn Diễm, nó còn quá trẻ, tính cách trẻ con, nó cần ai đó ở bên động viên, an ủi, chăm sóc, anh là một người có quá nhiều tổn thương, dù anh không phải là anh trai của nó, anh cũng không hợp với nó. Người có thể bảo vệ, an ủi, động viên được nó chỉ có Quân thôi. Quân thông minh hơn anh, cậu ta có thể bảo vệ được con bé, còn anh, anh chỉ mang lại tai họa cho nó.

_Anh đã suy nghĩ rất nhiều kể từ sau cái đêm anh đã làm chuyện có lỗi với em, đúng là anh tưởng anh làm thế vì anh yêu Diễm nhưng không phải, em có tin được không, khi anh gọi tên Diễm chẳng qua anh đang cố dẫu tình cảm dành cho em đang bùng cháy trong lòng anh thôi. Anh tự hỏi tại sao anh lại chấp nhận để em ở bên anh tám năm, tại sao anh không đuổi em đi vì anh không có dũng khí làm thế, anh không muốn mất em, không muốn chàng trai khác cướp mất em nên anh đã ích kỉ tìm mọi cách giữ em lại, anh không dám đối xử tốt với em vì anh sợ anh sẽ yếu lòng nói tiếng yêu em.

_Hôm anh đuổi theo em ở trên đường, em bị tai nạn, anh tưởng trái tim anh đã chết theo em, anh đã cầm lấy tay em rất lâu, anh khóc, anh gọi tên em, cả thế giới xung quanh sụp đổ khi em nằm im không cử động, hơi thở thoi thóp, lúc đó anh nhận ra, anh đã yêu em. Từng ngày trôi qua đi, anh được chăm sóc em, được gần gũi em, anh hạnh phúc, sung sướng, cả đời anh chưa bao giờ cảm thấy mình yêu đời hơn thế. Tình cảm anh dành cho em khác hẳn tình cảm anh dành cho Diễm, ở bên Diễm cho anh những kỉ ức tuổi thơ anh đã đánh mất, còn khi ở bên em, tình cảm của anh đã biến đổi, anh không còn là chính mình nữa, em chính là người phụ nữ của đời anh....!!

Kéo Hồng ngã vào lòng mình, Trường ngọt ngào.

_Anh yêu em, em có nghe anh nói gì không. Anh yêu em từ lâu rồi nhưng anh ngu ngốc nên không nhận ra, anh cũng giống như bố anh, đều ương bướng, ích kỉ như nhau, anh đã ích kỉ giữ em tám năm ở bên anh vì anh không muốn em thuộc về ai, nay cả tâm hồn, thể xác của em đều thuộc về anh, anh muốn chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc, anh sẽ yêu em, chăm sóc hai mẹ con em nếu em vẫn còn yêu anh, muốn lấy anh....!!

Trường hôn lên tóc Hồng, ôm Hồng thật chặt. Trường trêu.

_Không chỉ mình anh phải chịu trách nhiệm vì lần đầu tiên của em, em cũng phải chịu trách nhiệm vì đó cũng là lần đầu tiên của anh....!!

Mặt Hồng nóng bừng, Hồng khóc vì khóc vì hạnh phúc, cuối cùng Trường cũng nói yêu Hồng, muốn lấy Hồng làm vợ, hai người cũng sắp có con. Hạnh phúc làm con tim Hồng đập thật nhanh, làm khuôn mặt Hồng thêm bội phần xinh đẹp. Hồng đánh nhẹ vào người Trường.

_Chuyện đó mà anh cũng nói được hả, có ai nói ngược như anh không...??

Mặc dù còn đau nhưng Trường cũng đủ sức đẩy Hồng nằm xuống giường, Trường nằm đè lên người Hồng, bàn tay xoa nhẹ vào bụng Hồng, Hồng thấy hai giọt nước mắt của Trường vừa rơi xuống mặt mình. Hồng run rẩy sờ má Trường. Nhìn sâu vào mắt Hồng, Trường run giọng hỏi.

_Em đồng ý làm vợ anh chứ...??

Hồng đã chờ câu nói này từ lâu lắm rồi, Hồng gật đầu, nụ cười nở dần trên môi Trường, Trường cúi xuống, mọi âm mây u ám trong cuộc đời Trường đã qua, Trường đang nắm được hạnh phúc trong tay, Trường yêu và được yêu. Trường đang hạnh phúc vì sắp được làm cha.

Vừa hôn Hồng, Trường vừa nói.

_Anh sẽ cạnh tranh với con để dành được tình cảm của em, anh không chịu nhường nó đâu....!!

Hồng phì cười.

_Anh đúng là một ông bố ích kỉ...!!

Trường hôn lên bụng Hồng, áp tai vào bụng Hồng, Trường muốn nghe nhịp đập của đứa bé, mặc dù biết mới hơn ba tuần tuổi Trường không thể nghe thấy gì nhưng hạnh phúc làm Trường muốn cảm nhận được sự sống của nó, Trường thầm thì.

_Con ngoan bố chỉ đùa con thôi, bố không bao giờ tranh giành con với mẹ con đâu, nhưng con không được chiếm quá nhiều thời gian của mẹ con nếu không bố sẽ chết vì khô héo mất...!!

Hồng ôm lấy cổ Trường, cả hai lại trao nhau những nụ hôn không bao giờ dứt. Đứng ở bên ngoài, Diễm nghe những lời tỏ tình của Trường dành cho Hồng, Diễm thấy mình cũng ngạc nhiên khác gì Trường, cả hai anh em đều ương bướng như nhau, cũng may họ được hai người yêu hết lòng nếu không chẳng bao giờ họ nhận ra được tình yêu đích thực là gì.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149

Diễm và Quân đang đứng cạnh hành lang, cả hai đang nhìn xuống bên dưới, gió làm mái tóc Diễm bay về phía sau, ánh mắt Diễm long lanh, hai giọt nước mắt trong như pha lê vừa rơi xuống. Quân không thể nghĩ gì được khác ngoài nhìn Diễm, nghĩ về Diễm, người con gái này đã làm Quân phát điên lên vì yêu. Quân đã ghen, đã khổ, đã khóc, đã làm những việc điên rồ, đã hành động không giống một anh chàng Quân điềm tĩnh trong mắt mọi người, tất cả chỉ vì hai chữ “tình yêu” Quân dành cho Diễm.

Bàn tay Quân nắm chặt lấy tay Diễm, Diễm đang đắm chìm trong suy tư, đang hồi tưởng lại quá khứ của mình. Bụng Diễm sôi lên, cả ngày hôm qua, Diễm vẫn chưa ăn gì. Quân cười.

_Xem ra em đã đói lắm rồi, chúng ta đi ăn thôi...!!

Diễm gật đầu.

_Vâng...!!

Quân đưa Diễm đến một nhà hàng cách bệnh viện không xa. Một nhân viên phục vụ đưa menu cho Diễm.

_Mời quý khách chọn món...!!

Diễm cầm lấy, xem xong, Diễm gọi hai món cho mình. Quân thắc mắc.

_Sao em gọi ít thế, anh tưởng là em đang đói...??

Diễm giải thích.

_Mặc dù em đói nhưng hai món này em ăn là đủ rồi...!!

Quân gọi thêm rất nhiều món cho Diễm, Diễm nhăn mặt.

_Anh tưởng em là heo chắt...??

_Già mà em là heo thì anh lại mừng, em nhìn em xem, trông em bây giờ giống như một thanh củi...!!

Diễm cáu.

_Nếu em là thanh củi, anh đi tìm anh xinh đẹp hay giống heo anh hỏi người ta làm vợ của anh đi...!!

Cầm tay Diễm, Quân cười.

_Chẳng phải em bây giờ đã thuộc về anh rồi sao. Vì anh là chồng của em, nên anh có toàn quyền kiểm soát em...!!

Cô gái nổi loạn trong Diễm trỗi dậy, mím môi, Diễm đáp.

_Em không đồng ý, dù em có là vợ anh, em cũng có quyền làm những gì mà em thích...!!

_Anh không phản đối điều đó, anh luôn khuyến khích em làm những gì mà em thích, nhưng nếu em làm quá, anh phải có trách nhiệm kìm em lại, chẳng hạn như tắt bỏ ăn, không lo cho sức khỏe của mình, em phải ăn nhiều vào, có như thế em mới khỏe mạnh được...!!

Diễm phồng mồm.

_Anh là một ông chồng độc tài...!!

Gắp một thìa thức ăn, Quân nịnh.

_Hà mồm ra nào em yêu...!!

Diễm đỏ bừng mặt vì xấu hổ và hạnh phúc. Diễm ngó xung quanh xem có ai đang nhìn mình không. Diễm thấy họ đều đang tập trung vào bữa ăn của họ, không có ai đang nhìn Diễm. Nhắm mắt lại, hít một hơi dài, Diễm há miệng ra.

Quân cười, đây là hành động trẻ con nhất của Quân. Được bón cho Diễm ăn khiến Quân có một cảm giác lâng lâng khó tả, bây giờ Diễm đã hoàn toàn thuộc về Quân.

Diễm bị Quân bón cho ăn mãi, khiến Diễm bắt đầu cảm thấy mình là một đứa trẻ không chịu ăn nên người lớn phải bắt ép ăn bằng được.

_Em không muốn ăn nữa.

Quân nhú mày.

_Em đã ăn được bao nhiêu đâu...!!

_Nhưng em no rồi...!!

_Em không thể ăn thêm một chút nữa sao...??

Diễm lắc đầu, Quân thờ dài.

_Mai sau nếu em mang thai, con hành em, chắc em chỉ còn mỗi đôi mắt thôi...!!

Diễm nói chắc.

_Em biết con sẽ thương em, nó sẽ không hành em như anh hành em...!!

Quân hỏi lỗi.

_Anh xin lỗi, anh không cố ý làm tổn thương em...!!!

Diễm cười.

_Mọi chuyện đã qua rồi thì cho qua đi anh...!!

Cầm thìa, Diễm hào hứng.

_Để em bón cho anh ăn nhé...??

Quân kinh ngạc nhìn Diễm, bật chặt miệng. Quân thấy sống mũi mình cay cay, thấy đôi mắt mình đỏ hoe sắp khóc. Hạnh phúc làm Quân ngu ngơ, làm tâm hồn Quân sao động, giống như một cơn gió mùa xuân đang thổi qua một mùa đông lạnh giá, Quân đang cảm nhận được muôn hoa đang khoe sắc, cảm nhận được hơi thở của sự sống. Quân đang đắm chìm trong tình yêu.

Diễm bón cho Quân ăn, Quân vừa ăn vừa nhìn Diễm, trông Diễm giống như một thiên thần, giống như một hình ảnh trong tưởng tượng, Quân sợ rằng hình ảnh này không có thực, bàn tay Quân nắm lấy tay Diễm. Diễm mỉm cười hỏi.

_Anh bị làm sao thế, sao tự nhiên anh lại nắm lấy tay em...??

Quân run giọng nói.

_Anh sợ em sẽ biến mất, sợ rằng em không tồn tại...!!

Diễm le lưỡi trên.

_Em tưởng anh không bao giờ đọc truyện Liêu Trai...!!

_Anh không đọc nhưng anh là một người không có số được hưởng hạnh phúc...!!

Buông đũa, nắm lấy tay Quân, Diễm dịu dàng nói.

_Anh đừng nghĩ thế, một người tốt như anh xứng đáng được hưởng hạnh phúc, anh đừng bi quan quá...!!

_Em có thể hứa với anh là em sẽ không bao giờ bỏ anh được không...??

Diễm nhìn thật sâu vào mắt Quân, trái tim Diễm rung động, khi đối diện với cái chết chỉ có duy nhất hình bóng của Quân xuất hiện trong tâm trí Diễm, nếu không có người đàn ông này, Diễm đã chết từ lâu rồi. Diễm nợ Quân ân tình, nợ tình cảm, nợ mạng sống, Diễm muốn trả ơn Quân, muốn dành cả đời mình sống bên cạnh Quân, Diễm làm thế không phải vì thương hại, Diễm làm thế vì chính bản thân Diễm muốn thế, Diễm yêu Quân đó là sự thật, khi người ta yêu ai chẳng muốn được sống bên cạnh người mình yêu.

Diễm mỉm cười.

_Anh muốn nghe em nói dối hay nói thật...!!

Lòng Quân trùng xuống, Quân đã quên Diễm không yêu Quân, Quân tự hỏi tình cảm của Diễm dành cho Quân mấy ngày qua là gì, nếu Diễm đóng kịch mà có thể diễn được như thế thì Diễm đúng là một diễn viên tài giỏi, còn nếu không, Quân không hiểu động cơ nào khiến Diễm phải làm trái tình cảm của chính mình, mặc dù không thích sự giả dối nhưng Quân lại muốn Diễm được Diễm đối xử như bây giờ. Cảm giác được yêu và yêu thật hạnh phúc.

Quân khàn giọng bảo Diễm.

_Em cứ nói thực lòng của em cho anh biết, anh sẽ không ép em ở bên cạnh anh quá lâu, sau khi em sinh con cho anh, em có thể ra đi...!!

Mặt Diễm trắng bệch, dù không có được tình yêu của Quân, không được Quân chấp nhận, Diễm cũng không bao giờ bỏ đứa con của mình.

Diễm tức giận nói.

_Anh nghĩ em là ai, là một con người bội bạc hay sao, em muốn nói với anh rằng em đồng ý lấy anh không phải do anh ép em mà là do bản thân em muốn thế, anh cũng thấy rồi đây em thà chấp nhận làm vợ hờ của anh còn không lấy anh nếu em không có tình cảm với anh, chắc anh cũng hiểu em đang nói gì...!!

Mặt Quân rạn rờ, bóp tay Diễm thật đau, Quân nôn nóng hỏi.

_Em nói thật chứ...??

Diễm gật đầu.

_Vâng...!!

_Em chứng minh cho anh thấy đi...??

Diễm vén mặt lên.

_Anh muốn em chứng minh cho anh bằng cách nào...??

_Hôn anh...!!

Mặt Diễm nóng bừng, Quân thật quá quắt, giữa chốn đông người thế này, Quân bắt Diễm hôn Quân làm sao Diễm có dũng khí làm thế.

Quân thách thức Diễm.

_Em không làm được à...??

Diễm im lặng không đáp, người Diễm run lên. Diễm sẽ cho Quân thấy, Diễm không phải là kẻ hèn nhát như Quân nghĩ. Ngó mọi người xung quanh, thấy không ai chú ý đến mình, chồm người lên, Diễm hôn nhẹ vào má Quân. Diễm lí nhí.

_Như thế đã được chưa...??

Quân thốt không nên lời, má nóng bừng, người Quân đông cứng lại. Chỉ một cái chạm nhẹ của Diễm, cũng khiến Quân muốn tan chảy. Hạnh phúc này không phải là mơ, Quân đã có được Diễm.

Thấy Quân không trả lời mà chỉ nhìn mình, Diễm mỉm cười, một nụ cười thật đẹp. Quân đã bị đánh gục hoàn toàn rồi, nếu không có Diễm trong cuộc đời chắc là Quân không sống nổi.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150

Kết thúc bữa ăn, Quân đưa Diễm ra xe, trên đường đi, Quân nói.

_Đầu tiên anh sẽ đưa em về nhà Trường, sau đó em theo anh đến nhà anh...!!

Diễm giật thót, người Diễm run lên, Diễm biết bà Phương không thích mình, làm sao Diễm dám gặp bà ấy với tư cách là con dâu. Hiểu được lo lắng của Diễm, Quân trấn an.

_Em đừng lo lắng, mẹ anh sẽ không làm khó em đâu...!!

_Em biết bác không quý em là do em có lỗi với anh, em không trách bác...!!

Quân véo mũi Diễm.

_Em trở nên dễ thương và nhu mì từ bao giờ thế...??

_Anh thích em cái lại anh à...??

Quân vội nói.

_Không, anh thích em ngoan ngoãn như bây giờ hơn...!!

Diễm đe dọa.

_Anh mà còn dám trêu em nữa, em sẽ cãi lại anh thật đấy...!!

Nắm tay Diễm, Quân cười.

_Mai sau khi em trở thành vợ của anh, anh sẽ huấn luyện em trở thành một cô vợ ngoan hiền...!!

_Em sợ anh sẽ không làm được điều đó đâu...!!

Quân nhún mày.

_Tại sao...??

_Vì nếu anh làm quá, em sẽ bỏ trốn...!!

Quân giả vờ thờ dài.

_Anh sẽ trói em bằng một sợi dây xích, để xem em đi được đâu...!!

Diễm kêu lên.

_Anh sẽ không ác như thế chứ...??

Quân nói y như thật.

_Em cứ thử cãi lại lời của anh xem...!!

Diễm ôm lấy ngực, mặt nhăn lại.

_Em phải cảm ơn anh vì anh đã cảnh báo trước cho em biết, em không nên đồng ý lấy anh thì hơn. Em sẽ trả lại nhẫn cho anh...!!

Diễm mân mê chiếc nhẫn, rồi tháo dần nó ra. Đang lái xe, Quân phanh kít xe lại, cả hai đội người về phía trước. Sợ hết hồn, Diễm hét.

_Anh đang làm gì thế, anh có biết một chút nữa là chúng ta đâm vào người đằng trước không...??

Đau khổ, mệt mỏi, Quân quát Diễm thật to.

_Trong lòng em có anh không, em coi cuộc hôn nhân là gì, chỉ là một trò đùa thôi đúng không, nên chỉ hơi một chút là em có thể quăng trả anh nhẫn đính hôn...??

Diễm là một cô bé trẻ con, hay hồn dỗi, hay khóc nhưng lại chóng quên, một cô gái như Diễm không bao giờ trưởng thành lên được. Diễm không hiểu Quân yêu mình nhiều như thế nào, Quân rất sợ mất Diễm, vì Quân vẫn chưa biết Diễm có yêu mình hay không. Diễm lại hay trêu Quân. Quân không thể kìm được nóng giận nên mới quát Diễm.

Diễm khóc, hai dòng lệ từ hờn rơi xuống má. Một người không hiểu người kia có yêu mình không, có chấp nhận tình cảm của mình không. Một người lại có tính trẻ con, xem ra nếu họ mà nên đôi sẽ không tránh khỏi làm khổ nhau vì tính cách không giống nhau, nếu muốn hạnh phúc họ phải thắng thần với nhau hơn.

Thấy Diễm khóc, Quân biết mình hơi quá khi dừng xe đột ngột lại quát Diễm ầm lên như thế nhưng tất cả cũng là lỗi tại Diễm, lần này Quân quyết định sẽ không nhượng bộ Diễm nữa.

Xoay Diễm đối diện với mình, Quân giục.

_Em trả lời cho anh biết đi, trong lòng em, anh là gì...??

Nước mắt Diễm nhạt nhòa, Diễm nhìn Quân, tự nhiên Diễm thấy mình đã sai. Đúng là Diễm không nên đem tình cảm của Quân ra để đùa giỡn. Lẽ ra, Diễm nên nói cho Quân biết đối với Diễm, Quân quan trọng như thế nào.

Cúi mặt xuống, Diễm ngượng ngừng nói.

_Em xin lỗi, em không cố ý trêu đùa anh. Em nhận lời lấy anh không phải là ý nghĩ bông bột nhất thời, em muốn được làm vợ anh, sinh con cho anh, được sống bên cạnh anh cả đời. Em không muốn anh giận em vì tính cách trẻ con, không hiểu chuyện của em...!!

Chưa có lúc nào Quân thấy Diễm dễ thương, đáng yêu hơn lúc này. Cứ chỉ ngoan ngoãn, hiểu chuyện, biết hối lỗi của Diễm khiến Quân run lên vì hạnh phúc. Nghe được mấy câu thật lòng của Diễm, Quân không nghĩ mình đang mơ nữa, Quân đã có được thứ Quân hằng ao ước.

Nặng cảm Diễm lên, Quân mỉm cười hỏi.

_Những lời mà em nói là thật chứ...??

Diễm lí nhí.

_Vâng...!!

Quân cúi xuống, nụ hôn xóa tan đi mọi hiểu lầm, đau khổ, trái tim hai người hòa làm một. Diễm rơi lệ vì hạnh phúc, xảy ra nhiều chuyện, Diễm đã trưởng thành dần lên, Diễm không còn trẻ con và bông bột như ngày trước nữa, Diễm đã hiểu con tim của mình cần gì, muốn gì.

Quân đưa Diễm về nhà Trường, gặp lại ông Hải, Diễm ôm lấy ông, Diễm xót xa cho thân phận của mình và của Trường, hai anh em có một người cha không ra gì nhưng họ không thể chọn cha cho mình. Diễm nên học Quân, mặc dù ông Hải là người đã hại chết bố mẹ Quân nhưng Quân vẫn không tìm cách giết hại ông, Diễm cảm tạ Quân vì điều đó.

Để ông Hải nói chuyện với Quân ngoài phòng khách, Diễm xuống bếp nấu cơm trưa cho ông Hải và ông quân gia ăn, vì bà Hoa phải ở lại bệnh viện chăm sóc Trường nên không có ai nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa, Diễm biết là ông quân gia có thể làm được nhưng Diễm không muốn thế, Diễm muốn tự tay xuống bếp, từ bé đến giờ Diễm đã quen làm những việc Diễm thích, Diễm không thích ai động chân động tay vào làm thay mình.

Quân và ông Hải không có gì để nói với nhau, ông hoàn bị mất trí, suốt ngày ông chỉ ôm gấu bông như một đứa trẻ lên năm. Quân muốn quát vào mặt ông Hải, muốn hỏi ông có nhớ người đã bị ông hại chết cách đây mười bốn năm không nhưng Quân yên lặng không nói gì. Nhìn Diễm đang nấu cơm, lòng Quân reo vui hạnh phúc, dù ông Hải có tội nhưng ông đã sinh được một người con gái tuyệt vời, xinh đẹp, người đã mang lại hạnh phúc cho mình, Quân không còn muốn trả thù hay oán trách gì ông Hải nữa, nhìn ông bây giờ như một chiếc lá vàng trước gió, ông có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Ông làm quá nhiều việc xấu nên ông Trời mới dày dọa ông, chỉ hơn năm mươi tuổi trông ông giống như một ông lão bảy mươi, tóc đã bạc gần hết, căn bệnh suy tim, bây giờ là mất trí nhớ làm ông sống mà như đã chết, đó cũng là hình phạt mà ông đáng phải nhận.

Quân thấy nhà sư già nói rất đúng ai cũng phải trả giá cho những gì mà mình gây ra dù theo cách này hay cách kia, Quân đã không chọn trả thù vì nếu trả thù, Quân sẽ không có được Diễm, không được sống thanh thản như bây giờ, nếu Quân tìm cách hại ông Hải, Quân thấy mình cũng không khác ông Hải bao nhiêu, nhìn cách Trường sống và trả thù, Quân thương hại cho số kiếp của Trường, Trường là một nạn nhân của một tấn bi kịch do ông Hải tạo nên, Trường vô tội nhưng không thể thoát được cái vòng luân quần của cha mình, Quân hy vọng từ nay về sau, anh em Diễm có thể sống cuộc đời của chính mình.

Quân nhìn Diễm không rời, Quân yêu Diễm, suốt đời này Quân muốn được chăm sóc Diễm, bảo vệ Diễm, cùng Diễm trải qua mọi chuyện, tình yêu Quân dành cho Diễm là bất diệt.

Diễm dọn thức ăn lên bàn, ông quân gia giúp Diễm lấy bát, đĩa. Đang làm việc, Diễm ngước nhìn lên, thấy Quân nhìn mình như đang chiêm ngưỡng một bức tranh, Diễm đỏ mặt vì ngượng, nhưng hạnh phúc vì được Quân yêu, Quân quan tâm. Diễm mỉm cười đáp trả.

Lần này đến lượt Quân đỏ mặt, cứ mỗi lần Diễm cười, Quân đều không giữ được bình tĩnh. Quân chưa thấy ai có nụ cười quyến rũ và đẹp như Diễm, Diễm không có nét gì giống ông Hải, Quân đoán Diễm giống mẹ Diễm nhiều hơn.

Diễm dìu ông Hải vào bàn ăn, đem một bát cơm, Diễm bón cho ông ăn, từ lúc gặp lại con gái, ông Hải cười suốt, vui vẻ nên ông ăn được hết được một bát cơm. Cho ông uống thuốc xong, Diễm muốn ông đi ngủ, tìm ông càng ngày càng yếu nên sức khỏe của ông không được tốt, nhìn ông bây giờ xanh xao, mệt mỏi, chỉ có nụ cười là luôn trực sẵn trên môi.

Diễm thương ông Hải, yêu ông nhưng cũng hận ông không ít, tuy Diễm không bị ông đối xử bạc đãi mà ngược lại Diễm được ông thương yêu, quan tâm chăm sóc, Diễm vẫn không thể quên những gì ông gây ra cho Trường, mẹ Trường, gia đình Quân. Diễm không làm sao quên được.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151

Đẹp dọn xong mọi thứ, dặn dò ông quân gia mấy câu, Diễm theo Quân ra xe. Quân nhìn đồng hồ, Diễm hỏi lỗi.

_Em xin lỗi, em không muốn làm mất nhiều thời gian của anh...!!

_Em đừng nói thế, nhìn em chăm sóc gia đình, anh rất cảm động...!!

Quân nheo mắt trên.

_Anh tưởng một cô gái trẻ con, ham vui như em chỉ biết chạy nhảy đi chơi, không ngờ em có thể đảm đang như thế...!!

Diễm đe dọa.

_Em bảo anh không được trêu em rồi kia mà...??

Quân cười.

_Anh xin lỗi...!!

Nghe giọng của Quân không giống xin lỗi gì cả, giống như Quân muốn trêu chọc Diễm nhiều hơn. Diễm làm mặt giận.

_Anh luôn chê em là trẻ con nhưng chính anh mới trẻ con, nếu anh không tìm cách chọc giận em, em sẽ không nói những từ khiến anh đau lòng...!!

Diễm ranh mãnh nói tiếp.

_Có phải anh thích em làm như thế đúng không...??

Kéo đầu Diễm ngả lên vai mình, Quân mỉm cười.

_Em thử nói những lời đó với một anh một lần nữa xem, anh sẽ trừng phạt em...!!

Mặc dù Quân cười nhưng giọng nói của Quân chứa đầy đe dọa, Diễm co người lại vì sợ hãi, Diễm không hiểu Quân sẽ trừng phạt mình như thế nào nhưng chắc là một hình phạt không lấy gì làm dễ chịu lắm.

Bàn tay Quân lùa vào mái tóc đen mượt của Diễm, Quân cảm tưởng như Quân đang sờ vào một tấm vải lụa, Quân yêu tất cả mọi thứ của Diễm. Quân yêu giọng nói, nụ cười, ánh mắt và mái tóc của Diễm. Quân sẽ nhớ Diễm đến phát điên nếu Diễm rời xa Quân. Quân mong là mình sẽ không bao giờ phải rời xa Diễm.

Diễm mệt mỏi dựa đầu vào vai Quân rồi từ từ nhắm mắt lại, Diễm chìm vào giấc ngủ sâu. Quân nhìn Diễm ngủ, trong lòng Quân một thứ tình cảm thân thương, gắn bó giữa họ đang lớn dần lên, Quân đã yêu Diễm từ lâu, yêu một cách mãnh liệt.

Diễm quá trẻ con, quá ngây thơ, Diễm cần Quân bảo vệ, chở che. Hạnh phúc đọng đầy trong mắt Quân, bàn tay Quân nắm lấy tay Diễm. Quân nở một nụ cười sung sướng, tình yêu, hạnh phúc không còn quá xa vời đối với Quân nữa. Quân đã có được những thứ mà Quân muốn.

Quân định đưa Diễm về nhà Quân trước nhưng công ty còn nhiều việc cho Quân làm. Quân lái xe đến công ty. Không muốn đánh thức Diễm dậy nhưng nếu để Diễm ngủ ở đây, Quân không yên tâm, sau sự việc xảy ra ngày hôm qua, Quân muốn Diễm ở bên cạnh mình cho đến khi ông Đăng bị bắt thì thôi.

Quân cúi xuống hôn Diễm. Đôi mắt Diễm từ từ mở ra. Mặt Diễm đỏ bừng, Diễm gất nhỏ.

_Anh đang làm gì thế...??

Quân cười.

_Anh đang đánh thức nàng công chúa ngủ ngày dậy....!!

Diễm sợ hãi hỏi.

_Đã đến nhà anh rồi sao...??

_Chúng ta đang ở công ty....!!

Diễm thở ra, việc trì hoãn trong mấy tiếng không phải đến gặp mẹ Quân khiến Diễm được thư thái đôi chút. Quân đọc được sự căng thẳng, và sợ hãi của Diễm. Quân động viên.

_Em đừng lo sợ quá, mẹ anh không phải khó tính như em nghĩ đâu....!!

_Em hiểu....!!

Mở cửa xe, Quân mỉm cười.

_Chúng ta vào trong thôi....!!

Diễm rụt rè đáp lại.

_Em sợ bị mọi người hiểu lầm, nhòm ngó, em không muốn cản trở công việc của anh....!!

_Em sợ mọi người biết em là vợ chưa cưới của anh à...?? Em vẫn coi anh là người ngoài đúng không...??

Diễm lác đàu, màu hồng đang hiện lên trên má Diễm, trông Diễm lúc này thật dễ thương và đáng yêu.

_Em không muốn mấy nhân viên nữ của anh bị vỡ mộng, không muốn họ coi em là đối thủ của họ....!!

Quân bật cười, chưa bao giờ Quân thấy thoải mái như bây giờ, đứng sát vào người Diễm, Quân thích thú hỏi.

_Em không muốn giữ anh lại hay muốn nói cho bọn họ biết em là vợ của anh à? Xem ra mai sau anh không cần phải lo lắng vì sợ em ghen, hay nổi khùng nếu anh có đi làm về khuya....!!

Quân khỏi hài nói tiếp.

_Anh thật may mắn vì lấy được em. Cảm ơn em, nhóc con....!!

Quân hôn lên tóc Diễm. Mặc dù hạnh phúc vì được Quân yêu, Diễm cũng yêu Quân, làm sao Diễm chấp nhận ông chồng của mình có quan hệ lung tung với những người đàn bà khác. Diễm thấy móng tay của mình bây giờ rất hữu dụng. Diễm bẹo Quân thật đau, bị bất ngờ, Quân thét ầm lên, một phần vì đau, một phần vì muốn làm cho Diễm vui. Quân nhảy loi choi như một con khỉ, mấy nhân viên đứng gần đó giật mình nhìn sếp của mình đang làm trò hề, họ bật miệng cười thầm.

Họ tò mò muốn biết cô gái đang che miệng cười đứng cạnh Quân là ai. Họ nhìn Diễm không rời, trông Diễm giống như một người mẫu đến quảng cáo cho thương hiệu ô tô của công ty, họ chưa bao giờ thấy sếp giới thiệu hay mang người yêu đến công ty, hầu hết những cô gái đi cùng Quân đều là người có thể giúp cho công việc kinh doanh của công ty.

Quan sát và xem xét một hồi họ thấy lần này khác hẳn, vì sếp của họ vốn nghiêm nghị không bao giờ làm trò trẻ con như thế, cái đầu tò mò của họ lại bắt đầu suy đoán theo hướng khác, họ nghi ngờ Diễm là một người bà con họ hàng của Quân. Họ đoán, để lấy lòng cô gái đó Quân mới làm như thế nhưng hành động này đúng là hơi quá thật.

Diễm che miệng cười khúc khích, tính trẻ con trong Diễm trỗi dậy, nắm lấy tay Quân, Diễm trừng mắt đe dọa.

_Nếu anh mà dám phản bội lại em, em sẽ tìm họ tính xỏ....!!

Thấy Diễm bắt đầu có dấu hiệu ghen tuông. Quân cũng người không cần biết Diễm nói thật hay chỉ nói đùa, Quân thấy bây giờ mình mới thật sự là chồng, là người đàn ông của Diễm. Quân trầm giọng nói.

_Em nói thật chứ...??

Diễm túm Quân gần, đan hai ngón tay vào nhau, Diễm lựa lời.

_Em xin lỗi nếu em nói gì khiến anh không vui, nhưng em không muốn chồng của em có quan hệ mật thiết với những người phụ nữ khác, nếu anh không chấp nhận được chúng ta không nên lấy nhau làm gì...??

Mặc dù lòng Quân reo vui vì hạnh phúc, nhưng Quân không lộ ra. Quân muốn trêu đùa Diễm.

_Em là vợ em phải thông cảm cho anh một chút, anh là một người kinh doanh, hàng ngày phải tiếp xúc với rất nhiều cô gái, em cũng biết khi kí kết hợp đồng không thoát khỏi những bữa tiệc, uống rượu, nhảy nhót, những lúc như thế em bảo làm sao anh tránh được, để thành công anh phải có một bóng hồng bên cạnh. Em yên tâm đó chỉ là những cuộc gặp thoáng qua, trong lòng anh em mới là vợ, là người anh yêu...!!

Từ trước đến nay Diễm chưa từng nghĩ có ngày mình phải ghen ngược lại, Diễm sợ hãi những ngày tháng luôn phải sống trong thấp thòm lo âu vì sợ Quân có quan hệ với một người phụ nữ khác. Diễm nhìn Quân. Quân đẹp trai, nam tính rắn rỏi, bờ vai rộng, đôi mắt lúc nào cũng ánh lên những cái nhìn dứt khoát, quyết đoán, vầng trán thông minh, mái tóc bồng bềnh quynh rũ, còn đôi môi cho Diễm những nụ hôn ngọt ngào đắm say. Diễm sợ hãi khi thấy bản thân mình không thể sống thiếu Quân, không thể nhường Quân cho người con gái khác.

Tức giận, phẫn nộ, cảm thấy mình thật ngu ngốc vì đã lãng phí quá nhiều thời gian để nhận ra Quân quan trọng với cuộc đời mình như thế nào, Diễm khóc, khóc như mưa. Diễm không hiểu nước mắt của mình ở đâu ra lắm thế, từ khi yêu người đàn ông này, Diễm đã khóc quá nhiều, cả lúc bị cưỡng ép làm những thứ mình không muốn, cho đến lúc nhận ra mình đã yêu, Diễm cũng khóc.

Lấy tay quạt nước mắt, đôi môi Diễm run run. Quân sợ hãi, không ngờ những lời nói bông đùa của mình lại khiến Diễm bị tổn thương. Quân không còn dừng khi muốn trêu chọc Diễm nữa. Quân cũng không muốn ép Diễm phải nói câu em yêu anh. Chỉ cần Diễm chịu ở bên cạnh Quân cả đời là được rồi. Quân tin là thời gian sẽ làm cho Diễm hiểu ra tình cảm của Quân, hiểu Quân yêu Diễm nhiều như thế nào.

Mặc kệ mọi người xung quanh, Quân ôm lấy Diễm, vỗ về, an ủi Diễm. Quân hôn lên tóc, lên má Diễm. Cảnh âu yếm của hai người khiến mấy cô gái đứng ở gần đây đỏ mặt, và ghen tị. Họ không tin Diễm chỉ đơn giản là người mẫu, hay cô em họ của Quân mà Diễm là người Quân yêu.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152

Diễm giật mình nhìn mọi người xung quanh, vội đẩy Quân ra. Diễm ngượng ngùng nói.

_Em xin lỗi, em không có ý định sẽ khóc ở đây...!!

Lau hai dòng lệ trên má Diễm, Quân thì thầm.

_Em đừng có ngốc, anh mới là người nên xin lỗi em, anh không có ý làm tổn thương em. Những lời anh nói vừa rồi chỉ là để trêu đùa em thôi, mong em đừng bận tâm đến...!!

Diễm ngược đôi mắt long đầy lệ lên hỏi Quân.

_Anh nói thật chứ...??

Quân không tài kiểm chế nổi bản thân, Quân chỉ muốn cúi xuống hôn Diễm. Cố gắng gượng, Quân khàn giọng bảo Diễm.

_Anh nói thật, anh không thể yêu được ai khác ngoài em...!!

Diễm cười toe toét, đưa ngón út lên, Diễm vui sướng nói.

_Mình ngoéo tay đi anh, anh nhớ những lời anh vừa nói với em, anh không được phép quên, anh đã nhớ chưa...??

Quân rên thầm, cô vợ trẻ con của Quân khiến Quân muốn phát điên lên vì yêu, vì hạnh phúc, Diễm không biết Diễm đáng yêu, dễ thương, trẻ con, ngây thơ như thế nào, Quân đã chìm đắm vào thế giới của Diễm, chìm đắm đến nỗi không thoát nổi ra nữa.

Từ khi yêu Diễm, Quân thấy mình không là chính mình nữa, Quân hành động một cách điên rồ, đầu óc lúc nào cũng lơ ngơ, mơ hồ, đứng trước công việc, Quân giải quyết rất nhanh, nhưng đứng trước tình cảm của Diễm, Quân không thể đoán được điều gì.

Đối với các mối quan hệ dù là làm ăn, công việc, hay cuộc sống hàng ngày, Quân có thể đoán được họ nghĩ gì khi nhìn vào mắt họ, nhưng khi nhìn vào mắt Diễm, Quân chỉ thấy bóng mình, thấy bản thân mình bị nhốt trong ấy, Quân không còn nghĩ hay đoán được gì nữa, đối với Quân, Diễm mãi mãi là một cô gái bí ẩn, càng tiếp xúc, càng ở bên cạnh Diễm, Quân thấy càng ngày mình càng bị hút chặt.

Quân run run đưa ngón tay của mình lên. Móc ngoéo vào tay Quân, Diễm cười.

_Anh đã hứa rồi đấy nhé...??

Quân nói không ra hơi.

_Anh đã hứa sẽ không để mắt đến các cô gái khác, em cũng phải hứa với anh là không được để bất cứ tên đàn ông nào được đụng vào em hay em

được phép nhìn bọn họ, em có hứa với anh như thế không...??

Diễm nghiêng đầu, ánh mắt Diễm nhìn Quân đầy nghịch ngợm

_Tại sao em phải làm thế...??

Quân mỉm môi.

_Em dám...??

Diễm le lưỡi.

_Tại sao em lại không dám, dù sao thì chúng ta cũng đã cưới nhau đâu, em phải tranh thủ tận dụng chút thời gian tự do để vui chơi chứ...??

Lôi giật Diễm lại, Quân nở một nụ cười chết chóc.

_Tuy chúng ta chưa cưới nhau, nhưng em đã kí vào giấy đăng kí kết hôn nên anh toàn quyền kiểm soát cơ thể, trái tim, tự do của em, em nên nhớ điều đó....!!

Hơi thở của Quân phả lên tóc, lên tai, lên cổ Diễm, Diễm run rẩy, sắc hồng nhuộn đỏ hồng đôi má, nhuộn đỏ đôi môi, ánh mắt Diễm long lanh. Diễm nuốt khan.

_Anh đừng hòng hù dọa em, tuy em đã nhận lời lấy anh, đeo nhẫn đính hôn của anh nhưng em và anh đã đưa nhau ra phường làm giấy hôn thú đâu...??

Quân thì thầm

_Em quên là em đã kí vào tờ giấy gì rồi à...??

Trí óc của Diễm bắt đầu hoạt động. Diễm chết cứng, Diễm không thể tin được Quân đã lợi dụng sự hoảng loạn của Diễm để bắt Diễm kí vào mấy tờ giấy gì mà Diễm cũng không biết nữa, bây giờ Diễm mới biết đó là tờ giấy đăng kí kết hôn, Quân là luật sư nên có thể lo được vụ này mà không cần đưa cả hai ra phường.

Nhất thời Diễm bị sốc, Diễm thấy mình bị Quân lừa gạt, bị xỏ mũi, Diễm im lặng không nói nên lời. Quân lo lắng hỏi.

_Em không sao chứ...??

Nghiến chặt răng, Diễm tức giận gất nhỏ.

_Anh dám dờ dẫm sau lưng tôi. Tôi phản đối, tôi không muốn lấy chồng theo kiểu này....!!

Sợ bị mọi người xung quanh nghe tiếng, nắm chặt tay Diễm, Quân lôi Diễm đi theo mình. Đang tức giận, Diễm không muốn nghe theo lệnh của Quân, Diễm muốn quát mắng, muốn rủa Quân một trận cho hả.

Chúa ơi...!! Diễm than thầm, người đàn ông này không ngừng tìm cách kiểm soát cuộc đời của Diễm, Diễm muốn điên lên vì giận, sao anh ta luôn làm thế, luôn không cho phép quyết định bất cứ việc gì, nhưng mà mai thay Diễm đã bị Quân thu hút, quyến rũ, bây giờ là yêu, Diễm không còn tức vì Quân luôn bắt theo ý mình nữa, mà Diễm lại hạnh phúc vì Quân đã làm thế, Diễm tự hỏi bản thân có phải Diễm đã bị điên rồi không, Quân giống như một ông chủ, một người tình, một ông chồng chuyên quyền bạo chúa, tàn nhẫn và lạnh lùng.

Tuy Quân luôn yêu, luôn quan tâm, chăm sóc, bảo vệ Diễm như một nữ hoàng nhưng Diễm sợ cái lồng son do Quân xây lên, sợ mình là một con chim nhỏ bị nhốt suốt đời trong cái lồng son đó, Diễm sợ mình sẽ không bao giờ chạy thoát được, một ông chồng như Quân sẽ không bao giờ buông tha cho Diễm nếu Diễm có định muốn chạy trốn.

Diễm rung mình nghĩ tiếp, nếu Diễm phản bội lại Quân, Quân có giết Diễm, tìm cách phá hoại cuộc đời mình không?. Không cần phải suy nghĩ nhiều, Diễm cũng có thể đoán được kết cục của đời mình. Đúng là Diễm nên hận Quân, ghét bỏ Quân, nhưng người đàn ông này đã đánh tan mọi sự phòng thủ trong trái tim Diễm, bây giờ tâm trí của Diễm tràn ngập hình bóng của Quân, từng mạch máu, hơi thở đều gọi tên của Quân.

Diễm đã yêu Quân, đã đồng ý làm vợ, sinh con cho Quân, đồng ý ở bên Quân cả đời, chỉ một điều Diễm vẫn còn chưa nói cho Quân biết là Diễm yêu Quân. Diễm muốn nói, muốn hét to cho Quân biết nhưng Diễm còn ngượng ngùng, còn lưỡng lự.

Diễm ngoan ngoãn đi theo Quân, lòng Diễm reo vui vì hạnh phúc. Diễm biết Quân là một ông chồng chuyên quyền nhưng Diễm không phải là một cô vợ dễ bảo, cả đời Diễm đã bị ông Hải kiểm soát, đến khi lấy chồng, Diễm lại bị Quân kiểm soát, Diễm không hiểu tại sao số phận của mình lại rơi vào cái vòng luẩn quẩn không lối thoát như thế.

Diễm sẽ không chịu làm một con chim nhỏ bị nhốt trong lồng hay một bông hoa bị cấm trong lọ cho Quân thương thức, Diễm sẽ vùng lên để đòi quyền tự do cho mình, nhưng Diễm có làm được không?, vì cho đến lúc này Diễm chỉ là một con rối, ngay cả chuyện kết hôn, mặc dù Diễm chưa đồng ý Quân đã ép Diễm kí vào giấy hôn thú rồi.

Càng nghĩ Diễm càng tức, mặt Diễm đỏ bừng vì giận, đôi môi mím chặt, Diễm đang bùng nổ, Diễm sẵn sàng gây chiến nếu Quân dám chọc giận Diễm.

Nhân viên công ty đều đứng nhìn hai người, họ gật đầu chào, Quân mỉm cười đáp lại, đây đúng là một điều lạ. Nhân viên nữ nhìn Quân đầy ngưỡng mộ, ước muốn được Quân để mắt đến, họ ghen tị với Diễm, và có phần tức tối vì Diễm được Quân quan tâm, nắm tay đi vào trong, còn nhân viên nam ghen tị với Quân, họ nhìn Diễm không rời, nhìn Diễm tươi mát như gió mùa xuân, khuôn mặt xinh đẹp, miệng hồng đỏ mới đáng yêu làm sao.

Diễm vốn không chú ý đến mọi người xung quanh, cũng chưa bao giờ để ý quá đến sắc đẹp của mình, còn Quân tuy không để ý đến hình thức của bản thân nhưng thấy nhân viên của mình cứ nhìn Diễm mãi, Quân bắt đầu cảm thấy bức bối, tuy tự hào vì có một cô người yêu xinh đẹp, dễ thương, xinh xắn nhưng lúc nào cũng lo lắng, thật không thoải mái chút nào, Quân muốn chiếm Diễm làm của riêng mình, chỉ muốn là người duy nhất được ngắm Diễm, được nhìn Diễm, Quân không muốn những tên đàn ông khác biết Diễm xinh đẹp, đáng yêu, dễ thương như thế nào, Quân không muốn điều đó.

Mặc dù ích kỉ là thế, Quân không thể để Diễm ở nhà một mình hay lang thang ở đâu đó mà không có mình ở bên cạnh, Quân lo sợ Diễm sẽ bị ông Đãng hại, bài học hôm qua, Quân không thể nào quên. Giây phút tưởng Diễm không còn sự sống, Quân như muốn phát điên lên, trái tim Quân không còn cảm thấy gì nữa, sự sống đã rời bỏ Quân, Quân đã trải qua một lần sợ hãi, một lần mất cả khi cha mẹ ra đi rồi đến Diễm, Quân không muốn điều này lặp lại nữa, như thế là quá đủ đối với Quân.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153

Công ty Quân rất rộng lớn, ngôi nhà cao ốc trước mặt làm Diễm muốn ngạt thở, từng khung kính đang phản chiếu dưới ánh mặt trời, Diễm không thể ngờ ông chồng của mình lại giàu như thế, từ siêu thị, khách sạn lần trước Quân đưa Diễm đến đây là của gia đình Quân, không hiểu Quân còn kinh doanh và sở hữu thứ gì khác nữa, điều làm Diễm thắc mắc là tại sao một người có tất cả như Quân lại chọn một con bé con không hiểu chuyện như mình.

Tiền sảnh rộng rãi, thoáng mát, Diễm có thể ví công ty của Quân giống như một khách sạn năm sao, Diễm thích bồn nước, thích mấy cây cột to được sắp đặt một cách khéo léo, Diễm say sưa ngắm nhìn cách bài trí ở bên trong, đây là lần đầu tiên Diễm đến đây nên không thoát khỏi choáng ngợp, Diễm vốn là người yêu thích cái đẹp, văn chương, hội họa là sở thích của Diễm, lẽ ra một người có bộ óc thông minh như Diễm nên trở thành một nhà nghiên cứu khoa học, kinh tế, hay bác sĩ nhưng Diễm lại chọn cho mình một ước mơ hoàn toàn khác.

Diễm nhạy cảm, dễ bị tổn thương, hay khóc, làm sao Diễm có thể nhốt mình trong một căn phòng kín suốt ngày vùi đầu vào những lọ thí nghiệm, đọc những cuốn sách kinh tế nhúc nhủ, Diễm không có khả năng đánh bại đối thủ, không có dũng khí dấn người ta vào đường cùng.

Diễm thích công việc chăm sóc người khác, thích được an ủi, động viên họ nhưng chỉ cần nghĩ đến cảnh phải cầm một con dao mổ, Diễm lại run lên, một cô gái sợ ma như Diễm làm sao có dũng khí rạch trên thân thể ai đó, trở thành một y sĩ cũng ngoài tầm tay với của Diễm vì Diễm ghét không khí bệnh viện, ghét mùi thuốc, ghét phải thấy người khác ốm đau.

Diễm đã tìm thấy sở thích của mình, Diễm có thể bay bổng với những tác phẩm nghệ thuật, có thể viết những cuốn sách thật hay, có thể truyền dạy cho nhiều thế hệ học trò của mình, Diễm hy vọng Quân sẽ cho phép Diễm làm điều đó nếu không, Diễm sẽ khô héo mà chết.

Không muốn họ nhìn vợ mình mãi, Quân lôi Diễm đi thật nhanh, Diễm muốn ngắm nhìn thêm một lúc nữa nên nài nỉ.

_Hay là anh lên phòng làm việc trước đi, em ở đây tìm hiểu xung quanh sau đó em sẽ lên phòng anh sau...??

Quân lắc đầu cương quyết.

_Em không thấy là bọn đàn ông đang nhìn em chằm chằm kia à, anh không yên tâm nếu để em ở đây với bọn họ...!!

Nghe giọng ghen tuông, sở hữu của Quân, Diễm vừa cảm thấy hạnh phúc, vừa ngán ngẫm, tính cách ghen tuông của Quân, Diễm đã được nếm mùi rồi. Diễm không muốn chọc tức Quân để lãnh hậu quả. Tuy không vui, nhưng Diễm đành vâng lời.

Văn phòng giám đốc của Quân ở lầu một, đi lên cầu thang, đi thêm mấy bước nữa là tới. Mở cửa, Quân nói.

_Em vào đi...!!

Diễm choáng ngợp trước những tấm áp phích treo hình các loại ô tô có màu sắc khác nhau, Diễm lập tức chạy lại để xem, Diễm ngắm nhìn, sờ mó, kêu lên thích thú như một đứa trẻ, con giận lúc này đối với Quân đã vui bất được một nửa.

Quân nhìn Diễm không rời, văn phòng của Quân tràn ngập hình bóng của ô tô, từ hình ảnh, tranh, áp phích, mô hình, Quân yêu công việc của mình nên mới thể hiện đam mê của mình ở khắp mọi nơi.

Diễm nhìn một chiếc xe cứu hỏa đồ chơi màu đỏ, Diễm say sưa nhìn, cuối cùng không kiềm được lòng yêu đối với nó, Diễm rụt rè hỏi.

_Anh cho em mô hình này được không...??

Khoanh tay trước ngực, nhìn cô vợ trẻ con, Quân nheo mắt đáp.

_Anh sẽ cho em mô hình này với một điều kiện...!!

Diễm nôn nóng.

_Điều kiện gì...??

_Em phải nghe lời anh cho hết ngày hôm nay...!!

Diễm xun mũi, vè bướng bỉnh hiện lên trên nét mặt.

_Anh lúc nào cũng tìm cách bắt chẹt em dù anh không cho em mô hình ô tô này...!!

Quân muốn cười lắm nhưng phải cố nén. Quân giả vờ hỏi.

_Em không muốn lấy nó nữa đúng không...??

_Ai bảo là em không muốn...??

_Nếu thế em phải nghe lời anh...!!

Diễm bước lại gần Quân, Quân chưa hiểu gì, Diễm hét.

_Anh giải thích đi, tại sao anh dám ép em kí vào tờ giấy kết hôn đó. Chuyện hôn nhân đại sự cả đời của em, anh dám lừa gạt em như thế hả.....??

Quân thiếu não đáp.

_Nếu không làm thế, anh không tìm được cách nào khác để có được em...??

Càng nghe Diễm càng tức, Diễm bây giờ giống một con nhím xù lông.

_Anh phải cho em thời gian để chấp nhận anh chứ, anh dùng cách đó có phải là quá đáng lắm không...??

Vòng tay qua eo Diễm, kéo Diễm lại gần, Quân nói không một chút hối hận, ngược lại Quân còn mỉm cười thật tươi.

_Anh thấy mình không làm sai chuyện gì cả, anh yêu em nên anh phải có được em, em nghĩ là anh dễ dàng buông tha cho em như thế hả, anh đâu phải là thằng ngốc....!!

Diễm uất nghẹn.

_Anh từng nói là sau ba tháng, anh sẽ không bắt em là vợ hờ của anh nữa, anh nói có đúng không...??

Một ánh mắt gian dối hiện lên trong mắt Quân. Diễm gồng mình vì tức.

_Anh nói nhanh lên...!!

Quân hôn má Diễm, hơi thở Quân đang trêu đùa trên tóc Diễm.

_Em yêu, anh chỉ nói là sau ba tháng sống thử nghiệm, anh sẽ không bắt em làm vợ hờ của anh, có phải anh nói là sẽ buông tha cho em đâu, em vẫn là vợ của anh vì em đã kí vào tờ giấy hôn thú đó, em làm sao chạy thoát được....!!

Tai Diễm lùng bùng, Diễm không thở nổi nữa, ngay từ đầu Quân đã muốn chơi đùa với Diễm, đúng là với vai trò gì tờ giấy hôn nhân chết tiệt kia đã gắn kết số phận của Diễm vào Quân. Diễm thấy đầu mình bốc khói, thấy con giận đang bùng phát. Diễm đấm túi bụi vào người Quân.

_Anh là đồ lừa đảo, đồ nói dối. Tôi sẽ li hôn với anh, tôi không chấp nhận một cuộc hôn nhân bị cưỡng ép...!!

Quân thờ dài.

_Em yêu, e rằng em không thể li hôn với anh vì điều kiện li hôn của anh là ít nhất em phải sinh cho anh mấy đứa con, khi nào em hoàn thành xong nghĩa vụ đó thì hãy ra đi, còn nếu không em sẽ bị anh giam lỏng cả đời...!!

Mặt Diễm nóng bừng, Diễm không thể tin được điều kiện này Quân cũng có thể nghĩ ra được. Diễm vừa tức vừa giận.

_Anh lừa tôi nếu muốn kết hôn cả hai phải đưa nhau ra phường làm thủ tục đăng kí, chưa hết còn cần chứng minh thư, giấy khai sinh, người làm chứng

bạn bè hai bên, không có những điều kiện ấy làm sao chúng ta có thể đăng kí kết hôn....!!

Quân hôn phớt lên môi Diễm, Quân khen.

_Em thật thông minh, nhưng...!!

Mắt Quân tình nghịch nhìn Diễm. Quân cười đầy ngụ ý.

_Nhưng chú của anh ông ấy là một thẩm phán, anh là một luật sư, em nghĩ anh không thể xoay sở được mọi thứ sao, giấy khai sinh, chứng minh thư của em đã được Di Hoa lấy cho anh, đăng kí kết hôn anh chỉ cần ngoại giao một chút là xin được một bộ hồ sơ, nếu cần anh có thể nhờ ai đó làm chứng cho anh.

Mắt Diễm mở to nhìn Quân không chớp, đây là một trường hợp lấy chồng kì cục nhất mà Diễm từng biết, có ai lấy chồng mà không biết mình đã kí vào tờ giấy hôn ước như Diễm không...??

Diễm thấy mình là một con ngố, một con lừa, một con ngốc, Diễm than Trời, linh hồn, thân thể, trái tim, tự do, nhà cửa, tài sản, người thân, mọi thứ mà Diễm có đều bị Quân kiểm soát. Diễm là một nô lệ, một cái bóng mờ bên cạnh Quân. Túm chặt lấy cổ áo của Quân, Diễm hét lên.

_Anh là đồ độc tài, đồ xấu xa, tôi ghét anh...!!

Lời của Diễm bị Quân bị kẹt bằng những nụ hôn không bao giờ dứt, cơ thể Diễm đông cứng, Diễm không muốn đón nhận nụ hôn của Quân, nhưng cơ thể Diễm đã phản bội lại Diễm, nụ hôn của Quân dần dần làm cho Diễm thấy mọi nỗi băn khoăn hết cả người, hơi nóng từ đầu lưỡi của Quân đang làm Diễm muốn tan chảy, muốn nổ tung, Diễm ôm chặt lấy đầu Quân, vò tóc Quân, Diễm là một nô lệ nhưng là một nô lệ hạnh phúc nhất trên đời vì không có một người đàn ông nào yêu Diễm nhiều như Quân.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154

Cô thư kí thấy Quân đến, không cần phải sai lấy cà phê, cô ta vẫn mang lên. Cửa phòng không khóa nên cô ta có thể nhìn thấy mọi thứ bên trong. Mắt cô ta mở to, con ghen làm cô ta nghẹt thở, lần đầu tiên cô ta thấy sắp hôn một cô gái trong văn phòng, lần đầu tiên thấy sắp hôn cô ta đến không còn biết gì đến mọi thứ xung quanh nữa, ly cà phê trên tay cô ta sóng sánh sắp đổ.

Cô ta không cần biết là có đang phá vỡ phút giây riêng tư của Quân và Diễm không, tiếng gõ cửa vang lên. Quân vẫn còn mụ mẫm với nụ hôn của Diễm nên không nghe thấy tiếng gõ cửa, cô ta phải gõ cửa lần thứ ba Quân mới nghe tiếng.

Giật mình, Diễm vội buông Quân ra. Quân tiếc nuối khi phải rời môi Diễm, nhìn đôi môi đỏ hồng căng mọng của Diễm, Quân muốn lôi Diễm đi đâu đó, rồi độc chiếm lấy Diễm, với đầu óc ngu ngơ kiểu này, Quân sẽ không làm được việc gì. Quân càng cố thoát khỏi sức hút của Diễm, càng bị đắm chìm nhiều hơn, con tim Quân không còn là của Quân nữa nó đã bị Diễm nắm giữ mất rồi.

Quân vẫn ôm ngang eo Diễm, kéo Diễm đứng về phía sau. Quân nghiêm nghị hỏi.

_Có chuyện gì không...??

Cô ta có lấy giọng bình thường, cô ta nghĩ chắc Diễm chỉ là tình nhân của Quân, nhìn khuôn mặt non choẹt của Diễm cô ta thấy Diễm hãy còn trẻ. Lần trước vì Diễm, cô ta vượt mặt cơ hội được đi cùng Quân đến bây giờ cô ta vẫn còn căm hận Diễm, cô ta nhất quyết không để một con nhóc con như Diễm cản trở đường đi của cô ta, cô ta yêu Quân cũng có mà thích gia sản, địa vị của Quân cũng có, cô ta muốn có cả hai.

Nếu phải là một người đàn ông khác có lẽ sẽ khó thoát được một cô gái có nhiều thủ đoạn như cô ta nhưng Quân không phải là một thằng ngốc. Nếu cần Quân có thể lấy được một gái còn xinh đẹp và giàu có hơn cô ta gấp vạn lần. Quân đâu cần phải đau khổ, ghen tuông và mệt mỏi vì Diễm làm gì, tình yêu đích thực chỉ có một, chỉ có một người mới thực sự là mảnh ghép còn lại của trái tim mình, khi đã tìm được rồi thì không ai có thể thay thế được nó.

Sau một thoáng nhìn và quan sát Diễm, cô ta gượng cười.

_Mấy người bên đối tác muốn gặp anh để bàn về dự án lần này....!!

Bước vào phòng, đặt ly cà phê lên bàn. Cô ta cố tình hạ nhục Diễm.

_Cô ấy là người mẫu anh mời đến để quảng cáo cho chiến dịch lần này đúng không anh...??

Diễm là người nhạy cảm nên có thể hiểu được ẩn ý của cô ta, nhìn ánh mắt khinh khỉnh, rề biiu của cô ta Diễm muốn điên lên, Diễm đoán chắc cô ta nghĩ Diễm là một cô gái lẳng lơ, cơ hội, muốn dùng sắc đẹp của mình để cuốn rũ Quân hòng chiếm một địa vị hay tiền tài của Quân.

Mặt khác Diễm đoán, Quân không chỉ tiếp một cô người mẫu mà còn rất nhiều cô trong văn phòng. Diễm cay đắng nghĩ không chỉ mình mới là người đầu tiên Quân hôn, người đầu tiên Quân ngủ cùng, một người như Quân có thể đã ôm hôn rất nhiều người đàn bà, ngay cả cô thư kí này cũng thế thôi.

Con giận vì bị xô mũi lúc này chưa tan, lại thêm cô thư kí ăn nói xô xiên này nữa, Diễm hất bỏ tay Quân ra khỏi eo mình, Diễm muốn đi ra khỏi phòng. Quân giữ Diễm thật chặt, trước mặt cô thư kí, Quân hôn lên má Diễm, Quân mỉm cười giới thiệu.

_ Đây là vợ chưa cưới của tôi....!!

Trong một giây miêng cô ta đông cứng, mắt cô ta mở to, người cô ta đông cứng, cô ta không tin đây là sự thật. Diễm nhìn ánh mắt sững sờ, kinh ngạc của cô ta, Diễm hiểu cảm giác của cô ta lúc này. Diễm thầm cảm ơn Quân, vì Quân đã cho cô ta thấy Diễm không phải nhân tình, không phải là một người đàn bà lăng lợ, hám của.

Cố gắng giữ thái độ lịch sự, Diễm chào cô ta.

_ Chào chị. Em là Diễm...!!

Người cô ta đang run lên như phát sốt, từng thớ thịt đông cứng, hy vọng của cô ta đã tan thành theo mây khói, cô ta không hiểu bằng cách nào Diễm có thể quyến rũ được Quân, cô ta tự an ủi do Diễm trẻ hơn, đẹp hơn, biết cách chiều đàn ông hơn nên Quân mới bị sa bẫy, cô ta dự đoán, cuộc hôn nhân này sớm muộn gì cũng bị tan vỡ, vì trông Diễm giống một cô vợ đào mỏ, khi đã hút cạn tiền của Quân, Diễm sẽ sớm bỏ Quân mà đi.

Diễm dơ tay ra ý như muốn bắt tay làm quen trong lần gặp đầu tiên. Cô ta nhếch mép lạnh nhạt.

_ Chào em, chị là thư kí của anh Quân...!!

Diễm cười.

_ Em biết, lần trước chúng ta đã gặp nhau rồi...!!

Tức giận của cô ta chuyển từ đầu xuống bàn tay, tay cô ta bóp tay Diễm thật đau, Diễm hiểu được con ghen tuông của cô ta, Diễm nhăn mặt.

_ Chúng ta đã nắm tay hơi lâu thì phải...??

Quân thấy Diễm nhăn mặt, nhìn bàn tay cô ta đang nắm chặt lấy tay Diễm. Quân tức giận.

_ Không có việc gì, cô có thể ra ngoài được rồi. Từ lần sau nếu tôi không gọi, cô đừng tự tiện xông vào phòng tôi như thế...??

Cô ta cãi.

_ Em đâu có xông vào phòng anh, em đã gõ cửa...??

Quân trừng mắt.

_ Cô muốn tôi trừ lương cô hay đuổi việc cô không...??

Cô ta cúi đầu đáp nhỏ.

_ Em xin lỗi...!!

Trước khi rời khỏi phòng, cô ta căm hận nhìn Diễm, cô ta muốn tát Diễm vài cái hay chửi Diễm vài câu cho hả giận. Diễm đọc được ánh mắt hận thù của cô ta, Diễm kêu khô, chưa thật sự là vợ của Quân, Diễm đã phải đối diện với con ghen cuồng nộ của cô thư kí, không biết mai sau, Diễm phải đối diện với ai nữa. Khi cánh cửa nặng nề đóng lại, Diễm thở dài mệt mỏi.

Quân lo lắng hỏi.

_ Em không sao chứ...??

Diễm lắc đầu.

_ Em không sao...!!

Cầm tay Diễm, Quân xem vết bầm trên khuỷu tay, thổi nhẹ vào đó. Quân dịu dàng bảo Diễm.

_ Em cần phải tránh nước, nếu không cánh tay em sẽ để lại sẹo, nếu em có sẹo như thế sẽ xấu lắm...!!

Diễm cảm động, Diễm không muốn chia sẻ Quân cho ai, cũng không muốn ai cướp mất Quân ra khỏi vòng tay mình. Diễm sẽ giữ Quân cho riêng mình, Diễm giật mình vì ý nghĩ độc chiếm Quân đang ngày càng lớn lên ở trong đầu, cuối cùng Diễm cũng hiểu tại sao Quân lại làm thế với mình, tại sao Quân lại hành động như một con thú bị tổn thương, đó chính là nỗi sợ hãi, bất lực, chính Diễm là người đã dồn Quân vào chân tường.

Ngồi lên lòng Quân, vòng tay qua đầu Quân, Diễm ngọt ngào hỏi.

_Anh cho em mô hình ô tô kia nhé...???

Quân thấy mụ mị cả người, Diễm lại dõ vũ khí ra rồi. Quân nghĩ Diễm là phù thủy đã bỏ bùa mê khiến Quân không thể yêu, không thể thích được ai khác. Quân nuốt khan.

_Anh đã nói là em phải nghe lời anh nếu không em sẽ không có nó...!!

Diễm dẫu môi.

_Chẳng phải em luôn nghe lời anh là gì...??

Quân giễu cợt.

_Anh biết, em rất nghe lời...!!

Diễm cúi gần sát mặt Quân. Quân đang bị Diễm tấn công, cơ thể Quân mềm nhũn, con tim Quân đang đập lung tung trong lồng ngực, mặt Quân đỏ bừng, mặt không ngừng nhìn vào môi Diễm. Diễm lại cười.

_Thế nào hả anh yêu, anh đồng ý chứ...??

Giọng Quân vang lên như gió thoảng.

_Ừ...!!

Quân đã mụ mị hết cả người rồi dẫu còn nghĩ được gì nữa, có lẽ nếu Diễm bảo Quân cho Diễm hết tất cả mọi thứ, bảo Quân phải chết, Quân cũng vui lòng làm chỉ cần Diễm cho Quân hôn, cho Quân nhìn thấy nụ cười ngọt ngào, cho Quân nghe giọng nói dịu dàng của Diễm.

Tình yêu đã làm một chàng trai thông minh như Quân trở nên ngu ngơ như một thằng ngốc, nhưng Quân không thấy phiền lòng chút nào, ngược lại Quân thấy mình thật may mắn, hạnh phúc khi có được Diễm trong cuộc đời.

Nhìn ánh mắt Quân lúc này như muốn được Diễm hôn, mặt Diễm cũng đỏ không kém gì mặt Quân, bàn tay Diễm đặt trên ngực Quân, Diễm có thể nghe được những tiếng đập gấp gáp trong lồng ngực Quân. Diễm áp tai vào ngực Quân, mái tóc Diễm phủ xỏa xuống cổ Quân, Diễm nhắm mắt lại, Diễm thấy mình thật bình yên, thật an toàn. Giấc ngủ dễ dàng đến với Diễm, thời gian trôi qua đi, Diễm đã hoàn toàn ngủ say.

Quân ôm Diễm thật chặt, thân thể Diễm nằm cuộn tròn trong lòng Quân hoàn toàn tin tưởng. Quân xúc động với cảm xúc thăng hoa của tình yêu, Hôn lên mái tóc Diễm, đôi mắt Quân đỏ hoe, Quân thì thầm.

_Cảm ơn em, tình yêu của anh, em đã cho anh hiểu thế nào là yêu, là hạnh phúc. Nụ cười, ánh mắt của anh đã làm cho anh tan chảy, anh sẽ không làm gì khiến em bị tổn thương thêm nữa...!!

Quân là người yêu công việc nên thường xuyên ở lại công ty, do đó cần những giấc ngủ ngắn để lấy lại sức làm việc tiếp. Công ty của Quân gần giống một khách sạn, nên có rất nhiều phòng trống, gia đình Quân ngày trước cũng chỉ thuộc dạng hoi giàu một chút nhưng nhờ sự thông minh, nhạy bén, quyết đoán của Quân, gia đình Quân ngày càng giàu có, Quân không chỉ kinh doanh, sản xuất ô tô, mà còn mở nhà hàng, khách sạn, siêu thị, kinh doanh bất động sản.

Quân thừa hưởng sự thông minh của cha, vẻ đẹp của mẹ, Quân là kết tinh của hai người, một sự kết hợp hoàn hảo. Cha Quân là một người đàn ông nhân hậu, không bao giờ ông có ý định hại người khác, Quân cũng giống như cha mình, mặc dù căm thù ông Hải nhưng không thể xuống tay hại chết ông, Quân có thể lấy lại tài sản của gia đình mình nhưng không muốn trở thành một tội phạm giết người.

Quân càng không thể xuống tay khi Quân phát hiện mình yêu Diễm, Quân đã chọn đúng người để trao trái tim. Diễm trong sáng, ngây thơ, tính cách hồn nhiên trẻ con, Diễm không biết gì về những vụ làm ăn bẩn thỉu của cha mình, không a dua giống như ông ta. Diễm là một cá thể đặc biệt, một cô gái nổi loạn luôn muốn làm những gì mình thích nhưng không vượt quá khuôn khổ lễ giáo, đạo đức của xã hội, Quân trân trọng Diễm vì điều đó.

Quân bế Diễm sang phòng bên cạnh, vén chăn sang một bên, Quân đặt Diễm xuống giường. Diễm thật dễ ngủ, chỉ cần không cần phải suy nghĩ gì, Diễm có thể ngủ ở bất cứ nơi đâu, từ khi Quân nhớ được mình là ai, Quân chưa bao giờ được ngon giấc, nay đã trút bỏ hết được rồi, Quân có thể yên tâm sống là chính mình.

Hôn phớt lên môi Diễm, Quân thì thầm.

_Chúc em ngủ ngon...!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155

Quân đắp chăn ngang người Diễm, khép cửa phòng, Quân bắt đầu làm việc. Đầu tiên Quân cho gọi Kiên, Kiên xuất hiện ngay sau khi Quân gọi.

Nhìn khuôn mặt đầy sức sống của sếp, Kiên cố nén cười, Kiên hiểu lí do vì sao Quân lại biến đổi như thế này. Quân cúi.

_ Cậu đang cười cái quái gì đấy hả...??

Kiên e hèm một tiếng.

_ Em chỉ đang nghĩ anh đã làm gì mà cô thư kí đang tức điên ngoài kia...!!

_ Tôi chưa xa thái cô ta tội cô ta dám xông thẳng vào phòng tôi, tội dám cãi lại tôi là may cho cô ta rồi, cô ta còn muốn gì nữa...!!

Kiên nheo mắt.

_ Anh không hiểu đàn bà gì hết, họ ghen nên họ mới hành động như thế...??

Quân hừ mũi.

_ Cậu đến đây để báo cáo công việc hay là cậu muốn phân tích tâm lý phụ nữ cho tôi nghe...??

_ Anh đừng nóng! Mọi thứ anh yêu cầu, em đều mang theo cả đây....!!

Giọng Quân trầm xuống, ám ảnh về cái chết của cha mẹ lại bùng lên dữ dội, trong lòng Quân vừa đau khổ, vừa tang thương. Kiên hiểu nỗi đau của Quân. Đưa cho Quân một tập hồ sơ dày, Kiên nói.

_ Đây là tất cả những gì em thu thập được bao gồm bản đồ, ảnh chụp và băng thu âm...!!

Quân run run cầm lấy, phải cố gắng lắm Quân mới dám mở ra xem, từng bức ảnh rơi xuống bàn, Quân thấy mình đang khóc, từng giọt từng giọt làm khuôn mặt thêm buồn, thêm sâu thẳm, Quân đang khóc thương cho số phận của chính mình, Quân đã mất cha mẹ trong một vụ tai nạn giao thông, mất hơn mười năm Quân mới tìm được một cửa họ, Quân muốn tạ lỗi với họ, Quân tự trách mình là một người con bất hiếu.

Chắc họ cũng không muốn Quân nhớ ra quá sớm vì nếu không Quân phải sống như Trương. Tuy Quân có thể sống dễ chịu hơn một chút nhưng sẽ đau khổ nhiều hơn. Quân hy vọng là họ sẽ không trách Quân khi Quân yêu Diễm, yêu con gái của kẻ thù, Quân tin là bố mẹ Quân không phải là những con người khát máu như ông Đổng, họ sẽ mong Quân lấy Diễm, hai người sẽ sinh cho họ mấy đứa cháu bụ bẫm, xinh xắn. Viễn ảnh tương lai đó khiến Quân vui lên một chút.

Lau nước mắt, Quân sụt sịt hỏi.

_ Những điều mà cậu ghi lại ở đây là đúng sự thật chứ...??

_ Vâng...!!

_ Cảm ơn cậu, tiền thưởng của cậu tôi đã gửi vào tài khoản của cậu rồi...!!

Kiên mỉm cười.

_ Nếu em nói em đi làm cho anh mà không cần tiền là nói dối, còn nếu em nói em cần tiền của anh cũng không phải là em đang nói sai. Nhưng lần này em chỉ muốn giúp anh thôi, em không cần tiền thưởng...!!

Quân gật đầu.

_ Tôi hiểu tình cảm của cậu dành cho tôi nhưng chắc cậu cũng hiểu tôi là người luôn rạch ròi giữa việc công và việc tư, tôi đối với cậu không có ranh giới đó, có lúc tôi nhờ cậu vì việc riêng, có lúc lại nhờ cậu vì việc riêng nhưng tôi vẫn luôn muốn thưởng cho cậu. Đừng từ chối thiện ý của tôi, nếu không lần sau tôi không dám nhờ cậu làm hộ tôi nữa đâu...!!

_ Nếu thế em đành nhận vậy, cảm ơn anh...!!

_ Cậu về nhà nghỉ ngơi đi, cậu đã vất vả mấy ngày qua rồi...!!

Kiên quan tâm hỏi.

_ Chuyện của ông Đổng, anh định giải quyết thế nào...??

Quân cắn hờn nói.

_Tôi từng bị mất đi hai người thân yêu, quan trọng nhất cuộc đời mình, nên tôi không muốn bị mất thêm lần nữa, ông ta dám làm như thế với tôi, tôi sẽ biến cuộc sống của ông ta thành địa ngục....!!

Kiên nôn nóng,

_Anh nói đi, chỉ cần anh ra lệnh em sẽ làm theo ngay....!!

Quân xúc động

_Cậu không cần nghi ngại à...??

_Nếu không có anh, em không thể sống cho đến tận bây giờ, anh không những cứu mạng em, anh còn cứu cả gia đình em nữa, em luôn muốn đền ơn anh. Em chưa bao giờ thấy anh yêu, lần đầu tiên em thấy anh yêu Diễm nhiều như thế, cô ấy là tất cả đối với anh, vì cô ấy, anh đã dần thay đổi, em mừng cho anh. Vì tình yêu của anh, em muốn giúp được một chút gì đó cho anh...!!

Quân thờ dài.

_Nếu cậu không muốn nghi ngại tôi cũng không muốn ép. Trước tiên cậu tập hợp hết lại những tin tức về ông Trần cho tôi...!!

Kiên ngán ngẩm

_Em tưởng anh quên vụ đó rồi...!!

Quân trừng mắt.

_Cậu tưởng là tôi ngu hử, nếu không cẩn thận một con người tinh ranh như ông ta sẽ tha cho tôi dễ dàng như thế sao, mà dù ông ta không làm gì tôi, tôi cũng muốn có một thứ gì đó đảm bảo khi nào ông ta dở trò với tôi, tôi còn vũ khí để chống lại ông ta...!!

_Em hiểu...!!

Quân chìa tay.

_Đưa đây...!!

Kiên đưa cho Quân một bộ hồ sơ thứ hai, xem xong một lượt. Quân cau kinh.

_Cậu chỉ thu thập được vài thứ linh tinh này thôi hử...??

_Em xin lỗi nhưng em đã cố hết sức rồi...!!

Quân trấn an Kiên.

_Không sao, tôi hiểu ông ta là một người làm ăn lớn tất nhiên trong mọi mối quan hệ ông ta đều phải cẩn thận, chỉ vì tôi lo cho cuộc hôn nhân của mình nên tôi nóng giận, mong cậu đừng trách tôi...!!

_Em biết con người của ông ta. Anh có nghĩ ông ta có vì hạnh phúc của con gái, ông ta sẽ ép anh lấy con gái ông ta bằng được không...??

Quân gõ ngón tay xuống bàn. Trên môi Quân nở một nụ cười.

_Ông ta đã nắm được điểm yếu của tôi đó là mẹ tôi. Tại sao tôi không chơi lại ông ta...??

Kiên nhú mày.

_Điểm yếu của ông ta là gì...??

_Con gái ông ta...!!

Kiên kêu lên.

_Loan...?? Anh có đang nói đùa không...??

_Sao lại không...?? Loạn là tất cả đối với ông ta, vì con gái, ông ta đã phải hạ mình ép tôi yêu con gái ông ta. Nói một cách khác, Loạn chính là điểm yếu cũng chính là thế mạnh của ông ta. Cậu không thấy là chỉ cần Loạn dọa bỏ đi, ông ta đã vội xin lỗi là gì, một con người như ông ta có thể vì con gái mình, ông ta sẽ làm tất cả mọi chuyện. Tôi muốn dựa vào điểm yếu cũng như điểm mạnh này của ông ta...!!

Kiên không đồng tình.

_Anh đã có Diễm rồi, anh còn chơi trò mèo vờn chuột với Loan làm gì, em sợ anh sẽ đau khổ.

Quân gắt nhỏ.

_Cậu đang nói cái quái gì thế hả...?? Tôi muốn nói là nếu ông ta dám phá tan cuộc hôn nhân của tôi, tôi cũng sẽ làm cho ông ta mất luôn con gái...!!

Kiên tặc lưỡi.

_Anh thật đáng sợ...!!

_Bây giờ cậu mới quen tôi hay sao mà cậu còn nói câu đó...!!

Kiên im lặng không nói gì, Quân nhìn những bức ảnh trên bàn, lòng Quân thất lại, cuối cùng Quân cũng tìm được mộ của ba mẹ mình, Quân không còn phải dằn vặt hay đau khổ nữa.

Quân ngẩng đầu lên.

_Cậu đi về đi, hôm nay như thế là đủ rồi...!!

_Anh không còn việc gì khác nữa chứ...??

Quân lắc đầu.

_Không...!!

_Nếu thế em đi đây...!!

_Ừ...!!

Chờ Kiên đi khỏi, Quân đứng dậy, cất chồng hồ sơ Kiên đưa vào ngăn tủ, Quân bóp trán. Ngày hôm qua là một ngày không thể quên trong cuộc đời Quân, lần đầu tiên Quân cảm thấy mình sống mà như đã chết, lần đầu tiên Quân cảm thấy sợ hãi, sợ bóng tối, sợ tử thần, Quân không sợ chết, Quân chỉ sợ mình sẽ chết sau Diễm, sợ phải nhìn thấy Diễm rời khỏi thế giới của mình.

Quân mở cửa phòng bên cạnh, thấy Diễm vẫn ngủ ngon trên giường, trên môi Quân thoáng nở một nụ cười hạnh phúc, người con gái đang nằm ngủ say kia đã thuộc về Quân hoàn toàn, chỉ cần họ tổ chức xong hôn lễ nữa là mọi thủ tục sẽ hoàn thành

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156

Quân làm việc đến năm giờ chiều, Quân làm việc quên cả thời gian. Diễm giật mình thức giấc, thấy mình đang nằm trên giường, Diễm cố nhớ lại mọi chuyện. Ngượng ngùng, Diễm ngồi dậy, vuốt lại tóc cho thẳng, kéo váy xuống gối, Diễm bước sang phòng bên cạnh.

Đứng dựa vào cửa, thấy Quân đang tập trung vào công việc đến quên cả thời gian, Diễm im lặng không lên tiếng sợ làm Quân giật mình, Diễm hiểu Quân rất yêu công việc. Quân là một người có nhiều tham vọng, có nhiều hoài bão. Diễm hâm mộ Quân, hâm mộ một người có thể xác định muốn gì, cần gì, còn Diễm tuy có ước muốn nhưng vẫn chưa thực hiện được, nếu Diễm chỉ là một người bình thường, Diễm sẽ không cảm thấy hối tiếc vì Diễm vẫn còn quá trẻ nhưng một cô gái tốt nghiệp đại học như Diễm mà vẫn không làm được gì khiến Diễm thấy hổ thẹn với chính mình.

Diễm ngắm Quân không ngừng, một người đàn ông như Quân thật hấp dẫn, thật quyến rũ, không chỉ vì hình thức bề ngoài, trí tuệ của Quân, Quân còn có một tâm lòng khiến Diễm ngưỡng mộ, Diễm muốn học theo.

Gấp lại hồ sơ có bìa màu xanh, Quân xoay ghế một vòng, thấy Diễm đang nhìn mình cười, Quân giật mình, ánh mắt Quân nheo lại đầy thích thú.

_Em đang ngắm anh đấy à...??

Diễm ngượng ngùng vì bị bắt quả tang, sắc hồng dần hiện rõ trên khuôn mặt Diễm.

_Em đâu có nhìn anh, em chỉ đang nghĩ thôi...!!

Quân chống tay lên cằm.

_Nếu em không nhìn anh, sao mặt em lại đỏ ....??

Nhìn nụ cười toe toét của Quân, Diễm mím môi.

_Sao anh biết em đang nhìn anh...??

Quân tỏ vẻ bí hiểm.

_Tại vì anh có linh tính....!!

Mắt Diễm mở to, trông Diễm lúc này thật dễ thương. Quân nhìn Diễm từ đầu xuống chân, Diễm thấy Quân cứ nhìn chăm chăm vào cơ thể mình, sắc hồng trên mặt Diễm càng ngày càng đỏ hơn. Diễm gất.

_Anh có thể nhìn chỗ khác được không. Em không thích anh nhìn em như thế...??

Quân dang rộng vòng tay. Quân gọi.

_Lại đây...!!

Nếu phải lúc khác thế nào Diễm cũng cãi lại vài câu, hay bỏ chạy nhưng khi nhìn vào đôi mắt như có ma lực của Quân, Diễm từ từ bước lại như bị thôi miên.

Quân ôm lấy Diễm, hôn tóc, hôn má, hôn môi Diễm, Quân thì thảo.

_Chúng ta mau làm đám cưới đi em nhé...??

Diễm lí nhí.

_Nhưng anh em đã được mổ xong đâu, hai nữa em vẫn chưa sẵn sàng làm vợ anh...!!

Quân mỉm cười.

_Ý của em là về tinh thần hay thể xác...??

Diễm muốn chui xuống một cái lỗ hồng nào đấy, không ngờ Quân có thể nói như thế. Đấm nhẹ vào ngực Quân, Diễm gất nhỏ.

_Anh mà còn dám nói lung tung, em sẽ không tha cho anh đâu!

Vuốt tóc Diễm, Quân giả vờ thờ dài.

_Càng ngày em càng lấn át anh rồi đấy, em có hiểu em đang là vợ của anh không hả, là vợ em phải vâng lời anh.

Diễm cãi.

_Nhưng em phải có ý kiến của mình chứ, không lẽ anh lấy em chỉ để là một cô vợ rô bốt của anh thôi hả, nếu anh muốn thế anh đi tìm người khác đi...!!

Ôm Diễm thật chặt, Quân cười.

_Anh đâu có ngờ đến nỗi nhường em cho thằng khác, em phải nhớ từ nay về sau em không được nhìn ai hay cười với họ, em đã nghe rõ chưa...??

_Anh có thấy anh quá đáng không, nếu em không nhìn họ, không cười với họ, họ sẽ nghĩ em là một cô gái bất lịch sự, anh không muốn em trở thành một cô gái như thế chứ...??

Quân ương bướng nói.

_Anh không cần biết, anh không muốn họ lại gần em...!!

Diễm chịu thua tính hay ghen của Quân, Quân là người có tính sở hữu mạnh, cái gì thuộc về Quân, Quân sẽ không chia sẻ nó cho ai khác.

Kết thúc công việc, Quân đưa Diễm về nhà Quân, cuộc gặp gỡ không thông báo trước này khiến Diễm ngỡ ngàng trên ghế, Diễm chỉ muốn phóng nhanh xuống xe rồi chạy biến về nhà, Quân nắm chặt tay Diễm, động viên Diễm trên suốt đường đi.

Dù cố tỏ ra mình đang bình tĩnh nhưng Diễm đọc được sự căng thẳng, lo sợ trong mắt Quân, Quân đang lo mẹ Quân sẽ không cho phép Quân cưới Diễm, không cho phép hai người đến với nhau, dù tâm trạng mình không tốt nhưng vì Quân, Diễm sẽ cố gắng hết sức mình, người đàn ông này đã làm nhiều điều cho Diễm, Diễm không thể ích kỉ chỉ lo cho mình, Diễm sẽ phải dẹp tính trẻ con của mình lại, Diễm đã làm cho Quân phải khổ sở nhiều rồi, Diễm không muốn Quân khổ thêm vì mình nữa.

Xoay chiếc nhẫn đính hôn trong tay, Diễm nhắm mắt, hít một hơi dài, thở ra, Diễm tự nhủ, bà Phương làm tất cả mọi thứ cũng chỉ vì Quân, chỉ cần Diễm hiểu được điều này, mối quan hệ giữa hai người sẽ tiến triển hơn.

Bà giúp việc mở cổng cho Quân và Diễm vào trong nhà. Diễm run rẩy sợ hãi, Quân siết nhẹ tay Diễm, nở một nụ cười trấn an, Quân nói.

_ Em đừng lo lắng quá, em hãy cứ là em, anh tin là mẹ anh sẽ hiểu.

Diễm ngoan ngoãn gật đầu.

_ Vâng...!!

Quân dẫn.

_ Dù có chuyện gì, em hãy để anh nói, em chỉ cần làm theo lời anh là được rồi...!!

Diễm lại gật đầu. Quân nắm lấy tay Diễm, cả hai đưa nhau vào phòng khách, ông bà Phương đang ngồi uống trà, lúc chiều Quân có gọi điện về thông báo hôm nay sẽ đưa Diễm về cùng ăn cơm tối nên hai người đang đợi Diễm và Quân.

Bà Phương vốn không ưa Diễm, qua chuyện Diễm chăm sóc Quân hai này khi Quân bị ốm, chuyện ngày hôm qua bà đã bốt khất khe với Diễm hơn, nhưng nếu có cơ hội tách hai người bà vẫn sẽ làm.

Khi trở về nhà sau chuyến du lịch, bà được bà giúp việc kể lại tỉ mỉ chi tiết Diễm chăm sóc Quân, bà chỉ nở một nụ cười thoáng qua rồi lại tắt ngay, bà luôn nghĩ con trai bà yêu Diễm nhiều hơn Diễm yêu Quân, bà không muốn con trai bà khổ, không muốn Quân bị lụy vì tình.

Nay thấy cả hai cùng nhau xây dựng hạnh phúc lứa đôi, cùng chấp nhận ở bên nhau cho đến cuối đời, bà không còn gì để phản đối nữa, mối lương duyên giữa Quân và Loan coi như bị hủy bỏ, Quân là một người luôn thích làm theo ý mình, luôn muốn đạt được ước nguyện bằng mọi giá.

Tuy yêu và kính trọng bà Phương nhưng Quân không phải là con rối cho bà điều khiển, Quân chấp nhận trò chơi của bà nhưng sau đó Quân đã tìm ra cách hóa giải nó, bây giờ bà phải chấp nhận trò chơi của Quân, dù bà có muốn hay không.

Ông Trương rất hài lòng, sau khi ông hiểu ta toàn bộ sự thật, ông không còn trách Diễm hay Trường nữa, ông thương cho số phận của hai đứa trẻ vô tội.

Bà Phương dù không thích Diễm nhưng bà phải công nhận một điều Quân và Diễm rất đẹp đôi, cả hai được sinh ra là để dành cho nhau, bà thờ dài, bà đã thua cuộc, ngày trước ông Trương còn ủng hộ bà ít nhiều, nay ông đã hoàn toàn đứng về phía thằng con trai, bà không có đồng minh, bà phải nhún nhường nếu không bà sẽ mất tất cả.

Diễm lí nhí chào.

_ Chào hai bác...!!

Ông Trương mỉm cười.

_ Chào cháu...!!

Bà Phương chỉ hừ một tiếng, Diễm run lên, Quân bóp nhẹ tay Diễm như động viên. Ông Trương giục.

_ Ngồi đi cháu...!!

_ Dạ...!!

Bà giúp việc bưng cả phê, trà, nước ngọt cho bốn người, Diễm không dám nhìn mặt bà Phương, Diễm không biết nói như thế nào cho phải. Tay mân mê tà áo. Mỗi khi Diễm bối rối Diễm đều mân mê chéo áo của mình.

Bà Phương quan sát Diễm từ đầu xuống chân, bà thấy Diễm rất dễ thương, xinh đẹp, nước da có màu men sứ, đôi môi hồng, đôi mắt long lanh ánh lệ, làn mi cong vút, mái tóc đen dài, bà thích nhất mái tóc dài của Diễm, bà nghĩ nếu mai sau Quân và Diễm sinh cho bà mấy đứa cháu chắc chúng phải đẹp lắm. Nghĩ đến mấy đứa cháu mũm mĩm, xinh đẹp, lòng bà nhẹ bớt, ác cảm với Diễm cũng dần tiêu tan.

Bà nhìn Diễm như ngậm bảo. Tôi chấp nhận cô làm con dâu của tôi không phải vì tôi thích cô mà là do tôi nghĩ đến thằng con trai của tôi, đến mấy đứa cháu của tôi, nếu cô còn dám làm thằng con trai của tôi đau khổ thêm một lần nữa, tôi nhất quyết không tha cho cô.

Diễm thấy ánh mắt trừng lên đầy đe dọa của bà mẹ chồng, Diễm rùng mình vì sợ, từ bé đến giờ chưa bao giờ Diễm nghĩ mình sẽ phải trải qua giây phút đáng sợ này. Diễm cũng không nghĩ mình sẽ lấy chồng sớm như thế này, lại càng không nghĩ mình phải đối diện với bà mẹ chồng khó tính, không thích mình.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157

Ông Trương hỏi Diễm rất nhiều chuyện, Diễm lễ phép trả lời hết, Quân chỉ ngồi im nghe ông Trương và Diễm nói chuyện, thỉnh thoảng Quân cũng nói xen vào vài câu.

Thấy bà giúp việc đang dọn bàn ăn. Diễm đứng lên.

_Hai bác và anh cứ nói chuyện đi ạ, cháu vào bếp phụ giúp Di Liên một tay...!!

Ông Trương cười.

_Không cần đâu cháu, bà ấy có thể tự làm...!!

Bà Phương không nói gì, Diễm mặc dù hơi sợ nhưng vốn là một cô gái nghịch ngợm, Diễm lấy lại tự chủ rất nhanh.

_Cháu thấy có hai người làm vẫn hơn...!!

Không nói thêm câu nào nữa, Diễm đi vào bếp. Mỉm cười thật tươi, Diễm hỏi.

_Dì cần cháu làm gì không...??

Bà Liên cười.

_Sao cháu không ở ngoài phòng khách nói chuyện với mọi người, cháu vào đây làm gì, một mình Dì làm là được rồi...!!

Diễm nheo mắt đáp.

_Cháu thấy tù túng tay chân nên cần giải phóng năng lượng...!!

Bà Liên lắc đầu.

_Cháu đúng là nghịch ngợm hết cỡ, cháu nên nhớ hôm nay là ngày cháu ra mắt bố mẹ chồng tương lai, đừng hành động giống như con nít...!!

Diễm gật gù.

_Cháu biết...!!

Diễm nhanh chóng phụ bà giúp việc mang hết bát đĩa, dọn thức ăn ra đĩa. Diễm thích làm việc, vì làm việc cho Diễm cảm giác Diễm đang sống, Diễm nhớ khi Diễm còn ở bên Mỹ, Diễm từng đi làm thêm trong một nhà hàng, Diễm đã học được rất nhiều món ăn ở đó, công việc phụ bếp thật thú vị. Trên môi Diễm nở một nụ cười khi nhớ lại những rắc rối mà mình đã gây ra.

Bà Phương quan sát Diễm đang dọn bàn ăn, bà bắt đầu có một cái nhìn khác về Diễm, Diễm không còn là một cô gái đáng ghét, ăn chơi, phóng túng như bà tưởng, bà thấy Diễm rất nữ tính, đáng yêu, chỉ cần Diễm không lấy mất thằng con trai yêu quý của bà và không khiến Quân bị đau khổ, bà sẽ không bắt chẹt Diễm nữa.

Sau khi dọn xong bàn, bà giúp việc ra mời ông bà Phương và Quân vào ăn cơm. Diễm ăn rất ít, mặc dù không phải do Diễm ngượng mà là do thói quen, Diễm không thể tiêu hóa nổi nếu có quá nhiều thức ăn trong dạ dày.

Mặc dù cố lờ Diễm đi nhưng bà Phương thật sự bị Diễm làm cho cảm động, bà dần lung lay thái độ cứng nhắc của mình. Diễm rất dễ thương nên không sớm thì muộn bà Phương cũng bị Diễm đánh gục. Ông Trương cười tùm tùm suốt bữa ăn.

Diễm là người buông đũa sớm nhất. Quân lo lắng hỏi.

_Sao em không ăn nữa đi, em cảm thấy không khỏe à...??

Diễm lắc đầu.

_Em không sao. Em đã ăn đủ rồi.

Ông Trương vốn là người hài hước, ông nói đùa.

_Cháu đang học vợ của bác đúng không, bà ấy sợ mập nên không dám ăn nhiều, trông cháu mảnh khảnh thế kia, có ăn nhiều nữa cũng không thể mập lên được đâu.

Bà Phuong lườm ông một cái thật sắc, Diễm che miệng cười. Diễm tắt ngay nụ cười khi bà Phuong nhìn Diễm đầy thị uy.

Mặc dù đã cố tỏ ra nghiêm túc, tỏ ra nghiêm khắc, nhưng bà cũng không nhịn được cười, một nụ cười nhẹ nhõm nở ra trên môi bà. Quân và ông Trương cười thật to, hai người phụ nữ quay sang nhìn họ, tiếng cười xỏa tan đi khoảng cách giữa các thành viên trong gia đình, đúng là chỉ có yêu thương, chia sẻ, cảm thông mọi người mới có hạnh phúc.

Kết thúc bữa ăn, Diễm phụ bà giúp việc dọn bàn, cất thức ăn thừa vào tủ lạnh, rửa đồng chén bát, Diễm vốn là một cô gái nhanh nhẹn, lại quen việc nên chẳng mấy chốc công việc đã hoàn thành xong.

Từng chút từng một, bà Phuong thấy mình đang bị lung lạc, đang bị Diễm thuyết phục, bà cố nghĩ Diễm làm thế chỉ để lấy lòng bà nhưng một người dù có giỏi đến đâu cũng không thể dấu được mình lâu, nhìn Diễm làm việc một cách thành thạo bà thấy công việc này Diễm làm hàng ngày, Diễm đã ghi được một điểm trong mắt bà, bà thấy Diễm là một cô gái đảm đang.

Nhưng đó chỉ một điểm để bà chấp nhận Diễm, còn những việc khác thì vẫn chưa đâu, bà vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận Diễm, nếu muốn bà chấp nhận Diễm hoàn toàn, Diễm còn phải làm nhiều việc khác nữa.

Nói chuyện với ông bà Phuong một lúc, Quân đưa Diễm về. Chờ Quân và Diễm lái xe đi. Ông Trương trêu bà Phuong.

_ Có phải bây giờ bà đang nghĩ con bé rất dễ thương đúng không...??

Bà Phuong hừ một tiếng.

_ Đừng nói lung tung, ai bảo ông là tôi thích con bé đó, tôi ghét nó, nếu không phải vì thằng Quân, thì đừng hòng tôi chấp nhận nó...!!

Ôm vai bà Phuong, ông Trương cười hỏi.

_ Bà nói thật không...??

_ Sao lại không...??

_ Bà thừa biết bà là một người nói dối tôi, tôi đã sống với bà hơn ba mươi năm lẽ nào tôi không hiểu...!!

Bà Phuong gỡ tay ông Trương ra khỏi vai. Bà hờn dỗi nói.

_ Việc đó thì có liên quan đến ông...??

Ông Phuong kéo đầu bà Phuong vào vai mình, ông dịu giọng.

_ Bà không thấy được niềm hạnh phúc của thằng Quân sao, bà không thấy là nó chưa bao giờ vui như thế. Con bé Diễm là tất cả đối với nó. Là cha mẹ, chúng ta nên để cho nó chọn lựa tình yêu của mình, đừng nên ép buộc nó như thế nó sẽ không có hạnh phúc đâu...!!

Bà Phuong thờ dãi.

_ Em hiểu, bây giờ em cũng đâu có ý kiến gì, chẳng phải em đã chấp nhận để con bé đó làm dâu nhà mình là gì...!!

_ Cảm ơn em...!!

Bà Phuong nghe ảm lòng, chỉ cần một câu nói này của ông Trương, bà cảm thấy hy sinh của mình cũng không có gì là quá đáng. Diễm không đáng ghét như bà tưởng, con bé rất dễ thương, biết điều, tính cách tuy trẻ con nghịch ngợm nhưng chính tính cách đó khiến Diễm đáng yêu hơn trong mắt bà.

Bà nghĩ bà sẽ không có ý kiến gì nữa, bà muốn chờ xem với một người vợ trẻ con như Diễm, Quân sẽ xoay sở như thế nào, nếu mai sau không có hạnh phúc thì đừng hòng bà tha thứ cho Diễm, bà thề là bà sẽ cắt đứt tình cảm của hai người vĩnh viễn.

Trên đường đi, Quân cười suốt khiến Diễm muốn điên lên vì tức. Diễm cáu.

_ Anh định cười đến bao giờ nữa...??

Véo mũi Diễm, Quân khen ngợi.

_ Em đã hoàn thành vai trò nàng dâu rất tốt, anh nghĩ mẹ anh bắt đầu thích em rồi.

Diễm xì nhỏ.

_ Anh muốn nói em đang đóng kịch chứ gì...??

Quân lại gặp người xuống để cười. Diễm bực mình bảo Quân.

_Anh thôi đi, em có phải là một con hề của anh đâu...!!

Lau hai giọt nước mắt trên khóe mắt, Quân phải cố nhịn để không bật ra tiếng cười, nhìn khuôn mặt phụng phịu hờn dỗi của Diễm, Quân kéo đầu Diễm vào vai mình. Giọng Quân đầy thương yêu.

_Anh xin lỗi, anh không cố ý cười nhạo em, anh hạnh phúc vì cuối cùng anh có thể đường đường chính chính lấy em làm vợ. Anh biết với tính cách dễ thương của em, mẹ anh sẽ sớm thay đổi suy nghĩ không hay ban đầu của bà đối với em....!!

Diễm thì thầm.

_Có bao giờ em nói là anh rất nam tính, quyến rũ, đẹp trai chưa nhỉ...??

Quân đỏ mặt, trái tim đập loạn xạ, Quân luôn dị ứng với lời khen của người khác, nhưng chưa bao giờ Quân lại muốn nghe Diễm khen mình nhiều như thế.

Quân khàn giọng hỏi.

_Em nói thật chứ...??

_Em đang nói rất thật. Anh hoàn hảo quá nên em đang lo sợ em không xứng với anh...!!

Quân rên thầm, chỉ cần Diễm nói thêm mấy câu nữa, Quân lại lầm tưởng Diễm đang yêu mình, đang muốn chiếm Quân là của riêng một mình Diễm, đang sợ mất Quân.

Diễm thấy Quân không nói gì. Diễm run giọng sợ mình nói gì đó khiến Quân giận.

_Em biết em không nên nói thế, nếu có gì không phải mong anh bỏ qua cho em...!!

Quân dừng xe lại, cởi dây an toàn cho Diễm, Quân lôi Diễm vào lòng, mắt Diễm mở to nhìn Quân, Diễm tưởng Quân sắp đánh mình đến nơi, đúng là trên mặt Quân rất tức giận, lí trí thúc giục Diễm hãy mau chạy.

Rất nhanh, Quân cúi xuống, đôi môi Quân chiếm lấy môi Diễm, mắt Diễm từ từ nhắm lại, hai tay vòng ra sau gáy Quân, lại thêm một nụ hôn nữa giữa họ, nụ hôn đầy đam mê, mật ngọt, nụ hôn của hai người yêu nhau, họ tự nguyện dâng hiến tình yêu của mình vào nụ hôn.

Nụ hôn làm cả hai chao đảo, làm họ không nghĩ gì được nữa, bây giờ họ chỉ cảm thấy hơi ấm, mùi vị đang hòa quyện vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158

Trường đã có Hồng và bà Hoa lo nên Diễm có thể yên tâm phần nào. Quân đưa Diễm về nhà Trường. Diễm muốn được ở bên cạnh chăm sóc ông Hải, sau chuyện xảy ra ngày hôm qua, Diễm không yên tâm nếu để ông vượt khỏi tầm mắt của mình.

Mặc dù Quân đã cho người bảo vệ gia đình Diễm. Diễm vẫn lo sợ vu vơ, lo sợ ông Đăng bất ngờ xuất hiện, ông ta lại tìm cách hại gia đình Diễm thêm một lần nữa. Diễm không chỉ lo cho bản thân mình. Diễm còn lo cho Quân, lo sợ cho anh trai, ông Hải và Hồng. Diễm cầu mong mọi người không ai bị làm sao, mong ông Đăng sớm bị bắt, mong ông sớm thức tỉnh lương tâm.

Trước khi để Diễm xuống xe, Quân nheo mắt nói.

_Anh chán cảnh phải sống xa em thế này lắm rồi, anh thích được sống chung một mái nhà với em, thích được cùng em đi ngủ mỗi tối, thích được thức dậy cùng em mỗi sáng, thích được cùng em trải qua mọi chuyện trong đời. Ngày mai mình sẽ đi chọn áo cưới....!!

Diễm đỏ bừng mặt.

_Chúng ta để từ từ rồi tính được không anh. Anh trai em cần phải phẫu thuật gấp, sau khi lo cho anh ấy xong, em mới yên tâm lo cho mình....!!

Quân trấn an.

_Em đừng lo lắng quá, thủ tục hiến thận cho cậu ấy anh đã làm xong rồi, chậm nhất là ngày mai hoặc ngày kia là có thể mổ được thôi....!!

Diễm reo lên.

_Thật không anh...!!

Thấy Diễm vui sướng, Quân cũng vui lây.

_Thật, anh nói dối em làm gì....!!

Hôn lên tóc Diễm, Quân mỉm cười.

_Sau đó em phải lấy anh, em nhớ chưa...??

Diễm bẽn lẽn.

_Em còn trẻ, hay là mình để sang năm cưới được không anh...??

Quân hét to.

_Em bảo sao, em muốn để đến tận sang năm...???. Anh thấy một tuần là đã lâu lắm rồi, anh không thể chờ lâu hơn được nữa đâu...!!

Diễm vội bịt miệng Quân lại, Diễm sợ mọi người trong nhà nghe tiếng.

_Anh làm ơn nói nhỏ hơn được không...??

Gỡ tay Diễm ra, Quân bực mình nói.

_Em đừng tìm cách trì hoãn, anh không chịu để em rồi ngày cưới đi đâu. Anh đã tính cả rồi, chỉ cần sau một tuần, anh trai em có thể đã bình phục được một phần, sau nửa tháng cơ thể cậu ta đã bình phục hoàn toàn, lúc đó em và anh làm đám cưới...!!

Diễm hôn chụt lên má Quân. Diễm nín.

_Anh yêu, chẳng phải em đã nhận lời lấy anh, đeo nhẫn đính hôn của anh, kí vào giấy đăng kí kết hôn, về mặt pháp lí chẳng phải em đã là vợ của anh rồi sao, việc chúng ta cưới trước hay sau thì có quan trọng gì, em còn trẻ, em muốn sang Mỹ du học thêm một thời gian, lúc đó chúng ta mới tổ chức đám cưới được không anh...??

Nâng cằm Diễm lên, Quân đau khổ hỏi.

_Em đang tìm cách tránh xa anh, không còn muốn lấy anh nữa đúng không...??

Diễm lắc đầu.

_Không phải thế, em chỉ thấy em còn trẻ, em không có gì trong khi anh có mọi thứ, em thấy em không xứng với anh...!!

Quân nhếch mép.

_Cô đừng lấy lí do này để ngụy biện cho hành động của mình, cô không yêu tôi, cô chấp nhận lấy tôi chỉ vì cô cảm kích, cô thương hại tôi thôi....!!

Diễm mặt mũi.

_Anh lại định gây sự và cãi nhau với em đúng không...??

Quân khinh khỉnh đáp.

_Tất cả đều là lỗi của cô. Trong khi cô vô tư không hiểu tình cảm của tôi, không hiểu tôi yêu cô, tôi muốn cô ở bên tôi nhiều như thế nào, cô lại tìm cách rời xa tôi, muốn được tự do bay nhảy ở bên ngoài. Tôi đúng là một thằng ngu khi tin rằng cô bắt đầu có tình cảm với tôi....!!

Mất Diễm đỏ hoe, Quân không hiểu là bây giờ Diễm đã yêu Quân, muốn được ở bên Quân, lấy Quân, sinh con cho Quân nhưng chính vì điều đó, Diễm cảm thấy bản thân mình không có gì cả, Diễm không có tài sản, không có nghề nghiệp, đúng là Diễm đang có một công việc đang mong đợi ở bên Mỹ, nếu Diễm thích băng vào sức học, băng cấp của mình Diễm có thể xin việc ở mọi nơi nhưng Diễm lại thích sang Mỹ, thích được làm công việc còn đang dang dở của mình.

Diễm không muốn làm tổn thương Quân, không muốn làm Quân đau khổ, Diễm đành phải nhượng bộ, đành phải chấp nhận yêu cầu của Quân.

Diễm rụt rè cầu xin.

_Em sẽ được đi Mỹ hoàn thành nốt công việc của em sau khi cưới chứ...??

Quân trả lời dứt khoát.

_Không....!!

Diễm cúi, nước mắt bắt đầu tuôn như mưa.

_Anh ích kỉ vừa thôi, chẳng phải em đã đồng ý tổ chức đám cưới theo đúng yêu cầu của anh rồi còn gì...??

Quân bực mình nói.

_Em tưởng là sau khi cưới xong rồi em có thể bay sang Mỹ, bỏ anh một mình ở đây à...?? Anh làm sao mà chịu nổi...!!

Diễm cố vớt vát.

_Em sẽ thương xuyên về thăm anh...!!

_Anh nói không là không...!!

Quá cău, Diễm cảm thấy mình đúng là một nô lệ, một con rối của Quân. Vì ông Hải, Diễm đã phải bỏ ngang công việc để về Việt nam, bây giờ vì Quân, Diễm có nguy cơ không được sang bên ấy nữa.

Mặc Diễm hết lời năn nỉ cầu xin, thậm chí khóc lóc, Quân nhất định không chịu nhượng bộ, Quân không muốn Diễm rời xa mình, không muốn Diễm thoát khỏi tầm mắt của Quân, dù có tin tưởng Diễm đến đâu, Quân cũng không thể chấp nhận Diễm đi mà không có Quân, sống mà không có Quân ở bên cạnh, chỉ nghĩ đến những ngày tháng dài đằng đẳng vì mong chờ, nhớ thương và lo lắng, Quân đã muốn phát điên lên rồi nói gì đến lúc Diễm bỏ Quân đi thật.

Ôm Diễm thật chặt, Quân dỗ dành.

_Anh hiểu anh hơi ích kỉ khi không cho em được sang bên ấy nữa nhưng em phải hiểu cho anh, anh không yên tâm nếu để em đi đâu mà không có anh, kể từ khi yêu em, không ngày nào anh sống được yên, anh luôn tự hỏi em đang làm gì, đi đâu, có chuyện gì xảy ra với em không. Nếu em yêu thích công việc đó như thế, anh sẽ tìm cách thương lượng với họ để em tiếp tục mà không cần phải sang bên ấy, em thấy thế nào....??

Diễm thấy an ủi phần nào, tuy nhiên ý nghĩ chống đối trong Diễm vẫn chưa thuyên giảm, nó đang có nguy cơ bùng lên cao. Quân cười.

_Em yêu, em không định để anh phải khổ sở vì em cả đời chứ, em yêu công việc, anh có thể hiểu được điều đó, anh cũng là người yêu công việc mình đang làm, nhưng em là vợ của anh, là tất cả của anh, anh sẽ không mạo hiểm để mất em thêm một lần nữa đâu...!!

Diễm luôn lép vế, dù tranh cãi hay làm bất cứ điều gì, Diễm vẫn luôn bị Quân điều khiển, Diễm nguyện rửa mình không tiếc lời nhưng đành bất lực vì không thể phản kháng lại.

Kết thúc cuộc tranh cãi, Diễm hằm hằm mở cửa xe. Đóng thật mạnh, Diễm đi thẳng vào nhà. Quân mỉm cười nhìn theo, nheo mắt lại thích thú. Quân ngọt ngào nói.

_Chúc em ngủ ngon, nhớ là đóng chặt cửa lại khi ngủ đấy...!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159

Diễm đang tức nên không nói gì. Quân đã nắm được điểm yếu của Diễm, một cô gái trọng tình cảm như Diễm không bao giờ dám làm tổn thương người khác, đó cũng chính là điều khiến Quân yêu Diễm nhiều hơn. Chờ Diễm đi hẳn vào trong nhà, đóng cửa, cài then. Quân mới yên tâm lái xe đi. Cả ngày hôm nay, Quân không gặp lại Bảo. Quân muốn biết vụ án ông Đăng đã tiến hành đến đâu. Cảm điện thoại, Quân gọi điện cho Bảo.

Bảo đang theo đuổi một vụ án mới, cộng thêm vụ án của ông Đăng, nên tối hôm nay Bảo không về nhà.

_Chào cậu...!!

_Chào...!!

Nghe giọng mệt mỏi của Bảo. Quân lo lắng hỏi.

_Cậu lại ở qua đêm ở sở cảnh sát à...??

_Ừ, cậu gọi cho mình có chuyện gì không...??

_Thằng khi, cậu thừa biết mình gọi cho cậu vì việc gì rồi...??

Cầm hồ sơ, ảnh của ông Đăng. Bảo thử dài nói.

_Rất tiếc, cho đến thời điểm này mình vẫn không tìm được ra manh mối về ông ta. Ông ta đã biến mất như làn khói...!!

Quân giễu cợt.

_Một cảnh sát tài năng như cậu mà cũng không dò được dấu vết của một cụ già hả...??

Bảo gầm lên.

_Cậu mà còn dám trêu tức mình, mình mặc xác cậu...!!

Quân cười.

_Cậu đừng gầm lên như thế, không phải cậu đang làm việc sao, làm việc phải bình tĩnh, phải tỉnh tâm mới hoàn thành được chứ...??

Bảo hừ một tiếng.

_Cậu đừng dạy khôn mình, mình biết phải làm gì, cậu lo cho bản thân cậu đi...!!

Quân cười hề hề.

_Cậu yên tâm mình đang lo cho bản thân mình rất tốt, mình và cô ấy sắp sửa tổ chức đám cưới, mình hy vọng hôm đó cậu sẽ đến chúc mừng cho hạnh phúc của mình...!!

Bảo kinh ngạc.

_Cậu không đùa chứ...?? Mình tưởng cô ấy không yêu cậu...!!

Lời nói của Bảo như một nhát búa đánh thẳng vào niềm tin mà Quân dành cho tình yêu của mình. Quân vẫn còn chưa biết Diễm có yêu mình không, biểu hiện của Diễm mấy ngày qua, không lẽ chỉ là giả, nếu là giả Diễm là một diễn viên có tài nhưng từ trước đến nay Diễm không phải là một kẻ lừa gạt, ngày trước Diễm ghét Quân, hận Quân, Diễm đã thể hiện điều đó bằng tất cả hành động của mình, Diễm cần gì phải cố gắng đóng giả là một người khác nếu như Diễm không thích.

Quân cố gạt bỏ những suy nghĩ không hay ra khỏi đầu, vì dù sao Diễm cũng đã chấp nhận lời cầu hôn của Quân, mặc dù Quân đã ép Diễm kí vào tờ giấy đăng kí kết hôn từ trước. Quân có thể hy vọng vào tình cảm của Diễm, Diễm càng ngày càng ít chống đối Quân hơn, Quân có thể cảm nhận được nụ hôn hai người trao cho nhau không phải theo cách cưỡng ép, nụ hôn càng ngày càng ngọt ngào, mê đắm, nếu không có tình cảm, Diễm sẽ không thể làm được điều đó.

Bảo biết mình lỡ lời nên vội nói sang chuyện khác.

_Cô ấy đã khỏe rồi chứ...??

Quân giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ của mình.

_Cô ấy không sao...!!

Bảo cười.

_Cậu bắt đầu trở thành một ông cụ non từ bao giờ thế...??

Quân nghiêng răng.

_Cậu mà còn ăn nói lung tung kiểu đó nữa mình sẽ bảo mẹ cậu bắt cậu lấy vợ...!!

Bảo kêu trời.

_Làm ơn đừng trả thù anh em bằng chiêu độc ác như thế, mình còn yêu đời lắm, mình không muốn đeo gông vào cổ sớm như cậu đâu...!!

_Nếu cậu thực sự yêu ai đó, cậu sẽ hấy hôn nhân không đáng sợ như cậu tưởng...!!

Bảo dài giọng.

_Dạ, em biết là anh đang yêu nên anh nói thế, nhưng em không muốn mình bị chết sớm...!!

Quân bật cười, Bảo cũng cười vang, hai người bạn thân có thể chia sẻ mọi thứ cùng nhau. Ngày trước, Quân và Bảo cùng tuyên bố sẽ không lấy vợ sớm, họ chờ đến khi hai mươi sáu tuổi, cuối cùng Quân là người bị trúng tiền sét ái tình và kết hôn trước, Bảo suốt ngày đam mê với các vụ án nên không có thời gian hẹn hò, yêu đương.

Hai người trao đổi với nhau một vài điều nữa trước khi cúp máy, hôm nay là một ngày hạnh phúc nhất của Quân, Quân đang mơ tưởng đến một đám cưới không xa.

Đứng trong bóng tối, ông Đăng đang nở nụ cười cay đắng, hận thù, chết chóc, ông ta đang tìm cách trả thù Quân, trả thù gia đình Diễm, tuy vẫn chưa tìm ra được cách nhưng ông ta tin ông ta có thể làm được. Ông ta tiếc rẻ vì ông ta vẫn chưa giết được Diễm, Hồng và Trường, tính mạng của ông Hải, ông ta không muốn lấy, vì ông ta biết ông Hải không còn sống được bao lâu nữa, giết một người sắp chết thì có ích gì, ông ta muốn kết thúc mạng sống của những thành viên khác trong gia đình ông Hải, ông ta muốn ông Hải bị cô độc, bị bỏ rơi, muốn ông Hải phải chứng kiến các con của ông ta phải chết dần chết mòn trước ông ta.

Đêm nay là một đêm khó ngủ đối với bốn người. Quân, Diễm, Hồng và Trường đang lảng lảng với hạnh phúc đang có, họ sẽ tổ chức hôn lễ cùng một ngày, Trường và Hồng vì đứa bé trong bụng, còn Quân và Diễm lấy nhau vì yêu nhau, tuy họ vẫn chưa có con nhưng sớm muộn gì họ cũng có.

Buổi sáng hôm sau, Diễm dậy sớm nấu cơm cho cả nhà, sau khi cho ông Hải ăn cơm và uống thuốc xong, Diễm mang cơm và thức ăn đến bệnh thăm Trường. Vừa mở cổng, Diễm thấy Quân đã đứng ở đó từ bao giờ rồi.

Mắt Diễm mở to nhìn Quân, một thoáng xúc động xen nhẹ vào lòng Diễm, Diễm hiểu Quân làm thế này vì Quân lo lắng cho sự an toàn của mình.

Quân mỉm cười.

_Chào em, tối hôm qua em ngủ ngon chứ...??

Diễm mỉm cười đáp lại.

_Chào anh...!! Anh đến đây làm gì, em không muốn làm phiền anh, anh còn nhiều công việc cần giải quyết, em có thể tự đi xe máy đến bệnh viện thăm anh trai em...!!

Kéo Diễm lại gần, vuốt lại mái tóc của Diễm, Quân cười.

_Em đừng có ngốc, anh làm sao yên tâm để em đi một mình ngoài đường, khi nào ông Đăng bị bắt anh mới yên tâm để em tự do đi đâu thoải mái, còn bây giờ em phải ở dưới sự giám sát của anh...!!

Diễm cảm thấy có lỗi.

_Nhưng còn công việc của anh...??

_Công việc có thể chờ, hai nữa anh còn nhân viên, họ có thể giúp anh, còn em không có ai giúp em, mà dù có anh cũng không yên tâm. Anh có thể mất tất cả nhưng không muốn mất em...!!

Hai dòng nước mắt lăn dài trên má Diễm, Diễm lấy Quân vì cảm động tấm lòng của Quân dành cho mình hay vì Diễm yêu Quân cũng không sao, vì Diễm đã tìm được người đàn ông của đời mình. Ôm chặt lấy Quân, Diễm khóc thút thít.

Quân ôm lấy Diễm, vỗ nhẹ vào lưng Diễm, Quân dịu dàng hỏi.

_Em bị làm sao thế, có phải anh vừa mới bắt nạt em không...??

Diễm lắc đầu.

_Em cảm ơn anh, cảm ơn anh đã luôn lo lắng cho em...!!

Quân bông đùa.

_Đồ ngốc, anh lo cho em vì anh lo cho tương lai của anh thôi. Nếu mai sau anh mất em làm sao anh sống được, hơn nữa những đứa con của anh làm sao có thể ra đời...!!

Diễm đỏ bừng mặt, đánh nhẹ vào lưng Quân. Diễm gất nhỏ.

_Anh không thể ngừng nhắc chuyện con cái ở đây được hay sao...??

_Anh phải nhắc cho em nhớ nhiệm vụ của em, anh không muốn em quên...!!

Diễm giả vờ ngây thơ.

_Hóa ra anh lấy em vì anh muốn em sinh con cho anh, anh đâu có yêu em đúng không...??

Quân im lặng không đáp. Diễm kêu khổ, Diễm lại trọc tức Quân, lại làm tổn thương Quân nữa rồi, trong lòng Diễm đã hiểu Quân yêu Diễm nhiều như thế nào, ai cũng muốn có con với người mình yêu.

Buông Quân ra, Diễm cúi đầu.

_Em xin lỗi, em không cố ý làm tổn thương anh...!!

Quân không nói một câu nào. Đẩy Diễm vào xe, Quân nói.

_Chúng ta đi thôi...!!

Đóng cửa xe, Quân lái xe đi, trên đường đi, Quân ngồi im như tượng, Diễm dù có cố nói chuyện, Quân cũng không thèm đáp. Tình trạng này làm Diễm căng thẳng, nếu như ngày trước, Diễm mong Quân tránh xa mình, mong Quân đừng nói gì thì nay, Diễm mong Quân nói chuyện, cười đùa với mình.

Diễm tự hứa với mình là sẽ không bao giờ nói câu nào khiến Quân bị tổn thương và tức giận nữa, nhưng một cô gái trẻ con như Diễm liệu có làm được không?.

Đến cổng bệnh viện, Quân lái xe vào bãi đỗ xe. Diễm biết Quân giận mình nên không dám nói gì, tháo nút dây an toàn, mở cửa xe, Diễm chuẩn bị bước xuống.

Quân hét nhỏ.

_Đứng lại...!!

Bàn tay cầm nắm cửa xe buông xuống, Diễm lí nhí.

_Anh muốn nói gì...??

Quân quay Diễm nhìn thẳng vào mặt mình. Quân đau khổ hỏi.

_Em không thể thôi trọc tức tôi được không...?? Em thừa hiểu tôi yêu em thế nào, sao em còn cố làm tổn thương tôi...!!

_Em xin lỗi...!!

Quân mệt mỏi ngắt lời Diễm.

_Đừng chỉ biết nói lời xin lỗi thôi, tôi không muốn em nói những lời đó thêm một lần nữa...!!

Diễm gật đầu.

_Vâng, em hứa...!!

Ngẩng mặt lên nhìn Quân, Diễm rụt rè đề nghị.

_Anh sẽ tha thứ cho em chứ...??

Quân cắn môi.

_Còn tùy thuộc vào thái độ của em...!!

Mặt Diễm đỏ bừng, dướn người lên, Diễm hôn phớt vào môi Quân. Diễm then thùng hỏi.

_Như thế đã đủ chưa...??

Mặt Quân cũng đỏ không khác gì mặt Diễm, chỉ một nụ hôn nhẹ thôi cũng đủ khuấy động tâm tư của Quân, chưa hết Diễm còn then thùng, mỉm cười ngọt ngào nữa, ánh mắt Diễm nhìn Quân đầy cầu khẩn, van xin, Quân muốn giận cũng không thể giận được lâu, đây là vũ khí của Diễm, Quân biết nhưng Quân không muốn tránh mà tránh cũng được không được. Quân thà bị bại, thà bị nhấn chìm trong đôi mắt, đôi môi kia còn hơn sống bình thường mà không biết gì.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160

Quân liến mép.

_Anh muốn kiểm chứng xem em thành thực đến mức độ nào...??

Quân cúi xuống, hai người lại hôn nhau, Diễm nhủ thầm.

_Có thể bây giờ em chịu thua anh nhưng cũng có ngày em sẽ đánh bại được anh, anh hãy chờ đấy...!!

Diễm ôm Quân thật chặt, cả hai đắm chìm trong nụ hôn. Quân thì thầm.

_Vì em quyến rũ anh nên em phải chịu trách nhiệm, chúng ta phải mau tổ chức lễ cưới thôi...!!

Diễm biết là có muốn hoãn lại cũng không yên được với Quân nên gật đầu.

_Vâng, tùy anh...!!

Quân cười.

_Em càng ngày càng biết nghe lời rồi đấy...!!

Lòng tự trọng của Diễm bùng lên. Diễm đe dọa.

_Em từng nói em không phải là một cô vợ dễ bảo nên anh hãy liệu chừng, anh mà ăn hiếp em quá, em sẽ phản công lại...!!

_Em đừng lo anh không phải là một thằng ngốc, anh đã có cách trị được tính ngang bướng và trẻ con của em, nên em có muốn chạy trốn khỏi anh cũng không chạy được đâu...!!

Không cần Quân phải nhắc, Diễm là người hiểu hơn ai hết khả năng của Quân. Cả đêm hôm qua, Hồng và Trường nói chuyện với nhau, bệnh viện chính là nơi làm họ nhận ra tình yêu của mình, Trường sung sướng với tình yêu đang chớm nở, vui sướng biết mình sắp làm cha, nên khuôn mặt đã bớt u ám hơn.

Hồng vừa được Trường tỏ tình, cầu hôn, vừa biết mình sắp làm mẹ, hạnh phúc đến quá đột ngột, nhiều lúc Hồng tưởng Hồng đang mơ, tưởng mọi thứ Hồng đang có đều là tưởng tượng.

Khi Quân và Diễm lên đến nơi, Hồng và Trường đang nói chuyện vui vẻ với nhau. Diễm nheo mắt trêu.

_Hai anh chị đã định ngày cưới chưa...??

Trường đập lại.

_Còn hai người bao giờ thì cưới...??

Quân nheo mắt đáp.

_Nếu không phải vì cậu, tôi đã tổ chức đám cưới trong tuần này, nhưng vì lo cho cậu nên cô ấy muốn rời lại...!!

Trường cảm động vì tình cảm của Diễm dành cho mình, mới hiềm khích với Quân, Trường dần xóa bỏ, thấy em gái hạnh phúc, tìm được một chồng hết lòng thương yêu, bảo vệ. Trường không còn mong ước gì nữa. Trường cũng đang đắm chìm trong hạnh phúc của chính mình, Trường không muốn làm vật ngáng đường tìm đến hạnh phúc của Diễm, Trường muốn bù đắp lại cho Diễm sau những gì Trường đã gây ra.

Đặt giỏ thức ăn ở trên bàn, Diễm giục.

_Anh chị ăn cơm đi cho nóng, em đã nấu những món mà anh chị thích nhất, hy vọng anh chị vừa miệng...!!

Bà Hoa đã về nhà từ sáng sớm. Trường đã khuyên Hồng về nhiều lần nhưng Hồng không muốn rời xa Trường, Hồng không yên tâm khi để Trường một mình.

Nhắc đến thức ăn, Hồng bịt chặt miệng lại, Diễm vội đỡ lấy Hồng. Trường lo lắng hỏi.

_Em không sao chứ...??

Diễm thở dài.

_Chắc là em bé đang hành chị ấy rồi...!!

Quân trách Trường.

_ Cậu đúng là một người cha thiếu trách nhiệm, còn không mau đồng ý tiến hành phẫu thuật để lo cho cô ấy đi...!!

Trường nhìn khuôn mặt xanh xao mệt mỏi của Hồng. Trường thấy mình có tội, nếu Trường không gây nên chuyện, Hồng đã không phải khổ sở như bây giờ, nếu không vì Trường, Hồng đã không khóc, đã không suýt mất mạng hai lần.

Không chịu được hơn nữa, Hồng đi thẳng vào nhà vệ sinh. Quân nhăn nhó nhìn Diễm.

_ Anh hy vọng là khi em mang thai em sẽ không khổ như cô ấy...??

Diễm héch mếu.

_ Vậy là anh tha cho em...??

Mắt Quân nheo lại đầy tình nghịch.

_ Em đừng mong anh tha cho em, anh sẽ cùng em trải qua mọi chuyện...!!

Trường cúi.

_ Hai người thôi đi được không, muốn nói chuyện tình từ thì về nhà mà nói...!!

Quân trêu tức.

_ Có người đang ghen kìa...!!

Đầu Trường bốc hỏa vì Quân, Diễm vội can ngăn.

_ Em không hiểu sao hơi một tí là hai người lại cãi nhau được, chuyện đó có gì đáng nói đâu, hai anh không thể giảng hòa được à...??

Quân và Trường đồng thanh trả lời.

_ Không...!!

Diễm ngăn ngắt.

_ Nếu hai không giảng hòa với nhau, em và chị Hồng sẽ tẩy chay hai người. Thế nào hai người có chịu giảng hòa không...??

Hồng từ trong nhà vệ sinh đi ra. Nghe loáng thoáng câu nói của Diễm, Hồng hỏi.

_ Em muốn chị làm đồng minh với em vì chuyện gì...??

Diễm nói ngay.

_ Anh Trường và anh Quân luôn gây chiến, chị em mình phải tẩy chay họ cho họ biết nên sống trong hòa bình là thế nào...??

Hồng cười.

_ Em nói đúng, hãy để hai người đàn ông ương bướng này nói chuyện với nhau, chúng ta đi thôi...!!

_ Vâng...!!

Trường kêu khổ.

_ Em không được về phe con bé Diễm chống lại anh, em phải ở chung một chiến tuyến với anh...!!

Hồng hừ một tiếng.

_ Mẹ con em không muốn một người cha, một người chồng cô chấp như anh...!!

Trường nhượng bộ.

_ Anh sẽ sửa đổi, chỉ cần em không tìm cách tách anh ra khỏi mẹ con em là được...!!

Quân khiêu khích.

_ Không ngờ một người tự kiêu như cậu mà cũng có ngày bị người khác dất mũi, xin chia buồn...!!

Diễm hét nhỏ.

_Anh Quân...!! Anh muốn anh và anh Trường đánh nhau thì hai anh mới vừa lòng hả...??

Quân nhún vai.

_Đây là do hấn khiêu khích anh trước...!!

Trường gầm lên.

_Tôi mà không bị đau chân, tôi đã cho cậu một trận rồi...!!

Diễm nắm lấy tay Hồng.

_Minh đi thôi chị, mặc họ muốn làm gì thì làm...!!

Hồng gật đầu.

_Em nói đúng, hai chị em mình làm sao chịu nổi hai ông chồng ương bướng, thích đánh nhau như họ...!!

Quân túm lấy tay Diễm, Trường nắm lấy tay Hồng. Cả hai cùng nói.

_Anh xin lỗi...!!

Hồng và Diễm bật cười, họ là hai người phụ nữ hạnh phúc nhất, cả hai đã tìm được hai người đàn ông của đời mình, tuy rằng hai người đàn ông này không dễ để điều khiển, không dễ bỏ cuộc, thích làm theo ý mình nhưng một khi hai người đàn ông này yêu ai, họ luôn yêu hết lòng, luôn muốn bảo vệ người phụ nữ của đời mình, đối với Hồng và Diễm như thế là đã quá đủ, quá ưu ái cho cả hai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161

Thức ăn Diễm nấu rất ngon, Trường ăn được một ít, còn Hồng hầu như không động đũa. Trường quan tâm, hỏi han Hồng suốt, Hồng mặc dù mệt mỏi nhưng được quan tâm, yêu thương thế này Hồng cảm thấy mình khỏe hơn nhiều.

Kết quả xét nghiệm của Trường đã có từ ngày hôm qua, còn Quân hôm nay mới tiến hành làm xét nghiệm xem có thể cho Trường quả thận của mình không, do gia đình Trường ở bên Úc nên họ không biết được việc này, Trường không muốn bố mẹ nuôi buồn nên dấu nhẹm mọi chuyện, Trường sẽ xin lỗi họ sau khi Trường đã bình phục lại hoàn toàn.

Quân đã tìm hẩn mấy bác sĩ giỏi để mổ cho Trường, Quân không muốn có sai sót gì trong quá trình cho và nhận thận, không muốn cả hai phải hối hận vì chuyện này. Quân vẫn chưa nói cho bố mẹ nuôi mình biết là Quân sẽ cho Trường quả thận của mình, Quân không muốn chuốc thêm nhiều rắc rối, vì Quân hiểu bà Phương nhất định sẽ không đồng ý, có khi vì việc này bà sẽ ghét Diễm thêm.

Buổi sáng sau khi tiến hành làm xét nghiệm xong, Quân lái xe về công ty, Diễm không đi cùng Quân vì Diễm muốn được bên cạnh Trường, Quân mặc dù hơi buồn nhưng cũng không còn cách nào khác. Vừa về đến công ty, Loan đến tìm Quân, cả hai đưa nhau ra một quán nước gần công ty.

Mấy ngày không gặp, Loan buồn hẩn. Quân thấy mình có lỗi với Loan, nhưng tình yêu vốn không thể gượng ép, Quân tin là sớm muộn gì Loan cũng sẽ quên được mình.

Nhấp một ngụm cà phê, Loan hỏi.

_Nghe nói anh sắp kết hôn...??

Quân gật đầu.

_Bọn anh định tổ chức vào tuần sau...!!

_Chúc mừng anh...!!

_Cảm ơn em...!!

Cả hai rơi vào im lặng, họ không biết nói gì với nhau. Quân không thích không khí khó chịu giữa hai người, từ trước đến nay, Quân chưa từng reo hy vọng cho Loan về tình cảm của mình. Quân luôn nói, Quân không thể yêu Loan, vì Quân đang yêu một người khác. Nói một cách khác, Quân là một người thẳng thắn, một người không khuất tất trong tình cảm, không lợi dụng Loan vì lợi ích riêng. Về điểm này Loan không thể trách Quân, không thể hận Quân. Loan nên cảm ơn Quân, vì luôn cho Loan con đường để rút lui.

Quân mỉm cười hỏi.

_ Công việc của em dạo này tốt chứ...??

Loan gật mình đáp.

_ Vâng, mọi chuyện đều ổn cả. Còn anh?

_ Anh đang bận bù đầu vào mấy dự án mới...!!

Loan cười.

_ Em thấy anh là người quá yêu công việc, anh nên dành thời gian của mình nhiều hơn để nghỉ ngơi và làm những việc khác...!!

_ Anh biết nhưng nếu không làm việc, anh không biết mình nên làm việc gì khác...!!

Mặc dù không muốn nhắc đến Diễm nhưng sự thật Quân sắp sửa kết hôn với Diễm không thể thay đổi được. Loan bắt buộc phải nói ra.

_ Anh có thể dành thời gian cùng cô ấy đi dạo, đi chơi, đi xem ca nhạc và nhiều việc khác. Em nghĩ sẽ rất thú vị nếu anh và cô ấy làm những việc đó cùng nhau...!!

_ Em nói đúng, anh sẽ cân nhắc...!!

Loan bật cười, dù muốn tức Quân cũng không tức giận được vì Quân luôn biết cách nói chuyện, luôn khiến Loan cảm thấy thoải mái.

_ Em không hiểu việc này mà anh cũng cần cân nhắc là sao, đừng nói với em là anh và cô ấy chưa từng làm những việc ấy...!!

Quân trầm ngâm nghĩ ngợi, đúng là ngoài đi ăn cơm cùng nhau, đi dạo trên đường, Diễm và Quân chưa từng làm việc gì khác cùng nhau.

Thấy Quân im lặng, Loan mỉm cười.

_ Xem ra em đã đoán đúng, anh là một người yêu chán ngắt...!!

Quân kêu lên.

_ Em đừng nói thế, tại anh không hiểu một cô gái thích gì thôi...!!

_ Để em nói cho anh biết, ngoài mấy lời tán tỉnh ra, cô ấy còn cần nhiều thứ khác...!!

Loan nheo mắt trêu Quân.

_ Anh thật gà mờ, tuy trong việc anh thông minh nhưng nghệ thuật tán gái của anh chỉ đạt con số không...!!

Quân trả lời ngay.

_ Anh gà mờ như thế này mà có nhiều người thích anh, yêu anh. Anh cũng không hiểu họ yêu anh ở điểm gì...!!

Loan đỏ bừng mặt. Loan thấy mình thật ngu ngốc, Quân là một chàng móm mép, đối đáp giỏi, nói chuyện nhiều với Quân chỉ chịu thêm nhiều thiệt thòi.

Ban đầu cả hai thấy ngượng ngùng khi nói chuyện với nhau nhưng dần dần mọi chuyện đã trở nên tốt đẹp hơn, Loan không muốn đánh mất tình bạn với Quân, mặc dù không thể quên Quân, không ngừng thôi hy vọng là có ngày Quân sẽ yêu mình nhưng Loan sẽ cố quên, cố nghĩ Quân không yêu mình, Quân chỉ là một bạn thân thành của Loan thôi.

Họ cùng nhau ngồi uống cà phê, cùng nhau bàn luận về công việc và các dự án sắp tới, do đã quá trưa nên cả hai ăn cơm cùng nhau, đây có thể nói là lần thân mật duy nhất giữa Loan và Quân.

Bữa ăn kết thúc, Loan tiếc nuối vì sẽ không có cơ hội nào được nói chuyện và ăn cơm cùng với Quân như thế này nữa, nhưng Loan phải chấp nhận vì đó là định mệnh của hai người, Quân không thuộc về Loan. Quân là một chàng trai tự chủ, một con người thông minh, với cái đầu lạnh, chỉ cần Quân không thích, không ai có thể điều khiển được Quân.

Loan thích Quân vì điểm này, thích lòng thủy chung của Quân, thích tính cách không sợ quyền lực, tiền bạc của Quân. Càng nghĩ Loan càng thấy thương cho mình hơn. Họ mãi mãi chỉ là bạn.

Chia tay Loan, Quân trở về công ty. Diễm gửi cho Quân hai tin nhắn. Đọc xong, Quân nở một nụ cười ngơ ngẩn như người mất hồn, Kiên vào phòng Quân từ khi nào rồi mà Quân vẫn không phát hiện ra.

Nhìn nụ cười của sếp, Kiên cười thầm, đúng là nụ cười của người đang yêu. Đặt điện thoại trên bàn, ngược mắt nhìn lên, Quân giật mình nhìn Kiên.

_ Cậu đang làm gì ở đây thế...???

_ Còn làm gì nữa, chẳng phải anh gọi em vào phòng vì có việc cần giao à...??

Quân gật đầu.

_ Việc tôi nhờ cậu tìm cho tôi mấy bác sĩ giỏi từ hôm qua thế nào rồi...??

_ Em đã liên lạc với họ, họ nói họ có thể mổ cho anh bất cứ lúc nào...!!

_ Cảm ơn cậu...!!

Kiên lo lắng hỏi.

_ Anh có nói chuyện này cho bố mẹ anh biết không...??

_ Tôi không muốn họ biết. Tôi không muốn mối quan hệ giữa mẹ tôi và Diễm xấu hơn vì chuyện này...!!

_ Anh có thể để cho Diễm cho anh trai cô ấy thận của cô ấy. Tại sao anh phải làm thế...??

Quân cau mày.

_ Đối với cô ấy, ngay cả mạng của tôi, tôi cũng có thể cho cô ấy nói gì đến quả thận của tôi...!!

Ngả người ra sau ghế, Quân nói tiếp.

_ Chắc là cậu ngạc nhiên lắm khi cậu biết tôi cho con trai kẻ thù quả thận của tôi. Ông sư già ở trên núi đã nói với tôi về thuyết nhân sinh, mặc dù cha của Diễm đã làm nhiều việc xấu nhưng đó là tội lỗi của ông ta, không liên quan gì đến anh em Diễm, họ cũng giống như tôi chỉ là một nạn nhân trong một tấn bi kịch mà những bậc sinh thành gây ra. Khi tôi nhớ lại mọi chuyện, tôi từng có ý nghĩ phải hủy diệt cả gia đình ông Hải, nhưng ngau sau khi tôi gặp nhà sư già, gặp Diễm, gặp Trường, ý nghĩ trả thù trong tôi dần thay đổi. Ông sư già dạy tôi về lòng vị tha, nhân cách sống, cách đối diện với mọi thứ xảy ra trong cuộc đời mình. Diễm dạy tôi về tình thân, dạy cách nhìn cuộc sống một cách lạc quan, không lo lắng, không sợ hãi, cô ấy đã cứu vớt linh hồn tôi, trong cuộc sống này tôi có thể làm mọi thứ nhưng có nhiều thứ tôi cần cô ấy dạy cho tôi. Còn Trường dạy tôi, trả thù đáng sợ như thế nào, tôi không muốn giống như Trường, không muốn trở thành một công cụ, một con rối của ông Đàng, sống như Trường có khác gì sống mà như đã chết.

_ Nếu người ta báo thù cho người khác vì một mục đích cao cả đem lại hạnh phúc, và bình yên cho người khác, tôi sẵn sàng làm. Nhưng nếu báo thù đem lại đau khổ, nước mắt, hận thù thêm sâu thì tại sao tôi lại không nên dừng tay tại đây. Tôi không báo thù ông Hải nhưng ông Trời đã thay tôi làm điều đó, bệnh suy tim, mất trí, tính mạng của ông ta như một ngọn lửa trước gió, sớm muộn gì nó cũng tắt, cậu bảo tôi báo thù một người sắp chết làm gì...!!

Nhấp một ngụm cà phê, Quân nói tiếp.

_ Nếu tôi báo thù, tôi làm sao có được Diễm, làm sao có cuộc sống hạnh phúc cả đời, làm sao kết thúc ân oán hai gia đình tại đây, cậu hiểu ý tôi nói rồi chứ...??

Kiên ngồi nghe một cách chăm chú, Kiên khâm phục Quân.

_ Em hiểu, anh thật cao thượng...!!

Quân cười.

_ Đừng tăng bốc tôi lên cao quá, tôi không tốt như cậu nghĩ đâu. Tôi làm thế chỉ vì lợi ích của tôi thôi...!!

Kiên nheo mắt trêu Quân.

_ Em hiểu mục đích của anh. Chúc mừng anh, cuối cùng anh cũng đạt được những gì anh mong muốn...!!

Quân trừng mắt.

_ Cậu mà còn ăn nói lung tung nữa là cậu chết với tôi...!!

Kiên giả vờ sợ hãi

_ Anh đừng dọa em...!!

Cả hai cười ầm lên. Đúng là cuối cùng Quân đã đạt được những gì mà Quân mong muốn, Quân đã có được Diễm, có được tình yêu của đời mình. Mặc dù đang đắm chìm trong hạnh phúc, Quân vẫn không quên nhiệm vụ của mình, công việc Quân vẫn đặt trên hàng đầu, Quân theo dõi từng tiến độ kinh doanh, những dự án còn dang dở.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162

Quân hàng ngày hỏi Kiên về ông Trần, càng tìm hiểu về con người ông Trần, Quân càng thấy thú vị, ông Trần là một đối thủ đáng gờm, không hiểu Loan đã nói gì với ông Trần mà mấy ngày hôm nay ông im hơi lặng tiếng, chắc ông ta hiểu Quân và Loan không thể thành một đôi được. Không gặp được Diễm, Quân liên tục gọi điện cho Diễm, Diễm nhăn mặt hỏi.

_Anh làm gì mà gọi điện cho em suốt thế...??

_Anh nhớ em...!!

_Chúng ta chỉ vừa mới gặp nhau lúc sáng...!!

_Nhưng anh vẫn nhớ em...!!

Diễm phì cười.

_Anh thật trẻ con...!!

_Anh đã lấy tính của em...!!

_Em cúp máy đây...!!

Quân vội nói.

_Khoan đã...!!

_Anh còn muốn nói gì nữa...??

_Anh yêu em...!!

Diễm im lặng không đáp, mặt Diễm nóng bừng, tim đập thật nhanh, chiếc điện thoại rớt khỏi tay Diễm, tay buông thõng. Diễm muốn hét lên vì hạnh phúc, vì sung sướng, một câu tỏ tình mới lãng mạn làm sao. Quân thấy Diễm im lặng, Quân không tin là lời nói của mình đã khiến Diễm buồn lòng.

_Em không sao chứ...??

Diễm nói như hết hơi.

_Em không sao...!!

Quân hiểu cho đến lúc này, Diễm vẫn chưa chấp nhận tình cảm của mình, nhưng Quân tin là dần dần Diễm sẽ hiểu, Diễm đã cho Quân cơ hội được ở bên cạnh Diễm cả đời, Quân muốn cảm ơn Diễm về điều đó. Không muốn Diễm phải khó xử, Quân nói sang chuyện khác.

_Chiều anh đến đón em...!!

Diễm từ chối.

_Không cần đâu anh, em có thể tự đi về nhà...!!

_Anh đã nói gì với em nào, nhiệm vụ đưa đón là của anh, em hãy để anh làm nhiệm vụ của mình...!!

_Nhưng em không muốn làm phiền anh...!!

_Nếu em không muốn làm phiền anh, em hãy ở bên cạnh anh cả ngày, anh sẽ không phải làm gì khác...!!

Diễm le lưỡi.

_Anh đừng có mơ...!!

Quân đe dọa.

_Mai sau trở thành vợ của anh rồi, em sẽ không nói được câu đó đâu...!!

Diễm ón lạnh nghĩ đến cái lồng mà mình sắp bị nhốt.

_Anh sẽ không trở thành một ông chồng độc tài như thế chứ...??

_Em cứ thử xem...!!

Hai người càng nói chuyện, càng có nhiều thứ để tranh luận, cuối cùng Diễm là người phải kết thúc cuộc gọi, hai má Diễm vẫn còn nóng bừng vì hạnh phúc, vì vui. Diễm bị Hồng trêu suốt, Trường hòa vào phe Hồng nên Diễm đầu không lại hai người, tuy họ luôn có người bảo vệ nhưng cũng không thoát được tai mắt của ông Đăng, ông ta đang tìm cơ hội để ra tay thêm lần nữa, lần này ông ta sẽ phải diệt được họ.

Buổi chiều Quân rời công ty sớm vì muốn đón Diễm. Kết quả xét nghiệm đã có từ lúc hai giờ chiều, kết quả cho thấy Quân hoàn toàn có thể cho Trường quả thận của mình, ca mổ sẽ được tiến hành vào sáng mai. Trường muốn nói lời cảm ơn Quân nhưng không thốt nổi lên lời, đối với Trường thật khó để cảm ơn người khác chỉ bằng một câu nói, Trường muốn trả ơn cứu mạng của Quân bằng một hành động cụ thể. Quân vỗ vai Trường.

_Tôi hiểu cậu đang nghĩ gì nhưng tôi không cần cậu phải trả ơn tôi, chỉ cần cậu yên tâm giao em gái cậu cho tôi là được...!!

_Chẳng phải cậu đã có nó rồi còn gì...??

_Tôi biết nhưng tôi muốn nghe một câu chúc phúc từ cậu...!!

Trường thở dài.

_Thực tình không phải vì cậu cứu mạng tôi, tôi mới nói câu này nhưng tôi tin là cậu sẽ là một chồng tuyệt vời của nó. Diễm là một cô gái yếu đuối, nó luôn cần ai đó ở bên cạnh động viên, an ủi, và bảo vệ nó cả đời, tôi biết cậu sẽ làm rất tốt điều này. Nhưng...!!

Trường trừng mắt lên.

_Nhưng nếu cậu dám làm tổn thương nó, dám làm nó phải khóc vì cậu, lúc đó mặc kệ cậu có ơn cứu mạng tôi hay không, tôi sẽ không tha cho cậu, tôi sẽ đánh cậu như từ...!!

Quân nhếch mép.

_Cậu không cần phải dọa tôi, vì dù tôi có chết tôi cũng không muốn cô ấy phải khóc, phải khổ vì tôi, tôi yêu cô ấy, cậu nên hiểu điều đó...!!

Trường hài lòng.

_Cậu biết được như thế là tốt. Nhưng này...!!

Quân nhú mày.

_Cậu muốn nói gì...??

_Cậu nên gọi tôi là anh rể dần đi, chẳng phải cậu sắp cưới em gái tôi...??

Quân hừ mũi.

_Đến lúc đó hãy hay...!!

Hai người bọn họ lại tranh cãi nhau. Hồng và Diễm đứng bên cạnh chỉ còn biết lắc đầu chịu thua. Đã ở bệnh viện hai hôm, Trường muốn phát điên lên.

_Tôi muốn về nhà...!!

Diễm không đồng ý.

_Anh ở lại đây bác sĩ mới chăm sóc được anh, bệnh tình của anh đã khỏi đâu...!!

Trường lắc đầu.

_Cho anh về nhà đi, ngày mai anh mổ rồi, anh phải ở bệnh viện ít nhất nửa tháng, bác sĩ mới cho anh xuất viện, anh muốn được hít thở trong lành trong buổi tối hôm nay...!!

Quân nheo mắt trên.

_ Có phải cậu và Hồng dự định làm gì đúng không...??

Hồng đỏ bừng mặt, tay mân mê tà áo, Trường nhìn Hồng cũng đỏ mặt theo. Diễm che miệng cười khúc khích. Bốn người ai cũng có hạnh phúc riêng của mình. Cuối cùng không còn cách nào khác, Quân đưa Hồng, Diễm và Trường về nhà.

Quân ở nhà Trường chơi một lúc rồi ra về, Diễm không đi theo Trường, Diễm còn một gia đình cần chăm sóc. Hồng về nhà Hồng lấy quần áo, tắm rửa, nghỉ ngơi, Hồng đã ở bệnh viện quá lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Quân thông báo.

_ Con có công chuyện nên cần đi mấy ngày...!!

Bà Phương nhú mày.

_ Con vừa mới đi công tác về, công ty con lại sắp có dự án mới à...??

Quân lảng tránh ánh mắt nhìn chăm soi của bố mẹ.

_ Vâng...!!

Ông Trương đặt tách cà phê xuống bàn, ông trầm tĩnh hỏi.

_ Dự án lần này có lớn không con...??

Quân không phải là nói dối hoàn toàn, dự án lần này Quân và phía công ty Đức Thịnh sẽ chính thức kí kết hợp đồng với nhau, chỉ có điều người đi lần này không phải là Quân mà là ông Tùng, ông sẽ đảm nhận vai trò đàm phán với phía đối tác. Quân tính sau ca mổ, Quân phải nằm viện mấy mất ngày, trong thời gian đó Quân phải tạo ra được một cái cơ vắng mặt hợp lý nhất, ở công ty chỉ có mình Kiên và ông Tùng biết, họ không đời nào nói lại chuyện này cho bố mẹ Quân biết.

Công ty ai cũng tin là Quân đi công tác, ngay cả bố mẹ Quân cũng làm tưởng như thế. Uống một ngụm cà phê, Quân trả lời.

_ Nếu dự án lần này thành công, công ty sẽ nâng cao thêm một bước trên thị trường, con muốn sát nhập và cạnh tranh với các công ty khác, tuy hơi mạo hiểm nhưng cũng đáng để thử...!!

Ông Trương hài lòng.

_ Giới trẻ các con năng động hơn bố ngày xưa, bố tin là con đã tính toán hết được các rủi ro mới đồng ý hợp tác làm ăn với họ...!!

Quân nói đầy vẻ tự hào.

_ Vâng, con và mấy nhân viên trong công ty mấy một tháng nghiên cứu, quan sát, đánh giá mới đi đến quyết định này. Con đang háo hức chờ đợi kết quả, con hy vọng là mình đã tính toán đúng...!!

Bà Hoa ngồi nghe như vẹt nghe sấm, việc gì chứ công việc kinh doanh bà hoàn toàn mù tịt, từ khi lấy chồng, bà không phải động tay động chân vào việc gì cả, bà chỉ ở nhà lo hưởng thụ và tham dự các bữa tiệc, tuy bà đã tốt nghiệp đại học nhưng bà thực sự đi làm mới được có hai năm rồi đi lấy chồng, từ đó cho đến nay bà lo quản lí gia đình, bà không hiểu được công việc thực sự của chồng và con trai là gì.

Bà Kiên nhẩn ngai nghe ông Trương và Quân nói hết chuyện này đến chuyện kia, cuối cùng bà cũng xen được vào một câu.

_ Con đi một mình hay đi cùng với ai...??

_ Con, trợ lí Kiên và chú Tùng...!!

Bà Phương nghi ngờ hỏi lại Quân.

_ Con không đi cùng với Diễm à...??

Quân cười.

_ Con cũng muốn đi cùng với cô ấy lắm nhưng cô ấy còn phải chăm sóc anh trai, chăm sóc bố, nhà cửa, làm sao cô ấy có thể đi theo con được...!!

Bà Phương nghe có lí, anh trai Diễm đang bị thương, bố Diễm bị bệnh không biết gì, đúng là Diễm không thể đi theo Quân.

_ Con định đi trong bao lâu...??

_ Con cũng không nói chắc, vì tùy kết quả của công việc, nếu xong sớm, con sẽ về sớm, còn nếu không, con sẽ phải ở lại lâu...!!

Bà Phương nói giọng đầy thương cảm.

_ Con cứ đi miết mãi thế, rồi làm việc như điên, mẹ sợ con sẽ đột quỵ...!!

_ Mẹ đừng lo, con biết sức khỏe của mình. Không có việc gì làm mới khiến con ngã bệnh, còn nếu có việc, con càng thấy mình khỏe thêm ra...!!

Bà Loan luôn muốn hỏi tình cảm của Quân dành cho Loan, luôn muốn Quân lấy Loan nên bà hay tìm cách bắt ép Quân, nay bà đã hiểu dần ra, bà không còn nhắc đến Loan trước mặt Quân nữa, bà thấy không khí gia đình ấm cúng hẳn, Quân chưa có lúc nào lại cười tươi như thế này, ông Trương cũng thế, bà đã thấy được giá trị của hạnh phúc, hy sinh, tình yêu là gì. Bà thở dài nghĩ.

_ Nhìn thấy hai bố con vui vẻ, mình hy sinh một chút cũng không sao. Mình mong, con bé Diễm có thể mang lại hạnh phúc cho thằng Quân, nếu không mình sẽ không tha thứ cho cô ta. Cô ta đã khiến thằng Quân đau khổ một lần rồi, nếu nó mà còn dám làm thằng Quân đau khổ thêm lần nữa, tự tay mình sẽ đánh cô ta...!!

Nói chuyện thêm một lúc nữa, Quân lên phòng. Trước lúc đi ngủ, Quân gọi điện cho Diễm. Diễm cười hỏi.

_ Anh vẫn chưa đi ngủ sao...??

_ Em nghĩ là anh có thể ngủ được sao...??

Diễm nhú mày.

_ Anh đang lo lắng điều gì à...??

_ Anh đang nghĩ đến em...!!

Mặt Diễm nóng bừng. Diễm im lặng không nói gì, Quân lúc nào cũng thế, chỉ cần xa nhau một chút là Quân lại gọi điện ngay cho Diễm, nói muốn được ở gần bên Diễm, nhớ Diễm. Diễm cảm động trước tình cảm của Quân, Diễm cũng muốn nói Diễm nhớ Quân, yêu Quân nhưng không hiểu tại sao cho đến tận bây giờ Diễm vẫn chưa nói gì cho Quân biết tình cảm của mình, có một cái gì đó đã ngăn Diễm làm điều này.

Hai người nói chuyện đến tận khuya mới chịu cúp máy, Diễm chìm vào giấc ngủ với một nụ cười. Quân trằn trọc cả đêm không ngủ được, Quân không hề hối hận với những gì mà Quân đã làm cho Diễm, Quân cảm thấy lo lắng bất an cho cuộc hôn nhân của mình, Quân linh cảm sẽ có chuyện không hay sẽ xảy ra nhưng Quân không tài nào đoán được là chuyện gì, nếu Quân mất Diễm thêm lần nữa, chắc là Quân sẽ không sống được.

Sáng hôm sau, Quân rời nhà sớm. Diễm, Trường, Hồng, bà Hoa, ông quản gia và ông Hải cũng đã dậy từ khi nào rồi, họ đang nôn nóng chờ Quân.

Mấy phút sau Quân tới nơi. Diễm lo sợ không yên, Diễm sợ nếu ca phẫu thuật này xảy ra bất trắc, Diễm sẽ mất đi hai người đàn ông quan trọng của cuộc đời mình, Diễm không muốn ai đánh cược mạng sống vì Diễm.

Tâm trạng Hồng cũng không khá hơn Diễm bao nhiêu, mẹ con Hồng cần Trường, nếu Trường có mệnh hệ gì Hồng sẽ đau buồn cả đời, Hồng không thể chết, không thể đi theo Trường vì đứa con cần được sinh ra, cần được nuôi nấng, chăm sóc từ tẻ, là một bà mẹ đơn thân thật không dễ dàng gì.

Trên đường đi, Diễm không nói với Quân một câu nào, nét căng thẳng thể hiện trên mặt Diễm, cả bốn người ai cũng như ai, họ đều im lặng, đều đang suy nghĩ một chuyện gì đó.

Đến bệnh viện, Diễm đi không nổi, con người yếu đuối trong Diễm đang lần át đi tính cách lạc quan, yêu đời của Diễm, Diễm muốn khụy ngã, muốn chạy trốn.

Quân vỗ nhẹ vào bàn tay Diễm. Giọng Quân đầy an ủi, sẽ chia.

_ Em đừng lo lắng quá, mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi...!!

Diễm run rẩy.

_ Em cũng hy vọng thế, hy vọng không có chuyện gì xảy ra...!!

Quân ôm lấy Diễm, thì thầm vào tai Diễm.

_Nhờ là sau khi phẫu thuật sau chúng ta sẽ lấy nhau, em đã nhớ chưa...??

Diễm ôm chặt lấy Quân, nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt.

_Chỉ cần anh và anh Trường không sao, anh nói gì em cũng nghe theo...!!

Quân thấy sống mũi mình cay cay, thấy lòng mình đang bồi hồi, xúc động. Được Diễm quan tâm, lo lắng thế này, đối với Quân không còn hạnh phúc nào hơn nữa.

Do đã hẹn từ trước nên bác sĩ nhanh chóng đưa hai người vào phòng mổ. Diễm nắm chặt lấy tay Quân, nước mắt nhạt nhòa. Hồng nắm chặt lấy tay Trường, Hồng không khóc, Hồng tự nhủ với lòng là phải mạnh mẽ lên, Hồng muốn là điểm tựa tinh thần cho Trường, muốn Trường an tâm tin tưởng vào tương lai mai sau.

Cánh cửa phòng mổ ngăn cách hai người, Diễm không còn được nhìn thấy Quân và Trường nữa, khó khăn lắm, Diễm mới buông được tay ra khỏi tay Quân, giây phút ấy Diễm chỉ muốn nắm lấy tay Quân mãi, muốn được cùng Quân trải qua mọi chuyện.

Bác sĩ bảo Diễm

_Cô buông tay cậu ấy ra đi, chúng tôi còn phải mổ.....!!

Diễm run rẩy nói không ra hơi. Mặt Diễm tái lại, Quân mỉm cười trấn an.

_Mọi thứ sẽ qua nhanh thôi, em đừng lo.....!!

Diễm không cười nổi, Diễm nhắm chặt mắt lại, bàn tay từ từ buông tay Quân ra, hai dòng lệ rơi xuống đất. Diễm muốn nói câu em yêu anh, Diễm sợ mai sau không còn cơ hội nói với Quân câu ấy nữa.

_Anh phải hứa với em là anh không sao, sau khi anh khỏi em có chuyện cần nói với anh...!!

Quân không hiểu Diễm định nói gì với mình, nhưng Quân tin chuyện này rất quan trọng. Quân gật đầu bảo Diễm

_Anh hứa.....!!

Cánh cửa phòng mổ khép lại, hai người phụ nữ ôm lấy nhau, họ đang chờ hai người đàn ông họ sắp lấy làm chồng đang được bác sĩ mổ ở trong kia.

Thời gian chờ đợi kéo dài làm Diễm và Hồng cảm tưởng họ như sắp phải lên giàn thiêu, hai người nắm chặt lấy tay nhau, người nọ động viên người kia, Diễm vẫn không ngừng khóc, dù có động viên bản thân là hãy mạnh mẽ lên nhưng Diễm làm không được, đầu óc Diễm lúc nào cũng ong ong, lúc nào cũng lo sợ.

Một tiếng, rồi hai tiếng, Diễm thấy thời gian sao mà trôi qua chậm chạp quá, chỉ có hai tiếng thôi, Diễm lại tưởng mình đã sống mấy trăm năm rồi.

Đầu gối Diễm run run, Diễm không còn sức để đi, Diễm chỉ có thể ngồi xuống, mắt không ngừng nhìn vào cánh cửa màu xanh, lòng không ngừng mong mọi chuyện mau chóng kết thúc.

Một tiếng kết vang lên, cánh cửa phòng mổ bật mở, trái tim Diễm bị bóp nghẹt, Diễm phải ôm lấy ngực, cổ trằn trọc mới hết sợ. Diễm cố đọc trên khuôn mặt bác sĩ mổ cho Quân và Trường, cô tìm hiểu xem ông ấy sẽ mang lại cho mình tin tức xấu hay tốt. Hồng là người bình tĩnh hơn Diễm nên lên tiếng hỏi ngay khi bác sĩ bước ra.

_Ca mổ thế nào hả bác sĩ...???

Tháo găng tay, khẩu trang, lau mồ hôi trên mặt, ông bác sĩ mỉm cười nói.

_Thành công tốt đẹp, cả hai cậu ấy đều không sao...!!

Diễm ôm lấy mặt, nụ cười sung sướng nở trên môi, hai dòng lệ lăn dài trên má. Cuối cùng ông trời đã nghe được tiếng nguyện cầu của Diễm, Diễm có thể thở phào nhẹ nhõm, có thể yên tâm.

Bây giờ Hồng mới khóc. Hồng khóc vì sung sướng, vì hạnh phúc, vậy là từ nay cho đến cuối đời, Hồng sẽ có Trường bên cạnh, Hồng không phải sợ cô đơn, buồn tủi, phải yêu đơn phương như tám năm qua nữa.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164

Do vừa mới mổ xong nên bác sĩ không cho Hồng và Diễm vào thăm, ông dặn hai người phải chiều mới được vào. Bố mẹ Quân không hề biết gì về vụ phẫu thuật này nên họ không đến. Diễm tưởng là Quân đã nói cho bố mẹ của Quân biết nên không hỏi Quân, chờ mãi đến tận trưa cũng không thấy hai người tới, Diễm nghĩ.

_Tại sao hai bác ấy không đến, không lẽ anh Quân không hề nói cho họ biết...??

Diễm đoán Quân không nói cho họ biết vì sợ họ ghét Diễm, càng nghĩ Diễm càng thấy có lỗi và mắc nợ Quân nhiều hơn. Hồng và Diễm ngồi ở ngoài phòng đợi, cả hai im lặng không ai nói với ai câu nào, bây giờ họ có thể yên tâm vì Trường và Quân đều không sao, sau một thời gian ngắn nữa, hai người sẽ bình phục lại như bình thường.

Buổi trưa ông quản gia đưa ông Hải đến bệnh viện, mặc dù ông Hải không biết gì nhưng ông vẫn cảm nhận được không khí căng thẳng trong gia đình, ông linh cảm có một chuyện gì đó đang diễn ra, mọi chuyện đều liên quan đến ông. Gặp con gái, ông cười toe toét, ông hạnh phúc vì trông thấy Diễm, Diễm gượng cười chào ông.

Diễm hỏi ông quản gia.

_Chú và bố cháu đã ăn cơm chưa...??

Ông quản gia gật đầu.

_Chú và bố cháu ăn rồi, còn hai cô...??

Diễm lắc đầu.

_Bọn cháu không nuốt nổi...!!

Biết là Hồng có thai, bà Hoa không yên tâm, bà lo cho sức khỏe của hai mẹ con Hồng. Bà khuyên.

_Dù cháu không muốn ăn, cũng phải nghĩ đến đứa bé trong bụng, nó cần được nuôi dưỡng tốt, một người mẹ ốm yếu không tốt cho đứa bé đâu...!!

Hồng gật đầu.

_Cháu hiểu khi nào vào thăm anh Trường xong, cháu sẽ đi ăn cơm...!!

Diễm giục Hồng.

_Dì Hoa nói đúng, chỉ bây giờ đâu chỉ sống cho riêng một mình chị, chị còn có đứa bé nữa, đi ăn đi chị...!!

_Chị không cảm thấy đói, lúc sáng chị đã ăn cơm cùng gia đình rồi, để lát nữa chị ăn...!!

Nhìn vào trong phòng bệnh, bà Hoa lo lắng hỏi.

_Trường và Quân thế nào rồi...??

Diễm thở dài.

_Cháu cũng không biết nữa, bác sĩ nói anh ấy và anh Trường không sao, cháu muốn gặp nhưng bác sĩ bảo cháu đến chiều mới được vào thăm...!!

Vỗ nhẹ vào vai Diễm, bà Hoa động viên.

_Cháu đừng lo lắng quá, bác sĩ nói cậu ấy không sao là ổn rồi, chỉ cần cậu ấy bình phục lại là hai đứa có thể tổ chức lễ cưới...!!

Diễm nhỏ nhẹ đáp.

_Cảm ơn Dì...!!

Diễm không còn tâm trạng để nghĩ đến hạnh phúc mai sau, bây giờ Diễm đang lo cho sức khỏe của Quân và Trường, dù hai người có lấy được nhau hay không, Diễm không hề lo lắng về điều đó, vì chẳng phải Quân và Diễm đã có giấy đăng ký kết hôn, đã trao nhẫn đính hôn, Diễm đã chấp nhận lấy Quân là gì, tổ chức lễ cưới chỉ là hình thức, chỉ là muốn thông báo cho mọi người biết họ đã thuộc về nhau thôi.

Diễm chỉ mong mình được hạnh phúc, lấy được người mình yêu, còn những chuyện khác Diễm không để tâm. Diễm mệt mỏi dựa đầu vào vai bà Hoa, nhắm mắt lại, Diễm muốn ngủ một giấc, chỉ sau mấy phút ngắn ngủi, Diễm chìm dần vào giấc ngủ. Hồng quay sang nhìn Diễm, trên môi Hồng nở một nụ cười.

_Xem ra cô ấy còn dễ ngủ hơn cả một bà bầu như cháu...!!

Bà Hoa cười.

_Cháu nói đúng, cô ấy giống như một đứa trẻ, thật dễ thương. ....!!

Hồng nhìn Diễm thật kĩ, ngày trước Hồng ghen với Diễm, ghen vì Diễm được Trường yêu, Trường để ý, quan tâm, trong khi Hồng dành tám năm bên cạnh Trường, Trường cũng không hề mảy may rung động, thế mà Trường lại có thể yêu Diễm chỉ trong khoảng một thời gian ngắn, bây giờ mọi hiểu lầm đã qua, Trường đã nói câu yêu Hồng, cầu hôn Hồng, hai người lại sắp có con.

Hồng thích Diễm, có một cô em chồng như Diễm, thật dễ chịu. Diễm trong sáng, hồn nhiên, không so đo thiệt hơn, Diễm là một cô bé trọng tình cảm, Hồng không phải lo sợ xung đột giữa chị dâu và em chồng. Hồng mong Diễm có thể có được một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc.

Một giờ chiều, bác sĩ cho phép Hồng và Diễm vào thăm Trường và Quân. Diễm vẫn còn say ngủ. Hồng muốn để cho Diễm ngủ nên không đánh thức Diễm dậy, chỉ có Hồng, ông quân gia và ông Hải vào thăm.

Quân và Trường đã tỉnh, Trường sức khỏe kém hơn Quân nên vẫn còn lơ mơ chưa tỉnh hẳn. Quân không thấy Diễm đâu nên hỏi Hồng.

_Cô ấy đã đi đâu rồi...??

Hồng mỉm cười.

_Anh đừng lo, cô ấy khóc nhiều quá nên đã ngủ say rồi. ....!!

Quân gượng cười.

_Tôi mong được nhìn thấy cô ấy, cô ấy lại lăn ra ngủ. Con nhóc này đúng là không chịu nổi. ....!!

_Anh không sao chứ...??

_Anh không sao....!!

Hồng nói đầy cảm kích.

_Cảm ơn anh, nếu không có anh, anh Trường không biết sẽ ra sao nữa. ....!!

_Em đừng cảm ơn anh, anh làm thế chỉ vì Diễm thôi, nếu em muốn cảm ơn anh, hai người phải sống thật hạnh phúc....!!

Hồng khóc, đã qua rồi thời đau khổ, khóc lóc, kêu than, oán hận, trả thù đã kết thúc, tính mạng của Trường cũng đã giữ lại được, xoa nhẹ tay vào bụng. Hồng nở một nụ cười hạnh phúc.

Hồng đi về phía giường bệnh của Trường. Nắm lấy tay Trường, Hồng nhỏ nhẹ.

_Chào anh. Anh thấy trong người thế nào....??

Trường đáp.

_Anh khỏe....!!

Cả hai im lặng nhìn nhau, trong lòng họ có muôn lời muốn nói, mọi ngôn ngữ đều được truyền tải qua ánh mắt, trải qua nhiều chuyện cuối cùng họ cũng đã tìm thấy nhau.

Trường nắm chặt lấy tay Hồng, Trường gượng cười hỏi Hồng.

_Con thế nào rồi...??

Hai dòng lệ rơi xuống, Hồng cười.

_Em không biết....!!

Trường giả vờ trách móc Hồng.

_Em nói thế là không được, là mẹ em phải biết tình hình của con chứ....!!

_Nếu anh muốn biết sao anh không tự mình đi mà kiểm tra, anh hỏi em làm sao em biết để trả lời anh....!!

_Em đúng là một người mẹ tồi....!!

Hồng đập lại.

_ Còn anh là một ông bố không ra gì...!!

Quân nằm bên kia của căn phòng. Quân cúi.

_ Hai người có thôi đi không, đừng diễn trò tình cảm của hai người cho tôi xem, định chọc tôi tức chết hả...??

Trường không vừa.

_ Ô, có người đang ghen tị kia, đang cô đơn hả...??

Quân tức muốn điên lên, con nhóc lúc nào cũng ngu được, kiểu này nếu Quân có mệnh hệ gì xem ra để nhìn mặt nhau lần cuối cũng không phải là dễ. Quân làm bầm nguyên rùa.

_ Cậu im đi, đừng có lăm mồm, nếu không cậu đừng có trách, tôi sẽ bóp cổ cậu...!!

Trường thách.

_ Cậu có giỏi thì làm đi, nhưng tôi phải nói trước, nếu cậu bóp cổ tôi chết, cậu không lấy được em gái tôi đâu...!!

_ Tên chết tiệt...!!

Trường bật cười, tuy tiếng cười không được to nhưng tình cảm giữa họ đã được cải thiện rõ rệt, Quân đã cứu sống Trường hai lần. Đã nhiều lần Quân tự cho mình là một thằng ngốc, một thằng ngu nhưng Quân không hề hối hận, để có được hạnh phúc, để có thể nghe được tiếng cười hạnh phúc của mọi người xung quanh, thì hy sinh một chút đâu có đáng là gì, cuộc sống mới là quan trọng, đời sống của con người rất ngắn ngủi, Quân muốn dành phần đời còn lại bên cạnh Diễm, muốn được đắm chìm trong tình yêu mật ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165

Trên môi Quân nở một nụ cười, Quân miễn nguyện nhắm mắt lại. Trường thấy Quân không nói, Trường khiêu chiến.

_ Tên kia bí lý rồi hả...??

Quân hét nhỏ.

_ Câm đi, điếc lỗ tai người ta...!!

Trường lắc nhai.

_ Không ngờ một người trí thức như cậu mà cũng có thể văng tục ra, thật làm người ta thất vọng quá...!!

_ Một kẻ miệng lưỡi như cậu thì có gì hơn tôi đâu mà vênh mặt lên dạy đời...!!

Hồng thở dài bảo cả hai.

_ Hai anh có phải là trẻ con đâu mà hơi một tí là động khẩu, các anh đúng là đã bị điên hết cả rồi...!!

Quân cười.

_ Bây giờ em mới biết hả, em nên nói điều này cho thằng chồng mắc dịch của em nghe...!!

Trường đập lại.

_ Thằng em rề lảo lếu, nếu không gọi tôi là anh tôi sẽ không gả em gái cho cậu...!!

_ Diễm nhất định tôi phải lấy, còn gọi cậu là anh tôi sẽ không bao giờ xảy ra chuyện đó...!!

Hai người mỗi người một câu, căn phòng bệnh trở nên ồn ào náo nhiệt, ông Hải, và ông quân già ngồi im nghe hai chàng trai trẻ đối qua đối lại, sức sống tràn về căn phòng, trong lòng họ chưa có lúc nào lại thoải mái như lúc này, họ đã trút bỏ hết được mọi ưu sầu, đau khổ, họ không còn bị bóng ma của quá khứ ám ảnh nữa.

Một lúc sau Diễm vào thăm Quân, bác sĩ dặn là không được thăm quá mười lăm phút vì Quân và Trường cần được nghỉ ngơi nhưng xem ra hai chàng trai rất khỏe mạnh, họ còn cười đùa với nhau chứng tỏ họ sẽ nhanh chóng bình phục.

Quân nhìn Diễm không rời, Quân muốn xạc cho Diễm một trận, ai đòi người yêu mong ngóng được gặp mặt sau khi phẫu thuật, cô vợ lại ngủ ngon lành như không có chuyện gì, con nhóc này đúng là trẻ con.

Nhìn dòng lệ trên má chưa khô của Diễm, lòng Quân thất lại, ý nghĩ muốn mắng Diễm đã voi đi được một nửa. Diễm thấy Quân và Trường không sao, Diễm vừa khóc vừa cười.

Quân nói lấy.

_Sao em không ngủ thêm một lúc nữa, em vào đây làm gì...??

Quẹt hai dòng lệ trên má, Diễm ỉu xiu.

_Em xin lỗi...!!

Quân không dễ dàng gì buông tha cho Diễm, lúc này bị Trường chọc tức. Quân muốn dạy cho Diễm một bài học.

_Em chỉ đơn giản xin lỗi anh là xong à, em có biết lúc này thằng anh trai điên khùng của em nói gì không...??

Trường khích bác.

_Lúc này anh bảo hấn là hấn đang ghen với hạnh phúc của anh. Anh khuyên em nên bỏ hấn đi, lấy một tên ích kỉ như hấn, em sẽ không có hạnh phúc đâu...!!

Quân quát âm lên.

_Tên kia, có cần tôi lấy gậy nện chặt vào miệng của cậu không...??

Hồng và Diễm thở hắt ra một hơi, hai người này cứ hể mở miệng là lại trọc tức nhau. Diễm can ngăn.

_Em xin hai anh, hai người đừng cãi nhau nữa, nếu không bảo vệ lại tổng hai người ra đường bây giờ...!!

Quân cáu.

_Em bảo hấn im đi...!!

Trường nói luôn.

_Cậu im đi thì có...!!!

Nắm lấy tay Hồng, Diễm giục.

_Chúng ta đi thôi, để cho hai người hai người này cãi nhau, họ muốn làm gì thì làm, việc của chúng ta đến đây là hết...!!

Hồng gật đầu.

_Em nói đúng, họ chỉ cần cãi nhau, họ đâu cần chúng ta...!!

Quân kêu lên.

_Em định bỏ đi như thế sao, em đã hỏi thăm anh câu nào đâu...??

Diễm cau mày.

_Anh có sức để cãi nhau chứng tỏ anh rất khỏe, em cần gì phải hỏi thăm anh nữa...!!

Diễm và Hồng đi ra cửa. Quân trầm giọng.

_Em đứng lại cho anh...!!

Diễm quay đầu lại.

_Anh còn muốn nói gì nữa?

Quân khò sở.

_Em định cứ thế mà đi thật à, em có vô tình với anh quá không...??

Trường dài giọng.

_Em đi như thế là đúng, em mặc hần đi...!!

Hết chịu nổi, Diễm gắt.

_Hai anh thôi đi, em nói lần chót nếu hai anh còn cãi nhau nữa, em và chị Hồng mặc cho hai người cãi nhau, bọn em sẽ không vào thăm hai người nữa đâu...!!

Quân và Trường đều ghét không khí bệnh viện, họ chỉ cảm thấy thoải mái khi được hai cô gái mình yêu vào thăm, nói chuyện. Nếu cả hai đều không đến, họ sẽ bức bối, sẽ phát điên lên. Cả hai đều tự nhủ là sẽ cố không gây sự với nhau nữa, họ sẽ cố nhịn.

Quân và Trường đồng thanh nói.

_Anh đồng ý...!!

Diễm và Hồng che miệng cười, hai đức ông chồng tương lai của họ cũng không đến nổi ngang bướng lắm. Quân muốn có một phòng riêng, một được nằm yên tĩnh một mình nhưng vì sợ Diễm phải chạy đi chạy lại giữa hai phòng nên lại thôi.

Quân rất thích ăn cháo do Diễm nấu nên Diễm mượn tạm bếp của bệnh viện, Diễm nấu cháo cho Quân và Trường ăn. Quân muốn chọc tức Trường nên nhất định đòi Diễm phải bón cho mình ăn.

Diễm đỏ bừng mặt vì xấu hổ nhưng cũng cố bón cho Quân. Trường hừ mũi.

_Hai người đúng là rất tình cảm...!!

Hồng cáu.

_Anh có thôi đi không, vợ chồng người ta anh xen vào làm gì...!!

Đặt bát cháo trên bàn, Hồng cau mày hỏi.

_Anh có muốn ăn không...??

Trường cười nhỉnh.

_Sao lại không, em bón cho anh ăn đi...!!

Hồng muốn điên lên với hai người đàn ông này, Quân muốn chọc tức Trường, Trường lại tìm cách chọc tức lại. Diễm cười rung cả người, họ đúng là to xác mà tính cách không khác gì trẻ con.

Ông quản gia, bà Hoa, đứng ở ngoài nhìn vào, cả hai cũng không nhịn được cười, bọn trẻ này đúng là tếu thật. Không còn việc gì khác, ông quản gia đưa ông Hải về nhà, bà Hoa cũng theo về cùng. Do được Quân dặn dò từ trước nên bà Hoa bảo ông quản gia phải hết sức cẩn thận khi đưa ông Hải đi đâu, biết là có người bảo vệ từ xa nhưng vẫn không thể đảm bảo chắc là sẽ không có gì xảy ra.

Có một điều Diễm vẫn còn thắc mắc là bố mẹ Quân có biết Quân cho Trường quả thận của mình không. Sau khi cho Quân ăn xong, Diễm rụt rè hỏi.

_Anh nói thật cho em biết, bố mẹ anh có biết về ca phẫu thuật này không...??

Quân cảm thấy khó mở lời với Diễm, nếu nói thật Quân sợ Diễm sẽ không vui, còn nếu nói dối, sớm muộn gì Diễm cũng biết, không còn cách nào khác. Quân nói.

_Anh xin lỗi, chuyện này là do anh tự quyết, anh không muốn bố mẹ anh lo lắng nên anh không nói gì...!!

Diễm im lặng nhìn Quân, lòng Diễm buồn mênh mang, Diễm hiểu vì sao Quân lại làm thế. Quân không muốn nói một phần vì sợ bố mẹ Quân lo, một phần sợ họ phản đối, sợ họ ghét Diễm thêm.

Diễm không nổi dòng nước mắt đang trực trào, cuối cùng Diễm khóc, Quân run giọng.

_Em đang trách anh đấy à, anh xin lỗi nếu anh khiến em buồn...!!

Diễm buồn rầu nói

_Anh là một thằng ngốc, lẽ ra anh phải nói chuyện này cho bố mẹ anh biết, họ có ghét em cũng đáng vì em là một người đáng ghét, nếu không phải vì em, vì gia đình em, anh đã không phải khổ như thế này...!!

Quân kéo Diễm vào lòng, vết mổ làm Quân nhăn mặt lại vì đau. Diễm sợ hãi hỏi.

_Anh không sao chứ...??

Quân lắc đầu.

_Anh không sao...!!

_Đừng nói dối, nhìn mặt anh đang nhăn lại vì đau đớn, mồ hôi đang rịn đầy cả ra kia...!!

_Em sẽ không trách anh, không giận anh vì anh đã nói dối em được không...??

Diễm vội buông người Quân ra, Diễm không muốn động chạm giữa hai người khiến Quân bị đau. Quân không chú ý đến vết mổ của mình, Quân chỉ quan tâm đến cảm nhận của Diễm. Quân van nài.

_Em nói gì đi...??

Diễm sụt sịt.

_Anh nghĩ là em sẽ giận anh trách anh ư, anh đúng là khờ quá mà, đúng là em nên giận anh, nên trách anh. Em không muốn mắc nợ ân tình của anh quá nhiều, em sợ mình không trả hết được cho anh. Anh nghĩ anh có thể đầu được bố mẹ của anh đến bao giờ, khi họ phát hiện ra sự thật, em sợ họ còn trách em và anh hơn cả lúc anh và em nói cho họ biết sự thật ngay từ đầu...!!

Diễm mệt mỏi nói tiếp.

_Anh là một người con bất hiếu, nếu chẳng may ca mổ xảy ra chuyện, anh bảo em phải ăn nói như thế nào với bố mẹ của anh đây. Nếu em biết anh không nói gì với bố mẹ anh, em sẽ phản đối chuyện này đến cùng...!!

Cầm lấy tay Diễm, lau hai dòng lệ trên má Diễm, Quân mỉm cười bảo Diễm.

_Em mới là cô bé ngốc, anh làm gì cũng đều có tính toán cả, anh cho anh trai em quả thận của anh chẳng qua vì lợi ích của anh thôi, anh không muốn mai sau phải chăm sóc một cô vợ ốm yếu, không muốn những đứa con của anh ốm yếu giống như mẹ của nó...!!

Đang buồn rầu, Diễm cũng phải phì cười vì tính toán của Quân. Diễm hiểu nếu Quân không yêu mình nhiều như thế, Quân sẽ không bao giờ từ bỏ hận thù, không bao giờ cho anh trai mình một quả thận. Hai anh em nợ ơn cứu mạng, nợ ân tình của Quân.

Diễm đặt gối sau lưng Quân, Diễm dịu dàng nói.

_Anh ngủ một chút đi, em sẽ ngồi đây trông anh...!!

Quân cười.

_Em không được bỏ đi khi anh ngủ đâu đấy...!!

Diễm gật đầu.

_Vâng, em sẽ không đi đâu cả...!!

Đỡ Quân nằm xuống, Diễm đặt lại gối trên đầu Quân. Quân nhắm mắt lại, bàn tay Quân nắm chặt lấy tay Diễm như sợ Diễm sẽ bỏ đi đâu mất. Diễm ngắm Quân ngủ, lòng Diễm thanh thản, hạnh phúc, bên kia Trường và Hồng đang nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng Hồng che miệng cười khúc khích.

Sau khi ăn cơm và uống thuốc cả hai dễ dàng chìm dần vào giấc ngủ, hai người phụ nữ ngồi im nghe con tim mình đập đầy.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166

Diễm và Hồng không muốn về nhà, họ không muốn rời xa người họ yêu. Hồng đang có mang, nên cần được nghỉ ngơi, cần được chăm sóc đầy đủ. Diễm không muốn Hồng phải chịu khổ, nên nói.

_Chị đi về đi, một mình em ở đây chăm sóc họ là được rồi...!!

Hồng từ chối ý tốt của Diễm.

_Cảm ơn em nhưng chị không thể về nhà, chị không yên tâm nếu phải rời xa anh ấy...!!

Diễm trêu.

_Chị yên tâm cứ hai phút em sẽ nhắn tin thông báo tình hình sức khỏe của anh ấy cho chị một lần. Thế nào chị đã yên tâm để đi về nhà chưa...!!

Hồng đỏ mặt, mắt nheo lại, Hồng đáp trả lời trêu đùa của Diễm.

_Còn em thì sao, không muốn rời xa lang quân của mình hả...!!

Diễm gật đầu thừa nhận.

_Em khác chị, chị đang có mang, còn em không có gì cả, em có thể chịu được, còn chị cần phải nghỉ ngơi. Nghe lời em chị nên về nhà đi, anh Trường cũng không muốn chị phải khổ vì anh ấy...!!

_Nếu chị về em cũng phải đi về cùng chị vì anh Quân cũng không muốn em ở lại đây, trông em mệt mỏi quá...!!

_Em không thể về nhà, lần trước anh Trường bị bệnh, chị đã ở đây cả đêm với anh ấy rồi, bây giờ đến lượt em thay chị...!!

_Nhưng mà...!!

Diễm nài nỉ.

_Em xin chị, chị mệt mỏi, xanh xao thế kia làm sao đủ sức khỏe lo cho đứa bé. Em không muốn cháu của mình bị ốm yếu vì mẹ của nó phải làm việc quá sức đâu. Nghe lời em về nhà, tắm rửa, ăn cơm, nghỉ ngơi, sáng mai chị hãy quay lại đây...!!

Trường và Quân đều đã ngủ say nên không biết gì, trời cũng đã xế chiều. Diễm nói mãi cuối cùng Hồng đành lái xe về nhà, Diễm thở phào nhẹ nhõm. Bà Hoa sau khi nấu cơm, tắm rửa, ăn cơm tối cùng với ông quân gia, ông Hải, bà bắt xe tắc xi đến bệnh viện, bà muốn thay Diễm chăm sóc Trường và Quân. Bà nghĩ Diễm cũng đã mệt mỏi rồi, Diễm cần nghỉ ngơi.

Khi bà Hoa đến, thấy Diễm ngủ ngà ngà ngủ ngật trên ghế. Bà khuyên.

_Cháu về nhà đi, Quân và Trường có Di lo rồi...!!

Diễm lắc đầu.

_Cháu muốn ở đây với họ...!!

_Cháu trông rất mệt mỏi, cháu sẽ bị ngã quỵ nếu cháu còn cố...!!

Đúng là Diễm rất mệt mỏi, lúc nào Diễm cũng chỉ muốn ngủ, không hiểu tại sao Diễm lại thế. Diễm cảm tưởng mình luôn thèm ngủ, luôn muốn nằm xuống, ngay cả ăn, Diễm cũng không muốn nuốt. Diễm nghĩ thợ nghi đạo này do xảy ra quá nhiều chuyện, hôm trước Diễm còn suýt bị giết chết nên tinh thần Diễm không được bình thường, cơ thể Diễm vẫn chưa hồi phục lại sau những chuyện xảy ra.

Diễm che miệng ngáp một cái thật dài, mắt Diễm díp lại, Diễm muốn ngủ. Bà Hoa phì cười bảo Diễm.

_Cháu về nhà đi, cháu ở lại đây cháu cũng lẫn ra ngủ thôi...!!

Diễm đỏ bừng mặt, xấu hổ, ngượng ngùng, Diễm không dám nhìn thẳng vào mặt bà Hoa. Bà Hoa giục Diễm.

_Cháu đi đi, bố cháu và ông quân gia đang chờ cháu ở nhà...!!

Vừa lúc đó, Quân tỉnh ngủ. Nhìn Diễm mệt mỏi. Quân thương hại bảo Diễm.

_Em về đi, ở đây có Di Hoa chăm sóc cho anh rồi...!!

_Em không muốn về, em muốn ở lại đây...!!

_Nghe lời anh đi nhóc, nếu em không muốn anh giận em thì em về nhà nghỉ ngơi đi. Sáng mai hãy đến đây thăm anh và Trường...!!

Bà Hoa và Quân mỗi người nói một câu, Quân vừa an ủi vừa đe dọa khiến Diễm không thể từ chối lòng tốt của họ, Diễm đành đứng lên đi về, trước khi đi, Diễm mỉm cười, tay vẫy vẫy chào Quân và bà Hoa.

Quân và bà Hoa nhìn theo bóng dáng Diễm cho đến khi cánh cửa phòng bệnh khép lại. Bà Hoa khen ngợi Diễm.

_Cô ấy rất dễ thương...!!

Quân nheo mắt đáp lại.

_Dì cũng thấy cô ấy dễ thương à, cháu tưởng chỉ mình cháu biết...!!

Bà Hoa mỉm yêu.

_Cháu đúng là một người hay nói nhảm...!!

Quân và bà Hoa nói chuyện, cười đùa vui vẻ với nhau. Lúc Quân và Trường ngủ, Diễm đã đi mua thức ăn, gọt trái cây cho hai người, Diễm định khi nào Quân và Trường tỉnh lại, họ sẽ có thứ gì đó để ăn. Nói chuyện một lúc với bà Hoa, Quân mệt mỏi rời khỏi giường, vết mổ làm Quân nhức nhối, Quân hy vọng là mình sẽ mau chóng khỏe lại, Quân không muốn nằm lâu vì còn nhiều việc đang chờ Quân làm.

Một lúc sau Trường cũng tỉnh ngủ, Bác sĩ đến khám, tiêm, kê đơn thuốc cho Quân và Trường. Sau đó họ rời khỏi, bà Hoa lấy thức ăn cho Quân và Trường, cả hai im lặng không ai bảo ai câu này, họ tạm đình chiến. Họ mệt mỏi, ăn xong chỉ muốn ngủ nên không còn tâm trí cho chuyện khác. Trường mừng vì Hồng đã về nhà, khi tỉnh dậy việc đầu tiên Trường muốn làm là giục Hồng về, Hồng đang mang thai, sức khỏe chưa bình phục hẳn, Hồng cần về nhà, cần được nghỉ ngơi, cần được ngủ ngon giấc, không khí bệnh viện không hợp với một người phụ đang mang thai.

Diễm lái xe về nhà, sau khi tắm rửa, ăn cơm xong, Diễm tính đến chuyện đi ngủ. Quân dặn Diễm không được nói cho bà Phuong và ông Trương biết Quân đã cho Trường quả thận của mình, nên Diễm không dám ho he nói gì. Trong lòng Diễm lúc nào cũng bứt rứt không yên, Quân đe dọa Diễm, nếu Diễm để lộ ra dẫn đến hậu quả Quân không lấy được Diễm, Quân sẽ phá tung hết mọi thứ cho Diễm coi. Diễm hơi ớn khi nghe những lời đe dọa của Quân.

Diễm đang tìm cách nói cho bố mẹ Quân biết vào một dịp nào đó, vào thời điểm này tốt nhất là Diễm không nên nói gì, Quân nói đúng, bà Phuong chỉ vừa mới chấp nhận Diễm, không nên vì chuyện này mối quan hệ của hai người lại xấu đi.

Diễm khổ sở vì phải nói dối. Diễm không biết phải ăn nói với bà Phuong, ông Trương như thế nào cho phải. Không may cho Diễm, ngay buổi tối hôm ấy, bà Phuong gọi điện cho Diễm. Giọng bà lạnh băng không một chút tình cảm.

_Chào cô.....!!

Diễm lí nhí.

_Chào bác. Bác có khỏe không ạ...??

_Nhờ cô, tôi vẫn bình thường...!!

Nghe giọng nói đầy khiêu chiến của bà Phuong, Diễm nuốt nước bọt.

_Bác có gì cần nói với cháu không ạ....??

_Cô có thể đến nhà tôi chứ....??

Diễm giật mình lo sợ vu vơ, Diễm không hiểu dụng ý bà Phuong mời mình đến nhà bà làm gì, Quân không có nhà, có khi nào bà mời Diễm đến để nắn chỉnh một trận không.

Diễm không thể viện cớ để từ chối nên dù có sợ hãi, Diễm vẫn phải nói.

_Dạ, được ạ...!!

_Nếu thế cô đi ngay bây giờ đi...!!

_Vâng, cháu sẽ đến ngay...!!

Mở cửa phòng, Diễm thay bộ quần áo mặc ở nhà bằng một chiếc váy màu hồng nhạt, buộc lại tóc, cầm chìa khóa xe máy, Diễm nhờ ông quản gia mở hộ công, sau đó lái xe đến nhà Quân.

Trên đường đi Diễm không ngừng nghĩ, không ngừng lo sợ, hồi hộp. Diễm không tài nào đoán được dụng ý của bà Phuong.

Bà giúp việc ra mở cổng cho Diễm, thấy Diễm đến bà vui mừng chào.

_Chào cháu. Ông bà chủ đang chờ cháu ở trong nhà...!!

Diễm mỉm cười.

_ Chào Di. Di có biết hai bác gọi cháu đến đây làm gì không...??

_ Di không biết. Thôi cháu vào đi...!!

_ Vâng...!!

Diễm dắt xe lên sân, căn biệt thự nhà Quân rất lớn, Diễm thích nhất là khu vườn, ở đây có đủ tất cả các loại cây cảnh, Diễm không hiểu một khu vườn rộng lớn thế này một mình bà giúp việc làm sao cán đáng nổi, Diễm tò mò muốn hỏi nhưng rụt rè không dám lên tiếng, Diễm đến đây vì bà Phương mời đến không phải đến để điều tra người làm trong nhà Quân.

Hai ông bà Phương đang ngồi trong phòng khách, Diễm lễ phép chào.

_ Chào hai bác...!!

Ông Trương dễ tính hơn bà Phương, sau khi hiểu ra toàn bộ mọi chuyện ông bắt đầu nhìn Diễm bằng con mắt khác, ông dần có cảm tình với Diễm. Bà Phương mặc dù không thích Diễm, nhưng bà không thể phủ nhận Diễm rất đáng yêu, lanh lợi và trẻ con.

Ông Trương lên tiếng.

_ Chào cháu....!!

Bà Phương giống như mọi hôm bà không nói gì, Diễm hiểu bà không thích mình nên không dám hy vọng bà sẽ thích mình. Diễm muốn biết bà Phương gọi mình đến đây có chuyện gì nên hỏi luôn.

_ Thưa bác, bác có gì cần nói với cháu...??

Bà Phương lạnh nhạt đáp.

_ Tôi nghe nói cô và con trai tôi sẽ tiến hành tổ chức lễ cưới sớm đúng không...??

Diễm rụt rè.

_ Vâng, anh ấy có nói với cháu như thế. Bác không hài lòng ạ...??

Bà Phương nhếch mép.

_ Cô thừa biết là tôi không thích cô làm con dâu tôi, nhưng vì thằng Quân quá yêu cô, muốn lấy cô bằng được nên tôi phải chấp nhận...!!

Diễm cúi đầu, tay mân mê tà áo.

_ Cảm ơn bác...!!

Cử chỉ bền lên và cam chịu của Diễm khiến bà Phương hài lòng, bà đoán bà sẽ có một cô con dâu dễ bảo. Diễm lại ghi thêm một điểm nữa trong mắt bà Phương.

_ Ngày mai tôi muốn cùng cô đi mua sắm...!!

Diễm ngược mắt nhìn bà Phương.

_ Mua sắm...??

Mặt Diễm đỏ bừng.

_ Cháu xin lỗi nhưng cháu ít đi mua sắm nên cháu không biết chọn thế nào, mong bác đừng giận....!!

Bà Phương kinh ngạc nhìn Diễm không chớp, bà không thể tin được một cô gái như Diễm lại không biết mua sắm. Bà Phương tưởng Diễm giả vờ, bà từng mất bảo Diễm.

_ Cô không muốn đi cùng tôi, cô cứ nói thẳng tôi sẽ không ép cô...!!

Diễm vội xua tay giải thích.

_ Cháu không dám nói dối, từ nhỏ đến giờ mua sắm đồ cháu toàn nghe theo gợi ý của bạn bè nên cháu sẽ không biết gì để đóng góp ý kiến cho bác...!!

Ông Trương bật cười.

_ Nếu thế cháu càng phải đi theo vợ bác, vì bà ấy là một chuyên gia mua sắm, bà ấy sẽ dạy cho cháu nên mua gì, sắm gì...!!

Diễm vui mừng.

_ Có thật không ạ, cảm ơn bác...!!

Bà Phương vừa tức vừa buồn cười, con nhóc này đúng là trẻ con, có thể thôi mà cũng cười, không hiểu con nhóc có biết là mình ghét nó không nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167

Bà kín đáo quan sát Diễm từ đầu đến chân, một cô gái có vẻ bề ngoài hoàn hảo, tính cách trẻ con hay gây chuyện. Đầu tiên bà không hiểu lí do vì sao Quân lại yêu Diễm nhiều như thế, nhưng dần dần bà cũng hiểu được lí do vì sao, bà muốn dành nhiều thời gian với Diễm để tìm hiểu tính cách của Diễm, muốn biết Diễm là một cô gái như thế nào.

Bà giúp việc bung cà phê cho Diễm. Diễm đón lấy li cà phê.

_ Cảm ơn Di...!!

Bà giúp việc mỉm cười đáp lại lời cảm ơn của Diễm. Từng hành động cử chỉ của Diễm đều không thoát khỏi ánh mắt quan sát kín đáo của bà Phương, bà để ý Diễm từng li từng tí một.

Chờ Diễm nhấp một ngụm cà phê, bà Phương dò hỏi.

_ Cô có biết Quân đi công tác không...??

Diễm lúng túng, Diễm định nói sự thật cho bố mẹ Quân biết, nhưng nghĩ đến tình cảm của Quân dành cho mình, Diễm không muốn phụ Quân nên đành nói dối.

_ Dạ, cháu biết...!!

_ Sao cô không đi cùng với nó...??

Giọng nói của bà Phương thể hiện sự khó chịu, không hài lòng. Diễm cúi đầu đáp.

_ Cháu còn phải lo cho anh trai và bố cháu nên cháu không thể đi...!!

_ Mai sau cô lấy nó rồi, cô cũng bỏ mặc nó để ở nhà chăm sóc anh trai và bố cô à...??

Diễm hơi sợ nhưng đứng trước tình cảm gia đình, Diễm nói với vẻ tự hào không dấu giếm.

_ Cháu sẽ cố gắng chu toàn cả hai. Anh trai cháu và chị Hồng sẽ cưới nhau, chị ấy sẽ giúp cháu chăm sóc anh ấy và bố cháu...!!

Nhìn ánh mắt tự hào và chan chứa tình cảm của Diễm khi nói về gia đình mình, bà Phương thoáng nở một nụ cười, bà không muốn Diễm biết bà đã cười nên đã nhấp một ngụm cà phê. Nụ cười của bà chỉ có mình ông Trương nhìn thấy, ông biết bà Phương đã bắt đầu bị Diễm làm cho cảm động và lung lay.

Mặc dù không thích đề cập đến vấn đề tài sản nhưng một con người thẳng thắn và lo cho con trai như bà Phương, bà muốn nói rõ trước mọi thứ, đặt một tờ giấy trên bàn, bà ra lệnh.

_ Cô đọc nó đi. Đọc xong rồi cho tôi biết ý kiến...!!

Diễm run run cầm lên xem, Diễm choáng váng vì không ngờ bà Phương coi Diễm là một đứa con gái đào mỏ, bà nghĩ Diễm lấy Quân vì tài sản. Lòng tự trọng của Diễm bị tổn thương nặng nề, Diễm muốn đứng bật dậy, muốn hét vào mặt bà rằng Diễm không phải là một người tham tiền, nếu không phải ban đầu Quân ép Diễm, thì không bao giờ Diễm chấp nhận lấy Quân, Diễm dần dần yêu Quân vì Quân là một người đàn ông yêu chân thành, người đã làm nhiều việc cho Diễm.

Diễm nhắm chặt mắt lại, tổn thương, bị sỉ nhục khiến Diễm rơi lệ. Ông Trương không đồng ý với cách làm này của bà Phương nhưng bà nói một câu khiến ông phải đồng tình với bà.

_ Ông không thấy là trước kia khi có tất cả nó không hề đồng ý lấy thằng Quân nhà mình, bây giờ nhà nó mất hết mọi thứ nó mới đồng ý lấy thằng Quân. Nếu nó thực sự yêu thằng Quân, nó cần gì tài sản nhà mình đúng không vì một người có tài như thằng Quân nhà mình sẽ không bao giờ để cho vợ con nó

đôi khó, vậy thì tại sao ông không chấp nhận cách làm này của tôi. Tôi làm thế cũng chỉ vì lo thằng con của chúng ta thôi, nhờ đâu cô ta lấy nó vì tiền thì sao, sau khi lấy nó rồi cô ta đòi ly hôn với nó, chẳng phải nó sẽ đau khổ nếu nhận ra cô ta lấy nó vì tiền, lấy nó vì nó giàu có, thà rằng ông để tôi ngăn chặn những nguy cơ ấy ngay từ đầu tránh cho thằng con trai chúng ta phải đau khổ, khỏi nhìn lầm người...!!

Đó là mẩu nói chuyện sáng nay, cả ngày bà gọi luật sư của gia đình, bà nhờ ông ta soạn cho bà một giao ước coi như đó là giao ước tiền hôn nhân, bà sẽ chấp nhận Diễm làm con dâu của bà nếu như Diễm đồng ý kí vào tờ giấy này còn nếu không bà sẽ phản đối đến cùng, con người khi không tin tưởng ai thường hay làm như thế.

Đọc xong một lượt, lau hai dòng lệ trên má. Diễm buồn rầu hỏi.

_Bác muốn cháu kí vào giao ước này...!!

Bà Phương gật đầu.

_Đúng, cô thấy thế nào...??

Diễm nở một nụ cười thâm, Diễm thấy bà Phương thật giống Quân, cả hai đều biết cách bắt người khác làm theo ý mình. Hít một hơi thật sâu, Diễm nghĩ đến những việc Quân đã làm cho mình, Diễm vốn là người không trọng tài sản của cải, dù bà Phương không bắt Diễm kí vào tờ giấy này, Diễm cũng không cần tài sản của Quân, Diễm thích sống tự lập.

_Bác có bút chữ ạ...??

Bà Phương nhếch mép.

_Vậy là cô đồng ý...??

_Dù bác không ép cháu, cháu cũng không cần tài sản của anh ấy. Cháu hiểu bác lo cho anh ấy nên mới ép cháu làm thế này, cháu cảm ơn bác vì bác đã thẳng thắn với cháu ngay từ đầu...!!

Cầm bút, Diễm kí tên mình ngay vào tờ giấy. Diễm đẩy nó đến trước mặt bà Phương.

_Bác muốn cháu làm gì nữa không...??

Thái độ thẳng thắn và không sợ sệt của Diễm làm bà Phương bối rối, cảm giác hẫ hẫ chiến thắng của bà tan biến theo mây khói, bà thích nhìn thấy Diễm phấn nộ, kinh ngạc, và cầu xin bà nghĩ lại hơn là thái độ chấp nhận không cần của Diễm.

Bà cầm lấy tờ giấy, đút vào túi, ngồi thật thẳng, bà lắc đầu đáp.

_Tôi không yêu cầu cô làm gì khác, khi nào cô trở thành con dâu của tôi, tôi có vài quy tắc trong nhà cần nói với cô...!!

_Cháu hiểu...!!

Ông Trương ngồi im lặng nghe cuộc nói chuyện giữa hai người phụ nữ, ông phải cố nén để không bật ra tiếng cười, xem ra vợ ông đã gặp phải đối thủ, cô bé này rất thẳng thắn, không vòng vo, ông nghĩ nếu có thể nói thẳng quan điểm của mình cho người kia biết cũng tốt như thế sẽ tránh được cuộc chiến tranh nóng lạnh sau này.

_Ngày mai cô đến đây lúc chín giờ sáng, tôi và cô sẽ cùng nhau đi mua sắm. Hy vọng là cô đến đúng giờ...!!

_Vâng, cháu hứa...!!

Ông Trương mời.

_Cháu ở lại đây ăn cơm với hai bác, thằng Quân đi vắng rồi nên nhà hơi vắng...!!

Diễm lắc đầu từ chối.

_Cháu xin lỗi nhưng cháu đã ăn cơm ở nhà rồi. Nếu không còn việc gì khác, cháu xin phép được ra về...!!

_Cháu ở lại đây chơi với hai bác lúc nữa rồi hãy về...!!

Diễm ngập ngừng.

_Cháu...cháu...!!

Bà Phương đứng lên.

_Nếu cô không bận, cô ở đây chơi đến tối rồi hãy về...!!

_Vâng...!!

Mặc dù đã ăn no nhưng ông Trương mời mãi, Diễm đành phải ngồi vào bàn ăn, Diễm nhìn thức ăn ở trên bàn mà ngao ngán, mấy ngày nay Diễm không muốn nuốt hay muốn ăn gì, Diễm chỉ muốn ngủ.

Ăn được hai thìa, Diễm buông đũa, khuôn mặt mới ồm dầy của Diễm vẫn chưa hết xanh xao, mệt mỏi, Diễm gầy hơn trước. Bà Phương hiểu những biến cố mà Diễm vừa trải qua, với một cô gái còn trẻ như Diễm phải trải qua những việc đó thật không dễ dàng gì, bà nhận thấy Diễm kiên cường hơn so với vẻ bề ngoài của mình. Bà không nhận ra bản thân bà đã dễ tính hơn với Diễm.

Trong bữa ăn ông Trương khéo léo hỏi Diễm nhiều chuyện, Diễm lễ phép trả lời hết, bà Phương không nói gì, bà chỉ im lặng quan sát và nghe Diễm nói. Kết thúc bữa ăn Diễm giúp bà Hoa rửa bát, dọn nhà bếp.

Nói chuyện với bố mẹ Quân một lúc, Diễm cáo từ ra về. Không yên tâm, Diễm phóng xe đến bệnh viện. Phía sau Diễm, có một bóng đen bám theo Diễm, bóng đen đó đã bám theo Diễm mấy ngày nay nhưng không tiếp cận, lại gần Diễm vì Quân luôn cho người bảo vệ Diễm, ông Đăng cũng biết điều này nên chỉ cho người đi theo Diễm từ xa, ông ta đang chờ cơ hội để ra tay, ông ta phát hiện cả gia đình Diễm và Hồng đều có người bảo vệ, ngay cả gia đình mình, Quân cũng cử người bảo vệ.

Bảo cho người theo dõi ở khắp nơi, chủ yếu là mấy thành viên trong gia đình Diễm, gia đình Quân và Hồng. Ông Đăng không thể mạo hiểm tự do và mạng sống của mình vào hành động mạo hiểm lần này, ông ta vẫn đang chờ cơ hội, ông ta biết Quân và Trường nằm ở bệnh viện nào, ông ta biết mối quan hệ giữa Diễm và bà Phương không được tốt đẹp, ông ta đang tìm cách để phá hoại.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168

Gửi xe, Diễm tìm lên phòng bệnh của Quân và Trường. Bà Hoa ngủ gà ngủ gật trên ghế ngoài hành lang. Diễm thương hại bà, bà đã phải vất vả nhiều vì các thành viên trong gia đình Diễm, Diễm đã hoàn toàn quên hành vi phải bội của bà, mọi chuyện đã qua hãy cho nó qua, điều quan trọng bây giờ là các thành viên trong gia đình được sống hạnh phúc, khỏe mạnh bên nhau.

Cởi áo khoác, Diễm đắp lên người bà Hoa, bà giật mình tỉnh giấc, nhận ra Diễm, bà kinh ngạc hỏi.

_Cháu đến đây làm gì...??

Diễm cười.

_Cháu không ngủ được nên đến đây...!!

_Cháu về đi, hai cậu ấy đã có Di chăm sóc rồi...!!

_Cháu biết là Di sẽ làm rất tốt nhưng cháu không ngủ được nếu như cháu không đến đây...!!

Diễm mở cửa phòng, Diễm quan sát Trường và Quân đang chìm trong giấc ngủ. Số phận của Diễm thật bi hài, đầu tiên Diễm tưởng Diễm yêu Trường, sau đó Diễm phát hiện ra Trường là anh trai của mình. Quân vì ghen đã làm nhiều chuyện có lỗi với Diễm, cuối cùng người mà Diễm chọn lại là Quân, Diễm phải đi một vòng mới nhận ra mình yêu ai, thích ai, cần ai ở trong cuộc đời mình.

Biết họ không sao, Diễm yên tâm kéo ghế ngồi xuống cạnh Quân. Vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán Quân, Diễm nhìn Quân không rời, ánh mắt Diễm nhìn Quân đầy yêu thương, biết ơn, và ngưỡng mộ, chuyện lúc này Diễm hoàn toàn quên, chỉ cần được ở bên người đàn ông này dù có phải làm hơn nửa Diễm cũng sẽ làm.

Nắm tay Quân một lúc, mắt Diễm từ từ nhắm lại, cuối cùng Diễm ngủ nguc. Nửa đêm Quân giật mình tỉnh giấc, Quân thấy tay mình đang được ai đó nắm chặt. Quân tưởng bà Hoa đang nắm tay mình nhưng mùi hương này làm tim Quân chao đảo.

Quân cúi xuống nhìn Diễm, cô vợ tương lai ngủ thật ngon, mái tóc đã được gội, chiếc váy Diễm mặc lúc sáng đã được thay bằng một chiếc váy màu hồng nhạt, nếu ai không hiểu lại tưởng một nàng công chúa đang ngủ quên trong rừng, cô ấy đang chờ một chàng hoàng tử đánh thức mình dậy bằng một nụ hôn.

Quân mỉm cười hạnh phúc, tuy nhiên trong lòng hơi giận Diễm, đã mệt mỏi, và buồn ngủ như thế kia, Diễm đến đây làm gì, chưa hết đi ra đường một mình nhờ đâu bị ông Đăng bắt cóc, rồi giết luôn thì sao, càng nghĩ Quân càng giận.

Quân muốn quát cho Diễm một trận vì tội không nghe lời nhưng thấy Diễm ngủ ngon thế này, Quân lại thôi. Quân muốn bế Diễm lên giường cho Diễm ngủ nhưng vết mổ sáng nay không cho phép Quân làm điều đó, Quân cũng sợ động vào người Diễm khiến Diễm bị giật mình.

Lấy một cái mền sạch, Quân đắp lên người Diễm, hôn nhẹ lên tóc Diễm, Quân thì thào.

_ Ngủ ngon vợ yêu...!!

Quân nhìn Diễm ngủ, trên môi Quân nở một nụ cười, hạnh phúc trong tương lai khiến Quân lâng lâng chơi vui trong một giấc mơ thần tiên, Quân tưởng mình vừa uống xong một ngụm rượu mạnh.

Quân chìm trong giấc ngủ với một nụ cười chưa dứt, trong lòng Quân chưa bao giờ cảm thấy thanh thản hơn thế. Bà Hoa định phân trần cho Quân hiểu tại sao Diễm lại đến đây, thấy Quân nhìn Diễm không rời, mỉm cười, bà yên tâm khép cửa phòng lại.

Sáng hôm sau, Quân và Trường đều đã dậy cả, Diễm vẫn còn ngủ say. Quân và Trường ngăn cách nhau bởi một tấm vải màu xanh nhạt, chỉ cần kéo qua một bên là cả hai có thể nhìn được thấy nhau. Nhưng có lẽ cả hai không nên nhìn thấy nhau thì hơn vì Quân và Trường cứ hễ nhìn thấy mặt nhau lại cãi nhau, họ nên ở hai phòng khác nhau.

Hồng đang trên đường đến bệnh viện, đêm hôm qua quá mệt mỏi nên Hồng ngủ ngon giấc, Hồng cố dậy thật sớm để đến thăm Trường, Hồng sợ đêm hôm qua mình không có ở bệnh viện, nếu Trường xảy ra chuyện Hồng lại không biết gì, càng nghĩ Hồng càng cố phóng xe thật nhanh.

Quân véo mũi Diễm, Diễm cau mày.

_ Cháu muốn ngủ thêm...!!

Diễm tưởng đang ngủ ở nhà, tưởng bà Hoa đang đánh thức mình dậy. Quân cố nín cười, cúi xuống, Quân hôn Diễm, Diễm giật mình mở to mắt, thấy Quân đang hôn mình, mặt Diễm nóng bừng, Diễm đứng bật dậy, miệng lí nhí.

_ Em xin lỗi...!!

Quân trừng mắt.

_ Tại sao anh dặn em ở nhà, em lại đến bệnh viện làm gì...??

Diễm phân trần.

_ Em không ngủ được nên em đến đây...!!

Quân nhún mày.

_ Em đang lo lắng điều gì đúng không...??

Diễm hốt hoảng hỏi Quân.

_ Máy giờ rồi hả anh...??

_ Sáu giờ sáng...!!

Diễm thở phào nhẹ nhõm.

_ May quá em tưởng em đã bị muộn giờ...!!

Nhìn khuôn mặt lo lắng của Diễm, Quân nghi ngờ hỏi.

_ Em có hẹn với ai à...??

_ Tối hôm qua mẹ anh hẹn em chín giờ sáng đến nhà anh cùng bác ấy đi mua sắm...!!

Quân mỉm cười.

_ Chỉ là đi mua sắm thôi, có gì mà em phải lo lắng thế...??

Diễm ngập ngừng.

_ Vấn đề là em không hiểu gì cả, anh bảo em phải làm sao đây...??

Nhìn khuôn mặt phụng phịu và hờn dỗi của Diễm, Quân không tài nào dứt ra được, kéo Diễm ngồi xuống, Quân trấn an.

_ Em đừng lo, mẹ anh là một người thích mua sắm, bà sẽ tìm được thứ bà thích, bà muốn em đi cùng chẳng qua bà muốn em và bà có thêm thời gian ở bên nhau để hiểu rõ về nhau thôi...!!

Diễm dẫu không nói cho Quân biết bà Phương đã bắt Diễm kí vào giao ước tiền hôn nhân vào tối hôm qua, Diễm không muốn mối quan hệ giữa hai mẹ

con Diễm xấu đi vì mình.

Trường lên tiếng.

_Em chỉ biết chăm sóc, hỏi han hân, còn anh, em đã quên rồi à...??

Quân khiêu khích.

_Có phải là cậu ghen đúng không...??

Trường cúi.

_Ai bảo cậu là tôi đang ghen...??

_Không ghen, tại sao cậu lại nói giọng như thể có ai vừa trọc giận cậu thể...??

Diễm ngán ngẩm hai người này lại bắt đầu khẩu chiến. Bà Hoa đã đi mua thức ăn từ sáng sớm. Diễm không muốn chen vào cuộc khẩu chiến giữa hai người, vào phòng vệ sinh, Diễm rửa mặt cho tỉnh ngủ. Lúc Diễm bước ra ngoài, hai người vẫn chưa hết cãi nhau, họ như hai đứa trẻ sinh đúng vào giờ xung khắc.

Hồng mở cửa phòng, thấy Diễm đứng ở giữa phòng, Trường và Quân đang tranh cãi, bà Hoa đặt hai bát cháo nóng trên bàn. Hồng cười.

_Ở đây đang xảy ra chuyện gì thế...??

Trường thấy Hồng đã tươi tỉnh hơn hôm qua, lòng Trường vui sướng, Trường mỉm cười đáp.

_Bọn anh đang bàn công chuyện....!!

Nắm tay Hồng, Diễm quan tâm hỏi.

_Chị đã thấy đỡ một chút nào chưa...??

_Chị khỏe rồi...!!! Em ở đây cả đêm à...??

Diễm gật đầu.

_Vâng...!!

_Nếu thế em về nhà đi, ở đây để chị lo...!!

Diễm nheo mắt.

_Chị lấy tinh thần ở đâu ra mà nhanh thế, rõ ràng hôm qua em thấy chị rất mệt mỏi, chỉ sau một đêm chị biến đổi hoàn toàn khác hẳn, có phải thấy anh Trường mau bình phục nên chị mừng đúng không...??

Hồng đỏ bừng mặt, những lời Diễm nói không phải là sai sự thật, đúng là Hồng đang vui mừng, đang hạnh phúc, cuối cùng Hồng có thể lấy được Trường làm chồng, có thể tìm được tình yêu của đời mình.

Hồng trêu lại Diễm.

_Còn em chắc không vui mừng vì Quân và em sắp tổ chức đám cưới...?? Hay là hai người có kế hoạch khác...??

Diễm đánh nhẹ vào người Hồng, hai chị em cười khúc khích, Quân và Trường nhìn hai cô vợ tương lai của mình, lòng họ rộn rã niềm vui.

Ở chơi với Quân và Trường thêm một lúc, Diễm ra về, do có hẹn với bà Phương lúc chín giờ sáng nên Diễm phải đến nhà bà đúng giờ, Diễm không muốn tạo ấn tượng xấu với bà Phương.

Lần đi mua sắm này bà Phương không đi một mình bà mời cả Loan đi cùng. Bà Phương làm thế là có dụng ý gì chỉ mình bà hiểu, còn Diễm không quan tâm đến mục đích của bà, Diễm không muốn những suy nghĩ có tính chất hạ nhục, làm khó của bà Phương len lỏi vào trong đầu mình, Diễm còn nhiều chuyện phải lo lắng. Cuộc đời luôn luôn biến đổi, luôn cần phải cố gắng, nếu chỉ vì một chút khó khăn đã nhụt chí thì sao xứng làm người, bóp chặt tay lái, Diễm lái xe về nhà.

Mới hơn bảy giờ sáng, Diễm còn nhiều thời gian, dọn dẹp nhà cửa, nấu ăn, cho ông Hải ăn cơm và uống thuốc xong, Diễm yên tâm rồi nhà, thay chiếc váy màu hồng, Diễm mặc một chiếc váy màu xám, chiếc váy đã làm nổi bật nước da màu men sứ của Diễm.

Khi Diễm đến nhà Quân, Diễm kinh ngạc thấy Loan đang ngồi trong phòng khách, một thoáng lo âu hiện lên trong lòng Diễm, lấy lại tự chủ, Diễm mỉm cười chào bố mẹ Quân và chào Loan.

Ông Trương có hẹn với mấy ông bạn già nên rời nhà trước, sau đó Loan, Diễm, và Phương rời nhà sau. Trên đường đi bà Phương và Loan nói hết chuyện này đến chuyện kia, họ lơ Diễm đi, Diễm hiểu phận mình nên không hề trách họ

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169

Siêu thị bà Phương chọn là siêu thị do Quân quản lý, Diễm từng đến đây một lần, lần đó do bị Quân bắt ép đi mua sắm, lại diễn ra quá nhanh nên Diễm không kịp quan sát xung quanh. Lần này Diễm có cơ hội được nhìn mọi thứ ở đây rõ ràng hơn.

Diễm chỉ là cái bóng của bà Phương và Loan, cả hai cùng nhau chọn đồ, cùng nhau thử hết thứ nọ đến thứ kia, Diễm có một việc duy nhất là đi theo họ.

Bà Phương chọn một chiếc áo lông màu trắng, bà quay sang hỏi Diễm.

_ Cô thấy chiếc áo này thế nào...??

Diễm quan sát nó từ đầu xuống chân, Diễm vốn là người yêu cái đẹp, Diễm thật tình khen.

_ Cháu thấy nó rất đẹp...!!

Loan bắt đầu nói một lô một lốc về sự hiểu biết của mình về quần áo, không cần Loan phải cố gắng, trong mắt bà Phương, Loan lúc nào cũng là ứng cử sáng giá làm con dâu bà, còn Diễm chỉ là một người do Quân và ông Trương bắt ép nên bà mới phải chấp nhận, tự nguyện và thụ động bao giờ cũng khác nhau.

Điện thoại của Diễm reo vang, nhìn số của Quân hiện lên trên màn hình. Diễm nhìn bà Phương và Loan đang say sưa nói chuyện và chọn quần áo, Diễm thờ dãi, chọn một chỗ khuất, Diễm hít một hơi thật sâu, cố trút hết bỏ những bức tức trong lòng ra ngoài, Diễm nở một nụ cười gượng gạo.

_ Chào anh...!!

Quân trên.

_ Buổi mua sắm thế nào...??

Diễm nói dối.

_ Rất tuyệt....!!

Quân đâu phải thẳng thắn, tính cách của mẹ mình thế nào chẳng lẽ Quân lại không hiểu.

_ Em nói dối không tài lắm, nếu em không muốn anh lo lắng có gì em phải nói cho anh biết...!!

Diễm cáu.

_ Ý anh nói là em đang gây chuyện đấy hả....??

Quân dỗ dành.

_ Ý anh không phải thế, anh chỉ lo em tủi thân rồi em lại khóc. Mẹ anh không phải người xấu, sau khi hiểu rõ con người em bà sẽ quý em thôi...!!

_ Anh yên tâm em sẽ không khóc đâu. Bác rủ em đi mua sắm, có phải bác mắng em đâu mà em khóc...!!

Quân cười.

_ Em biết thế là tốt...!! Em đi một mình với mẹ anh hay đi cùng ai khác...??

Diễm ngập ngừng nửa muốn nói nửa lại không, sau cuối Diễm bảo.

_ Em, mẹ anh và chị Loan...!!

Quân im lặng, Quân hiểu dụng ý của bà Phương, bà muốn Diễm hiểu so với Loan, Diễm thiếu sót ở điểm nào. Điều này khiến Quân không thoải mái, Quân không muốn trách bà Phương nhưng nếu qua chuyện này bà lại khiến Diễm bị tổn thương, Quân sẽ nói thẳng cho bà hiểu.

Quân dò hỏi Diễm.

_Em không sao chứ...??

Diễm bật cười.

_Em khỏe mạnh, sức khỏe bình thường, anh hỏi như vậy là có ý gì...??

_Anh muốn biết tâm trạng của em...!!

Thấy Quân quan tâm đến mình, hai dòng lệ lăn dài trên má Diễm, Diễm khóc vì hạnh phúc, được một người đàn ông hết lòng yêu thương, bảo vệ và lo lắng cho mình, thậm chí ngay cả tính mạng cũng không cần, thử hỏi trên đời này có ai hạnh phúc hơn Diễm nữa.

Diễm động viên bản thân phải mạnh mẽ lên, Diễm không muốn Quân phải lo lắng, phải thất vọng vì Diễm. Diễm lấy lại được tính cách tự tin, năng động và tươi trẻ hàng ngày, đúng là Loan hơn Diễm, Loan có mọi thứ nhưng Quân yêu Diễm, đó mới là điều quan trọng, mặc bà Phuong có thích Diễm hay không, Quân là người đàn ông sẽ sống với Diễm cả đời không phải bà Phuong, Diễm sẽ cố gắng hết sức làm tròn bổn phận của mình, chỉ cần Diễm làm tốt, cố gắng hết sức mình dù kết quả có ra sao, Diễm cũng không có gì phải hối hận hay hối tiếc vì Diễm đã luôn cố gắng, tất cả điều này đều là do Quân mang đến cho Diễm, Diễm nên biết trân trọng.

Lau hai dòng lệ trên má, Diễm tự tin đáp.

_Tâm trạng của em rất tốt. Cảm ơn anh...!!

Quân mỉm cười, không cần phải nói nhiều, chỉ mấy câu của Diễm cũng đủ cho Quân hiểu tâm trạng của Diễm lúc này thế nào. Quân nói không nên lời, cả hai im lặng nghe tiếng thở của nhau, họ đang chúc phúc cho người kia trong thâm lặng.

Bà Phuong đột ngột hỏi Diễm.

_Cô đi đâu thế, chúng ta vẫn còn chưa chọn đồ xong...!!

Diễm giật mình quay lại, nở một nụ cười nhẹ nhõm, Diễm nói.

_Vâng, cháu sẽ ra ngay...!!

_Em cúp máy đây...!!

_Chúc em có một buổi mua sắm thú vị...!!

Diễm không nói gì, cúp máy, hít một hơi thật sâu, Diễm cùng bà Phuong và Loan chọn đồ. Loan mặc dù không muốn ghen, không muốn ghét Diễm cũng không được, trong tình yêu ai cũng có ích kỉ của riêng mình.

Dù Quân không lợi dụng Loan, không làm gì có lỗi hay tổn thương Loan nhưng mặc cảm bị Quân từ chối vẫn khiến Loan nung nấu cảm giác chán ghét Diễm. Loan cố ý bắt Diễm xách gần hết tất cả đồ do bà Phuong và Loan chọn, Diễm hiểu nhưng không nói gì, hai tay Diễm muốn rã cả ra vì mỏi.

Bà Phuong nhìn mồ hôi lấm tấm trên mặt Diễm nhìn hai tay xách đầy đồ của Diễm, lòng bà có ý thương hại, bà hỏi.

_Cô có cần nghỉ ngơi một chút không...??

Diễm mệt muốn chết, nhưng vẫn lắc đầu nói.

_Cháu không sao...!!

Bà Phuong quay sang nhìn ánh mắt hờ hê của Loan, tự nhiên bà chán ghét hết mọi thứ, dù sao bà hơi ác khi bày ra trò này. Cả ba mua sắm đến hơn mười hai giờ trưa mới xong, cơ thể Diễm mỏi như, đầu Diễm đau như búa bổ, Diễm quá mệt mỏi, bây giờ Diễm chỉ muốn ngủ.

Tầng bốn của siêu thị là nhà hàng, cả ba đưa nhau đi ăn. Mọi đồ đạc đều được nhân viên của siêu thị mang ra xe, chẳng gì Quân cũng là sếp của họ. Diễm bực mình nghĩ.

_Hai người này đúng là muốn hành mình chết đây mà, sao ngay từ đầu họ không nhờ nhân viên chuyển đồ cho họ, họ bắt mình xách, đi theo họ đã rã cả tay chân, họ mới bảo nhân viên mang đồ ra xe, hay thật, đây đúng là một cách hành xác rất hay...!!

Dạo này không ăn được, ngủ ít, lo nghĩ nhiều, bị hành từ sáng đến giờ, Diễm ôm chặt lấy đầu, mồ hôi rịn ra đầy mặt. Diễm đi không còn vững nữa, Bà Phuong sợ hãi hỏi.

_Cô không sao chứ...??

Diễm thì thào.

_Cháu không sao...!!

Diễm choáng váng muốn ngã, bà Phương nhanh chóng kêu nhân viên dìu Diễm ra xe, rồi đưa Diễm đến bệnh viện. Nghe bác sĩ nói triệu chứng suy nhược cơ thể của Diễm, bà Phương thờ dài, bà thấy mình có lỗi khi ép Diễm đi mua sắm sáng nay, cái cách bà hành Diễm hơi độc ác và tàn nhẫn, nếu chuyện này ông Trương và Quân biết được, bà sẽ sống không yên với họ.

Loan im lặng đứng ngoài phòng chờ, cảm giác hối hận không chỉ mình bà Phương mới có mà ngay cả Loạn cũng thế. Diễm được bác sĩ tiêm thuốc, tiếp nước, trước khi ngủ say, Diễm lí nhí nói.

_Cháu xin lỗi...!!

Diễm nhắm mắt lại, một lúc sau Diễm ngủ say. Bà Phương im lặng không nói gì, bà thấy thương hại Diễm nhìn hoàn cảnh của Diễm bây giờ không đáng cho bà phải hành hạ Diễm như thế, phần lương thiện trong con người bà trỗi dậy.

Không may cho bà Phương vì Quân luôn cho người đi theo Diễm ở mọi nơi nên tình hình của Diễm thế nào Quân đều biết. Bực mình, tức giận hai người phụ nữ mình tin tưởng. Quân bóp chặt điện thoại nếu không vì bệnh tật, Quân đã phóng xe đến bệnh viện thăm Diễm rồi. Quân lo lắng không yên, cũng may anh ta nói cho Quân biết Diễm chỉ bị suy nhược cơ thể, chỉ cần nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng là không sao, nếu Diễm mà có chuyện gì, Quân sẽ không tha thứ cho bà Phương và Loạn.

Ở thêm một lúc, Loạn ra về, trên đường đi, Quân gọi điện cho Loạn. Loạn linh cảm có chuyện không hay nhưng vẫn nghe máy.

_Chào anh...!!

Quân cau có hỏi.

_Em và mẹ anh đã làm gì cô ấy....??

Lần đầu tiên Loạn thấy Quân tức giận, Loạn run giọng hỏi.

_Anh nói gì em không hiểu...??

Cố nén tức, Quân đáp.

_Anh vẫn coi em là một người bạn tốt của anh, ngay từ đầu anh đã nói anh và em không thể nào nên đôi, anh không làm gì khiến em phải buồn lòng hay hận anh. Anh mong em đừng làm gì tổn thương cô ấy...!!

Loạn cảm thấy tủi thân, mắt đỏ hoe, Loạn sụt sịt.

_Cô ấy nói với anh là em bắt nạt cô ấy à....?? Anh có về tin cô ấy nhi...??

_Cô ấy không nói gì cả, do lo lắng cho tính mạng của cô ấy nên anh luôn cho người đi theo cô ấy ở mọi nơi, em cũng biết cô ấy suýt bị giết chết ngày hôm trước chứ...??

Loạn gật đầu.

_Em biết...!!

_Nếu em đã biết, em cũng hiểu, bây giờ cô ấy đang bị nguy hiểm, nếu không có ai đi theo cùng, cô ấy có thể bị ông ta hại bất cứ lúc nào, chính vì thế anh mới cho người đi theo cô ấy, nhiệm vụ của anh ta là báo cáo lại tình hình của cô ấy cho anh biết....!!

Loạn im lặng không nói gì, việc không bị Diễm vạch tội sau lưng, Loạn cảm thấy hổ thẹn trong lòng, Loạn cũng đâu có ngờ chỉ bắt Diễm xách một đồng hồ, Diễm lại lăn ra bất tỉnh như thế. Loạn nghĩ nếu như mình vừa trải qua bao nhiêu sóng gió và đối diện với cái chết như Diễm vừa rồi, Loạn sẽ không nhanh chóng phục hồi được như Diễm. Cũng may Loạn không làm gì quá đáng nếu không ngay cả nói chuyện điện thoại, nhìn mặt Loạn, Quân cũng không thềm.

Mặc dù cảm thấy bị tổn thương, uất ức, bị bỏ rơi nhưng Loạn vẫn phải cố gượng. Ngay từ đầu, Loạn là người đến sau, là người muốn cướp Quân khỏi Diễm, không phải Diễm cướp Quân của Loạn, Loạn không có quyền, có tư cách trách móc Diễm, hận Diễm.

Loạn hối lỗi.

_Em xin lỗi, em không có ý làm tổn thương cô ấy, em không biết sức khỏe của cô ấy lại yếu như thế...!!

_Thôi được rồi, anh hy vọng lần sau em đừng lặp lại hành động sai lầm này nữa...!!

_Vâng...!! Anh đang đi công tác à...??

Quân đáp.

_Ừ...!!

_Nghe nói dự án lần này của công ty anh rất lớn...!!

_Đúng thế, anh hy vọng lần này anh sẽ thành công...!!

_Sao anh không nhờ em, em có thể hậu thuẫn cho anh từ phía sau....!!

_Anh biết nhưng anh không muốn làm phiền em nhiều, chỉ thực sự khi nào cần anh mới dám nhờ em, anh không muốn em nghĩ anh đang lợi dụng em....!!

Loan buồn rầu.

_Em từng nói em tình nguyện để cho anh lợi dụng em nhưng trong lòng anh mãi mãi vẫn chỉ coi em là người ngoài...!!

_Em là bạn của anh, chúng ta là bạn bè sẽ có nhiều chuyện để nhờ vả nhau nhưng điều đó không có nghĩa việc gì anh cũng nhờ em, vì nếu anh làm thế ý nghĩa của tình bạn không còn nữa, anh cũng thấy mình là một tên vô dụng...!!

_Em xin lỗi, em lại khiến anh buồn rồi...!!

_Không sao, anh thích tính thẳng thắn của em...!!

Trong lòng Quân vẫn còn giận Loan và bà Phương, tuy nhiên khi Quân đặt vào địa vị của Loan, Quân thấy mình còn tàn nhẫn hơn Loan nhiều, nếu Quân không làm thế, Quân không tin là mình sẽ có được Diễm như bây giờ, Quân là người có tính sở hữu cao, Quân ghét nhất bị người khác đụng đến người hay vật dụng của mình.

Nói chuyện thêm với Loan vài câu nữa, Quân cúp máy, qua cuộc nói chuyện này Quân đã gián tiếp nói cho Loan biết từ lần sau đừng làm gì có lỗi với Diễm nữa nếu không Quân sẽ không bao giờ tha thứ cho Loan, ngay cả tình bạn giữa hai người cũng không còn, Loan khiếp sợ vì Diễm luôn có người bảo vệ từ phía sau, mọi hành động có hại đến Diễm đều bị Quân biết, lau mồ hôi trán, Loan phóng xe thật nhanh về nhà

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170

Quân định gọi điện cho bà Phương nhưng sau khi nghĩ kỹ, Quân thấy tốt nhất bây giờ không nên nói gì, mối quan hệ giữa Diễm và bà Phương đã xấu sẵn rồi, nếu Quân tỏ ra bên vực Diễm trước mặt bà Phương nữa, bà sẽ càng ghét Diễm.

Quân bực mình nghĩ.

_Nếu mẹ không thích cô ấy, mẹ phải chăm sóc cô ấy cho đến khi nào cô ấy tỉnh lại thì thôi, đây cũng là cách cho mẹ nhận ra hậu quả hành động không hay của mình....!!

Quân dặn dò người đi theo Diễm phải báo cáo lại tình trạng của Diễm liên tục cho Quân biết. Nhà Diễm chẳng còn ai, anh trai đang ở trong bệnh viện, ông Hải ngơ ngẩn không biết gì, ông quản gia phải ở nhà chăm sóc ông Hải. Không còn cách nào khác, bà Phương phải chăm sóc Diễm, phải trông Diễm cho đến khi nào Diễm tỉnh lại thì thôi.

Trong cơn mê, Diễm gặp ác mộng, Diễm thấy vô số hình thù kì quái đang bao vây lấy mình, Diễm bị nhảm chìm xuống nước, ngạt thở Diễm la hét.

_Tránh ra...!! Đừng chìm tôi xuống nước...!! Làm ơn...!!

Mồ hôi toát ra đầy khuôn mặt Diễm, bà Phương lo sợ, bà biết Diễm bị ông Đăng cho người dìu Diễm xuống nước cách đây mấy hôm. Nỗi kinh hoàng vẫn còn ám ảnh Diễm, một môi, thân kinh căng thẳng nên Diễm dễ dàng bị những giấc mơ cũ ám ảnh.

Nắm chặt tay, hít thở thật sâu, bà Phương không muốn dính líu gì đến Diễm nhưng thấy Diễm la hét thế này, bà cảm thấy tội nghiệp.

Cuối cùng bà nắm lấy tay Diễm, bàn tay bà nhẹ nhàng vỗ vào lưng Diễm. Diễm nắm chặt lấy tay bà như một điểm tựa. Diễm nằm im, một lúc sau, Diễm khóc, trong giấc mơ Diễm gọi tên mẹ mình.

_Mẹ ơi...!! Mẹ ơi đừng bỏ con...!!

Lòng bà Phương trùng xuống, bà từng làm mẹ, từng hiểu cảm giác mất đi người thân là thế nào, đứa con mà bà đã bị mất khi bà mang thai năm tháng đã vĩnh viễn cướp đi khả năng làm mẹ của bà. Sau chuyện đó bà chết đi sống lại, bà không còn niềm tin vào cuộc sống, trong lòng bà chỉ có nỗi đau, cho đến khi ông Trương dẫn Quân về nhà, từ đó tình cảm của bà dần chuyển sang Quân. Quân ngoan ngoãn, thông minh, có hiếu, ăn nói có duyên, nhờ

Quân, bà đã lấy lại được niềm tin, lấy lại được nụ cười.

Bà biết Diễm mất mẹ khi mới lên hai, lớn lên thiếu thốn tình mẫu tử, một cô gái không được mẹ dạy dỗ như Diễm có thể biết làm mọi thứ đã là đáng khen rồi, tuy còn hơi ngang bướng và nghịch ngợm nhưng có thể hiểu được, tự nhiên bà thấy thông cảm và hiểu cho Diễm hơn, bà không còn cay nghiệt với Diễm như trước nữa.

Tay Diễm vẫn nắm chặt lấy tay bà Phương, Diễm chìm vào giấc ngủ với hai dòng lệ trên má. Ngắm Diễm ngủ, bà Phương thấy thương cho Diễm, tuổi còn trẻ đã phải chịu quá nhiều đau khổ, bà không hiểu tại sao Trường lại là anh trai của Diễm, không hiểu tại sao Trường lại làm thế nhưng bà tin Diễm không đến nỗi xấu xa nhưng bà lắm tưởng.

Quân vẫn chưa nói cho bố mẹ Quân biết Quân thực sự là ai, mối quan hệ giữa Quân và gia đình Diễm là gì, Quân không muốn bà Phương ghé thăm dòng máu đang chảy trong người Diễm là dòng máu phản bội, độc ác và tàn nhẫn. Quân muốn tránh cho Diễm mọi đau khổ từ phía bà Phương, Quân muốn Diễm được sống là chính mình, việc ông Hải gây ra, ông phải gánh tội, Diễm là một người không có liên quan gì đến chuyện này, Diễm không đáng bị mọi người lên án, chỉ trích, khinh bỉ vì tội lỗi của ông Hải.

Cho đến tận bây giờ Bảo vẫn chưa tìm được tung tích của ông Đăng, ông ta đã hòa mình vào bóng đêm, lo sợ ông ta có thể hại bất cứ người nào trong gia đình Quân và Diễm, nên không chỉ có một mình Quân mới cho người bảo vệ họ, Bảo cũng cho mấy trinh sát bảo vệ họ từ xa.

Xưởng gỗ, căn nhà của ông Đăng đã bị niêm phong, mấy tên đầu gấu làm việc cho ông Đăng đã bị bắt gần hết, chỉ còn vài tên là chạy thoát cùng với ông Đăng. Quân và Bảo điên đầu suy nghĩ cũng không biết hiện giờ ông ta đang ở đâu, ông ta rất giỏi nguy trang cho chính mình, nếu ông ta không giỏi, ông ta không thể sống mười bốn năm ngoài vòng pháp luật mà không việc gì.

Lẽ ra kế hoạch trả thù của ông ta đã thành công mỹ mãn, nếu không có Quân xen vào, nếu Quân không phá hỏng mọi thứ, ông ta đâu cần phải chạy trốn, đâu cần phải găm lên vì căm hận trong đêm đen. Ông ta tự hứa với lòng là ông ta phải giết chết Quân bằng mọi giá, chỉ khi nào Quân chết đi ông ta mới hả dạ, mới trút hết được mọi bức tức tích tụ trong người ra.

Vây cánh của ông ta đã bị Bảo cho người bắt gần hết nên chẳng còn bao nhiêu, bây giờ ông ta muốn gây nên chuyện cũng khó, ông ta không thể chường mặt ra bên ngoài vì sợ bắt, mặc dù biết Quân và Trường đang ở bệnh viện, ông ta cũng không thể tiếp cận vì người của Quân và Bảo luôn lơ lửng trước cửa, họ thay phiên nhau canh gác, họ chỉ cho người thân và mấy vị bác sĩ thân tín vào khám cho hai người ngoài ra không ai được phép tiếp cận họ, kế hoạch ra tay ở bệnh viện coi như bị hủy bỏ.

Ông ta định hại Diễm và Hồng, ông Hải, bố mẹ Quân cũng vô ích vì họ luôn có người bảo vệ từ phía sau. Sau vụ bắt cóc trên xe tắc xi, Quân không cho phép Hồng và Diễm, hay bất cứ ai được đi xe tắc xi, một là họ phải đi xe máy hai là đi xe ô tô do Quân chỉ định người đưa đón.

Khó nhất là Diễm muốn có một chút tự do cũng không được, Diễm bị một vệ sĩ lúc nào cũng đi kèm bên cạnh, anh ta hoặc là đi cùng Diễm hoặc là đứng phía sau Diễm để bảo vệ Diễm, Diễm phản đối sự sắp xếp của Quân vì không chịu được cảm giác mình là một nô lệ, nhưng dù Diễm nói thế nào Quân vẫn không thay đổi quyết định của mình, Quân lơ đãng, Quân cho như thế mới bảo vệ Diễm khỏi nguy hiểm, ngay cả Trường, Hồng cũng đồng tình với sự sắp xếp này của Quân, Diễm chịu thua, Diễm chấp nhận sự sắp xếp này với một thái độ bất bình và chán nản.

Quân được anh chàng vệ sĩ báo là bà Phương đang chăm sóc Diễm, trên môi Quân nở một nụ cười, chuyện này cũng không tệ như Quân tưởng, Quân tin là dần dần bà Phương sẽ yêu quý Diễm.

Quân muốn may cho Diễm một chiếc váy cưới, biết rằng Diễm sẽ không vui nếu như ngay cả váy cưới cũng không được chọn theo ý mình nhưng một người muốn mọi chuyện diễn ra theo ý mình như Quân sẽ không có chuyện nhượng bộ ở đây.

Quân đã liên hệ với mấy nhà thiết kế nổi tiếng trong nước, Quân muốn Diễm phải có một áo cưới lộng lẫy trong ngày cưới, màu mà Quân thích nhất là màu trắng, cô dâu chú rể sẽ cùng mặc một màu.

Hạnh phúc làm khuôn mặt Quân bừng sáng, mọi đau khổ đã trôi qua rồi, bây giờ chỉ còn hạnh phúc và niềm tin vào một tương lai, dù không đoán chắc được tương lai mai sau nhưng Quân tin là Quân có thể bảo vệ được tình yêu của mình.

Diễm ngủ đến chiều mới dậy, giật mình tỉnh giấc, cảnh vật xung quanh Diễm từ từ sáng tỏ dần. Đầu Diễm vẫn còn đau, sau khi nhớ lại mọi chuyện, Diễm cố gắng ngồi dậy. Bà Phương mở cửa bước vào trong phòng, thấy Diễm đã tỉnh, bà lo lắng hỏi.

_ Cô không sao chứ...??

_ Cháu cảm thấy đỡ nhiều rồi...!!

Bà Phương trách móc.

_ Nếu cô không khỏe sao cô không từ chối yêu cầu đi mua sắm của tôi, cô phải cố đi theo tôi làm gì, cô muốn tôi phải cảm thấy có lỗi với cô sao...??

Diễm sụt sịt.

_ Cháu xin lỗi, cháu không cố ý. Hôm qua cháu vẫn còn cảm thấy rất khỏe, không hiểu hôm nay cháu lại bị như thế...!!

_ Cô ngốc, cũng ngốc vừa thôi, nếu không khỏe, cô cứ nói thẳng, tôi có ăn thịt cô đâu mà cô phải sợ...!!

Thấy Diễm sắp khóc đến nơi, bà Phương ngăn ngấm bảo.

_Cô có thể đi về được chứ, hay là cô muốn ở lại đây...??

Diễm sợ hãi đáp.

_Cháu muốn về nhà, cháu không thích không khí bệnh viện....!!

Bà Phương phì cười.

_Cô đúng là trẻ con, có ai làm gì cô đâu mà cô phải la toáng lên...??

Diễm kinh ngạc nhìn bà Phương, đây là lần đầu tiên bà mỉm cười với Diễm sau chuyện đó, Diễm cảm thấy nhẹ nhõm, ít ra bà Phương không còn khắt khe với Diễm như trước nữa.

Diễm được bà Phương dìu ra xe, trên đường về nhà, bà Phương hỏi Diễm

_Bây giờ trong nhà cô còn ai không...??

Diễm ngờ ngác hỏi lại.

_Cháu không hiểu ý của bác...??

_Tôi muốn biết, có ai còn khả năng chăm sóc cô không...??

Diễm gật đầu.

_Nhà cháu còn bác quản gia....!!

_Tôi tưởng còn có bà giúp việc nữa...??

_Dì ấy đang bận chăm sóc anh Trường....!!

Suy nghĩ một chút bà Phương bảo Diễm

_Dù sao chuyện này cũng là do tôi gây ra cho cô, cô đến nhà tôi như thế sẽ tiện hơn....!!

Diễm không ngờ bà Phương lại tự nhiên đối xử tốt với mình như thế, con sâu nước mắt trong Diễm bắt đầu hoạt động, Diễm khóc.

Bà Phương cúi.

_Ô hay tôi có làm gì cô đâu, sao tự nhiên cô lại khóc....??

Diễm lễ phép đáp.

_Từ khi mẹ cháu mất, cháu luôn coi Dì Hoa là người mẹ thứ hai của cháu. Ở bên bác cho cháu cảm giác cháu như đang có mẹ ở kề bên. Cháu hiểu bác ghét cháu vì bác lo cho anh Quân, cháu biết cháu không xứng với anh ấy nhưng tình yêu vốn không thể nói trước được, cháu xin lỗi vì cháu không phải là cô dâu như bác muốn. Cháu hứa cháu sẽ cố gắng làm một người con dâu tốt, sẽ mang lại hạnh phúc cho anh Quân....!!

Những lời nói của Diễm khiến bà Phương hài lòng, càng ở bên cạnh Diễm, bà càng thấy nhiều điểm tốt ở Diễm hơn, bà thấy mình đang bị lung lay, đang bị Diễm làm cho cảm động. Đứa con gái của biển, tuy có lúc ồn ào, dậy sóng làm cho người ta khiếp sợ nhưng có lúc nó lại rất hiền hòa đáng yêu.

Đưa cho Diễm một cái khăn, bà Phương giục.

_Cô lau mặt đi trông cô lem luot như một con hề....!!

Diễm lí nhí.

_Cảm ơn bác....!!

Bà Phương kín đáo quan sát Diễm, bà thấy Diễm thật yếu đuối mỏng manh, Diễm cần được ai đó ở bên cạnh chăm sóc, che chở. Bà tin là Quân có thể làm được điều đó, qua mấy lần tiếp xúc, bà nhận xét, Diễm là một cô gái trọng tình cảm, dễ bảo, ngoan hiền, tuy bên ngoài hơi ngổ ngáo nhưng bên trong lại yếu đuối dễ vỡ. Bà lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo, bà không muốn bị Diễm làm cho cảm động, không muốn dễ dàng chấp nhận Diễm làm con dâu nhưng hình ảnh Diễm khóc, la hét gọi tên mẹ trong giấc mơ bà lại thấy mũi lòng.

_Thế nào cô đến nhà tôi chứ....??

Diễm không muốn làm phiền bà Phương nên từ chối.

_Cháu muốn về nhà, bố cháu cần cháu...!!

_Việc đó đã có ông quân gia lo rồi, cô còn yếu, nếu cô cũng ngã quỵ lấy ai lo cho bố cô, anh cô...??

_Nhưng mà...!!

Bà Phuong cắt ngang.

_Đừng nói nhiều nữa, lúc nữa tôi sẽ cho người lái xe về nhà cô, cô có thể chăm sóc bố cô sau đó cô đến nhà tôi...!!

Bà Phuong và Quân đều độc tài như nhau, họ thích làm theo ý mình, ít khi nghe theo sự sắp xếp của người khác, Diễm kêu khổ vì vợ phải hai người Diễm ón nhất, một bà mẹ chồng khó tính, ghét mình, một ông chồng tuy yêu hết mình nhưng thích điều khiển Diễm hơn là để cho Diễm tự làm.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171

Tài xế lái xe đưa bà Phuong và Diễm về nhà bà Phuong, sau khi anh ta chuyển hết đồ đạc vào trong nhà, anh ta lái xe đưa Diễm về nhà Trường. Diễm chỉ kịp tắm rửa, nấu cơm cho ông Hải và ông quân gia ăn. Bà Phuong giục Diễm phải đến nhà bà ngay. Diễm nhăn mặt làm theo. Không cần gọi điện cho Diễm, Quân đều biết hết tất cả mọi chuyện. Trường và Hồng thắc mắc tại sao Diễm không thể đến thăm Quân, Quân lại vui vẻ như thế kia.

Bà Phuong dặn dò bà giúp việc nấu mấy món dinh dưỡng cho Diễm ăn, chỉ cần nghĩ đến thức ăn là Diễm đã uồn nôn hết cả ra. Ông Trương hài lòng vì mối quan hệ giữa Diễm và bà Phuong đã có những bước tiến đáng kể. Ông ón nhất là những cuộc xung đột giữa mẹ chồng và nàng dâu, ông hy vọng là Diễm và bà Phuong sẽ sống hòa thuận với nhau, từ trước đến nay ông chỉ quen hòa giải giữa hai mẹ con Quân, ông chưa từng nghĩ là có ngày mình sẽ phải đứng ra can ngăn giữa vợ và con dâu, chỉ nghĩ thôi, ông đã muốn dọn ra khỏi nhà ngay lập tức, nói gì đến chuyện xảy ra thật.

Đi mua sắm cùng bà Phuong và Loan, Diễm sách đồ nhiều hơn là chọn quần áo nên không mua được thứ gì, mà dù có thời gian, Diễm cũng không muốn mua. Diễm không thích dùng tiền của người khác để mua sắm, Diễm muốn dùng tiền của bản thân sắm sửa mọi thứ cho mình hơn.

Đưa một túi đồ cho Diễm, bà Phuong nói.

_Cái này cho cô...!!

Diễm mỉm cười.

_Chắc bác nhầm rồi, cháu không mua gì cả...!!

_Tôi nói cô cầm thì cô cứ cầm đi, cô nói lảm lảm gì.

Ông Trương cười.

_Cầm đi cháu, chắc là bà ấy mua cho cháu...!!

Diễm run run cầm lấy, mắt Diễm rom róm lệ, Diễm lại chuẩn bị khóc. Bà Phuong bực bội bảo Diễm.

_Cô có thể bớt khóc một chút được không, nếu tôi có mắng chửi cô thì cô hãy khóc, còn nếu không, cô làm ơn đừng rơi lệ, tôi không muốn bị hiểu lầm...!!

Diễm cúi đầu.

_Vâng, cháu hứa...!!

Ông Trương bật cười thật to, Diễm đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Bà Phuong hét nhỏ.

_Tôi nói có gì buồn cười lắm hay sao mà ông lại cười...!!

_Tôi cười vì hạnh phúc, vì vui sướng, tôi đâu có cười bà...!!

Ông bà Phuong đối qua đối lại, Diễm thấy họ rất yêu nhau. Diễm hâm mộ tình cảm của hai người, Diễm hy vọng mai sau Diễm và Quân cũng sẽ yêu nhau nhiều như bố mẹ Quân, hy vọng tình cảm của hai người sẽ không bao giờ đổi thay.

Diễm tò mò muốn biết bà Phuong mua gì cho mình, nếu món quà này quá mắc, Diễm sẽ trả lại. Như đọc được suy nghĩ của Diễm, bà Phuong nói.

_ Cô không cần phải trả lại món quà này cho tôi vì thực ra là do thằng Quân nhờ tôi đưa nó cho cô, nhờ cô mà tôi cũng được nó tặng cho một bộ. ...!!

Nghe giọng ghen tị và không hài lòng của bà Phuong, Diễm cảm thấy ớn lạnh. Không hiểu tại sao Quân phải làm thế, nếu Quân muốn tặng nó cho Diễm, Quân chỉ cần cho người đưa thẳng nó cho Diễm, sao phải đi đường vòng làm gì. Quân làm thế này là có dụng ý cả, Quân muốn nói cho bà Phuong biết, trong lòng Quân, bà Phuong và Diễm là hai người phụ nữ quan trọng ngang bằng nhau. Quân không muốn mất đi một trong hai người, không muốn hai người phải tranh cãi hay hận thù nhau vì Quân.

Bà Phuong hiểu dụng ý của thằng con trai, bà hài lòng vì cách cư xử của thằng con trai, bà đã bớt bực tức với Diễm hơn. Tội nghiệp cho Diễm khi phải chịu ánh mắt dò xét của bà Phuong đối với mình.

Đến bữa ăn, Diễm không nuốt nổi món nào. Chỉ cần nhìn thấy món thức ăn bổ dưỡng do bà Phuong kêu bà giúp việc nấu riêng cho Diễm ăn, Diễm muốn nôn ọe, thức ăn như muốn trào cả ra. Diễm cố nuốt, nhìn Diễm ăn, bà Phuong, và ông Trương cảm tưởng họ đang bắt Diễm uống thuốc.

Ông Trương lo lắng hỏi.

_ Cháu không sao chứ. ...??

_ Dạ, cháu không sao. ...!!

_ Nhìn cháu xanh xao, và mệt mỏi quá. Tội nghiệp, cháu đã phải trải qua quá nhiều chuyện. ...!!

Diễm mỉm cười, mặc dù cố nuốt nhưng Diễm không thể ăn nổi nữa. Cơ thể Diễm có dấu hiệu nóng sốt, Diễm lo sợ mình bị ốm nhưng dấu hiệu này là không thể chối cãi. Mặt Diễm nóng bừng, bà Phuong nhìn Diễm, bà thở dài bảo.

_ Cô bị ốm rồi, cô nên đi nghỉ ngơi. ...!!

Diễm gượng cười.

_ Cháu không sao, cháu chỉ hơi choáng váng một chút thôi. ...!!

Diễm đứng lên, lảo đảo, Diễm lại ngồi xuống, ông Trương nói nhanh.

_ Để bà giúp việc đưa cháu lên phòng của Quân, bác sẽ đi gọi bác sĩ. ...!!

Diễm thều thào.

_ Không cần đâu ạ, cháu. ...!!

Bà Phuong ngắt lời Diễm.

_ Cô đừng nói nhiều nữa, nghe lời tôi lên phòng đi. ...!!

Bà giúp việc dìu Diễm lên phòng ngủ của Quân. Diễm không tài nào hiểu được tại sao bà Phuong lại mời mình về đây, chẳng phải bà ghét Diễm là gì.

Đầu Diễm ong ong, bây giờ Diễm không nghĩ được gì nữa. Mở cửa phòng của Quân, bà dìu Diễm vào trong, sờ lên trán Diễm, bà giúp việc hốt hoảng nói.

_ Cháu bị sốt cao quá. ...!!

Diễm nói không nổi nữa, vén chăn sang một bên, bà giúp việc nhẹ nhàng đỡ Diễm nằm xuống giường. Bà nhanh chóng lấy một cái khăn ướt, đắp lên trán Diễm, bà trấn an.

_ Cháu đừng lo, bác sĩ sẽ đến nhanh thôi. ...!!

_ Cảm ơn Di. ...!!

_ Đừng cảm ơn Di, Di chỉ làm bổn phận của mình thôi, giá mà cậu Quân có ở nhà thì hay biết mấy. ...!!

Diễm suốt nói cho bà giúp việc biết là hiện giờ Quân đang nằm trong bệnh viện. Diễm nguyên rủa cái tính bộp chộp của mình. Quá mệt mỏi, lại bị cơn sốt hành hạ, Diễm chìm vào giấc ngủ đầy mộng mị.

Bác sĩ đến ngay sau khi nhận được cuộc gọi từ ông Trương. Ông ta khám và kê đơn thuốc cho Diễm, sau khi dặn ông bà Phuong, và bà giúp việc vài điều cần thiết khi chăm sóc người ốm, ông rời đi.

Diễm hết sốt nóng rồi lại sốt lạnh. Diễm ngủ khó nhọc, bà giúp việc đã giặt lại chiếc khăn đắp trên trán Diễm không biết bao nhiêu lần. Bà Phuong và ông Trương thỉnh thoảng lên hỏi thăm tình trạng của Diễm, họ cũng không ngủ được vì lo lắng. Một tình cảm mẫu tử, thiêng liêng đang dần hình thành lên

trong lòng bà Phương, ông Trương cũng có cùng suy nghĩ như bà Phương, ông coi Diễm như một người thân trong gia đình, nếu Quân và Diễm kết hôn, Diễm sẽ trở thành con dâu của ông.

Quân vì lo lắng cho Diễm nên gọi điện thoại cho Diễm. Khi chuông điện thoại của Diễm reo vang, bà giúp việc ở ngay cạnh nên bà nghe máy, thấy hiện lên số điện thoại của Quân, bà mừng rỡ bảo Quân.

_Chào cậu, bao giờ cậu về nhà...??

Quân kinh ngạc hỏi bà giúp việc.

_Diễm đâu, tại sao cô ấy không nghe máy...??

Bà giúp việc thờ dài.

_Cô ấy đang bị sốt...!!

Quân thẳng thốt kêu lên.

_Cô ấy không sao chứ...??

_Cậu yên tâm cô ấy chỉ bị cảm cúm thôi, chỉ cần được nghỉ ngơi và uống thuốc, cô ấy sẽ khỏe lại thôi...!!

Quân đã bị ốm nên Quân hiểu cảm bệnh cảm cúm này thật không dễ chịu, Quân muốn được ở bên cạnh Diễm, muốn chăm sóc Diễm nhưng Quân đang bị bệnh, Quân không thể rời đi vào lúc này, ít nhất phải chiều ngày mai, Quân mới có thể rời khỏi đây.

_Cô ấy đang ở nhà cháu đúng không...??

_Đúng, bà chủ đã gọi cô ấy đến đây...!!

_Bác sĩ đã đến khám và kê đơn thuốc cho cô ấy chưa...??

_Ông ấy vừa rời khỏi. Khi nào thì cậu về...??

_Ngày mai cháu về...!!

_Tốt quá, chắc là cô ấy sẽ vui lắm khi nghe được tin này...!!

_Cháu cũng hy vọng là thế. Nhờ Di chăm sóc cô ấy...!!

_Cậu yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật chu đáo...!!

Cúp máy, Quân đi đi lại lại trong phòng nếu không phải vì tuân theo quy định của bệnh viện, Quân đã phóng xe về với Diễm rồi, Quân yên tâm vì Diễm đang được bố mẹ mình chăm sóc, tuy lo lắng cho Diễm nhưng Quân cảm thấy nhẹ lòng vì cuối cùng bà Phương cũng chấp nhận Diễm làm con dâu của bà.

Trưởng thấy Quân bồn chồn không yên. Trưởng nhíu mày hỏi.

_Cậu đang làm cái gì thế hả, còn không mau lên giường và đi ngủ đi...??

_Tôi làm gì thì có liên quan gì đến cậu...!!

Trưởng cúi.

_Sao lại không có liên quan, chúng ta cùng ở chung một căn phòng, cậu làm ồn như thế làm sao tôi ngủ được...!!

_Diễm bị ốm nên tôi ngủ được...!!

Trưởng hốt hoảng.

_Nó không sao chứ...??

_Cô ấy bị sốt, bố mẹ tôi đang chăm sóc cô ấy...!!

Trưởng tưởng mình đang nghe lầm.

_Sao bố mẹ cậu lại chăm sóc em gái tôi, tôi tưởng mẹ cậu không thích nó...??

Quân bực mình đáp.

_ Cậu có thể ăn nói khôn ngoan hơn được không, cậu thích mẹ tôi ghét cô ấy hơn à...??

_ Không phải, tôi luôn mong em gái tôi được hạnh phúc, nếu mẹ cậu chấp nhận nó làm con dâu tôi càng mừng, điều khiến tôi thắc mắc là mẹ cậu sao lại thay đổi thái độ đối với nó nhanh như thế...??

_ Cậu không nhận ra được khả năng có thể làm người khác siêu lòng vì cô ấy à...??

Trường gật đầu.

_ Tôi đã từng bị ném mùi...!!

Đến bây giờ Quân vẫn còn ghen tức.

_ Ước gì lúc này tôi có thể đâm vỡ mặt của cậu...!!

Trường cười.

_ Cậu có còn đồ quá không, cậu vẫn còn ghen tuông với tôi à...??

_ Cậu im đi, tôi không muốn nghe...!!

Tình hình sức khỏe của Quân và Trường khá hơn nên tối hôm nay bà Hoa đã theo Hồng về nhà. Trường và Quân nói chuyện rất lâu, cả hai mới chìm vào giấc ngủ, Quân chỉ mong trời mau sáng, mau hết ngày để về với Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172

Ban đêm Diễm giật mình tỉnh giấc mấy lần, bà giúp việc phải vỗ về, Diễm mới yên tâm ngủ tiếp. Bà Phương cả đêm không ngủ được, bà hay hỏi bà giúp việc tình hình bệnh tình của Diễm.

Sáng hôm sau, Diễm vẫn còn ngủ li bì, tối qua, Diễm ngủ không được ngon giấc nên sáng này phải ngủ bù. Con sốt đã không còn hành hạ Diễm nữa, mặt Diễm đã bớt nóng hơn.

Bà giúp việc nấu cháo cho Diễm ăn. Bà Phương thay khăn mặt trên trán Diễm, bà thấy bà đang hành động giống như một người mẹ chăm con hơn là một bà mẹ chồng khó tính. Dù sao Diễm cũng thật đáng thương, ốm đau thế này, bà chấp làm gì chuyện vật vãnh của ngày xưa.

Thông qua bà giúp việc bà biết tối qua Quân có gọi điện về nhà và thông báo chiều này Quân sẽ về. Bà biết vì sao con trai bà lại nôn nóng như thế, tất cả cũng chỉ vì con nhóc Diễm này. Bà lắc đầu thở dài.

Diễm ngủ đến chín giờ sáng mới dậy, ngó xung quanh căn phòng. Diễm giật mình vì đây không phải là phòng ngủ của Diễm. Nhớ lại mọi chuyện tối hôm qua, Diễm vàng mắt không thể dậy nổi, con sốt lại bắt đầu hành hạ Diễm.

Mở cửa phòng, bà giúp việc thấy Diễm đang run cầm cập, đặt bát cháo trên bàn, bà nhanh chóng lấy thêm chăn và mền cho Diễm, Diễm lí nhí nói.

_ Cảm ơn Di...!!

_ Cháu lại khách sáo rồi...!!

Bà Phương bước theo sau bà giúp việc, bà thấy Diễm đắp mấy cái chăn mà vẫn còn run. Bà hỏi thúc giúp việc.

_ Mau đi gọi bác sĩ tới đây đi...!!

_ Vâng, thưa bà chủ...!!

Bà Phương thương hại bảo Diễm.

_ Bác sĩ sẽ đến khám cho cô, cô đừng lo lắng...!!

Diễm đang run nên trả lời câu được câu không.

_Cảm ơn bác...!!

Bà Phương nhìn Diễm không rời, khi con người ốm yếu, trông họ thật nhỏ bé và đáng thương. Diễm vốn đã gầy sẵn rồi, sau trận ốm này có lẽ Diễm chỉ còn lại da bọc xương. Bà Phương không biết thái độ của thằng con trai khi về nhà trông thấy cô vợ sắp cưới của mình ốm yếu, đang được bà chăm sóc sẽ như thế nào, bà nghĩ Quân sẽ vừa mừng vừa lo, mừng vì cuối cùng bà không còn ghét Diễm như ban đầu nữa, lo vì Diễm đang bị ốm. Bà nhẹ lòng vì bà đã không làm gì sai, bà đang làm đúng, chỉ cần thằng con trai bà hạnh phúc, gia đình yên ấm, bà nhin đi một chút cũng không sao.

Một lúc sau bác sĩ đến khám và kê đơn thuốc cho Diễm, ông đã thay đổi thuốc và liều dùng, tình hình bệnh tình của Diễm hôm nay còn tồi hơn hôm qua nên liều thuốc cũng nặng hơn.

Bà Phương ép Diễm ăn được mấy thìa cháo, sau đó cho Diễm uống thuốc, Diễm vừa ăn cháo vừa khóc, Diễm cảm động vì được bà Phương chăm sóc, Diễm khóc làm mắt bà đỏ hoe, bà phải nói mấy lần, Diễm mới chịu nín, bà bảo Diễm

_Cô đúng là trẻ con, có mỗi ăn thôi mà cũng khóc, kiểu này cô làm sao thay tôi quản lí gia đình, thay tôi trở thành con dâu trưởng trong nhà...!!

Diễm sụt sịt.

_Cháu sẽ cố học dần dần...!!

Ông Trương quan sát hai người, trên môi ông nở một nụ cười, cuối cùng mọi giông bão cũng đã qua. Chỉ cần chờ Quân về, Diễm khỏi ốm, Quân và Diễm có thể chính thức tổ chức lễ cưới thành vợ chồng.

Không chịu đựng được hơn, nên Quân xin được ra viện sớm, bác sĩ không đồng ý vì vết mổ trên bụng Quân còn lâu mới lành. Quân hứa là Quân sẽ thường xuyên đến đây khám, họ cũng lắc đầu không đồng ý.

Quân gọi điện cho trợ lý Kiên, buổi kí kết hợp đồng hôm qua đã diễn ra như mong đợi, Quân mừng vì công sức mình bỏ ra đã được đền đáp xứng đáng. Kiên và ông Tùng vừa về sáng nay.

_Chào anh. Ca mổ diễn ra tốt đẹp chứ...??

Quân cúi.

_Không phải hôm qua cậu và tôi đã nói chuyện với nhau rồi sao...??

Kiên cười.

_Em xin lỗi, em chỉ muốn đùa với anh một chút thôi...!!

_Tôi có việc muốn nhờ cậu...!!

_Vâng, anh cứ nói đi...!!

_Cậu đến khách sạn của gia đình tôi, đến căn phòng tôi hay ở rồi mang mấy bộ quần áo của tôi đến đây...!!

_Vâng, thưa anh...!!!

Cúp máy, Kiên nhanh chóng làm theo yêu cầu của Quân. Trường ở gần ngay đấy nên đoạn hội thoại giữa Quân và Kiên, Trường đều nghe rõ. Trường cau mày hỏi Quân.

_Cậu định về nhà thật hả...??

_Ừ, tôi không muốn ở đây thêm một lúc nào nữa...!!

_Nhưng cậu đã hồi phục hoàn toàn đâu...!!

_Không cần phải lo cho tôi, cậu lo cho cậu đi, cậu phải nhanh chóng hồi phục, có thể cô ấy mới đồng ý kết hôn với tôi...!!

Trường rửa Quân.

_Cậu là đồ ích kỉ, làm gì cũng chỉ nghĩ đến mình...!!

Quân mai mỉa.

_Phải, tôi là một thằng ích kỉ, không lẽ cậu lại không phải...!!

Hồng can ngăn.

_Cho em xin, hai anh làm ơn đừng cãi nhau nữa...!!

Nôn nóng kết hôn không chỉ có mình Quân mà còn có Trường và Hồng nữa, họ sắp có con nên họ muốn cưới càng nhanh càng tốt. Quân vẫn còn chưa hết tức, chưa hết ghen tuông với Trường, vì cái gì Trường cũng đi trước Quân một bước kể cả chuyện tình cảm và con cái. Hai người bọn họ mặc dù không còn tức giận nhau như ngày trước, nhưng hiềm khích giữa họ vẫn còn nên chỉ cần hơi khiêu khích nhau một chút họ lại tìm cách chọc tức nhau.

Một lúc sau Kiên tới, Quân không cần bác sĩ có cho mình về hay không, lấy quần áo trên tay Kiên. Quân thay bỏ bộ quần áo bệnh nhân đang mặc trên người, từng cử động đều gây đau nhức cho Quân nhưng ý nghĩ sắp được gặp Diễm khiến Quân mạnh mẽ lên.

Thấy Quân sắp sửa đi về, Hồng lo lắng hỏi.

_Anh đã khỏi hẳn đâu mà đi về nhà, anh nên ở đây thêm để bác sĩ theo dõi, chăm sóc sức khỏe của anh. ...!!

_Anh biết nhưng Diễm đang ốm, anh không thể ở đây. ...!!

_Anh ở lại đây đi để em đến thăm cô ấy, có gì em sẽ báo lại cho anh biết. ....!!

Quân mỉm cười

_Cảm ơn ý tốt của em nhưng anh không muốn ở đây thêm một lúc nào nữa, ngay cả khi Diễm không bị ốm anh cũng muốn xuất viện về nhà. ....!!

Quân nheo mắt bảo Trường và Hồng.

_Chúc hai người mau khỏe, sớm lành bệnh để cưới nhau, tôi và cô ấy không chờ hai người đâu. ...!!

Trường nhếch mép đáp.

_Đừng vội mừng, tôi sợ người phải cưới sau là cậu. ...!!

Hồng ngán ngẩm hai người này lại chuẩn bị cãi nhau đến nơi. Hết chịu nổi, Hồng giục Quân.

_Thôi anh đi đi, em không giữ anh ở lại đây nữa, nhưng anh nhớ phải giữ gìn sức khỏe và thường xuyên đến đây để bác sĩ khám lại cho anh. ...!!

_Anh biết rồi. Cảm ơn em. ....!!

Quân rời đi, trong phòng bệnh bây giờ chỉ còn lại Hồng và Trường, họ then thừng nhìn nhau, ý nghĩ họ sắp sửa tổ chức lễ cưới làm trái tim cả hai đập rộn ràng trong lồng ngực. Sắc màu hồng hiện dần trên má Hồng, Trường say sưa nhìn Hồng không rời, bàn tay Trường nắm lấy tay Hồng, trong lòng họ một niềm tin về hạnh phúc và tình yêu đang bùng cháy.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 173

Trên đường đi Kiên báo cáo sơ qua tình hình buổi kí kết hợp đồng hôm qua cho Quân nghe. Đi công tác xa tất phải mua quà cho người thân trong gia đình. Quân không đi nhưng Quân nói dối cả nhà là Quân đi công tác nên Quân phải đóng cho trọn vai diễn của mình.

Về đến nhà, Quân hồi hộp không yên, không gặp Diễm từ sáng hôm qua đến giờ, Quân đã nhớ Diễm, lo lắng cho Diễm đến phát điên thế này nếu lâu không gặp hoặc không có được Diễm, Quân tự hỏi làm sao mình có thể sống nổi.

Bà giúp việc mừng rỡ khi thấy Quân.

_Chào cậu. Cuối cùng cậu cũng về. ...!!

Quân nôn nóng hỏi.

_Cô ấy đã đỡ chút nào chưa hả Di. ...??

Mặt bà giúp việc kém vui.

_Cô ấy bị nặng hơn hôm qua, nhưng đã đỡ hơn rồi. ...!!

_Bố mẹ cháu có ở nhà không. ...??

_ Họ đều đang ở nhà, bà chủ đang chăm sóc cô Diễm. ...!!

Quân mỉm cười.

_ Cảm ơn Di. ...!!

Quân lái xe vào trong sân. Tắt máy, tút chìa khóa, nhờ bà giúp việc xách đồ vào trong nhà, Quân đi thật nhanh lên lầu. Quân muốn nhìn thấy Diễm.

Bà Phương đang đắp khăn trên trán Diễm, Diễm đã chìm vào giấc ngủ, con sốt đã giảm bớt, mặt Diễm nóng bừng, cơ thể thỉnh thoảng lại run lên.

Quân mở cửa phòng, nhìn cảnh mẹ mình đang chăm sóc Diễm, lòng Quân dâng lên một cảm giác hạnh phúc và xúc động. Quân có thể yên tâm về mối lương duyên của mình và Diễm, hai người không còn sợ bà Phương ngăn cấm nữa, bà đã chấp nhận Diễm làm con dâu của bà, chấp nhận Diễm là một thành viên trong gia đình.

Quân gõ nhẹ vào cánh cửa, bà Phương giật mình quay lại. Thấy con trai đang đứng dựa vào cửa. Bà mỉm cười.

_ Con đã về. ....??

_ Vâng, chào mẹ. ...!!

Chỉ ba từ bà Phương đã thể hiện rõ tình cảm, quan tâm đến thằng con trai, mặc dù Quân không phải là con đẻ của bà nhưng bà luôn yêu quý Quân còn hơn cả con trai của bà. Bà muốn Quân được hạnh phúc, được nuôi dạy một cách tốt nhất, tình cảm này bà không thể dễ dàng san sẻ cho một cô gái khác, không dễ dàng để nghĩ mai sau Quân không còn là của bà nữa.

Bà lo sợ khi Quân có người yêu, lấy vợ, Quân sẽ quên bà nhưng Quân không quên, Quân luôn coi bà là một người mẹ quan trọng trong cuộc đời mình, luôn kính trọng, biết ơn công dưỡng dục của bà. Bà đã nghĩ rất nhiều nếu bà thực sự yêu Quân, thương Quân bà nên để cho Quân tự chọn lấy hạnh phúc, tình yêu của mình, bà không nên ép buộc Quân nữa. Diễm cũng không xấu xa như bà tưởng, từ hôm qua đến giờ, bà đã dần thay đổi suy nghĩ của bà đối với Diễm.

Hiểu ý Quân muốn được ở riêng với Diễm nên bà Phương đứng dậy.

_ Con ở đây với nó đi, nó chỉ vừa mới ngủ thôi. ...!!

_ Cảm ơn mẹ. ...!!

_ Con trở nên khách sáo với mẹ từ bao giờ thế, nếu vì nó con cảm ơn mẹ, con không cần phải làm thế, mẹ muốn nghe câu này từ miệng nó. ...!!

Quân cười.

_ Cô ấy vẫn chưa cảm ơn mẹ sao. ....??

_ Nó nói rồi. ...!!

Bà Phương rời khỏi phòng, Quân đóng cửa lại, bước lại gần giường, ngồi xuống, Quân cầm tay Diễm, cả người Diễm nóng bừng vì sốt. Quân sờ lên trán Diễm. Quân thờ dãi.

_ Nhìn em xanh xao quá, em nên mau khỏi ốm nếu không anh không chờ được đâu. Em có hiểu anh nói gì không. ...??

Quân hôn Diễm, Diễm mở mắt nhìn khuôn mặt Quân đang rất gần khuôn mặt mình. Đò bừng mặt, Diễm run rẩy hỏi.

_ Em đang mơ à. ...??

Quân mỉm cười.

_ Cuối cùng công chúa cũng tỉnh ngủ. ...!!

Lắc đầu mấy cái cho tỉnh ngủ. Diễm nhìn Quân thật kĩ, không tin đây là sự thật. Diễm nói.

_ Không phải anh đang ở bệnh viện hay sao. Vết mổ của anh đã lành đâu. ...??

_ Ai bảo em bị ốm làm anh lo lắng nên anh trốn viện về đây. ...!!

_ Nếu anh nên quay về bệnh viện đi, em sẽ không yên tâm khi anh chưa khỏi hẳn, anh lại trốn đi. ...!!

_ Đây là lỗi của em, em phải thay bác sĩ chăm sóc cho anh. ...!!

Diễm cố gắng ngồi dậy, Quân đẩy Diễm nằm xuống.

_Em bị sốt thế này, em định đi đâu. ...??

_Em muốn đưa anh về bệnh viện. ....!!

Quân phì cười.

_Em ốm yếu thế này, em đi còn không nổi làm sao em đưa được anh đi. ...!!

Diễm vênh mặt lên.

_Anh đừng khinh em, em khỏe hơn nhiều so với tưởng tượng của anh. ....!!

Quân gật gù.

_Anh đã được nếm mùi “sức mạnh” của em. Nhưng để khi nào em khỏe hẳn rồi hãy dùng sức mạnh của em với anh, còn bây giờ nghe lời anh nằm nghỉ đi. ...!!

Tiếng gõ cửa phòng vang lên. Quân đi ra mở cửa. Bà giúp việc bưng một tô cháo nóng, bà nói.

_Cô ấy cần ăn cho lại sức, từ sáng đến giờ cô ấy không chịu ăn gì tôi sợ cô ấy đói nên nấu một nồi cháo cho cô ấy. ....!!

Quân đón lấy tô cháo trên tay bà giúp việc.

_Để cháu cho cô ấy ăn, cảm ơn Di. ...!!

Không làm phiền hai người, bà giúp việc đi xuống lầu. Diễm đã có Quân chăm sóc nên bà Phương, bà giúp việc, ông Trương không cần phải lo lắng nhiều nữa.

Nhìn tô cháo bốc khói trên tay Quân, Diễm rùng mình không muốn ăn.

_Em không đói. ....!!

Quân nhú mày.

_Em có chắc không. ...??

Diễm gật đầu.

_Chắc. ....!!

Quân nói đầy đe dọa.

_Tốt nhất là em nên ăn hết tô cháo này nếu không anh bắt buộc phải bón cho em ăn. ...!!

Diễm đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Bực mình vì lần nào Quân cũng tìm cách ép mình phải làm theo ý Quân. Diễm cúi.

_Anh chăm sóc em hay là khủng bố tinh thần em thế. ....??

_Anh chăm sóc em. ...!!

_Chăm sóc em mà ép em phải làm theo ý của anh mặc dù em không thích hay sao. ....??

_Anh lo cho em nên mới bảo em ăn hết tô cháo có gì là sai. Em có tính trẻ con, ương bướng nếu không ép, không bắt buộc em, em sẽ không nghe lời, anh không muốn em ngã quỵ vì bị suy dinh dưỡng. ....??

Diễm tức muốn điên lên.

_Anh bảo em bị suy dinh dưỡng sao. Sức khỏe của em bình thường, em thấy em không sao cả. ...!!

Quân không nói gì, đưa một thìa cháo trước mặt Diễm, thôi cho bớt nóng. Quân nịnh.

_Em yêu, ăn cháo đi nào. ....!!

Mặt Diễm đã đỏ sẫm rồi nay càng đỏ hơn. Diễm không thể tin nổi là Quân lại đối xử với mình như một đứa trẻ con hay làm nũng nên Quân cần phải nịnh, phải dỗ dành.

_Em không muốn ăn. ....!!

Quân cười lạnh.

_Em nói lại câu đó một lần xem, anh sẽ không nể nang gì em nữa đâu. ....!!

Diễm run rẩy, ác quỷ bắt đầu trỗi dậy rồi. Diễm hình dung cảnh mai sau khi hai người thành vợ chồng, mỗi lần Diễm bị ồm, Quân đều dùng cách này để ép mình ăn, Diễm rùng mình vì ớn.

_Thế nào em yêu, em có ăn không. ...??

Diễm van xin.

_Đề lúc nữa em ăn được không anh. ...??

Diễm nở một nụ cười thật ngọt.

_Anh cần phải đi nghỉ ngơi, sức khỏe của anh còn yếu, anh không cần phải chăm sóc em để Di Liên chăm sóc em là được rồi. ...!!

Quân mỉm cười đáp lại nụ cười của Diễm, giả mà Quân không cười, Diễm còn đỡ sợ hơn, nụ cười của Quân giống như một tảng băng đang trôi trên sông, nó có thể tan vỡ bất cứ lúc nào, Diễm không muốn bị nhấn chìm theo nó. Diễm muốn chạy thoát nhưng dù có cố Diễm cũng không thể thoát khỏi được vòng tay của Quân, Diễm phải ngoan ngoãn trở thành một cô vợ bé nhỏ của Quân.

Diễm không thể phàn nàn hay kêu ca, vì Quân đối xử với Diễm rất tốt, Quân trân trọng, lo lắng, quan tâm đến Diễm. Diễm hạnh phúc khi có một người yêu như Quân, điều khiến Diễm không chịu nổi, muốn chống đối Quân là tính gia trưởng, thích làm theo ý mình, thích kiểm soát cuộc đời mình của Quân. Diễm ước gì mà Quân có thể để cho Diễm làm theo ý mình thì hay biết mấy, nhưng rất tiếc, Quân sẽ không bao giờ từ bỏ những ý nghĩ ấy, một người có tính cách sở hữu cao như Quân sẽ không bao giờ từ bỏ những thứ mà mình đang có.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174

Diễm không muốn ăn, Diễm muốn bỏ chạy. Kéo Diễm ngã vào lòng, Quân đe dọa.

_Nếu em không ăn, anh sẽ phải bón cho em, chắc em muốn anh làm như thế đúng không. ...??

Diễm lắc đầu tỏ ý không muốn Quân làm như thế. Quân giục.

_Nếu em không muốn anh làm như thế thì em ăn đi. ...!!

Diễm nhăn mặt, nắm chặt hai tay, Diễm phải cố ăn mấy thìa cháo do Quân bón. Quân véo mũi Diễm.

_Anh cho em ăn cháo, có phải em ép làm chuyện gì xấu đâu mà mặt em trông như sắp bị đưa lên giàn thiêu thế kia. ...!!

Diễm phồng mồm vì tức.

_Anh còn nói nữa, anh ép em ăn trong khi em không muốn ăn, em làm sao mà vui nổi. ...!!

_Anh không muốn vợ của mình ốm yếu, anh muốn em sống khỏe mạnh. ....!!

_Em hiểu tấm lòng của anh nhưng thực sự em không muốn ăn. ...!!

_Cố lên, em ăn thêm mấy thìa cháo nữa đi. ...!!

Diễm không chịu đựng nổi nữa rồi, thức ăn trong miệng Diễm muốn tuôn trào hết cả ra. Diễm bịt chặt miệng, Quân vội hỏi.

_Em không sao chứ. ...???

Diễm cố gắng đi nhanh vào phòng tắm, có bao nhiêu thức ăn Diễm đều nôn hết ra. Đứng ngoài cửa phòng tắm, Quân lo lắng không yên, Quân thấy có lỗi khi ép Diễm ăn, Quân cũng biết Diễm bị suy nhược cơ thể, chỉ cần thức ăn không hợp hoặc Diễm không thích, Diễm sẽ nôn hết ra ngoài.

Một lúc sau, Diễm loạng choạng mở cửa bước ra. Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Diễm, Quân ôm lấy Diễm, giọng Quân đầy hối lỗi.

_Anh xin lỗi. ...!!

Diễm vỗ nhẹ vào lưng Quân.

_Em không sao, em chỉ hơi choáng váng một chút thôi...!!

Quân bế Diễm, Diễm gắt nhỏ.

_Anh đang làm gì thế, để em xuống...!!

_Yên nào...!!

Quân đặt Diễm nằm trên giường, đắp chăn ngang người Diễm, Quân thì thào.

_Ngủ đi em...!!

Diễm mỉm cười.

_Vâng...!!

Diễm nhắm mắt lại, đầu Diễm xoay tròn, Diễm tưởng mình đang bị say sóng. Diễm khó ngủ nhưng vẫn nhắm mắt nằm im. Quân ngồi im nhìn Diễm ngủ, trong lòng Quân chưa có lúc nào lại bình yên như lúc này, cuối cùng Quân cũng có được Diễm. Nhìn căn phòng của mình từ nay không còn cô đơn lạnh lẽo nữa vì Diễm đang ở đây, đang ngủ trên chiếc giường của mình. Quân mỉm cười.

Hạnh phúc, tình yêu không còn quá xa vời đối với Quân, định mệnh của con người thật kì diệu, đi một đường dài cuối cùng lại gặp nhau. Diễm là của Quân và mãi mãi là thế, dù có chuyện gì xảy ra, không ai có thể thay đổi được điều này.

Lấy một bộ quần áo trong tủ áo, Quân muốn tắm rửa. Chuông điện thoại reo vang khiến Diễm giật mình tỉnh giấc. Nhìn số điện thoại của anh trai, Diễm giọng nói.

_Chào anh. Anh khỏe chứ...??

_Ừ, anh khỏe. Em đã đỡ chút nào chưa...??

_Em không sao, em chỉ bị cảm cúm thông thường thôi...!!

_Em đừng chủ quan, em tưởng cảm cúm không thể gây chết người hà...??

Diễm phì cười.

_Anh trở thành ông cụ non từ bao giờ thế. Chị Hồng có ở đây không anh...??

_Có, Hồng đang ở đây...!!

Diễm trêu.

_Hai anh chị tha hồ tự do nói chuyện thoải mái mà không sợ ai quấy rầy đúng không...??

Trường đối đáp lại.

_Còn em và hấn chắc cũng đang vui vẻ lắm...??

Diễm đỏ bừng mặt vì xấu hổ.

_Anh chỉ nói lung tung...!!

Quân từ trong phòng tắm bước ra. Thấy Diễm đang nói chuyện điện thoại, Quân nhú mày hỏi.

_Ai đang gọi cho em thế...??

Diễm mỉm cười đáp.

_Anh Trường...!!

Quân cầm lấy điện thoại của Diễm, Diễm cau vì Quân tự tiện lấy mà không cần biết Diễm có đồng ý hay không.

_Anh trả lại điện thoại cho em. Em cần nói chuyện với anh ấy...!!

_Em nghỉ đi, để anh nói chuyện với hấn...!!

Trường nghe loáng thoáng cuộc nói chuyện giữa hai người, Trường cười khẩy.

_ Cậu sợ tôi nhồi nhét những ý nghĩ chống đối lại cậu hay sao mà cậu không cho tôi nói chuyện với em gái tôi. . .??

_ Cậu biết được như thế là tốt. Cô ấy đang bị ốm, cô ấy cần nghỉ ngơi. . .!!

Mặc dù Trường mừng vì Diễm đã tìm được một người đàn ông yêu thương, bảo vệ, chăm sóc hết lòng như Quân nhưng tính cách muốn sở hữu và gia trưởng của Quân ngay cả Trường cũng không chịu nổi. Trường đoán mai sau khi hai người này lấy nhau, Trường có muốn gặp, muốn thăm hỏi Diễm cũng khó, một ông chồng như Quân sẽ không dễ dàng cho vợ đi đâu mà không được sự cho phép của mình.

Trường ngán ngẩm bảo Quân.

_ Cậu vừa phải thôi, tôi nói chuyện với em gái tôi có gì là quá đáng đâu, sao cậu dám cắt ngang như thế. . .??

_ Khi nào cô ấy đỡ hơn cậu hãy gọi lại, bây giờ cô ấy cần ngủ. . .!!

Không muốn nói lời thô, Quân cúp luôn máy. Diễm hét nhỏ.

_ Anh làm gì thế, anh có biết mình quá đáng lắm không. Nguyên cái tội anh cướp điện thoại của em khi em đang nói chuyện đã bất lịch sự lắm rồi, anh còn không cho em nói chuyện với anh ấy nữa. . .!!

Diễm hát chần sang một bên, treo xuống giường, Diễm xăm xăm đi ra cửa. Khoanh tay trước ngực, Quân trầm giọng hỏi.

_ Em định đi đâu thế. . .??

_ Em muốn về nhà. . .!!

_ Em nghĩ là anh sẽ cho em đi về sao. . .??

Diễm ương bướng đáp.

_ Em đi đâu là quyền của em, anh không có quyền ép em. . .!!

_ Em nói đúng, anh không có quyền gì cả, anh chỉ lấy tư cách là chồng của em, là người lo cho em. Anh muốn em đi ngủ ngay lập tức. . .!!

_ Em không đi. . .!!

Diễm xoay mạnh ổ khóa. Quân chống tay lên cánh cửa, thân người đứng ép sát vào người Diễm. Mặt Diễm đỏ bừng, cơ thể không ngừng run rẩy. Diễm thấy mình là vật sở hữu của Quân, dù Quân có yêu Diễm nhiều như thế nào, Diễm cũng không chấp nhận mình chỉ là một con rối của Quân.

Quân thì thầm vào tai Diễm, hơi thở phả vào tóc Diễm.

_ Em có muốn rút lại những lời mà em vừa nói không. . .??

Diễm đông cứng, ngay cả thở, Diễm cũng không dám thở mạnh. Một tay Quân vòng ngang qua eo Diễm, Quân ôm Diễm thật chặt, xoay Diễm nhìn thẳng vào mặt mình, Quân cười hỏi.

_ Sao em không trả lời. . .??

Diễm run rẩy đáp.

_ Em muốn về. . .!!

_ Về đâu. . .??

Diễm ngẩng mặt lên nhìn Quân, chỉ chờ có thế, Quân hôn Diễm. Diễm khổ sở vì lần nào cũng thế, Quân muốn làm gì thì làm, Quân cũng không quan tâm là Diễm có muốn có thích hay không. Đầu tiên Diễm chống đối nhưng sau đó Diễm đầu hàng, Diễm sợ Quân, hận Quân, căm ghét Quân nhưng dần dần Diễm lại bị Quân điều khiển. Diễm chủ động chấp nhận Quân hay thụ động chấp nhận Quân, Diễm cũng đã yêu Quân mất rồi.

Nụ hôn kéo dài mãi không dứt, Quân tham lam không muốn buông Diễm ra, Diễm ngạt thở với những nụ hôn của Quân. Quân nói trong hơi thở.

_ Minh tổ chức lễ cưới sớm đi em nhé, anh không thể chờ đợi lâu hơn được nữa.

Mặt Diễm nóng bừng, gần gũi Quân thế này khiến Diễm cảm thấy không an toàn. Diễm muốn về nhà, muốn được ngủ trên chiếc giường của mình, tuy không sang trọng như ở đây nhưng Diễm không phải hồi hộp và không phải sợ hãi như thế này.

Như đọc được ý nghĩ của Diễm, Quân cảnh cáo.

_Em đừng hòng trốn thoát, anh sẽ không từ bỏ em đâu, dù bây giờ hay mãi mãi về sau. Em nên nhớ em là của anh, anh không cho phép em rời xa anh...!!

Quân bế Diễm, đặt Diễm nằm lên giường, Quân nở một nụ cười đầy mê hoặc.

_Em yêu, nếu em không muốn anh làm gì quá đáng với em thì em nên nghe lời anh đi thì hơn...!!

Diễm thấy đầu gối mình đang run, thấy nỗi sợ hãi đang dâng ngập lên. Diễm thà nghe lời để được an toàn còn hơn. Thấy Diễm đang run, Quân ôm lấy Diễm, đắp chăn kín hai người. Quân dỗ dành.

_Em ngủ đi...!!

Diễm nhắm mắt lại, giọng nói của Quân thật dịu ngọt, mọi sợ hãi trong lòng Diễm tiêu tan, Quân không làm gì Diễm cả, Quân chỉ lo lắng và muốn tốt cho sức khỏe của Diễm thôi. Hơi thở của Diễm trở nên nhẹ nhàng hơn, Diễm chìm vào giấc ngủ với một nụ cười, Quân nhìn Diễm mãi không thôi, cả hai quá gần nhau thế này khiến Quân mong nhanh lấy được Diễm hơn. Hôn lên trán Diễm, Quân thì thầm.

_Chúc em ngủ ngon...!!

Nhắm mắt lại, Quân cũng chìm vào giấc ngủ, mất cả đêm hôm qua để lo lắng, Quân mệt mỏi, nay thấy Diễm không sao, Quân có thể yên tâm ngủ một giấc.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175

Bà giúp việc định gõ cửa phòng Quân, bà Phương lắc đầu.

_Mặc kệ hai đứa chúng nó đi, nếu có chuyện gì chắc thằng Quân phải kêu toáng lên rồi...!!

Bà giúp việc cười.

_Bà chủ nói đúng, chắc là họ đang ngủ...!!

Bà Phương không biết bản thân mình có quá dễ dàng chấp nhận Diễm không nhưng thấy khuôn mặt lo lắng và bất an của thằng con trai khi nhìn thấy Diễm nằm ôm yếu ở trên giường, bà thấy mình đã làm đúng. Bà nên chấp nhận sự thật là bà đã thua, nên chấp nhận Quân đang yêu một người con gái bà không thích nhưng không sao chỉ cần Quân hạnh phúc là bà mừng rồi.

Lúc Quân về, ông Trương đang ở trong phòng làm việc nên không hay biết. Ông biết Quân về thông qua bà giúp việc, nghe dặn dò của Quân, bà giúp việc đưa mấy túi quà cho bà Phương. Bà Phương lắc đầu bảo ông Trương.

_Ông thấy không vì đứa con gái đó, ngay cả chào chúng ta, nói nó mua quà cho chúng ta khi đi công tác cũng không...!!

Ông Trương cười.

_Bà thừa hiểu nó yêu con bé Diễm nhiều như thế nào, nó yêu vợ của nó như thế bà phải mừng cho nó chứ...??

Bà Phương ghen tị.

_Mừng cái gì mà mừng, nó có vợ quên mẹ làm sao em vui được...!!

_Bà thấy nó quên bà lúc nào, tặng quà nó cũng nhớ đến bà, đi đâu nó cũng hỏi bà, bà còn muốn gì nữa, hay là bà muốn nó sống cô độc cả đời. Ngày trước lúc lấy bà, mẹ tôi cũng nghĩ như bà, chắc là tôi và bà sẽ không bao giờ lấy được nhau...!!

Sẵn cái lược trên tay, bà Phương đánh nhẹ vào người ông Trương. Ông Trương giả vờ kêu lên.

_Bà không những gia trưởng, ương bướng, không biết điều, bà còn bạo lực nữa. Không hiểu ngày xưa tại sao tôi lại yêu bà, muốn lấy bà, chắc là bà đã bỏ bùa mê nên tôi mới mù quáng như thế...??

Mặt bà Phương đỏ bừng, cuối cùng hai ông bà lại quay về thuở xưa, hai người có thể cùng nhau đùa vui, hạnh phúc bên nhau. Bà Phương chưa bao giờ

cảm thấy sung sướng và vui mừng hơn thế, thằng con trai có hạnh phúc của nó, bà cũng có hạnh phúc của bà.

Bà Phuong nhìn ông Trương không rời, bà không muốn mất ông, không muốn mất một người chồng tuyệt vời như ông, ông đã yêu bà, trân trọng bà dù bà đã không sinh cho ông được một đứa con, dù bà đã từng đối xử tệ bạc với ông nhưng ông vẫn không ngừng yêu bà hơn ba mươi năm nay. Bà thấy mình thật ích kỉ, thật nhỏ bé, Quân đã có Diễm, bà đã có ông Trương, bà tự hỏi tại sao bà phải ghen tị với Quân làm gì, bà nên dành thời gian chăm sóc, ở bên ông Trương nhiều hơn, có như thế mới bù đắp được những gì mà bà đã gây ra cho ông.

Bà ôm lấy ông Trương, nước mắt bắt đầu tuôn trào. Ông Trương kinh ngạc hỏi.

_ Có ai đã làm em phải phiền lòng à...?? Có phải thằng Quân không...??

Giọng bà sưng nước.

_ Không phải, em xin lỗi anh, lẽ ra em nên hiểu anh hơn...!!

Ôm chặt lấy bà Phuong, ông Trương cười.

_ Em trở nên mít ướt từ khi nào thế, em thật trẻ con...!!

_ Anh dám nói em trẻ con hả. Em mà khùng lên bây giờ anh đừng có hối hận...!!

_ Cho anh xin, anh sợ em rồi...!!

Cả hai ông bà bật cười, cuối cùng họ đã có thể nói chuyện thẳng thắn với nhau, cùng nhau san sẻ mọi chuyện. Diễm đã may mắn khi bà mẹ chồng tương lai đã hiểu cho Diễm hơn, may mắn vì bà không còn tìm cách gây khó dễ và bắt chẹt Diễm nữa.

Trường tức xì khói vì Quân dám cúp ngang cuộc gọi với Diễm, Hồng nhìn khuôn mặt hằm hằm tức giận của Trường, Hồng cười nghiêng ngả. Trường đang tức lại bị Hồng chọc giận. Trường hét.

_ Em muốn anh tức chết hả...??

Lau đuôi mắt vì hai giọt nước văng ra do cười nhiều, Hồng nói.

_ Anh không biết mặt của anh rất tức cười, cô ấy đã có Quân và gia đình anh ấy chăm sóc, anh còn lo gì nữa....!!

Trường phân trần.

_ Anh biết là hấn sẽ chăm sóc tốt cho em gái anh nhưng anh vẫn không yên tâm. Thật là bức mình, anh gọi điện hỏi thăm em gái anh, anh có bảo nó bỏ hẳn đầu mà hấn dám cúp máy đột ngột, khi nào anh lành bệnh anh sẽ cho hấn một trận....!!

Nghe giọng hùng hổ của Trường, Hồng nhún mày.

_ Anh định đánh nhau đến bao giờ nữa, em không muốn con của chúng ta học tính nóng nảy và vũ lực của anh...!!

Trường xui xuống, nghe Hồng nhắc đến con, tự nhiên Trường muốn trở thành một ông bố gương mẫu, tốt bụng và điềm tĩnh.

_ Anh hứa sẽ cố gắng trở thành một ông bố tốt....!!

_ Nếu anh không làm được thì sao...??

Trường nói đầy tự tin.

_ Anh hứa là anh sẽ làm được, vì anh không bao giờ nghi ngờ khả năng của anh.

Hồng nguyệt Trường một cái.

_ Anh đúng là quá tự kiêu. Em sẽ quan sát anh, kiểm chứng những lời của anh nói với em ngày hôm nay, nếu anh không làm được đừng trách hai mẹ con em tẩy chay anh...!!

Trường vội nói.

_ Đừng làm thế, nếu em và con tẩy chay anh, anh làm sao mà sống nổi...??

Hồng nháy mắt.

_ Nếu em không muốn điều đó xảy ra, anh phải nghe lời em...!!

Trường bật cười.

_Em ghê quá, chúng ta vẫn chưa lấy nhau, em đã bắt nạt anh rồi, mai sau khi chúng ta thực sự thành vợ chồng, chắc là anh sẽ bị em bắt nạt dài dài...!!

_Bây giờ anh rút lại lời cầu hôn của anh vẫn còn kịp kia mà...!!

Xoa nhẹ vào bụng Hồng, Trường cười.

_Anh đâu có ngu, anh sẽ giữ chặt lấy em...!!

Hồng đỏ mặt vì hạnh phúc, tình yêu khiến Hồng ngất ngây, Hồng choáng váng với niềm vui của chính mình, Hồng mong những gì mà Hồng đang có sẽ không bao giờ biến mất, không bao giờ lụi tàn.

Trường dặn bà Hoa không nên đưa ông Hải đến đây, Trường sợ ông gặp nguy hiểm, Trường muốn ông được an toàn, chỉ có ở nhà, có người bảo vệ ông Hải, Trường mới yên lòng. Diễm đã có Quân lo, còn Hồng cũng có người bảo vệ nên Trường có thể yên tâm phần nào.

Sau chuyện ông Đăng suýt giết chết mình, tình cảm dành cho ông Đăng trong Trường đã hết, Trường mong Bảo nhanh chóng bắt được ông ta, nhanh chóng xử phạt ông ta, mong ông ta phải đền tội cho những gì mà ông ta đã gây ra, ông ta có thể hại Trường nhưng Trường tuyệt đối không tha cho ông ta nếu ông ta tìm cách hại Hồng và Diễm, đối với ông Hải, trong lòng Trường vừa căm vừa hận, Trường không thể tha thứ cho ông Hải, không thể quên vì sao mẹ mình lại chết, không thể quên mười bốn năm qua Trường phải sống như thế nào, không thể quên vì sao Trường lại bị biến thành công cụ trả thù của ông Đăng, Trường không thể quên được những điều đó, nếu không phải sợ Diễm đau khổ, khóc thương cho ông Hải, Trường muốn ông Hải chết từ lâu rồi, người như ông Hải không đáng sống trên đời này.

Hồng không muốn về nhà nên tối hôm nay, Hồng ở lại bệnh viện với Trường, bà Hoa không phải ở lại qua đêm chăm sóc Trường. Trường không hài lòng.

_Em về đi, em đang mang thai, em cần được nghỉ ngơi...!!

_Em hiểu anh lo cho em nhưng anh không thấy là bây giờ trời đang tối nếu em đi một mình ngoài đường vào giờ này anh không sợ bị ông Đăng hại à...??

Hồng đã đánh trúng vào nỗi sợ hãi của Trường, Trường ôm chặt lấy Hồng, cơ thể run rẩy, mặt trắng bệch. Hồng hạnh phúc vì luôn được Trường lo lắng, quan tâm. Biết là mình đã đi đúng hướng, Hồng nói thêm.

_Nếu anh không thích em ở đây, em đi về đây...!!

Trường run rẩy nói.

_Em ở lại đây đi, em sẽ ngủ trên giường bệnh của Quân...!!

Hồng cười toe toét.

_Em biết rồi...!!

Biết mình bị mắc bẫy, Trường cúi.

_Em định dọa cho anh chết, em mới hài lòng hả...??

Hồng le lưỡi.

_Em đâu có dọa anh, em đang nói sự thật...!!

Trường cười thật gian.

_Anh muốn trừng phạt em...!!

Hồng nhìn khuôn mặt của Trường. Hồng đỏ mặt, biết là Trường muốn gì, vội đứng dậy, Hồng định tháo chạy nhưng không còn kịp nữa.

Trường kéo Hồng nằm xuống, ngồi đè lên người Hồng, Trường nheo mắt trêu.

_Chẳng phải em muốn được ở qua đêm với anh là gì...??

Hồng cãi.

_Em ở lại đây vì em muốn chăm sóc anh, anh đừng nói lung tung...!!

Trường cúi xuống.

_Em thật nhạy cảm và cũng rất thông minh. Anh thích một cô vợ như em...!!

Họ hôn nhau, bệnh viện đã chấp nối cho tình yêu của họ, cũng tại nơi đây, Trường phát hiện mình yêu Hồng, nơi đây Hồng được Trường nói lời yêu, rồi cầu hôn. Hạnh phúc tràn ngập khắp mọi nơi, họ say sưa trong những nụ hôn bất tận, thỉnh thoảng những tiếng cười khúc khích vang lên, Trường đã tìm được tình yêu, hạnh phúc của cuộc đời mình, Trường không còn buồn đau, phải sống trong hận thù nữa, tương lai tươi sáng đang chờ Trường ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176

Diễm và Quân ngủ đến hơn mười giờ đêm mới dậy, khi Diễm tỉnh, Quân vẫn còn ngủ. Diễm nhìn Quân, hai người quá gần nhau, Diễm dựa đầu lên ngực Quân, Diễm gần như nằm đè lên người Quân, đồ bưng mặt vì xấu hổ, Diễm không thể tin mình có thể làm như thế, đây là nhà Quân, không phải là nhà Diễm.

Diễm cố nằm nhích xa Quân một chút. Quân ôm chặt lấy Diễm, vẫn không mở mắt ra, Quân bảo.

_Em định đi đâu...??

Diễm ngượng ngùng nói.

_Em và anh ngủ như thế này, bố mẹ anh sẽ cười chúng ta....!!

Quân trêu.

_Anh tưởng em không biết ngượng là gì....??

Diễm tức muốn điên lên, người ép Diễm đi ngủ, ép Diễm ở lại đây là Quân. Có phải Diễm tự nguyện làm thế đâu, mọi chuyện cũng đều do Quân mà ra.

Đấm nhẹ vào ngực Quân, Diễm gắt.

_Anh thôi đi, đằng nào anh cũng nói được, mau buông em ra để em đi về....!!

Quân cười thật đều.

_Em có biết em đang nói gì không, em và anh đang ở trên giường, em tưởng là anh sẽ buông tha cho em dễ dàng như thế hả....??

Diễm đông cứng cả người, Diễm rửa thâm bản thân quá yếu đuối nên không thể phản kháng lại những yêu cầu vô lý của Quân. Sợ hãi, Diễm muốn nhanh chóng thoát ra khỏi đây. Diễm càng cố, Quân càng ôm chặt lấy Diễm.

Chỉ bằng một động tác, Diễm nằm dưới Quân, giữ hai tay Diễm dưới nệm, Quân nhìn Diễm thật dịu dàng, thật trân trọng, thật thương yêu. Diễm không tài nào thoát ra khỏi ánh mắt đầy ma lực của Quân, lí trí của Diễm hồi thúc Diễm mau chạy đi, nhưng con tim, cơ thể của Diễm đã đầu hàng rồi, nó đang gọi tên Quân.

Bây giờ đầu óc Diễm hoàn toàn trống rỗng, mọi ngôn từ, phản kháng đều biến mất ra khỏi đầu. Quân không chỉ điều khiển được cơ thể của Diễm, mà ngay cả trái tim của Diễm, Quân cũng đã lấy mất, Diễm đã hoàn toàn thuộc về Quân. Diễm là nô lệ hay nữ hoàng của Quân chỉ có mình Quân biết.

Quân hôn Diễm, nụ hôn dịu ngọt chan chứa tình yêu, đậm mê. Diễm vòng tay ra sau gáy Quân, Diễm đáp lại nụ hôn của Quân. Trường có Hồng, Quân có Diễm, ai cũng tìm được tình yêu và hạnh phúc của đời mình.

Sáng hôm sau. Diễm thấy ai đó đang hôn mình, Diễm mở bừng mắt ra nhìn. Thấy Quân, Diễm nhớ lại buổi tối hôm qua, kéo chăn kín đầu, Diễm muốn độn thổ. Diễm nguyên rửa bản thân mình, đầu tiên Diễm bị Quân ép sau đó Diễm tự nguyện, Diễm biết mình làm thế vì tình yêu, vì Diễm thật lòng yêu Quân, Diễm trao tất cả những gì mà Diễm có cho Quân.

Quân biết Diễm ngượng, nhưng vẫn giả vờ hỏi.

_Em bị lạnh hả.....?? Có phải con sốt lại hành hạ em....??

Diễm im lặng không đáp. Quân cố nhịn cười, Diễm đắp chăn kín đầu lâu nên bị ngạt thở, thấy không còn nghe thấy động tĩnh gì, Diễm mở hé chăn dần dần, Diễm mở to mắt vì Quân đang chống tay trước mặt mình.

Không để cho Diễm có cơ hội trốn thoát, Quân mỉm cười thật ngọt.

_Em yêu, mình dậy đi thôi....!!

Mặt Diễm nóng bừng, Diễm ôm chặt lấy chân. Diễm run giọng.

_Anh đi trước đi, em sẽ dậy sau. ....!!

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ của Diễm, nhìn ánh mắt long lanh như hồ thu của Diễm, Quân khàn giọng bảo.

_Sao chúng ta không ngủ thêm một lúc nữa. ....??

Diễm vội xua tay.

_Em không muốn ngủ nữa, em còn nhiều việc phải làm. ....!!

Liếm môi Diễm, Quân hỏi dồn.

_Em muốn làm gì. ....??

Diễm lấp bắp.

_Em muốn đi thăm anh trai em. ....!!

_Việc đó em không phải lo, hần rất khỏe. ....!!

Diễm cố vớt vát.

_Em còn phải chăm sóc bố em. ....!!

_Bố em đã có Diễm hoa, ông quản gia lo rồi. ....!!

_Em. . .em còn. ....!!

Quân cau mày.

_Sao em còn nhiều việc phải làm thế, những việc đó sao không có việc gì liên quan đến anh. Anh phải trừng phạt em vì em dám lừa anh đi. ....!!

Quân hôn Diễm, ôm chặt lấy Diễm, Diễm giữ chặt lấy cái chân ngăn cách giữa hai người, Quân mỉm cười.

_Em nghĩ là em có thể ngăn cản anh đụng vào em hả. ....??

Diễm không thốt nên lời, hai tay vẫn giữ chặt lấy chân. Luôn tay vào trong chân, Quân nháy mắt.

_Em rất quyến rũ. ....!!

Trò chơi giữa hai người bắt đầu, Diễm không bao giờ chủ động được điều gì, mọi việc đều do Quân điều khiển. Nếu như ngày trước Diễm căm thù Quân, hận Quân thì bây giờ ngược lại Diễm hoàn toàn chấp nhận Quân, Diễm nhận ra mình thật may mắn vì có một người chồng như Quân. Yêu ai đó có nghĩa là chấp nhận cả mặt tốt và mặt xấu của người đó.

Bà Phương, ông Trương đã ra khỏi nhà từ sáng sớm, hai ông bà rủ nhau đến câu lạc bộ cầu lông, đã lâu rồi họ không đi cùng nhau nên sáng nay họ rủ nhau đi để ôn lại kĩ niệm xưa, đồng thời họ cũng không muốn Diễm phải khó xử hay ngại ngùng, họ muốn Quân và Diễm có thời gian riêng tư bên nhau. Trước khi đi bà Phương dặn bà giúp việc không được làm phiền hai người.

Quần tám mền quanh người Diễm, Quân nhấc bổng Diễm lên. Diễm đỏ mặt hết nhỏ.

_Buông em xuống, anh lại định làm gì thế. ....??

_Tắm cho em. ....!!

Diễm choáng váng không thể tin được những gì mà mình vừa nghe nữa, mặt Diễm đỏ bừng vì ngượng. Diễm dẩy dựa, đâm tới tấp vào người Quân, Diễm không ngừng kêu.

_Thả em xuống mau lên, em không muốn tắm. ....!!

_Em yêu có phải em định thông báo cho cả nhà anh biết chuyện chúng ta làm tối hôm qua và sáng nay không. ....??

Diễm sợ hãi nhìn ra cửa. Diễm không biết phải ăn nói với bố mẹ Quân và bà giúp việc thế nào. Diễm mong họ không biết gì cả, nếu họ biết, Diễm sẽ dộn thổ xuống đất vì xấu hổ. Trước khi Diễm kịp chạy thoát khỏi vòng tay của Quân, người Diễm đã ướt nhẹp vì nước nóng, tóc tai đang rỏ nước xuống mặt. Diễm muốn chết vì ngượng, muốn chết vì xấu hổ. Diễm dấu khuôn mặt đỏ bừng vì thẹn của mình trong lòng bàn tay, Diễm không dám nhìn Quân. Quân ôm lấy Diễm, hai cơ thể ướt nhẹp ôm lấy nhau, cũng giống như lần Diễm và Quân đi công tác ngày nào.

Quân hôn Diễm, nước mắt Diễm hòa cùng nước dưới vôi hoa sen. Diễm tự hỏi hạnh phúc là gì, có phải đó là mơ, là thiên đường mà Diễm đang cảm nhận. Trong vòng tay Quân, Diễm không còn nghĩ được gì nữa, Diễm mỉm cười, hạnh phúc khiến Diễm khóc, khiến Diễm tưởng mình đang bay bổng, đang lạc vào một thế giới nào đó.

Không ngại ngủ, cũng không thấy xấu hổ, Quân mặc máy cho Diễm, sấy khô tóc, chải đầu cho Diễm. Quân ôm lấy Diễm, tận trong sâu thẳm lòng mình, Quân cảm thấy tốt cùng của hạnh phúc, Quân luôn muốn được cùng Diễm trải qua mọi chuyện, muốn được cùng Diễm làm mọi thứ. Nắm chặt lấy tay Diễm, hít hương thơm trên tóc, mùi hương trên cơ thể Diễm, Quân biết mình đã có được Diễm, có được tình yêu của đời mình.

Hôn phớt lên môi Diễm, Quân dịu dàng hỏi.

_Em muốn ăn cháo hay muốn ăn cơm...??

Diễm đỏ bừng mặt đáp.

_Em không đói...!!

Ánh mắt Quân nhìn Diễm đầy đe dọa.

_Có phải em muốn anh trừng phạt em, em mới nghe lời...??

Diễm hốt hoảng vội nói ngay.

_Không...không phải như thế, chỉ là em không muốn ăn...!!

Xoa nhẹ vào bụng Diễm, Quân cười.

_Có phải em đã có mang rồi đúng không...??

Diễm gất.

_Anh đừng nói lung tung. Ăn thì ăn, em sợ gì...??

Quân mỉm cười đắc thắng. Bà giúp việc thấy Quân và Diễm cùng xuất hiện dưới phòng khách. Bà tươi cười.

_Chào cô cậu...!!

Diễm lễ phép.

_Chào Di...!! Bố mẹ anh Quân đi đâu rồi ạ...??

_Họ đều đi đánh cầu lông cả rồi...!!

Diễm cắn móng tay, Diễm thề chỉ sau khi cưới Diễm mới chịu về đây sống, còn nếu không Diễm không nên đến đây thường xuyên thì hơn. Thật xấu hổ, Diễm đỏ bừng mặt vì thẹn.

Bà giúp việc dọn con sáo cho hai người ăn. Diễm nhìn thức ăn là muốn chạy ngay vào phòng vệ sinh nôn, Diễm đỏ tại căn bệnh suy nhược cơ thể nên sức khỏe của Diễm mới bị như thế này.

Ngồi bên cạnh, Quân không ngừng nhìn Diễm, lo lắng cho Diễm. Quân vừa ép, vừa động viên Diễm ăn, Diễm phải cố nuốt mấy thìa mì do bà giúp việc nấu, ăn thêm một ít canh, Diễm đã cảm thấy đỡ choáng váng hơn. Dù không hài lòng nhưng Quân cũng yên tâm vì Diễm đã ăn được một chút gì đấy.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177

Sau khi ăn xong, Quân lôi Diễm lên phòng của Quân. Do Diễm vẫn còn bị cúm nên Quân không muốn cho Diễm đi đâu. Diễm đòi về, Quân bảo.

_Anh đã nói em không phải lo, mọi chuyện đều có Di Hoa, ông quản gia lo cho bố em rồi...!!

_Anh đọc tài vừa thôi, em đã ở nhà anh gần hai ngày rồi, em cần phải về nhà, còn nhiều việc đang chờ em...!!

Nâng cằm Diễm lên. Quân nói.

_Nếu em còn đòi về nữa anh sẽ lôi em đi thử áo cưới với anh. Anh vì lo cho sức khỏe của em nên không ép em đi, em phải hiểu là anh đã nhen nung được tổ chức đám cưới sớm như thế nào, em nên ngoan ngoãn nằm yên, ăn uống, uống thuốc đều đặn, sau khi em khỏe anh sẽ cho em làm những gì mà em thích. ...!!

Diễm thở dài.

_Em cảm tưởng em là một bệnh nhân của anh, một con rối cho anh điều khiển. ...!!

Nắm lấy tay Diễm, Quân lo lắng hỏi.

_Em không vui à. ....??

Diễm bướng bỉnh nói.

_Tất nhiên là không vui rồi, có ai thích làm con rối của người khác đâu. ....!!

Quân nheo mắt đáp.

_Rồi em cũng sẽ quen với những yêu cầu của anh thôi, anh làm những điều đó vì anh muốn tốt cho em. ...!!

Diễm xì một tiếng.

_Anh làm như em không có não không bằng. ...!!

Quân nằm xuống bên cạnh Diễm, đặt đầu Diễm trên cánh tay mình, Quân nói.

_Em ngủ đi, nếu em ngủ anh sẽ hát cho em nghe. ...!!

Diễm vui mừng hỏi.

_Anh nói thật chứ. ....??

_Thật. ...!!

Diễm nhắm mắt lại, Quân hát nhỏ nhỏ, đây là bài hát mẹ Quân thường hay hát cho Quân nghe trước lúc đi ngủ, bài hát này đã in sâu vào trong tâm trí Quân mặc dù Quân không nhớ gì cho đến khi Quân bị tai nạn xe cách đây một năm. Bây giờ Quân hát lại bài này cho Diễm nghe, mắt Quân đỏ hoe, Quân dự định khi nào tổ chức lễ cưới xong, Quân sẽ đưa Diễm đi thăm mộ của cha mẹ mình.

Chờ cho Diễm ngủ say, Quân nhẹ nhàng bước xuống giường. Quân không thể diễn tả nỗi cảm xúc trong lòng mình, hạnh phúc làm tắt cả mọi giác quan trong lòng Quân đều muốn bùng nổ. Nhìn Diễm ngủ trên chiếc giường của mình, hiện diện trong ngôi nhà mà Quân muốn sống cả đời với Diễm, Quân muốn khóc, muốn hét to cho mọi người biết Quân đang hạnh phúc, đang vui sướng.

Kéo chăn ngang ngực Diễm, chỉnh lại chăn, hôn nhẹ lên trán, lên môi Diễm. Quân thì thầm.

_Ngủ ngon em yêu. ....!!

Diễm nằm im, Quân mỉm cười hài lòng. Diễm đang ở bên cạnh Quân, Quân có thể yên tâm làm việc mà không phải lo lắng gì, không phải sợ Diễm bị ông Đàng hại, Quân không muốn Diễm bị tổn thương hay rơi lệ vì bất cứ lí do gì. Vì Diễm, Quân đã gạt bỏ thù riêng, gạt bỏ mọi hận thù trong lòng mình đối với ông Hải. Vì Diễm, Quân đã cho người bảo vệ cả gia đình Diễm, Quân còn cho Trường một quả thận của mình. Nếu trên thế giới này có một người yêu Diễm hơn cả thân mình, người đó chính là Quân.

Quân lấy giấy tờ, nhờ bà giúp việc pha cho một tách cà phê, Quân bắt đầu làm việc. Thỉnh thoảng Quân quay lại nhìn Diễm, tâm trí Quân thanh thản, hạnh phúc dâng ngập lòng. Một lát sau bà giúp việc bưng cà phê cho Quân. Nhìn Diễm đang ngủ ngon trên giường, bà giúp việc cười.

_Cô ấy thật dễ thương, đáng yêu, cậu thật may mắn vì có được một cô vợ như cô ấy. ...!!

Quân cười.

_Cảm ơn Di. ...!!

_Bao giờ hai người cưới. ....??

_Cháu muốn đám cưới được tổ chức càng sớm càng tốt, sau khi anh trai cô ấy bình phục, bọn cháu sẽ làm đám cưới. ...!!

_Di hiểu. ...!!

Bà giúp việc rút, bà không muốn quấy rầy Quân, cũng không muốn làm Diễm giật mình giấc. Trong đời Quân, vị trí ưu tiên số một lúc nào cũng là công việc, Quân có thể làm việc hết ngày này qua ngày kia, có thể quên cả thời gian vì công việc, đó là lí do vì sao mặc dù đã hai mươi sáu tuổi, Quân vẫn chưa yêu ai, Quân coi đàn bà là những người phiền phức, Quân nghĩ họ là chỉ là một vật trang trí cho một căn nhà. Quân không có cảm xúc với bất kì ai, không có tình cảm đặc biệt với họ.

Đối tác của Quân không phải toàn là nam, trong số họ cũng có người là nữ, họ thông minh, xinh đẹp, năng động, họ thích Quân, muốn cùng Quân đi đến hôn nhân nhưng Quân lại sợ hãi, Quân chạy trốn, Quân gặp họ vì công việc, ngay cả mấy cô người mẫu, công ty Quân mời về quảng cáo cũng thế, Quân không hề có cảm hứng với họ, Quân có thể cùng họ đi ăn cơm, cùng họ tiếp các đối tác làm ăn nhưng tuyệt đối không hề có tình cảm nam nữ. Quân tưởng suốt cuộc đời này, trái tim Quân sẽ bị đông cứng vì không có tình yêu cho đến khi Quân gặp Diễm.

Quân nhìn Diễm, trong số các cô gái Quân từng gặp, Diễm không phải là một cô gái xinh đẹp nhất, thông minh nhất, khéo léo nhất. Diễm trẻ con, ngây thơ, hồn nhiên, trong sáng, Diễm không lời đời, ăn nói cũng không sắc sảo nhưng không hiểu tại sao Quân lại yêu Diễm, muốn có Diễm trong cuộc đời. Ngày trước, phụ nữ theo đuổi Quân, Quân chạy trốn, Quân sợ hãi, nay Diễm không thích Quân, không yêu Quân, hận Quân, Quân lại thích, lại yêu, lại muốn có Diễm bằng được, thậm chí Quân còn dùng cả thủ đoạn để làm điều đó. Tình yêu thật lạ kì, người yêu mình, mình lại bỏ chạy, người không thích mình, mình lại muốn có bằng được.

Quân tưởng rằng suốt cuộc đời này Quân phải sống trong đau khổ, chán nản, thất vọng vì không có được Diễm, không bao giờ được Diễm chấp nhận nhưng nay mọi chuyện đã qua rồi, Diễm đã đồng ý lấy Quân, sinh con cho Quân, ở bên Quân cả đời, Quân không còn mong điều gì hơn thế.

Diễm khẽ tựa mình rồi lại nằm yên. Quân nhìn Diễm đến quên cả làm việc, bỏ kính xuống bàn, Quân lắc đầu cười.

_ Từ bao giờ em điều khiển trái tim, khối óc của anh thế này. Anh luôn coi công việc là vị trí ưu tiên số một nhưng nay em mới là nhất, là tất cả, anh có thể đánh đổi mọi tài sản mà anh đang có chỉ cần em vẫn ở bên anh. Em nói em là một con rối của anh, em sai rồi, thật ra anh mới là con rối của em, vì tuy anh hay ra lệnh cho em nhưng anh không thể tự chủ được khi ở bên em, anh đã đánh mất lí trí, đánh mất quyền kiểm soát của chính mình. ...!!

Mãi đến trưa ông bà Phương mới về nhà, thấy Quân đang ngồi dưới phòng khách. Bà Phương nhíu mày hỏi.

_ Diễm sao rồi. ...??

_ Cô ấy đang ngủ. ...!!

Nhìn khuôn mặt hạnh phúc của thằng con trai, bà Phương thờ dãi.

_ Xem ra con rất hạnh phúc, sung sướng vì được gần người yêu như thế này. ...!!

Quân nói giọng biết ơn.

_ Con cảm ơn mẹ vì đã chăm sóc cho cô ấy khi con đi vắng. ...!!

_ Con không cần phải cảm ơn mẹ, mẹ làm thế vì mẹ nghĩ đến hạnh phúc của con. Con đừng tưởng mẹ đã chấp nhận nó, nếu nó dám làm con đau khổ, mẹ sẽ tống cổ nó ra khỏi nhà. ...!!

Quân mỉm cười.

_ Con biết mẹ sẽ làm thế nên con đã nói trước cho cô ấy biết rồi. ...!!

Bà Phương phì cười vì tính hay tếu của thằng con trai. Đã lâu rồi hai mẹ con không nói chuyện vui về thế này. Ông Trương hỏi Quân.

_ Con định khi nào tổ chức lễ cưới. ...??

_ Con muốn tổ chức sớm nhưng con còn lo sắp xếp danh sách khách mời và địa điểm tổ chức. ...!!

_ Con không cần phải lo về việc đó. Con muốn tổ chức ở nhà hàng nào chỉ cần thông báo cho họ một tiếng là được, còn khách mời, bố mẹ chỉ mời bạn bè thân quen, và họ hàng của gia đình, về phía con, con dự định mời ai là tùy ở con. ...!!

Bà Phương ngán ngẩm bảo Quân.

_ Ngày trước mẹ ép con lấy vợ sớm, con khất lần khất lữa mãi cũng không chịu lấy, nay con tự nguyện đòi tổ chức đám cưới sớm, xem ra con đúng là bị nó bỏ bùa mê rồi. ...!!

Nhấp một ngụm cà phê, Quân đáp.

_ Con yêu cô ấy nên con muốn kết hôn với cô ấy. Mẹ không muốn nhanh có cháu bé hay sao. ...??

Ông Trương trả lời thay vợ.

_ Mẹ con tất nhiên là muốn rồi, con không biết là ngày nào mẹ con cũng nhắc bố về vụ cháu chắt, bố muốn điền cả đầu về mẹ con. Để cứu lũ tai của bố, hai con nhanh chóng kết hôn đi. ...!!

Quân bật cười.

_ Vâng...!!

Bà Phương quan sát vẻ mặt hạnh phúc của chồng con, thấy họ hạnh phúc, bà cũng vui lây. Bà muốn nụ cười của hai người mãi nở trên môi, muốn họ được sống bình yên, thanh thản. Căn biệt thự này quá lớn so với bốn người, nay có thêm một thành viên mới, căn nhà sẽ bớt cô quạnh. Quân và ông Trương đều là những người yêu công việc và đặt sự nghiệp lên hàng đầu, bà nhớ khi Quân vẫn còn đi học, bà luôn phải ở nhà một mình, Quân đi học suốt ngày, ông Trương bận rộn với các dự án của công ty, thành ra chỉ mình bà nói chuyện với bà giúp việc, hai người phụ nữ luân quần hết ra rồi lại vào trong căn biệt thự rộng lớn này.

Quân mất ba năm đi du học ở nước ngoài, về nước, Quân thay ông Trương tiếp quản công việc kinh doanh của gia đình, Quân thường xuyên ở lại qua đêm ở công ty nên ít khi về nhà. Nếu bà nhớ Quân, bà phải gọi điện báo Quân về nhà ăn cơm hay đến công ty thăm Quân. Bà không muốn cô đơn như thế nên mới tìm cách mai mối cho Quân lấy vợ, Quân từ chối hết đám này đến đám khác cho đến khi gặp Diễm. Quân bị tiếng sét ái tình đánh trúng, mặc bà dùng cách nào Quân vẫn không thay đổi tình yêu của mình đối với Diễm, bà phải đầu hàng, phải chấp nhận Diễm. Cũng may Diễm là một cô gái dễ thương, đáng yêu, dễ bảo, ngoan ngoãn, đáng thương nếu không bà sẽ phản đối đến cùng.

Sau khi chấp nhận Diễm làm con dâu, bà cũng mong Quân và Diễm nhanh chóng kết hôn, bà muốn Diễm sinh cho bà mấy đứa cháu cho vui cửa vui nhà, sống cô quạnh một mình khi chồng con đi vắng khiến bà buồn chán. Nghĩ những ngày sắp tới đi đâu bà cũng lôi Diễm đi cùng, rồi mai sau khi Quân và Diễm có con, cả nhà quây quần bên mâm cơm, bà cảm thấy ấm lòng, cảm thấy sung sướng.

Ông Trương hỏi Quân tình hình công việc, Quân trả lời ông, hai bố con say sưa bàn luận hết chuyện này đến chuyện, mỗi lần như thế này, bà Phương thấy mình là người thừa, bà chỉ biết ngồi nghe hoặc đi lên phòng.

Hoạt động cả buổi sáng, bà cần tắm rửa, nghỉ ngơi. Đứng lên, bà đi lên lầu. Con dâu trẻ con của bà vẫn đang say ngủ, bà lắc đầu.

_ Mai sau nó thành con dâu của mình, mình phải dạy nó nhiều thứ. Mình muốn biết nó sẽ chịu đựng được đến đâu...!!

Nhớ lại khuôn mặt khi nói câu “cháu sẽ cố gắng” của Diễm, bà Phương nhếch mép lạnh nhạt. Bà còn nhiều thử thách muốn Diễm vượt qua, hôm nay Diễm bị ốm nên bà tạm tha, khi nào khỏe lại, Diễm sẽ biết tay bà. Nghĩ ra được mấy kế hoạch bắt Diễm phải tuân theo khiến tâm trạng bà khá hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mướn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178

Tính cách của bà có phần giống như Quân, bà Phương thích kiểm soát người khác, thích họ phải nghe theo sự sắp xếp của mình dù cho điều đó có vô lý đến đâu, mặc dù đã chấp nhận thua, chấp nhận không nhúng tay vào nữa nhưng điều đó không nghĩa là bà sẽ buông tha cho Diễm. Bây giờ bà chuyển từ người lạ so với Diễm thành bà mẹ chồng khó tính. Bà muốn biết Diễm sẽ xoay sở như thế nào.

Bữa trưa chỉ có Quân, bố mẹ Quân ăn với nhau, còn Diễm vẫn ngủ trong phòng. Chiều Diễm mới tỉnh dậy, việc đầu tiên Diễm làm phóng thật nhanh vào phòng tắm, chải đầu, rửa mặt, Diễm muốn về nhà, mặc Quân làm cách nào thì làm Diễm nhất quyết không ở lại đây nữa.

Diễm gặp Quân, ông Trương dưới phòng khách, bà Phương đang ngủ trong phòng nên Diễm không gặp, Diễm xấu hổ chào ông Trương.

_ Chào bác, cháu xin lỗi vì ngủ say quá nên cháu không kịp chào bác...!!

Ông Trương quan tâm hỏi.

_ Cháu đã đỡ sốt chưa....??

_ Dạ, cháu đã đỡ rồi. Cháu xin phép được ra về...!!

Quân nhủ mày.

_ Em đã khỏi ốm đâu....!!

_ Em không bị sốt nữa, em chỉ hơi vắng vất một chút thôi....!!

Ông Trương giục Diễm.

_ Cháu đi ăn cơm, sau đó uống thuốc đi. Quân nói đúng cháu cần nghỉ ngơi, nếu muốn chăm sóc người thân, trước tiên cháu phải khỏe lại đã....!!

Quân lôi Diễm vào nhà bếp. Kéo ghế, Quân ấn Diễm ngồi xuống. Quân bảo bà giúp việc.

_Dì hâm nóng thức ăn cho cô ấy...!!

_Chờ Dì một chút...!!

Diễm mở miệng định nói là không muốn ăn. Quân ngắt lời Diễm.

_Anh biết em định nói gì rồi. Nhưng em không ăn không được...!!!

Nhìn mấy món ăn trên bàn, Diễm nhăn mặt, Quân đưa đũa và thìa cho Diễm.

_Em ăn đi. Nếu không để anh bón cho em...!!

Diễm đỏ bừng mặt vì xấu hổ, bà giúp việc đứng ngay đằng sau lưng Diễm. Diễm muốn bịt chặt miệng Quân lại trước khi Quân nói thêm câu gì khiến Diễm xấu hổ hơn nữa.

Diễm nuốt nước bọt nhìn bát cơm trước mặt, Diễm cảm tưởng ai đó sắp nhồi một đồng cát vào cơ thể mình. Quân ngồi ngay bên cạnh, mắt vẫn không rời khỏi Diễm, bà giúp việc hiểu ý nên đã đi từ khi nào rồi. Bà muốn hai người được tự nhiên.

_Sao thế, em không định ăn à...???

_Em vừa mới ăn lúc sáng rồi, đề tối em ăn được không anh...!!

Quân không nhượng bộ.

_Em trẻ con vừa thôi. Có phải em muốn anh bón cho em, em mới chịu ăn đúng không...??

Diễm cầm đũa, cố nuốt vài thìa. Quân cười nói.

_Nếu em ăn hết, anh sẽ lái xe đưa em đi thăm Trường, lái xe về nhà em sau đó chúng ta đi hẹn hò, thế nào em có muốn không...??

Diễm nghi ngờ hỏi.

_Anh sẽ không lừa em chứ...??

_Em thấy anh lừa em bao giờ chưa...??

Hít một hơi thật sâu, Diễm vừa ăn vừa ngán ngẩm, vốn không muốn ăn, lại hay bị ép, tuy là có no đấy nhưng thức ăn nhạt thếch, nó không có vị gì cả.

Diễm gai cả người vì Quân cứ nhìn mình mãi, Diễm gắt.

_Anh có thể nhìn đi chỗ khác được không, em cảm thấy không thoải mái khi anh cứ nhìn em như thế này...??

Lấy khăn tay, Quân lau miệng cho Diễm, mặt Diễm nóng bừng. Quân có hiểu Quân đang làm gì không, Quân chăm sóc cho Diễm một cách tự nhiên thế này nếu bố mẹ Quân hay bà giúp việc nhìn thấy, Diễm chỉ có nước độn thổ vì xấu hổ.

Cuối cùng giờ ăn cơm cực hình cũng qua, Diễm đã cố ăn hết bát cơm theo đúng yêu cầu của Quân. Đặt ly nước trước mặt Diễm, một bịch thuốc, Quân nói.

_Em uống thuốc xong rồi chúng ta đi...!!

Diễm xanh mặt vì ớn nhưng phải ráng làm theo, Diễm ghét ồm ồm đau, ghét phải uống thuốc. Biết không thể nhốt Diễm trong nhà cả ngày, Quân lấy áo khoác, khăn, cầm chìa khóa xe ô tô. Chào ông Trương, bà giúp việc, Diễm theo Quân ra xe.

Quân sợ Diễm lạnh nên khoác áo ấm, quàng khăn vào cổ Diễm. Diễm cảm động vì luôn được Quân quan tâm chăm sóc.

_Cảm ơn anh nhưng em không lạnh lắm đâu...!!

_Nghe lời anh mặc áo vào quàng khăn vào cổ đi, em đang bị sốt, anh vì không muốn em cảm thấy buồn chán nên mới đưa em đi chơi, nếu không anh đã nhốt em ở nhà rồi...!!!

Quân trừng mắt hỏi.

_Hay là em thích ở nhà...??

Diễm vội đáp ngay.

_Em sẽ mặc áo, quàng khăn. Chúng ta đi được chưa anh...??

Quân phì cười, bẹo má Diễm, Quân nói.

_Chúng ta đi thôi...!!

Diễm cúi, lần nào Diễm cũng bị Quân xô mũi như một con lừa, Quân luôn ép Diễm làm theo ý Quân. Diễm mệt mỏi nhưng cũng vui vẻ chấp nhận, chỉ cần nghĩ Quân làm thế vì lo cho mình, vì yêu mình là Diễm có thể quên được ngay sự khó chịu đang bùng lên dữ dội trong lòng.

Quân không đưa Diễm đi thăm Trường hay về nhà Diễm ngay. Quân biết Diễm rất thích tranh ảnh, nên đưa Diễm đi xem triển lãm tranh. Diễm vui mừng mỉm cười suốt, mắt nhìn mấy bức tranh treo trên tường không rời.

Quân cũng là người am hiểu nghệ thuật, nên hai người có nhiều thứ để nói chuyện cùng nhau. Diễm thích nhất bức tranh vẽ hình một con thuyền đang lững lờ trên sông, phong cảnh trong tranh được vẽ và phối màu rất đẹp. Quân thấy Diễm thích nên Quân muốn mua tặng Diễm nhưng Diễm từ chối không muốn. Diễm nói.

_Em muốn vẽ tặng anh một bức khi nào em khỏe lại, anh không cần phải mua nó cho em...!!

_Em không muốn nhận quà từ anh, hay em sợ bức tranh này đắt quá...??

_Chẳng phải em đã nhận quà từ anh rồi còn gì...??

Diễm nhận mấy bộ váy từ Quân. Diễm tặng cho Quân một cây bút máy, hai người đã tặng quà cho nhau, nên tình cảm không phải là quá nhạt phài, không phải chỉ coi nhau như những người bạn thân bình thường vì trên ngón tay Diễm đang đeo nhẫn đính hôn của Quân. Quân mỉm cười không nói gì. Mặc dù già vờ đồng ý không mua nhưng trước khi đi về, Quân đã dặn ông họa sĩ để lại bức tranh đó cho mình, có gì Quân sẽ liên lạc lại với ông họa sĩ sau, Quân sợ Diễm biết, Diễm sẽ trách mắng Quân.

Rời buổi triển lãm tranh, Quân đưa Diễm đi thăm bảo tàng, Diễm phì cười bảo Quân.

_Anh rất biết cách chọn nơi để hẹn hò, em thích lắm....!!

Nghe giọng bông đùa của Diễm, Quân cúi.

_Em chê anh già hơn em hả....??

_Đâu có, em chỉ nói là không hiểu có cặp tình nhân nào hẹn hò như chúng ta không thôi...!!

Diễm nháy mắt tinh nghịch.

_Lần này để em chọn địa điểm nhé...??

Quân nhượng bộ.

_Được thôi, tùy em chỉ cần em vui là được...!!

Sau khi đi dạo quanh một vòng xung quanh bảo tàng, Diễm học hỏi được nhiều điều, thái độ của Diễm rất nghiêm túc. Quân đứng im lặng bên cạnh nghe người ta nói về lịch sử các sự kiện được trưng bày trong bảo tàng. Cả hai chìm ngập trong những kí ức xa xưa, một phần của sự kiện lịch sử tạo nên cuộc sống hôm nay, Diễm đứng nghe với lòng tôn kính, và sùng bái.

Diễm là người yêu sách, yêu văn học, Diễm muốn trở thành một nhà văn nên nhà Diễm có một thư viện sách nho nhỏ, Diễm thường xuyên lên mạng tìm đọc các tác phẩm văn học mới, Diễm muốn học hỏi cách viết sách của họ.

Sau khi thăm bảo tàng xong, Diễm bảo Quân đưa mình đến hiệu sách. Quân lắc đầu.

_Đây là ý tưởng hẹn hò tiếp theo của em hả...??

_Đúng, em muốn mua vài cuốn sách...!!

Quân cũng là người yêu sách, những cuốn sách mà Quân đọc, Diễm ít khi sờ tới nên Diễm không hiểu được, còn những cuốn sách mà Diễm đọc, Quân chê là sến. Diễm bực mình vì Quân dám chê sở thích của mình, tranh luận một lúc, Quân phá ra cười. Véo mũi Diễm, Quân khen.

_Em rất đáng yêu, anh hy vọng nếu mai sau em sinh con gái, nó sẽ dễ thương như em...!!

Diễm thở dài đáp.

_Em không muốn con gái chúng ta phải khổ như em khi phải lấy một ông chồng độc tài như anh...!!

Quân trừng mắt đe dọa.

_Em dám nói anh độc tài hả...?? Em phải nói em rất may mắn vì có được một ông chồng như anh mới đúng...!!

Diễm than thở.

_Em chưa thấy ai tự khen như anh, anh làm em ón quá...!!

Quân gõ nhẹ lên đầu Diễm một cái. Diễm nhăn mặt, vừa xoa đầu, Diễm vừa nói.

_Sao anh lại đánh em, em có nói sai điều gì đâu...??

_Em thử chê anh một lần nữa xem...!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179

Đến nhà sách, Diễm chạy biến lên lầu, Quân lác đầu đi theo sau. Diễm háo hức tìm mấy cuốn sách vừa mới được xuất bản, Quân không có hứng đọc mấy cuốn sách của Diễm nên tìm mấy cuốn sách kinh tế. Diễm tiu ngiu vì mấy cuốn sách đó đã bị hết nên Diễm đành phải chờ lần sau.

Nhìn khuôn mặt không vui của Diễm, Quân trấn an.

_Em đừng buồn, anh sẽ đưa em đi nhà sách khác...!!

_Không cần đâu anh, để lần sau mua cũng được, vì mấy cuốn kia em vẫn chưa đọc xong...!!

Thấy một chỗ cho khách hàng giải trí. Diễm kéo Quân đến, Diễm tíu tít bảo Quân.

_Mình tô tượng đi anh...!!

Quân ngán ngẩm, ai đòi một ông giám đốc một công ty sản xuất ô tô lại đi tô tượng như bọn thanh niên, và bọn con nít. Quân không muốn bị biến thành trò hề chút nào. Cô người yêu trẻ con nài nỉ.

_Đi mà anh, cùng em tô tượng đi...!!

_Em vào tô một mình đi, anh đứng ở đây chờ em...!!

Quân thấy mọi người đều đang nhìn cả vào hai người, bọn đàn ông nhìn Diễm, còn bọn con gái nhìn Quân. Họ nhìn hai người cũng không có gì lạ, một là do Quân và Diễm mới đến, hai là trông hai người xứng đôi quá. Phong thái của Quân đỉnh đạc, thể hiện là một người thành đạt, nam tính, còn Diễm trẻ con, nhí nhảnh, đáng yêu, cả hai đều xinh đẹp, đều làm người ta phải ngoái lại nhìn.

Diễm giận dữ, tính trẻ con trong Diễm trỗi dậy. Diễm quay lưng bỏ đi, Quân vội nắm tay lôi Diễm quay trở lại.

_Chúng ta cùng vào tô tượng là được chứ gì...??

Diễm cười toe.

_Vâng...!!

Quân chịu thua. Mua một đôi tượng hình cô dâu và chú rể, Diễm đưa cho Quân một tượng chú rể, Diễm giữ một tượng hình cô dâu. Diễm bàn giao.

_Anh giữ tượng của anh, em giữ tượng của em, coi như đôi tượng này là lời chúc cho hạnh phúc của chúng ta...!!

Quân cầm lấy tượng trên tay Diễm, ấn tượng của mình vào tay Diễm, Quân nói.

_Em giữ tượng chú rể, anh giữ tượng cô dâu mới đúng...!!

Diễm đỏ bừng mặt, ánh mắt long lanh vì hạnh phúc. Cả hai bắt đầu tô tượng, đầu tiên Quân không hứng thú mấy với trò chơi nhưng dần dần Quân bị cuốn hút. Được cùng Diễm trải qua nhiều chuyện, cùng làm mọi thứ. Mọi mệt mỏi, căng thẳng trong lòng Quân đều tiêu tan.

Do có con mắt nghệ thuật nên cách phối màu của Diễm hơn hẳn mọi người xung quanh, khi Diễm tô xong. Diễm thích thú khoe với Quân.

_Anh xem này, có đẹp không...??

Diễm mở to mắt nhìn tượng cô dâu của mình, đẹp không thể tả. Diễm không ngờ Quân cũng có tài như thế. Quân hài lòng bảo Diễm.

_Đẹp lắm, nhưng so với anh, em hơi kém hơn thì phải...??

Diễm phồng mồm cãi.

_Anh nói em cố tình làm cho anh xấu hơn đúng không...??

Mọi người xung quanh đều đang nhìn Quân và Diễm, người che miệng cười, người mím cười, họ thấy cặp tình nhân Quân và Diễm thật trẻ con, cả hai đều có nhận phản thán về mình, tình yêu như thế thật thú vị.

Lần đầu tiên Quân cười thoải mái, lần đầu tiên Quân trút bỏ hết mọi ưu phiền trong cuộc sống, không ngờ trò trẻ con này lại khiến Quân cảm thấy tự do và thoải mái như thế.

Quân nhờ nhân viên gói lại đôi tượng cho mình. Khi nào về nhà, Quân muốn đặt nó trong phòng ngủ. Đang đi xuống lầu, Quân thì thầm bảo Diễm.

_Anh không muốn bức tượng của anh phải chờ lâu...!!

Diễm đỏ bừng mặt. Quân lúc nào cũng thế, luôn nói những câu khiến Diễm xấu hổ. Thấy một gian hàng chụp ảnh, Diễm nắm tay Quân lôi lại gần. Quân nhăn mặt.

_Đừng nói với anh là em thích chụp ảnh đấy nhé...??

Diễm ngây thơ trả lời.

_Em thích chụp chung với anh vài kiểu, không phải chúng ta chưa có tấm hình nào hay sao...??

Nghe Diễm nói cũng có lý, ngay cả trò tô tượng trẻ con Quân cũng làm nói gì đến trò chụp ảnh này. Vuốt tóc ra đằng sau, Quân nhượng bộ.

_Sau khi chụp ảnh xong, anh sẽ đưa em đi về, em có đồng ý không...??

Diễm gật đầu. Cảm một album ảnh, Diễm nhanh chóng được mấy kiểu, Quân thờ ơ không buồn xem. Mấy nhân viên nữ nhìn Quân mãi. Quân hiểu họ khi thấy một chàng trai nam tính, có vẻ giàu có, ai cũng ước mình được chàng trai đó để ý tới.

Quân nhìn Diễm, Quân không hiểu tại sao Diễm lại không bị mình cuốn hút, tại sao trong lòng Diễm, Quân chỉ đơn giản là một người bạn của Diễm thôi. Tim Quân đau nhói, không nghĩ đến thì thôi, càng nghĩ, Quân càng đau đớn hơn.

Diễm tập trung vào mấy bức hình nên không để ý gì đến xung quanh. Ghi tên mấy kiểu ảnh vào một tờ giấy. Đưa nó cho một chị nhân viên. Diễm mỉm cười bảo Quân.

_Chúng ta chụp ảnh thôi...!!

Hai người bước vào trong một phòng kín được che ánh sáng, đứng trước máy, Diễm bẹo má Quân.

_Anh mỉm cười lên đi, trông anh như đang chuẩn bị đánh nhau với ai đó...!!

Ôm chặt Diễm vào lòng, Quân trầm giọng.

_Em cũng hiểu vì sao tâm trạng của anh lại xấu như thế này...??

Diễm lo sợ hỏi.

_Có phải do em ép anh cùng em tô tượng và chụp ảnh nên anh mới không vui đúng không...??

_Không phải thế...??

Diễm hỏi dồn.

_Vậy thì tại sao...??

Máy bắt đầu chụp. Quân nhếch mép.

_Chẳng phải em muốn chụp ảnh là gì...??

Quân đứng im không có cảm xúc, Diễm không thích một bức ảnh vô hồn tí nào. Chụp ảnh như thế này thì không chụp còn hơn. Diễm bực mình nghĩ.

_Anh ấy bị làm sao thế, lúc này vẫn còn vui vẻ sao tự dưng lại đối xử lạnh nhạt với mình...??

Diễm nhìn thật sâu vào mắt của Quân, mọi cảm xúc, tình cảm đều bộc lộ qua đôi mắt, Quân sừng sờ nhìn, bàn tay Diễm sờ lên mặt Quân. Quân không thờ nổi, Quân lại bị Diễm điều khiển. Đôi môi, ánh mắt Diễm như mời gọi, Quân cúi xuống, hai người không biết họ đang làm gì. Đến khi họ buông nhau ra, cả hai đều đỏ bừng mặt, một loạt tám hình chụp toàn cảnh hai người hôn nhau.

Hai nhân viên phụ trách quay, họ nhìn hơn mười tám hình chụp Quân và Diễm, cả hai che miệng cười. Diễm xấu hổ quá. Vội cảm lấy. Diễm muốn phi tang nấy bức hình này cho nhanh. Ngược lại Quân rất thích thú. Nắm chặt tay Diễm, Quân để nghị.

_Mình chụp thêm em nhé, anh bắt đầu thích trò này rồi đấy...??

Diễm đi thật nhanh, Quân vừa đi theo Diễm vừa cười. Diễm cúi.

_Anh có thôi cười đi được không...??

Nhìn khuôn mặt phụng phịu trẻ con của Diễm, Quân thấy Diễm đáng yêu quá, những ý nghĩ không hay lúc này đã dần tan biến trong đầu Quân, chẳng phải Quân bây giờ đang có Diễm, đang cùng Diễm hẹn hò, hai người đang chuẩn bị tổ chức lễ cưới, Quân còn lo lắng gì nữa. Ánh mắt Diễm nhìn Quân lúc này, khiến mọi cảm xúc, tình cảm trong lòng Quân cũng muốn trôi theo Diễm. Quân nhận ra ánh mắt Diễm nhìn mình vừa ẩn chứa yêu thương, vừa say đắm cuồng nhiệt, nếu không có tình cảm với Quân làm sao Diễm có thể nhìn Quân như thế. Quân giật mình nghĩ không lẽ Diễm đã yêu mình rồi.

Nếu điều này là sự thật, Quân sẽ là người hạnh phúc nhất trên thế gian. Trên môi Quân nở một nụ cười hạnh phúc, mấy cô gái vô tình đi ngang qua tưởng Quân đang cười với họ, họ đỏ mặt cười lại với Quân, thậm chí có người còn nháy mắt với Quân. Quân ngán ngẩm, nụ cười trên môi Quân tắt hẳn, Quân không thích chúc phiền phức vào người.

Quân và Diễm đang đi xuống cầu thang. Hai đứa trẻ đùa nhau, chúng đang chạy thật nhanh xuống, một đứa chạy trước, một đứa chạy sau, chúng đang đuổi nhau.

_Bốp...!!

Diễm bị một đứa va vào người, theo đà đẩy từ phía sau, Diễm ngã sấp xuống mấy bậc cầu thang phía dưới. Quân kinh sợ, không nghĩ nhiều, Quân vội giật Diễm lại, Diễm ngã vào lòng Quân, một tay Quân ôm lấy Diễm, còn tay kia bấu chặt vào thanh chắn. Vết thương trên bụng Quân bắt đầu rỉ máu, bức tượng cô dâu chú rể trên tay Diễm rơi xuống cầu thang vỡ tan, một tiếng bịch khô khốc vang lên, tất cả không còn lại gì nữa. Diễm vì lo lắng cho vết thương của Quân không quan tâm đến hai bức tượng.

Mặt Diễm trắng bệch, nước mắt bắt đầu tuôn trào, Diễm run giọng hỏi.

_Anh có đau lắm không...??

Quân gượng cười.

_Anh không sao...!!

Nhìn máu bắt đầu rỉ ra áo, Diễm khóc nức nở.

_Em xin lỗi, tất cả là do em đi đứng không cẩn thận nên mới liên lụy đến anh...!!

_Em đừng có ngốc, việc này không liên quan đến em...!!

Mọi người xúm cả lại, họ đều lo lắng cho Quân và Diễm. Hai đứa trẻ bị bảo vệ quát mắng. Diễm phải xin tha, bảo vệ mới thôi không dọa dẫm hai đứa trẻ. Diễm nhanh chóng hỏi mua băng y tế, ra xe ô tô Diễm bắt đầu cởi áo của Quân, Diễm vừa làm vừa khóc, Quân trấn an.

_Anh không sao đâu, chỉ là vết rách nhỏ thôi...!!

_Anh làm ơn nằm im, em không muốn anh bị đau...!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180

Diễm nhẹ nhàng lau sạch vết máu xung quanh, đặt một miếng gạc vào vết rách, Diễm quấn mấy vòng quanh bụng Quân. Sau khi làm xong, Diễm sụt sịt nói.

_Em sẽ đưa anh đến bệnh viện, em muốn bác sĩ kiểm tra lại vết thương cho anh. ...!!

_Không cần đâu, anh không muốn đi. ...!!

_Anh có thể nghe lời em lần này được không? Anh muốn em chết vì lo lắng vì tình trạng sức khỏe của anh sao?

Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt nước mắt của Diễm, Quân mỉm cười. Quệt nước mắt, Diễm nhủ mảy mò.

_Anh bị thương như thế, sao anh còn cười. ...??

_Anh cười vì anh được em quan tâm, nếu có thể khiến em yêu anh, dù có chết anh cũng hài lòng. ...!!

Diễm run rẩy, Diễm nói không ra hơi.

_Anh hứa với em không bao giờ được nhắc đến từ chết, không bao giờ được rời xa em được không anh. ...??

Quân nhìn thật sâu vào mắt Diễm, Quân thấy mình choáng váng, chao đảo, mọi đau khổ đều không còn hiện diện trên đời này nữa, trong đầu Quân bây giờ chỉ có đôi mắt của Diễm. Quân gạt đầu như một cái máy.

_Anh hứa. ...!!

Dợ ngón út lên, Diễm đề nghị.

_Mình ngoéo tay đi anh. ...!!

_Ừ. ...!!

Cả hai im lặng nhìn vào mắt nhau, họ nghe con tim đang dâng đầy hạnh phúc, nghe niềm tin vào một tương lai tươi sáng đang đến gần.

Bảo vệ nhà sách đưa cho Diễm túi đồ Diễm đã mua. Anh ta hối lỗi nói

_Xin lỗi quý khách vì sự cố vừa rồi.

_Không sao, mọi chuyện cũng đã qua cả rồi. Anh đừng trách hai đứa trẻ, chúng chỉ là trẻ con nên không hiểu chúng đã gây ra chuyện gì. ...!!

_Đây là túi đồ của cô. ...!!

_Vâng. ...!!

Diễm cảm thấy, mặt Diễm tái lại, đôi tượng cô dâu, chú rể, hai người mắt công tô đã vỡ tan tành, điều này tượng trưng cho những niềm mơ, Diễm lo sợ cho hạnh phúc, tương lai của chính mình. Bóng ma đau khổ, chết chóc đang bủa vây lấy Diễm. Vì không muốn Quân lo lắng nên Diễm cố tỏ ra bình thường.

_Cảm ơn anh. ...!!

Chờ anh ta đi khỏi, Diễm đặt túi đồ xuống ghế xe phía sau, ngã ghế của Quân nằm xuống, đắp chiếc áo lên người Quân, Diễm khởi động xe. Quân tròn mắt nhìn Diễm.

_Em không định nói với anh là em biết lái xe đấy nhé. ...??

_Anh không tin à. ...??

_Không phải là anh không tin em, mà em nên để cho anh lái xe đi thì hơn. ...!!

Diễm lơ lửng của Quân đi, lùi xe, bóp còi, Diễm lái xe đi. Quân lo sợ Diễm không biết điều khiển xe sẽ xảy ra tai nạn nhưng Quân đã lo hẫng vì Diễm lái xe rất thành thạo.

Quân tò mò hỏi Diễm.

_Em học lái xe khi nào. ...??

_Anh cũng biết nhà em có xe riêng nên em hay được đi xe, năm em mười lăm tuổi, em đã bắt đầu học lái xe ở trường lái, sau đó khi em sang bên Mỹ du học em đã thi được bằng lái xe cho mình. ...!!

_Em đúng là có nhiều tài hơn anh tưởng...!!

Nhìn mồ hôi rịn ra đầy trán Quân, Diễm lấy khăn tay chấm nhẹ trên trán Quân. Diễm an ủi.

_Anh đừng lo, em sẽ đưa anh đến bệnh viện nhanh thôi...!!

Cầm lấy tay Diễm. Quân trầm giọng hỏi.

_Em sẽ không rời xa anh dù cho có xảy ra chuyện gì chứ....??

Diễm cảm thấy lo sợ vu vơ, khi nhìn thấy đôi tượng bị vỡ nát, một điềm gỗ đã báo trước cho Diễm biết cuộc tình này sẽ không đi đến đâu, hai người sẽ không bao giờ có được hạnh phúc, nếu còn ở bên nhau chỉ đem lại toàn đau khổ và nước mắt mà thôi.

Diễm im lặng không nói gì, nước mắt bắt đầu rơi. Quân buồn rầu.

_Có phải em vẫn muốn rời xa anh, vẫn không thể chấp nhận tình cảm của anh...??

Diễm lắc đầu.

_Không phải thế, em muốn ở bên anh cả đời, em cảm thấy em là một ngôi sao chổi, một kẻ luôn mang lại bất hạnh cho mọi người...!!

_Em đừng nói thế, mọi chuyện xảy ra đều không phải là do lỗi của em. Nếu không có em ở bên cạnh anh mới là thảm họa, anh có thể chịu đựng được tất cả mọi khó khăn nhưng không thể chịu đựng được ý nghĩ không có em...!!

Lệ trên má Diễm bắt đầu rơi từng giọt xuống, Diễm khóc vì hạnh phúc, vì lo lắng, tâm trạng Diễm lúc này rất hỗn loạn, Diễm không biết nên làm gì cho đúng. Diễm tính toán lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra kể từ ngày Diễm về nước, Diễm thấy bản thân Diễm là một người có vận mạng xấu, nếu không phải tại Diễm, mọi người xung quanh Diễm sẽ không phải khổ sở như bây giờ.

Quân ngồi dậy, lau hai dòng lệ trên má Diễm, Quân mắng yêu.

_Đừng tự trách bản thân mình, cô bé ngốc. Em không được có ý nghĩ chạy trốn khỏi anh, nếu không anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em, em đã nghe rõ chưa....??

Diễm im lặng không nói gì, Quân ra lệnh.

_Em dừng xe lại đi...!!

Diễm kinh ngạc hỏi.

_Nhưng đã đến bệnh viện đâu, anh muốn làm gì ở đây....??

_Anh muốn hôn em...!!

Mặt Diễm nóng bừng, thay vì dừng xe lại, Diễm phóng nhanh hơn. Quân ngã người ra sau ghế, trên môi nở một nụ cười. Quân trêu.

_Tâm trạng của em đã khá hơn chưa....??

Diễm cúi.

_Anh lúc nào cũng đùa giỡn được....!!

_Nếu không đùa giỡn, em sẽ khóc suốt ngày. Anh không chịu được những giọt nước mắt của em...!!

_Em xin lỗi...!!

Quân nheo mắt nhìn Diễm.

_Lời xin lỗi của em được chấp nhận....!!

Diễm mỉm cười, bóng mây u ám trong lòng Diễm đã xua tan đi được một chút. Đến bệnh viện, Diễm dìu Diễm lên phòng bệnh của Trường. Trường tưởng hai người đến đây thăm mình nên nói đùa.

_Không ngờ hai người còn nhớ đến một người bệnh như tôi...!!

Nụ cười trên môi Trường tắt khi nhìn khuôn mặt xanh tái của Quân, và chiếc áo dính máu của Quân. Trường lo sợ hỏi.

_Có chuyện gì xảy ra thế, tại sao cậu ta lại trông như thế mới bị đánh thế kia....??

Diễm run giọng đáp.

_Anh ấy bị ngã cầu thang...!!

Hồng mau chóng đi gọi bác sĩ. Quân được bác sĩ khám, kiểm tra vết thương một cách cẩn thận, ông dặn dò Diễm đôi điều về cách chăm sóc Quân rồi rời đi. Cũng may vết thương của Quân không nặng lắm. Diễm hối hận vì tính cách bất cẩn của mình, Quân mới bị liên lụy.

Diễm hỏi thăm tình trạng bệnh tình của Trường, nói chuyện với Hồng, hơn tám giờ tối, Diễm lái xe đưa Quân về. Diễm muốn về nhà mình, muốn được ngủ trên chiếc giường của chính mình, Diễm không có dũng khí đến ở nhà Quân thêm nữa. Quân buồn rầu bảo.

_Vậy là em quyết định không ở bên cạnh anh tối nay...??

Mặt Diễm nóng bừng vì xấu hổ. Diễm biện luận.

_Mong anh thông cảm, em xa nhà lâu quá rồi, em sợ bố em buồn nên em phải về nhà thôi....!!

_Anh hiểu nhưng em không cần dùng cách này để lảng tránh anh, anh biết là em ngại nên không muốn đến nhà anh. Anh nói có đúng không...??

Diễm cãi.

_Anh nói hoàn toàn sai...!!

_Nhóc con, em tưởng là em có thể dấu được cảm xúc của em sao....??

Diễm không muốn bị gọi là nhóc con, và bé con mãi, những từ này cho Diễm cảm giác, Diễm vẫn còn bé bỏng, cần được người lớn quan tâm, chăm sóc, cần được bảo vệ. Diễm không muốn sống mà lúc nào cũng chỉ là cô bé con trong mắt Quân.

_Anh có thể đừng gọi em là cô bé hay nhóc con được không, em không thích chút nào....??

Quân mỉm cười.

_Em không muốn anh để mắt đến em chứ gì...??

Diễm lúng túng.

_Sao anh biết...??

_Anh hiểu cảm giác của em, cũng hiểu em không thích bị ràng buộc bởi anh nhưng anh không yên tâm nếu như em đi đâu, làm gì, anh không hề biết, em nghĩ là anh có thể sống được với cảm giác lo âu và thấp thỏm hay sao. Anh thà bị em nghĩ anh là một ông chồng độc tài để em được an toàn còn hơn...!!

_Nói tới, nói lui anh vẫn không từ bỏ quyền kiểm soát của mình....??

Quân nói một cách không nhượng bộ.

_Không, anh sẽ kiểm soát em cả đời...!!

Diễm than thầm trong đầu, Quân lúc nào cũng thế, một con người độc tài, chuyên chế, ít thay đổi suy nghĩ của mình nếu Quân cho điều đó là đúng. Diễm khổ sở không biết làm cách nào để Quân hiểu Diễm đã trưởng thành, là một người có thể lo được cho bản thân mình.

Diễm không hiểu nếu Diễm trẻ con như thế sao Quân còn lấy, còn yêu, không lẽ Quân thấy được kiểm soát mọi suy nghĩ, hành động của mình là thú vui. Diễm bậm môi, dù sao thì Diễm cũng nhất định không chịu nhượng bộ, Diễm ón nhất là mai sau khi lấy nhau rồi, Diễm phải ở nhà, không được đi đâu, không được làm gì, nghĩ đến cái xã hội thượng lưu mình sắp phải tham gia, Diễm thấy ớn lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181

Quân lên tiếng.

_Em đang nghĩ gì thế....??

Diễm thật thà nói.

_ Em đang tính làm sao thoát khỏi vòng kiềm chế của anh....??

_ Em nghĩ là em làm được à....??

Diễm ương bướng nói.

_ Tại sao lại không....??

Quân cười tươi. Cả hai vừa đi vừa tranh luận, về đến nhà Diễm. Diễm tắt máy, mở cửa, Diễm định đi vào trong. Quân nói giọng không được vui.

_ Em nhất định ở nhà em vào tối nay sao....??

_ Vâng, em xin lỗi. Anh nhớ giữ gìn sức khỏe...!!

Nắm chặt lấy tay Diễm, Quân đề nghị.

_ Em có thể đến nhà anh được không, anh bị thương thế này, anh muốn em chăm sóc cho anh....!!

Diễm khổ sở không biết nên làm gì cho phải, nếu không được ở bên cạnh Quân, Diễm sẽ lo lắng nhưng nếu ở bên cạnh Quân, Diễm cảm thấy không thoải mái, Diễm nhớ ông Hải, đã hai hôm Diễm không về nhà rồi, Diễm muốn được chăm sóc ông.

Quân không muốn làm khó Diễm nên bảo Diễm.

_ Thôi em vào nhà đi, anh về đây....!!

Giá mà Quân ép Diễm phải đến nhà Quân chăm sóc Quân, Diễm còn thấy thoải mái hơn đằng này Quân lại dễ dàng buông tha cho Diễm, Diễm bứt rứt không yên.

Diễm quyết định.

_ Anh vào nhà em chơi, sau khi em nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa, cho bố em ăn cơm và uống thuốc xong, em sẽ đi theo anh. Thế nào anh có đồng ý không....??

Quân cười thật tươi.

_ Một ý kiến hay đấy, anh đồng ý....!!

Nhìn nụ cười tươi rói của Quân, Diễm đỏ bừng mặt vì thái độ dễ dàng của mình, nhưng Diễm không hối hận vì nếu có thể làm cho Quân được hạnh phúc, làm cho mọi người được yên vui, Diễm sẽ cố gắng làm đến cùng.

Diễm nắm tay Quân, cả hai mở cổng đi vào trong nhà. Bà Hoa đã nấu cơm và cho ông Hải ăn và uống thuốc rồi nên Diễm không phải làm gì. Lấy một bộ quần áo, Diễm đi tắm. Sau khi tắm xong, Diễm và Quân nói chuyện với ông Hải một lúc, ông buồn ngủ nên đòi đi ngủ.

Diễm đỡ ông vào phòng, đắp chăn cho ông. Diễm mỉm cười nói.

_ Chúc bố ngủ ngon....!!

Ông cười, nhìn nụ cười không vương bụi trần của ông. Diễm mừng vì ông đã hoàn toàn quên hết mọi chuyện, ông không còn tham danh lợi, không còn tìm cách để đạt được mọi thứ mà ông muốn nữa, như thế cũng tốt. Diễm muốn cuộc sống hiện tại, một cuộc sống bình yên, không có tranh chấp, không có thù đoạn, không có hận thù.

Chờ ông chìm vào giấc ngủ, Diễm tắt điện. Trước khi rời phòng, Diễm còn quay lại nhìn ông. Diễm thì thầm.

_ Con mong bố sẽ sống thật lâu. Con muốn bố được sống một cuộc đời khác....!!

Quân đứng im ngoài cửa phòng, hai tay khoanh trước ngực, Quân thấy mình đã không làm sai khi buông tha cho ông Hải, nhìn ông bây giờ chỉ còn da bọc xương, ông quá gầy, tim của ông đã gần đi vào giai đoạn cuối nhưng nụ cười vẫn luôn nở trên môi ông, có lẽ với tinh thần lạc quan này ông sẽ không ra đi sớm. Quân cũng không mong ông Hải chết sớm vì nếu ông mất, Diễm sẽ buồn đau, sẽ đau khổ. Quân không muốn nhìn thấy Diễm khóc, thà rằng hàng ngày được nhìn thấy ông Hải sống, Diễm vui vẻ, mỉm cười với mình còn hơn trông thấy Diễm vì sự ra đi của ông Hải, Diễm cũng muốn hủy hoại bản thân mình.

Ôm ngang eo Diễm, Quân trấn an.

_ Em đừng lo bố em sẽ không sao đâu, bây giờ ông đang sống rất thoải, tinh thần vui vẻ, không lo buồn gì, bố em sẽ sống rất lâu....!!

Diễm sụt sịt.

_ Cảm ơn anh vì tất cả. Em cũng mong bố em sống được lâu như anh nói...!!

Hôn lên tóc Diễm, Quân nói nhỏ.

_ Chúng ta nên tổ chức đám cưới sớm ngày nào hay ngày đấy, em không muốn bố em, bố mẹ anh được bé cháu khi họ vẫn còn cơ hội sao...??

Diễm bẹo nhẹ vào tay Quân, mặc dù không đau nhưng Quân vẫn giả vờ kêu lên.

_ Đau anh, em không thấy là anh đang bị thương à...??

_ Ai bảo anh dám nói gở, bố em và bố mẹ anh sẽ sống đến hơn một trăm tuổi, anh đừng có độc mồm...!!

Quân nheo mắt bảo Diễm.

_ Em có hiểu quá, bố mẹ anh mà biết được chắc là họ mừng lắm...!!

Nghe giọng nửa như trêu đùa, nửa như bồn chột, nửa như nói thật của Quân. Diễm trừng mắt đe dọa.

_ Anh mà còn nói nữa, em sẽ không tha cho anh đâu...!!

Quân nhăn mặt, khuôn mặt biểu hiện sự đau đớn. Diễm hốt hoảng hỏi.

_ Anh không sao chứ...??

_ Anh không sao...!!

Mặc dù Quân nói không sao nhưng mồ hôi đang lấm tẩm trên mặt Quân, Diễm vội đỡ Quân ngồi xuống ghế, nước mắt trực trào. Diễm không biết nên làm gì cho Quân hết đau. Nắm tay Diễm, Quân trấn an.

_ Em đừng lo lắng quá, anh chỉ hơi đau một chút thôi...!!

Diễm méo mào.

_ Lê ra em nên để anh ở bệnh viện cho bác sĩ chăm sóc anh mới đúng...!!

Quân khịt mũi.

_ Nếu anh phải ở lại đó thà rằng anh bị đâm thêm vài cú nữa còn hơn, em cũng biết anh sợ nhất là không khí bệnh viện. Mùi thuốc, toàn người bệnh, khiến anh cảm thấy mình như đang già yếu đi...!!

_ Anh đừng viện cớ, bây giờ em sẽ đưa anh về bệnh viện...!!

Quân thích thú bảo Diễm.

_ Em bắt đầu học cách ra lệnh của anh rồi đấy, anh phải dạy lại em nếu không em sẽ cười đầu cười cổ anh, anh không thích một cô vợ không biết nghe lời...!!

_ Thật đáng tiếc cho anh, em không phải là một cô vợ như anh ước muốn. Anh có muốn rút lại lời cầu hôn của anh không...!!

Quân nháy mắt đáp.

_ Anh thích huấn luyện một con ngựa hoang hơn là một con ngựa thuần chủng...!!

Diễm đỏ bừng mặt. Không hiểu tại sao từ khi yêu Quân, Diễm hay đỏ mặt, hay xấu hổ. Cảm xúc của Diễm luôn luôn thay đổi, Diễm chưa bao giờ nghĩ mình sẽ xấu hổ chỉ vì một câu nói, hay một cái nháy mắt của một chàng trai nhưng nay Diễm đã gặp được người đó rồi. Diễm biết Quân quan trọng với cuộc đời mình như thế nào, biết cảm giác trống vắng, đau khổ khi không có Quân bên cạnh. Diễm tự hứa với lòng là sẽ trân trọng những gì mà Diễm đang có, Diễm không muốn đánh đổi hạnh phúc mình đang có với bất cứ thứ gì.

Chiều tối khi bà Phương dậy, thấy Quân và Diễm đã rời khỏi nhà, bà thờ dãi.

_ Con bé Diễm vẫn chưa khỏi ốm, không hiểu chúng nó lại đưa nhau đi đâu...??

Ông Trương cười.

_ Em đừng lo, thằng Quân chỉ đưa Diễm đi dạo cho khuây khỏa thôi...!!

_ Nhưng nó đã khỏi ốm đâu, nó muốn bị ốm nặng hơn hay sao mà liều thế...!!

Ông Trương nói đùa.

_ Bà bắt đầu lo cho con bé Diễm từ khi nào thế...??

Bà Phương lảng tránh ánh mắt nhìn sẫm soi của ông Trương. Bà lạnh lùng đáp.

_ Tôi lo cho nó chỉ vì thằng Quân nhà mình thôi, tôi biết là thằng Quân rất yêu con bé đó, nếu nó lại lẩn ra ốm nữa, con trai chúng ta phải chăm sóc cho nó...!!

Ông Trương thừa hiểu bà Phương đã bắt đầu có cảm tình với Diễm nhưng vẫn cố chấp không thừa nhận. Nhưng cũng không sao chỉ cần bà Phương không còn ghét bỏ Diễm như ngày trước nữa là được, dù bà có thừa nhận có cảm tình với Diễm hay không, điều này cũng không còn quan trọng nữa.

Đến bữa cơm tối, chờ mãi không thấy Quân và Diễm về, bà Phương định gọi điện hỏi xem Quân và Diễm có về ăn cơm cùng gia đình không. Ông Trương khuyên can.

_ Bà để cho chúng nó có thời gian riêng tư bên nhau đi. Chắc là sau khi đưa nhau đi dạo, chúng nó ăn cơm ở ngoài rồi...!!

Bà Phương bực mình.

_ Chúng nó đi đâu cũng phải thông báo với tôi một tiếng, đằng này chúng nó đi biệt luôn. Lúc nữa thằng Quân về tôi sẽ mắng nó một trận...!!

Ông Trương bật cười.

_ Bà không thấy là ngày xưa chúng ta yêu nhau cũng thế hay sao, đi chơi đến hơn mười hai giờ đêm mới về, khi yêu ai cũng thấy thời gian ở bên nhau sao mà ngắn ngủi quá, đã yêu làm gì còn nhớ được chuyện gì nữa...!!

Bà Phương thấy ông Trương nói không hề sai nhưng bà vẫn tức. Phải ngồi chờ cơm, rồi lo lắng không yên cho hai đứa khiến bà tức giận. Nhờ ông Trương khuyên giải, rồi trên bà, nói chuyện vui vẻ, tâm trạng của bà khá dần lên.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182

Ăn cơm tối xong, ngồi nói chuyện với ông Trương ngoài phòng khách đến hơn chín giờ tối, vẫn không thấy Diễm và Quân về hay gọi điện về nhà. Bà gọi điện cho Quân.

Ngay câu đầu tiên bà mắng.

_ Con có biết là mẹ lo cho con lắm không hả...??

Quân hồi lỗi.

_ Con xin lỗi mẹ. Bố mẹ đã ăn cơm chưa...??

_ Ăn rồi. Hai đứa đang ở đâu...??

_ Con đang ở nhà cô ấy...!!

Bà Phương nói giọng châm chọc.

_ Ra là thế, con ở nhà ba vợ nên quên không gọi điện về nhà, quên không về ăn cơm tối cùng gia đình đúng không...??

Quân vì không muốn bà Phương biết lý do vì sao cả hai đi đến tận bây giờ mới về. Chuyện Quân cho Trương quả thận của mình, Quân vẫn chưa nói gì với ông bà Phương, nên Quân không muốn họ phát hiện ra lúc này. Nếu họ biết được tình hình hiện tại sẽ càng khó khăn hơn, bà Phương đang dần chấp nhận Diễm, Quân không muốn phá hỏng điều này, không muốn cuộc hôn nhân của mình gặp trục trặc, hay gặp phải cản trở từ phía bà Phương.

_ Mẹ đừng giận con, cô ấy bị bệnh nên con phải ở lại bên cạnh cô ấy...!!

Càng nghe Quân nói bà Phương càng tức.

_ Con có bị điên không, nó bị ốm như thế sao con không để nó ở nhà mình, con mang nó về nhà nó làm gì, hay là nó bảo con phải làm thế...??

Quân vội giải thích.

_Không phải cô ấy bảo con đưa cô ấy về nhà mà là do lúc chiều cô ấy đã cảm thấy khá hơn nên con muốn đưa cô ấy đi dạo cho khuây khỏa, sau đó con đưa cô ấy về nhà thăm bố cô ấy, không ngờ cô ấy lại bị sốt nên con ở lại luôn đây...!!

Bà Phương nghe Quân giải thích bà cũng xuôi tai được phần nào. Mặc dù không muốn hỏi han hay dính líu gì đến Diễm nhưng bà không thể coi như không biết gì.

_Nó đã đỡ chưa...??

_Cô ấy đã đỡ nhiều rồi. Con xin lỗi nhưng tối nay con ở lại nhà cô ấy. Mẹ đừng lo lắng cho con...!!

_Mẹ hiểu, con ở lại đó chăm sóc cho nó đi...!!

Quân vui mừng đáp.

_Vâng, cảm ơn mẹ...!!

Nghe giọng vui vẻ của thằng con trai, bà Phương thở dài. Ngày trước bà thấy Quân yêu công việc hơn bất cứ thứ gì trên đời, Quân làm việc quên thời gian, Quân không thích hẹn hò, yêu đương, lại càng không muốn kết hôn thế mà nay mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi, tuy vẫn coi công việc là quan trọng nhưng Diễm mới thực sự là mối quan tâm hàng đầu của Quân. Bà tự trấn an, dù không thích Diễm nhưng chỉ cần Quân muốn kết hôn, Quân hạnh phúc là bà vui rồi.

Biết Quân đang ở nhà Diễm, bà Phương yên tâm không còn phải lo lắng gì nữa. Nói chuyện với ông Trương một lúc, cả hai ông bà đi ngủ, căn nhà chìm ngập trong bóng tối.

Lúc Quân nói chuyện với bà Phương, Diễm đang ở dưới bếp. Diễm đang nấu ăn. Mặc dù cả nhà đã ăn rồi nhưng Quân vẫn còn chưa ăn nên Diễm muốn nấu một cái gì đó cho Quân.

Dọn tất cả ra bàn, Diễm bảo Quân.

_Anh vào ăn cơm đi...!!

_Anh không đói...!!

Diễm che miệng cười. Quân nhủ mảy mòi.

_Tại sao em lại cười...??

_Chẳng phải anh luôn em trẻ con là gì, em thấy bây giờ anh còn trẻ con hơn cả em...!!

Quân trầm giọng.

_Ai cho phép em chê anh là trẻ con...??

_Không lẽ em nói sai, khi đầu ốm đầu có ai muốn ăn, em không muốn ăn, anh ép em ăn bằng được, bây giờ đến lượt em sẽ ép anh...!!

_Em định trả thù anh đấy hả...??

Diễm le lưỡi đáp.

_Cứ cho là như thế đi...!!

Diễm nắm tay Quân, lôi Quân vào nhà bếp, kéo ghế, Diễm mời.

_Anh ngồi đi...!!

Quân gập bụng xuống để cười. Diễm cúi.

_Sao anh lại cười...??

_Anh thấy em bắt chước rất giống anh, để xem em dùng cách gì để ép anh ăn...??

Diễm đỏ bừng mặt, nếu phải nói câu: “Anh không ăn, em sẽ bón cho anh”, thì lợi cho Quân quá. Diễm không đời nào chịu nói câu đấy. Nhưng nếu Quân không chịu ăn, Diễm sẽ phải làm thế nào?.

Quân như đọc được suy nghĩ của Diễm. Hai tay chống cằm. Quân cười.

_Em yêu, anh đang chờ...!!

Mặt Diễm càng đỏ hơn. Diễm lưỡng lưỡng không biết nên làm gì. Không khí im lặng bao trùm xung quanh hai người. Quân thích thú ngắm nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Diễm, nhìn cử chỉ thẹn thùng, và bên lề của Diễm, Quân thấy mình thật hạnh phúc, không còn bao lâu nữa, Quân sẽ có được Diễm mãi mãi.

Không muốn Diễm phải khó xử, Quân gọi ý.

_Em đồng ý hôn cho anh chứ....??

Diễm gật đầu.

_Vâng...!!

Bà Hoa sau khi giúp Diễm nấu ăn đã rút lui để cho hai người được tự nhiên, nhìn Diễm được hạnh phúc bà cũng vui lây. Diễm ngồi đối diện với Quân, Quân bảo.

_Em sang đây ngồi cạnh anh đi...!!

_Nhưng mà...!!

_Em không định bắt anh phải ngồi xổm để ăn cơm do em hôn chứ...??

_Anh thật trẻ con...!!

_Trẻ con mới hợp với một người vợ như em...!!

Không còn cách nào khác, Diễm sang ngồi cạnh Quân. Diễm nấu toàn những món Quân thích, được Diễm hôn nên Quân ăn rất ngon miệng. Diễm hài lòng vì công sức mình nấu nướng cũng được đền đáp xứng đáng. Diễm thấy mình có được Quân đền đáp gì đâu ngoài nụ cười hạnh phúc, ngoài những cái nháy mắt tinh nghịch. Nhưng không hiểu tại sao lại khiến Diễm cảm thấy mình đã tìm thấy được thiên đường của riêng mình.

Diễm phải trấn tĩnh con tim mấy lần, nếu không nó đã nhảy ra khỏi lồng ngực. Tiếng cười trong trẻo của Diễm, hòa cùng tiếng cười trầm ấm của Quân làm cho căn nhà tràn đầy sức sống.

Ăn xong, bộ quần áo bị dính máu của Quân được Diễm mang đi giặt. Tối nay Quân ở lại đây, Diễm sắp xếp cho Quân ngủ tạm ở phòng của Trường. Morgen, Diễm đi lấy một bộ quần áo của Trường cho Quân thay, hai người đều có khổ người như nhau nên Quân có thể mặc vừa. Quân nói giọng nửa đùa nửa thật.

_Em muốn tắm cho anh không...??

Bộ quần áo trên tay Diễm rớt xuống đất, người Diễm đông cứng lại vì sợ. Nhớ lại cảm giác khi bị Quân mang vào phòng tắm sáng nay, mặt Diễm vẫn còn nóng bừng. Diễm đi giặt lùi, Diễm muốn chạy trốn, dù hai người đã làm gì với nhau, tắm chung là điều cuối cùng Diễm dám nghĩ đến.

Quân nắm lấy tay Diễm, ôm Diễm vào lòng. Quân trấn an.

_Em đừng sợ, anh chỉ nói đùa thôi. Anh hứa sẽ không ép em làm những gì mà em không thích...!!

Hôn lên trán Diễm, Quân cúi nhặt bộ quần áo trên sàn nhà, rồi đi vào phòng. Diễm ngồi phịch xuống ghế xô pha. Người Diễm không ngừng run rẩy, Diễm biết là Quân đang hiểu lầm Diễm, Quân tưởng cho đến tận bây giờ cơ thể Diễm vẫn còn chưa chấp nhận Quân, mọi thứ mà Quân làm chỉ là do Quân ép buộc nên Diễm mới tuân theo, không phải là do Diễm tự nguyện cho phép Quân làm thế. Diễm biết Quân đang bị tổn thương.

Diễm tự nhủ là mình không khóc nhưng nước mắt vẫn cứ rơi. Diễm khóc thương cho cảm giác bất lực của chính mình, Diễm không muốn lừa dối bản thân mình hơn nữa. Xoay xoay chiếc nhẫn đính hôn trên tay mình, Diễm ngược mắt nhìn lên trần nhà, mặc dù Quân và Diễm chưa tổ chức lễ cưới, trên danh nghĩa hai người cũng đã là vợ chồng được pháp luật công nhận, thật không hay nếu như Diễm vẫn cứ chối bỏ mình đã có chồng, chối bỏ tình cảm của chính mình.

Diễm nghe một tiếng kêu nhỏ của Quân trong phòng tắm. Diễm đứng bật dậy, gõ cửa phòng, Diễm lo lắng hỏi.

_Anh không sao chứ....??

_Anh không sao....!!

Đán đo một chút, Diễm nói.

_Anh mở cửa ra đi...!!

Quân bông đùa.

_Không phải là em định tắm cho anh đấy chứ. Anh không sao đâu, em đừng lo....!!

_Anh mở ra đi....!!

_Anh nói rồi anh không sao....!!

Một lúc sau Quân từ trong phòng tắm bước ra. Đầu tóc ướt nhẹp vì nước. Lấy một cái khăn khô, Diễm bảo Quân.

_Anh ngồi xuống đi, để em lau tóc cho anh....!!

_Cảm ơn em....!!

Diễm lau tóc cho Quân, nhớ lại cảm giác được Quân chăm sóc cho mình. Diễm cảm thấy mình chưa bao giờ hạnh phúc như thế, đây chẳng phải là một gia đình mà Diễm hằng mong ước là gì. Ngày trước Diễm nghĩ nếu có lấy chồng, Diễm và chồng của mình sẽ cùng nhau san sẻ mọi thứ, chăm sóc, bảo vệ lẫn nhau, tôn trọng nhau. Mặc dù Quân không phải là chàng hoàng tử hoàn hảo như trong suy nghĩ của Diễm, nhưng không có ai yêu Diễm nhiều hơn Quân.

Quân ngồi im, dù Diễm có đối xử lạnh nhạt với Quân, Quân vẫn muốn lấy Diễm. Quân từng nghĩ mình sẽ không bao giờ có được tình yêu của Diễm, nhưng được Diễm quan tâm, lo lắng chăm sóc thế này, Quân tưởng mình đang được Diễm yêu, Quân không muốn mình mơ tưởng nhưng những giây phút được trải qua cùng Diễm khiến Quân không thể không nghĩ như thế

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183

Mối quan hệ giữa hai người càng ngày càng gần gũi, họ hiểu nhau và trân trọng nhau hơn. Cả hai nhận ra họ không thể sống thiếu nhau, nhận ra họ càng ngày càng yêu nhau hơn. Quân nắm lấy tay Diễm, kéo Diễm cúi xuống, Quân hôn Diễm, bây giờ cảm xúc của cả hai đang dâng trào, họ không nghĩ được chuyện gì khác. Quân hôn lên môi, lên tóc, lên má, lên mắt rồi xuống đến cổ Diễm. Vết thương trên bụng Quân khiến sự động chạm giữa hai người làm Quân nhăn mặt lại vì đau, cả hai buông nhau ra. Diễm vội cởi áo của Quân, lấy cuộn băng y tế, Diễm bắt đầu buộc lại vết thương cho Quân.

Làm xong, Diễm nói.

_Anh đi ngủ đi....!!

Nắm lấy tay Diễm, Quân hỏi.

_Em có thể ở lại đây cho đến khi nào anh ngủ rồi em về phòng được không....??

Diễm đỏ bừng mặt đáp.

_Vâng....!!

Bài hát ru Quân dạy Diễm, Diễm đã học thuộc, đầu Quân gối lên đùi Diễm, Diễm hát ru nhỏ. Quân dần chìm vào giấc ngủ. Chờ cho Quân ngủ say, Diễm đặt đầu Quân lên gối, chỉnh lại chăn cho Quân, Diễm nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Bước ra phòng khách, Diễm gặp bà Hoa. Diễm mỉm cười hỏi.

_Dì vẫn chưa ngủ sao....??

_Dì thấy khó ngủ nên ngủ không được....!!

_Chắc là Dì đang suy nghĩ chuyện gì...??

Từ sau vụ bà Hoa lấy giấy tờ nhà đất cho Quân, bà vẫn chưa có dịp nói lời xin lỗi Diễm. Bà luôn sống trong tâm trạng thấp thòm, lo âu nên tối nay bà muốn chính thức xin lỗi Diễm.

_Dì xin lỗi, Dì đã phụ tấm lòng của cháu dành cho Dì....!!

Diễm lắc đầu nói.

_Dì không cần phải xin lỗi cháu, mọi chuyện cũng đã qua cả rồi. Căn biệt thự đó là của anh Quân, anh ấy mới là chủ thực sự của nó, cháu không muốn

lấy tài sản của người khác. Mặc dù lúc đầu cháu hơi buồn nhưng Di đã làm đúng, sự thật vẫn mãi là sự thật, dù cháu có muốn trốn chạy cũng không thoát được....!!

_Cháu là một cô gái hiền lương tốt bụng. Di tin cháu và Quân sẽ có hạnh phúc...!!

_Cảm ơn Di...!!

Nói chuyện một lúc, Diễm về phòng. Diễm chìm trong giấc ngủ với những cơn ác mộng triền miên. Đôi tượng cô dâu, chủ rể bị vỡ tan tành khi Diễm bị ngã đã mang lại cho Diễm những dự cảm bất an, và không hay. Diễm không muốn xảy ra chuyện gì nữa nhưng nỗi ám ảnh về một tương mù mịt đang bủa vây lấy Diễm.

Sáng hôm sau Diễm dậy thật sớm, nấu cơm cho cả nhà xong. Diễm gõ cửa phòng Quân. Quân đang ngồi đọc mấy cuốn sách của Trường. Ngẩng mặt lên thấy Diễm. Quân cười.

_Em ngủ có ngon không....??

_Em ngủ ngon. Còn anh....??

_Anh ngủ say như chết. Anh chỉ vừa mới dậy...!!

Đặt cuốn sách xuống bàn, Quân bước lại gần Diễm, ôm lấy Diễm. Quân nói.

_Sáng nay em theo anh đi thử áo cưới nhé....??

Diễm vòng tay ra sau lưng Quân. Nhắm mắt lại, Diễm cảm nhận được hạnh phúc, cảm nhận được nhịp tim của mình. Diễm gật đầu.

_Vâng, em sẽ đi theo anh. Sau khi ăn sáng chúng ta sẽ đi...!!

Quân nheo mắt đáp.

_Em càng ngày càng ngoan hơn rồi đấy....!!

Diễm đã nói dối Quân, cả đêm hôm qua, Diễm ngủ không được ngon giấc, nỗi sợ hãi đang dâng ngập trong lòng Diễm. Diễm lo sợ mình và Quân sẽ không bao giờ có thể đến được với nhau. Diễm không biết điều gì sẽ ngăn cản hai người nhưng Diễm có thể linh cảm được bóng tối, linh cảm thấy trước được những điều không hay.

Quân, Diễm, bà Hoa, ông Hải và ông quản gia, năm người cùng nhau ăn sáng, họ nói chuyện, cười đùa vui vẻ với nhau. Diễm cố che dấu cảm giác bất an của mình bằng những nụ cười nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy đôi mắt lo âu, buồn phiền của Diễm. Diễm chỉ ngồi nói chuyện cho vui với mọi người, Diễm không thể nuốt nổi, bát cơm bà Hoa đơm cho Diễm vẫn còn y nguyên. Quân mặc dù nói chuyện nhưng vẫn không ngừng để ý đến Diễm, biết tạt hay bỏ dở cơm của Diễm, Quân không vui.

_Em lại định bỏ bữa à....???

Diễm mỉm cười khỏa lấp.

_Em đang ăn, anh không thấy sao....??

_Cô nhóc, em định lừa ai hả....??

Diễm nhăn mặt vì ón. Quân thì thào vào tai Diễm.

_Tốt nhất là em nên ăn hết bát cơm này nếu không anh sẽ phải bón cho em trước mặt mọi người, nếu em không muốn bị xấu hổ và bị coi là trẻ con, em nên ăn hết đi...!!

Diễm nghiêng răng.

_Anh thật đáng ghét....!!

Quân bông đùa.

_Cảm ơn lời khen của em...!!

Bà người đang nhìn và quan sát Diễm, Diễm đỏ bừng mặt, vừa ăn Diễm vừa rửa thềm Quân. Sau khi ăn xong, bà Hoa giúp Diễm dọn dẹp bàn ăn, rửa bát. Ông Hải không muốn đi đâu chơi, ông chỉ muốn quanh quẩn ở nhà, cùng đùa vui với mấy con gấu bông của Diễm, tính cách của ông không khác gì một đứa trẻ con, ông sợ gặp người lạ, ông chỉ cười khi gặp mấy người quen. Lúc đầu ông rất sợ Trường nhưng dần dần ông bắt đầu làm quen với cảm giác Trường là người thân của mình, một tình cảm thân thích, ruột thịt bùng cháy trong lòng ông, mấy lần được ông quản gia đưa ông vào thăm Trường, ông đã cười với Trường mấy lần, có lẽ ông cũng nhận ra Trường là con trai của ông.

Ông Hải thật đáng thương, cả đời của ông luôn tranh đấu vì danh lợi, để thành công ông có thể bất chấp cả thủ đoạn, đến cuối cùng, ông chẳng còn gì cả, tài sản đã mất hết, ông lại trở thành một kẻ mất trí, sống mà như đã chết, âu cũng là do nghiệp chướng mà ông tạo ra.

Bộ Quần áo của Quân đã được sấy khô nên Quân thay trả bộ quần áo của Trường. Quân và Diễm rời khỏi nhà. Trên đường đi, Quân nói.

_Anh đã thuê thiết kế cho em một kiểu váy cưới. Anh hy vọng là em thích...!!

Diễm ngơ ngác không hiểu.

_Anh bảo sao, em tưởng chúng ta chỉ thuê tạm thời rồi sau đó trả lại cho người ta...??

_Em đừng có ngốc, anh không thích thuê váy cưới, anh muốn mỗi năm đến lễ kỉ niệm ngày cưới của chúng ta, em sẽ mặc lại bộ váy cưới đó...!!

Mặt Diễm đỏ bừng, ánh mắt long lanh vì hạnh phúc, nhưng nỗi ám ảnh trong lòng Diễm vẫn không giảm bớt chút nào. Nghe Quân nói như thế, Diễm hiểu được tâm lòng của Quân dành cho mình. Hiểu được rằng đối với Quân, mình quan trọng như thế nào.

_Anh thuê người thiết kế bộ váy cưới đó từ bao giờ...??

_Trước lúc anh ép em kí vào tờ giấy kết hôn...!!

Diễm tức muốn điên lên, lúc nào Diễm cũng bị Quân đưa vào tròng. Vậy là Quân đã tính toán hết được mọi chuyện, Diễm chỉ là một con rối cho Quân điều khiển, gạt đây. Ý nghĩ vui thích trong lòng Diễm vui đi mất một nửa.

Nhìn khuôn mặt cau kinh, phụng phịu của Diễm. Quân vỗ về.

_Em đừng giận anh, anh luôn muốn lấy được em dù có phải dùng cách gì đi chăng nữa. Từ khi yêu em, anh mong ước có ngày được tặng riêng em một chiếc áo cưới do anh thuê người thiết kế, anh muốn em sẽ là một cô dâu xinh đẹp nhất, hạnh phúc nhất của anh...!!

Vuốt tóc, Quân thở dài.

_Anh biết anh hơi độc tài nhưng anh hy vọng là em hiểu, em sẽ không trách anh...!!

_Tất nhiên là em phải trách anh rồi, anh chưa bao giờ cho em lựa chọn, anh luôn ép em phải làm theo ý anh. Nhưng điều khiến em bức mình nhất là em lại không thoát khỏi được sự ép buộc của anh...!!

Quân cười.

_Em nên học vâng theo mệnh lệnh của anh dần đi, vì suốt cuộc đời này, anh sẽ điều khiển em...!!

Diễm thách thức.

_Anh chờ đấy, em sẽ tìm cách thoát ra khỏi vòng tay của anh....!!

Mặt Quân tối xầm lại, Quân đau khổ. Đây là câu nói Quân không mong đợi nhất từ Diễm, hơn một tuần vừa qua. Quân đã sống như trong mơ, Quân tưởng mình đã có được tình yêu của Diễm, nhưng xem ra tất cả những điều đó chỉ là do Quân tự suy diễn một mình mà thôi. Quân phóng xe thật nhanh, đau khổ, chán nản lại ủa về trong tâm trí Quân. Quân thấy bất lực với chính mình, dù có đối xử tốt với Diễm, Quân cũng không bao giờ có được trái tim của Diễm. Quân tự hỏi Quân phải làm gì, Diễm mới xiêu lòng, mới yêu Quân, không lẽ tất cả những việc Quân làm cho Diễm vẫn còn chưa đủ.

Chiếc xe lao vun vút đi, Diễm sợ hãi.

_Anh làm ơn đi chậm lại được không....??

Quân gạt mình đáp.

_Anh xin lỗi. Anh sẽ đi chậm lại...!!

Quân giảm ga, thờ hắt ra một hơi, Quân không thể trách Diễm, cũng không thể ép Diễm phải yêu mình. Diễm chấp nhận đồng ý làm vợ Quân, sinh con cho Quân, ở bên Quân cả đời là may mắn cho Quân lắm rồi, tuy là do Quân bắt ép Diễm từ trước nhưng Diễm đã nói câu đồng ý, Quân cảm thấy an ủi được phần nào. Quân nghĩ mình nên bằng lòng với những gì đang có ở hiện tại, Quân tin khi dành thời gian ở bên nhau nhiều hơn Diễm sẽ dần xiêu lòng và yêu Quân.

Quân có biết đâu, thật ra Diễm đã yêu Quân rồi nhưng Diễm không có dũng cảm nói cho Quân biết điều đó, Diễm nghĩ chỉ cần Diễm thể hiện tình yêu đó bằng hành động, bằng sự quan tâm, chăm sóc là Quân có thể hiểu được nhưng trong tình yêu, hành động thôi vẫn còn chưa đủ, mà cần phải nói cho đối phương biết mình cũng yêu người ta nữa, có như thế hạnh phúc mới được trọn vẹn.

Chương 184

Đầu tiên Quân đưa Diễm đến công ty, do sáng nay công ty Quân có một cuộc họp nên Quân không thể bỏ lỡ được. Diễm ngồi đợi Quân trong văn phòng. Quân bảo thư kí bụng cá phê cho Diễm. Cô ta vốn ghét Diễm, nên nhân cơ hội chỉ có một mình Diễm ở trong phòng, cô ta khinh khinh bảo Diễm

_ Cô đúng là một con cáo, tôi không biết cô dùng cách gì để quyến rũ anh Quân nhưng sớm muộn gì cô cũng lộ bộ mặt thật của cô thôi. ....!!

Diễm đang lo lắng không yên, tâm tình không được ổn định, cô ta lại chọc tức Diễm. Diễm bực mình đáp.

_ Cô chỉ là một nhân viên bình thường của anh Quân thôi, cô có đang vượt quá bốn phận của mình không. ....??

_ Vì tôi lo cho hạnh phúc của anh ấy nên tôi mới nói thế. ....!!

_ Tôi hiểu nhưng chẳng phải anh ấy đã chọn tôi là gì. Cô có lo cũng không được, cô nên làm tốt bốn phận của mình đi thì hơn. ....!!

Cô ta mím môi.

_ Đừng tưởng cô được anh Quân yêu là có thể lên giọng với tôi. Một con nhóc như cô dù có giỏi dở thủ đoạn đến đâu cũng không thể bằng đầu mồi được cái đuôi cáo của mình đâu. ....!!

Diễm mặt mày không đáp. Diễm thấy tranh cãi với một kẻ như cô ta chẳng ích gì. Diễm không muốn nói cho cô ta biết Diễm yêu Quân, cần Quân nhiều như thế nào, Diễm chỉ muốn nói điều đó cho Quân biết thôi. Ngoài ra Diễm không quan tâm cô ta nói như thế nào, nghĩ ra sao mặc cô ta.

Cô ta nói một hồi, Diễm không đáp lại. Cuối cùng Diễm cau mày bảo cô ta.

_ Cô nói đủ chưa, nếu đủ rồi mời cô ra khỏi đây. ....!!

Cô ta còn muốn nói thêm vài câu nữa. Kiên mở cửa phòng. Biết Kiên và Quân rất thân nhau, sợ mọi chuyện lồi thối, cô ta vội rút lui. Diễm lắc đầu ngán ngẩm. Kiên cười hỏi.

_ Nghe nói cô bị ốm. ....??

_ Chỉ là cảm cúm xoàng thôi. Anh Quân đã họp xong chưa. ....??

_ Anh ấy dặn cô chờ anh ấy một chút. ....!!

_ Bảo anh ấy là cứ làm việc đi và không cần phải lo lắng cho em. ....!!

Lấy một tập hồ sơ trên bàn, Kiên rời khỏi phòng. Diễm nhìn mấy mô hình ô tô ở trên bàn của Quân. Diễm say sưa ngắm nhìn, vuốt ve từng cái một. Diễm nhớ lần trước, Diễm phải khổ sở mới xin được một mô hình xe cứu hỏa của Quân. Mô hình đó Diễm đang để nó dưới đáy va li, Diễm không hiểu tại sao, Diễm lại cho dự cảm mình sẽ phải ra đi mà lần ra đi này chắc phải lâu lắm, Diễm mới về được.

Không có việc gì làm nên Diễm lấy một tờ giấy A4, một cây viết chì, Diễm bắt đầu vẽ. Diễm vẽ Quân theo trí tưởng tượng, từng nét bút chì nguệch ngoạc trên trang giấy rồi dần dần thành hình. Diễm vẽ Quân khi Quân đang say ngủ, Diễm thích nhất là được ngắm nhìn Quân ngủ, lúc đó Diễm mới thấy Quân là của mình trọn vẹn.

Cầm cục tẩy, Diễm tẩy xóa những nét vẽ dư thừa. Hôn nhẹ lên tờ giấy, Diễm mỉm cười hài lòng. Che miệng ngáp, mắt Diễm bắt đầu díp lại, cả đêm hôm qua Diễm chỉ ngủ được hai tiếng nên Diễm muốn ngủ bù. Diễm nằm dài trên ghế, hai tay ôm tờ giấy A4 vẽ hình Quân trước ngực, Diễm chìm dần vào giấc ngủ.

Kết thúc cuộc họp, Quân trở về văn phòng. Nhìn Diễm đang nằm ngủ ngon trên ghế, Quân mỉm cười, hai tay khoanh trước ngực, Quân đứng dựa vào cửa. Quân im lặng nhìn Diễm, chỉ mấy ngày nữa thôi, đám cưới của hai người sẽ được công bố, danh sách khách mời, nhà hàng tổ chức tiệc cưới, Quân đã chuẩn bị được một nửa, khách mời thì Quân không lo, còn nhà hàng, Quân vẫn chưa ưng ý, Quân muốn đám cưới này phải để lại một ấn tượng khó quên cho hai người.

Quân nhìn tờ giấy Diễm đang ôm trước ngực, tò mò Quân muốn biết Diễm đã ghi gì mà Diễm có vẻ trân trọng và cẩn thận như thế. Sợ làm Diễm giật mình thức giấc, Quân nhẹ nhàng rút tờ giấy ra khỏi tay Diễm.

Quân đỏ bừng mặt, nhìn hình ảnh say ngủ của mình được Diễm vẽ một cách sinh động, thể hiện được cái hồn của bức ảnh. Trái tim Quân đập thật nhanh, lúc này, Quân rơi xuống vực thẳm của đau khổ thì bây giờ Quân lại bay lên thiên đường của hạnh phúc. Quân muốn phát điên lên vì Diễm, chỉ cần một

câu nói Diễm có thể điều khiển được cảm xúc của Quân. Quân không dám nghĩ lúc Diễm nói câu em yêu anh, Quân sẽ phản ứng như thế nào, chết lặng, hét toáng lên, hay là rơi lệ....?? Quân không biết nhưng đó sẽ là ngày hạnh phúc nhất trong đời Quân.

Không muốn đánh thức Diễm dậy, nhưng hôm nay Quân có nhiều kế hoạch muốn được cùng làm với Diễm. Quân gọi nhỏ.

_ Công chúa, dậy đi thôi. Chúng ta còn phải đi thử áo cưới nữa...!!

Diễm chỉ hơi cựa quậy rồi lại nằm im. Quân cười.

_ Chắc là em muốn anh hôn em, em mới dậy được chứ gì....??

Quân cúi xuống, ôm chặt lấy Diễm. Quân hôn Diễm, Diễm giật mình tỉnh dậy, đầu tiên Diễm hốt hoảng tưởng ai đó đang hôn mình nhưng mùi nước hoa này không cần mở mắt Diễm cũng biết là ai. Diễm xấu hổ đẩy Quân ra.

_ Anh đúng là đồ lợi dụng....!!

Quân liếm mép.

_ Ai bảo em quyến rũ anh....!!

Quân nheo mắt trêu Diễm.

_ Có phải em nhớ anh quá nên mới vẽ hình của anh đúng không....??

Diễm nhìn tờ giấy A4 đang ở trên tay Quân. Diễm đòi.

_ Anh trả lại cho em đây. Nó là của em sao anh lại tự tiện lấy....??

Quân hỏi dồn.

_ Anh có cho phép em vẽ anh đâu, sao em lại vẽ anh khi anh chưa cho phép em....??

Diễm xấu hổ cãi.

_ Ai bảo em đang vẽ anh, anh có nhìn lắm không....??

Quân cúi sát mặt Diễm, mũi Quân chạm vào mũi Diễm, môi Quân vờn trên môi Diễm, Quân giục.

_ Vậy thì em đang vẽ ai....??

Diễm đang nằm dưới Quân, người Diễm đông cứng, ngay cả thở, Diễm cũng không dám thở mạnh. Diễm lấp bắp.

_ Em không biết....!!

_ Không biết sao em vẽ được....??

Diễm cố gắng ngồi dậy, Quân nhích sang bên cạnh, rồi kéo Diễm đứng lên. Biết là Diễm xấu hổ không dám thừa nhận, Quân cũng không muốn làm khó Diễm.

_ Em cho anh tấm hình này nhé....??

Diễm nhìn cây bút máy mình tặng Quân đang được cài trên túi áo vét. Diễm hạnh phúc vì Quân đang sử dụng món quà Diễm tặng hôm nào. Diễm mỉm cười gật đầu.

_ Anh lấy đi, nhưng em không hiểu tại sao anh lại thích bức hình này....??

_ Tại vì anh thích anh ta, em không thấy là anh ta rất đáng yêu à....??

Diễm le lưỡi.

_ Em không thấy ai vỗ ngực tự xưng như anh....!!

Nắm chặt tay Diễm, Quân cười thật gian.

_ Cuối cùng em cũng chịu thừa nhận, em đang vẽ chân dung của anh....!!

Diễm ú ớ không đối đáp lại được lời của Quân. Quân hôn Diễm, ôm Diễm vào lòng. Quân khàn giọng bảo Diễm.

_Em đừng cho anh hy vọng rồi lại dập tắt nó. Em có biết anh yêu em nhiều như thế nào không...??

Diễm vòng tay ra sau gáy Quân, nhắm mắt lại, Diễm khóc vì hạnh phúc, Diễm cầu mong sẽ không xảy ra chuyện gì nữa. Diễm đã chịu đựng quá đủ rồi. Cả hai im lặng không nói gì, họ đang lắng nghe nhịp đập của trái tim mình. Không hiểu tại sao Diễm lại không muốn đi thử áo cưới ngày hôm nay, Diễm linh cảm sẽ có chuyện không hay khi đi ra ngoài.

Diễm lí nhí bảo Quân.

_Đề ngày mai mình đi thử áo cưới được không anh...??

_Em không thích à...??

_Không phải là em không thích mà là do em cảm thấy không an toàn khi đi ra ngoài. Đề mai rồi đi anh nhé...??

Véo mũi Diễm, Quân cười.

_Em trở nên đa sự từ bao giờ thế? Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu...!!

_Nhưng mà em vẫn không yên tâm...!!

_Thôi nào cô nhóc, anh không muốn chờ đợi thêm nữa, chúng ta đi thôi...!!

Cầm lấy tay Diễm, Quân đỡ Diễm đứng dậy. Cất tờ giấy A4 vào học bàn, khép cửa văn phòng. Quân cùng Diễm đi xuống lầu. Diễm đi theo Quân mà cứ như đang đi trên một cây cầu sắp gãy, Diễm sợ hãi. Nắm tay Quân. Diễm nài nỉ.

_Mình về đi anh, em cảm thấy không được khỏe...!!

Quân lo lắng nhìn khuôn mặt xanh tái của Diễm, Quân quan tâm hỏi.

_Em lại bị sốt à...??

_Không phải, do tâm trạng của em không được yên. Chúng ta đi về thôi, ngày mai rồi hãy đi...!!

Mở cửa xe ô tô, Quân đỡ Diễm vào trong, thắt dây an toàn cho Diễm. Quân trấn an.

_Em đừng nghĩ ngợi lung tung, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. Chỉ cần em thư giãn tinh thần, nghĩ đến một chuyện gì đó khiến em vui vẻ, nỗi lo trong lòng em sẽ lắng dịu xuống...!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185

Trên đường đi, Quân cố tình trêu đùa Diễm, mục đích làm cho Diễm cảm thấy khá hơn, mặc dù đáp lại lời trêu đùa của Quân, nỗi lo trong lòng Diễm cũng không có gì khá hơn. Diễm vẫn lo lắng, vẫn bồn chồn không yên, càng đi xa, Diễm càng sợ. Quân nắm chặt lấy tay Diễm, Quân ôn tồn bảo Diễm.

_Thả lỏng người đi em, đừng nghĩ gì đến những chuyện khác, anh tin là chúng ta sẽ ổn...!!

Diễm nói nhỏ.

_Em cũng mong là thế...!!

Đến cửa hàng áo cưới. Quân mỉm cười.

_Em vào trong đi, anh đi cất xe...!!

Diễm đứng lặng nhìn cửa hàng trước mặt, cửa hàng này là một căn nhà hai tầng gần mặt đường chính. Diễm nhìn những bộ váy cưới đủ màu đang được trưng bày trong tủ kính. Diễm mê mẩn nhìn, Diễm thích nhất bộ váy cưới màu cam, nhìn nó thật sang trọng, thật lãng mạn. Diễm tưởng tượng mình đang mặc một bộ váy cưới màu cam, cùng Quân đi vào lễ đường, mặt Diễm đỏ hồng, ánh mắt long lanh hạnh phúc. Bàn tay Diễm đặt lên cửa kính, Diễm nói không nên lời.

Diễm thấy bóng Quân đứng phía sau mình, trên môi Quân đang nở một nụ cười. Diễm giật mình quay lại.

_Anh đã cắt xe xong rồi à...??

_Ừ, chúng ta vào thôi...!!

Diễm bói rồi đáp.

_Vâng...!!

Khi cánh cửa được mở ra. Một chị nhân viên trong cửa hàng lịch sự chào Quân.

_Chào anh...!!

Quân gật đầu chào lại.

_Chiếc váy cưới mà tôi đặt thiết kế đã xong rồi chứ...??

_Vâng, nó đã được may xong rồi. Mời anh chị theo tôi...!!

Chị nhân viên dẫn Quân và Diễm lên lầu hai. Một người thanh niên khoảng hai mươi, hai mươi lăm tuổi, Diễm đoán anh ta là chủ của cửa hàng áo cưới này. Diễm quan sát anh ta, anh ta mặc một chiếc áo cổ lọ màu đen, quần tây màu xám, nhìn cách ăn mặc của anh ta. Diễm cảm thấy hắc ám, cảm thấy bóng tối đang bủa vây lấy mình, Diễm rung mình ớn lạnh vì ngày hôm nay Diễm có dự cảm không hay, gặp anh ta ăn mặc kiểu này, sợ hãi trong lòng Diễm càng tăng lên gấp bội, khuôn mặt anh ta góc cạnh, dễ nhìn, đôi mắt hẹp thể hiện anh ta là một con người tinh ranh. Diễm thấy ánh mắt anh ta lúc nào cũng mơ màng, đúng là một nghệ sĩ yêu cái đẹp, Diễm đoán những bộ váy đẹp đẽ và sang trọng kia đều là do anh ta thiết kế. Gặp Quân, anh ta cười thật tươi.

_Cuối cùng anh cũng đến...!!

Ngắm Diễm từ đầu xuống chân, anh ta nháy mắt hỏi Quân.

_Còn đây chắc là bà xã tương lai...??

Hai tay đút vào túi quần, Quân gật đầu.

_Đây là Diễm...!!

_Chào em...!!

Quân giới thiệu tên anh ta cho Diễm biết.

_Đây là Công Vinh...!!

_Chào anh...!!

Diễm mỉm cười chào, anh ta vội cầm lấy tay Diễm. Diễm hơi ớn trước kiểu chào hỏi vồn vã của anh ta. Quân trừng mắt nói.

_Tốt nhất là cậu nên buông ta ra khỏi tay vợ tôi. Nếu không tôi sẽ đâm vỡ mặt cậu...!!

Anh ta tăng lời như không nghe thấy.

_Vợ của cậu thật xinh đẹp. Không hiểu tại sao một cô gái dễ thương như cô ấy lại thích một người lạnh lùng, lúc nào cũng chỉ biết đến công việc và tiền bạc như cậu...!!

Quân cúi.

_Tôi đến đây để thử áo cưới do cậu thiết kế hay đến đây để nghe về lời khuyên hôn nhân của cậu thế...??

_Cả hai...!!

Diễm thấy Quân và anh ta khá thân, nhìn cách nói chuyện vui vẻ và hơi tếu của hai người Diễm có thể cảm nhận được mối quan hệ của họ. Nói chuyện một lát, anh ta sai nhân viên lấy một váy cưới màu trắng cho Diễm xem. Diễm nín thở, nó đẹp quá đến nỗi Diễm thốt không nên lời, lòng Diễm tràn ngập niềm phấn khích, niềm vui khi bàn tay Diễm chạm nhẹ vào nó. Diễm hình dung khi mặc bộ váy này, Diễm sẽ giống như một nàng công chúa trong những câu truyện cổ tích. Diễm đã tìm được chàng hoàng tử của đời mình, chỉ cần khoác bộ váy cưới này vào, Diễm thực sự biến giấc mơ lộng lẫy của mình thành hiện thực.

Quân mỉm cười hỏi Diễm.

_Em có thích bộ váy cưới này không...??

Đôi mắt Diễm ngấn lệ, Diễm run giọng.

_Em rất thích, nó thật đẹp....!!

Quân hài lòng, vì công sức mà Quân bỏ ra đã được đền đáp xứng đáng, nhìn khuôn mặt đỏ hồng, hạnh phúc của Diễm, nếu có thể chết để làm Diễm vui, Quân cũng sẽ làm. Công Vinh cũng hài lòng không kém gì Quân, đối với anh ta, khách hàng luôn là nguồn cảm hứng cho anh ta thiết kế nên những bộ váy đẹp mắt, mỗi lời khen và tán thưởng của khách hàng là một quà vô giá, một phần thưởng cho anh ta.

Công Vinh được Quân thuê thiết kế áo cưới cho cả Quân và Diễm nên sau khi cho Diễm xem bộ áo cưới của mình, anh ta nhờ nhân viên lấy bộ vét của Quân. Diễm đứng im nhìn nó không rời, trông bộ áo cưới của Diễm, và của Quân thật đẹp, thật hòa hợp. Diễm dựa đầu vào vai Quân, Diễm mong sẽ không còn xảy ra chuyện gì nữa, hạnh phúc này phải khó khăn lắm Diễm mới có được, Diễm không muốn bị mất, không muốn bị đánh cắp, Diễm muốn giữ cho riêng mình.

Công Vinh giục Diễm.

_Cô vào trong thử áo cưới đi. Tôi muốn biết cô mặc có vừa không. Tôi đã may theo size mà Quân cung cấp nhưng vẫn sợ nếu bộ váy này hơi chật hay hơi rộng so với cô. Cô mặc tôi mới biết đường mà sửa....!!

Diễm ngượng ngùng không dám mặc, Diễm đã từng thử rất nhiều những kiểu quần áo khác nhau nhưng chưa bao giờ mặc váy cưới. Diễm cảm tưởng mình đang đánh cuộc với hạnh phúc của chính mình, vì khi khoác bộ váy cưới này trên người, Diễm đã chính thức chấp nhận hoàn toàn lời cầu hôn của Quân, chấp nhận làm vợ của Quân. Nhưng đây cũng là điều Diễm mong ước, Diễm không hề hối hận với những lời Diễm đã nói, Diễm đang làm theo con tim của mình. Diễm e ngại nói.

_Có cần phải thử bây giờ không anh...??

Quân khích lệ.

_Em vào thử đi, anh muốn nhìn ngắm em trong bộ váy cưới....!!

Một nhân viên nữ, hướng dẫn Diễm đi vào trong. Kéo tấm màn che, Diễm được chị nhân viên giúp mặc váy cưới. Mặt Diễm đỏ bừng vì ngại, Diễm không muốn ai thay quần áo cho mình nhưng bộ váy này quá phức tạp nếu không có ai giúp, Diễm không biết phải mặc nó như thế nào.

Khi tấm màn được kéo sang một bên, Diễm không dám ngược mặt nhìn ai. Quân đứng lặng nhìn Diễm không rời, đây là hình ảnh đẹp nhất, nữ tính nhất của Diễm mà Quân từng nhìn thấy. Quân ngờ ngẩn như người mất hồn, trái tim Quân đập thật nhanh, mặt Quân bắt đầu đỏ dần lên.

Tiếng cười thỏa mãn của Công Vinh khi thấy tác phẩm của mình đạt được như ý nguyện khiến Quân và Diễm giật mình nhìn vào mắt nhau. Cả hai đứng bất động, tia nhìn như có điện đã hút chặt hai người lại với nhau. Trong bộ vét màu trắng, Diễm thấy Quân thật đẹp trai, thật quyến rũ, mặt Diễm cũng đỏ không khác gì mặt Quân. Diễm ngại ngùng lấy tay bịt miệng, quay mặt đi chỗ khác, Diễm không dám nhìn Quân thêm nữa. Quân cười, lòng Quân rộn ràng reo vui. Cuối cùng ước nguyện của Quân cũng đã thành sự thật.

Công Vinh tự nhiên xoay Diễm một vòng, ngắm Diễm từ trên xuống dưới. Diễm không thoải mái khi bị nhìn ngắm một cách lộ liễu như thế này, mặc dù biết anh ta nhìn mình vì công việc nhưng Diễm không quen với cảm giác bị một người đàn ông nhìn chằm chằm vào cơ thể. Sau khi chỉnh sửa một chút, Diễm đã có được một bộ váy cưới hoàn hảo.

Quân nhờ Công Vinh chụp vài kiểu ảnh cưới cho hai người. Trong ánh sáng mờ ảo của phòng chụp ảnh, đầu óc Diễm trống rỗng, cơ thể mềm nhũn nên không biết phải làm như thế nào cho đúng. Quân thì thắm vào tai Diễm.

_Em thả lỏng cơ thể đi, không sao đâu....!!

Quân kéo đầu Diễm dựa vào vai mình. Quân động viên.

_Em cười lên nào, trông em như thể đang chuẩn bị trận chiến, anh và em chụp ảnh cưới, anh muốn nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ và hạnh phúc của em....!!

Diễm cố gắng mỉm cười nhưng nụ cười vẫn còn gượng gạo. Quân bảo Công Vinh.

_Cậu cho mình và cô ấy vài phút riêng tư được không...??

_Được, hai người nói chuyện đi....!!

Công Vinh bỏ đi ra ngoài. Quân ôm lấy Diễm, hôn lên tóc Diễm, nâng mặt Diễm lên. Quân lo lắng hỏi.

_Có chuyện gì xảy ra với em đúng không. Nói cho anh biết đi, từ sáng đến giờ anh thấy tâm trí em luôn bất ổn....!!

_Em xin lỗi vì em khiến anh phải lo lắng nhưng em không thể gạt bỏ những ý nghĩ không hay ra khỏi đầu....!!

_Cô bé ngốc, em không nên để những ý nghĩ đó ảnh hưởng đến cảm xúc của em. Còn sống là còn phải lo lắng, em phải học cách điều khiển nó, hiện tại mới là quan trọng, tương lai có ra sao, em để ý làm gì....!!

_Em biết nhưng mà em không thể thôi ngừng suy nghĩ đến những điều đó....!!

Nhìn thật sâu vào mắt Diễm, Quân dịu dàng nói.

_ Em có tin anh không. ...??

Diễm mỉm cười.

_ Em tin. ...!!

_ Nếu em tin anh, có chuyện gì chúng ta không thể giải quyết được, chỉ cần em ở bên anh, anh ở bên cạnh em, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt với mọi thứ, dù có khó khăn đến đâu, điều đó cũng không có nghĩa lý gì nếu chúng ta vẫn còn nắm lấy tay nhau, em có nghĩ giống như anh không. ...??

Diễm đáp nhỏ.

_ Vâng. Em cũng nghĩ giống như anh. ...!!

_ Nếu thế em hãy cười lên. ...!!

Diễm mỉm cười, Quân ngoảnh nhìn, mặt Quân đỏ bừng. Quân nghĩ phải chăng do lỗi của mình đã tác động đến cảm xúc của Diễm, nếu điều này là sự thật, Quân lại mơ tưởng đến một ngày nào đó được nghe một câu em yêu anh của Diễm. Nhìn vào đôi mắt trong veo và thơ ngây của Diễm, Quân không muốn làm Diễm bị tổn thương hay đau khổ, Quân muốn Diễm luôn được mỉm cười, luôn hạnh phúc.

Quân ôm Diễm, môi Quân chạm vào môi Diễm, tuy chỉ là một cái hôn nhẹ nhưng cả hai cảm thấy rung động đến tận tâm can. Quân dứt môi ra khỏi Diễm rồi lại cúi xuống, lần này là một nụ hôn đầy chiếm hữu, và dịu ngọt, Quân muốn mình được tan chảy vào đôi môi của Diễm, muốn suốt đời được đung chạm vào Diễm bất cứ lúc nào mà không cần phải ép Diễm cho phép Quân làm điều đó. Tình yêu làm cho Quân choáng váng, làm trái tim Quân đập gấp gấp trong lồng ngực, Quân đang yêu điên cuồng.

Trong vòng tay Quân, Diễm mị mị hết cả người, đầu Diễm trống rỗng, Diễm không còn nghĩ được gì nữa. Diễm đã hoàn toàn quên mất hiện tại, tương lai, quá khứ, lúc này trong tâm trí Diễm chỉ hiện diện duy nhất hình ảnh của Quân, vòng tay, hơi ấm, nụ hôn đầy mật ngọt, tình yêu của Quân mà thôi.

Đến khi Quân buông Diễm ra, Diễm và Quân đều nhìn nhau say đắm, ánh mắt họ nồng nàn, họ nhìn nhau như thể đây là lần đầu tiên họ bày tỏ tình yêu, nhìn nhau như thể một trăm năm họ mới được gặp lại.

Quân và Diễm không hề biết những hành động của họ vừa rồi đều được Công Vinh thu vào ống kính. Đứng trước máy quay phim, Diễm không được tự nhiên, khi ở một mình với Quân, Diễm đã bộc lộ hết cảm xúc của mình, Diễm truyền tải tình yêu dành cho Quân, qua nụ hôn, qua ánh mắt, qua cử chỉ bên lề, thẹn thùng của một cô gái khi được yêu. Quân nhìn Diễm không rời, Quân cũng quên mất hết mọi thứ xung quanh, trong lòng Quân lúc này chỉ nghĩ về duy nhất một mình Diễm.

Họ đứng lặng nhìn nhau, một lúc sau Quân ôm lấy Diễm, rồi lại hôn Diễm. Mỗi lần Diễm tưởng Quân sẽ dứt nụ hôn của mình, Quân lại hôn Diễm nồng nàn hơn, họ là hai kẻ đói khát tình yêu. Công Vinh thích thú chụp hết kiểu này đến kiểu khác, có lẽ trong đời làm nhiếp ảnh và nhà thiết kế thời trang của mình, anh ta chưa thấy có cặp tình nhân nào yêu nhau cuồng nhiệt như Quân và Diễm.

Nếu Diễm biết được mình và Quân đang được mọi người trong cửa hàng chiêm ngưỡng, Diễm không đòi nào hôn Quân cuồng nhiệt như thế, và cũng không đòi nào dám để cho Quân ôm và hôn. Một tiếng cạch vang lên. Diễm hốt hoảng buông Quân ra. Mặt Diễm nóng bừng khi thấy ba cô nhân viên và Công Vinh đang nhìn chằm chằm về phía mình. Diễm dấu khuôn mặt thẹn thùng vào ngực Quân. Quân thì thầm.

_ Em rất tuyệt. ...!!

Mặt Diễm càng lúc càng đỏ, Diễm không dám ngước mắt nhìn ai. Công Vinh hài lòng bảo Quân.

_ Tôi chưa bao giờ có hứng thú làm việc như thế này, hai người đúng là sinh ra để dành cho nhau. Chúc hai người hạnh phúc. ...!!

Ánh mắt Quân lấp lánh niềm vui.

_ Cảm ơn cậu. ...!!

Diễm nghiêng răng hỏi Quân.

_ Có phải anh đã dàn dựng việc này đúng không. ...??

Quân vô tư trả lời.

_ Đúng, anh thấy em thích ở một mình với anh nên anh bảo cậu ấy tạm lui ra rồi quay lại chụp hai chúng ta khi em đã sẵn sàng. ...!!

Diễm bẹo Quân một cái thật đau. Cảm giác mình bị lừa dối, và phản bội khiến Diễm cáu.

_ Anh đúng là đồ lừa đảo, sao anh luôn tìm cách đùa giỡn với em. ...!!

Nghé sát vào tai Diễm, Quân thì thầm

_Em yêu, em đừng nói thế, anh không bao giờ muốn làm em khóc hay rơi lệ vì anh, anh muốn em được sống vui vẻ và hạnh phúc...!!

Diễm mỉm cười không nói gì. Diễm nhận ra tuy Quân luôn thích làm theo ý mình nhưng những điều Quân làm đều là lo lắng cho Diễm. Quân không làm vì bản thân mình. Lòng Diễm hân hoan vui sướng, nhìn bộ váy cưới đang mặc trên người. Diễm nở một nụ cười hạnh phúc. Sau khi thử và chụp ảnh cưới xong, Diễm và Quân đi thay quần áo.

Chiếc váy và bộ vét đã được chỉnh sửa hoàn tất nên Công Vinh cho người gói lại rồi đưa nó cho Quân. Ngồi nói chuyện một lúc, Quân và Diễm ra về. Trên đường đi, Quân nói chuyện vui vẻ với Diễm, Diễm im lặng ngồi nghe, thỉnh thoảng Diễm thở dài buồn bã, tâm trạng của Diễm lúc này rất xấu. Nhìn Diễm buồn bã không vui, tất mấy xe, Quân nheo mắt nói.

_Em chờ anh một chút nhé, anh vào mua một thứ cho em....!!

Diễm tò mò hỏi.

_Anh định mua gì, không phải anh và em phải nhanh về nhà ăn cơm cùng bố mẹ anh sao...??

_Sẽ nhanh thôi, anh sang bên kia, mua xong là anh sẽ về ngay....!!

_Nếu thế anh đi đi....!!

Quân băng sang bên kia đường. Diễm ngồi im trên xe chờ Quân, Diễm thấy Quân bước vào một cửa hàng bán quà lưu niệm, một lúc sau Quân đi ra trên tay Quân cầm một con gấu bông, sau đó Quân bước sang cửa hàng hoa bên cạnh, Quân mua một bó hoa hồng.

Diễm xúc động, không ngờ thấy Diễm không vui, Quân lại đi mua gấu bông và hoa cho Diễm. Diễm mỉm cười nghĩ giá mà Quân mua kem cho Diễm có lẽ còn hay hơn vì Diễm vốn trẻ con, lại thích ăn kem, Quân sẽ dễ dàng dỗ Diễm nín khóc nếu Quân biết Diễm thích gì.

Diễm đỏ bừng mặt vì thế, Diễm thấy ông chồng của mình cũng không đến nỗi khô khan và lạnh lùng lắm. Quân cũng lãng mạn và rất biết điều, đã lâu rồi Diễm chưa được tặng hoa và gấu bông, cảm xúc trong lòng Diễm đang dâng tràn, được nhận quà của người yêu thật hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186

Khi đèn chuyển sang màu đỏ, Quân bước sang bên kia đường. Ngồi trong xe ô tô, Diễm nín thở quan sát Quân, một linh cảm không hay bắt đầu lớn dần trong đầu Diễm. Diễm đập mạnh vào cửa kính xe ô tô, Diễm cố mở cửa để bước ra ngoài, càng luống cuống, Diễm càng không mở được cửa. Diễm đã quên mất cái chốt cửa xe. Diễm hét.

_Đừng đi, anh quay lại đi...!!

Tiếng hét của Diễm bị những phương tiện đi qua đi lại trên đường lấn át. Quân không nghe được gì, nước mắt Diễm bắt đầu rơi xuống. Quân cười thật tươi, ôm một con gấu bông to dùng và bó hoa cầm trên tay, Quân bước chậm rãi ra gần giữa đường, chỉ một chút nữa thôi là Quân sẽ sang chiều bên kia của con đường.

Diễm đau đớn cùng cực. Quân đang mỉm cười hạnh phúc, đang vẫy tay với Diễm. Diễm đập mạnh vào cửa kính xe, Diễm cố hét, Quân tưởng Diễm đang mong mình nhanh quay về nên vội bước đi nhanh hơn. Một chiếc xe máy phóng từ bên kia đường, hấn ta mặc một bộ đồ đen, đầu đèn nón bảo hiểm màu xám có kính che phía trước mặt, hình ảnh của hấn làm Diễm liên tưởng đến bóng dáng của tử thần.

_Vào....!!

_Dám....!!

Chiếc xe lao thẳng vào người Quân, Quân ngã lăn ra đất, đầu đập mạnh xuống nền gạch xi măng. Gây án xong, hấn ta phóng vụt xe đi, mọi người nhốn nháo, xôn xao. Họ hò hét nhau. Trong một giây, người Diễm đông cứng, nước mắt tuôn như mưa, trái tim Diễm ngừng đập, Diễm nhìn Quân nằm trên vũng máu, một tiếng hét khô khan, đau khổ, phẫn uất bật ra từ trong cổ họng.

_Không....!!

Chân tay Diễm run rẩy, cố gắng mở cửa xe, Diễm chạy thật nhanh sang bên kia đường, bắt chấp xe cộ đang đi qua đi lại. Diễm quỳ xuống bên cạnh Quân, mặt Diễm tái nhợt, tay Diễm cầm chặt lấy tay Quân, Diễm thều thào.

_Anh làm ơn nói gì đi...!! Xin anh đừng bỏ em...!!

Mọi người xúm cả lại, mỗi người một câu làm không khí thêm náo nhiệt, thêm ồn ào, Diễm gào lên.

_Làm ơn ai đó gọi dùm đến bệnh viện...!! Làm ơn...!!

Người đàn ông đứng bên cạnh, ông ta nhanh chóng gọi điện đến bệnh viện gần nhất. Máu trên đầu Quân không ngừng chảy, chiếc váy của Diễm bây giờ đã nhuộm đầy máu của Quân. Diễm không ngừng gọi tên Quân, không ngừng gào khóc nhưng Quân không còn biết gì nữa, đến khi xe cứu thương đến Diễm cũng lăn ra bất tỉnh, ngày đi thừa áo cưới của hai người trở thành bi kịch.

Căn cứ theo số điện thoại của Quân. Một nhân y tá ở bệnh viện nhanh chóng gọi điện thông báo cho gia đình Quân biết. Bố mẹ Quân và bà giúp việc đang chờ Quân và Diễm về nhà ăn cơm, không ngờ họ lại nhận được tin con trai họ bị tai nạn.

Bà Phuong ngắt ngay tại chỗ, sau khi gọi bác sĩ đến chăm sóc bà Phuong. Ông Trương một mình đến bệnh viện. Chiếc xe ô tô của Quân được Kiên lái xe về nhà Quân, sau đó Kiên đến bệnh viện xem tình hình sức khỏe của Quân.

Ngay sau khi được đưa vào bệnh viện, Quân được đưa ngay vào phòng mổ, còn Diễm đưa vào phòng hồi sức, bác sĩ nhanh chóng tiến hành mổ và cấp cứu cho Quân. Diễm được tiếp nước và tiêm thuốc.

Ông Trương là người luôn lạc quan, luôn nhìn mọi việc dưới con mắt dễ chịu, tin tưởng mọi việc sẽ nhanh chóng trôi qua. Nhưng đứng trước tình hình sức khỏe nguy kịch của Quân hiện nay, ông không còn niềm tin hay hy vọng gì nữa, chuyện này cũng xảy ra tương tự cách đây một năm khi Quân bị tai nạn nhưng tình trạng của Quân không bị nặng như bây giờ.

Nhận được tin báo, cảnh sát giao thông nhanh chóng vào cuộc, họ đang điều tra nguyên nhân của vụ tai nạn. Bảo cũng nhận được tin tức ngay sau đó, Bảo lập tức phóng xe đến bệnh viện, nói chuyện và an ủi ông Trương đôi câu. Bảo kéo Kiên ra một góc.

_Cậu nghĩ vụ tan nại này có phải là do ông Đăng làm không...??

_Theo em nghĩ chỉ có mình ông ta là có khả năng làm chuyện này, ông ta luôn hận thù anh Quân, vì anh ấy đã phá hỏng hết kế hoạch trả thù của ông ta, hại ông ta phải bỏ trốn không nơi nương thân...!!

_Cậu nói đúng, rất có thể ông ta ở quanh quần ở xung quanh đây thôi...!!

_Chúng ta có nên nói chuyện này cho bố mẹ anh Quân biết không...??

Bảo lắc đầu.

_Không nên hãy để cho họ nghĩ đây là một vụ tai nạn bình thường thì hay hơn, nếu họ biết được sự thật, họ sẽ thêm hận Diễm hơn. Mặc dù cô ấy vô tội nhưng tất cả mọi chuyện cũng đều do bố cô ấy mà ra. Họ vì thương Quân, họ sẽ cảm hận lây sang cô ấy...!!

_Anh nói phải, em sẽ cho người canh gác ở đây thật cẩn thận, tránh trường hợp ông ta sẽ tìm cách hại chết anh Quân thêm một lần nữa nếu ông ta biết được anh Quân không sao...!!

Bảo thờ dài.

_Tôi cũng không chắc lần này cậu ấy có qua khỏi hay không. Bác sĩ mổ cho cậu ấy vẫn chưa ra, chúng ta chỉ biết cầu Trời thương xót cho số phận của cậu ấy thôi...!!

_Em hy vọng là anh ấy không sao. Anh ấy luôn mơ được cùng Diễm tổ chức lễ cưới, nếu anh ấy có mệnh hệ gì, chúng ta làm sao sống được yên vui...!!

_Cậu nhắc tôi mới nhớ, Diễm đâu...??

_Cô ấy bị ngắt nên được bác sĩ đưa vào phòng hồi sức...!!

_Cô ấy đã tỉnh lại chưa...??

_Em cũng không biết nữa, vì mãi lo cho anh Quân nên em không để ý đến cô ấy...!!

Bảo suy tính.

_Diễm là người có mặt ở hiện trường, cô ấy sẽ cho chúng ta biết được nhiều điều từ vụ tai nạn này, biết đâu chúng ta có thể lần ra được manh mối gì thì sao...??

Kiên hỏi thúc Bảo.

_Nếu thế chúng ta đi hỏi cô ấy thôi...!!

Ngay sau khi tỉnh lại bà Phuong tỉnh lại, bà đòi bà giúp việc đưa mình đến bệnh viện thăm Quân. Mặc bà giúp việc khuyên can hết lời, bà vẫn đòi đi bằng

được. Hết cách, bà giúp việc bắt một chiếc xe tắc xi, cả hai đưa nhau đến viện.

Mặt bà Phuong trắng nhợt, đầu đóm, lo lắng khiến bà như già thêm mấy tuổi. Cầm phần trong lòng bà bùng lên dữ dội, bà đổ tất cả mọi tai ương mà Quân phải gánh chịu lên đầu Diễm, nếu không phải tại Diễm, Quân vẫn sống bình yên, vẫn hạnh phúc, từ khi yêu Diễm, Quân đã thay đổi quá nhiều. Quân không còn là người con trai vui vẻ, ngoan hiền, biết nghe lời trước đây của bà nữa, thay vào đó, Quân chống đối bà, không nghe lời bà, Quân đòi lấy Diễm bằng được bất chấp bà có đồng ý hay không.

Nếu không phải vì Diễm, Quân đã có thể hạnh phúc bên Loan, Quân có thể sống bình yên không phải lo lắng bất cứ điều gì. Bóp tay, răng nghiến thật chặt, ánh mắt bà tức tối, căm hận, bà nhất quyết phản đối cuộc hôn nhân này đến cùng. Nếu Quân không tỉnh lại, bà sẽ không bao giờ tha thứ cho Diễm, bà sẽ hành hạ Diễm, nguyên rủa Diễm suốt đời.

Khi bà Phuong và bà giúp việc đến bệnh viện, Quân vẫn còn trong phòng mổ, Diễm vẫn còn chưa tỉnh lại. Nhìn thấy vợ, ông Trương cau mày.

_Sao em không nghỉ ngơi ở nhà, em đến đây làm gì...??

Nước mắt bà Phuong tuôn trào. Bà thều thào nói.

_Anh bảo em làm sao có thể yên tâm ở nhà khi thằng con trai của chúng ta đang sống dở chết dở trong phòng mổ...!!

Bà cắn hờn hỏi.

_Còn con bé Diễm đâu rồi, em muốn nói chuyện với cô ta...??

_Em đừng kích động. Nó bị ngắt cho đến bây giờ vẫn còn chưa tỉnh lại...!!

Bà Phuong chua chát.

_Tại sao người bị tai nạn không phải là nó, tại sao thằng Quân nhà mình lại bị. Anh nói đi ở trên đời này có còn công bằng không...??

Ông Trương than khổ.

_Sao em lại nói thế, em nghĩ nó thích thằng Quân nhà mình bị tai nạn à, không phải vì lo thằng Quân nhà mình, nó đã sợ hãi đến ngất đi hay sao, em phải hiểu là nó yêu thằng Quân không kém gì em đâu...!!

Bà Phuong bị chặt hai tai lại, bà hét nhỏ.

_Anh đừng bệnh vực cho cô ta, em sẽ không bao giờ cho phép nó được lại gần thằng Quân nhà mình nữa, em tuyệt đối căm...!!

_Em lại như thế rồi, em không thấy là chúng nó rất yêu nhau sao, em mà còn tiếp tục ương bướng như thế em sẽ mất tất cả...!!

_Anh không cần phải dọa em, việc em đã quyết em nhất định không thay đổi. Nếu cô ta muốn lại gần thằng con trai của em, cô ta phải bước qua xác em trước đã...!!

Ánh mắt bà Phuong rực lửa, lòng căm hận đang nung nấu trong đầu bà. Nếu không phải vì ông Trương, bà đã tức tốc lôi Diễm dậy rồi mắng chửi Diễm một trận cho hả lòng hả dạ, bà căm ghét Diễm, bà tin Diễm là một vận xui đối với Quân. Bà chỉ có mình Quân là đứa con trai nuôi bà hết lòng yêu thương, bà không muốn mất Quân.

Sức bà đã kiệt bà đứng không còn vững nữa, ông Trương vội dìu bà ngồi xuống ghế. Đầu bà dựa trên vai ông, bà thấy mình yếu đuối, bất lực, bà khóc nức nở. Ông Trương vỗ về, an ủi bà.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187

Kiên và Bảo tìm tới phòng bệnh của Diễm. Diễm vẫn còn bất tỉnh, con choáng váng khiến Diễm chìm sâu xuống tuyệt vọng và bóng tối của chính mình. Diễm mong Diễm sẽ không bao giờ tỉnh lại, tỉnh lại để nhận được một sự thật phũ phàng, đắng cay thì đừng nên tỉnh còn hơn nhưng Diễm không thể trốn tránh hiện thực, không thể trốn tránh trách nhiệm của chính mình.

Khi Diễm tỉnh dậy, Diễm khóc, Diễm muốn nhanh chóng được đến phòng mổ của Quân. Diễm muốn biết Quân có sao không, Bảo khuyên Diễm

_Tốt nhất là em nên nằm nghỉ thêm một lúc nữa đi, cậu ấy vẫn còn đang ở trong phòng mổ, em có đến cũng không giải quyết được chuyện gì đâu...??

Diễm run lấy bầy bầy.

_Anh...anh ấy sẽ không sao, đúng không anh...??

Bảo thờ dài.

_Anh cũng không biết được, chúng ta phải chờ bác sĩ mổ cho cậu thông báo tình trạng sức khỏe của cậu ấy đã, lúc đó cậu ấy bị như thế nào chúng ta sẽ biết ngay thôi...!!

Diễm khóc ngất, hai tay bịt chặt miệng. Diễm đau khổ nói.

_Tất cả là do lỗi của em, nếu không phải tại em, anh ấy sẽ không bị tai nạn, nếu em ngăn cản anh ấy đừng đi sang bên kia đường thì có lẽ chúng em đã ăn cơm vui vẻ với bố mẹ anh ấy ở nhà rồi...!!

Kéo ghế ngồi xuống. Bảo bình tĩnh hỏi Diễm.

_Em có thể nói tình hình lúc đó cho anh nghe được không? Anh nghi ngờ Quân bị tai nạn là do có người cố ý muốn hại cậu ấy...!!

Mặt Diễm trắng bệch, Diễm thờ đút quăng.

_ý của anh là do ông Đăng làm đúng không...??

Bảo gật đầu.

_Anh có thể khẳng định được điều này. Ông ta vẫn luôn căm hận Quân, ông ta muốn hại Quân từ lâu rồi nhưng không có dịp, may mắn thay hôm nay em và Quân đi thử áo cưới, cậu ấy lại băng qua đường một cách bất cẩn, ông ta chỉ cần cho người theo dõi sát sao hai người, sau đó lợi dụng thời cơ thích hợp thế là xong...!!

Diễm ôm lấy mặt, lòng Diễm quặn đau. Tất cả mọi tội lỗi này đều là do Diễm, Diễm dằn vặt bản thân mình không tiếc lời. Dù Diễm không yêu Quân nhưng việc Quân làm cho Diễm, Diễm đã cảm kích rồi, nói gì đến tình cảm mà Diễm dành cho Quân đã quá sâu đậm. Nếu Quân không qua khỏi, Diễm cũng không muốn sống nữa, Diễm muốn đi theo Quân.

Cuộc đời Diễm chỉ toàn bị kịch, toàn khổ đau, lúc Quân còn khỏe mạnh, Diễm luôn hắt hủi, luôn chán ghét, luôn đối xử lạnh nhạt với Quân. Đến khi Diễm nhận ra mình đã yêu Quân thì những tai họa ập xuống xung quanh đã dần chia lìa hai người.

Diễm tự nhận mình là một ngôi sao xấu, hình ảnh đôi tượng vỡ hôm qua khắc sâu vào tâm trí Diễm những vết thương sâu hoắm. Chính vì Diễm làm vỡ tượng nên Quân mới bị tan rã, vì Diễm, Quân đã mất đi một quả thân, vì Diễm, Quân hôm nay không biết sống chết thế nào.

Diễm khóc như mưa, Diễm tự hứa với lòng, sau khi Quân tỉnh lại, Diễm sẽ rời xa Quân, sẽ rời xa mọi người, Diễm không muốn mang lại tai họa cho mọi người xung quanh. Diễm nên sống cô độc, nên ở một nơi cách xa an toàn đối với họ, nên để cho họ được sống một cuộc sống bình yên.

Cố gắng kìm nén xúc động, Diễm bắt đầu kể cho Bảo nghe tình hình lúc xảy ra tai nạn. Bảo ghi chép lại lời nói của Diễm trong một cuốn sổ nhỏ. Bảo đặt cho Diễm rất nhiều câu hỏi, Diễm cố trả lời hết mọi câu hỏi của Bảo.

Sau khi đã nắm được toàn bộ vấn đề, Bảo đứng dậy.

_Cảm ơn em. Anh sẽ cố gắng bắt ông ta về quy án...!!

Diễm mệt mỏi nói.

_Em hy vọng là ông ấy sẽ bị bắt trước khi ông ấy hại thêm ai khác nữa...!!

_Anh cũng hy vọng là thế. Em yên tâm lưới trời tuy thưa nhưng khó thoát. Dù ông ta là con cáo, sớm muộn gì ông ta cũng lòi cái đuôi của mình thôi...!!

Bảo động viên Diễm, khuyên Diễm nên nghỉ ngơi nhưng Diễm làm sao yên tâm nằm đây trong khi Quân sống chết thế nào không rõ. Bệnh viện mà Quân và Diễm được đưa vào chính là bệnh viện Trường đang điều trị. Chỉ đến khi bà Hoa thông báo Quân bị tai nạn, Hồng và Trường mới biết. Hồng đưa Trường đến phòng bệnh của Diễm.

Vừa lúc Diễm loạng choạng đi ra cửa, Diễm gặp Hồng và Trường. Nhìn thấy họ, Diễm òa khóc, ôm chặt lấy Hồng, Diễm nói không ra hơi.

_Em khổ quá chị ơi...!!

Hồng sụt sịt.

_Em hãy phấn chấn lên, anh Quân sẽ không sao đâu...!!

Trường đau khổ không kém gì Diễm. Trường hận ông Đăng, lòng căm thù trong Trường sục sôi. Trường không còn coi ông Đăng là cha của mình nữa, từ sau vụ bị ông Đăng giết hụt, Trường đã tỉnh con mê, đã biết rằng trong lòng ông ta, Trường chẳng qua chỉ là một công cụ cho ông ta sử dụng, khi giá

trị sử dụng không còn, ông ta không thương tiếc mà vứt luôn đi, hay phá nát nó.

Trường cay đắng, ánh mắt long lên đầy phần uất, chán chường, nhìn em gái đau khổ, khóc ròng. Trường nghe con tim mình tan nát, vỡ vụn. Quân là ân nhân cứu mạng của Trường, Trường vẫn chưa có cơ hội đền ơn, nay Quân lại vì mình, Quân bị ông Đăng hại, Trường không còn mặt mũi nào để gặp lại Quân nữa, Trường thấy mình là một kẻ vô dụng, bất lực.

Dù không cần nghe Diễm kể lại mọi chuyện, Trường vẫn có thể khẳng định mọi chuyện đều do ông Đăng gây ra, vôi bạch tuộc của ông ta còn vuron xa cho đến khi nào ông ta bị bắt thì thôi. Từ bây giờ cho đến lúc đó, ông ta còn hại được thêm nhiều người nữa.

Trường im lặng không nói gì, lời nói bây giờ không làm Diễm vui đi nỗi đau và sầu hận, nó chỉ càng làm Diễm thêm đau khổ hơn mà thôi. Chỉ cần Trường và Hồng làm bờ vai cho Diễm dựa, làm điểm tựa tinh thần cho Diễm, đối với Diễm như thế là đủ, Diễm không muốn nghe những lời an ủi sáo rỗng, không muốn nghe ai nói thêm bất cứ một lời nào. Nhiều khi sự im lặng còn đáng giá hơn ngàn lời nói.

Bao sau khi tìm hiểu thông tin vụ tai nạn từ Diễm, rời khỏi phòng bệnh của Diễm. Bao ngồi chờ kết quả ca mổ cùng bố mẹ Quân, bà giúp việc và Kiên. Năm người ai cũng lo sợ, và hỏi hớp như nhau, họ đều coi Quân là người thân, là người quan trọng trong cuộc đời họ, dù mức độ tình cảm thân hay sợ, Quân luôn được lòng mọi người.

Diễm được Hồng dìu đến phòng mổ. Nhìn thấy Diễm, bà Phuong không ngừng gào khóc. Bà cắn phần chi thẳng vào mặt Diễm.

_ Vì cô mà con trai tôi ra nông nỗi này, ở bên cạnh cô, nó không nhận được một điều gì tốt đẹp cả, cô đi đi, tôi không muốn nhìn thấy mặt cô....!!

Nỗi căm hận trong lòng bà Phuong bùng lên, bà dơ tay lên, bà định tát Diễm. Trường đứng chắn trước mặt Diễm, Trường cúi.

_ Đề nghị cô bình tĩnh, em gái cháu không có lỗi gì cả, cô nghĩ nó mong chồng nó có chuyện gì sao....??

_ Cậu im đi, anh em cậu đều xấu xa như nhau, tôi không muốn nhìn thấy hai người ở đây, đề nghị hai người về cho....!!

Diễm vừa khóc vừa cầu xin.

_ Xin bác cho phép cháu được ở đây với anh Quân, xin bác....!!

_ Cô về ngay, tôi nói gì cô có nghe không....??

Bà Phuong càng lúc càng kích động, bây giờ trông bà giống như một con hổ bị điên, ông Trương vỗ nhẹ vào vai bà, ông nói.

_ Em bình tĩnh đi, anh nghĩ Quân sẽ vượt qua được giai đoạn khó khăn này....!!

Bà gào lên.

_ Anh bảo hai anh em cô ta về đi, em không muốn nhìn thấy họ....!!

Diễm càng cầu xin, bà Phuong càng căm ghét, ông Trương đành bảo Diễm.

_ Thôi hai anh em cháu về đi, có gì bác sẽ thông báo cho cháu biết sau....!!

Quẹt ngang dòng lệ trên má, Diễm lắc đầu.

_ Cháu phải ở đây với anh Quân, cháu không thể bỏ về được....!!

Hết chịu nổi, bà Phuong đẩy Diễm ngã xuống đất, cũng may Diễm được Trường đỡ nếu không sẽ không biết chuyện gì xảy ra nữa.

Bà cắn phần hét với tất cả sức lực.

_ Tôi không muốn nhìn thấy mặt cô, vì cô mà con trai tôi bị tổn thương hết lần này đến lần khác, tôi vì thương nó nên mới chấp nhận cô làm con dâu, nếu lần này nó mà có mệnh hệ gì cả đời tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô đâu, cô biết điều thì nên đi đi, đừng để tôi phải gọi người đưa cô đi....!!

Không muốn ai bị tổn thương, Bao khuyên Diễm.

_ Em nên tạm tránh đi đâu đó một lúc đi, bác ấy vì quá lo lắng cho Quân nên sẽ không chấp nhận em ở đây. Em hãy hiểu cho bác ấy, bác ấy chỉ có một mình Quân, Quân xảy ra chuyện dù không phải là do lỗi của em nhưng chỉ có đổ lỗi cho em bác ấy mới cảm thấy nhẹ nhõm và bớt đau buồn....!!

Diễm sụt sịt.

_ Anh không cần phải động viên em, tất cả đều là do lỗi của em, nếu không phải vì muốn bảo vệ em, anh ấy sẽ không gây thù chuốc oán với ông Đăng, nếu không phải vì muốn mua quà cho em, anh ấy sẽ không băng qua đường vào ngày hôm nay, nếu em chấp nhận tình cảm của anh ấy sớm hơn, chúng em đã sống hạnh phúc....!!

Càng nói Diễm càng đau khổ, nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt trắng bệch, trông Diễm bây giờ giống như một người vừa mới được vớt từ dưới sông

lên.

Bà Phương ôm lấy đầu, bà nhìn Diễm như kẻ thù, lời nói của bà rít qua kẽ răng.

_Cô muốn tôi vì tức cô, tôi học máu ở đây cô mới hài lòng đúng không. Cô tàn nhẫn như thế vẫn còn chưa đủ sao, cô còn muốn làm tổn thương thằng Quân đến bao giờ nữa. Cô đi đi, cô biến ngay cho khuất mắt tôi...!!

Diễm lao đảo muốn ngã những lời nói vô tình của bà Phương đang giết chết dần cảm xúc của Diễm. Hồng vội đỡ lấy Diễm, nước mắt lưng tròng, Hồng bênh vực Diễm.

_Xin bác đừng làm tổn thương Diễm. Cô ấy không có lỗi trong chuyện này. Cô ấy cũng đau khổ không kém gì bác. Sao bác lại nghĩ cô ấy muốn Quân xảy ra chuyện, cô ấy đâu phải một con người máu lạnh như thế...!!

Diễm lắc đầu nói.

_Chị đừng bênh em, mọi điều mà bác ấy nói đều không sai. Tất cả là do lỗi của em, em là một ngôi sao xấu, ai ở gần em cũng đều bị liên lụy cả...!!

Bà Phương nhếch mép.

_Nếu cô biết như thế cô hãy chủ động rời xa thằng con trai của tôi đi.

Hồng kêu lên.

_Kìa bác...!! Sao bác lại nói thế...??

Diễm đứng im chịu trận những lời cay nghiệt của bà Phương. Trường không thể chịu đựng được thêm nữa, Trường lôi Diễm đi. Diễm thà bị bà Phương chửi rủa, thà bị bà khinh miệt, Diễm còn biết tình trạng bệnh tình của Quân còn hơn bỏ đi mà không biết được một chút gì. Diễm hất tay của Trường ra, Diễm muốn ở lại. Trường nắm tay Diễm thật chặt, được sự giúp sức của Hồng và của Kiên. Diễm không tài nào thoát ra được, mặc Diễm gọi tên Quân, mặc Diễm cầu xin cho Diễm ở lại, họ tảng lờ như không nghe thấy. Lôi Diễm đến một góc khuất, cả ba mới buông tay Diễm ra.

Trường đau lòng bảo Diễm.

_Em không nên ở đây, anh sẽ nhờ một bác sĩ thông báo tình hình của Quân cho chúng ta biết...!!

Diễm đau khổ nói.

_Em không thể về, anh ấy là chồng em, có chuyện gì em phải ở bên cạnh anh ấy....!!

_Em ở đây chỉ làm tình hình thêm xấu hơn mà thôi, em không thấy bây giờ bà Phương rất căm ghét em sao, nếu hai người còn làm loạn thêm ở đây, bảo vệ sẽ tổng hai người ra công, lúc đó em còn khổ hơn nữa....!!

_Làm ơn cho phép em ở lại đây, em đứng nhìn anh ấy từ xa cũng được....!!

Hồng ôm lấy Diễm, Hồng sụt sịt.

_Em đừng khóc, đừng lo, chị tin là anh ấy sẽ không sao đâu....!!

Diễm khóc nức nở.

_Em cũng hy vọng là thế, nếu anh ấy có mệnh hệ gì em sẽ ăn năn hối hận cả đời, anh ấy vì em nên mới bị như thế, em luôn mang ơn anh ấy, em chưa làm gì để báo đáp ân tình của anh ấy dành cho em, em phải làm sao đây khi anh ấy không còn ở trên đời này nữa....!!

_Em đừng nói gở, chị tin là Quân sẽ mau chóng tỉnh lại, em và cậu ấy sẽ có một gia đình hạnh phúc....!!

Diễm ôm Hồng thật chặt, đôi mắt Diễm nhắm chặt, lệ thì nhau rơi xuống. Không dám đến gần phòng mổ, nên Trường, Hồng và Diễm đều phải đứng ở xa. Trường đã nhờ một cô y tá để ý dõi tình hình sức khỏe của Quân, Trường dặn nếu có chuyện gì xảy ra thì thông báo ngay cho Trường biết.

Sau bốn tiếng phẫu thuật đầy mệt mỏi, cuối cùng cửa phòng mổ cũng mở ra. Diễm đứng bật dậy, Diễm muốn chạy lại hỏi nhưng bị Trường nắm tay lôi lại. Diễm cầu.

_Sao anh không để cho em đi...??

_Em không biết là bà ta ghét em sao, bây giờ bà ta đang kích động, nếu em đến gần, hậu quả sẽ không lường trước được đâu, em đừng có ngốc nữa, để lát nữa anh hỏi cô y tá, em sẽ biết tình hình của cậu ta ngay thôi....!!

Hồng nói.

_Anh Trường nói đúng, em ngồi xuống đi, đừng lo, sớm muộn gì em cũng biết thôi....!!

Bà Phương phải dựa vào ông Trương mới đứng nổi, bà thều thào hỏi.

_Quân sao rồi hả bác sĩ...??

Bác sĩ thờ dài.

_Mặc dù tính mạng của cậu ấy có thể giữ nhưng cậu ấy có tỉnh lại được không còn phụ thuộc vào ý trí của cậu ấy, có thể khi tỉnh lại cậu ấy sẽ không còn nhớ được cậu ấy là ai nữa vì cú va chạm đã làm ảnh hưởng đến não bộ của cậu ấy, hình như trước đây cậu ấy từng bị thương vào vùng đầu đúng không...??

Bà Phương ngơ ngác.

_Tôi không hề biết, vì nó là con nuôi của chúng tôi, sau khi nhận nó, mọi sinh hoạt đều bình thường, nên tôi không biết là khi còn nhỏ nó đã từng bị thương...!!

Ông bác sĩ nói tiếp.

_Ông bà nên chuẩn bị sẵn sàng tinh thần để đón nhận những tin xấu nhất vì cậu ấy bị thương ở vùng đầu nên rất nguy hiểm, tuy ca mổ thành công, cũng chưa chắc đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm...!!

Bà Phương gần như ngất xỉu, mặt bà trắng bệch như xác chết, tay chân run rẩy, vì quá yếu, quá lo lắng, quá thương Quân nên bà càng cảm giận Diễm, bà đổ tội cho Diễm, vì Diễm mà con trai của bà mới ra nông nỗi này, nếu Quân kết hôn với Loan thì đã không có chuyện.

Sau khi được cô y tá thông báo tình hình sức khỏe của Quân, Diễm nằm lăn ra đất. Bác sĩ nhanh chóng đưa Diễm vào phòng bệnh. Diễm được tiêm thuốc an thần, Diễm ngủ li bì.

Trưởng đầu xót nhìn Diễm.

_Vì anh nên số phận của nó mới khổ đau như thế này. Nếu không phải tại anh quá ngu dốt tin lời ông Đăng một cách tuyệt đối, nếu không phải tại anh mất trí nhớ, anh đã không mù quáng trả thù gia đình mình. Dù anh không muốn nhận ông Hải là cha nhưng anh không đến nỗi làm gián đoạn tình cảm của Diễm và Quân...!!

Hồng dựa đầu vào vai Trưởng.

_Anh không nên tự trách bản thân mình, mọi chuyện đều do ông Trời an bài, dù chúng ta có muốn tránh cũng tránh không được. Em tin là mọi thứ sẽ tốt đẹp dần lên. Quân là một người tốt, anh ấy sẽ mau chóng tỉnh lại. Diễm và Quân sẽ hạnh phúc bên nhau...!!

Trưởng dựa vào đầu Hồng, cả hai ngồi im lặng nhìn Diễm chìm trong giấc ngủ mệt mỏi. Chuyện Quân bị tai nạn, chẳng mấy chốc Loan cũng biết. Sau khi nhận được tin, Loan lao đảo muốn ngã, dù Quân không yêu Loan nhưng tình cảm Loan dành cho Quân quá lớn, Loan đã yêu Quân rất nhiều, dù lòng tự trọng không cho phép Loan cầu xin lòng thương hại của Quân nhưng khi biết Quân bị tai nạn, Loan không thể kìm được lòng mình.

Khi Loan đến, Quân đã được chuyển sang phòng hồi sức, trên người Quân cắm đầy dây. Dù không được vào thăm nhưng đứng từ bên ngoài vẫn có thể nhìn thấy Quân.

Bà Phương nắm chặt lấy tay Loan, bà nói.

_Cháu sẽ không bỏ thằng Quân nhà bác chứ...??

Loan kinh ngạc hỏi.

_Sao bác lại nói thế, cháu là bạn của anh ấy. Anh ấy gặp nạn như thế này làm sao cháu bỏ anh ấy được...!!

_Cháu làm bác vui quá. Bác luôn muốn cháu làm con dâu của bác. Mặc dù thằng Quân nó yêu con bé Diễm, nhưng cháu xem, vì con bé đó con trai bác mới ra nông nỗi này, bác sẽ không bao giờ tha thứ cho nó...!!

Loan là một cô gái tốt bụng nhưng đứng trước tình yêu ai cũng ích kỷ, dù có tốt đến đâu con người ta cũng phải có lòng tham muốn chiếm được thứ mình yêu quý. Loan không nói gì nhưng trong lòng Loan vui hẳn, vì Diễm không có cơ hội được ở gần bên Quân sẽ là một lợi thế cho Loan. Niềm hy vọng về tình yêu của Quân lại bùng lên trong lòng Loan. Loan muốn được thay thế hình ảnh của Diễm trong tim Quân.

Chiều tối, bác sĩ cho phép bố mẹ Quân, Loan, Kiên và Bảo vào thăm Quân. Quân nằm im như chết, hơi thở thoi thóp. Bà Phương khóc ngất, bà phải dựa vào người ông Trương mới không bị ngã, còn Loan cũng giọt ngấn giọt dài.

Diễm sau khi tỉnh lại, lên anh chị, Diễm đến phòng bệnh của Quân. Diễm định mở cửa bước vào nhưng hình ảnh của bà Phương và Loan làm nhụt tâm trí Diễm. Loan nắm lấy tay Quân, áp vào má mình. Loan thì thầm.

_Anh mau tỉnh dậy đi, dù anh không yêu em nhưng em luôn hy vọng một ngày nào đó anh có thể đáp lại tình cảm của em...!!

_Em không trách anh vì anh không để ý đến em nhưng em không thể từ bỏ anh được, mong anh hiểu và sẽ chấp nhận em...!!

Diễm đứng chết lặng ở bên ngoài, nước mắt Diễm không ngừng rơi, nhìn Loan được bà Phương thương yêu, coi như con dâu mặc dù Quân không yêu, nay Quân bị tai nạn, bà không cho phép Diễm vào thăm bà lại gọi Loan đến chăm sóc Quân, chứng tỏ trong lòng bà, Diễm chỉ là một kẻ xa lạ, một kẻ đáng ghét, một tội đồ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188

Diễm xoay ổ khóa, Diễm định đi vào trong, dù sao Quân cũng là chồng Diễm, Diễm muốn chăm sóc Quân, muốn cùng Quân vượt qua giai đoạn khó khăn này. Một bàn tay thô ráp bịt miệng Diễm, rồi kéo Diễm đi. Mắt Diễm mở to vì sợ hãi. Đến khi người đó buông Diễm ra, Diễm mới biết người kéo mình đi là Trường.

Trường tức giận hét nhỏ.

_Em đang làm gì thế, em có biết bà ta không thích em, sao em còn cố...??

Diễm khóc nức nở.

_Anh ấy là chồng em, em yêu anh ấy. Anh nói đi em làm sao thấy anh ấy bị thương nằm đấy, em lại ngoảnh mặt làm ngo...!!

Trường vỗ về Diễm.

_Anh hiểu tình cảm của em dành cho Quân. Ngay cả anh cũng thương xót cho cậu ấy, cậu ấy đã cứu mạng anh em mình. Anh đương nhiên phải có trách nhiệm với cậu ấy nhưng mà đi thăm hỏi như em không ổn, chờ cho họ về hết, chúng ta hãy vào thăm Quân...!!

Diễm nôn nóng nói.

_Chờ đến bao giờ hả anh, thà anh cứ để em vào trong, rồi cho bà ấy mắng chửi em thế nào thì mắng, chỉ cần em được nhìn thấy anh ấy, được chăm sóc anh ấy...!!

_Đừng có ngốc, nếu bà ta viện cớ rồi tống em ra khỏi bệnh viện, em sẽ không có cơ hội quay lại đây đâu...!!

_Nhưng mà...!!

_Nghe lời anh đi...!!

Trường kéo Diễm về phòng bệnh của mình. Hồng đã đi mua thức ăn cho ba người, Diễm không nuốt nổi. Buổi tối hôm ấy là buổi tối dài nhất trong đời Diễm. Diễm đứng thập thò trước cửa phòng bệnh của Quân, mặc dù đã khuya lắm rồi nhưng Diễm không tài nào ngủ được.

Chờ mọi người đi hết, Diễm xin phép hai nhân viên bảo vệ Quân cho Diễm vào thăm Quân. Họ biết Diễm là vợ chưa cưới của Quân nên đồng ý cho Diễm vào. Diễm vui mừng vì cuối cùng Diễm cũng có cơ hội được vào thăm Quân.

Quân nằm đấy, cơ thể bất động, Diễm gục mặt vào ngực Quân. Diễm khóc nức nở. Vừa khóc, Diễm vừa gọi tên Quân.

_Anh Quân...!! Anh mau tỉnh lại đi. Chỉ cần anh tỉnh lại, em hứa sẽ làm bất cứ điều gì anh nói. Anh hứa với em là anh sẽ không bao giờ buông tay em ra, không bao giờ rời xa em, sao bây giờ anh lại nuốt lời...!!

_Nếu anh dám rời xa em, em sẽ đi theo anh, em sẽ không bao giờ buông tha cho anh...!!

_Chẳng phải anh luôn muốn nghe em nói câu “Em yêu anh” là gì, anh tỉnh lại đi, tỉnh lại em sẽ nói hàng trăm, hàng nghìn lần, em sẽ dành cả cuộc đời này để nói câu ấy cho anh nghe...!!!

Mặc Diễm có lay, có gọi tên Quân, Quân vẫn nằm im bất động. Trái tim Diễm bị bóp nghẹt. Lòng Diễm đau nhói. Lệ thi nhau rơi xuống. Khuôn mặt Diễm không còn sức sống. Diễm muốn người đang nằm đây là mình, muốn thay Quân chịu những vết thương này. Tình yêu của hai người trải qua quá nhiều sóng gió.

Diễm xi và mình ngu si nên không biết trân trọng những gì mình đang có. Đến khi bị mất đi, Diễm mới hối tiếc thì e rằng mọi chuyện đều đã quá muộn.

Trường và Hồng tưởng Diễm đã ngủ ngon nên không chú ý đến Diễm nhiều đến khi thấy Diễm biến mất. Trường bảo Hồng.

_Em ở đây để anh đi lời nó về.

Hồng chưa xót nói.

_Thật tội nghiệp cho cô ấy, anh Quân vẫn chưa tỉnh lại, mẹ anh ấy lại không cho phép cô ấy được vào thăm và chăm sóc anh ấy...!!

Trường nghe Hồng nói, lòng Trường càng thêm buồn. Trường đi thật nhanh ra cửa. Chưa đến cửa phòng bệnh của Quân, Trường nghe có tiếng ồn ào. Trường thờ dài chán nản.

_Kiểu này chắc là Diễm lại bị bà ta hành hạ đây...!!

Đúng như Trường dự đoán. Diễm đang bị bà Phương nhức móc.

_Tôi đã nói là tôi cảm cô không được đến đây, sao cô mặt dày không hiểu...??

Diễm van xin.

_Cháu xin bác, cháu là vợ của anh ấy, xin bác cho cháu được phép vào thăm nom anh ấy...!!

Chỉ thẳng vào mặt Diễm, bà Phương quát.

_Cô câm ngay, tôi không có loại con dâu như cô. Nó và cô vẫn chưa làm đám cưới, sao cô dám nói là vợ của nó, dù cho nó có cầu hôn cô đi chăng nữa thì vẫn có thể hủy bỏ được kia mà...!!

_Cháu xin bác...!!

Loan đứng ở bên cạnh. Đỡ lấy bà Phương, Loan bảo Diễm.

_Cô đi về đi, cô ở đây chỉ làm mọi việc rắc rối hơn mà thôi...!!

Ông Trương đi mua nước nên không có ở đây. Trường vội bước nhanh lại gần, lời em gái đứng ra đằng sau. Trường nhếch mép nói.

_Bà vừa phải thôi, nó là vợ của Quân, nó có quyền chăm sóc, vào thăm. Bà tuy là mẹ nhưng bà làm như thế có phải là quá đáng lắm không...??

Bà Phương gằn giọng.

_Một con người xấu xa như cậu không có tư cách nói chuyện với tôi. Quân là con của tôi, tôi có quyền làm gì là việc của tôi. Tôi không thể để cho một kẻ không ra gì như cô ta phá hoại đời sống bình yên của nó. Biết điều thì hai anh em cậu đưa nhau đi đi, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ tổng hai người đi...!!

Trường tức giận hét.

_Quân có một người mẹ như bà mới là bất hạnh cho cuộc đời của cậu ấy...!!

Bà Phương tức muốn điên. Bà quát thật to.

_Cút ngay, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa...!!

Ông Trương đi mua nước về. Thấy vợ đang làm ầm ĩ, Diễm đứng cúi mặt phía sau lưng Trường. Ông thờ dài.

_Lại chuyện gì nữa đây...??

Bà Phương to mồm bảo.

_Ông xem tôi đã cảm không cho phép cô ta đến đây, sao cô ta còn dám đến...??

_Bà có thể nói nhỏ bớt được không. Diễm là vợ của thằng Quân, nó vào thăm chồng nó có gì là sai. Khi thấy thằng Quân nằm đấy nó bỏ mặc, bà mới nằng nặc nó được chứ, bà làm thế, bà không thấy mình quá vô lý sao...??

Diễm nhìn ông Trương với ánh mắt biết ơn. Bà Phương gào lên.

_Tôi mặc kệ vô lý hay là không vô lý, tôi không cho phép nó vào đây...!!

Ông Trương ôm lấy đầu, ông không biết làm như thế nào cho phải. Nếu ông bệnh Diễm, bà Phương sẽ làm ầm lên, còn nếu bệnh vợ, ông thấy mình thật ác khi chia cắt tình cảm của Diễm và Quân.

Trường hằm hằm tức giận. Không nói không rằng. Trường lôi Diễm đi. Diễm khổ sở khóc lóc, Trường đau nhói nhưng vẫn cố tỏ ra cứng rắn. Lòng thù hận của Trường đối với ông Đăng sục sôi, ngay lúc này Trường muốn giết chết ông ta, muốn ông ta xuống địa ngục.

Diễm chống cự lại sự lôi kéo của Trường. Trường vừa mới mở xong nên cơ thể còn yếu, Diễm chỉ cần hẩy mạnh một cái, Trường lão đảo ngã về đằng sau. Diễm hốt hoảng vội đỡ lấy Trường. Hồng thấy Trường ngã, Hồng cũng đỡ phía sau lưng Trường.

Nắm tay Diễm thật chặt. Trường buồn khổ.

_Em không tin tưởng anh hay em thích bị bà ta chửi mắng...??

Diễm lắc đầu.

_Em không phải là không tin tưởng anh hay em thích bị bà ấy chửi mắng, em chỉ muốn được vào thăm anh Quân thôi....!!

_Trong lòng em, Quân quan trọng như thế sao....??

Diễm bất bình.

_Sao em lại hỏi em câu ấy, em yêu anh ấy, cần anh ấy, nếu anh ấy có mệnh hệ gì, em sống cũng chẳng khác gì chết....!!

_Được rồi, để anh tìm cách cho em vào thăm cậu ấy mà không gặp bất cứ cản trở nào....!!

Diễm thất vọng nói.

_Không còn cách nào khác đâu. Em sẽ quỳ xin bà ấy cho em vào thăm anh ấy. Em sẽ làm bất cứ việc gì chỉ cần bà ấy cho em được vào thăm anh ấy, dù có khó khăn đến đâu, em cũng sẽ cố....!!

Trường thương hại nhìn Diễm, ba người mệt mỏi trở về phòng bệnh. Diễm thấy mình là một kẻ thua cuộc, Quân nằm đấy, bà Phương bây giờ là người có quyền quyết định tất cả. Ông Trương tuy là chồng cũng phải chịu nhường bà vài phần. Bà Phương vốn đã căm ghét Diễm từ trước nay vì việc này bà sẽ không bao giờ chấp nhận làm con dâu của bà nữa.

Nước mắt lăn ướt đầm gối, Diễm khóc xụi cả mắt. Hồng có mang, cơ thể luôn mệt mỏi nên chỉ nằm một lúc Hồng chìm vào giấc ngủ. Hai anh em còn trần trọc đến sáng, mỗi người theo đuổi những suy nghĩ khác nhau.

Sau vụ việc đêm hôm qua, bà Phương càng phòng bị kỹ càng hơn, bà không cho phép Diễm ra vào như trước. Bà dặn dò hai người canh gác không được phép cho Diễm vào. Vì nể bà nên hai anh chàng vệ sĩ đành phải tuân theo.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189

Sáng hôm sau, Diễm đến phòng bệnh của Quân, Diễm cầu xin hai người vệ sĩ cho Diễm vào nhưng họ lắc đầu từ chối. Diễm năn nỉ thế nào cũng không được. Thấy ớn ào, bà Phương từ trong phòng bệnh của Quân bước ra. Nhìn thấy Diễm, bà cau có.

_Cô đến đây làm gì....??

_Cháu xin bác cho cháu được vào thăm anh Quân một chút.

_Tôi đã nói không là không....!!

Bà quát hai anh chàng vệ sĩ.

_Tôi đã dặn là không được cho ta vào kia mà, hai người còn không mau đuổi cô ta đi đi....!!

Mặc dù không muốn tuân theo nhưng lệnh của bà Phương, họ không thể không tuân theo, một người lịch sự bảo Diễm.

_Cảm phiền cô đi cho, xin cô đừng làm khó chúng tôi....!!

Diễm sực sật.

_Anh làm ơn, tôi chỉ vào một chút rồi lại ra ngay....!!

Họ đứng ngáng trước cửa, một cơ thể nhỏ bé như Diễm, chỉ cần một tay, một người có thể nhấc bổng được Diễm lên, nói gì đến hai người có đầy đủ chân tay như thế kia.

Trường khoanh tay đứng đằng sau.

_Anh phải nói bao nhiêu lần em mới chịu hiểu. Bà ta không bao giờ chấp nhận lời cầu xin của em đâu. Theo anh đi về...!!

Diễm không muốn đi. Diễm muốn ở lại đây, dù sao được nhìn thấy Quân từ xa như thế này với Diễm cũng là an ủi lắm rồi.

Trường kéo tay Diễm đi, Diễm sợ làm đau Trường như hôm qua, nên ngoan ngoãn đi theo Trường. Mặc dù chưa khỏe hẳn nhưng Trường vẫn xin ra viện hôm nay. Hồng lái xe đưa anh em Diễm về nhà. Diễm ngồi im như chết, nước mắt lăn dài trên má. Đầu Diễm muốn nổ tung, trái tim bị bóp nghẹt, nước da Diễm xanh tái, Diễm tưởng là mình đã chết rồi.

Về đến nhà, Diễm không nói không rằng, Diễm đi thẳng vào phòng, ngã người lên giường, Diễm khóc trong thâm lặng, hạnh phúc Diễm vừa mới có đã tan theo mây khói, nếu Quân mãi vẫn không tỉnh lại, Diễm nguyện sẽ sống cô độc cả đời.

Diễm xoay ngón tay đeo nhẫn, hôn nhẹ lên nó, Diễm thì thầm.

_Em mong mãi được là vợ của anh dù trong kiếp này hay kiếp sau. Muốn được cùng anh sinh thật nhiều con, em mong gia đình chúng ta sẽ sống thật hạnh phúc và thật hòa thuận....!!

Diễm nhắm mắt lại, hai dòng lệ rơi xuống gôi. Diễm tự hỏi tình là gì, sao Diễm phải khổ đau vì nó thế này, không yêu cũng đau mà yêu rồi cũng đau. Diễm mong mình được ra đi trong lúc ngủ, được bình yên đến thiên đường, nhớ hôm nào suýt bị chết đuối, Diễm giật mình nhớ lại những lời mà Chúa Trời nói với Diễm. Diễm không tin đó là sự thật nhưng tất cả đều đang Diễm ra theo đúng những gì mà người đã nói, phải chăng đây là số phận của Diễm.

Diễm không còn sức để chăm sóc cho ai nữa, Diễm chỉ muốn được đóng cửa trong phòng, muốn được một mình gặm nhấm nỗi đau.

Buổi trưa Diễm không ra ăn cơm. Trường gõ cửa phòng mấy lần, Diễm cũng không buồn ra mở cửa. Trường thở dài.

_Em đừng tự hành hạ mình như thế, em yên tâm anh sẽ nghĩ được cách giúp em vào thăm Quân....!!

Diễm không trả lời Trường. Trường chán nản bước ra phòng khách, thả phịch thân hình xuống ghế xô pha. Hồng buồn bã bảo Trường.

_Chúng ta phải làm gì để giúp cô ấy bây giờ....??

Trường lắc đầu chán nản.

_Bây giờ tâm trí anh đang rối, anh không nghĩ ra được một ý gì hay....!!

Trường và Hồng đang ngồi nói chuyện trong phòng khách, chuông cổng vang lên. Bà Hoa ra mở cổng. Thấy một chàng trai lạ. Bà đề phòng hỏi.

_Cậu tìm ai...??

_Trường có nhà không hả Di...??

_Có, nhưng cậu là ai mới được...??

Dơ thẻ cảnh sát cho bà Hoa xem. Bảo mỉm cười nói.

_Cháu tìm cậu ấy có chuyện cần nói....!!

Mở rộng cánh cửa, bà Hoa mời.

_Cậu vào đi....!!

Trường biết Bảo nên không hề cảm thấy ngạc nhiên vì cuộc viếng thăm này.

_Cậu tìm tôi có phải cậu muốn tôi cung cấp thông tin về ông Đăng đúng không...??

_Ít ra cậu phải mời khách ngồi xuống, và pha cà phê đi chứ....??

Trường ngăn ngấm bảo bà Hoa.

_Di làm ơn pha cho cháu một ly cà phê rồi bung lên đây....!!

_Chờ Di một chút....!!

Bảo quan sát căn nhà một lượt. Bà Hoa đặt ly cà phê trước mặt Bảo.

_Mời cậu...!!

_Cảm ơn Di...!!

Bảo từ tốn uống từng ngụm nhỏ. Trường và Hồng kiên nhẫn chờ Bảo uống xong ly cà phê của mình. Đặt tách cà phê xuống bàn, bằng một giọng trầm ấm Bảo nói.

_Chắc cậu cũng hiểu lí do của tôi khi đến đây là gì. Tôi muốn biết cậu có đoán được ông Đăng đã đi đâu không...??

Trường lắc đầu đáp.

_Tôi và ông ta vừa mới gặp lại nhau trong thời gian ngắn, ngoài xương gố của ông ta, tôi không biết ông ta còn nơi nào để trốn nữa...!!

_Xem ra mối quan hệ giữa cậu và ông ta không được tốt đẹp lắm...!!

Trường cay cú đáp.

_Ông ta đã tìm cách giết chết tôi, cậu nghĩ mối quan hệ giữa tôi và ông ta là mối quan hệ gì...??

Ngó quanh căn phòng, Bảo quan tâm hỏi.

_Diễn đâu...??

Trường buồn bã nói.

_Nó đang nhốt mình trong phòng, tôi không biết phải làm gì để giúp nó...!!

_Tôi hiểu hoàn cảnh của cô ấy hiện giờ, bác Phuong là một người cố chấp, cái gì bác ấy cho là đúng thì sẽ rất khó để thay đổi...!!

_Bà ta không thấy bà ta đang chia cách mối lương duyên tốt đẹp giữa Diễm và Quân hay sao, không hiểu bà ta có trái tim không...??

_Cậu đừng nói thế, tôi hiểu bác Phuong ngăn cấm không cho Diễm vào thăm Quân là sai, nhưng bác ấy không phải là một người không có trái tim...!!

_Tôi mặc cậu bênh vực bà ta như thế nào, tôi chỉ biết bà ta đã làm tổn thương em gái tôi...!!

_Cậu yên tâm tôi sẽ tìm cách để cho em gái cậu có thể vào thăm Quân...!!

Trường nghi ngờ hỏi.

_Cách gì...?? Đừng nói là cậu bảo em gái tôi phải quỳ xuống cầu xin bà ta. Tôi tuyệt đối không bao giờ để điều này xảy ra...!!

_Ai bảo cậu là tôi sẽ yêu cầu cô ấy làm điều ấy...!!

_Nếu không quỳ xuống xin bà ta, cậu nghĩ bà ta sẽ cho nó vào thăm hay sao...??

Một nụ cười bí hiểm nở trên môi Bảo.

_Sao lại không...??

Trường và Hồng ngơ ngác nhìn Bảo. Cả hai không hiểu Bảo đang tính toán gì ở trong đầu. Bảo giải thích kế hoạch của mình cho Trường và Hồng nghe. Trường và Hồng kinh ngạc với lời đề nghị của Bảo, so với những gì Trường tính đến thì kế hoạch của Bảo rất hay, tuy là hơi thiệt thòi cho Diễm nhưng để được hàng ngày vào chăm sóc và nói chuyện với Quân thì không còn cách nào khác. Nói chuyện với Trường và Hồng một lúc, Bảo ra về. Trường hy vọng là kế hoạch của Bảo thành công. Nếu không Trường sẽ tìm cách khác.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190

Trường gõ cửa phòng của Diễm. Diễm nói không ra hơi.

_Em muốn được ở một mình...!!

_Em có muốn gặp Quân không...??

Diễm sụt sịt.

_Anh thừa biết là không thể. Sao anh còn hỏi em câu đó...??

_Nếu không thể đảm bảo em gặp được cậu ấy, anh nói chắc chắn với em làm gì...!!

Diễm ngồi bật dậy, mở toang cánh cửa. Diễm mừng rỡ hỏi.

_Cách gì hả anh. Anh mau nói nhanh lên...!!

Trường bước vào trong phòng, ngồi lên giường. Trường nói.

_Lúc này Bảo có đến đây, cậu ta đã nghĩ ra được một cách cho em có thể chăm sóc Quân rất hay. Nhưng em sẽ phải chịu thiệt một chút...!!

Diễm nắm chặt lấy tay Trường, niềm hy vọng thể hiện trong đáy mắt Diễm.

_Anh nói đi, dù có phải chịu khổ đến đâu em cũng chịu được, chỉ cần em có thể vào thăm anh ấy, chăm sóc anh ấy...!!

_Bảo sẽ viện lý do là Quân cần một y tá, cô y tá hiện tại chăm sóc cho Quân sẽ được thay bằng em. Do em đã có kinh nghiệm chăm sóc bệnh nhân nên vấn đề này anh không lo là em sẽ làm lộ thân phận giả danh y tá của mình...!!

Diễm nở một nụ cười sung sướng, cuối cùng Diễm cũng có thể vào thăm Quân như ước nguyện. Ôm lấy Trường, Diễm thì thầm.

_Cảm ơn anh, anh hai...!!

Vỗ nhẹ vào lưng Diễm. Trường động viên.

_Em hãy cố lên. Chiều tối em hãy đến bệnh viện nhận việc nhưng em phải nhớ không được nói chuyện, phải đeo khẩu trang, và đừng có khóc nếu không em sẽ không còn cơ hội được ở bên cạnh chăm sóc Quân nữa đâu...!!

Diễm ngoan ngoãn gật đầu.

_Anh yên tâm em sẽ cố gắng hết sức...!!

Đứng lên, Trường nắm lấy tay Diễm

_Còn bây giờ em phải đi ăn cho lại sức, đêm nay sẽ là một đêm dài đấy...!!

_Vâng, em sẽ ăn một chút gì đó...!!

Động lực khiến Diễm muốn ăn, muốn nhanh chóng lấy lại tinh thần và sức khỏe của mình là do Diễm sắp được vào thăm Quân, sắp được chăm sóc Quân. Diễm mừng đến rơi lệ.

Bà Hoa dọn thức ăn lên bàn. Hồng và Trường ngồi bên cạnh, ông Hải đang đùa nghịch với ông quân gia ngoài phòng khách. Nhìn vào gia đình họ, ai cũng có thể thấy đây là một gia đình có quá nhiều nỗi đau, có quá nhiều điều bất thường, một gia đình gắn bó với nhau sau khi đã làm tổn thương nhau.

Nói là ăn nhưng Diễm không ăn được nhiều, chỉ ăn được mấy thìa, Diễm không ăn thêm được nữa. Dù đã cố an ủi bản thân là không được khóc nhưng nước mắt Diễm vẫn rơi. Diễm vừa ăn vừa khóc. Hồng không kìm nén được xúc động, Hồng cũng khóc theo Diễm. Đôi mắt Trường đỏ hoe, Trường khịt mũi, bữa ăn trở thành một bữa nước mắt của hai người phụ nữ.

Bà Hoa đứng bên cạnh, bà thương cho thân phận bọt bèo của Diễm, bà luôn mong Diễm được hạnh phúc nhưng xem ra để đạt được nó không phải là một việc dễ dàng. Diễm còn một con đường gian nan phía trước cần phải trải qua.

Sau khi nói chuyện với Trường và Hồng. Bảo đến bệnh viện, gặp bà Phương, ông Trương, Loan và Kiên. Bảo đề nghị.

_Sức khỏe của Quân rất yếu, hiện giờ cậu ấy vẫn chưa tỉnh lại nên tạm thời cháu sẽ cử một y tá đến chăm sóc cậu ấy...!!

Bà Phương phản đối.

_Việc chăm sóc nó đã có bác rồi, bác không cần y tá...!!

_Cháu biết là bác không muốn để ai lại gần Quân nhưng sức khỏe của bác yếu, bác cần phải nghỉ ngơi, buổi tối cháu mới cử cô ấy đến đây chăm sóc Quân, trong thời gian đó bác có thể về nhà ngủ một giấc, sáng hôm sau bác có thể đến đây thay cô ấy...!!

Ông Trương gật đầu đồng tình.

_Bảo nói đúng. Em không thể thức từ đêm này qua đêm khác, anh không muốn em gục ngã trước khi Quân tỉnh lại. Bảo biết làm gì mới tốt cho Quân, em tin nó đi...!!

_Nhưng mà...!!

Loan nói thêm vào.

_Thôi mà bác, bác ở đây cả ngày với anh ấy cũng mệt rồi. Hãy để cho y tá chăm sóc cho anh ấy, sáng mai bác sẽ gặp lại anh ấy thôi...!!

Ông Trương, Loạn và Bảo khuyên nhủ, viện những lý lẽ thiết hơn cuối cùng bà Phương phải đồng ý với lời đề nghị này của Bảo. Bảo không nói cho bố mẹ Quân và Loạn biết người sẽ chăm sóc Quân hàng đêm là Diễm, Bảo không muốn bà Phương làm âm lên, cũng không muốn ông Trương phải thêm lo lắng, lại càng không muốn Loạn biết vì Bảo hiểu mối quan hệ giữa Loạn và Diễm, họ là hai kẻ đối đầu không khoan nhượng.

Bà Phương đề nghị.

_Bác muốn gặp cô y tá đó. Bác có đôi điều cần dặn dò cô ta...!!

Bảo đã tính đến nước này nên ngay sau khi bà Phương đưa ra lời đề nghị của mình, Bảo gọi một cô y tá đến. Cô ta lễ phép chào.

_Chào bác...!!

Bà Phương nắm cô ta từ đầu đến chân.

_Tôi không biết khả năng chăm sóc người bệnh của cô đến đâu nhưng tôi nói trước, cô mà không làm tròn bổn phận của mình, tôi sẽ kiện cô, đưa cô ra tòa. Hy vọng cô hiểu những gì mà tôi nói...!!

Cô ta ghét nhất là những thân nhân của bệnh nhân có tính cách khinh người và quen ra lệnh như bà Phương, tuy nhiên cô ta vẫn lịch sự đáp lời.

_Vâng, cháu sẽ cố gắng hết sức...!!

Bà Phương biết sức khỏe của mình, thức cả đêm hôm qua, thần kinh căng thẳng, cơ thể mệt mỏi bà không còn trụ hơn được nữa. Đúng như Bảo nói, bà cần về nhà ngủ một giấc, cần được nghỉ ngơi. Quân có thể sẽ lâu mới tỉnh lại, bà không muốn bị đột quỵ trong thời gian Quân vẫn còn nằm viện.

Kiên được Quân dặn trước là không được nói cho mọi người biết là Quân đã cho Trường quả thận của mình nên Kiên đã thương lượng với bác sĩ để ông ta không nói điều này cho bố mẹ Quân và Loạn biết. Bảo cũng biết chuyện Quân cho Trường một quả thận nên cũng phối hợp với Kiên đánh lừa mọi người. Họ không muốn làm điều này nhưng vì hạnh phúc của Quân, họ đành phải đóng vai hai kẻ lừa đảo.

Sau khi ăn xong, Diễm nhanh chóng tắm rửa, thay quần áo. Diễm muốn đến bệnh viện càng sớm, càng tốt. Trường gọi điện cho Bảo.

_Tôi đưa Diễm đến bệnh viện được rồi chứ...??

_Vẫn chưa đâu, họ vẫn còn chưa về. Khi nào họ về hẳn, tôi sẽ gọi lại cho hai người...!!

_Được rồi, tôi chờ...!!

Diễm đứng phía sau Trường. Diễm nôn nóng hỏi.

_Mình đi được chưa anh...??

_Bảo nói chúng ta lúc nữa hãy tới, bố mẹ Quân và Loạn vẫn chưa về...!!

Diễm ngồi phịch xuống ghế, mặt Diễm buồn rười rượi. Hồng an ủi.

_Em đừng sốt ruột, lát nữa em sẽ được gặp lại cậu ấy, em phải vui lên nếu không anh ấy mà biết được, anh ấy sẽ giận em...!!

_Giá mà anh ấy giận em thì hay biết mấy...!!

Thời gian chờ đợi như dài vô tận. Cuối cùng Bảo cũng gọi lại. Diễm đứng bật dậy. Trường đưa Diễm đến bệnh viện, Hồng đòi đi theo nhưng Trường không muốn, Hồng đã phải chịu khổ vì anh em Trường quá nhiều rồi, Trường không muốn Hồng phải chịu khổ thêm nữa. Hồng đang mang thai. Hồng cần được nghỉ ngơi, được tỉnh dưỡng.

Trên đường đi hai anh em im lặng, không ai nói với ai câu nào. Tâm trí, đầu óc của Diễm chơi vơi, Diễm chỉ nghĩ đến Quân, lo lắng cho Quân và cầu mong Quân không sao, cầu mong Quân sớm bình phục.

Đến bệnh viện. Trường và Diễm gặp Bảo dưới chân cầu thang. Bảo dặn dò.

_Mọi người đã về hết cả rồi nên em có thể chăm sóc Quân mà không gặp bất cứ trở ngại gì, anh đã dặn dò hai vệ sĩ, họ sẽ để cho em vào và báo động cho em nếu họ thấy bố mẹ Quân và Loạn đến...!!

Diễm cảm động.

_ Cảm ơn anh...!!

_ Em đừng khách sáo, anh làm thế này vì bạn của anh thôi, thằng Quân nó yêu em rất nhiều, anh tin là chỉ có mình em mới làm cho nó tỉnh lại...!!

Diễm được cô ý lúc chiều dẫn lên phòng thay đồ, mặc dù giám đốc bệnh viện không đồng ý nhưng Quân đã nói tình trạng nguy hiểm của Quân, ông sợ Quân sẽ bị giết chết ở đây nên đồng ý để Diễm được thay cô y tá của bệnh viện chăm sóc Quân. Lấy tư cách là người thực thi pháp luật, Quân yêu cầu giám đốc bệnh viện và cô y tá giữ kín chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191

Một lát sau, Diễm theo Bảo và Trường về phòng bệnh của Quân. Càng đến gần, Diễm càng hồi hộp lo sợ. Diễm cảm thấy tủi thân, cảm thấy mình chẳng khác gì một tên ăn trộm, ngay cả chồng chưa cưới cũng không được phép vào thăm, muốn thăm hỏi phải đóng giả là một cô y tá. Diễm buồn bã không vui nhưng chỉ cần được gần gũi Quân, được chăm sóc Quân thì những chuyện nhỏ nhặt này có đáng là gì.

Bảo nói chuyện với hai vệ sĩ vài câu, họ gật đầu. Họ mở cửa phòng cho Diễm. Diễm run giọng nói.

_ Cảm ơn...!!

Nhìn Quân vẫn nằm bất động trên giường, Diễm bật chặt miệng, lệ thi nhau rơi xuống, lòng Diễm đau nhói, trái tim tan nát. Diễm không dám gào to lên, không dám hét gọi tên Quân.

Kéo ghế Diễm ngồi xuống, cầm lấy tay Quân. Diễm thì thầm gọi.

_ Anh Quân...!! Em đến rồi đây, anh có nghe em nói gì không...??

_ Chúng ta từng hứa với nhau là mai sau sẽ cùng nhau xây dựng một gia đình hạnh phúc, anh luôn mong em sẽ sinh cho anh thật nhiều con...!!

Cố kìm nén cơn nấc. Diễm đau khổ nói tiếp.

_ Anh mau tỉnh lại đi, em và anh sắp tổ chức lễ cưới rồi. Em cần chú rể, anh không thể vô trách nhiệm bỏ mặc em như thế...!!

Diễm gục đầu xuống ngực Quân. Người Diễm không ngừng run rẩy vì khóc, vì nấc. Diễm muốn khóc cho thỏa, bao nhiêu nhớ mong, bao nhiêu lo lắng, bao nhiêu buồn phiền, Diễm đều tuôn theo dòng nước mắt. Diễm muốn nước mắt sẽ gột rửa hết những đau khổ của mình.

Bảo và Trường đứng im bên cạnh, cả hai không ai nói gì, họ đều hiểu cảm giác của Diễm bây giờ, họ không muốn phá vỡ phút giây riêng tư của Diễm với Quân. Trường và Bảo rút lui ra khỏi phòng. Đứng ngoài hành lang, hai tay khoanh trước ngực. Bảo nói.

_ Cô ấy thật tội nghiệp. Tôi chưa bao giờ nghĩ Quân bị tai nạn là do cô ấy...!!

Trường thở dài.

_ Mọi tội lỗi đều là do tôi, nếu không phải do tôi quá ngu si, quá ngốc ngếch, tôi sẽ không đẩy em gái tôi vào hoàn cảnh khốn cùng như thế này...!!

_ Cậu đừng tự trách mình, trong chuyện này cậu cũng chỉ là một người vô tội. Cậu không biết mình đang bị ông Đăng lợi dụng nên không thể oán hận cậu...!!

_ Dù bây giờ có nói gì tôi cũng không làm sao chuộc lại hết những tội lỗi mà tôi gây ra cho em gái tôi. Vì tôi nó đã phải chịu quá nhiều đau khổ, nếu không phải tại tôi nó và Quân đã sống hạnh phúc bên nhau. Nếu không phải tại tôi, nó đã không bị bà Phương ghét nhiều như thế...!!

Bảo im lặng không nói gì. Cả hai đang chìm đắm trong những tính toán riêng. Một lúc sau, Bảo ra về sau khi đã dặn dò Trường nên làm gì khi ở lại đây. Trường không muốn bỏ lại Diễm ở qua đêm một mình ở bệnh viện nên cùng Diễm ở lại chăm sóc Quân.

Kéo một cái ghế gần cửa phòng, Trường dựa đầu vào tường, mắt quan sát Diễm chăm sóc Quân. Diễm lấy một chậu nước và một cái khăn sạch, Diễm bắt đầu lau mặt mũi, tay chân cho Quân.

Diễm hát ru và kể chuyện cho Quân nghe y như lúc Quân vẫn còn khỏe mạnh. Việc làm của Diễm khiến Trường cảm động, tình yêu của con người thật vĩ đại, khi thực lòng yêu ai đó thì ngay cả cái chết cũng không thể chia lìa họ.

Nhịp tim của Quân tăng nhanh khi Diễm nói chuyện và hát ru cho Quân nghe, từ sâu thẳm trong trí óc của mình. Quân vẫn còn nhớ được tiếng nói và giọng hát ru ngọt ngào của Diễm mặc dù Quân nằm im bất động, họ có một sợi dây vô hình gắn kết với nhau nên dù có xảy ra chuyện gì, dù họ không thể nói chuyện được với nhau, họ không thể nắm lấy tay nhau, dù mai sau họ phải xa nhau, họ cũng không bao giờ quên nhau.

Quá mệt mỏi Trường ngủ gật trên ghế, Diễm lấy một tấm chăn sạch trên kệ tủ cạnh giường bệnh của Quân. Diễm đắp lên người Trường. Diễm khóc thầm lặng lẽ, Diễm không muốn Trường vì mình phải chịu khổ, Diễm muốn Trường được hạnh phúc. Trường là người anh Diễm kính trọng và tôn xưng. Diễm hạnh phúc vì có được một người anh trai hết lòng lo lắng và thương yêu đến mình như Trường.

Sáng sớm vì sợ bố mẹ Quân đến thăm Quân sớm nên Trường giục Diễm nhanh ra về. Diễm nắm chặt lấy tay Quân, Diễm không muốn về chút nào. Trường khuyên can.

_Nếu em muốn lần này là lần cuối em được nhìn thấy cậu ấy thì em cứ ở lại đây, còn nếu không, em theo anh đi về...!!

Diễm đau khổ đành phải theo Trường về nhà, Diễm và Trường vừa đi khuất khỏi hành lang. Bà Phuong và ông Trương đến, đêm hôm qua bà Phuong phải dùng thuốc an thần mới ngủ được, sáng nay bà hối thúc ông Trương mau đưa bà đến bệnh viện thăm Quân. Bà không an tâm nếu không tận mắt được nhìn thấy Quân, bà cũng lo sợ cô y tá không biết cách chăm sóc người bệnh.

Đến cửa phòng bệnh của Quân, bà Phuong hỏi.

_Cô y tá chăm sóc Quân đâu rồi. Cô ta còn ở trong phòng không...??

Do được Bảo dặn dò từ trước, nên một trong hai vệ sĩ trả lời.

_Cô ấy vừa mới rời khỏi, hình như là cô ấy đi vệ sinh...!!

Bà Phuong mở cửa phòng, bà nhanh chóng bước vào trong. Thấy Quân vẫn nằm an lành trên giường bệnh, bà thở hắt ra một hơi. Ông Trương trấn an.

_Tôi đã nói là bà không phải lo, bà cứ đợi đến đây sớm làm gì, dù bà có ở bên cạnh nó, nó cũng không nhanh tỉnh lại được đâu, chi bằng bà ở nhà, để một mình tôi đến đây chăm sóc nó là được rồi...!!

Bà Phuong cúi.

_Một mình ông đến đây vì ông muốn cho con bé Diễm vào thăm thằng Quân chứ gì, tôi không bao giờ chấp nhận chuyện đó, ông có hiểu không...??

_Bà cố chấp vừa thôi. Bà định chia rẽ tình cảm của chúng nó đến bao giờ nữa...??

_Tôi sẽ chia rẽ chúng nó cho đến cùng. Tôi chấp nhận cô ta vì tưởng cô ta có thể mang lại hạnh phúc cho thằng Quân nhưng ông xem, thằng Quân vì con bé đó, nó đã suýt mất mạng, tôi không thể đánh cược mạng sống và tương lai của thằng Quân vào tay con bé đó thêm một lần nữa...!!

Ông Trương bộp chộp, ông không còn sức để tranh luận với bà Phuong nữa. Tám giờ sáng bác sĩ đến khám cho Quân, bác sĩ theo dõi huyết áp, nhịp tim, đo độ giãn đồng tử trong mắt Quân, họ đang phán đoán xem khi nào thì Quân sẽ tỉnh lại.

Từ khi Quân công khai đưa Diễm đến buổi tiệc của gia đình, ông Trần không còn muốn chấp nhận Quân làm con rể của ông nữa. Nghe tin Quân bị tai nạn, thấy con gái dành cả ngày hôm qua ở bệnh viện, ông cúi.

_Tại sao con vẫn còn nuôi tiếc một kẻ không yêu con, không tôn trọng con như nó. Con có mù quáng quá không...??

_Con không mù quáng, con yêu anh ấy, mặc dù anh ấy đã có vợ nhưng vẫn không thể ngăn cấm con đi thăm anh ấy...!!

_Con đúng là ngốc ngếch, thay vì đi thăm một kẻ không ra gì như nó, con đi tìm hạnh phúc cho chính mình đi thì hơn...!!

Loan kêu lên.

_Bố làm như thể tình yêu của con là bọt nước, chỉ cần để yên là nó sẽ tự tan, con không thể bỏ cuộc dễ dàng như thế được...!!

_Con định tranh giành tình cảm với vợ chưa cưới của nó sao...?? Bố tưởng con không ủng hộ cách làm của bố...??

_Tất nhiên cách làm của con khác bố, con và cô ấy cạnh tranh công bằng, con không hề ép anh Quân phải yêu con, con cho anh ấy có quyền lựa chọn...!!

Ông Trần chịu thua cách lí giải của con gái.

_Thôi được rồi, cứ cho là con đúng đi, trong lòng con thừa hiểu, dù nó có tỉnh lại hay không, người mà lựa chọn vẫn mãi là con bé Diễm, con chỉ là một

người bạn của nó thôi. Biết là đi vào ngõ cụt, sao con vẫn còn cố...??

Loan không phải không biết nhưng nếu không làm gì, Loan còn thấy có lỗi với chính mình hơn. Cầm túi xách, chìa khóa xe máy. Loan muốn đến bệnh viện thăm Quân.

_ Con lại định đi thăm nó nữa sao...??

_ Vâng...!!

Không muốn tranh luận thêm với ông Trần. Loan bước ra khỏi phòng khách, nhanh chóng đội mũ bảo hiểm, mở khóa xe, nổ máy. Loan lái xe đi. Trên đường đi, Loan một bó hoa, một giỏ trái cây. Loan thấy mình là một kẻ cơ hội, một kẻ không ra gì khi lợi dụng tình cảm của bà Phương để loại Diễm ra khỏi cuộc đời Quân.

Mặc dù biết mình đang làm sai nhưng Loan không dừng lại được, Loan muốn tình yêu của Quân. Loan tự nhủ là mình làm thế chỉ vì hai chữ tình yêu mà thôi, tình yêu vốn không có tội. Loan hy vọng là Diễm sẽ không trách và không oán hận Loan.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 192

Nhìn thấy Loan, bà Phương vui sướng, bà luôn mong Loan làm con dâu của bà nên bà hài lòng khi ngày nào cũng thấy Loan đến thăm Quân. Ông Trương chỉ gật đầu đáp lại lời chào của Loan.

Ông thấy lạ là hôm nay không thấy Diễm đến đây. Ông phân vân đoán không lẽ vì bà Phương không cho phép vào thăm Quân nên Diễm đã dễ dàng từ bỏ ước muốn thăm hỏi Quân.

Ông không hề biết, Diễm đã thức cả đêm hôm qua, sau khi được Trường đưa về nhà, chỉ kịp tắm rửa, Diễm mệt mỏi leo lên giường. Sau hai giây ngắn ngủi Diễm chìm vào giấc ngủ.

Đề bà Phương và Loan nói chuyện trong phòng bệnh. Ông Trương bước ra hành lang, lấy điện thoại ông gọi điện cho Diễm.

Diễm ngủ say nên không biết gì. Hồng ngồi bên cạnh, nghe tiếng chuông điện thoại của Diễm reo vang. Hồng bắt máy.

_ Xin hỏi ai đấy ạ...??

Ông Trương nghe một giọng lạ, tưởng là mình gọi nhầm máy. Ông thận trọng hỏi.

_ Đây có phải là số điện thoại của Diễm không...??

_ Vâng đúng rồi. Chú là ai...??

_ Tôi là Trương, bố của Quân...!!

_ Chào chú. Chú gọi cho Diễm có gì cần nhắn lại không...??

_ Tôi chỉ thắc mắc là tại sao hôm nay Diễm không đến bệnh viện, có phải nó bị ốm đúng không...??

Hồng đã nghe Bảo và Trường dặn dò không được nói gì cho bố mẹ Quân biết việc Diễm đang đóng giả là một cô y tá để chăm sóc Quân nên Hồng đành nói dối.

_ Vâng, Diễm đang bị bệnh. Sức khỏe của cô ấy rất tồi tệ...!!

Ông Trương lo sợ không yên.

_ Cô đã gọi bác sĩ đến khám cho Diễm chưa...??

_ Dạ, cháu đã gọi rồi...!!

_ Bác sĩ bảo Diễm bị bệnh gì...??

_ Cô ấy bị suy nhược cơ thể, cộng với bệnh sốt chưa khỏi nên tình trạng sức khỏe của Diễm không được tốt cho lắm...!!

Hồng cũng được an ủi phần nào vì bố Quân là một người đàn ông tốt bụng, ông Trương không khó tính và ương bướng như bà Phuong. Diễm sẽ dễ thở hơn khi chỉ phải chịu đựng một mình bà Phuong.

_ Cô bảo Diễm là cứ an tâm nghỉ ngơi, Quân đã có chúng tôi chăm sóc, mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi...!!

_ Cảm ơn chú, cháu sẽ nhắn lại cho cô ấy...!!

Ông Trương không quan trọng việc Quân sẽ chọn ai làm vợ, điều ông quan tâm là Quân có hạnh phúc, có vui vẻ không. Ông hiểu tình cảm của Quân dành cho Diễm, vì ông từng một lần trải qua giai đoạn khó khăn như Quân nên ông muốn làm một chỗ dựa tinh thần vững chắc cho Quân. Ông mong Quân sẽ nhanh chóng tỉnh lại.

Buổi chiều, ông Tùng, Kiên và Bảo đến thăm Quân. Loay hoay bận việc ở công ty nên không thể ở lại được lâu.

Chờ Diễm tỉnh lại, Hồng nói cho Diễm biết ông Trương đã gọi điện hỏi thăm Diễm. Diễm gượng nói.

_ Cảm ơn chị...!!

_ Em cũng nghe chú ấy nói rồi đấy, anh Quân đã có họ chăm sóc rồi, em cứ yên tâm nghỉ ngơi đi...!!

Diễm lắc đầu.

_ Em không thể ở nhà được, em muốn đến thăm anh ấy hàng đêm nếu không em sẽ không sống được yên, có khi em sẽ chết vì lo lắng...!!

Mặc Trường và Hồng khuyên Diễm nên ở nhà đêm nay vì đêm hôm qua Diễm đã ở bệnh viện chăm sóc Quân cả đêm rồi nhưng Diễm vẫn muốn đi. Cuối cùng Trường đành nhượng bộ, Trường lái xe đưa Diễm đến bệnh viện. Do đã quen với công việc nên Diễm không gặp khó khăn như hôm qua, Diễm biết phải đến đâu để lấy quần áo và cách thức chăm sóc người bệnh bị hôn mê như thế nào.

Diễm giục Trường.

_ Anh về đi, mình em ở lại đây là được rồi...!!

_ Anh không em ở bệnh viện qua đêm một mình, nhờ đâu em xảy ra chuyện gì thì sao...??

_ Anh không phải lo, em sẽ ở yên trong phòng bệnh của anh Quân, ngoài cửa đã có hai vệ sĩ canh gác rồi, anh nghĩ còn chuyện gì xảy ra được nữa...!!

_ Nhưng mà...!!

_ Nghe lời của em đi, chị Hồng đang chờ anh ở nhà, đừng vì em, anh chị không có thời gian nghỉ ngơi và nói chuyện với nhau. Chị ấy đang có thai, anh không nghĩ là mình nên có trách nhiệm gì sao...??

Diễm mỉm cười trấn an Trường, rồi đóng cửa lại. Khi đã chắc Trường đi xa rồi, Diễm bắt đầu khóc, nếu Quân không tỉnh lại, Diễm không biết những ngày tháng còn lại, Diễm sẽ sống như thế nào? Diễm biết bóng tối, đau khổ, thất vọng đang bủa vây lấy mình.

Diễm yêu Quân thật nhiều, càng yêu hơn khi Quân vì Diễm đã phải chịu quá nhiều tổn thương và mất mát. Diễm muốn bù đắp một phần nào đó cho Quân, Diễm nguyện sẽ ở bên Quân cả đời, chăm sóc Quân dù Quân có tỉnh lại hay không. Diễm đã gắn chặt cuộc đời, tình yêu của mình cho Quân nên không còn đường cho Diễm rút lui nữa.

Diễm cầm lấy tay Quân, áp tay Quân vào má, từng giọt nước mắt trong veo rơi xuống cổ tay Quân. Diễm run rẩy nói.

_ Anh Quân...!! Tôi nay em lại đến rồi đây. Anh có chờ em không, có mong đợi em đến với anh không. Em luôn mơ tưởng một ngày nào đó em và anh được ở cùng nhau, được đi du lịch vòng quanh thế giới. Mong ước của em có vẻ quá xa vời đúng không anh, vì em bây giờ chỉ là một cô gái nghèo, một người không có thứ gì. Em không trọng tài sản, em yêu anh không phải vì em thương hại anh, hay vì anh giàu có. Em đã bị tính cách ngang tàng, độc đoán của anh quyến rũ. Nghe thì thấy thật lạ, vì một cô gái không thích người khác bắt ép làm theo ý người khác như em lại thích một người chồng độc tài như anh...??

Diễm vừa khóc vừa cười.

_ Em yêu anh, anh có nghe thấy không. Lẽ ra em nên nói điều này cho anh nghe khi anh vẫn còn khỏe mạnh, nói cho anh nghe khi anh còn có thể nghe được. Em tin là không quá muộn cho em sửa chữa sai lầm của mình. Xin anh hãy cho em cơ hội được nói tiếng yêu anh và cần anh, em xin anh...!!

Quẹt hai dòng lệ trên má. Chạm cháp, Diễm đứng dậy. Lấy một cái khăn và một chậu nước sạch, Diễm bắt đầu lau mặt, lau tay chân cho Quân. Nhịp tim của Quân lại tăng lên. Diễm hát nhỏ nhỏ, Diễm kể cho Quân nghe những câu chuyện cổ tích Diễm đã đọc hồi nhỏ. Một người say mê văn chương như Diễm luôn có nhiều thứ để kể cho Quân nghe.

Giọng nói nhẹ nhàng, ngọt ngào của Diễm tác động vào tâm trí Quân. Quân cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy bình yên. Quân muốn nghe giọng nói này mãi. Diễm không hề biết giọng nói của mình đã tác động lớn đến Quân như thế nào. Nếu Diễm biết được, và bà Phuong không bắt Diễm phải rời xa Quân, Quân có thể đã tỉnh lại được sớm hơn.

Diễm thì thầm nói chuyện với Quân cả đêm. Diễm nói đến khi mệt lả, Diễm ngủ gục trên ghế, đầu cúi xuống mép giường. Trường dặn hai anh chàng vệ sĩ là phải gọi Diễm dậy từ sớm nếu chẳng may Diễm ngủ quên vì Trường không muốn Diễm gặp rắc rối với bà Phương.

Đúng năm giờ sáng, chuông điện thoại của Diễm reo vang. Diễm giật mình thức giấc. Giọng Diễm ngái ngủ.

_ Có gì không anh...??

Trường giục.

_ Sao giờ này em vẫn còn chưa về, em muốn bà Phương bắt gặp em ở cả đêm bên giường bệnh của Quân à...??

Diễm hốt hoảng.

_ Vâng, em sẽ về nhà ngay...!!

Diễm chạy thật nhanh vào phòng vệ sinh, rửa mặt cho tỉnh táo, Diễm chỉnh lại bộ đồng phục y tá và chiếc mũ màu trắng đội trên đầu. Diễm bước ra phòng bệnh.

_ Chào cô...!! Cô đã đến...!!

_ Chào cậu...!!

Tiếng anh chàng vệ sĩ chào to khiến Diễm sợ hãi, mồ hôi trên trán Diễm bắt đầu rịn ra. Bà Phương đã đến, Diễm nguyên rửa tính hay ngủ quên của mình, cũng may nếu không được Trường gọi điện đánh thức Diễm dậy. Diễm đã bị bà Phương bắt gặp trong tư thế khó coi đó rồi.

Tóc Diễm vấn cao, Diễm giấu nó dưới chiếc mũ màu trắng, đeo kính cận, khẩu trang. Diễm run rẩy lo sợ không yên, Diễm chỉ sợ bà Phương phát hiện ra mình trong bộ đồng phục y tá này.

Tiếng cánh cửa cọt kẹt, bà Phương đi vào trong, Diễm đông cứng cả người, mồ hôi càng ngày càng tuôn ra nhiều hơn. Đầu gối Diễm va đập vào nhau. Diễm tự nhủ nếu lần này Diễm bị bà Phương phát hiện, Diễm sẽ quỳ xuống xin bà Phương cho Diễm được phép vào thăm Quân.

Bà Phương không nhìn Diễm, bà nhìn Quân một lượt, thấy Quân vẫn nằm im, bà thất vọng vì bà tưởng sáng nay Quân sẽ có chuyển biến gì khá hơn. Tuy nhiên thấy tình trạng của Quân không xấu đi, bà yên tâm phần nào.

Bà quay sang nhìn Diễm.

_ Cô có thể đi được rồi...!!

Diễm như người sắp chết đuối vớ được phao, rất nhanh chóng, Diễm vội bước ra cửa. Bà Phương gọi giật Diễm lại.

_ Nhìn cô rất khác, tôi không nghĩ là cô đã cao hơn hai hôm trước...!!

Diễm sợ hãi, chỉ sợ bà Phương nói thêm gì nữa. May mắn bà thờ dài bảo Diễm.

_ Tôi xin lỗi vì tâm trí lẫn lộn nên ăn nói lung tung. Cô về nhà nghỉ ngơi đi...!!

Diễm đi như chạy. Cố gắng bước đến một chỗ khuất sau hành lang của bệnh viện, Diễm bắt đầu khóc, quá mệt mỏi, đau khổ, Diễm ngồi thụp xuống sàn nhà, nửa thân người dựa vào bờ tường. Diễm đi không còn vững nữa, chỉ thêm một cú xóc nữa thôi, Diễm sẽ ngã quỵ.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193

Chuông điện thoại của Diễm lại reo vang. Diễm nhìn tên Trường với đôi mắt mờ lẹ.

_ Em đang ở đâu. Anh đang đứng trước cổng bệnh viện...!!

Diễm thì thào đáp.

_ Anh chờ em một chút, em sẽ ra ngay...!!

Nghe giọng nói thiếu sức sống của Diễm. Trường lo sợ hỏi.

_Em không sao chứ, có phải bà ta đã phát hiện ra em rồi đúng không...??

_Em có gặp bà ấy nhưng bà ấy không nhận ra em. Lần sau em sẽ cẩn thận hơn...!!

_Có cần anh vào trong đó dò em ra không...??

_Không cần đâu anh, em có thể tự đi được...!!

Diễm loạng choạng bước về phòng thay đồ, gọi trả bộ đồng phục cho cô y tá, Diễm mặc bộ quần áo của mình rồi ra về. Diễm gặp Trường ở trước cổng bệnh viện.

Nhìn khuôn mặt tái xám, đôi mắt thâm quầng của Diễm. Trường trách móc.

_Anh đã bảo em ở yên ở nhà rồi, em đến đây làm gì, em có biết là chỉ cần em bị ngã bệnh, em sẽ không thể chăm sóc được Quân nữa không...??

_Em xin lỗi...!!

_Đừng nói gì nữa, để anh đưa em về nhà...!!

Trên đường đi, Diễm ngủ gật trên vai Trường. Trường thương xót cho số phận của Diễm. Trường thấy mình phải có trách nhiệm với hạnh phúc và tình yêu của Diễm. Trường tự đổ lỗi cho bản thân mình, nếu không phải tại Trường có lẽ Diễm không phải khổ như bây giờ.

Về đến nhà, Diễm hoàn toàn ngủ gục trên vai Trường, ông quán gia phải đỡ lấy Diễm, Trường bế Diễm về phòng ngủ. Hồng thở dài buồn bã.

_Tội nghiệp cô ấy quá, em sợ cô ấy sẽ sớm bị ngã quỵ mất nếu như tình trạng này còn kéo dài...!!

Trường đau khổ nói.

_Anh biết nhưng anh vẫn chưa tìm được ra cách gì giúp nó...!!

Hồng vén chăn sang một bên. Trường đặt Diễm nằm trên giường. Vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán Diễm, Trường thì thầm.

_Chúc em ngủ ngon...!!

Diễm ngủ thật say. Trường và Hồng lặng lẽ rút lui khỏi phòng. Ra phòng khách, Trường mệt mỏi ngồi xuống, vuốt tóc, ôm lấy đầu. Trường cảm phần nói.

_Anh sẽ tìm bằng được ông ta, chính tay anh sẽ bóp cổ ông ta. Ông ta gây ra mọi chuyện như thế là đủ lắm rồi, anh không còn chịu đựng được tình trạng này hơn nữa...!!

Hồng lo sợ.

_Anh đừng bao giờ nhắc đến hai từ “chết chóc” ở đây được không. Em không muốn nghe một chút nào, em không muốn anh tù tội vì sự kích động, nóng nảy của bản thân. Anh làm gì cũng phải suy nghĩ thiệt hơn, anh tưởng là sau khi anh giết chết được ông Đăng, anh sẽ xóa bỏ hết được hận thù hay sao? Em không muốn đứa con của em mất cha, không muốn nó mang tiếng xấu là con của một kẻ giết người, không muốn em gái anh phải khổ sở vì anh hơn nữa, em không muốn hận anh vì anh không tôn trọng cuộc sống của chính mình...!!

Trường ôm lấy Hồng. Giọng Trường đầy hối lỗi.

_Anh xin lỗi, anh không có ý làm tổn thương em, mấy ngày vừa qua, anh muốn phát điên lên. Nhìn em gái đau khổ, buồn phiền khóc lóc, anh không thể chịu đựng được, nếu không phải tại vì anh, Diễm không phải chịu khổ như bây giờ...!!

Hồng vỗ nhẹ vào lưng Trường.

_Bây giờ dù anh có nói gì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, anh nên tìm cách sửa chữa lỗi lầm thay vì ngồi đây than vãn. Làm như thế có ích gì đâu...!!

_Em có ý kiến gì không...??

_Tạm thời chúng ta phải giúp cô ấy chăm sóc Quân. Sau khi Quân tỉnh lại, mọi chuyện sẽ được giải quyết. Anh cũng nên phối hợp với anh Bảo để tìm ra chỗ trốn của ông Đăng, ông ta cần bị bắt trước khi ông ta gây ra thêm chuyện gì nữa...!!

_Em nói đúng. Sáng nay anh sẽ đến sở cảnh sát, anh sẽ cung cấp cho họ những gì anh biết về ông Đăng. Anh tin là ông ta sẽ không còn trốn thoát được lâu nữa đâu...!!

Hồng động viên Trường.

_Em tin là anh sẽ làm được. Anh phải nhớ dù làm bất cứ chuyện gì cũng không được xử xự theo tình cảm nếu không anh không nên làm gì hay đi đâu...!!

_Anh biết rồi, em yên tâm, anh hiểu anh đang làm gì và đang ở hoàn cảnh nào...!!

_Anh hiểu được là tốt. Em đi giúp Di Hoa nấu cơm trưa đây. Em muốn khi Diễm tỉnh dậy, cô ấy sẽ có cái gì đó để ăn...!!

Trường mỉm cười.

_Cảm ơn em...!!

Hồng buông Trường ra. Mỉm cười đáp lại lời Trường. Hồng đi vào nhà bếp. Chờ Hồng đi khuất, Trường gọi điện cho Bảo.

_Tôi có chuyện muốn nói với cậu...!!

_Cậu muốn chúng ta gặp nhau ở đâu...??

_Cậu đang ở sở cảnh sát hay ở một chỗ nào đó...??

_Tôi đang ở sở cảnh sát...!!

_Tôi sẽ gặp cậu ở đó...!!

_Được rồi, tôi chờ cậu...!!

Cầm chìa khóa xe, Trường dạo dò Hồng đôi câu rồi rời khỏi nhà. Trường muốn những rắc rối, phiền muộn này nhanh kết thúc, cuộc sống lúc nào cũng phải nom nớp lo sợ khiến Trường muốn phát điên, muốn đập phá hết mọi thứ xung quanh mình. Trường không sợ bản thân bị tổn thương hay bị ông Đăng hại, Trường chỉ sợ ông ta hại những người thân của mình. Trường không cho phép ông Đăng làm điều đó, Trường phải ngăn chặn ông ta bằng mọi giá.

*****

Hôm nay Loan do có việc bận nên không thể đến thăm Quân, thành ra Loan chỉ gọi điện hỏi thăm Quân mà thôi. Hành động của Loan khiến bà Phương hài lòng, bà vui vẻ bảo ông Trương.

_Ông thấy không? Con bé Loan còn tốt hơn con bé Diễm gấp mười lần, tuy Loan không phải là người yêu của Quân nhưng nó còn thường xuyên đến thăm hỏi thăm Quân, còn con bé Diễm từ hôm qua đến giờ, tôi không thấy nó đâu cả, chỉ vài câu chữ rửa của tôi, nó đã bỏ cuộc, đã không còn quan tâm đến thằng Quân nữa. Ông thấy nó có xứng đáng làm con dâu của tôi không, có xứng đáng với tình yêu của thằng Quân không...??

Ông Trương bèn vực Diễm.

_Diễm bị ốm, nó làm sao mà đến được khi ngay cả bản thân nó cũng không lê nổi thân xác ra khỏi giường...!!

_Làm sao ông biết...??

_Hôm qua tôi gọi điện cho nó...!!

Bà Phương mai mỉa.

_Nó bảo nó bị ốm vì nó không muốn đến đây chứ gì...??

Ông Trương cau.

_Bà thừa biết nó không phải là một kẻ vô tình, lạnh lùng không có tình người như thế...??

_Tôi không cần biết và tôi cũng chẳng quan tâm, tôi chỉ muốn cô ta đi đâu cho khuất mắt tôi. Thằng Quân còn nằm kia, trong khi cô ta đang vui chơi tí tởn ở bên ngoài, đúng là một kẻ không ra gì. Có chết tôi cũng không chấp nhận một đứa con dâu như cô ta...!!

_Sao bà cứ nghi oan cho nó thế, nó bị ốm làm sao nó đi được hay là bà đến nhà nó kiểm tra xem nó có bị ốm không, lúc đó bà sẽ không còn gì để nói nữa...!!

_Tôi mặc cô ta có ốm hay không, tôi không quan tâm, cô ta không đến đây tôi càng mừng...!!

Không muốn tranh luận thêm với ông Trương, bà Phương đóng cửa phòng bệnh của Quân lại. Ông Trương chỉ còn nước thở dài. Không thể chịu đựng thêm được tính cách bướng bỉnh của bà vợ nhưng ông không có cách gì để thay đổi được suy nghĩ không hay của bà Phương dành cho Diễm. Hai người chỉ vừa mới chấp nhận sau, sau chuyện này mối quan hệ của họ còn tồi tệ hơn cả lúc trước, có lẽ ông Trời không muốn Diễm làm con dâu nhà họ Hoàng nên ông mới cho họ quá nhiều thử thách như thế.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 194

Dù sức khỏe yếu nhưng một tuần sau đó, ngày nào Diễm cũng đến chăm sóc Quân, tình hình bệnh tình của Quân chuyển biến rõ rệt. Ông Trương thường xuyên gọi điện cho Diễm. Đầu tiên ông tin vì Diễm bị bệnh nên không thể đến thăm Quân nhưng đã một tuần kể từ lúc Quân nằm viện vẫn không thấy Diễm đến, ông bắt đầu nghi ngờ, bắt đầu cảm thấy khó hiểu. Không thể chịu đựng được tình trạng mập mờ này nữa, ông tìm đến nhà Diễm.

Căn biệt thự vẫn bỏ không, thỉnh thoảng bà Hoa, và ông quản gia đến dọn dẹp theo yêu cầu của Quân.

Quân muốn giữ mọi thứ được sạch sẽ, nguyên vẹn. Không ai hỏi lý do tại sao cho đến tận bây giờ Quân vẫn không yêu cầu Diễm dọn về căn biệt thự, Diễm không hỏi, cũng không yêu cầu Quân làm điều đó. Diễm mừng vì Quân không yêu cầu Diễm phải làm gì. Diễm ghét bị người ta nghĩ Diễm đang lợi dụng Quân. Diễm không muốn người khác phải thương hại mình. Thà rằng sống trong nghèo khổ nhưng là do công sức của mình bỏ ra còn hơn sống trong nhung lụa nhưng lúc nào cũng bị người khác khinh bỉ.

Bà Hoa ra mở cổng cho ông Trương. Bà mỉm cười chào.

_Chào ông. Xin hỏi ông tìm ai...??

_Đây có phải là nhà của Diễm không...??

_Vâng, đúng rồi. Ông là...???

_Tôi là bố của Quân...!!

Bà Hoa mở rộng cánh cổng.

_Mời ông vào...!!

Đề tài xế đợi mình ngoài xe, ông Trương theo bà Hoa vào phòng khách. Cả tuần nay Trương đi suốt ngày, chiều đưa Diễm đến bệnh viện, sáng sớm đón Diễm về. Trương đang phối hợp truy tìm ông Đăng với Bảo. Trương muốn nhanh chóng kết thúc tất cả mọi chuyện.

Chăm sóc Quân cả đêm nên Diễm đang ngủ trong phòng. Hồng hầu như ở nhà Trương suốt ngày, ngay cả cửa hàng thời trang. Hồng cũng ít đến, nhân viên làm việc tại cửa hàng ai cũng chúc mừng hạnh phúc của Hồng, họ mừng vì cuối cùng Hồng cũng lấy được người mình yêu, hai người lại sắp có con.

Hồng thay mặt Diễm và Tường tiếp ông Trương. Đón ly cà phê trên tay bà Hoa, ông Trương nói.

_Cảm ơn bà...!!

Bà Hoa lui xuống bếp. Ông Trương quan tâm hỏi.

_Diễm đâu...??

_Cô ấy đang ngủ trong phòng...!!

_Bệnh tình của Diễm vẫn chưa khá hơn chút nào sao...??

_Chú cũng biết cô ấy bị suy nhược cơ thể, cộng thêm việc cô ấy do lo lắng cho Quân, ăn uống không được nên lúc nào cô ấy cũng ốm yếu. Cô ấy phải uống thuốc an thần mới ngủ được...!!

Mọi nghi ngờ trong lòng ông Trương đều tan biến. Ông tưởng Diễm đang tìm cách rời xa Quân, đang lợi dụng sự tức giận, ngăn cản của bà Phương để có thể danh chính ngôn thuận bỏ mặc Quân trong tình trạng sống dở chết dở. Nay thấy Diễm vì lo lắng cho Quân dẫn đến suy nhược cơ thể trầm trọng, ông thương xót cho cả Quân và Diễm, ông mong hai người có thể nhanh chóng hồi phục, nhanh chóng tiến tới hôn nhân, tình trạng sống lấp lửng kiểu này khiến ông không an tâm. Mạng sống của con người rất mỏng manh, nếu có thể tận dụng được từng giây từng phút ở bên nhau thì tại sao lại không làm ngay khi có thể mà phải chờ đợi đến bao giờ nữa.

_Tôi có thể vào thăm Diễm một chút chứ...??

Hồng đứng lên.

_Vâng mời chú. Cô ấy sẽ rất vui khi biết chú đến thăm cô ấy...!!

Hồng mở cửa phòng của Diễm, Diễm đang ngủ ngon trên giường. Ông Trương thấy Diễm gầy hơn trước rất nhiều, khuôn mặt hốc hác mệt mỏi. Tình trạng sức khỏe của Diễm bây giờ, ông Trương không thể không tin là Diễm đang bị suy nhược cơ thể.

Ông Trương buồn phiền hỏi.

_Diễm không ăn được gì sao...??

_Cô ấy không chịu ăn, mỗi bữa chỉ ăn được một chút. Nhiều khi cháu và anh Trường phải ép cô ấy, cô ấy mới chịu ăn...!!

Nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Diễm. Ông Trương thở dài.

_Đúng là trái ngang. Tôi không biết phải làm gì để giúp hai đứa chúng nó, một đứa nằm hôn mê trên giường, một người bị suy nhược cơ thể, nếu tình trạng này mà còn kéo dài nữa, tôi sợ hai chúng ta sẽ lần lượt đưa nhau đi...!!

Hồng sợ hãi.

_Chú đừng nói thế. Thể trạng của Diễm tuy ốm yếu nhưng cô ấy là một người kiên cường, cô ấy sẽ vượt qua được...!!

Biết mình lỡ lời. Ông Trương vội nói.

_Chú cũng mong là thế...!!

Cả hai đưa nhau ra phòng khách. Nói chuyện với Hồng thêm một lúc, ông Trương ra về. Hồng mậm mê ly cả phê trong tay. Bà Hoa cau mày.

_Một người tốt bụng và dễ chịu như ông ấy sao có thể sống bên cạnh một bà vợ khó chịu như bà Phụng...!!

_Cháu tin là do định mệnh sắp đặt, thường thì hai người có tính cách khác nhau mới cuốn hút nhau. Cùng một tính cách thì chỉ có sự đồng cảm, còn dẫn đến tình yêu thì hơi khó. Cháu luôn thấy hai người ở hai thế đối lập nhau lại nên đôi, còn hiểu nhau đến mức có thể đọc được suy nghĩ của người kia thì mãi vẫn chỉ là bạn tốt thôi...!!

_Như cô và cậu Trường chứ gì...??

Hồng đỏ mặt.

_Chúng cháu không phải là có tính cách hoàn toàn khác nhau, đó chính là lí do chúng cháu làm bạn thân với nhau trong tám năm. Chỉ có mình cháu yêu anh ấy, còn anh ấy chỉ coi cháu là bạn. Sau này anh ấy mới nói câu yêu cháu và cầu hôn cháu. Cháu nghĩ mình là một người may mắn...!!

_Di lại thấy cậu ấy may mắn mới lấy được cô, người như cậu ấy đáng bị cho bài cú đấm...!!

Hồng bật cười, thật thú vị khi nói chuyện cùng bà Hoa, bà đã khiến tâm trạng của Hồng phấn chấn lên nhiều. Hồng không có vấn đề cá nhân gì đáng phải quan tâm hay đáng phải lo lắng, mọi rắc rối của cuộc đời Hồng đều do Trường gây ra, từ tình yêu cho đến cuộc sống riêng tư, Trường đều làm mọi thứ bình yên vốn có của Hồng bị đảo lộn hết cả lên.

Tuy nhiên khi yêu con người ta phải sẵn sàng chấp nhận mọi thứ, Hồng đã chuẩn bị tám năm nay rồi. Hồng muốn nhanh chóng được bước vào cuộc đời Trường, muốn cùng Trường chia sẻ mọi khó khăn, buồn vui. Hồng yêu tính cách của Trường, dù tính cách đó tốt hay là xấu, Hồng cũng đều chấp nhận, đều dung hòa được.

Ba giờ chiều Trường mới về nhà. Hồng và bà Hoa đang nấu cơm dưới bếp, mùi xào nấu thức ăn làm Trường cảm thấy đói cồn cào.

Trường mỉm cười hỏi.

_Có gì cho anh ăn không...??

Hồng mỉm cười đáp lại.

_Em không biết là anh lại háu đói như thế...??

_Nếu em không biết em nên học dần đi vì mai sau anh sẽ là một ông chồng rất dễ chịu...!!

Hồng đỏ bừng mặt, bà Hoa phì cười.

_Cậu lúc nào cũng trêu đùa cô ấy, không khéo mai sau cô ấy vì ngại cậu, cô ấy không dám lấy cậu cũng nên...!!

Trường nháy mắt.

_Di yên tâm, cô ấy có lá gan rất to, cô ấy sẽ không dễ dàng bỏ cuộc nhanh như thế đâu. Đứa con của chúng cháu không chờ được lâu nữa, nó cần bố mẹ nó lấy nhau trước khi bụng mẹ nó không chui lọt chiếc áo cô dâu...!!

Bà Hoa lăn ra cười. Hồng vừa ngượng vừa xấu hổ.

_Anh mà con dám nói lung tung nữa, anh sẽ biết tay em...!!!

Nhìn chiếc thìa dơ lên đầy đe dọa của Hồng, Trường nhăn nhó.

_Em định đánh anh bằng cái thìa trong tay em à...??

_Anh cứ thử nói thêm một câu nữa xem...!!

_Ghê quá, anh tưởng em là một cô gái không biết bạo lực là gì, hóa ra em và em gái anh đều đánh đá như nhau...!!

Diễm đi từ phòng khách vào nhà bếp, nghe tiếng cười, nói chuyện huyền ảo. Diễm khẽ mỉm cười. Mặc dù trong lòng đau khổ nhưng thấy anh trai hạnh phúc, Diễm cũng vui lây, Diễm chỉ cần những người thân xung quanh mình được sống bình yên vui vẻ, dù bản thân Diễm có phải chịu thiệt thòi như thế nào, Diễm cũng không có phản nản gì.

Dựa người vào cửa bếp, Diễm tham gia cùng trò đùa với mọi người.

_Anh bảo em và chị Hồng giống nhau ở điểm gì...??

Trường quay lại, thấy em gái đang nhìn mình lom khom, ánh mắt nheo lại đầy tình nghịch, cái mũi héch lên đầy thách thức. Trường cười.

_Anh không nói gì cả...??

Diễm thừa biết Trường vừa nói gì nhưng vẫn hỏi Hồng.

_Có phải anh ấy vừa nói xấu em đúng không chị...??

Hồng gật đầu.

_Đúng, anh ấy bảo chị em mình dữ như sư tử Hà Đông.

Bà Hoa vẫn cười ngất ngèo. Trường nhăn mặt.

_Em đừng đổ oan cho anh, anh không hề nói câu đó. Anh chỉ bảo em và Diễm rất dễ thương, cả hai luôn làm cho anh chóng mặt vì trò đùa của hai người...!!

Diễm xoay khớp cổ tay. Hồng che miệng cười. Trường hơi ón vì lần nào cô em gái cười một cách ngây thơ và vô tội là y như rằng người Trường sẽ bị thâm tím vì bạo.

Trường nhòm người đứng dậy, đứng cách Diễm hơi xa một chút. Trường muốn được an toàn.

Diễm nhàu mày hỏi.

_Anh làm gì mà đứng bật dậy như có kiến đang đốt vào mông thế...??

Trường khôn khéo đáp.

_Anh muốn tránh những móng tay sắc nhọn của em...!!

Diễm thò phù phù vào máy ngón tay, dơ năm ngón tay trước mặt. Diễm lắc đầu nói.

_Anh đoán sai rồi mười ngón tay của em rất cùn, em có để móng bao giờ đâu nên làm sao mà sắc nhọn được...!!

Trường nhìn chăm chăm vào mười ngón tay của Diễm như thể chúng đang chuẩn bị vuron dài thành mấy cái lưỡi rìu sắc bén trong những bộ phim hoạt hình nói về phù thủy.

Diễm nháy mắt với Trường một cái. Trường ngờ ngác không hiểu gì. Một tiếng á vang lên thật to. Trường nhảy loi choi như một con khỉ đang kêu đòi chuối chín.

Ôm lấy bụng, Diễm cười chảy nước mắt. Bà Hoa đã cười từ lúc này, giọng cười của bà không ngừng nghỉ. Hôm nay là ngày vui nhất của gia đình Diễm kể từ khi Quân phải nằm viện cho đến bây giờ.

Trường cau có.

_Sao em lại hòa với Diễm bất nạt anh...??

_Ai bảo anh dám nói em dữ dần, nếu anh đã coi em là một cô gái như thế em phải đóng cho đạt vai diễn của mình chứ...!!

Diễm vỗ tay tán thưởng.

_Chị nói rất đúng. Đây là bài học cảnh cáo cho anh hiểu từ lần sau không nên chê bai một người phụ nữ, anh cần phải khen ngợi, anh có hiểu không...??

Trường dài giọng.

_Dạ tôi hiểu thưa hai quý cô...!!

Nhìn khuôn mặt thiểu não của Trường, Diễm và Hồng ôm lấy nhau cười khúc khích, Trường nhìn em gái và vợ chưa cưới cười đùa vui vẻ. Trường cũng vui lây, khó khăn lắm Trường mới thấy Diễm nở được một nụ cười, nay thấy tinh thần Diễm đã khá hơn, Trường không còn phải lo lắng quá nhiều như một tuần vừa qua nữa.

Buổi sáng từ bệnh viện trở về nhà, Diễm chưa có thời gian tắm rửa nên tranh thủ thời gian trước bữa cơm chiều, Diễm đi tắm.

Sau khi tắm rửa xong, Diễm cùng ăn cơm với mọi người trong gia đình. Hồng kể cho Diễm nghe chuyện ông Trương đến thăm Diễm vào trưa nay. Diễm cảm động nói.

_Em không biết phải cảm ơn bác ấy như thế nào. Em sợ bác ấy sẽ giận em nếu lâu rồi bác ấy không thấy em đến thăm anh Quân vào ban ngày...??

Trường động viên.

_Đêm nào em chẳng thức trắng đêm để chăm sóc cậu ấy, lẽ ra họ phải cảm ơn em mới đúng...!!

Hồng bóp nhẹ tay Diễm.

_Hay là em nói cho bác ấy biết em vẫn đến thăm Quân hàng đêm đi...??

Diễm buồn rầu nói.

_Em nghĩ tốt nhất em không nên nói gì, bây giờ cứ để cho bác ấy nghĩ em bị bệnh đi rồi mai sau em sẽ lựa cơ hội nói lại cho bác ấy biết sau...!!

Mặt Diễm buồn rười rượi, không khí bàn ăn trùng cả xuống. Mọi người không ai bảo ai, Trường đang có quá nhiều nỗi lo, Hồng cũng không khá hơn. Diễm chỉ lo cho Quân ngoài ra đầu óc của Diễm không còn nghĩ được chuyện gì khác.

Kết thúc bữa ăn, nói chuyện với mọi người một lúc. Trường đưa Diễm đến bệnh viện. Trên đường đi, Trường bảo Diễm.

_Em sẽ làm gì nếu như Quân không bao giờ tỉnh lại...??

Vòng tay quanh eo Trường bị siết chặt. Người Diễm không ngừng run rẩy, nước mắt Diễm bắt đầu lăn dài. Biết bản thân đã chọc đúng vào nỗi đau của Diễm. Trường vội nói.

_Anh xin lỗi, anh không cố ý khiến em bị tổn thương. Anh chỉ vì lo cho em nên muốn em đối diện với sự thật...!!

Quẹt nước mắt. Diễm nói một cách đầy tin tưởng.

_Anh ấy sẽ tỉnh lại, em biết là anh ấy sẽ không bao giờ bỏ em, anh ấy từng hứa là sẽ cầm lấy tay em đi đến hết cuộc đời này, anh ấy không phải là một người thất hứa...!!

Mặc dù biết cơ hội để Quân tỉnh lại sẽ rất mong manh nhưng Trường không muốn dập tắt hy vọng của Diễm. Trường hỏi sang chuyện khác.

_Em định đối diện với bà mẹ chồng tương lai khó tính của em thế nào...??

_Em cũng không biết nữa. Em chỉ hy vọng là bác ấy sẽ chấp nhận em dần dần khi thời gian trôi qua đi...!!

_Em đúng là quá ngây thơ, với một người cố chấp và ham địa vị như bà ta. Bà ta sẽ không chấp nhận một cô dâu không có gì như chúng ta. Nếu có thể, em nên rút lui từ bây giờ đi...!!

Diễm im lặng không đáp, Diễm yêu Quân vì Quân chính là Quân, Diễm không yêu Quân vì tài sản, gia thế, hay địa vị mà Quân sẽ mang lại cho Diễm khi hai người kết hôn.

Diễm nghĩ lại những việc Quân đã làm cho mình, Diễm không thể bỏ mặc Quân trong thời điểm này, Diễm sẽ cùng Quân chiến đấu với bệnh tật, dù mai sau Quân có tỉnh lại hay không, dù không thể ở bên nhau cũng không sao, Diễm không có lòng chiếm hữu cao như Quân. Diễm yêu ai, quý ai Diễm chỉ mong người đó được một sống hạnh phúc, vui vẻ. Với Diễm như thế là đã quá mãn nguyện rồi.

Nước mắt tràn khóe mi, Diễm mỉm cười nói.

_Anh biết không, ngay từ lần đầu tiên em gặp anh ấy, em đã thấy thích tính cách của anh ấy rồi, em đã coi anh ấy là một người bạn thân của em, một người có thể chia sẻ mọi buồn vui trong cuộc sống, sau này em mới biết anh ấy yêu em, em không nghĩ rằng em sẽ yêu anh ấy, nhưng thật lạ, mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi, em đã yêu anh ấy, thích anh ấy, muốn trở thành vợ của anh ấy, thậm chí bọn em còn tính sẽ sinh bao nhiêu đứa con.

_Em biết mẹ anh ấy không thích em, không mong em trở thành con dâu của bà, với em điều đó cũng không sao, vì em tin anh ấy sẽ mang lại hạnh phúc cho em, tin anh ấy sẽ giúp em hòa nhập được với cuộc sống của gia đình anh ấy và sự thực anh ấy đã làm được. Em đã dần được mẹ anh ấy chấp nhận, nếu anh ấy không vì em, anh ấy đã không bị tai nạn giao thông, không bị ông Đăng hại, nếu anh ấy không sao, có thể chúng em đã làm lễ cưới rồi.

Giọng Diễm nhỏ dần xuống.

_Mọi chuyện đều do số phận an bài, nếu em và anh ấy không thể đến được với nhau, em không oán trách mẹ anh ấy, không oán trách số phận hẩm hiu của em hay đổ tội do ông Trời cố tình làm thế. Em sẽ rời xa anh ấy, em chỉ cần biết anh ấy vẫn sống bình yên, vẫn khỏe mạnh, vẫn được hạnh phúc, là lòng em đã thấy mãn nguyện lắm rồi, em không cần thêm một điều gì nữa...!!

Trường nắm lấy tay Diễm, giọng Trường đầy hối lỗi.

_Anh xin lỗi, mọi chuyện đều là do anh, nếu anh không làm cái chuyện rò rỉ đó, em và Quân đã không phải trải qua bao nhiêu sóng gió như thế này...!!

Diễm dựa đầu vào lưng Trường.

_Mọi chuyện đã trôi qua rồi, anh đừng nhắc lại những chuyện không vui đó nữa, cuộc sống hiện tại mới là đáng quý. Mong ước duy nhất của em là anh ấy có thể tỉnh lại, ngoài ra em không còn mong ước một điều gì khác...!!

Đến bệnh viện, giống như mọi hôm, Diễm đến phòng thay đồ, đội mũ, đeo kính, đeo khẩu trang, cài thẻ nhân viên trên ngực áo. Diễm đến phòng bệnh của Quân. Lòng Diễm mang mớ buồn, đời Diễm có quá nhiều biến động, ban đầu Diễm tưởng Diễm yêu Trường, sau này Diễm nhận ra Trường là anh trai của mình.

Quân yêu Diễm nhưng Diễm không đáp lại tình cảm của Quân vì Diễm tin rằng vĩnh viễn Diễm và Quân chỉ là một người bạn đơn thuần, một đôi bạn có thể nói chuyện về mọi thứ, san sẻ mọi vui buồn trong cuộc sống nhưng tình yêu sẽ không bao giờ có. Cho đến khi Diễm nhận ra Diễm yêu Quân thì cũng là lúc tình cảm của hai người đi đến hồi kết thúc, với mối tình này Diễm sẽ không còn yêu được ai nữa, Diễm sẽ yêu Quân cho đến cuối đời, dù mai sau có lấy được nhau hay không, Diễm cũng không bao giờ hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195

Bảo đang đi ngược hướng với Diễm. Nhận ra Diễm, Bảo cười.

_Trông cô khá là lạ, nếu không được nhìn thấy cô ngay lần đầu tiên cô mặc bộ đồ này, tôi không thể nhận ra cô...!!

Diễm gật đầu chào.

_Chào anh, mọi chuyện thế nào rồi...??

_Quân vẫn thế, không hề có dấu hiệu sẽ tỉnh lại trong nay mai. Mọi người đã về hết cả...!!

_Anh đã điều tra ra được ai là người gây ra tai nạn cho anh Quân chưa...??

_Anh đang điều tra, manh mối đã có chỉ cần bắt được hung thủ nữa là xong...!!

Diễm vui mừng.

_Em muốn mọi chuyện nhanh chóng sớm kết thúc, em không muốn ai vì em phải chịu thêm nhiều đau khổ và thiệt hại nữa...!!

_Em thật ngại thò chuyện này không phải là lỗi của em, em chỉ là một người vô tội. Anh nghĩ Quân không muốn em phải dấn vật bản thân vì những lỗi lầm không phải là do em gây ra...!!

_Giá mà anh ấy có thể tỉnh lại thì hay biết mấy...!!

_Em đừng lo lắng quá, anh tin là cậu ấy sẽ tỉnh lại. Quân không dễ chết như vậy đâu...!!

Diễm sợ hãi mỗi lần nghe mọi người nhắc đến từ “chết”. Diễm luôn bị thần chết ám ảnh, luôn bị bóng tối vây hãm. Đêm đêm Diễm ngồi ngắm nhìn Quân say ngủ, ngắm vàng trán rộng của Quân. Tay Diễm nắm chặt lấy tay Quân. Diễm muốn Quân truyền thêm sinh khí, tự tin cho mình, Diễm không thể đối chọi với cuộc sống mà không có Quân.

Bảo chưa từng yêu, cũng chưa từng có ý nghĩ sẽ kết hôn nhưng khi gặp Diễm, Bảo bắt đầu bị Diễm thu hút, Bảo thích Diễm, lần đầu tiên trong đời Bảo mới thấy một cô gái dễ thương và xinh đẹp như Diễm. Bảo không muốn phản bội lại thẳng bạn thân nhưng con tim không theo kịp lý trí, nó luôn làm những gì mà nó thích.

Bảo nguyên rủa bản thân khi lần đầu tiên gặp Diễm ở quán ăn, lần đầu tiên nhìn vào mắt Diễm, Bảo đã choáng váng, một kẻ chỉ yêu thích phá án, và trình thám như Bảo cũng bị rung động vì một con nhóc thơ ngây. Tình cảm này Bảo sẽ giấu kín, Bảo không muốn Diễm phải khó xử. Bảo cũng không muốn tình bạn thân giữa Bảo và Quân bị tan vỡ. Bảo giải thích cho sự bất cần của con tim mình là do hai người là bạn thân nên dễ dàng rung động với cùng một cô gái, Bảo không biết điều đó có đúng không nhưng Bảo vẫn tin là thế. Đó là cách giải thích duy nhất mà Bảo cho là lòng mình sẽ nhẹ nhõm và thanh thản hơn.

Trao đổi với Diễm thêm vài câu, Bảo ra về. Bảo định mời Diễm đi uống nước, nhưng thấy khiến nhà quá nên lại thôi. Diễm đang lo lắng cho Quân, Diễm làm gì còn tâm trí đi uống nước, chuyện trò với một người bạn thân của chồng chưa cưới. Bảo chán nản rời đi với một tâm trạng hoang mang và rối bời.

Diễm trở về phòng bệnh của Quân. Diễm thấy căn phòng ngập tràn mùi thuốc khử trùng này mới thật sự là nơi an toàn cho Diễm, ở đây Diễm không cần phải lo lắng hay phải sợ hãi bất cứ điều gì nữa. Diễm không cần phải giật mình thức giấc vì sợ Quân xảy ra chuyện. Diễm có thể ngắm nhìn Quân thỏa thích, có thể cầm lấy tay Quân, có thể thì thầm vào tai Quân, có thể chuyện trò, có thể kể truyện, hát cho Quân nghe, Diễm có thể làm mọi thứ cho Quân.

Đầu tiên bà Phương không tin tưởng cô y tá chăm sóc Quân vào ban đêm nhưng sau một tuần thấy mọi chuyện đều diễn ra một cách tốt đẹp, bà bắt đầu yên tâm dần dần. Tuy nhiên bà vẫn đề mắt đến Diễm, có đôi lần bà cố tình đi sớm hơn thông thường để xem Diễm chăm sóc Quân như thế nào, những lần như thế con tim Diễm như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, Diễm đã làm quen dần với công việc của mình, quen dần cách đóng giả là một người khác trước mặt mọi người, Diễm thấy mình là một diễn viên có tài. Những bài học hóa trang cũ được Diễm đem ra áp dụng. Diễm từng mong cuộc đời mình được đánh đổi qua các vai diễn vì cuộc sống của Diễm bình yên và phẳng lặng quá, bây giờ Diễm lại ước mình được sống như ngày xưa.

Con người thật lạ, khi có được thứ này lại muốn có được thứ kia, lúc đã đánh mất rồi lại cuống cuồng đi tìm lại.

Sau một tuần Diễm đã làm quen với cuộc sống đêm khuya, làm quen được với đồng hồ sinh học trái ngược của mình. Đêm Diễm hầu như thức trắng để chăm sóc cho Quân, Diễm ngủ bù vào buổi sáng, buổi chiều Diễm giúp bà Hoa, Hồng dọn dẹp nhà cửa, nấu cơm, có khi Diễm cùng Hồng đến cửa hàng thời trang.

Diễm rất có ích cho công việc thiết kế thời trang của Hồng, vì Diễm là một người có tài hội họa, lại yêu cái đẹp, chăm chỉ đọc tạp trí thời trang nên có thể cho Hồng nhiều gợi ý hay. Công việc làm ăn kinh doanh của Hồng ngày càng phát triển, Trường có nhiều dự án ở bên Úc gửi sang, họ muốn Trường nhanh chóng quay về Úc. Do còn nhiều công việc dang dở ở đây nên Trường không thể đi.

Công ty đã hoàn toàn thuộc về Quân. Trường choáng váng không hiểu bằng cách nào chỉ trong một thời gian ngắn, căn biệt thự và công ty của gia đình đều được Quân mua hết. Trường càng ngày càng tò mò về thân thế thực sự của Quân. Trường muốn biết Quân là ai, có lúc Quân hiện thân là một thiên thần, có lúc Quân lại hiện thân là một ác quỷ.

Trường nghi ngờ Quân tiếp cận anh em Trường là có mục đích, nhưng ơn cứu mạng của Quân, Trường không thể phủ nhận và không thể chối cãi được. Dù nói thế nào một người có thể sẵn sàng lao vào lửa để cứu sống Trường, nhảy xuống sông để cứu Diễm, cho Trường một quả thận không phải là một người xấu, không phải là một kẻ tham tiền. Nếu Quân thực sự là một người xấu, Quân sẽ không mạo hiểm mạng sống của mình như thế.

Đối với Quân, Trường hoàn toàn không đánh giá được con người thật của Quân. Trường chỉ biết ngồi im quan sát. Dù Trường có muốn hay không, Quân cũng đã trở thành em rể của Trường. Trường không thể không thừa nhận tình cảm Quân dành cho Diễm là hoàn toàn chân thật, không hề có một chút nào là giả dối.

Trường không còn muốn quan tâm đến lý do vì sao Quân lại tìm cách lấy bằng được căn biệt thự và công ty của gia đình nữa. Trường tự an ủi là nếu Quân không mua, sớm muộn nó cũng thuộc về người khác, chỉ bằng mọi thứ thuộc về em rể của Trường vẫn hơn vì sớm hay muộn sau khi Quân và Diễm kết hôn mọi thứ lại trở về nguyên vị trí cũ. Trường đã hoàn toàn gạt bỏ những suy nghĩ không hay đó ra khỏi đầu, Trường chỉ còn quan tâm làm sao bắt được ông Đăng, làm sao khiến ông ta phải trả giá cho những gì mà ông ta gây ra.

Ban đêm khi chăm sóc Quân, Diễm thấy có nhiều lúc nhịp tim và huyết áp của Quân đột nhiên tăng lên, những lúc như thế Diễm hốt hoảng vội chạy đi gọi bác sĩ. Một người không có nhiều kinh nghiệm như Diễm thật khó để chăm sóc Quân một cách hoàn hảo như một y tá thực thụ.

Diễm không chịu thua, Diễm mua nhiều sách về nhà đọc thêm để tham khảo. Diễm còn mang đến bệnh viện, vừa đọc sách vừa chăm sóc Quân, Diễm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, sau nửa tháng, Diễm đã hoàn toàn là một cô y tá thực thụ.

Theo lời gợi ý của Diễm, Trường đã gọi người đến sửa sang lại ngôi mộ của mẹ mình. Cuối cùng sau mười bốn năm, bà Lan cũng có được một mộ phần tử tế, Trường tin là ở trên Trời, bà Lan có thể mỉm cười hài lòng với những gì mà Trường đang làm, Trường đang sống thật với con người mình, đang làm chuyện đúng đắn. Trường sẽ bảo vệ người thân, bảo vệ gia đình của mình, Trường không cho phép ông Đăng phá hủy nó thêm một lần nữa.

Đối với Trường những gì mà ông Đăng gây ra đã quá sức chịu đựng của Trường. Trường không còn chịu đựng hơn được nữa. Trường đã tuyên chiến với ông Đăng, lần này Trường và ông Đăng ở hai chiến tuyến khác nhau. Quân nằm đấy không có nghĩa là không còn ai có khả năng chống đối, ngăn chặn hành vi phạm tội của ông ta.

Ông Đăng chui rúc trong lớp vỏ phạm tội của mình nên Bảo, Trường, ông Tùng, Kiên mặc dù có cố gắng đến mấy cũng không tài nào tìm được ông ta. Mấy tên đàn em của ông ta đã bị bắt hết, ông ta cũng không thấy đâu. Bảo rất có hứng thú với một tên tội phạm như ông Đăng, có một đối thủ ngang sức ngang tài luôn khiến con người ta phấn chấn. Để chiến thắng bắt buộc phải vận dụng hết kinh nghiệm, giác quan và trí khôn, nhờ thế con người cũng

tiến xa được một bậc.

Bảo luôn mơ một ngày có thể bắt được ông Đăng, mơ một ngày có thể được trực tiếp hỏi cung, được tống ông Đăng vào tù, niềm phấn khích khiến Bảo càng có hứng thú với vụ án này hơn.

Sau nửa tháng Quân nằm viện, bà Phương đến chăm sóc Quân như thường lệ. Đi bên cạnh bà, ông Trương thở dài.

_Không biết thằng Quân bao giờ mới tỉnh lại...??

Bà Phương sụt sịt.

_Tất cả cũng tại con bé Diễm, nếu không phải tại nó, con trai chúng ta đâu có khổ như thế này. Nếu thằng Quân không bao giờ tỉnh lại, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô ta...!!

Ông Trương bực dọc đáp.

_Sao bà cứ luôn đổ tội cho con bé Diễm là thế nào, bà thừa hiểu, con bé Diễm không có lỗi gì cả. Bà vì ghét nó nên mới tìm mọi cách đổ lỗi cho nó...!!

_Ông thôi đi, bố con ông đều giống nhau, lúc nào hai người cũng bệnh vục nó. Ông không thấy là nửa tháng nay nó không hề đến thăm thằng Quân nhà mình một lần, một kẻ vô tình, vô nghĩa như nó, ông còn thương tiếc làm gì...??

_Tôi nói rồi, nó bị ốm, một kẻ ốm yếu làm sao đi thăm một người ốm yếu khác. Mà dù nó có đến bà có cho nó vào không, hay là bà lại đuổi nó về. Nó chỉ còn da bọc xương, một cái hầy của bà cũng đủ làm cho nó ngã, tôi nghĩ nó nên ở nhà nghỉ ngơi, tình đường tốt hơn đến bệnh viện để nghe bà chửi rủa...!!

Bà Phương gất nhỏ.

_Ông đừng bênh nó, nó chỉ mượn có bệnh tật để lảng tránh trách nhiệm của nó, một con nhỏ lừa dối như nó, không xứng cho thằng Quân yêu, không xứng để ông bao che cho nó...!!

_Cách đây một tuần tôi có đến thăm nó. Bà không tin vào miệng tôi cũng phải tin vào mắt tôi chứ...!!

Mặc dù ông Trương dẫn chứng đầy đủ, bà Phương vẫn không lùi bước.

_Cứ cho là nó bị ốm đi, nhưng có cần lâu như thế không, đã nửa tháng trôi qua rồi. Nửa tháng ông có hiểu không, người ta có ốm nặng đến đâu, nửa tháng cũng đủ để đi, để chạy. Rõ ràng con bé đó muốn tránh mặt tôi nên nó mới không đến. Chỉ một vài câu đe dọa của tôi nó đã dễ dàng từ bỏ thằng Quân nhà mình, nói gì đến mai sau, thằng Quân què quặt hay không nhắc đầu lên nổi vì phả sản hay bị bại liệt. Ông nói đi, tôi có nói oan cho nó không...??

Ông Trương đuối lý. Những lời bà Phương nói không hề sai, dù bà Phương có phản đối không cho Diễm đến thăm Quân, ít ra Diễm cũng phải đến đây xem Quân thế nào dù chỉ là đứng nhìn từ xa, đằng này Diễm biệt tăm không thấy mặt mũi đâu.

Ông Trương bực bội, ông thấy lòng tin dành cho Diễm có phần đã bị lung lay. Mấy lần ông gọi điện thoại cho Diễm, toàn chị dâu của Diễm bắt máy.

Nửa tháng trôi qua, Diễm gọi điện thoại cho ông được bốn lần, lần nào Diễm cũng chúc ông sống khỏe mạnh, hỏi thăm tình hình sức khỏe của bà Phương, ngoài ra không hề nhắc gì đến Quân. Ông Trương thấy Diễm không phải là một cô gái tuyệt tình, một kẻ vô ơn, sao Diễm lại hành động khó hiểu như thế. Hay là Diễm đã hoàn toàn quên Quân rồi, nếu quên Quân, Diễm đâu cần phải gọi điện cho ông Trương làm gì, nhưng nếu không quên, sao Diễm không hỏi thăm tình hình sức khỏe của Quân lấy một lời.

Ông Trương không thể biện luận cho hành động lạnh lùng của Diễm, ông không thể nói gì hơn nữa. Dù Diễm vô tình hay cố ý việc Diễm không hỏi thăm Quân, không đến thăm Quân hay không cầu xin bà Phương nghĩ lại là không thể chấp nhận được, ông Trương bắt đầu cảm thấy bực bội, cảm thấy chán ghét sự thật phũ phàng này. Ông không tin là con trai ông đã chọn nhầm người yêu, ngay lần đầu tiên gặp mặt, ông đã thấy Diễm rất hợp với Quân. Quân và Diễm đã phải vượt qua nhiều khó khăn, thử thách mới đến được với nhau, sao mọi chuyện lại thành ra thế này.

Ông không muốn nghĩ nhiều và cũng không còn hơi sức để mà nghĩ nữa. Ông chỉ muốn toàn tâm toàn ý chăm sóc Quân, mong Quân sớm tỉnh lại. Mai sau dù Quân quyết định có tiếp tục yêu và lấy Diễm không đó là việc của Quân. Ông tin là càng có nhiều khó khăn, thử thách con người càng nhận ra ai mới thực sự là người dành cho mình.

Bà Phương tiếp tục nói không ngừng nghỉ, ông Trương tăng lờ như bị điếc. Hai vệ sĩ canh gác cửa gắt đầu chào ông bà Phương. Họ mở cửa phòng cho bà Phương và ông Trương vào. Bà Phương hoàn toàn hài lòng vì trong vòng nửa tháng vừa qua, Loan thường xuyên đến đây, hai người nói chuyện vui vẻ, bà Phương muốn một người con dâu như Loan.

Bà thấy Loan không chê được điểm gì. Loan xinh đẹp, thông minh, tốt bụng, gia đình giàu có. Bà không hiểu Quân chê Loan ở điểm gì, tại sao Quân nhất định phải lấy Diễm cho bằng được.

Bà Phương vốn đã không thích Diễm, qua lần này, bà còn ghét Diễm hơn mười lần trước, chỉ cần Diễm xuất hiện trước mặt bà bây giờ thế nào bà cũng nể nang, tát Diễm.

Ngày trước trong mắt bà Phương, Diễm là một cô gái phóng túng thì bây giờ bà coi Diễm là một kẻ vô ơn, máu lạnh, một kẻ bạc tình, lúc Quân còn khỏe mạnh. Quân hết lòng chăm sóc, bảo vệ và yêu Diễm nhiều như thế, đến khi Quân bị bệnh, Diễm đã bỏ mặc Quân, không quan tâm, không hỏi han gì đến Quân. Bà không thể nuốt được cục hận này trong lòng, bà cần phải xả nó ra. Bà phải làm nó ngay bây giờ, phải làm nó ngay hôm nay.

Buổi chiều chờ Loan và Kiên ra về. Bà khép cửa phòng của Quân, lấy điện thoại trong túi xách, bà gọi điện cho Diễm.

Nhìn số điện thoại của mẹ chồng, Diễm run rẩy sợ hãi.

_Chào bác...!!

Bà Phương lạnh lùng nói.

_Chào cô. Chẳng hay cô vẫn khỏe chứ...??

Nghe giọng nói đầy mỉa mai của bà Phương, Diễm rùng mình.

_Cháu không sao. Còn bác...??

_Nhờ phúc của cô, tôi còn phải sống tiếp để ngăn cô không được đến gần con trai tôi...!!

Bíp chặt miệng, Diễm nói không nên lời. Cố gắng gượng cho con co thắt trong lồng ngực lắng xuống. Diễm thì thào.

_Cháu hiểu, bác không cần phải lo lắng, sau khi anh ấy tỉnh lại, cháu sẽ ra đi...!!

Bà Phương gầm lên.

_Cô câm miệng lại cho tôi. Cô không có tư cách nói chuyện đó với tôi. Lúc đầu tôi ghét cô thật nhưng về sau này tôi tưởng cô là một cô gái ngây thơ, tốt bụng nên tôi đã thay đổi suy nghĩ của tôi dành cho cô nhưng cô làm tôi thất vọng quá, dù tôi có đối xử với cô như thế nào cô cũng không được phép vứt bỏ thằng con trai nằm bất động trên giường bệnh của tôi như thế....!!

_Anh em cô thật giống nhau, ngay cả bố cô cũng thế, các người chỉ cần tiền bạc, danh lợi. Khi thằng Quân còn khỏe mạnh, còn có khả năng cho cô mọi thứ, cô bám lấy nó, khi nó ngã bệnh, cô bỏ rơi nó. Dù có chết tôi vĩnh viễn không chấp nhận một người con dâu như cô. Tôi cấm cô lại gần nó, mà cần gì tôi phải cấm nữa đúng không vì cô đã vứt bỏ nó như một đồng rác thải rồi còn đâu...!!

Chừa rủa xong, bà Phương cúp máy một cách thô bạo. Diễm khóc ngất, ngồi thụp xuống sàn nhà, hai tay bíp miệng, điện thoại rơi xuống bên cạnh. Diễm choáng váng không thở nổi, ôm lấy ngực, Diễm ngã ra đất.

Hồng đã nấu xong bữa cơm chiều, vì Diễm phải ăn cơm sớm để đến bệnh viện chăm sóc Quân nên hơn nửa tháng nay gia đình Diễm đã thay đổi thời gian ăn cơm tối từ bây giờ lên bốn giờ chiều.

Gõ cửa phòng, Hồng hỏi.

_Chị vào được không em...??

Không nghe thấy tiếng trả lời, Hồng hỏi thêm hai ba lần nữa. Hồng tưởng Diễm ngủ, nên đẩy cửa bước vào trong.

Hồng kinh hãi. Chạy thật nhanh lại gần, quỳ gối xuống nền gạch. Hồng gọi tên Diễm.

_Diễm...!! Diễm...!! Em bị làm sao thế...??

_Diễm...!! Mau trả lời chị đi em...!!

Bà Hoa nghe tiếng kêu thất thanh của Hồng, bà vội bỏ bát đĩa trên bàn, bà nhanh chóng chạy vào phòng của Diễm. Trường đang mặc quần áo, tiếng nước chảy làm Trường không nghe được rõ tiếng của Hồng nhưng cũng đủ để Trường chú ý.

Trường nhìn Hồng đang ôm lấy đầu Diễm vào lòng. Miệng không ngừng gọi tên Diễm. Mặt Trường trắng bệch, Trường lo sợ không yên. Trường hỏi nhanh.

_Tại sao Diễm lại bị ngất...??

Hồng sụt sịt.

_Em không biết, lúc em bước vào đây đã thấy cô ấy nằm trên sàn nhà rồi...!!

Bà Hoa hỏi.

_Đừng nói nhiều nữa, mau đưa cô ấy vào bệnh viện đi...!!

Trường vội bế Diễm ra cổng, gọi một chiếc xe tắc xi. Trường và Hồng đưa Diễm đến bệnh viện. Bà Hoa, ông quản gia ở nhà chăm sóc ông Hải. Bữa cơm chiều đành bỏ dở, bây giờ cũng không ai còn tâm trí để mà ăn nữa.

Ông Hải tuy không hiểu chuyện nhưng cũng đòi đi theo, bà Hoa phải dỗ dành, ông mới chịu ngồi yên. Cả nhà không ai ăn, chỉ có mình ông Hải cần phải ăn vì ông cần uống thuốc, cần đi ngủ đúng giờ, cần được nghỉ ngơi yên tĩnh, bệnh tim của ông sẽ không hoạt động bình thường nếu ông bị xúc động mạnh.

Bà Hoa dọn thức ăn cho ông Hải, bà cố nói chuyện vui vẻ để ông Hải được yên lòng. Bà không muốn ông lo lắng, không muốn tim và hệ thần kinh của ông bị ảnh hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196

Trên đường đến bệnh viện, Diễm vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Trường ôm chặt lấy Diễm, Hồng cầm lấy tay Diễm, nước mắt Hồng không ngừng rơi. Hồng thương cho thân phận khổ đau của Diễm, Hồng thấy so với Diễm, Hồng còn may mắn hơn Diễm nhiều. Nếu Diễm chín chắn, trưởng thành, lạnh lùng và tàn nhẫn hơn một chút, Diễm sẽ không phải chịu nhiều bất hạnh như bây giờ. Diễm quá trọng tình cảm, quá suy nghĩ cho người khác nên hay bị người ta chèn ép, lợi dụng. Hồng mong Diễm sẽ được hạnh phúc, nếu không ông Trời thật bất công.

Chiếc xe tắc xi dừng trước cổng bệnh viện. Hồng trả tiền cho anh ta, Trường nhanh chóng bế Diễm lên tầng trệt. Gọi một cô y tá, Trường hỏi thúc.

_Làm ơn gọi bác sĩ cấp cứu dùm em gái của tôi. Cô ấy bị ngất...!!

Cô y tá vội hướng dẫn Trường.

_Anh đi theo tôi...!!

Dẫn Trường vào một phòng bệnh còn trống. Cô y tá giục.

_Anh đặt cô ấy lên giường bệnh đi, bác sĩ sẽ đến khám cho cô ấy ngay...!!

Cô y tá quay người bỏ đi, ngay sau đó cô y tá và một bác sĩ trung niên bước vào phòng. Ông ta bảo Trường và Hồng.

_Phiền hai người ra ngoài đợi, có gì tôi sẽ thông báo cho hai người sau...!!

Trường muốn ở lại, nhìn khuôn mặt tái xám của em gái, lòng Trường đau như cắt. Hồng là người duy nhất còn bình tĩnh, nắm lấy tay Trường, Hồng nhẹ nhàng nói.

_Mình ra ngoài kia đợi đi anh. Có bác sĩ chăm sóc, cô ấy sẽ sớm tỉnh lại thôi...!!

Trường theo Hồng ra ngoài hành lang. Cả hai ngồi xuống ghế trước cửa phòng đợi. Trường chưa chút nói.

_Sao số của anh hay gắn liền với bệnh viện thế nhỉ...??

Hồng bông đùa.

_Có lẽ anh có duyên với nó...!!

Nghe giọng bồn chồn của Hồng, tâm trạng Trường khá hơn một chút. Thời gian chờ đợi kết quả bệnh tình của Hồng dài như vô tận. Trường nắm chặt lấy tay Hồng, cũng may Hồng đã không còn bị ghen nhiều như trước nữa, nếu không Trường sẽ phát điên vì lo lắng. Trường luôn cảm thấy có lỗi vì làm Hồng khổ sở. Diễm luôn trêu Trường là nếu Trường không muốn có con, Trường không nên làm chuyện có lỗi với Hồng, còn nếu không, những lời xin lỗi của Trường chẳng có vẻ gì là thành thật hết.

Bác sĩ từ trong phòng bệnh bước ra ngoài, Hồng và Trường đứng bật dậy. Nhìn khuôn mặt mỉm cười của ông bác sĩ, Trường ngỡ ngàng không hiểu gì cả. Diễm bị ngất có gì vui vẻ đâu mà ông lại cười.

Trường nôn nóng hỏi.

_Em gái tôi không sao chứ...??

Ông bác sĩ vui mừng thông báo.

_Chúc mừng cậu, vợ cậu đã có thai...!!

Trường kinh ngạc tốt độ, mắt mở to, miệng há ra. Nhìn Trường bây giờ rất giống một thằng ngố. Hồng che miệng cười, vì sự nhầm lẫn của ông bác sĩ nếu ông biết được người đang nằm trong kia là em gái của Trường, chắc là ông sẽ phải đỏ mặt vì ngượng mặt.

Hồng hých nhẹ cùi chỏ vào sườn Trường. Trường giật mình, thấy mình đang bị ông bác sĩ chiếu tướng, Trường khàn giọng.

_ Những lời bác sĩ nói vừa rồi là hoàn toàn đúng sự thật chứ...??

_ Cậu có cần xem lại kết quả tôi vừa chụp cho cô ấy không...??

Trường lắc đầu.

_ Không cần. Cô ấy mang thai được bao lâu rồi...??

_ Ba tuần. Cậu nên chú ý chăm sóc cho cô ấy, phụ nữ khi mang thai rất nhạy cảm, dễ bị suy nhược cơ thể, chú ý đừng để cô ấy làm việc gì nặng, tránh xúc động hay những vấn đề nhạy cảm không tốt cho hệ thần kinh của cô ấy, nên đảm bảo chế độ dinh dưỡng và chế độ nghỉ ngơi cho cô ấy. Còn nữa, nhớ đưa cô ấy đi khám định kì...!!

Sau khi dặn một lô một lốc những điều cần phải làm cho Trường, ông bác sĩ mới chịu rời đi. Trường nghiêng răng.

_ Tên chết tiệt, sao hấn dám...??

Hồng đã phải cố nhịn cười từ lúc này đến giờ, nghe thêm câu nói đầy cay cú và tức giận của Trường. Hồng cười đến chảy cả nước mắt. Mọi người ở gần đây ai cũng ngoái lại nhìn Trường và Hồng. Trường cúi.

_ Có gì đáng cười đâu mà em cười như điên thế hả...??

Quẹt hai giọt nước trên khóe mắt, lấy khăn mùi xoa hi mũi. Hồng nén cười bảo Trường.

_ Anh thấy trong chuyện này có gì đáng buồn sao...??

_ Tất nhiên không đáng buồn nhưng anh không thấy không có lí do gì cho em cười như thế. Tên khốn đó, khi nào hấn tỉnh lại, anh sẽ đánh hấn một trận...??

Hồng cau mày.

_ Anh đánh anh ấy vì chuyện gì...??

_ Chẳng phải hấn làm cho em gái anh có thai sao...??

_ Anh thấy mình có vô lý quá không, anh nên nhớ bây giờ cô ấy là vợ chưa cưới của anh Quân nếu cô ấy bị anh Quân hất hui không cưới khi biết cô ấy có thai anh mới có lí do đánh anh ấy, đằng này anh làm ngược lại cái nguyên lí ấy là sao...??

Trường lúng túng.

_ Anh biết nhưng mà...??

_ Nhưng mà cái gì, em thấy hai chúng ta mới là người đi trái lại luật kết hôn thông thường, so với anh ấy, anh còn đáng trách hơn anh ấy gấp ba lần. Em cảnh trước cho anh biết trước, bố của em không phải là một người dễ tính, anh chuẩn bị tinh thần từ bây giờ đi làm vừa...!!

Trường lo sợ.

_ Em nói thật chứ, hay là em chỉ đang hù dọa anh...??

_ Đến lúc anh gặp bố mẹ em rồi anh sẽ biết. Còn bây giờ chúng ta vào thăm cô ấy đi...!!

Mở cửa phòng, cả hai bước vào trong. Diễm vừa mới tỉnh lại, người đau nhức. Ngó xung quanh, Diễm đã quá quen thuộc với mùi thuốc của bệnh viện nên không khó cho Diễm nhận ra mình đang ở đâu.

Thấy Diễm đang cố gắng ngồi dậy, Hồng vội đỡ lấy Diễm.

_ Em thấy trong người thế nào...??

_ Em hơi mệt, chúng ta về nhà thôi...!!

Hồng an ủi.

_ Em nằm xuống nghỉ ngơi đi. Bây giờ em không chỉ lo cho bản thân em, em còn phải lo cho đứa bé nữa...!!

Diễm ngơ ngác.

_Chị bảo sao, đứa bé nào, chị đã sinh em bé đâu...??

Hồng nén cười.

_Đồ ngốc, chị nói là con của em và Quân. Em đã có thai được bà tuần rồi...!!

Mặt Diễm nóng bừng, hạnh phúc ủa về trong đáy mắt, trái tim Diễm đập thật nhanh, cuối cùng Diễm và Quân cũng có một đứa con. Diễm ước giá mà Quân ở đây, giá mà Quân không bị tai nạn, giá mà họ đang ở nhà thờ, giá mà ông Trời đừng thử thách, đừng tìm cách chia rẽ Quân và Diễm thì hay biết mấy.

Hai dòng lệ nóng hổi lăn dài trên má Diễm. Hồng ôm lấy Diễm, vỗ nhẹ vào lưng Diễm. Hồng động viên.

_Em phải cứng rắn lên, dù có chuyện gì xảy ra em và đứa trẻ cũng là tất cả mọi thứ mà Quân có, chỉ cần anh ấy tỉnh lại, em và anh ấy sẽ được hạnh phúc. Em phải tin vào tương lai, phải tin vào những điều tốt đẹp, em có hiểu chị đang nói gì không...??

Diễm gật đầu.

_Em hiểu, cảm ơn chị...!!

Lau hai dòng lệ trên má Diễm. Hồng mỉm cười.

_Trong trận chiến này em không chỉ có một mình, em còn có chị, anh Trường, bố em, Di Hoa và ông quản gia, mọi người sẽ luôn ở bên cạnh em, luôn ủng hộ em. Chỉ cần em nói ra, chị và mọi người sẽ cố gắng giúp em...!!

Diễm cảm động, nước mắt không ngừng tuôn trào, chưa có lúc nào Diễm lại cảm nhận trọn vẹn tình thân như lúc này. Diễm nhận ra càng trải qua nhiều gian lao thử thách, càng đẩy những người thân xung quanh mình lại gần nhau hơn.

Trường đứng lặng nhìn hai chị em nói chuyện, ôm nhau, động viên lẫn nhau. Đôi mắt Trường đỏ hoe, Trường đã có một gia đình trong mơ, có một gia đình luôn quan tâm, đùm bọc lẫn nhau. Trường không còn muốn một điều gì hơn thế nữa.

Trường thấy mình phải có trách nhiệm bảo vệ gia đình, bảo vệ người thân, bảo vệ những gì tốt đẹp nhất mà ông Trời vừa mới ban tặng cho Trường. Trường có một cô vợ tuyệt vời, một cô em gái dễ thương, như thế là quá hoàn hảo cho một gia đình.

Trường không muốn Diễm phải chịu đau khổ khi không được gia đình chồng chấp nhận Diễm làm con dâu, dù bây giờ Diễm đang mang dòng máu của con trai họ, điều này cũng không làm họ thay đổi suy nghĩ không hay của họ dành cho Diễm. Có thể vì thương xót cho dòng máu của con trai họ, họ chấp nhận Diễm nhưng khi Diễm sinh xong đứa con, họ lại tống Diễm ra khỏi nhà. Trường không thể chấp nhận họ làm điều đó với Diễm, nếu Quân không sao, Quân có thể bảo vệ được Diễm nhưng Quân đang hôn mê, Quân không thể làm được gì.

Trường ôn tồn hỏi Diễm.

_Em định làm gì với đứa bé, em sẽ giữ nó lại hay bỏ nó...??

Mặt Diễm trắng bệch, Diễm rất yêu trẻ con, không bao giờ Diễm có ý nghĩ bỏ con mình dù cha của đứa trẻ con yêu Diễm hay không, nói gì, huống hồ Quân rất yêu Diễm, rất mong có đứa con này.

_Em xin anh đừng bao giờ nhắc lại câu hỏi này với em thêm một lần nào nữa.

Hồng đồng tình.

_Anh nói như thế có tàn nhẫn quá không. Em từng rơi vào tâm trạng khủng hoảng khi em biết em đang mang thai đứa con của anh, lúc đó em vẫn chưa biết được tình cảm của anh, em vẫn muốn giữ lại đứa con, đối với người phụ nữ được giữ lại đứa con của người mình yêu là một hạnh phúc, là một món quà vô giá. Diễm yêu Quân, Quân yêu Diễm, hai người bọn họ đã đính hôn, còn có rào cản nào nữa...??

Trường thờ dãi.

_Anh biết là họ yêu nhau nhưng em phải biết bây giờ Quân đang bị hôn mê, bố mẹ anh ta không chấp nhận Diễm, họ đang mong Loan trở thành con dâu của họ. Nếu Quân tỉnh lại thì không sao nhưng chẳng may anh ta vĩnh viễn không tỉnh lại, cuộc đời của em và đứa bé sẽ ra sao. Anh không muốn em phải sống cô độc cả đời, anh muốn em được sống hạnh phúc, mong em tìm được một người đàn ông của đời mình không phải là một người nằm như chết và một người sắp chết...!!

Diễm khóc nức lên. Hồng quát.

_Anh không thể động viên cô ấy vài câu được hay sao. Sao anh cứ phải chọc ngoáy vào nỗi đau của cô ấy thế. Em tin là Quân sẽ tỉnh lại, họ sinh ra là để dành cho nhau, ông Trời sẽ không chia lìa họ đâu...!!

_Anh cũng hy vọng mọi chuyện được diễn ra như em nói, nhưng xác suất trong đó em tính được bao nhiêu, có bao nhiêu phần trăm chứng minh Quân sẽ tỉnh lại, bao nhiêu phần trăm chứng minh lời của anh nói là sai sự thật. Em cũng biết rõ những gì mà anh nói là hoàn toàn đúng, chỉ là do em không muốn nghĩ đến nó mà thôi. Anh không muốn em gái anh khổ, không muốn nó hy vọng hão huyền vào một cái kết hạnh phúc không bao giờ có...!!

Quẹt nước mắt, Diễm cứng rắn nói.

_Em cảm ơn anh vì anh luôn quan tâm và lo lắng cho em, em đã quyết định dù anh ấy có tỉnh lại hay không, em vẫn sẽ giữ đứa con, em muốn được sinh nó ra, muốn nuôi lớn nó, muốn được bế nó, muốn dạy nó làm người, muốn nó được nhìn thấy bầu trời. Nó là con của em, em sẽ không bao giờ bỏ nó vì bất cứ lí do gì...!!

Khi nói những lời đó, ánh mắt Diễm rực sáng, môi mím chặt thể hiện lòng quyết tâm của Diễm. Hồng nắm chặt lấy tay Diễm, kéo đầu Diễm dựa trên vai mình. Hồng hỏi.

_Em có định nói chuyện này cho bố mẹ của Quân biết không...??

Diễm ngập ngừng.

_Em nghĩ tốt nhất là em không nên nói gì, em không muốn họ nghĩ em là một kẻ lợi dụng tài sản của họ, bình thường họ đã nghi ngờ em rồi, nay thấy Quân sắp chết, họ lại càng khẳng định em là một kẻ đào mỏ hơn, em không muốn sống trong không khí thù địch...!!

_Chị hiểu nhưng em sẽ bị thiệt thòi nếu như em cứ âm thầm chịu đựng một mình...!!

_Có sao đâu hả chị, em có thể chịu đựng được, so với những gì mà anh Quân làm cho em, chuyện này có thấm vào đâu...!!

Trường nắm tay vào tường, mặt Trường hằm hằm tức giận.

_Để anh đi giết chết bà ta, sao bà ta dám nghi ngờ tình yêu của em dành cho Quân, sao bà ta dám chia cắt mối lương duyên của hai người...!!

Diễm sợ hãi khuyên can Trường.

_Anh hãy hứa với em là anh sẽ không tìm gặp bà ấy, không làm gì cả được không anh...??

_Anh chỉ muốn đòi lại công bằng cho em...!!

_Em không cần anh đòi lại công bằng cho em. Bà ấy làm thế chỉ vì bà ấy thương yêu anh Quân, lo lắng cho anh ấy thôi. Mai sau anh làm cha, anh sẽ hiểu được cảm giác này...!!

Trường cúi.

_Em còn bệnh bà ta. Bà ta là một kẻ đáng ghét...!!

Diễm gượng cười.

_Thôi mà anh trai. Anh phải học cách kiềm chế tính nóng nảy của mình nếu không con của anh sẽ không thương anh đâu...!!

_Em đừng nói lung tung, con của anh sao lại không thương anh...??

_Nóng nảy như anh thì ai mà thương cho nổi...!!

_Em thật quá đáng, anh lo cho em, em có thể nói như thế với anh hả, em đúng là đồ vô ơn...!!

Hồng hùa theo Diễm.

_Diễm nói có gì sai, mai sau anh mà còn nổi nóng một cách vô lý và hơi một chút là đòi đánh đập, em thề là sẽ cho anh sống một mình...!!

Hồng và Diễm che miệng cười khúc khích. Trường nhấn mặt.

_Hai người đúng là hùa với nhau để ăn hiếp anh, được thôi, anh sẽ chừa nhưng mai sau khi em sinh con, anh sẽ lôi kéo nó về phía mình, anh sẽ phục thù những gì em đã làm với anh hôm nay...!!

Hồng trừng mắt nhìn Trường.

_Anh dám...??

_Sao lại không...??

Diễm ghen tị với hạnh phúc của Trường nhưng Diễm không hề oán trách số phận hẩm hiu của mình. Diễm thấy ông Trời thật công bằng, Trường đã phải chịu khổ nhiều rồi, Trường xứng đáng có được hạnh phúc bên Hồng, họ đang háo hức chờ đứa con đầu lòng chào đời.

Bất giác, Diễm xoa nhẹ vào bụng. Diễm đang mang một sinh linh bé nhỏ đang thành hình trong bụng. Ý nghĩ mình sắp làm mẹ khiến Diễm mạnh mẽ lên, Diễm cần phải bảo vệ đứa bé bằng mọi giá, muốn làm được điều đó, Diễm phải khỏe mạnh, phải kiên cường. Diễm sẽ cố gắng làm tất cả để đứa con của Diễm được sống hạnh phúc, sung sướng, được bao bọc trong tình yêu thương.

Diễm không muốn ở bệnh viện nên Diễm đòi về.

_Anh làm ơn đưa em về nhà, em cần nghỉ ngơi một chút trước khi đến bệnh viện Gia Mỹ chăm sóc anh Quân...!!

Trường cau có.

_Em có bị điên không, em không nghe bác sĩ nói là em đang mang thai ba tuần hả, em vừa mới ngất xong em còn muốn đi đâu nữa...??

_Em biết nhưng anh Quân cần em, em không thể bỏ mặc anh ấy...!!

Hồng khuyên.

_Ngủ một đêm ở nhà đi em, chị nghĩ em cũng không cần phải đến chăm sóc anh Quân vào ban đêm nữa đâu, việc này không tốt cho sức khỏe của em và cho thai nhi...!!

Diễm mệt mỏi nói.

_Em hiểu nhưng bây giờ em không thể nghỉ được nhiều. Tuy thức khuya sẽ khiến em mệt mỏi nhưng được ở bên cạnh anh ấy khiến em cảm thấy an toàn, hạnh phúc, cảm thấy em đang được chở che, bảo vệ. Mong anh và chị hiểu cho em, em không có ý đẩy dọa mình đâu, em biết em đang làm gì...!!

Mặc dù Trường hiểu, hai người yêu luôn muốn được ở gần nhau, luôn muốn được cùng nhau san sẻ mọi khó khăn, vui buồn trong cuộc sống. Trường trân trọng những mối tình chân thật ấy nhưng Diễm là em gái của Trường, Trường không thể ngồi yên khi thấy Diễm khổ, Diễm khóc, Diễm không vui. Trường quyết định.

_Anh không cần biết em nói đúng hay là sai. Nếu em không muốn ở bệnh viện, em phải theo anh về nhà, anh sẽ gọi điện cho Bảo, anh sẽ nhờ anh ta nhờ người khác chăm sóc Quân vào ban đêm...!!

Diễm đứng bật dậy.

_Em không cho phép anh làm điều đó...!!

_Vậy thì em cứ thử đi, nếu em dám làm trái lệnh của anh, anh sẽ đến bệnh viện Gia Mỹ lôi em về...!!

Diễm cãi.

_Nếu anh lôi em về, em sẽ lại đến, em muốn biết anh sẽ có sức làm được điều đó đến bao giờ...??

Hồng ôm lấy đầu.

_Hai anh em thôi cãi nhau đi có được không. Thay vì phí sức vào cãi cọ, anh và Diễm tìm giải pháp nào đó để giải quyết chuyện này đi còn hơn...!!

Trường bực mình nói.

_Cách duy nhất là Diễm ngoan ngoãn ở nhà, nó đã thức chăm sóc Quân nửa tháng rồi...!!

Diễm vênh lên.

_Em sẽ chăm sóc anh ấy cho đến khi nào anh ấy tỉnh lại thì thôi...!!

_Em đang có thai, em có thể không nghĩ cho bản thân em, em cũng phải nghĩ cho đứa bé chứ...??

Diễm trấn an Trường.

_Em hiểu mà anh trai. Chăm sóc anh ấy có gì khó nhọc đâu, buổi sáng em đã ngủ bù rồi, chiều em cùng ăn cơm với gia đình, buổi tối ở bệnh viện, công việc của em chỉ là kể chuyện, lau mặt mũi tay chân cho anh ấy, đảm bảo nhịp tim và huyết áp không tăng lên, nếu có gì bất thường em chỉ cần gọi bác sĩ. Anh nghĩ em có phải lao động gì nặng nhọc hay phải vác thứ gì đâu. Việc khiến em mệt là do em ngủ trái giờ sinh học của cơ thể thôi...!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197

Công việc của Diễm không phải là Trường không hiểu, ngược lại Trường là người hiểu rõ hơn ai hết nhưng điều đó không có nghĩa Trường sẽ chấp nhận cho Diễm được thức qua đêm bên cạnh giường bệnh của Quân nữa, sức khỏe của mẹ con Diễm cũng quan trọng như sức khỏe của Quân.

_Em đừng ương bướng nữa, mặc dù em lo cho cậu ấy, em cũng phải nghĩ cậu ấy không muốn vợ con mình phải khổ sở vì cậu ấy....!!

Diễm cầu xin.

_Anh làm ơn cho em được chăm sóc anh ấy nốt đêm nay được không anh, sau đó em sẽ ngủ ở nhà mấy đêm rồi lại đến bệnh viện Gia Mỹ chăm sóc anh ấy sau....!!

Hồng nháy mắt với Trường.

_Thôi được rồi nhưng em phải hứa là em sẽ giữ lời đấy....!!

Diễm sung sướng.

_Em hứa, em sẽ không nuốt lời đâu....!!

Trường không còn gì để phản đối, viễn cảnh mấy ngày sau đó Diễm chịu ở nhà nghỉ ngơi khiến Trường vui lên một chút. Do thời gian đã muộn nên Trường đưa Diễm và Hồng thẳng đến bệnh viện Gia Mỹ.

Diễm tạm biệt anh chị mình trước cổng bệnh viện, một mình Diễm đi vào trong. Đến phòng thay đồ, Diễm lấy bộ đồng phục y tá của bệnh viện mà cô y tá – chủ nhân của chiếc áo này để sẵn, sau khi khoác vào người, Diễm tìm đến phòng bệnh của Quân.

Diễm linh cảm hôm nay là một ngày đặc biệt, một ngày mang lại cho Diễm niềm vui cũng như nhiều đau khổ, Diễm không hiểu tại sao tâm trạng của mình lại hỗn loạn như thế này phải chăng cảm giác được làm mẹ đã khiến cảm xúc của Diễm thay đổi.

Hai y tá chào Diễm, Diễm gật đầu chào lại. Khi chắc chắn trong phòng bệnh không còn ai, Diễm mở cửa bước vào trong. Quân vẫn nằm im trên giường bệnh, làn da tái xanh, đã nửa tháng trôi qua, Quân không hề có dấu hiệu là sẽ tỉnh lại sớm. Lòng Diễm quặn thắt vì lo lắng và buồn đau.

Kéo ghế, Diễm ngồi cạnh mép giường. Cầm lấy tay Quân, Diễm thì thầm

_Anh yêu, anh có biết không chúng ta đã có con rồi. Anh có mừng khi nghe được điều này không. Còn em, em rất hạnh phúc, em sẽ cố gắng chăm sóc, nuôi nấng con chúng ta nên người dù mai sau anh có thể cùng em chăm sóc con hay không....??

Nước mắt trên má Diễm bắt đầu rơi từng giọt xuống tay Quân. Giọng Diễm nhẹ như hơi thở.

_Anh mau tỉnh lại đi, chẳng phải anh luôn mong hai chúng ta sẽ có con là gì, này ước muốn đã thành sự thật rồi, sao anh không tỉnh dậy, không cùng em háo hức chờ đợi từng ngày cho đến khi con chào đời. Em sợ lắm anh có biết không, từ khi anh nằm đây, em luôn bị bóng tối đe dọa, ám ảnh, em luôn linh cảm rằng mình sắp chết. Chúa Trời từng nói với em, em sống được là nhờ có anh, nhờ có anh luôn nắm tay em, nhờ anh giữ tay em lại. Nay anh không còn sức để mà giữ lấy tay em, không còn gọi tên em, không còn biết em có ở bên cạnh anh không. Anh làm ơn đừng khiến em phải sợ hơn nữa. Em yêu anh, mẹ con em cần anh....!!

Diễm gục đầu xuống ngực Quân. Nhịp tim của Quân tăng mạnh, huyết áp của Quân tăng cao, cơ thể của Quân bắt đầu có phản ứng. Diễm đang chìm ngập trong nỗi đau nên không để ý đến điều này. Diễm thì thì.

_Anh còn nhớ ngày anh ép em làm vợ của anh không. Lúc đó em đã căm hận anh, muốn giết chết anh, em đã nguyện rửa anh. Cả đời em cũng chưa từng bị ai đó bắt nạt như anh. Anh đã làm em bị tổn thương, em đau khổ, em phiền muộn vì anh. Anh là nỗi sợ hãi, kinh hoàng của em. Em nghĩ rằng em sẽ không bao giờ có thể yêu anh, có thể chấp nhận lời cầu hôn của anh. Thế mà khi anh bị ốm mọi thứ trong em đều đảo lộn, chỉ trải qua có hai ngày được chăm sóc anh, bón cháo cho anh ăn, cho anh uống thuốc, em đã thực sự rung động vì anh....!!

_Anh có biết rằng, anh có một khuôn mặt thiên thần khi ngủ không....?? Em thích ngắm anh ngủ, thích được khám phá từng đường nét, từng sắc thái biểu cảm trên khuôn mặt anh. Thật đáng xấu hổ, nhưng em đã yêu anh, đã ghen khi anh được các cô gái khác để ý, em đã bị anh quyến rũ, bị nhấn chìm trong tình yêu của anh....!!

_Khi em bị chết đuối, lúc em rời xa khỏi vòng tay của anh, em đã mơ về anh, đã nghĩ về anh. Ngay lúc đó em đã nhận ra, anh quan trọng với em như thế nào. Ngay cả bố em, anh Trường cũng không đủ sức để níu giữ em lại. Thế mà anh, anh là một kẻ em ghét, em căm hận lại đủ sức làm điều đó. Em cảm ơn anh nhiều lắm, vì nếu không có anh, em sẽ không có ngày hôm nay. Anh đã dạy cho em nhiều điều, dạy em thế nào là chiếm hữu, thế nào là hy sinh vì tình yêu. Em sẽ không bao giờ quên anh, ngừng yêu anh, em sẽ bảo vệ đứa con này, em muốn giọt máu của anh được chào đời, được sống một cuộc sống bình yên và hạnh phúc. Em muốn nó sẽ là cầu nối giữa hai chúng ta, muốn nó sẽ xóa đi những đau khổ, mất mát, hận thù trong lòng anh....!!

Diễm vuốt ve khuôn mặt anh. Diễm sờ lên mũi, lên môi, lên mắt, lên tóc Quân. Bịt chặt miệng, Diễm cố ngăn cho tiếng nấc không bật thốt ra khỏi cổ họng.

Diễm cúi xuống, hôn phớt lên môi Quân, Diễm thì thầm vào tai Quân.

_Ngủ ngon anh yêu, em muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi tắn, hạnh phúc của anh vào sáng mai...!!

Diễm bắt đầu công việc quen thuộc của mình. Hôm nay Diễm không mang theo cuốn sách nào, quá mệt mỏi nên Diễm ngủ thiếp bên cạnh Quân.

Bốn giờ sáng hôm sau. Những ngón tay của Quân bắt đầu động đậy, mắt Quân mở dần dần, từ mờ rồi sáng tỏ. Quân thấy mình nằm trên một chiếc giường phủ ga màu trắng, mùi thuốc nồng nặc, tay chân bị cấm dây, không cần phải suy nghĩ, Quân biết mình đang ở trong bệnh viện.

Bàn tay Quân co dần lên, tay còn lại bị Diễm nắm chặt nên Quân không rút ra được. Một tiếng rên khe khẽ của Quân khiến Diễm giật mình. Diễm mở bừng mắt, đầu tiên Diễm nhìn lên khuôn mặt Quân, thấy Quân đang mở mắt nhìn mình. Diễm quá đỗi kinh ngạc đến nỗi Diễm thốt không nên lời.

Hạnh phúc, vui mừng làm lệ trên mặt Diễm không ngừng rơi. Quân khó nhọc hỏi Diễm.

_Tôi đang ở bệnh viện nào đây...??

Nhất thời Diễm vẫn chưa thoát khỏi trạng thái bàng hoàng, xúc động của bản thân nên không trả lời Quân. Diễm nhìn Quân không rời, mắt Diễm mờ to, khuôn mặt Diễm bùng lên niềm vui vô bờ bến. Câu hỏi không ăn nhập của Quân khiến Diễm bắt đầu chú ý đến thực tại của hai người.

Diễm sờ hải, mặt Diễm bắt đầu chuyển màu, Diễm không hề đeo kính, không hề đội mũ, sao Quân lại hỏi Diễm như một người xa lạ mới gặp nhau lần đầu.

Môi Diễm run run đáp lời Quân.

_Anh đang ở bệnh viện Gia Mỹ...!!

_Tôi bị làm sao...??

Diễm trả lời Quân như một cái xác không có linh hồn.

_Anh bị tai nạn giao thông...!!

_Tôi nằm đây được bao lâu rồi...??

_Nửa tháng...!!

Quân quan sát Diễm từ đầu xuống chân, Quân không tài nào nhớ được Diễm là ai, trong lòng Quân chỉ có một cảm giác thân quen, một cảm giác yêu thương dâng tràn, con tim Quân đập thật nhanh khi nhìn vào đôi mắt trong veo đầy lệ của Diễm.

Quân nhìn và quan sát Diễm thật kĩ. Quân tò mò hỏi.

_Tôi có quen biết cô không...??

Diễm chết sững, những lời nói như không quen biết của Quân khiến Diễm không thờ nổi, Diễm từng mong Quân tỉnh lại, mong được sống hạnh phúc bên Quân mãi mãi nhưng xem ra ông Trời đã đáp lại lời ước nguyện của Diễm nhưng chỉ đáp ứng một nửa, ông không để cho Quân chết nhưng không để cho Quân nhớ ra Diễm là ai, nhớ ra tình yêu của đời mình.

Trong ánh sáng nhòe của căn phòng, Quân không nhìn rõ được mặt Diễm nhưng giọng nói và đôi mắt của Diễm đã tác động đến cảm xúc của Quân. Diễm muốn hỏi Quân tại sao lại vô tình với Diễm như thế, tại sao Quân có thể hỏi Diễm một câu làm tan nát con tim Diễm thế này. “Tôi có biết cô không? “. Diễm cười cay đắng, vậy là hết ngay cả Quân cũng không còn nhớ được ra Diễm là ai, làm sao mỗi lương duyên của học có thể tiếp tục, bà Phương luôn phải đối Diễm làm con dâu của nhà họ Hoàng, bà sẽ dựa vào cái cơ này để đuổi Diễm đi.

Quân thấy Diễm khóc, không hiểu, Quân hỏi lại.

_Sao cô không trả lời tôi...??

Tiếng nói ồn ào ngoài cửa đưa Diễm về thực tại, cố gắng lấy mũ, đeo kính, đeo khẩu trang, Diễm muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt. Diễm vừa làm vừa khóc. Diễm đoán tai nạn giao thông đã làm Quân bị mất trí nhớ, đau đớn thay Quân bây giờ không còn nhớ ra được Diễm là ai nữa.

Chỉ một phút sau đó, cánh cửa phòng bật mở bà Phương và ông Trương bước vào phòng. Bà Phương không nhìn Diễm, bà luôn chú ý đến Quân khi bước vào phòng, thấy Quân đã tỉnh. Bà kêu lên đầy vui sướng.

_Cảm tạ trời đất, cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi...!!

Bà ôm chầm lấy Quân, ông Trương cũng vui mừng không kém gì bà Phương. Cả hai ông bà đã mong ngày này từ lâu lắm rồi, nay thấy thẳng con trai không sao, đối với ông bà không còn hạnh phúc nào hơn thế.

Diễm không thể chấp nhận được sự thật bẽ bàng mà mình đang phải gánh chịu. Lợi dụng sự chú ý của ông bà Phương, Diễm nhanh chóng rút lui. Đến khi ông bà Phương, ông Trương buông Quân ra. Quân nhìn quanh căn phòng. Quân ngờ ngác hỏi.

_Cô y tá chăm sóc con đâu rồi.....??

Bà Phương sực sật đáp.

_Mẹ không biết, chắc là cô ấy đã về phòng thay đồ sau đó về nhà nghỉ ngơi....!!

Quân trầm ngâm nói.

_Con cảm thấy cô ấy rất quen....!!

Bà Phương mỉm cười.

_Con mới tỉnh lại nên cảm thấy thế thôi, ngay lần đầu tiên gặp mặt mẹ cũng thấy cô ấy rất quen nhưng con yên tâm cô ấy không phải là người xấu, cô ấy đã chăm sóc con nửa tháng nay, nếu không có cô ấy, chắc con vẫn còn chưa tỉnh lại được đâu....??

_Tại sao con lại bị tai nạn....??

Bà Phương lo sợ hỏi.

_Con không nhớ gì sao....??

_Con không nhớ gì cả, con chỉ mang máng là con bị cái gì đó đâm, ngoài ra trí óc con hoàn toàn trống rỗng....!!

Bà Phương thẳng thốt kêu lên.

_Con đừng nói với mẹ là trí nhớ của con bị ảnh hưởng sau tai nạn....??

_Mẹ nói như thế nghĩa là sao, con không hiểu gì cả....!!

Ngay sau đó, bác sĩ nhanh chóng kiểm tra lại toàn bộ sức khỏe của Quân, rồi đưa Quân đi chụp lại não bộ. Nhìn những tờ phim chụp não bộ của Quân, bác sĩ bảo bà Phương và ông Trương.

_Cậu ấy không còn nhớ được chuyện gì xảy ra trong thời gian gần đây, đặc biệt là trong thời gian một năm kể từ lần tai nạn trước. Điều này có nghĩa là cậu ấy hoàn toàn quay về con người cũ, con người mới hình thành của cậu ấy hoàn toàn bị lãng quên....!!

Đối với ông Trương đây là một cú xóc, nhưng đối với bà Phương, đây là một cơ hội có một không hai, bà sẽ lợi dụng sự mất trí nhớ này của Quân để bắt Quân kết hôn với Loan, chỉ cần để Loan vô tình làm quen với Quân là mọi chuyện sẽ đâu vào đấy, còn Diễm, bà sẽ tìm cách yêu cầu Diễm phải tránh xa Quân ra. Bà không cho phép Diễm được lại gần Quân hay khiến Quân bị tổn thương thêm nữa.

Nhìn khuôn mặt vui cười hơn hờ của vợ, Ông Trương cau có.

_Thằng Quân bị mất trí nhớ, có gì đâu mà bà vui thế....??

_Sao lại không vui, tôi luôn lo không biết làm cách nào để tách thằng Quân ra khỏi con bé Diễm, bây giờ tôi không cần phải làm gì nữa thằng Quân cũng hoàn toàn quên con bé Diễm rồi, chẳng phải mọi chuyện đã được giải quyết rồi sao....??

Ông Trương kinh hãi.

_Bà không định dùng cách này để yêu cầu con bé Diễm phải rời xa thằng Quân vĩnh viễn đấy chứ....??

_Ông đã đoán đúng được ý định của tôi. Tôi sẽ sắp xếp cho con bé Loan tiếp cận thằng Quân. Còn con bé Diễm, tôi sẽ gặp nó ngay bây giờ, tôi sẽ yêu cầu nó phải biến mất hoàn toàn trước mặt thằng Quân....!!

Ông Trương cau có.

_Bà vừa phải thôi, tôi không chấp nhận cách làm của bà. Thằng Quân bị mất trí nhớ như thế đã là một nỗi đau quá lớn với nó rồi, bây giờ bà còn yêu cầu vợ chưa cưới của nó rời xa nó nữa, bà không thấy bà làm thế là quá độc ác hay sao....??

Bà Phương găm lên.

_Ông im đi, lần này tôi sẽ không nhượng bộ ông và thằng Quân nữa đâu. Hôm qua tôi có gọi điện cho con bé Diễm nghe giọng của nó có gì là đau ốm đâu, suốt nửa tháng nay, nó không hề đến đây thăm hỏi thằng Quân nhà mình, ông nói thử xem, một kẻ bạc tình như nó có xứng đáng với thằng Quân không....??

Ông Trương không phản bác lại lời của bà Phương. Trong chuyện này rõ ràng Diễm là người có lỗi, dù bà Phương có tìm cách ngăn cản, Diễm cũng phải cố gắng chứng minh tình yêu của mình dành cho Quân, đừng Diễm lại biệt tăm như thế Diễm và Quân không hề có bất cứ một mối quan hệ gì.

Thấy ông Trương không đối đáp lại lời của mình, bà Phương biết ông Trương đã siêu lòng, bà phấn khởi nói tiếp.

_Thằng Quân đã lựa chọn tình yêu sai lầm nên nó mới đau khổ như thế, bây giờ nó bị mất trí nhớ, tuy đớn đau thật nhưng cũng là một cơ hội tốt cho nó làm lại từ đầu. Con bé Loan là một cô gái tốt, nó thông minh, xinh đẹp, nó chưa từng làm tổn thương thằng Quân, nó lại yêu thằng Quân nhà mình hết mực, ông còn muốn phá hỏng mối lương duyên tốt đẹp này nữa không...??

_Theo tôi chúng ta nên nói cho thằng Quân biết tất cả những sự kiện xảy ra trong một năm nay cho nó biết. Chúng ta nên để cho nó tự quyết định hướng đi của nó, tôi và bà không nên can thiệp vào hạnh phúc của nó, làm như thế chỉ đem đến bất hạnh cho cuộc đời nó thôi...!!

Bà Phương tức giận hét nhỏ.

_Tôi cảm ông nói gì cho thằng Quân biết về con bé Diễm, cảm ông được phép phá hỏng kế hoạch lần này của tôi. Nếu ông làm thế, tôi sẽ bảo nó chống lại ông...!!

Ông Trương mĩa mai.

_Tùy bà, tôi phải nói trước, mọi hậu quả sẽ do bà gánh lấy, tôi hy vọng là bà sẽ không hối hận với những gì mà bà làm ngày hôm nay...!!

Bà Phương đáp đầy tự tin.

_Ông khỏi phải lo, lần này tôi sẽ không phạm sai lầm như lần trước nữa đâu...!!

Trở về phòng bệnh của Quân, bà Phương vui mừng hỏi.

_Con cảm thấy trong người thế nào...??

_Con không sao. Bác sĩ nói con bị thế nào hả mẹ...??

Vốn muốn dấu Quân mọi chuyện nên bà Phương nói dối.

_Bác sĩ nói con không sao, sức khỏe đang được phục hồi dần dần, con sẽ sớm được xuất viện về nhà...!!

Quân mệt mỏi nói.

_Con cảm thấy đầu của con đang có một khoảng trống, hình như con đã quên một chuyện gì đó rất quan trọng...!!

Bà Phương nói ngay.

_Đừng rỗi, con đã quên là mẹ sẽ tìm cho con một cô vợ...!!

Chuyện này thì Quân không lạ gì, ngày nào bà Phương cũng nhắc cho Quân nhớ Quân phải có trách nhiệm duy trì hậu duệ cho nhà họ Hoàng. Cách đây một năm, Quân là một đứa con hiếu thảo, luôn vâng lời cha mẹ, luôn làm theo yêu cầu của bà Phương. Bây giờ Quân hoàn toàn quay về con người cũ nên Quân dễ dàng bị bà Phương thao túng, bà luôn muốn Quân phải làm theo ý mình.

Quân nhản mặt đáp.

_Nhưng con đã tìm được ai đâu, con vẫn còn trẻ. Bây giờ sự nghiệp mới là quan trọng, còn chuyện lấy vợ sinh con đẻ tử từ từ mới tính cũng được...!!

_Con đã hai mươi bảy tuổi rồi, con nghĩ mình còn trẻ nữa sao. Hay là con định chờ cho đến khi con bốn mươi rồi mới lấy vợ luôn thể...!!

Ông Trương thở dài, ông không ngờ ông lại dễ dàng chấp nhận yêu cầu của vợ như thế. Nhìn Quân ngoan ngoãn nằm nói chuyện với bà Phương, lòng ông đau nhói. Ông hy vọng lần này Quân sẽ được hạnh phúc, yêu Diễm, Quân đã phải chịu quá nhiều khổ đau và phiền não, bà Phương luôn phản đối tình yêu của Quân dành cho Diễm, không khí gia đình lúc nào cũng căng thẳng, tình cảm mẹ con giữa Quân và bà Phương bị rạn nứt vì Diễm. Ông không muốn tình trạng này xảy ra nữa.

Từ lúc tỉnh lại Quân không hề nhắc đến tên Diễm một lần, trong ánh mắt Quân hoàn toàn trong veo, không hề hằn chứa một nỗi đau nào, Quân cũng quên luôn vì sao cha mẹ mình lại chết, ai chính là hung thủ đẩy cả gia đình Quân xuống vực, ai đã cướp tài sản của gia đình Quân.

Quân tưởng mình là con của ông bà Phương, tưởng mình chưa hề yêu ai, tưởng mình chỉ là một người yêu công việc.

Bà Phương khéo léo gọi chuyện với Quân, gần một tiếng ngồi nói chuyện bà hoàn toàn yên tâm, vì Quân không hề có dấu hiệu nhớ ra Quân có một cô vợ chưa cưới, nhớ mình đã yêu Diễm nhiều như thế nào, nhớ những trận cãi cọ giữa hai mẹ con vì Diễm. Quân đã hoàn toàn quên sạch rồi.

Bà Phương cười suốt đây là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời của bà. Bà không còn phải lo lắng hay than phiền vì bất cứ một điều gì nữa, bà đã hoàn thành được tâm nguyện của mình. Quân bị mất trí nhớ thật là hay.

Do vừa mới tỉnh lại nên Quân hãy còn mệt, sau khi được bác sĩ khám và tiêm thuốc Quân chìm dần vào giấc ngủ.

Chương 198

Giống như mọi hôm Loan đến thăm Quân lúc mười một giờ, do còn làm việc ở công ty nên Loan không thể đến sớm hơn. Bà Phương vừa nhìn thấy Loan bà mỉm cười thật tươi. Loan kinh ngạc hỏi.

_ Có chuyện gì mà bác vui thế...??

_ Quân đã tỉnh lại rồi...!!

Loan sung sướng hét lên.

_ Có thật không bác...??

_ Nó vừa mới ngủ xong...!!

_ Tiếc quá giá mà cháu đến đây sớm hơn thì hay biết mấy...!!

Bà Phương trầm giọng.

_ Bác có chuyện muốn nói với cháu...!!

_ Vâng, có gì bác cứ nói...!!

_ Chúng ta tìm quán cà phê nào đó sẽ dễ nói chuyện hơn...!!

Cả hai đưa nhau ra một quán cà phê gần bệnh viện. Gọi mỗi người một tách cà phê, Bà Phương nói.

_ Quân tuy đã tỉnh lại nhưng nó hoàn toàn quên hết những kí ức cũ, nói một cách khác, trong vòng một năm nay nó không hề nhớ gì cả...!!

Loan vừa kinh ngạc, vừa sung sướng. Nếu Quân không nhớ gì về Diễm, sẽ là một cơ hội tốt cho Loan. Nhưng nếu đột nhiên Quân có thể nhớ ra được mọi chuyện thì sao.

Hiểu được suy nghĩ của Loan, bà Phương trấn an.

_ Cháu đừng lo lắng quá, xác suất cho nó nhớ ra được mọi chuyện sẽ rất nhỏ, vì lần trước khi nó bị tai nạn nó đã hoàn toàn quên hết mọi chuyện, lần này cũng thế, trừ phi nó bị tai nạn thêm lần nữa. Cháu không nghĩ là cuộc đời của nó có thể bị tai nạn giao thông ba lần trong đời chứ...??

Loan phân vân.

_ Cháu không thể nói trước được điều gì, tuy anh ấy không nhớ được Diễm là ai nhưng điều đó cũng đâu có nghĩa anh ấy sẽ mất cảm giác với Diễm khi họ ở gần nhau...!!

Bà Phương nhún mày.

_ Ai bảo cháu là cô sẽ cho phép nó được ở gần thằng Quân...!!

Loan nghi ngờ hỏi.

_ Bác định dùng cách gì để ngăn cản cô ấy, dù sao cô ấy cũng là vợ chưa cưới của anh Quân...!!

Bà Phương nhếch mép đầy mỉa mai.

_ Vợ chưa cưới ư...?? Cháu không thấy là nửa tháng nay không thấy mặt mũi của cô ta sao, cô ta chỉ quan tâm đến hạnh phúc, tình cảm của cô ta, khi thằng Quân còn khỏe mạnh, còn có thể cung cấp mọi thứ cho cô ta, cô ta giả vờ đóng giả một cô vợ chưa cưới ngoan hiền, tốt bụng, nhưng sau khi thằng Quân bị hôn mê, cô ta đã hoàn toàn bỏ rơi thằng Quân. Dù có chết cô cũng không chấp nhận một loại người bạc tình như cô ta...!!

Loan khắp khởi mừng thầm, Loan không còn phải lo lắng gì nữa. Nếu Quân không nhớ ra được Diễm là ai, Loan không phải cố gắng gạt bỏ hình bóng của Diễm trong trái tim Quân. Loan có thể bắt đầu lại từ đầu với Quân, Loan được bà Phương ủng hộ hết mình, chuyện tình này sẽ sớm có kết quả. Dù có ngăn không được biểu lộ hạnh phúc và sung sướng ra bên ngoài, Loan cũng không thể kìm nén được nụ cười của mình.

_ Thế nào cháu đồng ý làm lại từ đầu với thằng Quân không...??

_ Cháu luôn muốn được cùng anh ấy sánh đôi nhưng còn mọi người xung quanh, ai cũng biết anh ấy và Diễm là vợ chồng chứa. Dù bác có đuổi Diễm đi người khác cũng có thể nói cho anh ấy biết...!!

Bà Phương nở một nụ cười đầy tính toán.

_ Việc này cháu khỏi lo, bác đã tính toán hết cả rồi. Cháu luôn yêu thích nước Mỹ đúng không, tại sao cháu và nó không đưa nhau sang đấy. Với một cô gái có bản lĩnh như cháu, cháu sẽ sớm làm cho nó yêu cháu thôi, sau khi hai đứa kết hôn thì mọi chuyện sẽ khác...!!

Loan lúng túng.

_ Bác tính thế cũng đúng nhưng cháu vẫn cảm thấy có lỗi với Diễm...!!

Đặt tay lên tay Loan, bà Phương khuyên nhủ.

_ Nếu cháu buông tay cháu sẽ mất Quân vĩnh viễn, hãy suy nghĩ cho kỹ, hạnh phúc là phải do bản thân dành lấy, đừng cố chấp, hay thương hại người khác, nếu không cháu sẽ không bao giờ có được Quân....!!

Mặc dù lương tâm Loan không cho phép Loan đi cướp người yêu của người khác nhưng trái tim Loan quá yếu đuối cuối cùng Loan chấp nhận làm theo gợi ý của bà Phương.

Bà Phương mỉm cười hài lòng, bà đã đi được một nửa kế hoạch của mình. Điều tiếp theo bà Phương muốn làm là đi gặp Diễm và yêu cầu Diễm tránh xa Quân ra, nếu có thể bà sẽ trả Diễm một món tiền, bà luôn coi Diễm là một cô gái háms lợi, nên bà tiên đoán với một số tiền hấp dẫn, Diễm sẽ không thể từ chối được.

Sau khi rời phòng bệnh của Quân, Diễm cố gắng đi về phòng thay đồ, Diễm đã ngồi khóc trong đó rất lâu, từng giọt nước mắt đau khổ, buồn đau rơi xuống nền gạch. Diễm mừng vì Quân đã tỉnh lại, nhưng cuộc đời khốn khổ của Diễm chưa chấm dứt, Quân tỉnh lại nhưng Quân không nhớ được ra Diễm là ai.

Diễm không có dũng khí đối diện với bố mẹ Quân trong hoàn cảnh bẽ bàng và trở trêu nên mới vội vã bỏ đi, dù Diễm có đứng lại Quân cũng không thể nhớ ra được Diễm là ai, có khi bà Phương còn vu khống cho Diễm tội tham tiền và nhận người khác làm chồng một cách ngỗ nhận, Diễm muốn được rút lui trong tự trọng và im lặng. Diễm thấy mình thật ngu ngốc và quá dấn dõn, lẽ ra Diễm phải nói cho mọi người biết là Diễm không hề bỏ rơi Quân, không hề khiến Quân bị tổn thương.

Diễm dần vật bản thân nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại, Diễm thấy mình không cần phải làm thế, yêu là hy sinh cho người mình yêu, chỉ cần người đó được sống bình an, hạnh phúc đối với Diễm như thế cũng là đủ rồi. Diễm không cần phải phô trương tình yêu của mình cho thiên hạ biết, Diễm cần gì phải làm điều đó.

Lí trí của Diễm lúc này rất tỉnh táo, Diễm suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện nhưng con tim yếu đuối của Diễm đang phản bội lại Diễm, nó đang thúc giục Diễm chạy nhanh đến bên giường bệnh của Quân, chạy lại nói cho Quân biết Diễm yêu Quân nhiều như thế nào, chạy lại giải thích cho Quân hiểu là Diễm đã luôn ở bên cạnh Quân hàng đêm.

Diễm ôm chặt lấy ngực, lệ không ngừng rơi. Nghĩ đến khuôn mặt ngơ ngẩn của Quân khi nhìn mình trong ánh sáng mờ mờ, lòng Diễm đau nhói, trước đây dù Diễm đứng cách Quân xa như thế nào, Quân vẫn nhận ra Diễm. Quân đã hoàn toàn quên Diễm mất rồi, Quân đã quên mùi hương trên tóc, trên quần áo, trên cơ thể, và giọng nói của Diễm. Quân không còn nhớ gì cả. Hình bóng của Diễm hoàn toàn biến mất ra khỏi cuộc đời Quân.

Chuông điện thoại của Diễm reo vang, Diễm nhìn tên Trường qua màn lệ. Diễm run rẩy nói.

_ Chào anh...!!

Trường lo sợ hỏi.

_ Có chuyện gì hả em gái, sao em lại khóc. Có phải Quân đã xảy ra chuyện đúng không...??

_ Anh ấy tỉnh lại rồi....!!

Trường reo lên.

_ Thật không, hấn bảo em thế nào...??

Diễm bật chặt lấy miệng, lòng Diễm đau như cắt, nỗi đau như xé Diễm ra từng mảnh. Diễm không biết phải ăn nói với Trường như thế nào, Diễm hiểu nếu Trường biết Quân đã tỉnh nhưng không nhớ ra được Diễm là ai, Trường sẽ xông thẳng vào phòng bệnh của Quân, sẽ đánh Quân một trận. Diễm không thể để điều này xảy ra. Diễm cần phải ra gặp Trường trước khi Trường đi vào trong đây.

Trường giục.

_ Sao em không nói gì đi, Quân có nói gì với em không....??

_Anh đang ở đâu, em muốn gặp anh...??

Trường không hiểu tại sao Diễm lại hỏi mình câu đó nhưng vẫn nói.

_Anh đang ở ngoài cổng, em mau ra đây đi...!!

_Vâng, anh chờ em một chút...!!

Diễm vội vã thay quần áo rồi đi thật nhanh ra ngoài cổng. Nhìn thấy Trường, cô nén lệ, Diễm giục.

_Chúng ta đi về thôi...!!

Trường cau mày.

_Em bị làm sao thế, hần đã tỉnh lại em phải cho anh vào thăm hần chứ...??

Diễm sợ hãi nói.

_Em đang cảm thấy rất mệt em muốn về nhà nghỉ ngơi. Anh ấy dù có tỉnh lại nhưng không nói được gì nhiều, ngày mai chúng ta tới thăm anh ấy cũng được...!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 199

Nhìn khuôn mặt tái xanh, nhìn những giọt nước mắt chưa khô trên má của em gái. Trường linh cảm có chuyện gì đó không hay đã xảy ra nhưng nếu Quân đã tỉnh lại rồi thì còn chuyện gì nữa. Trường đoán mò là do bố mẹ của Quân làm khó Diễm nên Diễm mới khóc. Trường ghiền răng hời.

_Có phải bà Phương vừa mới chết em xong đúng không...??

Diễm lắc đầu.

_Không phải, bà ấy không làm gì em cả...!!

_Nếu không phải do bà ấy, tại sao em lại khóc. Quân đã tỉnh lại rồi, em còn lo lắng điều gì nữa...!!

Diễm gượng cười.

_Em khóc vì hạnh phúc, chẳng lẽ có luật cấm không được khóc khi người phụ nữ được hạnh phúc hay sao...??

Dù là ngượng cười cũng khiến cho Trường yên tâm phần nào. Nghĩ rằng Diễm đã mệt nên Trường đưa Diễm về nhà mà không còn một câu hỏi hay thắc mắc nào nữa. Trên đường về Diễm khóc thầm trên lưng Trường, hai tay ôm chặt lấy eo Trường. Diễm đang cố tìm lấy hơi ấm của tình thân, Diễm muốn quên đi nỗi đau đang cào xé trong lòng mình. Đầu Diễm dựa vào lưng Trường nặng dần, Trường tưởng Diễm lại ngủ quên trên lưng mình như mọi khi nên không nói gì.

Về đến nhà, Hồng mở cổng cho Trường lái xe vào trong sân. Diễm ngủ quên trên lưng Trường với hai dòng lệ vẫn còn đọng trên má. Hồng kinh ngạc hỏi Trường.

_Có chuyện gì xảy ra với Diễm thế? Tại sao cô ấy lại khóc trong lúc ngủ?

Trường thông báo.

_Quân đã tỉnh lại rồi...!!

Hồng mỉm cười nhẹ nhõm.

_Cuối cùng cô ấy và Quân lại có thể được ở bên nhau...!!

Trường bế Diễm về phòng ngủ. Trong lòng Trường lo lắng không yên, Trường linh cảm trong chuyện này vẫn còn có uẩn khúc gì đó mà Diễm vẫn còn chưa nói cho Trường biết, nếu Quân đã tỉnh lại tại sao Diễm không muốn Trường vào thăm Quân. Chưa hết, tại sao khuôn mặt của Diễm lại chất chứa đầy đau khổ và buồn phiền, lẽ ra Diễm phải vui và hạnh phúc mới đúng.

Trường dự định khi nào Diễm tỉnh lại, Trường sẽ phải hỏi Diễm cho ra lẽ, Trường không thể chịu đựng được cuộc sống mập mờ kiểu này. Diễm mệt mỏi, lại có thai nên dễ dàng chìm vào giấc ngủ.

Khép cửa phòng Diễm, Trường bước ra phòng khách. Bố mẹ nuôi của Trường gọi điện hối thúc Trường trở về Úc trong một thời gian sớm nhất, hai người muốn tổ chức một buổi tiệc nhỏ nên muốn Trường về chung vui với gia đình. Họ cũng biết Trường và Hồng đang chuẩn bị đính hôn nên họ càng giục Trường về gấp.

Trường hiểu tình cảm của họ dành cho Trường nhưng Trường không thể bỏ đi vào lúc này. Trường muốn ông Đăng phải bị bắt, muốn tận mắt chứng kiến em gái được hạnh phúc và nên duyên chồng vợ với Quân, chỉ có như thế Trường mới yên tâm rời khỏi đây.

Trường luôn lo lắng cho hạnh phúc của Diễm, luôn sợ Quân không qua khỏi sẽ là một cú xóc không bao giờ tan đối với Diễm. Nay thấy Quân đã tỉnh lại rồi, Trường có thể yên tâm được phần nào.

Hồng ngồi xuống bên cạnh Trường. Hồng tò mò hỏi.

_Anh định nói thế nào với bố mẹ anh đây....??

Trường vò đầu.

_Anh cũng không biết nữa. Anh đã ở đây quá lâu rồi, anh không thể trì hoãn không về hơn được nữa, anh sợ họ sẽ giận anh. ...!!

Cầm lấy tay Trường, Hồng an ủi.

_Anh cứ về nhà chung vui với bố mẹ nuôi của anh đi, mọi việc ở đây đã có em lo rồi. ...!!

Trường ôm Hồng, giọng Trường chứa đầy tình cảm.

_Em đừng có ngốc, anh đi đâu, em phải đi theo đây, anh không thể bỏ em và Diễm ở đây một mình, ông Đăng vẫn chưa bị bắt, ông ta có thể hại em và Diễm bất cứ lúc nào, anh không thể mạo hiểm tính mạng của em và của Diễm. ...!!

_Anh quên là anh Quân đã cho người bảo vệ cả gia đình chúng ta hay sao...??

_Anh biết nhưng lấy gì đảm bảo ông Đăng không tìm được cách hại chúng ta. Em còn nhớ vụ em và Diễm bị bắt cóc trên xe tắc xi, rồi Quân bị xe đâm không. Chẳng phải là luôn có người đi theo bảo vệ mọi người từ phía sau là gì, ông ta muốn hại là hại, ông ta không cần biết chúng ta có người bảo vệ hay không. Một con cáo già như ông ta sẽ không dùng tay cho đến khi anh tổng được ông ta vào tù. ...!!

Khi nhắc đến ông Đăng, Trường hoàn toàn kích động, giọng nói chứa đầy thù hận và khinh miệt. Hồng đoán nếu bây giờ ông Đăng xuất hiện ở đây, Trường sẽ đâm ông Đăng cho đến khi ông ta bị ngất thì thôi.

Hồng không ủng hộ tính cách bạo lực của Trường nhưng lần này Hồng muốn Trường làm thế, muốn Trường đánh ông Đăng, muốn Trường dạy cho ông Đăng một bài học nhưng Hồng vẫn phải cảm ơn ông Đăng, nếu không có ông ta, Hồng sẽ không bao giờ được nghe câu anh yêu em của Trường, và không bao giờ được Trường ngỏ lời cầu hôn. Hồng sợ rằng nếu Hồng không theo Trường sang đây, không cùng Trường trải qua mọi chuyện, Hồng sẽ không có được hạnh phúc như bây giờ. Đối với Hồng, ông Đăng vừa kẻ thù vừa là kẻ có ơn.

Giống như mọi hôm, Diễm ngủ đến chiều mới dậy, đầu Diễm đau nhức, Diễm thèm ăn. Khi chưa mang thai, Diễm không muốn ăn gì nhưng kể từ khi biết mình có thai, Diễm lại muốn ăn một cái gì đó. Trong khi Hồng bị thai nghén hành hạ, Diễm lại hoàn toàn thoải mái trong mấy tháng đầu.

Xoa nhẹ vào bụng, Diễm thì thầm.

_Cảm ơn con. Mẹ sẽ cố gắng ăn để bù đắp cho con. Mẹ không muốn con bị ốm yếu như mẹ. ...!!

Bà Hoa mở cửa phòng của Diễm, thấy Diễm đã tỉnh ngủ. Bà vui mừng hỏi.

_Cháu không sao chứ....??

Diễm nhỏ nhẹ đáp.

_Cháu không sao. Anh Trường và chị Hồng có nhà không hả Di. ...??

_Trường đã lái xe đưa Hồng đến cửa hàng thời trang rồi. ...!!

_Cháu đói quá, cháu muốn ăn một cái gì đó. ...!!

Bà Hoa mừng rỡ bảo Diễm.

_Dì vừa nấu cơm xong, cháu xuống bếp ăn đi. ...!!

_ Dạ, chờ cháu tắm rửa, gội đầu đã...!!

_ Ủ, nhanh lên cháu nhé...!!

_ Vâng...!!

Mở cửa tủ, lấy một chiếc váy màu xanh dương. Diễm bước vào phòng tắm, sau khi tắm rửa, và gội đầu xong, Diễm đi xuống bếp. Nhìn thức ăn được bà Hoa dọn trên bàn, Diễm hít hà.

_ Trông bắt mắt quá, cháu muốn ăn ngay bây giờ...!!

Bà Hoa cười.

_ Cháu ăn đi, cháu còn phải lo cho đứa bé nữa...!!

Diễm đoán Hồng đã kể cho bà Hoa nghe chuyện Diễm có thai nên bà mới khuyên Diễm ăn nhiều. Diễm từ tốn ăn từng thìa cơm một, mặc dù cảm thấy đói nhưng Diễm cũng không ăn được nhiều. Đang ăn dở bát cơm, điện thoại của Diễm reo vang. Diễm tưởng Trường gọi nên vội vàng bắt máy, đến khi biết người gọi cho mình là bà Phương, mặt Diễm trắng bệch, thức ăn trong miệng Diễm muốn trào cả ra.

Diễm run giọng.

_ Chào bác...!!

_ Tôi có thể gặp cô một chút được chứ, tôi có chuyện muốn nói với cô...!!

Diễm nói không ra hơi.

_ Bác có thể cho cháu biết là chuyện gì được không ạ...??

Bà Phương lạnh lùng đáp.

_ Gặp rồi cô sẽ biết...!!

_ Vâng, cháu và bác gặp nhau ở đâu...??

_ Đến quán cà phê Thiên Thai đi...!!

_ Vâng, cháu nhớ rồi...!!

Diễm ngồi thẫn thờ như xác chết ở trên ghế, Diễm linh cảm chuyện này có liên quan đến Quân, lần này chắc chắn bà Phương sẽ yêu cầu Diễm phải rời xa Quân. Diễm ôm chặt lấy bụng, trái tim Diễm như tan ra từng mảnh. Diễm biết Quân bị mất trí nhớ sẽ là một cái cớ hoàn hảo cho bà Phương dùng để yêu cầu Diễm phải rời xa Quân mãi mãi, Diễm không tài nào tập trung được trí óc.

Diễm tự hỏi bản thân Diễm sẽ phải làm gì, Diễm không bao giờ muốn rời xa Quân, không bao giờ từ bỏ tình yêu của đời mình, Diễm cần Quân chăm sóc cho hai mẹ con Diễm nhưng Quân không nhớ gì cả, bà Phương không cho phép Diễm lại gần Quân, trong hoàn cảnh này Diễm đành phải tuân theo số phận.

Nước mắt Diễm bắt đầu rơi xuống, Diễm tự an ủi bản thân, tuy không thể được ở bên cạnh Quân nhưng Diễm không hề mất tất cả, Diễm đã từng có tình yêu của Quân, từng được Quân chăm sóc, bảo vệ, từng được sống trong hạnh phúc. Diễm còn giữ được đứa con chung của hai người, Diễm nghĩ đối với Diễm như thế cũng đủ để được gọi là hạnh phúc rồi.

Thấy Diễm không ăn nữa, lại đang ngồi khóc, bà Hoa lo lắng hỏi.

_ Sao cháu không ăn nữa đi, có chuyện gì vừa xảy ra đúng không...??

Diễm lắc đầu.

_ Không có chuyện gì đâu. Cháu chỉ xúc động nhất thời thôi...!!

Đứng dậy, Diễm nói.

_ Cháu nhờ Di đẹp bàn ăn hộ cháu, Cháu cần đi ra ngoài một chút...!!

_ Cháu mới ăn được lưng bát cơm, sao không ăn no rồi đi...??

Diễm buồn rầu đáp.

_ Cháu đã no rồi. Tối cháu đói cháu lại ăn tiếp...!!

Lấy nón bảo hiểm, chìa khóa xe máy, Diễm bắt đầu rời khỏi nhà. Trên đường đi, Diễm không tài nào tập trung được vào lái xe, đầu óc Diễm như muốn nổ tung, từng cơn sóng đang cuộn trào, Diễm muốn nằm lăn ra đường.

Thần kinh của Diễm đã vượt quá sức chịu đựng, Diễm từng mơ một cuộc sống có nhiều biến động, đến nay Diễm mới biết nó không hề hợp với mình. Diễm hợp với cuộc sống yên bình trên trang sách, trên bục giảng, và trên giá vẽ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200

Khi Diễm đến quán cà phê Thiên Thai, bà Phương đã ngồi đợi sẵn. Diễm ngập ngừng không biết nên vào hay là nên đi về. Cuối cùng Diễm tự an ủi, động viên bản thân phải mạnh mẽ lên, Diễm muốn một lần đối diện với vấn đề này, Diễm không thể chạy trốn cả đời, dù có được ở bên Quân không, Diễm cũng không hề hối hận vì đã yêu Quân, giữ lại đứa con của Quân.

Diễm làm tất cả mọi thứ cho Quân vì một lí do đơn giản, Diễm thật lòng yêu Quân. Nếu có thể vì người yêu, vì hạnh phúc của người đó, Diễm có thể hy sinh hạnh phúc của mình. Diễm cho đó là một việc đáng để làm. Yêu chẳng phải là cho và nhận hay sao, Quân đã cho Diễm quá nhiều, Diễm muốn làm một cái gì đó để bù đắp cho Quân, mặc dù Diễm phải trả giá đi chăng nữa.

Hít một hơi thật sâu, thở ra. Diễm đi vào trong quán. Bước đến bàn, Diễm lễ phép nói.

_Chào bác. Xin lỗi vì cháu đến trễ...!!

Bà Phương lạnh lùng đáp.

_Tôi cũng vừa mới đến....!!

Kéo ghế, Diễm ngồi xuống. Bà Phương quan sát Diễm từ đầu xuống chân, bà thấy so với nửa tháng trước, Diễm gầy hơn rất nhiều, nước da xanh tái. Tự nhiên trong lòng bà một sự cảm thông và thương hại bùng lên nhưng nghĩ đến hành động vô tình của Diễm và lí do vì sao Quân bị tai nạn khiến lòng thương xót còn lại của bà đối với Diễm tan theo mây khói.

_Trông cô dạo này không được khỏe lắm....??

Cố nén lệ, Diễm đáp.

_Cháu không sao....!!

Bà Phương giục.

_Cô uống gì thì mau gọi đi....!!

Diễm gọi cho mình một ly sinh tố trái cây, từ khi biết mình mang thai, Diễm cố tránh những thức uống không tốt cho đứa bé. Bỏ đường vào ly cà phê, khoảng cho nó tan. Vừa uống bà Phương vừa nhìn Diễm, bà dò hỏi.

_Cô đã biết Quân tỉnh lại chưa....??

Diễm gật đầu.

_Dạ, cháu mới biết sáng nay....!!

Bà Phương chưa chát.

_Cô cũng tài thật, không đến thăm nó hôm nào, cô có thể biết được nó đã tỉnh lại. Chắc là cô cũng biết bây giờ nói không còn nhớ được chuyện gì nữa....!!

Mắt Diễm đỏ hoe, tay cầm ly sinh tố trái cây run run. Diễm muốn khóc, cắn chặt môi, Diễm không cho phép bản thân Diễm được khóc bây giờ, Diễm không muốn bà Phương nghĩ Diễm đang cố đóng kịch để lấy lòng thương hại của bà. Mặc dù đau khổ tột cùng vì bị sỉ nhục và hiểu lầm nhưng Diễm vẫn phải gồng gượng. Diễm run giọng đáp.

_Vâng....!!

Bà Phương lạnh lùng đưa ra yêu cầu.

_Tôi có thể yêu cầu cô một chuyện được chứ....??

Ngước mắt nhìn bà Phương, Diễm rụt rè hỏi.

_Bác muốn cháu làm gì...??

Bà Phương day nghiêng nói.

_Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ chấp nhận cô làm con dâu của tôi, lại càng không thể chấp nhận vì cô mà con tôi phải đau khổ. Tôi thấy cô ở bên cạnh ai người đó luôn gặp tai họa, thằng con trai của tôi vì cô đã gặp hết chuyện đau lòng này đến chuyện đau lòng khác, vì cô mà nó bị người ta tìm cách giết hại. Cô có thể vì nó đã làm cho cô bao nhiêu chuyện, cô có thể rời xa nó được không....??

Mặt Diễm trắng bệch, mồ hôi rịn ra đầy trán. Vậy là rõ, bà Phương đúng là muốn Diễm rời xa Quân. Mặc dù đã tính đến trường hợp này nhưng khi được chính tai nghe bà Phương nói, Diễm vẫn bị sốc, vẫn không thể nào chấp nhận nổi.

Bà Phương quan sát biểu hiện trên khuôn mặt của Diễm. Để khẳng định cho lời nói của mình có thêm phần trọng lượng, bà Phương nói thêm.

_Tôi sẽ trả tiền để cô im miệng, chỉ cần cô ra giá, bao nhiêu tôi cũng có thể thu xếp được...!!

Người Diễm đông cứng, Diễm không thể tin được những gì Diễm vừa nghe nữa. Diễm cười cay đắng, nước mắt ràn rụa, Diễm nói qua đôi môi mím chặt.

_Cháu không phải là một kẻ ham tiền. Bác nghĩ cháu đồng ý lấy anh Quân chỉ vì tiền của anh ấy thôi sao....??

Đặt mạnh ly cà phê xuống bàn, Bà Phương gằn giọng.

_Cô đừng tự cao, tuy là cô sinh ra trong một gia đình giàu có nhưng tài sản nhà cô đã bị cầm cố hết rồi, cô bây giờ chỉ là một kẻ nghèo hèn. Ai sống mà lại không cần tiền, tôi yêu cầu cô ra giá là còn may cho cô, đối với một kẻ bạc tình như cô tôi có thể đuổi thẳng mà không cần phải cho cô bất cứ thứ gì, thế nào cô muốn bao nhiêu cô mới chịu buông tha cho thằng Quân nhà tôi và chịu ngậm miệng lại đây....??

Diễm phẫn uất nói.

_Cảm ơn lòng tốt của bác nhưng cháu không cần. Không có tiền của bác cháu vẫn sống tốt, cháu mừng vì từ khi gia đình cháu phá sản cho đến tận bây giờ cháu không xài một đồng nào của anh Quân. Bác nghĩ bác có thể trả cháu bao nhiêu tiền mới xứng được với tình yêu của cháu dành cho anh Quân....!!

Nghe những câu nói xác láo của Diễm, không dần được sự tức giận đang bùng lên trong lòng. Bà Phương dơ cao tay.

_Bốp....!!

Một cái tát bay thẳng vào mặt Diễm. Bà Phương gằn lên.

_Lẽ ra cái tát này tôi phải đánh cô ngay lần đầu tiên cô làm thằng con trai tôi tổn thương khi cô bỏ rơi nó ở sân bay rồi hôn thằng anh trai xấu xa của cô ở trước cửa nhà nó. Tôi thấy anh em cô thật kinh tởm, có chết tôi cũng chấp nhận một người con dâu như cô. Cô hãy liệu mà rời xa thằng Quân ngay lập tức, nếu không cô đừng có trách tôi....!!

Diễm khóc vì tủi hận, vì đau đớn, bàn tay xoa nhẹ vào bụng, đứa con của Diễm cần có cha, nhưng dù Diễm có muốn e rằng cũng vô ích, vì bây giờ Quân không còn nhớ gì cả, bỏ mẹ Quân lại không chấp nhận Diễm, Diễm mang thai con của Quân thì sao, liệu khi sinh nó ra rồi, bỏ mẹ Quân có để cho Diễm nuôi nó không hay là họ lại tìm cách tách nó ra khỏi Diễm. Diễm tự an ủi bản thân, thôi thì Diễm nên cảm lạnh đi là hơn, nếu Diễm còn muốn được ở gần bên cạnh đứa con của mình, Diễm không nên nói gì, không nên làm gì cả.

Bà Phương nói đúng, Quân đã làm cho Diễm rất nhiều thứ, nếu không có Quân, Diễm không thể nào biết được Diễm có một người anh trai, không thể lấy lại được tài sản đã mất, và biết đâu nếu không có Quân bị kịch gia đình Diễm đã sớm bị rơi vào thảm khốc rồi. Quân không những là chàng trai thông minh, tốt bụng, Quân còn rất nhân hậu nữa. Diễm không nên làm phiền, không nên hại Quân thêm nữa, ở bên cạnh Diễm sẽ không có tương lai, không có được một kết quả tốt.

Diễm luôn tự cho bản thân mình là một ngôi sao xấu, ai ở bên cạnh Diễm đều không có được một cuộc sống bình yên. Diễm hối hận vì đã nghe lời ông Hải trở về nước. Diễm nghĩ nếu Diễm không trở về bị kịch gia đình Diễm sẽ không xảy ra, và biết đâu, Trường cũng sẽ không trả thù ông Hải, biết đâu Quân không gặp nạn như bây giờ.

Diễm không cảm được nước mắt, từng giọt lệ trong veo rơi xuống má. Lòng Diễm tan nát, hạnh phúc mà Diễm vừa mới có được nay đã tan vỡ cả rồi. Diễm cầu chúc cho Quân được hạnh phúc, Diễm biết khi nào ông Đăng vẫn còn chưa bị bắt, Quân vẫn còn gặp nguy hiểm. Diễm không muốn mang lại tai họa cho Quân nữa, Diễm phải rời xa Quân. Diễm không muốn vì mình, Quân mất đi cuộc sống bình yên, mất đi tình thân, mất đi tình cảm của bà Phương.

Diễm tin là Quân sẽ hạnh phúc bên Loan, mặc dù trái tim Diễm muốn nổ tung ra từng mảnh nhưng Diễm không thể ích kỷ giữ Quân ở lại bên mình trong khi Quân không nhớ gì, Quân vì Diễm vừa trải qua một tai nạn suýt chết. Diễm thấy như thế là quá đủ rồi, Diễm không muốn hại Quân thêm nữa. Loan là một cô gái tốt, gia đình Loan sẽ giúp được Quân trong sự nghiệp, một người có nhiều tham vọng và nhiều ước mơ như Quân xứng đáng có một người vợ

như Loan.

Diễm không cảm thấy có lỗi hay tội nghiệp cho bản thân mình, Diễm thấy có lỗi với đứa con đang thành hình trong bụng. Khi nó sinh ra đời, nó sẽ không có cha, chỉ có mình Diễm là người sẽ nuôi nấng nó nên người, Diễm mong nó không hận Diễm, ghét Diễm. Mong nó hiểu vì sao Diễm lại quyết định từ bỏ cha nó.

Diễm muốn trước khi đi được nhìn thấy Quân nhưng nghĩ lại gặp Quân chỉ làm cho Diễm thêm đau đớn hơn mà thôi. Gạt lệ trên má, Diễm nói.

_Bác không cần phải trả tiền cho cháu, cháu sẽ tự động rút lui khỏi cuộc đời của anh ấy mà không cần bất cứ một thứ gì từ bác, cháu không phải là một kẻ tham tiền. Cháu sẽ biến mất, sẽ ra đi, coi như cháu chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của anh ấy. Bác yên tâm, cháu không bao giờ phá hỏng mối lương duyên tốt đẹp mà bác đã cố gắng sắp xếp và vui vẻ cho anh ấy đâu. Cháu biết phận mình. ...!!

Diễm đứng lên.

_Cháu mong anh ấy được sống hạnh phúc, mong hai bác khỏe mạnh. Cháu xin phép. ....!!

Bước loạng choạng ra khỏi quán, nước mắt Diễm rơi như mưa, vậy là hết Quân và Diễm không thể nào đến được với nhau nữa. Sờ nhẹ lên bụng, Diễm đau khổ nói.

_Mẹ xin lỗi con, không phải là mẹ không muốn con có bố mà là mẹ không thể nhẫn tâm phá hỏng tương lai tốt đẹp của bố con, mẹ biết bây giờ bố con đang sống rất hạnh phúc và vui vẻ, vì bố con đã hoàn toàn quên chuyện quá khứ rồi, mẹ nên mừng cho bố con đúng không, bố con vì mẹ đã làm rất nhiều chuyện, mẹ cũng nên làm gì đó cho bố con. ....!!

Diễm không trách bà Phương, Diễm hiểu tâm trạng của bà, ai yêu con cũng sẽ làm như vậy thôi. Cái tát này đã làm cho Diễm hiểu ra nhiều điều, Diễm đã làm tổn thương Quân rất nhiều, chính Diễm đã làm biến đổi tính cách của Quân. Diễm sẽ rời xa Quân, sẽ cố gắng học cách sống mà không có Quân bên cạnh, học cách chúc phúc cho Quân. Học cách nhìn Quân từ nay sẽ đi với một người phụ nữ khác và biết đâu chỉ trong một thời gian ngắn nữa Quân và Loan sẽ cưới nhau.

Sau khi rời quán cà phê Thiên Thai, Diễm đi lang thang ngoài đường như một người đang mộng du, cũng may Diễm không bị tai nạn. Một bên má Diễm vẫn còn ửng đỏ do bà Phương tát lúc nãy.

Diễm ngồi ở một công viên của thành phố nhìn ngắm những đứa trẻ con được bố mẹ đưa đi chơi. Diễm thấy thương cho con của mình, mai sau nó có được đi chơi công viên nhưng Diễm chỉ có thể nắm được một bên tay của nó còn bên kia, Diễm không thể cho nó một người cha.

Diễm hạnh phúc vì có thể sinh được một đứa con của người mình yêu. Diễm nhắm mắt lại, ánh nắng ban chiều hắt qua kẽ lá đang tỏa ánh sáng lung linh đầy sắc màu. Diễm thấy bản thân thân Diễm mạnh mẽ dần lên, nghĩ đến những ngón tay nhỏ xíu sẽ bám lấy tay Diễm khi Diễm sinh nó ra, Diễm mỉm cười rơi lệ.

Ngồi chơi ở công viên mát hai tiếng, Diễm tạt vào một nhà sách tìm mua mấy cuốn mà lần trước Diễm và Quân đến mua không có, may mắn lần này Diễm có thể mua được mấy tác phẩm mà Diễm đã thích từ lâu.

Lúc Diễm rời nhà sách, thành phố ngập nhao lên đèn, Diễm không muốn về nhà vào lúc này, nhớ có lần Quân từng hứa là sẽ cùng Diễm đi xem phim. Diễm mua một vé, một túi bỏng ngô, một chai nước khoáng, tắt điện thoại di động, Diễm muốn được yên tĩnh thưởng thức bộ phim một mình. Biết là anh chị sẽ rất lo cho mình nhưng chỉ duy nhất hôm nay thôi Diễm muốn được thả lỏng một chút, muốn được sống một cuộc đời khác, muốn được hòa nhập với thế giới của phim ảnh.

Ngày trước mỗi lần Diễm buồn, Diễm đều đi xem phim, dù là phim hay, hay là phim dở, Diễm cũng mua vé vào xem. Ngồi trong rạp đầu Diễm hoàn toàn trống rỗng, Diễm không nghĩ được thứ gì khác ngoài những cảnh trên phim, nỗi buồn của Diễm nhờ thế cũng tạm lắng dịu đi.

Tìm đúng số ghế của mình, Diễm ngồi xuống, mắt Diễm nhìn lên màn hình. Nước mắt Diễm lăn dài trên má, Diễm đã khóc quá nhiều, tiếng thổn thức của Diễm bị âm thanh trên phim dội xuống nên mọi người xung quanh không nghe được tiếng Diễm khóc.

Mặc dù đã cố tập trung vào xem phim nhưng nhìn đâu Diễm cũng thấy hình ảnh của Quân tràn ngập khắp mọi nơi, Diễm muốn phát điên lên vì đau khổ, Diễm biết Diễm càng chạy trốn, nỗi đau dày xéo trong lòng càng lớn dần lên. Diễm phải học cách chấp nhận nó, học cách sống chung với nó.

Diễm nhắm chặt mắt lại rồi mở ra, Diễm lặp lại hành động của mình hai ba lần như thế, Diễm đã thấy khá hơn. Xoa nhẹ vào bụng, Diễm thủ thi.

_Mẹ con mình ăn bỏng ngô thôi. Con có thích bộ phim mẹ đang xem không. ....??

Đứa con trong bụng chính là nguồn vui sống cho Diễm. Diễm thấy mình không cô độc, bên cạnh Diễm còn người thân, họ luôn quan tâm, bảo vệ và yêu thương Diễm. Diễm còn một đứa con đang thành hình trong bụng. Diễm thấy mình có quá nhiều trách nhiệm, nếu Diễm gục ngã, họ sẽ lo lắng không vui, cuộc sống của họ sẽ không trọn vẹn. Diễm không thể ích kỉ chỉ nghĩ đến bản thân mình, Diễm còn phải tiếp tục sống vì người khác nữa.

Xem hết bộ phim, Diễm ra về, tâm trạng của Diễm không hề khá hơn nhưng cách nhìn nhận vấn đề của cuộc sống đã khá hơn một chút. Diễm không muốn hận ai, cũng không muốn oán trách ai, vì càng hận, càng đau khổ, càng oán trách, càng chán ghét bản thân mình hơn. Diễm muốn cảm ơn Thượng Đế vì đã cho Diễm cảm nhận được thế nào là hạnh phúc, thế nào là hy sinh, thế nào là tình yêu.

Diễm muốn truyền lại mọi thứ Diễm học được cho đứa con của mình. Diễm muốn mai sau khi nó lớn lên, nó sẽ là một đứa trẻ có đầy đủ trí dũng và

nhân. Diễm muốn mang lại mọi điều tốt đẹp cho nó.

Diễm không còn muốn hủy hoại bản thân mình nữa. Diễm có một người yêu tuyệt vời, Quân chưa bao giờ từ bỏ Diễm ngay cả khi Diễm đã gần với từ thần, Quân vẫn nắm chặt lấy tay Diễm, gọi tên Diễm. Diễm tin là dù bây giờ Quân không còn nhớ gì đến Diễm nữa nhưng từ sâu thẳm trong trái tim mình, hình bóng Diễm vẫn mãi nằm yên ở đấy. Cuộc sống hiện thực không cho phép Diễm được ở gần bên Quân nhưng trong giấc mơ, Diễm sẽ mơ về Quân hằng đêm. Xoa nhẹ vào bụng, Diễm rơi lệ.

Bốn giờ chiều Trường đưa Hồng về nhà. Bà Hoa nói cho Trường biết Diễm đã rời nhà lúc tức lúc hai giờ chiều. Nghĩ Diễm chỉ đi quanh quẩn đâu đó cho khuây khỏa nên Trường không gọi điện nhưng chờ mãi đến tận năm giờ chiều vẫn không thấy Diễm về. Trường bắt đầu lo lắng, Trường gọi điện mấy lần cho Diễm đều không được.

Trường vội phóng xe đi tìm Diễm, nghĩ Diễm đến bệnh viện Gia Mỹ thăm Quân nên Trường lái xe thẳng đến đó. Gửi xe, Trường đi nhanh lên lầu hai, Trường gặp bà Phương ở đầu cầu thang. Bà cau có hỏi.

_ Cậu đến đây làm gì...??

_ Tôi muốn gặp em gái tôi...!!

_ Em gái cậu không có ở đây. Tôi vừa gặp cô ta lúc hai giờ ở quán cà phê Thiên Thai, nếu cậu muốn tìm cô ta, cậu đến đây mà tìm...!!

Trường tức giận hét nhỏ.

_ Bà đã nói gì với nó...??

_ Tôi chỉ nói những gì cần nói. Tôi cảm cậu và em gái cậu tìm đến đây thêm một lần nào nữa. Đồ giả nhân giả nghĩa, lúc thằng Quân nằm liệt giường, hai người không ai thèm thăm hỏi nó một câu bây giờ biết nó tỉnh lại hai người tìm gặp nó làm gì...??

Trường gầm lên.

_ Bà ăn nói cẩn thận một chút. Nếu đã không hiểu gì thì đừng chửi mắng lung tung. Bà lấy quyền gì để cấm em gái tôi tìm gặp chồng chưa cưới của nó...!!

Bà Phương quát vào mặt Trường.

_ Thật đáng tiếc thằng Quân bây giờ không nhớ gì cả, nó đã hoàn toàn xóa sạch tên của em gái cậu trong đầu nó rồi. Chính con bé Diễm cũng đã đồng ý rời xa nó, sao cậu không về nhà hỏi lại em gái cậu. Cậu đến đây quậy phá làm gì, thằng Quân vì anh em cậu đã phải chịu khổ nhiều, tôi không cho phép anh em cậu làm khổ nó hơn nữa. Tôi cấm, cậu đã nghe rõ chưa...??

Nhìn khuôn mặt khó chịu của bà Phương, Trường tin những gì bà Phương nói là hoàn toàn đúng sự thật nhớ lại khuôn mặt buồn rười rượi và đau khổ của Diễm sáng nay, Trường đã hiểu vì sao Diễm lại thành ra như thế.

Trường muốn đòi lại công bằng cho em gái, Trường không chấp nhận bà Phương đối xử một cách bất công với Diễm như thế. Trường cần nói chuyện với Quân.

Đứng tránh sang một bên, Trường xăm xăm đi về phòng bệnh của Quân. Bà Phương quát.

_ Chắc là cậu muốn hai vệ sĩ của tôi tổng cậu ra khỏi đây...??

_ Nếu bà muốn, bà có thể làm. Tôi không quan tâm, tôi muốn nói chuyện với con trai bà...!!

Bà Phương hét nhỏ.

_ Cậu đứng thách thức tôi. Cậu gặp thằng Quân thì có ích gì, em gái cậu đã chịu từ bỏ thằng Quân rồi, một người anh như cậu liệu có thể giúp em gái cậu quyết định cuộc đời của nó không...??

Trường đứng lại, hai tay siết mạnh vào nhau. Quá tức giận, Trường đập mạnh vào tường, các khớp ngón tay rỉ máu. Bà Phương kinh hãi, bà sợ Trường sẽ làm hại mình. Trường rít giọng.

_ Bà im miệng ngay, tôi cấm bà không được phép gây tổn thương cho em gái tôi nữa. Nếu tôi mà biết, tôi sẽ bóp cổ bà. Bà tưởng là muốn em gái tôi lấy con trai của bà sao. Nếu nó phải ở chung nhà một bà mẹ chồng khó tính và gia trưởng như bà thì thà rằng tôi để nó sống cô độc cả đời còn hơn. Như thế cũng tốt, thằng con trai của bà không còn nhớ được gì nữa, bà có thể yên tâm chọn cho mình một người con dâu, tôi cũng không cần phải khuyên can em gái tôi bỏ thằng con trai của bà nữa...!!

Trường quay mình bỏ đi. Hai đầu gối đập nhẹ vào nhau, bà Phương đang run sợ, hành động thô bạo của Trường khiến bà Phương hốt hoảng đây là lần đầu tiên bà thấy một người tức giận đến nổi đập mạnh tay vào tường.

Trường lang thang khắp các con đường, gọi điện thoại liên tục cho Diễm nhưng không được. Trường lo sợ không yên, Trường sợ Diễm bị xốc sẽ xảy ra tai nạn, sợ ông Đăng đang giam giữ Diễm, sợ ông ta đã hại Diễm chết rồi. Càng nghĩ Trường càng lo, càng cảm hận. Trường đang nổi nóng, Trường nghĩ

nếu gặp được Diễm bây giờ, Trường sẽ đánh Diễm vài cái tát.

Lẽ ra gặp phải chuyện gì Diễm phải nói cho cả nhà biết, đằng này Diễm bỏ đi biệt, bình thường không có mối lo là ông Đăng, mọi chuyện đã không dễ dàng gì với Trường, nói gì đến trường hợp lúc nào ông Đăng cũng có thể hại chết Diễm.

Đầu Trường ong ong như muốn nổ tung, Trường không thể chịu đựng thêm tình trạng sống phập phồng lo sợ kiểu này nữa. Nếu Diễm đã chấp nhận rời xa Quân, Trường sẽ đưa Diễm sang Úc, sang bên đó, Diễm vừa tránh được đau khổ do mối tình tan vỡ gây ra, vừa tránh được mối đe dọa tính mạng từ phía ông Đăng.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201

Hồng bồn chồn đi qua đi lại ngoài phòng khách, điện thoại cầm tay, Hồng gọi điện hỏi Trường về tình hình của Diễm. Mãi vẫn chưa thấy Trường tìm được Diễm, không thể ngồi đợi ở nhà, Hồng lấy xe máy, Hồng muốn cùng Trường đi tìm Diễm.

Hồng vừa ra cổng, Hồng gặp Diễm đang dắt bộ xe về nhà. Hồng mừng rỡ kêu lên.

_ Con nhóc kia, em có biết chị và anh Trường lo cho em thế nào không hả...??

Diễm sựng sựng.

_ Em xin lỗi, tại em mãi xem phim nên bây giờ mới về...!!

Diễm xem xuất phim chiếu lúc năm rưỡi, đến hơn bảy giờ Diễm mới về đến nhà. Dựng xe máy. Hồng lo lắng hỏi.

_ Có chuyện gì xảy ra với em à, tại sao em không đến bệnh viện thăm anh Quân. Chẳng phải anh ấy đã tỉnh lại rồi sao...??

Diễm gượng nói.

_ Hai chị em mình vào nhà rồi hãy nói chuyện...!!

_ Ủ, chúng ta đi thôi...!!

Diễm và Hồng dắt xe máy vào sân. Sau khi đóng cổng. Sợ Trường phải đi lang thang ngoài đường trong khi Diễm đã về nhà, Hồng gọi điện cho Trường. Hồng vui mừng thông báo.

_ Anh Trường...!! Anh không cần phải đi tìm Diễm nữa, Diễm đã bình an về nhà rồi...??

Trường thở phào nhẹ nhõm.

_ Thật không em...?? Nó về nhà lúc nào...??

_ Vừa mới về xong...!!

_ Được rồi, anh sẽ về ngay...!!

Diễm mệt mỏi ngồi xuống ghế xô pha. Hồng ngồi xuống bên cạnh Diễm.

_ Có chuyện gì đã xảy ra với em đúng không. Chị không tin là em vất vả, lo lắng, cầu mong cho anh Quân tỉnh lại, sau khi em được thỏa ước nguyện em lại không đến thăm anh ấy...??

Diễm gục mặt xuống lòng bàn tay, Diễm khóc nức nở. Hồng hốt hoảng, vội ôm lấy Diễm. Hồng lo lắng hỏi.

_ Có chuyện gì sao em không nói cho chị biết. Nếu có thể giúp chị sẽ cố gắng giúp đỡ em...!!

Diễm khóc mãi không thôi, vừa lúc đó, Trường về nhà. Thấy em gái đang khóc nức nở trong lòng Hồng. Vừa bức vừa thương. Trường quát.

_ Em có ngu ngốc quá không hả, dù bà ta có yêu cầu em phải rời xa Quân. Em yêu cậu ta, em phải giữ lấy tình yêu của mình chứ, em còn đang mang thai đứa con của cậu ta nữa, em ngốc quá đấy...!!

Hồng không tin được vào tai mình nữa, những chuyện này vượt ngoài khả năng dự đoán của Hồng. Hồng chỉ nghĩ đơn giản, sau khi tỉnh dậy Quân đã

trách móc Diễm vì bà Phuong đã nói những lời không thật, nhưng thật không ngờ, Diễm lại dễ dàng đồng ý rời xa Quân. Không lẽ Quân cũng chấp nhận chuyện này, nếu thế Quân thật là một kẻ không ra gì, sao có thể nghe một phía từ bà Phuong đã vội từ bỏ Diễm rồi.

Hồng cố gắng giữ bình tĩnh để hỏi Diễm.

_Em nói đi, sao em lại chấp nhận yêu cầu của bà Phuong. Hay là Quân đã yêu cầu em làm thế...??

Diễm đau khổ nói.

_Anh ấy bây giờ không nhớ gì cả. Dù em có ở bên cạnh anh ấy thì cũng thế thôi, mẹ anh ấy không chấp nhận em, anh ấy vì em đã phải chịu nhiều đau khổ, thiệt thòi, anh ấy bị xe đâm cũng là vì em, em muốn anh ấy được sống bình an, được sống hạnh phúc nên em mới đồng ý rời xa anh ấy....!!

Hồng hét.

_Em đúng là một con ngốc, dù Quân không nhớ được em là ai, em cũng phải ở bên anh ấy, cùng anh ấy vượt qua mọi chuyện. Em lại ngu si đồng ý rời xa anh ấy, có phải là em khờ đến mức tin rằng sau khi anh ấy nhớ lại anh ấy sẽ đi tìm em không. Muốn có hạnh phúc, em phải giữ chặt lấy, phải đấu tranh, ai lại từ bỏ một cách dễ dàng như em. Anh ấy không nhớ lại được thì thôi nếu anh ấy nhớ lại được, anh ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho em vì hành động ngốc nghếch của em hôm nay đâu. Bây giờ em hối hận vẫn còn kịp, hãy mau đi tìm anh ấy và nói hết cho anh ấy biết đi...!!

Nhìn bàn tay vậy máu của Trường, Hồng kinh hoàng kêu lên.

_Anh lại đánh nhau ở đâu thế, đừng nói với em là anh đã đánh anh Quân....??

Diễm tái mặt, người Diễm không ngừng run rẩy. Diễm thờ không ra hỏi.

_Anh...anh nói đi, nói rằng đây không phải là sự thật, anh đã không đến tìm gặp anh ấy, không đánh anh ấy....??

Trường bực tức đáp.

_Già mà anh đã làm thế thì hay biết mấy. Anh có đến bệnh viện nhưng người mà anh gặp không phải là Quân, anh đã gặp mẹ của cậu ta. Những lời xúc phạm của bà ta khiến anh phát điên nên anh đã đâm vào tường. Chỉ có thể thôi...!!

Diễm ôm lấy đầu. Miệng Diễm khô khốc.

_Em biết anh thương em, anh sẽ làm mọi thứ để em được hạnh phúc, nhưng đây là lựa chọn của em, em không muốn anh can thiệp vào. Em sẽ theo anh sang Úc thăm bố mẹ anh sau đó em sẽ đưa bố sang Mỹ, em còn công việc đang dở ở bên đó, em sẽ không về đây nữa....!!!

Trường mệt mỏi nói.

_Anh cũng muốn em làm như thế, nhưng tại sao em không chịu sống với anh và Hồng, em định đi Mỹ một mình sao...??

_Em không sống một mình, em còn có bố....!!

Trường cúi.

_Em đừng ương bướng nữa được không. Em đã ngu ngốc khi chấp nhận rời xa Quân mặc dù anh ta đã tỉnh lại, trí nhớ của anh ta đâu có quan trọng, điều quan trọng là em có tự tin với tình yêu của mình không, dù người ta không còn nhớ gì nhưng tình cảm không dễ gì đổi thay nhất là khi người ta yêu thật lòng, yêu thật sâu đậm. Hay em không hoàn toàn yêu cậu ấy...??

Diễm khóc nức nở, những lời nói của Trường chẳng khác gì đang sát muối vào lòng Diễm. Hồng quát Trường.

_Anh thôi đi, anh đừng làm tổn thương cô ấy nữa, cô ấy đã khổ lắm rồi. Anh thừa biết là Diễm yêu Quân thật lòng, nếu không yêu, Diễm sẽ không phải khổ đau như bây giờ. Em có thể hiểu, cô ấy vì yêu nên mới hy sinh hạnh phúc của mình...!!

_Em nói thì hay lắm, em đừng tưởng anh không hiểu cảm giác của nó nhưng nó vẫn là một đứa ngu ngốc, có hạnh phúc trong tay nó lại từ bỏ. Anh thật không thể hiểu nổi nó nữa....!!

_Anh làm ơn im đi, em cần nói chuyện với Diễm....!!

Không khí gia đình chưa có lúc nào lại nặng nề như lúc này. Hồng ôm lấy Diễm, tay vỗ nhẹ vào lưng. Hồng an ủi.

_Chị hiểu vì sao em lại từ bỏ Quân nhưng em có nên nghĩ lại quyết định của em không. Em và Quân phải trải qua nhiều khó khăn mới đến được với nhau, đừng vì tự ti của bản thân em đánh mất đi hạnh phúc và tình yêu của đời mình....!!

Ngay khi nói với bà Phuong câu cháu sẽ từ bỏ, Diễm đã hối hận rất nhiều. Diễm chưa bao giờ muốn rời xa Quân, chưa bao giờ muốn mất đi tình yêu của đời mình, nhưng cuộc sống đâu phải lúc nào cũng trải đầy hoa hồng, đôi khi yêu là phải hy sinh vì người mình yêu. Diễm muốn Quân được sống hạnh phúc, được vui vẻ. Diễm không muốn cướp đi nụ cười của Quân, cướp đi cuộc sống bình yên của Quân.

Hàng đêm Diễm sẽ mơ về một vòng tay ấm áp đã ôm Diễm khi Diễm khóc, mỉm cười với Diễm khi Diễm buồn, Diễm sẽ không quên, Diễm sẽ mang hình bóng, hơi ấm của Quân làm hành trang cho cuộc đời mình.

Diễm tưởng mình mạnh mẽ nhưng thực ra Diễm rất yếu đuối, Diễm dễ bị tổn thương, trải qua nhiều sóng gió trong cuộc đời, Diễm đã biết trân trọng những thứ mà mình đang có hơn. Diễm không cô độc, Diễm có gia đình, có người thân, có anh chị luôn quan tâm, động viên và chăm sóc Diễm. Diễm còn có một đứa con đang cần Diễm chở che. Diễm bảo bảo thân mình phải mạnh mẽ lên, Diễm không nên là một kẻ nhút nhát hay yếu đuối nữa, Diễm phải đứng vững trên đôi chân của mình.

Diễm ôm chặt lấy Hồng. Xoa nhẹ tay vào bụng, đứa con đã cho Diễm sức mạnh, mặt Diễm tuy tái nhợt, đôi môi đã sẫm màu vì khóc quá lâu nhưng giọng nói của Diễm vẫn đầy cứng cỏi và tự tin.

_Em sẽ không rút lại những lời em đã nói với bà Phuong hôm nay. Em yêu anh ấy tất nhiên em cần anh ấy, em đang mang thai con của anh ấy, em lại cần anh ấy hơn nhưng em không thể ích kỉ chỉ nghĩ riêng cho bản thân mình. Em sẽ chăm sóc đứa bé này thật tốt, em sẽ bảo vệ nó. Em làm tất cả vì anh ấy, cũng là vì hạnh phúc của em nữa, nếu sự ra đi của em có thể khiến cuộc sống của anh ấy dễ thở hơn, em nên làm và càng phải cố gắng làm đến cùng. Biết rằng đứa bé cần cha nhưng em tin em có thể bảo đảm nó được nuôi dưỡng một cách tốt nhất. Em có anh, có chị Hồng, có bố, có mọi người, em không cô độc nên em không sợ, dù cuộc sống mai sau có khó khăn thế nào em sẽ vượt qua được.....!!!

Hồng và Trường im lặng ngồi nghe. Họ yêu thương Diễm, muốn bảo vệ Diễm, trải qua nhiều sóng gió, tình cảm giữa Trường, Hồng và Diễm ngày càng gắn bó với nhau hơn. Họ đều là những con người bất hạnh, họ hiểu hoàn cảnh của nhau, hiểu cuộc sống phức tạp và đau khổ như thế nào.

Hồng bật khóc, Hồng thương cho số phận éo le của Diễm. Hồng muốn được cùng Diễm vượt qua giai đoạn khó khăn này.

Họ là một gia đình hoàn hảo, dù họ không giàu, họ đến với nhau vì những lí do khác nhau nhưng họ đều yêu thương nhau, đều sẵn sàng hy sinh vì người kia, đối với Diễm đây một quà ý nghĩa nhất trong cuộc đời Diễm. Diễm không có được tình yêu nhưng lại có được tình thân. Diễm không muốn làm buồn lòng người thân của mình hơn nữa, Diễm tự nhủ với lòng là sẽ sống thật tốt để không phụ sự trông mong của họ.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202

Bữa cơm tối hôm đó không ai nuốt được miếng nào, họ chỉ nhìn nhau rồi thờ dài, ngay cả ông Hải vốn hay cười cũng không dám nói gì hay đòi gì, ông cảm nhận được không khí căng thẳng, và buồn phiền xung quanh mình.

Sau khi ăn xong, Diễm về phòng tắm rửa. Diễm muốn nhanh chóng rời khỏi đây, muốn nhanh chóng được sống xa Quân, Diễm sợ nếu còn tiếp tục sống ở đây, Diễm sẽ không ngăn được bản thân đến những nơi Diễm và Quân thường hay đến.

Diễm sợ Diễm sẽ tìm đến công ty, gia đình của Quân, Diễm sợ mình sẽ vô tình gặp lại Quân, vô tình nhìn thấy Quân đang tay trong tay với Loan. Diễm không muốn chuyện này xảy ra, hình ảnh Quân đi với một người con gái khác, mỉm cười với cô ta vượt ngoài khả năng chịu đựng của Diễm, Diễm không muốn bản thân mình chịu thêm quá nhiều đau khổ nữa, Diễm phải đi thôi.

Diễm không muốn ngủ một mình nên Diễm vác một cái gối, Diễm gõ cửa phòng của bà Hoa.

_Cháu có thể vào không...??

_Cháu vào đi...!!

Nhìn chiếc gối trong tay Diễm, bà Hoa buồn rầu hỏi.

_Cháu không ngủ được à...??

_Vâng, cháu có thể ngủ ở đây được không ạ...??

_Cháu đến đây...!!

Diễm trèo lên giường. Ôm lấy bà, Diễm nhắm chặt mắt lại. Diễm luôn coi bà Hoa như một người mẹ của mình, tuy bà đã phản bội lại lòng tin của Diễm nhưng Diễm không trách bà, Diễm mừng vì cuối cùng ân oán giữa ba nhà cũng gần kết thúc, chỉ cần ông Đăng bị bắt nữa là xong.

Bà Hoa đã biết chuyện Diễm đã chấp nhận rời khỏi Quân. Bà an ủi Diễm.

_Dù Di không hiểu tại sao cháu lại có quyết định ngốc nghếch này nhưng Di sẽ luôn ủng hộ cháu. Di luôn mong cháu được hạnh phúc...!!

_Cảm ơn Di. Sau khi thu xếp được mọi chuyện, cháu sẽ đi, cháu mong Di và bác quân gia sẽ sống thật khỏe mạnh, cháu hứa là cháu sẽ thường xuyên

gửi thư và quà về cho hai người...!!

Giọng bà Hoa sùng sục.

_Cháu không thể ở lại đây được sao...??

_Dì hãy hiểu cho cháu, chỉ có đi xa cháu mới quên được anh Quân, mới đảm bảo cháu sẽ không vô tình gặp lại anh ấy. Trái tim cháu sẽ tan ra từng mảnh nếu như gặp lại anh ấy đang tay trong tay với một người con gái khác hay anh ấy không nhận ra cháu là ai...!!

_Nếu cháu không muốn khổ đau như thế, tại sao cháu không nói gì cho cậu ấy biết, cháu có thể làm lại từ đầu kia mà....!!

_Cháu không muốn phá hỏng cuộc đời của anh ấy, chúng cháu tuy yêu nhau nhưng sinh ra không phải là để dành cho nhau, ông Trời cho cháu tình yêu của anh ấy nhưng không cho cháu được ở bên cạnh anh ấy. Cháu phải chấp nhận những gì cháu có, cháu không nên quá tham lam...!!

Kéo Diễm vào lòng, Bà Hoa lo lắng hỏi.

_Còn đứa con trong bụng, cháu định làm gì với nó. Cháu có biết là nếu cháu sinh ra nó ra mà không có cha, nó sẽ thiệt thòi lắm không...??

_Cháu biết nhưng cháu tin là nó sẽ hiểu vì sao cháu lại làm thế...!!

Bà Hoa vuốt tóc Diễm. Nằm trong lòng bà Hoa, Diễm cảm thấy bình yên như đang nằm trong vòng tay mẹ, Diễm ngáp ngủ, đã quá khuya rồi, Diễm cần nghỉ ngơi, đứa bé đang đòi mẹ nó phải ngủ. Nói chuyện với bà Hoa một lúc Diễm chìm vào giấc ngủ say, còn bà Hoa trấn trọc cho đến sáng mới chợp mắt được một lúc.

Bà đã khóc thầm cả đêm, bà thấy mình có lỗi với Diễm, mặc dù Diễm biết hết tất cả sự thật nhưng Diễm vẫn đối xử tốt với bà như trước kia, trong khi bà lại phản bội lại lòng tin của Diễm. Càng nghĩ bà càng thấy mình là một kẻ chẳng ra gì, bà mong Diễm sẽ tìm được hạnh phúc cho bản thân. Nếu không bà sẽ ăn năn, hối hận cả đời.

*****

Sau khi nhận được tin Quân đã tỉnh, Bảo, Kiên và ông Tùng có mặt ngay lập tức. Trước khi vào gặp Quân, bà Phương đã yêu cầu họ không được nhắc đến tên Diễm trước mặt Quân, mặc dù không hiểu nhưng họ cũng làm theo.

Nói chuyện với Quân một lúc, bà Phương hẹn gặp cả ba ở một quán cà phê. Bà bảo cả ba.

_Tôi biết yêu cầu này là hơi quá đáng với mọi người nhưng vì hạnh phúc của Quân mong ba người chấp nhận cho...!!

Bảo ngỡ ngác.

_Cô nói gì cháu không hiểu, sao cô không muốn cháu nói cho Quân biết nó đang có một cô vợ chưa cưới...??

Nghĩ đến Diễm khiến bà Phương bức mình.

_Đừng bao giờ nhắc tên con bé đó trước mặt cô thêm một lần nào nữa, cô không chấp nhận nó làm con dâu của cô. Thăng Quân đã bị mất trí nhớ hãy để cho nó sống một cuộc sống khác...!!

Bảo phản bác.

_Cô cũng hiểu Quân yêu Diễm nhiều như thế, lẽ nào cô lại nỡ lòng chia lìa tình cảm của họ...!!

_Đây không phải là chia lìa mà là cô đang làm điều đúng đắn. Nếu cháu muốn Quân đau khổ cháu cứ nói cho nó biết nhưng cô phải nói trước là từ lần sau cháu sẽ khó có cơ hội được gặp lại nó vì cô sẽ đưa nó sang Mỹ....!!

Kiên im lặng không đáp, so với Bảo – một người bạn thân, Kiên chỉ là trợ lý của Quân. Kiên không tiện xem vào đời tư của Quân, càng không tiện can thiệp vào chuyện nội bộ trong gia đình Quân.

Ông Tùng lên tiếng.

_Chị làm thế không sợ có lỗi với Quân hay sao...?? Quân là người không thích bị can thiệp vào chuyện tình cảm cá nhân. Mong chị suy nghĩ kỹ trước khi quyết định...!!

Bà Phương gằn giọng.

_Không cần phải suy nghĩ lôi thôi, việc tôi đã quyết định, tôi sẽ không bao giờ có ý định thay đổi, chỉ cần mọi người không nói cho thăng Quân biết con bé Diễm có tồn tại trên đời này không là được rồi...!!

Quay sang Kiên, bà Phương yêu cầu.

_ Cậu là trợ lý của nó chắc là cậu biết nó đã làm gì trong thời gian nó quen con bé Diễm. Tôi muốn cậu dọn dẹp văn phòng làm việc của nó, mọi thứ gì liên quan đến con bé đó do thằng Quân giữ phải được giao lại cho tôi vào ngày mai...!!

Kiên ngán ngẩm đáp.

_ Vâng, cháu sẽ thu xếp...!!

Bà Phương bảo ông Tùng.

_ Chú là phó giám đốc công ty, thằng Quân sẽ theo tôi sang Mỹ một thời gian nên công việc của công ty bàn giao lại cho chú...!!

Ông Tùng ngập ngừng đáp.

_ Theo em, chị nên hỏi ý kiến của Quân đã rồi hãy quyết định. Quân là một người yêu công việc, Quân sẽ không chấp nhận yêu cầu của chị đâu...!!

Bà Phương tự tin nói.

_ Chú yên tâm. Tôi là người hiểu rõ thằng Quân, nó là người có nhiều tham vọng, nó luôn muốn mở rộng công việc kinh doanh của gia đình, ở bên Mỹ ông Trần đang có một công ty cần người quản lý, nếu nó và Loan kết hôn, mọi việc sẽ được giải quyết. Chú nghĩ nó có đi không...??

Kiên, Bảo, ông Tùng ngồi im, cả ba nhìn bà Phương bằng con mắt chán ghét, họ không muốn cuộc đời Quân bị phá hỏng theo cách này. Họ muốn nói cho Quân biết sự thật. Bà Phương lạnh lùng nhìn cả ba.

_ Nếu ba người nói cho thằng Quân biết nó đang có một cô vợ chưa cưới, tôi thề đây sẽ là lần cuối cùng ba người được gặp thằng Quân. Vì hạnh phúc và tương lai của thằng Quân mong mọi người chấp nhận yêu cầu của tôi...!!

Nói xong bà Phương bỏ đi, bà là một người phụ nữ quyền lực và độc đoán. Bà Phương cũng giống như Quân, bà luôn muốn điều khiển người khác, luôn muốn họ làm theo ý mình.

Không ai bảo ai câu nào, họ đều đang theo đuổi những ý nghĩ khác nhau. Cả ba đều yêu quý Quân, đều mong Quân được hạnh phúc, đều mong muốn Quân lấy được người mình yêu. Kiên và ông Tùng không biết, Bảo đã có tình cảm với Diễm. Nhìn Diễm tiều tụy, đau khổ, khóc lóc, hao mòn vì Quân. Bảo càng thương Diễm hơn, Bảo mong Diễm được hạnh phúc, Bảo không phải là một kẻ cơ hội, lại càng không phải là một kẻ có thể phản bội bạn bè của mình.

Bảo không biết nên làm thế nào mới đúng, nên nói cho Quân biết sự thật hay là nên im lặng không nói gì.

Trên danh nghĩa, Kiên chỉ là một trợ lý của Quân, vì đôi lần Quân mời Kiên về nhà Quân chơi và ăn cơm nên bà Phương mới chú ý đến Kiên nếu không bà cũng không quan tâm Kiên có quan hệ gì với Quân không.

Kiên là nhân viên của Quân, Kiên phải tuân theo yêu cầu của bà Phương, ngày mai Kiên sẽ phải dọn dẹp lại văn phòng của Quân, phải giao lại toàn bộ nhưng bức ảnh, những tư liệu mà Quân thu thập được về Diễm cho bà Phương, lương tâm Kiên đang cắn rứt. Kiên không thể phản bội lại bạn bè, không thể phản bội lại ân nhân của mình.

Ông Tùng không hề có tâm trạng bồn chồn, cắn rứt như Kiên và Bảo. Thứ duy nhất ông quan tâm là Quân sống được hạnh phúc, ngoài ra ông không để ý đến chuyện khác. Ông sẽ nói chuyện và quan sát Quân trong khoảng thời gian ngắn nữa, nếu Quân thực sự đã quên, ông sẽ làm theo yêu cầu của bà Phương, còn nếu không, ông sẽ nói cho Quân biết Diễm là ai. Ông không sợ bà Phương, ông không coi những yêu cầu vô lý của bà ra gì cả, ông chỉ làm theo lương tâm của mình.

Uống xong ly cà phê, ông Tùng ra về. Kiên thở dài.

_ Anh định làm gì, nên nói cho anh Quân biết hay là không nói gì...??

_ Anh đang rối nên không biết nên làm gì...!!!

_ Nếu không nói cho anh ấy biết sự thật, em cảm thấy có lỗi với anh ấy nhưng nếu nói, em thấy có lỗi với chính mình...!!

Bảo cau mày.

_ Cậu nói gì mà khó hiểu thế, cậu có thể giải thích rõ được không...??

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203

Kiên giải thích.

_Anh Quân vẫn không biết mình bị mất trí nhớ, anh ấy luôn tin cuộc sống của anh ấy hoàn hảo, nếu chúng ta nói cho anh ấy biết, anh ấy đã quên một người rất đặc biệt, anh ấy sẽ oán trách bố mẹ anh ấy, oán trách số phận của mình, chưa hết anh ấy tự hỏi tại sao cho đến tận bây giờ không thấy cô vợ chưa cưới của mình đến thăm. Những ngày tháng sau đó, anh ấy sẽ vật lộn với bộ não của mình, anh ấy sẽ điên cuồng đi tìm sự thật, cố gắng tìm mọi cách để lấy lại được trí nhớ, anh ấy sẽ nhận ra để nhớ được anh ấy cần ai đó đánh mạnh vào đầu hay một phép lạ nào đó. Anh ấy sẽ cảm hận mọi người vì anh ấy nghĩ tất cả đều đang lừa dối anh ấy, cuộc sống như thế thật đáng sợ. Chính vì nghĩ như thế nên em mới không biết nên làm gì cho đúng. ...!!

Ngẫm nghĩ lại lời nói của Kiên. Bảo thấy Kiên nói hoàn toàn đúng, con người sợ nhất là luôn phải sống trong nghi ngờ, dằn vặt và đau khổ. Nhớ lại nụ cười, khuôn mặt vui mừng của Quân sau khi tỉnh lại, lòng Bảo đau nhói. Bảo quyết định sẽ làm theo lương tâm của mình, nếu xa Diễm, Quân có thể có hạnh phúc, Bảo sẽ làm còn nếu không Bảo sẽ nói cho Quân biết.

Nói chuyện và trao đổi với nhau thêm một lúc Bảo và Kiên ra về. Cả hai đã biết mình phải làm gì.

Buổi tối Bảo cố gọi điện mấy lần cho Diễm nhưng không được, sau khi hẹn gặp bà Phương, Diễm đã tắt nguồn, nếu Diễm biết là Bảo sẽ gọi cho mình, Diễm đã không làm thế.

Hơn chín giờ sáng Diễm mới dậy, đây là lần đầu tiên sau nửa tháng thức qua đêm ở bệnh viện, Diễm mới được ngủ ngon ở nhà. Diễm không còn phải lo lắng cho tính mạng của Quân nữa, vì Quân đã tỉnh lại. Diễm có thể yên tâm ra đi được rồi, mặc dù trái tim tan nát, lòng đau như cắt, tâm trạng lúc nào cũng buồn phiền nhưng Diễm lại cảm thấy thanh thản, cảm thấy mình là một chiến sĩ. Diễm không hề hối hận với sự lựa chọn của mình. Diễm cầu mong Quân sẽ tha thứ cho Diễm, cầu mong Quân sẽ không trách Diễm. Diễm mong Quân được hạnh phúc, cầu mong Quân được mọi điều tốt đẹp.

Tối hôm qua sau khi bàn bạc kĩ lưỡng, Trường quyết định sẽ nhanh chóng thu xếp công việc, mua vé máy bay, bốn người sẽ bay sang Úc trong mấy ngày nữa.

Hồng đến cửa hàng thời trang từ lúc tám giờ sáng, Hồng muốn bàn giao dần công việc kinh doanh lại cho mấy nhân viên của mình, Hồng là một người cẩn thận nên không dễ tìm được người tin cậy để thay mình quản lí lại mấy cửa hàng.

Hồng yêu thời trang, yêu thích làm đẹp cho mọi người, ở bên Úc, Hồng cũng có mấy cửa hàng, Hồng phải bỏ dở ngang công việc vì Trường, nay cũng vì Trường, Hồng lại phải bàn giao cửa hàng thời trang của mình một lần nữa, cũng may đây là lần cuối cùng nếu không Hồng sẽ phát điên lên vì sự ngu xuẩn của mình.

Trước khi rời khỏi nhà, Trường dặn bà Hoa phải chú ý đến Diễm, phải ép Diễm ăn cơm sáng. Trường dặn nếu Diễm không chịu ăn cứ nói vì đứa trẻ thế nào Diễm cũng phải nghe lời.

Ngay từ nhỏ Diễm đã ham chơi hơn ham ăn nên ông Hải khó sở ép Diễm ăn, lớn lên thói quen của Diễm cũng không khác hơn là vậy. Thấy Diễm đã dậy, bà Hoa mỉm cười.

_Cháu ăn cơm đi, cơm sáng rất tốt cho sức khỏe của hai mẹ con. ...!!

Diễm xoa nhẹ vào bụng, một niềm hạnh phúc trào dâng. Diễm đã suy nghĩ kĩ, để có thể nuôi con một mình, Diễm phải mạnh mẽ, phải khỏe mạnh, nếu không Diễm không Diễm không làm được gì cả.

Diễm gật đầu đáp.

_Vâng, cảm ơn Di. ...!!

Bà Hoa đã nấu những món mà Diễm thích ăn, Diễm từ tốn ăn từng thìa một, vừa ăn Diễm vừa nói chuyện với bà Hoa, ông Hải đang ngồi nói chuyện với ông quản gia ngoài phòng khách, mặc dù không hiểu ông quản gia nói gì, ông Hải vẫn cười toe toét, với Diễm cuộc sống như thế này không có gì đáng để phàn nàn nữa.

Ông Hải bị bệnh nên không còn ép Diễm phải làm theo ý ông, Diễm tưởng mình sẽ phải thay ông làm trụ cột trong gia đình nhưng Trường đã thay Diễm làm điều đó, Trường đang làm rất tốt vai trò của mình.

Đối với Diễm, Trường là một người bạn thân, một người anh, một người cha, Diễm hạnh phúc vì có được một người anh trai như Trường, nhờ Trường, Diễm cũng tìm cho mình một người chị dâu tốt bụng, tâm lý, thấu hiểu, và sẽ chia.

Nhìn ánh nắng chan hòa khắp muôn nơi. Diễm thấy dù tâm trạng Diễm vui hay buồn, mặt Trời vẫn mọc vào sáng ngày mai, vẫn lặn khi đêm xuống, Diễm hiểu được nguyên lý đó. Con người vẫn phải tiếp tục sống dù có xảy ra chuyện gì, cuộc đời này chưa bao giờ kết thúc, đời sống rất ngắn ngủi, hạnh phúc giống như một ly thủy tinh dễ vỡ, muốn có hạnh phúc con người phải luôn trân trọng và nâng niu nó. Diễm đã để tuột mất hạnh phúc của mình vì hoàn cảnh, nhưng Diễm sẽ cố giữ những thứ còn sót lại.

Không gọi được điện thoại cho Diễm, Bảo đến nhà Trường tìm Diễm. Bà Hoa mở cổng cho Bảo vào, vì Bảo đã đến đây một lần nên bà Hoa mở rộng cánh cửa cho Bảo vào mà không cần phải hỏi han lời thôi.

_Diễm có nhà không Di...??

_Cô ấy đang đọc sách trong phòng...!!

Đến phòng khách, bà Hoa mời.

_Cậu ngồi đây uống nước để tôi đi gọi cô ấy...!!

_Vâng, phiền Di...!!

Gõ cửa phòng, bà Hoa nói.

_Diễm...!! Có cậu Bảo tới tìm cháu...!!

Đặt cuốn sách xuống bàn, Diễm nói ngay.

_Cháu sẽ ra bây giờ...!!

Diễm đi ra phòng khác, nhìn thấy Bảo vừa uống nước, vừa quan sát xung quanh căn nhà. Diễm gượng cười.

_Chào anh, lâu rồi mới gặp...!!

_Chào em. Trông em không được khỏe lắm...!!

_Em chỉ hơi bị mệt một chút...!!

Bảo quan sát Diễm từ đầu xuống chân, trái tim Bảo đập thật nhanh, Bảo đang thích một cô gái đã có người yêu, đã có hôn phu, người đó lại là bạn thân của mình. Lí trí và con tim của Bảo không hòa nhập được với nhau. Lí trí cảnh báo Bảo, Diễm là người yêu của bạn thân, còn trái tim lại đang muốn được nói cho Diễm tình cảm của bản thân. Bảo phải cố trấn tĩnh mới không để lộ ra tình cảm của chính mình.

Diễm ngồi đối diện với Bảo. Bảo lên tiếng.

_Chắc em cũng đã biết Quân tỉnh lại rồi...??

Mắt Diễm đỏ hoe, cổ nén lệ, và đau khổ, Diễm nhỏ nhẹ đáp.

_Vâng, em đã ở đó khi anh ấy tỉnh lại...!!

Bảo gạt mình.

_Cậu ấy có nhận ra em không...??

Diễm lắc đầu. Bảo không biết nên nói như thế nào để an ủi Diễm.

_Nếu thế chắc là em cũng đã biết cậu ấy đã bị mất trí nhớ. Em định sẽ làm gì, tiếp tục ở bên cạnh cậu ấy hay là rời xa cậu ấy...??

Diễm nghẹn ngào đáp.

_Em sẽ rời xa anh ấy. Ở bên em, anh ấy không có được hạnh phúc, em tin là chị Loan sẽ mang lại hạnh phúc cho anh ấy, mang lại mọi thứ mà anh ấy cần. Chiều hôm qua em cũng đã nói câu này với bác Phương rồi, em sẽ đi Mỹ trong tuần này nếu không còn chuyện gì nữa...!!

Bảo buồn tẻ tãi, dù Diễm không còn muốn ở bên Quân. Diễm cũng không bao giờ chấp nhận tình cảm của Bảo. Bảo biết lý do vì sao Diễm lại ra đi, biết vì sao Diễm lại rời xa Quân, tất cả những điều này đều là do bà Phương gây áp lực với Diễm, bà Phương đã ép Diễm.

Không muốn Diễm phải buồn thêm, Bảo gượng gượng nói.

_Em đừng vì cô Phương, em phải từ bỏ hạnh phúc của mình. Em có thể nói cho cậu ấy biết em thực sự là ai, em đã làm gì được cho cậu ấy...!!

Diễm cười buồn.

_Để làm gì hả anh. Em không muốn anh ấy hận mẹ mình, không muốn vì em, anh ấy mất đi niềm tin vào gia đình, em là một kẻ luôn mang lại bất hạnh cho người khác, em nên rời xa anh ấy nếu em còn muốn anh ấy được sống bình yên và an toàn...!!

Đặt tách cà phê xuống bàn, Bảo khuyên Diễm.

_Em nên nghĩ lại đi, cậu ấy yêu em rất nhiều, anh biết em cũng yêu cậu ấy, em đừng vì tin những lí do vớ vẩn rồi phá hỏng hạnh phúc của đời mình...!!

_Em biết em đang làm gì, đây là lựa chọn của em...!!

Bảo tiếc nuôi hời Diễm.

_Em định sẽ đi thật sao, nếu em không đồng ý ở bên cạnh cậu ấy, em cũng đâu cần phải đi...!!

Diễm giải thích.

_Em có một công việc còn đang dang dở ở bên Mỹ, em sang bên ấy một phần vì công việc, một phần em muốn quên anh Quân. Em cần khoảng cách....!!

Bảo định nói là Quân cũng sẽ đi Mỹ nhưng Bảo thấy tốt nhất là không nên nói gì, Bảo không muốn Diễm bị hoang mang lo lắng, nước Mỹ rộng lớn như thế nếu họ không có duyên phận họ cũng sẽ không bao giờ gặp được nhau, còn nếu họ có, họ sẽ gặp được nhau dù có xa cách bao nhiêu.

_Em đã mua vé máy bay và làm thủ tục xuất cảnh chưa...??

_Mọi việc đều do anh Trường lo, em chưa sang Mỹ ngay, em sẽ theo anh ấy sang Úc, gia đình anh ấy tổ chức tiệc, anh ấy và chị Hồng chuẩn bị kết hôn nên em cần bay sang Úc trước, chắc là em sẽ ở chơi ở bên ấy mấy tuần rồi em sẽ bay sang Mỹ....!!

_Anh hiểu, xem ra em đã lên kế hoạch cho cuộc đời mình....!!

Mân mê cốc nước lọc, Diễm mệt mỏi đáp.

_Cuộc sống luôn biến động không ngừng em phải cố gắng thay đổi để theo kịp nó, em không muốn bị bỏ lại phía sau....!!

_Em nói như một nhà hiền triết. Em định ở bên Mỹ bao lâu...??

_Em sẽ ở bên đó rất lâu, em không muốn quay về đây....!!

Bảo buồn rầu.

_Chẳng lẽ ở đây không còn gì cho em luyện tiếu nữa sao...??

_Có chứ, em sẽ nhớ mọi người nhưng em không có dũng khí trở về khi em chưa quên được anh Quân....!!

Bảo cau mày.

_Nếu như suốt đời em không quên được cậu ấy thì sao...??

Diễm đứng dậy, bước đến gần cửa sổ, lau hai dòng lệ trên má. Diễm đau khổ nói.

_Em cũng không biết cho đến khi nào em mới quên được anh ấy, với em điều này không còn quan trọng nữa, em sẽ học cách sống mà không có anh ấy, học cách tồn tại một mình....!!

Diễm đứng lặng nhìn cảnh vật bên ngoài, lòng Diễm mênh mang buồn, trái tim Diễm đau nhói, bờ vai Diễm run run vì khóc. Bảo đứng sau lưng Diễm, Bảo muốn ôm lấy Diễm, muốn an ủi Diễm, nhưng Bảo hiểu, tốt nhất Bảo không nên làm gì nếu không tình bạn vừa mới có giữa hai người sẽ kết thúc. Diễm đã đau khổ và mệt mỏi lắm rồi, Bảo không nên làm Diễm bị tổn thương thêm nữa.

Do còn nhiều công việc đang chờ mình nên Bảo đành phải cáo từ ra về, Bảo muốn trước khi Diễm lên máy bay báo cho Bảo một tiếng. Bảo sẽ đưa Diễm đi, Diễm không muốn nói nhưng vì không muốn Bảo buồn lòng nên Diễm nhận lời. Bà Hoa tiễn Bảo ra cổng, bà là người từng trải nên bà nhận được ra tình cảm của Bảo dành cho Diễm. Bà Hoa thở dài, bà cầu chúc Diễm mau chóng tìm được hạnh phúc, mặc dù biết Bảo là người tốt nhưng bà Hoa vẫn thấy Diễm hợp với Quân hơn.

—

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204

Mặc dù nhận được lời đồng ý từ phía Bảo, Kiên, ông Tùng. Bà Phương vẫn còn chưa yên tâm, bà muốn Quân và Loan nhanh chóng rời khỏi Việt nam, bà muốn hai người đi càng xa càng tốt, chỉ có như thế bà mới yên tâm. Bà muốn sau một hay hai năm nữa, khi Quân và Loan đã thân thiết với nhau hơn, Quân sẽ yêu Loan, dù Quân có nhớ lại được cũng không còn là vấn đề chính nữa, bà sẽ thu xếp để Quân lấy Loan.

Tin tuyệt đối vào kế hoạch của mình, bà bắt đầu sắp xếp lại mọi thứ. Đầu tiên bà yêu cầu bà giúp việc dọn dẹp hết lại phòng của Quân, những thứ gì liên quan đến Diễm bà muốn bà giúp việc vứt bỏ hết ra thùng rác.

Sợ Kiên sẽ để lại thứ gì đó cho Quân, bà Phương đã đến văn phòng làm việc của Quân. Chính tay bà sắp xếp lại văn phòng làm việc của Quân, trước khi ném bỏ thứ gì đó, bà hỏi Kiên và ông Tùng xem nó có quan trọng không, còn nếu không bà ném bỏ tất cả. Ông Tùng và Kiên không ngờ bà Phương đến tận đây để giúp dọn đồ nên họ không dẫu được thứ gì.

Lúc bà Phương mở ngăn kéo bàn, ông Tùng và Kiên tái mặt, cả hai đứng bất lực nhìn bà Phương lôi từng tệp hồ sơ dày chứa toàn ảnh của Diễm. Họ nói không nên lời, cũng không thể giật lấy.

Bà Phương tròn tròn mắt, bà không thể tin được là Quân lại thu thập nhiều bức ảnh và tư liệu liên quan đến Diễm thế, càng nghĩ bà càng tức, bà muốn Quân mau chóng được rời xa nơi đây, mong Quân chóng quên đi người con gái bà không bao giờ chấp nhận làm con dâu.

Bà vứt tất cả ảnh và tư liệu có liên quan đến Diễm vào một cái thùng cạc tông to. Sau khi không còn thứ gì để vứt, bà bảo Kiên.

_ Cậu mang tất cả những thứ này ra xe cho tôi...!!

Mặc dù không vui nhưng Kiên vẫn phải làm theo.

_ Vâng, cháu sẽ làm ngay...!!

Ông Tùng mỉm cười.

_ Chị tin khi xóa hết sạch hình ảnh của Diễm ra khỏi cuộc sống của Quân. Quân sẽ tin chị sao...??

Bà Phương cúi.

_ Chú đừng nói xàm. Những gì mà tôi đang làm chỉ vì hạnh phúc của nó thôi...!!

_ Em hiểu nhưng chị đang làm quá giới hạn của mình, mặc dù chị là mẹ nhưng đâu có nghĩa chị có quyền can thiệp sâu vào cuộc sống riêng tư của Quân...!!

Bà Phương nhếch mép.

_ Tôi sẽ can thiệp vào cuộc sống của nó chừng nào con đường mà nó đi theo đúng hướng của tôi thì thôi...!!

_ Em sợ mai sau chị sẽ phải hối hận vì những gì chị đang làm hôm nay...!!

Bà Phương hét.

_ Chú thôi đi, nếu chú không giúp tôi, chú cứ đứng ở bên ngoài, tôi sẽ chịu trách nhiệm tất cả mọi thứ...!!

Bà Phương không muốn Quân có cơ hội gặp lại Diễm, càng tránh xa những nơi Quân và Diễm có thể gặp lại nhau càng tốt, khi xem những bức hình chụp Diễm mà Quân đang giữ, bà hiểu Diễm chính là tình yêu của Quân.

Bà thấy mình hơi ác khi bắt Quân phải xa Diễm nhưng một con người cô chấp và có tính cách thích điều khiển người khác như bà Phương sẽ không dễ dàng từ bỏ tham vọng của mình, ngày trước bà chịu nhún nhường vì bà sợ mất chồng, mất con nhưng bây giờ Quân không nhớ gì cả, thái độ vô tình và lạnh nhạt của Diễm trong thời gian Quân nằm viện chính là những cái cớ tốt nhất cho bà thực hiện kế hoạch của mình.

Quan sát phòng làm việc của Quân một lượt, thấy không còn gì đáng lo nữa, bà Phương quay người bỏ đi. Thùng cạc tông đã được quán băng keo cẩn thận nên bà không lo Kiên và ông Tùng có thể lấy được thứ gì, mà dù họ có lấy bà cũng không lo vì thủ tục đi Mỹ, bà đã nhờ Loan chuẩn bị sẵn cả rồi, chỉ mấy hôm nữa khi Quân xuất viện viện về nhà, bà sẽ đưa Quân và Hồng đi sang Mỹ. Lúc đó nỗi lo của bà sẽ chấm dứt.

Bà bảo tài xế lái xe về nhà, kiểm tra lại căn phòng của Quân một lượt, bà không tìm thấy được thứ gì đáng nghi nữa. Bà trầm giọng bảo bà giúp việc.

_ Nếu bà dám hé răng nói cho Quân biết nó có một cô vợ chưa cưới tên là Diễm, tôi sẽ đuổi việc bà ngay lập tức. Thằng Quân bị mất trí nhớ, yêu Diễm nó đã phải chịu quá nhiều đau khổ, tôi không cho phép con bé đó hại cuộc đời nó thêm nữa, tôi nói gì chắc là bà đã hiểu...!!

Không cần nghe bà giúp việc nói đồng ý hay là không, bà Phương nhờ tài xế mang tất cả những thứ không cần thiết trong phòng Quân ra cổng. Bà Phương cũng tìm hẳn đến cửa hàng áo cưới Công Vinh, bà yêu cầu Công Vinh không được nhắc gì đến vụ cưới xin giữa Diễm và Quân, những bức ảnh cưới của hai người bà cũng lấy lại hết.

Sau khi không còn gì để vứt nữa, bà gom tất cả lại thành một đống. Ngay cả bộ áo cưới và bộ vét của Quân bà cũng vứt vào đống rác thải đó. Bà thuê người mang hết chúng đi rồi tiêu hủy.

Để đảm bảo an toàn, điện thoại của Quân cũng được thay hoàn toàn bằng số mới, tên Diễm bị xóa khỏi cuộc sống của Quân.

Bà giúp việc thờ dài chán nản, bà rất quý Diễm, bà không muốn Quân và Diễm kết thúc theo cách này. Nhưng một người làm như bà, dù có nói gì cũng

vô ích.

Kiên đã đi theo bà Phuong từ lúc bà rời công ty về nhà, sau đó đến cửa hàng áo cưới Công Vinh. Chờ bà Phuong đi khuất, Kiên đã phóng xe theo sau xe của người được bà Phuong thuê thuê hủy một đồng đồ trong thùng cạc tông.

Lúc anh ta chuẩn bị đốt, Kiên đã thương lượng với anh ta, bằng việc trả cho anh ta một khoảng tiền lớn và yêu cầu giữ mồm giữ miệng. Kiên mang đồng đồ đó đến nhà Diễm.

Khi Kiên đến nhà Diễm lúc đó đã hơn năm giờ chiều. Diễm kinh ngạc nhìn thùng các tông to đùng do Kiên đang ôm.

_Anh đang mang thứ gì thế...??

Kiên nhể nhại mờ mờ.

_Những thứ mà cô nên giữ...!!

Diễm nhủ mày không hiểu, Trường đỡ một bên, Hồng cũng tò mò không kém. Sau khi lấy lại được hơi thở, Kiên cười buồn nói.

_Đây là tất cả những thứ liên quan đến cô mà anh Quân có. Bà Phuong đã cố vứt bỏ chúng đi, tôi nghĩ dù cô và anh ấy không thể đến được với nhau thì những thứ này cũng thuộc về cô. Cô hãy giữ lấy chúng...!!

Diễm bật khóc. Trường tức giận.

_Không ngờ bà ta cẩn thận như thế, chắc là bà ta sợ nếu còn bất cứ một hình ảnh gì liên quan đến em gái tôi, Quân sẽ nhớ lại được mọi chuyện chứ gì...??

Nét háo hức muốn khám phá xem thứ gì bên trong thùng các tông của Hồng hoàn toàn tan biến. Hồng không muốn nghe thêm bất cứ một điều gì nữa. Bà Phuong thật tàn nhẫn, và quá lạnh lùng, bà ta đã hoàn toàn chặn lối và ngăn cấm Quân nhớ về Diễm. Những bằng chứng chứng minh Diễm và Quân từng yêu nhau đã bị bà Phuong cho gom lại, bà đã mang đi đốt cũng may Kiên đã mang trả lại cho Diễm.

Diễm không hề có ý định sẽ mang những thứ này đến gặp Quân, nếu Diễm muốn làm thế, Diễm đã làm từ hôm qua rồi. Diễm chỉ muốn Quân được hạnh phúc nên Diễm mới chịu rút lui.

Diễm nhờ Trường mang thùng các tông về phòng mình, Diễm muốn được cất cho riêng bản thân Diễm.

Sau khi nói câu cảm ơn, Diễm đóng cửa phòng lại. Lấy kéo, Diễm bắt đầu cắt từng tấm băng keo. Nhìn bộ váy cưới và áo vét bị đốt chung với những bức hình của mình, Diễm khóc nức nở.

Diễm quý gói xuống sàn nhà, bà Phuong ác độc quá, dù bà không muốn Diễm lấy Quân, bà Phuong cũng đâu cần phải làm thế, bà có thể trả lại Diễm hay xé nó ra từng mảnh, bà không cần phải mang đi đốt như đốt cho một người chết. Thật khủng khiếp, thật rùng rợn, Diễm ôm lấy mình, lòng ngực thất lại, Diễm thấy mình không thở được.

Đứng bên ngoài, Hồng nghe tiếng khóc của Diễm. Hồng cũng đang khóc. Diễm chìm đắm trong nỗi thống khổ của chính bản thân mình. Nếu biết trước yêu là đau, Diễm sẽ không bao giờ yêu nhưng được gặp Quân không phải là một điều sai lầm, Quân đã mang lại hạnh phúc cho Diễm, đã dạy cho Diễm nhiều điều, tuy rằng hạnh phúc ở bên Quân rất ngắn ngủi, nhưng đối với Diễm như thế cũng đủ cho Diễm cố gắng sống tiếp trong những tháng ngày dài cô đơn lạnh giá về sau này.

Hồng không muốn làm phiền Diễm, Hồng hiểu Diễm muốn được yên tĩnh một mình, những kỉ vật của Quân sẽ đi theo Diễm trong suốt chuyến hành trình đầy cam go. Hồng tin những kỉ vật đó sẽ mang lại sức mạnh và niềm tin cho Diễm. Những kỉ ức con sót lại giữa Quân và Diễm, sẽ không bao giờ phai tàn trong lòng Diễm. Mai sau khi đứa bé ra đời, Diễm sẽ được ngắm Quân qua hình hài đứa con của hai người. Diễm không cô đơn, không phải là đã mất hết, Quân đã cho Diễm một đứa con – dấu ấn tình yêu của cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205

Trường đang nói chuyện với Kiên ngoài phòng khách. Vừa uống cà phê, Kiên vừa hỏi.

_Nghe nói anh và Diễm định rời khỏi đây...??

_Đúng, mấy ngày nữa, chúng tôi sẽ đi...!!

Kiên thở dài.

_Tôi thật không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này. Tôi cứ tưởng sau khi anh Quân và anh phẫu thuật xong, Diễm và anh ấy sẽ tổ chức lễ cưới. ...!!

Trường cay cú đáp.

_Nếu không phải là do bà Phuong, em gái tôi và Quân đâu phải chia xa như bây giờ. ...!!

Kiên không đồng tình.

_Mặc dù tôi thấy cách làm của bà Phuong là sai nhưng nếu Diễm không chấp nhận thì bà Phuong làm gì được, anh Quân yêu Diễm nhiều như thế, anh ấy sẽ mau chóng nhớ ra được Diễm là ai thôi. ...!!

Trường mặt mũi đáp.

_Tôi cũng đã nói với nó như thế rồi nhưng nó nhất quyết đòi ra đi, không còn cách nào khác, tôi đành phải chiều theo ý của nó. ...!!

Vuốt tóc ra đằng sau, Kiên nói chua chát.

_Tôi không thể hiểu những người đang yêu nghĩ gì nữa, họ luôn cho rằng họ đang vì người mình yêu nên mới rút lui nhưng có biết đâu chính cách làm đó đã khiến mình người yêu bị tổn thương hơn. ...!!

Trường cười đồng tình.

_Cậu nói đúng nhưng tại sao cậu không đến nói cho Quân biết Diễm là ai. Cậu cũng đang vì người khác, đang hành động theo bản năng. Con người chỉ yếu đuối khi người đó có tình. Tôi hiểu vì sao Diễm lại làm như thế, nếu phải tôi, tôi cũng chọn cách rời xa. ...!!

Kiên bật cười.

_Không ngờ một kẻ máu lạnh như anh cũng nói được câu này. ...!!

Trường trừng mắt.

_Đừng trêu tức tôi, nếu không tôi sẽ bẻ gãy cái cổ dài của cậu. ...!!

Theo phản xạ, Kiên ôm lấy cổ. Nhìn hành động tự vệ vô thức của Kiên, Trường phì cười.

_Cậu làm như thế tôi sắp bẻ gãy cổ cậu đến nơi. ...!!

_Ai mà biết anh có làm thật hay không. Phòng trước vẫn hơn. ...!!

Không muốn tranh cãi Kiên, Trường hỏi.

_Vụ án của ông Đăng, phía cậu đã điều tra được đến đâu rồi. ...??

_Cũng không có gì biến chuyển nhiều. Mặc dù đồng đảng của ông ta đã bị bắt hết nhưng ông ta vẫn chưa lộ ra cái đuôi của mình. ...!!

_Đây cũng là lí do chính khiến tôi muốn nhanh chóng đưa Diễm rời xa khỏi nơi đây, tôi không muốn em gái tôi bị ông Đăng hại thêm một lần nữa. ...!!

_Tôi hiểu, tôi hy vọng cô ấy sẽ tìm được hạnh phúc cho mình và sớm quên được anh Quân. ...!!

Trường biết đối với Diễm đây sẽ là một mối tình khó phai, Diễm đang mang thai đứa con của Quân, dù nói thế nào, hàng ngày đứa bé cũng nhắc cho Diễm nhớ đến Quân. Cuộc đời Diễm đã bị gắn chặt vào cuộc đời Quân, dù có đứa bé hay không, Diễm cũng không dễ dàng quên đi được nỗi đau của chính mình, nếu mai sau Diễm không tìm được ai khác, Trường sẽ hối hận suốt đời, Trường luôn đổ lỗi cho chính mình, Trường nghĩ vì Trường nên Diễm mới phải chịu đựng những đả kích không đáng có này.

Tiền Kiên ra công, Trường đi tìm Diễm, Trường muốn nói chuyện với Diễm, thấy Hồng ngồi im lặng trước cửa phòng Diễm, Trường cau mày.

_Diễm không sao chứ. ...??

Hồng sụt sịt.

_Cô ấy đã khóc rất nhiều, em không biết phải làm gì để an ủi cô ấy. ...!!

Trường ôm lấy Hồng, giọng Trường đầy buồn đau.

_Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây. Anh không còn chịu đựng thêm được nữa rồi. ...!!

Hồng gật đầu.

_Anh nói đúng. Em đã sắp xếp công việc gần ổn thỏa rồi, chỉ cần bàn giao lại nữa là xong...!!

_Ngày mai anh sẽ sở cảnh sát tìm Bảo, anh muốn hỏi anh ta về vụ án của ông Đăng, dù anh ta có bắt được ông Đăng trước hay sau khi chúng ta đi, anh cũng muốn đưa em, Diễm, ông Hải rời khỏi đây...!!

Hồng lo ngại.

_Mình đi bây giờ liệu có nhanh quá không anh, anh không muốn đưa được ông Đăng vào tù à...??

_Tính mạng của em và mọi người quan trọng hơn việc thù hận cá nhân. Sau khi đảm bảo được an toàn cho mọi người, anh sẽ tính tiếp...!!

Hồng kêu lên.

_Đừng nói với em là anh sẽ quay về đây sau khi anh dự tiệc với bố mẹ nuôi của anh xong...!!

Trường im lặng không đáp. Hồng khẳng định những lời mà Hồng vừa mới nói là hoàn toàn đúng sự thật. Hồng đe dọa.

_Nếu anh bay sang đây để làm một điều đại dột là tìm cách đối mặt với ông Đăng, em sẽ đi theo anh, anh đi đâu, em sẽ theo anh đến đó. Nếu có chết chúng ta sẽ chết cùng nhau...!!

Trường kinh sợ.

_Em đừng nói lung tung, chúng ta còn sống lâu lắm, em đừng nhắc đến từ chết ở đây...!!

_Em không cần biết, anh nên nhớ bây giờ anh không phải sống chỉ có một mình, anh còn phải lo cho mẹ con em, còn cần phải chăm sóc em gái và bố của anh. Anh không thấy là Diễm rất mỏng manh dễ vỡ à, nếu anh có mệnh hệ gì làm sao cô ấy sống được, cô ấy chỉ còn biết dựa vào anh thôi...!!

Trường nhắm mắt lại, lòng đau nhói. Trường có nhiều trách nhiệm, em gái Trường đang đau khổ, Diễm cần Trường không chỉ về mặt tinh thần mà còn cả về vật chất. Diễm đang bị nỗi đau mất tình yêu dày xéo, đứa con đang thành hình trong bụng, ông Hải đang bị bệnh sắp chết, một cô gái yếu đuối mỏng manh như Diễm sẽ không chịu đựng được quá nhiều cú xóc như thế.

Trải qua nhiều sóng gió, Trường thấy Diễm vẫn còn chưa gục ngã là một điều may mắn. Trường tự hứa với lòng là sẽ không gây thêm bất cứ tổn thương nào cho Diễm nữa. Diễm chịu đựng như vậy là quá đủ rồi.

Bữa cơm tối, Diễm nhìn bát cơm trước mặt như bị thôi miên. Nước mắt trên má Diễm rơi xuống từng giọt, Diễm đã cố gắng không khóc nhưng không thể ngừng rơi lệ, Diễm đã quá đau khổ, quá phần uất, Diễm muốn đập phá, muốn thét gào nhưng cuối cùng Diễm không làm gì cả, việc duy nhất mà Diễm làm là ngồi khóc ngon lành.

Diễm khóc làm bà Hoa và Hồng khóc theo, họ là phụ nữ nên dễ mủi lòng với đau khổ của người khác. Trường không khóc nhưng mắt Trường đỏ hoe, nhìn hai người con gái mình yêu đang khóc vì đau khổ. Trường đặt mạnh bát cơm xuống bàn, mọi người giật mình nhìn Trường, ai cũng lo sợ không hiểu Trường định làm gì. Ông Hải đã được bà Hoa cho ăn cơm tối và uống thuốc từ trước nên không bị hốt hoảng vì hành động nóng giận của Trường, nếu không ông đã co rúm lại vì sợ.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206

Trường nhìn khắp một lượt. Giọng Trường vang lên đầy uy quyền.

_Đây là bữa ăn của gia đình, chúng ta phải vui vẻ, phải cố gắng sống tiếp dù cho có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, đừng vì những điều không hay ảnh hưởng đến không khí ấm cúng bên bếp lửa. Mọi người thấy tôi nói có đúng không...??

Gạt lệ trên má, Hồng gật đầu.

_Đúng, nào chúng ta ăn thôi...!!

Diễm không muốn ăn nhưng thấy anh chị vì mình không được vui, vì mình phải lo lắng, Diễm cầm bát cơm. Diễm ăn một thìa, rồi một thìa. Trường gấp thức ăn cho Diễm, bà Hoa, ông quân gia cũng từ tốn ăn từng thìa. Nhìn họ ăn cơm giống như mấy con rô bốt đã được lập trình, trên khuôn mặt họ không có một biểu hiện nào thể hiện bữa cơm ngon lành hay chán ngắt.

Diễm do bị mệt nên Hồng không khiến Diễm phải rửa bát với bà Hoa. Mọi việc đều do Hồng và bà Hoa làm. Hai anh em được bà Hoa pha cho một tách cà phê, và một cốc sữa nóng.

Ngồi ngoài phòng khách, Trường dò hỏi.

_Em có chắc là em sẽ không hối hận với những gì mà em lựa chọn hôm nay không...??

Diễm lắc đầu.

_Em không hối hận, em chỉ hối hận nếu em mang đến cuộc sống địa ngục cho anh ấy còn nếu không, em nên mừng vì em đã làm như thế...!!

Nhìn khuôn mặt trắng xanh của Diễm, nhìn đôi mắt đỏ hoe, bàn tay cầm cốc sữa nóng run rẩy của Diễm. Trường trầm giọng.

_Anh biết là em đang hối hận, đừng tự dối lòng mình nữa. Em là một con ngốc, em hãy đến bệnh viện, hãy nói hết sự thật cho cậu ta biết đi, đừng chịu đau khổ một mình...!!

Lời nói của Trường đã đánh tan bức tường bảo vệ mỏng manh trong lòng Diễm. Diễm tự an ủi bản thân Diễm là một người cao thượng, là một chiến sĩ là một anh hùng nhưng Diễm chỉ là một cô gái bình thường, một kẻ đang yêu, một người cần ai đó ở bên bảo vệ và chăm sóc. Diễm đã tìm thấy tất cả những điều đó ở Quân, nay tự đứng mất đi người quan trọng trong cuộc đời mình bảo làm sao Diễm không đau không khóc, Diễm đã khóc quá nhiều, cũng như tự dần vật bản thân mình quá nhiều. Diễm chọn ra đi vì Diễm biết sức chịu đựng của Diễm có giới hạn, Diễm sợ con người hèn nhát trong Diễm sẽ trỗi dậy, sợ bản thân sẽ phá hỏng hạnh phúc của Quân.

Ôm lấy Diễm, Trường động viên.

_Dù em chọn cách nào, anh cũng luôn ủng hộ em, nhưng anh phải nói trước cho em biết làm một bà mẹ đơn thân không dễ như em nói đâu. Đứa trẻ cần cả cha lẫn mẹ, anh đã từng trải qua giai đoạn đó rồi nên anh có thể hiểu được...!!

Diễm ngả đầu lên vai Trường, nhắm chặt mắt lại, Diễm để cho nước mắt rơi tự nhiên, Diễm đã tìm được điểm tựa cuộc đời mình. Dù không có được Quân nhưng Trường sẽ mãi mãi là anh trai của Diễm, sẽ mãi bảo vệ Diễm.

Giọng Diễm nhỏ dần.

_Em không sợ, em đã có anh, có chị Hồng, có ba. Đối với em như thế là đủ rồi, em hạnh phúc vì có được tình thương của mọi người. Em không đòi hỏi gì thêm nữa...!!

Diễm chìm dần vào giấc ngủ. Khi Hồng và bà Hoa rửa bát xong, Diễm hoàn toàn ngủ say. Thở dài, Trường bế Diễm về phòng ngủ. Nhìn thùng các tông đã được Diễm dán lại cẩn thận, Trường không muốn xem trong đó chứa gì, đây là những kỉ vật riêng tư của Diễm và Quân, Trường không có hứng tìm hiểu.

Khép cửa phòng của Diễm, Trường gặp Hồng trước cửa phòng ngủ. Hồng quan tâm hỏi.

_Cô ấy đã ngủ chưa...??

_Nó quá mệt mỏi nên đã ngủ say như chết...!!

_Em thấy cô ấy ngủ được như thế lại hay, cô ấy không còn phải lo nghĩ bất cứ một chuyện gì nữa...!!

_Em nói đúng. Em cũng đi ngủ đi, hơn tám giờ rồi...!!

Hồng mỉm cười.

_Vẫn còn sớm mà anh, em muốn nói chuyện với anh...!!

Trường đỏ mặt. Lúng túng không dám nhìn vào mắt Hồng, Trường ngó lơ ra chỗ khác, cả hai đứng quá gần nhau. Càng ngày Trường càng yêu Hồng, tình cảm càng lớn, Trường càng muốn nhanh chóng được cùng Hồng kết duyên. Chỉ mấy ngày nữa thôi, cả hai sẽ chính thức làm lễ đính hôn, sau đó là đám cưới. Trường thích cảm giác được làm chủ gia đình nhỏ của mình.

*****

Theo sự sắp xếp của bà Phương, cả ngày hôm nay Loan ở lại chăm sóc Quân. Mặc dù đối với Loan, Quân không hề có một chút ấn tượng nào nhưng Quân tin lời bà Phương nên vẫn vui vẻ nói chuyện với Loan.

Từ lúc tỉnh dậy cho đến tận bây giờ, Quân luôn cảm thấy lòng mình trống vắng, luôn cảm thấy mọi chuyện đang tiếp diễn trước mắt Quân không hề có thật. Mặc dù gặp lại những người thân quen thuộc nhưng tại sao Quân không hề cảm thấy hạnh phúc, mà có một nỗi đau, mất mát đang dằn vặt, trái tim Quân hình như đã bị mất một nửa. Quân vẫn cảm nhận được mọi thứ xung quanh, duy chỉ có tiếng nói của con tim mình là Quân không nghe được.

Quân bị ánh mắt và giọng nói của cô y tá hôm trước ám ảnh, không hiểu tại sao, Quân lại mong được gặp lại cô y tá đó. Quân hỏi ông Trương người chăm sóc mình hàng đêm là ai, ông Trương hỏi Bảo. Do đã hứa với Diễm là sẽ không nói gì nên Bảo đành nói dối là cha mẹ của cô y tá đó bị bệnh nên

phải về quê gấp. Quân không nghi ngờ gì cả. Khi nghe tin cô y tá đó đã về quê, mặc dù thất vọng, Quân vẫn gắng gượng nói chuyện với mọi người. Quân đòi ra viện sớm nhưng bà Phương nhất quyết bắt Quân ở bệnh viện thêm mấy hôm nữa rồi mới cho Quân về nhà.

Quân là người nhạy cảm, lại thích mỗ xê vắn đề nên ngay sau khi đã hoàn toàn tỉnh táo, sáng hôm sau, Quân gọi Kiên đến. Quân nghi ngờ hỏi Kiên.

_ Cậu nói cho tôi biết, đã có chuyện gì xảy ra với tôi đúng không. ....??

Kiên lúng túng đáp.

_ Không có chuyện gì cả, anh bị tai nạn, bây giờ anh tỉnh lại, anh nghĩ còn chuyện gì nữa. ....??

Quân trầm ngâm.

_ Thật vô lý, sao tôi luôn cảm thấy là tôi đã đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng. ....!!

Kiên thương xót nhìn Quân. Tất nhiên Quân đã quên mất Diễm, quên mất tình yêu của đời mình, khi Quân lấy lại được trí nhớ của mình, cả hai đã ở hai phương trời xa cách, sợ rằng lúc đó Quân đã yêu Loan, lấy Loan, dù có nhớ lại, tình yêu của hai người cũng đã trở thành quá khứ.

Không muốn nhắc lại chủ đề đau lòng này, biết Quân là người yêu công việc. Kiên nói lảng sang chuyện khác.

_ Công ty chúng ta đã kí được mấy dự án rất lớn. Anh phải mau hồi phục để còn tiếp tục làm việc. ....!!

_ Anh biết, anh cũng muốn nhanh chóng thoát khỏi bệnh viện chật hẹp này nhưng mẹ anh không cho phép. Hay là cậu mang mấy hợp đồng đó đến đây, tôi vừa nắm vừa xem. ....!!

Bà Phương, Loan đi siêu thị về, tuy không nghe được toàn bộ câu chuyện nhưng bà cũng nghe được phần nào. Bà trách móc.

_ Con không thể hoàn toàn nghỉ ngơi khi con nằm viện được à. ....?? Khi nào con khỏe hẳn lúc đó dù con có làm việc cả ngày lẫn đêm mẹ cũng không cấm. ....!!

Quân nhăn nhó.

_ Con thấy con đã khỏe lại rồi, chẳng qua là do mẹ quá cẩn thận đó thôi. ....!!

_ Mẹ cẩn thận vì mẹ muốn tốt cho con. Mẹ và Loan đã đi siêu thị mua rất nhiều đồ ăn, con ráng ăn cho mau khỏe lại. ....!!

Không muốn làm phiền cuộc vui của gia đình Quân. Kiên cáo từ ra về. Trước khi đi bà Phương nhắc khéo Kiên. Kiên hiểu ý bà Phương muốn nói gì, bà sợ Kiên sẽ nói cho Quân biết sự thật. Chiều tối hôm qua, sau khi gặp Diễm, Kiên đã hoàn toàn từ bỏ kế hoạch của mình. Nếu Diễm chọn cách rời xa Quân thì dù Kiên có nói cho Quân biết cũng có ích gì. Nhìn khuôn mặt vui cười, ngoan ngoan của Quân khi nói chuyện với bà Phương, Kiên thở dài, Quân đã quay về con người trước đây. Quân quay về với con người mà bà Phương muốn. Bà hạnh phúc và hài lòng với con người cũ của Quân.

Bây giờ bà đã có Quân trọn vẹn, Quân là của bà, không ai có thể điều khiển được Quân nữa. Người có thể khiến Quân thay đổi, Quân sống thật với con người của chính mình là Diễm nay đã rời xa rồi, thì thử hỏi ai còn có khả năng làm được điều đó nữa.

Loan hạnh phúc và sung sướng, từ lúc tỉnh lại cho đến bây giờ, Quân chưa một lần nhắc đến tên Diễm. Quân đã hoàn toàn quên mất Diễm rồi. Mặc dù luôn bị lương tâm cắn vọt nhưng Loan không thể từ bỏ tình yêu của mình, Loan đã ở bệnh viện gần như suốt cả ngày bên cạnh Quân. Vô tình Quân tưởng Loan đã chăm sóc mình suốt kể từ lúc Quân bị hôn mê cho đến tận bây giờ.

Quân có biết đâu người thực sự chăm sóc Quân cả đêm là Diễm, Diễm đã thức trắng cả đêm đọc truyện, hát, thủ thỉ nói chuyện cho Quân nghe, lau mặt, thay quần áo cho Quân. Nếu không có Diễm, Quân sẽ không bao giờ tỉnh lại, đã mấy lần Quân suýt chết vì sốc thuốc. Nhưng Quân sẽ không bao giờ biết được sự thật, người biết Diễm thức chăm sóc Diễm hằng đêm, chỉ có vài người, họ đều được Diễm yêu cầu không được nói cho Quân và gia đình Quân biết. Dĩ nhiên gia đình Quân sẽ không bao giờ biết được. Diễm không muốn họ biết vì Diễm không muốn nhận lòng thương hại của họ.

Do phải chăm sóc Quân nên Diễm không có thời gian đi thăm mộ mẹ Trường. Sáng nay anh chị Diễm lại rời nhà từ sớm, không có việc gì làm. Diễm lấy chìa khóa xe máy, mặc áo khoác cho ông Hải, Diễm muốn bỏ con Diễm thấp cho bà Lan một nén hương trước khi bỏ con Diễm rời khỏi đây.

—

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chào bà Hoa, ông quản gia, hai bố con rời khỏi nhà. Trên đường đi, Diễm suy nghĩ miên man hết chuyện nọ đến chuyện kia. Diễm tự hỏi không biết Quân đã khỏe hẳn chưa, Quân có nhớ được chút gì về Diễm không. Diễm đoán, Quân đã hoàn toàn quên mất Diễm rồi, nếu Quân nhớ, Quân đã cho người đến gọi Diễm đến bệnh viện để hỏi lý do vì sao Diễm không chịu đến thăm Quân mặc dù Quân đã tỉnh lại.

Diễm sĩ và bản thân.

_ Chính mày đã tình nguyện rời bỏ anh ấy, sao bây giờ mày còn tiếc, mày đúng là một con ngốc. Mày quá khờ dại, tình yêu của đời mày, mày lại dễ dàng nhường cho người khác. Mày không thương thân mày, mày cũng phải thương lấy đứa con trong bụng của mày....!!

Diễm vừa lái xe vừa khóc, ông Hải ôm ngang eo Diễm, thấy Diễm thút thít. Ông biết là Diễm đang khóc, ông nói những câu ngô nghê, khiến Diễm phì cười, nhờ ông Hải, tâm trạng của Diễm đã khá hơn được một chút.

Đến nghĩa trang, tắt máy, Diễm dắt bộ. Nhờ có trí nhớ tốt, Diễm nhanh chóng tìm được mộ của bà Lan. Hình như hình ảnh của người xưa khiến mặt ông Hải rúm ró đau khổ, trái tim ông bắt đầu đập nhanh quá mức bình thường.

Diễm vội đỡ lấy ông. Diễm sờ hời hợt.

_ Bố không sao chứ....??

Chưa có lúc nào ông lại tỉnh táo như lúc này, hai dòng nước mắt chảy dài trên má ông. Gần một tháng sống bên cạnh Trường, nghe những mẩu chuyện, đối thoại giữa hai anh em Diễm và Hồng, ông Hải đã hiểu mình có một đứa con trai, Trường chính là do bà Lan – mối tình đầu của ông sinh ra. Ông cũng biết vì sao, Trường lại hận ông như thế, nhìn thấy Diễm đau khổ, khóc lóc vì tình, lòng ông tan nát, ông là một người mất trí nhớ nhưng ông có trái tim, có linh cảm.

Ông muốn bù đắp cho Trường, muốn làm một cái gì đó cho Diễm nhưng ông đành bất lực chịu thua. Sức khỏe của ông quá yếu, trí nhớ của ông kém, ông không còn làm được gì nữa, điều duy nhất ông có thể là làm mang lại tiếng cười cho Diễm.

Diễm nhìn ông Hải, Diễm kinh ngạc không thốt nên lời, không lẽ ông đã nhớ lại được mọi chuyện. Diễm lay vai ông.

_ Bố nói gì với con đi, con muốn nghe bố nói một câu gì đó. Con cần bố tỉnh táo để trả lời con....!!

Ông cười toe như không có chuyện gì, Diễm ngờ ngác không hiểu gì cả. Vừa lúc này ông khóc, bây giờ ông lại mỉm cười được ngay. Phải chăng tâm trí của ông đã bị lẫn lộn hết cả rồi.

Diễm hiểu không còn hy vọng có thể chữa khỏi được bệnh cho ông Hải, ông sống được đến tận bây giờ đã là một điều thần kì, Diễm không nên đòi hỏi gì nữa. Diễm muốn ông tỉnh trí lại vì Diễm muốn nghe ông Hải kể cho anh em Diễm nghe lý do tại sao ông Hải lại bỏ rơi bà Lan, có đúng ông làm thế vì tiền hay còn một nguyên nhân nào khác.

Nếu như ngày trước, Diễm sợ sự thật thì bây giờ Diễm lại muốn nghe vì sự thật đã giúp Diễm hiểu thấu đáo hơn về tình người, về những gian khổ, lừa lọc mà con người đã tạo nên, cuộc sống không phải là màu hồng mà Diễm từng mơ. Diễm đã học được nhiều bài học đắt giá. Diễm muốn mai sau khi đứa con của Diễm lớn lên, Diễm sẽ dạy cho nó cách làm người, cách đối nhân xử thế, Diễm không muốn những chuyện này lặp lại thêm một lần nữa.

Đặt trái cây lên một cái đĩa, đặt một bó hoa trên một bà Lan. Đốt hai nén nhang to, đưa cho ông Hải một nén, Diễm giục.

_ Bố cắm lên mộ mẹ hai đi....!!

Diễm đã gọi mẹ Trường là mẹ hai của mình, vì bà là người tuy đến trước nhưng không được ông Hải công nhận nên đành làm mẹ của Hai của Diễm, ông Hải làm theo, bây giờ Diễm nói gì ông cũng nhất nhất tuân theo. Diễm cũng cắm một cây nhang lên mộ bà, Diễm nói.

_ Hôm nay con đưa bố đến đây để xin lỗi mẹ, con xin lỗi vì từ khi biết được sự thật, con mới đến đây. Con mong mẹ tha lỗi cho bố, mẹ ra đi đã mang theo tất cả mọi ân oán thù hận, con cảm ơn mẹ đã cho con một người anh trai tốt bụng như anh Trường, con hứa, con sẽ thay mẹ chăm sóc cho anh, sẽ thay mẹ yêu thương anh ấy, nếu mẹ có linh thiêng xin mẹ hãy phù hộ cho anh ấy, đời anh ấy đã phải chịu quá nhiều bất hạnh, từ nay trở về sau anh ấy xứng đáng nhận được hạnh phúc, nhận được tình thương, tình yêu của mọi người....!!

Ông Hải im lặng không nói gì, không biết ông có hiểu Diễm đang nói gì không, nhưng lòng ông đang dậy sóng, tuy ký ức đã mất hết nhưng ông có thể cảm nhận được cảm giác đau khổ, và hối hận trong lòng mình.

Một tiếng gầm vang lên.

_ Ai cho phép chúng mày được đi thăm mộ của vợ tao....??

Diễm giật mình quay lại, đến khi nhìn kỹ người đàn ông đang đứng sau lưng là ông Đăng, mặt Diễm tái mét, Diễm run rẩy nói.

_ Chào...chào bác....!!

_ Cảm ngay, tao không phải là bác của mày....!!

Tay lăm lăm con dao, ông Đăng cắn phần nói.

Hôm nay tao phải lấy máu của hai cha con mày để tế vong linh bà ấy, nếu không phải vì hai cha con chúng mày thì bà ấy đâu có chết, tao phải thay bà ấy trả món nợ này....!!

Mặt Diễm trắng bệch, cơ thể đông cứng vì sợ hãi, Diễm lắp bắp.

_Xin..xin bác đừng làm thế, mọi chuyện đã lùi vào dĩ vãng rồi, thực lòng bố cháu không muốn làm thế, hãy buông dao đi bác....!!

_Mày câm đi! Trong khi bố con mày được sống sung sướng, gia đình tao tan nát, tao mất vợ, mất con, mất luôn cả niềm tin, mày có biết trong những ngày vừa qua tao sống như thế nào không, tao sống mà như đã chết, tao phải trả thù cho những gì mà chúng mày đã gây ra cho tao....!!

Ông ta dơ dao lên, người đầu tiên mà ông ta nhắm vào là Diễm, Diễm không thể chạy đi đâu được, khi con dao chỉ cách Diễm mấy centimet, Diễm tưởng lần này Diễm sẽ chết, ông Hải đẩy con gái sang một bên, ông đỡ lấy nhát dao cho Diễm.

Con dao xuyên thẳng vào tim ông. Trái tim Diễm ngừng đập, Diễm không còn muốn sống tiếp nữa, bị kịch gia đình, thù hận đã làm con người mất trí, họ không còn lương tâm, không còn tình người nữa. Ngày trước ông Hải và ông Đăng, hợp tác với nhau để hại chết bố mẹ Quân, vì lòng tham một lần nữa, ông Hải đẩy gia đình ông Đăng vào cảnh nợ nần chồng chất. Vì hận, ông Đăng đã bức tử vợ mình, đẩy đứa con rơi của ông Hải trở thành công cụ trả thù cha đẻ.

Đầu khò khụy xuống nền đất, ôm lấy ông Hải, Diễm gào lên.

_Bố ơi....!! Bố....!!

Trong cơn hăng máu, ông Đăng rút con dao ra khỏi ngực ông Hải, ông muốn giết luôn cả Diễm, may mắn thay lúc đó cảnh sát cũng vừa tới, không còn cách nào khác, ông Đăng đành bắt Diễm làm con tin. Lối Diễm đứng dậy, ông ta dí con dao vào sát cổ họng Diễm.

Khi Diễm và ông Hải vừa rời khỏi nhà, Trường và Hồng về. Không thấy Diễm và ông Hải ở nhà, Trường hỏi bà Hoa, biết Diễm và ông Hải đi thăm mộ của mẹ mình, Trường và Hồng vội lái xe đi theo.

Trên đường đi Bảo gọi điện cho Trường, Bảo nói cho Trường biết là Bảo đã xác định được tung tích của ông Đăng. Sáng nay có người nhìn thấy ông ta quanh quẩn ở nghĩa trang, rất có thể hiện giờ ông ta đang ở đây.

Trái tim Trường bị bóp nghẹt, lồng ngực thắt lại, Trường không thở nổi, nhớ lại hình ảnh, Diễm và Hồng bị bắt cóc ngày nào. Trường đoán lần này ông ta sẽ không còn chân chừ như lần trước, tất cả thuộc hạ của ông ta đều đã bị Bảo bắt hết, bây giờ ông ta chỉ còn có một mình. Chính Trường, Quân, và Bảo đã dồn ông ta vào đường cùng. Ông ta đang liều mạng, ông ta có thể làm bất cứ thứ gì miễn là thỏa mãn lòng hận thù của ông ta.

Diễm và ông Hải đang viếng mộ của mẹ Trường, nếu ông Đăng ở nghĩa trang ông ta sẽ tìm cách giết hại họ. Trường vội nói cho Quân biết Diễm và ông Hải cũng đang ở nghĩa trang. Nghe tin Bảo đứng bật dậy, gọi mấy cảnh sát dưới quyền mình, Bảo và họ nhanh chóng lái xe đến nghĩa trang. Họ đã đến chậm một bước, ông Đăng đã giết chết được ông Hải.

Trường nhìn ông Hải đang quần quai trên vũng máu, nhìn em gái đang bị ông Đăng bắt làm con tin, mặt Trường không còn một chút máu. Đúng là bị kịch! Cảnh sát nhanh chóng sơ cứu cho ông Hải nhưng không còn kịp nữa, vết thương quá sâu, con dao đã đâm xuyên vào tim ông Hải nên ông đã chết ngay sau đó.

Hồng bịt chặt lấy miệng, người Hồng run run vì khóc. Hồng quá khiếp đảm, cả đời Hồng chưa bao giờ phải trải qua nỗi sợ hãi như bây giờ.

Bảo bình tĩnh xem xét lại vết thương của ông Hải, ông đã hoàn toàn tắt thở, máu không ngừng chảy ra từ vết dao đâm trên ngực, đúng như nguyện ước của ông Đăng, ông Hải đã ngã đúng vào nấm mộ mới xây của bà Lan.

Cảnh sát bao vây lấy ông Đăng vào giữa, súng chĩa vào người ông nhưng ông ta không sợ, ông ta không còn muốn sống thêm ngày nào nữa. Hơn một tháng vừa qua, ông ta đã phải trốn chui trốn lủi như một con chuột, đi đâu ông ta cũng phải đề phòng, phải lo sợ bị phát hiện, bị bắt giữ, đói khát, tiền không có, ông ta trở nên tiều tụy, trông ta bây giờ không khác gì một bộ xương biết đi, nhìn ông ta người ta tưởng vừa gặp một kẻ mới chết.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208

Bảo trầm giọng bảo ông Đăng.

_Tốt nhất là ông nên buông dao đi, ông không chạy thoát được đâu....!!

Ông Đăng phun nước bọt phì phì.

_Đằng nào tao chả phải chết, nhưng trước khi tao chết, tao muốn bố con nó phải chết theo tao....!!

Bàn tay ông ta bắt đầu cứa vào cổ Diễm, máu chảy ra từ vết thương. Ông ta muốn tra tấn Diễm, muốn Diễm phải sợ hãi, phải gào thét trước khi chết.

Trường đau khổ tột cùng, Trường vẫn chưa có cơ hội gọi ông Hải là cha thì ông đã chết rồi, ông Đăng đã tước mất quyền được gọi cha, tước mất quyền chất vấn, quyền được nghe một câu xin lỗi của Trường. Quỳ bên xác ông Hải, cuối cùng Trường cũng bật thốt lên được tiếng gọi bố mà từ lâu rồi Trường không làm.

_Bố ơi....!! Bố....!! Sao lại ra nông nỗi này....!! Tại sao....!!

Diễm khóc ngất, cơ thể Diễm mềm nhũn, vết thương trên cổ không làm cho Diễm đau, Diễm hoàn toàn quên mất mình đang ở đâu, đang cận kề với cái chết. Diễm chỉ biết có ông Hải đang nằm cứng đờ trên đất lạnh, chỉ nhìn thấy Trường đang gục khóc trên ngực ông. Trong một khoảnh khắc, Diễm cũng muốn được chết, được giải thoát khỏi cuộc sống đau khổ này, Diễm không còn mong ước gì nữa.

Quay lại nhìn ông Đăng, mắt vẫn lên, Trường cảm hận hết với tất cả sức lực.

_Tại sao ông lại làm như thế, không phải mọi ân oán đã được chấm dứt rồi sao, người mà ông căm thù, ông đã giết chết rồi, ông còn muốn gì nữa...?? Ông quá độc ác, quá tàn nhẫn....!! Tôi căm hận ông! tôi căm thù ông....!!

Ông Đăng cười gằn.

_Tao không cần mày phải thương tao, vì tao không phải là cha đẻ của mày, lẽ ra ngày đó tao cũng định giết luôn cả mày nhưng vì muốn mày thay tao trả thù ông Hải nên tao để cho mày sống, mày tưởng là tao thương mày ư...?? Mày nhầm rồi, trong lòng tao, bố con mày luôn là cái gai nhọn cần phải nhổ.

Ông ta bật cười cuồng dại.

_Mày có biết vì sao bà ta chết không...?? Vì chính tao đã ép bà ta phải chết, nếu bà ta không chết thì tao sẽ giết mày....!!

Trường ngồi bệt xuống đất, sự thật này khiến Trường điên đảo, khiến con tim Trường bị xé ra từng mảnh vụn, cuối cùng ông ta cũng chịu thừa nhận ông ta chính là người đã bức tử mẹ Trường, chính ông ta mới thật sự là hung thủ. Mặc dù đã đoán trước được phần nào nguyên nhân vì sao mẹ mình lại chết, Trường vẫn bị sốc, vẫn không thể nào tin nổi những gì mà mình đã phải trải qua.

Trường muốn hỏi ông ta, muốn chất vấn ông ta, muốn biết ông ta có còn là con người không? Dù Trường không phải là con của ông Đăng, nhưng vì tình, yêu ông ta phải biết lượng thứ, biết chấp nhận sự thật mình đang có một đứa con rồi, nhưng có sao đâu, đứa trẻ vô tội, người lớn gây nên chuyện sao lại bắt con trẻ phải gánh tội thay. Trường đã bị ông Đăng sử dụng như một công cụ để thay ông ta trả thù. Sau khi bị bại lộ, ông ta lại tìm cách hủy diệt tất cả. Ông ta không muốn ai được hạnh phúc.

Trường đứng bật dậy, mắt vẫn lên, hai tay nắm chặt, từng đường gân thó thịt trong người Trường đều căng phồng lên, mặt Trường đỏ bừng vì giận, vì căm hận. Trường gào thét.

_Tại sao...?? Tại sao ông lại hại chết mẹ tôi? Không phải hai người đã lấy nhau, đã ân ái mặn nồng mười bốn năm hay sao....??

Ông ta trả lời Trường bằng một giọng khinh miệt nhất.

_Nếu tao không phát hiện mày không phải là con tao thì mọi chuyện đã khác, từ lâu tao biết trong lòng bà ta chỉ có bố mày nhưng vì yêu bà ấy nên tao bỏ qua, nhưng khi sự thật về thân thế của mày bị lộ, làm sao tao để sống yên được, tao thấy tao chẳng còn gì, tao luôn thua bố mày, cái tao có được là bà ta nhưng người đàn bà ấy chỉ nghĩ về duy nhất một mình bố mày. Mày có biết lúc đó tao đau khổ như thế nào không, tao hận là tao không thể giết chết được đôi gian dâm đó. Nếu bà ta không đòi li hôn với tao, không đòi dẫn mày đi thì tao sẽ không ép bà ta phải chết, chính bà ta đã tự tìm đến cái chết không phải tại tao....!!

Càng nghe ông ta nói, Trường càng căm phẫn, người cha mà từ lâu Trường kính trọng hóa ra lại là một con thú đội lốt người, kẻ hoạch trả thù của ông ta thật sâu cay, ông ta đã thành công khi biến Trường thành một kẻ máu lạnh, thành một con người tàn nhẫn, độc ác, thành công cụ trả thù cho ông ta.

Thật đau khổ! Thật thảm khốc! Khi Trường đi trả thù chính cha đẻ của mình, chỉ một chút nữa thôi nếu ông Hải ông bị ngất xỉu do bệnh tật, Diễm và Trường đã lấy nhau rồi, nếu điều đó xảy ra, cả gia đình ông Hải sẽ không còn ai có thể sống sót, không cần ai giết họ, chính họ phải tự giết chính mình vì nhục nhã.

Bây giờ ông ta đã ra tay giết chết ông Hải, Diễm đang bị ông ta bắt làm con tin. Trường nhìn xác cha, nhìn tính mạng em gái như sợi chỉ treo trước gió, Trường cười thống thiết.

_Giết đi! Đâm đi! Ông giết nó đi, khi ông giết chết nó rồi, để tôi giết chết ông rồi tôi cùng đi theo ông, tất cả chúng ta cùng nhau làm bạn dưới âm phủ....!!

Trường hét.

_Giết đi....!! Tôi nói ông giết đi....!!

Mặt Hồng trắng bệch, ôm chặt lấy lưng Trường, Hồng khóc nức lên.

_Em xin anh....!! Xin anh đừng kích động....!!

Quay sang Hồng, Trường nói.

_Anh xin lỗi vì anh nhận ra anh yêu em muộn quá, thù hận đã che mất lí trí và tình cảm của anh, nếu kiếp này anh không thể đền đáp được ân tình của em, anh xin hẹn em kiếp sau....!!

Đẩy Hồng đứng sang một bên, Trường gằn giọng.

_Sao ông không đâm nhanh đi, nếu ông làm nhanh hơn một chút, chúng ta sớm sẽ được làm bạn dưới địa ngục....!!

Hồng gào lên.

_Anh Trường....!! Xin anh đừng làm thế....!!

Hai dòng lệ tuôn trào, Trường không ngừng hét.

_Làm nhanh đi, kể từ lúc này tình cảm cha con giữa hai chúng ta đến đây là chấm dứt, giữa tôi và ông không còn nợ nần gì nhau nữa....!!

Chưa có lúc nào Diễm lại bình thản như lúc này, vừa khóc vừa cười, Diễm nói.

_Anh hai, cảm ơn anh đã không bỏ em lúc này nhưng anh nên đi đi, đừng hi sinh tính mạng vì em nữa, em là một đứa con gái không ra gì, ai ở bên cạnh em cũng đều gặp tai họa cả. Em đã hại anh hết lần này đến lần khác suýt mất mạng vì em, vì em mà cả gia đình mình đều bị hại, vì em anh Quân đã bị tai nạn xe dẫn đến mất trí nhớ, vì em anh đã mấy lần suýt chết, vì em, bố đã bị giết chết. Anh đi đi, đừng vì em nữa, anh hãy sống cho thật tốt, hãy chăm sóc, yêu thương chị Hồng, chị ấy đã chờ anh tám năm rồi, chị ấy không đáng phải chờ anh thêm nữa. Em không muốn vì em, mọi người đều phải đau khổ, chỉ cần em chết đi là mọi chuyện sẽ được chấm dứt....!!

Nắm lấy đầu lưỡi của con dao, bàn tay Diễm rớm máu. Chưa có lúc nào Diễm lại tỉnh táo như lúc này, Diễm không còn sợ bóng đêm, không còn sợ tử thần nữa. Diễm bình tĩnh nói.

_Bác đâm đi, làm nhanh đi, dù sao cháu cũng không muốn sống nữa, nếu cháu chết đi, có thể xóa tan được lòng hận thù của bác thì làm đi....!!

Cảnh sát đã chĩa súng cả vào người ông Đăng, họ quát.

_Mau buông cô ấy ra....!!

Ông Đăng run rẩy, đứng trước giờ quyết định sinh mạng, đứng trước sự lựa chọn giữa sự sống và cái chết, ông ta thấy run sợ, tất cả mọi người đều đang khinh bỉ nhìn ông ta, người mà ông ta muốn giết lại không sợ chết ngược lại còn khuyến khích ông ta giết họ.

Máu từ trên cổ Diễm chảy ra, một vết cứa vào da thịt khá sâu, bàn tay Diễm vẫn nắm chặt lấy lưỡi dao.

Cảnh sát quát.

_Đề nghị ông buông dao nếu không chúng tôi bắt buộc phải nổ súng....!!

Lưỡi dao trên cổ Diễm vừa nói lỏng một chút rồi lại dí sâu vào cổ Diễm, Trường hét chịu nổi, Trường tiến lại gần tới chỗ ông Đăng. Ông Đăng hét.

_Mày không được lại gần đây nếu không tao sẽ giết nó....!!

Trường thách thức.

_Sao ông không làm đi, vì khi ông giết Diễm, chính tay tôi sẽ giết chết ông....!!

Ánh mắt Trường bây giờ thật đáng sợ, Trường chẳng quan tâm đến chuyện sống chết của cá nhân, trong lòng Trường bây giờ chỉ có hận thù và chết chóc.

Chỉ cần ông Đăng lia con dao ngang qua cổ Diễm, cuống họng Diễm sẽ bị đứt ra làm đôi. Hồng khụy xuống đất, Bảo vội đỡ lấy Hồng. Bảo không hiểu Trường đang làm gì nữa, tại sao Trường lại dám thách thức ông Đăng giết Diễm, nếu ông ta làm thật thì sao.

Một phát súng vang lên, ông Đăng giật mình, trong lúc ông sợ ý, Trường đá bay con dao trên cổ Diễm, thêm một cú đá như trời giáng nữa, ông Đăng đã đập mặt xuống đất, con dao bị bắn văng ra xa, Trường vội ôm em gái vào lòng.

Nhìn bàn tay, cổ của Diễm đang chảy máu, Trường lo sợ hỏi.

_Em có sao không...??

Mặt trắng bệch, Diễm gượng nói.

_Em...em không sao....!!

Quá cảm hận, Trường túm lấy ông Đăng.

_Bốp....!!

_Dâm....!!

_Hự....!!

Trường đang trút cơn thịnh nộ vào người ông Đăng, Diễm sợ hãi hét.

_Anh đừng làm như thế, dù sao ông ấy cũng là bố của anh....!!

Trường đau khổ gào lên.

_Ông ta không phải là bố của anh, ông ta là một con thú đội lốt người, một con quỷ, anh mừng vì anh không mang dòng máu của ông ta....!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209

Mặt ông Đăng xung vũ, đôi mắt tím đập, cơ thể bầm dập vì bị Trường đánh, khi Trường buông ông ta ra, ông ta ngã xuống như một cây chuối đổ, cảnh sát nhanh chóng còng tay ông ta lại.

Diễm gào khóc bên cạnh thi thể của ông Hải, quá đau khổ Diễm lăn ra bất tỉnh, chỉ trong vòng gần một năm kể từ ngày Diễm về nước, mọi việc không may đã dồn dập xảy ra, Diễm đổ lỗi cho chính mình, vì chính Diễm là người đã mang lại những điều không may cho mọi người.

Sau khi hoàn tất quá trình điều tra, xác của ông Hải đã được mang đi thiêu. Ngày đưa tiễn ông cũng không có nhiều người, cả đời của ông lúc nào cũng chỉ biết có danh lợi, người ta quan hệ với ông cũng vì tiền nên ông không có lấy được một người bạn thân. Ông chết trong cô độc, chết thật đau đớn.

Diễm không chú ý đến điều này, Diễm đã quá đau khổ để chú ý đến xung quanh, Diễm phải ở lại bệnh viện mất một ngày. Trường mới cho Diễm về.

Diễm và Trường không muốn ông phải bị phân tán ra hai nơi khi mà hai người phụ nữ ông làm tổn thương đều đã ra đi trước ông, đều yêu ông, họ đang chờ ông ở một nơi nào đó. Diễm và Trường đã gọi tro hài cốt của ông Hải lên chùa. Hai người hy vọng tiếng kinh kệ sẽ làm cho tâm hồn ông Hải thanh thản hơn, họ mong ông sớm được siêu thoát.

Đứng trước bàn thờ, Diễm rơi lệ, đời Diễm trải qua quá nhiều đắng cay. Diễm không còn muốn ở đây thêm một ngày nào nữa, kế hoạch đi Úc của Diễm vẫn không có gì thay đổi, Diễm mong nhanh đi ngày nào, Diễm càng nhanh quên được nỗi đau ngày đây.

Nhìn khói hương tỏa ra nghi ngút, tiếng kinh kệ đã làm tâm hồn Diễm lắng lại. Diễm tin là ông Hải sớm tìm được nơi mình cần đến. Hy vọng ở kiếp sau, ông sẽ là một người tốt hơn, hy vọng ông không còn sống bon chen, và tham lợi như kiếp này nữa.

Diễm khóc nức nở, giọng Diễm như vang xa từ một nơi nào đó.

_Bố hãy yên nghỉ. Mọi chuyện cũng đã qua cả rồi. Từ bây giờ bố được giải thoát khỏi cuộc sống khổ ải của thế gian....!!

Trường không hề rơi một giọt lệ nhưng đôi mắt Trường đỏ hoe, lòng Trường tan nát. Trường muốn khóc, muốn gào thét nhưng Trường phải cố nén.

Đứng bên cạnh, Hồng lau hai dòng lệ bên má. Hồng an ủi Diễm.

_Em đừng đau thương quá, sẽ không tốt cho đứa bé....!!

Diễm ôm lấy Hồng, Diễm khóc òa lên. Bao nhiêu đau khổ và bao nhiêu phiền muộn, Diễm đều tuôn theo dòng nước mắt. Không khí thật tang thương. Diễm đã vĩnh viễn mất đi người cha mà Diễm vừa yêu vừa hận. Cả cuộc đời của ông đã phạm phải quá nhiều sai lầm nhưng đến lúc chết ông đã cứu mạng Diễm, nếu không có ông Diễm đã chết rồi.

Bảo, Kiên và ông Tùng cũng đến đưa tiễn ông Hải, đối với ông Hải họ không có quan hệ họ hàng gì, họ đến vì ông Hải là bố của Diễm.

Hai hàng lệ của Diễm tuôn trào, Diễm nhìn lên linh vị của ông Hải như một người mất trí, ngực Diễm thắt lại. Diễm gọi tên ông trong thầm lặng. Bức ảnh

của ông như đang mỉm cười với Diễm, ông như khuyến khích Diễm hãy mạnh mẽ lên, ông sẽ luôn ở bên cạnh Diễm, bảo vệ Diễm.

Diễm không muốn rời xa ông, vĩnh viễn không muốn mất ông. Ông đã để lại cho Diễm một người anh trai, Trường sẽ thay ông chăm sóc, bảo vệ Diễm.

Diễm cứ mãi nhìn ảnh của ông Hải không rời, Diễm đã quá khóc quá nhiều, đã khổ quá nhiều. Trái tim của Diễm như muốn tan ra từng mảnh, Diễm đã mất hết tất cả. Diễm đã đánh mất tình yêu, mất cha, mất nhà, mất tài sản, thứ còn sót lại duy nhất giúp Diễm vẫn còn gắng gượng sống là Trường và đứa con đang thành hình trong bụng. Ông Trời vẫn còn chưa muốn Diễm chết, ông vẫn còn để lại cho Diễm một người anh và một đứa con. Diễm cần phải tiếp tục đi hết con đường đời của chính mình, Diễm không được bỏ cuộc.

Bảo, Kiên và ông Tùng đã giúp Diễm rất nhiều, nhờ có họ mọi chuyện đều giải quyết một cách nhanh chóng. Diễm quá mệt mỏi nên không làm được gì. Diễm phải dựa hoàn toàn vào Trường và ba người bạn họ. Diễm cảm động vì họ đã không bỏ Diễm khi gia đình Diễm gặp chuyện. Diễm phải cảm ơn Quân vì Quân đã mang đến cho Diễm những người bạn thật tốt.

Đứng trước sảnh đường, nhìn khói hương tỏa ra nghi ngút. Diễm quỳ xuống, nhắm mắt lại, hai tay chắp trước ngực. Diễm lắng nghe tiếng kinh kệ, lắng nghe con tim đang đập trong lồng ngực, lắng nghe cuộc sống của mình sao mà lắm chua cay.

Hồng quỳ bên cạnh Diễm, Hồng không nói gì. Hồng muốn làm chỗ dựa cho anh em Diễm. Trường khóc trong thầm lặng, hôm nay Trường đưa tiễn một người cha, mấy ngày nữa, Trường phải đưa tiễn một người cha nữa.

Do tội trạng của ông Đăng quá nặng nên ông bị tuyên án tử hình, ba người bạn thân, đã lần lượt cùng nhau ra đi trong vòng mười bảy năm, cả ba đều bị giết chết, bố mẹ Quân bị ông Hải và ông Đăng giết. Ông Hải bị ông Đăng giết chết. ông Đăng bị pháp luật giết chết.

Trường không muốn đi thăm ông Đăng, không muốn gặp mặt ông ta. Trường muốn quên đi quá khứ của mình.

Sau khi gửi tro hài cốt ông Hải lên chùa, anh em Diễm cùng mọi người ra về. Lòng Diễm mênh mang buồn, Diễm thấy cuộc sống của con người ngắn ngủi qua, chỉ một nhát dao, mạng sống của một con người vĩnh viễn ra đi. Danh lợi, phồn hoa có là gì khi người đó chết đi. Cả đời, ông Hải đã cố tranh giành, tước đoạt của cải, mạng sống của người khác để cuối cùng ông không còn gì cả, ngay mạng sống của mình cũng bị người khác cướp mất.

Mấy ngày sau đó, Diễm nằm trên giường im lặng, không nói gì, cũng không muốn ăn gì, bệnh viện là nhà của Diễm, nếu không vì đứa con, và vì những người thân xung quanh mình, Diễm đã buông xuôi rồi. Bảo và Kiên thường xuyên đến thăm Diễm, họ đã động viên Diễm rất nhiều.

Tin tức ông Hải bị giết chết đã được đăng tin trên các báo. Nhờ sự giúp đỡ của Bảo, hình ảnh của Trường và Diễm không bị đăng trên báo. Diễm và Trường không muốn trở thành vấn đề bàn cãi của dư luận.

Thời gian đó, Quân nằm dưỡng bệnh trong bệnh viện Gia Mỹ, hàng ngày Loan, bà Phương và ông Trương đến thăm nom và chăm sóc Trường. Bà Phương đã thành công trong việc đẩy Quân và Loan đến gần nhau hơn. Lần nào Loan đến, Quân và Loan đều nói chuyện rất vui vẻ. Bà Phương tin là bà đã thành công.

Ông Hải chết chỉ có mình ông Trương đến viếng, còn bà Phương không đi, bà không muốn nhìn thấy mặt Diễm. Bà nghĩ một mình ông Trương đi là được rồi. Nhìn thấy Diễm tiêu tụy, xanh xao và đau khổ. Ông Trương cảm thấy bất nhẫn, ông muốn che chở cho Diễm nhưng ông là một người cha, ông không muốn con trai ông bị bất hạnh. Ông có thể hỗ trợ cho Diễm về mặt kinh tế, còn chuyện tình cảm của Quân. Ông không tiện can thiệp vào.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 210

Một tuần sau, Quân xuất viện, vừa trở về nhà. Quân được bà Phương thông báo kế hoạch đi Mỹ cùng với Loan. Quân sửng sốt hỏi

_ Mẹ có đùa con không, con còn công việc ở Việt nam làm sao con đi được...??

_ Con yên tâm, công ty đã có chú Tùng của con lo rồi. Con luôn muốn mở rộng công việc kinh doanh, đây là cơ hội tốt cho con...!!

Quân không cảm thấy vui, tuy Quân có nhiều tham vọng nhưng Quân không thích bà Phương can thiệp vào chuyện làm ăn của mình.

_ Con hiểu mẹ lo cho con nhưng công việc này là do ông Trần bố của Loan sắp xếp cho con, con không muốn mang tiếng lợi dụng Loan...!!

Bà Phương mắng yêu.

_ Con thật ngốc, con bé Loan sớm muộn gì cũng trở thành người một nhà của chúng ta, con còn nghi kị gì nữa...!!

_ Con là một thằng đàn ông, phải nhờ vả gia đình của bạn gái, con cảm thấy không thoải mái, nếu ông ấy chấp nhận con và ông ấy hợp tác công bằng, con sẽ chấp nhận còn nếu không, con sẽ không đi đâu...!!

Bà Phương nói ngay.

_ Chính vì ông ấy tin vào tài năng của con nên ông ấy mới giao công ty ở bên Mỹ cho con quản lý, con tưởng nếu con là một tên bất tài ông ấy sẽ giao con gái và công ty của ông ấy cho con à....??

Quân thờ dài.

_ Mẹ đừng nói trước như thế, con và cô ấy chỉ là bạn đơn thuần thôi. Tuy cô ấy hơn hẳn những cô gái con từng gặp nhưng con vẫn chưa thể khẳng định con có yêu cô ấy không, bây giờ vẫn còn quá sớm để nói điều này....!!

_ Con yên tâm, mẹ không ép con phải nói yêu Loan bây giờ, mẹ muốn hai con cùng nhau làm việc ở bên Mỹ, hai con dành thời gian cho nhau, con sẽ hiểu và sẽ dần có tình cảm với nó. Mẹ tin là mẹ không nhìn nhầm người đâu....!!

Quân mỉm cười.

_ Con hy vọng con sẽ yêu cô ấy như mẹ nói, còn nếu không, con không muốn lấy người con không yêu....!!

Bà Phương giật mình, những lời này giống hệt lúc Quân còn đang yêu Diễm. Bà cố quan sát xem trên khuôn mặt Quân có dấu hiệu nào cho thấy Quân đã nhớ lại không, bà thờ phào nhẹ nhõm vì Quân vẫn vui vẻ cười đùa với bà.

Chiều tối hôm nay nhà bà tổ chức tiệc nên bà cho mời bố con Loan, Bảo, Kiên, ông Tùng và mấy người thân trong gia đình.

Chỉ trong vòng một tuần, bà Phương đã hoàn toàn xóa hết những thứ liên quan đến Diễm trong cuộc sống của Quân. Ngay cả những người thân quen biết Quân và Diễm cũng được dặn dò là không được nhắc đến tên Diễm. Bà Phương luôn có mặt bên cạnh Quân, bà sợ ai đó sẽ vô tình nói cho Quân biết Quân từng có một cô vợ chưa cưới. Bà Phương sợ Quân sẽ nghi ngờ, dựa vào trí thông minh của Quân, Quân sẽ cho người đi điều tra, sớm muộn gì sự thật này cũng bị phanh phui.

*****

Ông Trần đã nghe kế hoạch của con gái. Mặc dù Loan đã thuyết phục ông nhưng trước khi đi dự tiệc, ông vẫn hỏi lại Loan.

_ Con có chắc là con muốn làm điều này không...??

_ Bố từng nói là con nên tận dụng mọi thứ để dành lại tình yêu của con là gì...??

_ Nhưng con không sợ là một ngày nào đó Quân sẽ nhớ lại rồi quay về với vợ chưa cưới của nó sao...??

Loan ôm lấy cổ ông Trần. Loan tự tin đáp.

_ Con sợ lắm chứ, nhưng con tin khi con làm cho anh ấy yêu con, khi anh ấy nhớ lại được mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi. Lúc đó họ đã xa nhau quá lâu, tình cảm anh ấy dành cho Diễm sẽ dần nhạt phai, trong lòng anh ấy sẽ chỉ có mình con. Con tin là con có thể làm được....!!

_ Bố tin là con có thể khiến nó yêu con, điều làm bố lo sợ là nó sẽ hận con, nó sẽ không chấp nhận được sự thật con đã lừa dối nó....!!

_ Bố đừng lo lắng, nếu anh ấy giận con, trách con, con sẽ nói cho anh ấy hiểu vì con yêu anh ấy nên con mới làm như thế. Chuyện này cũng không thể trách được con, là do Diễm từ bỏ anh ấy từ trước, từ khi anh ấy nằm viện cô ấy không hề đến thăm anh ấy. Bố nói đi một cô gái lạnh lùng và vô tình như thế đâu xứng với anh ấy....!!

Ông Trần gật đầu.

_ Nghe con nói bố đã yên tâm được phần nào. Bố cũng mong là khi nó phục hồi lại được trí nhớ, nó sẽ tha thứ cho con....!!

Loan vui vẻ.

_ Đi thôi bố, đi gặp chồng tương lai của con thôi....!!

Ông Trần cười.

_ Bố biết rồi. Nhìn con nồn nóng chưa kìa, trông con hạnh phúc như thể nó sắp cầu hôn con....!!

_ Cũng gần như thế, nếu không có gì trục trặc, con và anh ấy sẽ cùng nhau đi Mỹ, bố nói đi, còn làm sao không sung sướng cho được. Con luôn mong được làm việc cùng anh ấy, cùng ăn cơm và làm mọi thứ với anh ấy, nay ước mơ của con thành sự thật, con vui mừng muốn phát điên, nếu không phải vì ngượng, con đã hét lên rồi....!!

Nhìn con gái hạnh phúc, ông Trần cũng vui lây. Ông mong lần này, Loan sẽ tìm được hạnh phúc, tìm được chốn bình yên của riêng mình. Nhớ lại khuôn mặt ủ dột, buồn phiền của Loan khi Quân mang Diễm đến buổi tiệc hôm nào, ông không thể chịu đựng được. Lúc đó ông chỉ muốn làm một cái gì đó thật tàn nhẫn để trừng phạt Quân vì dám làm con gái ông đau khổ, nhưng nay mọi chuyện đã qua rồi. Quân đã hoàn toàn quên được người con gái kia.

Loan có thể yên tâm đến với Quân mà không cần phải ghen tuông hay tranh giành nữa.

Khi bố con Loan đến, khách khứa trong nhà Quân đã đến gần đông đủ, khu vườn được trang hoàng lộng lẫy. Quân không thích tiệc tùng, cũng không thích những buổi tiệc phô diễn sự giàu sang của giới thượng lưu. Quân thấy cuộc sống này thật giả tạo. Mặc dù luôn vui cười với mọi người nhưng lòng Quân lúc nào cũng trống rỗng. Quân cảm tưởng mình chỉ còn cái xác đang sống, còn tình cảm của bản thân đã bị ai đó lấy cắp mất rồi.

Ông Trương thấy từ khi Quân tỉnh lại, Quân không hề nhắc đến tên Diễm, không hề có dấu hiệu phản đối kế hoạch của bà Phương, ông biết Quân đã hoàn toàn quên mất mình từng yêu, từng có một cô vợ chưa cưới. Quân giống hệt một năm về trước, lúc đó Quân vẫn chưa yêu ai, thích ai cả.

Quân đang nói chuyện vui vẻ với mấy người bạn. Bảo vỗ vai Quân.

_ Bao giờ thì cậu đi...??

_ Mình cũng không biết nữa, mình không muốn rời khỏi đây nhưng công việc ở bên Mỹ luôn là ước mơ của mình....!!

_ Nếu thế cậu nên đi đi, đừng ngập ngừng làm gì...!!

Lắc nhẹ ly rượu trên tay, Quân chán nản nói.

_ Vấn đề là mình không thích mang tiếng lợi dụng Loan. Cậu cũng biết từ trước đến nay mình luôn muốn tự giải quyết mọi chuyện, nếu phải dựa vào Loan mới làm việc được, mình thà rằng mãi mãi là một người bình thường còn hơn...!!

Kiên xen vào.

_ Nếu anh không muốn, anh có thể từ chối. Anh bảo mẹ anh là anh không muốn đi...!!

Bảo nheo mắt ủng hộ.

_ Thật là một ý tưởng hay. Cậu nên chấp nhận đi, nhiều khi cũng không nên quá cứng nhắc khi lựa chọn. Cậu đâu có lợi dụng Loan. Nếu cậu là một người như thế, Loan đã không chọn cậu...!!

Quân cười.

_ Nghe cậu nói mình thấy mình thật vĩ đại...!!

Bảo bông đùa.

_ Cậu không nhận ra cậu là một người vĩ đại à....??

_ Thằng khi, cậu thôi đi...!!

Kiên và Bảo trao nhau những cái nhìn đầy ngụ ý, họ luôn lo sợ một ngày nào đó khi Quân nhớ lại được mọi chuyện. Quân sẽ không tha thứ cho họ nhưng khi thấy Quân đang sống vui vẻ và hạnh phúc như thế này, họ không nỡ phá hỏng cuộc sống của Quân.

Nhìn thấy Loan, Bảo giục.

_ Cậu ra nói chuyện với cô ấy đi, để bọn mình nói chuyện với nhau là được rồi...!!

Quân quay lại nhìn. Loan hôm nay thật đẹp, chiếc váy màu hồng ôm sát vào thân hình gợi cảm, mái tóc vấn cái, hai lọn tóc xoắn rủ xuống hai má. Trông Loan lộng lẫy như một đóa hoa mới nở. Quân chỉ xao động một chút rồi lại bình thản trở lại, không hiểu tại sao khi ở bên cạnh Loan chỉ khiến Quân thoải mái, cảm thấy dễ chịu, ngoài ra Quân không hề thấy có một chút rung động, hay bị quyến rũ bởi Loan. Trong số những cô gái Quân quen, Quân thừa nhận Loan là một cô gái đặc biệt nhưng không đủ để Quân yêu, ở Loan thiếu một cái gì đó.

Quân lại nghĩ đến ánh mắt và giọng nói của cô y tá chăm sóc Quân hôm nào. Quân vẫn bị ám ảnh, ánh mắt và giọng nói đó cứ bám riết lấy Quân. Quân không tin là người con trai có thể bị một người ám ảnh chỉ bằng một ánh mắt và giọng nói của cô gái nhưng sự thật thì Quân đang bị như thế.

Quân hay hỏi Bảo về cô gái đó, Bảo đã trót nói dối nên đành đóng nốt cho trọn vai diễn bất đắc dĩ của mình. Bảo thông báo cho Quân biết là do bệnh tình của bố mẹ cô gái đó quá nặng nên cô ấy phải nghỉ ở nhà chăm sóc mẹ già.

Quân thất vọng. Quân nghĩ không lẽ mình nên đi tìm cô gái ấy nhưng Quân đã gạt bỏ suy nghĩ đó ngay. Quân tự chế giễu bản thân. Quân đã qua độ tuổi bông bột trẻ con, Quân không thể hành động theo cảm tính, Quân nghĩ thà rằng giữ lại một chút ấn tượng đẹp còn hơn gặp rồi lại phải thất vọng. Để có thể quên, Quân đã cố gắng tập trung nghĩ đến cuộc sống hiện tại, tập trung vào những thứ mà Quân đang có.

Nhìn Quân đang nói chuyện vui vẻ với Loan. Kiên thờ dãi.

_ Không hiểu hai chúng ta có làm đúng không nữa. Nhìn Diễm đau khổ, khóc lóc, tôi thấy mình thật bất nhẫn...!!

Bảo cũng buồn chán không kém.

_Chúng ta là hai thằng chết tiệt, khi không lại bị mắc kẹt vào giữa. Cô ấy đã cầu xin chúng ta không nói gì cho Quân biết, cô ấy cũng sắp đi rồi. Hãy để cho quá khứ ngủ yên. Ở lại đây chỉ làm cho cô ấy khổ đau hơn mà thôi....!!

Kiên gật đầu.

_Anh nói đúng, cô ấy nên đi, nên rời xa nơi này, ở đây cô ấy đã phải chịu quá nhiều đau khổ. Nếu bây giờ Quân biết sự thật, cuộc sống của cô ấy còn khổ đau hơn nữa, vừa mới trải qua một địa ngục, chúng ta không nên đẩy cô ấy vào một địa ngục khác. Thời gian sẽ giúp họ chữa lành mọi vết thương...!!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211

Do còn có nhiều việc nên Bảo cáo từ ra về sớm, sau đó Kiên cũng đi. Quân đã khiêu vũ với Loan gần như suốt buổi tiệc. Bà Phương, và ông Trần hải lòng ra mặt, họ chính là hai tội đồ trong một tấn bi kịch sắp tới.

Bây giờ Diễm không còn là rào cản giữa Quân và Loan nữa. Loan có thể đường đường chính chính đến với Quân mà không phải chịu bất cứ đau khổ hay ghen tuông nào vì trái tim Quân đã hoàn toàn được rửa sạch.

Loan mỉm cười thật ngọt.

_Em không ngờ là anh lại khiêu vũ giỏi như thế....!!

Quân nheo mắt đáp.

_Có như thế mới xứng với em...!!

Loan đỏ bừng mặt vì hạnh phúc. Loan hỏi hộp hỏi.

_Anh sẽ đồng ý cùng em sang Mỹ chứ...??

_Sao em cứ nhất thiết muốn anh đi cùng em...??

Loan lo sợ không yên nếu Quân còn tiếp tục ở đây, thế nào cũng có ngày Quân và Diễm gặp lại nhau, nếu chẳng may điều này xảy ra, Quân có nguy cơ nhớ lại mọi chuyện. Loan không muốn mình bị loại sớm như thế, Loan cần thời gian làm Quân yêu mình.

Loan phải tìm ra được cách thức hợp để giải thích cho Quân hiểu, Quân tin, Quân chấp nhận đi cùng Loan và bà Phương sang Mỹ.

_Anh là một người có tài, chỉ có anh mới có khả năng điều khiển công ty, đưa công ty lên một vị trí mới. Em hiểu là anh cảm thấy không thoải mái khi vốn mở công ty đa số là của bố em nhưng đây là kinh doanh, anh cũng biết bố em rồi, ông sẽ không giao công ty cho anh nếu anh bất tài, dù anh có là người em yêu đi chăng nữa ông cũng không nhượng bộ. Bố em là người rất rạch ròi, công việc là công việc, cá nhân là cá nhân, ông không bao giờ lẫn lộn giữa điều này....!!

Quân khen ngợi.

_Em nói rất hay nhưng sao anh vẫn cảm thấy trong chuyện này có mùi vị của sự sắp xếp...!!!

Loan bối rối.

_Anh đúng là đa nghi. Anh có phải là một nhà kinh doanh không...??

_Nếu anh không phải là một nhà kinh doanh thì anh là gì...??

Loan phì cười.

_Nếu anh nói anh là một người kinh doanh, anh phải hiểu đầu tư vốn mở công ty không phải là một trò đùa, đã mở công ty phải sinh lợi, nếu không có lợi bố em sẽ không ngu ngốc tới mức đốt tiền chỉ để cho anh và em phá nó....!!

Quân cười thích thú.

_Em đúng là một nhà ngoại giao giỏi. Anh đã hoàn toàn bị em thuyết phục, nếu bố em và mẹ anh chỉ đơn giản muốn công việc làm ăn của gia đình phát

triển hơn, anh sẽ đi....!!

Loan reo lên.

_Thật không....???. Sao anh không nói sớm, anh làm em lo lắng bồn chồn không yên mấy ngày nay....!!!

Nhìn thái độ vui sướng của Loan. Quân bật cười thật to, mặc dù Quân thừa hiểu, chuyến công tác lần này chỉ là cái cớ để Quân và Loan có thời gian ở bên nhau, nhưng Quân không từ chối, công việc với Quân mới quan trọng, còn những chuyện khác Quân không để ý nhiều. Quân thấy Loan cũng thú vị, Quân muốn cho mình một cơ hội. Quân nghĩ biết đâu Quân sẽ yêu Loan trong thời gian hai người cùng làm việc với nhau ở bên. Đôi mắt và giọng nói của cô y tá lại ám ảnh Quân, nụ cười trên môi Quân tắt hẳn. Quân không còn hứng thú nhảy nhót với Loan nữa.

Quân đưa Loan về bàn. Bà Phương vui vẻ hỏi.

_Sao hai đứa không nhảy nữa đi...??

Loan đáp thay lời Quân.

_Anh Quân bị mệt nên cháu và anh ấy không nhảy nữa....!!

Bà Phương lo lắng hỏi.

_Con không sao chứ, con có cần lên lầu nghỉ ngơi không....??

Tiếng nhạc, mùi thuốc lá, hơi rượu, tiếng cười đùa nói chuyện ồn ào của mọi người khiến đầu Quân văng vất. Hai người bạn của Quân cũng về cả rồi, không còn hứng thú nên lợi dụng câu nói của bà Phương. Quân nói luôn.

_Vâng, con xin phép. Con muốn nghỉ ngơi....!!

Bà Phương gọi ý.

_Để Loan đưa con đi lên lầu....!!

Quân từ chối.

_Không cần, con đủ chân tay, con có bị làm sao đâu mà mẹ bắt cô ấy phải mệt nhọc vì con....!!

Chào ông Trần và ông Trương. Quân đi luôn lên lầu, Quân không thấy thoải mái khi bị bà Phương tìm đủ mọi cách gán ghép với Loan. Không hiểu tại sao mỗi lần bà Phương nhắc đến Loan, hay cố tình đẩy Loan lại gần Quân, Quân đều cảm thấy khó chịu và bức bối, Quân linh cảm Quân chống đối bà Phương vì một nguyên nhân nào đó mà Quân không rõ. Vuốt tóc ra đằng sau, Quân mệt mỏi mở cửa phòng, đóng cửa, nói lòng cả vạt ở cổ, vút áo khoác lên giường. Quân ngã dầm xuống giường.

Phòng ngủ đối với Quân bây giờ thật lạ lẫm, Quân không còn muốn về nhà, Quân muốn lang thang ở đâu đó. Quân thấy mọi thứ xung quanh ở đây hình như thiếu vài thứ rất quan trọng nhưng là thứ gì thì Quân không tài nào đoán ra được.

Nhìn số điện thoại mới của mình, danh bạ vẫn còn y nguyên chỉ có tên Diễm là bị xóa ra khỏi bộ nhớ. Quân không hề biết điều này. Mất Quân nhìn từng tên trên danh bạ, Quân thấy họ rất quen, họ đều là bạn và khách hàng làm ăn của Quân. Quân không biết mình đã thay số khi nào và bao giờ, tại sao đối với Quân mọi thứ có vẻ xa lạ và lạ lẫm thế này.

Còn một thứ bà Phương vẫn chưa vứt bỏ của Quân đó là một cây bút máy, Quân đã cài nó vào áo sơ mi nên bà Phương không tìm thấy, mà dù có thấy bà cũng không biết là Diễm đã tặng Quân. Ngay cả Quân khi tìm thấy nó, Quân chỉ cảm thấy quen, Quân tưởng là do mình hay dùng nên mới như thế, Quân không nghĩ được ra vì sao mình lại có nó.

Mỗi lúc Quân buồn chán, Quân lại lôi cây bút máy ra, Quân mân mê nó, Quân coi nó là một báu vật. Quân đã ngồi ngắm nó hàng giờ cũng không hiểu tại sao nó lại đặc biệt đối với Quân đến thế. Từ lúc tìm thấy nó trong túi áo sơ mi, Quân đã mang theo nó hàng ngày, dù không phải làm việc Quân cũng mang theo nó. Quân dùng nó để vẽ, kí kết hợp đồng, dùng nó gạch chân những từ hay trên một cuốn sách. Nó là bạn của Quân. Một người bạn không thể thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212

Ngồi nói chuyện với bố mẹ Quân và ông Trần nhưng tâm trí Loan không yên. Hiểu ý, bà Phương giục.

_Sao cháu không lên xem Quân thế nào...??

Loan ngượng ngùng đáp.

_Cháu thấy không tiện nếu cứ lên phòng anh ấy như thế.

Bà Phương trấn an.

_Không việc gì phải ngượng, sớm muộn cháu cũng là người một nhà, cháu phải xem phòng của nó đẹp không đã chứ....??

Loan đứng dậy.

_Cháu xin phép...!!

_Ừ, cháu đi đi...!!

Ông Trương không hào hứng mấy, mặc dù thấy Loạn hợp với Quân nhưng thực lòng ông vẫn muốn Diễm làm con dâu ông hơn. Ông biết là Quân thực lòng yêu Diễm, ông hy vọng mai sau khi nhớ lại được mọi chuyện, gia đình ông sẽ không nổ ra một cuộc chiến giữa hai mẹ con Quân nếu không lỗi tai của ông lại bị hành hạ.

Gõ cửa phòng, Loạn rụt rè hỏi.

_Em có thể vào được không...??

Quân không muốn bị làm phiền nhưng nếu không nói gì hay đuổi Loạn đi thì hóa ra Quân là một người bất lịch sự. Quân đành nói.

_Em vào đi....!!

Thấy Quân nằm trên giường. Loạn đỏ mặt, để che dấu ngượng ngùng. Loạn quan sát phòng Quân một lượt. Phòng Quân rất đơn giản, Quân chỉ treo mấy bức tranh phong cảnh, hai bức hình ô tô, tông màu ưa thích của Quân là màu xám, thậm chí được lót vải màu trắng kẻ sọc, bàn làm việc được đặt cạnh giường, một người yêu công việc như Quân có bàn làm việc trong phòng ngủ cũng không có gì là lạ. Quân ngủ rất ít dù có về nhà cũng chưa chắc Quân chịu lên giường ngay.

Quân nhắm mắt như ngủ. Quan sát một hồi, Loạn bắt buộc phải nói chuyện với Quân.

_Anh cảm thấy trong người thế nào...??

Quân hài hước trả lời.

_Anh chỉ hơi choáng váng một chút, dư âm của vụ tai nạn vẫn chưa rút khỏi não bộ của anh....!!

Loan kéo ghế ngồi xuống, nhìn mấy bức hình vẽ dờ của Quân. Loan kinh ngạc.

_Em không ngờ là anh cũng có năng khiếu hội họa....!!

_Công việc kinh doanh nhiều lúc khiến anh bị căng thẳng nên anh vẽ để thần kinh được lắng dịu lại....!!

_Em hiểu ai cũng có sở thích giải trí của riêng mình....!!

Quân đã mệt mỏi, không thể nói chuyện nhiều với Loạn nên Quân dần chìm vào giấc ngủ. Loạn xem mấy bức tranh do Quân vẽ, Loạn ngẩn ngơ với vẻ say mê và ngưỡng mộ. Loạn không ngờ Quân có nhiều tài vật như thế. Lúc Loạn ngẩng đầu lên nhìn Quân. Quân đã hoàn toàn ngủ say. Mặc dù ngượng ngùng, Loạn vẫn muốn được chạm vào mặt Quân. Cũng giống như Diễm, Loạn hoàn toàn bị Quân cuốn hút, khuôn mặt thiên thần khi ngủ của Quân đã khiến trái tim Loạn đập thật nhanh, khiến mạch máu trong người Loạn căng cứng, mặt Loạn nóng bừng như phát sốt.

Loan cúi xuống, Loan muốn hôn nhẹ lên má Quân. Bà giúp việc đột ngột lên tiếng.

_Thưa cô, ông Trần đang tìm cô...!!

Loan hốt hoảng vội ngồi thẳng lên. Mặt Loạn nóng bừng vì hành động vụng trộm của mình đã bị bà giúp việc nhìn thấy. Loan luống cuống nói.

_Cảm ơn Di, cháu sẽ xuống ngay....!!

Bà giúp việc đứng gọn một bên cho Loạn lách người qua. Nhìn Loạn từ đầu xuống chân. Bà giúp việc thở dài.

_Tuy cô ta xinh đẹp, cũng không đến nỗi nào nhưng so với Diễm, cô ta vẫn không thể bằng được. Không biết đến bao giờ Quân mới nhớ ra mình có một cô vợ chưa cưới đây...??

Quân ngủ say nên không nghe được bà giúp việc nói gì, nếu không Quân đã ngồi bật dậy bắt bà giúp việc phải kể sự thật cho Quân nghe rồi. Cuộc sống vốn không dễ dàng nên dù Quân không muốn bị mọi người lừa dối cũng không được, con người lúc nào cũng có nhiều tham vọng, ai cũng cho rằng mình đang vì hạnh phúc, niềm vui của người khác nên sẵn sàng lừa dối người mình thương, có biết đâu rằng điều đó chỉ khiến cho mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn mà thôi vì khi sự thật được phanh phui cuộc sống của người đó sẽ trở nên vô nghĩa, người đó sẽ quay lại căm hận chính người cho rằng mình đang hy sinh vì người đó.

Tiệc tan, Loan theo ông Trần về nhà, Loan đã nói cho bà Phương biết Quân đã đồng ý theo Loan và bà Phương sang Mỹ. Bà Phương vui mừng khôn xiết, cuối cùng mọi chuyện cũng đã diễn ra theo đúng như kế hoạch của bà Phương, bà không còn phải lo lắng gì nữa. Mặc dù đôi lúc bà cũng cảm thấy có lỗi với Diễm nhưng bà không nghĩ được lâu, bà đang đạt được những gì bà mong muốn, không có một cản trở nào khiến bà phải dừng lại chuyện này, đây là mong ước của bà, cứ mỗi lần lương tâm bà lên tiếng phải đổi cách làm của bà, bà lấy lý do vì hạnh phúc của Quân, vì Diễm là một cô gái vô tình và bạc nghĩa ra để biện luận cho hành động của mình, dần dần bà cũng quên hẳn những suy nghĩ tiêu cực và không hay đó ra khỏi đầu.

Bà tin rằng dù mai sau Quân có nhớ ra được bà cũng không sợ, bà đã quá quen với cách chống đối của Quân trong một năm qua, bà tin rằng khi Quân yêu Loan, lấy Loan làm vợ, một người trọng tình cảm như Quân sẽ không bao giờ bỏ Loan để quay về với Diễm, bà nghĩ Quân sẽ phải cảm ơn bà vì sự sắp xếp này, một người có nhiều tham vọng như Quân cần một người vợ như Loan, không phải là một cô vợ trẻ con không biết gì như Diễm.

Đã tính toán cẩn thận đâu vào đấy, bà tin rằng kế hoạch lần này của bà sẽ thành công mỹ mãn, chỉ mấy ngày nữa thôi, Quân sẽ theo bà rời xa nơi này, rời xa nơi Diễm đang sống, mọi chuyện giữa Quân và Diễm đến đây là kết thúc.

Chờ bà giúp việc và mấy nhân viên nhà hàng bà thuê đến tổ chức tiệc dọn dẹp xong hết mọi thứ, bà và ông Trương đi ngủ.

Ngồi trước bàn trang điểm, chải tóc bà Phương nói.

_ Kể từ lúc thăng Quân tỉnh lại ông luôn lảng tránh tôi. Tôi có làm gì sai đâu mà ông lại giận tôi là thế nào...??

Ông Trương bực mình đáp.

_ Bà đang làm gì chẳng lẽ bà không biết. Tôi chán phải can thiệp vào cuộc sống và những hành động điên rồ của bà lắm rồi, bà muốn làm gì thì làm chỉ cần mai sau bà đừng hối hận là được...!!

Kéo chăn ngang người, quay lưng vào trong. Ông Trương nhắm mắt lại. Bà Phương thờ dài.

_ Ông phải hiểu tôi làm thế này cũng chỉ vì hạnh phúc của thằng Quân, tôi có phải làm vì hạnh phúc của tôi đâu...!!

Ông Trương không trả lời bà Phương, ông coi mình như bị điếc, bà Phương thấy mình nói mãi mà ông chẳng cứ im lặng không nói gì. Bà cáu tiết hỏi.

_ Ông bị điếc hả, ông có biết không trả lời người khác khi người ta đang nói chuyện với mình là bất lịch sự lắm không...??

Vẫn không có tiếng đáp lại. Bà Phương xuống giọng.

_ Tôi biết ông không ủng hộ cách làm của tôi nhưng tôi cũng đâu đáng bị ông đối xử lạnh nhạt như thế...??

Ông Trương đã bị điếc hoàn toàn, bà Phương sứt sứt.

_ Được thôi, ông cứ im lặng đi, tôi sẽ ở hẳn bên Mỹ. Tôi không thèm về với ông nữa, để xem ông sống một mình như thế nào...!!

Hết chịu nổi, ông Trương ôm lấy một cái gối, tóc chần, ông hằm hằm đi ra cửa. Bà Phương chết lặng, đây là lần đầu tiên sau hơn ba mươi năm chung sống, ông Trương bỏ bà ngủ một mình.

Sau cuộc cãi vã ở bệnh viện, từ hôm đó ông Trương không dám động gì đến chuyện này nữa, ông mặc kệ bà Phương muốn làm gì thì làm. Ông biết bà Phương đã dọn dẹp lại văn phòng, phòng ngủ của Quân, biết bà cho người đem đốt hết tất cả chứng tích tình yêu của Quân và Diễm, ông không hề nói một lời.

Ngày bố Diễm mất, chỉ mình ông đi, việc bà Phương không đi cùng ông đến viếng ông Hải đã làm cho ông giận hơn, nghĩa tử là nghĩa tận, dù người ta có hận nhau như thế nào, chết là hết, là kết thúc tất cả, huống hồ ông Hải chưa từng làm chuyện gì có lỗi với bà Phương. Chuyện hiểu lầm giữa Diễm và Quân đã được giải quyết, dù cách cư xử của Diễm khi Quân bị hôn mê là không đúng, ông cũng đã chấp nhận cho bà Phương tách Diễm rời xa Quân rồi, đâu còn lý do gì cho bà Phương không đi cùng ông.

Ông nhận ra vợ ông là một kẻ cô chấp đáng ghét, ông ghét cách tính toán lạnh lùng của bà Phương. Ông cay đắng nhận ra tình yêu mà ông dành cho bà mãi mãi chỉ là một phía, bà Phương ít khi nào chịu nhượng bộ và chịu nghe lời ông. Ông đã chán lắm rồi. Bắt đầu từ hôm đó, ông không còn quan tâm đến bà Phương như trước, ông để bà Phương tự do làm những gì mà bà Phương muốn, ông biết dù ông có ép bà Phương cũng không nghe lời ông.

Ông dự định nếu Quân không hạnh phúc ông sẽ nói cho Quân biết hết tất cả sự thật nhưng mỗi lần ông nhìn thấy Quân, ông đều thấy Quân cười rất tươi, vui vẻ ngập tràn trên khuôn mặt Quân giống như một năm trước đây, ông đành im lặng không nói gì, ông không muốn phá hỏng cuộc sống hoàn hảo hiện tại của Quân.

Không muốn nghĩ gì thêm nữa, mở cửa phòng làm việc, ở đây có một chiếc giường đơn ông đã mua từ lâu, ngày trước khi vẫn còn làm việc ở công ty, ông luôn thức gần như trắng đêm, do không muốn phá hỏng giấc ngủ của vợ nên nhiều đêm, ông ngủ ở đây, đêm nay không phải do làm việc nhưng tức

giận nhau cũng đủ cho ông làm thế.

Đặt gối lên giường, kéo chăn, nhắm mắt, năm phút sau ông chìm vào giấc ngủ. Bà Phuong trần trọc suốt đêm, bà đã khóc thút thít. Bây giờ Quân không chống đối bà nhưng chồng bà không còn ủng hộ bà như trước đây nữa, bà đi hay ở cũng không còn quan trọng với ông Trung. Bà cảm thấy tủi thân và sợ hãi. Bà không hiểu ông Trung còn giận bà vì chuyện nữa, rõ ràng ông Trung không phản đối việc bà cố gán ghép Quân với Loan, bà không tài nào nghĩ ra được, càng nghĩ bà càng đau cả đầu. Bà dự định sáng mai bà sẽ nói chuyện thẳng thắn với ông Trung, bà không muốn chuyện này kéo dài, bà ghét phải gây sự với ông Trung.

Dù lần này người phải nhượng bộ là bà Phuong, bà cũng phải làm. Đã từ lâu rồi, hai vợ chồng mới tranh cãi gay gắt như thế này. Bà không muốn trước khi bay sang Mỹ, bà và ông Trung không nói với nhau một câu, bà sợ hai vợ chồng sẽ bị xa cách rồi dẫn đến tan vỡ, bà không thể chấp nhận một cuộc hôn nhân tan vỡ dù nguyên nhân chính đều là do tính cách cố chấp của bà.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 213

Buổi tối hôm đó, sau khi đi dự tiệc ở nhà Quân về. Bảo lái xe thẳng về nhà. Biết Diễm sắp đi. Bảo cảm thấy buồn phiền, dù sao Bảo cũng yêu đơn phương Diễm. Lòng Bảo dậy sóng. Bảo tự hỏi trên thế gian tình gì, sao người ta luôn phải khổ vì nó.

Đã tự cảm lòng là không nên gọi điện cho Diễm nhưng Bảo muốn nghe giọng nói của Diễm, muốn nghe Diễm nói dù chỉ là một câu chà mà thôi.

Trong một tuần kể từ lúc Quân được xuất viện về nhà, Diễm có biết nhưng không dám lên đi qua nhà Quân. Diễm muốn nhìn thấy Quân, muốn biết Quân có khỏe mạnh không nhưng ý nghĩ sẽ gặp lại Quân, Diễm không chịu nổi. Diễm sợ khi nhìn thấy Quân, Diễm sẽ gục ngã, Diễm sẽ hét tên Quân, sẽ lao vào lòng Quân, sẽ đòi lại Quân, Diễm sợ Diễm sẽ phá bỏ lời hứa với bà Phuong.

Diễm đã cố kìm nén, cố nghĩ là hãy quên Quân đi, Diễm càng nhớ, càng yêu Quân hơn. Người ta thường nói, tình càng dang dở, càng đau, càng nhớ, càng khó quên.

Diễm đã dần vật bản thân mình rất nhiều, Diễm thấy mình ngu dại, thấy mình ngốc nghếch, thấy mình quân tử như một con ngó. Nhưng Diễm không còn đường lui nữa rồi, cái chết của ông Hải đã làm dày thêm bức tường ngăn cách giữa hai người, Diễm không muốn ai bị tổn thương và mất mát vì Diễm thêm nữa.

Đêm nay cũng giống như bao đêm khác, Diễm lại khóc thầm. Đôi mắt nhìn vào khoảng không trước mắt, căn phòng của Diễm chìm ngập trong thứ ánh sáng dịu dịu của bóng đèn ngủ. Diễm sợ bóng tối, sợ không gian tĩnh lặng xung quanh mình. Điện thoại reo vang lên bài nhạc buồn quen thuộc, tự nhiên Diễm lại hy vọng Quân đang gọi điện cho mình, nhắm mắt, tay cầm điện thoại, Diễm dơ nó lên cao.

Khi Diễm mở mắt ra, Diễm muốn ông Trời ban cho Diễm một điều ước mặc dù Diễm biết không có điều ước nào cả.

Diễm từ từ mở mắt ra, nhìn số điện thoại của Bảo. Diễm rơi lệ, trái tim Diễm tan ra. Diễm đã tự huyền hoặc bản thân mình. Chính Diễm đã tự động rời xa Quân, sao bây giờ Diễm vẫn còn hy vọng là Quân sẽ gọi cho Diễm trong khi Quân không nhớ gì cả, Quân đã hoàn toàn quên mất Diễm là ai.

Quẹt nước mắt. Diễm gượng nói.

_Chào anh...!!

_Chào em, anh không phá hỏng giấc ngủ của em chứ...??

_Em vẫn chưa ngủ...!!

Bảo cười.

_May quá, anh đang lo anh đã phá hỏng giấc ngủ của em...!!

Diễm tò mò hỏi.

_Anh gọi điện cho em có gì cần nói không...??

Bảo ngập ngừng.

_Anh muốn biết bao giờ thì em đi...!!

_Anh Trường đã mua xong vé máy bay, công việc ở đây cũng đã sắp xếp xong. Bọn em sẽ đi trong ba ngày nữa. ....!!

Bảo ngồi dựa lưng vào thành giường, vuốt tóc ra đằng sau. Bảo biết rằng suốt cuộc đời này Bảo và Diễm sẽ không bao giờ nên đôi, trong lòng Diễm chỉ có một mình Quân. Dù bây giờ họ có chia xa, Diễm cũng không thuộc về Bảo. Bảo cũng không muốn lợi dụng sự đau khổ của Diễm để tìm cách tiếp cận Diễm, làm thế chỉ khiến Bảo thêm tuyệt vọng hơn mà thôi. Bảo không phải là một con người thủ đoạn, Bảo không chấp nhận tình yêu gượng ép. Bảo thà làm bạn của Diễm suốt đời còn hơn trông thấy Diễm khóc vì mình.

Giữa họ có một khoảng lặng. Bảo thờ dài hỏi.

_Em không muốn ở đây thêm vài ngày nữa rồi đi hay sao...??

Diễm mệt mỏi đáp.

_Em không thể, ở đây mang lại cho em cảm giác đau thương, mất mát, em muốn rời xa nơi đây càng sớm càng tốt. Anh biết không, em không thấy an toàn khi ở lại đây. Em muốn tìm một nơi nào đó cho em cảm giác em được chở che, em được bảo vệ....!!

_Em định đi đâu để tìm thấy những điều đó, em thừa biết người cho em cảm giác đó chỉ có một mình Quân. Nhưng chính em đã tìm cách rời xa cậu ấy, hay là em đi tìm cậu ấy nói cho cậu ấy biết hết tất cả sự thật đi. ....!!

Diễm lắc đầu.

_Em không thể. Cuộc sống của anh ấy bây giờ rất hạnh phúc, em không muốn cuộc sống của anh ấy bị phá hỏng vì em. ....!!

_Em không sợ mai sau khi cậu ấy nhớ lại, cậu ấy sẽ hận em sao...???

_Em sợ lắm chứ nhưng đây là sự lựa chọn của em. Mai sai dù có xảy ra chuyện gì em cũng sẵn sàng chấp nhận. ....!!

_Em thật ngốc nghếch. Lẽ ra em phải nói cho cậu ấy biết mới đúng. ....!!

_Không cần đâu anh, mấy ngày nữa em đi rồi. Mọi chuyện sẽ kết thúc, em và anh ấy ở hai phương trời khác biệt, chúng em sẽ không còn gặp lại nhau nữa. Tình yêu, nỗi nhớ, đau khổ, hận thù sẽ được xóa bỏ vì khoảng cách, vì thời gian. Em tin khi chúng em gặp lại nhau cũng phải lâu lắm. ....!!

Bảo im lặng không nói gì, Bảo định nói cho Diễm biết là Quân cũng sẽ đi Mỹ nhưng cuối cùng Bảo không nói gì cả, đây là duyên phận của họ. Dù mọi người có cố tình sắp xếp thế nào, họ vẫn sẽ gặp lại nhau. Bảo chúc phúc cho cả hai, Bảo mong họ sớm tìm được nhau. Tình yêu sẽ xóa đi khoảng cách giữa họ, người ta yêu nhau vì con tim, chỉ cần trái tim còn đập, còn được nhìn thấy nhau, cả hai sẽ tìm được lối đi cho tình yêu của chính mình.

Bảo nói chuyện với Diễm thêm một lúc nữa mới chịu cúp máy. Diễm cảm thấy ấm lòng khi có một người bạn như Bảo. Trong những ngày vừa qua nếu không có Bảo, Diễm sẽ không biết làm gì cả. Nhắm chặt mắt lại, Diễm cầu mong cho Bảo tìm được tình yêu và hạnh phúc của đời mình. Diễm tin một người tốt bụng như Bảo, ông Trời sẽ không bắt Bảo phải chịu bất hạnh.

Chiếc nhẫn đính hôn của Quân, Diễm đã cất nó trong một cái hộp. Bộ áo cưới, Diễm đã cất cẩn thận trong một ngăn tủ, Diễm sẽ mang nó theo bên mình khi Diễm đi. Diễm không muốn rời xa nó, Diễm muốn ngắm nhìn nó hàng ngày. Mặc dù biết nó sẽ làm cho Diễm đau nhưng Diễm muốn nó nhắc cho Diễm nhớ, Diễm đã yêu Quân nhiều như thế nào, đã hạnh phúc ra sao. Dù nay tất cả đều đã tan biến nhưng Diễm sẽ không bao giờ quên.

Sáng hôm sau. Diễm dậy sớm nấu cơm cho cả nhà, kể từ khi ông Hải mất, đây là lần đầu tiên Diễm chịu rời khỏi phòng, chịu nấu nướng thứ gì đó.

Xoa nhẹ vào bụng, Diễm thì thầm.

_Mẹ xin lỗi con, mẹ đã làm sai rồi, lẽ ra mẹ nên nghĩ cho con, mẹ chỉ quan tâm đến cảm giác của mình, mẹ đã quên con nhỏ bé như thế nào, đã quên con cần mẹ chăm sóc và quan tâm. Mẹ hứa từ nay, mẹ sẽ cố gắng sống thật tốt, ăn thật nhiều, mẹ sẽ không để bản thân mình đói. Con ngoan, mẹ yêu con. ....!!

Khi nấu xong, Diễm dọn tất cả ra bàn. Bà Hoa kinh ngạc nhìn Diễm, thấy Diễm đã lấy lại được tinh thần, bà mừng rơi lệ. Diễm gượng cười chào bà.

_Dì dậy sớm thế....??

Bà Hoa sực sật trả lời.

_Sao cháu không ngủ thêm đi. Cháu để Dì làm cho...!!

_Cháu muốn ăn một chút gì đó nên mới dậy sớm nấu ăn. Cháu cảm thấy đói....!!

Bà Hoa vui mừng.

_Thật không....??

Diễm gật đầu.

_Vâng, cháu muốn ăn....!!

Hồng và Trường bước xuống bếp. Nhìn Diễm đang nấu ăn, và đang nói chuyện vui vẻ với bà Hoa. Hồng và Trường mừng khôn xiết, cả hai đã lo lắng cho Diễm suốt một tuần nay. Nhìn Diễm ngày càng tiêu tụy họ không chịu được nhưng họ đành bất lực vì Diễm không còn ý nghĩ muốn sống tiếp, họ sợ tình trạng suy sụp của Diễm kéo dài quá lâu, sức khỏe của Diễm sẽ bị suy kiệt. Diễm sẽ ra đi bất cứ lúc nào nhưng nay thấy Diễm đã lấy lại được tinh thần, họ không còn mong điều gì hơn thế.

Trường hít hà.

_Em nấu món gì mà thơm thế....??

Diễm quay lại nhìn Trường. Thấy Trường gầy đi nhiều, vầng trán ưu tư, nét buồn phảng phất trên khuôn mặt, ánh mắt. Diễm biết mình đã làm cho Trường lo lắng nhiều. Diễm tự hứa với lòng là sẽ không bao giờ khiến Trường phải lo lắng vì Diễm hơn nữa.

Diễm mỉm cười.

_Em đang nấu mấy món anh và chị Hồng thích, em hy vọng tay nghề của mình không bị tụt hậu, nếu không em sợ mọi người lại chê em nấu dở....!!

Đôi mắt Hồng đỏ hoe, Hồng vừa khóc vừa cười.

_Chỉ cần em nấu là được, ngon hay dở thì có quan trọng gì....!!

Diễm giả vờ than thở.

_Nói như chị có phải là tay nghề của em đã xuống dốc rồi không....??

_Ai bảo em là chị có ý chê bai em, chị đang khen em có tinh thần nấu nướng....!!

Diễm gạt gù.

_Bây giờ em mới hiểu vì sao anh em lại yêu chị. Chị dễ thương quá....!!

Trường nheo mắt.

_Em nói sai rồi. Anh yêu Hồng vì cô ấy ép anh phải yêu cô ấy không phải là do anh tự nguyện....!!

Hồng nghiêng răng, tay dơ nắm đấm lên cao.

_Anh chết với em....!!

Hồng đuổi Trường chạy lòng vòng xung quanh bàn ăn. Bà Hoa kêu lên.

_Trời ạ, cô nên nhớ là cô đang mang bầu đấy nhé....!!

Hồng cười toe toét.

_Cháu đang vận động cho dễ sinh nở....!!

Diễm phì cười. Trường đang chạy nghe bà Hoa nhắc, Trường dừng lại. Hồng tóm được Trường. Hồng véo tai Trường thật đau. Trường hét thật to. Bà Hoa và Diễm cười khúc khích, đây là nụ cười đầu tiên trong căn nhà sau một tuần kể từ khi ông Hải mất. Diễm tự hứa với lòng dù cho cuộc sống có khó khăn và đau khổ như thế nào Diễm cũng phải kiên cường tiếp tục sống tiếp, tiếp tục đi hết con đường đời của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214

Dù mất đi người cha Diễm luôn yêu thương, luôn kính trọng nhưng Diễm còn có Trường, còn có đứa con đang thành hình trong bụng. Diễm không cô độc, họ sẽ cùng Diễm vượt qua mọi chuyện, Diễm thầm cảm ơn Thượng đế vì điều đó.

Dọn thức ăn ra bàn, năm người cùng nhau ăn cơm, cùng nói chuyện vui vẻ. Ăn xong Hồng rủ Diễm đi mua sắm. Đã lâu không rời khỏi nhà nên Diễm không phản đối.

Siêu thị hai chị em chọn cách xa nhà không xa lắm. Diễm không có hứng mua sắm nhưng vì nể Hồng nên Diễm mới nhận lời đi cùng. Diễm biết Hồng muốn Diễm được khuấy khỏa, được thoải mái. Diễm cảm động vì có một người chị dâu tốt bụng như Hồng. Hồng còn hiểu Diễm hơn cả Trường, nếu không có Hồng, Diễm đã không vượt qua được nhiều đau khổ như bây giờ.

Hai chị em nắm tay nhau đi vào trong. Siêu thị này rất lớn. Hồng hạnh phúc nói.

_Chúng ta đi xem quần áo dành cho trẻ sơ sinh thôi....!!

Diễm mỉm cười đáp lại.

_Vâng, em cũng muốn nhìn thấy. Chắc là dễ thương lắm....!!

Đi cầu thang bộ lên tầng hai. Diễm và Hồng lạc vào thế giới quần áo đầy màu sắc và đa chủng loại. Hồng ngáy ra nhìn, Diễm trên.

_Chị đã có mấy shop thời trang rồi, chị vẫn chưa thỏa mãn sao...??

_Chị thích làm đẹp cho mọi người, chỉ cần nhìn những bộ quần áo được thiết kế một cách khéo léo và đẹp mắt, chị sẽ quên tất cả mọi thứ ở trên đời. Chị chưa bao giờ hạnh phúc như thế....!!

Diễm che miệng cười, Diễm không ngờ bà chị dâu của mình lại có tâm hồn văn chương lãng mạn. Đến quầy treo bán quần áo trẻ con. Hồng xà xuống xem. Mân mê từng cái áo, cái quần, xem những đôi tất nhỏ xinh. Hồng reo nhỏ.

_Đẹp quá, chị muốn mua mấy bộ....!!

Diễm buồn cười hỏi.

_Chị không thấy mua bây giờ là quá sớm hay sao, chị mới mang thai được hơn ba tháng, ít nhất phải chờ đến tháng thứ tám thì chị mới nên mua chứ...??

_Chị biết nhưng sắm trước cũng đâu có sao. Chị muốn con của chị được mặc những bộ quần áo đẹp nhất do chính tay chị mua cho nó....!!

Trong khi chờ Hồng chọn lựa quần áo, Diễm đưa mắt quan sát xung quanh. Mặt Diễm tái lại, mồ hôi bắt đầu rịn ra. Diễm thấy Quân và Loan đang nói chuyện vui vẻ với nhau. Diễm đau khổ tới cùng, nụ cười trên môi Diễm đã tắt lại từ khi nào rồi, nước mắt bắt đầu tuôn trào.

Diễm đã cố tránh không muốn gặp lại Quân, không ngờ, Diễm tránh không được, gặp lại nhau trong hoàn cảnh này, lòng Diễm đau đớn như có ai đang sát muối. Diễm đã từ bỏ hạnh phúc, đã đánh mất tình yêu của đời mình. Nay thấy Quân đi với một người con gái khác Diễm lại muốn chạy lại dành lấy những thứ mình đã đánh mất, nhưng cuối cùng Diễm không có dũng khí làm điều đó. Có lẽ nên bán thân, đôi chân Diễm run rẩy, Diễm khụy dần xuống.

Hồng đang chìm đắm trong hạnh phúc, sung sướng nên không biết Diễm vừa trông thấy Quân. Hồng quay lại hỏi Diễm.

_Em thấy chiếc áo này thế nào...??

Mắt Hồng mở to đầy kinh ngạc, khuôn mặt sững sờ lo sợ.

_Em bị làm sao thế, có phải em thấy khó ở không...??

Diễm thì thào.

_Chúng ta mau rời khỏi đây, em không muốn gặp lại anh ấy....!!

Hồng hét nhỏ.

_Em nói thật chứ...??

Diễm gật đầu. Nắm lấy tay Diễm, Hồng ra lệnh.

_Em đi theo chị, em cần nói cho anh ấy biết em là ai. Em không thể sống giả vờ như không có chuyện gì mãi như thế được, anh ấy cần biết sự thật....!!

Diễm van xin.

_Em xin chị, đừng ép em. Em yêu anh ấy, có lẽ cả đời em cũng không quên được anh ấy nhưng có ích gì đâu khi anh ấy đã hoàn toàn quên em, mẹ anh ấy không thích em, em đã phải học cách từ bỏ anh ấy dần dần, xin chị đừng khiến em phải khó xử....!!

Không còn hứng thú mua sắm, lại sợ gặp Quân nên Diễm vội bảo Hồng.

_Chúng ta đi siêu thị khác mua sắm thôi, em không muốn ở đây....!!!

Không may cho Diễm, Quân và Loan đang tiến lại gần hai người. Diễm cứng người, Diễm không biết nên làm thế nào. Hồng nhìn khuôn mặt trắng bệch

của Diễm, Hồng thở dài.

Hồng kéo Diễm ngồi xuống, Hồng thì thầm

_Em đừng sợ, họ sẽ không nhận ra em đâu. bây giờ em hãy giả vờ lựa chọn quần áo cho trẻ sơ sinh đi...!!

Tại Diễm ù đi, Diễm không còn nghe, còn thấy được thứ gì nữa. Diễm thấy mình thật vô dụng, Quân là chồng chưa cưới của Diễm, tại sao Diễm phải tránh mặt Quân như một con chuột thế này. Hồng đội một cái mũ rộng vành trên đầu Diễm. Do Loan chưa từng gặp mặt Hồng nên Hồng không lo Loan nhận ra mình.

Đi bên cạnh Quân, Loan lâng lâng một niềm hạnh phúc khó tả. Loan nói cười không ngớt, hơn một tuần qua, Quân là của Loan trọn vẹn. Quân không hề nhắc đến tên Diễm, không còn bị ám ảnh bởi quá khứ. Quân thấy Loan là một cô gái thú vị, ở bên cạnh Loan, Quân luôn cảm thấy dễ chịu, hai người có thể bàn luận nhiều chuyện từ công việc cho đến cuộc sống hàng ngày, đúng là họ rất hợp nhau.

Quân thấy ở Loan có nhiều thứ mà các cô gái khác không có nhưng nó không đủ chất xúc tác cho Quân yêu Loan. Quân nhận ra thích không phải là yêu, vì người ta có thể thích rất nhiều người nhưng tình yêu chỉ có duy nhất một người và chỉ duy nhất người đó mới khiến cho cuộc sống thêm phần thăng hoa, thêm hạnh phúc.

Nếu Diễm biết siêu thị này cũng thuộc quyền quản lý của Quân, Diễm sẽ không bao giờ đến đây. Nghe tiếng nói chuyện, cười đùa vui vẻ của Quân và Loan bên cạnh mình. Diễm phải gắng gượng để không ngã xuống sàn nhà. Diễm quá khiếp đảm, từng dây thần kinh trong người Diễm căng như dây đàn, Diễm cảm tưởng chừng sắp nổ tung.

Diễm cầu mong Quân và Loan mau đi nhưng hai người bọn họ không có ý định đi sớm. Họ đang bàn bạc về chuyện mở rộng thêm mặt hàng ở đây. Không còn chịu đựng được hơn nữa, Diễm gắng gượng đứng lên, quay mặt ra chỗ khác, Diễm dựa vào người Hồng. Hồng cố gắng diu Diễm đi.

Đang nói chuyện với Loan, tự nhiên Quân nhìn cô gái đội một cái mũ thật to ở trên đầu, nhìn mái tóc đen dài xuống phần thắt lưng, mùi hương toát ra từ mái tóc của cô gái khiến trái tim Quân đập thật nhanh. Cảm giác quen thuộc, thân thương đang bao trùm lấy Quân. Quân muốn chạm vào người, muốn vuốt tóc, muốn ôm, muốn xem khuôn mặt của cô ta trông như thế nào. Tay Quân nắm chặt, Quân phải cố đè nén mong muốn của mình. Quân đang dùng lí trí để điều khiển cảm xúc, ước muốn của bản thân.

Nhưng Quân thấy tay chân mình đang phản bội lại sự điều khiển của lí trí, Quân không thể ngăn mình muốn khám phá cô gái kia, muốn biết tên cô ta và mọi thứ về cô ta. Quân phải gắng gượng để lấy lại tự chủ. Đây là lần thứ hai kể từ hôm nhìn thấy ánh mắt, nghe giọng nói của cô y tá, Quân mới bị kích động như thế này. Quân tự hỏi tại sao khi ở bên cạnh Loan, Quân không có những cảm xúc mãnh liệt như bây giờ. Quân cùng Loan ăn cơm, nói chuyện, bàn công việc, họ hầu như ở bên cạnh nhau cả ngày. Quân không hề cảm thấy mình nhớ Loan khi Loan rời xa Quân, không hề nghĩ đến Loan khi Quân đi ngủ, không cảm thấy lo sợ nếu một ngày nào đó Loan sẽ biến mất.

Tình cảm Quân dành cho Loan chỉ hơn người bạn một chút, Quân không biết mai sau hai người có biến chuyển gì không nhưng hiện tại, Quân không có ý tiến xa hơn với Loan.

Quân nhìn Diễm và Hồng đi xa dần. Trái tim Quân đau nhói, Quân thấy đầu óc trống rỗng, Quân có cảm giác mình đang đánh mất một thứ gì đó quý giá. Quân không thể tin được, chỉ nhìn cô gái từ phía sau lưng, Quân lại có cảm xúc mãnh liệt như thế.

Loan hỏi Quân mấy lần mà không nghe Quân nói gì. Loan ngơ ngác hỏi.

_Anh bị làm sao thế...??

Quân giật mình đáp

_Xin lỗi, anh đang nghĩ đến chuyện khác nên không nghe em nói gì...!!

Loan nhỏ nhẹ nói.

_Anh đang nghĩ điều gì anh có thể nói cho em nghe được không...??

Quân cười.

_Đây là chuyện bí mật riêng tư làm sao anh nói cho em được...!!

Càng nghe Quân nói, Loan càng tò mò muốn biết. Loan luôn lo sợ một ngày nào đó, Quân sẽ nhớ ra mọi chuyện, cảm giác lo lắng trong lòng Loan lúc nào cũng trực sẵn. Khi không sống không thành thực người ta không thể thoải mái, vô tư với bất cứ thứ gì. Loan đang trải qua cảm giác này, có khi đang ngủ, Loan giật mình thức giấc vì những giấc mơ Quân sẽ rời bỏ Loan trong một ngày nó cứ tiếp diễn mãi.

Từ ám ảnh hóa thành giấc mơ lúc nào không hay. Loan nguyên rửa lương tâm của bản thân, Loan không phải là gỗ đá, không phải là một cô gái xấu xa, tuy ích kỉ muốn giữ Quân cho riêng mình nhưng phần con người lương thiện trong Loan không phải là mặt hoàn toàn. Loan luôn cảm thấy có lỗi với Diễm, luôn cảm thấy mình là một kẻ không ra gì.

Loan lúc nào cũng mâu thuẫn với bản thân. Có nhiều lúc Loan muốn nói tất cả sự thật cho Quân biết nhưng ý nghĩ sẽ phải rời xa Quân mãi mãi, Loan lại gạt bỏ những suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Loan đã phải tự an ủi bản thân mình rất nhiều, Loan ép mình phải sống giả dối, ép mình phải đóng giả là một cô gái

đáng tin cậy.

Loan không muốn Quân nghi ngờ nên hỏi lảng sang chuyện khác.

_Anh thấy kế hoạch giảm giá và mở rộng đợt khuyến mãi này của em thế nào....??

_Anh thấy rất hay, cũng sắp đến giáng sinh rồi. Khách hàng sẽ mua nhiều hàng ở siêu thị hơn nếu có một chính sách hỗ trợ khách hàng đúng đắn....!!

_Nếu anh đồng ý, chúng ta bắt tay vào làm việc thôi....!!

Quân nhìn đồng hồ. Thấy đã hơn mười một giờ, Quân nói.

_Em muốn ở đây hay là lên trên kia với anh....??

_Anh đi đi, em không làm phiền anh hơn nữa, lúc nào họp xong, anh nhớ gọi điện cho em....!!

_Anh không biết là sẽ họp trong bao lâu, hay là em đi cùng anh....??

Loan cười tươi.

_Em có hẹn bạn ăn cơm nên em phải đi về bây giờ....!!

_Anh hiểu. Chúc em ngon miệng....!!

_Anh cũng thế....!!

Chờ Quân đi khuất. Loan lấy điện thoại di động, mặc dù kể từ lúc Quân tỉnh lại, Diễm không hề đến thăm hay tìm cách gặp mặt Quân nhưng Loan vẫn cảm thấy lo. Dù Diễm đã chính thức rút lui, Loan không thể thoát khỏi cảm giác thua cuộc của bản thân. Loan cảm tưởng chỉ cần Diễm muốn, Diễm sẽ có lại Quân bất cứ lúc nào. Loan không thể đánh cược hạnh phúc của bản thân mình. Loan cần gặp Diễm, cần nói rõ cho Diễm hiểu, nếu Diễm vẫn quyết định ra đi, đó là niềm hạnh phúc của Loan, còn nếu không Loan đã sẵn sàng cho cuộc chiến của chính mình.

Hiểu tâm trạng đau khổ của Diễm, Hồng đưa Diễm về nhà. Trên đường đi, Diễm nhận được cuộc gọi của một người lạ, mặc dù không biết số máy này là của ai. Diễm vẫn nghe.

_Chào cô. Tôi có thể mời cô một bữa cơm được không....??

Diễm rụt rè hỏi.

_Chị là ai....??

_Cô không nhận ra tôi à, tôi là Loan đây....!!

Nước mắt bắt đầu rơi, Diễm phải cố gắng gượng để cho giọng nói của mình không nghẹn ngào.

_Chị muốn gặp tôi làm gì....??

_Chúng ta có rất nhiều chuyện cần nói với nhau, cô không thấy điều đó sao....??

_Tôi không thấy giữa hai chúng ta có gì cần nói với nhau. Cô đã có được anh Quân, tôi đã biến mất khỏi cuộc đời anh ấy. Cô còn lo gì nữa....!!

Loan buộc tội Diễm.

_Tôi không hề lo, tôi chỉ sợ cô sẽ quay lại, cô sẽ làm tổn thương anh ấy. Chính cô là người đã bỏ rơi anh ấy, cô đã phản bội lại tình yêu của anh ấy. Lúc anh ấy khỏe mạnh cô ở bên anh ấy, khi anh ấy gặp nạn cô ngoảnh mặt bỏ đi, một người con gái như cô không xứng với anh ấy....!!

Diễm bịt chặt miệng, nước mắt làm ướt đầm bàn tay nhưng tuyệt nhiên Diễm không nấc lên.

_Chị nói đúng, tôi không xứng với anh ấy nên tôi mới rời xa anh ấy, tôi là một kẻ hám lợi, yếu đuối, tôi không thể chấp nhận một người chồng nằm bại liệt trên giường, tôi sợ sống cô độc một mình. Tôi không ngờ anh ấy tỉnh lại sớm như thế. Nói thật tôi thấy hối tiếc, hối hận vì đã bỏ rơi anh ấy nhưng hối hận cũng đã muộn rồi. Cô luôn ở bên cạnh anh ấy, cô xứng đáng với tình yêu của anh ấy hơn tôi. Tôi nhờ cô chăm sóc anh ấy. Cô yên tâm, tôi không hề có ý định phá vỡ hạnh phúc của cô đâu, anh ấy là của cô. Chúc hai người hạnh phúc. Chào cô....!!

Diễm cúp máy, không chịu đựng được hơn nữa, Diễm gục mặt xuống lưng Hồng, Diễm khóc nức nở. Hồng cũng đang khóc. Bàn tay Hồng nắm chặt lấy tay Diễm. Hồng an ủi.

_Cố lên em, mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy thôi....!!

Diễm không nói gì, đã chấp nhận rời xa Quân. Diễm phải chấp nhận những hiểu lầm, đau đớn do mọi người xung quanh gây ra. Mỗi lúc buồn đau, Diễm

lại xoa nhẹ vào bụng. Đứa con mang lại cảm giác ấm áp và sức mạnh cho Diễm. Diễm không thể để nỗi đau đánh gục.

Diễm buồn rầu nói.

_Em xin lỗi vì em, chị không mua được thứ gì....!!

_Em đừng nói thế, người xin lỗi ở đây nên là chị mới đúng nếu chị biết Quân và Loan sẽ đến, chị sẽ không đưa em đến đó....!!

Diễm thờ dãi.

_Nếu cuộc đời ai cũng biết hết được mọi chuyện thì đâu cần phải khổ đau như bây giờ....!!

_Em đang tự an ủi bản thân em đấy à...??

_Vâng, em đang an ủi bản thân mình. Em muốn em mau chóng được rời xa khỏi nơi đây. Em không thể chịu đựng hơn được nữa rồi....!!

_Em không cần phải lo lắng nữa, ngày mai chúng ta đi rồi. Em chỉ cần chịu đựng nốt hôm nay thôi....!!

Khi hai chị em về đến nhà. Ông Tùng từ trong sân đi ra cổng. Diễm mỉm cười chào.

_Chào chú. Chú đến chơi....!!

Ông Tùng vui mừng nói.

_May quá, cuối cùng cô cũng về. Tôi có chuyện cần nói với cô....!!

Diễm nhú mày.

_Chú cần nói gì ạ. Có phải anh Quân còn chuyện gì muốn cháu làm...??

Ông Tùng tán thưởng.

_Cô thật thông minh. Đúng là trước khi bị tan rã Quân có soạn ra một di chúc, cậu ấy muốn tôi giao cho cô vào ngày hôm nay....!!

Hồng và Diễm ngỡ ngàng nhìn nhau. Cả hai không hiểu gì cả. Ông Tùng theo Diễm và Hồng vào nhà. Trường đi đâu vẫn chưa về.

Bà Hoa thông báo.

_Ông ấy đã chờ cháu được một tiếng rồi. Tôi gọi điện cho cô mấy lần đều không được, thành ra ông ấy mới phải chờ lâu như thế....!!

Diễm nhớ sau khi nhận cuộc gọi đến của Loan, Diễm đã tắt máy nên bà Phương mới không gọi điện được. Diễm hối lỗi.

_Cháu xin lỗi vì đã bất chú phải chờ lâu....!!

_Không sao. Hôm nay chủ nhật nên chú không phải làm gì....!!

Mở cặp, lấy một bộ hồ sơ. Ông Tùng giục Diễm.

_Cháu hãy mở ra xem đi, nếu cháu đồng ý, cháu hãy kí tên mình vào góc cuối của tờ giấy....!!

Diễm tò mò muốn biết Quân định yêu cầu Diễm làm gì. Mặc dù bây giờ không còn quan hệ gì với Quân nữa nhưng tình yêu Diễm dành cho Quân không bao giờ kết thúc.

Hồng ngồi bên cạnh Diễm, bà Hoa bung ba hai tách cà phê, một cốc sữa nóng cho Diễm. Ông Tùng lên tiếng.

_Cảm ơn bà....!!

Bà Hoa rút lui xuống bếp, bà không muốn làm phiền ba người. Diễm run run mở ra xem. Trên tay Diễm là giấy tờ nhà đất, căn biệt thự của Quân bây giờ mang tên Diễm. Diễm được Quân nhượng lại cổ phần của ông Hùng. Nếu những điều này là thật, Diễm là người có cổ phần lớn thứ hai so với Quân.

Diễm kinh ngạc không thốt nên lời. Mắt Diễm rơm rớm, Diễm không ngờ Quân lại cho mình nhiều thứ như thế, Diễm cảm kích tấm lòng của Quân nhưng Diễm không thể nhận thêm bất cứ thứ gì từ Quân. Quân đã cho Diễm nhiều thứ lắm rồi, nếu Diễm còn nhận thêm, Diễm sẽ không bao giờ rời xa được Quân. Diễm không muốn mình mãi níu giữ ảo tưởng hạnh phúc mà Diễm không bao giờ có được.

Đút tất cả giấy tờ vào hồ sơ. Diễm từ chối không nhận.

_Cháu cảm ơn anh ấy vì đã nghĩ đến cháu nhưng cháu không thể nhận. Cháu không muốn phải mang ơn anh ấy thêm nữa. Ngày mai cháu đi rồi, anh ấy và cháu đã kết thúc, cháu nhận những thứ này làm gì....!!

Ông Tùng mỉm cười đáp.

_Nếu cô không nhận, tôi biết ăn nói và giải thích với Quân như thế nào, chưa hết di chúc này chỉ bị hủy nếu như cậu ấy cho phép, còn nếu không mọi chuyện vẫn phải y nguyên như cũ....!!

_Chuyện này cháu không thấy có gì là khó giải quyết, chỉ cần chú hủy bỏ nó bản di chúc này đi là xong, anh ấy sẽ không biết gì đâu....!!

_Cháu không hiểu hay cố ý không hiểu, nếu cháu từ chối, Quân sẽ là người chịu trách nhiệm giữ tài sản nhà đất, cổ phần của công ty. Nếu như Quân có hỏi đến, chú biết phải trả lời cậu ấy thế nào, còn tên của cháu trên những giấy tờ mà cậu ấy đã kí nữa....!!

Suy nghĩ một lúc Diễm đáp.

_Chú hãy nói là bố mẹ của anh ấy mua, di chúc này chú hủy đi. Cháu nghĩ giấy tờ gốc anh ấy vẫn còn giữ, anh ấy mới là chủ hợp pháp, mọi chuyện đã được giải quyết. Chuyện này chỉ lộ ra khi cháu kiện anh ấy, nhưng cháu không đời nào làm thế, nếu cháu muốn cháu đã nhận những giấy tờ này rồi....!!

_Vậy là cháu nhất định không chịu nhận....!!

Diễm nghiêm nghị đáp.

_Vâng, cháu muốn nhận bất cứ thứ gì từ anh ấy nữa. Với cháu như thế là đủ rồi, anh ấy đã cho cháu nhiều thứ, cháu vẫn còn chưa trả xong cho anh ấy, cháu không muốn nợ anh ấy thêm nữa....!!

Ông Tùng đánh cất hồ sơ vào trong cặp. Ông thở dài.

_Tôi không hiểu tại sao cô lại từ bỏ cậu ấy nhưng cô cũng biết cậu ấy rất yêu cô. Nếu cô nghĩ lại bây giờ vẫn còn kịp. Cậu ấy vẫn chưa thực sự thích Loan, nếu để mai sau, cậu ấy yêu và kết hôn với Loan, cô không còn cơ hội nữa đâu....!!

Mắt Diễm đỏ hoe, trái tim Diễm đau nhói. Diễm đã mệt mỏi và sợ hãi của bản thân lắm rồi, Diễm muốn nhanh đến một nơi không ai biết Diễm yêu Quân, là vợ chưa cưới của Quân. Diễm cầu mong mọi người đừng tỏ ra thương hại Diễm hay hỏi vì sao Diễm lại rời xa Quân, mong họ đừng khuyên Diễm quay trở về với Quân.

Sáng nay nhìn Quân đi cùng với Loan, nhìn họ vui vẻ cười đùa, sức lực còn sót lại trong người Diễm đã hoàn toàn bị đánh bại. Diễm sợ rằng nếu còn ở đây thêm, Diễm sẽ tìm đến nhà Quân. Sẽ quỳ xuống xin Quân tha thứ, xin Quân quay về với mình.

Bạn đang đọc truyện *Mười Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 215

Tại Diễm ù đi, Diễm không còn trông thấy ai, không còn nghe được ông Tùng và Hồng nói gì nữa. Diễm ôm lấy đầu. Hồng lo sợ hỏi.

_Em không sao chứ, có cần chịu đi em vào phòng nghỉ ngơi không....??

Diễm loạn choạng đứng dậy. Giọng Diễm yếu ớt như người vừa mới ốm dậy.

_Cháu xin lỗi, cháu muốn về phòng....!!

Nhìn khuôn mặt tái xám, cơ thể mỏng manh của Diễm. Ông Tùng thương hại nói.

_Cháu đi nghỉ đi, chú cũng về đây....!!

_Chú ở đây chơi thêm lúc nữa rồi hãy về....!!

_Cháu không cần phải áy náy, dù cháu không đi nghỉ, chú cũng phải về bây giờ. Chú đi cũng đã lâu rồi đã đến lúc chú phải về....!!

_Cháu hiểu, cảm ơn chú....!!

_Đứng nói thế. Chúc cháu ngày mai đi thật bình an, và nhớ là phải sống thật tốt....!!

Diễm rơi lệ.

_Vâng, cháu hứa....!!

Hồng tiễn ông Tùng ra cổng. Diễm đứng lặng nhìn theo. Bà Hoa buồn rầu nói.

_Ngày mai cháu nhất định phải đi sao...??

_Cháu xin lỗi, cháu không thể ở đây thêm nữa....!!

_Di hiểu, Di không trách cháu nhưng khi đi rồi cháu nhớ phải gửi thư về cho Di....!!

Diễm ôm lấy bà Hoa, nước mắt lưng tròng. Lòng Diễm đau nhói, phải rời xa mảnh đất quê hương của mình ai mà không đau nhưng ở lại đây còn khiến Diễm đau hơn, Diễm đã mất hết tất cả rồi. Diễm muốn làm lại từ đầu, có người tìm cách gây dựng lại tương lai trên chính mảnh đất quê hương của mình, còn Diễm muốn đi thật xa, ở đây Diễm sẽ không làm được gì vì Diễm có quá nhiều nỗi đau, có quá nhiều thứ Diễm không muốn nhớ. Diễm không thể mang theo ông quản gia và bà giúp việc. Diễm mong họ sẽ tự chăm sóc cho mình, mong họ sẽ sống thật lâu.

Sau khi họp xong. Quân đi ăn cơm trưa một mình, hình ảnh cô gái có mái tóc đen dài thoáng hiện ra trong tâm trí Quân. Hình dáng mảnh mai của cô gái đã làm Quân rung động. Quân tự cười chế giễu bản thân.

_Minh trở nên đa cảm từ bao giờ thế này, cô gái đó rõ ràng không có quen biết gì với mình, hơn nữa những cô gái có mái tóc đen dài như cô ấy đâu phải là hiếm tại sao mình lại cảm giác thân quen, tại sao mình lại không thể ngừng nghĩ về cô ấy mặc dù mình không nhìn thấy mặt....??

Quân vò đầu, đĩa thức ăn trước mặt không còn hấp dẫn nữa. Quân không muốn ăn, đứng lên, đặt tiền trên bàn. Quân ra về.

Buổi chiều Quân đến công ty, sau một tháng ở nhà hôm nay Quân mới đi làm việc lại, ở công ty có nhiều thay đổi, mọi chuyện đều do ông Tùng phụ trách. Quân hài lòng vì công việc vẫn được điều hành một cách trôi chảy.

Điều khiến Quân ngạc nhiên là tại sao công ty Hải Thịnh lại do Quân quản lý. Quân lập tức cho mời ông Tùng lên văn phòng.

_Chú làm ơn cho cháu hỏi, tại sao công ty Hải Thịnh lại thuộc quyền quản lý của công ty chúng ta....??

Ông Tùng lúng túng.

_Chú chỉ được hạ lệnh giao mọi việc cho cháu còn sự việc ra sao cháu phải hỏi lại bố cháu....!!

Quân nhú mày.

_Hỏi bố cháu nhưng theo những gì cháu biết bố cháu đã không còn tham gia vào công việc kinh doanh cách đây một năm rồi. Bố cháu mua công ty Hải Thịnh bao giờ sao cháu không biết, và tại sao bố cháu lại không nói gì với cháu....??

Ông Tùng nuốt nước bọt.

_Ông Hải chủ của công ty Hải Thịnh là bạn của bố cháu, ông ấy bị phá sản nên bố cháu mua lại công ty Hải Thịnh. Cháu cũng biết bố cháu rất có tham vọng, gia đình cháu đâu chỉ có kinh doanh ô tô, nhà cháu còn mở nhiều siêu thị, kinh doanh khách sạn, và thầu đất đai, nay mở rộng thêm công việc kinh doanh gạch men cũng đâu có gì lạ....!!

Ông Tùng lấy khăn tay chấm mồ hôi trên trán. Ông phải khó nhọc để đóng vai một kẻ nói dối. Quân cũng là một người có nhiều tham vọng nên việc ông Trương mua công ty của ông Hải, sau khi nghe ông Tùng giải thích Quân không thắc mắc gì thêm nữa, nhưng Quân vẫn chưa hiểu tại sao ông Trương không nhắc gì đến chuyện này.

Mở điện thoại, Quân gọi điện cho ông Trương. Sau khi tạm biệt Diễm, ông Tùng đã hẹn gặp ông Trương ở một nhà hàng, ông đã nói rõ mọi chuyện cho ông Trương nghe, ông Trương đồng ý nói giúp cho ông Tùng nên ngay sau khi Quân gọi điện, ông Trương đã giải thích ngắn gọn cho Quân hiểu.

Ông Trương bảo Quân, ông đã mua công ty Hải Thịnh và biệt thự của gia đình ông Hải trong thời gian Quân nằm viện, về cái chết của ông Hải, Quân cũng biết. Quân không ngờ cuộc đời bạn của bố mình lại bị kịch như thế. Tên của ông Hải gọi nhớ cho Quân một cái gì đó rất quen thuộc nhưng Quân không tài nào nhớ ra được, càng cố nhớ, Quân càng đau đầu. Cuối cùng Quân đành chịu thua.

Diễm dành cả buổi chiều để dọn dẹp nhà cửa, thu xếp hành lý. Chiếc váy cưới và bộ áo vét, Diễm giấu dưới đáy va li. Diễm tháo nhẫn cưới trên ngón tay ra, Diễm cẩn thận giấu nó vào trong một cái hộp nhỏ.

Mất Diễm mờ lẹ, lòng Diễm tan nát. Diễm vừa làm vừa khóc. Có bao nhiêu quần áo, Diễm đều mang theo hết. Phải lâu lắm Diễm mới về đây nên Diễm không muốn để lại thứ gì ở nhà.

Hồng và Trường rất vui vì cuối cùng hai người cũng sắp được bên nhau, họ cũng vui mừng vì có thể mang được Diễm đi, chỉ cần rời xa nơi này. Diễm sẽ không còn phải chịu đựng nhiều đau khổ và dằn vặt nữa. Hồng đã kể cho Trường nghe, cuộc gặp mặt bất ngờ với Quân và Loan sáng nay. Trường tức giận hét nhỏ nhưng không nói gì.

Bữa cơm tối diễn ra trong không khí ảm đạm. Bà Hoa, ông quản gia buồn phiền, họ không muốn rời xa Diễm, nhưng họ hiểu nếu còn yêu thương Diễm nên để cho Diễm đi, giữ Diễm ở lại chỉ khiến cho Diễm thêm đau khổ hơn.

Ngày mai phải bay nên Diễm đi ngủ sớm. Buổi tối hôm nay Diễm muốn ngủ với bà Hoa, Diễm muốn nói chuyện với bà trước khi rời khỏi nơi đây. Diễm vừa ôm lấy bà, Diễm vừa khóc, bà Hoa cũng khóc, cả hai dì cháu ôm lấy nhau, họ có nhiều điều muốn nói nhưng cuối cùng họ không nói gì cả. Chỉ cần trong tim của mỗi người đều có hình bóng của người kia là được rồi, lời nói chỉ khiến cả hai thêm đau đớn hơn mà thôi.

Mười giờ sáng hôm sau. Bà Hoa, ông quản gia, Bảo và Kiên đưa Diễm, Trường, và Hồng ra sân bay. Trước khi máy bay cất cánh, Diễm ôm ông quản gia và bà Hoa thật chặt. Diễm nói qua màn lệ.

_Dì và chú nhớ giữ gìn sức khỏe, khi nào sang đến nơi cháu sẽ gọi điện về nhà. Có việc gì chú và Dì nhớ phải báo cho cháu ngay....!!

Bà Hoa sụt sịt.

_Dì nhớ rồi, cháu cũng phải nhớ giữ gìn sức khỏe....!!

Bà định nói Diễm đang có mang nhưng chợt nhớ Bảo và Kiên đang ở đây nên vội dừng lại. Diễm không muốn rời xa hai người, Diễm khóc như mưa. Mắt ông quản gia đỏ hoe, hai dòng lệ nóng hổi rơi trên má ông. Ông yêu Diễm như con, ông đã chăm sóc Diễm từ khi Diễm còn nhỏ, nay ông Hải đã chết, Diễm lại bỏ đi, ông không còn niềm vui nào nữa, cũng may bà Hoa vẫn còn sống với ông nếu không, ông sẽ buồn đau mà chết.

Ông không nói gì, ông chỉ ôm Diễm thật chặt. Diễm đau khổ quá, Diễm không ngừng khóc, lòng Diễm tan nát. Diễm không muốn rời xa họ. Nhìn họ càng ngày càng già yếu, Diễm sợ rằng khi Diễm có thể trở về, họ sẽ không còn sống ở trên đời này nữa.

Trường trấn an Diễm.

_Em đừng lo lắng, sau khi về nước, anh sẽ thu xếp công việc rồi sang đón Dì Hoa và chú quản gia sau....!!

Diễm vui mừng hỏi.

_Anh nói thật chứ...??

Trường gật đầu. Diễm reo lên như một đứa trẻ.

_Hay quá, nếu thế em có thể yên tâm được rồi....!!

Bà Hoa cốc nhẹ vào đầu Diễm.

_Cháu đã mười chín tuổi rồi đấy, đã sống tự lập sao cháu vẫn còn hành động như một đứa trẻ thế....!!

Diễm ôm chặt lấy bà. Giọng Diễm đầy sung sướng.

_Chỉ cần Dì và bác có anh cháu chăm sóc là cháu yên tâm. Cháu không còn phải sợ hay lo lắng gì nữa....!!

_Dì không lo cho Dì, Dì chỉ lo cho cháu thôi. Cháu còn trẻ con, lại sống một mình, Dì sợ không có ai ở bên chăm sóc cháu, cháu sẽ không xoay sở được cuộc sống ở bên ngoài....!!

_Dì đừng lo đây đâu phải là lần đầu tiên cháu sống một mình. Dì không nhớ cháu đã đi du học bà năm sao....??

_Dì nhớ nhưng lúc đó cháu chỉ có một mình còn bây giờ....!!

Diễm vội nhìn bà Hoa đầy ảm áp, bà Hoa hiểu Diễm không muốn bà nhắc đến chuyện Diễm đang mang thai nên vội dừng lại.

Bảo đứng im ngắm Diễm từ đầu xuống chân, Diễm càng buồn, trông Diễm càng quyến rũ, Diễm có nét mặn mà của một người phụ nữ trưởng thành pha nét trẻ con. Bảo không thể ngăn trái tim mình không đập nhanh mỗi lần nhìn thấy Diễm. Đây có thể là hình ảnh cuối cùng Bảo có thể nhìn thấy Diễm.

Sau lần chia tay này, Diễm sẽ ở bên đó rất lâu, có thể là năm năm hay mười năm nữa, Bảo mới gặp lại được Diễm. Bảo muốn cầu chúc cho Diễm được hạnh phúc, yêu là luôn mong người mình yêu được sống bình an, được làm những thứ mà người đó thích. Bảo không hề nói cho Diễm biết tình cảm của mình, cũng không tìm cách giữ Diễm ở lại. Bảo không muốn Diễm phải khó xử hay phải tránh mặt Bảo.

Nắm chặt lấy tay Kiên, Diễm cảm kích nói.

_Cảm ơn anh nhiều, nếu không có anh không biết cuộc sống của em sẽ ra sao nữa. Em chúc anh mọi điều đều tốt đẹp....!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216

Kiên cười.

_ Cô nên lo cho chính cô đi, đừng để người khác phải lo lắng cho mình. ....!!

_ Em hiểu. ....!!

Nắm lấy tay Bảo. Diễm mỉm cười.

_ Em cũng cảm ơn anh. Cảm ơn anh vì tất cả. ....!!

Bảo nheo mắt trêu Diễm.

_ Em bị nghiện câu nói cảm ơn và xin lỗi à, sao em hay nói cảm ơn và xin lỗi người khác thế...???

_ Anh thích em mắng anh hay chịu anh đúng không. ....??

_ Ai bảo em là anh thích như thế. Anh không làm gì có lỗi với em, sao anh phải nhận những hình phạt ấy...??

_ Anh không thích em nói câu cảm ơn anh còn gì. ....??

_ Anh muốn em cảm ơn anh bằng hành động. ....!!

Diễm cau mày không hiểu.

_ Anh muốn em làm gì. ....??

Đặt hai tay trên vai Diễm. Bảo nghiêm giọng nói.

_ Em phải sống thật hạnh phúc, sống thật vui vẻ. Nếu em làm được như thế, đó chính là lời cảm ơn của em dành cho anh rồi, còn nếu em không làm được, em có nói một nghìn câu cảm ơn anh cũng thành vô ích, anh không muốn nhìn thấy em khổ đau hay khóc lóc thêm nữa. ....!!

Diễm rơi lệ, môi nở một nụ cười. Diễm gật đầu.

_ Em hứa, em sẽ sống thật hạnh phúc và thật khỏe mạnh. ....!!

Tiếng loa phóng thanh thông báo chuyến bay đã bắt đầu cất cánh. Nước mắt trên má Diễm không ngừng rơi xuống, lòng Diễm trùng xuống. Diễm quay lại ôm bà Hoa và ông quân gia thật chặt. Diễm không muốn rời khỏi vòng tay của họ, Trường phải kéo Diễm đi, Diễm mới chịu buông họ ra. Hồng sụt sịt bảo Diễm.

_ Em sẽ gặp lại Di và chú sớm thôi, sau khi anh Trường và chị sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, chị và anh ấy sẽ sang đây đón chú và Di. Chị chỉ sợ em là người biệt tăm, sợ em ở lì bên Mỹ không chịu bay sang Úc thăm bọn chị. ....!!

_ Em sẽ đi, chỉ cần mọi người bình an là em yên tâm rồi. ....!!

Không còn chần chừ được nữa. Vẫy tay chào mọi người, Diễm cùng Trường và Loan bước vào trong, nộp vé máy bay và hộ chiếu cho bảo vệ kiểm tra. Diễm nhanh chóng đi hẳn vào trong. Diễm không dám quay đầu nhìn lại bà Hoa, ông quân gia, Bảo và Kiên. Diễm sợ mình sẽ yếu lòng, sợ mình không thể rời khỏi nơi đây.

Diễm nhắm mắt, cuối cùng Diễm cũng đã rời khỏi nơi mang lại cho Diễm quá nhiều khổ đau. Ngồi cạnh cửa sổ, nhìn bầu trời từ trên cao. Diễm thì thầm.

_ Tạm biệt. ....!! Tạm biệt. ....!!

Diễm ôm lấy ngực, trái tim Diễm thất lại vì đau. Những kí ức ngọt ngào, hạnh phúc, vui vẻ với Quân lướt qua tâm trí Diễm. Chúng như những thước phim quay chậm, Diễm sẽ mang những kí ức tốt đẹp này là hành trang đi theo Diễm suốt cuộc đời, mai sau khi đứa con của Diễm được sinh ra, Diễm sẽ kể cho nó nghe về một người cha tuyệt vời mà nó có. Diễm cầu mong nó sẽ tha thứ cho Diễm, cầu mong nó không hận Diễm vì Diễm đã tước đi quyền có cha, có người bảo vệ của nó.

Hồng và Trường ngồi cùng một ghế, Diễm ngồi ghế trên cùng. Máy bức hình chụp với Quân hôm đi mua sách ở siêu thị Diễm vẫn còn giữ. Diễm vừa xem vừa khóc, cũng may người ngồi ở bên cạnh Diễm là một cụ bà bảy mươi tuổi, máy bay vừa cất cánh, cụ đã lăn ra ngủ rồi nên không hay Diễm đang khóc ở bên cạnh.

Diễm, Trường và Hồng phải ngồi máy bay mất tám tiếng, đầu tiên Diễm cảm thấy nhớ nhà, khóc lóc không yên, Trường và Hồng phải an ủi mãi nhưng chỉ hai tiếng sau, Diễm chìm dần vào giấc ngủ. Cả đêm hôm qua Diễm không ngủ được, lại khóc quá nhiều nên sáng nay mắt Diễm vẫn còn sưng.

Trước khi bay sang Úc, Trường đã gọi điện thông báo trước cho bố mẹ nuôi của Trường biết nên họ đã ước định thời gian Trường, Hồng và Diễm sẽ

đến nơi, họ sẽ đến đón ba người đúng giờ.

Sau khi hoàn thành xong tất cả các thủ tục kiểm tra, Diễm, Trường và Hồng bước ra khỏi sân bay. Một tiếng reo vang lên.

_Chào con trai, lâu rồi mới gặp...!!

Diễm kinh ngạc nhìn một cặp vợ chồng người Việt mang quốc tịch Úc, Diễm đã được Trường cho xem ảnh của họ nên không khó để nhận ra. Nhìn cảnh họ vui mừng, ôm hôn Trường và Hồng. Diễm mừng cho Trường, tuy không nhận được tình thương của cha mẹ ruột nhưng thay vào đó, cha mẹ nuôi đối xử với Trường rất tốt, đây cũng là một sự đền bù cho Trường.

Trường giới thiệu Diễm với bố mẹ nuôi, Diễm mỉm cười chào họ. Mẹ nuôi Trường nắm Diễm từ đầu xuống chân, bà nói tiếng Việt rất chuẩn như một người đang sống ở Việt nam.

_Cháu xinh quá. Bác không ngờ là Trường có một người em gái dễ thương như cháu...!!

Diễm cảm động nói.

_Cảm ơn bác....!!

Ông Vincent cười.

_Cháu cứ gọi hai bác là bố mẹ như Trường. Dù sao Trường cũng là con nuôi của hai bác...!!

Diễm lễ phép trả lời.

_Dạ....!!

Họ ôm hôn Diễm. Diễm ôm hôn lại họ, đã sống ba năm ở bên Mỹ nên Diễm không lạ cách chào hỏi thân tình kiểu này. Ngoài ông bà Vincent ra, Diễm còn làm quen với hai đứa cháu lai Úc dễ thương của họ.

Hôm nay bố mẹ hai đứa đi vắng nên ông bà Vincent lãnh trách nhiệm trông dùm. Diễm thích nhất thằng nhóc Nicolas, với mái tóc đỏ hung, cái mũi cao, mắt màu xanh, nước da trắng hồng. Diễm đoán mai sau thằng nhóc phải rất đẹp trai. Thằng nhóc Nicolas chín tuổi, còn Mary sáu tuổi, nhìn cô bé, Diễm thấy cô bé mới mỏng manh và dễ vỡ làm sao, tuy là hai anh em ruột nhưng Nicolas có vẻ đẹp của người cha, còn Mary có vẻ đẹp của mẹ. Diễm đã xem album ảnh của gia đình Trường nên Diễm biết bố của Nicolas và Mary là người Mỹ, còn mẹ của hai đứa là người Việt, một sự kết hợp hoàn hảo.

Thành viên trong gia đình Trường đến từ nhiều quốc gia khác nhau, Trường hay nói đùa nhà Trường giống như một cái trại tể bào. Ngay lần đầu tiên gặp mặt, Diễm thấy bố mẹ nuôi của Trường rất nhiệt tình và dễ mến. Diễm không bao giờ nghe Trường nhắc đến mức độ giàu có của gia đình nhưng nhìn chiếc xe ô tô của họ, Diễm đoán bố mẹ nuôi của Trường rất giàu. Hiện gia đình Trường sống ở Sydney. Diễm từng nghe nói rất nhiều về Úc nhưng chưa bao giờ đến nay được tận mắt ngắm nhìn vẻ tráng lệ của thành phố Sydney, Diễm ngáy ngất trước vẻ đẹp của nó.

Hồng nhìn.

_Hay là em ở lại đây đi, em thích thành phố này đúng không...??

Trường nói thêm vào.

_Nếu em chịu ở đây, anh sẽ tìm cho em một công việc thích hợp. Với một người có tài như em sẽ có rất nhiều công ty tuyển dụng....!!

Diễm đã gần như bị thuyết phục nhưng Diễm không thể từ bỏ ước mơ của mình. Dù Úc có đẹp đến đâu. Diễm cũng không thể ở lại đây, Diễm còn nhiều việc cần làm, chờ sau khi Trường và Hồng kết hôn. Diễm sẽ bay sang Mỹ. Diễm muốn sống bằng chính sức lực của bản thân, Diễm ghét dựa dẫm vào người khác.

Diễm mỉm cười.

_Em cảm ơn ý tốt của anh chị nhưng em muốn đi, em không thích công việc kinh doanh, em muốn trở thành một nhà văn...!!

Trường bực mình nói.

_Nếu em không thích kinh doanh ở đây, em cũng có thể trở thành nhà văn, gia đình bố mẹ nuôi của anh còn rất nhiều phòng trống. Em sẽ viết lách ở đó, em không cần phải bay đến Mỹ. Anh không yên tâm để cho em đi một mình...!!

Diễm trấn an.

_Anh đừng lo, em có thể tự xoay sở được. Anh đừng coi em là một đứa trẻ được không, em đã mười chín tuổi rồi...!!

Trường hài hước nói.

_Phải em đã mười chín tuổi rồi nhưng em còn ngổ lăm...!!

Diễm nghiêng rặng.

_Anh dám, đừng tưởng em lành, anh cậy mạnh ăn hiếp em, em sẽ bảo chị Hồng xử anh, lờ anh đi, xem anh làm thế nào...!!

Hồng cảnh cáo Trường.

_Diễm nói đúng, anh mà không bỏ tật hay bắt nạt phụ nữ đi em sẽ không tha cho anh đâu...!!

Con bé Mary ngồi trên lòng Trường cái.

_Chú Trường rất tốt, cháu không muốn cô giận chú...!!

Hồng kêu lên.

_Ghê chưa kìa. Cháu định vào hùa với chú Trường để phản lại cô đấy hả...??

Hồng cù ni Mary, con bé cười sặc sụa, nó kêu toáng lên.

_Cháu chưa rồi, làm ơn tha cho cháu...!!

_Cháu phải hứa là từ lần sau không được bênh chú Trường nữa...??

Nó vừa cười vừa nói.

_Vâng, cháu hứa...!!

Trường cốc nhẹ vào đầu nó.

_Có thể mà cháu đã vội đầu hàng rồi, kiểu này chết chú, ai cũng về phe của cô Hồng làm sao chú sống nổi đây...!!

Hồng thích thú.

_Cho anh chết, ai bảo anh hay bắt nạt em làm gì....!!

Bà Vincent xen vào.

_Hồng nói đúng, con bé vì con đã phải khổ rất nhiều, bây giờ con phải nếm mùi một chút mới thấu hiểu được “trợn vện”...??

Trường nhăn nhó khổ sở.

_Không phải mẹ cũng bênh cô ấy chứ....??

_Con trai...!!Mẹ là phụ nữ, phụ nữ không bênh phụ nữ thì bênh ai...??

Trường vội hỏi ông Vincent.

_Còn bố bênh ai, con hay mẹ...??

_Ồ tất nhiên bố phải bênh mẹ con rồi. Mẹ con là nhất mà....!!

Diễm không ngờ gia đình Trường lại thú vị và vui vẻ như thế. Diễm, Hồng, Nicolas, Mary, ông bà Vincent cười ngất, còn Trường nhăn nhó như khi, Trường luôn mồm nguyên rủa.

—

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 217

Ông bà Vincent có một trang trại cách thành phố Sydney không xa. Diễm chưa từng được trải qua cảm giác được sống ở trang trại nên rất háo hức muốn xem trang trại có hình thù như thế nào.

Khi xe ô tô dừng lại. Diễm choáng váng trước khung cảnh trước mắt. Nhìn những con ngựa, bò sữa, cừu đang gặm cỏ trên cánh đồng, xung quanh được rào bằng dây thép gai, Diễm không tin vào mắt mình nữa. Diễm reo lên thích thú.

_Đẹp quá....!!

Xa xa là những cánh đồng bạt ngàn, nhìn màu xanh của cây hòa lẫn với màu vàng của hoa. Nông trại của gia đình Trường rất rộng lớn, căn nhà giống như một tòa lâu đài cổ, nhìn những bức tường rêu phong cổ kính, Diễm cảm tưởng mình đang lọt vào một thế giới cổ xưa.

Diễm không ngờ anh trai mình lại được nuôi dưỡng và lớn lên ở một nơi tuyệt vời như thế này. Thiên nhiên tuyệt đẹp, con người nơi đây chan hòa, dễ mến. Diễm muốn biết mười bốn năm qua, Trường đã làm được gì cho họ. Diễm không muốn nghe, nếu như Trường luôn sống khép kín, luôn sống lạnh lùng. Nhưng Diễm có thể yên tâm phần nào vì cách đối xử của ông bà Vincent đối với Trường vẫn luôn thân thương, luôn trìu mến. Có lẽ đối với họ, Trường luôn kính trọng, luôn thể hiện là một đứa con ngoan.

Trường nhìn đôi mắt mở to, khuôn mặt bừng sáng vì vui vẻ và kích thích trước cảnh tượng xung quanh của Diễm. Trường hỏi.

_Thế nào, em có muốn ở lại đây không...?? Nơi đây đẹp như thế này, em mà không ở lại thì uổng lắm....!!

Diễm nuốt bọt, so với khung cảnh hoa lệ của thành phố, nơi đây đúng là một thiên đường. Diễm muốn mỗi ngày được học cưỡi ngựa, được sống trong cảm giác phiêu lưu, được vào rừng hái hoa.

Diễm muốn gật đầu đồng ý ngay lập tức nhưng Diễm phải từ chối. Diễm còn một con đường dài cần phải đi, Diễm đã trì hoãn ước mơ của mình quá lâu rồi, Diễm không thể để cho những thứ này làm chùn bước.

Diễm khó nhọc nói.

_Em không phủ nhận nơi đây rất đẹp, rất cuốn hút, em có thể dành cả đời ở đây nhưng em không thể từ bỏ ước mơ của mình. Em hứa em sẽ thường xuyên về đây thăm anh chị, cùng anh chị trải qua những ngày nghỉ thật thú vị. Còn bây giờ chúng ta vào thôi....!!

Bà Vincent biết Diễm sẽ sang thăm gia đình nên đã sắp xếp sẵn cho Diễm một căn phòng. Bà mỉm cười hỏi.

_Mẹ hy vọng là con thích. Mẹ chỉ trang trí căn phòng theo ý mình, nếu con không hài lòng chỗ nào mẹ sẽ bảo bà giúp việc sửa lại cho con....!!

Diễm ôm lấy bà. Diễm cảm kích nói.

_Con thích lắm, cảm ơn mẹ....!!

Bà Vincent rất thích Diễm tuy chỉ là mới gặp nhưng bà nhận ra được nhiều tính tốt ở Diễm.

Bà giúp việc giúp Diễm móc quần áo vào tủ. Diễm khéo léo nói chuyện với bà. Qua bà giúp việc, Diễm được nghe nhiều mẩu chuyện về Trường.

Đúng như Diễm dự đoán, Calorine – mẹ của hai đứa trẻ là một người Việt, chị có nước da bánh mật, còn Peter – chồng của Calorine là một người Mỹ cao to. Khi họ đi cùng nhau, Diễm cảm tưởng Peter sắp sửa đè bẹp Calorine đến nơi. Nhìn cử chỉ thương yêu, ánh mắt nồng nàn của Peter trao cho Calorine, Diễm hiểu Peter rất yêu Calorine.

Quan sát các thành viên trong gia đình bố mẹ nuôi, Diễm khâm phục họ, mặc dù họ giàu hay nghèo không quan trọng. Điều quan trọng là ông bà Vincent đã tạo nên được một gia đình hạnh phúc.

Gia đình bố mẹ nuôi rất đông người, Diễm đếm có tổng tất cả hơn mười người, họ đều có những công việc khác nhau. Trường học kinh doanh, Calorine là một bác sĩ thú y, còn Peter là một nhà phân tích thị trường chứng khoán, ông bà Vincent gắn liền với nghề nông và chăn nuôi gia súc, ngoài ra Diễm còn quen với các thành viên khác, Diễm được biết những nghề nghiệp khác nhau của họ.

Bà Vincent chia sẻ bí quyết giữ gìn hạnh phúc gia đình cho Diễm nghe.

_Con thấy đấy mặc dù trang trại của gia đình rất cần người trông nom nhưng không thành viên nào trong gia đình đi theo nghề của bố mẹ, mặc dù bố mẹ hơi buồn nhưng không bao giờ bố mẹ ép các thành viên trong gia đình phải nối nghiệp theo bố mẹ. Bố mẹ thống nhất với nhau là sẽ để cho chúng nó được tự do làm những gì mà chúng nó thích, mai sau trang trại này sẽ được giao cho ai, bố mẹ vẫn chưa quyết định được. Nhưng mẹ tin bố mẹ sẽ chọn được người xứng đáng....!!

Diễm lắng nghe với lòng kính trọng và tôn sùng, chưa bao giờ Diễm được sống trong một đại gia đình, chưa bao giờ Diễm được biết đến cảm giác mọi người yêu thương nhau và trân trọng lẫn nhau như thế này.

Do Hồng có thai nên ông bà Vincent hỏi thúc Trường và Hồng nhanh tiến tới hôn nhân. Đúng như Hồng nói, bố mẹ Hồng không phải là người dễ tính, tội nghiệp cho Trường, để lấy được Hồng cũng không phải là dễ. Diễm vừa thương hại Trường, vừa buồn cười, không ngờ Trường cũng có ngày này. Trường phải mất gần một tuần mới thuyết phục được bố mẹ Hồng gả con gái cho Trường.

Trong nửa tháng chờ đến ngày tổ chức lễ cưới. Diễm được Trường và Hồng đưa thăm thú khắp nơi. Diễm hòa mình vào một bãi tắm tuyệt đẹp thuộc thị trấn miền duyên hải tỉnh Wollongong, nam Sydney. Diễm ngây ngất ngắm đến quên hết mọi thứ xung quanh. Diễm muốn hét, muốn reo, muốn hò.

Trường và Hồng ngồi ngắm biển. Trường nhìn nhớ bảo Hồng.

_Nếu anh biết trước, anh đã không thêm yêu em làm gì...!!

Hồng tức giận bảo Trường.

_Bây giờ anh hối hận vẫn còn kịp, có ai ép anh phải lấy em đâu...!!

Trường nheo mắt đáp.

_Anh làm sao bỏ em được, em đang mang thai bảo bối của anh, anh phải có trách nhiệm với nó...!!

_Nói như anh, hóa ra em là gánh nặng của anh hả?

Trường giả vờ kêu lên.

_Anh đâu có nói sai...!!

Trường thấy Hồng dơ tay lên, để tránh những cái véo đau thấu xương, Trường bỏ chạy. Hồng hét.

_Đứng lại, anh chết với em...!!

Cả hai đùa nhau khắp bãi biển. Diễm ngồi yên nhìn theo. Tiếng cười đùa của họ khiến Diễm cảm thấy tủi thân. Diễm không được hạnh phúc như họ, họ đã có một gia đình nhỏ, một thành viên sắp chào đời, còn Diễm phải cô độc một mình, mai sau khi sinh con ra, Diễm không biết phải ăn nói với nó thế nào.

Diễm không thể nói bỏ nó đã chết, Diễm chỉ có thể nói bỏ nó đã đi xa, mai sau khi nó lớn lên, Diễm sẽ cho nó biết sự thật, Diễm hy vọng lúc đó, Quân sẽ không oán trách, không hận Diễm. Nghĩ về Quân, nghĩ về nỗi đau của mình. Diễm không còn hứng thú tắm biển nữa. Diễm chỉ ngồi im nhìn sóng biển rì rào, ngồi im nhìn màu xanh ngút ngàn, nhìn bầu trời mây trắng lững lờ trôi. Diễm ước giá mà cuộc đời của Diễm được bình yên như thế.

Ngoài bãi biển, Diễm còn được Trường và Hồng đưa đi thăm thác nước, rừng cây, công viên quốc gia, Diễm thích chuột túi kangaroo, cây cầu, nhà hát nổi tiếng của thành phố Sydney. Nơi đâu cũng mới lạ, cũng đẹp. Trường luôn thuyết phục Diễm ở lại, ông bà Vincent, các thành viên trong gia đình, ngay cả thẳng thót Nicolas và Mary cũng muốn Diễm ở đây nhưng Diễm vẫn một mực từ chối.

Đầu tiên Trường còn nhẹ nhàng khuyên bảo, sau này Trường phát cáu vì tính cách ương bướng của Diễm. Một buổi sáng sau khi tranh cãi với anh trai xong, Diễm bông đùa.

_Đừng cáu giận anh trai. Em và anh đều có mục tiêu của đời mình, em không thể từ bỏ ước mơ của em...!!

_Anh biết nhưng em cũng phải hiểu cho anh, anh chỉ có duy nhất mình em là em gái, nếu ngay cả em, anh cũng không lo cho em được, anh đâu xứng làm anh của em...!!

Diễm cầm lấy tay Trường.

_Em hiểu anh rất thương em, lo cho em nhưng em không thể dựa vào anh mãi, em phải đi trên con đường của chính mình. Anh không muốn em sống cả đời mà không có một thứ gì đó chứ...??

Trường bực mình đáp.

_Em đúng là hết thuốc chữa rồi...!!

Diễm vuốt giận.

_Anh đừng cáu nữa, còn không lo chuẩn bị làm chủ rể của anh đi...!!

Từ hôm sang đây, Diễm đã gọi điện mấy lần về nhà cho bà Hoa và ông quân gia đỡ lo. Trường đang thu xếp sau khi cưới xong. Trường sẽ đưa ông quân gia và bà Hoa sang đây. Ông bà Vincent cũng mong muốn được gặp họ.

Diễm cảm động vì họ cũng đã tìm được gia đình cho chính mình. Sau nhiều tính toán cuối cùng Trường quyết định để bà Hoa đi theo Diễm. Trường sợ Diễm sống có một mình không có ai chăm sóc, Diễm lại đang mang thai, nên sẽ tiện cho Diễm hơn khi có bà Hoa luôn ở bên cạnh. Không muốn Trường phải lo lắng cho mình, Diễm đã đồng ý với yêu cầu này của Trường.

Sau khi Trường và Hồng tổ chức lễ cưới, Trường cũng hoàn thành xong thủ tục nhập cảnh cho bà Hoa và ông quân gia. Một tuần sau, bà Hoa và ông quân gia bay sang Úc. Gặp lại họ, Diễm vui mừng rơi lệ, Diễm mừng khi thấy họ vẫn khỏe mạnh, vẫn sống tốt. Không khí ôn hòa, và nắng nóng ở Úc đã làm cho Diễm thêm hồng đôi má, mát lòng lạnh, Diễm đã tăng được mấy kí.

Diễm đã mang thai được hơn ba tháng. Diễm ở chơi nhà ông bà Vincent được hơn một tháng rồi, không thể ở lâu hơn được nữa, Diễm tạm biệt mọi

người. Biết là không thể giữ Diễm ở đây, ông bà Vincent, Trường và Hồng đành để cho Diễm và bà Hoa đi.

Diễm không muốn Trường bay sang Mỹ với mình nên buổi tối trước khi đi Diễm nói.

_Anh không cần phải đi cùng em đâu, anh còn nhiều việc phải làm....!!

Trường thờ dài.

_Không giữ được em ở đây đã là thất bại của anh, ngay cả việc này anh cũng không làm được, anh đâu xứng làm anh trai của em...!!

_Anh đừng lời trách nhiệm làm anh ra để hù dọa em có được không. Em tự biết em phải làm gì...!!

Trường chua chát nói.

_Thế sao...??

Diễm nheo mắt trêu.

_Anh không định cùng chị Hồng đi nghỉ tuần trăng mật à...??

Trường đỏ mặt gất nhỏ.

_Ăn nói lung tung, việc này thì có liên quan gì đến em, em lo cho mình đi...!!

Diễm đùa dai.

_Anh xen vào chuyện của em được, sao việc của anh, em lại không được phép can dự vào, em là em gái của anh, em tự cho mình cái quyền đó....!!

_Thôi đi cô nương, cô đừng có trọc tức tôi...!!

Dù Hồng có quý Diễm đến đâu, Diễm hiểu cuộc sống vợ chồng cần một chỗ riêng tư, cần không gian riêng. Diễm không muốn làm phiền họ, không muốn hạnh phúc của họ phải bị sẻ chia vì Diễm. Diễm phải nói gây lỗi, Trường mới để cho Diễm và bà Hoa bay sang Mỹ mà không cần Trường phải đích thân đưa đi.

Diễm ghét cảnh đưa tiễn, ghét cảnh phải tạm biệt người thân khi đi xa. Hơn một tháng sống cùng gia đình ông bà Vincent, Diễm đã yêu họ, quý mến họ. Diễm không muốn rời xa họ, nhất là thằng nhóc Nicolas và con bé Mary, chúng luôn quấn lấy Diễm khi Diễm sống ở đây nhưng nay Diễm phải tạm biệt, phải ra chúng.

Diễm lên máy bay với nước mắt, và nỗi đau, lại thêm một lần nữa, Diễm phải rời xa người thân, phải rời xa hạnh phúc, tình thương của mình, nhưng Diễm tự hứa với lòng Diễm sẽ sống thật tốt, thật khỏe mạnh, Diễm sẽ không phụ lòng trông mong của họ.

Trong thời gian Diễm bay sang Úc, Quân cũng đã giải quyết ổn thỏa xong công việc ở công ty. Một tuần sau khi Diễm đi, Loan có đến nhà tìm Diễm, do Diễm dặn dò là không nên nói cho ai biết Diễm đi đâu nên bà Hoa chỉ nói đơn giản là Diễm ra đi xa. Loan vừa buồn vừa vui vì nếu Diễm đã đi, Quân và Diễm sẽ không còn gặp được nhau nữa. Bà Phương đón nhận tin Diễm đi với một thái độ vui mừng, bà không ngờ Diễm lại biết điều như thế. Biết Diễm đã đi nên bà Phương không còn giục Quân phải nhanh chóng bay sang Mỹ nữa. Bà để cho Quân có thời gian thu xếp công việc ở công ty.

Loan cuối cùng cũng có được Quân trọn vẹn, Diễm đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của Quân. Loan thường xuyên đến nhà Quân ăn cơm, thường xuyên cùng Quân đi công tác, cả hai được mệnh danh là một đôi trời sinh. Trong khi bà Phương nói cười không ngớt, ông Trương lại không nói gì, ông ít khi tham gia tiệc tùng cùng gia đình, ông thường xuyên rút lui vào căn phòng làm việc của mình.

Công ty Hải Thịnh do Quân mua bây giờ được ông quản lý, ông lại lao vào làm việc. Ông thấy mình đang sống, đang tồn tại. Ông chán phải về nhà, tình cảm gia đình chưa có lúc nào lại khiến ông cảm thấy mệt mỏi và chán chường như thế. Nhìn sự xa hoa của những buổi tiệc do bà Phương và ông Trần tổ chức, ông tự hỏi phải chăng ông đang sống trên nỗi đau của kẻ khác. Hình ảnh Diễm quý khóc bên quan tài ông Hải hôm nào cứ ám ảnh ông Trương mãi, ông cảm thấy có lỗi với Diễm.

Ông đã đến thăm nhà Diễm mấy lần nhưng lần nào cũng không gặp, biết Diễm đã đi xa, lòng ông buồn mênh mang. Ông không muốn mình là một kẻ cơ hội, một kẻ lợi dụng bất hạnh của người khác để chiếm lợi, ông dự định làm một cái gì đó cho Diễm nhưng không còn kịp nữa, Diễm đã bỏ đi biệt, ông có hỏi bà Hoa và ông quản gia, họ chỉ nói Diễm đã đi Úc ngoài ra họ không biết bao giờ Diễm mới về. Ông đoán Diễm đang chạy trốn khỏi nỗi đau.

Ông cầu chúc cho Diễm được bình an, cầu chúc cho Diễm tìm được hạnh phúc, dù mai sau cuộc sống có thế nào, ông tin là Diễm sẽ vượt qua được.

Ông chán ghét mọi thứ, để khỏi phải chạm mặt bà Phương, ông đã quay lại làm việc, ông đi sớm về muộn, ông luôn ngủ tại phòng làm việc, ông làm việc đến quên thời gian. Quân cũng giống như ông, nếu có về nhà ăn cơm cùng Loan và bà Phương, ông và Quân chỉ nói về công việc.

Quân cảm thấy trống vắng, và buồn đau, mặc dù không thể lý giải được nguyên nhân vì sao nhưng Quân biết mình đã đánh mất một thứ gì đó quý báu. Những đêm dài không ngủ, Quân lôi cây bút máy trong túi ra. Quân mân mê, sờ mó nó. Quân thì thầm nói chuyện với nó. Quân yêu nó hơn bất cứ thứ gì. Một buổi chiều khi Loan bước vào phòng làm việc, thấy cây bút máy Quân để trên bàn. Loan cầm lên xem, Loan muốn biết cây bút máy này có gì đặc biệt mà Quân hay dùng đến nó thế.

Quân mở cửa bước vào, thấy Loan đang cầm cây bút máy của mình. Quân hỏi.

_Em đang làm gì thế...??

_Em chỉ tò mò muốn biết vì sao anh lại hay dùng cây bút máy này. Nó là một quà do ai đó tặng anh đúng không...??

_Anh không nhớ là vì sao anh có được cây bút máy này, chắc là anh đã mua nó nhân một chuyến đi công tác nào đó....!!

_Em thấy điều này thật phi lý, anh mua nó khi nào sao anh không nhớ....??

_Có những món đồ mình mua đâu nhất thiết phải nhớ mình mua nó khi nào, cũng giống như em đi mua quần áo, lúc đầu khi em có vài bộ em sẽ nhớ em đã mua từng bộ quần áo ở đâu nhưng mai sau khi em có nhiều em sẽ không thể nào nhớ hết được. Đối với cây bút này cũng thế thôi, anh có nhiều nhưng chỉ thấy nó là dễ dùng nhất, nó đem lại may mắn cho anh nên anh luôn mang theo bên mình....!!

Loan gật đầu.

_Em hiểu rồi. Hóa ra nguyên nhân anh dùng nó lại đơn giản đến như thế....!!

Loan vui mừng nói.

_Mấy ngày nữa chúng ta cùng đi Mỹ rồi, anh có muốn mua gì không...??

_Anh nghĩ chỉ cần có tiền là được, còn đi đâu mà chẳng có hàng hóa, nói gì đến nước Mỹ giàu có....!!

Loan phì cười.

_Anh đúng là người không có một chút lãng mạn nào....!!

_Anh nói có gì là sai. Em không thấy mua hàng ở đâu cũng phải dùng đến tiền sao...??

Loan chịu thua.

_Em biết rồi. Anh nói đúng, được chưa...??

Quân không đáp lại lời Loan. Kéo ghế, Quân ngồi xuống. Mặc dù đi Mỹ làm việc luôn là ước mơ của Quân nhưng khi sắp với tới được nó rồi, Quân lại không muốn đi. Quân không muốn nghe theo sự sắp xếp của bà Phương. Quân ghét tình yêu bị đem ra làm cuộc mua bán trao đổi, Quân muốn tình yêu phải do hai người tự nguyện đến với nhau còn nếu không thì đừng nên đến với nhau còn hơn phải đau khổ.

Quân không nhớ được gì nên Quân tưởng là mình vẫn còn chưa yêu, chưa thực sự thích ai, nếu Quân biết được, Quân sẽ đau khổ, sẽ oán trách bà Phương, sẽ căm hận Diễm, Quân sẽ không bao giờ tha thứ cho Diễm. Và có thể Quân sẽ biến cuộc sống của Diễm thành địa ngục. Từ xưa đến nay, Quân ghét nhất là bị người khác phản bội, nếu điều này xảy ra Quân sẽ làm cho kẻ đó phải trả giá gấp mười lần những gì mà người đó gây ra cho Quân.

Diễm nên cầu mong cho Quân không nhớ lại được gì nếu không Diễm sẽ phải chịu rất nhiều khổ đau.

Ngày mai Quân đi nên tối nay ông Trần tổ chức tiệc đưa tiễn con gái và Quân. Quân không muốn đến dự nhưng Quân là nhân vật chính nên không thể không xuất hiện.

Trên đường đi, ông Trương không nói một lời, ông cũng không ngồi cùng bà Phương, ông luôn tìm cách tránh mặt bà Phương. Bà Phương đã phải chịu đựng sự lạnh nhạt của ông hơn tháng nay, không chịu đựng được hơn nữa. Bà bực tức hết nhỏ.

_Ông có gì bất mãn với tôi thì ông cứ nói thẳng ra đi, tôi chịu hết nổi thái độ lạnh nhạt thờ ơ của ông rồi...??

Ông Trương im lặng không đáp. Quân ngán ngẩm hỏi.

_Lại có chuyện gì nữa thế hả mẹ, con tưởng bố và mẹ đang trong thời kì đình chiến...??

Bà Phương cầu nhau.

_Con nhìn bố con xem, ông ta không thèm đếm xỉa gì đến mẹ. Con bảo mẹ làm sao mà chịu đựng được....!!

Quân không muốn bố mẹ mình cãi nhau nên giảng hòa cả hai bên.

_Bố mẹ đừng gây sự với nhau nữa, ngày mai mẹ đi rồi, bố mẹ có gì khúc mắc thì nên nói thẳng ra. Con tin là chuyện gì cũng có thể tháo gỡ được....!!

Ông Trương không muốn nói chuyện với bà Phương nhưng sợ Quân lo lắng, sợ Quân hiểu lầm nên ông bảo Quân.

_Bố mẹ không có gì khúc mắc cả. Bố chỉ cảm thấy mệt nên không muốn nói gì thôi....!!

Quân cười.

_ Mẹ cũng nghe bố nói rồi đó, bố chỉ cảm thấy mệt nên cần nghỉ ngơi, mẹ để cho bố nghỉ ngơi đi.....!!

Bà Phương hừ một tiếng.

_ Ông thì lúc nào mà chả mệt. Ông mệt gì mà lâu thế, gần hai tháng vẫn chưa đủ cho ông à...??

Quân thờ dài.

_ Mẹ làm ơn thôi đi, bố đã không muốn tranh cãi với mẹ rồi. Chắc là bố buồn vì mẹ sắp đi nên bố mới không nói gì, mẹ phải hiểu cho bố chứ...??

Ngắm nghĩ một lúc, Quân nói.

_ Hay là mẹ ở nhà với bố đi, con và Loan đi là được rồi. Mẹ đi theo bọn con cũng có ích gì đâu, nếu có bố đi cùng thì hay nhưng bố ở nhà một mình con không yên tâm. Có mẹ chăm sóc bố như thế sẽ tốt hơn...!!

Thực lòng bà Phương cũng không muốn rời xa ông Trương nhưng vì thái độ xa cách của ông nên bà mới dọa ông là bà sẽ đi Mỹ, thấy đã hơn tháng nay ông vẫn không chịu mở miệng nói muốn giữ bà ở lại, bà càng quyết tâm đi Mỹ cùng với Quân hơn.

Trận chiến giữa hai ông bà kéo dài dai dẳng hơn một tháng nay. Nếu như những lần trước, thế nào ông Trương cũng xuống nước năn nỉ bà Phương nghỉ lại nhưng lần này không nhất định không nhượng bộ, thậm chí ông còn là người gây sự trước. Bắt đầu từ buổi tối cãi nhau với bà Phương, ông Trương hoàn toàn lờ bà Phương đi, ông không nói đi cũng không nói lại, ông mặc bà Phương muốn làm gì thì làm, muốn ra sao cũng được.

Lúc đầu bà Phương cảm thấy thoải mái, tự do, thích thú nhưng càng về sau bà càng nhận ra cuộc sống của bà thật tẻ nhạt và thật buồn chán, không có ông Trương, bà không là gì cả, dù có đạt được mục đích của mình cũng không thể làm cho bà vui, bà đang đi vào ngõ cụt, bà sợ hôn nhân sẽ tan vỡ, sợ hạnh phúc bà đã có bao nhiêu năm nay không còn nữa, bà sợ tất cả những thứ đó. Ngay cả Quân cũng không thể khiến cho tâm trạng của bà khá lên.

Bà hiểu ở trên đời này có những thứ không thể so sánh được với hạnh phúc mà ông Trương mang lại cho bà, bà không thể mất ông Trương dù với bất cứ lí do gì.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218

Bà cố ý nhìn ông Trương đầy khiêu khích, bà muốn gây sự với ông nhưng ông Trương lờ bà đi, bà có làm đủ trò cũng không làm ông Trương thay đổi thái độ của mình. Bà Phương quá tức, bà gầm lên.

_ Ông muốn tôi làm gì ông mới nói chuyện với tôi...??

Ông Trương cúi.

_ Bà im đi, để cho tôi yên, chẳng phải bà luôn bảo tôi đừng quan tâm đến chuyện của bà là gì, tôi đã làm đúng theo những gì bà yêu cầu, bà còn muốn gì nữa...!!

_ Mặc dù tôi muốn thế nhưng đâu có nghĩa ông hoàn toàn lờ tôi đi...!!

Ông Trương nhếch mép.

_ Xin lỗi, con người tôi chỉ có hai trạng thái một là quan tâm hai là lờ đi, bà chọn lờ đi nên tôi đã cố gắng làm bà hài lòng...!!

Quân ngồi nghe bố mẹ cãi nhau. Quân thấy họ thật trẻ con, đúng là dù cho tuổi tác có cao đến đâu, con người ai cũng muốn vợ phản thán về mình, không ai chịu nhường ai cả.

Quân can ngăn.

_ Bố mẹ đừng gây sự với nhau nữa. Con quyết định con và Loan sẽ đi Mỹ mà không có mẹ. Bố cũng không cần phải lo lắng gì nữa, mẹ sẽ ở nhà với bố...!!

_ Con mang theo mẹ con đi đi, bố không cần mẹ con ở nhà...!!

Bà Phương cười nhạt.

_ Ông tưởng là tôi sẽ ở nhà với ông à. Tôi thà cô độc một mình còn hơn sống với một người không cần đến mình. ...!!

Hết chịu nổi Quân gắt.

_ Nếu bố mẹ không kết thúc trận chiến, con sẽ ở nhà với bố mẹ. Con không muốn bố mẹ tan vỡ vì con. ...!!

Bà Phương đầu dụi.

_ Con đừng nói đại, công việc này luôn là mơ ước của con. Mẹ sẽ ở nhà với bố con là được chứ gì. ...??

Ông Trương nhếch mép.

_ Tôi không cần bà, bà có thể đi cùng với nó. ...!!

Quân kêu lên.

_ Bố mẹ có thể dừng lại ở đây được không. ...??

Ông Trương và bà Phương không nói gì nữa, cả hai đang ngấm ngấm cái nhau trong thâm lặng. Đến nhà ông Trần, Loan vui mừng ra đón. Bà Phương lấy lại bình tĩnh rất nhanh, bà nặn ra được một nụ cười tươi nhất.

_ Trông cháu xinh quá, đúng là con gái chủ tịch có khác. ...!!

Loan e thẹn đáp.

_ Bác cứ khen cháu mãi. Hôm nay trông bác mới thật sự quyến rũ. ...!!

Bà Phương hài lòng hỏi.

_ Cháu nói thật chứ. ...??

_ Cháu nói đùa với bác làm gì. Bác cứ hỏi anh Quân và bác Trương thì biết. ...!!

Bà Phương than thở.

_ Cháu nói đến họ làm gì, hai người cù lần này làm sao hiểu được cái đẹp của người khác, trong đầu họ lúc nào cũng chỉ có công việc thôi. ...!!

_ Nhưng những người đàn ông này mới cuốn hút bác cháu mình đúng không. ...??

Bà Phương cười tươi.

_ Cháu nói đúng nếu không bác đã không lấy ông ấy. ...!!

Ông Trương coi mình như điếc, ngay cả lời nói bóng gió tán tỉnh của vợ cũng không tác động đến tâm trí ông. Bà Phương lên nhìn xem phản ứng của ông Trương, thấy ông vẫn bình thản như không. Bà điên tiết nghĩ thầm.

_ Lão già chết tiệt này hơn tháng nay bị làm sao thế nhỉ. ...?? Hay là lão ta có vợ bé ở bên ngoài nên tìm cách tách mình xa dần, mà cũng có thể như thế lắm. ...!!

Bà chột dạ nghĩ tiếp.

_ Bây giờ Quân đã có Loan lo, con bé Diễm cũng đã bỏ đi rồi, mình không cần phải quan tâm đến hạnh phúc của nó nữa, mình nên ở nhà giữ ông Trương cho riêng mình. Biết đâu lão ta lợi dụng cơ hội mình đi sang Mỹ, lão ở nhà bỏ bịch lung tung thì sao, không được, mình không thể chịu được, nếu điều này xảy ra thật mình làm sao chịu nổi. ...!!

Bà lấy khăn mùi xoa, bà lau mồ hôi trên trán, càng nghĩ bà càng sợ. Năm nay bà cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi. Đối với phụ, năm mươi tuổi đã là già, tuy bà vẫn còn trẻ nhưng so với ông Trương, ông vẫn có thể hơn bà Phương. Đàn ông dù họ có già đi chăng nữa, chỉ cần họ có tiền, có địa vị có khối các cô gái chỉ đáng tuổi cháu họ cũng sẵn sàng chạy theo.

Bà Phương nhìn ông Trương, thấy ông vẫn còn rất phong độ, khỏe khoắn, dẻo dai, trái tim bà đập nhanh. Bà lại bắt đầu yêu ông giống như ba mươi năm trước đây. Tình yêu đúng là rất kì diệu, tưởng là sau khi sống với nhau, trải qua nhiều năm tháng bên nhau, tình cảm sẽ nhạt phai đi nhưng thật không ngờ nó chỉ nằm im. Tình yêu sẵn sàng bùng dậy mỗi khi người trong cuộc nhìn mọi thứ bằng một ánh mắt khác.

Ngay lúc này bà thấy mình thật tàn nhẫn, thật nhẫn tâm khi cố tình tìm cách tách tình yêu của Quân và Diễm. Bà thấy Diễm thật đáng thương, Diễm đã mất cả, nhớ hôm nào Diễm bị bệnh, Diễm đã gọi tên mẹ thảm thiết. Phần lương thiện trong bà trỗi dậy, bà muốn sửa chữa tất cả, bà muốn nói cho Quân biết chính tay bà đã hủy hoại cuộc sống của Quân.

Bà cố dè nén, cố không nghĩ nữa, bà đang chùn bước, vừa lúc này bà muốn làm một người tốt thì bây giờ bà lại không muốn nói gì cả. Phần xấu xa trong con người luôn luôn mạnh hơn phần thiện nếu như người đó quá nuông chiều bản thân, luôn luôn cho rằng mình là nhất, là tất cả.

Quân không có tâm trạng khiêu vũ nên Quân tìm cách nói chuyện với bạn bè. Quân cố lờ Loan đi, bị Loan đeo bám suốt bữa tiệc khiến Quân bức bối, khó chịu nhất là khi bà Loan luôn tìm cách đẩy Loan lại gần Quân. Quân đã chán ngấy những cuộc gặp gỡ với Loan do bà Phương sắp xếp lắm rồi.

Quân sẽ đi Mỹ nhưng Quân không muốn bà Phương đi theo cùng, làm một đứa con ngoan của bà Phương trong thời gian qua là quá đủ với Quân. Quân muốn được tự do làm những gì Quân thích. Quân không muốn bà Phương điều khiển cuộc sống của Quân hơn nữa.

Ông Trần vỗ vai Quân. Ông hài lòng nói.

_Chú rất ấn tượng với những gì cháu đã làm được trong một tháng vừa qua. Thật không ngờ cháu có thể giải quyết mọi chuyện nhanh như thế...!!

Quân khiêm tốn đáp.

_Chú đừng khen cháu, cháu không dám nhận công một mình. Nếu không có Loan giúp, cháu đã không làm được gì...!!

Ông Trần cười.

_Cháu đừng là rất biết ăn nói. Loan tuy là người có chuyên môn nhưng năng lực của nó còn yếu kém lắm. Cháu mới thực sự làm nên kì tích, con bé Loan chỉ góp một phần nhỏ thôi...!!

_Xem ra chú đang cố nâng cháu lên...!!

_Chú là người không bao giờ khen ngợi khác nếu như người đó không có tài...!!!

Quân không thích tính cách của ông Trần. Không hiểu tại sao mỗi lần nói chuyện với ông, quân luôn cảm nhận có một thái độ thù địch trong cách nói của ông. Dù cố tình hay vô ý, Quân cảm thấy mình nên đề phòng ông Trần. Quân không muốn bộc lộ con người thật cho ông Trần biết. Quân hiểu ông Trần là một đối thủ nặng kì. Quân sẽ làm tìm mọi cách để tránh xung đột với ông. Để thắng được ông Trần, Quân phải tìm được điểm yếu của ông Trần trước.

_Nếu thế cháu sẽ không khách sáo nữa, cảm ơn chú...!!

Hai người đàn ông nhìn nhau, một người là cha, một người là người yêu của con gái. Ông Trần muốn bảo vệ con gái mình, ông không cho phép Quân gây tổn thương cho Loan thêm một lần nữa.

Ông nghiêm giọng bảo Quân.

_Chú không cần biết trong lòng cháu coi con bé Loan là gì, cháu phải xác định cho rõ, chú không muốn nhìn thấy nó phải khóc, hay phải rơi lệ vì cháu. Nếu điều này xảy ra chú sẽ không tha cho cháu. Cháu nên nhớ lấy điều này...!!

_Cháu hiểu, chú đừng lo. Cháu luôn trân trọng Loan...!!

_Tốt nhất là cháu nên làm được những gì mà cháu nói. Chú chỉ có một mình nó là con, chú sẽ làm mọi thứ để bảo vệ nó...!!

_Cô ấy thật hạnh phúc khi có một người cha luôn yêu thương và bảo vệ cho cô ấy...!!

_Cậu hiểu được như thế là tốt...!!!

Nghe giọng đe dọa của ông Trần, Quân nhếch mép cười thầm. Quân không hề sợ ông Trần, thứ duy nhất khiến Quân sợ hãi là con tim của mình, nếu điều này không xảy ra, trên đời này không có thứ gì khiến Quân phải bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Mưón Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 219

Trên tay cầm một ly rượu, Loan bước đến.

_Hai người đang nói chuyện gì thế...??

Nhìn ông Trần một cái thật ý nghĩa, Quân nói.

_Bố em đang đe dọa anh, ông nói nếu anh khiến em bị tổn thương, ông sẽ không tha cho anh...!!

Loan trách ông Trần.

_Sao bố lại nói với anh ấy như thế. Anh ấy có làm gì con đâu...!!

_Bố phải nói trước để mai sau không xảy ra những chuyện đáng tiếc...!!

Quân hài hước nói.

_Bố em nói đúng, anh nghĩ để đảm bảo anh nên kí vào bản giao ước với bố em...!!!

Loan ngượng ngùng không nói gì. Ông Trần trừng mắt nhìn Quân.

_Hình như cậu hơi say rồi thì phải...??

_Chú nói đúng, hôm nay tâm trạng cháu vui nên cháu uống hơi nhiều một chút...!!

Thật ra Quân chỉ uống một ly rượu, dù có uống thêm mấy ly chưa chắc Quân đã say. Quân là một người tự chủ, lần duy nhất khiến Quân say là khi Quân bị thất tình, nhưng Quân không thể nhớ được chuyện đó.

Bà Phương, ông Trương đang ngồi trên một bàn trống, cả hai im lặng không nói gì, mọi hôm tổ chức tiệc thế nào bà Phương cũng tìm cách nói chuyện vui vẻ với ông Trần, còn hôm nay bà chỉ chú ý đến duy nhất một mình ông Trương.

Ông Trương thấy bà vợ cứ bám theo mình mãi, ông bực mình hỏi.

_Bà muốn gì...??

_Tôi muốn nói chuyện với ông...!!

_Giữa hai chúng ta không có gì cần nói với nhau...!!

_Sao ông lại nghĩ thế. Hơn một tháng ông lừa tôi đi, ông nghĩ rằng chúng ta không có gì cần nói với nhau sao...??

_Tôi đã làm theo ý của bà. Bà còn muốn gì nữa. Có phải bây giờ bà đang hối hận, bà muốn nói cho thằng Quân biết hết tất cả sự thật...!!

Bà Phương lạnh lùng đáp.

_Điều này sẽ không bao giờ xảy ra...!!

_Nếu thế giữa tôi và bà cũng không có gì cần nói với nhau...!!

Bà Phương tức giận hét nhỏ.

_Con bé đó đã bỏ đi rồi ông có biết không, chính nó là người từ bỏ thằng Quân nhà mình, tôi không hề ép nó...!!

Ông Trương nghiêng rằng.

_Bà nói đúng, một người như bà thì đâu cần phải làm gì, bà chỉ cần phẩy tay một cái, con nhóc đó đã phải bỏ đi rồi. Bà đừng tưởng tôi là một thằng ngốc, tuy là tôi không chấp nhận việc con bé Diễm không đến thăm thằng Quân khi nó bị hôn mê nhưng tôi không tin là bà không tìm gặp Diễm, không yêu cầu nó rời xa thằng Quân, bà có dám nói với tôi là bà không hề làm điều đó...??

Bà Phương im lặng, uống một ngụm rượu. Ông Trương cười khẩy.

_Đúng như những gì bà mong muốn, tất cả các buổi tiệc, công việc của thằng Quân ở Mỹ, con bé Loan sắp thành con dâu của bà. Tôi hy vọng bà sẽ hạnh phúc với những gì mà bà đã phải khổ công sắp đặt...!!

Đặt ly rượu trên bàn, vuốt lại cà vạt. Ông Trương ra về. Không muốn ông Trần buồn lòng vì sự biến mất đột ngột của mình. Ông Trương lịch sự chào ông Trần.

_Xin lỗi ông, hôm nay tôi hơi mệt nên tôi phải cáo từ ra về sớm...!!

Ông Trần xuề xòa.

_Ông mệt thì cứ đi về đi. Ông đến đây chung vui với gia đình là tôi đã mừng lắm rồi...!!

Ông Trương liếc nhìn bà Phương một cái thật sắc nét. Ông nói đầy hàm ý

_Người nên cảm ơn là tôi mới đúng. Mối quan hệ của hai gia đình chúng ta càng ngày càng thân thiết, tôi hy vọng là bọn trẻ sẽ sớm nên đôi. ....!!

Ông Trần cười hề hã.

_Ông nói phải, tôi cũng mong là thế. ....!!

Bà Phương đứng bên cạnh, bà tức bầm gan. Bà không ngờ ông chồng của mình lại bỏ rơi bà ở đây. Bà lo sợ tình yêu ông Trương dành cho bà đã lụi tàn nên ông tỏ ra chán ghét bà. Bà đang sợ mất ông Trương nhưng bà không thể dùng trò chơi này lại được, phải khó khăn lắm bà mới sắp xếp được mọi chuyện theo đúng ý của bà, nếu bà dừng lại ở đây, bà sẽ mất lòng tin, mất đi sự kính trọng của Quân, bà sợ tất cả những điều đó.

Quân không muốn ở đây lâu nên lấy lý do cần đưa ông Trương về nhà, Quân cũng cáo từ ra về. Bà Phương tức muốn điên lên nhưng không còn cách nào khác, bà cũng phải đi theo bố con ông Trương.

Trên đường về nhà, bà Phương quá tức nên có bao nhiêu bà xả hết cả ra. Giọng bà cao vút như hát hợp xướng trong nhà hát.

_Tôi thật không ngờ ông lại là con người tùy tiện như thế, ông có biết hôm nay là ngày gì không. Ông Trần đã cố gắng tổ chức bữa tiệc con trai chúng ta đi Mỹ, sao ông không thể đẹp bỏ lòng tự ái của ông để chung vui với mọi người, ông bỏ về đột ngột như thế còn gì là mặt mũi của tôi nữa. ....!!

Ông Trương bình thản trả lời.

_Nếu bà không muốn về có ai ép bà phải đi về theo tôi đâu. ....??

_Ông còn nói nữa. ....!!

Bà quay sang trách móc Quân.

_Còn con nữa, sao con cũng hùa với bố con. Ông ấy đi về thì mặc kệ ông ấy, con đi về theo cùng làm gì. ....??

Quân mệt mỏi nói.

_Mẹ biết là con không thích tiệc tùng, không thích làm tâm điểm chú ý của mọi người. Mặc dù con dựa vào năng lực của con để đi lên nhưng cũng không thiếu gì kẻ nói này nói nọ, con không thể chấp nhận những lời ác ý đó. ....!!

_Họ nói gì mặc họ con quan tâm làm gì. ....!!

Quân hài hước đáp.

_Mẹ nói đúng, nhưng con thấy mẹ mới là người làm to chuyện, sao mẹ phải sợ ông Trần không vui, tâm trạng của ông ta thì có liên quan gì đến chúng ta. Trong chuyện công tác lần này con và ông ấy là những đối tác song phương, đôi bên cùng có lợi, con không nợ gì ông ta, ông ta cũng không ban ơn cho con thứ gì, nên mẹ làm ơn đừng xu nịnh ông ấy nữa. Con chán phải nhìn thấy mẹ cười đùa, khúm núm nhưng trong lòng không vui lắm rồi. ....!!

Ông Trương mỉm cười thú vị. Bà Phương điên tiết quát cả hai cha con.

_Hai người giỏi lắm, cả hai hợp tác với nhau để bắt nạt tôi chứ gì. Tôi làm điều này là vì ai, tất cả cũng vì tương lai của gia đình thôi. ....!!

Quân cười khó hiểu.

_Mẹ nghĩ nhà mình vẫn chưa đủ giàu à. Hay là mẹ nghĩ con trai của mẹ bất tài. ....??

_Không phải thế, mẹ muốn con được mở rộng thêm khả năng của con thôi. ....!!

_Thì con đang làm theo ý của mẹ đây. Kinh doanh luôn luôn sòng phẳng, con không thích nợ bất cứ một ai, mẹ đừng gây cho con cảm giác con đang nợ ông Trần thứ gì đó. ....!!

_Mẹ hiểu rồi, mẹ sẽ không làm thế nữa. Nhưng con cũng phải hứa với mẹ là con sẽ làm đến cùng, con không được bỏ cuộc giữa chừng dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra. ....!!

Quân nghi ngờ hỏi.

_Mẹ có gì đó dấu con đúng không. ....??

Bà Phương chột dạ, một nửa thôi là bà đã nói cho Quân biết mọi kế hoạch này đều do bà sắp xếp. Bà vội chối.

_Mẹ không dấu con chuyện gì cả. mẹ chỉ động viên con cố gắng lên thôi. ....!!

Quân cười nhạt.

_Con hiểu. ....!!

Thật ra ngay từ đầu Quân đã biết hết mọi chuyện rồi, Quân vẫn đi Mỹ vì Quân muốn thăm dò thị trường nước ngoài, muốn học hỏi thêm. Quân cũng thấy mình không nợ gì ông Trần nên mới đồng ý đi, còn nếu không, dù bà Phương có tìm đủ mọi cách Quân cũng nhất quyết không nghe theo.

Về đến nhà, bà Phương, ông Trương không ai bảo ai. Bà Phương rút lui vào phòng ngủ, ông Trương đi theo bà Phương. Bà Phương lạnh lùng hỏi.

_ Ông đi theo tôi làm gì, tôi tưởng hôm nay ông lại ngủ ở bên phòng làm việc....!!

Bạn đang đọc truyện *Mướn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 220

Ông Trương mở cửa tủ lấy một bộ quần áo, vào phòng tắm, sau khi tắm rửa xong. Ông đi về phòng làm việc. Bà Phương nước mắt ràn rụa, lồng ngực bà đau thắt, bà không ngờ ông Trương lại đối xử vô tình với bà như thế. Hai người không chỉ đơn giản là giận nhau nữa mà một trận chiến dai dẳng đang diễn ra giữa hai vợ chồng. Bà đang cô đơn, đang buồn tủi nhưng ông Trương không quan tâm, cũng không thèm đếm xỉa đến bà. Bà Phương nghĩ bà sống hay chết, ông Trương cũng mặc.

Bà muốn xin ông Trương tha thứ, mong ông hiểu cho bà nhưng bà có bản tính cao ngạo nên bà nhất định không làm thế, bà đang bị lún sâu vào cái hố tuyệt vọng của hôn nhân, bà hiểu nếu vợ chồng sống ly thân quá lâu sẽ dẫn đến tan vỡ. Bà vô đầu, bà không biết phải làm gì nữa. Bà hy vọng ông Trương sẽ không ghét bỏ bà quá lâu, bà hy vọng một ngày nào đó ông sẽ hiểu vì sao bà lại làm như thế này.

Ngày mai đi rồi nên hành lý, quần áo của Quân đã được xếp gọn vào trong va ly. Lòng Quân buồn mênh mang, cầm cây bút máy, Quân thờ dãi.

_ Không hiểu tại sao mấy ngày này mình hay mơ về một cô gái lạ, mình chỉ nhớ duy nhất đôi mắt, mái tóc đen dài và giọng nói trong vắt của cô ấy. Mình không hiểu tại sao cô gái ấy cứ ám ảnh mình mãi, phải chăng mình đã từng yêu một cô gái có những đặc điểm như thế nên mình mới bị ám ảnh bởi những cô gái có những hình dạng giống cô ấy....!!

Quân nhớ đến cô y tá, Quân gặp trong bệnh viện và cô gái đi mua hàng ở siêu thị, hai cô gái này có một đặc điểm chung đó là họ đều có một mùi hương không thể nhầm lẫn. Đứng bật dậy, Quân trách móc bản thân.

_ Mình đúng là ngu thật, rõ ràng họ là một người sao mình không sớm nhận ra, nếu mình nhận ra được mình đã hỏi cô ấy là ai rồi, mình cũng đã nhìn rõ được mặt cô ấy.....!!

Quân ngồi phịch xuống giường. Quân nghi ngờ, tai nạn đã làm Quân đánh mất đi một phần kí ức. Nhưng Quân lại gạt bỏ suy nghĩ đó ngay vì nếu Quân mất trí nhớ, tại sao mọi người trong gia đình và những người thân xung quanh không ai nói gì cho Quân biết cả, nếu thực sự Quân đã quên, họ phải nhắc cho Quân nhớ rồi chứ. Đẳng này ai cũng vui mừng như không có chuyện gì, Quân cũng cảm nhận được không khí xung quanh tràn ngập niềm vui, Quân không nghi ngờ gì cả.

Quân chỉ còn một thắc mắc nhỏ là cô gái đó là ai, tại sao Quân cảm thấy quen thuộc, cảm thấy thân thương đến thế. Tại sao khi ở gần bên cô ta dù chỉ là nhìn thấy đôi mắt, thấy mái tóc đen dài, thấy hình dáng mảnh khảnh, nghe giọng nói trong trẻo của cô ta, trái tim Quân không ngừng đập nhanh, lòng Quân xao động, đầu óc Quân trống rỗng, cảm xúc dâng tràn. Quân không cho điều này là bình thường chút nào.

Nóng bức, mệt mỏi, chán chường, Quân đi tắm. Trước khi đi ngủ, Quân gọi điện cho Bảo. Bảo ngáp ngủ hỏi.

_ Cậu muốn gì mà gọi cho mình giờ này....??

Quân phì cười.

_ Đừng nói với mình là cậu đã đi ngủ rồi....??

_ Không đi ngủ, cậu nghĩ mình thức làm gì....??

_ Nhưng mọi hôm cậu thức khuya lắm cơ mà, sao hôm nay đi ngủ sớm thế....??

_ Thằng khi, không phải phá án thì đi ngủ sớm chứ sao....??

_ Cậu sướng thật, chả bù cho mình. Ngày mai mình đi rồi, cậu sẽ ra tiễn mình chứ....??

_ Mình cũng không biết nữa, nếu mai mình không bận mình sẽ đi, còn nếu bận, mong cậu thông cảm....!!

Quân biết là Bảo đang trêu mình, nên trêu lại.

_Cậu cẩn thận đấy, nếu cậu không đi tiễn mình, hàng ngày mình sẽ gọi điện về nhà cho mẹ cậu. Mình sẽ giục mẹ cậu bắt cậu phải lấy vợ....!!

Bảo đối đáp lại.

_Cậu lo cho thân cậu đi, mẹ mình dễ tính lắm, mẹ mình không giống như mẹ cậu đâu....!!

_Nhớ nhé, ngày mai hín giờ sáng cậu phải có mặt ở nhà mình....!!

_Biết rồi, mình sẽ đến...!!

Quân cười tươi.

_Cậu nhận lời ngay từ đầu, có phải là đỡ mệt cho mình không...??

_Nói vài lời mà đã mệt rồi à, ngày mai người ta phải đi dưới cái nóng cháy da để đưa cậu đi thì sao....!!

Quân cười thật to.

_Trời đất, cậu sợ bị cháy ra từ khi nào thế. Người cậu đã bị đen sần rồi, cháy thêm chút nữa cũng đâu có sao....!!

_Đồ chết tiệt, cậu ngủ đi ngày mai cậu phải đi sớm rồi....!!

_Ừ, chúc cậu ngủ ngon....!!

Bảo ho liên tục. Quân chữu.

_Đúng là làm ơn mắc oán, biết thế mình rửa cho cậu gặp ác mộng....!!

Ho chán, Bảo phá ra cười, Bảo cười chảy cả nước mắt.

_Chúa nhân từ, con không muốn nghe một câu chúc ngủ ngon từ một thằng bạn thân. Ai người ta nghe thấy, họ lại tưởng con bị đồng tính thì khổ....!!

Quân cũng không nhịn được cười, cả hai đang có nỗi lo chôn dấu nhưng họ không thể nói cho người kia biết. Bảo dấu Quân rất nhiều sự thật, còn Quân đang lo nghĩ không yên nhưng họ thực sự là bạn tốt, họ biết giúp đỡ người kia, biết động viên và an ủi lẫn nhau, trong cuộc sống có được những người bạn thân như Quân và Bảo thật đáng quý.

Nói chuyện với Bảo khiến tâm trạng Quân thoải mái hơn nhiều. Quân chìm vào giấc ngủ với nhưng cơn mơ không dứt, hình ảnh người con gái đó lại ám ảnh Quân. Tâm trí Quân đang dần chấp nhận cô gái đó, Quân không còn muốn chạy trốn cảm giác của chính mình nữa mà ngược lại Quân muốn được nghe giọng nói, muốn được đắm chìm trong ánh mắt, muốn được vuốt tóc, muốn được ôm cô gái đó, trên môi Quân đang nở một nụ cười, nếu Quân biết được khi ngủ mơ mình đã cười, Quân sẽ không thể nào vui nổi, Quân phải nhanh chóng đi tìm hiểu sự thật, ngày mai Quân đi rồi, mọi chuyện đến đây là kết thúc.

Quân tự nhủ với lòng là dù có chuyện gì Quân cũng sẽ cố gắng vượt qua nhưng một nguyên tắc Quân đặt ra cho mình là, Quân sẽ không tha cho kẻ nào dám phản bội lại Quân.

Sáng mai đúng chín giờ, Kiên, Bảo và ông Tùng có mặt đông đủ, họ đều đi tiễn Quân. Quân mỉm cười chào tất cả, hành lý Quân không có nhiều nên tất cả chỉ vồn vện có một chiếc va ly nhỏ, ngoài ra không có gì khác. Quân không thích mang nhiều hành lý, nếu có thiếu gì, Quân sẽ mua ở bên đó. Quân luôn luôn làm thế, mỗi chuyến đi công tác, Quân cũng chỉ mang theo một va ly nhỏ, bà Phương hiểu tính con trai nên không có phản nản gì, bà chỉ cần Quân chịu sang Mỹ là bà vui rồi. Bà không còn mong muốn nào nữa.

Đưa tiễn Quân và Loan không hề có nước mắt mà chỉ có nụ cười và những cái ôm thật chặt. Quân và Loan đi rồi sẽ về, còn Diễm, không ai biết được là khi nào Diễm sẽ về. Bảo đã biết bà Hoa và ông quản gia cũng theo Trường và Diễm sang Úc. Diễm không còn lý do gì để quay trở về đây nữa. Bảo đang cố quên đi người con gái không bao giờ thuộc về mình, Bảo cầu mong cho Quân và Diễm tìm được hạnh phúc, nếu họ đau khổ, một người bạn tốt như Bảo sẽ cảm thấy có lỗi và tự trách bản thân mình.

Ông Trần yên tâm giao con gái cho Quân, nhìn Loan hạnh phúc ngập đầy, lòng ông cũng rộn rã niềm vui, ông mong lần này Loan và Quân sẽ nên đôi, bà Phương là người nói nhiều nhất, bà dặn dò Quân và Loan đủ điều. Trong khi Loan chăm chú lắng nghe và mỉm cười đáp lại. Quân ngán ngẩm nhanh chóng tạm biệt mọi người rồi lên máy bay.

Ông Trương ôm con trai thật chặt, ông chúc Quân thượng lộ bình an. Quân cười với ông. Loan vẫy tay chào mọi người, cùng Quân bước vào trong. Loan đã có Quân trọn vẹn kể từ ngày hôm nay.

Bà Phương nước mắt lưng tròng, bà khóc sục sịt, lấy khăn chấm nhẹ hai dòng lệ trên má, bà thấy nhẹ lòng vì bà không còn phải lo lắng con trai của bà bị Diễm hành hạ tâm trí nữa, bà tin chỉ một năm nữa thôi. Quân và Loan sẽ cùng nhau tổ chức lễ cưới. Lòng bà rộn rã tiếng cười, bà hoàn toàn thỏa mãn với những gì bà đã làm được.

Kiên và Bảo đứng im nhìn ra bên ngoài, nhìn theo chiếc máy bay chở Quân và Loan vừa cất cánh. Kiên bắt lực nói.

_Không biết những gì chúng ta làm có đúng không nữa. Mai sau nếu anh ấy nhớ lại, anh ấy sẽ giận chúng ta...!!

Bảo vỗ vai Kiên.

_Cậu lo lắng cũng vô ích, nếu họ có thể tìm thấy nhau, có thể sống hạnh phúc, chúng ta có bị cậu ấy giận cũng xứng đáng...!!

Kiên tui ngay nét mặt.

_Anh nói đúng, thế nào đi uống bia với tôi chứ...??

Bảo lắc đầu.

_Anh còn nhiều việc phải làm, hẹn cậu tối nay...!!

_Được, sau khi xong việc ở công ty, em sẽ gọi cho anh...!!

Ông Trương lái xe đưa bà Phương và ông Tùng về, còn ông Trần đi xe riêng, Bảo và Kiên đi xe máy, nên mỗi người một ngã.

Trên đường về nhà chỉ có mình ông Trương và ông Tùng nói chuyện với nhau còn bà Phương im lặng không nói gì, bà đang tìm cách hóa giải mối bất hòa giữa hai vợ chồng, bà tin là bà sẽ làm được.

Sống với nhau hơn ba mươi năm nên bà có thể hiểu được một phần tính cách của ông Trương, một ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, bà nở một nụ cười thật duyên rủ bà biết bà phải làm gì. Với cách này, ông Trương nhất định sẽ bị bà chọc thủng tuyến phòng thủ do ông dựng lên hơn một tháng nay.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 221

Bay từ Việt nam sang Mỹ phải mất mười tám tiếng nên Quân và Loan hơi ngán, tuy nhiên Loan lại vui vẻ chấp nhận thời gian bay dài đằng đặc này, chỉ cần có Quân bên cạnh, chuyện gì Loan cũng có thể chịu đựng được.

Máy bay vừa cất cánh được một lúc, Quân bắt đầu đỡ máy tính ra làm việc. Loan tò mò hỏi.

_Có việc gì quan trọng lắm hay sao mà anh chăm chỉ thế...??

Mất không rời màn hình, Quân đáp.

_Thời gian bay rất dài, anh muốn tranh thủ xem xét lại công việc, anh không muốn bị bỏ lỡ khi bay sang đến nơi...!!

Loan hơi buồn, nếu nói chuyện với Quân, Loan sợ Quân sẽ bị phân tâm, không tập trung được, còn nếu không nói gì Loan cảm thấy tủi thân. Cuối cùng Loan chọn giải pháp mượn một tờ báo. Loan chăm chú đọc, còn Quân tập trung vào làm việc.

Bay được bốn tiếng, Loan muốn ăn gì đó, tiếp viên hàng không mang rượu, gà rán và mì ý cho hai người. Ăn xong một mẻ, Loan lăn ra ngủ, còn Quân tiếp tục làm việc. Lúc Loan thức dậy, Quân đã ngủ từ khi nào rồi. Máy tính đã được Quân cất vào cặp ở bên cạnh. Loan muốn mượn máy tính của Quân nhưng sợ Quân hiểu lầm nên lại không dám, máy tính của Loan, Loan đã cất ở trong vali nên không thể lấy. Loan đành ngắm phong cảnh ở bên ngoài từ cửa sổ.

Hai giờ sáng tính theo giờ Việt nam, hai người mới đến nơi. Loan và Quân không phải lo tìm chỗ ở vì ông Trần đã mua một căn biệt thự ở đây, Quân không thích phải mang ơn ông Trần nên Quân đang tìm kiếm cho mình một khách sạn để ở, sau đó Quân sẽ tìm cách thuê cho mình một căn hộ.

Loan không hề biết được dự định này của Quân. Loan tưởng Quân sẽ cùng mình sống trong căn biệt thự của gia đình. Nếu Loan biết được, Loan đã không vui như bây giờ.

Căn biệt thự nhà Loan mua nằm trên một đồi thông. Căn biệt thự này là do bố của Loan mua của một người bạn. Quân thấy nó có từ lâu đời rồi. Biệt thự được bao quanh bởi một khu vườn nhỏ, trước sân có một hồ bơi, ghế đá. Quân thích nơi này nhưng nó không đủ để giữ chân Quân ở lại.

Quân đã du học bốn năm ở Mỹ, nên Quân đã làm quen được với ẩm thực, văn hóa và lối sống của người Phương Tây. Nhìn khung cảnh này, Quân không thấy lạ lắm gì, đối với Quân, sống ở đâu cũng thế thôi, nơi nào mang lại cho Quân cảm giác ấm áp và tình yêu, nơi đó sẽ là nhà của Quân, còn nếu không Quân có thể sống ở bất cứ nơi nào.

Sợ con gái nhớ nhà và không quen được với thức ăn ở đây nên ông Trần đã thuê một bà giúp việc người Việt, ông đã cho bà ấy đi cùng với Loan sang Mỹ cách đây mấy năm khi Loan về nước, nhiệm vụ duy nhất của bà là giữ cho căn biệt thự được sạch sẽ và sáng sủa, nay Loan sang đây, bà giúp việc

không còn phải sợ cô đơn nữa.

Chênh lệch múi giờ nên Quân cảm thấy mệt mỏi. Sau khi được bà giúp việc sắp xếp lại mọi thứ trong phòng, Quân đi ngủ. Loan cũng mệt không kém gì Quân nên cả hai không kịp ăn uống gì đã chìm sâu vào giấc ngủ.

*****

Diễm cũng giống như Quân, cũng từng sống ba năm ở Mỹ nên Diễm biết khá nhiều về thành phố San Diego, Diễm thích sống ở thành phố này. Diễm bị cuốn hút bởi vẻ đẹp của cây cầu bắc qua biển, vẻ cổ kính của những căn biệt thự, vẻ đẹp quyến rũ của biển, của cây, của hoa, và nơi đây cho Diễm cảm giác như đang sống tại nhà, Diễm yêu cái nắng chói chang, yêu không khí có mùi mặn của biển, Diễm yêu tất cả những thứ thuộc về thành phố này. Lúc còn là sinh viên, Diễm thường hay la cà đến những viện bảo tàng và phòng triển lãm tranh. Diễm say mê những tác phẩm nghệ thuật.

Vì yêu thích hội họa và văn chương, Diễm đã lên ông Hải học thêm về hội họa và văn chương. Diễm dành hàng giờ ở thư viện để đọc sách, dành cả ngày bên giá vẽ. Diễm không đã động gì đến sách về kinh tế, cũng may nhờ có trí nhớ tốt Diễm đã thi được tám bằng xuất sắc, mặc dù Diễm không có niềm đam mê với nó, Diễm chỉ học cho có, Diễm cố gắng vì Diễm muốn ông Hải vui lòng.

Trong thời gian đi học, Diễm đã xin vào làm việc trong một nhà xuất bản. Diễm đã dần làm quen với công việc in ấn và viết sách. Diễm quá say mê với văn chương và hội họa. Diễm biết viết văn cần một trí nhớ tốt, và khả năng cảm thụ của mỗi người. Diễm đã bán được mấy tác phẩm nhưng nó không đủ để gây tiếng vang, Diễm nhận ra, Diễm còn thiếu nhiều thứ. Diễm đang cố hoàn thiện chính mình. Diễm tin rằng một ngày không xa, Diễm sẽ thành công.

Sau khi ổn định chỗ ở, ngày Diễm đi làm, đêm Diễm đi học thêm. Diễm không có ngày nghỉ, bà Hoa luôn than phiền với Diễm.

_Cháu làm việc cũng làm việc vừa phải thôi, nếu mà Trường biết được, cậu ấy sẽ bay sang đây đón cháu về...!!

Diễm mỉm cười.

_Đi đừng lo, chỉ có làm việc cháu mới sống được, còn nếu không, cháu sẽ héo rũ mà chết...!!

Diễm thuê một căn hộ nhỏ, giá tiền không đắt lắm nên Diễm có thể trả được. Dù được Trường hỗ trợ về mặt kinh tế, Diễm cũng không muốn dựa hoàn toàn vào Trường, Diễm muốn tự lập. Diễm đã xác định sẽ phải sinh con và nuôi con một mình nên ngay từ bây giờ, Diễm đã tích cóp dần cho tương lai.

Diễm khổ sở nhất là mỗi lần Trường gọi điện sang hay Diễm gọi điện về, Trường luôn ca cẩm, luôn khiến Diễm điên đầu với những câu trách móc, và những lời giáo huấn dài vô tận. Chỉ khi nào nói chuyện với Hồng, với ông bà Vincent, và thằng nhóc Nicolas, Diễm mới cười nổi. Nhiều khi tức quá, Diễm rủa Trường là một ông cụ non, hậu quả Diễm bị Trường mắng xối xả, Trường dọa nếu Diễm không sống nghiêm chỉnh, không khỏe mạnh hay đầy dọa bản thân. Trường sẽ đích thân sang đón Diễm về Úc. Diễm phải nói gậy cả lưỡi, Trường mới tha cho lỗi tai của Diễm.

Có một ông anh quan tâm và lo lắng cho mình, Diễm vừa cảm thấy hạnh phúc vừa bức mình. Diễm thấy Trường sao mà giống Quân như thế, cả hai đều coi Diễm là trẻ con nên hơi một tí, họ lại cho mình cái quyền kiểm soát đời sống của Diễm. Cũng may Trường không độc đoán như Quân. Trường tuy hay can dự vào đời tư của Diễm nhưng còn cho Diễm có quyền lựa chọn nếu Trường cho đó là điều đúng đắn, còn Quân thì không bao giờ có chuyện nhượng bộ, Quân sẽ ép Diễm làm đến cùng.

Diễm vừa đi làm vừa đi học, lại mang thai nên rất mệt mỏi. Nhưng chưa có lúc nào tinh thần Diễm lại tràn đầy năng lượng và phấn khích như bây giờ.

Diễm tự hào vì bản thân Diễm có thể đứng trên đôi chân của mình, có thể tự nuôi sống được bản thân, và đang chuẩn bị cho tương lai. Diễm cũng tích cóp được khá nhiều tiền từ công việc viết lách, dịch sách, và bán tranh. Diễm yêu nghệ thuật, yêu văn học, được làm công việc mình yêu thích, Diễm thấy tinh thần thật sáng khoái. Diễm đang háo hức chờ đưa con mình ra đời từng ngày.

Nhờ một xuất học bổng ở trường nên Diễm không phải đóng học phí, Diễm chỉ phải lo tiền sinh hoạt hằng ngày, tiền thuê nhà. Mặc dù Diễm đã cố từ chối không nhận tiền của Trường nhưng Trường vẫn nhất quyết gởi tiền cho Diễm, tính ra thì Hồng và Trường rất giàu. Trường nhờ ông bà Vincent và cha mẹ Hồng giúp nên đã mở được một công ty riêng, còn Hồng có mấy cửa hàng thời trang, chưa hết mấy mẫu vẽ mà Diễm gởi cho Hồng, Hồng đã cho người may theo những thiết kế này, kết quả khách hàng rất ưa chuộng, việc bất tiện nhất là công việc kinh doanh ở Việt nam khiến Hồng phải đi đi về về nhưng Hồng vẫn vui về vì đó là sở thích của Hồng.

Lúc nào có thời gian rảnh rỗi, Diễm thường hay chat với Hồng và Trường. Hồng thường xuyên liên lạc với Diễm vì mấy mẫu vẽ, vì chuyện con cái, cả hai đều đang mang thai nên có nhiều thứ cần nói với nhau. Trường nhớ em gái, lo lắng, nên thường xuyên khuyên bảo, cũng may Diễm không ở gần nếu không Diễm phải rất lỗi tai. Diễm thường hay trêu đùa Hồng là Trường đã bị Hồng biến đổi thành ông cụ non kể từ khi hai người lấy nhau. Hồng chỉ mỉm cười không nói gì.

Hồng đang hạnh phúc, đang chìm đắm trong mật ngọt của hôn nhân, đúng như Hồng nghĩ, Trường là một người chồng tuyệt vời. Lấy được Trường, Hồng không còn mong mỏi gì nữa. Hồng hài lòng với cuộc sống hôn nhân của mình.

Hồng và Trường đều tránh nhắc đến Quân mỗi lần họ gọi điện, chat hay nhắn tin cho Diễm. Diễm biết họ đang nghĩ gì, Diễm cảm kích họ vì điều đó. Diễm luôn hứa với họ là Diễm sẽ sống tốt, Diễm đang thực hiện ước mơ của mình. Diễm sống không chỉ cho bản thân Diễm mà còn cho đứa con trong bụng của Diễm nữa. Dù không có được tình yêu của Quân, và không có Quân bên cạnh, Diễm vẫn mạnh mẽ vươn lên. Giống như cái cây trong gió bão, dù có bị thương tích đầy mình, nhưng cái cây đó vẫn không bao giờ đổ, nó đang hướng đến ánh nắng mặt trời và đang che chở cho những cây con, Diễm cũng đang làm thế vì con mình.

Công việc bấp bực, đi siêu thị mua đồ, dọn dẹp nhà cửa đã có bà Hoa lo nên Diễm không phải làm gì, bà giống như mẹ của Diễm, lần đầu tiên đến đây

bà không quen đường xá và ngôn ngữ nhưng sau mấy tháng sống ở đây. Bà đã làm quen dần với nó, bây giờ bà đã biết đường đến siêu thị và nói được mấy câu tiếng anh cần thiết để hỏi mua hàng.

Ở lớp học buổi tối, Diễm đã làm quen với một anh chàng người Mỹ, gốc Việt tên là John. John là một chàng trai khá thú vị và dễ chịu. John đã dạy cho Diễm nhiều thứ về nghệ thuật vẽ tranh, và văn học. John cũng giúp đỡ Diễm rất nhiều trong học tập. Đối với Diễm, John đơn giản chỉ là bạn.

Ngoài Quân ra, Diễm không thể yêu được ai khác nữa. Tình bạn của họ ngày càng bền chặt. Diễm bây giờ không phải là một cô gái ngây thơ như ngày trước, trải qua quá nhiều sóng gió đã dạy cho Diễm hiểu thế nào là tình đời, thế nào là yêu, thế nào là hận.

Đến tháng thứ bảy, mọi người trong lớp và chỗ làm thêm mới biết Diễm mang thai. Do tạng người Diễm nhỏ nhắn nên đến tháng thứ bảy trông Diễm như đang mang thai tháng thứ tư. Diễm trách bản thân lười ăn, hay bỏ bữa và hay ốm yếu nên Diễm sợ khi sinh đứa bé ra nó sẽ là một đứa trẻ còi cọc. Để sửa chữa sai lầm của mình. Ngày thứ bảy và chủ nhật nào Diễm cũng cùng bà Hoa đến bệnh viện học cách làm mẹ, tìm hiểu chế độ dinh dưỡng khi đang mang thai và sau khi sinh em bé ra.

Mặc dù trước đó Diễm có đọc hàng loạt sách về thời kì mang thai và cách nuôi dạy con, Diễm thấy vẫn còn chưa đủ. Diễm muốn mọi thứ phải thật hoàn thiện.

Diễm muốn đứa con mình sinh ra phải thật khỏe mạnh, Diễm chỉ mong nó bình thường giống như những đứa trẻ khác, nó không nên thông minh quá nhưng ước nguyện này của Diễm xem ra khó thực hiện được vì Quân và Diễm đều là hai con người thông minh, đứa bé sẽ phải mang gien của hai người, do thường xuyên đi khám thai định kì nên Diễm biết mình sẽ sinh con trai. Một dòng lệ nóng hổi chảy trên má Diễm mỗi lần Diễm nhìn hình chụp siêu âm của thằng bé. Diễm có thể nhìn thấy hình dạng của thằng bé, cái thai đã được bảy tháng tuổi, chỉ còn hai tháng nữa thôi, Diễm sẽ sinh nó ra.

Hôm nay chủ nhật nên Diễm không phải đi làm, cũng không phải đi học. vừa mới sáng sớm Trường đã gọi điện thông báo hôm nay Hồng sẽ sinh nên Diễm và bà Hoa lo lắng không yên. Ông quân gia hoàn toàn hài lòng với cuộc sống ở nông trại. Mỗi lần gọi điện về cho ông, ông đều khoe ông sống rất khỏe mạnh và đã tăng lên được mấy kí, Diễm mừng cho ông và hạnh phúc vì ông không sao.

Bà Hoa chấp tay cầu nguyện.

_ Cầu chúa ban phước lành cho cô ấy, cầu mong đứa bé được bình an. ...!!

Diễm xoa nhẹ vào bụng, lòng Diễm cũng đang hồi hộp lo sợ. Càng gần đến ngày sinh, Diễm càng lo lắng hơn. Diễm nhớ nhó nói.

_ Cháu không biết khi đến lượt cháu mọi chuyện có suôn sẻ không. ...??

Bà Hoa trấn an.

_ Cháu đừng lo, đứa bé hoàn toàn khỏe mạnh nên sẽ không sao đâu. Chẳng phải bác sĩ cũng khẳng định với cháu về điều này hay sao. ...??

_ Cháu biết nhưng cháu vẫn cứ lo. Cháu không làm sao dứt bỏ được những suy nghĩ không hay đó ra khỏi đầu. ...!!

Bà Hoa cười.

_ Nhìn cháu kìa, lúc đầu Di khuyên cháu nên ở bên Úc để Trường và Hồng lo cho cháu, cháu nhất quyết đòi ra đi, sao bây giờ cháu lại run sợ. ...??

_ Cháu nghĩ người phụ nào mang thai gần đến ngày sinh cũng có tâm trạng giống như cháu thôi. ...!!

_ Di hiểu cảm giác của cháu nhưng cháu phải mạnh mẽ lên. Con vượt cạn sẽ chóng qua thôi, nếu cháu sợ đau cháu có thể mổ. ...!!

Diễm lắc đầu đáp.

_ Cháu muốn con cháu phải được sinh tự nhiên, cháu muốn nó được khỏe mạnh, cứng cáp. ....!!

_ Nếu thế cháu còn than phiền gì nữa. Di thấy cháu đã chuẩn bị tinh thần cho mọi chuyện rất tốt. Di tin là cháu sẽ làm được. ....!!

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 222

Diễm nhỏ nhẹ.

_ Cảm ơn Di, nếu không có Di, cháu không biết cuộc sống của cháu sẽ ra sao nữa. ....!!

_Dì mới là người nên cảm ơn cháu, chính cháu đã cứu vớt đời Dì. Khi cháu đi, Dì đã rất cô đơn và buồn chán nhưng lại được sống với cháu thế này Dì không còn gì mong muốn hơn nữa....!!

Diễm ôm chặt lấy bà Hoa, tình cảm mẹ con trong Diễm trỗi dậy, nhờ có bà luôn ở bên an ủi và động viên nên Diễm mới có dũng khí tiếp tục sống. Diễm kính trọng và yêu mến bà. Bà là người thân không thể thiếu của Diễm.

Chuông điện thoại reo vang khiến Diễm và bà Hoa giật mình. Cả hai đưa mắt nhìn nhau, họ vừa lo sợ vừa vui mừng, họ không biết là Hồng và đứa bé thế nào, cả hai vẫn bình an hay là đã xảy ra chuyện.

Hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí và can đảm ra. Diễm nghe máy. Giọng Trường vỡ òa đầy sung sướng.

_Hồng vừa xinh cho anh một cô công chúa rất xinh. Em có biết con bé nặng bao nhiêu kí không....??

Diễm rọi lệ, hạnh phúc ứa về trong tâm trí Diễm. Cuối cùng Hồng và đứa bé không sao. Diễm có thể yên lòng được rồi.

_Con bé nặng mấy kí....??

_Ba kí tám....!!

Diễm vui mừng nói.

_Chúc mừng anh. Anh định đặt tên cho con bé là gì....??

Trường cười lớn.

_Anh đã đặt tên cho nó khi anh biết mình sẽ có một công chúa rồi. Mẹ nó tên Diễm Hồng, anh sẽ gọi con bé là Diễm Lệ, em thấy thế nào....??

Diễm gật đầu khen.

_Em thấy rất hay. Chị Hồng không sao chứ anh....??

_Cô ấy không sao. Cảm giác làm cha thật hạnh phúc, nếu anh biết sớm anh đã lấy vợ từ lâu rồi....!!

Bà Hoa đứng bên cạnh Diễm nên cuộc nói chuyện của hai anh em bà đều nghe thấy. Bà và Diễm phì cười. Trường bây giờ không còn là một anh chàng hay ủ rũ và buồn phiền nữa, Trường đã là một người đàn ông thành đạt, một người chồng tốt, một người hạnh phúc và mãn nguyện với cuộc hôn nhân. Trường đang vui mừng vì vai trò làm cha của mình.

Trường đã được đền bù đúng với những gì Diễm ước nguyện, Diễm cầu mong cho nụ cười mãi nở trên môi Trường, cầu mong cho Trường mãi mãi sống hạnh phúc với tình yêu của mình.

Trường trách móc Diễm.

_Tất cả cũng tại em nếu em không đòi đi thi anh đâu cần phải lo cho em nhiều như thế này. Em có biết lúc ngồi chờ chị em sinh, anh sợ hãi nhiều như thế nào không. Chỉ còn hai tháng nữa là đến lượt em rồi, em nên thu xếp về đây hoặc là anh sẽ phải bay sang đó....!!

_Anh không cần phải bay sang đây đâu, em ồ, em có thể tự xoay sở được. Em cũng đâu có sống một mình, còn Dì Hoa nữa, Dì sẽ lo cho em, anh là đàn ông dù anh có bay sang đây, anh cũng đâu giúp gì được cho em, anh ở nhà lo cho chị Hồng và con gái của anh đi....!!

Trường hét nhỏ.

_Em còn định ương bướng đến bao giờ nữa, lần này anh nhất quyết không chịu nhượng bộ em nữa, em phải nghe lời anh.....!!

Diễm kêu lên.

_Anh hai, anh làm ơn đừng cố chấp nữa được không. Em hiểu em đang làm gì nếu em không thể tự lo được cho bản thân mình em sẽ nhờ đến anh, còn nếu em tự xoay sở được, em không muốn anh can dự vào, đòi em còn dài, em phải tự đi lên bằng chính đôi chân của mình, chẳng phải anh luôn muốn em phải mạnh mẽ, phải kiên cường lên là gì, đây là cơ hội tốt cho em được thử sức mình....!!

Trường cúi tiết.

_Em nghĩ đây là gì, mang thai, sinh con đâu phải là trò đùa. Nhờ đâu em xảy ra chuyện gì thì sao. Hồng có anh lo, gia đình cô ấy, rồi gia đình bố mẹ nuôi, anh vẫn còn chưa yên lòng nói gì đến em có một mình với Dì Hoa....!!

Biết là không thể cãi lí mãi, Diễm nói.

_Thôi được rồi, anh yên tâm em sẽ gọi điện thông báo cho anh biết trước khi bác sĩ chuẩn đoán được ngày sinh của em....!!

Trường vẫn còn chưa yên tâm.

_Em sẽ gọi cho anh hay là em cố tình nói chệch ngày sinh đi để anh khỏi phải bay sang thăm em...!!

Diễm nghiêm giọng.

_Em đã nói là em sẽ làm...!!

_Em biết được như thế là tốt...!!

_Mọi người trong nhà vẫn khỏe cả chứ anh...??

_Mọi người đều khỏe cả. Thăng nhóc Nicolas và con nhỏ Mary cứ nhắc em mãi. Mấy cây hoa do em trồng đều đã nở hoa rồi. Em có nhớ con ngựa non được sinh ra trước khi em đi không...??

Diễm mỉm cười.

_Em nhớ. Nó sao rồi...!!

_Nó là con ngựa khó dạy nhất, anh và bố phải mất nửa tháng mới thuần hóa nổi nó, bây giờ nó ngoan như một con cừu. Thăng nhóc Nicolas đòi cưỡi nó suốt...!!

Diễm cảm nhận được niềm vui và hạnh phúc của Trường, Diễm mừng cho Trường, sau mọi giông bão cuối cùng Trường cũng có được một bến bờ bình yên.

Diễm mơ màng.

_Mai này khi con trai của em lớn lên, anh sẽ dạy nó cưỡi ngựa chứ...??

Trường cười.

_Chỉ cần em và nó bình an, chuyện gì anh làm cũng được....!!

Diễm rơi lệ.

_Cảm ơn anh...!!

_Em thật ngốc nghếch. Lẽ ra em nên ở đây với anh, anh có thể lo cho em. Em không tin anh sao...!!

Diễm khổ sở nói.

_Anh lại thế nữa rồi, em nói là em có thể tự xoay sở được. Sao anh cứ cố chấp mãi thế...!!

_Anh sẽ nói chuyện này chừng nào mà em vẫn còn sống ở bên ngoài. Anh dự định sẽ về Việt nam mở công ty sau một năm nữa. Em thấy thế nào...!!

Diễm vui mừng.

_Nếu có khả năng, anh cứ làm đi. Em không hiểu gì về kinh doanh đâu...!!

_Em đừng nói dối. Em là một người có tài nhưng em không có đam mê với nó nên em mới nói mình không có khả năng....!!

_Anh hiểu được em như thế là tốt...!!

Hai anh em nói hết chuyện nọ đến chuyện kia. Một phút trước Diễm khóc, một phút sau Diễm cười, hạnh phúc làm bừng sáng khuôn mặt Diễm. Diễm mừng cho anh trai, cho chị dâu. Diễm mong tình yêu của họ mãi mãi trường cừu theo thời gian.

—

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223

Diễm đặt điện thoại xuống bàn. Bà Hoa mỉm cười.

_ Cuối cùng cậu ấy cũng làm cha. ....!!

Diễm sụt sịt.

_ Vâng, anh ấy đang rất hạnh phúc. ....!!

Nhìn nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt Diễm. Bà Hoa biết Diễm đang tủi phận mình. Sang đây được hơn ba tháng rồi nhưng Diễm và bà Hoa chưa một lần nhắc đến tên Quân. Bà Hoa không dám nhắc vì sợ Diễm buồn, còn Diễm chỉ dám mơ về Quân mỗi khi đi ngủ.

Diễm hay thủ thi kể cho thằng bé nghe về cha nó. Diễm biết là tuy chưa được sinh ra nhưng nó có thể hiểu Diễm đang nói gì. Diễm mong nó sẽ khỏe mạnh, hay ăn chóng lớn, Diễm không muốn nó ốm đau bệnh tật, không muốn nó xảy ra chuyện gì.

Bữa tối bà Hoa nấu ăn, Diễm miệt mài bên trang sách. John gọi điện thoại cho Diễm.

Diễm mỉm cười hỏi.

_ Chào anh. Có chuyện gì không. ....??

_ Tối nay em rảnh chứ. ....??

_ Em rảnh. Anh định nhờ em chuyện gì à. ....??

_ Anh muốn mời em đi ăn cơm tối. ....!!

Diễm lúng túng.

_ Em xin lỗi nhưng Di Hoa đang nấu cơm, em dự định ăn cơm ở nhà nên có khi em không đi được. ....!!

John nài nỉ.

_ Em ăn cơm ở ngoài một tối cũng đâu có sao. Em không coi anh là bạn của em à. ....??

Diễm thấy khó xử.

_ Hay để lần khác được không anh. ....??

_ Lần này em không đi, em còn định đến bao giờ nữa. Chỉ là một bữa cơm thông thường thôi. ....!!!

Bà Hoa đứng bên cạnh nói.

_ Cháu đi đi. Đừng để bạn cháu chờ. Cháu đã làm việc vất vả mấy tháng nay rồi, đã đến lúc cháu nên cho bản thân cháu nghỉ ngơi và xả stress. ....!!

_ Vâng. Cháu xin lỗi không thể ăn cơm cùng Di. ....!!

_ Di cháu mình còn nhiều cơ hội ăn cơm với nhau. Bạn bè cháu chỉ gặp nhau có đôi lần, cháu phải biết tận hưởng cuộc sống. ....!!!

Diễm sống tại phố Wall. Diễm thích con đường ở đây, thích thành phố này. Diễm thấy mình thật may mắn, Diễm đã phải vất vả mới tìm thuê được một căn hộ gần biển. Sáng nào Diễm cũng cùng bà Hoa đi dạo mấy vòng rồi mới về nhà, mặc dù sống gần biển nhưng chưa một lần Diễm xuống tắm, Diễm vẫn e ngại độ rộng lớn của nó, Diễm sợ mình sẽ chết chìm, sợ rằng mình sẽ chẳng bao giờ ngoi đầu lên được nếu cứ bơi mãi ra xa. Diễm thỏa ước nguyện của mình bằng cách chỉ đứng trên bờ ngắm, chụp ảnh, và vẽ biển mỗi khi bình minh lên, và mỗi khi hoàng hôn xuống.

Phương tiện đi lại của Diễm là một chiếc xe ô tô kiểu cổ, Diễm đã tích cóp tiền mua nó tại một trung tâm chuyên bán xe ô tô cũ, những chiếc xe ở đây nếu quá đắt người ta sẽ đem nghiền nát nó sau đó mang đi sản xuất lại. Diễm cảm thấy đối với những chiếc xe bị vứt đi một cách không thương tiếc thật đáng thương. Khoản tiền mua xe này hoàn toàn là của Trường và của Hồng. Diễm dự định khi nào có đủ, Diễm sẽ trả lại cho họ sau, bây giờ cuộc sống của Diễm chưa ổn định nên Diễm không có khả năng làm việc đó.

Chiếc xe ô tô của Diễm đã cũ nên Diễm phải đem đi sửa và sơn lại hoàn toàn. Khoản tiền chi ra cho nó cũng không phải là nhỏ, Diễm tự an ủi bản thân là mai sau khi đã thành công hơn. Diễm sẽ cố gắng sửa sang lại mọi thứ, còn bây giờ Diễm cứ sống tạm như thế này đã rồi mai sau tính tiếp.

Nhà hàng mà John hẹn ăn cơm với Diễm có tên Poco Loco, đây là một nhà hàng Tây Ban Nha, từ khi sang đây, Diễm cũng đã làm quen được khá nhiều nhà hàng giá rẻ, nhà hàng này là một trong số đó. Để tiết kiệm tiền, Diễm thường xuyên dùng phiếu ăn miễn phí. Cuộc sống không phải lúc nào cũng trải đầy hoa hồng nhất là đối với một cô gái trẻ phải sống tự lập như Diễm nhưng Diễm tin vào khả năng của mình, tin vào một tương lai không xa. Diễm có thể làm chủ được cuộc sống, tương lai của chính mình.

Tình bạn giữa Diễm và John kéo dài cũng đã được hơn ba tháng rồi. John là người bạn tốt nhất trong số những người bạn mà Diễm có. Diễm chưa từng mong có một người bạn thân khác giới nhưng Diễm thấy nói chuyện với con trai thoải mái hơn nói chuyện với con gái, con gái có nhiều tính cách Diễm không làm sao nói chuyện với họ tất cả suy nghĩ của mình, nhưng với John thì khác. Diễm và John có thể cùng nhau tán gẫu về Picasso và Vincent van

Gogh. Diễm và John không chỉ có sở thích hội họa, âm nhạc, họ đều ham thích văn chương nên cả hai có nhiều thứ để nói với nhau. Diễm vui mừng vì có thể tìm được một người bạn như thế.

Diễm hạ nóc xe xuống, gió biển lồng lộng thổi tung bay mái tóc đen dài của Diễm, cuộc sống thật kì lạ, chỉ trải qua một năm ở nhà, Diễm đã biến đổi hoàn toàn thành một người phụ nữ chính chắn và trưởng thành. Diễm đã ý thích hơn về cuộc sống của mình. Diễm hoàn toàn lấy lại được tự tin.

Sống ở đây, Diễm không có khái niệm thời gian, công việc, học tập cuốn Diễm đi. Cuộc sống của Diễm đã được tính toán một cách cẩn thận, Diễm không có thời gian rảnh dỗi để ngồi than thở, hay kêu khóc, chỉ cần đặt lưng lên giường, Diễm đã lăn ra ngủ, Diễm làm gì còn thời gian để nghĩ đến chuyện khác.

Đậu xe đúng nơi quy định, Diễm mở cửa bước vào trong. Poco Loco là một quán ăn nhỏ, quán được trang trí đúng theo phong cách của người Tây Ban Nha. John vẫy tay gọi Diễm

_Chào em...!!!. Ở đây này....!!

Diễm mỉm cười đáp lại. Anh chàng ga lăng đứng lên kéo ghế mời Diễm ngồi.

_Cảm ơn anh...!!

_Đây là bốn phần của người đàn ông...!!

Diễm nháy mắt đáp.

_Anh nên dùng cách này đối với người phụ nữ anh yêu, đừng dùng với em, em không muốn bị hiểu lầm...!!

John bông đùa.

_Sao em không là người yêu của anh nhỉ...??

Diễm và John hay trêu đùa nhau nên kiểu nói chuyện này cả hai đều quen thuộc. Họ luôn chào nhau theo kiểu bạn gái, bạn trai lâu năm mới gặp lại nhau. Diễm chỉ đơn giản coi John là bạn, còn John coi Diễm là gì, Diễm quá vô tâm nên không để ý đến ánh mắt nhìn Diễm đầy say đắm của John, Diễm lại ngây thơ cho rằng. John cũng coi mình là một người bạn.

John hay kín đáo quan sát Diễm. Diễm đang chú ý vào menu nên không để ý đến John. Diễm đã làm quen với thức ăn Tây Ban Nha nên không khó để gọi món. Diễm thích nhất là món Cocidos. Món này thường gồm rau tươi, rau khô với các loại thịt, mỗi tỉnh đều có sáng tạo riêng và có tên gọi riêng: người Catalan gọi nó là Escudella, người Andalusia lại gọi nó là Potaje.

Món thứ hai là Bacalao, đây là món cá tuyết muối phơi khô. Ngoài ra Diễm còn thích Chorizo. Diễm thích tiếng Tây Ban Nha, Diễm đến đây vừa để thưởng thức món ăn, vừa thực hành nói tiếng Tây Ban Nha với nhân viên phục vụ và ông chủ quán, họ rất quý Diễm.

Mỗi lần Diễm gặp John, cả hai lại có nhiều chủ đề để nói chuyện. Diễm không bao giờ hỏi John về sống cá nhân, John cũng thế, đây là nguyên tắc của hai người. Diễm không muốn ai biết quá khứ của mình, cũng như những chuyện Diễm không muốn nói. Mặc dù John muốn tìm hiểu, muốn biết về Diễm nhiều hơn nhưng để duy trì tình bạn lâu dài với Diễm, John đành phải tuân theo nguyên tắc này của Diễm. Cả hai vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ.

Kết thúc bữa ăn, John và Diễm đi dạo một chút. Sau đó Diễm tạm biệt John. John muốn đưa Diễm về nhà nhưng Diễm từ chối. Diễm không muốn đàn ông bước vào nhà mình, Diễm đã nhủ với lòng là Diễm sẽ không yêu ai nữa, mối tình với Quân là duy nhất. Trái tim Diễm đã thuộc về Quân, Diễm lại đang mang thai đứa con của Quân. Diễm không thể phản bội lại tình cảm của mình, cũng không muốn làm tổn thương những người con trai khác, làm sao Diễm dám ở bên họ khi trái tim và tâm trí của Diễm chỉ nghĩ về Quân. Làm thế không những Diễm hại họ mà còn hại chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224

Sau ba tháng cuộc sống của Quân cũng dần đi vào ổn định. Mất một tuần Quân mới tìm được một khách sạn ưng ý, mất một tháng, Quân mới thuê được một căn hộ, điều đáng kinh ngạc là Quân và Diễm sống cùng một thành phố, điều khác biệt duy nhất, Quân sống ở đầu thành phố, còn Diễm sống ở giữa thành phố, họ cùng ngắm biển, cùng có sở thích đi bộ vào mỗi sáng sớm.

Nếu Diễm biết được Quân đang ở đây, Diễm đã không phải chạy trốn đến nước Mỹ xa xôi này làm gì, và dù cho có đến, Diễm đã không chọn San Diego. Nhưng dù sao đây cũng là định mệnh của hai người, người ta nói có duyên với nhau thì dù có xa cách nghìn trùng họ cũng sẽ gặp lại nhau, còn không có duyên, có sống cùng nhau, họ cũng không có cảm giác gì.

Quân làm việc trong một công ty lớn, còn Diễm làm việc trong một nhà xuất bản nhỏ. Quân theo đuổi ước mơ trở thành một CEO, Diễm lại mong muốn có một cuốn sách best seller và nổi tiếng. Diễm cũng muốn mình có thể mở một phòng triển lãm tranh.

Trong khi Quân đam mê kinh doanh, Diễm lại thích hội họa và văn học, Diễm thích tạo nên những cái đẹp, còn Quân chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình đọc tiểu thuyết lãng mạn. Ở họ không có điểm chung, so với Quân, John hợp với Diễm hơn. Mỗi lần John gặp Diễm, cả hai có rất nhiều thứ để nói chuyện với nhau, còn mỗi lần gặp Quân, Diễm không có gì để nói cả, nhưng không hiểu tại sao, Diễm lại yêu và thích Quân.

Diễm là một cô gái ưa thích cái đẹp và lãng mạn, tuy hơi nghịch ngợm một chút nhưng Diễm chưa từng nghĩ là mình sẽ làm đau hay tổn thương ai, còn Quân lại trái ngược hoàn toàn, Quân có thể là thiên thần, cũng có thể ác quỷ, tùy cách thức người ta đối xử với Quân như thế nào.

Cuộc sống cứ tiếp Diễm, mặc dù sống cùng một thành phố nhưng không có nghĩa là họ sẽ gặp lại nhau trong một thời gian ngắn. Họ cần định mệnh đẩy đưa, nếu không dù có sống ngay bên cạnh nhà, họ cũng không thể nhìn thấy nhau.

Lúc Quân chuyển ra khách sạn sống, Loan không hài lòng nhưng hiểu tính Quân nên Loan không dám tỏ ra bất bình quá nhiều. Đối với Loan chỉ cần Quân vẫn còn sống ở đây, hàng ngày có thể cùng Quân làm việc, đi ăn cơm trưa và tối cùng với nhau là Loan đã mãn nguyện lắm rồi. Cuộc sống chưa có lúc nào lại tuyệt vời và dễ chịu đối với Loan như thế.

Sau khi Quân chuyển đến một căn hộ trong một tòa cao ốc có tên Long Beach. Loan thường xuyên đến thăm Quân. Quân ghét nấu nướng, Loan lại không có tài bếp núc nên cả hai luôn ăn cơm ở bên ngoài.

Thời còn đi học, Quân đã làm quen được với cuộc sống hối hả ở đây nên chỉ cần lấp đầy được cái dạ dày của mình, Quân cũng chẳng cần quan tâm là chúng có ngon hay không, từ khi sang đây Quân đã gầy đi rất nhiều, không ăn được, cộng với cường độ công việc cao nên sức khỏe của Quân giảm sút.

Quân không muốn nghỉ ngơi, cũng không còn thời gian để nghỉ. Quân đặt ra cho bản thân quá nhiều thử thách, để hoàn thành nó đòi hỏi Quân phải có nhiều nỗ lực. nếu không Quân sẽ tụt hậu so với nền kinh tế đang trên đà suy thoái này. Quân không cho phép mình được lùi bước trước bất kì khó khăn nào.

*****

Diễm không có nhiều tham vọng như Quân. Diễm luôn hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình. Diễm không có thời gian nghỉ ngơi vì Diễm sợ phải đối diện với sự cô đơn, đau khổ, do mối tình tan vỡ gây ra và do cái chết của ông Hải mang lại. Diễm sợ bóng tối nên chỉ có khi nào làm việc thật hăng say, cơ thể mệt mỏi, Diễm sẽ dễ dàng chìm vào giấc ngủ hơn.

Hàng tuần từ thứ hai đến thứ sáu. Diễm vừa đi làm vừa đi học. Thứ bảy và chủ nhật. buổi sáng, Diễm và bà Hoa đến bệnh viện, buổi chiều Diễm hay đến bảo tàng về tranh, và đi thăm quan mấy nơi. Diễm cần tư liệu cho bài viết. Diễm đã sắp xếp cuộc sống của mình một cách hoàn hảo. Diễm không có thời gian để nghĩ nhiều về nỗi đau của bản thân.

Hai tháng sau đó. Diễm hồi hộp chờ đến ngày sinh. Bác sĩ đã cho Diễm biết, Diễm sẽ sinh vào ngày nào, nên Diễm luôn thấp thỏm lo âu. Từng giờ, từng phút, từng giây trôi qua, đối với Diễm dài như một thế kỉ. Diễm cầu mong con trai của mình sẽ bình an chào đời.

Biết Diễm sắp sinh, hàng tuần, ngày nào Trường cũng gọi điện cho Diễm, Hồng an ủi và động viên Diễm. Diễm đã nhận được mấy bức ảnh của Diễm Lệ do Trường gửi sang, nhìn con bé giống hệt Hồng, cũng xinh đẹp và rất đáng yêu. Trường luôn than thở mai sau Trường phải chiến đấu với một tá thằng con trai đến tán tỉnh con gái của mình. Diễm luôn phì cười trước viễn cảnh Trường sẽ là một ông bố thật khó tính.

Bà Vincent thỉnh thoảng vẫn hay gọi điện cho Diễm, còn ông quân gia, thì thường xuyên Diễm gọi về, Diễm coi ông như cha của mình, cũng giống như bà Hoa, Diễm coi bà như mẹ.

Thằng nhóc Nicolas và con bé Mary luôn mong Diễm nhanh chóng quay về Úc, chúng muốn được chăm sóc em bé. Diễm yêu hai đứa trẻ, Diễm cũng muốn được ở gần bên Trường, và gia đình bố mẹ nuôi nhưng Diễm không thể, Diễm không thích làm phiền họ, Diễm muốn sống tự lập, cuộc sống của Diễm bây giờ đang rất tốt, Diễm không còn mong ước gì hơn thế. Diễm đặt tên cho căn nhà của mình là Wallflowers. Diễm thích cái tên này, nó gọi như cho Diễm quá khứ và tương lai của mình. Diễm cần nhìn vào sự thật để tiếp tục sống.

Ngoài John, Diễm còn làm quen được mấy người bạn người Hoa, người Pháp, người Anh và Ấn Độ. Cũng may không chỉ có duy nhất mình Diễm là người Việt nam nên Diễm không cảm thấy cô đơn hay lạc lõng.

Do công ty vừa mới mở nên công việc của Trường rất nhiều. Trường còn phải thay Hồng quản lý mấy cửa hàng thời trang nên Trường không có nhiều thời gian rảnh rỗi nên Diễm không muốn Trường bay sang Mỹ thăm mình khi Diễm sinh con.

Trường nhất định không đồng ý, không còn cách nào khác, Diễm đành nói dối ngày mình sẽ sinh. Diễm hy vọng khi biết Diễm đã bình an sinh đứa bé ra. Trường sẽ không đòi sang thăm Diễm nữa.

John và mấy người bạn trong lớp biết Diễm sắp sinh nên họ xin cho Diễm được nghỉ ở nhà, họ cũng thường xuyên đến nhà Diễm chơi. Diễm không thể phụ tâm lòng của họ vì dù sao họ cũng là những người bạn tốt.

Buổi chiều khi đang cùng bạn bè đi xem triển lãm tranh, đột nhiên Diễm cảm thấy có những cơn co thắt trong bụng, lúc đầu nhẹ nhàng sau đó chuyển sang nhanh và dồn dập hơn. Biết là mình sắp sinh, các bạn trong lớp nhanh chóng đưa Diễm đến bệnh viện. Trên đường đến bệnh viện, Diễm nhờ John gọi điện cho bà Hoa. Diễm chỉ yên tâm sinh con khi có bà Hoa ở bên cạnh mình. Diễm không ngờ, Diễm đã sinh con trước lời dự đoán của bác sĩ một

tuần.

Nhận được điện thoại của John, bà Hoa nhanh chóng đón taxi đến bệnh viện. Nhờ có bà nắm tay, động viên, Diễm đã bình an sinh được đứa bé ra.

John và bạn bè xúm lại chúc mừng Diễm, Diễm mừng rơi lệ khi ôm đứa con trai bé bỏng trong tay mình, thằng bé không nặng lắm, nó nhẹ hơn con gái của Trường nhiều nhưng đối với Diễm, chỉ cần nó sinh ra khỏe mạnh và không ốm đau là được, ngoài những điều này ra, Diễm không còn mong điều gì khác.

Diễm ước giá mà Quân ở đây bên cạnh Diễm lúc này thì hay biết mấy. Diễm không biết khi trông thấy con trai của mình, vẻ mặt của Quân sẽ như thế nào, xúc động, sung sướng, hét lên hay chỉ im lặng. Nhưng có một điều Diễm có thể chắc chắn, Quân sẽ rất yêu thằng bé, Quân luôn ước mình có con, nay ước mơ thành sự thật, đối với Quân mà nói không còn niềm hạnh phúc nào hơn thế.

Chiều tối đang ngồi ăn cơm cùng gia đình, Trường nhận được cuộc gọi của bà Hoa. Biết em gái mình vừa mới sinh con xong. Trường sợ hết hồn, và tức điên người. Cũng may Diễm và thằng bé không sao nếu không Trường sẽ phải hối hận suốt đời, nghe lời dặn của Diễm, bà Hoa nói Trường không cần phải bay sang đây, vì mọi chuyện đã xong cả rồi.

Ngay sáng hôm sau, Trường gọi điện mừng Diễm một trận, Trường phải cố kìm nén và được Hồng khuyên giải, Trường mới hạ bớt sự tức giận của mình. Hồng chúc mừng Diễm, Trường thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng Diễm và thằng bé cũng mẹ tròn con vuông.

Nghe giọng nói vui vẻ và khỏe mạnh của Diễm, biết là em gái không sao. Trường mỉm cười hạnh phúc, vậy là sóng gió cũng đã qua, chỉ cần Diễm sinh được đứa bé ra, có bà Hoa ở bên cạnh chăm sóc, Trường có thể yên tâm được rồi. Trường muốn nhanh chóng thu xếp công việc, sau đó sẽ đưa mẹ con Hồng bay sang Mỹ thăm Diễm.

Một tuần sau đó, Diễm được xuất viện về nhà. Mọi việc đều có bà Hoa lo, nên Diễm không phải làm gì, bạn bè thỉnh thoảng đến thăm Diễm, căn nhà lúc nào cũng rộn rã tiếng cười. Bà Hoa để ý thấy John nhìn Diễm rất lạ, bà thờ dãi, bằng con mắt của người từng trải, bà biết John thích Diễm nhưng bà hiểu, Diễm không thể yêu ai được nữa, ngoài Quân ra, trái tim Diễm đã chết rồi.

Bốn năm sau, Diễm đã thành công trong sự nghiệp văn chương và hội họa của mình. Diễm có hai cuốn sách best seller và nhiều tác phẩm được đánh giá cao khác. Diễm cũng tổ chức được ba lần triển lãm tranh với các chủ đề khác nhau.

Trong bốn năm, Diễm về Úc được ba lần, Trường và Hồng đến thăm Diễm được bốn lần. Với Diễm, cuộc sống như vậy là ổn. Diễm đã hoàn toàn mất liên lạc với bạn bè ở quê nhà, Diễm không muốn nhớ đến họ nữa, vì càng nhớ, Diễm càng đau hơn.

Diễm đã dành hơn bốn năm trong cuộc đời mình để cố quên Quân nhưng Diễm làm không được. Diễm chưa có lúc nào quên Quân, nhiều lúc nhìn bộ váy cưới, nhìn mấy bộ váy mà Quân mua tặng và chiếc nhẫn đính hôn. Diễm khóc nức nở. Nỗi đau âm ỉ bùng cháy trong lòng Diễm, Diễm ước giá mà Diễm có thể quên được, nhưng càng cố Diễm càng nhớ, càng yêu Quân nhiều hơn.

Diễm không biết bây giờ Quân đang ở đâu. Trong những giấc mơ của mình, Diễm mơ thấy Quân, thấy Quân thuộc về mình nhưng khi Diễm tỉnh lại, chỉ có mình Diễm trong căn phòng lạnh lẽo.

Nhưng Diễm không cô đơn một mình, Diễm có bà Hoa bên cạnh, có thằng bé Tuấn – bốn tuổi, một thằng nhóc, thông minh, nghịch ngợm. Đúng như những gì Diễm nghĩ, thằng bé mang vẻ đẹp của cả bố lẫn mẹ, ngay cả tính cách của nó cũng bị pha trộn lẫn. Tuy chỉ mới có bốn tuổi nhưng nó thông minh và khôn trước tuổi, nhiều lúc Diễm cảm tưởng Diễm đang nói chuyện với một thằng con trai hai mươi tuổi không phải là đứa con trai bé bỏng bốn tuổi của mình.

Diễm năm nay đã hai mươi ba tuổi rồi. Diễm không cho rằng số phận của mình là bất hạnh, mặc dù không được sống ở bên Quân nhưng Diễm phải cảm ơn Quân vì đã cho Diễm một đứa con trai thông minh, xinh đẹp, và ngoan ngoãn.

Sau bốn năm, Diễm vẫn duy trì tình bạn với John. John đã nhiều lần có ý muốn cùng Diễm và Tuấn tạo thành một gia đình nhưng Diễm từ chối, Diễm không muốn là gánh nặng của John, không muốn tạo dựng một gia đình không có tình yêu.

Diễm biết John yêu mình nhưng trái tim Diễm đã đóng băng lại kể từ ngày Diễm quyết định rời xa Quân. Yêu chỉ một lần và chỉ nghĩ về duy nhất người đó thôi. Diễm hài lòng với cuộc sống hiện tại, Diễm đã có sự nghiệp, có được một đứa con trai tuyệt vời, có bà Hoa – người mẹ thứ hai của mình, Diễm không còn mong ước gì nữa.

John là một người bạn tốt, John đã giúp Diễm rất nhiều trong cuộc sống và trong sự nghiệp của mình. Nếu không có John, Diễm đã không có ngày hôm nay. Đối với Diễm, John không chỉ đơn giản là bạn của Diễm nữa, John giống như một người anh trai của Diễm. Tuấn rất thích John, thằng nhóc luôn coi John là một người cha nuôi, một người bạn tốt đáng tin cậy. Thằng nhóc gọi John là “đại ca” của nó. Nghe tên sắc mùi xã hội đen nhưng John rất lành.

Bà Phương muốn sau một năm Quân sẽ yêu và kết hôn với Loan nhưng phải đợi bốn năm sau, Quân mới ngỏ lời cầu hôn Loan. Loan hạnh phúc, ngất ngây sung sướng. Bốn năm qua Loan luôn sống trong phấp phỏng lo sợ, Loan luôn lo lắng Diễm sẽ quay về chiếm lại Quân, trong khi Quân chưa từng ngỏ lời yêu Loan. Loan không lấy gì để đảm bảo Quân sẽ không rời bỏ Loan. Nhưng nay Loan có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi, Quân đã cầu hôn Loan. Chiếc nhẫn đang đeo trên tay Loan là minh chứng cho chuyện này.

Còn gần nửa tháng nữa là cưới, lẽ ra Quân phải ở nhà cùng Loan đi sắm đồ cưới và làm nhiệm vụ của một chú rể nhưng do công ty bên Mỹ còn nhiều chuyện cần Quân phải giải quyết nên Quân phải quay lại Mỹ hoàn thành cho xong trước ngày cưới.

Loan muốn đi cùng Quân nhưng Quân nói không cần, Loan phải ở nhà cùng mẹ Quân đi mua sắm và làm vài việc. Loan thấy Quân nói đúng nên không

đòi đi theo Quân nữa.

Quân một mình sang Mỹ. Quân lao vào làm việc hăng say như trước. Mặc dù sắp lấy vợ nhưng Quân không cảm thấy vui chút nào, Quân chỉ cảm thấy thích Loan, còn yêu, Quân không nghĩ là mình yêu Loan.

Quân không muốn kết hôn nhưng bốn năm trôi qua, Quân không tìm thấy cô gái nào hơn Loan, Quân cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi. Quân không thể trì hoãn được nữa.

Quân chán hẹn hò cũng không muốn làm quen với đối tượng mới nên Quân chọn Loan làm vợ của mình. Đối với Loan là một thói quen, Loan đã ở bên Quân bốn năm, cùng Quân trải qua nhiều chuyện, Quân thấy Loan rất thích hợp cho cuộc sống mai sau của mình, vì Loan ở bên Quân đủ lâu để hiểu Quân cần gì, thích gì, tuy không có đam mê, không có lửa mỗi khi Quân ở bên cạnh Loan, nhưng Quân không cần phải lo lắng, phải mệt mỏi vì lấy phải một cô gái không hiểu gì về mình.

Chiều nay Diễm có hẹn kí tặng sách tại một nhà sách của thành phố. Diễm là một nhà văn nổi tiếng nên thường xuyên đi khắp thành phố San Diego và các thành phố khác để quảng bá cho cuốn sách của mình.

Đúng mười giờ sáng, Diễm có mặt tại nhà sách Barnes & Noble. Hôm nay Tuấn không đi cùng với Diễm, Tuấn đang ở nhà trẻ, Diễm cần về nhà trước mười hai giờ để đón thằng bé. Diễm không muốn thất hứa với nó, Diễm có hứa là chiều nay sẽ đưa nó đi công viên chơi, đã lâu lắm rồi, Diễm bận viết văn, bận vẽ tranh nên không có nhiều thời gian chơi với con trai, cũng may thằng bé hiểu chuyện nên không đòi hỏi gì, nếu không Diễm đã cảm thấy có lỗi với nó. Diễm quyết định sẽ dành một buổi chiều để đi chơi với nó. Diễm muốn mua tặng nó một món quà giáng sinh nhưng chưa biết sẽ mua gì.

Nhà sách đã kê sẵn cho Diễm một cái bàn, một cái ghế, và một lối đi thật rộng. Từng độc giả xếp hàng chờ Diễm kí tặng vào trang bìa của cuốn sách, Diễm đã kể lại cuộc đời mình dựa vào một chút hư cấu, Diễm không hy vọng gì nhiều vào tác phẩm có tên “Memories” của mình nhưng thật không ngờ nó lại trở thành một cuốn sách best seller. Diễm cảm ơn độc giả vì đã yêu mến tác phẩm của Diễm bằng một nụ cười thật tươi và thật đẹp. Diễm hy vọng họ hài lòng với những gì mà họ đã đọc được trong tác phẩm.

Quân không có hứng đọc các tác phẩm liên quan đến dòng văn học lãng mạn hay tiểu thuyết, lại không có thời gian quan tâm đến chúng, nếu có đọc, Quân toàn đọc sách kinh tế, sách làm sao để trở thành một CEO hay kinh tế toàn cầu. Nên việc Diễm có sách xuất bản bán best seller, hay thỉnh thoảng đi quảng bá sách của mình, rồi được lên báo, Quân cũng không bao giờ đọc.

Nếu Quân có đọc Quân cũng chưa chắc Quân đã có ấn tượng gì vì tên “Anna Kim” xa lạ với Quân quá, mà dù Diễm có lấy tên thật, Quân cũng không thể nhớ lại. Trí nhớ của Quân cần một cái gì hơn thế, không chỉ là hình ảnh, là tên của Diễm mà hai người cần gặp lại nhau, cần có thời gian cho Quân từ từ nhớ lại mình là ai, và Diễm quan trọng với Quân như thế nào.

Hơn mười một giờ, Diễm kí gần xong cho độc giả, chỉ còn hai người nữa là hết, Diễm vui mừng cuối cùng cũng xong. Diễm có thể đi đón thằng Tuấn, và chiều hai mẹ con có thể đi chơi công viên được rồi.

Có thể hôm nay trời trong xanh hơn mọi ngày, và cũng có thể Quân có hứng thú đi mua sách nên lúc Diễm tường mọi chuyện đã hoàn thành xong, Quân đến nhà sách Barnes & Noble.

Quân không để ý đến mấy độc giả đang xếp hàng chờ Diễm kí tên vì nếu một tác giả nào đó xuất bản một cuốn sách kinh tế, Quân sẽ là người đầu tiên mua về đọc nhưng nếu có liên quan đến tiểu thuyết và văn học lãng mạn thì quên đi, Quân sẽ không bao giờ quan tâm.

Quân cũng là người khá nổi tiếng, không chỉ mình Diễm được lên báo, Quân cũng được lên báo, thậm chí còn được mời lên nói chuyện trên truyền hình nhưng Diễm là người ít đọc báo kinh tế, lại càng không xem truyền hình, nên mặc dù họ sống cùng một thành phố, họ cứ như mặt trăng so với mặt trời, bốn năm trôi qua, họ vẫn không hề biết đến nhau.

Độc giả cuối cùng cũng có được chữ kí của Diễm, Diễm mỉm cười cảm ơn. Thờ phào nhẹ nhõm, dứt dứt vào túi sách, vén gọn tóc ra sau tay, Diễm chuẩn bị ra về.

Khi Diễm ngẩng đầu lên nhìn. Cơ thể Diễm đông cứng, mắt Diễm đỏ hoe, lệ đang tuôn trào trên má Diễm. Diễm vội bịt miệng, Diễm không muốn khóc ở đây. Diễm không thể tin được sau bốn năm, Diễm có thể gặp lại Quân ở nhà sách Barnes & Noble này.

Quân đã nhìn thấy Diễm, nhìn thấy đôi mắt long lanh to tròn, nhìn thấy mái tóc đen dài, hình dáng mảnh khảnh, mùi hương này Quân không thể quên được, thật lạ là gì chỉ gặp Diễm có hai lần, lần nào cũng chỉ nhìn được một phần cơ thể Diễm, Quân lại nhớ Diễm lâu đến thế. Nếu Diễm biết được rằng hằng đêm Quân vẫn bị một cô gái có đặc điểm giống như Diễm ám ảnh thì Diễm sẽ nhanh chóng hiểu được vì sao Quân không thể quên được Diễm.

Diễm cúi xuống, tay chân Diễm run rẩy, Diễm luống cuống không biết nên làm gì cho đúng. Diễm không dám nhìn Quân, chỉ cần nhìn vào mắt Quân, Diễm đã thấy mình thật yếu đuối, bốn năm đã trôi qua tình cảm Diễm dành cho Quân vẫn nồng cháy như ngày nào.

Trái tim Diễm đang nhảy một điệu Valse trong lồng ngực, đầu Diễm hoàn toàn trống rỗng. Bao nhiêu trí khôn của Diễm đều bay đi đâu hết cả, nếu có Tuấn và bà Hoa ở đây thì tốt, họ sẽ giúp Diễm mau chóng thoát ra khỏi đây. Hôm nay Diễm chỉ có một mình, Diễm đi không nổi nữa. Mặt Diễm tái xám, trông Diễm giống như một người bị trúng gió.

Quân vội đỡ lấy Diễm, giọng Quân nhẹ như hơi thở.

_ Cô không sao chứ...??

Diễm ngã vào người Quân. Không còn chịu đựng được cú xóc của bản thân, Diễm ngất xỉu. Mọi người nháo nhào cả lên. Quân vội bế Diễm ra xe. Không hiểu tại sao khi ở gần cô gái này, trái tim Quân đập thật nhanh, cảm giác thân quen, nồng cháy lại trỗi dậy, lòng Quân đang tuôn trào những cảm xúc mãnh liệt, mạch máu trong người Quân đang làm việc hết công suất, và thật lạ Quân cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy mình đang yêu. Quân không tài nào lí giải được lý do vì sao. Quân tự nhủ với lòng là lần này Quân sẽ phải hỏi bằng được cô gái này là ai, vì sao Quân lại có cảm giác quen thuộc và không thể quên.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225

Trên đường đi Diễm tỉnh lại. Diễm mở mắt ra dần dần. Gặp lại Quân đúng là một cú xóc đối với Diễm. Diễm luôn cầu mong đừng bao giờ cho Diễm gặp lại Quân. Diễm không muốn đau, không muốn tiếc nuối, không muốn khổ sở hơn nữa nhưng cuối cùng Diễm vẫn phải gặp lại Quân.

Diễm sợ bản thân mình, sợ rằng sau khi nghe Quân nói, Quân đã kết hôn với Loan, sợ nghe Quân nói hai người đang sống hạnh phúc và có thể họ đã có con, trái tim Diễm sẽ tan vỡ ra từng mảnh, lòng Diễm sẽ tan nát. Diễm đã phải học cách sống không có Quân, học cách quên Quân, học cách nghĩ rằng Quân đã mãi rời xa Diễm.

Tại sao hôm nay ông Trời lại sắp xếp cuộc gặp gỡ oái oăm này. Diễm ước giá mà Diễm đã đến nhà sách Barnes & Noble sớm hơn, có lẽ Diễm và Quân đã không chạm trán nhau và biết đâu Diễm đã không ngất xỉu.

Diễm rên lên một tiếng. Quân lập tức hỏi.

_ Cô đã tỉnh rồi à...?? Cô thấy trong người thế nào...??

Diễm kinh hoàng khi biết mình đang ở trong xe cùng với Quân. Diễm nói không ra hơi.

_ Anh...anh làm ơn cho tôi xuống....!!

Quân kiên quyết nói.

_ Để tôi đưa cô đến bệnh viện....!!

_ Tôi không sao, tôi chỉ cần nghỉ ngơi một chút rồi sẽ khỏe lại thôi....!!

Đối đáp với Diễm mấy câu. Quân tò mò hỏi.

_ Tôi và cô đã gặp nhau bao giờ chưa....??

Diễm chết lặng, nước mắt bắt đầu tuôn trào. Lén chùi nước mắt Diễm nói.

_ Tôi và anh chỉ mới gặp nhau lần đầu, sao anh lại hỏi tôi câu đó....??

_ Là thật, tôi thấy cô rất giống một cô gái nào đó mà tôi đã từng gặp nhưng tôi lại không nhớ được ra cô gái đó là ai....!!

Diễm chưa xót nghĩ.

_ Làm sao anh nhớ được, anh đã bị mất trí nhớ. Anh thấy em rất quen cũng là một sự an ủi đối với em rồi. Em không còn cầu mong gì hơn nữa....!!

Quân nói tiếp.

_ Cô đừng nghĩ tôi thấy cô nổi tiếng nên tôi cố ý làm quen với cô....!!

_ Anh đừng lo, tôi hiểu. Đôi khi gặp ai đó ở trên đường, tôi cũng thấy người đó rất giống với một người thân của tôi....!!

_ Cô thật có khiếu hài hước. Cô không trách tôi vì tôi đã bắt cóc cô mà không xin phép chứ....??

_ Nếu anh để cho tôi xuống, tôi sẽ tha thứ cho tội bắt cóc của anh....!!

Quân ảm áp hỏi.

_ Có thật là cô không sao không....??

_Đó chỉ là cơn choáng váng nhất thời, nó đã qua rồi...!!

Quân quay đầu xe, thay vì cho Diễm xuống, Quân lái xe đưa Diễm về tận nhà sách. Một điều lạ lùng là chưa bao giờ Quân cảm thấy cuộc sống của mình có ý nghĩa như thế, ở bên Diễm, Quân thấy mình đang sống, đang tồn tại. Quân hỏi Diễm thật nhiều điều. Diễm cũng muốn biết về cuộc sống của Quân nhưng cuối cùng Diễm không dám hỏi gì, Diễm sợ sự thật Quân và Loan đã kết hôn với nhau.

Ánh mắt vô tình của Diễm nhìn chiếc nhẫn đính hôn trên ngón tay của Quân. Lòng Diễm thất lại, nước mắt Diễm lại bắt đầu tuôn trào, trái tim Diễm vỡ vụn. Ngay từ đầu khi rời xa Quân, Diễm biết sẽ có ngày này nhưng thật không ngờ khi tận mắt chứng kiến Quân đang đeo nhẫn đính hôn với một cô gái khác, Diễm lại không chịu nổi, có lẽ ngay từ đầu, trái tim Diễm đã chết rồi, việc này chỉ làm trái tim Diễm đã vỡ càng vỡ hơn mà thôi.

Quân muốn con đường về nhà sách Barnes & Noble dài hơn nhưng nó ngắn hơn Quân tưởng. Quân không còn lí do gì để giữ Diễm ở lại nữa. Quân đành để cho Diễm xuống. Quân muốn biết nhà và số điện thoại của Diễm nhưng ngại thấy Diễm là người nổi tiếng, Quân không muốn Diễm hiểu lầm là Quân đang lợi dụng Diễm.

Diễm không muốn rời xa Quân nhưng đã quá muộn rồi, Quân đã thuộc về người khác, Diễm vĩnh viễn chỉ là người bên lề. Diễm đi thật nhanh về xe của mình. Diễm muốn nhanh chóng thoát khỏi tầm mắt của Quân. Muốn tất cả nhưng việc vừa rồi chỉ là một giấc mơ không có thật mà thôi.

Quân đứng lặng nhìn chiếc xe của Diễm phóng vụt đi, câu cảm ơn vừa mới thoát ra khỏi cổ họng. Quân vẫn còn choáng váng vì giọng nói trong veo, vẫn còn đắm chìm trong ánh mắt long lanh đầy lệ, vẫn còn bị mùi hương trên cơ thể, trên tóc của Diễm, Diễm đã rời xa Quân rồi.

Chỉ vừa mới gặp Diễm thôi, Quân đã muốn có Diễm, muốn Diễm là người yêu, là vợ của mình. Lý do Quân muốn Diễm trở thành một người đặc biệt trong cuộc đời mình không phải vì Diễm xinh đẹp, Diễm nổi tiếng, mà vì Diễm đem lại cho Quân những cảm xúc mãnh liệt, làm cho Quân ngất ngây, say sưa ngắm nhìn Diễm không biết chán, chỉ có mình Diễm mới làm cho trái tim Quân đập thật nhanh, đây là lần đầu tiên Quân mới có cảm giác này, không có cô gái nào có thể mang lại cho Quân những cảm xúc giống như cách Diễm mang lại cho Quân, thậm chí ngay cả là Loan.

Quân thấy trái tim mình đang đi hoang. Quân không còn muốn kết hôn nữa, Quân muốn tìm hiểu sâu hơn về Diễm. Quân muốn biết Diễm là ai, đang sống ở đâu, đã có gia đình chưa hay là vẫn còn độc thân.

Quân si và chính mình.

_Mình bị điên hay sao thế này. Tại sao chỉ vừa mới gặp cô ấy, ngay cả tên của cô ấy mình vẫn còn chưa biết, mình đã muốn có cô ấy rồi....!!!

Vò đầu bứt tóc, mở cửa xe, đi vào nhà sách. Quân tìm gặp ông chủ ở đây. Quân lịch sự hỏi.

_Làm ơn cho tôi hỏi cô gái vừa bị ngắt lúc nãy đến đây làm gì...??

Ông chủ nhà sách Barnes & Noble kinh ngạc hỏi lại Quân.

_Cậu không biết cô ấy là ai à...??

_Tôi chỉ biết cô ấy là một nhà văn....!!

Ông Borders đưa cho Quân một cuốn sách có tựa đề Memories. Ông nói.

_Chắc cậu biết cuốn sách này chứ...??

_Tôi biết....!!

_Cô ấy là tác giả cuốn sách này....!!

Quân cầm lên xem. Sau khi xem qua hai trang. Quân mua về nhà đọc. Quân muốn biết tài năng văn chương của Diễm đến đâu. Quân thì thầm.

_Có duyên nhất định chúng ta sẽ gặp lại....!!

Nhưng Quân không phải chờ lâu, vì Diễm đã bỏ quên túi sách trên xe ô tô của Quân. Quân mỉm cười.

_Xem ra đúng là chúng ta rất có duyên với nhau. Lần này tôi phải biết được tên của cô và số điện thoại của cô. Thật là may cho tôi quá....!!

Diễm lái xe mà tâm trí cứ lơ mơ không yên, tất cả phần hồn và tâm trí của Diễm đều để ở cả chỗ Quân. Quân đã kết hôn, Diễm không còn hy vọng gì nữa, ngay từ khi rời khỏi Quân, Diễm cũng không cho phép bản thân mình hy vọng rằng một ngày nào đó Quân sẽ nhớ ra rồi đi tìm Diễm, nói gì đến bây giờ.

Nghĩ đến đứa con trai của mình, Diễm khóc nức nở. Chính Diễm đã nhẫn tâm tước đi quyền có cha của thằng bé. Diễm không hy vọng nó sẽ hiểu và tha thứ cho Diễm. Diễm không dám gặp lại Quân nữa, Diễm sợ mọi chuyện sẽ vỡ lở, lúc đó Diễm biết giải thích và ăn nói với thằng bé như thế nào.

Tiếng quát đằng sau khiến Diễm giật mình, đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh từ khi nào rồi, do Diễm mãi suy nghĩ nên không để ý đến mọi thứ xung quanh.

Diễm gửi con trai tại nhà trẻ Federation của thành phố San Diego, nghĩ đến thằng con trai, Diễm cố gắng lấy lại tinh thần, thằng bé là một người nhạy cảm, chỉ cần Diễm có biểu hiện buồn phiền hay không vui là nó phát hiện ra ngay, mỗi lần như thế nó sẽ đặt cho Diễm vô số câu hỏi, Diễm phải điền đầy trả lời nó bằng hết, và sau cùng nó cũng biết được vì sao Diễm lại buồn. Diễm đoán con trai Diễm là một thần đồng trẻ tuổi, nó còn thông minh hơn cả Diễm và Quân.

Tuy Diễm là mẹ của nó nhưng nó mới thực sự là người chăm sóc và quan tâm đến Diễm. Diễm hay khóc, hay buồn, mỗi lúc như thế nó luôn động viên và an ủi Diễm, nó thường cho Diễm những lời khuyên ngây ngô trẻ con nhưng lại giúp Diễm rất nhiều.

Nghĩ về thằng bé, trái tim Diễm bùng sáng, lòng Diễm tươi vui, nó một món tuyệt vời nhất mà Thượng Đế đã ban tặng cho Diễm. Quẹt hai dòng lệ trên má. Diễm lái xe thật nhanh đến nhà trẻ Federation. Diễm hy vọng là thằng bé không phải chờ Diễm lâu.

Lúc Diễm đến nơi, nhà trẻ chỉ còn lại vài đứa, còn đầu bố mẹ chúng đã đón về gần hết. Diễm hối hận vì sự chậm chễ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 226

Diễm chào cô giáo của thằng bé.

_Xin lỗi cô. Tôi không có ý đến trễ như thế này....!!!

Cô Gwendolyn mỉm cười.

_Không sao. Bọn trẻ cũng vừa mới tan học thôi....!!

Cô giáo Gwendolyn là một người Xcốt len. Diễm làm quen với cô cách đây ba tháng khi Diễm gửi thằng bé ở đây. Cô có nước da ngăm đen, người mảnh khảnh, năm nay cô cũng bốn mấy tuổi rồi.

Cô Gwendolyn rất thích các tác phẩm văn học của Diễm, Diễm thường xuyên được mời đến đây đọc truyện cho bọn trẻ nghe. Diễm yêu thích trẻ con, thằng nhóc rất tự hào về mẹ của nó.

Thằng bé reo ầm lên.

_Mẹ Diễm....!!

Cúi xuống, Diễm cười đáp lại.

_Lại đây với mẹ nào....!!

Thằng bé bá cổ Diễm, Diễm nhấc nó lên cao. Diễm bảo thằng bé.

_Con chào cô giáo của con đi....!!

_Xin phép cô, con về....!!

Cô Gwendolyn xoa đầu thằng bé.

_Con ngoan lắm, hẹn con ngày mai....!!

Diễm chào cô Gwendolyn. Sau đó Diễm đưa thằng bé ra xe. Thằng bé tỉnh ý hỏi.

_Diễm vừa khóc đúng không...??

Thằng bé hay có thói quen gọi thẳng tên của Diễm. Diễm lắc đầu.

_Sao con nghĩ thế, mẹ đâu có khóc....!!

Thằng bé lắc đầu.

_Mẹ đừng nói dối, không khóc sao mắt mẹ lại đỏ hoe thế kia...??

Diễm đặt thằng bé vào xe, thơm và má nó. Diễm mắng yêu.

_ Con lúc nào cũng chỉ giỏi đoán mò. Mẹ rất sợ con...!!

_ Nhưng Tuấn nói thật. Chỉ có mẹ Diễm là đang nói dối thôi...!!

Diễm đầu địu.

_ Mẹ biết rồi. Là mẹ không tốt, mẹ xin lỗi Tuấn....!!'

Thằng bé cười khoe.

_ Hôm nay Tuấn đã vẽ được một bức tranh rất đẹp, lúc nữa về Tuấn sẽ cho mẹ xem...!!

Diễm hào hứng.

_ Chắc là Tuấn của mẹ vẽ đẹp lắm. Cô giáo con có khen con không....??

Nó tíu tít trả lời.

_ Có ạ, các bạn trong lớp đứa nào cũng ghen tị với con...!!

Diễm nhìn.

_ Con trai mẹ thật giỏi...!!

Nó chỉ ra.

_ Mẹ lại đang nói dối kia...!!

Diễm bật cười, lần nào cũng thế chỉ cần Diễm hơi sợ hãi một chút thế nào thằng bé cũng nói trúng tim đen của Diễm. Thằng bé giống như một ông thầy của Diễm. Diễm tự nhủ là Diễm không nên làm sai điều gì nếu không Diễm sẽ là tấm gương xấu cho thằng nhóc nhưng Diễm có thể yên tâm vì nó mới là người làm gương cho Diễm, Diễm phải học hỏi nó mọi thứ, nó luôn dạy cho Diễm phải sống vui vẻ, dạy Diễm nên suy nghĩ mọi chuyện một cách đơn giản, không cần phải cầu kì, vì nó tin rằng theo thời gian những vấn đề của ngày hôm nay sẽ được giải quyết, Diễm tin vào lời nói của nó, và đúng là mọi thứ đã dần tốt đẹp lên kể từ khi Diễm sinh nó ra.

Lúc mẹ con Diễm về nhà bà Hoa đã nấu ăn xong, bà đang chờ hai mẹ con về cùng ăn cơm. Bà hỏi Diễm.

_ Điện thoại của cháu đâu, sao Di gọi mãi cho cháu không được....??

Diễm chột dạ, Diễm thẳng thốt kêu lên.

_ Cháu cũng không biết cháu bỏ quên ở đâu nữa....!!

Diễm ôm lấy đầu.

_ Danh bạ điện thoại của cháu chứa toàn số của người quen và của nhà xuất bản, cháu phải làm gì bây giờ...??

Thằng bé giật áo Diễm. Diễm gượng cười.

_ Con muốn nói gì...!!

Nó từ tốn nói.

_ Đầu tiên mẹ thử nhớ xem lần cuối cùng mẹ thấy chiếc túi của mẹ ở đâu....??

Diễm bình tĩnh nhớ lại.

_ Sáng nay lúc mười giờ mẹ đến nhà sách Barnes & Noble. Sau đó mẹ ra về, mẹ nghĩ chắc là mẹ bỏ quên túi sách ở đó...!!

Trong mắt Diễm có một thoáng bối rối, Diễm không dám nói chuyện gặp Quân trước mặt thằng bé. Diễm sợ nó bị tổn thương. Thằng bé là người thông minh và nhạy cảm nên nó nhận ra ngay.

_ Mẹ bỏ quên ở nhà sách Barnes & Noble đúng không....??

Diễm lúng túng.

_ Sao con nói thế....??

_ Mỗi lần mẹ nói dối, mặt mẹ đỏ hồng lên, mẹ nhìn hai má của mẹ xem...??

Diễm tưởng thật, Diễm vội ôm lấy hai má. Thằng nhóc cười gian.

_ Đây nè, rõ ràng là mẹ nói dối. Mẹ còn không mau nói mẹ bỏ quên túi sách ở đâu đi...??

Diễm không ngờ mình bị thằng con chơi xỏ, vừa buồn cười, vừa tức. Diễm dơ tay lên đầy đe dọa.

_ Tuấn...!! Chia mông ra đây, mẹ cần phải phạt con tội lừa dối...!!

Thằng nhóc biết Diễm chỉ đùa nó nên nó vừa cười vừa chạy. Diễm đuổi theo nó phía sau. Tiếng cười của hai mẹ con làm căn nhà thêm ấm cúng, thêm hạnh phúc, làm không khí bớt quạnh hiu. Bà Hoa phì cười bảo Diễm.

_ Thế cháu có muốn lấy lại chiếc túi sách không...??

Diễm vội bảo thằng bé.

_ Con về phòng cất cặp sách của con đi. Mẹ sẽ vào rửa tay và thay quần áo cho con sau. Thằng bé ngoan ngoan gật đầu.

_ Vâng, Tuấn đi đây...!!

_ Ủ, con đi đi...!!

Nhìn khuôn mặt buồn phiền, đau khổ và lo âu của Diễm. Bà Hoa lo sợ hỏi.

_ Lại có chuyện gì xảy ra hả cháu...??

Diễm nghẹn ngào.

_ Sáng nay cháu gặp anh Quân ở nhà sách Barnes & Noble...!!

Bà Hoa thẳng thốt kêu lên.

_ Cháu nói thật chứ, sao lại có chuyện vô lý như thế được. Di tưởng cậu ấy đang ở Việt nam, cậu ấy sang Mỹ làm gì...??

_ Cháu cũng không biết được...!!

_ Nó có nhận ra cháu không...??

_ Anh ấy không nhận ra cháu, anh ấy chỉ nói cháu giống một cô gái anh ấy từng gặp, nhưng không biết cháu là gì của anh ấy...!!

Thằng nhóc Tuấn đứng phía sau cánh cửa, nó đã nghe được toàn bộ câu chuyện. Thật ra nó đã biết từ lâu rằng nó có một người cha mất trí nhớ, nó cũng biết được lý do tại sao mẹ nó lại bỏ nó ra đi. Nó là một người thông minh nên họ có thể hiểu được, nó muốn tìm lại bố nó nhưng không có cách nào. Nó không muốn Diễm biết là nó đã nghe được toàn bộ câu chuyện hai người hay nói cùng nhau mỗi đêm khi Diễm ngồi viết truyện, bà Hoa pha cà phê và sửa cho Diễm, họ tưởng nó đã ngủ say nên không hề nhận ra thằng bé đang nghe họ nói.

Mỗi lần Diễm và bà Hoa nói chuyện về bố nó, nó lại thờ dài. Nó đang tìm cách nhưng nó biết mẹ nó không thể về Việt nam, nó đành chờ khi nào nó lớn lên, nó sẽ mua vé máy bay và đi tìm bố nó. Còn bây giờ nó cần ở bên mẹ nó, động viên và an ủi mẹ nó.

Thằng nhóc hiểu mẹ nó là một người nhạy cảm, hay khóc, dễ bị tổn thương, nhìn mẹ nó gục khóc trên bàn mỗi khi nhớ về bố nó, nó hiểu ra rằng mẹ nó rất yêu bố nó nhưng vì hoàn cảnh nên không thể ở bên nhau. Càng thương mẹ nó, nó càng không muốn mẹ nó phải rơi lệ, hay bị tổn thương hơn nữa. Nó luôn chăm sóc và bảo vệ Diễm theo cách thức riêng và theo khả năng của nó. Nó yêu mẹ nó thật nhiều, nó mong bố nó mau nhớ lại, mau đi tìm mẹ con nó. Nó mong có một người cha, một gia đình hạnh phúc.

Mỗi lần thấy các bạn trong lớp được bố mẹ chúng đến đón, ngày hội của trường đều có đầy đủ bố mẹ của chúng nó tham gia, thằng nhóc cảm thấy tủi thân và ganh tị. Vì không muốn Diễm buồn nên thằng nhóc luôn cố tỏ ra vui vẻ và mạnh mẽ. Mỗi lần Diễm buồn và không vui thằng nhóc luôn ở bên động viên và an ủi Diễm. Diễm hạnh phúc và tự hào khi có được một đứa con ngoan như thằng nhóc.

Thằng nhóc đóng cửa phòng. Nhớ số điện thoại của Diễm, thằng nhóc lấy điện thoại bàn rồi gọi vào số máy của Diễm.

Quân đang lo không biết làm thế nào để trả lại điện thoại cho Diễm. Quân không muốn động vào tài sản cá nhân của Diễm, nhưng nếu không làm thế, Quân sẽ không biết được, cực chẳng đã, Quân mở túi sách của Diễm.

Đặt mọi thứ trên bàn làm việc trong văn phòng. Quân lấy điện thoại và ví tiền của Diễm, Quân muốn xem Diễm có ghi điện chỉ ở ngăn kéo của ví không. Quân chú ý vào một tấm ảnh nhỏ chụp hình hai mẹ con Diễm.

Nụ cười của thằng bé khiến cảm xúc của Quân bị đảo lộn. Thằng bé có nét gì đó rất quen thuộc nhất là đôi mắt, một đôi mắt đen, sâu thẳm.

Nếu Quân nhớ ra được mọi chuyện, Quân sẽ thấy thằng bé giống hệt Quân hồi nhỏ, từ nụ cười, đôi mắt, cái mũi, gò má đều giống Quân, chỉ có nước da trắng mịn như men sứ là của Diễm, còn đầu thằng nhóc không khác Quân ở điểm gì.

Hai mẹ con Diễm cho Quân cảm giác giống như gia đình. Lúc đầu chỉ gặp Diễm, Quân đã không muốn rời xa, bây giờ lại thêm thằng nhóc này, Quân càng tò mò muốn biết Diễm đang sống ở đâu, Quân cũng muốn tìm hiểu xem thằng nhóc này có phải là con của Diễm không.

Chuông điện thoại của Diễm reo vang khiến Quân giật mình. Quân sợ nếu như đây là bạn của Diễm hay của một người nào đó, Quân đành bảo họ là Quân nhặt được máy rồi xin họ điện chỉ nhà Diễm, Quân sẽ đến tận nhà Diễm để trả túi sách. Nếu phải người khác, Quân sẽ mang đến đồn cảnh sát, họ sẽ có trách nhiệm mang trả cho Diễm nhưng đối với Diễm, Quân lại không muốn làm thế.

Thằng nhóc lịch sự nói.

_Xin hỏi, chú có phải là người nhặt điện thoại của mẹ cháu không...??

Quân phì cười, xem ra Quân không cần phải tìm hiểu làm gì nữa, thằng bé trong bức ảnh đúng là con của cô gái ban chiều.

_Đúng rồi, cháu cho chú điện chỉ để chú trả mẹ cháu túi sách...!!

Thằng nhóc cười.

_Sao chú lại muốn biết...??

Quân đoán thằng nhóc này rất thông minh và cũng rất thú vị.

_Chú là một fan hâm mộ của mẹ cháu. Chú luôn muốn có cơ hội gặp để xin chữ kí...!!

_Cháu không thể cho chú điện chỉ nhà cháu nhưng chú và mẹ cháu có thể hẹn gặp nhau ở một quán ăn nào đó...!!

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227

Lần này thì Quân không thể nhịn được cười. Quân cười thích thú.

_Cháu nói đúng. Thế nhóc muốn chú và mẹ cháu hẹn gặp nhau ở đâu...!!

_Nhà hàng Queen được không chú...??

Quân hài hước trả lời.

_Rất sẵn lòng thưa quý ông. Mẹ cháu đâu, cho chú nói chuyện với mẹ cháu...!!

_Chú cứ coi đây là một cuộc hẹn bất ngờ được không. Cháu muốn dành tặng cho mẹ cháu một món quà...!!

Quân trêu đùa.

_Cháu định thay mẹ cháu hẹn hò với chú à...??

_Cháu không có ý đó, mẹ cháu là một người nhạy cảm. Nếu chú muốn hẹn hò với mẹ cháu, chú phải qua được sự kiểm tra của cháu đã...!!

Bốn năm qua đây là lần đầu tiên Quân cười thoải mái như thế này. Quân nhìn bức ảnh chụp thằng bé, Quân thấy nó chỉ mới ba hay bốn tuổi làm sao nó có thể ăn nói lưu loát như thế được, chưa hết sự đối đáp của nó giống hệt như một người trưởng thành. Quân đoán hay là Diễm còn một đứa con trai khác.

Quân nghiêm giọng hỏi.

_Cháu nói thật đi, đây là một trò đùa đúng không...??

_Cháu không đùa chú, chiều nay mẹ cháu rảnh. Chú có thể gặp mẹ cháu lúc ba giờ chiều ở nhà Queen...!!

_Làm sao cháu đảm bảo là cháu không lừa chú...??

Thằng nhóc tinh khôn trả lời.

_Chú đang giữ túi sách của mẹ cháu không phải là một bằng chứng tốt nhất à. Nếu mẹ cháu muốn lấy lại nó tất nhiên mẹ cháu phải đến nhà hàng rồi. Mẹ cháu mới là người sợ chú lừa....!!

Quân lại cười thật to. Quân đã gặp đối thủ rồi, Quân không ngờ đối thủ của mình lại nhỏ tuổi như thế, càng tò mò, Quân càng muốn gặp, Quân muốn biết thằng nhóc con của Diễm trông như thế nào, nó bao nhiêu tuổi và có đúng là nói là thằng nhóc trong bức ảnh không.

_Được rồi, chú đồng ý, hẹn mẹ con cháu ba giờ chiều nay ở nhà hàng Queen. Nhớ không được cho chú leo cây đâu đấy....!!

_Cháu đảm bảo. Chào chú....!!

Kết thúc cuộc gọi, thằng nhóc mỉm cười thật khó hiểu. Mở cửa phòng thấy mẹ nó và bà Hoa vẫn nói chuyện với nhau. Thằng nhóc nhắc.

_Mẹ hứa rửa tay và thay quần áo cho con sao bây giờ vẫn còn ngồi đây. Con muốn ăn cơm, con đói lắm rồi....!!!

Diễm và bà Hoa giật mình, cả hai vội lau giọt lệ trên má. Diễm giọng cười nói.

_Mẹ xin lỗi. Nào chúng ta đi rửa tay và thay quần áo thôi....!!

Thằng nhóc hào hứng hô.

_Vâng....!!

Diễm mỉm cười, từ khi thằng nhóc ra đời, cuộc đời Diễm đã sang một trang mới, căn nhà lúc nào cũng rộn rã tiếng cười, thằng nhóc luôn biết động viên và an ủi Diễm đúng lúc. Diễm cảm động và tự hào vì thằng nhóc, tuy còn nhỏ tuổi nhưng nó còn hiểu biết và thông minh hơn một người trưởng thành nhiều.

Vừa rửa tay cho thằng nhóc, hai mẹ con vừa đùa nghịch nhau. Thằng nhóc gọi chuyện.

_Chú nhật được túi sách của mẹ hẹn gặp mẹ ba giờ chiều ở nhà hàng Queen....!!

Diễm buông rơi cục xà bông. Mặt Diễm trắng bệch, trái tim Diễm lỡ mất một nhịp. Diễm run giọng hỏi thằng nhóc.

_Chú ấy gọi điện lúc nào sao mẹ không nghe thấy...??

Thằng nhóc nhìn vẻ mặt hốt hoảng của Diễm, nó đã đoán được một phần lí do. Nó biết Diễm không muốn gặp lại Quân vì quá khứ của mình, tuy chưa từng gặp mặt bố nhưng nó tin là khi gặp rồi nó sẽ nhận ra được.

Thằng nhóc an ủi Diễm.

_Mẹ đừng lo sợ. Lúc mẹ và bà nói chuyện, con đã thay mẹ gọi điện cho chú ấy. Con cũng chính là người đã hẹn gặp chú ấy ở nhà hàng Queen lúc ba giờ....!!

Diễm nói không ra hơi.

_Sao con lại tự tiện làm thế, nếu mẹ không đi được có phải là con đã biến mẹ thành một kẻ thất hứa rồi không...??

Thằng nhóc cười thật tươi, nó bá cổ Diễm.

_Con biết là mẹ của con sẽ đi. Chú ấy đã có công mang trả túi sách cho mẹ. Mẹ nên đi gặp chú ấy và mời chú ấy một bữa cơm để trả công mới phải chứ....??

Diễm ngập ngừng đáp.

_Mẹ biết nhưng mẹ không muốn gặp. Chú ấy có thể gửi túi xách ở đồn cảnh sát, mẹ đến đấy lấy là được rồi....!!

Thằng nhóc thờ dãi như một nhà hiền triết.

_Nếu mẹ không đến hóa ra con là một người hứa cuội, chú ấy sẽ trách con. Mai sau còn ai dám tin con. Mẹ cho con lí do vì sao mẹ không thể đi gặp được chú ấy đi....??

Thằng nhóc nhìn thật sâu vào mắt Diễm. Diễm lảng tránh ánh mắt nhìn mình lom khom của thằng nhóc. Diễm làm sao dám nói cho thằng nhóc biết Quân chính là bố của nó, Quân chính là người Diễm phải chạy trốn sang tận đây.

Nhưng Diễm không đi không được, Diễm luôn dạy thằng nhóc sống phải trung thực, phải biết nghĩ và hy sinh vì người khác, nay nếu chính Diễm là người phá bỏ quy ước trước, Diễm không xứng làm mẹ của thằng nhóc.

Bạn đang đọc truyện *Mưón Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 228

Diễm kêu khổ thằng nhóc thông minh và khôn lanh này luôn biết cách làm khó Diễm. Diễm không ngờ là thằng nhóc lại gọi điện cho Quân, điều khiến Diễm bất ngờ hơn là thằng nhóc có thể thuyết phục được Quân gặp Diễm ba giờ chiều ở nhà hàng Queen. Nhiều lúc Diễm ước thằng nhóc bớt thông minh và nhạy cảm một chút, như thế Diễm sẽ dễ thở hơn. Là mẹ nhưng Diễm giống như một đứa trẻ lớn xác, còn thằng nhóc giống người lớn trong thân xác trẻ con.

Diễm trách thằng nhóc.

_Mẹ muốn từ lần sau con không được gọi điện hẹn gặp lung tung như thế nữa. Con làm thế có nhiều khi mẹ bận việc, mẹ không đi được, mẹ sợ lại mang tiếng là kẻ hứa suông với người ta...!!

Thằng nhóc nói chắc nịch.

_Con đã tính trước cả rồi, chiều nay mẹ muốn đi đưa chơi công viên nhưng thay vào đó, con muốn mẹ dẫn con đi gặp chú ấy, con muốn thay mẹ cảm ơn chú ấy...!!

Diễm lão đảo muốn nghĩ. Diễm lo sợ nhìn thằng nhóc, Diễm cố đọc trong hai đôi mắt trong veo, đầy sức sống và tinh anh kia đã biết được chuyện gì rồi. Diễm lắp bắp hỏi.

_Tại..tại sao con lại muốn đi cùng mẹ...??

Thằng nhóc ôm hai má Diễm, nó ân cần nói.

_Con lo cho mẹ, chẳng phải mẹ không cảm thấy thoải mái khi phải đi gặp chú ấy một mình là gì, có con đi cùng mẹ sẽ yên tâm hơn. Nếu chú ấy bắt nạt mẹ, con sẽ bảo vệ mẹ...!!

Diễm bật khóc, ôm chặt thằng con trai bé bỏng vào lòng. Diễm cảm thấy an toàn và bình yên khi được ở bên nó. Diễm hạnh phúc mỉm cười.

_Mẹ sẽ cho con đi cùng. Con thay quần áo nhanh lên kẻo lạnh...!!

Thằng nhóc lau hai dòng lệ trên má Diễm, nó động viên.

_Mẹ đừng khóc nữa, mẹ khóc trông xấu lắm...!!

Diễm gạt đầu, nhìn thằng bé không rời. Diễm lo lắng bồn chồn không yên, có nhiều lúc Diễm nghĩ tại sao thằng nhóc lại hiểu Diễm như thế, nó mới bốn tuổi, độ tuổi lẽ ra không phải lo lắng cho Diễm như một chàng thanh niên hai mươi hai tuổi. Diễm thờ dãi vì Diễm vẫn mãi chỉ là trẻ con dù cho thời gian có trôi qua bao nhiêu năm đi chăng nữa.

Sau khi rửa tay cho thằng bé xong. Diễm giúp nó mặc quần áo. Bà Hoa đã dọn thức ăn ra bàn. Diễm cẩn thận bón con cho nó ăn. Mặc dù biết là nó có thể tự ăn nhưng Diễm thích được chăm sóc con theo cách này.

Ăn xong, Diễm giúp bà Hoa rửa bát. Diễm kể cho bà nghe chiều nay Diễm phải đi gặp Quân vì thằng nhóc. Bà Hoa kinh ngạc, và hơi bị xốc, bà không tin được rằng thằng nhóc lại nhanh nhẹn và thông minh như thế, trong khi Diễm và bà Hoa vẫn chưa biết nên làm gì để lấy lại túi sách mà không phải gặp lại Quân, thằng nhóc đã giúp họ làm được việc ấy, nó không những hẹn gặp được Quân, nó còn ép được Diễm đi gặp Quân nữa. Thằng bé đúng là không có điểm gì để chê.

Bà Hoa nháy mắt bảo Diễm.

_Con trai của cháu đúng là một thiên thần, cháu nên tận dụng cơ hội này để nói chuyện với Quân đi. Hãy khéo léo hỏi về cuộc sống của cậu ta trong bốn năm nay, hỏi cậu ta xem có đúng là cậu ta đã kết hôn rồi không...??

Diễm buồn rầu nói.

_Cần gì phải hỏi hà Di. Anh ấy đeo nhẫn đính hôn, dù chưa cưới anh ấy cũng đã có hôn ước với một cô gái khác, cháu cũng không có hy vọng là cháu và anh ấy sẽ nối lại tình cảm ngày xưa, anh ấy đã nhớ ra cháu là ai đâu...!!

Diễm nói là Diễm không quan tâm đến vẻ bề ngoài, không quan tâm mình là ai khi đi gặp Quân nhưng đứng trước tủ áo của mình. Diễm không biết nên

mặc gì, nếu sang trọng quá, Diễm sợ Quân nghĩ Diễm là một kẻ đom đóm, nhưng nếu ăn mặc xoàng quá, Quân nghĩ Diễm đang khinh Quân. Diễm mệt mỏi ngồi xuống giường, thẳng nhóc quan tâm hỏi.

_ Mẹ đang lo lắng gì thế...??

Diễm lắc đầu đáp.

_ Mẹ không lo lắng gì cả, chỉ là mẹ không biết mặc gì thôi...!!

Thằng nhóc xoa xoa cằm, nó quan sát tủ áo của Diễm một lúc rồi nói.

_ Đã đến lúc mẹ nên sắm một cái váy mới rồi...!!

Diễm phì cười.

_ Con không thấy là mẹ có rất nhiều váy áo sao, mẹ không cần phải mua thêm váy làm gì, dù sao mẹ cũng đâu có mặc chúng thường xuyên...!!

Thằng nhóc cầm mép váy màu tím than. Nó mỉm cười nói.

_ Con thấy mẹ mặc bộ này đi gặp chú là thích hợp nhất, bộ này vừa trang nhã, vừa kín đáo, vừa lịch sự. Mẹ sẽ không cảm thấy mình sang trọng quá, cũng không phô diễn nhiều quá, mẹ có thể yên tâm được rồi...!!

Diễm nhìn chiếc váy màu tím than. Diễm gật đầu.

_ Con nói đúng, cảm ơn con...!!

Bà Hoa đứng ngoài cửa, nghe thằng nhóc tư vấn về cách ăn mặc cho mẹ nó. Bà không nhịn được cười.

_ Cháu giống một ông bố của mẹ cháu hơn là con của cô ấy...!!

Thằng nhóc cười toe.

_ Nhưng mẹ cháu rất thích vai trò này của cháu, phải không mẹ...??

Diễm âu yếm đáp.

_ Ừ, mẹ rất thích...!!

Diễm mong thời gian đi gặp Quân sẽ kéo dài ra một chút nhưng càng mong lâu đến thì thời gian càng trôi qua nhanh hơn. Diễm thay quần áo, chải lại tóc, Diễm còn trang điểm nhẹ, Diễm thấy mình đang làm điệu như một cô gái lần đầu tiên đi hẹn hò. Diễm và Quân còn biết nhau nhiều hơn thế tuy nhiên cô gái nào cũng muốn khi đi gặp người mình yêu, mình phải đẹp lên một chút, trang điểm giúp Diễm tự tin hơn khi đi gặp Quân, Diễm muốn che dấu cảm xúc thật của bản thân mình.

Trên đường đi thằng nhóc nói liên hồi, nó hỏi Diễm hết chuyện nọ đến chuyện kia. Đây là một kiểu tra vấn quen thuộc, chỉ cần Diễm bối rối hay lo lắng, thằng nhóc lại làm thế này.

Khi đến nhà hàng Queen, Diễm nắm chặt vô lăng tay lái, trái tim Diễm đập thật nhanh, lòng Diễm ngổn ngang trăm mối, Diễm vừa lo vừa sợ. Nước mắt trên khóe mi trực trào, Diễm muốn khóc, muốn gào thét, muốn xả hết những đau khổ đang chất chứa trong lòng ra. Nhưng Diễm phải cố nén vì Diễm không sống một mình, Diễm không thể tự do thể hiện cảm xúc của bản thân như một người hoang dã.

Thằng nhóc nhắc nhở Diễm.

_ Mẹ! Đã đến giờ hai mẹ con mình phải vào rồi...!!

Diễm giật mình đáp.

_ Mẹ nghĩ chú ấy sẽ không đến đâu, hay là mẹ con mình về thôi...!!

Thằng nhóc cười.

_ Nhìn mẹ đang lo lắng kìa, chú ấy nhất định sẽ tới, vì chú ấy không phải là người thất hứa...!!

Tâm trạng Diễm đang không vui nghe thằng nhóc đối đáp một cách tự tin, có chút tự kiêu trong giọng nói, Diễm nheo mắt hỏi.

_ Sao con có thể khẳng định được điều đó...??

_ Đây là bí quyết riêng của con, con không thể chia sẻ cho mẹ được...!!!

_ Con trai mẹ thật giỏi, con bắt đầu làm mẹ tò mò muốn nghe con chia sẻ bí quyết của con hơn rồi đây...!!

Thằng nhóc dơ ngón tay nhỏ xíu lên.

_ Khi nào đi gặp chú ấy về nhà con sẽ nói cho mẹ nghe. Còn bây giờ, mẹ con mình phải nhanh vào trong, có lẽ chú ấy đã đến rồi...!!

Thằng nhóc nắm lấy tay Diễm, hai mẹ con lững thững đi vào trong. Ngồi trên lầu hai của nhà hàng, Quân kín đáo quan sát hai mẹ con Diễm. Quân hoàn toàn choáng váng khi trông thấy Diễm trong bộ váy màu tím than, bộ váy đã tôn lên vẻ đẹp của Diễm, mái tóc đen dài buông tự nhiên trông Diễm thật quyến rũ. Mặt Quân bắt đầu có sắc đỏ, Quân nghĩ mình đang yêu, nói đúng hơn Quân sợ rằng mình đã bị trúng tiếng sét ái tình với Diễm từ rất lâu. Quân chưa uống ngụm rượu nào nhưng cảm tưởng mình vừa mới uống một cốc rượu mạnh nên có vẻ đã chũech choáng say.

Quân vẫy tay chào hai mẹ con Diễm. Diễm run rẩy đứng im một chỗ, cũng có đôi vị khách nhận ra Diễm là tác giả của hai cuốn sách best seller, Diễm mỉm cười chào lại họ vì lịch sự, dù sao họ cũng không có liên quan đến chuyện này, Diễm không muốn đổ hết những buồn phiền, không vui, đau khổ lên đầu họ.

Nhà hàng Queen rất sang trọng, đúng như cái tên “Queen” của nó. Diễm thích khung cảnh ở đây, đã từ lâu lắm rồi Diễm ít la cà quán xá, công việc đã cuốn Diễm đi, ngay cả việc chăm sóc thằng nhóc, Diễm cũng phải nhờ bà Hoa hỗ trợ cho Diễm một phần, cũng may thằng nhóc không ốm đau nhiều nên Diễm không phải lo sợ không yên, bốn năm nay nó chỉ bị cảm cúm thông thường rồi thôi, Diễm cảm ơn Trời phật vì đã để cho thằng nhóc khỏe mạnh. So với con gái của Trường, cả hai đứa trẻ đều khỏe mạnh như nhau.

Trường có một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc và mỹ mãn, chỉ có Diễm là không thể tìm được ai thay thế Quân, mặc dù luôn có John ở bên nhưng Diễm không thể yêu John, cũng không thể lấy John, trái tim Diễm đã thuộc về Quân từ lâu rồi.

Nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt, đang nhìn và đang mỉm cười chào mình. Diễm không tài nào lấy lại được tự chủ, đầu óc Diễm rối tung, miệng Diễm đông cứng lại, Diễm thấy thật sai lầm khi đồng ý đến đây để gặp Quân, chỉ cần Diễm gọi điện cho Quân và hủy bỏ cuộc hẹn này là được rồi nhưng trong thâm tâm, Diễm chưa có lúc nào lại mong được gặp Quân, nói chuyện, và nhìn Quân nhiều như thế.

Thằng nhóc giật nhẹ váy Diễm. Diễm bàng hoàng tỉnh mộng.

_ Chào....chào anh....!!

Quân cười thật tươi.

_ Tôi đang lo là mẹ con cô không tới, nhưng nghĩ lại con trai cô đã nói chắc nịch là cô sẽ tới nên tôi không còn phải băn khoăn gì nữa....!!

Thằng nhóc lễ phép chào.

_ Chào chú, cháu là Tuấn. Chú có thể cho cháu biết tên chú được không....??

Quân nháy mắt đáp.

_ Được chứ, tại sao lại không....??

Quân đưa một cái card cho thằng nhóc. Quân cười.

_ Nếu cháu không chê, chú muốn làm bạn với cháu, thế nào cháu có đồng ý không....??

Thằng bé gật đầu nói ngay.

_ Cháu rất muốn có một người bạn như chú....!!

Quân nhìn thằng nhóc không rời, có gì trong đôi mắt của nó khiến Quân không làm sao dứt ra được. Một tình cảm cha con trong lòng Quân trỗi dậy, tuy chỉ là vừa mới gặp nhưng Quân lại muốn chăm sóc và bảo vệ nó. Quân muốn thằng nhóc là con của mình. Quân chỉ mong có được một thằng con trai thông minh, lễ phép, ăn nói lém lỉnh như thằng nhóc. Quân thấy chồng của Diễm thật may mắn khi có được một người vợ như Diễm và một thằng con trai như thằng nhóc. Trông họ như hai thiên thần trong đôi cánh màu trắng.

Quân kéo ghế mời Diễm ngồi, sau đó kéo ghế cho thằng nhóc, Quân trêu.

_ Mời công tử ngồi....!!

Thằng nhóc nói như người lớn.

_ Cảm ơn chú....!!

Quân quan sát hai mẹ con, cảm giác được ngồi cùng họ trong nhà hàng này khiến Quân hạnh phúc và vui sướng, một niềm háo hức, hưng phấn đang ngập tràn trong lòng Quân, từng mạch cảm xúc đang gửi thông điệp về não. Quân không thể ngăn mình nhìn ngắm hai mẹ con Diễm, không thể ngăn ước mong họ là vợ và là con trai của mình. Quân biết thế là điên khùng, là không đúng khi Quân đang có vị hôn phu chờ Quân ở quê nhà nhưng Quân không thể ngăn bản thân. Quân thấy Diễm mới đúng là người vợ Quân muốn lấy và thằng nhóc mới chính là con của mình.

Kể từ lúc gặp Quân, Diễm vẫn ngồi im như tượng, mọi điều cần nói đều bay sạch ra khỏi đầu Diễm. Bây giờ trong đầu Diễm chỉ là một khoảng trắng vô tận. Trái tim Diễm đang đập thật nhanh, lòng Diễm đang bối rối, đang lo lắng, hai tay Diễm đang nắm chặt lấy nhau. Diễm nghĩ mặt Diễm đang đỏ, và nước đang dâng đầy trong khóe mắt, chỉ cần một chút xúc động nhỏ cũng đủ làm cho nó tuôn trào.

Thằng nhóc nhận ra đây là lần đầu tiên mẹ nó có những biểu hiện bối rối, thẹn thùng, lo lắng, hồi hộp trước một người đàn ông mới quen thế này. Nó từng nghe nói mẹ nó chỉ yêu duy nhất một mình bố nó không lí nào mẹ nó lại yêu ngay một người đàn ông khác sau bốn năm xa cách bố nó.

Thằng nhóc là một người thông minh và tinh tế, nó nhận ra người đàn ông này cũng đang nhìn mẹ nó rất lạ. Cảm giác của nó dành cho Quân cũng không phải là cảm giác mà nó từng có, đây là cảm giác ấm nồng, ngọt ngào của tình cha con, cảm giác được che chở, chăm sóc và bảo vệ từ Quân khiến thằng bé càng muốn mẹ nó thường xuyên gặp Quân và liên lạc với Quân hơn, nó cần tìm hiểu Quân là ai. Nó tin là chỉ cần cho nó một khoảng thời gian, nó sẽ khám phá ra được.

Thằng bé bắt đầu tìm cách nói chuyện với Quân. Quân rất vui lòng trả lời hết các câu hỏi của thằng bé. Không hiểu tại sao Quân muốn nó được vui lòng, muốn nó được hạnh phúc và vui vẻ. Quân và thằng bé rất hợp nhau. Quân chưa từng cảm thấy vui vẻ như thế ở trong đời.

Nước mắt trên khuôn mặt Diễm đã lăn dài, Diễm vội quay mặt đi hướng khác rồi kín đáo lau nước mắt nhưng thằng bé đã nhận ra. Thằng bé luôn kín đáo quan sát Quân và Diễm, càng quan sát, nó càng cảm nhận được tình cảm của mẹ nó dành cho người đàn ông trước mặt thật không bình thường chút nào. Đầu óc linh hoạt của nó bắt đầu tìm cách khiến mẹ nó và Quân gặp nhau nhiều hơn, nó biết nó phải làm gì.

Do cả hai đã ăn cơm trưa nên họ chỉ gọi cà phê, và sữa cho thằng nhóc. Quân khen ngợi Diễm

_Tôi là người không thích đọc tiểu thuyết nhưng tác phẩm của cô rất hay. Đây là một cuốn hồi kí của cô đúng không...??

Diễm trả lời như một cái máy.

_Đúng, cuốn sách là một cuốn hồi kí của tôi...!!

Quân đẩy túi sách trước mặt Diễm

_Đây là túi sách của cô. Cô kiểm tra xem có thiếu gì không.

Diễm lắc đầu.

_Không cần, tôi nghĩ là anh không lấy gì của tôi cả...!!

Quân cười thích thú.

_Cô đừng vội đoán, cô nên kiểm tra đi, nhớ đâu tôi lấy gì của cô thì sao...??

Diễm ước giá mà Quân đừng cười thì trái tim Diễm đâu có đập loạn nhịp thế này, bốn năm rồi, tình cảm Diễm dành cho Quân không thay đổi một chút nào. Diễm thấy mình vẫn yêu Quân nhiều như xưa. Diễm sợ nếu Diễm ở đây thêm lúc nữa, Diễm sẽ yếu lòng, sẽ gọi tên Quân, như thế Diễm đang dần đưa mình vào cái hố tuyệt vọng không có lối thoát.

Cầm túi sách, nắm tay thằng bé, đứng lên, Diễm nói.

_Cảm ơn anh. Tôi phải đi...!!

Quân tiếc nuối hỏi.

_Chúng ta có thể gặp lại được không...??

Thằng bé đáp thay lời Quân.

_Nếu chú rảnh, mẹ con cháu sẽ gặp lại chú bất cứ khi nào có thể.

Quân vui mừng nói.

_Cháu hứa rồi đấy nhé....!!!

Diễm kêu khổ.

_Anh bận nhiều việc, tôi cũng thế, chúng ta không nên gặp lại nhau thì hơn...!!

Thằng nhóc nháy mắt bảo Quân.

_Nếu mẹ cháu không muốn gặp chú, cháu gặp chú thay mẹ cháu được chứ...??

_Chú rất sẵn lòng. Cháu biết số điện thoại của chú rồi đấy...!!

Thằng nhóc cười thật tươi.

_Cháu biết rồi, cháu sẽ giữ card của chú thật cẩn thận....!!

Diễm thờ dài, thằng con trai của Diễm luôn làm những việc Diễm không thể tưởng tượng nổi, Diễm không ngờ ngay lần đầu tiên gặp mặt, Quân và thằng nhóc lại nói chuyện hợp với nhau đến thế, chưa hết họ còn hẹn gặp nhau, cho số điện thoại. Diễm thấy Quân rất quyến luyến thằng bé, mắt Diễm mờ lệ, dù không nhớ được Diễm là ai, và không biết mình có một đứa con trai nhưng Quân vẫn cảm nhận được tình phụ tử với thằng bé.

Tình cảm này đến một cách tự nhiên, Quân không cần phải cố tỏ ra quan tâm đến thằng bé hay giả vờ muốn kết bạn với nó vì mẹ nó, mà thật lòng Quân muốn làm thế. Quân yêu thằng bé, Quân muốn được chăm sóc và gần gũi với nó. Quân không muốn xa nó.

Quân ngậy người nhìn mẹ con Diễm đi xuống lầu, rồi khuất hẳn sau cánh cửa. gặp mẹ con Diễm làm đảo lộn hết cả mọi kế hoạch của Quân. Điều buồn cười nhất, Quân nói chuyện với thằng bé chăm chú đến nỗi Quân quên không hỏi tên thật của Diễm là gì, Quân chỉ biết bút danh của Diễm là Anna Kim, ngoài ra Quân không còn biết gì nữa.

Nhưng không lo lắng quá lâu. Quân đã biết được số điện thoại của Diễm, vấn đề duy nhất Quân lo là không biết Diễm sống ở đâu, chồng Diễm làm gì. Vuốt mặt mấy cái, Quân nguyên rùa bản thân.

_Mình bắt đầu có hứng thú với vợ con người khác từ khi nào thế này. Mình đúng là bị điên thật rồi....!!

Quân đã làm một chuyện không nên làm, Quân đã chụp lại mấy tấm hình trong túi sách của Diễm, thậm chí Quân còn xem đồ của Diễm như một tên trộm, Quân đỏ mặt, và giận dữ với chính mình khi làm những việc đó nhưng Quân lại sung sướng vì Quân đã có được ảnh của hai mẹ con Diễm, thậm chí Quân còn mừng hơn vì nhờ giữ túi sách của Diễm, Quân đã được gặp hai mẹ con Diễm, được nói chuyện và làm quen với thằng nhóc thật dễ thương. Quân muốn gặp lại hai mẹ con Diễm nhưng không biết nên làm như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 229

Quân lái xe đến công ty, cuốn sách của Diễm luôn ở bên cạnh Quân. Cây bút máy Diễm tặng Quân, Quân vẫn dùng nó bốn năm nay. Quân không thể tin được là mình không tài nào vứt bỏ nó đi, dù đầu bút đã bị bào mòn nhưng Quân vẫn dùng. Quân nghĩ nhờ nó nên Quân mới thành công được như ngày hôm nay. Nếu Quân nhớ ra được mọi chuyện, Quân đã không cảm thấy áy náy, bứt rứt và mệt mỏi như thế này. Quân đang rất hỗn loạn, dù cố khuyên nhủ bản thân là không nghĩ về Diễm và thằng bé nhưng Quân làm không được.

Trước khi Quân kịp suy nghĩ gì, Quân đã nhấc điện thoại, người Quân gọi lần này là nhà xuất bản của Diễm. Quân muốn hẹn gặp ông ta, Quân có chuyện cần thương lượng.

Ông Richard rất ngạc nhiên trước lời đề nghị hợp tác của Quân, danh tiếng trên thương trường trong giới làm ăn ở San Diego của Quân thì ông không lạ gì, nếu được Quân chấp nhận đầu tư vốn để sản xuất thêm sách thì đây sẽ là một nguồn sinh lợi rất lớn.

Quân nói là Quân rất có hứng thú với sách của Diễm, Quân muốn hợp tác với ông. Ông Richard chưa bao giờ bỏ qua cơ hội tìm nguồn đầu tư cho mình nên ngay sau khi Quân đưa ra lời đề nghị, ông đồng ý hẹn gặp ngay lập tức. Quân mỉm cười, cuối cùng Quân cũng có thể đường hoàng thường xuyên hẹn gặp Diễm mà không vấp phải sự từ chối của Diễm.

Diễm không hề biết gì về chuyện này. Sau khi từ biệt Quân, Diễm đưa thằng nhóc đi chơi công viên, cả hai mẹ con hét hò khản cổ khi chơi trò đu quay. Diễm thích công viên giải trí Wonderland. Diễm là một người ít đi ra ngoài chơi. Diễm luôn chăm chú vào công việc, Diễm có quá nhiều trách nhiệm, tiền viết sách tuy không nhiều nhưng cũng đủ cho hai mẹ con Diễm và bà Hoa sống đầy đủ. Diễm không muốn Tuấn phải chịu khổ nên Diễm luôn cố gắng làm việc, thằng nhóc hiểu được điều này nên không hề trách Diễm, thỉnh thoảng Diễm mới có thời gian rảnh để đưa nó đi chơi ở bên ngoài.

Nhìn tàu trượt siêu tốc đang réo ầm ầm và những tiếng hét thất thanh của bọn trẻ, Diễm ớn lạnh sợ hãi, Diễm không muốn chơi trò chơi đầy nguy hiểm và kinh sợ này. Ngược lại, thằng nhóc hào hứng hết lên.

_Mình chơi đi mẹ, trò này thật thú vị....!!

Chưa bước lên tàu, Diễm đã nôn nao muốn nôn, mặt Diễm xanh tái, tay chân mềm nhũn. Thằng nhóc trấn an Diễm.

_Mẹ đừng sợ, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu....!!

Thằng bé lôi Diễm lên tàu. Một vòng sắt trước ngực được hạ tự động xuống trước ngực Diễm và thằng bé, Diễm nhắm chặt mắt lại. Hai tay ôm chặt lấy má, Diễm bắt đầu hét ầm lên khi tàu bắt đầu chuyển bánh.

Tiếng hét của Diễm hòa lẫn với tiếng hét của những hành khách ở đằng trước, thằng nhóc cười thật tươi, trông nó không có gì là sợ cả. Khi tàu dừng bánh, khung sắt được nâng lên. Diễm lao đảo bước xuống, Diễm cố đi vào vệ sinh, có bao nhiêu thức ăn trong bao tử, Diễm đều nôn hết cả ra.

Lúc Diễm bước ra ngoài, thằng nhóc lo lắng hỏi.

_ Mẹ không sao chứ...??

Trông Diễm như vừa ốm dậy, Diễm gượng cười nói.

_ Mẹ không sao, mẹ xin lỗi nhưng có lẽ đây là lần cuối cùng mẹ đi tàu siêu tốc. Đến bây giờ tim mẹ vẫn còn đập thình thịch trong lồng ngực vì sợ....!!

Thằng nhóc cười.

_ Con hứa lần sau con sẽ không bắt mẹ đi cùng con....!!

Diễm mua bông ngô, kem và nước giải khát, hai mẹ con ngồi trên ghế đá, vừa ăn vừa quan sát mọi người xung quanh. Hai mẹ con có rất nhiều chuyện để nói với nhau, mỗi lần nói chuyện với thằng nhóc. Diễm cảm tưởng đáng nói chuyện với Quân, thằng nhóc luôn quan tâm, và bảo vệ Diễm theo đúng cái cách mà Quân thường hay dùng. Diễm không đành nề ngại vì họ là cha con, thằng nhóc giống cha nó cả về tính cách lẫn ngoại hình.

Diễm cảm thấy có lỗi với thằng nhóc, nó đã được gặp Quân – gặp cha của nó nhưng Diễm vẫn không dám nói cho nó biết Quân là cha của nó, Diễm lại bảo nó gọi Quân là chú.

Ly kem trên tay Diễm đắng ngắt, Diễm không thể ăn được nữa, mỗi lần xúc động, lo lắng hay buồn phiền về một vấn đề gì, Diễm lại muốn khóc. Thằng bé lấy khăn tay lau nước mắt cho Diễm. Thằng nhóc than thở.

_ Mẹ lại khóc nữa rồi, mẹ mau nước mắt quá....!!

Diễm xúc động, thằng nhóc luôn thể hiện sự quan tâm và lo lắng đến Diễm như một người bạn tốt, một người thân trong gia đình. Diễm chưa an ủi được nó điều gì, Diễm chỉ thấy nó an ủi ngược lại Diễm.

Không muốn nó lo lắng và buồn phiền vì mình, Diễm hào hứng nói.

_ Mẹ con mình đi trượt băng thôi....!!

Thằng nhóc hô thật to.

_ Vui quá. Con thích trượt băng....!!

Diễm cảm thấy ngỡ ngàng, hơn hai mươi tuổi, Diễm trượt băng không bằng một thằng nhóc bốn tuổi, Diễm nhớ lần đầu tiên đến đây cùng thằng nhóc và John. John chính là người dạy Diễm và thằng nhóc trượt băng, nhưng có một điều thằng nhóc học nhanh hơn Diễm, nó lấy được thăng băng rất nhanh, chỉ hai tháng đi cùng John, nó đã biết trượt băng, còn Diễm vẫn còn run mỗi khi đi ra giữa sân băng.

Diễm thấy mình không bị ngã nhiều lần đã là may mắn lắm rồi. Hôm nay Diễm muốn đi chơi riêng với thằng nhóc nên không rủ John đi cùng, dù sao Diễm cũng không muốn làm phiền John nhiều quá. Diễm chỉ nhờ đến John khi nào Diễm thấy bản thân Diễm không thể giải quyết được, còn nếu không Diễm muốn tự giải quyết lấy. Thằng nhóc quý John, trong lòng thằng nhóc, John giống như một người bạn lớn tuổi, biệt danh “đại ca” cũng là do nó đặt cho John.

Diễm làm bạn với John bốn năm nhưng không hề có tình cảm nam nữ, giữa hai người chỉ có tình thân ái giữa hai người bạn với nhau, ngoài điều đó ra, Diễm không thể có tình cảm khác. John đã nhiều lần tỏ tình với Diễm nhưng Diễm luôn lảng tránh, tạm thời John đành chấp nhận làm bạn thân của Diễm, John hy vọng là Diễm sẽ chấp nhận tình cảm của John trong một ngày không xa.

Nắm lấy tay thằng bé, Diễm và nó cùng trượt băng. Thằng bé thích chỉ cười thật tươi, Diễm cũng mỉm cười đáp lại, tiếng cười trong trẻo và ấm áp của hai mẹ con làm trái tim của cả hai ngập tràn trong hạnh phúc và tươi vui.

Thằng nhóc đã cảm nhận được tình cảm cha con với Quân. Không cần Diễm phải nói, nó biết phải làm gì để gặp được Quân. Thằng nhóc vốn tính quái, ngay cả Diễm cũng không thể hiểu được nó đang nghĩ gì trong đầu, tuy mới có hơn bốn tuổi một chút nhưng nó chưa bao giờ để lộ cho Diễm biết cảm xúc thật trong lòng, thằng nhóc là một cuốn sách khó đọc. Trong hai mẹ con, Diễm là người dễ dàng bị thằng nhóc phát hiện ra cảm xúc của mình.

Diễm hay nói đùa với Trường, Hồng và bà Hoa rằng Diễm là một bà mẹ thành công, thằng nhóc có sự hiểu biết và nhận thức vượt xa mong đợi của Diễm. Trường luôn trêu Diễm là một bà mẹ cù lần, còn Hồng chỉ che miệng cười, bà Hoa đặc biệt không nói gì, nhưng trong ánh mắt của bà luôn nhìn Diễm bằng tình yêu vô bờ bến.

Hôm nay là ngày vui nhất của cuộc đời Diễm, hai mẹ con cùng chơi đu quay, đi tàu siêu tốc, cùng cười ngửa, cùng chụp ảnh, cùng trượt băng, cùng xem sở thú, xem xiếc và vô số những trò chơi thú vị khác.

Đến lúc ra về, Diễm và thằng bé còn cười đùa không ngớt. Bà Hoa mở cửa đón họ với một nụ cười.

_Nhìn hai mẹ con hôm nay đi chơi rất vui....!!

Thằng bé hào hứng khoe.

_Cháu và mẹ Diễm chơi rất nhiều trò, lần sau cháu sẽ rủ bà đi cùng....!!

Bà Hoa hiền hậu trả lời.

_Bà không đi đâu, bộ xương già của bà không chịu được nhưng trò chơi đòi hỏi nhiều sự vận động và sức mạnh tinh thần như thế....!!

Thằng nhóc cười ngật ngèo.

_Bà nói đúng, cháu quên chưa nói cho bà biết hôm nay mẹ cháu đã nôn rất nhiều sau khi đi tàu siêu tốc....!!

Diễm đỏ mặt ngượng ngùng vì lời tố cáo của thằng nhóc. Bà Hoa cười thật to, Diễm đuổi thằng nhóc khắp nhà, vừa đuổi chậm theo nó vì sợ nó ngã, Diễm vừa hét nhỏ.

_Tuấn....!! Chia mông ra đây, mẹ phải phạt con....!!

Nghe giọng của Diễm đầu có giống một bà mẹ đang tức giận, nghe giống như một cuộc rượt đuổi đầy tình yêu thương, nụ cười và niềm vui hơn.

Diễm tắm cho thằng nhóc, hai mẹ con cười trong bồn tắm, lau khô người, mặc quần áo cho thằng nhóc. Cọ trán mình vào trán thằng nhóc. Diễm bảo.

_Mẹ con mình đi ăn thôi....!!

Thằng nhóc cười.

_Vâng. Hôm nay mẹ đọc chuyện hai chú gấu cho con nghe nhé....??

_Mẹ sẽ đọc nhưng trước hết Tuấn phải ăn cơm đã....!!

Vừa ăn cơm, thằng nhóc vừa hào hứng kể chuyện gặp Quân, đi chơi công viên Wonderland cho bà Hoa nghe. Bà Hoa chăm chú nghe thằng nhóc kể chuyện về Quân. Bà Hoa để ý thấy nó đặc biệt rất thích Quân, và rất mong có thể gặp lại Quân vào một ngày không xa.

Bà Hoa kín đáo quay sang nhìn Diễm, ý bà như muốn hỏi Diễm có để lộ chuyện gì cho thằng nhóc biết Quân là bố của nó không. Diễm lắc đầu. Diễm ăn không ngon miệng, nghĩ rằng từ nay và mãi mãi về sau Quân sẽ không bao giờ thuộc về mình nữa, lòng Diễm đau thắt, Diễm đã làm khổ chính mình, khi có được Quân, Diễm đã tự nguyện rời xa vì cho rằng Diễm là một ngôi sao chổi đối với cuộc đời Quân nhưng khi đã thực sự mất Quân rồi Diễm lại không can tâm, lại muốn dành lại Quân.

Nhưng suy nghĩ đó luôn tuôn trào trong đầu Diễm nhưng đó chỉ là suy nghĩ thôi, Diễm có thể hy sinh hạnh phúc của mình nhưng Diễm không bao giờ dám làm tổn thương người khác, lại càng không dám cướp đi hạnh phúc của người Diễm yêu. Diễm cầu mong cho Quân được sống bình yên, và có một cuộc hôn nhân thật mỹ mãn. Diễm mong Quân có thể thực hiện được ước mơ của mình.

Gặp lại Quân, Diễm rất mừng, thấy Quân vẫn khỏe mạnh, hay mỉm cười. Quân giống hệt như lần đầu tiên Diễm gặp Quân. Diễm mong nụ cười và ánh mắt vui tươi, ấm áp của Quân sẽ mãi không bao giờ tàn.

Hôm nay chơi cả buổi chiều nên thằng nhóc mệt mỏi. Diễm cho thằng nhóc đi ngủ sớm, đắp chăn ngang người. Diễm bắt đầu đọc truyện hai chú gấu cho thằng nhóc nghe, lúc Diễm đọc xong câu truyện, thằng nhóc chìm sâu vào giấc ngủ. Hôn lên trán thằng nhóc, Diễm thì thầm

_Chúc con ngủ ngon....!!

Tắt đèn, Diễm nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Bà Hoa quan tâm hỏi.

_Thằng nhóc ngủ rồi à....??

_Vâng, nó vừa mới ngủ....!!

_Chắc là cu cậu hôm nay đi chơi rất vui....!!

Diễm cười nhẹ.

_Dì không biết nó hét to như thế nào đây. Cháu thấy có lỗi với nó quá, cháu hay bận viện nên ít khi đưa nó đi chơi....!!

_Cháu yên tâm, nó là một thằng bé thông minh, và hiểu chuyện. Nó sẽ không trách cháu đâu....!!

_Cháu biết, vì nó càng ngoan ngoãn và có hiếu, cháu càng cảm thấy có lỗi với nó hơn....!!

_Thôi cháu đừng tự trách bản thân mình nữa, cháu nói chuyện chiều nay đi gặp Quân cho Dì nghe đi. Dì tò mò muốn biết biểu hiện của Quân khi gặp

cháu như thế nào...??

Diễm buồn rầu nói.

_Anh ấy vẫn không nhận ra cháu là ai. Nói thật cháu cảm thấy nhẹ lòng vì anh ấy không nhớ ra được mọi chuyện, cháu sợ sẽ phá hỏng cuộc sống hiện tại của anh ấy. Anh ấy đã kết hôn, anh ấy đang sống hạnh phúc và vui vẻ. cháu không muốn cháu là một bóng ma trong cuộc đời của anh ấy. Cháu đành đóng vai là một người xấu, một kẻ lạnh lùng khi chia cắt tình cảm cha con của anh ấy và thằng nhóc. Cháu hy vọng khi lớn lên thằng nhóc sẽ không trách cháu. ....!!

Diễm khóc nức nở. Bà Hoa ôm lấy Diễm, bà an ủi.

_Cháu đừng buồn, thằng nhóc sẽ hiểu cho cháu. Cháu rời bỏ bố của nó và không nói cho nó biết bố của nó là ai chỉ vì cháu có nỗi khổ riêng. Một đứa con ngoan, có hiếu và thấu hiểu như thằng nhóc, nó sẽ không oán giận cháu đâu. ....!!

Diễm sụt sịt.

_Cháu cũng mong là thế. Cháu sợ lắm, cháu chỉ sợ anh ấy mà nhớ ra bây giờ, anh ấy sẽ hận cháu suốt đời, chưa hết nhớ đâu anh ấy vì muốn trả thù cháu, anh ấy cướp thằng nhóc của cháu thì sao. Cháu phải làm sao bây giờ. ....!!

Bà Hoa cũng lo sợ không kém gì Diễm. Quân là người như thế nào bà Hoa hiểu rõ. Bình thường Quân là một người rất tốt, Quân luôn quan tâm đến người khác, nhưng một khi Quân bị người khác phản bội hay đối xử bất công với Quân, Quân sẽ không buông tha cho kẻ đó.

Bây giờ Quân đã kết hôn, cơ hội để Diễm quay về với Quân không còn nữa nhưng còn thằng nhóc, Quân có quyền tranh giành quyền nuôi con với Diễm, với một người có tiềm lực kinh tế mạnh như Quân, Quân lại thông minh, hiểu luật, nếu ra tòa, cơ hội để Quân thắng kiện là rất cao. Cuối cùng người bị thiệt thòi nhất là thằng nhóc, nó là người ở giữa, là người bị bố mẹ nó tranh giành. Thằng nhóc sẽ bị tổn thương và đau khổ, dù có chết Diễm cũng không để điều này xảy ra, nhưng có ai đảm bảo là Quân sẽ không khôi phục lại được trí nhớ.

Bắt đầu từ hôm nay cuộc sống của Diễm trở thành địa ngục, Diễm không sợ Quân trả thù mình nhưng thằng nhóc vì Diễm sẽ bị kéo vào cuộc chiến này, Diễm không thể làm gì để bảo vệ được nó. Thằng nhóc là con của Quân là không thể chối cãi, dòng máu, ADN của nó đều là của Quân và của Diễm.

Diễm ôm lấy đầu, Diễm quá mệt mỏi, quá đau khổ. Diễm đã mất đi nhiều thứ nhưng mà xem ra, ông Trời còn muốn lấy đi nốt mọi thứ còn sót lại của Diễm, nếu Diễm mất thằng nhóc, Diễm tồn tại trên đời này cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Diễm cố gắng làm việc, cố gắng sống vì thằng nhóc, nếu không có nó, Diễm sẽ héo úa dần rồi lịm tắt như một ngôi sao thật xa ở trên trời.

*****

Buổi tối Loan gọi điện cho Quân. Từ khi gặp Diễm và thằng nhóc, hình ảnh của họ luôn ám ảnh Quân. Quân không tài nào dứt ra được, Quân càng cố quên, cố không nhớ đến họ, Quân càng muốn biết về họ nhiều hơn.

Quân hiện đang sống ở khách sạn New World. Quân có sở thích kinh doanh bất động sản, sau khi khách sạn này làm ăn thua lỗ phải đóng cửa, Quân đã mua lại của ông Wilson – chủ cũ của khách sạn. Quân cho sửa chữa lại, rồi thay đổi cách thức kinh doanh cũ. Sau hai năm, mọi chuyện cũng đã đi vào hoạt động ổn định. Bây giờ khách sạn đã có được một lượng khách mới và cũ khá nhiều.

Khách sạn nằm trong khuôn viên không rộng lắm, khách sạn New World của Quân có thể gọi là một khách sạn mini, gồm mười bốn phòng, một nhà hàng nhỏ dưới tầng trệt, cà phê, và thức ăn luôn được phục vụ tận tình, Quân đã thuê một đầu bếp người Ý đến nấu ăn phục vụ khách hàng. Quân có thể tự hào với công việc kinh doanh của mình.

Công việc chính của Quân không phải là kinh doanh khách sạn. Quân hiện là giám đốc của tập đoàn sản xuất ô tô liên doanh General Motor, vốn đầu tư không chỉ của ông Trần mà còn gồm nhiều các nhà đầu tư khác, họ không có tài quản lý kinh doanh nhưng họ có tiền, họ muốn tiền của mình ngày càng sinh sôi nên họ mới đầu tư vào tập đoàn General Motor, họ thuê những người có tài và nhiều tham vọng như Quân về làm việc cho họ. Sau bốn năm, họ có thể yên tâm với những gì mà Quân đã làm được cho họ.

Quân thích làm chủ, Quân không thích chỉ đơn giản là một người làm thuê cho họ nên ngay từ đầu, Quân đã xác định mục tiêu cho mình, nhờ số vốn đầu tư của ông Trần, Quân trên danh nghĩa là một cổ đông của công ty nhưng tất cả đều thuộc quyền sở hữu của ông Trần, sau này Quân đã dần trả hết số nợ mà Quân đã vay của ông Trần, bây giờ Quân hoàn toàn làm chủ cổ phần của mình, Quân không nợ ông Trần gì cả, nếu có nợ, Quân chỉ nợ ân tình của ông mà thôi.

Ông Trần càng ngày càng thích Quân. Quân là ứng cử viên sáng giá cho chức chủ tịch tập đoàn Hoàng Gia của ông. Ông Trần cũng giống như Quân, ông luôn tìm kiếm cơ hội được mở rộng phạm vi kinh doanh của mình.

Sau bốn năm chờ đợi, cuối cùng Quân và Loan cũng đi đến hôn nhân. Bà Phương có thể thờ phào nhẹ nhõm, bà không còn phải lo lắng hay phải phàn nàn về bất cứ chuyện gì nữa. Quân đã lấy Loan đúng như nguyện vọng của bà, Diễm cũng không còn thấy xuất hiện trong cuộc sống của Quân. Diễm đã hoàn biến mất. Trong thời gian chờ Quân trở về tổ chức lễ cưới, bà Phương cùng Loan đi khắp nơi, họ họp nhau nên có nhiều chuyện để nói và làm cùng nhau.

Loan dịu dàng hỏi.

_Anh có nhớ em không...??

Quân mỉm cười.

_Sao lần nào em gọi điện cho anh cũng hỏi anh câu này thế. Em muốn anh phải trả lời em thế nào....??

Loan tỉnh nghịch đáp lại.

_Anh chỉ cần nói nhớ em là được rồi....!!

_Anh nhớ em....!!

Loan cười khúc khích.

_Nghe anh nói, em không thấy giống anh chút nào....!!

_Thôi đừng đùa nữa, mọi người ở nhà đều khỏe cả chứ em....??

_Mọi người đều khỏe cả, bao giờ thì anh về....??

Quân nhìn bức ảnh chụp mẹ con Diễm, tự nhiên Quân muốn nói với Loạn là Quân không muốn về nữa, cũng không muốn tổ chức lễ cưới nữa, Quân không muốn Loạn bị tổn thương nên lại thôi. Quân cũng thấy bản thân hơi bồng bột, Quân đang đeo đuổi những ý nghĩ không nên. Diễm và thằng bé không có liên quan gì đến Quân, mặc dù biết là thế nhưng Quân vẫn muốn tìm hiểu, vẫn muốn biết mọi thứ về họ.

Quân suy tư.

_Anh sẽ cố gắng hoàn thành xong công việc trước ngày cưới....!!

Loan thở dài.

_Anh và bố em thật giống nhau, cả hai vì công việc đôi khi quên hết mọi thứ xung quanh....!!

_Em giận anh à....??

_Không em không giận anh, em chỉ sợ trong lòng anh, em mãi xếp ở vị trí sau cùng....!!

_Em đừng ngốc thế, anh tuy đam mê công việc nhưng em là vợ của anh, anh phải ưu tiên em hơn mọi thứ....!!

Loan nghi ngờ hỏi.

_Anh nói thật chứ...??

_Em bắt đầu không tin lời nói của anh từ khi nào thế....??

_Nếu anh làm được như lời anh vừa nói, em rất vui....!!

Lòng Quân đang dậy sóng, nếu bình thường thế nào Quân cũng đáp lại lời Loạn bằng một câu hứa hẹn nhưng kể từ lúc gặp Diễm và thằng nhóc, Quân thấy niềm tin của mình đang bị lung lay, ý nghĩ muốn có một gia đình chỉ vì bà Phương muốn đã gần như tan biến. Quân thấy trái tim, lí trí, tình cảm của Quân đều đang hướng cả về Diễm. Nếu trước đây Quân coi sự nghiệp là mục tiêu, là ước nguyện, là tất cả những gì mà Quân có thì nay Quân nghĩ chỉ cần Diễm và thằng bé là gia đình của Quân. Quân có thể đánh đổi tất cả tài sản mà Quân đang sở hữu để có được họ.

Nếu Loạn là Diễm, Loạn không phải cầu xin Quân làm gì, Quân sẽ sẵn sàng làm mọi thứ cho Loạn mà không cần bất cứ điều kiện hay có một chút đắn đo nào nhưng đáng tiếc Loạn không phải là Diễm, hai người bọn họ không thể đổi trao thân phận cho nhau.

Quân nói chuyện với Loạn thêm vài câu rồi Quân cúp máy. Quân cảm thấy ngột ngạt với tình cảm chính mình. Quân không thể tin được người phụ nữ trẻ Quân vừa gặp và thằng nhóc con của cô ấy lại khiến Quân không thể tập trung làm được việc gì thế này.

Quân đi ngủ với những suy nghĩ hỗn loạn không ngừng nghĩ, ngày mai Quân có thể gặp lại Diễm. Trên môi Quân nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 230

Tám giờ sáng Diễm đưa thùng nhóc đến nhà trẻ Federation, sau đó Diễm đến nhà xuất bản Youth's Talent. Diễm là người làm việc hay dựa trên tình cảm nên mặc dù nổi tiếng Diễm vẫn trung thành với nhà xuất bản này, đầu tiên Diễm là một nhân viên, sau này trở thành một tác giả có sách xuất bản.

Ông Richard là một con người đàn ông trung niên tốt bụng, nhờ có Diễm, nhà xuất bản Youth's Talent đã khởi sắc lên nhiều. Diễm nhớ lần đầu tiên đến xin việc, nhà xuất bản là một văn phòng bừa bộn với toàn giấy báo và những chồng sách cao ngất, mỗi năm nhà xuất bản không phát hành quá mười cuốn sách nhưng nay mọi chuyện đã dần thay đổi, nhờ có danh tiếng của Diễm, đã có nhiều tác giả tìm đến nhà xuất bản nhờ ông Richard in ấn và phát hành sách của họ hơn, Diễm tin rằng chẳng mấy chốc nhà xuất bản sẽ được nhiều người biết đến hơn.

Diễm không biết ông Richard hẹn gặp Quân ở văn phòng của ông sáng nay, nếu Diễm biết được, Diễm đã tránh không đến vào sáng nay, Diễm sẽ đến vào buổi chiều.

Ở đây ai cũng gọi Diễm là Anna, ít người gọi tên thật của Diễm, ngay cả Quân cũng thế. Diễm chỉ được thông báo ông Jimmy Hoàng sẽ gặp Diễm ở văn phòng ông Richard, Diễm không hề nghi ngờ gì, nghe ông Richard nói có người muốn góp vốn giúp nhà xuất bản in ấn thêm sách của Diễm, Diễm vui mừng vội đến ngay.

Nhà sách Youth's Talent là một nhà xuất bản nhỏ của thành phố, đứng từ bên ngoài nhìn vào trong, trông giống như một căn nhà thí nghiệm trồng rau sạch. Diễm từng hỏi đùa ông Richard là tại sao không chuyển sang nghề nông. Ông thờ dãi đáp lại, ông cũng muốn làm một nông dân nhưng nghiệp sách của ông quá nặng nên ông không thể bỏ nghề được.

Lái xe xuống tầng hầm để xe, mở cửa bước vào trong, Diễm mỉm cười chào Kelvin – thư kí của ông Richard. Diễm đã làm việc ở đây bốn năm nên hầu như nhân viên ở đây Diễm đều biết. Kelvin nói.

_ Ông Richard đang chờ cô ở trong văn phòng, vị khách của chúng ta cũng đến rồi. ...!!

Diễm nhăn nhó.

_ Tôi hy vọng là họ không phải chờ quá lâu. ...!!

_ Đừng lo, họ cũng chỉ vừa mới tới thôi. ...!!

Cánh cửa văn phòng ông Richard mở ra. Ông Richard vui mừng kêu lên.

_ Cháu đến rồi, để chú giới thiệu người sẽ đầu tư vốn cho chúng ta. ....!!

Quân quay lại nhìn Diễm, trên môi Quân nở một nụ cười quyến rũ.

_ Chào cô. Chúng ta lại gặp nhau. ...!!

Diễm mở to mắt nhìn Quân, miệng Diễm đông cứng, trái tim Diễm ngừng đập mất mấy giây. Diễm đã cầu mong thoát khỏi Quân, cầu mong Quân nhanh chóng về nước, cầu mong Quân đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Diễm. Diễm không muốn đau khổ, không muốn khóc, không muốn hy vọng vào tình cảm của Quân, không muốn lo sợ một ngày nào đó Quân sẽ nhớ lại được mọi thứ Quân sẽ cảm hận, sẽ tìm đủ mọi cách trả thù Diễm, Diễm sợ Quân sẽ tranh giành quyền nuôi thùng nhóc với Diễm.

Rất tự nhiên Quân nắm lấy tay Diễm. Quân hành động như thể Quân và Diễm đã quen nhau từ khi nào rồi.

_ Gặp lại tôi cô mừng quá hay sao mà trông cô dờ dẩn ra thế. ...??

Ông Richard kinh ngạc hỏi.

_ Cậu và Anna đã từng gặp nhau rồi sao. ...??

Quân gật đầu.

_ Chúng tôi đã gặp nhau ngày hôm qua. ...!!

Ông Richard cười thoải mái.

_ Nếu hai người quen biết nhau thì mọi chuyện sẽ dễ dàng bàn tính hơn. Chắc là tôi không cần phải giới thiệu cho hai người làm quen nữa đúng không. ...??

Quân nhìn Diễm không rời.

_ Tôi có vinh hạnh biết tên của cô Anna đây nhưng cô ấy vẫn chưa biết tên tôi. ....!!

Ông Richard nhìn Quân và Diễm bằng ánh mắt đầy ý nghĩa.

_ Trong trường hợp này. Tôi phải giới thiệu ông Jimmy Hoàng cho cô Anna biết. ...!!

Diễm vẫn chưa thoát khỏi trạng thái bàng hoàng của bản thân. Diễm không thể tin được người sẽ cùng hợp tác với mình trong lần xuất bản cuốn sách mới nhất của Diễm là Quân. Người mà Diễm không muốn có bất cứ liên quan gì.

Nhìn thái độ háo hức và vui mừng của ông Richard khi có thể tìm được đầu tư vốn cho mình, Diễm than thầm. Diễm không thể nói cho ông Richard biết vì lý do cá nhân Diễm không đồng ý hợp tác với Quân. Diễm biết kế hoạch lần này rất quan trọng và có ý nghĩa với ông Richard, Diễm nợ ân tình của ông Richard. Nếu không có ông, Diễm đã không thành công được như ngày hôm nay.

Lúc mới bắt tay vào sáng tác không nhà xuất bản nào chịu in ấn và phát hành sách của Diễm, may mà ông Richard chịu mạo hiểm giúp Diễm, nhờ ông dần dần Diễm được độc giả biết đến bút danh của mình. Nhà xuất bản này đã đi vào giai đoạn suy sụp, Diễm đã mua lại một phần cổ phần của nhà xuất bản, bây giờ Diễm và ông Richard chịu trách nhiệm cho sự tồn tại và phát triển của nhà xuất bản Youth's Talent.

Nhân viên của nhà xuất bản làm việc và sống với nhau vì tình nghĩa hơn là vì lợi nhuận, chính vì thế mặc dù Diễm là một nhà văn nổi tiếng cũng không làm nhà xuất bản phát triển được bao nhiêu. Nếu nhà xuất bản do Quân quản lý thì mọi chuyện đã khác rồi. Diễm biết khả năng của Quân, nếu hợp tác với Quân, đời sống của nhân viên sẽ khá hơn nhưng Diễm không thể làm việc cùng với Quân trong một công ty, hít thở không khí chung với Quân trong một văn phòng.

Diễm nhắm mắt lại, nếu làm việc với Quân sẽ không tránh khỏi phải thường xuyên hẹn gặp nhau, cùng đi uống nước, ăn cơm và vô số những vấn đề khác. Mồ hôi trên trán Diễm bắt đầu lăn dài. Diễm sợ những viễn cảnh có nguy cơ làm trái tim Diễm tan vỡ đó.

Diễm đứng ngây người nên không hay, Quân đang đứng rất sát vào người mình. Khi Diễm ngược mắt nhìn lên, mặt Diễm nóng bừng, theo phản xạ, Diễm đi lùi một bước. Mắt Quân nhìn Diễm như có lửa. Quân lên tiếng hỏi.

_Thế nào cô Anna, chúng ta có thể bàn công việc được rồi chứ...??

Diễm cố trấn tĩnh tinh thần. Diễm khàn giọng hỏi.

_Tại sao một người đam mê sản xuất ô tô như anh lại thích công việc sản xuất và in ấn sách....??

Quân nheo mắt nhìn Diễm.

_Xem ra cô đã đọc được không ít thông tin về tôi...??

Mặt Diễm càng ngày càng đỏ, Diễm nguyên rửa sự yếu đuối của bản thân mình. Diễm đã xa Quân bốn năm nhưng khoảng cách không làm Diễm quên được Quân, gặp lại Quân, trái tim Diễm vẫn đập nhanh, vẫn réo gọi tên Quân như ngày nào, mặt Diễm vẫn đỏ bừng mỗi lần Diễm thấy Quân cười và nheo mắt với mình.

Diễm háng giọng.

_Việc đó không liên quan gì đến anh. Sao anh không trả lời câu hỏi của tôi đi...??

_Tôi là một người kinh doanh, công việc nào đem lại lợi nhuận thì tôi làm thôi, điều này còn phải hỏi lại tôi sao...??

Diễm cúi.

_Anh có thể chọn rất nhiều nhà xuất bản, không nhất thiết phải là Youth's Talent...!!

Ông Richard thấy Diễm bắt nhả với khách, ông sợ Quân phật lòng sẽ đổi ý không chịu đầu tư, ông nhắc khéo.

_Cậu ấy là khách quý của chúng ta, cháu nên tử tế với cậu ấy một chút...!!

Diễm nghĩ thầm.

_Anh ấy là quý ám thì có, mình đã cố gắng thoát khỏi sự ảnh hưởng của anh ấy, tại sao anh ấy cứ bám theo mình mãi, lần gặp lại này có lẽ là một điểm báo không hay. Mình nên kết thúc mọi chuyện ở đây thì hơn...!!

Lấy hết dũng khí Diễm nói.

_Tôi xin lỗi nhưng tôi không thể hợp tác với anh được...!!

Quân cau mày.

_Tại sao...??

_Tôi không cần phải giải thích lý do vì sao, chỉ cần anh biết là tôi không muốn hợp tác với anh là được...!!

Quân nhếch mép lạnh lùng đáp.

_Cô không muốn làm ăn với tôi cũng không sao. Tôi hy vọng là cô sẽ không hối hận với những gì mà cô nói hôm nay...!!

Quân đặt card của mình xuống bàn làm việc của ông Richard sau đó Quân bỏ đi. Ông Richard nhìn Diễm bằng con mắt không hài lòng.

_Cháu nói cho chú biết, tại sao cháu lại làm thế....??

Diễm lúng túng

_Chúng ta không hợp tác với anh ấy cũng đâu có sao, còn nhiều nhà đầu tư khác nữa mà chú....??

_Chú biết nhưng không ai giúp chúng ta phi lợi nhuận cả....!!

Diễm kinh ngạc.

_Chú bảo sao, phi lợi nhuận. Không lẽ anh ấy không đòi hỏi gì sao....??

Ông Richard lắc đầu.

_Cậu ấy cho cô mượn tiền, coi như là một cổ đông của chúng ta, sau này cậu ấy sẽ lấy lại tiền nếu cô bán được sách, cậu ấy cũng sẽ hỗ trợ cô trong việc quảng cáo và quảng bá sách của cô....!!

Diễm đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Diễm không thể tin được là Quân lại chịu giúp mình như thế. Đề nghị này của Quân rất hấp dẫn nhưng Diễm không dám đem thẳng nhóc ra đánh cược, không dám đem hạnh phúc của Quân ra để đùa giỡn, nếu Loan phát hiện ra Quân đã gặp lại Diễm, rồi dần dần Quân nhớ lại được mọi chuyện thì sao. Diễm không dám nghĩ đến hậu quả của nó nữa.

Ông Richard thờ dãi nói tiếp.

_Chúng ta đã dùng gần hết tiền cho những hoạt động từ thiện của cháu rồi. Cháu định làm gì tiếp theo....!!

Diễm tự tin nói.

_Chúng ta sẽ xoay sở được....!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231

Nhưng trông Diễm chẳng có gì là vui vẻ cả. Giáng sinh sắp đến rồi, nếu Diễm chỉ sống cho riêng mình, Diễm đã trở thành một người rất giàu nhưng Diễm luôn nghĩ cho người khác, từ việc đi làm từ thiện, đầu tư tiền cho bọn trẻ mồ côi học, lập quỹ ủng hộ những bệnh nhân bị mắc bệnh AIDS, ung thư, bạch cầu, ngay cả số tiền bán tranh và sách cũng chưa đủ. Nếu Diễm muốn giàu mà vẫn có thể làm từ thiện, Diễm cần có một người có đầu óc kinh doanh như Quân.

Diễm đã bán được mấy nghìn cuốn sách trong một thời gian ngắn và tiền bán tranh của Diễm cũng không phải là rẻ nhưng cuộc sống của Diễm chỉ có đủ không có thừa. Diễm quá chăm chỉ lo cho người khác, lẽ ra một người có nhiều tranh và sách bán như Diễm phải trở nên giàu có sau bốn năm nhưng thực ra Diễm chỉ hơi khá hơn người ta một chút.

Ông Richard tuyên bố.

_Lỗi này do cháu gây ra, cháu phải tự sửa chữa lấy. Nếu ông Jimmy Hoàng không nhận lời đồng ý giúp, chúng ta sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Cháu đi gặp cậu ấy và xin cậu ấy giúp chúng ta đi....!!

Diễm sợ hãi đáp.

_Cháu có lỗi gì đâu, cháu sẽ cố gắng tìm người khác giúp. Vấn đề này chú không phải lo....!!

_Cháu nói có vẻ tự tin quá, cháu không thấy là có nhiều nhà đầu tư đến nhưng họ đều đòi hỏi quá cao đến nỗi chúng ta phải từ chối mặc dù chúng ta đang cần tiền hay sao....!!

Đẩy tấm card trước mặt Diễm. Ông Richard gọi ý.

_Cháu gọi cậu ấy và hẹn gặp ông ấy ở đâu đó rồi xin lỗi cậu ấy đi, cháu hãy tìm cách để cậu ấy không dỗi ý nếu không chúng ta sẽ gặp họa đấy. Số tiền cậu ấy đồng ý giúp chúng ta không phải là nhỏ, hai nửa lại là phi lợi nhuận, cháu có hiểu chú đang nói gì không....??

Diễm nuốt cục tức ra về, sau mấy câu tuyên bố xanh rờn, ông Richard đẩy hết trách nhiệm lên đầu Diễm. Tính trẻ con và ương bướng trời dặt, Diễm nhất định phải đi tìm một nhà đầu tư khác, đâu nhất thiết phải là Quân.

Trên đường về nhà, Diễm đã suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn chưa tìm ra cách, trong vòng một tháng nếu không trả được nợ cho ngân hàng, Diễm phải bán mấy bức tranh Diễm yêu quý. Diễm ngán ngẩm với cuộc sống hiện tại. Nhìn doanh số bán sách và tranh, ai cũng tưởng Diễm đang sống trên đồng tiền nhưng Diễm chỉ kiếm tiền đủ sống, thu nhập của Diễm không đủ cho Diễm chi, mức chênh lệch thu vào vào tiêu ra quá lớn nên Diễm luôn bị thiếu hụt ngân sách tài chính, tám bằng kinh tế cũng không giúp được nhiều cho cuộc sống của Diễm, giá mà Diễm đứng nghĩ nhiều đến người khác, Diễm không phải điên đầu như bây giờ.

Diễm đang tính toán giữa việc bán tranh hơn hay là cầu xin sự giúp đỡ của Quân hơn, cuối cùng Diễm quyết định, Diễm sẽ bán mấy bức tranh. Đã có mấy doanh nhân hỏi mua tranh của Diễm, họ trả giá cho tranh của Diễm rất cao. Chỉ cần Diễm gật đầu, họ sẽ chuyển tiền cho Diễm, ước mơ tổ chức một triển lãm tranh của Diễm thêm một lần nữa sẽ tan biến nếu như Diễm bán dần hết các tác phẩm của mình.

Diễm tự an ủi bản thân mọi chuyện sẽ đầu vào đấy cả thôi, Diễm sẽ tổ chức vào lần sau, đời Diễm còn dài, Diễm chỉ sợ mình không còn đam mê với tranh và sách nữa, nếu còn đam mê, Diễm sẽ làm được.

Buổi chiều Diễm đến phòng tranh, ngắm nhìn tác phẩm của mình, Diễm hơi buồn nếu phải bán chúng đi nhưng không còn cách nào khác. Diễm đang cố gắng tìm nhà đầu tư khác, nội trong tuần này nếu Diễm không tìm được, Diễm sẽ phải bán tranh.

Thằng nhóc mỉm cười hỏi.

_ Mẹ định vẽ tranh à...??

_ Ủ, con đã dậy rồi sao...??

_ Vâng, con vừa mới ngủ dậy...!!

_ Mẹ có làm con thức giấc không...??

_ Con không nghe thấy tiếng của mẹ, mẹ giống như một con mèo nhỏ. Mèo thì làm sao gây ra được tiếng động...!!

Diễm mỉm cười.

_ Con định nói kháy mẹ đúng không, con biết là mẹ sinh năm mèo nên con bảo là một con mèo ướt át chứ gì...??

Thằng nhóc tỉnh nghịch trả lời.

_ Mẹ là người hay khóc, hay thở than nên là một con mèo ướt thì có gì là sai...??

Diễm nén cười.

_ Con muốn ăn đòn không...??

Thằng nhóc cười ngất ngèo, Diễm cũng không nhịn được cười, hai mẹ con ôm nhau cười thật tươi. Thằng bé nghịch ngợm quệt nước sơn lên má thằng bé, Diễm cũng quệt nước sơn lên má nó, trông hai mẹ con rất giống hai thằng hề.

Bà Hoa lắc đầu thờ dãi.

_ Nhìn hai mẹ con xem, trông chẳng khác gì hai đứa trẻ con...!!

Diễm nhỏ nhẹ nói.

_ Cháu là một đứa trẻ mà Di...!!

Thằng nhóc ranh mãnh đáp lời.

_ Cháu chỉ hơn bốn tuổi một chút nên bà không thể trách cháu nếu cháu có nghịch ngợm cười đùa lung tung...!!

Bà Hoa trêu mếu nó.

_ Bà biết cháu của bà mồm mép lanh lợi nên bà không đấu lại được...!!

Bà Hoa vẫy thằng bé.

_ Cháu ra đây chơi cho mẹ cháu làm việc...!!

Thằng nhóc đi theo bà Hoa, khép cửa phòng tranh của Diễm. Bà Hoa đưa thằng nhóc vào phòng tắm, bà rửa mặt và tay cho thằng bé. Bà hỏi.

_Cháu có muốn ăn bánh không, bà cháu mình làm bánh nhé...??

Thằng nhóc xoa tay vào bụng. Nó nuốt nước bọt đánh ực một cái.

_Chúng ta sẽ làm bánh gì...??

_Bánh flan, cháu có thích ăn không...??

Nắm lấy tay bà Hoa, Thằng nhóc hỏi thúc.

_Chúng ta mau đi làm thôi. Cháu đói lắm rồi...!!

Bà Hoa nhăn nhó cười.

_Cháu phải để cho bà đi từ từ chứ, ngã bà bây giờ...!!

Bà Hoa và thằng nhóc làm bánh trong bếp. Diễm tập trung vào vẽ tranh. Gió làm bay tấm rèm che cửa sổ. Sau khi vẽ xong, Diễm đứng lặng ngẫm hoàng hôn từ cửa sổ. Diễm mong ước có được một người đàn ông của đời mình, những lúc gặp khó khăn như thế này Diễm cần một bờ vai để dựa, cần một người cho Diễm lời khuyên và che chở nhưng Diễm biết, suốt cuộc đời này Diễm cũng không có, Diễm đã đánh mất tình yêu của đời mình bốn năm trước rồi.

Điện thoại reo vang, Diễm nhìn số lạ trên máy. Diễm tò mò muốn biết ai gọi điện cho mình. Diễm lịch sự hỏi bằng tiếng anh.

_Xin hỏi ai đó...??

Quân mỉm cười.

_Cô là Anna...!!

Diễm thận trọng đáp.

_Vâng, là tôi. Anh là ai...??

_Tôi là Jinny Hoàng. Chắc là cô vẫn còn chưa quên tên tôi...!!

Diễm hệt hăng, chơi vui, không ngờ Quân vẫn bám theo Diễm mãi không chịu buông tha.

_Anh muốn gì...??

Nghe giọng nói không mấy thiện cảm của Diễm. Quân cười hỏi.

_Hình như cô vẫn còn giận tôi thì phải...??

_Tôi không việc gì phải giận một người xa lạ như anh, chỉ cần anh để cho tôi yên là tôi cảm ơn anh nhiều rồi. Nếu không còn gì nữa, tôi cúp máy đây....!!

_Sao cô phải vội thế, chúng ta đã nói chuyện xong đâu. Việc sáng nay cô thấy thế nào....!!

_Tôi không muốn hợp tác với anh...!!

Quân cười thoải mái.

_Tôi đã cho người điều tra tình hình tài chính của nhà xuất bản Youth's Talent, nếu tôi không nhầm, cô sẽ phải bán mấy bức tranh và bản thảo gốc cuốn sách của cô để trả nợ đúng không, tôi không hiểu, tại sao cô lại không muốn hợp tác với tôi khi cô đang lâm hoàn cảnh cần ai đó giúp đỡ về mặt tài chính....!!

Diễm ớn lạnh, đây chính là Quân mà Diễm biết. Chỉ cần Quân muốn Quân sẽ cho người tìm hiểu đối phương của mình, sau khi nắm rõ ưu khuyết điểm của đối thủ, Quân sẽ dễ dàng đánh bại họ.

Diễm không muốn rơi vào tầm ngắm của Quân thêm lần nữa nhưng mà xem ra Diễm đã là đối tượng để Quân thể hiện tài năng kiểm soát của mình rồi.

Diễm bực mình hết chỗ.

_Việc tôi bị thâm hụt tài chính không có liên quan gì đến anh, anh hãy đem tiền và khả năng kinh doanh anh đầu tư vào một nhà xuất bản khác, tôi có thể tự xoay sở được....!!

Quân nói giọng nửa mỉa mai, nửa trêu đùa.

_Tôi biết là cô có khả năng nhưng cô cũng nên nghĩ thoáng hơn một chút đi, đây là kinh doanh, là lợi nhuận cô có hiểu không. Dù cô có tài đến đâu, nếu cô không biết sử dụng cô cũng mãi vẫn chỉ là một người bình thường....!!

Diễm cúi thật sự.

_Tôi không cần anh phải dạy khôn cho tôi. Giữa tôi và anh không có gì cần để nói với nhau nữa. Chào anh....!!

Diễm cúp máy. Quá mệt mỏi và chán chường, Diễm ngồi phịch xuống sàn nhà, mặc dù biết Quân nói đúng nhưng Diễm không thể thay đổi thói quen và ý nghĩ của bản thân mình. Diễm là một người chủ gia đình tệ hại, tuy có thể làm ra nhiều tiền nhưng cách sử dụng tiền của Diễm thì thật lạ lùng và hơi có chút ngốc nghếch. Nhưng dù sao, Diễm vẫn nhận được một niềm an ủi lớn từ thằng bé và bà Hoa, họ luôn ủng hộ Diễm trong việc Diễm đi làm từ thiện và làm nhiều chuyện có ích cho cộng đồng.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232

Diễm tự động viên bản thân.

_Mình là một người tốt, không phải là mình không kiếm được ra tiền mà là do mình cho người khác. Nếu đã là việc tốt, mình cần gì phải buồn phiền đúng không. Mọi chuyện rồi cùng sẽ qua thôi....!!

Diễm nhìn mấy bức tranh Diễm đang vẽ dở, lòng Diễm tràn ngập một cảm xúc khó tả, chỉ mấy hôm nữa thôi. Mấy bức này sẽ đem đi bán đấu giá làm từ thiện. Diễm cầu mong buổi đấu giá sẽ diễn ra tốt đẹp, mong bọn trẻ ở trại trẻ mồ côi Lander Lord nhận được nhiều tiền từ buổi đấu giá này.

Thằng nhóc gọi tên Diễm thật to.

_Mẹ Diễm, mau tắm rửa rồi ăn cơm thôi....!!

Diễm đáp lại.

_Mẹ biết rồi, mẹ ra ngay đây....!!

Đóng cửa phòng, Diễm nhanh chóng đi tắm rửa, thằng nhóc đã được bà Hoa tắm rửa nên Diễm không cần phải tắm cho nó, chắc bà Hoa thấy Diễm đang say sưa làm việc nên không muốn làm phiền Diễm.

Hai bà cháu làm rất nhiều bánh flan và bánh sandwich. Diễm đang đói nên ăn ngon miệng, thằng nhóc hào hứng kể chuyện hai bà cháu làm bánh và chuyện vui nhộn trên lớp cho Diễm và Hoa nghe, cuộc sống của Diễm chưa có lúc nào lại tràn ngập niềm vui và hạnh phúc như thế. Chỉ cần nhìn thấy nụ cười, giọng nói trong trẻo và thơ ngây của thằng nhóc, thấy nó sống khỏe mạnh, đối với Diễm dù có khó khăn và vất vả như thế nào Diễm cũng vượt qua được.

Buổi chiều Diễm nhận được một vé đi xem ca nhạc tại nhà hát của thành phố cùng với John, Diễm không muốn đi nhưng nể John là một người bạn tốt của mình, mặc dù hơi mệt nhưng Diễm vẫn nhận lời đi cùng John.

Tám giờ tối, John đến đón Diễm và thằng bé. Nhìn nó mặc bộ vét màu trắng, thắt cà vạt đen trước cổ. Diễm khen.

_Con trai mẹ đẹp lắm. Rất ra dáng một quý ông....!!

Trông Diễm cũng lộng lẫy không kém, nếu không nói là quyến rũ. Thằng bé quan sát Diễm mặc chiếc váy màu đen bó sát vào thân thể, vai quàng một chiếc khăn màu xanh dương, nó tấm tắc khen.

_Mẹ thật quyến rũ. Giá mà mẹ nhận lời đi ăn cơm cùng chú Jimmy thì hay biết mấy....!!

Diễm buồn hẳn, Diễm không muốn ai nhắc đến tên Quân trước mặt Diễm. Diễm không thể trách thằng bé, dù sao Quân cũng là cha của thằng bé, tình cảm của họ đến với nhau thật tự nhiên, mặc dù thằng bé và Quân không biết họ là cha con nhưng họ có linh cảm, có một sợi dây vô hình gắn kết họ lại với nhau.

Thằng bé reo ầm lên khi trông thấy John xuất hiện trước cửa nhà.

_A, đại ca John....!!

John cúi xuống.

_Chào nhóc, có muốn đi xem ca nhạc với chú và mẹ cháu không...??

Thằng bé khoe.

_Chú không thấy là cháu đã thay xong bộ vét rồi sao...??

John giả vờ như không nhìn thấy.

_Đề xem nào, đúng là cháu đã sẵn sàng để đi. Chú và cháu hôm nay có vinh dự được hộ tống quý bà Anna đi xem ca nhạc cùng. Cháu biết quý ông cần phải làm gì không...??

Thằng nhóc gật đầu.

_Cháu biết...!!

Đặt tay lên ngực, cúi đầu xuống, nó lịch sự bảo Diễm.

_Mời quý bà đi trước...!!

Diễm, bà Hoa và John bật cười, trong mọi trường hợp thằng nhóc luôn biết phải nói gì để gây cười cho người khác, nó đối đáp rất thông minh, linh hoạt, ngay cả Diễm, John và bà Hoa cũng phải chịu thua nó, mới có hơn bốn tuổi nó đã thông minh như thế này, mai sau càng lớn lên, nó sẽ càng thông minh hơn, lúc đó sẽ không còn ai là đối thủ của nó nữa.

Chiếc xe hơi mui trần Nissan Murano CrossCabriolet của John đủ chỗ cho ba người. Diễm thích chiếc xe màu xanh nhạt này của John. Sau bốn năm làm việc cật lực, Diễm cũng đã mua cho mình được một chiếc xe ô tô mới, chiếc xe ô tô Jaguar C-X75 Concept của Diễm không thể so sánh được với chiếc xe ô tô Nissan Murano CrossCabriolet của John nhưng với Diễm đó là một niềm vui, một niềm đáng tự hào, Diễm đã sống được trên sức lao động của mình, dù giàu hay nghèo, Diễm không cần phải hổ thẹn với lương tâm của mình.

Lúc John, Diễm và thằng nhóc đến nhà hát Hooters đã có rất đông khán giả. Nhìn bảng điện tử nhấp nháy tên nhà hát treo ở giữa chính diện của ngôi nhà. Thằng nhóc hào hứng giục Diễm và John.

_Chúng ta vào thôi. Con muốn nghe ca sĩ Elton John hát...!!

Diễm thích nhạc cổ điển, nhạc ballad, nhạc pop, Diễm thích nhất là nhạc blue, chỉ cần nghe giai điệu vui tươi và đầy sức sống của nó tâm hồn Diễm như thăng hoa đầy cảm xúc. Mỗi lúc buồn phiền hay căng thẳng, Diễm thường nghe nhạc cổ điển.

Diễm có thể chơi piano, mấy tháng gần đây Diễm có hứng thú với đàn dân tộc, Diễm đang đăng kí học một lớp đàn bầu, do một nghệ nhân người Việt dạy, Diễm không phải học một mình vì con trai Diễm cũng đi cùng, hai mẹ con học chung một thầy thật thú vị. Diễm có thể tự hào khoe với mọi người rằng, Diễm đang sống rất tốt, rất mãn nguyện với những gì mà Diễm đang có.

Nhà hát có hình vòm cung, nhìn những ánh đèn làm nhà hát rực sáng như kinh đô Las Vegas mà có mấy lần Diễm đã đến. Dù Las Vegas giàu có và sôi động nhất nhưng Diễm không thích sống ở một nơi như thế. Diễm thích thành phố San Diego hơn, một thành phố yên bình với đa phần dân cư là người Việt, Diễm có thể thường xuyên gặp họ khi Diễm đi đường, mua sách, hay đi shopping, nơi đây cho Diễm cảm giác đang sống ở nhà.

Nắm tay thằng nhóc, khoác tay John, Diễm cùng họ đi vào trong. Diễm không mong gặp người quen ở đây, khi đi qua tiền sảnh là khu chính dẫn đến hội trường của nhà hát. Diễm nhìn thấy Quân đang nói chuyện với một doanh nhân người Mỹ.

Diễm đông cứng người, Diễm không ngờ ở một nước Mỹ xa xôi, đông dân cư, rộng lớn, nhiều nhà hát thế này, Diễm lại gặp lại Quân ở đây.

Không muốn Quân nhận ra mình, Diễm quay mặt đi chỗ khác. Diễm tưởng có thể thoát được Quân nhưng thằng nhóc đã trông thấy Quân. Nó liền chạy ngay lại và mỉm cười chào Quân.

_Chào chú. Hy vọng là chú nhớ ra cháu là ai...??

Quân giật mình cúi nhìn thằng nhóc. Quân làm sao mà quên được mẹ con Diễm, tấm hình của họ ngày nào Quân cũng xem. Quân vui mừng chào lại thằng nhóc.

_Chào cháu. Chú không có quên cháu, chú chỉ sợ cháu quên chú. Nhóc đi xem ca nhạc cùng với ai...??

Thằng nhóc chỉ về chỗ Diễm và John đang đứng.

_Cháu đi xem ca nhạc cùng với mẹ và chú John, chú có muốn đi cùng không...??

Ông Owen là một doanh nhân sản xuất rượu nho, sách sạn New World của Quân thường xuyên mua rượu của ông nên họ quen biết nhau. Ông thích thú hỏi Quân.

_Thằng nhóc này là bạn của cậu à...??

Quân gật đầu đáp.

_ Nó là con của một người bạn của tôi...!!!

Nhìn Diễm đang đứng cùng John, Quân tự nhiên thấy ghen và cảm thấy khó chịu. Cảm giác trong lòng Quân lúc này rất bức bối và tức giận. Quân chỉ muốn lôi Diễm đi theo mình và tách John ra khỏi Diễm, Quân cũng muốn Diễm đừng bao giờ đi cùng John hay có quan hệ gì với John.

Quân không tài nào lí giải được cảm giác của bản thân, Quân chỉ biết đối với mẹ con Diễm, Quân không thể vô tình được, Quân muốn được bảo vệ, chăm sóc, lo lắng cho họ. Quân muốn mẹ con Diễm là gia đình của mình, mặc dù biết điều này là vô lí nhưng Quân không thể ngăn bản thân không nghĩ về mẹ con Diễm.

Thằng nhóc đang nói chuyện với Quân, Diễm không thể không đến chào. Diễm càng muốn tránh Quân, Diễm càng phải gặp lại Quân nhiều hơn. Định mệnh luôn trêu ngươi Diễm, ông Trời không muốn cho Diễm được sống yên ổn, ông muốn Diễm phải trải qua nhiều thử thách hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233

Quân nhìn bàn tay Diễm đang khoát hờ vào cánh tay John, mắt Quân đầy tức tối. Quân cười nhạt chào Diễm.

_ Chào cô, thật may là chúng ta lại gặp lại nhau. Cô có thể giới thiệu bạn đi cùng cô được chứ....??

Nghe giọng không mấy thiện cảm của Quân, tự nhiên Diễm cũng cảm thấy bức mình. Diễm sẵn giọng đáp.

_ Tại sao tôi phải giới thiệu cho anh biết. Việc tôi đi cùng ai đâu có liên quan gì đến anh....!!

Ông Owen và John nghe hai người đối qua đối lại, họ tưởng hai người đang đóng vai tình nhân, Quân ghen vì Diễm đi với người khác, Diễm vì tức giận nên lấy John để trọc tức Quân.

John đã quen Diễm hơn bốn năm, John chưa từng gặp Quân, lại càng không biết Quân và Diễm có quan hệ gì. John tò mò hỏi Diễm.

_ Anh ta là ai...??

Quân chìa tay ra.

_ Tôi là Jimmy Hoàng. Chắc anh cũng biết công việc kinh doanh ô tô của tập đoàn General Motor....!!

John mỉm cười.

_ Tôi rất hâm mộ anh. Nhìn anh ở trên báo so với thực tế, anh khác xa nhiều quá....!!

Mắt Quân vẫn nhìn Diễm không rời, Quân trả lời John với một câu hỏi thật ý nghĩa.

_ Hôm nay anh đưa vợ và con trai đi xem ca nhạc à...??

Thằng nhóc sợ Quân hiểu lầm nên nói ngay.

_ Chú ấy không phải là cha cháu. Chú ấy là bạn của mẹ và là đại ca của cháu....!!

Không hiểu tại sao khi nghe thằng nhóc nói John không phải chồng của Diễm và cha của thằng bé, Quân thấy nhẹ cả người. Quân không muốn mẹ con Diễm thuộc về một người đàn ông khác. Quân lúc nào cũng muốn chiếm họ cho riêng mình. Quân luôn tự dằn vặt bản thân vì những ý nghĩ không hay nhưng Quân không dừng lại được, càng cố gạt bỏ những suy nghĩ đó ra khỏi đầu, Quân càng nghĩ nhiều hơn.

Rất tự nhiên, thằng nhóc nắm lấy tay Quân. Nó giục cả bốn người.

_ Đến giờ biểu diễn rồi. Chúng ta vào thôi....!!

Quân nắm nhẹ lấy tay của thằng nhóc, lòng Quân ấm lại, Quân cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy mình đang có một gia đình.

Càng ngày Diễm càng cảm thấy có lỗi với thằng nhóc, vì Diễm đã tách nó ra khỏi Quân, tách nó ra khỏi người cha mà lẽ ra nó nên có. Ý nghĩ mình sắp mất thằng bé chưa có lúc nào lại ám ảnh Diễm, làm Diễm sợ hãi như thế này. Tự nhiên Diễm không còn hứng thú đi xem ca nhạc, Diễm muốn đưa thằng bé về nhà, nhưng Quân và thằng bé đã đi vào trong khán phòng, Diễm cũng phải đi vào cùng nếu không muốn Quân đưa thằng bé, nếu Quân biết nơi

Diễm sống, đối với Diễm đó là một thảm họa.

Quan sát nét mặt lo lắng và sợ hãi của Diễm. John trầm giọng hỏi.

_Em nói cho anh biết, em và anh ta quen nhau từ khi nào. Tại sao em lại sợ hãi anh ta như thế...??

Diễm lúng túng đáp.

_Anh ấy là người muốn hợp tác với nhà xuất bản của em để in ấn và phát hành sách. Sáng nay em và anh ấy bất đồng quan điểm nên đã cãi nhau, chỉ có như vậy thôi...!!

John hài lòng với câu trả lời của Diễm. John chưa một lần nghe Diễm nhắc đến cha đứa bé nhưng John tin là Quân không phải là cha của thằng nhóc vì nếu phải, họ đã gặp nhau từ lâu rồi. Đối với Quân, John biết khá nhiều, Quân thường xuyên xuất hiện trên báo đài, hay tài trợ cho nhiều chương trình, tổ chức nhiều sự kiện gây được tiếng vang của thành phố, chỉ có Diễm khờ khờ là không biết gì.

Ông Owen đã rời đi ngay sau khi thằng bé xuất hiện nên Diễm và John không có cơ hội làm quen và chào ông. Diễm muốn biết Quân đi xem ca nhạc cùng ai, phải chăng là cùng với Loan nhưng ngó quanh cũng không thấy Loan đâu. Diễm chỉ thấy thằng nhóc đang nói chuyện huyên thuyên cùng với Quân. Hai bố con nói chuyện rất vui vẻ, họ như quên mọi người xung quanh.

Thật đáng ngạc nhiên số ghế mà họ mua lại gần nhau chỉ cách một chỗ ghế trống ở bên cạnh. Thằng nhóc ngồi trên lòng Quân. Quân làm theo yêu cầu của nó với một niềm hạnh phúc vô bờ bến. Diễm ngượng ngùng nói.

_Xin lỗi anh, thằng bé hơi quậy phá, nếu anh không muốn anh đừng chiều nó quá...!!

Ánh mắt Quân lấp lánh niềm vui. Quân mỉm cười đáp.

_Cô đừng lo, cháu rất ngoan...!!

Thằng bé khoe.

_Đó mẹ thấy chưa. Chú khen con ngoan kìa...!!

Diễm bảo thằng bé.

_Con ngồi xuống ghế cho chú xem ca nhạc đi con. Đừng làm phiền chú thế...!!

Thằng nhóc ngược mắt nhìn Quân. Nó ngập ngừng hỏi.

_Cháu có làm phiền chú không...??

Quân nheo mắt đáp lại.

_Tất nhiên là không rồi. Cháu có muốn xem mấy mô hình ô tô không...??

Thằng nhóc háo hức.

_Cháu rất thích. Chú có nhiều mô hình ô tô không...??

_Chú là người sản xuất ô tô nên đương nhiên chú có nhiều ô tô rồi. Ngày mai cháu đến nhà chú chơi, chú sẽ cho cháu xem và tặng cháu một mô hình ô tô thật to, thế nào cháu có đồng ý không...??

Thằng nhóc bá cổ Quân rồi hôn chụt lên má Quân. Nó sung sướng trả lời.

_Cháu cảm ơn chú...!!

Diễm không muốn thằng nhóc gần gũi với Quân quá. Diễm sợ khi tình cảm của hai người càng ngày càng thân thiết và gắn bó với nhau hơn, thằng nhóc sẽ phụ thuộc vào Quân nhiều hơn và có thể nó sẽ nhận ra Quân giống như cha của nó.

Diễm không muốn mai sau thằng nhóc bị tổn thương vì vĩnh viễn nó không thể biết Quân là cha của nó cũng như có được tình cảm của Quân. Dù Quân có yêu nó, nhận ra nó giống như con của Quân nhưng Quân còn gia đình của mình, mai sau Quân và Loan cũng sẽ có những đứa con khác, Quân sẽ sớm quên mẹ con Diễm, quên thằng nhóc Quân chỉ gặp một vài lần trong một tháng chờ đến ngày Quân kết hôn với Loan.

Nhưng có một điều Diễm đã đoán sai, Quân không thể quên được mẹ con Diễm, không gặp thì thôi, nhưng một khi đã gặp rồi, Quân sẽ nhớ mẹ con Diễm đến suốt cuộc đời, những cảm xúc lạ lẫm, ngọt ngào, hạnh phúc, bằng khuôn mặt lên lời trong từng mạch máu, trong từng suy nghĩ của Quân.

Diễm thấy mình cần phải lên tiếng, cần rời xa Quân càng xa càng tốt. Diễm không muốn mình bị khổ đau thêm nữa.

Thằng nhóc nhìn Diễm bằng đôi mắt đầy hy vọng.

_Ngày mai mẹ có thể đưa con đến nhà chú Jimmy được không...??

Quân cười.

_Cháu có thể gọi tên chú là Quân...!!

Thằng nhóc vui mừng hỏi.

_Thật chứ. Cháu có thể gọi tên thật của chú được sao...??

_Sao lại không, chú và cháu là bạn nhớ không...??

Thằng nhóc tỉnh ranh trả lời.

_Nếu thế chú cũng có thể gọi tên cháu là Tuấn...!!

Hai bố con họ nói chuyện với nhau như hai người bạn thân. Diễm buồn rầu bảo thằng nhóc.

_Mẹ xin lỗi nhưng mẹ không thể đưa con đến nhà chú Jimmy được...!!

Quân nhếch mép tỏ vẻ tức giận.

_Cô không muốn tôi làm bạn với thằng nhóc chứ gì...??

Diễm phản búa.

_Không phải là tôi không cho phép anh làm bạn với thằng bé mà là tôi sợ làm phiền vợ con anh...!!

Quân cười lớn.

_Cô yên tâm cho đến lúc này tôi vẫn còn độc thân...!!

Diễm ngẩng phắt lên nhìn Quân. Diễm thấy bụng búng hết cả lỗ tai. Diễm nghi ngờ hỏi lại Quân.

_Anh đừng nói dối, anh đã đeo nhẫn, nếu không kết hôn, anh đeo nó làm gì...??

Quân hài hước đáp lời Diễm.

_Nếu tôi không biết cô là ai, tôi lại lầm tưởng cô đang ghen, đúng là tôi đang đeo nhẫn nhưng đây chỉ là nhẫn đính hôn, tôi sẽ kết hôn vào đầu tháng sau...!!

Niềm hy vọng nhỏ nhoi trong lòng Diễm tắt ngúm, Diễm phải cố gắng để không nói ra câu gì có thể khiến cho Quân nghi ngờ. Diễm thấy bốn năm trôi qua thật nhanh và cũng thật không ngờ sau bốn năm Quân và Loan mới kết hôn. Với Diễm đó cũng là một niềm an ủi.

Diễm tưởng Quân đã kết hôn với Loan ngay sau khi Diễm đi, bây giờ Diễm mới biết là họ vẫn còn chưa kết hôn. Diễm bịt miệng, hai dòng nước mắt lăn dài trên má. Được ở gần bên Quân nhưng Diễm cảm thấy mình thật tệ hại, thật đáng thương. Quân vẫn không nhớ ra được Diễm là ai, mà dù Quân có nhớ lại, họ cũng đã đi hai con đường khác nhau.

Diễm không còn tâm trí để xem kịch nữa, Diễm muốn mau chóng được ra về. Thằng nhóc lay vai Diễm.

_Mẹ không sao chứ, có cần con nhờ chú John đưa mẹ về nhà không...??

Diễm lắc đầu.

_Mẹ không sao. Mẹ chỉ hơi mệt một chút...!!

John thấy Quân và thằng nhóc thân thiết một cách không bình thường, nếu Quân chỉ mới quen biết Diễm, sao tình cảm của Quân và thằng nhóc lại tiến triển nhanh như thế được, càng nghĩ John càng không hiểu.

Nhìn khuôn mặt xanh xao của Diễm, John đề nghị.

_Để anh đưa em về, trông em mệt mỏi quá, nếu biết trước anh đã không mời em đi cùng anh. Chúng ta có thể uống cà phê và bàn công việc ở nhà...!!

Hai từ ở nhà khiến Quân tức muốn điên lên, Quân đoán mối quan hệ giữa John và Diễm không phải là mối quan hệ bình thường, họ thường xuyên mời nhau đi ăn cơm, đi uống cà phê, bàn công việc, Quân cảm tức đoán tiếp biết đâu họ sống chung nhà thì sao.

Không muốn ở đây thêm nên Diễm đồng ý ra về sớm. John và Diễm đi ra trước, thằng nhóc đòi nói chuyện riêng với Quân nên nó ra sau. Trước lúc tạm

biệt Quân thẳng nhóc ôm lấy cổ Quân, hôn chụt lên má Quân, và hứa hẹn ngày mai thế nào nó cũng đến nhà Quân chơi. Quân cho nó điện chỉ nhà mình, thẳng nhóc luôn muốn mẹ nó và Quân gặp nhau nên nó tính khôn nói cho Quân biết nhà nó ở đâu. Nó sợ nếu mẹ nó không đi được hoặc không muốn đi nó sẽ khó có cơ hội gặp Quân, nó dò hỏi.

_Nếu mẹ cháu bận, chú có thể đến đón cháu tới nhà chú không. ...??

Quân không mong gì hơn thế, Quân hơi ngượng khi lợi dụng thẳng nhóc để biết nhà nó ở đâu nhưng nếu không làm thế, Quân phải đi một vòng dài mới điều tra ra nơi ở của hai mẹ con.

_Chú sẽ đón cháu. Mấy giờ thì cháu tan học. ...??

_Nhà trẻ Federation thường tan trường lúc mười một giờ, nếu chú không bận chú có thể đến cháu vào giờ đó ngày mai. ...!!

Quân chưa thấy thẳng nhóc nào tinh ranh, đáng yêu và thông minh như thẳng nhóc này, nó rất biết cách thương lượng và thuyết phục người khác. Quân càng ngày càng thích và yêu mến nó.

Lúc Quân đưa nó ra hội trường, Diễm thấy thẳng nhóc thì thầm với Quân điều gì đó, hai bố con ngoéo tay nhau, sau đó cùng cười lớn. Diễm không hiểu gì cả, Diễm không biết hai bố con nói gì với nhau mà vui vẻ thế.

Nhìn nụ cười hạnh phúc và tươi vui của thẳng nhóc, Diễm ước giá mà Quân có thể nhận ra mình là cha của thẳng bé, nhận ra họ chưa bao giờ xa cách thì hay quá nhưng giọt nước khi đã đổ đi rồi, Diễm không thể lấy lại được nữa.

Diễm không muốn reo hy vọng hão huyền cho chính mình và cho thẳng nhóc. Diễm không muốn tâm hồn thơ ngây và trong trắng của nó bị vẩn đục vì thế giới phức tạp của người lớn. Diễm muốn thẳng nhóc nhận Quân là một người bạn lớn tuổi, tốt bụng và hài hước của nó thôi. Diễm không muốn nó biết Quân là cha của nó. Nhưng thẳng nhóc đâu có ngốc, nó đã nhận ra được tình cảm cha con với Quân, chỉ bằng cảm xúc của bản thân, bằng cách quan sát vẻ mặt của mẹ nó và những câu chuyện nó nghe được, nó không khó để nhận ra.

Nó biết Quân sắp có gia đình riêng, nó muốn mẹ nó và bố nó có thể ở bên nhau nhưng nó tôn trọng quyết định của mẹ nó, đối với nó chỉ cần mẹ nó vui và hạnh phúc, nó sẽ không ép mẹ nó làm trái với cảm xúc và nguyện vọng của mình nhưng thực lòng nó không muốn bố nó lấy người phụ nữ khác, nó đang tìm cách để đẩy bố mẹ nó lại gần nhau hơn.

Trên đường về nhà, thẳng nhóc Tuấn cười suốt. Diễm tò mò hỏi.

_Có chuyện gì mà con vui vẻ thế, con có thể kể cho mẹ nghe được không. ...??

Thẳng nhóc vui vẻ trả lời.

_Ngày mai chú sẽ đón con đến nhà chú chơi. ...!!

Diễm lo sợ nói.

_Nhưng mẹ đã nói là mẹ không đưa con đi được. ...!!

_Mẹ đừng lo việc này con đã dự tính được từ trước rồi, vì mẹ bận nên chú sẽ đến đón con. ...!!

Diễm lựa lời bảo thẳng nhóc.

_Mẹ biết là mẹ hơi ích kỉ khi không cho con làm bạn với chú nhưng mẹ nghĩ con không nên chơi thân với chú thì hơn, chú còn gia đình phải lo, mẹ con mình mà làm phiền chú quá lại không hay. ...!!

Thẳng nhóc cười.

_Chú chưa lập gia đình mà mẹ, chú sống ở đây chỉ có một mình, con đến nhà chú chơi có gì đâu mà phiền. ...!!

Diễm kinh ngạc hỏi.

_Sao con biết chú sống ở đây có một mình, nhờ đâu chú sống với vợ chưa cưới của chú thì sao. ...??

Thẳng nhóc ra vẻ bí mật.

_Nếu mẹ tò mò sao mẹ không hỏi chú. ...??

Diễm đỏ mặt không nói nên lời, Diễm sợ chỉ nói thêm vài câu nữa, Diễm sẽ bị lộ tẩy. Không ngờ chỉ nói chuyện với thẳng con trai, Diễm đã không giữ được bình tĩnh thế này, nếu phải nói chuyện nhiều với Quân, Diễm sẽ sớm lộ thân phận của mình.

John hỏi xen vào.

_Cháu có vẻ thích chú Jimmy, cháu quen chú ấy trước mẹ cháu phải không. ...??

Thằng bé lắc đầu đáp.

_ Mẹ cháu quen chú Jimmy trước cháu nhưng cháu thân với chú ấy hơn....!!

John nhàu mày.

_ Cháu có thể nói lí do vì sao cho chú nghe được không...??

Thằng bé trả lời ngay.

_ Vì chú ấy giống như cha của cháu vậy....!!

Diễm đông cứng người, mồ hôi bắt đầu rịn ra, mặt Diễm trắng bệch, tinh thần Diễm hỗn loạn, cuối cùng điều Diễm lo sợ đã đến, thằng nhóc đã nhận ra được tình cảm đặc biệt đối với Quân. Nó đã nhận ra Quân là cha của nó mặc dù nó không biết gì nhưng linh tính của nó không bao giờ sai.

Diễm không dám nhìn nó, không dám nói thêm câu gì. Diễm không có cách nào để tách nó ra khỏi Quân, nếu làm thế nó sẽ hận Diễm, Diễm cũng không cho phép bản thân mình được làm nó đau, nó khổ, nhưng nếu không tách nó ra, nó còn đau hơn thế này nhiều.

John ghen tị hỏi.

_ Chỉ vừa mới gặp chú ấy, cháu đã yêu quý chú ấy nhiều như thế rồi kia à. Thế trong lòng cháu, chú là gì...??

Thằng bé mỉm cười nói.

_ Chú giống như một người bạn tốt nhất của cháu, cháu rất mừng vì có một người bạn như chú....!!

John cười, biết thằng bé thông minh và nhạy cảm, có khi nhưng điều mà nó nói và nó làm còn hơn cả những gì John nghĩ nên được nó yêu quý như một người bạn tốt đối với John như thế cũng đã là vui lắm rồi.

John đã ngỏ lời yêu và cầu hôn đối với Diễm rất nhiều lần nhưng lần nào Diễm cũng từ chối. John không biết người chồng trước của Diễm là ai, còn sống hay đã chết nhưng tình cảm Diễm dành cho anh ta chưa bao giờ phai nhạt nên đã bốn năm nay, mặc dù John luôn ở bên, họ cùng làm nhiều thứ nhưng đối với Diễm, John chưa bao giờ vượt quá giới hạn một người bạn tốt và một người anh trai.

Trước khi lái xe về nhà, John chúc hai mẹ con Diễm ngủ ngon, Diễm mỉm cười vẫy tay chào John. Hình ảnh họ ôm hôn trước cửa nhà Diễm lọt vào mắt Quân. Quân đã lái xe theo họ về tận đây, từ khi gặp Diễm, Quân đã làm những việc điên khùng, Quân không còn là chính mình nữa. Cuộc sống của mẹ con Diễm đã khiến Quân phải quan tâm, phải lo lắng, Quân mặc kệ họ không có quan hệ gì với mình, Quân chỉ làm theo con tim và lí trí, Quân thấy họ thật đặc biệt, họ quá quan trọng đối với Quân nên Quân không muốn rời mắt khỏi họ.

Quân bóp chặt vô lăng tay lái, đầu Quân bốc khói vì ghen và vì hận. Quân không lí giải được vì sao mình lại ghen, vì sao mình lại hận Diễm khi Diễm ôm hôn một người đàn ông khác trước cửa nhà?

Ngay lúc này Quân có thể khẳng định John không sống cùng mẹ con Diễm, Quân có thể bớt tức giận đi được một chút nhưng sự thân mật giữa họ thật không thể nào tha thứ được. nếu không vì phải nghĩ mình không là gì của Diễm. Quân đã xông lên nắm chặt tay Diễm, đã mắng Diễm, cấm Diễm không được gặp lại John, hay có bất cứ quan hệ gì với John rồi.

Quân ngã ngửa ra sau ghế, nói lòng cà vạt, buổi tối hôm nay chỉ vì muốn làm vui lòng thằng nhóc, muốn được nói chuyện và ngồi gần Diễm, Quân đã bỏ qua một đối tác rất quan trọng, Quân phải khó khăn lắm mới biết tối hôm nay ông ta cùng vợ đi xem ca nhạc. Quân đến để làm quen với họ nhưng tất cả đã bị thay đổi vào phút chót khi Quân gặp mẹ con Diễm.

Quân thấy mình đang dần thay đổi, Quân không còn là chính mình nữa. Công việc đang dần bị đẩy xuống vị trí sau cùng, bây giờ mối quan tâm duy nhất là mẹ con Diễm.

Quân đã dùng lí trí, dùng lí lẽ, dùng những gì mà mình đã học được để khuyên nhủ bản thân nhưng Quân không làm sao dứt ra được, trước khi Quân thực sự nhận ra mình đang làm gì, Quân thấy mình đang tìm đủ mọi cách để tiếp cận Diễm.

Đầu tư phi lợi nhuận vào một nhà xuất bản nhỏ hẹp của thành phố là một điều không tương đối với Quân. Quân tự xi và, dấn vật bản thân nhưng Quân vẫn cứ làm, thậm chí Quân còn dự định mua mấy bức tranh của Diễm.

Bây giờ Quân không còn là một doanh nhân thông minh và sáng suốt nữa, Quân đang bị trái tim điều khiển, Quân đã bị Diễm cuốn hút không vì lí do gì cả, Quân không làm thế vì Diễm là người mang lại danh lợi, mang lại tiền tài cho Quân, Quân làm thế vì Diễm đã làm con tim Quân đập thật nhanh, làm mạch cảm xúc đóng băng trong Quân sống lại, điều khiến Quân sợ hãi chính mình là khi ở bên cạnh Diễm, Quân không nghĩ được điều gì khác ngoài hình ảnh của Diễm. Quân nghĩ mình đang yêu.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 234

Quân vừa lái xe vừa dừng lại, Quân không chịu nổi không khí nóng bức đang hừng hực trong cơ thể, lái xe xuống bãi biển, cởi áo, cởi quần dài. Quân nhảy xuống nước, bơi mấy vòng, nước biển đã giúp Quân gạt rửa hết những tâm tư ứ đọng trong người.

Từng lớp sóng nhỏ lên lại sụp xuống. Quân thấy mình không khác gì một thanh niên hai mươi tuổi, chỉ cần bức xúc, và bết tắc một chút là sẵn sàng làm những điều điên rồ, như Quân đang tắm giữa đêm khuya như thế này thật ngoài sức tưởng tượng của Quân. Quân nguyên rửa.

_ Tất cả cũng là tại của cô ta, nếu mình không phải cô ta mình đâu hành động điên khùng thế này. Cô ta đã lấy mất lí trí của mình rồi. ....!!

Ngồi ngắm biển một lúc Quân lái xe về nhà. Bấm nút ghi âm điện thoại bàn, Quân thấy có hơn mười tin nhắn, năm của bà Phương, bốn của thằng bạn thân, còn lại là của Loan. Quân đi cả ngày hôm nay nên không có về nhà thành ra lúc họ gọi cho Quân, Quân không nghe máy.

Quân thấy không có gì quan trọng nên để đến sáng mai, Quân mới gọi lại cho họ. Nhìn mấy mô hình xe ô tô, Quân mỉm cười hạnh phúc, ngày mai Quân có thể đón thằng nhóc đến đây chơi và tặng nó một mô hình xe ô tô mà nó thích nhất.

Quân không biết mối quan hệ này sẽ kéo dài bao lâu. Quân mong là nó sẽ kéo dài mãi, Quân không muốn xa thằng nhóc, cũng không muốn xa Diễm, Quân yêu cả hai mẹ con.

Quân không muốn tìm hiểu lý do vì sao mình lại hành động khác lạ hơn so với bình thường nữa, cũng không muốn dằn vặt, bắt bản thân không được nghĩ và lo lắng cho mẹ con Diễm nữa. Quân sẽ làm nếu điều đó Quân cho là đúng.

Thay quần áo cho thằng nhóc, mặc quần áo ngủ cho nó, đặt nó lên giường, kéo chăn, giống như mọi tối trước khi đi ngủ. Diễm đọc truyện cho thằng bé nghe, hôm nay thằng nhóc có vẻ muốn nói chuyện hơn là nghe Diễm đọc truyện.

Ngước đôi mắt thơ ngây, trong veo lên nhìn Diễm. Nó dò hỏi.

_ Mẹ đang lo lắng điều gì à...??

_ Mẹ không lo lắng điều gì cả, sao Tuấn nghĩ mẹ đang lo lắng...!!

Thằng nhóc thờ dài như một triết gia.

_ Đôi mắt mẹ rất buồn, con đoán mười phần có chín phần mẹ đang nghĩ đến chú Jimmy....!!

Diễm đỏ mặt, khẽ e hèm một tiếng. Diễm trêu.

_ Con sắp trở thành một thầy bói rồi đấy....!!

Thằng nhóc dài giọng.

_ Nếu con đoán không lầm, mẹ đang lo ngày mai không biết sẽ ăn nói với chú Jimmy thế nào, mẹ không biết có nên cho con đến nhà chú ấy hay là không....??

Những điều thằng nhóc nói hoàn toàn là những suy nghĩ của Diễm bây giờ, nó không hề đoán sai, Diễm đã hoàn toàn bị lộ tẩy trước một thằng nhóc thông minh và tinh quái.

Diễm ôm lấy nó. Giọng Diễm đầy mệt mỏi.

_ Theo Tuấn mẹ nên làm gì....??

_ Mẹ hãy để cho con đến nhà chú chơi. Con quý chú, con thích chú tặng quà cho con. Chú cũng sắp về nước rồi, con sẽ không còn có cơ hội gặp lại chú nữa....!!

Thằng nhóc sụt sịt như sắp khóc. Diễm sợ hãi vội trấn an.

_ Mẹ biết là mẹ nên để cho con đến nhà chú ấy chơi nhưng nếu con càng yêu chú ấy khi chú ấy rời xa con, con sẽ nhớ chú ấy, sẽ khóc vì không bao giờ được gặp chú ấy nữa....!!

Thằng nhóc buồn rầu đáp.

_ Nhưng nếu có kỉ niệm với chú ấy con sẽ không cô đơn, mỗi lúc nhớ chú ấy, con sẽ nhớ về những kỉ niệm đã có với chú ấy, như thế sẽ hay hơn khi con có cơ hội được gần gũi với chú ấy con lại bỏ qua....!!

Diễm bật chặt miệng, đây là một nguyên lý đơn giản thế mà Diễm lại không nghĩ ra. Trong khi thằng nhóc mới hơn bốn tuổi, nó lại hiểu được điều này. Diễm vỗ nhẹ vào lưng nó.

_Được rồi, mẹ sẽ để cho gặp chú ấy nhưng con phải hứa là sẽ không đòi chú ấy phải ở lại hay được làm phiền chú ấy nhiều quá, con hứa với mẹ chứ...??

Thằng nhóc reo lên.

_Con hứa, ngày mai mẹ cùng con đi chơi cùng chú ấy chứ...??

_Mẹ xin lỗi, mẹ không đi được...!!

Dù không bận việc, Diễm cũng không có dũng khí đi chơi cùng bố con Tuấn, Diễm sợ mình sẽ gục ngã, sẽ vết thương trong lòng chưa lành sẽ bị rách thêm ra. Diễm sẽ hy vọng rồi lại thất vọng, đã đau rồi lại đau thêm.

Diễm định không cho thằng nhóc đi gặp Quân nhưng thằng nhóc đã thuyết phục được Diễm, thằng nhóc trưởng thành hơn nhiều so với độ tuổi của nó. Diễm tin là nó sẽ làm được, nó còn mạnh mẽ và thông minh hơn cả Diễm, đôi khi Diễm tưởng mình là trẻ con còn nó là người lớn.

Tám giờ sáng, Diễm dậy sớm nấu cơm cho cả nhà, cho thằng nhóc ăn xong. Diễm đưa nó đến nhà trẻ Federation. Cô Gwendolyn thằng nhóc với một nụ cười nở trên môi, thằng nhóc lễ phép chào cô giáo. Ôm hôn Diễm, thằng nhóc đi vào lớp. Diễm đứng lặng nhìn theo, lòng Diễm dâng lên một cảm xúc khó tả. Diễm yêu thằng nhóc hơn bất cứ thứ gì trên đời, thằng bé là tất cả những gì mà Diễm có.

Hôm nay Diễm có một buổi hướng dẫn cho học sinh trung học một buổi vẽ tranh ở bảo tàng Sea World, chủ đề lần này liên quan đến các vị thần của biển. Diễm ghét lịch sử, ghét các con số liên quan đến ngày tháng, nhưng vì cần hướng dẫn cho các học viên nên Diễm phải đọc khá nhiều sách liên quan đến lịch sử. Diễm thờ ơ ra một hồi, cuộc sống luôn bắt Diễm làm những việc Diễm ghét nhưng không còn cách nào khác, Diễm phải làm nếu như Diễm muốn tồn tại và muốn giữ một thứ gì đó cho mình.

Bảo tàng lịch sử Sea World nằm trong công viên của thành phố, ở đây có hơn mười bốn bảo tàng và khu di tích lớn nhỏ, khi còn là sinh viên, Diễm thường xuyên đến đây để vẽ tranh và nghỉ xả hơi sau những giờ học, những giờ làm thêm mệt mỏi và căng thẳng. Sau bốn năm, Diễm đã là một phần của thành phố.

Diễm quen thân với ông Westwood – nhân viên bảo vệ của bảo tàng Sea World. Diễm và ông đã kết bạn được hai năm, khi thằng nhóc được ba tuổi, Diễm thường xuyên đưa nó đến đây, ông Westwood cũng biết thằng bé. Diễm thấy nó còn nói chuyện với ông hơn cả Diễm, thằng bé biết làm vừa lòng bất cứ ai. Mọi người ai cũng khen Diễm biết dạy con nhưng sự thực Diễm không dạy nó gì cả, chính nó mới là người dạy lại Diễm.

Diễm không hiểu sau khi biết thằng bé là con của mình, Quân sẽ có phản ứng như thế nào, vui mừng, bị sốc hay căm hận Diễm hơn. Diễm rùng mình nghĩ đến cảnh khi Quân nhớ lại được toàn bộ mọi chuyện, Quân sẽ không tha thứ cho Diễm. Diễm sợ hãi không nguôi, Diễm sợ một ngày nào đó Quân sẽ đòi lại thằng bé, sẽ trả thù Diễm vì hành động phản bội của mình. Ôm lấy đầu, Diễm không dám nghĩ tiếp nữa.

Bọn trẻ ở trường trung học rất nghịch ngợm, chỉ có vài đứa chịu ngồi im vẽ tranh, còn đa số nói chuyện và đi thăm quan xung quanh bảo tàng. Diễm thấy bọn trẻ giống hệt với mình ngày trước, lúc còn là học sinh Diễm cũng ham chơi như thế nên Diễm không trách bọn trẻ, Diễm chỉ mỉm cười lắc đầu rồi tập trung vào bức tranh của mình.

Trong giờ học thảnh thơi có mấy học sinh nhờ Diễm chỉnh sửa lại bức tranh. Diễm nhiệt tình chỉ dạy cho bọn trẻ, Diễm hy vọng mai sau trong số những học sinh ngồi đây sẽ có đứa trở thành một họa sĩ tương lai.

Hơn mười giờ Diễm nhận được một cuộc gọi từ Quân. Buổi chiều hôm qua sau khi Quân gọi, Diễm đã vô thức lưu lại số của Quân trong danh bạ, hôm nay tên của Quân hiện lên màn hình, Diễm giật mình không hiểu Diễm đã làm khi nào. Diễm không còn đủ tỉnh táo để mà nghĩ nữa.

Chỉ cần nghĩ đến Quân, đầu óc Diễm hoàn toàn trống rỗng và hỗn loạn, trái tim Diễm đang nhảy theo một điệu Valse quen thuộc. Diễm muốn kiểm tra tán ngọt ngào, sợ hãi và run rẩy này chấm dứt nếu không Diễm sẽ tự chôn vùi bản thân xuống bờ vực thẳm của thất vọng.

Quân lịch sự hỏi.

_Tôi không làm phiền cô chứ....??

Diễm lạnh nhạt nói.

_Anh lúc nào cũng làm phiền tôi. Nếu không muốn nghe những câu nói không muốn nghe, anh làm ơn để cho tôi yên...!!

Quân cười thích thú.

_Tôi rất thích đầu khẩu với cô. Nói thật ngay từ lần đầu tiên gặp cô tôi đã bị cuốn hút. Tôi đang định hỏi cô làm cách gì mà có thể điều khiển được lí trí của tôi....??

Diễm đỏ bừng mặt, trái tim của Diễm bỏ qua hai nhịp, chân tay Diễm bắt đầu run rẩy. Diễm không thốt nên lời, sau bốn năm đây là lần đầu tiên Diễm được nghe một câu tỏ tình của Quân. Nước mắt Diễm đã rơi từ khi nào rồi, Diễm tự hỏi phải chăng Quân có thể quên Diễm là ai nhưng cảm giác, tình yêu Quân dành cho Diễm mãi mãi vẫn nằm im trong tim, chỉ cần khơi gợi một cảm giác, một hình ảnh quen thuộc, Quân đang dần nhớ lại được mọi thứ.

Mọi giác quan, lòng cảnh giác trong Diễm trời dậy, chúng đang phát tín hiệu lên não Diễm. Chúng đang bảo Diễm nên tránh xa Quân ra nếu không Diễm sẽ phải hối hận, phải đau khổ hơn nữa.

Giọng nói trầm ấm của Quân cắt ngang dòng suy nghĩ của Diễm

_ Cô không sao chứ, tôi xin lỗi nếu những lời tôi nói gây ảnh hưởng đến cảm xúc của cô...!!

Diễm gượng nói.

_ Anh đang nói lung tung gì thế...??

_ Nếu tôi biết cô hay khóc thì tôi đã không trêu đùa cô...!!

Chia chiếc khăn trước mặt Diễm, Quân cười.

_ Cô lau nước mắt đi, chúng đã làm nhòe nhoẹt hết hai má của cô rồi kìa...!!

Diễm gạt mình ngược mắt lên nhìn Quân. Diễm kinh ngạc tột độ, Diễm không thể tin được là Quân xuất hiện ở bảo tàng Sea World này, phải chăng Quân đã đi theo Diễm.

Lùi một bước, Diễm cảnh giác hỏi.

_ Anh muốn gì...??

Nhìn cử chỉ phòng thủ của Diễm. Quân nói đùa.

_ Tôi định ăn thịt cô...!!

Mặt Diễm đỏ bừng như gấc chín, mím chặt môi, Diễm cúi.

_ Đề nghị anh ăn nói cẩn thận một chút. Tôi không muốn đùa giỡn với anh...!!

Quân cười thật quyến rũ. Diễm rửa thầm, đang muốn tránh mặt Quân, Quân lại hay xuất hiện đúng những nơi Diễm thường hay tới, đây là do tình cờ hay do Quân cố ý làm thế. Điều này Diễm không dám đoán cũng không dám nghĩ đến. Diễm sợ mình đang hy vọng hão huyền, đang mong ước một điều không tưởng. Quân không còn là của Diễm nữa, Quân đã thuộc về một người con gái khác rồi.

Quân nhìn Diễm từ đầu xuống chân, hôm nay Diễm mặc một chiếc váy màu trắng, hai lọn tóc xoắn rủ xuống hai bên má, mái tóc dài buộc cao đằng sau gáy, tai Diễm đeo hai đôi hoa tai màu trắng, cổ đeo một sợi dây chuyền màu bạch kim, Quân chú ý đến một bông hoa màu đen được cài lên trước ngực áo của Diễm. Trông Diễm đẹp như một thiên thần.

Quân nhìn vào đôi mắt đen láy to tròn, nhìn vào đôi môi hồng, nhìn vào chiếc mũi nhỏ nhắn, xin xắn của Diễm. Trái tim Quân đang đập lung tung trong lồng ngực, mặt Quân đang đỏ dần lên, ánh mắt Quân rực cháy một niềm khát khao. Lồng ngực Quân thất lại, Quân thấy mình đang bị Diễm cuốn hút một cách mãnh liệt. Tất cả mùi hương, mái tóc, cơ thể, tài năng, cách ăn nói dí dỏm, pha chút hồn dỗi kiêu trẻ con của Diễm đã thu hút Quân hoàn toàn, chỉ ba ngày gặp nhau ngắn ngủi, Quân cảm tưởng Quân đã biết và yêu Diễm từ rất lâu.

Trước đây Quân ghét tiểu thuyết, ghét văn học và mấy câu truyện tình vớ vẩn, thì nay Quân đi lùng sục tất cả các tác phẩm của Diễm, Quân đọc một cách say sưa. Quân còn lên mạng tìm đọc thêm về Diễm. Bây giờ Quân đã biết khá nhiều về Diễm. Diễm là một con người kín đáo, không thích nổi danh, chỉ thích làm theo sở thích của mình nên báo chí không khai thác được nhiều, những thông tin trên mạng viết về Diễm khá khiếm tốn, ngoài bút danh, mấy bài báo và hình ảnh của Diễm, người ta không còn biết thêm được gì nữa.

Diễm đứng tránh sang một bên rồi tìm cách đi lướt qua Quân trong hành lang chật hẹp của bảo tàng Sea World. Quân nắm lấy tay Diễm, Diễm rung mình vì sự động chạm với Quân. Ngay cả Quân cũng đông cứng với cảm giác của chính mình. Sau bốn năm, Diễm vẫn không làm sao quên được cảm giác được nắm tay cùng Quân đi dạo khắp nơi, dù là do Quân ép buộc Diễm hay do Diễm tự nguyện, cảm giác hạnh phúc và sung sướng Diễm vẫn không thể nào quên được, nay trái tim Diễm lại ngập tràn những cảm xúc ấy.

Dù có đánh chết Quân, Quân cũng không thể tin được những cảm xúc mà mình vừa mới có khi nắm tay Diễm. Cảm giác quen thuộc, hạnh phúc, sung sướng, được sở hữu tình yêu ủa về trong lòng Quân. Quân đứng ngây người nhìn Diễm không rời, gió làm bay mái tóc của Diễm, Quân hít lấy hương thơm trên tóc của Diễm, một tay nắm lấy tay Diễm, tay kia vuốt nhẹ mấy sợi tóc đen dài của Diễm.

Quân khàn giọng hỏi Diễm.

_ Cô nói đi, chúng ta đã từng gặp nhau chưa...??

Lại là cây ấu, lần đầu tiên gặp lại ở nhà sách Barnes & Noble, Quân cũng hỏi câu tương tự. Vội rút tay lại, Diễm run giọng đáp.

_ Tôi không quen biết anh...!!

Quân thở dài.

_Tôi biết là cô đang sợ tôi, nghĩ rằng tôi đang lợi dụng cô nhưng cô trông rất giống với cô gái tôi thường hay nghĩ đến, tôi chỉ nhớ được đôi mắt, giọng nói và mái tóc, vóc dáng của cô ấy, còn mặt mũi cô ấy ra sao tôi không tài nào nhớ được, thật lạ là cô lại có những đặc điểm giống với cô ấy....!!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 235

Diễm tự nhủ mày không được khóc nhưng Diễm lại đang khóc, đang đau khổ. Diễm nhìn Quân bằng ánh mắt nồng cháy yêu thương, Diễm muốn nói cho Quân biết cô gái đó chính là Diễm. Diễm phải nín chặt môi để không bật ra câu nói ấy, Diễm không muốn phá hỏng cuộc sống bình yên hiện tại của Quân, không muốn một người con gái khác phải đau khổ vì mình. Diễm có thể tàn ác với bản thân nhưng không thể tàn ác với người khác.

Quân bị ngập chìm trong đôi mắt đầy lệ của Diễm. Thấy Diễm đau khổ, Quân cũng đau theo, Quân muốn bảo vệ và che chở cho Diễm. Trước khi kịp mình đang nghĩ gì, Quân lau nước mắt cho Diễm, ôm Diễm, hôn lên tóc của Diễm. Cả hai hành động theo tình cảm của mình, họ không biết họ đang làm gì nữa.

Đến lúc môi Quân chạm nhẹ vào môi Diễm. Diễm mới giật mình đẩy Quân ra. Diễm ôm lấy ngực, trái tim Diễm đập quá nhanh, Diễm sợ nó chuẩn bị nhảy ra khỏi lồng ngực.

Mặt Quân đỏ bừng, chỉ một cái hôn nhẹ lên tóc và lên môi Diễm, Quân thấy hạnh phúc tràn đầy, trái tim Quân căng tràn nhựa sống. Quân đang chuech choáng trong men say. Quân đang yêu, yêu một cách mãnh liệt đầy đam mê. Quân bịt miệng nguyên rửa bản thân. Chỉ có ba ngày Quân đã hoàn toàn không còn là chính mình nữa. Ý nghĩ sẽ về nhà kết hôn với Loan đã bay khỏi đầu Quân vào ngay giây phút gặp lại Diễm ở nhà sách Barnes & Noble.

Quân vẫn còn chưa lấy lại được hơi thở.

_Xin lỗi. Tôi không cố ý làm cho cô sợ...!!

Diễm không dám gặp riêng Quân như thế này nữa. Diễm sợ sẽ không điều khiển được cảm xúc của chính mình, hành động suýt để Quân hôn lúc này là một minh chứng cho thấy, Diễm vẫn không thể nào quên được Quân. Diễm vẫn yêu và vẫn muốn có Quân trong cuộc đời mình. Diễm có thể sống tự lập, có thể kiếm được ra nhiều tiền nhưng trái tim Diễm vẫn có một khoảng trống không có ai lấp đầy nổi ngoại trừ Quân.

Diễm trách bản thân quá yếu đuối, quá buông thả khi ở bên cạnh Quân. Diễm muốn tránh xa Quân càng xa càng tốt. Diễm không muốn những điều này xảy ra thêm một lần nữa, nếu có lần sau Diễm sợ sẽ không thể làm chủ được bản thân mình nữa.

Diễm quay gót bỏ đi. Quân gọi giật lại.

_Tôi có thể mời cô ăn một bữa cơm chứ...??

Diễm run giọng đáp.

_Cảm ơn anh nhưng tôi phải đi đón con trai. Anh làm ơn lần sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa...!!

Quân gượng cười.

_Tôi đã hẹn thằng bé là chiều nay sẽ đưa nó đến nhà tôi chơi. Biết cô dạy ở bảo tàng này nên tôi đặc biệt đến đây đón cô cùng tôi đến nhà trẻ Federation....!!

Diễm quay phắt lại.

_Anh tưởng anh là ai mà anh tự cho mình cái quyền đó...!!

Quân tỉnh bơ trả lời.

_Tôi là bạn của con cô...!!

Diễm bực mình.

_Anh không phải là bạn của thằng bé. Tôi không muốn anh là bạn của con tôi...!!

Quân ép sát Diễm đứng sát vào tường. Bây giờ Quân thực sự rất cáu, mỗi lần Diễm nói không muốn có bất cứ quan hệ gì với Quân hay muốn Quân tránh xa mẹ con Diễm, không hiểu tại sao Quân lại muốn kiểm soát cuộc đời Diễm và muốn có được thằng bé, muốn nó là con của mình.

Quân đứng quá gần Diễm, Diễm ngửi được mùi nước hoa đầy nam tính, mùi kem cạo râu của Quân. Diễm không dám nhìn thẳng vào mắt Quân. Quân chống hai tay trên đầu Diễm, mắt nhìn thẳng vào mặt Diễm. Quân hỏi Diễm từng từ một.

_ Cô nói đi, tôi có điểm nào không xứng làm bạn với con của cô...??

Diễm lắp bắp.

_ Không...không phải là anh không xứng. Tôi không muốn thằng bé làm phiền cuộc sống của anh...!!

Quân cười nhạt đáp.

_ Đây là một lí do tệ hại nhất tôi từng nghe. Cô không muốn tôi làm quen với thằng bé vì cô sợ người yêu của cô ghen đúng không...??

Trước khi Diễm kịp hiểu ẩn ý của câu nói của Quân là gì. Quân hôn Diễm. Quân tự cho mình cái quyền được hôn Diễm mặc dù Quân không nhớ ra Diễm là vợ của mình, là mẹ đứa con của Quân.

Quân tự an ủi mình là Quân hôn Diễm vì đây chỉ là nụ hôn xã giao, nụ hôn đam mê nhất thời nhưng khi đã hôn Diễm rồi, Quân không muốn nụ hôn kết thúc, nụ hôn làm Quân choáng váng, làm mọi cảm xúc trong Quân thăng hoa, làm mạch máu trong người Quân căng tràn.

Quân hôn Diễm đầy dịu dàng, đầy mật ngọt, đầy đam mê và sở hữu. Cứ mỗi lần Diễm tưởng nụ hôn sẽ chấm dứt, Quân lại hôn Diễm lâu hơn. Điều làm Diễm cảm thấy xấu hổ và hổ thẹn với bản thân vì Diễm cũng đang đáp lại nụ hôn của Quân. Đầu tiên Diễm cố chống cự nhưng sau đó Diễm hoàn toàn đầu hàng. Diễm đã để cho Quân dẫn dắt Diễm đến những cảm xúc mà Diễm đã bỏ quên bốn năm nay. Diễm khóc vì tủi thân, vì tiếc nuối và đau khổ, người duy nhất có thể làm thức tỉnh con tim ngủ quên của Diễm là Quân, ngoài Quân ra không một người đàn ông nào có thể làm được điều đó.

Môi Quân rời môi Diễm, Diễm tiếc nuối vì Diễm sẽ không bao giờ được Quân hôn và ôm như thế này nữa, Quân sẽ ôm và hôn một người con gái khác.

Quân nắm chặt hai cánh tay Diễm, mặt Quân đỏ bừng, mắt Quân mơ màng nhìn Diễm. Diễm đang khóc nên không để ý đến vẻ mặt của Quân.

Quân càng ngày càng nghi ngờ về mối quan hệ với Diễm. Nếu bình thường Quân sẽ không để ý đến nhưng tình cảm Quân dành cho Diễm càng ngày càng mãnh liệt và đam mê. Quân không thể không tự hỏi bản thân, không thể ngừng nghĩ mình từng gặp và yêu Diễm.

Càng gặp Diễm, gần gũi với Diễm, Quân càng yêu Diễm hơn. Quân yêu thẳng thắn, muốn bảo vệ và chở che cho nó ngay từ lúc Quân nhìn thấy tám hình hai mẹ con Diễm chụp chung.

Quân không hiểu tại sao mình lại có cảm giác đó, Quân tin là trên đời này có tình yêu sét đánh nhưng tình cảm Quân dành cho Diễm mãnh liệt hơn thế nhiều. Từ mùi hương, mái tóc, vóc dáng, đôi mắt, giọng nói Quân đã mơ hàng đêm và biết từ trước, Quân tin rằng Quân đã từng gặp Diễm, mối quan hệ của họ không chỉ đơn giản là bạn bè bình thường mà còn hơn thế nhiều. Nếu không phải như vậy, Quân sẽ không có tình cảm và yêu Diễm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Càng nghi ngờ, Quân càng quyết tâm tìm hiểu cho ra. Quân không thể sống trong tình trạng nửa hư nửa thực này được.

Quân nhìn Diễm như thôi miên.

_ Cô nói thật đi, có phải chúng ta đã từng gặp và yêu nhau đúng không...??

Diễm phải dựa vào tường mới không ngã xuống sàn. Diễm sợ nhất là câu nói này, Diễm không thể nói cho Quân biết sự thật, Diễm không có dũng khí đối diện với Quân.

_ Cô nói đi, có đúng là tôi và cô đã gặp nhau rồi yêu nhau không...??

Diễm gắng gượng đẩy Quân đứng cách xa Diễm ra một chút. Diễm cần khoảng cách. Sau nụ hôn lúc nãy, Diễm không còn là chính mình nữa. Trái tim tưởng chừng đã đóng lại của Diễm đã bị Quân mở ra lúc nào không hay.

Diễm nói không ra hơi.

_ Tôi..tôi nói rồi, tôi không quen biết anh...!!

Quân bắt Diễm nhìn thẳng vào mặt mình. Quân cầu khẩn.

_ Cô làm ơn nói thật cho tôi biết. Tôi không muốn phạm sai lầm khi phải lấy người tôi không yêu...!!

Diễm bịt hai tai lại, lời nói đầy van lơn, và đau khổ của Quân đã lấy đi chút sức lực còn lại của Diễm, Diễm khụy xuống sàn nhà, rất nhanh, Quân đỡ lấy Diễm, ôm Diễm trong vòng tay vững chắc của mình. Quân thì thầm.

_ Để tôi đưa cô về...!!

Diễm không còn chút sức lực nào để phản kháng nữa. Diễm nhắm chặt mắt lại, nước mắt thi nhau rơi. Quân dìu Diễm ra xe, mở cửa, nhẹ nhàng nhấc

bỏ Diễm, Quân đặt Diễm vào trong xe rồi thắt dây an toàn cho Diễm.

Quân quay xe, trên đường về nhà, đầu óc Diễm hoàn toàn hỗn loạn. Sợ hãi, lo lắng, một nỗi đã lấy đi khả năng nói và phản kháng của Diễm. Diễm không biết Quân định đưa mình đi đâu nữa. Quân biết Diễm muốn yên tĩnh, không muốn bị quấy rầy nên Quân không hỏi gì. Những hành động kì lạ của Diễm đã khiến Quân càng ngày càng nghi ngờ hơn, Quân khẳng định Diễm có quan hệ với mình nhưng là khi nào thì Quân không nhớ ra được.

Quân thảnh thơi quay sang nhìn Diễm rồi suy nghĩ lung tung. Kể từ lúc tỉnh lại sau tai nạn xe, Quân thường hay mơ về một cô gái không rõ mặt chỉ có những đặc điểm giống như Diễm. Quân không tin là một người không có liên quan gì đến mình lại có ảnh hưởng đến tình cảm của Quân như thế.

Tạm thời Quân chưa biết Quân phải làm gì nhưng Quân tin là Quân có thể điều tra ra. Quân phải biết được sự thật trước khi Quân kết hôn, nếu không cuộc đời Quân sẽ đi xuống vực thẳm của bất hạnh.

Quân đưa Diễm đến nhà trẻ Federation. Diễm kinh ngạc nhìn quang cảnh xung quanh, nhận ra đây là nhà trẻ Federation nơi thằng nhóc đang học, Diễm kinh ngạc không tin vào mắt mình nữa.

_Sao anh lại biết nơi này...??

Quân ra về bí mật.

_Tôi không những biết nơi này mà còn biết nhà cô đang ở đâu, một dịp nào đó, tôi có thể đến nhà cô chơi chứ....??

Diễm thốt không nên lời, Quân đã biết được nơi ẩn náu của Diễm. Diễm thấy mình không còn an toàn nữa, sớm muộn gì Quân cũng phát hiện ra Diễm đang nói dối, lúc đó cuộc sống của Diễm sẽ kết thúc trong khô đau, nước mắt và chia ly.

Khi Quân nhớ ra được Diễm là ai, Diễm có mười cái miệng cũng không thể biện hộ cho hành động trốn chạy của mình. Diễm sợ rằng Quân sẽ không tin những gì mà Diễm nói, Quân đã bị Diễm và mọi người xỏ mũi quá lâu, nếu Quân không còn tình cảm với Diễm thì thôi đằng này dù vẫn không nhớ gì Quân đã yêu Diễm ngay từ giây phút đầu tiên gặp lại. Quân sẽ làm mọi thứ để bắt Diễm phải trả giá cho những gì Diễm đã làm. Diễm đang rơi vào cái vòng luẩn quẩn không có lối thoát.

Quân mở cửa xe, trước khi đi, Quân cẩn thận đóng cửa xe lại để Diễm không chạy thoát. Quân mỉm cười nói.

_Cô ở đây, tôi vào đón thằng bé...!!

Diễm đập nhẹ vào cửa xe, miệng hét nhỏ.

_Anh mở cửa cho tôi ra. Anh làm nhốt tôi ở đây là có ý gì...??

Quân trấn an Diễm.

_Cô yên tâm tôi sẽ nhanh chóng đưa thằng nhóc ra đây. Cô không phải chờ lâu đâu....!!

Nhà trẻ Federation không rộng lắm, căn nhà vẫn giữ được dáng vẻ cổ xưa, xung quanh sân trường được trang trí bằng những hình vẽ dễ thương và một bông hoa hướng dương thật đẹp được đặt ở giữa lối đi.

Quân cảm thấy ngôi trường thật gần gũi. Quân tự nhiên thấy yêu ngôi trường này, yêu những gì liên quan đến thằng bé. Cảm giác được đón thằng bé đi học về mỗi ngày khiến Quân nghĩ mình là một ông bố hạnh phúc và đang tự hào về thằng con trai nhỏ bé, thông minh, ngoan ngoãn và đáng yêu của mình.

Đến giờ tan trường, bọn trẻ ủa ra như một đàn ong vỡ tổ, những ông bố bà mẹ đi đón con, họ đều cúi xuống khi đưa con của họ chạy ra khỏi cửa lớp, họ đón con của mình bằng nụ cười, bằng những cái ôm ấp áp, tình cảm. Bọn trẻ tíu tít khoe buổi học hôm nay cho bố mẹ chúng nghe, có đứa vui mừng, có đứa xì mặt vì bị bắt nạt hay bắt nạt điều gì đó. Ông bố hay bà mẹ của những đứa trẻ đó, người xoa đầu, người động viên, người hỏi tại sao, người có trêu đùa cho chúng vui.

Quân say sưa, ngây người nhìn những hành động chứa đầy tình yêu thương dành cho đứa con của mình của những ông bố bà mẹ kia. Quân ước giá mà thằng nhóc là con của Quân thì tốt biết mấy, Quân sẽ là một ông bố hạnh phúc và sung sướng nhất nếu điều này là sự thật.

Quân cố gắng quan sát xem thằng nhóc ở chỗ nào. Thằng bé ra sau cùng, Quân thấy nó đang mỉm cười, chắc thằng bé được cô giáo khen nên cu cậu mới có bộ mặt tươi tỉnh như thế kia.

Quân đã đoán đúng một phần, đúng là thằng nhóc luôn được cô giáo khen vì học giỏi, ngoan ngoãn, lễ phép với thầy cô và chan hòa với bạn bè nhưng đó chỉ là một phần nhỏ của lí do khiến nó vui vẻ. Điều khiến nó thực sự vui là do nó sắp được gặp Quân. Nó vừa đi nó vừa mơ màng nghĩ nó sắp được đến nhà Quân chơi, cùng Quân trải qua một buổi chiều vui vẻ, nó cũng đang nghĩ đến chiếc xe ô tô mô hình thật to do Quân tặng,

Quân cười thật tươi, miệng gọi tên nó.

_Tuấn....!!

Thằng bé ngược mặt lên nhìn Quân. Thấy Quân đến đón mình đúng như ước hẹn. Thằng bé mỉm cười sung sướng, chân chạy thật nhanh, nó reo lên

mình rồi.

_Chú đến rồi...!!

Cô Gwendolyn kinh ngạc nhìn một người đàn ông trẻ đang ôm hôn thằng bé. Cô giật mình nhận ra họ rất giống nhau. Cô nghĩ không lẽ đây là cha của thằng bé, mà có thể như thế lắm nhìn họ giống nhau như thế kia, nếu không phải là cha con thì cũng có quan hệ ruột thịt, họ hàng với nhau.

Cô Gwendolyn thận trọng hỏi Quân.

_Anh là ai...??

Quân mỉm cười chào cô Gwendolyn.

_Chào cô, tôi là bạn của gia đình thằng nhóc...!!

Cô Gwendolyn cúi hỏi thằng bé.

_Anh ta có đúng là bạn của gia đình em không Josua...??

Thằng nhóc lễ phép trả lời.

_Vâng, chú ấy là bạn của gia đình em...!!

Cô Gwendolyn cười.

_Nếu chú ấy đúng là bạn của gia đình. Em có thể theo chú ấy đi về...!!

Thằng nhóc chào tạm biệt cô Gwendolyn, nắm tay Quân. Thằng nhóc tung tăng cùng Quân đi ra xe. Quân chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc hơn thế. Lòng Quân ngập tràn tình yêu dành cho thằng nhóc, được đón nó đi học về rồi cùng nó đi chơi luôn là ước mong của Quân. Quân mong giây phút này cứ kéo dài mãi, Quân muốn được là một phần cuộc sống của mẹ con Diễm, nhưng ước mơ này Quân biết là quá xa vời, đầu tháng sau Quân phải trở về với cuộc sống của mình, Quân không còn cơ hội được ở bên mẹ con Diễm nữa.

—

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236

Lòng Quân tự nhiên trùng xuống, Quân không muốn nghĩ đến cảnh chia đó. Quân sợ sự xa cách, sợ tình cảm của chính mình. Quân đang lo lắng cho một đứa trẻ và một người phụ nữ xa lạ chỉ sau có ba ngày gặp mặt. Quân than thầm.

_Mình đang làm gì thế này. Mình hoàn toàn bị điên rồi...!!

Thằng bé vui vẻ hỏi Quân.

_Chú đến nhà cháu sau đó chú đưa cháu về nhà chú hay là chúng ta đi luôn...??

Quân cúi xuống, nhắc bỗng thằng bé lên. Quân cười hỏi.

_Cháu muốn chúng ta làm gì trước....??

_Cháu phải xin phép mẹ đã, cháu không muốn mẹ lo lắng cho cháu...!!

_Cháu không phải lo, mẹ cháu đang ở trong xe chờ chúng ta...!!

Thằng bé ngóac miệng cười.

_Chú làm cách nào mà bắt cóc được mẹ cháu hay thế...??

Quân cười rung cả người. Thằng nhóc thật thú vị, nó không những không bị sốc vì mẹ nó đang ở trong xe của Quân, ngược lại nó còn tò mò muốn biết Quân dùng cách nào để khiến mẹ nó chịu lên xe của Quân như thế.

Ngồi trong xe, Diễm nhìn hai bố con vừa ôm nhau vừa cười. Diễm lặng người, hình ảnh hạnh phúc và vui vẻ của họ khiến trái tim Diễm đau nhói, khiến nước mắt trên khóe mi trực trào. Diễm đau khổ nghĩ nếu không có tai nạn đó xảy ra, Diễm đã có một gia đình hạnh phúc và tràn ngập tiếng cười nhưng tất cả những thứ đó nay đã rời xa rồi.

Diễm chưa bao giờ thấy thằng nhóc cười đùa và hạnh phúc như thế, điều này chứng tỏ nó thực sự rất yêu quý Quân. Ngay cả Diễm, dù có yêu nó đến đâu, cũng không thể bù đắp được tình yêu của người cha. Diễm muốn chạy nhanh lại, muốn cầu xin Quân đừng quay về Việt nam lấy Loan, xin Quân đừng rời xa mẹ con Diễm. Nhưng con tim hèn nhát và yếu đuối của Diễm không làm được, bàn tay Diễm nắm lấy chốt khóa cửa xe, rồi lại buông xuống.

Bị miệng, Diễm khóc nức nở, nước mắt làm ướt lòng bàn tay, làm con tim Diễm thêm nhức nhối, làm mọi suy nghĩ trong đầu Diễm hoàn toàn bị đảo lộn. Diễm thấy mình thật đáng thương, thật ngu dốt.

Thằng nhóc gõ vào cửa kính xe. Nó trách Diễm.

_ Mẹ lại khóc nữa rồi. Có phải chú bắt nạt mẹ nên mẹ mới khóc không...??

Diễm vội lau nước mắt, nở một nụ cười gượng gạo. Diễm lắc đầu nói.

_ Mẹ không sao, mẹ chỉ đang nghĩ chuyện ngày xưa thôi...!!

Thằng nhóc thờ dài như một cụ già.

_ Mẹ đừng nói dối. Con biết mẹ đang lo lắng chuyện khác. Nhưng mà không sao, tạm thời con không hỏi mẹ là chuyện gì, sau khi đi chơi cùng chú, tối về nhà con sẽ hỏi mẹ...!!

Quân lo lắng hỏi Diễm.

_ Cô không sao chứ, có cần tôi đưa cô vào bệnh viện không...??

_ Tôi không sao...!!

Diễm định mở cửa xe, rồi đưa thằng nhóc về nhà. Quân nói ngay.

_ Cô có muốn đi ăn cơm cùng tôi và thằng nhóc, sau đó đến nhà tôi chơi không...??

Diễm nhúm mày.

_ Tại sao tôi phải đến nhà anh. Tôi không muốn bị người ta hiểu lầm...!!

Quân lạnh nhạt nói.

_ Cô sợ anh chàng John của cô hiểu lầm chứ gì. Nếu cô không muốn đi tôi sẽ đi cùng thằng nhóc...!!

Thằng nhóc nài nỉ Diễm.

_ Mẹ đi cùng con và chú đi. Chẳng mấy khi mẹ có ngày nghỉ, mẹ cũng phải đi đâu đó để xả stress và nghỉ ngơi chứ...??

Diễm khó nhọc đáp.

_ Con trai! Mẹ biết là con muốn đi cùng chú, nhưng chú bận rất nhiều việc, mẹ con mình không nên làm phiền chú như thế...!!

Quân bực mình bảo Diễm.

_ Cô đừng dùng cách này để ngăn cản không cho phép tôi đi cùng thằng nhóc. Nếu không thu xếp được công việc, tôi đã không đi ra ngoài thế này...!!

Thằng nhóc nắm tay Diễm, vừa lắc tay Diễm nó vừa nịnh.

_ Chẳng phải mẹ hứa với Tuấn là nếu Tuấn chăm ngoan mẹ sẽ cho Tuấn đi chơi là gì, hôm qua chúng ta mới đi chơi ở Wonderland, hôm nay con muốn đến nhà chú Jimmy chơi...!!

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Quân và thằng nhóc, ý chí của Diễm hoàn toàn bị đánh bại, họ là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời Diễm, Diễm không muốn họ buồn hay bị tổn thương vì mình. Trước khi Diễm kịp nhận ra mình nói gì, Diễm gật đầu đáp.

_ Thôi được rồi, mẹ đi...!!

Thằng nhóc reo lên.

_ Woa, anh quá. Chúng ta đi thôi...!!

Quân cũng hạnh phúc không kém gì thằng nhóc. Chỉ một câu đồng ý của Diễm thôi cũng đủ làm Quân vui hơn cả kí được mấy hợp đồng làm ăn. Trong đầu Quân bây giờ không có chỗ cho công việc, Quân chỉ nghĩ về Diễm và thằng nhóc.

Thằng nhóc ngồi trên lòng Diễm. Quân quay sang hỏi Diễm.

_ Cô muốn chúng ta ăn cơm ở đâu...??

Diễm không dám nhìn thẳng vào mặt Quân, từ lúc để Quân dìu lên xe cho đến bây giờ Diễm đã tự đấu tranh mấy lần, Diễm biết mình đang làm sai, đang hành động một cách ngu ngốc nhưng Diễm không dừng được, Diễm đang bị tình cảm của bản thân chi phối.

Thằng nhóc trả lời thay Diễm.

_ Cháu muốn ăn hải sản. Chúng ta đến Red House ăn hải sản được không chú...??

Quân gật đầu.

_ Chú cũng thích ăn hải sản. Xem ra cháu và chú rất hợp nhau...!!

Thằng nhóc nheo mắt nhìn Quân.

_ Nhưng cháu thấy chú hợp với mẹ cháu hơn...!!

Diễm vội bịt miệng thằng bé lại, mặt Diễm đỏ như gấc chín. Diễm gượng ngừng cúi đầu xuống. Quân khẽ e hèm một tiếng, câu nói đầy hàm ý của thằng bé làm cả hai không dám nhìn vào mặt nhau.

Quân chuech choáng trong men say tình ái, người phụ nữ thẹn thùng, xinh đẹp, nhỏ bé đang ngồi cạnh và đang ôm thằng nhóc cũng đẹp, thông minh, tinh quái kia đã thực sự khiến Quân bị điên đảo. Quân muốn họ là gia đình, là hai quan trọng trong cuộc đời Quân.

Từ nếu xuất hiện quá nhiều lần khi Quân nghĩ, so sánh, ước muốn kể từ khi Quân gặp Diễm. Quân không biết điều gì đang diễn ra với mình nữa, Quân chỉ biết Quân đang yêu, đang muốn có một gia đình với Diễm và thằng nhóc.

Nhà hàng Red House là một chuỗi trong hệ thống nhà hàng thuộc quyền quản lý của Totai. Diễm chưa bao giờ đến đây, Diễm không hiểu làm cách nào thằng bé biết được nhà hàng này. Nhìn một thằng nhóc hơn bốn tuổi chăm chỉ xem báo và đọc sách, Diễm lắc đầu thờ dài, làm thần đồng thằng nhóc sẽ rất vất vả. Diễm muốn thằng nhóc được tự do lựa chọn con đường sẽ đi trong tương lai. Diễm không muốn ép buộc nó giống như ông Hải đã làm với Diễm.

Mỗi lần nghĩ về bố mình, Diễm lại khóc trong thâm lặng và đau khổ, đã bốn năm rồi, Diễm chưa về thấp cho ông được một nén hương. Anh em Diễm dự định tết này họ sẽ về nhà cùng chung vui với gia đình bên Úc của Trường. Trường hiện giờ đang ở Việt nam, công ty Entertainment do Trường mở chuyên về thiết kế thời trang, Trường muốn hai vợ chồng có cùng một quan điểm, cùng một đam mê nên mới mở công ty này.

Diễm là một kiểu nhân viên bán chính thức của công ty Entertainment. Diễm thường xuyên gửi những mẫu thiết kế cho Trường và Hồng. Diễm vẽ vì đam mê, không phải vì lợi nhuận, hay tiền lương nhưng Trường và Hồng trả tiền cho Diễm như một nhà thiết kế. Diễm không muốn nhận tiền của họ cũng không được, nếu Diễm không nhận họ sẽ không nhờ Diễm thiết kế cho họ nữa. Cuối cùng Diễm đành phải nhận, Diễm không hề tiêu gì đến số tiền ấy, Diễm đang dự định làm một cái gì đó cho Diễm Lệ nhưng vẫn chưa biết là sẽ làm gì. Diễm mang ơn Trường và Hồng rất nhiều, nếu không có họ, Diễm sẽ không tồn tại được cho đến ngày hôm nay.

Ba người chọn một bàn trên lầu một. Diễm đoán Quân thường xuyên đến đây nên nhà hàng này Quân rất quen thuộc. Quân đưa thực đơn cho Diễm và thằng nhóc, ba người xem món ăn của mình. Diễm ghét hải sản, nhưng thằng nhóc và Quân lại thích.

Nghe hai bố con gọi món ăn gần giống như nhau. Diễm kinh ngạc không thốt nên lời. Ở nhà Diễm thường xuyên mua hải sản về nấu cho thằng nhóc ăn nên Diễm biết nó thích gì. Còn đối với Quân, Diễm cũng biết Quân thích ăn gì, Diễm từng nấu cho Quân ăn, từng đi ăn cơm cùng Quân nên Diễm không ngạc nhiên lắm, chỉ có điều sang đây món ăn cũng khác ở Việt nam, hai bố con lại có chung sở thích khiến nhất thời Diễm bị choáng váng.

Đến lúc dùng bữa, họ ăn cũng giống nhau. Diễm tròn mắt ra nhìn, từ cách dùng thìa, đĩa, cách Quân chăm sóc cho thằng bé, họ đều thể hiện họ là hai cha con dù Diễm không hề nói cho họ biết điều đó.

Thằng nhóc nói huyền thoại suốt bữa ăn. Quân chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng hai bố con phá ra cười. Diễm nhìn họ cũng đủ no. Lần đầu tiên Diễm mỉm cười khi nghe thằng nhóc kể chuyện trong lớp học của nó.

Quân thấy đĩa thức ăn của Diễm còn y nguyên. Quân quan tâm hỏi.

_ Thức ăn không hợp khẩu vị của cô à....??

_ Tôi không đói nên ăn không ngon miệng...!!

_ Cô đừng lo, khi nào đến khách sạn của tôi. Tôi sẽ bảo đầu bếp nấu thức ăn của người Ý cho cô. Tôi đảm bảo là cô sẽ cảm thấy rất ngon miệng...!!

Diễm uống một ngụm rượu vang. Mặt Diễm đỏ hồng. Quân ngơ ngẩn nhìn Diễm, Quân nguyên rủa chính mình khi không tài nào dứt ánh mắt ra khỏi

Diễm, Quân đang ước ao, khát khao có được Diễm, bất chấp Diễm đã có người yêu, có con với người khác, và Quân đang chuẩn bị kết hôn.

Thức ăn dính trên mép thằng bé, Quân và Diễm cùng dùng khăn giấy lau cho nó, kết quả cả hai chạm tay vào nhau, mặt đối diện nhìn nhau, tay họ như có điện làm cả hai rùng mình, run rẩy.

Thằng nhóc quan sát Diễm và Quân. Trên môi nó nở một nụ cười mãn nguyện, nó đang dần đẩy bố mẹ nó lại gần nhau hơn, dù một người đang chạy trốn, một người đang bối rối, phân vân với tình cảm của chính mình và không nhớ được gì, nhưng tình yêu họ dành cho nhau mãi mãi không bao giờ thay đổi, chỉ dựa vào điểm này, thằng nhóc tin nó có thể thành công.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 237

Quân bỏ tay xuống, Diễm lau mép cho thằng bé. Thằng bé xoa bụng, sau khi được ăn no, nó thỏa mãn nói.

_Đây là bữa ăn ngon nhất trong đời con.....!!

Đứng dậy, Diễm bảo Quân.

_Tôi cần đưa thằng bé đi rửa tay, phiền anh chờ một chút...!!

_Cô đi đi...!!

Diễm nắm lấy tay thằng bé. Diễm dịu dàng bảo nó.

_Mẹ con mình đi rửa tay thôi...!!

Quân ngồi im nhìn hai mẹ con Diễm đi xa dần. Trong lòng Quân lâng lâng một cảm giác khó tả, nhìn cách Diễm chăm sóc và bảo vệ thằng bé, Quân thấy Diễm còn đáng yêu và xinh đẹp hơn thế nhiều. Quân luôn thích trẻ con và luôn mong có nhiều con nhưng cho đến tận bây giờ Quân mới chịu kết hôn.

Mặc dù thích trẻ con và yêu trẻ con nhưng Quân không muốn có con với người phụ nữ Quân không yêu, Quân muốn đứa trẻ phải được nuôi dưỡng trong tình thương của cha mẹ, Quân không muốn nó bị tổn thương khi cha mẹ nó luôn cãi nhau, không yêu nhau và dẫn đến ly hôn vì tan vỡ.

Do đã ăn xong nên Quân gọi phục vụ dọn bàn và trả tiền chợ họ, Quân vừa uống rượu vừa chờ Diễm và thằng bé quay lại.

Quân mỉm cười thật tươi khi thấy thằng nhóc đang nắm tay Diễm, vừa đi vừa nói chuyện. Nhìn nụ cười nở trên môi Diễm khi trả lời thằng bé, trái tim Quân tan chảy, lòng Quân xao động, mọi thứ trong Quân đều bị đảo lộn, Quân đang si tình như một thằng ngốc vì một người phụ nữ và một thằng bé mới quen.

Trên đường về nhà Quân, thằng nhóc hỏi Quân rất nhiều chuyện. Càng nói chuyện với thằng bé Quân càng nhận ra, thằng nhóc thông minh hơn tuổi của nó rất nhiều, thậm chí một đứa trẻ mười tuổi cũng chưa chắc bằng nó.

Nói chuyện với nó, Quân thấy thật thoải mái, thật dễ chịu. Quân cười suốt, thằng bé cũng thế, chỉ có Diễm là ngồi im. Diễm say sưa nghe hai bố con nói chuyện với nhau. Diễm ước giây phút này có thể kéo dài mãi mãi, Diễm không muốn nó tan biến đi.

Đầu tiên Quân đưa Diễm và thằng nhóc đến khách sạn New World của mình. Diễm không nói nên lời, khung cảnh xung quanh có đẹp, mặc dù sông ở thành phố này nhưng Diễm chưa bao giờ đến đây.

Mở cửa xe, Diễm chạy thật nhanh lên đỉnh đồi, đứng ở trên cao Diễm nhìn xuống bãi biển ở phía dưới, cây cối xanh tốt bao bọc xung quanh. Khách sạn của Quân giống như một biệt thự kiểu cổ. Diễm thấy dấu vết sửa chữa ở khắp nơi, tất cả đều mang một màu trắng, chỉ có vòm mái được sơn màu gạch.

Diễm nín thở trước cảnh đẹp của khách sạn. Diễm không thể tin được là có một khách sạn tuyệt đẹp tồn tại ở thành phố này. Diễm từng đến nhiều tòa nhà cao ốc, với đầy đủ trang thiết bị nhưng không có nơi nào sánh bằng khung cảnh của khách sạn New World.

Diễm bật chặt miệng, hai tay dang ra. Diễm mỉm cười thật tươi. Gió làm thổi tung bay mái tóc buộc túm đằng sau của Diễm và chiếc váy màu trắng Diễm đang mặc trên người.

Diễm từ từ quay mặt lại, Diễm cười thật duyên dáng.

_Đẹp quá. Nếu có thể tôi sẽ đến khách sạn của anh thuê một phòng...!!

Mặt Quân đỏ bừng, Quân nhìn Diễm không rời, trái tim của hai người đang nhảy điệu Valse trong lồng ngực. Quân nghĩ nếu không bị ràng buộc bởi bất

cứ thứ gì, Quân đã chạy lại ôm chăm lấy Diễm, hôn Diễm rồi.

Quân càng ngày càng bị Diễm quyến rũ, Quân không còn là chính mình nữa. Quân biết mình đang hối hận, lẽ ra ngay sau khi gặp Diễm, Quân phải tìm cách quên Diễm đi, đằng này Quân lại tìm mọi cách để làm quen và tiếp cận Diễm, kết quả Quân nhận ra Quân đã yêu Diễm mất rồi. Tình yêu này ngày càng mạnh mẽ, càng sâu đậm, chỉ trải qua có ba ngày Quân ngỡ tưởng một trăm năm đã trôi qua.

Thằng nhóc rút lui trong im lặng, nó đi khám phá xung quanh. Đến khi Diễm không thấy nó đâu. Mặt Diễm trắng bệch, Diễm run giọng hỏi Quân.

_Thằng bé...!! Anh biết thằng bé đi đâu không...??

Quân mãi nhìn Diễm nên không chú ý đến nó. Thấy nó tự nhiên mất tích, Quân cũng lo sợ không kém gì Diễm. Quân nhanh chóng báo Diễm.

_Chắc nó chỉ đi quanh quán đâu đây thôi...!!

Khách sạn của Quân nằm biệt lập trên một quả đồi nhỏ nên không có hàng xóm xung quanh, Diễm chỉ sợ thằng bé nghịch ngợm rồi bị ngã từ trên cao xuống biển.

Mắt Diễm đỏ hoe, hai dòng lệ long lanh rơi xuống má. Diễm đi không nổi nữa, Diễm quá yếu đuối, Diễm sợ rằng nếu thằng bé bị bắt nạt, Diễm sẽ không đủ sức để bảo vệ nó, chỉ mới nghĩ nó sẽ xảy ra chuyện, Diễm đã không chịu nổi nữa rồi, nói gì đến mai sau điều này xảy ra thật.

Quân đỡ lấy Diễm, dìu Diễm ngồi xuống ghế trên sân đằng sau khách sạn. Quân trấn an Diễm.

_Cô ngồi ở đây nghỉ đi, để tôi đi tìm nó...!!

Diễm cương quyết nói.

_Không được, tôi không thể ngồi im khi thấy nó bị mất tích thế này...!!

Quân kiên nhẫn bảo Diễm.

_Tôi không muốn sau khi tìm được thằng bé, tôi và nó phải đi tìm cô. Nghe lời tôi cô ở đây đi...!!

Quân bảo một nhân viên bụng cá phê cho Diễm. Hỏi mấy nhân viên phục vụ mà không thấy thằng bé đâu, Quân lo sợ không yên nếu thằng bé xảy ra chuyện gì, Quân sẽ không tha thứ cho mình. Trái tim Quân đau nhói, cảm giác thương tiếc, đau khổ đang lớn dần lên trong lòng Quân. Quân sợ Diễm sẽ không chịu được cú sốc này nếu thằng bé biến mất. Quân hỏi nhân viên gác cửa.

_Cậu có thấy thằng nhóc đi cùng tôi ra đây không...??

Anh ta đáp.

_Thằng bé đi vào nhà hàng rồi...!!

Quân thở phào nhẹ nhõm.

_Cảm ơn cậu...!!

Nhà hàng nhỏ nằm ngay bên cạnh khách sạn, phong cách trang trí của quán, hoàn toàn mang phong cách của người Ý, Quân thích nghệ thuật, thích vẽ tranh nên trong quán treo rất nhiều bức tranh của những họa sĩ khác nhau.

Quân thấy thằng bé đang nói chuyện với một nhân viên phục vụ, anh ta thỉnh thoảng gật đầu rồi lại cười, Quân hoàn toàn bất ngờ vì thằng bé thỉnh thoảng nói bằng tiếng Ý pha lẫn tiếng Tây Ban Nha.

Quân càng ngày càng tò mò về thằng bé thông minh và đáng yêu này. Quân khâm phục Diễm vì có thể dạy thằng bé cách cư xử, đối nhân xử thế rất lễ độ và hiểu chuyện.

Quân khoanh tay, vai dựa vào tường, trên môi Quân nở một nụ cười. Quân say sưa đứng nghe thằng bé nói chuyện và đối đáp với nhân viên phục vụ. Đến khi ông đầu bếp người Ý gọi anh ta, thằng bé mới chịu quay đầu lại nhìn Quân.

Thấy Quân, thằng bé cười hỏi.

_Sao chú lại xuống đây, chú không ở sân sau nói chuyện với mẹ cháu à...??

Quân mỉm cười.

_Cháu có biết là mẹ cháu và chú lo cho cháu nhiều như thế nào không. Tự nhiên cháu biến mất, chú và mẹ cháu lại tưởng cháu có chuyện gì...!!

Thằng bé nhe răng cười.

_Cháu không muốn làm phiền mẹ cháu và chú nói chuyện nên cháu mới lên đi....!!

Quân bật cười, nói chuyện với thằng bé này thật thú vị. Quân chìa tay ra.

_Chúng ta đi tìm mẹ cháu thôi...!!

Nắm lấy tay Quân, thằng bé trả lời.

_Vâng...!!

Diễm lo lắng không yên nên đã đứng dậy đi tìm thằng bé. Khi Quân và thằng bé đi ra sân sau của khách sạn, Diễm đã biến mất. Quân thờ dãi.

_Chắc cô ấy đi tìm cháu rồi. Chúng ta phải quay lại thôi...!!

Cũng may khách sạn của Quân không lớn lắm nên Quân và thằng bé thấy Diễm đang nói chuyện với một bà khách của Quân ở trước cửa khách sạn. Nhìn khuôn mặt lo lắng của Diễm, thằng bé hồi hộp gọi to.

_Mẹ ơi...!! Con ở đây...!!

Diễm giật mình quay lại. Nhìn con trai đang nắm tay Quân. Diễm mỉm cười sung sướng, cũng may thằng bé không sao, nếu nó có mệnh hệ gì Diễm sẽ không sống nổi.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 238

Thằng bé chạy nhanh lại chỗ Diễm đứng, nó ôm lấy chân Diễm, giọng nó vang lên thật trong trẻo và đáng yêu.

_Con xin lỗi vì đã làm cho mẹ sợ....!!

Diễm ngồi xuống, ôm lấy nó. Diễm căn dặn.

_Từ lần sau con đi đâu phải nói cho mẹ biết, con có biết là vừa rồi mẹ lo cho lắm không. Mẹ chỉ có một mình con, mẹ không muốn con xảy ra chuyện gì...!!

Thằng bé bá cổ Diễm, hôn chụt lên má Diễm. Nó thì thầm hỏi.

_Mẹ đã tỏ tình với chú chưa...??

Khi Diễm ngược mắt nhìn lên, thấy Quân đứng ngay bên cạnh, Diễm đỏ bừng cả mặt. Nhìn khuôn mặt đỏ như gấc chín của Diễm, Quân tò mò hỏi thằng bé.

_Cháu đã nói gì với mẹ cháu thế....??

Diễm vội nói lảng sang chuyện khác.

_Tôi và thằng bé làm phiền anh đủ lâu rồi. Đã đến lúc chúng tôi phải về...!!!

Buông cổ Diễm ra, thằng bé vội náu sau chân Quân, nó đòi.

_Chú chưa đưa con và mẹ đến nhà chú chơi làm sao con có thể về được....!!

Nó ngược đôi mắt đầy hy vọng lên nhìn Quân.

_Chú sẽ không nuốt lời chứ...??

Diễm kêu nhỏ.

_Sao con cứ làm phiền chú thế. Chúng ta đã làm phiền chú lắm rồi...!!

Quân cúi xuống, nhắc bồng thằng bé lên. Quân quay sang nhìn Diễm.

_Tôi không muốn làm người thất hứa. Chắc cô cũng không muốn mai sau thằng bé học hỏi những hành vi không tốt của chúng ta chứ...??

Diễm than thầm trong bụng. Quân và thằng bé đang làm khó Diễm. Thằng bé đòi Quân đưa nó đến nhà Quân chơi, trong khi Quân lầy lý do đã hứa với thằng nhóc để ép Diễm phải đồng ý cho Quân làm điều đó.

Diễm không đi cũng được nhưng Diễm không yên tâm để cho Quân đưa nó đi một mình. Diễm biết Quân sẽ đối xử tốt với nó, yêu nó như con của mình vì nó thực sự là con của Quân, mặc dù không biết nhưng Quân vẫn yêu nó. Điều khiến Diễm lo lắng là nếu để Quân có thể tự do đưa thằng bé đi mà không có Diễm, Diễm sẽ có nguy cơ mất thằng bé, Quân sẽ giữ thằng bé ở bên Quân lâu hơn dự định, nếu Diễm muốn đón nó, Diễm phải đến nhà Quân, sớm hay muộn, Diễm cũng phải đến nhà Quân một lần.

Nhìn khuôn mặt bất lực của Diễm. Quân và thằng bé cười thầm, hai bố con nháy mắt nhìn nhau. Diễm đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình nên không để ý đến hai bố con. Nếu Diễm mà biết được, Diễm càng thấy mình là một người mẹ và một người vợ bất lực. Thằng nhóc còn tinh quái và thông minh hơn cả Quân, nó luôn nói và làm những việc Diễm không tưởng tượng được.

Quân không có gì là vội cả. Quân cố tình làm cuộc dạo chơi thêm dài ra. Thằng nhóc sung sướng nắm tay Quân, nắm tay Diễm, ba người đang đi dạo trên bãi biển.

Thằng nhóc nhìn thấy một con sò biển, nó buông bay Quân và Diễm ra. Nó chạy thật nhanh lại rồi ngồi thụp xuống. Cầm con sò biển, nó mân mê, sờ mó, khám phá như một nhà sinh vật học.

Ổng quần của nó đã bị ướt hết. Diễm lắc đầu chịu thua tính cách ưa nghịch ngợm và khám phá của nó. Bầu trời trong xanh, ánh nắng chan hòa, bãi biển có một xanh biếc. Diễm tưởng mình đang lạc vào một thế giới thần tiên. Diễm ước.

_Giá mà tôi có giá vẽ ở đây thì hay quá, tôi có thể vẽ biển, vẽ lại khung cảnh này...!!

Quân cười.

_Sao cô không nói sớm...!!

Diễm ngơ ngác nhìn Quân.

_Anh nói gì cơ...??

_Cô nói cô thích vẽ biển đúng không, nếu cô nói ngay từ đầu, tôi có thể giúp cô...!!

Quân mở điện thoại. Sau năm phút, Diễm đã có giá vẽ, bút màu và mực. Quân mỉm cười.

_Bây giờ cô thể vẽ được rồi...!!

Diễm kinh ngạc không thể tin được là ở khách sạn New World cũng có giá vẽ. Diễm cười đáp lại lời Quân.

_Cảm ơn anh...!!

Quân vô thức nâng cằm của Diễm lên. Diễm tròn xoe mắt nhìn Quân, Diễm không hiểu Quân định làm gì. Quân chỉnh sửa lại mái tóc của Diễm, nhặt một chiếc lá khô trên tóc Diễm. Quân hài lòng nói.

_Trông cô rất tuyệt...!!

Hai người đứng quá gần nhau, khi ánh mắt Quân bắt gặp ánh mắt của Diễm, không gian thời gian như đứng im cả lại, tiếng sóng biển, khung cảnh xung quanh đang minh chứng cho tình yêu của hai người.

Đôi mắt Quân và đôi mắt Diễm ngập tràn tình yêu, đam mê và khát vọng. Họ nhìn nhau như muốn nhấn chìm người kia trong đáy mắt của mình. Họ không còn biết gì đến hiện tại, quá khứ, tương lai hay bất cứ một cản trở nào nữa, bây giờ họ chỉ thấy hình ảnh của người kia trong ánh mắt nồng cháy mà họ đang trao cho nhau.

Thằng nhóc bịt chặt miệng, trên môi nó nở một nụ cười sung sướng. Đây là điều mà nó mong mỏi, nó muốn có một gia đình trọn vẹn. Quân là người cha mà nó ngưỡng mộ. Thằng nhóc yêu và kính trọng Quân bằng tất cả tấm lòng của nó. Nó thích cha mẹ nó nhìn nhau đầy yêu thương và đam mê như thế này.

Thằng nhóc mong bố mẹ nó mau chóng làm lành và về với nhau, nó không muốn nhìn thấy mẹ nó phải khóc, phải rơi lệ, phải đau khổ vì xa bố nó, nó không muốn điều này tiếp tục nữa, nó muốn tất cả phải dừng cả lại. Thằng nhóc đang cố gắng để đẩy bố mẹ nó lại gần nhau hơn, và nó đang thành công. Nó mừng vì nó đã làm được một điều gì đó cho nó và cho mẹ nó.

Diễm bối rối cúi đầu xuống. Diễm không muốn bị ánh mắt Quân khống chế hơn nữa, Diễm tập trung vào việc vẽ tranh. Quân đứng im lặng bên cạnh.

Một khi đã cầm cây cọ. Diễm không còn nghĩ được chuyện gì khác. Diễm tập trung hết tâm trí và cảm xúc của mình vào bức tranh. Những nét vẽ thô sơ dần dần có hình. Diễm lặng người trước khung cảnh của hoàng hôn, xa tít tận chân trời, một hòn than đỏ rực đang lặn dần xuống biển. Diễm đã hoàn thành xong bức tranh.

Diễm mỉm cười lặng lẽ, một thoáng mơ màng và mộng mơ ẩn hiện trong ánh mắt của Diễm. Diễm không hay Quân đã đứng nhìn mình suốt hai tiếng đồng hồ. Đến khi Diễm ngẩng đầu lên, bất gặp ánh mắt Quân. Mặt Diễm nóng bừng.

Quân đứng sát vào người Diễm, cầm lấy tay cầm cây cọ vẽ của Diễm. Quân nói.

_Xin lỗi họa sĩ nhưng tôi nghĩ chỗ này cô cần chỉnh sửa một chút....!!

Mặc dù Diễm là một họa sĩ có tiếng nhưng ý kiến của người khác Diễm luôn chăm chú lắng nghe nếu những lời người đó nói là đúng. Diễm hỏi.

_Anh thấy bức tranh của tôi thiếu sót ở điểm nào....!!

Hai ngón tay của Quân chạm lại thành hình một ống kính, Quân bảo Diễm.

_Cô nhìn xem khung cảnh này quá đẹp đúng không, nếu chúng ta chỉ chụp được cái vẻ đẹp bên ngoài của nó mà quên mất cái hồn của nó thì bức tranh này đâu có khác mấy bức tranh chỉ để treo tường mà không có giá trị nghệ thuật gì.

Diễm suy ngẫm một lúc. Lần đầu tiên Diễm cho phép người lạ được sửa bức tranh của mình. Diễm cười.

_Nếu anh thích anh có thể sửa bức tranh của tôi. Nhưng tôi nói trước anh phải sửa làm sao cho bức tranh của tôi không được khác so với ban đầu, nếu không làm được anh đừng đụng đến nó....!!

Quân thích thú đáp lời Diễm.

_Để xem tôi có thể làm được gì...??

Quân cầm cây cọ trên tay Diễm, Quân có ý chạm nhẹ vào tay Diễm, Diễm giật mình rút tay lại. Quân cười.

_Hình như cô rất sợ tôi thì phải....??

Diễm im lặng không đáp, Quân bắt đầu sửa bức tranh của Diễm, thật ra Quân không sửa gì, Quân chỉ viết lên bức tranh của Diễm mấy câu. Khi Diễm phát hiện ra bị Quân lừa thì đã muộn.

Diễm vừa tức vừa buồn cười.

_Thưa ngài, ngài đúng là rất có khiếu hài hước, từ lần sau tôi sẽ không tin lời của ngài nữa....!!

Quân nheo mắt hỏi Diễm.

_Nói như thế có nghĩa lần sau cô vẫn còn cho tôi cơ hội được gặp cô...??

Diễm chưa xót nói.

_Chúng ta không nên gặp nhau nữa thì hơn, anh sắp lập gia đình, tôi không muốn vợ chưa cưới của anh hiểu lầm....!!

Quân buồn rầu không yên, trong lúc này Quân không muốn nhắc đến nghĩa vụ và bổn phận của mình. Từ khi gặp Diễm mọi suy nghĩ trong Quân hoàn toàn thay đổi. Quân đã yêu và thích Diễm, Quân nhận ra Diễm mới là người phụ nữ Quân muốn lấy làm vợ. Loạn dù có tốt đến đâu cũng không thể so sánh được với Diễm, đối với Loạn, Quân chỉ có cảm giác an toàn, cảm giác mình sẽ không bao giờ mất, còn đối với Diễm, Quân luôn có những cảm xúc khác nhau, Quân luôn sợ mất, luôn thấy mình cần phải làm một cái gì đó để giữ Diễm ở lại, cảm thấy bản thân cần che chở và bảo vệ Diễm.

Hai người cho Quân hai cảm giác trái ngược nhau, một người mang lại cho Quân cảm giác một người bạn tốt, chân thành. Còn người kia mang lại cảm giác đam mê, cuồng nhiệt và nồng cháy.

Nếu có thể chọn lại, Quân sẽ chọn Loạn làm bạn của mình, còn Diễm sẽ làm người yêu, làm vợ của Quân. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã quá muộn để có thể chọn lại từ đầu. Quân không thể gây tổn thương cho Loạn. Loạn đã ở bên Quân hơn bốn năm, Loạn luôn chân thành và luôn yêu Quân. Loạn giống như một tri kỉ hồng nhan của Quân, dù không yêu nhưng Quân không phải là một kẻ vô tình, máu lạnh. Quân là một người có quá nhiều tình cảm, Quân thấy mình cần phải có trách nhiệm đối với Loạn.

Đối với Diễm, Quân yêu và có những tình cảm mãnh liệt nhưng Quân không thể ngỏ lời yêu Diễm, hay cầu hôn Diễm, vì Diễm không thuộc về Quân, tuy là một bà mẹ độc thân nhưng Diễm cũng đã có người đàn ông của đời mình, Quân không thể làm khác hơn. Họ có thể là bạn, nhưng không thể là người yêu hay có quan hệ khác.

Quân gượng cười.

_Cô đừng lo xa quá, vợ tương lai của tôi rất tốt, cô ấy là người hiểu chuyện. Cô ấy sẽ không để ý đến việc tôi quen biết cô và thằng bé đâu. Tôi nghĩ người đang lo là cô đúng không. Cô đang lo sợ người yêu của cô ghen khi anh ta biết cô đi với tôi thế này đúng không....??

Diễm lạnh tránh ánh mắt nhìn như trách móc và đầy ghen tuông của Quân.

_ Đây là chuyện cá nhân của tôi. Tôi không có nghĩa vụ phải nói cho anh biết. ...!!

Quân gật đầu.

_ Cô nói đúng. Tại sao cô gạt bỏ vấn đề hôn nhân của tôi sang một bên rồi cùng tôi và thằng bé vui chơi trọn buổi chiều hôm nay đi. ...??

Thằng bé chạy lại nắm lấy tay Quân và tay Diễm, nó chỉ.

_ Chú và mẹ xem con đã xây được một lâu đài cát đẹp chưa kìa. ...??

Diễm và Quân kinh ngạc nhìn một lâu đài cát được thằng nhóc xây thật to, trông nó rất giống một lâu đài thật. Sức sáng tạo và khả năng của thằng nhóc thật đáng nể. Diễm khen.

_ Con giỏi lắm. Nếu mẹ là ban giám khảo, mẹ sẽ cho con một trăm điểm. ...!!

Thằng nhóc reo lên sung sướng.

_ Tuyệt quá, nếu Tuấn được một trăm điểm. Mẹ sẽ thưởng gì cho Tuấn. ...??

Quân cười thật tươi.

_ Hay là chú sẽ tặng cho cháu một con ngựa gỗ nhé. Thế nào cháu có thích không. ...??

Thằng nhóc bá cổ Quân, hôn chụt lên má Quân. Nó nịnh.

_ Chú là người tốt nhất. Cháu yêu chú. ...!!

Lời nói thơ ngây và chân thật của thằng bé khiến Quân xúc động. Diễm dẫu hai giọt nước mắt trong tay, Diễm không muốn bỏ con Quân biết Diễm đang khóc. Chưa bao giờ Diễm thấy thằng bé vui như thế này. Diễm nhận ra dù bản thân Diễm có yêu thương và có cố gắng chăm sóc nó tốt đến đâu cũng không thể bằng một người cha như Quân. Quân dạy cho nó nhiều thứ, mang lại cho nó niềm vui và hạnh phúc khi có cha. Diễm chỉ là mẹ của nó, Diễm không thể đảm nhận được cả hai vai trò.

Trời nổi cơn giông, mưa bắt đầu nặng hạt dần. Quân nắm tay Diễm, nhắc thằng nhóc lên vai, cả ba người chạy nhanh vào khách sạn.

Mưa lâm tóc, và quần áo của ba người ướt gần hết. Quân cười.

_ Xem ra hôm nay tôi không thể trả hai mẹ con về nhà rồi. Hai người đành ở lại đây vậy. ...!!

Diễm lắc đầu nói.

_ Tôi không thể ở lại đây, tôi còn nhiều việc phải làm vào sáng mai. ....!!

Quân bực mình bảo Diễm.

_ Mưa to sấm chớp thế này, quần áo của cả hai cũng đã ướt hết. Cô là người lớn, cô có thể không sao nhưng còn thằng bé, nó còn nhỏ, nhờ đâu nó bị ốm thì sao, cô không nghĩ cho mình cũng phải nghĩ cho thằng bé chứ. ...??

Bạn đang đọc truyện *Mười Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239

Thằng bé xen ngang.

_ Mẹ cho con ở lại đây chơi với chú mẹ nhé. Ngày mai hai mẹ con mình về cũng được mà, đâu nhất thiết chúng ta phải về nhà tối nay. ...??

Diễm nhăn nhó.

_ Nhưng còn công việc của mẹ, mẹ phải làm thế nào đây. ...??

Quân trấn an Diễm.

_ Muốn làm việc tốt cô phải để cho đầu óc của cô được thoải mái, cô đang căng thẳng và mệt mỏi, dù cô có cố làm cũng không có kết quả gì đâu....!!

Diễm cúi.

_ Anh làm sao hiểu được, đây là tác phẩm mong đợi của tôi. Tôi đang cố hoàn thành nó đúng thời hạn, nếu còn chậm chễ nữa, mấy nhà xuất bản sẽ khiển trách tôi....!!

Quân chê trách phương pháp làm việc của Diễm.

_ Cô lành hiền quá, cô là một tác giả nổi tiếng, cô phải cư xử cho đúng với địa vị của mình chứ. Cô đừng làm việc theo cảm tính, muốn một tác phẩm hay cô cần thời gian suy ngẫm và chỉnh sửa lại những chỗ cô không hài lòng, đừng ép mình làm việc quá sức vì người khác yêu cầu cô phải nhanh chóng nộp tác phẩm của cô cho họ.....!!

Diễm nắm chặt tay.

_ Tôi cũng biết là thế nhưng họ cũng giống như tôi, đều vì người khác nên tôi không thể trách họ....!!

Quân bảo Diễm.

_ Cô nên thuê luật sư cho mình đi, một người như cô cần ai đó bảo vệ quyền lợi nếu chẳng may cô bị vướng vào kiện tụng hay bị người khác tranh chấp quyền lợi của cô.....!!

Diễm bật cười.

_ Anh nghĩ một tác giả nhỏ bé và đang thâm hụt tài chính như tôi có đủ sức để thuê luật sư sao...??

Quân thận trọng nói.

_ Nếu cô không chê, tôi tình nguyện làm luật sư của cô, thế nào cô đồng ý không...??

Diễm tròn mắt nhìn Quân. Từ lúc gặp lại Quân, Quân luôn đối xử tốt với mẹ con Diễm. Diễm nghi ngờ không biết Quân có nhớ lại được chuyện gì không, tại sao Quân lại luôn hành động một cách khó hiểu, Quân cho Diễm cảm giác như Quân không hề bị mất trí nhớ.

Thằng bé giật tay áo Diễm. Diễm cúi xuống hỏi.

_ Con muốn nói gì...??

_ Mẹ mau nhận lời chứ rồi chúng ta đi xem phòng thôi. Con muốn tắm và thay quần áo.....!!

Diễm nhìn bộ quần áo ướt của thằng bé, không muốn thằng bé bị cảm lạnh vì tính cố chấp của mình. Diễm thở dài hỏi Quân.

_ Ở đây còn phòng trống chứ, tôi muốn thuê một phòng....??

Quân phải cố kìm nén tiếng cười của mình để đóng vai một ông chủ nhà.

_ Còn ba phòng trống, cô có thể tùy chọn phòng nào mà cô thích....!!

Quân bế thằng bé, cộ nhẹ vào má nó, Quân nói.

_ Lên phòng của cháu thôi.....!!

Thằng bé reo lên.

_ Vâng, tiến lên nào.....!!!

Diễm lặng người nhìn hai bố con, Diễm ước giá mà Diễm đừng ngốc ngếch rời xa Quân thì có lẽ họ đã có một gia đình hạnh phúc, Diễm đã quá ngây thơ khi cho rằng chỉ có rời xa Quân, Quân mới có một được cuộc sống hạnh phúc, bình thản, đúng là Quân đang mỉm cười, đang vui vẻ nhưng ánh mắt Quân hoàn toàn trống rỗng, trông Quân giống như một chiến binh cổ xưa lạc vào xã hội văn minh.

Quân không biết mình ở đâu nữa, và thật sự cuộc sống mà Quân đang có tất cả đều là hiện thực hay là Quân đang vờn vờn may của kẻ khác, nếu một ngày khi Quân biết mình đang bị những người thân xung quanh lừa dối, Quân sẽ đau khổ, sẽ căm hận họ, cuộc sống vốn bình lặng của Diễm trong bốn năm nay sẽ không còn bình lặng nữa, Quân đã bước vào đời Diễm đột ngột như cách Quân muốn và dù Diễm có cố trốn chạy, Diễm cũng không thể chạy thoát.

Quân là định mệnh của cuộc đời Diễm. Diễm là một phần không thể thiếu trong trái tim Quân và mãi mãi là như thế. Diễm cay đắng nhận ra, Diễm luôn muốn có Quân, muốn Quân là của mình dù chỉ là trong mơ.

Quân chạm nhẹ vào cánh tay Diễm.

_Cô đang nghĩ gì thế, cô không muốn đi xem phòng của cô à...??

Diễm giật mình đáp.

_Tôi xin lỗi, tôi đang nghĩ đến quá khứ của mình....!!

Quân quan sát khuôn mặt khá ái và xinh đẹp của Diễm, khi nhìn xuống đôi môi đỏ hồng, mỏng manh như cánh hoa của Diễm. Quân thèm khát muốn được ôm Diễm, hôn Diễm thêm một lần nữa. Quân đang phát điên vì Diễm, Quân chưa từng đưa một người phụ nữ nào về khách sạn của Quân, ngoại trừ Loan – vợ chưa cưới.

Quân đang hành động rất khác thường, Diễm mặc dù xinh đẹp và quyến rũ nhưng không phải là mẫu người Quân muốn lấy làm vợ, là người yêu thì được nhưng không có ý định tiến xa hơn. Nhưng ở Diễm có một đặc điểm gì đó khiến Quân khó cưỡng lại. Quân liên tục kìm nén, cố gắng trấn an bản thân đây chỉ là một cảm xúc nhất thời, một tình cảm thoáng qua, nhưng Quân nhận ra càng ở gần bên cạnh Diễm, Quân càng yêu và muốn có Diễm nhiều hơn, giống như hai thỏi nam châm, càng gần càng bị hút mạnh.

Quân không thể tập trung được đầu óc khi có Diễm ở bên. Đây là một điều không mong đợi của Quân. Quân chưa từng nghĩ mình sẽ bị đánh bại chỉ bởi một cái nhìn và một nụ cười của Diễm. Quân không tin tình yêu sét đánh nhưng nay điều này thực sự xảy ra với Quân. Quân đang chấp nhận với một thái độ bức tức, khó chịu và bất lực. Quân không còn đường lui cho trái tim của mình nữa, càng cố nghĩ, cố tìm cách tránh xa Diễm, Quân càng yêu và càng nghĩ về Diễm nhiều hơn.

Mặc dù Quân nói là sẽ để cho Diễm tự chọn phòng cho mình nhưng Quân đã dành quyền làm điều đó. Diễm bực mình nói.

_Hình anh quên tôi là khách của anh....!!

Quân cười vô tư lự.

_Vì cô là khách của tôi nên tôi phải chọn phòng cho cô....!!

Tính ương bướng của Diễm trở dậy.

_Anh là ông chủ nhưng anh không được vượt quá quyền hạn của mình, khách hàng có những quyền lợi riêng....!!

Thằng bé hài lòng bảo cả hai.

_Con thích căn phòng này, vừa đẹp, vừa sang trọng, lại có cửa sổ nhìn ra biển. Chẳng phải mẹ luôn thích biển là gì...??

Thằng con trai tinh ranh của Diễm đã phản bội lại Diễm. Trước khi Diễm kịp nói gì về vấn đề này. Thằng bé hỏi thúc Diễm.

_Con muốn thay quần áo, tắm rửa và ăn cơm, con đã đói lắm rồi....!!

Quân cười đầy kiêu hãnh vì đã chiến thắng được Diễm.

_Cô nghe thằng bé nói rồi đấy. Cô cũng nên đi tắm rửa và thay quần áo đi. Tôi không nghĩ là mình còn đủ bình tĩnh để tranh cãi với cô lâu....!!

Nhìn đôi mắt của Quân đang lang thang trên khắp người mình. Mặt Diễm nóng bừng, vội đẩy Quân ra khỏi cánh cửa, Diễm nói.

_Phiền anh ra ngoài dùm cho, mẹ con tôi cần tắm rửa....!!

Quân cười toe toét.

_Xin cứ tự nhiên, tôi chờ cô và thằng bé ở dưới tiền sảnh. Tôi muốn mời mẹ con cô ăn tối....!!!

Lại là một vụ sắp xếp khác, Diễm điên tiết với chính bản thân mình, đứng trước Quân, Diễm chỉ là một cô bé không hơn, mặc dù Diễm đã làm mẹ, đã sống tự lập, đã thành công và nổi tiếng nhưng đối với Quân, Diễm mãi chỉ là một người phụ nữ cần được chăm sóc và che chở. Mặc dù không nhớ ra được Diễm là ai, nhưng Quân vẫn hành động theo bản năng của mình. Diễm sợ rằng nếu còn ở bên cạnh Quân lâu, những thứ Diễm cố giấu hơn bốn năm nay sẽ không còn gì để giữ nữa, Diễm sẽ sớm bị Quân lật tẩy.

Diễm dựa lưng vào cánh cửa, cơ thể Diễm run rẩy không ngừng, Diễm đang bị Quân tác động. Diễm đã đầu hàng, van xin Quân ngay từ khi gặp lại Quân ở nhà sách hôm nào. Diễm không thể giữ nổi bình tĩnh. Chấp nhận đi chơi cùng Quân là một việc làm sai lầm nhất của Diễm. Diễm đã đánh giá quá cao khả năng tự chủ của mình. Diễm nhận ra rằng dù có xa Quân hàng trăm năm, cũng không đủ để cho Diễm quên Quân mà ngược lại càng làm cho Diễm nhớ và yêu Quân hơn. Diễm đang làm một việc vô ích là cố an ủi mình, vì Diễm biết chẳng có tác dụng nào hết, Diễm đang tự huỷ hoại bản thân mình.

Diễm giúp thằng bé cởi quần áo, vẩy vôi nước, chỉnh lại nhiệt độ thích hợp, Diễm đặt thằng bé vào bồn tắm. Thằng bé thăm dò.

_Mẹ thấy chú là người như thế nào...???

Diễm cảnh giác hỏi.

_Tại sao con lại hỏi mẹ câu đó...??

_Con thấy mẹ nhìn chú rất lạ, trông mẹ ngờ ngẩn như một người mất hồn. Mẹ thích chú Quân đúng không...??

Diễm gượng cười nói trống lảng.

_Đề mẹ lau khô người cho con. Con đã bị ngâm nước mưa, nếu tắm lâu quá con sẽ bị cảm lạnh....!!

Thằng bé nhất định không chịu buông tha cho Diễm.

_Sao mẹ không trả lời con. Mẹ thường nói với con rằng khi nào gặp được người mình yêu sẽ giống như hoa nở trong mùa đông băng giá, phải chăng chú chính là bông hoa đó của mẹ....??

Diễm phì cười khi hình dung ra cảnh Quân sẽ từ từ bị biến thành một bông hoa trong tay mình. Đây là cách ví von hay nhất mà Diễm từng nghe, Diễm chỉ thấy một cô gái được ví như một bông hoa, chưa thấy một người đàn ông được ví như một bông hoa bao giờ.

Quần áo Diễm và thằng bé ướt hết lại không mang theo quần áo để thay, Diễm không biết nên mặc gì. Nếu khoác áo choàng tắm của khách sạn, Diễm sẽ không dám đi ra ngoài gặp Quân.

Diễm đành khoác tạm áo choàng tắm của khách sạn, đi đôi dép bông trong nhà. Hai mẹ con vừa lau tóc cho nhau vừa cười đùa.

Quân gõ cửa phòng, nghe tiếng cười đùa của hai mẹ con, lòng Quân lâng lâng một niềm vui hạnh phúc. Quân luôn mong họ là gia đình của Quân. Quân ước giá mà họ biết nhau sớm hơn thì hay biết mấy, nếu điều đó là sự thật, Quân sẽ không phải tự dằn vặt bản thân, và mệt mỏi như bây.

Thằng bé nhìn thấy Quân đang đứng dựa trước cửa, quần áo đã được thay. Nó mỉm cười chào.

_Chú đã tắm xong rồi à...??

_Ừ, chú đã tắm xong rồi. Hai mẹ con đã đói chưa...??

Thằng bé xoa bụng.

_Cháu đã đói lắm rồi. Chúng ta đi ăn thôi....!!

Quân nói.

_Tôi biết hai mẹ con không mang theo quần áo để thay nên đã nhờ một nhân viên đi mua cho hai người, hy vọng hai bộ quần áo này không quá chật và không quá rộng....!!

Diễm kinh ngạc hỏi.

_Anh nhờ nhân viên của anh đi mua lúc nào sao tôi không biết....??

Quân cười tươi.

_Tôi có cần phải nói với cô không. Chuyện này đâu có gì quan trọng, điều quan trọng là cô và thằng bé có quần áo thay là được rồi....!!

Diễm bực mình nghĩ.

_Tính cách độc tài và gia trưởng của anh ấy vẫn không thay đổi, dù là một Quân tốt bụng hay xấu xa, anh ấy vẫn là một người thích ra lệnh và bắt người khác làm theo mệnh lệnh của mình....!!

Diễm có thói quen mỗi lần Diễm bối rối hay mãi suy nghĩ điều gì đấy, Diễm thường hay nhìn xuống đất, tay mân mê tà áo hay vuốt tóc ra đằng sau. Quân đứng lặng người ngắm nhìn Diễm. Những kí ức mờ nhạt trong đầu Quân bắt đầu hoạt động. Quân thấy những cử chỉ này của Diễm rất quen. Quân cảm tượng Diễm không phải là một người xa lạ với mình.

Trong đầu Quân đang hình thành nên một hình ảnh cô gái có vóc dáng và cử chỉ giống hệt Diễm nhưng mặt mũi như thế nào thì Quân không thể nào hình dung ra nổi.

—

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 240

Thằng bé nắm tay Quân. Nó quan tâm hỏi.

_Chú đang suy nghĩ gì thế...??

Quân giật mình đáp.

_Chú không nghĩ gì cả. Cháu đi thay quần áo đi...!!

Quân hai bộ quần áo cho Diễm. Diễm run run cầm lấy. Bàn tay Quân lướt nhẹ lên mu bàn tay Diễm. Diễm rùng mình vì sự động chạm ấy, Quân cũng có cảm giác không khác gì Diễm. Mỗi khi nghĩ về quan hệ với Diễm trong quá khứ ngày càng lớn dần trong đầu Quân. Quân quyết tâm phải tìm ra được sự thật.

Bộ quần áo vừa khít với người thằng nhóc, còn chiếc váy màu xanh dương của Diễm hoàn toàn được may để cho Diễm mặc. Quân ngắm Diễm và thằng nhóc từ đầu xuống chân khi hai mẹ con đi xuống tiền sảnh.

Những con số size của Diễm hoàn toàn được Quân nói ra một cách tự nhiên như thể Quân đã từng đi mua quần áo, từng quen thuộc với từng chỉ số cơ thể của Diễm.

Quân lại có chứng cứ để tin rằng, Diễm không hề xa lạ với Quân. Cảm giác thân quen, ấm áp mỗi lúc Quân gặp và ở bên cạnh Diễm ngày càng tăng. Nếu có một sự lựa chọn, Quân sẽ chọn Diễm dù Quân biết rằng mình là một kẻ bông bột, một kẻ thiếu thận trọng khi làm việc theo cảm tính nhưng tình cảm Quân dành cho Diễm không phải là nhất thời, không phải chỉ đơn giản là một sức hút rồi rạc của hai kẻ yêu nhau.

Quân cứ nhìn Diễm mãi. Diễm lúng túng hỏi.

_Mặt tôi dính gì hay sao mà anh nhìn tôi kĩ thế....??

Quân không che dấu ánh mắt nhìn Diễm đầy say mê của mình.

_Tôi chỉ thấy lạ là tôi và cô mới quen biết nhau nhưng tôi lại thấy cô rất quen, cảm giác tôi dành cho cô không giống một người lạ làm quen với một người lạ....!!

Diễm cố che dấu cảm xúc của bản thân.

_Bất kì một cô gái nào khi gặp anh. Anh cũng dùng những lời hoa mỹ và bóng bẩy này để làm quen với cô ấy à....??

Quân nói đầy hàm ý.

_Không phải cô gái nào cũng được vinh dự như cô. Tôi thấy cô rất lạ, sao cô luôn lảng tránh ánh mắt của tôi. Cô chưa bao giờ dám nhìn lâu vào mắt tôi khi tôi nói chuyện với cô, nếu tôi là một ông chồng khó tính hay một người yêu hay ghen, tôi sẽ tự hỏi, phải chăng cô đang dấu giếm tôi một điều gì đó....!!

Diễm bối rối trước ánh mắt của Quân. Cầm lấy ly rượu, Diễm uống một ngụm, lần đầu tiên trong đời Diễm muốn mình uống thật say. Diễm muốn quên hết hiện tại, tương lai, quên đi quá khứ đầy đắng cay và đau khổ của mình.

Đúng như lời Quân đã hứa, ông đầu bếp người Ý nấu ăn rất ngon. Diễm để thằng bé tự ăn phần ăn của mình. Nó vừa ăn với nói chuyện rất vui với Quân, thỉnh thoảng hai bố con lại bật cười, giọng cười giòn tan của hai bố con khiến Diễm càng thêm đau đớn và mệt mỏi. Trước khi thật sự biết mình đang làm gì, Diễm ngục xuống bàn. Chỉ bốn ly rượu, Diễm đã không chịu nổi. Diễm không phải là một cô gái sinh ra để uống rượu.

Thằng bé lo lắng lay Diễm.

_Mẹ không sao chứ. Đã không biết uống rượu, sao mẹ còn cố....??

Quân trấn an thằng bé.

_Cháu đừng lo, chú sẽ dìu mẹ cháu về phòng....!!

_Cảm ơn chú....!!

Thay vì dìu Diễm, Quân bế Diễm về phòng. Thằng nhóc khẽ mỉm cười, nó không nói gì cả. Nếu Quân thấy được nụ cười của nó, Quân sẽ tự hỏi bản thân là Quân đang làm đúng hay làm sai nhưng có một điều chắc chắn Quân muốn được chăm sóc, bảo vệ mẹ con Diễm, muốn là một phần quan trọng trong cuộc đời họ.

Đặt Diễm lên giường, đắp chăn ngang người Diễm. Quân nhìn lướt qua khuôn mặt say ngủ của Diễm, mặt Quân nóng bừng, cảm giác gần gũi này khiến

Quân khó kiểm soát được mạch đập của cơ thể. Quân muốn được chạm vào người Diễm, muốn hôn Diễm và còn muốn làm hơn thế nữa.

Quân gồng mình lên để kiểm soát những ý nghĩ không hay của chính mình. Thằng nhóc nhờ Quân.

_Chú có thể giúp cháu thay quần áo ngủ và đọc truyện cho cháu nghe được không...?? Mẹ cháu ngủ mất rồi nên không thể làm được việc đó...!!

Đây là một việc làm hoàn toàn mới mẻ đối với Quân. Quân ngây người ra nhìn thằng bé. Nó nở một nụ cười đầy hy vọng. Quân gật đầu nói.

_Được rồi, chú sẽ làm...!!

Thằng nhóc hướng dẫn Quân lấy một bộ đồ pyjama trẻ em. Sau khi thay xong quần áo cho thằng bé, ôm một cuốn truyện, nó đi theo Quân về phòng ngủ của Quân. Nó muốn ngủ với Quân đêm nay, ít ra nó muốn cảm nhận khi được ngủ trong vòng tay của cha mình sẽ có cảm giác như thế nào.

Hai bố con về phòng của Quân. Quân thay quần áo ngủ, trèo lên giường, Quân bắt đầu đọc truyện thiếu nhi cho thằng bé nghe. Thằng bé chăm chú nuốt từng chữ do Quân đọc, gần hết câu truyện, thằng bé chìm dần vào giấc ngủ. Gập cuốn sách, Quân quay sang nhìn thằng bé, lòng Quân dâng tràn một thứ tình cảm mầu tử, chờ che cho thằng bé. Quân xoa nhẹ mái tóc, hôn lên trán nó. Quân thì thầm.

_Ngủ ngon nhóc con...!!

Tắt đèn, Quân nhắm mắt lại. Thằng bé vòng tay sang ôm lấy Quân, đầu nó rúc vào nách Quân. Quân giật mình với những cảm xúc của chính mình, càng ngày Quân càng không muốn mất thằng bé, càng ngày Quân càng nhận ra mình càng quyến luyến thằng bé hơn.

Đặt đầu thằng bé lên cánh tay. Quân nằm nghiêm, quan sát khuôn mặt thằng bé trong bóng tối, nghe hơi thở đều của thằng bé trong lồng ngực, hít thở hương thơm toàn mũi sữa trên cơ thể nó, Quân thấy sống mũi mình cay cay. Quân đã yêu thằng bé như một người cha. Quân không làm sao giải thích được tình cảm của mình dành cho mẹ con Diễm, đây là một điều lạ lùng nhất mà Quân từng gặp.

Buổi sáng hôm sau, Diễm không dậy sớm như thường lệ. Đầu Diễm đau nhức do tác dụng của cồn. Tưởng mình đang ngủ ở nhà. Mắt nhắm mắt mở, Diễm rời khỏi giường.

Đôi chân chần của Diễm đi xuống sàn đá hoa cương. Quân lên tiếng hỏi.

_Cô không sao chứ...??

Diễm bừng tỉnh, sững sờ nhìn Quân đang đứng cạnh cửa sổ gần giường mình đang nằm, mặt Diễm nóng ran, người chơi vơi. Diễm ngã xuống sàn nhà.

Quân vội đỡ lấy Diễm, một tiếng bịch vang lên. Diễm sợ hãi nhắm chặt mắt, cơ thể Diễm ngã đè lên người Quân. Quân nhắm mắt lại vì đau. Mỗi hai người chạm vào nhau, mắt nhìn thẳng vào nhau, mặt Diễm đã đỏ rồi lại càng đỏ hơn. Trái tim của hai người đập thật nhanh.

Diễm cố ngồi dậy, Quân không dám để Diễm nằm lâu trên cơ thể mình, những ý nghĩ không hay trong đầu Quân lại bắt đầu sống dậy, Quân đang cố lẩn trốn tình cảm chính mình.

Quân đã suy nghĩ suốt cả đêm, Quân muốn nhanh chóng đưa mẹ con Diễm về nhà, nếu còn ở bên họ thêm một giây phút nào nữa, Quân sẽ không điều khiển được bản thân, Quân sẽ phản bội Loan, tệ hơn thế, Quân muốn có mẹ con Diễm trong cuộc đời mình. Quân bắt bản thân phải dừng lại trước khi Quân lại làm sai hơn nữa.

Bữa ăn sáng diễn ra trong không khí căng thẳng và ngột ngạt. Quân trở về con người lạnh lùng cố hữu, Quân đang cố tránh những cảm xúc không đáng có. Tặng thằng bé một mô hình ô tô như đã hứa, Quân đưa cả hai mẹ con về nhà. Diễm đã trả lại Quân hai bộ quần áo. Không còn cách nào khác, vì không muốn nghĩ mình đang ban ơn cho mẹ con Diễm nên Quân đành nhận lấy, hương thơm trên chiếc váy còn phảng phất mùi hương trên cơ thể Diễm. Quân ngáy ngất, đắm say. Quân thấy bản thân Quân là một kẻ bại trận, một kẻ si tình ngu ngốc và đần độn.

Không cho bản thân có thời gian rảnh rỗi rồi lại nghĩ lung tung, Quân và Diễm lao vào công việc. Diễm có nhiều nỗi lo nên cố gắng làm việc, còn Quân đặt ra cho mình nhiều mục tiêu nên cũng làm việc không ngừng.

Mấy ngày sau đó, họ hoàn toàn không có liên lạc gì. Diễm mang nỗi đau ần dẫu trong lòng tâm sự cùng mây, cùng gió. Để có thể lấy tư liệu viết bài và vẽ tranh, Diễm thường xuyên lái xe đi xa. Thằng bé đòi đi theo nhưng Diễm không thể cho nó đi cùng, mọi việc trong nhà đều do bà Hoa lo cho nó.

Diễm không hề nói cho Trường và Hồng biết Diễm đã gặp lại Quân. Diễm sợ họ lo lắng, sợ họ phải bỏ dở ngang công việc vì mình nên Diễm chọn giải pháp im lặng.

Chiều hôm nay, Diễm tổ chức sinh nhật cho thằng bé. Diễm háo hức cùng bà Hoa làm một cái bánh sinh nhật thật to. Diễm cầm nến, viết lời chúc mừng thằng bé lên trên cái bánh.

Diễm mời John, mấy đứa bạn trong lớp của thằng nhóc, ông Richard và mấy người làm việc trong nhà xuất bản của mình. Tuy đây chỉ là một bữa tiệc nhỏ nhưng cũng đông đủ đầy mọi người.

Tưởng mọi người đã đến đông đủ. Diễm giục thằng bé.

_Con ước và thổi nến đi...!!

Mắt thẳng bé cứ nhìn ra cửa. Diễm tò mò hỏi.

_Con đang chờ ai đó....!!

Thằng bé mỉm cười.

_Bạn của con....!!

Một lúc sau tiếng chuông cửa vang lên. Diễm báo bà Hoa.

_Di để cháu mở cửa cho....!!

Nhìn thấy Quân. Diễm sững sốt không nói nên lời. Diễm không thể tin được là người bạn mà thằng bé nhắc đến là Quân, lại càng không thể tin được là Quân đến khi thằng nhóc mỉm cười.

Mấy ngày không gặp Diễm nhớ Quân, đau khổ vì Quân. Diễm đã khóc rất nhiều, Quân là người làm cho trái tim Diễm đóng băng lại, nay vì sự xuất hiện của Quân một lần nữa trái tim Diễm lại rí rầu với những nỗi đau không thể nói lên thành lời.

Diễm run giọng hỏi.

_Anh đến đây làm gì...??

Quân quan sát Diễm từ đầu xuống chân. Diễm đã hủy hoại cuộc sống yên bình của Quân. Vì Diễm mấy ngày qua Quân đã sống như địa ngục, nỗi nhớ Diễm và thằng bé lúc nào cũng dày vò trái tim Quân. Quân tưởng chỉ cần không cần gọi điện hay tìm cách gặp mẹ con Diễm, Quân sẽ quên được họ nhưng Quân đã lầm, càng cố tránh xa, Quân càng nhớ, càng yêu họ hơn. Quân không thể điều khiển được cảm xúc của bản thân, ngay cả lí trí cứng rắn và tính toán lạnh lùng của Quân cũng không có tác dụng.

Ngay sau khi nhận được điện thoại của thằng bé thông báo hôm nay là sinh nhật của nó. Quân đã lập tức đi mua quà, Quân nhẹ nhõm vì Quân không cần phải tìm lí do để biện luận cho hành động đến nhà tìm hai mẹ con Diễm nữa, Quân có thể gặp họ mà không gặp phải cản trở nào, hôm nay là sinh nhật của thằng bé. Diễm không thể làm thằng bé buồn lòng.

Quân dơ món quà trước mặt Diễm.

_Tôi đến đây để chúc mừng sinh nhật thằng bé....!!

_Tôi đâu có mời anh....!!

Thằng bé reo lên sung sướng.

_Chú đến rồi....!!

Quân cúi xuống, đưa món quà cho thằng bé, Quân mỉm cười thật tươi.

_Chúc mừng sinh nhật cháu....!!

Thằng bé bá cổ Quân. Quân ôm thằng bé, hôn chụt lên má nó. Hai bố con cười thật hạnh phúc. Diễm đứng lặng nhìn, mắt Diễm đỏ hoe, mọi người trong bữa tiệc đều nhìn ba người, họ không hiểu mối quan hệ thật sự giữa Quân và hai mẹ con Diễm là gì. Là bạn của gia đình, họ chưa bao giờ thấy Quân đến đây và cũng chưa từng gặp Quân.

Bất đắc dĩ, Diễm phải giới thiệu Quân cho từng người biết. Quân mỉm cười chào tất cả. Quân đã thuyết phục được họ bằng những nụ cười, lời nói thật dễ mến và lễ độ. Diễm rửa thầm trong bụng, người ngoài ai cũng có thể bị Quân lừa nhưng Diễm quá hiểu con người thật của Quân. Diễm sợ Quân, sợ những lúc Quân giận và sợ những hành động vượt xa ngoài dự đoán của Diễm.

Diễm sợ rằng không sớm thì muộn Quân cũng sẽ phát hiện ra Diễm đang lừa dối Quân. Lúc đó Diễm không biết Quân sẽ đối xử với mình như thế nào. Có một điều Diễm có thể chắc chắn là Quân sẽ không bao giờ tha thứ cho Diễm. Quân sẽ tìm mọi cách để Diễm phải hối hận với những gì mà Diễm đã làm.

Suốt buổi tiệc, Diễm run rẩy và sợ hãi không ngớt. Ngay cả nhìn Quân, Diễm cũng không dám. Thằng bé bám Quân không rời, Quân cũng không muốn rời xa nó. Diễm thấy bản thân Diễm đang bị bố con thằng bé bỏ rơi.

Quân đang bị giằng xé giữa yêu và ghét. Hai ngày không gặp Diễm, Quân nhớ Diễm đến phát điên. Quân luôn là người tự chủ, luôn là người có thể điều khiển được lí trí và tình cảm của mình nhưng kể từ khi gặp Diễm, Quân không còn là Quân nữa, Quân đã tình cảm của bản thân chỉ phôi.

Quân sợ rằng nếu thằng bé không gọi điện mời Quân tới dự tiệc sinh nhật của nó thì chính Quân sẽ là người gọi điện cho Diễm để hỏi tình hình sức khỏe của hai mẹ con. Quân đã không thể sống mà không nghĩ, không lo lắng cho mẹ con Diễm được nữa rồi.

Bà Hoa kinh ngạc nhìn Quân. Hơn bốn năm mới gặp lại, Quân vẫn không có gì thay đổi, cũng giống như Diễm, họ sinh ra là để dành cho nhau nhưng

cuộc đời không như họ mong đợi, có quá nhiều chuyện xảy ra nên họ không thể ở bên nhau.

Bà Hoa thương xót cho Diễm. Quân là người bị mất trí nhớ nên Quân sẽ không đau khổ như Diễm. Diễm ngày nào cũng khóc, cũng buồn đau vì mất mát, vì thất tình. Còn Quân, Bà Hoa thấy Quân đang sống rất vui vẻ, hạnh phúc. Quân sắp lấy Loan.

Bà Hoa nhắm mắt lại, bà không muốn nghĩ tiếp nữa, nếu bà còn nghĩ bà sẽ không cảm lòng được, bà sẽ nói cho Quân biết Diễm là ai, thằng bé này là con của Quân. Bà không thể làm thế, bà không thể phản bội lại niềm tin của Diễm thêm một lần nữa. Bà biết nếu bà nói ra Quân và Diễm sẽ có thể về bên nhau, nhưng lấy gì đảm bảo là Quân sẽ tin và điều đó. Bà ước giá mà Quân có thể nhớ lại được mọi chuyện thì hay biết mấy.

Bà Hoa mỉm cười chào Quân.

_Chào cậu!

Quân gật đầu chào.

_Chào Di!

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 241

Câu chào Di mới dễ dàng làm sao. Quân không hiểu tại sao sống ở trên đất Mỹ, Quân vẫn chào bà Hoa như hồi bà ở Việt nam. Phải chăng những kí ức cũ chưa bao giờ phai nhạt trong đầu Quân mà chúng chỉ nằm im một chỗ, chỉ cần Quân chịu hoạt động, chịu vận dụng những kí ức xa xưa của mình, Quân có thể nhớ ra được mọi chuyện.

Quân không chỉ có cảm giác với Diễm, thằng bé, Quân còn thấy bà Hoa rất quen. Đây là lần đầu tiên sau hơn bốn năm, Quân mới cảm giác kì lạ này. Đối với các thành viên trong gia đình Diễm, Quân ngỡ ngàng là đã gặp họ ở đâu rồi.

Đầu Quân choáng váng với những cảm xúc và tình cảm lẫn lộn. Quân không còn phân biệt được đâu là thật, đâu là giả nữa. Quân thấy bản thân mình mới đáng thương làm sao. Còn đâu nữa một Quân tự chủ, một người luôn biết mình phải làm gì, luôn nắm chắc được thông tin về mọi người nếu như Quân muốn.

Đối với Diễm và thằng bé, Quân thấy mình bị ngăn cách bởi một bức tường dày, những thứ mà Quân biết họ ngoại trừ giọng nói, khuôn mặt, vóc dáng và cuộc sống hiện tại, Quân không còn biết gì nữa. Quân muốn biết họ là ai, họ từng sống ở đâu và có thật Quân đã từng gặp họ rồi.

Bạn bè của Diễm đa số toàn là các nhà văn, họa sĩ và nhà xuất bản, không có ai kinh doanh ô tô và bất động sản như Quân. Quân vốn là người kiêu kì nhất là trong một buổi tiệc toàn người lạ. Quân có thể tự chủ, có thể tự tin nói chuyện và giao tiếp với mọi người mà Quân cho là họ khá thú vị, còn nếu không, Quân sẽ không nói gì cả.

Hôm nay ông Richard ở nhà xuất bản Youth's Talent cũng có mặt. Ông vui mừng khi thấy Quân.

_Chào mừng cậu. Chắc cậu và cô Anna đã giải quyết hết các hiểu lầm?

Quân cười.

_Tôi và cô ấy có nhiều khúc mắc. Nhưng quyết định đầu tư cho nhà xuất bản vẫn không có gì thay đổi.

Ông Richard sung sướng nói.

_Cậu nói thật chứ? Hay là cậu chỉ muốn nói đùa cho vui?

Quân bình thản trả lời.

_Tôi và ông đều là doanh nhân. Nếu muốn thành công chúng ta phải trọng lời nói của mình, tôi không muốn trở thành một con lừa nếu suốt ngày tôi đi lừa đảo người khác.

_Mong cậu đừng giận, tôi không có ý hạ nhục cậu.

_Ông đừng lo, tôi không giận ông. Tôi chỉ muốn nói rõ quan điểm của mình.

_Cậu và cô Anna rất thân thiết. Cậu quen cô ấy từ trước à?

_Tôi chỉ vừa mới biết cô ấy.

Ông Richard nhìn Diễm đang cho thằng bé ăn bánh kem. Trong đầu ông có nhiều suy nghĩ trái ngược nhau, ông không tin là Diễm và Quân chỉ vừa mới quen biết nhau, nếu họ chỉ đơn giản là bạn bè. Quân sẽ không vô tư giúp đỡ Diễm nhiều như thế. Ông còn thấy ánh mắt Quân nhìn Diễm vừa khát khao, vừa nồng cháy, yêu thương, phải chăng Quân đã yêu Diễm rồi.

Mấy cô bạn thân của Diễm bám lấy Quân. Họ thấy Quân là một chàng trai dễ mến, có nhiều tài năng. Nếu phải lấy chồng, họ ước có được một người chồng như Quân. Quân không chú ý đến ai cả, suốt buổi tiệc Quân chỉ Diễm. Quân để ý đến cách Diễm nói chuyện với mọi người, để ý đến những bước chân của Diễm khi Diễm di chuyển, Quân cũng chú ý đến thái độ của John dành cho Diễm.

Quân đang ghen, đang bức mình, mỗi lần thấy Diễm cười với John, hay John chạm nhẹ vào cánh tay Diễm. Quân nghĩ mình có thể đâm vào mặt John vì những hành động mang tính cố ý đó. Thật lạ là Quân không muốn Diễm có quan hệ gì với John hay với bất kì tên đàn ông nào khác. Quân chỉ muốn Diễm là riêng của mình. Quân đang kinh sợ bản thân, đang lo lắng mình đang phạm sai lầm khi càng ngày Quân càng yêu Diễm nhiều hơn. Con tim Quân đã bị hình bóng của Diễm bao phủ hết rồi.

Kết thúc buổi tiệc, mọi người đều cáo từ ra về. Thằng bé cố ý giữ Quân ở lại. Diễm cảm thấy khó xử khi John và Quân đều là hai người về sau cùng nhất. Một người là bạn thân, một người là người yêu, người chồng. Diễm không biết làm thế nào cho phải.

John và Quân giúp Diễm thu dọn bàn ghế và đồ đạc. Diễm không muốn bị rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan nên bảo cả hai.

_Hai anh đã giúp em nhiều rồi. Hai anh nên về đi. Em có thể tự lo liệu được.

John mỉm cười.

_Em đừng lo lắng quá. Anh và cậu ấy có thể giúp em. Dù sao đồng người vẫn nhanh hơn một người làm.

_Em không muốn làm phiền hai anh.

_Em đừng nói nữa. Để bọn anh dọn dẹp xong, rồi bọn anh sẽ về.

Quân không hề nói một câu gì. Quân đang ghen tuông, đang tức giận. Quân sợ bản thân mình sẽ nói những lời không hay nên Quân đành làm việc trong im lặng. Diễm sợ hãi khi nhìn đôi môi mím chặt, ánh mắt như có lửa của Quân. Nếu bình thường, Diễm sẽ bị Quân mắng cho một trận và thể hiện quyền được sở hữu Diễm rồi. Nhưng bây giờ Quân không còn nhớ được gì nữa, Quân tự thấy bản thân Quân mới là kẻ phản bội. Quân sắp lấy vợ nhưng trái tim Quân lại ngập tràn hình bóng của Diễm. Quân thấy mình không có tư cách để tỏ ra ghen tuông hay tức giận, Diễm có là gì của Quân đâu, có chăng chỉ là do Quân tự huyễn hoặc mình.

Quân không biết Diễm còn nhớ gì về nụ hôn hôm ở viện bảo tàng Sea World không hay là Diễm đã hoàn toàn quên mất rồi. Quân đoán là Diễm đã không còn nhớ gì nữa. Nếu Diễm có một chút cảm giác nào đó với Quân. Diễm sẽ không hành động như thể hai người chỉ là những kẻ bèo nước gặp nhau mà thôi.

Sau khi dọn dẹp xong, John và Quân tạm biệt mẹ con Diễm. Họ ra về. Bước ra cổng, chờ cho Diễm đi khuất vào trong nhà. John đặt mông lên đầu xen ô tô, hai tay khoanh lại. John nhủ mảy mò Quân.

_Anh thích cô ấy đúng không?

Quân giật mình hỏi lại.

_Sao cậu lại nghĩ thế?

_Cái cách anh nhìn cô ấy, quan tâm đến mẹ con cô ấy không giống một đối tác bình thường.

Quân vốn là người tự chủ, đã được rèn luyện trong nhiều năm với một cái đầu lạnh khi làm ăn nên Quân cười tự nhiên nói.

_Cậu làm rồi. Tôi không có tình cảm với cô ấy. Tôi và cô ấy có cùng quê hương nên tôi muốn giúp đỡ cô ấy. Ngoài ra tôi cũng rất thích thằng nhóc, thằng bé là một người bạn nhỏ tuổi của tôi. Nếu cậu còn sợ tôi cướp mất người yêu của cậu thì cậu đừng lo, đầu tháng sau tôi sẽ lấy vợ. Tôi đã có người phụ nữ dành cho mình, cậu nghĩ tôi còn khả năng đeo bông thêm sao?

_Anh mới chính là người tự huyễn hoặc mình, dù anh có vợ chưa cưới thì đã sao. Điều quan trọng là trong tim anh có ai, ai mới thực sự khiến anh rung động. Tôi chưa bao giờ tự lừa dối tình cảm của bản thân mình. Một người kinh doanh giỏi như anh có thể điều khiển được nhiều công ty, nhiều nhân viên nhưng không thể làm chủ được trái tim của mình, điều này mới đáng nói.

Quân giật mình nhìn John. John như thể đã đọc thấu được những gì mà Quân đang suy nghĩ, Quân không phải là một dễ dãi cho người ta đánh bại như thế. Quân bình tĩnh không nói gì, mở cửa xe, khởi động máy, Quân lái xe về khách sạn New World.

Trải qua một buổi chiều được cùng mẹ con Diễm vui đùa. Quân thấy cuộc sống của mình đầy mật ngọt, đầy hoa thơm, cỏ lạ. Khi Diễm và thằng bé rời khỏi, thế giới của Quân trở nên nhàm chán, và buồn bã. Quân không còn hứng thú làm bất cứ việc gì nữa. Ngay cả công việc kinh doanh mà Quân yêu thích cũng không còn tạo cảm hứng cho Quân nữa. Quân nhận ra nếu cuộc sống của Quân không có Diễm, những thứ mà Quân có trở nên vô nghĩa.

Quân vô đầu bút tóc. Quân không thể tin được, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi. Quân đã yêu Diễm đến phát điên. Quân thấy bản thân Quân không còn tình tảo nữa rồi. Quân đang dần đưa tình cảm của mình vào ngõ cụt. Quân không thể phản bội Loan để chạy theo Diễm, càng không thể biến mình thành trò hề khi chưa xác định được Diễm có yêu và thích mình không. Bao nhiêu suy nghĩ rối rắm đang hành hạ Quân. Quân không còn cái vẻ bề ngoài điềm tĩnh nữa, thay vào đó, Quân thấy mình đang dần trở thành một thằng ngốc, một tên thanh niên mới lớn, một kẻ mới yêu lần đầu tiên.

Trên đường về nhà, Quân nhận được cuộc gọi từ bà Phương. Bà háo hức hỏi Quân.

_ Bao giờ thì con về?

Quân mệt mỏi trả lời.

_ Con đã hoàn thành xong công việc đâu. Khi nào con hoàn thành xong con mới về được.

Bà Phương bực mình.

_ Con còn định bắt con bé Loan chờ đến bao giờ nữa?. Hơn bốn năm vẫn còn chưa đủ hay sao?

_ Mong mẹ hiểu cho con. Con không phải là không muốn lấy cô ấy sớm mà tình cảm của con dành cho cô ấy chưa bao giờ vượt quá tình bạn. Bây giờ con cầu hôn cô ấy vì con nghĩ cô ấy sẽ làm vợ con tốt hơn những cô gái khác. Cô ấy ở bên con hơn bốn năm, cô ấy hiểu con. Tuy lấy nhau không phải vì đam mê nhưng đó là cuộc sống mà con chọn, con làm thế cũng vì mẹ. Mẹ còn muốn con làm gì nữa?

Nghe giọng trách móc của thằng con trai. Bà Phương giật mình lo sợ.

_ Có chuyện gì xảy ra với con đúng không? Tại sao tối hôm nay con lại nói những lời này với mẹ?

_ Không có chuyện gì xảy ra cả. Con quá mệt nên cảm thấy không còn hứng thú với bất cứ điều gì nữa.

_ Mẹ biết là con mệt, con ham mê công việc. Nhưng con cũng phải nghĩ cho con bé Loan. Nó chờ con quá lâu rồi. Tuổi thanh xuân của mỗi người chỉ có giới hạn, nếu con để tình trạng này kéo dài, con không cảm thấy có lỗi với nó sao?

Quân thờ dãi.

_ Mẹ yên tâm con sẽ thu xếp công việc để về nhà sớm. Mọi thứ ở đây cũng đã dần đi vào quy củ. Chỉ cần còn hoàn thành xong dự án lần này nữa là hoàn tất.

_ Mẹ đã nghe con nói điều này rất nhiều lần rồi nhưng có bao giờ con hoàn thành xong được đâu. Hết dự án này rồi lại tới dự án khác. Trong lòng con chỉ có công việc thôi.

Nếu bà Phương biết Quân đã gặp lại Diễm, trong lòng Quân lúc này chỉ tràn ngập hình bóng của Diễm. Chắc bà sẽ không thể ngồi yên ca thán như thế. Bà sẽ lập tức bay ngay sang Mỹ, một mặt bà yêu cầu Quân phải về nước gấp, một mặt bà tìm cách gặp Diễm, bà sẽ ngăn cấm Diễm tiếp xúc với Quân. Là một con người cổ chấp. Bà Phương sẽ không dễ dàng chấp nhận thất bại như thế.

Bà Phương hầu như ngày nào cũng gọi điện thoại cho Quân. Bà luôn nhắc Quân phải nhanh chóng về nhà kết hôn, Quân luôn chịu đựng kiểu chăm sóc con một cách thái quá này của bà Phương. Đầu tiên Quân thấy vui vì điều đó nhưng dần dần, Quân thấy mình chẳng khác gì một tù nhân bị giam lỏng của bà Phương.

Quân đang bị chết ngột trong sự quan tâm, chăm sóc của bà Phương. Quân chán phải nghe bà nhắc đi nhắc lại chuyện kết hôn của bản thân, chán phải sống theo cách bà mong muốn, chán phải nghĩ mình chỉ là một thằng con trai to đầu nhưng vẫn còn bé bỏng của bà. Quân ngán cuộc sống bị bao bọc đến tận cổ.

Nói chuyện một lúc lâu bà Phương mới chịu cúp máy. Quân bực mình ném chiếc điện thoại xuống ghế xe bên cạnh. Quân tự hỏi phải chăng Quân đang làm sai khi quyết định lấy người mình không yêu chỉ vì mẹ mình muốn có một người con dâu giống như Loan, chỉ vì Quân muốn bà Phương hài lòng.

Gặp Diễm, mọi kế hoạch hoàn hảo trong cuộc sống của Quân hoàn toàn bị đảo lộn. Quân đang lột bỏ dần lớp vỏ bọc của mình, Quân đang sống thật với con người của bản thân. Quân vừa là thiên thần, vừa là ác quỷ. Quân có thể đối xử xấu hay tốt đều phụ thuộc vào tình cảm của Diễm dành cho Quân. Dù có cố trốn chạy, hai người cùng không thể thoát khỏi số kiếp của mình.

Quân chưa bao giờ thấy khách sạn New World của mình là thiên đường cho đến khi Diễm và thằng bé đến sống cùng một buổi chiều. Bây giờ Quân không còn cảm nhận được gì nữa. Quân đang thấy cuộc sống của mình nhạt nhòa đi, ngoài hai màu đen và trắng, Quân không còn thấy màu gì khác.

Cuộc sống của Quân chỉ có màu sắc khi có Diễm. Quân có thể làm được nhiều thứ nhưng có những thứ Quân không làm được, Quân cần ai đó bổ xung cho mình. Quân tuy mạnh mẽ nhưng cũng cần một bờ vai cho Quân dựa mỗi khi Quân chán nản hay gặp thất bại. Quân cố tỏ ra lạnh lùng, mạnh mẽ nhưng từ sâu thẳm trong lòng mình, Quân hiểu Quân là ai, Quân cần cái gì.

Lái xe vào garage, tắt máy, tút chiếc khóa xe, mở cửa. Quân đi về phòng, mấy nhân viên trong khách sạn gật đầu chào Quân. Quân chào lại.

Quân đang nghĩ đến chuyện mua một căn hộ rồi sống riêng, Quân không còn muốn sống ở khách sạn nữa. Tuy còn hai nơi nữa cho Quân dọn đến sống nhưng lại quá xa nơi làm việc, Quân không thích dành cả giờ đồng hồ lái xe chỉ vì sở thích. Quân ghét lãng phí thời gian vào những việc không đâu.

Lấy một bộ quần áo, mở cửa phòng tắm, vặn vòi nước. Sau khi gội rửa hết bụi đường, mồ hôi sau một ngày làm việc. Quân nghĩ đến chuyện đi ngủ. Tay vắt lên trán, mắt nhìn lên trần nhà. Quân đang nghĩ đến Diễm, nghĩ đến nụ cười, ánh mắt của Diễm. Quân đang khao khát có được Diễm. Mọi giác quan, tế bào của Quân đều đang reo gọi tên Diễm. Quân biết mình đang làm sai nhưng không thể bắt mình ngừng nghĩ về Diễm. Càng cố Quân càng nghĩ về Diễm nhiều hơn. Quân đang phát điên về tình.

Người ta nói những thứ không có được bao giờ cũng đẹp hơn những thứ dễ dàng có. Đối với Quân dù có được Diễm hay không, Quân cũng luôn khao khát Diễm. Quân sợ rằng càng ở bên cạnh Diễm, Quân lại càng yêu Diễm nhiều hơn.

Đêm nay Diễm không tài nào chợp mắt được. Chỉ còn mấy ngày nữa thôi. Diễm phải bán bức tranh của mình. Diễm đang cố hoàn thành nốt tác phẩm văn học còn dang dở. Diễm cũng không biết lần này Diễm có thành công không nữa. nhưng dù có thất bại, Diễm cũng không phiền lòng vì dù sao. Diễm cũng đang thực hiện được ước mơ của mình.

Nhìn thẳng nhóc ngủ ngon bên cạnh. Diễm khóc trong thâm lặng. Nhớ lại nụ cười, khuôn mặt bừng sáng của nó mỗi khi gặp Quân, lòng Diễm quặn thắt lại vì đau. Diễm đã làm nhiều chuyện có lỗi với thằng bé. Chính Diễm là người đã tách thằng bé ra khỏi Quân, dù bố con thằng bé đã gặp lại nhau, Diễm vẫn không dám nói gì. Diễm thấy bản thân mình thật đáng khinh, đáng trách. Diễm quá yếu đuối, quá trẻ con, hay nghĩ cho người khác nên luôn chịu thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 242

Nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia, Diễm ngủ quên lúc nào không biết. Thằng bé lay Diễm dậy.

_ Mẹ ơi! Dậy đi! Đã sáng rồi.

Diễm mở mắt, nở một nụ cười gượng gạo. Diễm bảo.

_ Sáng nay con có phải đi học không?

_ Mẹ quên hôm nay là ngày lễ à?

_ Ừ nhì, mẹ quên mất. Hôm nay con muốn đi đâu?

_ Mẹ bận việc làm sao đưa con đi chơi được. Hay là tối nay mẹ mời chú Quân, rồi chúng ta đi chơi công viên được không?

Diễm im lặng không đáp lời thằng bé. Diễm không muốn gặp lại Quân. Con tim Diễm đang nhức nhối vì tình. Diễm sợ rằng chỉ cần ở bên cạnh Quân thêm nữa. Diễm sẽ không dấu được sự thật, Diễm sợ thằng bé sẽ bị tổn thương và đau khổ. Nó còn quá nhỏ để chịu đựng những nỗi đau do Diễm gây ra.

Thằng bé buồn rầu nói.

_ Nếu mẹ không muốn thì thôi. Con sẽ ở nhà chơi cùng mẹ và bà vào buổi tối.

Giá mà thằng bé cứ đòi như mọi hôm, Diễm còn thấy đỡ có lỗi và tội nghiệp nó hơn, đằng này nó tỏ ra biết điều và chịu nghe lời, khiến Diễm thấy mình là một người mẹ tồi tệ.

Diễm lựa lời nói.

_ Đúng là hôm nay mẹ bận việc nhưng buổi chiều mẹ rảnh, mẹ sẽ đưa con đi chơi. Chú Quân chắc sẽ bận việc, con cũng biết công việc kinh doanh của chú ấy rồi, mẹ con mình không nên làm phiền chú ấy quá. Tối qua chú ấy cũng đã đến dự sinh nhật của con rồi, con biết phải làm gì để cảm ơn chú ấy rồi chứ?

Thằng bé bá cổ Diễm. Nó nín.

_ Con muốn mẹ mời chú ấy đi cùng hai mẹ con mình vì đó chính là cách con cảm ơn chú ấy. Coi như mẹ mời chú ấy, trả tiền cho chuyến đi chơi này, đây không phải là cách nói lời cảm ơn chú ấy sao?

Diễm phì cười.

_ Con thật khôn, sao con lại lỗi mẹ vào chuyện này. Con muốn thể hiện lòng biết ơn với chú ấy đâu cần lỗi mẹ vào cuộc?

_ Sao lại không, mẹ là mẹ của con. Chú ấy có ơn với con cũng như có ơn với mẹ. Nếu con không trả được, mẹ phải thay con trả ơn cho chú ấy.

Diễm vò tóc, chọc vào nách thằng bé. Thằng nhóc cười ngặt nghẽo. Bà Hoa lắc đầu bảo hai mẹ con.

_ Nhìn hai mẹ con xem! Trông cả hai chẳng khác gì hai đứa trẻ.

Thằng bé vừa cười vừa nói.

_ Mẹ cháu có bao giờ lớn đâu. Mẹ cháu là đứa trẻ trong thân xác người lớn.

Bà Hoa bật cười.

_ Còn cháu là người lớn trong thân xác trẻ con đúng không?

Dứt một tràng cười, thằng bé mới trả lời bà Hoa.

_ Bà nói thật đúng, cháu là một đứa trẻ lớn.

Diễm không ngừng cù khiến thằng bé phải cười.

_ Con dám trê mẹ là một đứa trẻ hả. Này thì trẻ con này!

Mỗi một câu nói. Diễm đều cù nhẹ vào nách thằng bé. Thằng bé cười đến chảy cả nước mắt. Bà Hoa can ngăn.

_ Cháu chọc nó vừa thôi. Nếu không nó lại ngất xỉu bây giờ.

Diễm dừng tay lại. Diễm tin là bà Hoa nói đúng, dù nụ cười có thể đem đến cho con người nhiều sáng khoái nhưng nếu quá đà, người đó cũng có thể bị giết chết. Diễm từng nghe nhiều câu truyện kể về cách tra tấn người khác bằng nụ cười.

Ôm thằng bé vào lòng, Diễm muốn bảo vệ nó bằng mọi giá. Mọi thứ mà Diễm đều không quan trọng bằng thằng bé. Diễm có thể hy sinh tính mạng mình vì nó. Diễm yêu nó hơn tất cả mọi thứ ở trên đời.

Bà Hoa đã nấu cơm sáng nên hai mẹ con chỉ cần đánh răng, rửa mặt, thay quần áo là có thể ăn cơm. Thằng bé ghét nhất là ăn cà rốt nhưng cà rốt rất tốt cho sức khỏe và sự mau lớn của trẻ nhỏ nên Diễm luôn bắt thằng bé phải ăn. Thằng bé nhăn mặt nói.

_ Không cần ăn cà rốt con vẫn lớn được cơ mà.

_ Mẹ biết là con vẫn lớn được nhưng con không muốn khỏe mạnh và thông minh à? nếu con ốm yếu làm sao con có thể chăm sóc và bảo vệ mẹ khi con lớn lên?

Thằng bé nghi ngờ hỏi.

_ Mẹ nói thật chứ?

Diễm cố nén cười.

_ Con hỏi Bà xem mẹ có nói sai không?

Bà Hoa hòa theo Diễm.

_ Mẹ cháu nói đúng đấy, cháu phải ăn cà rốt mới khỏe mạnh và mau lớn được.

Mặt thằng bé xị xuống.

_ Nếu không phải vì con muốn bảo vệ mẹ, con sẽ không ăn cà rốt đâu.

Diễm che miệng cười, xoa đầu thằng bé. Diễm giục.

_ Con ăn đi kéo nguội.

Bà người bắt đầu dùng bữa. hôm nay thằng bé không phải đến lớp nên Diễm không cần đưa thằng bé đi học. Diễm định để nó ở nhà nhưng sau một hồi tính toán. Diễm bảo thằng bé.

_ Con có muốn đến nhà xuất bản với mẹ không?

Thằng bé thích thú nói.

_ Vâng. Đã lâu rồi con không đến đó, con muốn được nhìn thấy tác phẩm của mẹ được in thành sách như thế nào?

Diễm mỉm cười.

_Xem ra con rất hứng thú với sách vở và thi phú. Con định theo nghề của mẹ à?

Thằng bé vừa lắc đầu vừa gật đầu. Diễm không hiểu nên hỏi.

_Sao con vừa lắc đầu vừa gật đầu. Con muốn làm gì?

_Con muốn vừa viết sách, vẽ tranh giống như mẹ, vừa muốn trở thành một nhà doanh nhân giống như chú Quân.

Thức ăn trong miệng Diễm đắng nghét. Thằng bé nhắc đến Quân làm lòng Diễm đau nhói, mắt Diễm đỏ hoe, nước mắt trực trào. Diễm không muốn thằng bé biết Diễm khóc, bịt chặt miệng. Diễm hít một hơi thật sâu, thở hắt ra. Diễm khuyên bảo thằng bé.

_Nếu con muốn làm gì, con nên tập trung vào làm một việc thôi. Nếu con ôm đồm quá, con sẽ không thành công được đâu.

_Mẹ đừng lo. Con đã biết con muốn làm gì khi con lớn lên. Con thích cả văn thơ, hội họa và kinh doanh. Mẹ không thấy là dù làm gì cũng đều liên quan đến kinh tế cả hay sao. Những tác phẩm của mẹ nếu không được quảng cáo tốt người đọc cũng sẽ không biết đến, tất cả đều là kinh doanh cả mà thôi.

Diễm kinh ngạc trước lí luận của thằng bé. Nó mới tròn năm tuổi bắt đầu từ sinh nhật vào buổi tối ngày hôm qua nhưng những gì mà nó nói và nhận thức hơn hẳn một đứa trẻ mười lăm tuổi.

Diễm không biết nên mừng hay nên buồn. Diễm sợ thằng bé sẽ không có được một tuổi thơ giống như những đứa trẻ đồng trang lứa khác. Trong khi bọn trẻ bằng tuổi thằng bé vui đùa, và tận hưởng những trò chơi mà lứa tuổi chúng nó thích thì thằng bé lao đầu vào những định lý kinh tế và khoa học mà một người lớn nên làm.

Diễm không thể cảm can thằng bé, cũng không thể bắt nó giả vờ ngu ngơ như lứa tuổi của nó. Diễm chỉ có thể khuyên bảo nó nên điều chỉnh lại cuộc sống để không đánh mất đi tuổi thơ của mình. Nhưng Diễm có thể yên tâm phần nào vì con trai Diễm rất biết tận hưởng cuộc sống, mặc dù nó thông minh nhưng chưa bao giờ nó tỏ ra xa cách với bạn bè cùng trang lứa. Nó luôn vui đùa cùng chúng bạn, nhờ thế Diễm cũng an ủi được phần nào.

Kết thúc bữa ăn, Diễm và thằng bé chào bà Hoa. Hai mẹ con ra xe. Thằng bé nhắc nhở bảo Diễm.

_Mẹ nên lái xe chậm thôi, con không muốn mẹ con mình cùng nhập viện.

Diễm phì cười.

_Mẹ đi rất chậm, sao con bảo mẹ đi nhanh?

Thằng bé trả lời Diễm như một ông cụ non.

_Mẹ còn nói nữa, mặc dù mẹ không đi nhanh hơn người khác bao nhiêu và không vượt tốc độ nhưng con thấy mẹ lái xe chậm hơn một chút vẫn an toàn hơn.

Diễm làm mặt nghiêm.

_Vâng, thưa ngài. Tôi sẽ lái xe thật chậm.

Thằng bé cười như nắc nẻ. Diễm ôm lấy nó, tiếng cười của hai mẹ con thật trong trẻo và ấm áp. Điện thoại của Diễm reo vang. Diễm đặt thằng bé xuống đất. Tên của ông Richard hiện lên trên màn hình. Diễm cũng đang định đến nhà xuất bản. Diễm đoán ông Richard gọi cho Diễm vì bảo thảo cuốn sách sắp được xuất bản.

_Chào chú!

Giọng ông Richard đầy lo lắng.

_Cháu đã đọc báo sáng nay chưa?

Nghe giọng không được bình thường của ông. Diễm kinh ngạc hỏi.

_Có chuyện gì xảy ra hả chú?

Ông Richard mất bình tĩnh nói.

_Còn chuyện gì nữa. Tác phẩm của cháu đã bị người ta tung hết lên mạng và in thành sách rồi.

Mặt Diễm trắng bệch, lồng ngực thất lại. Diễm không tin là có người dở trò hại mình.

_Chú...chú bảo sao. Không thể có chuyện vô lý như thế được. Tác phẩm của cháu sao lại bị người ta tung lên mạng và bán ngoài thị trường?

_Cháu đến đây nhanh đi. Chúng ta cần nói cần nói chuyện.

Diễm buông rơi chiếc điện thoại xuống đất. Nếu những lời ông Richard vừa nói đều là sự thật. Bao nhiêu công sức và mồ hôi Diễm bỏ ra nửa năm nay đều đem ra đổ sông đổ bể cả. Diễm nhớ là chưa từng đem bản thảo tác phẩm của mình công bố ra ngoài, Diễm chỉ mang nó cho ông Richard và mấy đồng nghiệp trong nhà xuất bản xem. Diễm không dám nghĩ ngờ ai cả. Diễm chỉ trách bản thân mình ngu dốt, trách số phận mình luôn gặp vận hạn mà thôi.

Thằng bé nhìn khuôn mặt trắng bệch của mẹ, nhìn chiếc điện thoại rơi xuống đất. Nó biết là đã xảy ra chuyện gì đó có liên quan đến tác phẩm của mẹ nó. Thằng bé nắm lấy tay Diễm, nó run giọng hỏi.

_Mẹ không sao chứ?

Diễm gắng gượng nói.

_Mẹ không sao. Con ở nhà được không?. Nhà xuất bản xảy ra chuyện, con đến đó không được hay cho lắm.

_Con muốn đi cùng mẹ. Con không yên tâm để mẹ đi một mình. Nếu có chuyện gì con muốn cùng mẹ chung vai gách vác.

Diễm bật khóc, ôm lấy thằng con trai. Nhờ có thằng bé, Diễm có thêm dũng khí và niềm tin chống trọi với mọi khó khăn và thử thách trong cuộc đời. Diễm làm tất cả cũng vì thằng bé, chỉ cần thằng bé không sao thì những khó khăn và thử thách mà cuộc đời này mang lại có gì so với hạnh phúc mà thằng bé mang lại cho Diễm.

Diễm quệt nước mắt, cô lấy lại tự chủ. Diễm gật đầu nói.

_Ừ, con đi cùng mẹ. Mẹ cần có con ở bên động viên và an ủi mẹ. Cảm ơn con!

Diễm đặt thằng bé lên ghế xe, thắt dây an toàn cho nó. Hai mẹ con bắt đầu rời nhà. Trên đường đi Diễm nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia. Diễm không có được sự dũng cảm và gan chí như Quân. Đúng là Diễm không hợp với nghề kinh doanh, dù Diễm thông minh đến đâu, Diễm quá yếu đuối, quá nhạy cảm để có thể trở thành một người đứng trên nỗi đau của người khác khi bị Diễm đánh bại trong những dự án lớn. Diễm hợp với văn chương, thi phú hơn.

Ông Richard đi qua đi lại trong phòng, thấy Diễm ông nói ngay.

_Bây giờ chúng ta phải làm thế nào?

Diễm bình tĩnh hỏi.

_Chú nhận được tin này từ bao giờ?

_Chú mới nhận được sáng nay. Chú không thể tin được là chúng ta bị người ta đánh úp sau lưng. Nếu chúng ta cũng công bố tác phẩm của cháu, cháu sẽ mang tiếng là ăn cắp tác phẩm của người khác, chưa hết danh tiếng, sự nghiệp của cháu cũng sẽ biến mất. Chú đang điên cả đầu, chú không nghĩ được cách gì để giúp cháu, giúp nhà xuất bản.

Diễm mệt mỏi ngồi xuống ghế, thằng bé thấy ông Richard và Diễm đang lo lắng nên thằng bé lặng lẽ tìm một cái ghế trống rồi ngồi im lắng nghe.

Diễm ôm lấy đầu. Diễm quá mệt mỏi, bao nhiêu chuyện xảy ra dồn dập. Diễm rất kỳ vọng vào tác phẩm lần này, Diễm mong nếu nó được đón nhận, Diễm sẽ có cơ hội nâng cao danh tiếng và lượng bán sách của nhà xuất bản nhưng thật không ngờ tác phẩm của Diễm lại bị ăn cắp. Diễm không thể đoán ra được ai đã làm điều này. Diễm không có nhiều tiền để thuê thám tử tư, cũng không có đủ khả năng để thuê luật sư. Quân từng nói là Diễm nên có một luật sư phòng khi Diễm xảy ra chuyện, luật sư sẽ bảo vệ quyền lợi cho Diễm nhưng dù Diễm có muốn, Diễm cũng không có nhiều tiền để làm điều đó.

Diễm biết ngồi im một chỗ không phải là cách, chỉ có hành động mới mong tìm ra ai là thủ phạm nhưng bây giờ đầu óc Diễm đang rối, Diễm không biết nên bắt đầu từ đâu.

Diễm run run cầm tờ báo trên tay. Tên tác phẩm "If we've ever met" của Diễm được giới thiệu một cách trang trọng trên báo, Diễm đọc đến đâu, mặt Diễm tái đến đâu, mồ hôi rịn ra đầy trán. Diễm mím môi, mắt Diễm mở to nhìn những hàng chữ được in nhỏ xíu trên từng trang báo. Tai Diễm ù đi, mắt Diễm nhòe nhoẹt. Diễm đang khóc vì tội phạm, vì uất ức. Tác phẩm văn học này là của Diễm, bây giờ lại biến thành của người khác.

Đối với Diễm mỗi một tác phẩm văn học và hội họa đều là một đứa con tinh thần của Diễm. Diễm luôn trân trọng và nâng niu chúng nhưng nay tác phẩm của Diễm đang bị người ta sử dụng công khai mà không cần xin phép, Diễm có nguy cơ bị biến thành một kẻ ăn trộm tác phẩm của chính mình.

Ai có tác phẩm của Diễm trong tay, ai xuất bản và giới thiệu nó trước là chủ hợp pháp của nó, còn Diễm dù có là chủ thực sự nhưng đã chậm hơn so với người ta. Nếu muốn lấy lại tác phẩm của mình, Diễm phải sẵn sàng cho những vụ kiện trường kì. Diễm không biết bản thân Diễm đã sẵn sàng cho những sự việc sắp tới chưa nhưng ngay lúc này Diễm không muốn làm gì cả, Diễm chỉ muốn được cùng thằng bé, bà Hoa sống yên trong căn nhà thuê của họ.

Diễm cố gắng đọc hết bài báo, rê chuột, Diễm lên mạng search tìm tên tác phẩm của mình. Diễm kinh ngạc khi đọc tên tác giả. Diễm không ngờ có ngày tác phẩm của mình lại do người đứng tên. Sau khi đọc xong các thông tin cần thiết. Diễm đã hiểu toàn bộ câu chuyện và biết mình đang rơi vào hoàn cảnh nào. Nếu Diễm để yên, Diễm sẽ bị mất tác phẩm của mình, còn nếu muốn lấy lại tác phẩm. Diễm sẽ phải kiện người đem xuất bản tác phẩm của mình ra tòa.

Vấn đề khiến Diễm còn băn khoăn lo lắng là làm sao tìm được một luật sư đủ tin cậy để đại diện Diễm đòi quyền lợi trước tòa án. Từ trước đến nay, Diễm chưa từng tham gia kiện tụng nên không có kinh nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Mưón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 243

Ông Richard cau mày.

_Cháu định thế nào? Chúng ta sẽ kiện chứ?

_Tất nhiên phải kiện rồi nhưng cháu không biết nên nhờ luật sư nào. Chú có biết ai đủ tin cậy và đủ giỏi để thắng kiện không?

Ông Richard trầm ngâm.

_Từ trước đến nay chú cũng tham gia nhiều vụ kiện nên việc này cứ để cho chú lo.

_Nếu thế mọi việc cháu nhờ cả vào chú. Bây giờ điều khiến cháu băn khoăn là ai đã đem tác phẩm của cháu cho người khác? Cháu muốn tìm ra người đó.

Ông Richard hỏi Diễm.

_Cháu có nhớ bỏ quên tác phẩm của cháu ở đâu đó hay cho người ngoài xem không?

Diễm nói chắc nịch.

_Cháu không đem đi đâu cả. Cháu chỉ cho chú và mấy đồng nghiệp ở đây xem ngoài ra không còn ai khác.

_Lạ nhỉ, nếu không có ai khác thì ai là người đã làm điều đó?

Diễm thở dài.

_Cháu không dám nghi ngờ ai cả.

Ông Richard vắt tay đằng sau lưng, ông sải những bước chân thật dài trong phòng, ông đi qua rồi lại đi lại. Diễm đã quen nhìn thấy ông thế này, mỗi lúc ông mất bình tĩnh ông đều vừa đi vừa suy nghĩ.

Ông Richard cắn hờn nói.

_Nếu chú tìm ra được ai lấy tác phẩm của cháu. Chú sẽ không để yên cho kẻ đó.

Thằng bé lên tiếng

_Mẹ gọi điện cho chú đi. Chú từng nói là nếu mẹ gặp khó khăn hay cần một luật sư mẹ có thể gọi cho chú là gì?

_Mẹ không muốn làm phiền chú. Chuyện của mẹ, mẹ phải tự giải quyết.

Thằng bé phản đối.

_Vậy là mẹ không coi chú là bạn của mẹ và con rồi. Bạn bè phải giúp đỡ nhau trong những lúc gặp khó khăn đúng không?

_Mẹ biết nhưng có những việc không phải nói nhờ là nhờ được. Nếu lần này mẹ nhờ chú giúp, mai sau mẹ sẽ phụ thuộc vào chú. Đời mẹ và con còn dài, chú còn có cuộc sống riêng, không lẽ chúng ta cứ làm phiền chú mãi?

Những lúc gặp khó khăn thế này, người đầu tiên Diễm nghĩ đến là Quân, người Diễm muốn dựa vào cùng là Quân. Diễm thấy mình yếu đuối, thấy mình lẻ loi, cô độc, Diễm không mạnh mẽ như cái vẻ bề ngoài, dù Diễm có cố, cũng không thể che giấu được tính cách yếu đuối và hay dựa dẫm vào người khác.

Kế hoạch bắt tay vào xuất bản sách của Diễm coi như bị hủy bỏ. Diễm cần liên lạc với người xuất bản cuốn sách của Diễm. Diễm muốn biết tại sao cô ta lại có tác phẩm của Diễm và bằng cách nào cô ta có được nó. Mặc dù biết không đời nào anh ta chịu nhận là đã ăn cắp của mình nhưng Diễm vẫn phải hỏi.

Người phụ nữ lấy tác phẩm của Diễm. Diễm không lạ gì, ngay từ thời còn đi học, cô ta luôn ganh ghét Diễm. Cô ta luôn tìm cách hạ nhục Diễm trước mặt người khác. Diễm luôn tránh mặt cô ta ít nhất có thể. Diễm không muốn gây sự hay cãi nhau với cô ta. Đối với một người luôn ganh ghét tài năng của mình, Diễm không chấp. Con người phải đi lên dựa trên tài năng của mình, nếu chỉ dựa vào việc hạ nhục người khác để đánh bóng tên tuổi và nâng cao sự nghiệp của bản thân thì kẻ đó thật đáng khinh, vì nghĩ như thế nên Diễm chưa bao giờ chấp nhận, hay tìm cách đáp trả những lời miệt thị của cô ta dành cho mình. Diễm lờ cô ta đi.

Nhưng hành động lần này của cô ta thật quá đáng. Diễm luôn nhìn nhục cô ta. Cô ta nói xấu Diễm, hạ nhục Diễm, Diễm có thể bỏ qua nhưng cô ta dám ăn cắp tác phẩm của Diễm, công khai tuyên bố đó là của mình. Diễm không thể chấp nhận được. Tác phẩm này là đứa con tinh thần của Diễm, là tâm huyết Diễm đã hun đúc gần nửa năm, Diễm đã bỏ bao nhiêu tâm huyết và mồ hôi cho nó, Diễm không thể làm ngơ như không có chuyện gì.

Diễm bấm số điện thoại của cô ta. Diễm tức giận muốn phát điên lên, không ngờ một người tốt như Diễm cũng có những kẻ ganh ghét, luôn tìm cách hại Diễm.

Ngay câu đầu tiên, cô ta đã muốn trêu tức Diễm.

_ Cô gọi điện chúc mừng tôi đúng không? Cô thấy tác phẩm của tôi thế nào?

Diễm quát.

_ Cô có phải là người không? Tác phẩm này rõ ràng là của tôi, sao cô có thể cướp của tôi một cách trắng trợn như thế?

Cô ta hăm dọa.

_ Cô nên ăn nói cẩn thận một chút. Cô lấy gì để chứng minh, tác phẩm này là của cô? Biết điều thì cô nên im đi còn nếu không, tôi sẽ kiện cô tội vu khống, đừng tưởng cô có hai tác phẩm best seller là có thể vênh mặt lên với tôi.

Diễm cố nén giận.

_ Những thứ không thuộc về mình cô đừng cố tranh đoạt. Tôi đã nhường cô nhiều rồi, lần này tôi sẽ không nhường cô nữa đâu. Nếu cô không công bố tác phẩm này là của tôi. Tôi sẽ kiện cô ra tòa.

Cô ta cười như điên. Cô ta thách thức Diễm.

_ Nếu có giỏi cô cứ kiện tôi đi! cô tưởng là tôi sợ cô à? Cô chỉ chúc lấy nỗi nhục nhã và thất bại chua cay hơn thôi. Chào cô!

Cô ta thô bạo cúp máy. Diễm ngồi phịch xuống ghế, không ngờ cô ta có thể trơ tráo nói tác phẩm này là của cô ta. Diễm nghĩ một người như cô ta không còn liêm sỉ nữa. Cô ta sẽ bất chấp mọi thủ đoạn để đưa danh tiếng của cô ta lên cao, sẽ tìm đủ mọi cách để hạ nhục Diễm.

*****

Buổi chiều Diễm choáng váng nghe cô ta nói những lời xuyên tạc về mình trên ti vi khi cô ta tổ chức họp báo. Diễm không thể tin được là chỉ vì ganh ghét mình. Cô ta có thể làm những việc hèn hạ như thế. Tác phẩm lần này của Diễm còn thành công hơn cả hai tác phẩm lần trước. Càng viết, Diễm càng có độ sâu hơn nên tác phẩm cũng hay hơn rất nhiều.

Diễm ngồi ù rù trên ghế xô pha ngoài phòng khách. Nhìn cô ta được báo chí hết lời khen ngợi, Diễm đau xót cho bản thân mình, lẽ ra những lời này đều dành cho Diễm nhưng cô ta đã cướp mất.

Thằng bé và bà Hoa ngồi bên cạnh Diễm. Cả hai đều đang lo lắng cho Diễm. Họ sợ Diễm buồn, sợ Diễm sẽ khóc. Diễm nằm dài trên ghế xô pha. Bà Hoa tắt ti vi. Thằng bé cúi xuống hỏi Diễm.

_ Mẹ có cần đi dạo cho thư thái không?

Diễm mệt mõi nói.

_ Mẹ muốn nằm ở nhà. Mẹ không muốn đi đâu cả.

Bà Hoa khuyên nhủ Diễm.

_ Di tin là sớm muộn gì cháu cũng lấy lại được tác phẩm của mình thôi.

Diễm đau khổ nói.

_ Có ích gì đâu hả Di? Cô ta đã có được mọi thứ, cô ta căm ghét cháu, nếu đã tính đến việc ăn cắp, công bố tác phẩm của cháu, chắc cô ta cũng tính đến việc cháu sẽ kiện cô ta ra tòa. Cô ta đã đề phòng và tính toán đường đi nước bước cẩn thận rồi. Dù cháu có thắng được kiện cũng phải mất một thời gian rất lâu. Di thấy đầy đường nào cháu cũng thua.

Thằng nhóc dơ cao tay lên. Nó hô to.

_ Mẹ phải chiến đấu để dành quyền lợi cho mình chứ? Mẹ không thể yếu đuối như thế được?

_ Mẹ biết, mẹ sẽ đấu tranh đến cùng nhưng bây giờ mẹ rất mệt, mẹ chỉ muốn được yên.

*****

Ngày hôm nay Quân rất bận nên không có thời gian đọc báo hay xem ti vi. Đến khi người trợ lí của Quân nói Quân mới để ý.

_ Anh có thấy tác phẩm lần này của nhà văn nữ Jenny mới xuất bản rất hay không?

Quân mỉm cười đáp.

_ Cậu quan tâm đến những tác phẩm văn học từ bao giờ thế?

_ Em thấy anh có mấy quyển sách văn học, em tưởng anh cũng thích đọc thể loại này nên nhắc anh mua.

Quân cười không đáp. Quân đọc chẳng qua vì chúng là do Diễm viết, nếu phải người khác, Quân sẽ không bao giờ đọc. Cái tên Jenny chẳng gọi cho Quân một chút tò mò và hứng thú nào.

Dor tờ báo trước mặt Quân. Trợ lí Justin vui mừng thông báo.

_ Nếu anh có hứng thú, anh nên mua ngay tác phẩm “If we’ve ever met” đi. Em thấy nội dung hay quá.

_ Bây giờ đang là giờ làm việc. Cậu đừng đề ý đến những chuyện lung tung nếu không tôi sẽ trừ lương cậu.

_ Sếp khó tính quá. Em nói anh nên quan tâm vì nghe nói nữ văn sĩ Jenny rất ghét Anna. Cả hai là đối thủ của nhau.

Cái tên Anna khiến Quân chú ý. Quân nói.

_ Cậu cho tôi mượn tờ báo.

Justin đưa tờ báo cho Quân. Quân chăm chú đọc. Sau khi đọc xong, Quân linh cảm Diễm xảy ra chuyện. Quân không muốn bất kì ai được phép xỉ nhục hay động chạm gì đến Diễm. Chỉ cần ai đó không tôn trọng Diễm, Quân sẽ coi người đó là kẻ thù của mình.

Quân gọi điện thoại cho Diễm. Diễm quá đau đầu, nghĩ nhiều lại hay khóc nên bà Hoa đã cho Diễm uống thuốc giảm đau. Thuốc có chứa thuốc ngủ nên Diễm đang chìm trong giấc mộng trong phòng.

Bà Hoa đang nấu bữa tối trong bếp nên không nghe được tiếng chuông điện thoại của Diễm. Thằng bé ngồi bên cạnh, thấy chuông điện thoại của Diễm kêu vang. Nó liền cầm lên xem ai gọi. Thấy tên Quân hiện lên trên màn hình. Nó vui mừng chào.

_ Chào chú!

Nhận ra giọng thằng bé. Quân mỉm cười.

_ Chào cháu! Nhóc vẫn khỏe chứ?

_ Cháu không được vui.

Quân nhòm dấy.

_ Sao thế? Có chuyện gì xảy ra với cháu à?

_ Cháu không sao cả. Cháu đang lo cho mẹ cháu!

Nghe thằng bé nói Diễm đang có chuyện. Quân hỏi ngay.

_ Mẹ cháu bị làm sao? Chú có thể giúp gì được không?

Thằng bé rụt rè hỏi Quân.

_ Chú từng nói là nếu mẹ cháu cần một luật sư chú sẽ giúp đúng không?

_ Ừ, chú từng nói thế. Nếu bây giờ mẹ cháu cần, chú sẽ giúp. Cháu phải nói cho chú biết mẹ cháu gặp chuyện gì, chú mới có thể giúp được chứ?

_ Mẹ cháu bị người ta ăn cắp mất tác phẩm của mình nên mẹ cháu cần một luật sư để kiện tụng trước tòa.

Quân nhìn tờ báo đặt trên bàn, không ngoài dự đoán của Quân, đúng là Diễm đang gặp chuyện. Không cần thằng nhóc hay Diễm phải nhờ. Quân cũng

sẵn lòng giúp. Quân luôn lo lắng cho hai mẹ con và luôn muốn bảo vệ họ. Quân cũng không hiểu tại sao Quân lại làm thế, Quân chỉ biết hành động và làm theo con tim của mình.

_ Mẹ cháu bây giờ đang ở đâu?

_ Mẹ cháu đang ngủ.

Quân cau mày.

_ Mẹ cháu không bị ốm đấy chứ?

_ Mẹ cháu chỉ bị đau đầu sau khi uống thuốc xong rồi lăn ra ngủ thôi.

_ Được rồi, lúc nữa chú sẽ đến.

Thằng bé sung sướng hỏi Quân.

_ Chú đồng ý giúp mẹ cháu đúng không?

_ Tất nhiên rồi. Chú là bạn của mẹ con cháu mà. Mẹ cháu gặp khó khăn, chú là bạn thì phải giúp chứ?

Thằng bé tíu tít.

_ Cảm ơn chú!

Quân mỉm cười, đã lâu lắm rồi. Quân mới cảm thấy hạnh phúc trọn vẹn như ngày hôm nay. Quân mừng vì bản thân Quân có thể làm được việc gì đó cho mẹ con Diễm. Chỉ cần mẹ con Diễm được sống bình yên, Quân có thể làm bất cứ việc gì. Nhiều người sẽ cho Quân bị điên khi lo lắng cho hai người hoàn toàn xa lạ, nhưng Quân lại hài lòng và sung sướng vì điều đó.

Không thể tập trung làm việc, Quân kết thúc công việc sớm. Nếu phải bỏ dở ngang công việc vì Diễm, Quân cũng làm. Cầm áo vết, chìa khóa xe ô tô. Đóng cửa văn phòng, bước vào thang máy, Quân bấm xuống tầng hầm để xe.

—

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 244

Trên đường đến nhà Diễm, Quân ngo ngáy không yên. Quân chưa thấy ai ngổ như mình. Quân đang nhận lời giúp đỡ của thằng nhóc. Nếu chẳng may Diễm từ chối. Quân biết ăn nói thế nào, chưa hết, Quân phải trả lời Diễm ra sao khi Diễm hỏi tại sao anh đến nhà tôi.

Càng nghĩ, Quân càng thấy bản thân mình đang hành động một cách khác thường, chỉ cần nghe thằng nhóc mẹ của nó đang gặp chuyện. Quân đã cuống cuồng lo lắng hỏi han, rồi phóng xe đến ngay khi thằng bé nhờ giúp.

Từ trước đến nay Quân chưa từng làm thế, đối với bạn bè và người thân. Quân có thể giúp họ một cách vô điều kiện nhưng thằng nhóc và Diễm là hai người xa lạ, không có lý do gì cho Quân làm như thế cả.

Quân không muốn nghĩ nhiều nữa, càng nghĩ Quân càng điên đầu hơn. Điều quan trọng bây giờ là làm sao Quân có thể giúp Diễm thắng kiện và lấy lại được tác phẩm của mình.

Từ lúc nhận được cuộc gọi của Quân, thằng nhóc đang đứng đợi Quân trước sân. Bà Hoa kinh ngạc hỏi thằng nhóc.

_ Cháu đang làm gì ở đây thế? Còn không mau đi vào nhà đi?

_ Cháu đang đợi chú Quân. Chú ấy sắp đến rồi.

Bà Hoa mù mờ không hiểu.

_ Tại sao chú ấy lại đến đây?

_ Lúc này chú ấy có gọi điện cho mẹ cháu. Do mẹ cháu ngủ nên cháu đã nghe máy. Cháu nhờ chú ấy giúp mẹ cháu thắng kiện.

Bà Hoa nhìn thẳng nhóc thật kĩ. Dù Diễm không hề nói cho thẳng nhóc biết Quân là bố của nó nhưng tình cảm mà nó dành cho Quân chẳng khác gì tình cha con, ngay cả Quân cũng yêu và quyến luyến thẳng bé. Họ là cha con nên không có gì có thể ngăn cấm họ thương yêu nhau dù họ không hề biết họ là cha con.

Thằng bé reo lên vui mừng khi nhìn thấy chiếc xe ô tô của Quân đang tiến dần vào cổng. Bà Hoa vui mừng lẫn lộn, tài năng của Quân thì bà không lạ gì. Bà tin là nếu Diễm được Quân giúp đỡ. Diễm sẽ nhanh chóng lấy lại được tác phẩm và danh tiếng của mình. Cũng may lần nào Diễm gặp khó khăn, Quân cũng xuất hiện kịp thời.

Quân ôm lấy thẳng nhóc, thẳng nhóc hôn chụt lên má Quân. Quân nheo mắt hỏi nó.

_Cháu có nhớ chú không?

Thẳng nhóc tỉnh nghịch đáp.

_Cháu rất nhớ chú, giá mà chú có thể sống ở đây thì tốt quá.

Quân im lặng không nói gì. Nếu được sống cùng mẹ con Diễm, đối với Quân không còn hạnh phúc và niềm vui nào có thể sánh bằng nhưng Quân hiểu đó chỉ là mơ thôi. Quân không thể vượt qua quá giới hạn của bản thân mình. Diễm và Quân không đi chung một con đường, ai cũng có một cái gông ở cổ.

Bà Hoa gật đầu chào Quân. Quân mỉm cười chào lại. Vào phòng khách, bà Hoa pha cà phê mời Quân. Diễm đã ngủ được hơn hai tiếng, đầu đã bớt đau nhức. Diễm thấy ai đang véo mũi mình, biết là thẳng nhóc. Diễm cau mày.

_Con yêu đừng nghịch mẹ. Mẹ cần phải ngủ.

Thẳng bé lay Diễm dậy.

_Đã tới giờ cơm tối rồi. Mẹ phải dậy ăn cơm và tiếp khách đi chứ?

Diễm vẫn không chịu mở mắt.

_Khách nào? Mẹ nhớ là mẹ không mời ai đến nhà chơi.

_Chú Quân đang chờ mẹ ở ngoài phòng khách.

Không cần thẳng bé nhắc đến lần thứ hai. Diễm mở bừng mắt.

_Con đang nói đùa đúng không? Chú ấy đến nhà mình làm gì?

_Lúc mẹ ngủ chú Quân có gọi điện cho mẹ. Con đã nghe máy và mời chú ấy đến đây.

Diễm than thầm.

_Không phải là con nói cho chú ấy biết chuyện mẹ bị người ta lấy trộm mất tác phẩm văn học chứ?

Thẳng nhóc tỉnh bơ đáp.

_Chú ấy là người duy nhất có thể giúp được mẹ. Con làm sao bỏ qua cơ hội này được.

Quân đã đến tận đây, lại đang đợi ở ngoài phòng khách. Diễm không còn trốn đi đâu được. Thở dài, Diễm bước nhanh vào phòng tắm, rửa mặt, chải đầu.

Nhìn thấy Quân đang ngồi nói chuyện với bà Hoa. Diễm không biết nên mở lời thế nào. Đã từng sống cùng với Quân, thậm chí hai người còn có con chung. Diễm vẫn cảm thấy ngại ngùng, e lệ như một cô gái lần đầu tiên đi hẹn hò.

Dù đang nói chuyện với bà Hoa nhưng Quân vẫn biết là Diễm đang đứng ở phía sau mình, mùi hương này Quân không thể nào quên được, nó đã khắc sâu vào tâm trí Quân.

Quân quay lại nhìn Diễm. Quân quan sát khuôn mặt, mái tóc, chiếc váy màu hồng nhạt Diễm đang mặc trên người. Ánh mắt Quân nhìn Diễm đầy đam mê và khát khao. Trái tim Quân đã bị Diễm lấp đầy.

Quân khó nhọc mở lời.

_Trông cô không được khỏe lắm.

_Tôi không sao.

Bà Hoa nhanh chóng đứng lên, bà nói.

_Cũng đã tới giờ cơm rồi, cậu ở đây ăn tối cùng chúng tôi chứ?

Thằng nhóc xà vào lòng Quân như đã thân quen từ lâu. Nó hỏi đầy hy vọng.

_Chú sẽ ở lại đây nhé? Cháu không muốn chú rời đi.

Quân cảm thấy khó xử, dù Quân rất muốn được cùng ăn cơm và cùng sống chung một nhà với mẹ con Diễm nhưng Diễm không nói gì, cùng không có ý định sẽ mời Quân ở lại ăn tối, làm sao Quân có dũng khí ở lại.

Diễm thấy bà Hoa và thằng nhóc đều đang nhìn mình như dò hỏi, ngay cả Quân cũng thế. Diễm nghĩ nếu Diễm đuổi Quân về thằng nhóc và bà Hoa sẽ giận Diễm, chưa hết thằng nhóc sẽ không thêm nói chuyện với Diễm vì Diễm dám đuổi người bạn mà nó yêu quý trong khi nó nhất định muốn giữ ở lại ăn cơm cùng gia đình.

Diễm nhìn thằng bé đang bá lấy cổ Quân, ngồi trong lòng Quân đầy nương tựa và ấm áp. Diễm ước giá mà đừng xảy ra chuyện gì, Diễm đã có một gia đình hạnh phúc. Quân yêu Diễm, yêu những đứa con do Diễm sinh ra. Diễm sẽ sống trong một gia đình tràn ngập niềm vui hạnh phúc, và tiếng cười trẻ thơ nhưng bây giờ tất cả những điều đó đã mãi rồi xa khỏi Diễm rồi. Chẳng bao lâu nữa Quân và Loan sẽ kết hôn. Lúc đó Diễm sẽ vĩnh viễn mất Quân.

Diễm lên tiếng.

_Anh ở lại đi.

Thằng nhóc reo lên.

_Chúng ta đi thôi.

Nắm tay Quân, thằng nhóc hướng dẫn Quân đi vào bếp. Thằng nhóc ngồi bên cạnh Quân, Diễm ngồi bên cạnh bà Hoa về phía bên kia chiếc bàn.

Quân không hề cảm thấy đói, Quân chỉ muốn được cùng mẹ con Diễm ăn chung một bàn, nói chuyện với nhau, điều này mang lại cho Quân cảm giác có gia đình và hạnh phúc.

Thằng nhóc nhăn mặt nhìn miếng cà rốt trên bát.

_Con có thể ăn cà rốt vào bữa ăn cơm tối được không?

Quân khuyên bảo.

_Trong cà rốt có nhiều chất dinh dưỡng rất tốt cho trẻ nhỏ như cháu. Có thể bây giờ cháu ghét nó nhưng mai sau cháu phải cảm ơn mẹ cháu vì đã cho cháu ăn.

Thằng nhóc ngược mắt nhìn Quân. Nó tò mò hỏi.

_Mai sau cháu cũng sẽ khỏe mạnh và thông minh như chú chứ?

Mắt Diễm đỏ hoe, họ là cha con dù Diễm có cố dẫu thì mai sau thằng nhóc cũng sẽ có những đặc điểm không khác Quân bao nhiêu.

Quân xoa đầu nó.

_Nếu cháu muốn được khỏe mạnh giống như chú, cháu phải cố gắng ăn uống đầy đủ chất dinh dưỡng, đi ngủ đúng giờ, hoạt động đúng cách.

Thằng bé gật đầu ra vẻ quyết tâm.

_Cháu sẽ làm được.

Nhắm tịt mặt, mờ ra. Nó cố nuốt miếng cà rốt do Diễm gấp cho nó. Bà Hoa phì cười, Diễm quay mặt đi chỗ khác. Hai dòng lệ vừa lăn dài trên má. Lén lau lệ, Diễm cố nuốt hết bát cơm.

Trong bữa ăn, Quân và Diễm không hề nói chuyện với nhau, chỉ có thằng nhóc và Quân nói chuyện. Thằng nhóc hỏi Quân hết chuyện này đến chuyện kia. Quân chăm chú nghe rồi trả lời nó. Hai bố con rất tâm đầu ý hợp.

Diễm nhanh chóng buông đũa rồi đứng lên. Quân để ý đến đôi mắt đỏ hoe và cơ thể mệt mỏi, suy yếu của Diễm.

_Cô nên ăn nhiều vào. Nhìn cô trông ốm yếu và xanh xao quá.

_Tôi không sao.

Quân nói khích.

_ Trong khi cô yêu cầu thằng bé phải cố ăn, còn cô thì lại ăn ít. Cô không thấy mình vô lý à?

Diễm bậm môi.

_ Việc đó thì có liên quan gì đến anh.

Thằng bé hùa theo.

_ Mẹ làm thế là chơi xấu. Lúc nữa con sẽ đánh dấu x lên trán mẹ.

Quân tò mò hỏi.

_ Đánh dấu x? Chú không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Mưón Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245

Diễm đỏ bừng mặt, đây là giao ước giữa hai mẹ con. Nếu Diễm là sai, thằng nhóc sẽ dán một dấu x lên đầu Diễm. Diễm cũng sẽ làm như thế với thằng nhóc nếu thằng nhóc không ngoan. Trò trẻ con này khiến hai mẹ con rất vui vẻ nhưng Diễm không có ý định sẽ nói cho người ngoài biết.

Thằng nhóc vô tư kể cho Quân nghe. Mặt Diễm đã đỏ rồi càng đỏ hơn. Quân thích thú nhìn Diễm. Quân thấy Diễm tuy đã làm mẹ rồi nhưng chẳng khác gì trẻ con.

Nhìn Quân cố nén cười. Diễm tức muốn điên lên, chuyện kia còn chưa giải quyết xong, bây giờ Diễm lại bị Quân trọc tức nữa. Nếu không phải nghĩ Quân là khách, Diễm đã mắng Quân rồi.

Ăn xong bà Hoa rửa bát. Quân và Diễm ngồi uống cà phê và nói chuyện ngoài phòng khách. Quân cau mày hỏi.

_ Cô có nghi ngờ ai đã lấy cắp tác phẩm của cô không?

Diễm thờ dãi đáp.

_ Tôi không nghi ngờ ai cả. Họ đều là những người đáng tin.

Quân giễu cợt.

_ Nếu họ đều là những người đáng tin. Vậy tại sao cô lại bị mất tác phẩm của mình, phải chăng tác phẩm của cô có cánh nên nó có thể bay được.

Diễm cau.

_ Anh đừng ăn nói kiểu đó với tôi nữa được không? Tôi đang bực mình, tôi không có sức cãi lý với anh.

_ Cô phải kể lại mọi chuyện cho tôi, tôi mới giúp cô được. Còn nếu không, tôi làm sao có thể giúp cô.

_ Tôi không cần anh giúp. Ông Richard đã thuê luật sư cho tôi rồi.

Quân bực mình bảo Diễm.

_ Cô ngây thơ vừa thôi. Nếu tay luật sư của ông ta giỏi, ông ta đâu có rơi vào tình trạng như hiện nay. Cô nên tin tôi. Tôi sẽ lấy lại mọi thứ cho cô trong thời gian sớm nhất.

Diễm nắm chặt tay. Diễm biết khả năng của Quân. Chỉ cần Quân muốn, Quân sẽ tìm đủ mọi cách để tìm ra chứng cứ. Diễm muốn nhờ Quân nhưng Diễm không muốn dựa vào Quân mãi, Diễm cần đi trên đôi chân của mình.

Như đọc được suy nghĩ của Diễm. Quân nói.

_ Cô đừng lo, tôi không giúp cô không công. Sau khi tôi lấy lại được tác phẩm cho cô. Cô phải chia cho tôi một phần lợi nhuận bán sách coi như cô trả ơn cho tôi. Thế nào cô có đồng ý không?

Thằng nhóc hỏi thúc Diễm.

_Mẹ nhận lời đi. Mẹ tìm đâu ra một người tốt và thông minh như chú?

Diễm muốn điên lên vì thằng con trai. Chính thằng bé đã đẩy Diễm và Quân lại gần nhau hơn. Diễm không hiểu nó có biết Quân là bố của nó không nhưng cách nó nhìn Quân và Diễm đầy hy vọng khiến Diễm chột dạ không yên.

Diễm mong nó không biết gì cả, nếu nó biết được sự thật. Diễm không biết ăn nói và giải thích với nó như thế nào. Diễm sợ thằng bé hận mình, sợ nó sẽ xa lánh mình. Diễm không muốn điều này xảy ra.

Suy đi tính lại. Diễm đành để Quân giúp mình. Việc Quân nói giúp Diễm vì một phần tiền lợi nhuận bán sách khiến Diễm bớt day dứt hơn. Diễm không muốn nhận ơn của Quân thêm nữa, những gì Quân làm cho Diễm là quá đủ rồi.

Thật ra Quân chỉ nói thế để Diễm chịu nhận sự giúp đỡ của Quân thôi. Quân đâu cần tiền của Diễm. Nếu cần phải kiếm tiền, Quân sẽ không dùng cách này. Công việc kinh doanh cuốn hút Quân hơn.

Diễm bắt đầu kể lại toàn bộ mọi chuyện cho Quân nghe. Quân lắng nghe một cách chăm chú. Mượn máy tính của Diễm, Quân bắt đầu đọc báo và tìm kiếm thêm thông tin. Thằng nhóc được bà Hoa đưa đi tắm.

Hơn mười giờ đêm, Quân ra về. Diễm ra mở cổng cho Quân. Quân không muốn rời xa ngôi nhà hai mẹ con Diễm đang sống. Quân chỉ muốn được ở đây mãi, muốn được cùng mẹ con Diễm ăn cơm, cười đùa, muốn cùng làm nhiều chuyện với họ.

Quân biết nếu còn muốn gặp lại Diễm và thằng nhóc, tốt nhất Quân không nên làm gì quá đáng nếu không Quân sẽ không còn cơ hội được ở gần bên cạnh họ nữa.

Quân mỉm cười bảo Diễm

_Cô vào nhà đi. Tôi về đây.

_Anh đi cẩn thận. Đừng phóng xe nhanh quá.

Quân nheo mắt hỏi.

_Xem ra cô rất lo cho tôi và cũng rất hiểu tôi. Sao cô biết là tôi hay phóng xe nhanh.

Diễm muốn nói Diễm biết vì Diễm đã từng ngồi xe của Quân, từng cùng Quân đi nhiều nơi nhưng Diễm không thể nói ra. Chuyện này sẽ dẫn cả hai xuống vực thẳm, Diễm không muốn xói tung mọi thứ lên. Quân đang có một cuộc sống hạnh phúc. Quân không có mẹ con Diễm, Quân vẫn sống tốt, vẫn sống rất vui vẻ.

Diễm sợ rằng mẹ con Diễm chỉ làm vương chân Quân mà thôi. Diễm không có gì để cho Quân, ngược lại nếu Quân lấy Loan, Quân sẽ có được mọi thứ, biết rằng một người đàn ông giàu nghị lực và tự trọng như Quân sẽ không chấp nhận sự giúp đỡ của người khác đặc biệt từ gia đình vợ nhưng Loan có thể hỗ trợ cho Quân nhiều thứ.

Quân nhìn thật sâu vào đôi mắt đen láy của Diễm, đôi mắt Diễm như bóng đêm. Diễm đang ẩn mình trong bóng tối. Nếu Quân muốn tìm được bí mật của Diễm, Quân phải lôi Diễm ra ánh sáng. Quân tin là mình sẽ tìm được, càng ở gần bên Quân, Diễm càng khiến bản thân Diễm sớm bị lộ tẩy hơn. Diễm không phải là người giỏi che dấu cảm xúc. Diễm không giống như Quân. Diễm không thể sống lạnh lùng với người xung quanh. Vì hạnh phúc, tương lai của người khác, Diễm có thể sẵn sàng hy sinh bản thân mình, đây là điểm yếu cũng là điểm mạnh của Diễm.

Diễm bối rối bảo Quân.

_Thôi anh về đi. Chúc anh ngủ ngon.

Quân mỉm cười.

_Cô vẫn còn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Tại sao cô lại biết tôi hay phóng xe nhanh?

Diễm gắng gượng nói.

_Anh không nhớ là anh từng chở tôi đi cùng anh hay sao?

Quân suy ngẫm một lúc rồi trả lời.

_Nhưng theo tôi nhớ, tôi không hề phóng xe nhanh khi chở cô và thằng bé. Tôi đi rất chậm.

_Tôi là nhà văn anh nhớ không? Một nhà văn có thể tưởng tượng ra được nhiều thứ.

Quân nhún vai.

_Tôi không nghĩ một nhà văn lại thấy những hành động của người khác lại quá quen thuộc với mình. Cô định nói với tôi là do cô đọc nhiều sách, do cô quan sát người khác chứ gì?

Diễm đang có nguy cơ bị Quân dồn vào đường cùng, chỉ cần nói chuyện thân mật với Quân thêm vài câu nữa. Quân sẽ sớm nhận ra Diễm đang lúng túng, đang không biết trả lời Quân thế nào.

Quân bóp chán. Con đầu đầu, choáng váng bắt đầu hành hạ Quân. Diễm sờ hải vôi đỡ lấy Quân. Diễm lo lắng hỏi.

_Đầu anh vẫn còn đau à? Anh có cần vào nhà nghỉ ngơi rồi hãy về không?

Quân kinh ngạc ngược mắt lên nhìn Diễm. Nắm chặt lấy tay Diễm, lời Diễm đứng sát vào người. Quân run giọng hỏi Diễm.

_Tại sao cô biết tôi hay bị đau đầu?

Diễm lảng tránh ánh mắt nhìn chăm chăm của Quân. Diễm đi lùi một bước, cố gỡ tay Quân ra khỏi tay mình. Diễm lúng túng đáp.

_Tôi chỉ nói bừa vậy thôi. Tại tôi hay bị đau đầu nên tôi đoán anh hay làm việc với cường độ cao nên bị stress thường xuyên.

Quân không hài lòng với câu trả lời của Diễm nhưng những gì mà Diễm nói không hoàn toàn sai. Công việc của Quân đòi hỏi phải tính toán và suy nghĩ nhiều, sống trong xã hội hiện nay, ai cũng có nguy cơ bị stress.

Quân tiếc nuối giây phút thân mật đã qua. Không còn lý do nào khác. Quân phải tạm biệt Diễm để ra về.

—

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 246

Diễm đứng lặng nhìn Quân đi xa dần. Nước mắt bắt đầu rơi xuống. Diễm quá đau khổ. Lúc nào Quân cũng ở bên cạnh lo lắng, quan tâm, chăm sóc và tìm cách bảo vệ Diễm. Diễm có quá nhiều cơ hội để nói cho Quân biết mình thực sự là ai nhưng Diễm quá nhút nhát, quá dại khờ nên không dám nói gì.

Bà Hoa ôm vai Diễm. Giọng bà trầm xuống.

_Cháu đừng đau buồn quá sẽ không tốt cho sức khỏe đâu. Lẽ ra cháu nên nói cho cậu ấy biết cháu là ai mới đúng?

Diễm sụt sịt.

_Cháu biết nhưng cháu sợ mẹ con cháu sẽ cản trở con đường tương lai của anh ấy. Dĩ không thấy anh ấy đang sống rất hạnh phúc và vui vẻ đó sao? Cháu nào dám phá ngang đi những điều đó của anh ấy.

_Cháu thật là ngốc, cậu ấy yêu cháu, cần cháu. Dĩ tin là dù không nhớ được gì cậu ấy vẫn yêu cháu.

Diễm sợ hãi nói.

_Dĩ đừng đoán mò, cháu không muốn hy vọng hão huyền để rồi phải thất vọng trong đón đầu. Chính cháu là người chọn ra đi, cháu phải chấp nhận không có anh ấy ở bên cạnh cháu cho đến cuối đời.

Gạt nước mắt. Diễm hỏi.

_Thằng nhóc ngủ chưa hả Dĩ?

_Dĩ đã cho nó đi ngủ rồi.

_Cảm ơn Dĩ. Chúng ta vào thôi.

_Ừ.

Bà Hoa thờ dài. Diễm quá cứng đầu, và cố chấp. Hạnh phúc có trong tầm tay lại không biết nắm giữ lấy. Diễm lại chấp nhận để cho Quân đi lấy người khác. Diễm thật ngốc. Bà Hoa đang phân vân tự hỏi bà có nên nói cho Quân biết Diễm thực sự là ai không hay là bà nên im lặng không nói gì.

Về đến nhà, sau khi tắm rửa. Quân bắt đầu nghiên cứu vụ án của Diễm. Lấy một tờ giấy và một cây bút, mở máy tính sách tay. Quân ghi hết những nghi ngờ và tư liệu Quân thu thập được ra tờ giấy.

Sau mấy tiếng làm việc miệt mài, Quân đã về ra được một sơ đồ. Chống khuỷu tay xuống bàn. Mắt nhìn đắm đắm vào màn hình. Quân đang cố tìm hiểu người nào trong nhà xuất bản Youth's Talent có thể trở thành tay trong của Jenny.

Quân tin là Diễm nói thật. Những người làm việc trong nhà xuất bản đều là bạn bè thân thiết với Diễm, sẽ không có ai phản bội lại Diễm.

Dù chỉ mới quen biết Diễm nhưng Quân có thể thấy Diễm là một cô gái tốt bụng, ngây thơ và trong sáng. Tuy đã làm mẹ những vẫn còn rất trẻ con, một cô gái như Diễm không thể gây thù, chuốc oán với ai.

Jenny ghét và hay tìm cách hạ nhục Diễm chẳng qua vì lòng đố kị và ghen tức tài năng của Diễm, hoàn toàn không phải do tính cách của Diễm. Quân xoa cằm. Quân tính ngày mai, Quân sẽ nhờ trợ lý điều tra các mối quan hệ của Jenny và mấy người làm cùng nhà xuất bản với Diễm. Quân tin đâu mối đều nằm cả ở đây.

Đứng dậy pha cho mình một tách cà phê. Quân vừa uống vừa làm việc. Điện thoại của Quân reo vang. Quân mở máy, thấy tên Loan trên màn hình. Quân thở hắt ra một hơi. Mỗi lần mẹ Quân hay Loan gọi. Quân đều cảm thấy lòng nặng trĩu như đeo đá. Họ đang nhắc cho Quân nhớ trách nhiệm phải nhanh về nhà kết hôn của mình.

Cố lấy giọng vui vẻ. Quân nói.

_Chào em!

_Chào anh! Anh đang làm gì thế?

_Anh đang nghiên cứu tài liệu.

_Đã khuya thế này, anh vẫn còn làm việc sao?

_Ừ, anh không ngủ được.

_Dù làm gì anh cũng phải giữ gìn sức khỏe. Em không muốn đến ngày cưới của chúng ta, anh lại lăn ra ốm đâu.

_Em yên tâm, anh tự biết sức khỏe của mình. Anh sẽ đi ngủ ngay khi anh thấy buồn ngủ. Em không cần phải lo lắng. Mọi việc ở nhà đều ổn cả chứ?

_Em đang rất mệt mỏi. Thiếu anh, em phải chuẩn bị lễ cưới một mình nên em không còn thời gian để thờ nữa.

Quân cười.

_Anh đã nói là lễ cưới của chúng ta chỉ cần tổ chức đơn giản thôi. Em và mẹ anh cứ thích mời nhiều người nên mới thành ra như thế.

Loan hờn dỗi.

_Anh đang trách em đúng không?

_Anh không trách em. Anh chỉ đang nói cho em biết lý do vì sao em bị mệt như bây giờ thôi.

_Rõ ràng là anh đang trách em. Anh nói thế coi như đây là lỗi của em còn gì.

Quân không muốn cãi nhau lời thôi. Quân chuyển chủ đề.

_Công việc ở đây anh đã gần hoàn thành xong rồi. Anh sẽ sớm bay về nước giúp em.

Loan reo lên.

_Thật không? Anh không đùa em chứ?

_Em nghĩ là anh để cho em chuẩn bị lễ cưới một mình sao?

_Anh có biết là nghe câu này của anh còn quý giá hơn em nhận được một chiếc xe ô tô không?

Quân bật cười.

_Nhà em sản xuất xe ô tô. Nếu em muốn, em có thể lấy một chiếc xe bất cứ lúc nào nên em không có hứng thú đúng không?

_Anh lại trêu em rồi?

_Thôi em đi ngủ đi. Anh còn phải làm việc.

_Anh không định đi ngủ sao?

_Anh làm nốt rồi đi ngủ sau. Chào em. Chúc em ngủ ngon!

_Chúc anh ngủ ngon!

Loan định nói thêm vài câu nữa nhưng thấy Quân đang bận nên không dám nói nhiều. Loan sợ Quân giận, dù làm gì Loan cũng sợ làm buồn lòng Quân. Sống mà lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, Quân sẽ bỏ mình thật không dễ chịu gì đối với Loan. Chỉ còn mấy ngày nữa thôi, Loan sẽ kết thúc được nỗi lo lắng của mình, khi Quân chính thức đeo nhẫn cưới vào tay Loan tại nhà thờ. Loan sẽ trở thành vợ của Quân. Lúc đó Loan có thể thờ phào nhẹ nhõm, chưa có cô dâu nào lại mong nhanh đến ngày cưới, nhanh kết thúc sự chờ đợi dai dẳng này như Loan.

Quân tiếp tục làm việc, đến ba giờ sáng Quân ngủ quên trên bàn làm việc. Quân không ngờ một vụ án không có tiền công, không nhận yêu cầu giúp đỡ từ thân chủ. Quân lại hăng say làm việc như thế này.

Đúng tám giờ sáng, Quân mới tỉnh dậy. Sau khi đánh răng, rửa mặt, chải đầu, thay quần áo. Quân đi xuống nhà hàng của khách sạn. Ông đầu bếp người Ý đã chuẩn bị sẵn một bữa ăn sáng cho Quân. Thực đơn ăn sáng của Quân không có gì thay đổi, nên ông đầu bếp chỉ cần nấu sẵn, đúng giờ dọn cho Quân ăn là được rồi.

Quân vừa ăn sáng vừa đọc báo. Báo chí thì nhau đưa tin tức về tác phẩm mới của Jenny. Quân nhếch mép.

_Cô dám làm tổn hại cô ấy. Tôi sẽ không tha cô. Để xem lần này cô có còn ngóc đầu lên nổi nữa không?

Kết thúc bữa ăn sáng, Quân lái xe đến công ty. Trên đường đi, Quân gọi điện thoại cho Diễm. Quân cho mình quyền được gọi điện, đến nhà Diễm ăn cơm, yêu cầu Diễm đi cùng với mình vì bây giờ Diễm là thân chủ của Quân. Quân thích thú với những viễn cảnh đó. Chưa bao giờ Quân lại có hứng thú làm việc và hào hứng bấy giờ.

Quân nghĩ mình có thể huyết sáo, nhảy lên như một đứa trẻ. Chắc là Quân đã bị điên thật rồi, trái tim Quân không ngừng đập nhanh mỗi khi nghĩ đến Diễm. Quân cố điều chỉnh cảm giác, tình cảm của bản thân để tập trung vào lái xe. Nhớ lời dặn không được đi nhanh của Diễm. Quân giảm tốc độ xuống. Quân tự động làm theo yêu cầu của Diễm một cách vô điều kiện, phải chăng Quân đang muốn làm vui lòng Diễm.

Cố nén vui mừng, Quân hỏi Diễm.

_Trưa nay cô rảnh chứ?

Diễm ngập ngừng hỏi.

_Sao anh lại hỏi tôi thế?

_Cô lạ nhì? Cô không thấy là chúng ta cần đi điều tra nguyên nhân vì sao tác phẩm của cô bị lấy cắp sao?

_Nhưng mà điều này thì có liên quan gì đến việc trưa nay tôi có rảnh không?

_Cô nói thế có nghĩa là chỉ cần tôi gọi thì cô sẽ có mặt ngay lập tức đúng không?

_Tôi làm sao có thể đến chỗ anh khi tôi đang bận. Anh phải cho tôi thời gian sắp xếp công việc của tôi chứ?

Quân muốn phát điên vì tính ương bướng của Diễm.

_Cô nghe cho rõ đây. Mặc cô có bận hay là không, trưa nay tôi đến đón cô tại nhà cô. Chào cô.

Diễm nhìn trừng trừng vào chiếc điện thoại trên tay. Diễm rửa.

_Đồ chết tiệt. Sao hán có thể ra lệnh cho mình như thế chứ? Xem ra hán chẳng thay đổi gì, vẫn chứng nào tật ấy.

Thằng nhóc đứng bên cạnh. Nó lo lắng hỏi.

_Chú nói gì khiến mẹ phật lòng à?

Diễm cúi xuống, bẻ lại cổ áo cho thằng nhóc, hôn lên má nó. Diễm trấn an.

_Mẹ và chú đang bàn công việc, không có việc gì đặc biệt đâu. Con vào học đi, cô giáo đang chờ con kia.

Hôn chụt lên má Diễm. Vẫy tay chào Diễm, thằng bé theo cô giáo vào lớp. Chờ thằng bé đi khuất vào trong, Diễm quay gót đi về. Tâm trí Diễm đang rối nên Diễm không thể tập trung làm được việc gì. Công việc vẽ tranh và viết sách, Diễm đành tạm gác sang một bên. Diễm cần nghỉ ngơi, cần tâm trí lắng dịu lại. Sau những gì xảy ra với mình, đây là lần đầu tiên. Diễm thấy mệt mỏi không muốn làm bất cứ một việc gì nữa.

John có chuyến công tác nước ngoài ngắn hạn nên không có mặt ở đây. Nếu John ở nhà, John cũng sẽ tìm đủ mọi cách để giúp Diễm, ngay cả Trường cũng thế. Diễm cảm động khi ở bên cạnh mình, Diễm luôn có những người bạn tốt, Diễm có một người anh trai hết lòng yêu thương mình, một người bạn chân thành, và những đồng nghiệp thật tốt bụng và thân thiện.

Tuy không phải tất cả mọi người đều đối xử tốt với Diễm nhưng đối với Diễm như thế đã là mãn nguyện lắm rồi, chỉ cần sống ở trên đời này có được một người hiểu mình, yêu mình, luôn luôn ở bên cạnh động viên, chăm sóc và bảo vệ thì dù có sóng to, gió lớn thế nào cũng có thể vượt qua.

Diễm không có tâm trí làm việc nên sau khi đưa thằng nhóc đến nhà trẻ Federation. Diễm lái xe đến nhà thờ. Trong nhà thờ Vittorio Emanuele có một cây đàn piano. Diễm không đủ tiền để mua đàn nên thường xuyên đến đây đánh đàn cho nhà thờ. Đây cũng là một cách cho tâm trí Diễm thư thái sau những ngày làm việc vất vả.

Diễm mặc dù không theo đạo nhưng Diễm thích nghe mục sư giảng đạo, thích nghe những lời chúa dạy. Diễm tin rằng những lời dạy đó có thể áp dụng cho bất kì ai, không nhất thiết phải đeo đạo mới phải làm theo.

Bây giờ đã quá giờ làm lễ nên mọi người đã về hết cả, nhà thờ vắng tanh. Diễm mở nắp cây đàn. Ngồi xuống ghế, Diễm bắt đầu dạo tay trên từng phím đàn. Diễm là một người có tâm hồn lãng mạn bay bổng nên thích thơ văn, ca phú, thích hội họa. Diễm quá yếu đuối và quá nhạy cảm. Diễm chưa từng nghĩ là mình có thể làm tổn thương hay gây hại cho bất kì ai. Diễm luôn bị người khác lợi dụng, luôn bị người khác điều khiển.

Diễm chạy trốn khỏi Quân, chạy trốn khỏi người luôn kiểm soát, luôn bắt ép Diễm nhưng dù có chạy xa đến đâu, trái tim, tâm trí của Diễm vẫn luôn nghĩ về Quân. Diễm không còn là chính mình, Diễm đã bị Quân lấy mất linh hồn. Diễm cố gắng làm mọi chuyện để Quân được hạnh phúc. Mặc dù luôn hối hận, luôn đau khổ, mắt luôn đầm lệ vì đau nhưng Diễm không dám lên tiếng đòi lại hạnh phúc đã mất của mình. Những lúc cô đơn hay buồn khổ, Diễm chỉ biết khóc, chỉ biết nhìn con trai đang ngủ say bên cạnh.

Diễm lấy thằng bé làm điểm tựa để có bước đi tiếp. Diễm không cho phép bản thân được dừng lại, được quay lại nhìn về phía sau. Diễm phải cố tỏ ra mạnh mẽ, kiên cường. Bà Hoa, thằng nhóc cần Diễm nên Diễm không thể ngục ngã.

Vừa đánh đàn, Diễm vừa khóc. Diễm tự hỏi, có bao giờ Diễm sống cho mình. Diễm luôn sống cho người khác, làm tất cả vì hạnh phúc, niềm vui của người khác. Diễm chưa bao giờ sống thật với tình cảm của chính mình. Diễm đã lãng phí quá nhiều thời gian.

Diễm chưa từng hối hận vì đã gặp Quân, yêu Quân. Mặc dù không có được Quân nhưng Quân đã cho Diễm một món quà vô giá đó chính là thằng nhóc. Diễm yêu con trai mình hơn bất cứ thứ gì trên đời. Diễm không coi số phận của mình là bất hạnh, Diễm chỉ cần thằng nhóc ở bên cạnh, Diễm có thể vượt qua bất cứ khó khăn và cản trở nào.

Bạn đang đọc truyện *Mưón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247

Ngay sau khi đến công ty. Quân gọi trợ lý Justin vào văn phòng riêng.

_Tôi cần cậu làm cho tôi mấy việc.

_Anh cứ nói.

_Cậu biết nữ văn sĩ Jenny và nhà xuất bản Youth's Talent chứ?

_Em biết nhưng họ thì có liên quan gì đến việc kinh doanh của công ty chúng ta?

_Đúng là họ không có liên quan gì đến công việc kinh doanh của công ty nhưng tôi có một vài nghi vấn liên quan đến họ.

Justin tò mò hỏi.

_Anh có thể cho em biết là việc gì được không?

_Cậu đã đọc tác phẩm văn học “If we’ve ever met” chưa?

_Em làm gì có thời gian để đọc. Em chỉ thấy giới thiệu, hình như mấy hôm nữa mới chính thức phát hành sách?

_Cậu có tin tác phẩm đó không phải của ta không?

Jenny kinh ngạc.

_Anh đang đùa em đúng không? nếu những lời anh nói là hoàn toàn đúng thì đây sẽ là một scandal lớn.

_Tôi nhờ cậu điều tra cũng là vì lí do này.

Justin ngờ ngác đáp.

_Anh càng nói em càng mù mờ không hiểu. Cứ cho là Jenny ăn cắp tác phẩm của người khác rồi biến thành của mình cũng không gây ảnh hưởng gì đến công ty chúng ta. Hay là do anh hợp tác với tác giả của tác phẩm văn học này nên anh mới phải làm thế?

_Cậu chỉ đoán đúng một nửa nhưng không phải là sai hoàn toàn. Cô ấy là bạn đồng hương với tôi, đồng thời cũng là đối tác kinh doanh của tôi. Tôi không muốn ai gây tổn hại cho cô ấy. Tôi phải đòi lại quyền lợi cho cô ấy.

_Em hiểu. Anh muốn em phải làm gì?

_Đầu tiên, cậu hãy thuê cho tôi mấy tay thám tử giỏi, nội trong ngày hôm nay, cậu phải báo cáo lại các mối quan hệ của cô Jenny, gia thế của nhân viên trong nhà xuất bản Youth's Talent cho tôi.

Justin ngập ngừng nói.

_Anh thừa biết chuyện này không thể tiến hành nhanh như thế, ít nhất phải ngày mai hay ngày kia mới xong.

_Thôi được rồi. Chỉ cần cậu xong trước việc này cho tôi trước ngày mai là được.

_Ngoài ra anh còn cần em làm gì nữa không?

_Tạm thời tôi chỉ yêu cầu cậu làm thế này thôi. Nếu còn cần cậu làm gì khác, tôi sẽ cho gọi cậu sau. Bây giờ cậu đi làm việc mà tôi yêu cầu cậu đi.

_Vâng, chào sếp.

Cố gắng giải quyết công việc còn đang dở trong thời gian nhanh nhất. Quân lái xe ngay đến nhà Diễm sau khi xong việc. Quân đang háo hức, vui mừng vì sắp được gặp Diễm. Quân coi đây là cái cơ để gặp mặt Diễm thường xuyên. Quân nghĩ thầm.

_Bây giờ cô ấy không thể tránh mặt mình. Mình có thể gặp mặt cô ấy và thẳng thắn mà không còn phải lo lắng cô ấy không vui nữa.

Lúc Quân đến nhà Diễm. Diễm không có nhà, chỉ có mình bà Hoa đang nấu cơm ở trong bếp. Thấy Quân, bà mỉm cười chào.

_Chào cậu. Cậu ngồi chơi. Một lúc nữa Diễm sẽ về.

_Cô ấy đi đâu rồi hả Di?

_Cô ấy đi đón thằng bé. Chắc là đang trên đường về nhà.

Quân nhìn đồng hồ đeo tay. Thấy đã hơn mười một giờ rồi. Quân không ngờ thời gian lại trôi qua nhanh như thế. Quân không ngại ngồi đợi Diễm và thằng bé, chỉ cần có thể gặp được họ, nếu bắt Quân phải đợi mấy hôm, Quân cũng đợi, nói gì chỉ có mấy phút.

Tiếng xe ô tô vang lên. Diễm và thằng bé đã về. Trên môi Quân nở một nụ cười vui mừng. Quân thấy bản thân mình hơi ác khi lợi dụng sự không may của Diễm để tiếp cận Diễm. Nhưng Quân không hề thấy mình là một kẻ đáng trách, yêu ai cũng mong được ở bên cạnh người mình yêu dù dưới bất kì danh nghĩa và danh phận nào.

Không cần đi vào nhà. Diễm cũng biết là Quân đến, chiếc xe ô tô đậu trước cửa là mình chứng rõ ràng nhất. Thằng bé reo lên.

_A! chú đã đến! con vào trong nhà trước đây!

Diễm than thở.

_Con thấy chú là quên ngay mẹ à?

Thằng bé nín.

_Chú là bạn của con, lâu lâu chú mới tới tất nhiên con phải vui rồi. Còn mẹ ngày nào con cũng gặp, con phải vui khi gặp chú chứ?

Diễm lắc đầu chịu thua trước lý luận của thằng bé. Thấy nó chạy nhanh quá. Diễm lo sợ bảo.

_Con đi chậm thôi. Chú đã đến, chú có chạy mất đâu mà con sợ.

Thằng bé gọi to.

_Chú ơi! cháu về rồi đây!

Quân cười.

_Chào nhóc con! Hôm nay học hành thế nào?

_Tốt lắm chú ạ! cháu luôn được cô giáo khen ngợi!

Quân ôm lấy thằng bé, nhấc bổng nó lên trên đôi tay chắc khỏe của mình. Thằng bé thể hiện tình yêu của nó dành cho Quân bằng cách ôm lấy cổ, hôn lên má Quân. Quân chưa bao giờ hạnh phúc và vui như thế. Quân luôn ước giả mà mẹ con Diễm là gia đình của Quân. Chỉ cần có thể có được mẹ con Diễm, Quân không còn ước mơ nào nữa. đối với Quân như thế là ông Trời đã ưu ái Quân quá nhiều rồi. Quân không chỉ yêu Diễm, Quân còn yêu cả thằng nhóc.

Quân mỉm cười chào Diễm.

_Chào cô! Trông cô hôm nay khá hơn hôm qua.

Diễm mỉm môi.

_Anh đang để ý đến sức khỏe của tôi đấy sao?

_Nếu không để ý đến sức khỏe của cô, làm sao tôi biết hôm nay cô khá hơn hôm qua?

Diễm xì nhỏ.

_Anh thật lắm chuyện. Sức khỏe của tôi không có liên quan đến anh?

_Cô nói đúng, nhưng cô là mẹ của thằng bé. Thằng bé lại là bạn của tôi. Nếu cô không khỏe, thằng bé sẽ lo lắng và không vui. Cô bảo làm sao tôi không quan tâm đến cô được?

Diễm muốn phì cười trước lý do quan tâm đến mình của Quân.

_Hóa ra đây là cách anh thể hiện tình bạn của anh dành cho con trai tôi sao?

Quân thừa nhận.

_Tất nhiên. Ai cũng bảo tôi là một người bạn tốt. Chú nói đúng không nhóc?

Thằng bé cười khi.

_Chú nói đúng. Cháu yêu chú!

Mắt Diễm đỏ hoe, yếu đuối, mệt mỏi, đau khổ dày vò khiến Diễm không ngăn được nước mắt của chính mình. Quân lo sợ hỏi Diễm.

_Có chuyện gì lại xảy ra với cô nữa sao? Tại sao cô lại khóc?

Diễm lắc đầu đáp.

_Không có chuyện gì cả. Những lúc tôi buồn tôi hay khóc thế thôi.

Quân đưa cho Diễm một chiếc khăn tay.

_Cô lau nước mắt đi. Đã làm mẹ rồi, tôi thấy cô còn trẻ con quá.

Diễm cúi.

_Đây là việc của tôi. Sao anh hay chê trách tôi thế?

_Cô phải hiểu vì sao tôi lại chê cô chứ? Nếu cô buồn, cô tưởng thằng bé sẽ vui sao?

Diễm lảng tránh ánh mắt của Quân. Không muốn đứng nói chuyện quá riêng tư với Quân thế này. Diễm đi vào trong nhà. Bà Hoa bảo Diễm.

_Cháu và thằng bé đi rửa tay đi, sau đó ăn cơm.

_Vâng, cảm ơn Di.

Thằng bé hỏi thúc Quân.

_Chú cùng đi rửa tay với mẹ con cháu nhé? Đi đường bụi bặm, chú cùng cần phải vệ sinh sạch sẽ trước khi ăn cơm.

Quân làm mặt nghiêm.

_Vâng, thưa sếp.

Thằng bé thích chỉ cười trong trêu. Diễm che miệng, bà Hoa thì khỏi phải nói, bà đã cười từ lâu rồi. Bà mong Diễm và Quân sớm xóa tan mọi hiểu lầm và uẩn khúc để đến với nhau. Nhìn thằng bé vui vẻ và hạnh phúc mỗi khi thấy Quân đến chơi, bà hiểu nó cũng rất mong Quân là bố của nó. Mặc dù nó không nói ra nhưng tình cảm nó dành cho Quân không khác gì tình yêu của người con dành cho người cha. Bà không biết tại sao Diễm vẫn không nói gì với Quân. Chẳng phải dù không nhớ được gì nhưng Quân vẫn yêu Diễm đó sao.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 248

Diễm đi trước, thằng nhóc nắm tay Quân đi theo sau. Diễm rửa tay và mặt trước, sau đó đến lượt Quân và thằng bé. Ba người cùng đứng trong một phòng tắm không đến nỗi rộng lắm khiến tình cảm giữa họ càng thêm thắt, khiến Quân tưởng mình không hề có cách biệt gì với mẹ con Diễm.

Thằng bé muốn Quân rửa tay cho nó. Diễm lách mình đi ra ngoài. Trái tim Diễm đập thật nhanh, mặt đỏ bừng. Cái cách Quân nhìn Diễm thật không bình thường chút nào. Diễm không dám hy vọng, Quân đang yêu, đang dành cho tình cảm cho mình. Diễm không muốn bản thân hy vọng rồi lại thất vọng. Diễm sợ đau khổ. Diễm đã cố ấn dấu mình trong một cái vỏ bọc, Diễm không muốn phá nó ra. Chấp nhận để Quân giúp đỡ, Diễm đang chấp nhận, Quân dần bước vào cuộc đời mình. Diễm không còn khả năng chống đỡ tình cảm của bản thân nữa.

Gần năm năm trôi qua cũng không giúp được gì cho Diễm. Diễm vẫn yêu và nhớ Quân như ngày nào. Càng ở gần bên Quân, Diễm thấy mình càng yêu Quân hơn. Giá mà đừng có chuyện gì xảy ra. Diễm sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời. Nước mắt Diễm lại rơi, Diễm khóc vì tội hận, vì thương xót cho chính mình. Hành động cao thượng của Diễm chỉ khiến Diễm đau khổ hơn mà thôi.

Diễm không chỉ khiến mình đau mà còn khiến thằng bé không có cha. Nó đang thèm khát tình thương của Quân. Nó cần một gia đình hoàn chỉnh, nó cần một người bố như Quân. Đáng tiếc là Diễm không thể cho nó điều đó. Diễm không thể nói cho nó biết Quân thực sự là cha của nó. Diễm đang lừa dối thằng bé.

Thằng bé ngồi trên lưng Quân, hai tay dang sang hai bên. Miệng hô to.

_Bay! bay lên nào!

Bà Hoa ôm bụng cười. Diễm say sưa nhìn hai bố con. Thấy họ càng ngày càng gắn bó với nhau. Diễm lo sợ không yên, Diễm sợ khi Quân về nước lấy Loan. Thằng bé sẽ cảm thấy trống vắng, hụt hẫng. Nó chỉ là một đứa trẻ con. Tình cảm của nó ngây thơ trong sáng, dù nó có thông minh đến đâu, nó còn quá non dại để hiểu được tình đời. Nó cũng không đáng phải chịu đựng những đau khổ do người lớn gây ra. Diễm không thể yêu cầu nó không được phép gặp mặt Quân. Diễm sợ những câu hỏi mang tính chất vấn của thằng bé.

Quân đặt nó ngồi xuống ghế bên cạnh. Lần này chính Quân là người gấp một miếng cà rốt cho thằng bé. Thằng bé hăm hở ăn liền mà không kêu ca hay phàn nàn tiếng nào.

Bà Hoa và Diễm kinh ngạc nhìn thằng bé. Họ không ngờ là Quân lại có nhiều tác động và ảnh hưởng đến thằng bé như thế. Chẳng những Quân có thể làm cho nó vui vẻ và hạnh phúc, Quân còn khiến nó ngoan ngoãn nghe lời mà không có phản ứng gì. Diễm càng ngày càng hiểu hơn, dù Diễm có là một người mẹ hoàn hảo của thằng bé, cũng không thể thiếu vắng một người bố như Quân ở trong gia đình.

Giống như tối hôm qua, hai bố con vừa ăn vừa nói chuyện. Thằng bé hăng say kể chuyện trên lớp cho Quân nghe, mỗi lần cần khuyên bảo hay khen ngợi, Quân đều nói đúng lúc. Thằng bé sung sướng vì được Quân khen và thắc mắc nếu Quân khuyên bảo nó. Hình như thằng bé không chịu nhận mình sai nếu những việc nó cho mình là đúng. Diễm nén cười khi thấy hai bố con tranh luận như hai người bạn thân. Thằng con trai của Diễm quá thông minh, nó luôn biết đáp lời những câu hỏi khó của Quân, chưa hết Quân cũng phải cố vắt óc để trả lời những câu hỏi lắt léo của thằng bé.

Quân mỉm cười thú vị.

_Mai sau cháu nên theo nghề luật sư của chú. Chú nghĩ cháu sẽ là một luật sư rất tài giỏi. Bằng khả năng quan sát, nhận biết tinh tế và những câu hỏi có chiều sâu, cháu sẽ khiến cho quan tòa phải khốn đốn vì cháu.

Thằng bé đáp.

_Mẹ cháu là một nhà văn, họa sĩ. Chú là một doanh nhân, đồng thời cũng là một luật sư. Mai sau khi lớn lên, cháu muốn được giống như chú và mẹ cháu.

Quân khích lệ.

_Cháu có ước mơ và tham vọng ngay từ bây giờ là tốt. Chú mong cháu sẽ thực hiện được những điều mà cháu muốn.

Diễm mãi nhìn và nghe hai bố con nói chuyện và tranh luận đến quên cả ăn. Bà Hoa thỉnh thoảng quay sang nhắc nhở Diễm ăn phần ăn của mình. Diễm

chỉ vâng, dạ cho qua rồi lại đặt bát com xuống bàn.

Quân cau mày.

_ Cô lại định bỏ bữa à?

Diễm giật mình đáp.

_ Tôi đang ăn anh không thấy sao?

_ Cô không giỏi nói dối, đừng cố đóng kịch với tôi. Tôi để ý thấy từ đầu bữa ăn đến giờ cô chưa hề động đũa.

Thằng bé hùa theo.

_ Chú nói đúng. Mẹ mau ăn đi, nếu không lúc nữa con sẽ dán thêm một dấu x thật to lên trán mẹ.

Quân mỉm cười nhìn Diễm không rời. Quân đang hình dung không biết khuôn mặt Diễm sẽ biến đổi như thế nào khi bị thằng con trai bắt lỗi. Diễm đỏ bừng mặt, vội cúi xuống nhìn bát com của mình. Diễm không ngờ thằng con trai lại bán đứng mình trước Quân.

Diễm phải cố ăn cho hết bát com. Bà Hoa rung người vì cười, hai bố con Quân đang giám sát Diễm. Thế đấy, bây giờ thay vì giám sát thằng nhóc, cả hai quay sang giám sát Diễm như một tù nhân. Diễm thấy mình chẳng khác gì một đứa trẻ. Dù đã làm mẹ nhưng Quân vẫn coi Diễm là một đứa trẻ chưa lớn, ngay cả thằng con trai năm tuổi của Diễm cũng quan tâm đến Diễm theo cách đó. Diễm vừa ăn vừa tức.

Nhìn khuôn mặt phồng phếu của Diễm, Quân phải cố nén cười. Trông Diễm lúc này thật dễ thương. Quân đỏ mặt vì những suy nghĩ đang hình thành trong đầu. Quân đang nghĩ nếu hôn Diễm thêm một lần nữa, không biết dư vị của nụ hôn sẽ như thế nào, ngọt ngào, hay cay đắng.

Ngay lúc này Quân muốn ôm và hôn Diễm. Muốn thể hiện sự quan tâm, lo lắng đến Diễm nhưng Quân không dám làm gì quá đáng với Diễm, Quân sợ Diễm sẽ ghét và đuổi Quân đi. Cầm lấy ly rượu, Quân cố uống hết cho tỉnh táo, Quân không cho phép bản thân mình được buông thả như lần trước ở viện bảo tàng. Quân ước giá mà Quân đừng hôn và ôm Diễm, Quân đã không bị ám ảnh như bây giờ.

Kết thúc bữa ăn. Diễm phụ bà Hoa rửa bát. Thằng nhóc lôi Quân vào phòng ngủ của nó. Thằng bé muốn cho Quân xem mấy mô hình ô tô mà nó sưu tầm được.

Nhìn căn phòng nhỏ bé được trang trí đơn giản nhưng rất sang trọng và bắt mắt. Quân gật đầu khen ngợi.

_ Phòng của cháu rất đẹp.

Thằng bé khoe.

_ Tất cả là do mẹ của cháu trang trí. Mẹ cháu là họa sĩ nên sẽ có con mắt nghệ thuật hơn người khác.

Quân véo mũi nó.

_ Xem ra cháu rất tự hào và yêu mẹ cháu?

Thằng bé trả lời không chút e ngại.

_ Cháu rất yêu mẹ và tự hào về mẹ cháu. Bố cháu đi xa nên chỉ có mình mẹ cháu nuôi cháu, chăm sóc và bảo vệ cháu.

Quân chưa bao giờ hỏi thằng bé về cha của nó. Quân tò mò hỏi.

_ Bố cháu đi đâu?. Sao không cùng mẹ cháu nuôi cháu?

Thằng bé buồn rầu đáp.

_ Mẹ cháu nói, bố cháu đi xa lắm, chỉ khi nào lớn lên cháu mới có thể đi tìm bố cháu.

Quân cau mày không hiểu.

_ Sao mẹ cháu không dẫn cháu đi tìm bố?

_ Mẹ nói không muốn làm phiền cuộc sống của bố. Mẹ muốn bố được hạnh phúc.

Quân càng nghe thằng bé nói, Quân càng mù mờ không hiểu. Quân suy đoán, chắc là Diễm đã ly hôn nên Diễm không muốn thằng bé biết bố của nó là ai. Sau này khi thằng bé đủ lớn khôn, đủ hiểu biết. Diễm mới cho thằng bé biết.

Quân nhìn thằng bé, ôm nó vào lòng. Quân không hiểu người đàn ông vô tình nào có thể từ bỏ một đứa con trai thông minh, xinh đẹp, ngoan ngoãn và hiếu thảo thế này. Quân thấy anh ta thật ngu ngốc và đần độn.

Có được một người vợ như Diễm và một đứa con như thằng nhóc luôn là ước mơ của Quân. Trong khi Quân mong muốn, ước mơ không được, anh ta có lại từ bỏ. Nếu không phải vì đã định ngày cưới với Loan. Quân sẽ không ngần ngại, tìm mọi cách để có được hai mẹ con Diễm.

Quân nuôi tiếc và đau khổ. Quân đã đến muộn mất rồi. Đối với mẹ con Diễm, Quân chỉ có thể là bạn, và bảo vệ họ theo khả năng của mình. Quân không thể hành động vượt quá quyền hạn của mình.

Thằng bé cho Quân xem mấy mô hình ô tô mà Diễm mua cho nó. Quân đặc biệt chú ý đến một mô hình xe cứu hỏa màu đỏ. Quân run rẩy hỏi thằng bé.

_ Mô hình này ai cho cháu?

_ Đây là quà của mẹ cháu. Chú thích nó đúng không? Nếu chú thích, cháu sẽ tặng cho chú. Mẹ cháu nó đây là kỉ vật do một người rất đặc biệt tặng cho mẹ cháu nên mẹ cháu dặn cháu phải cất kĩ và chỉ được phép tặng cho người nào cũng đặc biệt như người bạn đó tặng cho mẹ cháu.

Thằng bé không hiểu đây là mô hình xe cứu hỏa của Quân. Chi tiết một năm sau tai nạn xe, Quân có thể quên nhưng mô hình xe cứu hỏa này Quân không thể nào quên.

Quân linh cảm mô hình xe cứu hỏa này là của mình. Quân liền lật dưới đáy xe lên để quan sát. Không ngoài dự đoán của Quân. Ở dưới đáy xe có khắc tên và một dấu ấn mà Quân không thể nào quên được. Sau khi hồi phục lại, Quân có hỏi nhân viên của công ty và trợ lý Kiên về mô hình xe cứu hỏa, họ đều nói là không biết. Quân không nghi ngờ họ lấy đồ của mình, vì mô hình đó không đáng giá bao nhiêu tiền. Quân quý nó vì giá trị tinh thần mà nó mang lại cho Quân nhiều hơn là giá trị vật chất.

Món quà này là do một người bạn đã mất tặng cho Quân. Chính người bạn đó đã khuyến khích Quân trở thành một doanh nhân chuyên kinh doanh về ô tô như bây giờ.

Quân từng sờ không tin vào mắt mình nữa. Quân không nhớ đã tặng cho Diễm bao giờ, và lại càng không hiểu bằng cách nào Diễm lại có được nó.

Quân run giọng hỏi thằng bé.

_ Mẹ cháu có nói cho cháu biết người bạn đó là ai không?

Thằng bé lắc đầu đáp.

_ Mẹ cháu không nói gì cả. Mẹ chỉ bảo đó là một người bạn rất đặc biệt của mẹ thôi.

Quân nhìn chăm chăm vào mô hình xe cứu hỏa. Quân muốn hỏi Diễm, muốn làm rõ nghi ngờ của mình.

Quân xoa đầu thằng bé.

_ Cháu ngồi đây chơi ô tô, chú ra đây nói chuyện với mẹ cháu.

Thằng bé ngoan ngoãn trả lời.

_ Chú đi đi.

Quân vội đi ra phòng khách. Thấy chỉ có một mình bà Hoa đang cúi húi dọn dẹp trong bếp. Quân hỏi.

_ Di có biết Diễm đi đâu không?

_ Cô ấy đang ở trong phòng vẽ tranh. Căn phòng ở bên trái, cách phòng thằng bé hai phòng.

_ Cảm ơn Di.

Quân gõ cửa phòng. Diễm nói vọng ra.

_ Mời vào!

Quân mở cửa bước vào trong. Căn phòng tràn ngập đầy giá vẽ, bút màu, những bức tranh đã vẽ xong và còn đang dang dở.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Nhìn khuôn mặt trầm trọng của Quân. Diễm lo sợ hỏi.

_ Có chuyện gì không anh?

Quân nhìn thật sâu vào mắt của Diễm. Ánh nắng hắt từ cửa sổ tràn vào căn phòng, làm sao cho căn phòng lung linh sắc màu. Diễm rất biết chọn căn phòng làm việc.

_ Cho tôi biết, cô lấy mô hình xe cứu hỏa này từ đâu?

Diễm chết cứng, mặt Diễm trắng bệch, mồ hôi lấm tấm, chiếc bút lông trên tay Diễm rớt xuống đất.

Quan sát thái độ của Diễm. Quân càng khẳng định mình từng quen biết Diễm, mối quan hệ của hai người còn thân thiết hơn cả bạn bè, nếu không ngay lần đầu tiên gặp Diễm. Quân đã không có cảm xúc mãnh liệt và yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên như thế.

Chân tay Diễm bủn rủn, Diễm đứng không còn vững nữa. Quân vội đỡ lấy Diễm. Quân ôm lấy Diễm, Quân khàn giọng hỏi.

_ Cô nói đi, có đúng là chúng ta đã gặp nhau từ trước?. Mối quan hệ của chúng ta không chỉ đơn giản là bạn bè đúng không?

Diễm khóc, Diễm không biết phải trả lời Quân thế nào. Diễm rất nhớ Quân, yêu Quân nhưng không dám vẽ bất cứ bức chân dung nào của Quân, Diễm sợ thằng bé sẽ hỏi Diễm đang vẽ chân dung của ai?. Diễm không thể nói Quân là bạn của mình. Diễm sợ khi thằng bé vô tình gặp được Quân. Nó cũng sẽ hỏi Quân có biết mẹ nó không?. Nếu không phải là một người quan trọng và đặc biệt của mình, Diễm sẽ không vẽ chân dung của người đó. Thằng nhóc thông minh như thế, nó sẽ đoán ra. Diễm thà rằng nói bố nó đã đi xa, còn hơn nói bố nó ở cách nó không xa lắm chỉ hơn mười tiếng đi máy bay là tới. Diễm không muốn gây tổn thương cho thằng bé.

Diễm quá ngốc khi cho thằng bé mô hình xe cứu hỏa. Bây giờ Diễm không biết phải trả lời Quân thế nào. Diễm không thể nói ra sự thật, nhưng cũng không tìm được cách gì để nói dối.

Giữ Diễm đối diện với mình, hai tay giữ chặt vai Diễm. Quân gần giọng.

_ Cô còn không mau trả lời tôi đi?

Diễm lắp bắp.

_ Tôi... tôi đã lấy trộm của anh.

Quân quát nhỏ.

_ Cô bảo sao? Lấy trộm? Tôi có nghe lầm không?

Diễm cố gắng gượng cho xuôi tai.

_ Lúc anh bị tai nạn, tôi đã đến văn phòng làm việc của anh. Tôi thấy mô hình ô tô này đẹp quá nên đã lấy mà không hỏi xin anh trước. Tôi thành thật xin lỗi.

Quân nhếch mép cười nhạt.

_ Cô biết cô không giỏi nói dối. Lần trước tôi hỏi cô có quen biết tôi không? Cô nói chúng ta chưa từng gặp nhau, sao bây giờ cô nói cô biết tôi là ai, cô còn ăn trộm đồ của tôi nữa? Cô có thấy mình vô lý quá không?

Diễm liếm môi, nuốt nước bọt. Diễm khó nhọc trả lời.

_ Đúng là anh và tôi chưa từng gặp mặt nhau. Ít nhất tôi là người ngưỡng mộ anh, còn anh không hề biết tôi. Tôi đến văn phòng của anh vì tôi cần xin một việc làm tạm trong thời gian anh ở bệnh viện.

_ Cô càng nói tôi càng thấy lời nói của cô có nhiều lỗ hổng. Để tôi nhắc cho cô nhớ. Hôm qua lúc tôi bị con đau đầu hành hạ, cô đã vô tình hỏi tôi có thường xuyên bị đau đầu không? Chưa hết, tôi hỏi lại cô sao cô biết, cô đã tron chu giải thích là do cô hay bị đau đầu nên mới nghĩ tôi cũng giống như cô. Việc này tôi có thể cho qua nhưng việc cô quen thuộc các sở thích của tôi thì tôi không thể không nghi ngờ. Một là cô mau nói cho tôi biết cô là ai, cô có quan hệ gì với tôi, hai là tôi sẽ tự đi điều tra. Tôi tìm hiểu được ra sự thật, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Thế nào cô có chịu nói không?

Diễm đứng không còn vững nữa. Nhìn Quân bây giờ rất đáng sợ, ánh mắt rực sáng, đôi môi mím chặt. Diễm cảm tưởng mình sắp bị Quân lôi lên lôi đài đến nơi. Diễm không còn sức để chiến đấu nữa. Diễm sợ phải nói ra sự thật, sợ hết mọi thứ.

Diễm cúi mặt xuống, không dám nhìn thẳng vào mặt Quân. Nước mắt Diễm bắt đầu rơi từng giọt xuống đất. Quân không buông tha cho Diễm dễ dàng như thế.

_ Nếu cô không chịu giải thích, tôi sẽ gọi điện về công ty. Tôi sẽ hỏi người nào đã tuyển dụng cô. Nếu cô nói dối, cô biết hậu quả rồi đấy. Cả đời tôi ghét nhất là bị người ta sỏ mũi.

Diễm van xin.

_Anh không cần phải làm to chuyện như thế.

Diễm nhắm chặt mắt lại, để cho hai dòng lệ tuôn trào. Diễm nói như người bị đứt hơi.

_Anh nói đúng tôi là một tên trộm xấu xa. Tôi đã không lường trước được việc làm của mình. Chính tôi đã đột nhập vào văn phòng làm việc của anh mà không được phép. Tôi còn lấy đồ của anh nữa. Anh có thể kiện tôi vì tội ăn cắp, tôi sẵn sàng chấp nhận hình phạt của anh dành cho tôi.

Nâng cằm Diễm lên. Quân nhìn vào đôi mắt đẫm lệ của Diễm. Quân chưa xót nói.

_Cô nghĩ rằng tôi có thể kiện cô vì tội cô lấy trộm đồ của tôi sao? Cô khinh tôi quá.

_Chẳng...chẳng phải anh nói sẽ trừng phạt tôi là gì?

_Điều tôi muốn biết là cô và tôi có quan hệ gì không?

Diễm lợi dụng sự mất trí nhớ của Quân để nói dối.

_Nếu tôi và anh có quan hệ gì, anh phải biết tôi đúng không? Hay anh không tin vào đôi mắt của mình?

Quân ôm lấy đầu.

_Tôi cũng không biết nữa. Sau khi tỉnh lại tôi không còn nhớ gì trong vòng một năm tôi bị tai nạn so với lần trước, bác sĩ nói là khả năng hồi phục trí nhớ của tôi rất mong manh.

Quân nhìn Diễm trùng trùng. Đẩy Diễm đứng sát vào tường. Tay chống ngang đầu Diễm. Quân nhìn thật sâu vào mắt Diễm, quan sát từng biến động nhỏ của Diễm. Quân trầm giọng bảo Diễm.

_Nếu cô dám lợi dụng sự mất trí nhớ của tôi do tai nạn xe để nói dối tôi sẽ trừng phạt cô thật tàn nhẫn.

Diễm lảng tránh ánh mắt của Quân.

_Anh...anh đừng hòng đe dọa được tôi. Quá khứ thì vẫn mãi chỉ là quá khứ, hiện tại mới là quan trọng. Anh sắp lấy vợ rồi, tôi cũng đã có gia đình, việc tôi có quan hệ gì với anh không đâu còn quan trọng nữa.

Lời nói của Diễm chẳng khác gì gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Quân. Đúng là Quân không có tư cách để yêu cầu Diễm ở bên cạnh mình, dù họ có quan hệ hay không có quan hệ gì, họ cũng đã đi hai con đường riêng biệt. Diễm đã lấy chồng, đã có con với anh ta. Quân đau đớn đâm mạnh vào tường. Diễm sợ hãi nhắm chặt mắt lại.

Hình ảnh này khiến trí nhớ của Quân bắt đầu hoạt động. Quân loáng thoáng thấy mình cũng đâm mạnh vào tường, cô gái mặc một chiếc váy màu trắng, mái tóc đen dài, đang run rẩy vì sợ hãi.

Quân kinh ngạc nhìn Diễm không rời, tại sao càng ở gần bên cạnh Diễm, Quân càng thấy những hình ảnh mơ hồ càng ngày càng nhiều. Quân là một người thông minh nên nhận ra, nhất định Diễm có quan hệ rất mật thiết với mình, nếu không Quân sẽ không bị ám ảnh nhiều như thế này. Kí ức của Quân dành cho Diễm đang sống lại dần.

Quân càng ngày càng khẳng định Diễm đang che giấu điều gì đó. Quân nhếch mép nghĩ thầm.

_Cô hãy chờ đấy, nếu tôi điều tra ra được mối quan hệ thật sự giữa tôi và cô là gì. Cô sẽ phải trả giá vì dám lừa dối tôi.

Không muốn Diễm phải sợ hãi và hốt hoảng hơn nữa. Quân kết thúc màn tra hỏi của mình. Cầm tay Diễm, Quân lôi Diễm ra phòng khách. Diễm ngoan ngoan đi theo Quân mà không có phản ứng gì. Chỉ cần không phải ở một nơi riêng tư với Quân, Diễm có thể yên tâm hơn khi đi ra phòng khách cùng với Quân.

Quân hỏi.

_Cô đủ sức đi theo tôi chứ?

Diễm run giọng đáp.

_Tôi...tôi không sao. Chúng ta định đi đâu đây?

_Cô cứ đi rồi sẽ biết.

Quân vẫn độc tài như mọi khi. Đối với mọi người, Quân có thể mỉm cười, và đối xử điềm đạm với họ, còn đối với Diễm, Quân thể hiện quyền làm chủ, quyền sở hữu. Diễm bức mình nhưng không làm gì được.

Lần này thằng nhóc không đòi đi theo, nó tình nguyện ở nhà. Diễm muốn thằng nhóc đi cùng cho đỡ sợ nên nịnh thằng bé.

_ Con đi cùng với mẹ nhé? Chẳng phải con luôn thích được đi cùng chú là gì?

Thằng bé ranh mãnh đáp.

_ Con không dám làm phiền công việc của mẹ và chú. Mẹ đi theo chú đi. Còn còn chơi ô tô nữa.

Diễm kêu khổ.

_ Sao hôm nay con đột nhiên ngoan ngoãn thế?

Thằng bé thờ dài như một triết gia.

_ Con chỉ đòi đi theo mẹ khi con thấy thích hợp, còn hôm nay con thấy chú và mẹ có nhiều việc cần giải quyết nên con không dám làm phiền.

Thằng bé cười tinh quái với Quân.

_ Chú chăm sóc tốt mẹ cháu nhé. Cháu vào phòng chơi tiếp đây.

Bà Hoa không nhịn được cười, ngay cả Quân cũng phải phì cười vì thằng bé. Chỉ có Diễm nhăn mặt than thầm.

Diễm không muốn đi, Quân cảnh cáo.

_ Cô không đi không được. Đây là việc của cô. Cô phải có trách nhiệm với bản thân.

Bà Hoa hỏi thúc Diễm.

_ Cậu ấy nói đúng. Cháu nên đi theo cậu ấy đi!

Cuối cùng, Diễm phải cầm túi sách. Đi ra cổng, Diễm nói.

_ Tôi có xe ô tô nên anh không cần phải trở tôi.

Quân ra lệnh.

_ Cô lên xe tôi chờ cô đi. Cô đừng làm tôi phải mất nhiều thời gian tranh cãi lời thôi với cô.

Diễm bặm môi.

_ Anh có thấy mình quá đáng lắm không? Dù bây giờ anh là luật sư của tôi. Anh cũng không có quyền ra lệnh cho tôi.

Quân lạnh lùng đáp.

_ Phải tôi không có quyền ra lệnh cho cô. Nhưng sau khi phát hiện ra cô đang nói dối tôi. Cô còn là một tên ăn trộm đồ của tôi nữa. Tôi tự cho phép mình được đối xử với cô theo cách này.

Diễm im lặng không nói gì, Quân có quyền làm thế, thậm chí còn nhiều hơn. Nếu Quân biết được sự thật, Diễm đã bỏ rơi Quân. Quân sẽ còn trả thù Diễm nhiều hơn mức Diễm có thể tưởng tượng.

Quân lịch sự mở cửa xe ô tô cho Diễm trèo vào trong. Đóng nhẹ cửa xe, Quân nhanh chóng lái xe đi.

_ Anh định đưa tôi đi đâu?

_ Tôi đã nói là khi nào đến nơi cô sẽ biết. Sao cô hỏi tôi lắm thế? Cô sợ tôi sẽ tìm cách hại cô à?

Diễm lúng túng đáp.

_ Không phải tôi sợ anh. Tôi chỉ muốn biết trước để chuẩn bị tâm lý thế thôi.

Quân giễu cợt.

_ Một người như cô không cần phải chuẩn bị gì vẫn có thể ăn nói trơn tru kia mà.

Diễm nắm chặt tay. Diễm không muốn đối đáp hay cãi nhau với Quân. Nếu còn nói thêm nữa, thế nào Diễm cũng để lộ ra sơ hở của bản thân. Diễm thà rằng bị Quân nói khích, còn hơn trả lời Quân để rồi bị sa vào bẫy.

Quân cúi.

_Sao tôi nói cô không trả lời?

_Tôi không có gì để nói với anh cả.

_Cô có chắc không? Cô nợ tôi nhiều lời giải thích. Cô nói là không có gì để nói là sao? Cô tưởng là tôi sẽ để cho cô yên hay sao? Nếu cô nghĩ thế thì cô đã làm hoàn toàn. Tôi không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, lại không phải là kẻ dễ dàng chấp nhận những câu trả lời không đúng sự thật của cô.

_Tôi..tôi nói rồi, tôi và anh chưa từng gặp mặt nhau. Tôi chỉ là người lấy đồ của anh thôi.

_Việc đó cô đã nói rất trôi chảy rồi. Cô không cần phải nhắc lại. Điều tôi thấy lạ là làm cách nào cô có thể vào văn phòng làm việc của tôi. Chưa hết nếu cô đã muốn lấy đồ của tôi, sao cô không lấy thứ gì đáng giá, cô chỉ lấy một mô hình xe cứu hỏa – kỉ vật duy nhất của người bạn đã mất của tôi làm gì? Cô có biết xe mô hình đó quan trọng với tôi nhiều như thế nào không?

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 250

Diễm sợ hãi nói.

_Tôi..tôi xin lỗi. Tôi không cố ý.

_Cô đừng nói nữa. Tôi không muốn nghe. Điều tôi muốn biết là sự thật, nếu cô cứ tiếp tục nói dối và xin lỗi tôi thì tốt nhất cô không nên nói gì, nếu không tôi sẽ không đảm bảo những gì tôi sẽ làm với cô đâu.

Diễm im lặng không đáp. Thần kinh Diễm quá căng thẳng. Đúng là Diễm không giỏi đóng kịch, giỏi che dấu cảm xúc của mình. Diễm đang dần để lộ ra cho Quân biết Diễm đang nói dối. Không sớm thì muộn, Quân sẽ tìm ra được sự thật. Diễm rùng mình không dám nghĩ đến cách Quân sẽ đối xử với mình sau khi Quân nhớ lại toàn bộ.

Diễm định không nhờ Quân giúp mình nhưng làm thế chỉ khiến Quân nghi ngờ hơn. Diễm đành cố chịu đựng, cố che dấu cảm xúc của bản thân ít nhất có thể. Diễm không còn dám nhìn thẳng vào mắt Quân nữa. Diễm đang dần đánh mất tự chủ của chính bản thân mình.

Quân đưa Diễm đến nhà xuất bản Youth's Talent. Quân có vài câu hỏi muốn hỏi nhân viên và ông Richard. Buổi tối hôm qua sau khi phân tích, Quân nghi ngờ một trong những đồng nghiệp của Diễm chính là người đã lên lấy bản thảo rồi đưa cho Jenny. Ngoài đầu mối này ra, Quân không còn nghi vấn nào khác. Quân không tin là có ai đột nhập vào căn hộ của Diễm để làm việc đó, thứ nhất bà Hoa hay ở nhà, thứ hai nếu có dấu hiệu đột nhập, chắc hẳn Diễm phải phát hiện ra rồi.

Điều khiến Quân còn băn khoăn là ai mới là người có động cơ để làm điều này. Quân nghĩ đến trường hợp người đó cần tiền, có mối thù với Diễm. Chính vì muốn làm sáng tỏ nghi vấn của mình nên Quân mới cùng Diễm đến nhà xuất bản.

Bắt tay ông Richard. Quân nghiêm nghị nói.

_Bây giờ tôi là luật sư của cô ấy. Tôi có thể nhờ ông tập trung mấy nhân viên ở đây lại để tôi hỏi họ vài câu hỏi được không?

Ông Richard kinh ngạc hỏi Quân.

_Có thật bây giờ cậu là luật sư của cô ấy không?

_Ông nghi ngờ điều đó?

_Tôi thật sự rất ngạc nhiên. Tôi tưởng cậu chỉ là một doanh nhân thôi.

Quân mỉm cười.

_Ngoài học kinh tế, tôi còn học luật ở đây.

Ông Richard sột sắng nói.

_Cậu chờ ở đây, để tôi đi gọi họ.

_Cảm ơn ông.

Diễm mệt mỏi ngồi xuống ghế. Quân quan tâm hỏi.

_ Cô không sao chứ?

_ Tôi hơi mệt nhưng sẽ sớm qua thôi. Tôi thấy hỏi họ như hỏi cung thế này không được hay lắm.

Quân cau mày.

_ Cô cũng nào cũng yếu đuối và sợ hãi như thế thì làm sao thành công được. Để tìm ra được sự thật, nếu cô không đi điều tra, không thu thập chứng cứ, cô nghĩ là mọi chuyện sẽ đầu vào đáy khi cô không làm gì cả hay sao?

Diễm suốt ngày bị Quân lên lớp như một người thầy dạy một đứa trẻ con. Diễm biết bản thân mình là một kẻ vô dụng. Diễm đang lãng phí thời gian của Quân. Lẽ ra bây giờ Quân đang ngồi trong văn phòng nhấm nháp ly cà phê và đang đọc các tài liệu kinh tế, đọc các báo cáo tình hình kinh doanh của công ty mới đúng.

Ông Richard quay lại văn phòng. Ông hỏi thông báo.

_ Tôi đã gọi tất cả nhân viên tập trung trước cửa phòng rồi. Cậu định hỏi từng người một hay tất cả cùng một lúc?.

_ Tôi có thể mượn tạm văn phòng của ông để hỏi từng người được không?

Ông Richard gật đầu.

_ Được, cậu cứ làm đi.

Quân bắt đầu cho gọi từng người vào. Hỏi người nào xong, Quân cũng đều trả tiền cho họ. Diễm không hiểu cách làm việc của Quân nhưng im lặng không nói gì.

Diễm say sưa nhìn Quân làm việc. Diễm khâm phục đầu óc nhanh nhạy của Quân. Những câu hỏi mà Quân dành cho họ rất thông minh và rất khôn khéo, Quân đang dần tìm ra sơ hở của mỗi người chỉ qua vài câu hỏi.

Sau khi hỏi xong toàn bộ mấy nhân viên trong nhà xuất bản. Quân ngồi im lặng suy nghĩ, Diễm và ông Richard không dám lên tiếng hay gây ra tiếng động gì. Họ sợ làm phiền Quân.

Đứng dậy, Quân nói.

_ Cảm ơn ông. Chúng tôi đi đây.

Ông Richard quan tâm hỏi.

_ Cậu có điều tra ra được gì chưa?

Quân lắc đầu đáp.

_ Chỉ là nghi vấn tạm thời thôi. Sau khi thu thập đầy đủ chứng cứ, tôi sẽ thông báo lại cho ông sau. Chào ông.

Diễm gật đầu chào ông Richard. Thắt dây an toàn, Diễm hỏi Quân.

_ Hình như anh đã phát hiện ra được điều gì rồi?

Quân nheo mắt nhìn Diễm.

_ Cô có vẻ nhạy cảm quá nhỉ? Cô tin là tôi đã biết ai lấy bản thảo của cô chỉ qua vài câu hỏi thôi sao?

Diễm cúi.

_ Anh không cần phải mỉa mai tôi như thế? Tôi là một con ngốc được chưa?

Quân cúi sát vào mặt Diễm. Quân đe dọa.

_ Đừng giận lấy kiểu trẻ con với tôi. Cô có biết ngay lúc này tôi nghĩ gì không?

Diễm run sợ hỏi.

_ Anh... anh nghĩ gì?

_ Hôn cô.

Diễm kêu được nửa chừng.

_Anh bảo sao?

Quân hôn Diễm. Quân không còn kiềm chế được bản thân mình nữa. Quân mặc kệ mình sắp là một người có vợ, mặc kệ Diễm đã có gia đình và đã có con. Quân chỉ làm theo con tim của mình.

Đầu tiên Diễm còn cố tìm cách đẩy Quân ra nhưng dần dần Diễm đầu hàng. Nụ hôn làm cả hai tan chảy. Quân hôn Diễm bằng tất cả đam mê, tình yêu, say đắm của mình. Quân đang buông thả bản thân đầu Quân hoàn toàn trống rỗng. Quân không còn nghĩ được gì nữa, lúc này toàn bộ tâm trí, trái tim, cảm xúc của Quân đều ngập tràn hình bóng và mùi hương của Diễm. Quân đã bị lú lẫn và mê mết mất rồi.

Cứ mỗi lần Diễm tưởng Quân sẽ dứt nụ hôn nhưng Quân hôn Diễm lâu hơn Diễm tưởng. Diễm cố gắng gượng chống trở lại tình cảm đang ủa về như thác lũ của mình nhưng không được. Quân đang nắm chặt lấy mép áo khoác của Quân. Diễm đang hôn đáp trả lại nụ hôn của Quân.

Quân kinh ngạc, vui mừng. Quân tham lam muốn hôn Diễm lâu hơn. Quân không tin là mình còn cơ hội để làm điều này nữa, khi vụ án kết thúc, đầu tháng sau, Quân đã là người có vợ. khi gặp lại nhau, Quân chỉ đánh nuốt đau khổ, nhớ thương dành cho Diễm vào trong. Quân sẽ phải cố chôn chặt tình yêu mãnh liệt của mình. Quân chưa từng yêu ai nhiều như yêu Diễm. Ngay cả Loan, dù là vợ chưa cưới. Quân cũng chỉ dừng lại ở mức độ thích. Tình cảm Quân dành cho Diễm khác hoàn toàn tình cảm Quân dành cho Loan. Càng ở gần bên Diễm, Quân càng hiểu thế nào là yêu, là nhớ, là thương, là tương tư khi đêm về không có người yêu ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 251

Yêu có nghĩa là cho và nhận, là làm tất cả để bảo vệ người mình yêu. Quân cũng đang làm như thế, mặc dù biết rằng mình không có được Diễm, nhưng Quân không thể bất ép bản thân Quân không ngừng nghĩ về Diễm. Lý trí và trái tim của Quân đã bị Diễm lấy cắp mất rồi.

Diễm đỏ bừng mặt, không dám ngược mắt nhìn Quân. Diễm quay mặt nhìn theo hướng khác. Quân ngồi im như người mất hồn. Nụ hôn đã dứt, Diễm đã ngồi cách xa Quân. Trái tim Quân vẫn chưa lấy lại được nhịp đập bình thường, nồng độ máu trong cơ thể Quân đang tăng vọt.

Mặt Quân đỏ bừng, bịt miệng. Quân muốn phát điên vì cảm giác hạnh phúc, ngọt ngào do nụ hôn của Diễm mang lại.

Quân ngơ ngẩn nhìn Diễm không rời. Quân đã từng hôn nhiều cô gái, đã từng hôn Loan nhưng không có ai trong số họ có thể khiến Quân bay bổng, choáng váng, thần trí lơ mơ, và tan chảy như thế này.

Trước đây Quân thấy hôn thật nhạt nhẽo và vô vị nhưng bây giờ Quân không còn cảm thấy thế nữa. Quân muốn hôn Diễm suốt đời, muốn độc chiếm Diễm cho riêng mình. Dù nghĩ rằng Diễm đã từng thuộc về một người đàn khác khiến cho Quân điên lên vì ghen, vì tức nhưng Quân vẫn muốn có được Diễm.

Quân lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo, càng ngày Quân càng tham lam hơn. Quân sợ rằng, Quân có thể vứt bỏ tất cả mọi thứ để chạy theo Diễm như một con ong chạy theo bông hoa đầy mật ngọt của mình. Biết rằng mật ngọt đó nếu quá nhiều sẽ làm chết con ong nhưng vì yêu quá nhiều nên không thể dừng lại được.

Run run dứt chìa khóa xe vào ổ khóa. Quân khởi động xe, lên số. Quân lái xe rời nhà xuất bản. Trên đường đi không ai nói với ai câu nào. Hai người vẫn chưa lấy lại được hơi thở và nhịp đập của trái tim.

Hơn bốn năm họ mới hôn nhau được hai lần. Lần nào cũng đều làm cả hai không quên được nhau.

Diễm không bị mất trí nhớ nên dư vị của tình yêu dành cho Quân không bao giờ phai nhạt, còn Quân dù không nhớ gì nhưng tình yêu dành cho Diễm vẫn còn nguyên vẹn. Kí ức của Quân chỉ bị che dấu chứ không bị mất đi, chỉ cần khơi gợi trong Quân những cảm giác kia, không cần khoa học hay phải dùng đến bác sĩ tâm lý. Quân có thể lấy lại kí ức của mình.

Quân lúng túng hỏi.

_Bây giờ cô muốn đi đâu?

_Tôi muốn về nhà.

Quân cũng muốn về nhà Diễm. Muốn gặp lại thằng nhóc nhưng nghĩ đến lúc phải nhanh chóng tạm biệt Diễm và thằng bé. Quân không thích một chút nào. Quân nghĩ tại sao Quân không đưa Diễm đi đâu đó, cơ hội ở bên cạnh Diễm một mình thế nào đâu phải lúc nào cũng có.

Quân nói nhanh.

_ Hay là cô đến chỗ tôi. Tôi có nhiều tài liệu cần nghiên cứu. Có cô giúp vụ án sẽ nhanh được giải quyết hơn.

Diễm giật thót.

_ Tôi nghĩ tôi nên về nhà tôi thì hơn.

Diễm làm sao ở một mình với Quân trong căn hộ của Quân. Diễm sợ sự riêng tư, sợ sự va chạm với Quân. Diễm sợ rằng Diễm sẽ không giữ được mình, Diễm sẽ làm chuyện có lỗi với Loan. Mặc dù mới là vợ của Quân nhưng đó là chuyện trong quá khứ rồi, hiện tại Loan mới là vợ hợp pháp của Quân.

Quân cau mày hỏi Diễm.

_ Cô sợ tôi làm gì cô hay sao?

Diễm vội nói.

_ Không phải tôi sợ anh làm gì tôi. Tôi đã làm phiền anh gần cả buổi chiều rồi. Tôi không dám làm phiền anh hơn nữa.

Quân phanh két xe lại. Diễm sợ hết hồn. Vừa tức vừa giận, Diễm hét.

_ Anh có biết dừng xe đột ngột thế này nguy hiểm lắm không. Anh phải biết là đường này rất dễ bị tai nạn. Tôi không muốn xảy ra chuyện gì với anh nữa.

Diễm mắt Diễm tuôn rơi. Trong lúc nóng giận, Diễm đã không biết mình đang nói gì. Quân nhìn Diễm không rời. Quân càng ngày càng nghi ngờ hơn về mối quan hệ với Diễm.

Những lời nói của Diễm vừa rồi thể hiện sự quan tâm, lo lắng. Nếu chỉ là một người mới quen biết. Diễm không cần phải làm quá lên như thế. Quân phân tích từng từ, từng chữ Diễm nói.

Mặc dù Quân không hiểu được lý do vì sao nhưng sự quan tâm của Diễm dành cho mình là không thể chối cãi được.

Bắt Diễm nhìn thẳng vào mặt mình. Quân gằn giọng.

_ Cô nói thật đi. Tôi và cô có quan hệ gì đặc biệt không?

Diễm cố gỡ tay Quân ra khỏi vai.

_ Tôi... tôi nói rồi, tôi và anh chưa từng gặp nhau.

_ Cô nói dối. Nếu cô và tôi không có quan hệ gì sao cô luôn tìm cách lẩn tránh tôi, chưa hết cô rất hiểu những sở thích của tôi. Một người lạ như cô sao có thể biết rõ về tôi như thế?

Diễm run giọng đáp.

_ Anh đừng ép tôi nữa được không? Nếu tôi nói là vì tôi si mê anh nên tôi mới tìm hiểu về anh khi tôi vẫn còn ở Việt nam, anh có tin không?

Quân kinh ngạc trước lời giải thích của Diễm. Bóp vai Diễm thật đau. Quân cười khẩy.

_ Cô lại đang nói dối đúng không? Sao tôi càng hỏi cô, cô càng dẫn dắt tôi đi xa hơn thế?

_ Tôi... tôi đang nói rất thật.

Quân quát.

_ Nếu cô nói cô yêu tôi. Tại sao cô phải chối là không hề biết tôi. Nếu cô yêu tôi thì khi gặp tôi, cô phải mừng vì có thể gặp được tôi chứ? Cô tưởng tôi là một thằng ngốc sao?

Diễm ngẩng mặt lên nhìn Quân. Vừa khóc Diễm vừa nói.

_ Anh cũng biết tôi là một người yếu đuối, hay tự ti, tôi nghĩ bản thân mình không xứng với anh nên tôi chỉ dám đứng nhìn anh từ xa. Anh nghĩ thử xem, tôi cũng đã có gia đình rồi. Dù người đàn ông đó không còn ở bên tôi nhưng tôi yêu anh ấy thật lòng, suốt cuộc đời này tôi chỉ yêu anh ấy. Một con bé con sẽ có nhiều cảm giác xao xuyến thoáng qua. Tôi không muốn tình cảm trong quá khứ ảnh hưởng đến hiện tại và tương lai của mình.

Ép sát Diễm xuống ghế xe, Quân gần như nằm đè lên người Diễm. Diễm kinh sợ hỏi.

_ Anh... anh định làm gì?

_Tôi chỉ muốn kiểm tra xem cô lại định dờ dặt gì ra nữa? Cô nói dối rất dở, tôi không còn tin được bất kì một lời nào cô nói nữa. Đầu tiên cô nói cô không hề quen biết tôi, cô tìm cách tránh mặt tôi, thậm chí không thêm nói chuyện với cô. Mỗi lần phải đối mặt với tôi, cô luôn lo lắng, sợ sệt, luôn cố tìm cách tránh mặt tôi ít nhất có thể. Nếu tôi không phát hiện ra cô đang giữ chiếc xe mô hình cứu hỏa của tôi. Tôi sẽ không biết là cô và tôi có một mối quan hệ nào đó. Cô có biết tôi hận nhất những kẻ lừa dối tôi không?

Mỗi lời Quân nói như những nhát dao đâm thẳng vào trái tim Diễm. Diễm không muốn lừa dối Quân, không muốn Quân phải sống trong nghi ngờ, đau khổ nhưng Diễm không muốn phá hỏng tương lai và sự nghiệp của Quân.

_Anh...anh buông tôi ra. Chúng ta đang đậu xe ở ngoài đường, tôi không muốn biến thành trò hề cho thiên hạ xem.

_Cô sẽ có và sẽ bị thành một con hề nếu như tôi biết được cô đang cố tình dấu tôi điều gì đó.

_Anh đang vi phạm quyền cá nhân của tôi. Tôi không cần một luật sư như anh.

Quân cười nhạt.

_Tôi là người khi đã quyết tâm làm gì, tôi sẽ làm bằng được. Cô có chạy trốn hay bỏ chạy cũng không thoát khỏi tay tôi. Tôi cảnh cáo cô, đừng nghĩ đến việc bỏ chạy nếu không cô sẽ sống mà không có một ngày được bình yên đâu.

Mặt Diễm trắng bệch, con quỷ trong Quân đã sống lại rồi. Quân từng nói Quân trở thành ác quỷ hay thiên thần đều là do cách Diễm đối xử với Quân. Diễm biết Quân nói là làm. Quân chưa bao giờ nói suông.

Quân phóng xe đi, không cần hỏi Diễm có muốn đi theo mình không. Quân đưa Diễm về căn hộ của mình. Căn hộ này cách xa căn phòng ở khách sạn New World hai mươi phút đi xe ô tô. Diễm bị Quân đưa về vùng ngoại ô. Căn nhà chìm sâu vào trong rừng cây.

Diễm đập kính cửa xe.

_Anh định đưa tôi đi đâu thế này? Tôi còn rất nhiều việc phải làm. Tôi không thể ở đây.

Quân hét.

_Cô có chịu ngồi im đi không? Tôi và cô đều mệt mỏi, chúng ta cần nghỉ ngơi.

Diễm sợ hãi đáp.

_Anh nghỉ ngơi là việc của anh. Còn tôi tự biết điều chỉnh cuộc sống của mình. Anh mau cho tôi xuống, tôi cần đón xe về nhà.

Quân nhếch mép hỏi.

_Vào giờ này sao. Cô có thấy trời đã bắt đầu tối rồi không? Cô không dám ở cùng với tôi vì cô sợ tôi hay là cô không dám để lộ bí mật của mình cho tôi biết?

_Tôi...tôi đã nói rồi. Tôi không dấu anh gì cả.

Quân mất hết kiên nhẫn.

_Cô im đi. Tôi không muốn nghe thêm lời nói dối nào của cô nữa. Một là cô ngồi im, hai là tôi buộc cô phải làm thế.

Diễm bật khóc.

_Anh đang giam giữ người trái phép, anh có biết không?

_Tôi không cần cô phải nhắc cho tôi nhớ. Tôi là một luật sư, tôi hiểu luật hơn cô.

_Hiểu luật mà anh dám làm như thế này với tôi sao?

_Đổi với một người cứng đầu như cô. Tôi thấy tôi vẫn còn nhẹ tay với cô. Tin tôi đi, khi tôi tìm ra được sự thật, cô sẽ không còn bình yên nói chuyện với tôi như thế này nữa đâu.

_Tôi...tôi sẽ kiện anh ra tòa vì tội dám đe dọa và bắt ép người khác.

Quân cau mày.

_Cô đừng dờ dặt giọng dọa dẫm của cô ra đây. Cô nói tôi bắt ép cô? Tôi không hề dùng bạo lực, tổng cô lên xe. Tôi cũng chưa làm gì xâm phạm đến thân thể của cô hay là cô định kiện tôi vì tôi đã hôn cô?

Diễm đỏ bừng cả mặt. Diễm chỉ nói thế thôi. Dù Quân có gây tổn thương cho mình, Diễm cũng không có dũng khí kiện cáo gì Quân. Vì Quân, Diễm đã hy sinh hạnh phúc của mình. Diễm làm sao có thể hại Quân, mà dù Diễm có muốn. Diễm cũng không bao giờ thắng được Quân. Quân luôn biết cách điều

hiển được người khác, biết cách làm chủ được mọi tình huống.

Trong mắt mọi người, Quân luôn là một thiên thần, một hiệp sĩ trong một bộ quần áo giáp và thanh kiếm sáng bóng. Đối với Diễm, Quân luôn là một người tồn tại hai mặt đối lập nhau. Có lúc Quân đối xử với Diễm rất ngọt ngào, dịu dàng nhưng cũng có những lúc, Diễm sợ hãi, kính sợ Quân. Quân luôn làm cho Diễm sống trong những cảm giác khác nhau.

Diễm là chất xúc tác của Quân. Nếu Diễm cho quá nhiều hay quá ít, Quân sẽ là một ác quỷ đúng nghĩa, nhưng chỉ cần Diễm cho vừa đủ. Quân sẽ đối xử với Diễm thật dịu dàng.

Nhìn căn nhà gỗ đơn sơ giống như căn nhà dành cho mùa săn. Diễm lo sợ hỏi.

_Anh định bắt tôi ở qua đêm với anh ở đây sao?

_Cô không muốn ở lại đây với tôi?

_Tôi.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 252

Mở cửa xe, tắt máy, rút chìa khóa xe. Sợ Diễm tìm cách đi về trong đêm khuya sẽ rất nguy hiểm. Quân cẩn thận khóa xe và đút chìa khóa vào túi. Nắm lấy tay Diễm, Quân lôi Diễm vào trong nhà.

Diễm chưa từng sống trong một căn nhà kiểu này. Diễm vốn sợ bóng tối, sợ bị bỏ lại một mình trong rừng. Dù Quân không cẩn thận khóa lại xe. Diễm cũng không có dũng khí bỏ về. Diễm thấy ở bên cạnh Quân vẫn an toàn hơn đi lang thang ở trong rừng. Diễm sợ lạc, sợ bị bắt cóc, sợ ma, sợ chó sói. Diễm sợ mọi thứ mà đêm đen và rừng có thể mang lại cho Diễm.

Diễm lú lú bước theo Quân. Tiếng xào xạc của lá cây rừng bay trong gió và tiếng sột soạt của mấy con thú đi ăn đêm mà Diễm không biết tên, những nhánh cây rừng khẳng khiu trong bóng tối vươn dài như những bóng ma khiến Diễm cứng người lại vì sợ.

Diễm ôm chặt lấy Quân. Cơ thể không ngừng run rẩy. Quân vòng tay ôm lấy Diễm. Quân vỗ về.

_Cô đừng sợ, đã có tôi ở đây rồi.

Đầu Quân lại bắt đầu đau nhức, hình ảnh căn biệt thự hiện dần lên trong kí ức. Quân thấy mình đang nắm tay một cô gái, cô gái giống hệt cô gái Quân hay mơ đến. Quân nhớ được đoạn hội thoại giữa họ. Cô gái sợ ma, Quân cũng trấn an cô gái đó giống hệt như cách Quân nói với Diễm.

Quân nắm chặt tay. Tại sao Quân chưa từng nghĩ về ai khác khi ở bên cạnh họ, mà chỉ riêng một mình Diễm, Quân mới có cảm giác này. Quân không nhớ được khuôn mặt của cô gái nhưng hình dáng mái tóc thì không khác gì Diễm.

Quân không muốn hỏi Diễm lý do tại sao nữa. Vì Quân biết, Diễm sẽ tìm cách dấu mọi chuyện đến cùng. Quân muốn xem Diễm định dấu mọi chuyện đến bao giờ. Quân tin là không sớm thì muộn, Quân sẽ tìm ra được sự thật, chỉ cần Quân muốn, mọi thứ Quân đều có thể làm được.

Mấy bậc thang dẫn vào nhà mờ mờ ảo ảo trong bóng đêm. Quân hay đến đây nghỉ ngơi mỗi khi Quân mệt mỏi và bị stress nên căn nhà trở nên quen thuộc. Diễm là người mới đến nên không thể thành thạo được như Quân.

Sợ Diễm bị vấp ngã. Quân bế Diễm. Diễm đỏ bừng mặt, nếu không phải nghĩ đến hoàn cảnh của cả hai, Diễm lại tưởng cả hai đang đi nghỉ tuần trăng mật.

_Anh buông tôi xuống. Tôi có thể tự đi được.

_Cô không thấy hai đầu gối của cô dính cả vào nhau sao? Cô đang sợ hãi, ở đây lại tôi nên cô để tôi đưa cô vào trong nhà.

_Anh có thể hướng dẫn tôi. Anh đâu cần phải bế tôi?

_Cô thể im lặng một phút được không? Tôi không muốn nổi điên lên với cô.

Diễm im bất. Diễm biết dù có nói gì, Quân cũng sẽ làm theo ý mình. Quân chưa từng hỏi xem Diễm có muốn làm theo lời Quân không? Quân luôn cho mình quyền quyết định mọi thứ thay Diễm.

Không cần phải bật điện. Quân cũng biết chính xác ghế xô pha đặt ở đâu. Quân đặt Diễm ngồi lên ghế.

Quân bật điện, căn nhà chìm trong ánh sáng dịu dịu. Diễm tò mò quan sát xung quanh. Căn phòng được bày biện rất đơn giản. Diễm thấy có một lò sưởi. Chính giữa của căn phòng đặt bàn ghế, ngoài ra Diễm còn nhìn thấy một kệ sách nhỏ ở góc bên trái, quầy rượu ở góc bên phải. Diễm hình dung, Quân thường xuyên đến đây cùng với Loan, cả hai cùng nhau uống rượu, cùng trò chuyện. Lòng Diễm thất lại ghen.

Diễm nhắm chặt mắt lại, cố gắng điều hòa hơi thở. Diễm không dám nghĩ tiếp nữa. Diễm không có quyền ghen tuông vì chính Diễm là người đã từ bỏ hạnh phúc của mình. Diễm có thể làm được gì khi Quân đã thuộc về một người con gái khác.

Quân mệt mỏi ngồi xuống bên cạnh Diễm. Quân quan tâm hỏi.

_ Cô có muốn uống gì hay ăn gì không?

Diễm cúi.

_ Anh đừng đừng đưa tôi về đây. Anh có thèm nghe tôi nói gì đâu.

_ Cô trả lời lạc đề rồi. Tôi hỏi cô có muốn uống gì hay ăn gì không. Không phải tôi yêu cầu cô trách móc tôi.

_ Tôi không muốn uống gì cả. Tôi phải gọi điện thoại về nhà. Thăng bé và Di Hoa chắc là đang lo lắng cho tôi.

Quân nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể. Quân nói.

_ Cũng may cô chỉ gọi điện thông báo cho con trai của cô và người giúp việc của cô biết cô đang ở đâu. Nếu cô mà gọi điện cho anh chàng nào đó, tôi đã tước điện thoại của cô từ lâu rồi.

Diễm không còn tin vào tai mình nữa. Quân đang ghen. Diễm không biết nên khóc hay là nên cười. Dù Quân có ghen, chuyện này cũng không đi đến đâu. Nhưng Diễm vẫn cảm thấy hạnh phúc, ít ra Diễm cũng còn một chút ý nghĩa gì đó trong cuộc đời Quân. Diễm mong từ bây giờ cho đến lúc tạm biệt, Diễm và Quân sẽ chia tay trong vui vẻ, trong bình lặng. Diễm không muốn có bất cứ chuyện gì xảy ra giữa họ. Diễm sợ sẽ làm tổn thương cả ba người.

Trong cuộc tình này, Diễm đã nhận phần thiệt về mình để Quân và Loan hạnh phúc. Diễm không muốn mọi chuyện kết thúc trong đau khổ. Nhưng có lẽ mọi chuyện đã không còn đi theo hướng mà Diễm muốn nữa. Không ai có thể điều khiển được con tim và lí trí của người khác. Việc Quân yêu mình dù có còn nhớ chuyện ngày xưa hay không, Diễm đành bất lực chịu thua. Quân là một người con trai cứng rắn và tự chủ. Một khi Quân đã muốn làm, sẽ không ai có thể ngăn cản được Quân.

Bà Hoa nhận cuộc gọi của Diễm.

_ Tôi nay cháu có về nhà ăn cơm không?

_ Cháu xin lỗi. Cháu không thể về được. Phiên Di chăm sóc thằng nhóc thay cháu.

Bà Hoa tò mò hỏi Diễm.

_ Cháu đang ở cùng cậu Quân à?

_ Vâng.

Diễm lên nhìn Quân. Thấy Quân đang nhìn mình chăm chăm. Diễm đỏ bừng cả mặt.

_ Cháu yên tâm. Di sẽ chăm sóc thằng bé chu đáo.

_ Thằng bé đâu hả Di?.

_ Di đã tắm rửa và cho thằng bé ăn rồi. Nó bảo với Di là đêm nay cháu sẽ không về nhà. Di không tin nhưng xem ra thằng nhóc đã đoán đúng. Nó bây giờ đang xem phim hoạt hình. Cháu có muốn nói gì với nó không?

Diễm lắc đầu chịu thua thằng con trai của mình. Diễm đang nghi ngờ phải chăng chính thằng bé bày ra tất cả chuyện này. Diễm nhanh chóng gạt tất cả những nghi vấn đó ra khỏi đầu, thằng nhóc làm sao biết Quân là bố của nó. Nếu nó biết được nó đã gọi Quân là bố từ lâu rồi. Thằng bé tinh khôn và hiểu biết như thế, nó sẽ không ngồi yên mà không làm gì.

Diễm đoán việc Quân phát hiện ra mô hình chiếc xe ô tô cứu hỏa chỉ là do tình cờ. Diễm quá đã quá chủ quan khi không cất kĩ chiếc xe để bây giờ bị rơi vào tình huống khó xử như thế này.

Thằng bé nghe tiếng Diễm trong điện thoại, nó liền tắt bỏ ti vi. Nó vui mừng hỏi.

_ Mẹ đi chơi vui chứ?

Diễm mỉm cười.

_ Con nghĩ mẹ có thể vui khi còn nhiều chuyện cần mẹ làm hay sao?

_ Nhưng ở bên cạnh chú, mẹ phải vui mới đúng chứ? Con thấy mẹ và chú rất đẹp đôi.

_ Con đừng nói thế. Mẹ không muốn con nhắc lại câu này thêm lần nào nữa. Chú đã có vợ rồi, mẹ không muốn vợ chú ấy hiểu lầm mẹ.

Thằng nhóc tỉnh bơ nói.

_ Ngay cả khi đã cưới rồi người ta còn thể li hôn vì không hợp nhau, huống hồ chú vẫn còn chưa cưới, chưa đăng ký kết hôn.

Diễm than thầm.

_ Con yêu, đừng nói nữa. Mẹ rất mệt mỏi, mẹ không muốn mắng con. Con nên đi ngủ đúng sớm. Mai mẹ sẽ về với con.

_ Con hứa, con sẽ ngoan ngoãn đi ngủ sớm. Mẹ có thể đi bao lâu tùy thích, chỉ cần mẹ vui về là được.

Diễm sụt sịt.

_ Mẹ biết rồi. Mẹ cúp máy đây.

_ Cho con nói chuyện với chú một chút.

Diễm giật mình ngược mắt nhìn lên. Quân đã đứng cạnh Diễm từ khi nào rồi. Cảm lấy điện thoại trên tay Diễm. Quân mỉm cười.

_ Chào nhóc!

Thằng bé reo lên.

_ Chào chú! Chú đang làm gì thế?

Quân cười thật tươi. Quân chịu thua tính cách lí lắc của thằng bé. Nói chuyện với thằng bé thật thú vị, thằng bé luôn khiến Quân cười.

_ Chú không làm gì cả. Còn cháu?

_ Cháu cũng không làm gì. Sao chú không nói chuyện với mẹ cháu?

Quân thờ dãi.

_ Chú cũng muốn lắm nhưng mẹ cháu không muốn nói gì. Cháu bảo làm sao chú có thể ép mẹ cháu.

Diễm cáu.

_ Anh đừng vu khống cho tôi.

Quân nói vào trong máy.

_ Cháu cũng nghe thấy rồi đấy. Đây là cách mẹ cháu nói chuyện với chú.

Diễm bực mình quá đôi.

_ Anh đúng là trẻ con. Sao anh dám nói xấu tôi trước mặt con trai tôi như thế?

Thằng bé và bà Hoa dí sát tai vào điện thoại để nghe, cả hai đang hồi hộp nghe cuộc khẩu chiến của Quân và Diễm. Thằng bé suyt nhỏ. Nó không muốn bà Hoa phá vỡ giây phút riêng tư của bố mẹ nó.

Quân nghênh chiến.

_ Không cần tôi phải nói, thằng bé cũng biết cô là một bà mẹ hay hờn dỗi.

_ Anh trả lại điện thoại cho tôi.

_ Nếu cô có thể lấy nó lại trong tay tôi, cô sẽ có được nó. Còn nếu không, cô hãy quên điện thoại của cô đi.

_ Sao anh lại vô lý như thế. Đây là điện thoại của tôi, tôi có quyền lấy lại.

Quân tỉnh bơ đáp.

_ Tôi có nói là sẽ giữ của cô đâu. Tôi đang cho cô cơ hội lấy lại còn gì?

Diễm cố với lấy điện thoại của mình. Quân dơ nó thật cao lên. Diễm chỉ đứng đến ngang ngực Quân. Để lấy lại được điện thoại, Diễm bắt buộc phải kiễng chân.

Quân quay lưng lại với Diễm. Quân nói thêm vài câu với thằng nhóc rồi cúp máy. Diễm bực mình nói.

_Anh đưa điện thoại cho tôi.

_Vẫn quy tắc cũ, nếu cô có thể lấy lại được điện thoại trong tay tôi. Tôi sẽ trả nó lại cho cô. Còn nếu không, cô hãy quên điện thoại của cô đi. Cô đã gọi điện thoại cho con trai của cô. Cô còn muốn gọi cho ai nữa?

_Gọi cho ai là việc của tôi. Anh không có quyền can dự vào.

Hai người còn đang giằng qua giằng lại. Điện thoại của Diễm lại reo vang. Diễm gằn giọng.

_Mau trả cho tôi để tôi còn nghe máy.

Trước khi trả điện thoại lại cho Diễm, Quân còn cố ý xem ai đang gọi cho Diễm. Thấy tên John hiện lên trên màn hình. Quân lạnh lùng đưa máy cho Diễm. Không nói một câu, Quân bỏ đi vào trong phòng ngủ.

Diễm ngơ ngác nhìn theo Quân. Diễm không hiểu tại sao Quân lại có thái độ như thế, lúc này Quân còn đùa vui với Diễm, sao tự nhiên Quân lại tỏ ra lạnh lùng.

—

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 253

Nhìn tên John hiện lên trên màn hình, Diễm không dám tin là Quân đang ghen nên mới thay đổi thái độ đối với mình. Diễm không muốn hy vọng để rồi lại thất vọng. Diễm đã đau khổ rồi nên không muốn bị đau thêm nữa. Chuyện tình giữa Quân và Diễm đã kết thúc cách đây hơn bốn năm về trước. Gặp lại nhau thế này, Diễm nghĩ chỉ nên coi nhau là bạn thì hay hơn.

_Chào anh!

_Chào em! Em và thằng bé vẫn khỏe chứ?

_Mẹ con em vẫn khỏe? Còn anh?

_Anh thì lúc nào mà chả khỏe. Giá mà em và thằng bé có thể cùng anh đến nước Ý thì hay quá.

Diễm mỉm cười.

_Em đi theo anh làm gì? Anh đi công tác có phải là đi chơi không đâu.

_Ý của em là nếu anh đi chơi, em sẽ đi cùng anh đúng không?

_Em xin lỗi, công việc của em rất nhiều, em sợ em không đi được.

_Sao lần nào em cũng từ chối anh thế? Trong lòng em, anh mãi mãi chỉ là một người bạn thân của em thôi sao?

Diễm mệt mỏi ngồi xuống ghế. Diễm không muốn John phải đau khổ hay kì vọng vào tình cảm của mình nên ngay từ đầu Diễm đã nói cho John biết, Diễm chỉ coi John là một người bạn tốt của Diễm, ngoài ra Diễm không hề có tình cảm nào khác.

Diễm thì mong muốn thế nhưng John vẫn kiên trì chờ đợi Diễm hơn bốn năm nay. Nhiều lúc Diễm cảm thấy có lỗi với John nhưng Diễm không thể vì thương hại mà lấy John được, làm thế chẳng những khiến cả hai thêm đau khổ mà tình bạn gần bó hơn bốn năm của hai người cũng sẽ mất theo.

Từ tình bạn chuyển sang tình yêu thì dễ nhưng từ tình yêu chuyển sang tình bạn hầu như là không thể. Diễm không muốn đánh mất tình bạn tốt đẹp nên Diễm luôn thận trọng trong mối quan hệ với John. Diễm và John có thể cùng nhau đi xem phim, cùng đi nghe hòa nhạc, cùng đến những buổi triển lãm và đi làm từ thiện nhưng đó chỉ là vì công việc, và do hai người là bạn của nhau. Nếu chỉ vì nghĩ John yêu mình, Diễm trốn tránh như thế sẽ khiến John bị tổn thương thêm.

Diễm khó nhọc trả lời John.

_ Chúng ta không nói lại chuyện này được không anh? Khi nào thì anh về?

John thờ dãi. Dù là tỏ tình trước mặt Diễm, tặng hoa, gửi quà hay nói qua điện thoại. Câu trả lời của Diễm vẫn mãi chỉ là không. John không muốn Diễm cảm thấy khó xử hay bị bắt ép. Nếu John làm quá, John sẽ có nguy cơ mất luôn tình bạn với Diễm.

_ Hai hôm nữa anh mới về được. Xa anh có mấy ngày, em đã nhớ anh nhiều như thế rồi kia à?

_ Anh đừng nói xàm. Khi nào anh về, anh sẽ biết tay em.

_ Anh biết rồi. Thăng bé ở bên cạnh em chứ?

Không thể nói mình đang ở bên cạnh Quân nên Diễm đành nói dối.

_ Hôm nay thăng bé mệt nên đã đi ngủ rồi. Có gì em sẽ gọi lại cho anh sau. Chúc anh có một chuyến công tác vui vẻ.

_ Cảm ơn em. Anh hy vọng lúc anh trở về, anh sẽ nhận được một câu nó có của em.

_ Anh nghỉ ngơi đi. Em cúp máy đây.

_ Ủ, chào em. Cho anh gửi lời hỏi thăm thăng bé và Di Hoa nhé.

_ Em sẽ chuyển lời của anh đến họ.

Quân đang đứng dựa vào thành cửa. Mặc dù biết nghe lén người khác khi đang nói chuyện qua điện thoại là bất lịch sự nhưng Quân không thể ngăn mình không làm thế.

Quân đang ghen tức, đang căm hận Diễm. Quân không thể ngừng ghen, ngừng tức giận. Quân cũng không hiểu lý do vì sao Quân luôn thấy Diễm là một người phụ nữ quan trọng trong cuộc đời mình. Ngày trước khi chưa gặp được Diễm, Quân luôn thấy trống vắng và cô đơn. Quân không biết ghen, biết hận là gì nhưng kể từ lúc nhìn thấy Diễm, Quân đã biết hận, biết ghen, biết cảm giác yêu mà không được yêu, biết cảm giác trông chờ, lo lắng, quan tâm đến một người con gái mà không cần cô ta phải báo đáp lại.

Diễm đặt điện thoại xuống bàn. Gắng gượng đứng dậy, Diễm muốn tìm cái gì đó để ăn. Dù không thực sự đói nhưng Diễm lo Quân đã vất vả làm việc cả ngày, Quân cần ăn để hồi phục sức khỏe.

Diễm ngó xung. Diễm đang cố xác định xem bếp ở chỗ nào. Nhìn thấy Quân đang đứng dựa vào cánh cửa. Diễm hỏi.

_ Anh có gì ăn được không?

Quân thờ ơ đáp.

_ Cô đói rồi à?

Diễm lắc đầu.

_ Tôi không cảm thấy đói lắm. Tôi định nấu cái gì đó cho anh ăn. Chắc anh cũng đói rồi.

Quân nhếch mép.

_ Một người như cô cũng biết nấu ăn hay sao? Mà cô quan tâm đến tôi làm gì?

Diễm thở hắt ra một hơi.

_ Anh làm ơn đừng giận hờn tôi nữa được không? Anh cố tình đưa tôi về đây, anh không định bỏ tôi đấy chứ?

Quân quan sát Diễm từ đầu xuống chân. Quân không tin là một cô gái như Diễm có thể biết nấu ăn. Lần nào đến nhà Diễm, Quân cũng thấy bà Hoa nấu, Quân chưa nhìn thấy Diễm nấu ăn bao giờ nên Quân nghi ngờ cũng không có gì lạ.

Quân đi vào bếp. Lấy thức ăn trong tủ lạnh ra. Quân chuẩn bị nấu. Diễm mỉm cười.

_ Sao ngày trước anh nói anh không biết nấu ăn?

Quân quay lại nhìn Diễm. Diễm lại nói hớ nữa rồi. Diễm luống cuống vội tìm cách đi ra ngoài phòng khách. Quân giữ chặt Diễm lại.

_ Cô vừa nói gì? Sao cô biết trước đây tôi không biết nấu ăn?

Diễm lúng túng đáp.

_Tôi chỉ đoán bừa thôi. Chẳng phải anh cũng nói tôi không biết nấu ăn là gì?

Quân cúi.

_Cô đừng tìm cách đánh trống lảng. Tôi đoán cô không biết nấu ăn vì bên cạnh cô có Di Hoa lo công việc bếp núc. Chuyện cô có thể biết tôi không có khả năng nấu ăn không hề liên quan gì đến nhau.

_Anh nói đúng, tôi không có căn cứ để nói anh không biết nấu ăn nhưng tôi vẫn có thể đoán được tôi đã quan sát rất nhiều người đàn ông độc thân như anh, họ thích ăn ở nhà hàng hơn là nấu ăn. Chẳng phải anh có một ông đầu bếp người Ý lo nấu ăn cho anh là gì?

Bàn tay nói lỏng dần dần rồi buông xuống. Diễm thoát khỏi sự kiểm chế của Quân. Tuy Quân không hỏi thêm gì nữa nhưng không có nghĩa, Quân chịu bỏ cuộc, Quân thế sẽ tìm hiểu được nguyên nhân gì khiến Diễm phải che giấu không nói cho Quân biết sự thật.

Thấy Quân lỏng ngóng trông thật tội nghiệp. Diễm thương tình nói.

_Anh ra phòng khách ngồi uống cà phê đi, để tôi nấu ăn cho.

Quân nghi ngờ hỏi.

_Cô có chắc là cô nấu được không?

Diễm bực mình đáp.

_Anh nên tránh ra đi. Tôi không cần phải cố lấy lòng anh vì bất cứ vấn đề gì nên tôi đâu cần phải gượng ép bản thân nếu như tôi không biết nấu ăn.

Quân đứng tránh sang một bên, Diễm đeo tạp dề. Kiểm tra xem xoong nồi có sạch sẽ không, Diễm mới để ý đến khẩu phần thức ăn. Những món mà Quân thích, Diễm đều biết nên không khó khăn gì cho Diễm nấu khi mà tay nghề bếp núc của Diễm rất khá.

Quân say sưa nhìn Diễm nấu thức ăn. Quân không thể tin được một cô gái như Diễm cũng có thể nấu ăn. Quân đã đánh giá sai về Diễm, Quân tưởng ngoài viết văn, và vẽ tranh ra, Diễm không còn biết làm gì nữa nhưng hóa ra Diễm biết làm nhiều thứ hơn Quân tưởng. Mùi thức ăn sào nấu khiến bụng Quân sôi lên vì đói.

Diễm dọn thức ăn lên bàn. Đặt một cái bát, đôi đũa cho Quân. Diễm nói.

_Tôi không biết là anh còn nhớ mùi thức ăn ở quê nhà không? Tôi chỉ nấu theo sở thích, nếu không ngon anh đừng chê.

Quân lấy một chai rượu, hai cái ly, chất rượu ra ly. Quân đặt ly rượu trước mặt Diễm. Quân giục.

_Cô ngồi xuống ăn đi.

Diễm không có nhã hứng uống rượu. Diễm không bao giờ dám mơ có ngày được cùng Quân ngồi ăn trong một căn nhà ấm cúng như thế này. Diễm tưởng sau khi rời bỏ Quân, mọi thứ sẽ kết thúc, xem ra ông Trời còn muốn Diễm khổ đau nhiều hơn nữa. Gặp lại Quân, được cùng Quân trải qua nhiều chuyện càng khiến trái tim Diễm thêm nhức nhối vì đau. Mọi đau khổ đều là do Diễm chọn, Diễm không oán hận ai cả, Diễm chỉ trách bản thân mình.

Quân nhìn mấy đĩa thức ăn ở trên bàn. Chưa bao giờ Quân cảm thấy đói như lúc này. Cầm lấy đũa, Quân bắt đầu ăn.

_Cô nấu rất ngon. Tôi không ngờ là tay nghề của cô rất khá.

Những món mà Diễm nấu toàn là những món Quân thích. Quân vì không thích ăn thức ăn nhanh nên đã cố học nấu ăn, mặc dù tay nghề vẫn còn kém nhưng cũng đỡ hơn phải đi ăn quán suốt ngày. Cứ cách ba ngày, Quân lại lái xe về căn nhà gỗ này để ngủ. Quân thích không khí trong lành, yên tĩnh và yên bình ở đây.

Quân cố gắng gượng để không hỏi Diễm vì sao lại biết sở thích ăn uống của mình. Quân không hỏi vì Quân biết Diễm sẽ chối là do Diễm có cùng sở thích ăn uống như mình nên mới nấu như thế.

Quân nhìn Diễm như thầm nói.

_Cô sẽ chết với tôi nếu tôi phát hiện ra cô đang lừa dối tôi.

Diễm không dám nhìn vào mắt Quân. Cả hai im lặng ngồi ăn cùng nhau. Diễm ước thời gian này cứ kéo dài mãi mãi, Diễm không muốn nghĩ về tương lai hay quá khứ. Diễm chỉ muốn giây phút được cùng ngồi ăn với Quân như bây giờ, nhưng Diễm biết hạnh phúc quá ngắn ngủi, đau khổ luôn kéo dài, chỉ mấy ngày nữa thôi khi mọi chuyện kết thúc. Quân và Diễm sẽ mãi mãi không bao giờ còn gặp lại nhau nữa. Diễm cũng không còn dừng khí sống ở căn nhà cũ. Diễm dự định sẽ chuyển đi. Diễm không muốn Quân tìm ra mình, Diễm muốn trốn chạy.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 254

Quân ăn rất nhiều, đây có thể nói là bữa ăn ngon nhất của Quân. Được ăn thức ăn mà mình thích, được ngồi cùng bàn với người con gái mình yêu. Đối với Quân, không còn niềm vui và hạnh phúc nào bằng. Quân cũng mong thời gian hai người ở bên nhau sẽ không bao giờ chấm dứt.

Diễm vốn ăn ít nên chỉ ăn được mấy thìa cơm. Diễm buồn cười. Quân cau mày.

_Cô không lo cho mình, cô cũng phải lo cho thằng nhóc chứ? Nếu cô ốm yếu làm sao cô có thể lo cho thằng bé.

Diễm gượng cười.

_Anh đừng lo. Tôi rất khỏe.

_Trông cô mỏng manh như một cành liễu trước gió. Cô thấy cô khỏe ở chỗ nào?

Diễm lăm bằm

_Anh ăn đi, đừng để ý lung tung nữa.

Ăn xong, Diễm rửa bát đĩa, xong nôi. Cẩn thận úp tất cả lên kệ. Diễm hài lòng vì có thể nấu cho Quân một bữa ăn ngon. Trên môi Diễm nở một nụ cười. Diễm sợ hãi nhìn ra bên ngoài, khung cảnh tối đen của cây rừng khiến Diễm run rẩy. Đã lâu rồi, Diễm không có cảm giác này. Diễm sống ở trung tâm của thành phố lúc nào cũng sáng đèn, Diễm không đi chơi khuya nên đã quên dần nỗi sợ hãi do bóng đêm mang lại. Nay cảm giác này lại quay về ám ảnh Diễm.

Không dám ở một mình trong bếp, Diễm nhanh chóng bước ra phòng khách. Quân đang ngồi trên ghế xô pha. Nhìn điệu bộ mệt mỏi và ngái ngủ của Diễm, Quân nói.

_Cô đi tắm rửa rồi đi ngủ đi.

Diễm đỏ bừng mặt. Diễm lúng túng đáp.

_Tôi không mang theo quần áo.

_Cô không cần phải lo. Cô có thể lấy tạm quần áo của tôi.

_Làm thế có ổn không. Tôi sợ vợ anh sẽ hiểu lầm. Tôi không muốn hai người giận nhau vì tôi.

Quân nhếch mép.

_Cô lo cho bản thân cô đi. Đừng có lúc nào cũng chỉ nghĩ đến người khác.

Quân lấy cho Diễm một bộ quần áo, không phải quần áo mà là một bộ pijama. Diễm ngượng ngùng trả lại Quân.

_Tôi mặc quần áo của anh được rồi. Tôi không cần mặc bộ đồ này.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Diễm. Mặt Quân cũng đỏ không kém. Quân đang rửa chén trong chậu. Ngay lúc này Quân muốn hôn Diễm, muốn có được Diễm. Hai người đang ở trong một căn nhà ẩn sâu trong rừng. Dù là một người có đầu óc đơn giản cũng có thể nghĩ ngờ mối quan hệ giữa hai người.

Quân cố lấy giọng bình thường để làm cho cả hai đỡ ngượng.

_Tùy cô. Cô thích lấy bộ nào thì lấy. Phòng tắm ở bên trong.

Diễm chọn một bộ quần áo của Quân. Diễm nhỏ con nhiều so với Quân nên không mặc vừa cái quần nào của Quân. Diễm đành lấy một cái áo sơ mi của Quân rồi mặc tạm thành áo ngủ.

Chiếc áo dài đến gối, tuy hơi ngượng khi phải mặc đồ của Quân như thế này nhưng nếu không được tắm rửa, và thay quần áo sau một ngày làm việc, bụi do đi đường và mồ hôi, Diễm sẽ không ngủ được.

Vặn vòi nước, Diễm nhìn xà bông tắm, nước hoa, kem dạo dẫu, bàn chải đánh răng, dầu gội đầu. Tất cả đồ dùng đều dành cho đàn ông. Diễm run rẩy sờ vào từng đồ vật của Quân.

Diễm không biết khi được sống chung một nhà với Quân sẽ có cảm giác như thế nào. Nước mắt Diễm không ngừng rơi. Diễm đang khóc vì tủi hận, vì

thương cho thân phận bọt bèo của mình.

Vấn cao tóc bằng một cái khăn tắm khô. Diễm bắt đầu tắm. Diễm không mong mình bị nhốt trong buồng tắm khi mất điện giống như lần trước ở biệt thự. Nhưng có lẽ số phận của Diễm luôn bị trêu đùa như thế. Ông Trời thích thử thách Diễm hơn là cho Diễm được bình yên, Diễm đã có hơn bốn năm sống trong thâm lặng, đã đến lúc Diễm đối mặt với quá khứ của mình.

Một tiếng sét vang lên, mưa rơi xối xả. Diễm ôm chặt lấy đầu. Điện vụt tắt. Ở đây cây rừng nhiều, căn nhà của Quân tuy được mắc điện nhưng cũng không đảm bảo điện sẽ không bị mất khi có mưa to gió lớn.

Diễm hét lên thật to. Quân sợ hãi vội đi thật nhanh vào phòng tắm, mặc dù không có đèn đóm gì nhưng căn nhà của mình nên Quân quen cách bài trí của căn phòng, Quân dễ dàng tìm được cánh cửa phòng tắm.

_Cô không sao chứ?

Diễm khóc nức lên.

_Tôi..tôi sợ lắm. Làm ơn mang tôi ra khỏi đây.

_Cô mở cửa ra đi.

_Tôi..tôi không đi được.

_Cô bị ngã đúng không?

_Tôi....tôi.

Một tiếng sét nữa lại vang lên, Diễm hét thật to. Ngồi bệt xuống sàn nhà, vừa rét vừa lạnh, chân tay run rẩy, Diễm không còn sức lực để bước đi nổi nữa.

Từ bé Diễm đã sợ bóng tối, sợ ma, sợ sấm sét. Bây giờ tất cả cùng xảy ra một lúc, đối với Diễm chẳng khác một cơn kinh hoàng kéo dài mãi mãi. Diễm cảm tưởng mình đang bị lôi xuống địa ngục.

Không còn cách nào khác. Quân đành phá cửa xông vào. Chỉ cần một cú đẩy mạnh, cánh cửa phòng tắm mở tung ra. Quân lần mò đến chỗ Diễm. Diễm tưởng là ma. Diễm hét lên.

_Đừng đụng vào người tôi!. Làm ơn tránh xa tôi ra!.

Quân trấn an Diễm.

_Cô đừng sợ, là tôi đây. Cô có thể đi được không?

Nghe giọng của Quân, Diễm hé mắt ra nhìn, mặc dù trong bóng tối không thể nhìn thấy gì nhưng Diễm đã an lòng hơn. Chỉ cần có Quân ở đây, Diễm không còn cảm thấy sợ gì nữa.

Diễm ôm chầm lấy Quân. Diễm ôm thật chặt như sợ Quân sẽ đi mất. Diễm khóc rầm rức, cơ thể không ngừng run lên vì lạnh, vì sợ.

Quân ôm lấy Diễm, Quân giật mình, Diễm đang không mặc gì. Quân vội đẩy Diễm ra. Diễm quá sợ hãi nên không còn khả năng phân tích tình huống mà mình đang gặp phải nữa. Diễm chỉ biết là phải ôm chặt lấy Quân, dựa vào Quân. Diễm không muốn Quân đi mất.

Quân nhắm mắt, mở ra, hít một hơi thật sâu. Quân biết là mình không nên đưa Diễm đến đây, nếu không đưa Diễm đến đây, Quân sẽ không rơi vào tình huống khó xử này. Quân luôn khát khao Diễm đó là sự thực. Nếu biết ở gần bên Diễm sẽ khiến mình mất bình tĩnh có thể dẫn đến những hành động xấu xa, Quân đã không dám đánh cược khả năng chịu đựng của bản thân.

Sợ Diễm sẽ bị nhiễm lạnh và bị ngất vì sợ hãi. Quân bế Diễm về phòng ngủ. Diễm ôm chặt lấy cổ Quân. Cũng may bị mất điện, Quân không nhìn thấy gì, Quân chỉ có thể cảm nhận được cơ thể ấm áp của Diễm đang run rẩy tựa vào ngực mình.

Quân sợ cảm giác gần gũi trên mức bình thường này. Quân đang cố gắng kiềm chế, cố gắng tự chủ để không làm chuyện gì có lỗi với Diễm.

Quân nguyên rửa bản thân không ngớt. Quân đang hồi hận, thấy Diễm không ngừng khóc, không ngừng run rẩy. Quân ước giá mà Quân đừng ích kỉ, giá mà Quân đưa Diễm về nhà thì đã không xảy ra nhiều chuyện đáng tiếc. Nhưng dù có hối hận, mọi chuyện cũng đã xảy ra. Quân chỉ biết cố gắng an ủi và động viên Diễm sớm vượt qua cơn hoảng loạn của bản thân.

Đặt Diễm xuống giường, Quân kéo chăn đắp kín người Diễm. Diễm vẫn ôm chặt lấy cổ Quân. Diễm nhất định không chịu buông. Diễm hốt hoảng khi thấy Quân định bỏ Diễm ở đây một mình. Diễm vừa khóc vừa cầu xin.

_Anh..anh làm ơn đừng bỏ em. Em sợ lắm.

Quân gắng gượng nói.

_Cô yên tâm, tôi sẽ không bỏ đi đâu.

Quân vừa dứt lời. Một tiếng sét nữa lại vang lên. Diễm hét lên. Không cần biết mình có mặc quần áo hay không, Diễm cố gắng ôm chặt lấy Quân. Diễm không muốn rời xa Diễm tựa tinh thần và hơi ấm của mình.

Nếu như bình thường, Quân sẽ cho rằng Diễm đang cố quyền rũ mình nhưng rơi vào hoàn cảnh này và hiểu Diễm là ai. Quân nghĩ chính Quân mới là người khiến Diễm bị rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Quân không còn gắng gượng được nữa.

Lương tâm cắn cào Quân nên bỏ chạy nếu không Quân sẽ làm chuyện có lỗi với Diễm nhưng nếu Quân bỏ đi, Diễm có nguy cơ bị ngắt xiu. Quân không dám mạo hiểm hay đem tính mạng của Diễm ra để chơi đùa. Quân tuy không phải là quân tử nhưng cũng không phải là một tên đều lợi dụng hoàn cảnh không may của Diễm để lợi dụng Diễm.

Quân định tìm một bộ quần áo nào đó cho Diễm mặc nhưng Diễm không chịu buông thành ra Quân chỉ còn biết ôm chặt lấy Diễm. Không muốn động chạm vào cơ thể Diễm, Quân lấy chân quấn quanh người Diễm sau đó ôm Diễm vào lòng.

Tuy vẫn còn chưa hết sợ hãi nhưng Diễm đã yên tâm hơn được phần nào. Diễm mừng vì đã có Quân bên cạnh. Nếu không có Quân, Diễm không biết bản thân mình sẽ bị làm sao nữa.

Diễm vẫn chưa ngừng khóc. Ngoài trời gió mưa, sấm chớp vẫn đang thét gào. Diễm được Quân dịu dàng ôm vào lòng nên không còn hốt hoảng như lúc đang ở một mình trong phòng tắm không có ánh điện nữa.

Diễm dựa đầu vào ngực Quân. Mắt nhắm chặt lại. Tai Diễm ù đi. Quân nói chuyện và an ủi Diễm cho Diễm bớt sợ hãi. Diễm không đáp lại lời Quân. Diễm chỉ nằm nghe.

Đây là lần đầu tiên Quân thấy thực sự rung động trước một cô gái. Quân không tin được rằng cũng có lúc mình rơi vào tình trạng không còn điều khiển được bản thân và lý trí của chính mình. Nếu không phải cố gắng gượng, Quân đã làm chuyện có lỗi với Diễm rồi. Quân luôn than thầm trong bụng, luôn kêu khổ vì tình huống mình đang trải qua. Nếu điều này còn xảy ra một lần nữa, Quân không đảm bảo là mình còn gắng gượng được nữa.

Một đêm dài lặng lẽ trôi qua. Tiếng chim hót ngoài cửa sổ khiến Diễm giật mình thức giấc. Diễm đã bị những cơn ác mộng kéo dài hành hạ. Mỗi lần bị ám ảnh hay sợ hãi một chuyện gì đó. Diễm luôn nằm mơ những giấc mơ khủng khiếp và hét tên ai đó gần gũi và thân quen với mình nhất. Diễm không biết rằng cả đêm hôm qua, Diễm luôn gọi tên Quân. Điều khó khiến cho Quân vừa kinh ngạc, vừa vui mừng, vừa tự hỏi tại sao Diễm lại gọi tên mình tha thiết như thế.

Quân phân tích nếu mối quan hệ giữa hai người chỉ là những người dung nước lửa. Diễm sẽ không bao giờ vô tình gọi tên mình trong giấc mơ.

Quân định bỏ đi khi thấy Diễm đã ngủ say nhưng những giấc mơ kéo dài và cách Diễm gọi tên mình đã kéo Quân lên giường một lần nữa.

Diễm đỏ bừng mặt khi thấy Quân đang nằm bên cạnh. Điều Diễm thấy bản thân mình thật đáng xấu hổ là Diễm không mặc gì. Nếu có một khe nẻ. Diễm sẽ nhanh chóng chui xuống cho bớt xấu hổ.

Đầu Diễm gối lên tay Quân. Chân gác lên đùi Quân. Ngay cả thờ Diễm cũng không dám thờ mạnh, Diễm sợ Quân thức giấc bây giờ. Diễm sẽ không biết ăn nói với Quân thế nào. Diễm gắng gượng cố gắng nhắc đầu, chân ra khỏi người Quân.

Quân nằm nghiêng người rồi ôm chặt lấy Diễm. Diễm đông cứng người. Bịt chặt miệng để khỏi kêu thét lên. Diễm không biết làm thế nào cho đúng.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 255

Quân mở mắt nhìn Diễm. Quân lo lắng hỏi.

_Cô không sao chứ?

Mặt Diễm càng ngày càng đỏ. Thật đáng xấu hổ, sao chuyện này có thể xảy ra. Diễm đã nhớ chuyện xảy ra tối hôm qua. Diễm không trách Quân. Diễm chỉ trách bản thân mình vô dụng nên mới khiến bản thân rơi vào tình huống không còn lối thoát thế này. Diễm không biết sau chuyện xảy ra đêm hôm qua. Diễm còn đứng khi gặp Quân nữa không.

_Tôi...tôi không sao. Anh...anh có thể buông tôi ra được rồi chứ?

Quân không những không buông mà còn ôm chặt lấy. Diễm kinh sợ hỏi.

_Anh...anh làm thế là có ý gì?

Quân nhếch mép nói.

_Việc này cô phải biết rõ hơn tôi chứ?

_Tôi không hiểu ý của anh?

_Tại sao cô luôn gọi tên của tôi suốt cả đêm hôm qua?. Nếu tôi và cô không quen biết, không thân quen. Cô gọi tên tôi làm gì?

Mắt Diễm tái lại, mắt Diễm mở to. Cơ thể Diễm bắt đầu run rẩy. Diễm không ngờ là mình lại gọi tên Quân trong mơ. Diễm không biết giải thích với Quân thế nào. Cuối cùng Diễm đành phải tìm một lý do rất tồi để lấp liếm sơ hở của mình.

_Chồng tôi cũng có tên giống như anh nên tôi gọi tên anh ấy cũng không có gì là lạ.

Quân nhạo báng.

_Có phải cô cũng định nói anh ta cũng có ngoại hình giống như tôi nên cô mới tìm cách tránh mặt tôi và tìm cách nói dối đúng không?

_Anh...anh không tin tôi?

Quân gằn giọng.

_Cô nghĩ là tôi có thể tin được một người luôn luôn nói dối như cô sao?

_Tôi...tôi không có lý do gì để nói dối anh cả. Còn bây giờ phiền anh buông tôi ra.

Quân nằm đè lên người Diễm. Diễm run rẩy không ngừng. Nhìn khuôn mặt đỏ hồng, đôi môi mím chặt, ánh mắt long lanh của Diễm. Quân cười khẩy hỏi.

_Cô cũng gọi tên chồng cô khi cô ngủ cùng một người đàn ông khác như thế này à?

Mắt Diễm đỏ hoe, cố gắng không rơi lệ. Diễm quay mặt đi chỗ khác, nhìn thẳng vào mặt Quân chỉ khiến Diễm thêm yếu đuối và đau khổ hơn.

Quân nhất định không chịu để Diễm chạy trốn ánh mắt của mình.

_Sao cô không trả lời tôi?

_Anh thấy anh có vô lý quá không? Dù tôi là một người như thế nào cũng không có liên quan gì đến anh.

_Cô nói đúng. Dù cô là một cô gái lẳng lơ, quan hệ lăng nhăng cũng không có liên quan gì đến tôi. Nhưng cô dám thách thức, trêu ghẹo tình cảm của tôi. Tôi sẽ không buông tha cho cô dễ dàng như thế.

_Anh...anh định làm gì?

_Cô phải tự hỏi mình cô đang rơi vào tình trạng nào mới đúng?.

Một cô gái không mặc gì đang nằm dưới một người đàn ông ở trên giường. Ngay cả một người có đầu óc bình thường cũng nghĩ ngay đến những việc xấu. Mặc dù đêm hôm qua giữa hai người không xảy ra chuyện gì cả, Quân vẫn không làm sao ngừng nghĩ xấu về Diễm. Quân tin rằng Diễm không chỉ ngủ với duy nhất với chồng mình mà còn với nhiều người đàn ông khác. Đây là căn bệnh ghen tuông và nghi ngờ quen thuộc của Quân.

Khi không có được trái tim và tình yêu của Diễm. Quân lại là người có tính sở hữu mạnh nên không tránh khỏi những nghi ngờ, ghen tuông của bản thân. Bây giờ dù không còn nhớ được gì, dù chuẩn bị cưới vợ. Quân vẫn ghen, vẫn tức, vì tình yêu dành cho Diễm đang lấp đầy trái tim, tâm trí Quân. Nếu biết được rằng, chỉ cần ba ngày, Diễm có thể khiến Quân yêu lại mình, dù là với con người trước kia hay hiện tại. Quân vẫn yêu mình thì Diễm đâu cần phải trốn chạy, đâu cần phải đi xa như thế. Nếu Quân biết được điều đó, cả hai sẽ không phải khổ sở như bây giờ.

Diễm chống tay vào ngực Quân để tạo khoảng cách giữa hai người. Cay đắng vì luôn bị Quân nghi ngờ và hạ nhục. Nước mắt hoen đầy mi. Diễm không muốn khóc trước mặt Quân, không muốn Quân thương hại mình hay nghĩ Diễm đang đóng kịch nhưng Diễm không còn ngăn chặn được dòng nước mắt đang tuôn trào của chính mình. Diễm mặc Quân muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Bây giờ những điều đó không còn quan trọng với Diễm nữa. Hai người đã đi hai con đường khác nhau. Diễm đã quen bị Quân hiểu lầm và nghi ngờ rồi.

Nước mắt của Diễm khiến tâm trí của Quân bị hỗn loạn. Quân không còn phân biệt đâu là đúng là sai nữa. Quân không muốn làm chuyện có lỗi với Loan nhưng nước mắt của Diễm đã đánh gục nốt chút lý trí còn sót lại của Quân.

Quân hôn lên môi, lên má, lên mắt của Diễm. Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng của Diễm. Diễm cố đẩy Quân ra, tiếng nói phản đối của Diễm bị nụ hôn của Quân chặn lại.

Hai tay Quân nắm chặt lấy hai tay Diễm. Diễm không còn cự quật được nữa. Diễm không phải là một cô gái xấu xa. Không phải là một kẻ có gan đi cướp đoạt hạnh phúc của người khác. Diễm đã cố hết sức để thoát khỏi Quân nhưng Diễm làm không được. Quân đang bị tình cảm làm lu mờ hết lý trí

của chính mình. Cảm xúc, tình yêu dành cho Diễm quá nhiều. Ghen tuông, tức giận khiến Quân không còn nghĩ được gì nữa.

Nụ hôn của Quân quá sâu và đầy mãnh liệt. Lý trí và cơ thể Diễm tách ra làm hai. Cơ thể không tuân theo lý trí của Diễm, còn lý trí đang hỏi thúc Diễm phải nhanh thoát ra khỏi đây, nhanh thoát ra trước khi còn kịp. Diễm đã cố vùng vẫy, cố gắng tìm cách thoát khỏi sức nặng của cơ thể Quân nhưng Diễm quá yếu để làm được điều đó.

Gần năm năm cả hai mới gặp lại nhau, tình cảm của họ dành cho nhau chưa bao giờ phai nhạt. Quân bị mùi hương, cơ thể, ánh mắt, nụ cười, giọng nói, mái tóc của Diễm quyến rũ. Quân yêu thích tất cả mọi thứ của Diễm. Quân chưa bao giờ yêu ai, và khát khao muốn có được ai như Diễm. Quân không còn là chính mình nữa.

Quân bây giờ giống như một con thú đi săn mỗi khi đã tìm được rồi, nó sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Hay Quân giống như một con ong bị mùi hương và mật của một bông hoa cuốn hút. Quân đang đắm chìm trong đam mê, Quân để mặc mình buông thả. Tình cảm của Quân dành cho Diễm giống như một dòng thác đã bị chặn quá lâu, khi dòng thác được khai thông, nó đang ồ ạt chảy không bao giờ ngừng.

Mọi lý lẽ đúng sai không còn quan trọng với Quân nữa. Quân sẽ nguyên rửa bản thân mình nếu như phải lấy người mình không hề yêu chỉ vì làm vui lòng bà Phuong. Sau sự việc xảy ra ngày hôm qua, Quân đã lựa chọn con đường sắp đi cho mình. Quân nhận ra bản thân Quân không thể sống mà thiếu mẹ con Diễm. Quân cần họ. Quân yêu Diễm, thương thằng bé như con ruột. Quân không muốn một thằng đàn ông nào khác có được cả hai mẹ con. Quân muốn họ trở thành gia đình của mình.

Quân linh cảm, Diễm đang cố tìm cách che giấu một điều gì đó có liên quan đến mình. Quân nhất định sẽ không chịu thua. Quân đang cho người điều tra về quá khứ của Diễm, chẳng mấy chốc nữa. Quân sẽ biết được quá khứ của Diễm. Quân quyết tâm dù quá khứ của Diễm có liên quan đến mình hay không. Quân cũng muốn có được Diễm.

Khi Quân đã quyết tâm làm một việc gì đó. Quân sẽ làm đến cùng. Mỗi Diễm bóng râm vì nụ hôn của Quân. Diễm không ngừng khóc, Diễm chỉ mong Quân dừng hành động không nên này lại. Họ đã không còn là vợ chồng nữa. Diễm không muốn Loan bị tổn thương.

Nhưng trong cuộc chiến này Quân mới là người làm chủ trò chơi. Diễm dù có muốn trốn chạy cũng không chạy thoát. Một khi Quân đã yêu ai, thích ai. Quân sẽ tìm đủ mọi cách để có được người đó. Quân lại đang nghi ngờ, Diễm từng có quan hệ với mình chỉ vì Quân bị mất trí nhớ nên không còn nhớ được gì. Quân biết Quân phải hỏi ai. Tất cả mọi đầu mối đều liên quan đến quê nhà, chỉ cần Quân về nước, tìm hỏi những người thân xung quanh Quân sẽ biết được sự thật. Tạm thời Quân vẫn chưa đi được vì Quân còn phải giúp Diễm lấy lại tác phẩm và danh tiếng của mình.

Đến khi Quân buông Diễm ra. Diễm khóc nức nở.

_Tại..tại sao anh lại làm thế? Anh có biết anh vừa làm chuyện có lỗi với vợ anh không? Tôi không muốn vợ anh bị tổn thương. Xin anh từ lần sau đừng gặp tôi nữa. Chúng ta hãy coi nhau như hai người xa lạ thì hay hơn.

Diễm gắng gượng ngồi dậy nhưng không còn sức để làm điều đó nữa. Quân ôm chặt lấy Diễm. Chỉ trải qua một đêm và chuyện vừa rồi. Quân càng khẳng định, mối quan hệ với Diễm không hề đơn giản chỉ là bạn bè, từ mùi hương, cơ thể của Diễm. Quân đều thấy rất quen, cảm giác ngọt ngào mà Diễm đem lại không thể nhầm lẫn được. Từ khi gặp lại Diễm, Quân không còn bị cô gái bí ẩn ám ảnh nữa mà Quân thường xuyên mơ về Diễm nhiều hơn.

Nếu Quân là một thằng khờ trong tình yêu. Quân sẽ ngu ngơ không hiểu gì nhưng Quân không phải là một thằng ngốc. Quân không khờ đến mức nhầm lẫn tất cả cảm giác quen thuộc, thân quen, ngọt ngào và những cảm xúc mãnh liệt, đầy đam mê mà Diễm mang lại cho mình là hoàn toàn ngẫu nhiên. Quân luôn tự hỏi tại sao những cô gái khác không hề mang lại cảm giác này cho Quân. Thậm chí ngay cả Loan cũng không khiến Quân rung động như khi ở bên cạnh Diễm.

Diễm đánh mạnh vào người ngực Quân. Những cú đánh của Diễm giống như những cái gối bông đập vào người. Dù còn khỏe mạnh Diễm cũng không thể làm đau Quân nói gì đến bây giờ.

Quân nắm chặt lấy tay Diễm, lau nước mắt cho Diễm. Quân cay đắng hỏi.

_Tại sao cô lại lo cho tôi nhiều như thế? Sao cô không lo cho bản thân cô đi?

Diễm nói trong màn lệ.

_Anh còn nói nữa. Tôi không muốn ai bị tổn thương vì tôi.

Quân mĩa mai.

_Ngay cả khi cô chạy trốn chính mình hay sao?

_Tôi không có gì cần nói với anh. Anh mau buông tôi ra để tôi đi về. Tôi không còn muốn gặp lại anh nữa.

Quân bịt miệng Diễm bằng một nụ hôn thật dài và thật sâu. Quân khàn giọng nói.

_Cô đừng tức giận tôi, nếu không tôi sẽ lại làm chuyện có lỗi với cô.

Diễm run rẩy thực sự. Diễm biết Quân nói là sẽ làm được. Bây giờ dù Diễm có hối cũng không còn kịp nữa. Mọi chuyện đều đã xảy ra mà không hề

tuân theo ý muốn của Diễm. Gần năm năm Diễm chạy trốn để cuối cùng làm tổn thương cả ba. Chính Diễm đã đẩy mọi chuyện đi quá xa thế này. Nếu Diễm dừng cảm hơn. Loan sẽ không phải chờ Quân hơn bốn năm.

Diễm vừa hối hận vừa đau khổ. Vai rung lên vì khóc. Quân vỗ về.

_Tôi xin lỗi. Tôi không có ý làm cô bị tổn thương nhưng có một thứ tôi phải nói cho cô biết.

Diễm run rẩy hỏi.

_Anh muốn nói gì?

_Cô sẽ cho tôi là một thằng khùng, một kẻ si tình nhưng sự thật tôi yêu cô. Tôi không muốn mất cô. Tôi muốn cô và thằng bé trở thành gia đình của tôi.

Trong một giây toàn bộ giác quan của Diễm đều tê liệt. Tai Diễm ù đi. Diễm thấy mình đang trôi lơ lửng giữa không trung. Nếu tất cả những gì mà Quân nói đều là sự thật. Diễm sẽ phải xuống địa ngục để hỏi cái cho những lỗi lầm mà Diễm gây ra.

Quân dịu dàng hỏi.

_Cô sẽ đồng ý làm vợ tôi chứ?

Diễm mở to mắt nhìn Quân. Diễm đã mất khả năng nói, miệng Diễm đắng nghét. Diễm tưởng mình vừa đeo thêm một tảng đá to vào người. Đây là điều Diễm luôn mong đợi cũng luôn muốn tránh xa. Diễm yêu Quân đó là sự thực nhưng Diễm không thể ở bên Quân. Nghĩ đến cảnh Loan sẽ phải đau khổ vì quyết định của mình ngày hôm nay. Diễm không dám đánh đổi hạnh phúc và tương lai của Quân. Diễm nhớ lý do vì sao mình đã chạy trốn nên Diễm không thể đầu hàng, hay bỏ cuộc khi mọi việc sắp đi đến hồi kết thúc.

Diễm không ngờ Quân lại yêu mình dù không còn nhớ được gì. Trái tim Diễm tan nát vì lại thêm một lần nữa. Diễm khiến Quân phải đau khổ, phải tìm kiếm một mối tình vô vọng. Diễm tự trách mình trẻ con, ngu ngốc, trách mình không biết trân trọng những gì đang có. Nhiều khi chạy trốn là tốt nhưng nhiều khi hành động đó mang đến thảm họa. Diễm đã không còn đường lui nữa rồi. Diễm không thể để chuyện này xảy ra.

_Tôi... tôi không thể lấy anh.

Hít vào một hơi thật sâu, Diễm gắng gượng nói tiếp.

_Anh cũng biết anh John đã ở bên cạnh tôi hơn bốn năm. Anh ấy luôn yêu tôi, luôn ở bên cạnh chăm sóc và an ủi tôi. Anh ấy đã giúp tôi rất nhiều việc. Tôi đã chấp nhận lời cầu hôn của anh ấy nên tôi không thể nhận lời cầu hôn của anh. Anh hãy về với vợ chưa cưới của anh đi.

Lời từ chối của Diễm chẳng khác gì ngàn mũi dao cứa vào tim Quân. Nếu Diễm từ chối vì không yêu mình. Quân còn có thể chấp nhận, sau đó tìm cách khiến Diễm yêu lại mình nhưng Diễm thẳng thừng từ chối vì đã nhận lời cầu hôn của người khác.

Quai hàm Quân cứng lại, Quân lạnh lùng buông Diễm ra. Mặt Quân trắng bệch, thất bại, cay đắng, khiến Quân muốn nổ tung vì giận giữ và bất lực. Quân tự trách bản thân mình đã yêu một cách điên cuồng, thậm chí sẵn sàng từ bỏ mọi thứ để có được Diễm nhưng cuối cùng những việc mà Quân làm chẳng đi đến đâu cả. Diễm không chọn Quân, không yêu Quân. Diễm chọn người đàn ông ở bên Diễm hơn bốn năm, chọn người làm cho Diễm nhiều việc. Quân chua xót và thương hại cho chính bản thân mình.

Ngay lúc này Quân chỉ muốn đánh Diễm, muốn ép Diễm phải lấy mình nhưng Quân cố kiềm chế để không làm việc đó. Mặc quần áo. Quân rời khỏi giường. Quân lạnh lùng nói.

_Cô đi thay quần áo đi. Tôi sẽ đưa cô về.

Diễm nhắm chặt mắt lại, để cho hai dòng lệ rơi xuống má. Diễm gắng gượng ngồi dậy, lấy mền quấn quanh mình. Diễm run run đặt chân xuống sàn lạnh. Diễm quá run đến nỗi đứng không còn vững nữa. Diễm ngã quỵ xuống sàn nhà.

Dù cảm hận Diễm đến đâu. Quân cũng không thể đứng yên nhìn Diễm đau, Diễm khổ. Quân vội nhấc bổng Diễm lên. Diễm mệt mỏi nói.

_Tôi... tôi có thể tự đi được. Anh mau thả tôi xuống.

_Cô im đi. Tôi sẽ không bế cô nếu cô có đủ sức để đi vào phòng tắm. Tôi là người gây nên chuyện, tôi phải có trách nhiệm.

Diễm cay đắng bảo Quân.

_Tôi không cần anh phải có trách nhiệm với tôi. Chỉ cần anh từ lần sau tránh xa tôi ra là được.

_Cô khỏi cần phải nhắc. Tôi có thể ngu một lần nhưng nhất quyết không có lần thứ hai.

Quân bế Diễm vào phòng tắm. Vặn vòi nước, kiểm tra nhiệt độ. Quân giục.

_Cô tắm đi. Tôi chờ cô ở ngoài phòng khách.

Khi cánh cửa phòng tắm đóng lại. Diễm gục đầu khóc nức nở. Diễm đã mong có được Quân biết bao, đã yêu Quân nhiều biết chừng nào nhưng Diễm lại hèn yếu không dám thừa nhận, không dám đối diện với sự thật. Ngay cả khi không còn trí nhớ. Quân vẫn yêu, vẫn cầu hôn Diễm. Diễm thấy mình tàn nhẫn và lạnh lùng quá. Chính bàn tay Diễm đã hủy hoại tất cả mọi thứ. Nếu Diễm không quá hèn nhát, không hành động theo tình cảm. Diễm đã không đẩy mọi chuyện đi quá xa thế này.

Bây giờ Quân không còn có thể sống mà không biết gì được nữa. Quân đã yêu Diễm mất rồi. Quân đang yêu điên cuồng. Diễm càng từ chối, càng cố trốn chạy. Quân càng yêu, càng muốn có được Diễm nhiều hơn. Trong cuộc tình của hai người chỉ có Quân là người luôn luôn cố gắng nắm giữ, còn Diễm luôn là người trốn chạy

Bạn đang đọc truyện *Mười Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 256

Trên đường về nhà, không ai bảo ai câu nào. Quân lạnh lùng như băng. Diễm không biết Quân đang nghĩ gì trong đầu nữa. Nếu Diễm biết Quân đang nghĩ gì, Diễm sẽ không còn ngồi yên được như thế.

Đi qua một nhà hàng. Quân dừng xe lại. Diễm quan sát xung quanh.

_ Đây không phải là đường về nhà tôi.

_ Cô không muốn ăn nhưng tôi đói rồi.

Diễm mở cửa xe. Nhìn thấy Diễm định bắt một chiếc xe tắc xi để về nhà. Quân tức giận bảo Diễm

_ Tốt nhất là cô nên nghe lời tôi vào ăn chút gì đi hay chờ tôi ăn xong rồi đưa cô về. Nếu không cô sẽ phải hối hận vì đã dám cãi lời tôi.

Tay đút vào túi quần, tay nắm lấy tay Diễm. Quân lôi Diễm vào trong. Kéo ghế, Quân ấn Diễm ngồi xuống. Quân ra lệnh.

_ Cô gọi thức ăn đi.

Diễm đang quẫn thất lại vì đau. Diễm làm gì còn hứng thú ăn uống. Thấy Diễm chỉ ngồi im mà không chịu gọi món gì. Quân cau mày.

_ Có phải cô thích tôi bắt ép cô thì cô mới chịu làm đúng không?

_ Tôi không muốn ăn. Anh ăn đi, tôi có thể chờ.

_ Cô nhất định muốn chọc tức tôi?

Diễm khổ sở hỏi Quân.

_ Sao anh cứ thích bắt ép tôi làm theo ý anh thế? Anh nên nhớ tôi không phải là vật sở hữu của anh.

Quân im lặng không nói gì. Quân đang muốn điên lên vì Diễm. Diễm luôn khiến Quân sống không được yên. Trái tim, tâm trí, cơ thể của Quân đã bị Diễm khuấy đảo lên rồi. Quân không còn quay về với con người điềm tĩnh nữa. Thế giới xung quanh Quân đã bắt đầu tối đen cả lại. Con quỷ tưởng chừng đã ngủ yên trong Quân bắt đầu sống lại. Quân muốn điều khiển mọi thứ và muốn làm chủ cuộc sống của Diễm. Quân sẽ tìm ra được cách khiến Diễm không còn có thể nói không với mình được nữa.

Diễm càng thách thức, càng từ chối tình cảm của Quân. Quân càng muốn có được Diễm bằng được. Quân không giống như những người khác, họ sẽ bị lòng tự trọng, tổn thương làm nhụt chí. Quân khác họ, càng khó khăn, càng bị tổn thương, Quân càng cố gắng chiếm giữ cho bằng được.

Quân lôi Diễm đi. Gọi một bàn đầy thức ăn. Quân ép Diễm phải ăn. Diễm phản kháng để rồi phải chịu thua. Dù ăn lấy lệ, Quân cũng hài lòng được đôi chút. Phớt lờ ánh mắt của người khác, Quân lau miệng cho Diễm. Chưa hết Quân còn bón cho Diễm ăn. Diễm đỏ bừng mặt vì xấu hổ.

_ Anh không cần phải làm thế. Tôi có thể tự ăn được.

_ Cô là một đứa trẻ. Nếu không ép, đứa trẻ như cô sẽ không chịu ăn.

_ Đó là việc của tôi. Anh có thấy anh đang can thiệp quá nhiều vào đời tư của tôi không?

Quân nhún vai.

_Tôi chẳng quan tâm tôi có làm gì cô. Tôi chỉ cần biết tôi yêu cô, muốn kiểm soát cuộc đời cô. Cô nên chuẩn bị tinh thần từ bây giờ đi vì tôi sẽ không bỏ cuộc đâu.

Chiếc thìa trên tay Diễm rơi xuống bàn. Diễm run sợ hỏi.

_Anh...anh định làm gì tôi. Không phải anh định phá hỏng hôn nhân của tôi đấy chứ?

Quân lạnh như băng.

_Hôn nhân của cô? Cô nói thật hay, nếu ngày nào cô và anh ta chưa kết hôn. Cô vẫn còn độc thân đúng không? Cô nên cho tôi cơ hội để thể hiện tình yêu của mình dành cho cô đúng không?

_Anh...anh đã có vợ chưa cưới rồi. Cả hai chúng ta đều đã có con đường riêng để đi. Anh cần gì phải làm như thế?

Quân bóp tay Diễm thật đau.

_Tôi là người không thích đem hạnh phúc, hôn nhân ra để đùa. Cô có biết vì sao sau hơn bốn năm tôi mới cầu hôn cô ấy không? Vì tôi đã chờ hơn bốn năm mà không gặp được ai tốt hơn cô ấy nhưng kể từ lúc gặp cô, mọi thứ xung quanh tôi đều bị đảo lộn hết cả. Tôi đã yêu cô ngay từ lần gặp đầu tiên. Cả đời tôi chưa từng trải qua những cảm giác sống mà lúc nào cũng bị hình bóng cô ám ảnh. Tôi đã đọc sách của cô mặc dù trước đó tôi rất ghét văn học. Tôi đã tìm đủ mọi cách để tiếp cận cô, làm đủ mọi cách để giúp đỡ, bảo vệ cô mặc dù biết rằng cô không cần tôi. Đêm nào tôi cũng mơ và nghĩ về cô. Tôi đã cố gắng quên cô, cố gắng kìm nén tình cảm của tôi dành cho cô. Hai ngày không được gặp cô, tôi tưởng như dài một thế kỉ.

Quân nhếch mép nói tiếp.

_Cô nói đi, cô đã làm gì tôi?. Cô đã làm gì mà khiến tôi yêu cô nhiều như thế này. Chỉ vừa mới gặp cô, tôi đã choáng váng, run rẩy vì yêu, vì đam mê. Tình cảm tôi dành cho cô còn hơn cả tình yêu nam dành cho nữ. Tôi biết mình sai, biết mình chỉ là một thằng khờ khi yêu điên dại cô như thế nhưng tôi không còn đường lui nữa rồi. Tôi đã quyết định hoặc là tôi có được cô hoặc là không ai cả.

Nước mắt Diễm tuôn rơi. Diễm ngồi đông cứng trên ghế. Mọi giác quan trong Diễm đều đã chết. Một lần nữa, Diễm lại được nghe lời tỏ tình của Quân. Gần năm năm qua, đây là lần đầu tiên, Diễm cảm thấy mình đang sống, đang tồn tại. Từng mạch máu, từng hơi thở của Diễm đều đang réo gọi tên Quân. Diễm cũng yêu Quân nhiều như Quân yêu Diễm nhưng Diễm không có được sự dũng cảm, dũng khí đối diện với mọi chuyện như Quân. Diễm luôn chọn cách trốn chạy, còn Quân luôn chọn cách nắm giữ lấy mọi thứ.

Nhìn bàn tay hằn đỏ của Diễm. Quân xót xa vội buông tay Diễm ra. Biết mình không có lý do gì để ép Diễm ở bên cạnh và nhận lời cầu hôn của mình. Quân đau khổ nói.

_Thế giới của tôi bây giờ chỉ còn hai màu đen và trắng. Cuộc sống của tôi có màu sắc hay không đều hoàn toàn phụ thuộc vào cô.

Quân cười đầy cay đắng.

_Tôi tham lam qua phải không?. Tôi xin lỗi vì đã làm nhiều chuyện có lỗi với cô. Tôi sẽ cố gắng tránh gặp mặt cô ít nhất có thể. Cô yên tâm tôi sẽ không phá hoại hạnh phúc và hôn nhân của cô. Tôi chúc cô được mọi điều như ý nguyện.

Khuôn mặt đau khổ, mệt mỏi và thất vọng của Quân đã khiến con tim Diễm trùng xuống. Diễm không còn dũng khí gắng gượng đến cùng nữa. Diễm muốn nói cho Quân biết sự thật. Diễm chưa kịp mở miệng. Điện thoại của Diễm reo vang. Ông Richard gọi điện thoại cho Diễm.

_Chào chú! Có chuyện gì không?

_Cháu về ngay nhà xuất bản đi. Xảy ra chuyện lớn rồi.

Diễm hỏi nhanh.

_Đã xảy ra chuyện gì hả chú?

_Cháu cứ về rồi sẽ biết.

Mặt Diễm tái lại. Diễm vội đứng lên. Quân cau mày.

_Cô vẫn chưa còn ăn gì sao đã vội bỏ đi như thế?

_Nhà xuất bản xảy ra chuyện. Tôi phải về đó xem sao.

_Để tôi đưa cô đi.

_Còn công việc của anh?

_Cô trông bộ dạng mệt mỏi của cô thế này, cô có thể làm được gì?

Diễm không còn sức để cãi nhau với Quân nữa. Quân nói đúng Diễm đã quá mệt mỏi, quá chán chường và quá đau khổ. Cả đêm hôm qua Diễm đã bị nỗi sợ hãi dày vò, rồi chuyện xảy ra sáng nay nữa. Thần kinh của Diễm đang vượt quá giới hạn chịu đựng. Đầu Diễm như muốn nổ tung. Diễm phải gắng gượng vì còn quá nhiều việc đang cần Diễm về giải quyết.

*****

Ông Richard đi qua đi lại trong văn phòng. Bây giờ tâm trí ông đang cực kì rối loạn. Không cần ông phải nói gì, chỉ cần nhìn thấy ông đi như thế này, Diễm đã hiểu được tâm trạng của ông.

Thấy Diễm, ông Richard nói ngay.

_ Nhà xuất bản của chúng ta có nguy cơ bị nghiêm phong.

Mặt Diễm trắng bệch, Diễm kinh ngạc hỏi.

_ Chú bảo sao? Chẳng phải lần trước chúng ta đã trả hết các khoản nợ rồi sao?

Trước khi có ý định giúp Diễm, Quân đã cho người điều tra tình hình tài chính của nhà xuất bản nên Quân hiểu nhà xuất bản đang làm ăn thua lỗ. Ông Richard cũng giống như Diễm đều không có khả năng kinh doanh, họ quá trọng tình cảm. Họ không chịu thay đổi nhân viên, và máy móc kỹ thuật, cũng không có chiến lược quảng cáo thích hợp nên không thu được nhiều lợi nhuận. Dù Diễm có là nữ văn sĩ nổi tiếng cũng không giải quyết được gì.

Quân điềm tĩnh nói.

_ Tổng số nợ mà nhà xuất bản nợ ngân hàng là bao nhiêu?

Ông Richard ngồi phịch xuống ghế. Hai tay ôm đầu, ông mệt mỏi trả lời.

_ Không nhiều lắm nhưng tôi không còn gì để thế chấp nữa. Tôi chỉ còn cách tạm thời đóng cửa nhà xuất bản sau đó sẽ tìm cách trả nợ dần.

Quân hỏi khó ông Richard.

_ Ông định dùng cách gì? Theo tôi được biết ngoài bán sách và in ấn ra ông không còn công việc nào khác hay là ông định bán nốt căn nhà nhỏ của mình.

Diễm nói gay gắt.

_ Anh thôi đi. Chú ấy đang rối trí, anh hãy để cho chú ấy yên.

_ Không! cậu ấy nói đúng. Chính chú là người đã đẩy tình hình tài chính của công ty xuống mức báo động như thế này. Chú đã không biết cách điều hành nó. Chú xin lỗi.

Diễm thờ dãi.

_ Bây giờ không phải là lúc chúng ta đổ tội cho nhau. Cháu và chú phải tìm ra cách để trả nợ cho ngân hàng. Nhà xuất bản của chúng ta không thể đóng cửa được.

_ Cháu nói đúng nhưng bằng cách nào?

Diễm nhắm mắt lại. Mặc dù lòng buồn đau và không muốn bán đi mấy bức tranh của mình nhưng không còn cách nào khác. Diễm đành phải bán chúng đi để lấy tiền trả nợ cho ngân hàng.

_ Chú đừng lo rồi sẽ có cách thôi.

Quân ngồi im lặng trên ghế. Nếu muốn có thừa khả năng để giúp họ nhưng Quân chưa muốn làm gì vào lúc này. Quân đang tính nên làm gì tiếp theo. Quân cần có một kế hoạch cụ thể.

Sau khi nói chuyện với ông Richard, Quân đi xem xét máy móc và quan sát xung quanh nhà xuất bản. Quân đã nắm được tình hình kinh doanh và máy móc của nhà xuất bản. Bằng con mắt của doanh nhân thành đạt. Quân biết phải làm gì để thay đổi tình hình kinh doanh trì trệ và nâng cao khả năng thu được nhiều lợi nhuận của nhà xuất bản.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 257

Trên đường về nhà. Quân quan tâm hỏi.

_ Cô định làm gì?

Diễm run giọng đáp.

_ Tôi định sẽ bán mấy bức tranh của mình. Dù không được nhiều tiền nhưng cũng trả được phần nào nợ nần cho ngân hàng.

_ Tôi thấy cô và ông Richard kinh doanh quá dựa vào tình cảm. Kinh doanh kiểu đó sẽ chẳng bao giờ có lợi nhuận.

_ Ngay từ khi còn nhỏ tôi đã không thích kinh doanh. Tôi chỉ thích văn thơ, và vẽ tranh. Tôi và chú Richard đồng sáng lập nên nhà xuất bản Youth's Talent vì đam mê in ấn và phát hành sách hơn là kinh doanh.

_ Dù cô không chịu thừa nhận, cô cũng đang tham gia vào kinh doanh. Tôi thấy cô quá chủ quan khi cho rằng, cô tham gia vào kinh doanh chỉ vì đam mê một thứ khác. Buôn bán không có chỗ cho những người không quan tâm và không đam mê với nó.

Diễm bực mình đáp.

_ Nếu không tìm cách chen ép và bắt bẻ tôi. Anh không thể sống được hay sao?

_ Cô nói đúng. Cô đang trực tức tôi. Tôi phải cho cô biết hậu quả do hành động ngu ngốc của cô gây ra.

Diễm thở hắt ra một hơi. Diễm không còn hơi sức để tranh cãi với Quân nữa. Diễm nhắm mắt lại, đầu Diễm đau như búa bổ. Diễm chỉ muốn nhanh được về nhà rồi chui vào giường sau đó ngủ một giấc để quên hết mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay và tối hôm qua. Diễm không muốn nhớ gì cả. Diễm quá sợ hãi để suy tính nên làm gì tiếp theo. Diễm không còn đường lui nữa rồi.

Thằng nhóc reo lên khi thấy Diễm và Quân về cùng nhau. Mắt nó lấp lánh niềm vui.

Giống như mọi lần. Quân đều cúi xuống để đón thằng bé và tặng nó một nụ cười thật tươi. Thằng nhóc ôm lấy cổ Quân, hôn nhẹ lên má. Nó sung sướng hỏi.

_ Chú đi chơi có vui không?

Quân nhìn Diễm một cái thật ý nghĩa. Mặt Diễm đỏ bừng vì xấu hổ.

_ Chú đi chơi rất vui. Còn cháu ở nhà có ngoan không?

_ Cháu rất ngoan. Nếu chú không tin chú có thể hỏi bà cháu.

_ Chú tin là cháu không nói dối. Chú biết cháu luôn là một cậu bé ngoan ngoãn và dễ thương. Nói đi cháu muốn chú tặng cho cháu quà gì nào.

Thằng bé nói ngay.

_ Hai hôm nữa, lớp cháu có tổ chức ngày vui cùng phụ huynh. Chú có thể giả làm ba cháu một ngày được không?

Chiếc túi xách trên vai Diễm rớt xuống đất. Bà Hoa nín thở. Bà không tin được là thằng bé lại muốn Quân đóng giả làm ba của nó. Ngay cả John dù đã ở bên cạnh nó gần năm năm, nó cũng chưa một lần muốn John đến lớp nó với tư cách làm cha. Nó chỉ vừa mới gặp Quân, nó đã coi Quân là ba của nó rồi. Phải chăng nó đã lỡ mờ nhận ra Quân chính là ba ruột của nó.

Quân bàng hoàng, choáng váng. Tai Quân ù đi. Quân không biết cảm giác khi được thằng bé gọi là cha. Quân sẽ có cảm giác như thế nào nhưng ngay lúc này Quân muốn nổ tung vì hạnh phúc và sung sướng. Quân muốn có được một đứa con như thằng nhóc và muốn có được một người vợ như Diễm. Quân có thể ghen, có thể hận Diễm nhưng không muốn mất Diễm. Quân cần có hai mẹ con Diễm trong cuộc đời mình.

Quân chưa kịp nói gì, Diễm bảo thằng bé.

_ Con không nên làm phiền chú như thế.

Cắn chặt răng. Diễm đau khổ nói tiếp.

_ Chú ấy không phải là cha của con. Con phải chấp nhận sự thật là cha của con đã đi xa.

Mặt thằng bé buồn rười rượi. Diễm phải cố nén để không bật khóc. Quân như bị tạt gáo nước lạnh vào mặt. Đây là lần thứ hai. Quân bị Diễm đẩy xa khỏi cuộc đời mình.

Quân không muốn làm tổn thương thằng bé nên gượng cười nói.

_ Mẹ cháu nói đúng, chú không phải là cha của cháu. Chú John là người yêu của mẹ cháu. Cháu có thể nhờ chú John giúp cháu.

Thằng bé lắc đầu đáp.

_ Cháu không muốn nhờ chú ấy. Chú ấy có thể thành bạn tốt của cháu nhưng cháu muốn chú đóng giả làm cha của cháu. Cháu chỉ muốn nhờ chú thôi.

Diễm chết lặng, lời nói thẳng bé làm trái tim Diễm đau nhói. Diễm lão đảo suýt ngã, may mà bà Hoa đứng bên cạnh vội đỡ lấy Diễm. Quân không bỏ sót một chi tiết nào. Từng kí ức của Quân càng ngày càng hiện rõ. Dù vẫn chưa thể nhìn rõ được mặt cô gái luôn xuất hiện trong kí ức của mình là ai nhưng Quân thấy Diễm và cô gái đó không khác nhau bao nhiêu.

Thái độ lạnh tránh và không muốn Quân lại gần mình và thằng bé của Diễm càng khiến Quân nghi ngờ hơn. Quân sẽ tự xi và và dần vật bản thân nếu Quân không tìm hiểu những nghi ngờ của bản thân mà đã vội tin những lời nói dối của Diễm. Dù sự thật là gì Quân cũng muốn biết.

Diễm không cho phép Quân đóng giả làm cha của mình khiến mặt thằng bé buồn xo. Nó ngồi im trong lòng Quân trên ghế xô pha ngoài phòng khách. Không khí nặng nề trôi qua. Đây là lần đầu tiên Diễm thấy thằng bé không nói gì khi có mặt Quân. Mọi lần thấy Quân đến thế nào nó cũng nói liên mồm và cười đùa không ngớt, hôm nay nó buồn vì nó không được tọa nguyện ước mơ của nó.

Diễm cố nén không rơi lệ. Diễm bảo thằng bé.

_ Con đi vào phòng của con chơi ô tô đi. Mẹ có chuyện muốn nói với chú.

Thằng bé rời lòng Quân. Nó buồn rầu nói.

_ Chú ngồi chơi. Cháu về phòng đây.

Quân xoa đầu thằng bé.

_ Ủ, cháu đi đi.

Thằng bé lững thững đi vào trong. Thấy nó buồn, Quân cũng buồn. Thực lòng Quân luôn muốn được trở thành ba của nó, luôn muốn chăm sóc và bảo vệ nó bằng mọi giá. Quân yêu nó như một người cha yêu con trai của mình. Quân thấy Diễm thật tàn nhẫn, dù không chấp nhận Quân làm chồng, Diễm cũng có thể cho phép Quân giúp thằng bé thỏa ước nguyện có cha một lần. Đáng này Diễm lại vô tình lấy đi niềm vui còn sót lại của nó.

Quân lạnh lùng.

_ Cô có gì cần nói với tôi thì cô nói đi.

_ Tôi...tôi chỉ muốn anh đừng đối xử tốt với mẹ con tôi quá. Tôi sợ mai sau khi anh đi rồi thằng bé sẽ nhớ anh. Mỗi lúc nó hỏi anh, tôi sẽ không biết phải trả lời nói như thế nào.

_ Cô có quyền lựa chọn đúng không? Tôi đã cầu hôn cô, chỉ cần cô đồng ý thằng bé sẽ là con của tôi. Như thế không phải mọi chuyện đều được giải quyết hay sao?

_ Tôi biết là thế nhưng tôi đã nhận lời cầu hôn của anh John rồi. Anh cũng sắp lấy vợ. Anh nghĩ chúng ta có thể làm tổn thương họ hay sao? Tôi không thể nhẫn tâm như thế được.

Quân trầm giọng nói.

_ Chính cách làm của cô mới khiến họ bị tổn thương. Lấy người mình không yêu chỉ vì thương hại hay vì muốn trả ơn chẳng khác gì làm họ bị tổn thương và đau lòng vì mình hơn. Cô nên tỉnh lại đi.

Nhớ lại cách ngày xưa Quân từng ép mình ở bên cạnh Quân chỉ vì Quân yêu và muốn độc chiếm mình. Diễm cay đắng nói.

_ Anh đừng khinh thường tôi quá. Dù tôi không hiểu chuyện. Tôi cũng không ngốc nghếch đến nỗi lấy người khác vì lòng thương hại.

Quân cay đắng hỏi.

_ Vậy là cô lấy John vì tình yêu?

Diễm im lặng không đáp. Diễm đâu có yêu John, người mà Diễm yêu là Quân. Đã trót nói dối, Diễm đành cố đóng cho trọn vai Diễm của mình.

_ Tôi không cần phải trả lời câu hỏi của anh. Anh không có liên quan gì đến cuộc đời của tôi. Lựa chọn như thế nào là quyền của tôi.

Quân nhếch mép đáp.

_ Cô nói đúng Tôi là một người ngoài, một tên si tình điên cuồng và ngu ngốc. Tuy tôi hận cô nhưng tôi vẫn yêu cô. Lời cầu hôn của tôi vẫn còn giá trị. Cô đứng trả lời tôi muộn quá, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa đâu.

Diễm bật khóc. Diễm biết rằng, dù ngay lúc này Quân bay về Việt nam lấy vợ câu trả lời của Diễm vẫn mãi là không. Diễm hèn nhát nên không dám nắm lấy tay Quân, không dám giành giật lại hạnh phúc của mình. Diễm đã tự dần vật và si và bản thân mình quá nhiều, nước mắt Diễm gần cạn khô. Sức lực của Diễm cũng không còn nữa. Diễm đã quá mệt mỏi, quá đau khổ, và quá thất vọng.

Tình yêu đã mất, Diễm chỉ còn tình thương dành cho thằng bé. Thằng bé chính là báu vật duy nhất khiến Diễm tồn tại cho đến bây giờ. Nếu ngay cả thằng bé, Diễm cũng không giữ lại được cho mình. Diễm không còn lý do gì để tồn tại trên đời này nữa. Ngay cả Trường và Hồng cũng không đủ sức để giữ Diễm ở lại.

Còn nhiều việc ở công ty chờ Quân về giải quyết nên Quân không thể ở chơi lâu. Trước khi Quân ra về, Quân còn quay lại nhìn Diễm thêm một lần nữa. Quân không hề che dấu ánh mắt si mê và đầy khát khao của mình dành cho Diễm. Tuy nhiên lòng Quân cũng đang dậy sóng vì nỗi đau và thất vọng.

Dù biết rằng mình không còn cơ hội ở bên cạnh Diễm nhưng Quân vẫn không muốn bỏ cuộc. Quân là người luôn theo đuổi mục tiêu của mình. Khi đã xác định được thứ mà mình muốn. Quân sẽ tìm đủ mọi cách để có được nó.

Để lấy được trái tim của một người không phải là dễ, nhưng Quân sẽ cố hết sức. Quân sẽ nguyện rửa bản thân mình nếu như Quân chưa làm gì cả đã vội bỏ cuộc. Quân khôn cho phép bản thân Quân trở thành một kẻ hèn yếu như thế.

Diễm không còn sức để tiễn Quân ra cổng nên bà Hoa thay Diễm làm điều đó. Quân hỏi bà Hoa.

_Dì làm việc cho nhà cô ấy lâu chưa?

Bà Hoa thận trọng trả lời.

_Dì làm việc cho nhà cô ấy từ khi mẹ cô ấy vẫn còn sống.

Quân vui mừng hỏi tiếp.

_Nếu thế những mối quan hệ của cô ấy Dì cũng biết đúng không?

Bà Hoa lấp liếm.

_Dì không biết nhiều lắm. Thường thì cô ấy vẫn kể cho Dì nghe nhưng nếu chuyện gì mà cô ấy muốn dấu thì Dì cũng đành chịu.

Quân thất vọng hỏi.

_Dì có nghe cô ấy kể chuyện gì về mối quan hệ với cháu không?

Bà Hoa lúng túng đáp.

_Sao cháu lại hỏi Dì câu này?

_Cháu linh cảm cô ấy đang cố dấu cháu điều gì đó. Cháu muốn biết cô ấy đang dấu cháu chuyện gì. Cháu mong Dì nói cho cháu biết. Cháu đang khổ sở vì sống mà lúc nào cũng lo lắng và buồn phiền không yên. Cháu không thể chịu đựng được cuộc sống kiêu úp úp mờ mờ thế này. Dù sự thật mà cô ấy dấu cháu có đau đớn hay khủng khiếp đi chăng nữa cháu cũng muốn biết.

Bà Hoa trấn an Quân.

_Dì tin là nếu cô ấy có chuyện dấu cháu thì chuyện đó cũng không khủng khiếp như cháu lo ngại đâu. Cháu đừng nghĩ quá lên như thế.

Quân không bỏ qua cơ hội biết được sự thật. Quân hỏi dồn.

_Dì làm ơn nói cho cháu biết đi. Cháu cần nghe sự thật ngay bây giờ.

_Dì đã nói rồi. Chuyện này cháu phải cô ấy. Nếu cô ấy không muốn nói Dì không thể giúp được cháu, vì Dì cũng không biết được nhiều hơn cháu bao nhiêu.

Quân nhìn thẳng vào mặt bà Hoa. Quân đọc được sự lúng túng, lo sợ không yên của bà Hoa. Là một luật sư, đồng thời đã theo nhiều vụ kiện. Quân bắt đầu có những suy đoán và đầu mỗi cần được khám phá.

Quân biết bà Hoa và Diễm đều đang nói dối. Biết rằng không thể ép họ nói cho mình biết một cách trực tiếp như thế này nếu như họ không muốn nói nhưng Quân không phải là đã hết cách. Trong mọi trường hợp. Quân đều có phương pháp làm việc riêng của mình.

—

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 258

Trên đường lái xe đến công ty. Quân vừa đi vừa suy nghĩ. Quân xét đến mọi khả năng và mọi khía cạnh. Từ những lời nói, hành động và cách cư xử của Diễm. Quân đã vẽ ra được một sơ đồ trong đầu. Quân có thể khẳng định được hơn bảy mươi phần trăm. Diễm từng có quan hệ với mình. Còn hơn hai mươi phần trăm còn lại. Quân không chắc chắn lắm về những gì mà Quân đang nghĩ.

Nhớ đến chiếc xe mô hình mà Diễm đã nhận là ăn cắp của mình. Quân càng suy nghĩ càng thấy chi tiết này rất lạ. Nếu Diễm là một cô gái thích lấy đồ của người khác khi không được phép chỉ vì yêu thích món đồ đó thì hóa ra Diễm là một tên trộm vặt nhưng trông Diễm không hề giống một tên trộm vặt chút nào.

Quân nghe thằng bé nói đây là một món quà do một người bạn đặc biệt tặng. Quân vô đầu, Quân không nhớ đã tặng Diễm chiếc xe mô hình đó khi nào. Một người bạn đặc biệt? Lời nói của thằng nhóc cứ vang bên tai và ám ảnh Quân mãi.

Thay vì lái xe về công ty. Quân lái xe đến bệnh viện. Quân quyết định chụp lại não bộ và kiểm tra trí nhớ của mình. Nếu Quân có thể khẳng định được mình đã bị mất trí nhớ trong vòng một năm kể từ sau tai nạn lần trước. Quân hoàn toàn có thể tin Quân đã quên một người con gái quan trọng trong cuộc đời mình là Diễm.

Diễm đang ngồi gục khóc trên ghế xô pha. Bà Hoa ôm lấy vai Diễm. Bà lo lắng hỏi.

_ Có chuyện gì đã xảy ra với cháu đúng không? Lúc này Quân đã hỏi Di rất nhiều về cháu. Phải chăng Quân đã bắt đầu nghi ngờ rồi?

Diễm đau khổ nói.

_ Anh ấy đang nghi ngờ cháu nói dối. Hôm qua anh ấy đã phát hiện ra chiếc xe mô hình trong phòng của thằng nhóc là của anh ấy. Anh ấy vặn hỏi cháu mãi, không còn cách nào khác cháu đành nói dối là cháu đã lấy cắp của anh ấy. Thật là một lời giải thích vô cùng ngớ ngẩn đúng không Di?

Diễm mệt mỏi nói tiếp.

_ Anh ấy là một người thông minh và cố chấp. Anh ấy sẽ không dừng lại cho đến khi biết được sự thật. Cháu đang tính đến chuyện dọn đồ đi. Cháu sợ gặp anh ấy, sợ anh ấy sẽ tìm đủ mọi cách để ép cháu nói ra những điều mà cháu không muốn. Chưa hết lỡ mà anh ấy lấy lại trí nhớ sớm hơn dự định, cháu biết phải làm thế nào? Cháu không biết anh ấy có tha thứ cho cháu không? hay là anh ấy sẽ trả thù cháu thật tàn nhẫn?

Diễm run rẩy, sợ hãi. Bà Hoa vỗ nhẹ vào lưng Diễm. Bà an ủi và động viên Diễm.

_ Theo Di cháu nên nói cho cậu ấy biết cháu là ai đi. Sự thật nào rồi cũng bị phơi bày ra ánh sáng thôi. Cháu đã biết Quân là ai rồi. Để tìm hiểu về cái chết của cha mẹ và bằng chứng chứng minh bố mẹ cậu ấy bị giết do bố cháu và ông Đăng làm hơn mười năm cậu ấy còn tìm ra được hươu hồ cháu vẫn còn đang sống gần bên cạnh cậu ấy, bạn bè và người thân của cậu ấy rất nhiều. Dù cháu không nói ra, cậu ấy có thể đi hỏi người khác.

Diễm siết chặt tay. Nước mắt không ngừng tuôn rơi.

_ Cháu... cháu biết. Chính vì hiểu anh ấy là ai nên cháu mới lo lắng, sợ hãi. Có lẽ Di cháu mình và thằng bé phải đi thôi. Cháu không còn muốn sống ở đây nữa.

_ Cô bé khờ, cháu định chạy trốn đến bao giờ. Quân vẫn yêu cháu dù không còn nhớ được gì. Cháu nghĩ cậu ấy sẽ kết hôn với Loan sau khi đã tỏ tình và cầu hôn cháu sao?

Diễm gạt mình gạt hỏi.

_ Sao... sao Di lại nghĩ thế. Cháu.. cháu tin là anh ấy sẽ bay về Việt nam lấy cô ấy. Anh ấy không phải là một kẻ bạc tình, anh ấy không thể gây đau khổ cho người khác như thế được.

_ Chính vì không phải là một kẻ bạc tình. Cậu ấy mới không lấy Loan làm vợ. Cháu thử nghĩ xem, Quân là một người si tình, đồng thời cũng là một người cố chấp trong tình yêu. Ngày trước cháu là con gái của người mà cậu coi là kẻ thù. Cậu ấy còn tìm đủ mọi cách để ép cháu ở bên cạnh cậu ấy nói gì đến bây giờ. Cậu ấy sẽ không từ bỏ cháu đâu. Cậu ấy cũng sẽ không kết hôn với Loan. Cậu ấy luôn là người làm theo lý trí và trái tim của mình. Cậu ấy chỉ có tiền chứ không có lùi, chỉ có mình cháu là kẻ dại chạy trốn tình yêu và hạnh phúc của mình. Cháu hãy nên suy nghĩ cho kĩ. Đã đến lúc cháu phải đối diện với sự thật rồi.

Bà Hoa nói không hề sai. Diễm đang tự lừa dối chính mình. Quân là người luôn sống đúng với mong ước của bản thân. Chỉ cần Quân muốn, Quân sẽ cố gắng thực hiện bằng được. Diễm quá yếu đuối, quá mỏng manh. Diễm luôn lo sợ trước mọi thứ.

Quân là người đàn ông có thể cho Diễm dựa vào cả đời. Diễm không thể tìm được ai yêu, bảo vệ và chăm sóc mình hơn Quân.

Ngay lúc này Diễm đang rối trí. Diễm không biết nên làm gì cho đúng. Nếu chỉ có một mình Quân. Diễm sẽ không ngần ngại nói cho Quân biết hết mọi

thứ. Nhưng còn Loan, còn bố mẹ Quân và những người khác. Diễm không muốn biến thành một kẻ tham lam và háms lợi trong mắt họ, lại càng không muốn biến thành một kẻ độc ác, tàn nhẫn, thù đoạ khi dám cướp đi hạnh phúc của người khác. Dù có nói gì Diễm cũng không có gan làm điều đó. Diễm luôn nghĩ cho người khác nên lần này tư tưởng trốn chạy lại hiện rõ lên trong đầu Diễm.

Diễm lên tiếng.

_Cháu...cháu đã nói với anh ấy là cháu đã nhận lời cầu hôn của John nên không thể lấy anh ấy được.

Bà Hoa bực mình gắt nhỏ Diễm.

_Cháu có bị điên không? một mình cháu đã đủ khổ rồi cháu còn định lôi John xuống vũng bùn cùng với cháu làm gì? Tuy Di biết John yêu cháu, muốn lấy cháu làm vợ nhưng cháu đâu có yêu cậu ấy, cháu chỉ coi cậu ấy là bạn. Đừng lặp lại sai lầm nữa. Cháu đang làm mọi chuyện càng ngày càng đi quá xa hơn rồi đấy.

_Cháu biết là cháu sai. Cháu nói thế để anh Quân không còn hy vọng vào tình cảm của cháu thôi. Cháu không thể lấy John, anh ấy là bạn tốt của cháu, cháu không muốn mất đi tình bạn với anh ấy.

_Cháu thật khờ dại. Hạnh phúc và tình yêu trong tầm tay lại không biết nắm giữ lấy. Cháu sẽ phải hối hận với những gì mà cháu làm hôm nay.

Diễm gục mặt khóc trên vai bà Hoa. Ngay từ khi quyết định rời xa Quân. Diễm đã hối hận rồi. Diễm đang đóng vai một anh hùng ngu ngốc và thảm bại. Diễm không còn sức để tiếp tục vai diễn của mình nữa.

Trái tim và cơ thể Diễm đang réo gọi tên Quân. Sau tất cả những chuyện xảy ra. Diễm không còn quay về con đường trước kia nữa. Diễm đang đầu hàng chính tình cảm của mình. Trái tim Diễm đang đòi hỏi được yêu và được đáp lại tình yêu. Diễm có thể dùng lý trí để lấp đi khoảng trống trong trái tim nhưng không thể lừa dối trái tim của mình. Diễm không thể nghĩ Quân không là gì của mình cả. Quân là tất cả những gì mà Diễm có, cũng giống như thằng nhóc, Diễm không muốn mất đi cả hai.

Đã lâu rồi Trường không gọi điện thoại cho Diễm nên hôm nay Trường muốn hỏi thăm xem bao giờ thì Diễm mới bay sang Việt nam cùng đón giáng sinh sau đó bay về Úc cùng với Trường và Hồng. Lẽ ra năm người sẽ đón giáng sinh cùng với gia đình bố mẹ nuôi nhưng đã bốn năm rồi không đón giáng sinh ở quê nhà nên lần này Trường muốn cảm nhận không khí giáng sinh ở quê nhà thế nào.

Trường vui vẻ hỏi Diễm.

_Chào em gái. Thế nào em, Tuấn và Di Hoa có khỏe không?

Diễm lau vội nước mắt. Cố lấy giọng bình thường. Diễm trả lời Trường.

_Mọi người đều khỏe cả. Gia đình anh cũng khỏe cả chứ?

_Ba người bọn anh không sao. Anh chỉ lo em mãi làm việc quá sẽ không để ý đến sức khỏe của mình.

_Em đã làm mẹ rồi, sao anh cứ coi em như trẻ con mãi thế?

_Người ta nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời. Tính cách trẻ con của em thì vẫn mãi như thế thôi.

Diễm cúi.

_Anh gọi điện để hỏi thăm em hay là để mắng em thế?

_Cả hai. Cũng may là em có thể xoay sở được cuộc sống ở bên Mỹ nên anh mới không lôi em và thằng bé đi theo anh nếu không em đã không được phép tự do bay nhảy ở bên ngoài.

_Anh dùng từ mới khùng khiếp làm sao. Em đâu phải người ham chơi mà anh bảo em là đang bay nhảy ở bên ngoài. Anh cũng biết em rất ngoan hiền còn gì.

Trường dài giọng.

_Em nói đúng, em rất ngoan hiền. Chính vì em ngoan hiền nên anh luôn phải điên đầu vì em.

_Anh hai! nếu anh còn trêu tức em nữa. Em cúp máy đây.

_Đừng nóng vội thế. Thằng bé có ở đấy không? Anh muốn nói chuyện với nó.

_Anh chờ em một chút. Thằng bé đang ở trong phòng để em đưa máy cho nó.

Thằng bé buồn bã hẳn, từ lúc Diễm không cho phép Quân giúp nó trong buổi họp mặt gia đình phụ huynh trong hai ngày nữa, nó không hề nói một câu gì. Cu cậu đối nên đang nằm trên giường, mắt mở to nhìn lên trần nhà.

Diễm đau xót nhìn thẳng bé. Lẽ ra Diễm nên nói cho nó biết Quân là ba của nó và nên để Quân chính thức trở thành ba của nó. Diễm đang khiến nó cảm thấy chán nản, thất vọng. Nó không còn hoạt bát và muốn nói chuyện như hàng ngày nữa.

Diễm nhỏ nhẹ nói.

_ Con có muốn nói chuyện với bác Trường không?

Thằng bé dạ nhỏ.

_ Mẹ đưa máy cho con.

Diễm ngồi bên cạnh nghe hai bác cháu nói chuyện với nhau. Lòng Diễm trùng xuống khi thấy mắt thằng bé ươn ướt, chắc là nó vừa mới khóc xong. Diễm không ngờ chỉ vừa mới gặp Quân, nó lại có tình cảm sâu đậm với Quân nhiều như thế. Xem ra dù Diễm có muốn tránh cho nó khỏi bị tổn thương cũng không còn kịp nữa rồi, thằng bé đã yêu Quân, nhớ Quân và muốn Quân trở thành bố của nó mặc dù nó không hề biết Quân là bố ruột của nó. Sợi dây vô hình gắn kết hai bố con không hề bị đứt, họ vẫn yêu nhau dù Diễm có cố tình giấu giếm.

Thằng bé chuyển máy lại cho Diễm. Trường hỏi.

_ Bao giờ em mới bay sang Việt nam cùng đón giáng sinh với gia đình anh?

Diễm ngập ngừng nói.

_ Em xin lỗi nếu công việc của em vẫn chưa hoàn thành xong em không thể đi được.

Trường bực mình.

_ Em lúc nào cũng viện lý do công việc. Anh biết là em không có lúc nào rảnh nhưng em cũng phải nghĩ cho mình và lo cho thằng bé chứ? Nó cần có một đêm giáng sinh thật ý nghĩa và ấm cúng em hiểu không?

Diễm không muốn nói cho Trường biết Diễm đã gặp lại Quân và đang dính đến một vụ kiện. Diễm sợ Trường sẽ lo lắng và bay sang đây tìm mình. Nếu Trường bắt gặp Quân ở đây mọi chuyện sẽ vượt quá tầm kiểm soát, Diễm không muốn chút nào, chỉ còn mấy ngày nữa là Quân sẽ bay về Việt nam lấy Loan. Diễm không muốn xảy ra thêm bất cứ chuyện gì nữa.

Diễm mệt mỏi nói.

_ Anh thông cảm cho em. Em cũng muốn bay về Việt nam đúng hẹn nhưng có khi em sẽ bay thẳng về Úc. Em không chắc là em có thể đón giáng sinh cùng gia đình anh ở Việt nam không?

Trường nhượng bộ.

_ Nếu em bận không đi được, anh sẽ cùng mẹ con Hồng bay sang Mỹ cùng đón giáng sinh với em sau đó bay về Úc cùng đón tết với gia đình bố mẹ nuôi.

_ Em..em nghĩ không cần đâu. Em không muốn anh chị và cháu gái phải vất vả vì em.

Trường mất hết kiên nhẫn.

_ Em đừng nói lời thôi nữa. một là em bay sang đây đón giáng sinh với gia đình anh hai là anh sẽ bay sang Mỹ cùng đón giáng sinh với mẹ con em và Di Hoa. Còn nếu không chúng ta sẽ bay về Úc cùng đón giáng sinh với bố mẹ nuôi. Anh muốn em bay về Việt nam chẳng qua anh muốn được cùng thấp cho bố mẹ chúng ta một nén nhang, đã lâu rồi em không về đây nên anh muốn em được cảm nhận lại không khí quê nhà.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259

Trường thờ dãi nói tiếp.

_ Có phải em sợ sẽ gặp lại Quân đúng không? Em đã chạy trốn hơn bốn năm rồi. Cậu ta cũng đã quên em là ai. Sao em phải lo lắng nhiều như thế? Em đã biết Quân sắp lấy Loan chưa?

Nước mắt Diễm không ngừng rơi. Diễm không muốn thằng bé thấy Diễm khóc, Diễm sợ thằng bé sẽ buồn thêm. Nó đang đau lòng vì không được Quân đóng giả làm bố nó trong ngày hội phụ huynh. Diễm không muốn cửa sâu thêm vào nỗi đau của nó nữa.

Trường cau mày.

_ Em lại đang khóc đấy à? Đã hơn bốn năm rồi em vẫn còn yêu cậu ta sao? lẽ ra ngay đó em không nên bỏ đi mới phải.

Diễm sụt sịt.

_ Em biết là em đã sai nhưng anh ấy vẫn đang sống rất hạnh phúc và vui vẻ mà không cần có em đúng không? Em và thằng bé không còn quan trọng trong cuộc đời của anh ấy nữa.

Diễm lại đang nói dối. Rõ ràng Diễm biết Quân bây giờ đang sống rất khổ sở vì yêu Diễm mà không được Diễm đáp lại. Thêm một lần nữa, Diễm từ chối Quân. Diễm không chỉ lừa dối Quân, Diễm còn tự lừa dối chính mình.

Mỗi lần nhắc đến Quân lòng ngực Diễm thắt lại vì đau. Diễm cũng muốn được bay về Việt nam thấp cho bố mẹ mình, mẹ Trường và ông Đăng một nén nhang. Bao nhiêu oán hận đều ra đi theo cái chết của họ. Chết là kết thúc mọi đau khổ và oán hận ở trên đời. Diễm giống như một cái cây bị vùi dập do gió mưa và giông bão, trải qua năm tháng đấu tranh và vươn lên không biết mệt mỏi cuối cùng Diễm cũng có thể tự đứng dậy, tự vươn vai đón ánh sáng của mặt Trời.

Diễm ôm thằng bé vào lòng. Lau nước mắt Diễm nói tiếp.

_ Em sẽ cố gắng hoàn thành công việc trong thời gian sớm nhất. Anh yên tâm lần này em nhất định sẽ cùng gia đình anh đón giáng sinh ở quê nhà. Em cũng muốn được đi thăm mộ của bố mẹ chúng ta.

Tuy đã gần năm năm nay trôi qua, đang tận hưởng cuộc sống gia đình hạnh phúc bên vợ con nhưng chưa có lúc nào Trường quên được quá khứ của mình. Trường luôn bị những cơn ác mộng kéo dài trong đêm ám ảnh, cũng may Hồng là một người vợ thấu hiểu và tâm lý nên dần dần Trường cũng nguôi ngoai được phần nào. Trường yêu vợ, thương con. Trường coi gia đình mình là thiên đường, là mọi thứ mà Trường có. Trường luôn trêu Hồng là nếu biết hôn nhân tuyệt vời như thế này Trường đã lấy Hồng từ lâu rồi.

Lâu ngày mới gặp nhau nên anh em Diễm có rất nhiều chuyện để nói với nhau. Thằng bé nằm im trong lòng Diễm. Nó không nói gì cũng không có phản ứng gì. Giá mà nó cứ đòi Diễm phải đồng ý nhờ Quân đóng giả là ba của nó thì có lẽ Diễm đã không cảm thấy day dứt và đau khổ như thế này.

Đế điện thoại xuống bàn học của thằng bé. Diễm âu yếm hỏi.

_ Con đang giận mẹ à?

_ Con không giận mẹ. Con chỉ đang buồn thôi.

Diễm xoa đầu thằng bé. Mắt Diễm đầy lệ.

_ Mẹ biết là con yêu chú, muốn chú cùng coi tham gia vào ngày hội phụ huynh nhưng chú không phải là ba của con. Con không nên nhờ chú đóng giả là ba của con.

Diễm cay đắng khi phải lừa cả con trai của mình. Thằng bé ngược mắt lên nhìn Diễm, ánh mắt thơ ngây của nó như xoáy sâu vào nỗi đau của Diễm.

_ Mẹ có yêu chú không?

Diễm run giọng hỏi.

_ Sao..sao con lại mẹ câu đó?

_ Từ lúc chú Quân xuất hiện mẹ thay đổi rất nhiều, mẹ cũng khóc nhiều hơn. Nếu chú ấy chỉ là một người xa lạ với mẹ, mẹ đâu cần phải đau khổ nhiều như thế.

_ Con yêu, đừng đoán lung tung. Con thấy đấy mẹ đang sống rất tốt. Mẹ buồn vì mẹ đang nhớ đến bố con.

Thằng bé chán nản nói.

_ Mẹ nói thật cho con biết đi. Bố con là ai? Hiện giờ bố đang ở đâu? con muốn được gặp bố, muốn bố về sống với hai mẹ con chúng ta.

Hai dòng lệ trên má Diễm rơi xuống. Quân đã xuất hiện, đang ở bên cạnh hai mẹ con nhưng Diễm không dám nói cho thằng bé biết. Diễm đang tự lừa dối chính mình, đồng thời cũng đang khiến thằng bé bị tổn thương theo. Nó còn quá nhỏ, nó không nên chịu quá nhiều đau khổ. Diễm muốn tránh cho nó khỏi thương đau nhưng Diễm càng làm thế, càng khiến nó bị tổn thương hơn.

Cúi xuống nhìn thằng bé. Diễm nói.

_ Bố con đang ở xa lắm, khi nào con lớn lên con sẽ được gặp bố con. Mẹ không muốn lừa dối con. Mẹ không thể nói cho con biết bố con là ai vì bây giờ bố con đã có một gia đình riêng. Nếu mẹ con mình xuất hiện, gia đình của bố con sẽ tan vỡ. Con sẽ không trách mẹ vì mẹ đã dấu không nói cho con biết bố con là ai chứ?

_Bố con yêu mẹ không?

_Tất nhiên là bố con yêu mẹ rồi?

_Nếu bố yêu mẹ, sao bố lại bỏ chúng ta ra đi?. Mẹ nói dối, con không tin.

_Mẹ không nói dối con. Bố mẹ rất yêu nhau. Trong trái tim mẹ luôn có hình bóng của bố con, cũng như trong tim bố con luôn có hình bóng của mẹ. Mẹ biết yêu nhau là luôn muốn được ở bên người mình yêu nhưng đôi khi vì hạnh phúc và tương lai của người mình yêu, hai người phải chọn cách rời xa nhau. Dù không còn được sống bên cạnh bố con nữa nhưng mẹ vẫn luôn cảm thấy bố con ở bên cạnh mẹ. Mỗi lúc mẹ nhớ đến bố con, mẹ luôn đặt tay lên trái tim, mắt nhắm lại, mẹ tưởng tượng ra hình ảnh của bố con. Đối với mẹ như thế đã là hạnh phúc lắm rồi. Mẹ tin rằng ở một phương trời nào đó bố con cũng luôn nhớ về mẹ con mình.

Thằng bé lý luận.

_Con không biết vì sao bố mẹ lại chia tay nhau nhưng con không hiểu, tại sao chưa một lần bố đến thăm con. Bố không yêu con sao?

Lòng ngực Diễm thắt lại. Diễm bịt chặt miệng, nước mắt thi nhau rơi. Từ lúc Quân xuất hiện, thằng bé luôn hỏi Diễm bố nó là ai, tại sao không đến thăm nó. Diễm thấy Quân đã tác động lên nó quá nhiều. Thằng bé mong muốn có một người cha. Quân chính là người cha mà nó chọn. Nó chỉ không hiểu tại sao mẹ nó không chịu nhận Quân chính là bố của nó. Nó vẫn chờ, vẫn hy vọng nhưng càng ngày nó càng cảm thấy nản, mẹ nó luôn trốn tránh, nó không biết làm gì để đẩy bố mẹ nó gần nhau hơn.

Gạt lệ Diễm nói.

_Bố con rất yêu con. Bố con không đến thăm con được vì bố con bị bệnh mất trí nhớ nên không còn nhớ được mẹ con chúng ta nữa.

Thằng bé nhồm dầy, nó sắp được nghe sự thật mà mẹ nó cố tình giấu nó suốt năm năm qua. Nó vội hỏi.

_Vậy là mẹ biết bố con là ai? Sao mẹ không nói cho con biết? Con muốn đi tìm bố ngay bây giờ.

_Mẹ không thể. Bố con đã có gia đình riêng rồi. mẹ và bố con đã thuộc về hai thế giới khác nhau. Khi nào con lớn lên, con sẽ được gặp bố.

Thằng bé không vui.

_Mẹ bắt con chờ đến bao giờ. Con luôn mong muốn có một người cha. Con hiểu là mẹ yêu bố con, bố con cũng yêu mẹ, chỉ vì hoàn cảnh nên hai người không đến được với nhau nhưng mẹ vẫn có chú Quân đúng không mẹ? Mẹ có thể lấy chú ấy, nếu không được cha ruột nhận là con trai, con muốn một người cha như chú Quân.

Diễm run giọng hỏi thằng bé.

_Sao con lại có ý tưởng đó. Con có biết là chú ấy sắp lấy vợ rồi không? mẹ không thể phá hỏng hạnh phúc của chú ấy.

Thằng bé khóc.

_Vậy còn con và mẹ thì sao. Rõ ràng là mẹ yêu chú ấy. Nếu mẹ cứ nhường, cứ chạy trốn mãi. Mẹ làm sao tìm được hạnh phúc, con làm sao có cha.

Diễm hốt hoảng, vội ôm chặt lấy thằng bé. Diễm vỗ về.

_Nín đi con. Mẹ xin lỗi, mẹ không muốn con phải đau lòng vì mẹ.

_Con không biết, con muốn chú Quân là cha của con.

Cơ thể Diễm tê liệt, mọi giác quan đông cứng. Thằng bé chưa bao giờ làm khó Diễm, hay khóc lóc trước mặt Diễm. Lần này chắc thằng bé phải buồn lắm nó mới khóc như thế này. Diễm không biết làm gì để an ủi nó.

_Một mình mẹ con mình sống với nhau cũng vui vẻ. Con không muốn sống với mẹ nữa sao?

Thằng bé buồn rầu nói.

_Bàn của con đưa nào cũng có đủ cả cha lẫn mẹ. Mỗi lần nhìn thấy chúng nó được bố đưa đi học rồi lại đón về, con tủi thân lắm. Mẹ có biết là con luôn muốn được đi chơi vui vẻ như buổi chiều mẹ con mình cùng đi chơi với chú Quân không? Mẹ không thể mở lòng mình ra rồi đón nhận chú Quân hay sao?

Diễm ngồi như hóa đá trên giường. Chưa bao giờ Diễm thấy bất lực như thế này. Thằng bé đã đón nhận tình cảm của Quân. Thậm chí tình cảm này còn sâu đậm hơn cả tình cảm mà nó dành cho Diễm. Tuy là nó yêu Diễm bằng tất cả trái tim của nó, nó cũng không quên nó cần có một người cha. Quân bước vào đời nó như một cơn gió, tuy chỉ là cơn thoáng qua nhưng dấu ấn Quân để lại quá sâu, quá đậm, thằng bé sẽ không bao giờ quên được Quân. Hàng ngày nó sẽ hỏi Quân đã đi đâu, làm gì mà không đến thăm nó? nó cũng sẽ hỏi Diễm tại sao Diễm không lấy Quân?

Thằng bé càng lớn, nó càng thông minh và hiểu biết hơn. Diễm sẽ không còn dấu nó được chuyện gì nữa. Sai lầm duy nhất của Diễm là đã đưa thằng bé đi gặp Quân. Nếu Diễm coi cơ hội được gặp lại Quân là một cơ may, Diễm đã không phải khổ sở như bây giờ. Một lần nữa, Diễm lại chạy trốn tình cảm của chính mình.

Diễm nằm xuống giường, thằng bé gối đầu lên tay Diễm, chân gác lên bụng Diễm. Nó nói tiếp.

_ Mẹ sẽ nhận lời lấy chú Quân, mẹ nhé? con muốn được đón giáng sinh cùng chú Quân và mẹ.

Ôm lấy thằng bé, Diễm hỏi.

_ Con không muốn được đón giáng sinh cùng gia đình bác Trường và ông bà ngoại sao?

_ Con muốn lắm chứ. Chính vì con muốn được đón giáng sinh cùng gia đình nên con muốn chú Quân cùng đón giáng sinh cùng chúng ta. Con muốn có cha.

Diễm không muốn thằng bé cứ nhắc đến Quân mãi. Diễm đánh trống lảng.

_ Nếu mẹ lấy chú John, con có muốn chú ấy là bố của con không?

Thằng ngược mặt lên nhìn Diễm. Nó khôn ranh đáp.

_ Nếu mẹ muốn chú John là cha của con, con không hề phản đối. Con cũng yêu chú John nhưng trong lòng con, chú Quân mới thực sự là người cha chính thức của con. Con sẽ yêu chú ấy, nhớ chú ấy, gọi thăm tên của chú ấy dù mẹ có lấy chú ấy hay không?

Diễm nhắm chặt mắt lại. Thằng bé đã thể rõ quan điểm và quyết tâm của nó cho Diễm biết. Tính cách của nó không khác gì Quân. Cả hai bố con đều cô chấp và đều là những kẻ si tình. Một khi yêu ai và thích ai, họ chỉ yêu và thích người ấy.

Thằng bé tôn trọng quyết định và lựa chọn của Diễm vì nó yêu Diễm, kính trọng Diễm nhưng nó cũng nói cho Diễm biết trong lòng nó ai mới thực sự là người cha mà nó hằng mong muốn.

Diễm đã bại thật rồi. Dù Diễm có làm gì cũng không bao giờ thay đổi được sự thật. Thằng bé vẫn chọn Quân làm cha của nó dù nó không hề biết Quân thực sự là cha của nó.

Tư tưởng, tâm trí của Diễm hoàn toàn bị đảo lộn. Diễm không thể vững vãi trong cái ao của mình nữa. Quân và thằng bé đang khuấy đảo hết mọi thứ của Diễm lên. Diễm không thể ngăn cấm họ không được nghĩ về nhau.

Đứng ngoài cửa bà Hoa thở dài. Bà mong sao chuyện này nhanh chóng kết thúc, bà không muốn nhìn thấy Diễm khóc và đau khổ hơn nữa. Trong đầu bà lóe lên một suy nghĩ. Bà đã từng làm tổn thương Diễm, bà muốn đền bù cho Diễm.

Bà yêu thương Diễm như con ruột. Bà mong Diễm được hạnh phúc, lần trước bà nghe lời Diễm không nói cho Quân biết sự thật Diễm là ai nhưng Quân vẫn yêu Diễm mặc dù Quân không nhớ gì, thậm chí Quân còn cầu hôn Diễm. Bà không còn lý do gì để im lặng nữa, bà sẽ hành động theo lương tâm của mình.

Bác sĩ chỉ cho Quân xem mấy tấm phim chụp toàn bộ phần đầu của mình.

_ Cậu đã từng bị tai nạn đúng không?

_ Tôi bị tai nạn xe ba lần. Lần nào cũng khiến tôi bị mất trí nhớ.

Ông bác sĩ kinh ngạc nhìn Quân.

_ Cậu là bệnh nhân hy hữu nhất mà tôi đã từng gặp. Cậu có thể kể rõ chi tiết tình trạng bệnh tình của cậu cho tôi biết được không? Khi nắm rõ được tình trạng bệnh tình của cậu tôi mới biết cách khôi phục lại trí nhớ cho cậu được.

Quân miêu tả thật kĩ tình trạng của mình cho ông bác sĩ nghe. Sau khi nghe xong, ông bác sĩ kết luận.

_ Thường thì khi bệnh nhân bị mất trí nhớ, các kí ức sẽ lần lượt được tái hiện nếu nhưng sự việc đó đã từng xảy ra giống hệt như trước khi bị mất trí nhớ. Theo những gì mà cậu nói, tôi có thể khẳng định trước kia cậu từng có yêu một cô gái và cô gái này với cô gái cậu gặp có nhiều nét tương đồng giống nhau. Nếu cậu ở bên cô gái này lâu, cậu sẽ nhớ ra mọi chuyện.

Trước lúc lái xe đến bệnh viện, Quân cũng đã có những suy đoán giống hệt ông bác sĩ. Quân chỉ muốn khẳng định thêm suy đoán của mình nên mới tìm đến bác sĩ chuyên khoa.

Ông bác sĩ dặn dò Quân nhiều điều. Quân chăm chú lắng nghe. Quân mừng vì cơ hội có thể khôi phục lại trí nhớ là rất cao. Quân không còn phải lo lắng mình là một kẻ sống mà không biết gì đến quá khứ của bản thân nữa.

Lúc rời khỏi bệnh viện tâm trạng của Quân rất nặng nề. Quân đã biết Diễm nói dối, đã khẳng định được Diễm có quan hệ với mình, nhưng có quan hệ đặc biệt như thế nào thì Quân hoàn toàn mù tịt. Cảm giác Quân dành cho Diễm càng ngày càng mãnh liệt. Quân đang phát điên lên vì yêu và vì hận.

Quân đang ghen tuông, đang căm ghét Diễm.

Ngay lúc này Quân chỉ muốn phá nát thế giới của Diễm, muốn Diễm phải nói hết tất cả sự thật cho mình nghe. Nhưng Quân phải cố nén để không làm thế. Quân tự nhủ với lòng, sau khi giúp Diễm lấy lại được danh tiếng và tác phẩm văn học của mình. Quân sẽ tập trung toàn bộ sức lực để tìm ra sự thật.

Quân có quá nhiều việc để lo nghĩ. Quân tự hỏi nếu Diễm có quan hệ đặc biệt với mình tại sao bà Phương, ông Trương, Bảo, Kiên và ông Tùng không nói gì. Quân toát mồ hôi vì lo lắng. Quân lại nghĩ tiếp nếu tất cả đều hợp tác với nhau để che dấu sự thật Diễm có quan hệ với mình thì sao.

Đầu Quân bốc khói vì hận, tay bóp chặt vô lăng tay lái. Quân mong những điều mình vừa suy đoán không phải là sự thật nếu tất cả đều đúng như những gì Quân nghĩ. Quân sẽ không bao giờ tha thứ cho họ.

Người mà khiến Quân hận nhiều nhất là Diễm. Nếu Diễm là người yêu hay là một người đặc biệt của Quân. Quân tự hỏi tại sao Diễm lại bỏ ra đi không nói một lời? Sao Diễm có thể vô tư lấy người khác, dù đã chia tay với anh ta, Diễm còn quan hệ thêm với John. Quân căm hận nghĩ chưa chắc gì John đã là người đàn ông duy nhất.

Ghen tuông, thù hận khiến Quân muốn phát điên. Lời khẳng định của bác sĩ khiến Quân không còn nghi ngờ gì nữa. Quân sẽ bám Diễm không rời, cho đến khi tìm ra được sự thật, Diễm đừng hòng chạy thoát khỏi Quân. Có thể hai người không còn quan hệ gì nữa. Có thể bây giờ Diễm đã yêu và muốn lấy người khác, nhưng Quân là người không bao giờ có thể sống yên mà không biết lý do vì sao Diễm và mọi người lại tìm cách che dấu sự thật về mối quan hệ giữa Quân và Diễm.

—

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260

Đã quyết tâm như thế. Quân nhanh chóng lái xe đến công ty. Đến nơi, Quân cho gọi trợ lý Justin.

_ Việc tôi nhờ cậu. Cậu đã làm đến đâu rồi?

_ Thưa anh. Em đã thuê thám tử đúng như những gì anh đã dặn dò.

Quân mất hết kiên nhẫn.

_ Tôi muốn cậu báo cáo cho tôi nghe về mối quan hệ của cô Jenny và mấy nhân viên trong nhà xuất bản Youth's Talent không phải nghe cậu báo cáo đã thuê mấy tay thám tử cho tôi.

Thấy Quân đang cáu và mặt bình tĩnh. Justin hơi ớn. Justin báo cáo sơ qua về mối quan hệ của Jenny, sau đó Justin cho Quân xem ảnh của từng người. Quân phán đoán.

_ Cô ta không phải là một kẻ dễ chơi, nhưng vẫn còn non nớt. Một người hám lợi và hám danh như cô ta, tôi sẽ nhanh tìm ra được điểm yếu sớm thôi. Cậu gọi điện đến nhà xuất bản của cô ta. Cậu nói tôi muốn hợp tác làm ăn với họ.

_ Vâng. Em sẽ gọi ngay.

Justin nhanh chóng thực hiện theo yêu cầu của Quân. Danh tiếng của Quân thì ai cũng biết. Chỉ cần nói tên Quân và công ty do Quân đang quản lý cũng đủ cho họ muốn làm ăn và hợp tác với Quân rồi. Tập đoàn xe ô tô General Motor không phải là nhỏ, dù không thể so sánh với các tập đoàn khác nhưng nền kinh tế của Mỹ và các nước khác cũng bị ảnh hưởng. Có thể nói Quân là người giàu có hay một tỷ phú trẻ tuổi.

Quân nói ngắn gọn với giám đốc nhà xuất bản Thomas Edison. Chỉ vài ba câu trao đổi, Quân đã lấy được một lịch hẹn. Quân không muốn gặp ông ta nhưng vì Diễm, Quân đành phải hạ cố đến nơi. Nếu ông ta cũng tham gia vào kế hoạch lấy trộm tác phẩm của Diễm đem đi in ấn và phát hành để thu lợi thì ông ta đã chọn nhầm người để trêu đùa rồi. Quân ghét nhất là những kẻ dám động vào vật sở hữu của mình. Diễm không phải là đồ vật của Quân nhưng là người Quân chọn. Quân không cho phép ai được phép gây tổn thương cho Diễm. Quân sẽ tìm mọi cách để bảo vệ Diễm.

Justin nói.

_ Em cũng đã cho người điều tra về các mối quan hệ của mấy nhân viên trong nhà sách Youth's Talent. Một điều lạ là họ đều có mối quan hệ với cô Jenny.

Quân nhú mày.

_ Cậu báo sao. Nếu họ đều có mối quan hệ với Jenny thì ai cũng có thể là người đã lấy tác phẩm văn học của Anna rồi đưa cho Jenny. Cậu đang khiến

tôi trở nên ròi trí hơn rồi đấy.

_ Em nào dám đùa anh những gì em nói đều hoàn toàn đúng sự thật.

_ Trong số họ có người nào cậu cho là đáng nghi không?

_ Họ đều có hoàn cảnh khác nhau. Em tin là một người trong số họ có thể là tên trộm đã lấy tác phẩm văn học của cô Anna.

_ Cậu bảo là ai?

Justin đưa ảnh một người phụ nữ cho Quân. Justin giải thích.

_ Người phụ nữ này đang cần tiền. Con gái của cô ta đang bị bệnh suy tim, cô ta cần tiền để mổ cho con gái.

_ Cậu nghi ngờ cô ta vì cô ta thiếu tiền?

_ Anh nghĩ thử xem những người kia đều có hoàn cảnh khó khăn nhưng không túng thiếu như người phụ nữ này.

Quân khen ngợi.

_ Cậu rất thông minh nhưng không có nghĩa người phụ nữ này chính là người đã lấy tác phẩm văn học của Anna chỉ vì cô ta đang cần tiền, những người khác cũng rất đáng nghi.

Justin cho Quân xem mấy tấm hình và những giấy tờ liên quan đến tiền viện phí của người phụ nữ đó cho Quân xem.

Quân gõ móng tay xuống bàn.

_ Cậu đang đi rất đúng hướng. Cậu cho người bám theo cô ta. Nếu cần thiết có thể dùng cách nào đó để cô ta khai ra hành vi phạm tội của mình. Tôi nói trước không được đánh động cô ta và Jenny. Tôi không muốn họ đề phòng chúng ta, nếu họ đề phòng chúng ta sẽ khó tìm ra được chứng cứ.

_ Anh dự định làm gì?

_ Tôi sẽ đến nhà xuất bản Thomas Edison. Tôi sẽ yêu cầu ông ta cho phép tôi được hợp tác làm ăn với ông ta, đồng thời cũng tìm cách tiếp cận cô ta. Tôi tin rằng trong máy tính của cô ta vẫn còn lưu tài liệu của Anna, chỉ cần tôi có được nó là mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Justin cau mày.

_ Em không hiểu ý của anh? Dù anh có được tập tài liệu đó cũng đâu giải quyết được gì, chẳng phải cô ta đã in ấn và phát hành sách của cô Anna rồi sao?

_ Cậu nói đúng, lấy lại tập tài liệu đó không giải thích được gì cả nhưng đôi khi bằng chứng nằm chính trong tập tài liệu toàn chữ ấy.

Mặc dù Justin không hiểu rõ cách làm việc của Quân nhưng Justin tin những suy đoán của Quân. Quân luôn là người biết mình đang làm gì.

_ Cậu cho người điều tra tình hình tài chính và thu nhập của mấy nhân viên trong nhà xuất bản Youth's Talent cho tôi. Chỉ đến khi nắm được thứ đó trong tay chúng ta sẽ bắt ép được họ khai ra hành vi phạm tội của mình.

_ Anh nghĩ rằng họ sẽ khai ra sao?

Quân tự tin đáp.

_ Một con thú khi bị dồn vào chân tường sẽ quay lại cắn người săn đuổi nó nhưng nếu chúng ta dùng cách vỗ về và ban ơn. Con thú đó sẽ ngoan ngoãn phục tùng. Cậu thấy tôi nói có đúng không?

Justin cười toe toét.

_ Em hiểu rồi.

_ Cậu đi làm việc đi.

_ Vâng, thưa anh.

Quân ngồi im trong văn phòng, người ngả lưng ra sau ghế. Quân không ngừng tính toán, không ngừng suy nghĩ. Quân đang tính tiếp theo nên làm gì.

Quân đang tính có nên mua nhà xuất bản của Diễm không. Quân nhếch mép nghĩ.

_ Cô ta dám trêu tức mình. Được thôi, mình sẽ mua nhà xuất bản của cô ta, thậm chí mấy bức tranh của cô ta. Nếu có thể dùng tiền để mua toàn bộ thế giới của cô ta mình cũng sẽ mua. Cô ta dám nói là không cần mình, không cho phép mình được lại gần con trai của cô ta. Mình sẽ khiến cô ta phải hối

hận vì những gì mà cô ta nói.

Nhấc điện thoại bàn. Quân gọi điện cho ông Richard. Quân cười nhạt.

_ Trò chơi bắt đầu. Tôi đang có hứng chơi đùa với cô.

Ông Richard lịch sự hỏi.

_ Ai đấy?

_ Chào ông! Tôi là Jimmy!

Ông Richard trân trọng hỏi.

_ Cậu gọi cho tôi có chuyện gì không?

_ Tôi nay ông rảnh chứ?

_ Tôi rảnh. Cậu muốn gặp tôi ở đâu?

_ Nhà hàng Dana Roszkiewicz. Thế nào ông có thể đến được không?

_ Tất nhiên là tôi đến được. Cậu có thể cho tôi biết cậu muốn gặp tôi làm gì được không?

_ Tôi muốn bàn chuyện công việc với ông.

_ Thôi được rồi. Cậu muốn tôi gặp mặt cậu lúc mấy giờ?

_ Bảy giờ tối nay tại nhà hàng Dana Roszkiewicz.

_ Tôi sẽ đến.

_ Cảm ơn ông. Chào ông!

_ Chào cậu!

Quân gác máy. Tình hình tài chính của nhà xuất bản Youth's Talent đang nằm trong tay Quân. Quân xem lại một lượt trước khi quyết định nên làm gì. Quân muốn ông Richard nhường lại cổ phần cho mình. Quân biết là sẽ khó để mua được vì ông Richard cũng giống như Diễm đều yêu quý nhà xuất bản, họ là người trọng tình cảm. Họ sẽ không dễ dàng bán cổ phần của mình vì lợi nhuận.

Nhưng những thứ đó không gây khó dễ được với Quân. Quân đã biết làm gì để mua lại nhà xuất bản. Một người chuyên đi đàm phán mua bán như Quân có rất nhiều kinh nghiệm đối với những người làm ăn thua lỗ như ông Richard. Chỉ cần ông Richard đồng ý bán cổ phần của mình. Quân sẽ dễ dàng quản lý nhà xuất bản Youth's Talent. Dù Diễm có phản đối, có không đồng ý bán cổ phần của mình cũng không được.

Quân gọi điện cho Justin.

_ Chào anh! Anh có gì dặn dò.

_ Tôi muốn cậu đi điều tra tình hình tài chính của Anna. Cậu nộp bản báo cáo của cậu cho tôi vào ngày mai.

_ Anh lại định làm gì nữa?

_ Việc tôi giao cho cậu thì cậu cứ làm đi. Đừng hỏi lời thôi.

_ Em hiểu. Em sẽ đi làm ngay.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 261

Cầm áo khoác, chìa khóa xe. Quân không còn hứng thú làm việc nữa. Quân cần về khách sạn tắm rửa, nghỉ ngơi, sau đó đến nhà hàng Dana Roszkiewicz để gặp ông Richard.

Đúng tám giờ tối, Quân đến nhà hàng Dana Roszkiewicz gặp ông Richard. Họ vừa ăn vừa nói chuyện. Quân đã nói cho ông Richard nghe mục đích cuộc gặp gỡ này. Đúng như dự đoán của Quân. Ông Richard từ chối không chịu bán cổ phần của mình.

Quân đã đưa ra những lý lẽ hết sức thuyết phục và mức giá rất cao. Nguyên tắc làm việc của Quân là trước khi đi gặp đối tác của mình. Bao giờ Quân cũng tìm hiểu rõ về người đó. Sau khi nắm được điểm yếu cũng như điểm mạnh của người đó. Quân sẽ dễ dàng đạt được mục đích của mình hơn.

Mặc dù ông Richard là người có nhiều nhiệt huyết với sách nhưng ông không có khả năng kinh doanh. Quân đã thuyết phục và phân tích cho ông Richard nghe những lợi ích mà ông có được khi bán cổ phần của mình cho Quân và những nguy cơ mà ông có thể bị mất khi không làm điều đó.

Ông Richard thờ dãi hỏi Quân.

_Nếu tôi bán cổ phần của tôi cho cậu. Cậu có hứa sẽ tiếp tục in ấn và phát hành sách không?

_Tôi vẫn sẽ giữ nguyên nhà xuất bản sách Youth's Talent. Tôi chỉ thay đổi chiến lược kinh doanh, máy móc và nhân viên ở đấy thôi.

Ông Richard phản đối.

_Cậu không thể xa thải mấy nhân viên làm trong nhà xuất bản. Họ đã theo tôi nhiều năm, chúng tôi làm việc với nhau dựa trên mối quan hệ thân quen và tình cảm. Tôi không thể để họ ra đường khi tôi bán cổ phần của mình cho cậu.

Quân chỉ ra sai lầm trong cách làm ăn của ông Richard.

_Ông có biết là chính cách làm của ông càng khiến họ trở nên nghèo khó hơn không? Tôi không phủ nhận mối quan hệ giữa ông và nhân viên là rất tốt nhưng đây là kinh doanh là chiến trường. Nếu không thay đổi cách thức kinh doanh, nhà xuất bản sẽ bị phá sản giống như ông hiện giờ. Dù ông không muốn xa thải họ, ông cũng đã đẩy họ ra đường đúng theo cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen.

Ông Richard im lặng. Bất lực khiến ông không thể phản kháng lại lời nói của Quân. Nếu không được sự trợ giúp của Diễm, nhà xuất bản đã bị đóng cửa từ lâu rồi. Ông tự nhận mình là một chủ bất tài và vô dụng.

Quân nói tiếp.

_Nếu ông bán cổ phần của ông cho tôi. Tôi sẽ suy xét đến mấy nhân viên của ông. Tuy là tôi muốn đuổi họ đi nhưng tôi có thể cho họ cơ hội học hỏi và nâng cao tay nghề của mình. Nếu họ cố gắng tôi sẽ giữ họ lại, còn nếu không, xin lỗi tôi bắt buộc phải đuổi họ đi.

Ông Richard nghi ngờ hỏi.

_Tại sao có rất nhiều nhà xuất bản nổi tiếng và làm ăn phát đạt, cậu không hợp tác làm ăn với họ? Tại sao cậu nhất định phải chọn nhà xuất bản của tôi?

_Tôi là một doanh nhân. Đối với tôi kinh doanh thứ gì cũng là kinh doanh. Tôi không quan tâm thứ mình đang chuẩn bị đầu tư vào có bị làm ăn thua lỗ hay không? tôi chỉ quan tâm là tôi có khả năng khiến thứ đó sinh lợi khi tôi mua được nó hay không?

Nhấp một ngụm rượu. Ông Richard nói.

_Cậu là một doanh nhân thú vị nhất mà tôi từng gặp. Trước khi quyết định có bán cổ phần cho cậu hay không tôi cần suy nghĩ và thương lượng với Anna trước đã.

_Tôi không vội, ông có thể suy nghĩ bao lâu tùy ý nhưng thời gian để ngân hàng đòi nợ nhà xuất bản không còn lâu nữa đâu. Ông nên sớm có quyết định.

_Tôi hiểu. Tôi sẽ sớm cho cậu trả lời của tôi.

Nói chuyện thêm một lúc nữa. Ông Richard ra về trước. Quân im lặng ngồi nhắm nháp rượu và suy nghĩ hết chuyện nợ đến chuyện kia. Chưa đầy nửa tháng nữa, Quân sắp phải lấy Loan. Cho đến tận giây phút này, Quân vẫn còn mù mờ chưa biết mối quan hệ thật sự giữa mình và Diễm là gì.

Quân vò đầu. Lắc ly rượu trong tay. Quân đang rối trí, đang mệt mỏi, đang chán chường, đang muốn đập phá một thứ gì đó.

Nhớ lại khuôn mặt buồn bã và thất vọng của thằng bé khi Diễm không cho phép mình giúp thằng bé đóng giả làm ba trong ngày hội phụ huynh. Lòng Quân quặn thắt lại vì đau.

Sáng hôm sau, Quân lái xe đến công ty sớm hơn thường ngày. Mở cửa văn phòng. Quân mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế.

Suốt cả đêm hôm qua, Quân không tài nào ngủ được. Hình ảnh Diễm và thằng bé cứ ám ảnh giấc mơ của Quân mãi.

Quân thấy đầu óc mình không còn tỉnh táo để suy nghĩ hay làm bất cứ công việc gì nữa. Quân chỉ suy nghĩ duy nhất một vấn đề là Diễm là ai và có quan hệ gì với mình không?

Nhờ thư kí pha cho mình một ly cà phê. Quân bắt đầu làm việc. Chỉ có công việc mới khiến Quân tạm quên đi mọi bức bối và khó chịu trong người.

Nhưng thật lạ công việc kinh doanh và đọc các con số không còn cuốn hút Quân nữa. Quân chán nản, vứt chồng hồ sơ sang bên cạnh. Vô đầu, Quân mở máy tính.

Đầu tiên Quân tìm thông tin có liên quan đến cuốn sách mới được xuất bản của Diễm. Quân chăm chú đọc nội dung của từng trang báo và nhận xét của phóng viên, cũng như của chuyên gia dành cho tác phẩm của Diễm.

Hơn mười giờ sáng, Quân gọi Justin vào văn phòng. Quân yêu cầu Justin báo cáo lại mọi tư liệu mà Justin có thể thu thập được. Quân im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng đặt ra câu hỏi và gợi ý Justin làm theo yêu cầu của mình.

Tuy chưa thực tìm ra được bằng chứng nhưng Quân có thể khẳng định được người đã lấy cắp bản thảo của Diễm.

Hôm nay thằng bé ít nói hẳn. Nó không cười đùa, cũng không hoạt bát như mọi khi. Khuôn mặt nó buồn bã và chán nản.

Trên đường đưa thằng bé đến nhà trẻ, Diễm lo lắng hỏi.

_ Con không sao chứ?

Thằng bé thờ dãi.

_ Con không sao. Con thấy tâm tư không được thoải mái.

Xoa đầu thằng bé, Diễm đau xót nói.

_ Mẹ biết con giận mẹ khi không để chú đóng giả là bố của con nhưng con phải hiểu mẹ không muốn reo hy vọng cho con rồi lại khiến con thất vọng và buồn khổ.

_ Con thấy điều đó đâu có gì là quan trọng. Chỉ cần có được một ngày thật sự vui vẻ và hạnh phúc không hơn phải sống suốt đời trông đau khổ hay sao?

Diễm sực sật đáp.

_ Mẹ biết nhưng mà chú đã có gia đình rồi. Mẹ không muốn gia đình chú bị tan vỡ vì mẹ con mình.

_ Chú vẫn chưa kết hôn đúng không? Chú có lựa chọn cho riêng mình. Nếu chú yêu mẹ và muốn lấy mẹ thì sao?

Diễm run rẩy đáp.

_ Mẹ con mình có thể không nhắc lại chủ đề này được không con? Không có chú Quân, hai mẹ con mình vẫn có thể tham gia ngày hội phụ huynh. Mẹ và con sẽ cùng nhau vẽ một bức tranh.

Mắt thằng bé đỏ hoe. Nó nói như sắp khóc.

_ Con biết mẹ và con có thể vẽ được một bức tranh nhưng bức tranh đó không bao giờ có thể hoàn thiện được. Con cần một người cha.

Hai dòng lệ chảy dài trên má. Diễm cố gắng không bật khóc trước mặt thằng bé.

_ Mẹ... mẹ xin lỗi. Lẽ ra mẹ phải hiểu con hơn.

Thằng bé lắc đầu đáp.

_ Mẹ không có lỗi gì cả. Con mới là người nên xin lỗi mẹ. Con đã khiến mẹ buồn lòng.

Diễm lau lệ trên má. Ngôi trường của thằng bé hiện rõ trong màn tuyết trắng xóa. Chinh lại áo khoác, quàng lại khăn quanh cổ thằng bé. Diễm dặn.

_ Con nhớ học tốt nhé.

Thằng bé buồn hùi.

_ Mẹ sẽ liên lạc với chú và nhờ chú đóng giả làm bố của con chứ?

Diễm gượng gạo nói.

_ Con yêu! Con đã hứa sẽ không nhắc lại chuyện này rồi kia mà.

Thằng bé cúi mặt đáp.

_ Con hiểu rồi. Chúc mẹ một ngày làm việc thật tốt. Con vào học với các bạn đây.

_ Ủ, con đi đi.

Diễm không dám đứng nhìn thẳng bé thêm nữa. Diễm nhanh quay lại ô tô. Vừa lái xe, Diễm vừa khóc.

Đã mấy hôm rồi, Diễm không lái xe đến phòng tranh nên tranh thủ hôm nay rảnh rỗi Diễm muốn kiểm tra lại xem còn thiếu sót gì không.

Mở cửa phòng tranh, Diễm bước vào trong. Quan sát căn phòng một lượt. Diễm biết cần phải dọn dẹp lại nhiều chỗ.

Đặt túi sách vào cuối góc phòng. Vắn cao tóc, đeo găng tay, cầm chổi. Diễm bắt đầu dọn dẹp. Khi thực sự tập trung vào công việc. Diễm không còn nhớ đến bất cứ chuyện gì nữa.

Quét sạch mọi thứ xong. Diễm nghĩ đến việc sơn tường. Tường nhà cao, Diễm lại thấp nên cần phải bắc ghế. Diễm sợ độ cao nên loạng choạng suýt ngã. Đặt tay lên ngực, Diễm thở phào.

_May quá. Chỉ một chút nữa thôi là mình ngã xuống đất rồi.

_Cô đúng là đồ hậu đậu. Chẳng lẽ cô không biết thuê ai sơn tường và quét dọn mọi thứ.

Diễm giật mình nhìn người đang đứng giữa cửa. Mắt Diễm mở to, choáng váng. Diễm ngã ngửa ra đằng sau. Quân hốt hoảng vội chạy lại đón lấy Diễm.

Diễm ngã đúng vào vòng tay Quân. Diễm ngã rất êm ái, còn Quân không được may mắn như thế. Quân nhăn mặt.

_Cô có biết là mấy đốt sống lưng của tôi sắp gãy lìa vì cô không?

Diễm đỏ bừng mặt. Mắt Diễm nhìn thẳng vào mắt Quân. Diễm vội chống tay vào ngực Quân. Lấy lực đẩy, Diễm loạng choạng đứng dậy.

_Tôi..tôi xin lỗi. Cảm...cảm ơn anh.

Quân bực mình đáp.

_Cô bị làm sao thế? Lúc thì xin lỗi, lúc lại cảm ơn. Mà tôi có làm gì cô đâu. Tại sao cô luôn tìm cách lảng tránh tôi, luôn sợ hãi khi nói chuyện với tôi là thế nào?

Diễm cãi.

_Anh đừng nói lung tung. Tôi không lảng tránh anh, cũng không sợ anh. Tôi chỉ thấy không thoải mái khi nói chuyện với anh thôi.

Quân nhếch mép hỏi.

_Cô ghét tôi nên không thấy thoải mái khi nói chuyện với tôi chứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 262

Diễm vội xua tay.

_Không...không phải thế. Tôi...tôi không ghét anh. Mà tại sao tôi phải giải thích cho anh hiểu?

_Cô nói đúng. Chúng ta là hai người xa lạ. Cô đâu cần phải nói gì. Chỉ có tôi ngu nên mới nghĩ về cô suốt.

Diễm ngược mắt nhìn Quân. Thấy khuôn mặt hốc hác đôi mắt thâm quầng do mất ngủ của Quân. Diễm quan tâm hỏi.

_Anh không sao chứ? Nhìn anh không được khỏe.

_Cô tưởng là tôi có thể ngủ được khi mà cô luôn dẫu tôi mọi chuyện sao?

Diễm đi giật lùi.

_Anh..anh đến đây làm gì? và tại sao anh biết tôi có một phòng tranh nhỏ ở đây.

Nhìn thái độ phòng thủ và sợ hãi của Diễm. Quân cau có.

_Người tôi có mùi hay sao mà cô phải đứng xa như thế? Cô nên nhớ tôi vừa mới cứu mạng cô.

Diễm lúng túng đáp.

_Anh đừng hiểu lầm. Không phải là tôi có ý khinh anh hay sợ anh. Mà thôi anh nói lý do của anh đi?

Quân cười nhạt.

_Cô đứng là rất biết cách đánh trống lảng. Nhưng mà không sao, tôi cũng chán phải nghe những lời nói dối của cô lắm rồi. Tôi tới tìm cô vì có chuyện muốn nhờ cô.

Diễm lo sợ hỏi.

_Anh muốn tôi làm gì?

_Tôi nay ông Logan có tổ chức tiệc. Tôi muốn mời cô đi cùng.

Diễm kinh hoàng đi giật lùi thêm một bước nữa. Diễm khó nhọc mở lời.

_Anh..anh thấy đấy. Tôi không thích tiệc tùng. Anh và tôi xuất hiện cùng nhau sẽ gây ra nhiều sự hiểu lầm. Nên tôi nghĩ tốt nhất tôi không nên đi cùng với anh.

Quân gằn giọng.

_Cô nghĩ là cô có thể chối từ được sao? Tôi không quan tâm họ có hiểu lầm chúng ta hay không? Điều tôi quan tâm là hiệu quả công việc. Tôi làm cho cô rất nhiều việc, cô cũng phải giúp lại tôi chứ?

_Nhưng mà có rất nhiều việc tôi có thể làm đâu cần phải đi cùng anh.

Quân phẩy tay.

_Không nói nhiều. Tôi nay cô phải đi cùng với tôi.

Diễm bất lực nói.

_Này anh! Tôi đã nói là tôi không muốn đi. Anh phải nghe xem tôi có đồng ý không đã chứ?

_Cô lắm mồm quá. Thế nào cô có muốn sơn căn phòng không?

_Việc...việc này.

Quân cởi bỏ áo khoác, xắn tay áo sơ mi. Đeo găng tay, cầm thùng sơn, chổi. Quân bắt đầu sơn căn phòng. Diễm đứng lặng nhìn Quân làm việc.

Trái tim đập thật nhanh. Mắt nhìn Quân không rời. Diễm nghĩ càng ngày mình càng không thể xa Quân. Lệ trên má Diễm bắt đầu rơi xuống

Quân hỏi.

_Cô không bắt đầu làm việc đi. Sao cô vẫn còn đứng ở đấy?.

Diễm giật mình đáp.

_Vâng, em làm ngay.

Quân nhìn Diễm đang quét sơn trên tường. Trên môi Quân nở một nụ cười. Quân không còn hiểu chính mình nữa. Bỏ công việc ở văn phòng để lái xe đến đây giúp Diễm sơn tường và dọn dẹp thật không giống Quân thường ngày chút nào.

Từ khi gặp Diễm. Quân luôn có những suy nghĩ yếu đuối và đau khổ. Quân mặc kệ Diễm có thích, có muốn mình xuất hiện trước mặt Diễm không? Quân luôn làm theo con tim của mình.

Mặc dù luôn cãi nhau nhưng Quân thích được ở gần bên cạnh Diễm, thích được cùng Diễm làm mọi việc. Thình thoảng Diễm quay lại nhìn lên Quân.

Diễm bị Quân bắt gặp. Mặt Diễm đỏ bừng. Diễm sợ hãi vội quay mặt đi chỗ khác. Quân nín cười. Nhìn Diễm lúng túng như một đứa trẻ bị bắt quả tang làm việc sai trái thật dễ thương.

Diễm mãi chìm đắm vào trong suy nghĩ của mình quá nên không chú ý là Quân đã đứng ở đằng sau lưng mình từ khi nào rồi.

Quân cúi xuống thì thầm vào tai Diễm.

_ Cô đang nghĩ gì thế?

Diễm giật thót vội quay người lại. Đầu Diễm đập nhẹ vào ngực Quân. Quân hài hước hỏi.

_ Cô đúng là đang đầu tôi điều gì rồi?

Diễm chối.

_ Tôi..tôi không đầu anh điều gì cả.

Cởi bỏ găng tay. Nâng cằm Diễm lên. Quân nhìn thật sâu vào mắt Diễm.

_ Cô nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói. Cô có dám khẳng định là cô không hề đầu tôi bất cứ điều gì?

Diễm cup mắt đáp.

_ Anh... anh đừng ép tôi.

_ Cô bị tật nói lắp từ bao giờ thế?

Nhất quyết không để Diễm lảng tránh ánh mắt của mình. Quân đe dọa.

_ Tốt nhất là cô không nên đầu tôi hay tìm cách lừa dối tôi nếu không những ngày tháng còn lại của cô sẽ sống không được yên đâu.

Diễm rơi lệ. Nước mắt làm ướt đầm hai gò má. Quân lung tung.

_ Tôi xin lỗi. Tôi không cố ý làm cô sợ.

Quân ôm Diễm vào lòng. Diễm sững sờ với cảm giác ấm áp mà Quân mang lại cho mình. Diễm nhắm mắt lại. Uất ức, tủi nhục, đau khổ tích tụ bao lâu nay đều tuôn theo dòng nước mắt. Quân dỗ yên cho Diễm khóc. Diễm thấy mình là một đứa trẻ cần vỗ về và chăm sóc.

Diễm đã khóc lâu lắm rồi mà vẫn chưa chịu nín. Quân bực mình nói.

_ Xem ra cô định dùng nước mắt để giặt áo của tôi mà tôi thì không thích giặt bằng nước mắt của người khác. Tôi nghĩ là tôi nên tìm cách làm cho cô ngừng khóc.

Quân đẩy nhẹ Diễm ra. Diễm chùi nước mắt. Mặt Diễm đỏ bừng. Quân nhìn Diễm như bị thôi miên. Đôi mắt, khuôn mặt của Diễm khiến Quân không cử động được.

Quân cúi xuống, môi Quân chiếm lấy môi Diễm. Thêm một lần nữa, nụ hôn làm cả hai không thể nghĩ được bất kì điều gì. Nụ hôn đã lấy đi sinh khí, hơi thở của Diễm. Quân thấy mình đang bồng bênh trôi đến một nơi vô định.

Đến khi nụ hôn dứt. Quân khàn giọng hỏi.

_ Tôi...tôi có cảm giác rất lạ. Dù cô có cho tôi là một thằng điên thì tôi vẫn phải nói cô không hề xa lạ với tôi, phải chăng trước kia chúng ta từng yêu nhau say đắm, phải chăng tôi đã quên cô?

Diễm đi giật lùi. Quân ôm cứng lấy Diễm.

_ Cô nghĩ là cô có thể chạy trốn khỏi tôi được sao? Cô cũng biết tôi rồi đấy, khi tôi đã muốn biết và muốn có được thứ gì, tôi sẽ tìm đủ mọi cách để có được thứ đó. Bây giờ mục tiêu của tôi là cô. Dù cô không chịu nói cho tôi biết cô là ai? Tôi cũng sẽ tìm ra được bí mật của cô.

Diễm im lặng không đáp. Sợ hãi, run rẩy đã cướp đi khả năng nói và phản kháng của Diễm.

Quân hỏi Diễm.

_ Hôm nay ai đi đón thằng bé?

Diễm đáp như một cái máy.

_ Lúc sáng trước khi rời nhà tôi đã nhờ Di Hoa đón thằng bé.

Nhìn đồng hồ, thấy đã hơn mười một giờ. Quân nói.

_ Chúng ta đi ăn thôi.

Không cần biết Diễm có đồng ý hay không? Ra sau nhà, cả hai cùng rửa tay, rửa mặt. Mái tóc dài của Diễm bị tuột xuống. Quân vội túm gọn cho Diễm rửa mặt. Diễm đỏ bừng mặt. Trống ngực đập thật nhanh. Ở một chỗ riêng tư với Quân thể này thật nguy hiểm.

Nhà hàng Quân chọn không cách xa phòng tranh của Diễm mấy nên cả hai chọn đi bộ. Diễm đi phía sau lưng Quân.

Quân cao lớn hơn Diễm nên đi nhanh hơn. Đi được một đoạn, Quân lại đứng chờ Diễm. Cuối cùng Quân nắm lấy tay Diễm. Diễm ngượng ngùng nói.

_Anh buông tay tôi ra đi. Nhỡ đâu bị phóng viên phát hiện và chụp ảnh chúng ta đi với nhau thế này thì không hay lắm?

_Tôi không sợ tai tiếng thì cô sợ gì. Hay là cô có tình cảm với tôi nên sợ bị mọi người phát hiện.

Diễm mím môi.

_Anh đừng ăn nói lung tung.

_Nếu không có thì cô việc gì phải sợ.

Quân cho nắm tay vẫn còn chưa đủ. Quân đi sát vào người Diễm, thỉnh thoảng còn cố ý cúi xuống như chuẩn bị hôn Diễm. Mặt Diễm đỏ như gấc chín, đi bên cạnh Quân, Diễm tưởng mình đang đi trên mây.

Quân say mê ngắm nhìn Diễm. Quân thích nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Diễm. Thích nhìn cử chỉ lúng túng và phụng phịu của Diễm. Thích đôi mắt long lanh lúc nào cũng đầy lệ của Diễm. Quân thích bắt nạt Diễm, thích Diễm yếu đuối phải dựa vào mình. Quân đang điên lên vì Diễm.

Ở bên cạnh Quân. Quân luôn thể hiện quyền làm chủ của mình. Diễm chỉ còn một cách duy nhất là nghe lời. Chọn món ăn, Quân cũng chọn thay Diễm. Ăn, Diễm cũng phải cố ăn cho hết phần ăn của mình.

Chiếc áo khoác của Diễm đã đủ ấm nhưng Quân nhất định ép Diễm mặc thêm chiếc áo khoác của mình.

Quân dành gần nửa buổi chiều cùng Diễm sơn xong căn phòng tranh và dọn dẹp xong mấy thứ đồ linh tinh. Diễm mệt mỏi ngồi dựa lưng vào ghế. Quân ngồi xuống bên cạnh. Đưa cho Diễm chai nước ngọt. Quân giục.

_Cô uống đi.

_Cảm ơn anh.

Diễm dơ tay đón lấy. Thay vì đưa chai nước, quân nắm chặt lấy bàn tay Diễm. Diễm đỏ mặt hỏi.

_Anh nói là đưa nước cho tôi?

_Nhưng tôi đâu có nói là tôi sẽ cho không?

_Anh muốn tôi trả tiền cho anh?

Quân bật cười.

_Cô xem tôi có giống một người phải đi bán từng chai nước để lấy tiền không?

_Vậy anh muốn gì?

_Cô!

Diễm run rẩy nói.

_Anh đừng nói lung tung. Một chai nước của anh đâu có nhiều tiền đến nỗi tôi không trả được.

_Tôi biết. Tôi đâu cần cô phải bán thân cho tôi.

Mặt Diễm càng ngày càng đỏ. Quân thích thú nhìn Diễm không rời. Diễm cúi đầu hỏi nhỏ.

_Anh muốn tôi làm gì để trả ơn cho anh?

_Làm theo lời tôi nói.

Diễm ngẩng mặt lên nhìn Quân. Diễm sợ hãi khi thấy Quân đang nhìn mình chăm chăm. Môi Quân gần như chạm vào môi Diễm. Diễm cảm thấy như có muôn vàn cái gai đang đâm vào người. Diễm muốn nhồm người đứng dậy nhưng Quân đã chặn đứng đường lui của Diễm.

_Sao em không trả lời anh? Em đồng ý hay là không?

Diễm nuốt nước bọt.

_Em không thể. Em sợ mình không đủ khả năng để thực hiện theo những lời mà anh nói.

Quân cau mày.

_Em sợ em không thể hay là em không muốn?.

_Điều này không quan trọng. Điều quan trọng là em biết khả năng của em đến đâu.

Quân chưa chút nói.

_Em lại tính cách trốn tránh chứ gì? Nhưng mà không sao, anh sẽ có cách bắt em phải nghe theo lời anh mà không thể phản kháng lại được.

Nghe giọng nói tự tin của Quân. Diễm bủn rủn hết cả chân tay. Diễm biết Quân nói được là sẽ làm được. Diễm không lạ gì tính cách của Quân.

Một khi đã xác định được mục tiêu của mình là gì. Quân sẽ tìm đủ mọi cách để đạt được bằng được. Quân đã nói Diễm chính là mục tiêu và là đích ngắm mà Quân muốn khám phá. Diễm cảm nhận có một cái lưới đang chăng về phía mình. Diễm không thể thoát ra được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 263

Quân thờ dài. Quân muốn Diễm nói ra bí mật của mình nhưng Quân hiểu ngay lúc này không nên ép Diễm làm gì cả. Nếu ép Diễm quá chỉ gây ra kết quả ngược lại. Diễm yếu đuối, mỏng manh. Diễm cần được che chở và bảo vệ hơn là dọa nạt và bắt ép.

Làm việc cả ngày, Diễm đã mệt mỏi lắm rồi. Quân nghĩ mình không nên bắt cứ áp lực nào cho Diễm nữa. Tuy thời gian không còn nhiều nhưng không phải là quá ngắn. Quân tin vào khả năng của chính mình. Chỉ trong nay mai, Quân sẽ tìm ra được sự thật.

Không hỏi thêm Diễm câu gì nữa. Quân lái xe về nhà riêng. Diễm kinh ngạc nhìn ngôi nhà trước mặt. Diễm ngờ ngác không hiểu gì cả.

_Anh nói đi. Đây là đâu?

_Nhà tôi.

Mắt Diễm mở to nhìn xung quanh. Đây là một căn nhà nhỏ nhắn có một vườn hoa trước sân, hàng rào màu trắng bao bọc xung quanh căn nhà. Chỉ mới nhìn, Diễm đã yêu căn nhà ngay. Diễm thích những căn nhà nhỏ và xinh xắn như thế này.

Nhìn và quan sát một lượt. Diễm liếm môi.

_Anh có tất cả bao nhiêu ngôi nhà? Sao ở đâu anh cũng có thể nói đó là nhà của anh.

Quân cau mày.

_Cô nghĩ là tôi lợi dụng gia chủ đi vắng để sử dụng căn nhà của họ một cách bất hợp pháp à?

Diễm vội giải thích.

_Không phải. Tôi chỉ thắc mắc là anh có quá nhiều nhà. Vậy cuối cùng căn nhà nào mới thực sự là căn nhà mà anh đang sống?

Quân nhìn chăm chú vào mắt Diễm.

_Tôi chỉ coi một căn nhà là nhà mình khi tôi tìm được hơi ấm ở trong đó. Còn nếu không, tôi thích sống ở những căn nhà khác nhau.

Diễm lảng tránh ánh mắt của Quân.

_Tôi tưởng anh thích chọn cách sống ở những khách sạn khác nhau. Nếu di chuyển những căn nhà khác nhau như thế này, anh không thấy bất tiện hơn là sống ở một căn nhà duy nhất sao?

đứng sát vào người Diễm. Quân cúi xuống hỏi.

_Cô muốn sống với tôi?

Diễm vội lùi ra sau một bước.

_Anh hiểu lầm rồi. Tôi không có ý đó.

Quân cười nhạt.

_Tôi biết. Cô không thích tôi. Cô yên tâm tôi sẽ không ép cô nhưng lời cầu hôn của tôi vẫn còn giá trị. Tôi hy vọng là cô sẽ suy nghĩ lại những lời mà tôi nói với cô. Còn bây giờ, cô vào nhà đi.

Quân mở cửa. Đặt hai túi xốp trên bàn ngoài phòng khách. Quân hỏi.

_Cô có muốn đi thăm quan căn nhà của tôi không?

Diễm hào hứng nói.

_Vâng. Nếu anh muốn.

Quân mỉm cười.

_Nhìn cô lúc này rất giống một đứa trẻ lần đầu tiên được dẫn về một ngôi nhà mới.

Diễm cau có.

_Anh có thể thôi nói tôi là trẻ con được không?

Quân nhún vai.

_Tùy cô.

Quân mở cửa từng phòng và nói cho Diễm biết mỗi phòng đó dùng làm gì. Diễm mê mẩn, ngắm ngía từng đồ vật được trưng bày trong căn nhà. Diễm say sưa nhìn mấy bức tranh treo tường. Diễm là một họa sĩ nên có thể đánh giá được ý nghĩa và nét đẹp của từng bức tranh.

Giới thiệu và cho Diễm xem xong căn nhà của mình. Quân hỏi Diễm.

_Cô muốn tôi tắm trước hay là cô?

Diễm đỏ bừng mặt. Mắt Diễm mở to nhìn Quân. Nếu không biết thực sự mối quan hệ giữa Quân và Diễm là gì? Mọi người sẽ hiểu nhầm, hai người là tình nhân của nhau.

Diễm nói không ra hơi.

_Anh...anh đi tắm trước đi. Tôi cần gọi điện về nhà.

_Được rồi. Nếu thế tôi sẽ đi tắm trước.

Diễm vội đi ra phòng khách. Lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo. Ôm hai má nóng bừng vì ngượng. Diễm sẽ không dám đi theo một người đàn ông lạ về nhà của anh ta và làm những chuyện mà Diễm không dám nghĩ tới.

Diễm chỉ đi theo Quân, làm theo và nghe lời Quân nói. Trên đời này chỉ có mình Quân mới khiến Diễm khổ sở và lo lắng nhiều như thế này. Một phút trước Diễm cười, một phút sau Diễm khóc. Quân đã khiến cảm xúc trong Diễm hoàn toàn đảo lộn và không theo một quy luật nào cả.

Cố gắng điều chỉnh lại hơi thở. Diễm gọi điện về nhà. Bà Hoa bắt máy.

_Chào Di! Di và thằng bé đã ăn cơm chưa?

_Di và thằng bé đang chờ cháu về rồi cùng ăn.

Diễm ngượng ngừng nói.

_Cháu e rằng cháu không thể về được. Cháu phải đi dự tiệc cùng anh Quân.

Bà Hoa kinh ngạc hỏi.

_Đi dự tiệc cùng Quân? Cháu đã ở bên cậu ấy cả ngày hôm nay à?

_Vâng, anh ấy giúp cháu sơn tường và dọn dẹp phòng tranh.

Bà Hoa cười.

_ Nếu thế cháu cứ đi đi. Di và thằng bé sẽ không chờ com cháu nữa.

_ Thằng bé có ở bên cạnh Di không?

Bà Hoa thở dài.

_ Cả ngày hôm nay thằng bé không nói gì cả. Nó cũng không cười đùa như mọi hôm.

Diễm sụt sịt.

_ Cháu biết mọi chuyện đều là do cháu.

_ Cháu có nghĩ là đã đến lúc cháu nên sống thật với lòng mình không?

Diễm lau hai dòng lệ trên má.

_ Cháu biết nhưng cháu không thể. Mọi chuyện đã lùi dần vào quá khứ rồi. Hiện tại cháu và anh ấy đã đi hai con đường khác nhau. Chúng cháu không thể quay về giống như trước đây.

Quân đứng sau lưng Diễm từ khi nào rồi. Quân đã nghe được mấy câu cuối của Diễm. Mặt Quân lạnh lùng không một chút biểu cảm.

Diễm mệt mỏi đặt điện thoại xuống bàn. Ngồi co chân lên ghế, Diễm bắt đầu khóc.

Quân ngồi xuống bên cạnh. Vuốt tóc Diễm. Quân dịu dàng hỏi.

_ Có chuyện gì đã xảy ra với cô đúng không?

Diễm gạt mình ngược mắt lên nhìn Quân. Đôi mắt Diễm long lanh lệ. Diễm vội quay mặt ra hướng khác. Vụng về lau hai dòng lệ trên má mình. Diễm gượng nói.

_ Tôi không sao.

Đứng lên. Diễm cầm túi đồ của mình.

_ Bây giờ đến lượt tôi tắm đúng không?

Quân cau mày.

_ Cô lúc nào cũng khóc. Tôi không hiểu cô đang cố giấu chuyện gì, và đang cố lảng tránh điều gì nhưng cô không nghĩ rằng cô nên sống thật với con người của mình hay sao?

Diễm run giọng đáp.

_ Tôi không có gì để giấu giếm hay chạy trốn. Tôi là người đa cảm, chỉ cần một chút nỗi buồn hay xúc động cũng khiến tôi khóc. Anh có thể coi nước mắt của tôi giống như những cơn mưa bất chợt đến rồi đi.

Quân mỉm cười.

_ Cô đúng là có tâm hồn của một thi sĩ. Bây giờ tôi mới hiểu vì sao cô có thể viết được những câu chuyện ướt át và xúc động như thế.

Mặc dù Quân thừa hiểu lý do khiến Diễm khóc không phải là những suy nghĩ hay những nỗi buồn vắn vơ mà thực sự trong lòng Diễm luôn ẩn chứa những nỗi đau không thể nói cho người khác biết nhưng Quân không muốn tra hỏi Diễm vào lúc này.

Chờ Diễm đi vào phòng tắm. Quân mở điện thoại của Diễm. Biết mở điện thoại của người khác mà không được phép là bất lịch sự nhưng Quân đang cần tìm một vài thông tin về Diễm nên Quân không ngại điều đó.

Xem qua danh bạ điện thoại của Diễm. Quân không tìm được thứ gì khiến Quân liên tưởng đến quá khứ của mình.

Quân xem phần lưu hình ảnh trong máy điện thoại của Diễm. Quân thấy có một bức ảnh chụp một hình bức tranh vẽ chân dung một người đàn ông bằng bút chì. Mặc dù nét vẽ không được tô màu nhưng cũng thể hiện được hết hình dáng khuôn mặt và sắc thái của một người đàn ông.

Quân càng nhìn, Quân càng thấy rất quen. Đầu Quân đau nhức. Quân nhăn nhó bóp trán. Não bộ của Quân bắt đầu hoạt động trở lại. Quân nhớ đến hình ảnh một cô gái nằm ngủ trên ghế xô pha, trên tay ôm một tờ giấy.

Quân thấy mình cầm lên xem, thấy mình hôn cô gái, thấy mình mỉm cười và nói chuyện với cô ta. Cả hai đang bàn luận về bức tranh. Quân nhớ mình đã xin cô gái ấy bức tranh vẽ chân dung của mình.

Quân bóp điện thoại của Diễm thật chặt. Mắt vẫn lên. Răng cắn chặt vào môi đến bật máu. Càng ở gần bên cạnh Diễm, càng làm việc cùng nhau. Quân càng nhớ lại những chuyện mà kí ức của Quân đã quên.

Quân không phải đang nằm mơ hay đang tưởng tượng. Những gì mà Quân thấy đều hoàn toàn là sự thật. Hình ảnh hư hư ảo ảo xuất hiện trong kí ức và những hành động xảy ra thật đang đan xen lẫn nhau. Quân đang tiến đến cái đích mà Quân đang hướng tới.

Trên đường đến dự tiệc, Quân hoàn toàn im lặng và chìm trong suy nghĩ. Quân không nhìn Diễm, không nói chuyện, cũng không hỏi Diễm câu nào. Diễm không hiểu tại sao Quân đột nhiên trở nên im lặng như thế. Nhìn khuôn mặt kín bưng của Quân. Diễm chịu không thể đoán được Quân đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 264

Diễm là người ít quan tâm đến chính trị cũng như kinh tế nên không biết ông Lorgan là ai. Diễm cũng không hiểu lý do vì sao Quân muốn mình đi cùng đến đây.

Diễm choáng váng nhìn ngôi nhà trước mặt. Ánh đèn điện mắc xung quanh căn nhà làm Diễm liên tưởng đây là một căn nhà trong tranh.

Căn nhà nằm trên một khuôn đất rộng, từ cổng dẫn vào ngôi nhà phải đi một đoạn khá xa. Diễm từng đến Anh. Hình ảnh, kiến trúc của ngôi nhà này gợi nhớ đến hình ảnh dinh thự của một nghị sĩ Quốc hội ở Anh.

Nhưng ô có vườn vẫn được chăm sóc và cắt tỉa theo một chủ ý nhất định. Sân vườn giống như một mê cung. Diễm sợ rằng nếu chẳng may lạc lối ở đây, Diễm sẽ không thể tìm được lối ra.

Lúc Diễm và Quân đến, khách của ông Lorgan đã đến gần đông đủ. Diễm chỉ mong bữa tiệc nhanh kết thúc để Diễm được về nhà ngủ một giấc và nghỉ ngơi. Diễm quá mệt mỏi.

Quân nói nhỏ vào tai Diễm.

_ Cô đi theo tôi. Đừng đứng cách xa tôi quá.

Diễm đỏ mặt nói.

_ Tôi hiểu. Anh đừng lo.

_ Trông cô mệt mỏi quá. Tôi sẽ sớm kết thúc mọi chuyện rồi đưa cô về nhà.

_ Cảm ơn anh.

Quân cười.

_ Nếu có thể cô đừng bí xị mặt như thế được không? Tôi muốn nhìn thấy cô cười. Tôi không thích mọi người xung quanh nhìn người bạn đồng hành của tôi bằng ánh mắt tò mò và coi tôi chính là nguyên nhân khiến cô buồn.

Diễm cúi.

_ Anh đúng là lắm chuyện. Chính anh là người đã ép tôi đến đây. Nếu không phải tại anh thì tại ai?

_ Vậy là cô không muốn cười.

Diễm chán nản.

_ Cười thì cười. Tôi đâu phải là người chấp nhận.

Diễm nở một nụ cười gượng gạo. Quân bẹo má Diễm.

_ Cô đúng là không có phong cách diễm xuất.

_ Việc của tôi. ...

Lời nói của Diễm bị chặn đứng bởi nụ hôn phớt nhẹ lên môi Diễm. Mặt Diễm đỏ bừng. Quân hài lòng nói.

_Bây giờ trông cô mới thực sự xinh đẹp.

Quân biết điểm yếu của Diễm. Biết Diễm hay ngượng nên Quân mới cố tình làm thế. Diễm che miệng. Diễm đi theo Quân mà tâm trí hỗn loạn không yên.

Sự xuất hiện của Quân và Diễm gây ra những tiếng xì xầm to nhỏ. Quân là một doanh thành đạt. Diễm là một nhà văn và một họa sĩ có tiếng. Cả hai đều được báo chí nhắc đến.

Những người dự tiệc ở nhà ông Lorgan cũng đều là những người thành công trong sự nghiệp của mình. Họ có tiền và có quyền lực. Diễm chưa bao giờ muốn tham dự những bữa tiệc của giới thượng lưu vì muốn làm quen với họ.

Diễm chỉ muốn được tổ chức một bữa tiệc nhỏ, muốn mời bạn bè thân quen đến nhà cùng chung vui với mình. Diễm thích một cuộc sống đơn giản, không có tranh đua, ganh ghét và tìm cách hại lẫn nhau.

Ước muốn của Diễm tuy không phải là quá khó để thực hiện nhưng tài năng thường đi kèm theo nhiều tai họa. Dù Diễm không phải là người tự kiêu hay khinh rẻ người khác. Diễm cũng không tránh khỏi sự ghen ghét và đố kỵ của mọi người xung quanh.

Tác phẩm của Diễm bị mất và luôn bị Jenny – cô bạn học cùng lớp cũ ganh ghét và hay tìm cách hạ nhục là một bằng chứng chứng minh cho những điều mà người kia đã đúc kết được.

Rất nhanh chóng. Quân lấy lại tính cách điềm tĩnh, tự chủ và bình thản của mình. Quân mỉm cười, bắt tay chào những người Quân quen và những người mới quen.

Diễm được Quân giới thiệu với mọi người. Có không ít người tò mò về mối quan hệ giữa Quân và Diễm. Quân nói họ chỉ là bạn thân.

Mặc dù lòng đau như cắt nhưng Diễm gượng cười chào lại. Diễm nghĩ quên được quá khứ đi cũng tốt. Cả hai không thể quay về mối quan hệ trước kia nhưng họ có thể là bạn.

Môi Diễm mỉm cười, mắt róm rộ. Diễm gượng không rơi nước mắt trước mặt mọi người và trước mặt Quân. Diễm không muốn họ tò mò và xúm lại hỏi Diễm lý do vì sao Diễm khóc. Diễm ghét trở thành tiêu điểm chú ý của đám đông. Diễm thích tự gặm nhấm và chịu đựng nỗi đau một mình.

Quân đi lấy đồ uống và thức ăn cho Diễm. Quá mệt mỏi và chán chường nên Diễm không muốn ăn gì cả. Diễm chỉ nhấp một ngụm rượu và ăn ít trái cây.

Diễm kinh ngạc khi nhìn thấy Jenny cũng có mặt ở buổi tiệc. Diễm không muốn gặp lại Jenny trong tình trạng mệt mỏi và tâm trí không yên thế này.

Diễm vội tìm cách lảng tránh nhưng không còn kịp nữa. Jenny đã nhìn thấy Diễm. Nở một nụ cười giả tạo, cô ta nói.

_Lâu rồi mới gặp.

Diễm cố trấn tĩnh và đè nén tức giận của mình xuống.

_Chào cậu.

Cô ta nhếch mép nói.

_Không ngờ cô cũng quen biết ông Lorgan. Xem ra những mối quan hệ của cô không phải là nhỏ.

Diễm đối đáp lại.

_Còn cậu? Cậu cũng đâu có kém gì tôi. Sao mỗi lần cậu gặp tôi, cậu đều tìm cách chọc tức và muốn cãi nhau với tôi thế nhỉ?

Cô ta cảm phẫn nói.

_Chính cô phải hiểu tại sao chứ? Chẳng lẽ tôi phải nói cho biết điều đó.

Diễm cau mày.

_Đúng là tôi không hiểu gì cả. Tôi không thấy tôi đã làm gì có lỗi với cậu.

Cô ta chưa cay đáp.

_Tất nhiên đối với một người như cô thì làm sao nhớ đến những người như tôi. Cô luôn ở trên cao, còn tôi ở dưới thấp.

Diễm cúi.

_Cậu thôi đi. Tôi không muốn cãi nhau với cậu. Tôi muốn biết sao cậu dám lấy trộm tác phẩm của tôi.

Cô ta vội lôi Diễm vào một căn phòng trống bên cạnh phòng khiêu vũ. Nghiến chặt răng. Cô ta trừng mắt đe dọa.

_Cô hãy cẩn thận lời nói của mình. Tôi sẽ không để cho cô yên nếu cô dám đi rêu rao là tôi đã lấy trộm tác phẩm của cô.

Diễm tức giận.

_Chẳng lẽ tôi nói sai cho cô. Tác phẩm đó là do tôi viết, tôi phải bỏ mồ hôi, công sức và tâm huyết mới có được. Trong khi cô không làm gì cả, cô lại thần nhiên hưởng công của người khác. Cô không thấy mình vô lý sao?. Cô đang cướp công của tôi.

Mắt long lên, mặt đỏ bừng bừng sát khí. Cô ta bóp tay Diễm thật đau.

_Cô chỉ là một con thỏ con thôi. Đừng có nghĩ là cô có thể chống lại được tôi. Tôi đã chờ ngày này lâu lắm rồi. Nếu cô dám cản đường tôi, cô sẽ phải hối hận cho những việc mà cô làm.

Diễm cố gỡ tay cô ta ra khỏi tay mình. Những ngón tay sắc nhọn của cô ta cắm sâu vào da thịt Diễm. Cô ta đang trút mọi căm hờn và tức giận lên cánh tay Diễm.

Diễm không khỏe mạnh được như cô ta, cũng không có dũng khí đánh người. Diễm hét.

_Buông tay tôi ra!

Cô ta cười nhạt.

_Cô cứ la nếu cô thích. Vì trước khi tôi buông tay cô ra, cô cũng đã bị thương rồi.

Cô ta đẩy Diễm ngã về phía sau. Diễm ôm lấy ngực, cơ thể Diễm rơi xuống sàn nhà. Căn phòng mà Diễm và Jenny đang đứng là căn phòng dùng để chứa sách. Ông Lorgan thường đến đây đọc sách và uống trà.

Thân thể Diễm nhẹ bồng. Diễm giật mình mở mắt nhìn người vừa mới đỡ mình. Quân nói chuyện với khách của ông Lorgan một lúc. Ngó quanh không thấy Diễm đâu, Quân vội đi tìm. Quân thoáng thấy Diễm đứng nói chuyện với một cô gái, sau đó thấy cô ta lôi Diễm vào phòng sách. Quân vội vã đi theo.

Cũng may Quân đến kịp lúc nếu không thân thể Diễm đã bị bầm dập rồi. Quân ôm Diễm thật chặt. Môi mím chặt, mắt vẫn lên nhìn cô ta trừng trừng. Quân tức giận hỏi.

_Cô đang làm gì thế hả? Cô có biết cô vừa ra tay đánh người không?

Cô ta cau mày.

_Anh là ai? chuyện giữa tôi và cô ấy thì có liên quan gì đến anh?

Quân nghiêng răng đáp.

_Cô ấy là gì của tôi không quan trọng. Điều quan trọng là tôi không cho phép ai được làm tổn thương cô ấy.

Quân cúi xuống hỏi Diễm.

_Cô không sao chứ? Cô ta có làm gì cô không?

Nhìn Diễm được Quân bảo vệ và chăm sóc. Cô ta chưa chút nói.

_Cô thật may mắn. Cô hết được John chăm sóc, nói lời yêu rồi lại đến anh chàng này.

Cô ta bảo Quân.

_Anh có biết anh là người đàn ông thứ mấy của cô ta không? Anh không nên để bản tính giả vờ yếu đuối và đáng thương của cô ta đáng lừa. Cô ta tuyệt đối không phải là một kẻ đáng thương như thế. Cô ta là một con cáo già.

Diễm mím chặt môi.

_Cậu và tôi đâu có thù oán gì. Tôi cũng không làm chuyện gì có lỗi với cậu. Sao cậu luôn tìm cách gây sự với tôi. Nếu cậu có gì không hài lòng, cậu cứ nói thẳng ra. Đừng tìm cách hạ nhục tôi như thế.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 265

Cô ta cười nhạt.

_ Cô đừng đóng kịch với tôi. Tôi không ngây thơ như bọn họ nên tôi hiểu rõ con người xấu xa ẩn sâu bên trong cô.

Quân nhìn bàn tay rớm máu của Diễm, không kìm nén được cơn tức giận. Siết mạnh hai bả vai của cô ta. Quân gầm gừ.

_ Tốt nhất là cô nên xin lỗi cô ấy và hứa từ lần sau tránh xa cô ấy ra nếu không chính tay tôi sẽ biến cuộc sống hiện tại của cô thành địa ngục.

Cô ta sợ hãi nhìn vào đôi mắt tức giận và căm phẫn của Quân. Trông Quân lúc này giống một con sư tử đang vồ mồi. Chỉ cần cô ta có bất cứ dấu hiệu chống đối nào. Quân có thể giết chết cô ta bằng những hành động và việc làm mà cô ta không tưởng tượng nổi.

Diễm biết Quân nói là sẽ làm nên vội bảo Quân.

_ Chúng ta đi thôi. Mọi người ở ngoài kia đang chờ anh.

Quân tức giận nói.

_ Cô đừng nói gì cả. Tôi sẽ đi cho đến khi nào cô ta chịu xin lỗi cô và hứa sẽ không làm gì tổn hại đến cô nữa.

Cơ thể cô ta run rẩy. Hai đầu gối dính chặt vào nhau. Ánh mắt của Quân rất đáng sợ, Quân đang tức giận nên có bao nhiêu nét dữ dằn, Quân đều bộc lộ hết cả ra.

Quân quát.

_ Cô có chịu nói không? Hay là cô bắt tôi phải ép cô, cô mới chịu mở miệng. Tôi nói trước nếu cô để đích thân tôi phải ra tay thì cô sẽ không còn đứng nổi trên đôi chân của cô nữa đâu.

Cô ta liếc đôi môi khô khốc. Mồ hôi làm khuôn mặt cô ta ánh lên trong ánh sáng của đèn điện giống như lớp dầu trơn bóng đang phủ lên mặt cô ta.

_ Tôi...tôi không làm gì cô ta cả. Nếu anh còn không mau buông tay anh ra. Tôi sẽ tri hô cho mọi người ở đây biết anh đang có ý định quấy rối tôi.

Quân cười nhạt.

_ Cô có biết tôi là ai không? Tôi là một luật sư. Nếu cô nghĩ cô có khả năng cãi lý được với tôi ở trước tòa thì cô cứ việc la to lên. Nói thật tôi cũng muốn đưa cô ta ra tòa vì tội hành hung người khác.

Quân bóp mạnh tay cô ta. Chỉ vào năm đầu ngón tay cô ta. Quân nói.

_ Chỉ cần có kết quả xét nghiệm lớp da biểu bì trên móng tay cô và trên bàn tay cô ấy là tôi sẽ có đầy đủ nhân chứng, vật chứng để đưa cô vào tù và nộp tiền phạt. Cô không muốn cuộc đời tươi trẻ của mình kết thúc như thế chứ? Cô biết điều thì cô nên xin lỗi cô ấy ngay và hứa từ bây giờ trở đi tránh xa cô ấy ra, nếu không tôi bảo đảm cuộc đời của cô sẽ sống rất khổ sở và thê thảm.

Lúc này không chỉ có mình cô ta run rẩy sợ hãi mà ngay cả Diễm cũng lo sợ. Diễm hiểu Quân là người như thế nào. Một khi Quân đã muốn thì không điều gì là Quân không thể làm được.

Mặc dù ghét cô ta, căm hận cô ta nhưng dù sao cô ta cũng là bạn. Diễm không muốn cô ta xảy ra chuyện gì. Diễm muốn mọi hiểu lầm, ân oán nên kết thúc tại đây. Diễm thích một cuộc sống êm đềm và hạnh phúc hơn là một cuộc sống có quá nhiều kẻ thù và lo sợ.

Diễm run giọng bảo Quân.

_ Không cần đâu anh. Chúng ta đi thôi.

Quân cúi.

_ Tôi đã nói là cô đừng nên xen vào còn gì.

Quân hét cô ta.

_ Thế nào cô có chịu nói không?

Cô ta hiểu Quân không hề nói chơi. Bằng những câu nói hiểu luật và làm cách nào có thể đưa cô ta vào tù và hủy hoại cuộc đời cô ta. Dù thực lòng cô ta không chịu nhún nhường hay chịu nói lời xin lỗi Diễm nhưng cô ta đành phải làm theo lời Quân nói.

Cô ta nói không ra hơi.

_Tôi...tôi xin lỗi.

Quân ra lệnh.

_Nói to lên. Tôi không nghe rõ lời cô nói.

Cô ta bực mình đáp.

_Tôi đã xin lỗi cô ta rồi. Anh còn muốn gì nữa.

Quân bóp tay cô ta thật đau. Mặt cô ta tái nhợt, trên trán và khóe mắt xuất hiện mấy vết nhăn.

Diễm thấy Quân bắt đầu kích động. Sợ hãi, Diễm vội nắm lấy tay Quân.

_Cô ấy đã xin lỗi em rồi. Em đã nghe rõ nên không cần cô ấy nói lại nữa đâu.

Quân không lý gì đến Diễm. Mặt Quân đỏ đẫm sát khí.

_Tôi bảo cô nói to lên.

Cô ta co rúm lại vì sợ. Lưỡi lú lại. Cô ta khó nhọc mở lời.

_Tôi...tôi xin lỗi. Mong cô tha lỗi cho tôi.

Lôi cánh tay Quân ra khỏi tay cô ta. Diễm dịu giọng.

_Chúng ta đi thôi.

Quân buông tay cô ta. Cô ta đứng không còn vững nữa. Sức lực, tinh thần đã rời khỏi cô ta. Chân cô ta khụy dần xuống. Cô ta ngồi thụp xuống sàn nhà.

Nắm lấy tay Diễm. Quân trừng mắt bảo cô ta.

_Cô hãy nhớ lấy. Tốt nhất là cô đừng để tôi tìm được chứng cứ chứng minh cô lấy cắp tác phẩm của cô ấy nếu không cô sẽ sống không được yên đâu.

Diễm định cúi xuống hỏi cô ta có sao không? Quân không cho phép Diễm làm điều đó. Quân lôi Diễm ra khỏi phòng. Một mình cô ta ngồi trên sàn nhà lạnh giá. Nước mắt bắt đầu tuôn trào.

Cô ta nhận ra cô ta đã thua, dù cô ta có lấy được tác phẩm của Diễm. Dù nhờ vào tác phẩm đó, cô ta nổi tiếng nhưng mãi mãi cô ta vẫn chỉ là một người cô độc.

Cô ta không biết người đàn ông đi cùng với Diễm là ai nhưng anh ta để lại cho cô ta một ấn tượng sâu sắc và một nỗi sợ hãi không bao giờ tan. Cô ta lo sợ rằng từ nay cuộc sống của cô ta sẽ không còn được bình yên như trước nữa. Bằng vào những gì mà anh ta nói, cô ta có thể khẳng định, người đàn ông đó không hề đơn giản và dễ dàng bị xỏ mũi như John. Anh ta sẽ làm tất cả nếu như cô ta còn dám dõ dạc ra nữa.

Cô ta nhớ đến lời cảnh cáo cuối cùng của Quân. Mặt tái nhợt. Cô ta vội vàng mở điện thoại. Run run cô ta vội vàng bấm số của một người mà cô ta đã nhờ lấy tác phẩm của Diễm cho cô ta.

Chỉ mấy lời đe dọa của Quân. Cô ta đã không giữ được bình tĩnh và tỉnh táo nên đã để lộ ra sơ hở của mình.

Trong khi cô ta cố gắng gượng nói câu được câu mất. Phía sau lưng cô ta đang có người ghi âm lại toàn bộ cuộc nói chuyện của cô ta.

Cúp máy, cô ta tức giận chửi rủa liên miên. Người đàn ông đứng phía sau cô ta nở một nụ cười thỏa mãn. Cuối cùng anh ta cũng tìm được một bằng chứng đầy sức thuyết phục sau mấy ngày vất vả đi theo dõi cô ta.

Thấy Diễm quá mệt mỏi và sợ hãi. Quân cáo từ ra về sớm. Trên đường đi. Diễm hối lỗi nói.

_Xin lỗi anh. Vì tôi nên anh không làm được những việc mà anh muốn.

Quân lắc đầu đáp.

_Không phải. Người nên xin lỗi cô là tôi mới đúng. Lẽ ra tôi không nên đưa cô đến buổi tiệc này. Cô nên ở nhà nghỉ ngơi và ngủ một giấc.

Diễm gượng cười.

_Anh thật biết nói đùa. Ngay từ đầu, tôi đã nói là tôi không thể đi được nhưng anh đâu có nghe tôi. Xem ra bây giờ dù chúng ta có trách móc nhau cũng không ích gì. Thôi thì mọi chuyện đã qua rồi thì nên cho qua đi.

Quân cau có.

_ Cô thật là một con ngốc. Biết cô ta luôn tìm cách hại cô, cô nên tránh xa cô ta ra mới phải. Sao cô còn nói chuyện và đi theo cô ta làm gì?

Diễm buồn rầu nói.

_ Cô ấy là bạn học cùng lớp với tôi. Ngày trước tuy tôi và cô ấy không thật sự thân nhưng không đến nỗi đối xử với nhau như kẻ thù giống như bây giờ. Tôi đã suy nghĩ và xét lại bản thân tôi rất nhiều lần. Tôi không thấy mình làm gì có lỗi với cô ấy, hay cướp của cô ấy thứ gì để cô ấy đối xử với tôi như thế.

_ Đôi khi con người không vì thứ gì cả vẫn có thể ghét nhau và hận nhau. Cô không thấy là những thần tượng, ngôi sao, ca sĩ, diễn viên, họ đâu có làm gì phản cảm và người xem họ hát và biểu diễn. họ vẫn bị ghét đấy thôi. Có thể cô ấy ghen tị với tài năng và danh tiếng của cô nên cô ta mới tìm đủ mọi cách hạ nhục và làm hại cô như thế?

Diễm ngược mắt lên nhìn Quân. Khuôn mặt Diễm buồn rầu trông thật tội nghiệp.

_ Những lời mà anh nói có đúng không?

Quân thờ dãi đáp.

_ Tôi chỉ lấy kinh nghiệm của bản thân để phán đoán trường hợp của cô thôi. Người ta nói càng tài năng và càng nổi tiếng thì càng cô đơn là gì.

Những giọt nước mắt tủi hờn rơi dài trên má Diễm. Quân giật mình khi thấy Diễm khóc. Dừng xe bên vệ đường. Quay sang Diễm. Quân hỏi.

_ Cô không sao chứ? Tôi không ngờ cô có thể dễ dàng khóc như thế. Cô đúng là người đa cảm. Cô có biết người như cô sẽ hay gặp phải nhiều chuyện đau buồn và khổ sở vào thân không?

Diễm sụt sịt nói.

_ Tôi biết nhưng tôi không thể nghĩ khác hay làm khác được.

Kéo đầu Diễm dựa vào vai mình. Quân trấn an.

_ Cô đừng lo lắng. Tôi sẽ bảo vệ mẹ con cô. Tôi sẽ không để ai làm hại hay bắt nạt hai mẹ con. Cô có thể tin tưởng ở tôi.

Diễm run lên vì xúc động và hạnh phúc. Diễm muốn giây phút này tồn tại mãi mãi. Diễm không muốn quay trở về thế giới thực của chính mình. Chỉ còn mấy ngày nữa. Diễm sẽ mãi mãi rời xa Quân.

Diễm không còn chịu đựng được thêm nữa. Diễm càng ngày càng yếu đuối, càng muốn độc chiếm Quân cho riêng mình.

Diễm sợ rằng mình không thể trả lại Quân cho Loan. Diễm sẽ hành động theo trái tim, sẽ nói cho Quân biết mình là ai.

Những suy nghĩ không hay đó đang cảnh tỉnh Diễm, đang khuyên Diễm không nên dựa vào Quân, không nên yếu đuối nữa. Diễm phải mạnh mẽ lên. Chỉ có mạnh mẽ và cứng rắn, Diễm mới sống tiếp được.

Nhìn bàn tay bị thương của Diễm. Quân xót xa hỏi.

_ Cô có cần tôi đưa cô vào bệnh viện khám không?

Diễm lắc đầu đáp.

_ Chỉ là mấy vết trầy xước nhỏ thôi. Khi nào về nhà tôi sẽ băng nó lại là xong.

_ Cô đừng chủ quan tuy chỉ là mấy vết xước nhỏ nhưng có thể gây ra nhiễm trùng.

_ Tôi hiểu. Tôi sẽ cẩn thận.

Dừng xe trước cổng nhà Diễm. Quân tiếc nuối bảo Diễm.

_ Chúc cô ngủ ngon.

Diễm run giọng đáp.

_ Chúc anh ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 266

Diễm cúi dây an toàn, mở cửa xe. Quân vuốt tóc, không kim nén được tình cảm đang chảy ồ ạt trong cơ thể. Quân lôi Diễm ngã vào lòng mình.

Diễm mở to mắt nhìn Quân. Diễm lấp bắp hỏi.

_Anh...anh muốn gì?

_Hôn cô.

_Tôi...đã...đã nói.

Những lời nói của Diễm bị Quân bị kín bằng miệng mình. Diễm nhắm mắt lại, hai dòng lệ chảy dài trên má. Tình cảm bị Diễm vây kín bằng những suy nghĩ cứng rắn và tàn nhẫn nhưng dưới sức ép và hơi nóng từ nụ hôn của Quân. Diễm bị tan chảy.

Bây giờ lý trí của Diễm không còn kiểm soát được cơ thể và trái tim của Diễm. Diễm đang làm theo con tim và mong muốn của chính mình. Diễm yêu Quân và mãi mãi vẫn như vậy dù cho thời gian có trôi qua đi hay bị ngăn cách nhưng không có gì thay đổi.

Quân tham lam chiếm lấy môi Diễm. Quân hôn Diễm cuồng nhiệt. Quân giải phóng hết ham muốn, nhớ thương và đam mê của mình vào nụ hôn. Quân muốn Diễm thuộc về mình.

Diễm sợ hãi vội đẩy Quân ra. Diễm muốn nhanh chóng đi vào nhà và nhanh chóng chạy trốn. Diễm không còn chịu đựng hơn được nữa rồi. Con tim Diễm như muốn nổ tung trong lồng ngực. Tình yêu Diễm cố chôn dấu hơn năm năm nay đang bùng nổ.

Quân không muốn buông Diễm ra. Quân ôm Diễm thật chặt. Quân hôn lên tóc, lên má, lên môi Diễm. Quân gầm gừ nói.

_Cô đừng cố chống cự nữa. Tôi yêu cô, càng ngày tôi càng yêu cô. Cô có biết tôi phải sống khổ sở như thế nào trong mấy ngày vừa qua không. Vì cô tôi không làm được việc gì cả. Vì cô tâm trí tôi lúc nào cũng lơ mơ. Tôi chỉ nghĩ được duy nhất về cô. Cô đã ám ảnh tôi trong giấc ngủ. Cô hành hạ tâm trí tôi. Cô nói đi! Cô là ai? Tại sao tôi phải khổ sở vì cô thế này?

Diễm vui mặt vào ngực Quân. Diễm dấu những giọt nước mắt tủi hờn, nhớ thương và đau khổ vào áo Quân.

Quân khàn giọng bảo Diễm.

_Em nói đi! Em là ai? Tại sao lúc nào anh cũng muốn được gặp em, yêu em, muốn chăm sóc và muốn bảo vệ em. Anh muốn có được em. Phải chăng chúng ta từng yêu nhau? Phải chăng anh và em bị ngăn cách vì một nguyên nhân nào đó mà anh không nhớ ra được.

Diễm lau hai dòng lệ trên má. Cầm lấy tay Quân. Diễm đau khổ nói.

_Anh hãy quên quá khứ đi. Quá khứ đã rồi xa và ngủ yên rồi. Anh đang có một cuộc sống hoàn hảo và hạnh phúc. Đừng vì một quá khứ quá xa và không vui mà đánh mất đi hiện tại của chính mình.

Quân nâng cằm Diễm lên. Ánh mắt Quân nhìn Diễm đầy nồng nàn, đắm say.

_Em bảo tôi quên em đi và coi như không có chuyện gì sao? Em nghĩ tôi là ai. Tôi là một người khi đã xác định được mình muốn gì, cần gì, tôi sẽ thực hiện bằng được. Em càng cố lảng tránh tôi, càng cố chạy trốn và dấu giếm, tôi càng muốn biết em đang dấu tôi điều gì. Cứ cho rằng trước kia tôi và em chưa từng gặp nhau và chưa từng yêu nhau nhưng hiện tại tôi yêu em và muốn có được em. Chỉ cần dựa vào lý do này, tôi cũng phải đấu tranh cho tình yêu của mình.

Diễm cúi đầu nói.

_Anh đừng cố chấp như thế. Anh đã có vợ chưa cưới. Anh không nên làm tổn thương cô ấy. Chúng ta đã làm sai rồi không nên làm sai nữa. Anh hãy quay về với vợ của anh đi. Em chúc anh sống thật hạnh phúc. Những gì mà làm cho hai mẹ con em. Em sẽ không bao giờ quên.

Quân cười nhạt.

_Cô đừng tìm cách lảng tránh nữa. Tôi yêu cô làm sao tôi có thể lấy người tôi không yêu. Nếu tôi không gặp cô thì chuyện này đã không xảy ra. Tôi không muốn lấy một người không yêu vì trách nhiệm và nghĩa vụ. Cô ấy là một người bạn tốt của tôi. Tôi không muốn cô ấy đau khổ và oán hận tôi. Nếu mọi chuyện có thể kết thúc ở đây thì nên kết thúc đi. Kéo dài thêm chỉ khiến cả hai thêm đau khổ hơn mà thôi. Cô tưởng rằng sau khi biết mình cần gì, muốn gì, tôi có thể làm trái tình cảm của mình hay sao?

Diễm run rẩy cố nhích người gần ra cửa. Quân ôm chặt lấy Diễm. Quân trầm giọng.

_Tốt nhất cô nên ngồi im nghe tôi nói nếu không tôi sẽ xông vào trong nhà cô. Tôi sẽ ép bà Hoa nói cho tôi biết cô là ai? Chưa hết tôi cũng hỏi thằng bé xem bố của nó là ai.

Mặt Diễm trắng bệch. Diễm không thở nổi nữa. Diễm tưởng mình đã chết rồi. Nếu Quân hỏi thằng bé và hỏi bà Hoa. Diễm sợ rằng chuyện mình là vợ chưa cưới của Quân sẽ không giữ được bí mật lâu nữa.

Diễm càng sợ hãi, càng run rẩy và càng muốn trốn tránh. Quân càng khẳng định, Diễm có liên quan đến mình. Quân đoán mối quan hệ này không phải là quá xa mà thực ra là quá gần. Nếu hai người chỉ đơn giản là những người xa lạ, hay có tình cảm thoáng qua. Quân sẽ không cảm thấy yêu Diễm một cách mãnh liệt như thế này.

Một ý nghĩ thoáng qua vừa hiện diện trong đầu Quân. Quân thấy thằng bé rất quen, nó giống hệt như một bản sao của chính mình.

Quân run rẩy nghĩ tiếp. Nếu thằng bé thực sự là con của mình thì sao? Quân lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo, chuyện này không thể nào xảy ra được.

Quân cúi xuống nhìn Diễm đang không ngừng run rẩy trong lòng mình. Quân tự hỏi sự thật kia là gì, tại sao Diễm phải sợ hãi và luôn tìm cách lảng tránh mình như thế?

Quân ghét nhất là sống mà không biết sự thật là gì? Không biết người khác có đang lừa dối mình hay không?

Quân quyết định mặc kệ thằng bé có phải là con của mình không? Quân cần đi xét nghiệm ADN, kết quả sẽ chứng minh tất cả. Đã quyết, Quân bảo Diễm.

_Tôi có thể vào nhà thăm thằng bé và ngắm nhìn nó ngủ một chút được chứ? Cả ngày không được gặp nó, tôi nhớ nó quá.

Diễm run run hỏi.

_Anh...anh không định làm gì đấy chứ?

Quân nhếch mép đáp.

_Nếu tôi muốn làm gì cô. Tôi đã làm từ lâu rồi. Thế nào cô có đồng ý không?

Diễm biết là dù muốn ngăn cản không cho Quân vào. Quân cũng nhất quyết vào nên Diễm đành nói.

_Mời anh.

Quân mở cửa xe. Thấy Diễm loạng choạng bước đi khó nhọc và mệt mỏi. Quân nhắc bóng Diễm lên. Diễm đỏ bừng mặt. Miệng gât nhỏ.

_Anh...anh đang làm gì thế? Tôi có thể tự đi được.

Quân cúi.

_Lúc nào cô cũng nói là cô có thể làm được mọi thứ nhưng bằng những gì mà tôi quan sát được, cô yếu đuối, hay khóc, dễ bị tổn thương. Cô cần ai đó ở bên bảo vệ và chăm sóc.

_Anh đừng khinh tôi như thế. Tôi vẫn có thể tự chăm sóc cho bản thân mình.

Quân cay đắng nói.

_Tôi biết. Cô luôn luôn nói thế.

Diễm hít mùi nước hoa và mùi đàn ông nam tính của Quân. Đầu Diễm dựa vào ngực Quân. Diễm biết nếu có thể lấy được Quân. Diễm sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời. Biết mình ngốc ngếch khi quyết định rời xa Quân nhưng Diễm không còn đường lui nữa rồi. Diễm phải học cách quên Quân và nghĩ Quân không còn là của mình nữa.

—

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 267

Đặt Diễm ngồi trên ghế ngoài phòng khách. Quân hỏi.

_ Cô có muốn ăn gì không để tôi nấu cho cô?

Diễm cúp mắt nói.

_ Tôi không muốn ăn gì cả. Tôi muốn tắm rửa, sau đó đi ngủ.

_ Cô có muốn tôi giúp gì không?

Diễm đỏ bừng mặt. Diễm lúng túng không dám nhìn vào mắt Quân.

_ Chẳng phải anh muốn vào thăm thằng bé là gì? Anh nên đi đi. Cũng đã khuya rồi, anh còn phải lái xe về nhà nghỉ ngơi nữa.

_ Được rồi. Nếu cô không muốn tôi giúp gì. Tôi đi thăm thăm thằng bé đây.

Quân quay mình bỏ đi. Diễm im lặng nhìn theo. Con tim Diễm tan nát, lòng Diễm đau như cắt. Diễm ước giá mà Quân có thể sống ở đây và không bao giờ lìa xa mẹ con Diễm thì hay biết mấy.

Nước mắt Diễm lại tuôn trào. Cả ngày hôm nay Diễm đã khóc quá nhiều rồi. Diễm không biết mình có thể chịu đựng thêm được bao lâu nữa. Diễm sợ mình sẽ ngã xuống đấy, sợ rằng chính mình sẽ là người đầu hàng trước.

Diễm cố lê thân xác mệt mỏi về phòng. Lấy một bộ đồ. Diễm nhanh chóng tắm rửa. Diễm cần đi ngủ. Đầu Diễm như muốn nổ tung, hai mí mắt chỉ muốn sụp xuống.

Quân ngồi xuống bên cạnh giường của thằng bé. Lòng Quân ấm lại, tình cảm cha con trong Quân trời dậy. Được ngắm nhìn thằng bé ngủ say như thế này là ước mơ của Quân.

Quân muốn được là cha của thằng bé. Muốn mỗi tối được chúc nó ngủ ngon và sáng mai được đưa nó đi học. Muốn mỗi ngày đi làm về được ôm nó và hôn nó. Muốn được nghe nó nói chuyện, cười đùa. Muốn được nhìn thấy nó lớn lên.

Hôn nhẹ lên trán thằng bé. Quân run run lấy một sợi tóc của nó. Quân thì thầm.

_ Xin lỗi cháu. Chú không có ý định lên lút như thế này nhưng chú muốn biết chú và cháu có quan hệ gì không? Cháu đừng lo dù kết quả xét nghiệm ADN chứng minh cháu không phải là con của chú. Chú cũng muốn cháu là con của chú.

Ngồi nhìn thằng bé một lúc. Quân khép cửa phòng của thằng bé. Quân thấy cửa phòng của Diễm vẫn còn sáng đèn. Quân bước đến.

Nhìn Diễm chìm vào giấc ngủ say. Quân say mê ngắm nhìn Quân yêu cả hai mẹ con. Quân muốn được trở thành gia đình của Diễm.

Bà Hoa đứng sau lưng Quân. Bà lên tiếng.

_ Chào cậu. Cậu có muốn uống gì không?

Quân giật mình quay lại nhìn bà Hoa. Quân lúng túng đáp lời.

_ Không cần. Cháu về bây giờ.

_ Cảm ơn cậu đã chăm sóc mẹ con cô Diễm.

Quân gượng cười.

_ Cháu phải cảm ơn họ mới đúng. Nhờ có họ, cháu đã hiểu được yêu là gì? gia đình là gì?

Quân nhìn thẳng vào mắt bà Hoa.

_ Di có thể nói cho cháu biết sự thật cháu và Diễm có quan hệ gì được không?

Bà Hoa khó nhọc nói.

_ Cậu cũng biết rồi. Tôi không thể nói gì khi cô ấy không muốn. Cô ấy nói đúng, quá khứ đã qua rồi hãy cho nó qua đi. Cuộc sống ở hiện tại này mới quan trọng.

Quân cười nhạt.

_ Vậy là cháu đoán không hề sai. Di và cô ấy đang giấu cháu chuyện gì đó. Cháu sẽ tìm ra được dù sự thật đó là gì? Dù Di và cô ấy có muốn giấu cũng không giấu được.

Quân nhìn đồng hồ, thấy đã hơn mười hai giờ. Quân nói.

_Cháu về đây. Đã khuya lắm rồi.

_Cậu lái xe cẩn thận.

Bà Hoa mở cổng cho Quân. Quân im lặng mở cửa xe, trèo vào trong, đút chìa khóa vào ổ khóa, khởi động máy. Quân lái xe về nhà.

Lôi chiếc khăn tay bọc sợi tóc đen của thằng bé. Quân không biết nên vui hay là nên buồn. Quân thấy mình điên rồ khi cho rằng thằng bé là con của mình nhưng Quân luôn linh cảm thằng bé là con của mình.

Nhìn vào đôi mắt thơ ngây của nó, cách nó nói chuyện, cười đùa, khuôn mặt và vóc dáng của nó. Quân có thể khẳng định thằng bé mang dáng dấp của mình khi còn bé.

Quân không thể nhầm lẫn đôi mắt đen sâu của mình, còn khuôn mặt và cái mũi của nó nữa. Quân dù yêu trẻ đến mấy cũng không thể yêu ngay thằng bé mới gặp lần đầu và muốn trở thành cha của nó ngay được. Chỉ có một điều có thể chứng minh là thằng bé có liên quan đến Quân và quan hệ giữa hai người rất gần gũi.

Việc đầu tiên Quân sẽ làm vào sáng mai là mang sợi tóc này đến bệnh viện làm xét nghiệm. Dừng xe bên vệ đường. Quân mệt mỏi ngã người ra sau ghế.

Quân ôm lấy đầu. Nếu thằng bé thực sự là con của mình, Quân không biết phải làm gì với nó. Nhưng có điều là Quân sẽ chiếm lấy thằng bé bằng được, Quân không thể mất thằng bé cũng như không thể mất Diễm. Quân sẽ giữ cả hai mẹ con.

Một kế hoạch đang dần hình thành nên trong đầu Quân. Quân ước sao thằng bé thực sự là con của mình. Nếu phải mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản. Quân không còn phải lo ai sẽ là cha của thằng bé hay Diễm thuộc về người đàn ông khác nữa.

Quân biết Diễm là một người mẹ yêu con. Diễm không thể rời xa con mình. Quân sẽ lợi dụng điều này để bắt Diễm ở bên mình.

Quân thấy mình là một người xấu xa, tàn nhẫn và lạnh lùng nhưng ngoài cách này ra, Quân không thể làm khác được. Nếu muốn có được mẹ con Diễm, Quân phải tận dụng hết khả năng và những thứ mà mình đang có.

Sáng hôm sau, Diễm dậy sớm hơn mọi khi. Hôm nay là ngày phụ huynh đưa con đến trường. Diễm muốn cùng thằng bé vẽ một bức tranh.

Biết thằng bé không vui và đang buồn. Diễm chỉ mong thằng bé nhanh chóng lấy lại tinh thần và niềm vui nếu không Diễm không thể tha thứ cho bản thân mình.

Bữa cơm sáng, thằng bé hỏi Diễm.

_Mẹ đã hỏi chú họ con chưa?

Diễm ngập ngừng nói.

_Mẹ xin lỗi. Mẹ không thể nhờ chú đóng giả là cha của con được.

Mặt thằng bé xị xuống. Bát cơm đang cầm trên tay, thằng bé đặt xuống bàn. Diễm cố gắng không bật khóc.

_Con ngoan! Sao con không ăn nữa đi.

_Con no rồi.

Diễm gượng cười.

_Hôm nay mẹ con mình sẽ vẽ một bức tranh thật đẹp. Con muốn vẽ về chủ đề gì?

_Con không muốn vẽ tranh. Con muốn chú đến cùng chơi với con.

Diễm thờ dãi.

_Sao con ương bướng thế? Mẹ đã nói là chú ấy không thể giúp mẹ con mình được. Chú ấy còn có gia đình và công việc phải lo.

Thằng bé buồn rầu đáp.

_Mẹ nói dối. Rõ ràng là chú muốn giúp con nhưng vì mẹ nên chú ấy mới không tới.

Thằng bé rời khỏi bàn ăn. Diễm bật khóc. Bà Hoa vỗ về Diễm.

_Dì thấy thằng bé nói đúng. Tối hôm qua cậu ấy có hỏi Dì về cháu. Cậu ấy yêu cháu nhiều như thế, cháu nên nói rõ mọi chuyện cho cậu ấy biết. Cháu đừng cố chấp nữa.

Diễm đau khổ tột cùng. Nhìn thằng bé buồn rầu không vui, lòng Diễm thất lại.

_Cháu... cháu biết là cháu sai, cháu ích kỉ. Nhưng Di hãy hiểu cho cháu. Anh ấy sắp lấy vợ rồi, mọi chuyện đã gần hoàn thành, cháu làm sao dám phá ngang. Cháu tin là thằng bé sẽ sớm quên anh ấy thôi. Sau chuyện này cháu sẽ chuyển đi.

Bà Hoa thất kinh.

_Sao cháu phải khổ thế? Thật không thể nào hiểu nổi cháu nữa. Cháu có biết là nếu không biết nắm giữ những gì mà cháu đang có. Cháu sẽ phải hối hận về sau không hả?

Diễm im lặng không đáp. Ngay sau khi rời khỏi Quân, Diễm đã khóc, đã hối hận, đã đau khổ rồi, đau cần cho đến tận bây giờ.

_Nếu cháu không chịu nói sự thật cho cậu ấy biết. Di sẽ nói.

Diễm vội nói.

_Đừng! Cháu xin Di đừng nói gì với anh ấy cả. Nếu Di nói với anh ấy, cháu sẽ chết mất. Cháu không muốn anh ấy hay chị Loan phải khổ vì cháu. Mọi chuyện trong quá khứ, mối quan hệ giữa cháu và anh ấy đã kết thúc rồi. Cháu và anh ấy không thể quay về như ngày trước. Hai con đường đã chia đôi, mảnh ghép đã bị vỡ tan. Di nói đi cháu và anh ấy có tương lai sao?

Bà Hoa khóc theo Diễm. Nhìn Diễm buồn khổ, lòng bà nát tan. Bà yêu quý Diễm như con, yêu thằng bé như cháu ngoại của mình. Bà không muốn nhìn thấy họ khổ hay buồn đau.

Bà đang phân vân không biết nên làm theo lời Diễm không nói gì cho Quân biết Diễm và thằng bé là ai hay là nên nói cho Quân biết tất cả sự thật. Bà phải lựa chọn làm theo lương tâm của mình. Bà không muốn im lặng hơn nữa. Bà sợ rằng nếu để chuyện này kéo dài quá lâu. Diễm và thằng bé càng đau khổ hơn.

Trên đường đến trường học. Thằng bé luôn mồm hỏi.

_Chú Quân bao giờ đến hả mẹ?

Diễm run giọng đáp.

_Chỉ có hai mẹ con mình tham gia ngày hội phụ huynh thôi. Con đừng nghĩ ngợi lung tung nữa.

Diễm cố chuyển chủ đề sang bức tranh nhưng không ăn thua. Thằng bé vẫn chỉ nhắc đến Quân. Cuối cùng Diễm chịu thua không nói gì.

Đến trường, Diễm thấy từng gia đình vui vẻ đưa con cái họ đến trường. Nhìn đứa trẻ nào cũng đủ cả cha lẫn mẹ. Diễm cúi xuống nhìn thằng bé.

Mặt thằng bé lạnh tanh, đôi mắt vô hồn. Nó không nói gì cả, cũng không hỏi Diễm xem khi nào thì Quân đến. Lúc này trông nó như một bức tượng được tạc bằng đá. Thằng bé lạnh lùng và vô cảm.

Diễm sợ hãi. Giá mà thằng bé nói gì đó, hay hỏi Diễm. Diễm còn đỡ sợ, đằng này thằng bé không nói gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 268

Lau hai dòng lệ trên má. Diễm ngồi xuống trước mặt thằng bé.

_Con không sao chứ? Con có chuyện gì muốn nói với mẹ không?

Thằng bé chán nản nói.

_Những điều cần nói với mẹ, con đã nói cả rồi. Vì mẹ không thể làm cho con, nên con không muốn nói gì nữa. Mẹ con mình vào trong thôi.

Nắm tay Diễm. Thằng bé đi theo Diễm vào trong lớp. Cô giáo Gyndolyn của thằng bé mỉm cười chào các bậc phụ huynh. Cô nói sơ qua về ngày hội phụ huynh hôm nay. Mục đích chính của buổi họp này là nhà trường muốn phụ huynh cùng con của mình làm một việc gì đó.

Diễm chỉ giỏi vẽ tranh và viết văn nên Diễm chọn cùng thằng bé vẽ một bức tranh.

Cô giáo thông báo cuộc thi bắt đầu. Phụ huynh nhanh chóng cùng con họ bắt đầu công việc của mình. Diễm mở bút vẽ, sơn màu. Dụng cụ giá vẽ. Diễm bảo

thằng bé.

_ Mẹ con mình bắt đầu về thôi.

Thằng bé buồn chán đến nỗi nó không có hứng thú làm gì cả. Ngay cả cơ hội thắng thua nó cũng chẳng thèm quan tâm.

Diễm nhìn khuôn mặt lạnh băng của thằng bé mà ngán. Diễm động viên.

_ Con đừng lo lắng. Mẹ tin rằng hai mẹ con mình sẽ thắng trong cuộc thi ngày hôm nay.

Đôi mắt đỏ hoe, thằng bé trông như sắp khóc đến nơi. Ngược đôi mắt long lanh lệ lên nhìn Diễm. Thằng bé tội nghiệp hỏi.

_ Chú sẽ không đến đúng không mẹ?

Ôm thằng bé, Diễm vỗ về.

_ Con đã biết câu trả lời rồi đúng không?

Diễm sụt sịt bảo thằng bé.

_ Mẹ muốn con sống phải thật mạnh mẽ. Chẳng phải con hứa mai sau khi con lớn lên con sẽ chăm sóc và bảo vệ mẹ là gì? Nếu con cứ buồn đau và rầu rĩ thế này, con làm sao thực hiện lời hứa của con được.

Thằng bé buồn bã đáp.

_ Việc con hứa với mẹ, con nhất định sẽ làm được. Con không muốn làm buồn lòng mẹ đâu nhưng con thấy tủi thân quá. Con muốn được gọi chú Quân là ba của con duy nhất ngày hôm nay thôi. Chẳng lẽ mong ước đó của con lại không thể thành hiện thực? Chỉ cần chú Quân đến đây đóng giả là ba của con, cùng mẹ con mình tham gia ngày hội phụ huynh. Con hứa con sẽ không bắt mẹ phải lấy chú hay đòi mẹ đưa con đến nhà chú chơi nữa. mẹ có thể cho con toại nguyện ước mơ của con không?

Diễm bật khóc. Hai tay bịt chặt miệng. Diễm không biết phải nói như thế nào với thằng bé. Diễm không thể gọi Quân đến, cũng không thể nhờ Quân đóng giả là ba của thằng bé. Nếu Diễm làm thế, Diễm chỉ khiến tình hình thêm tồi tệ hơn mà thôi.

Diễm tự nhủ hãy cố gắng gượng lên. Mọi chuyện sẽ nhanh trôi qua thôi. Lau nước mắt, hít thở thật sâu. Diễm bảo thằng bé.

_ Con thấy không sống ở trên đời này không phải ước mơ nào cũng thành hiện thực. Chỉ cần trong tim con có chú Quân và luôn nghĩ về chú ấy thì dù hôm nay chú ấy không thể cùng con tham gia ngày hội ở trường, không thể đóng giả làm ba của con. Con cũng nên vui vì con vẫn yêu chú ấy.

Thằng bé khóc. Khuôn mặt nó lúc trông thật tội nghiệp. Từ khi sinh thằng bé ra đến bây giờ, Diễm ít khi thấy thằng bé khóc. Nếu thằng bé khóc, chứng tỏ nó không còn chịu đựng hơn nữa, lòng nó đang buồn và đang sầu khổ.

Cũng may mọi người đều đang chú ý đến công việc của mình nên không ai chú ý đến mẹ con Diễm.

Diễm là một họa sĩ tài năng, Diễm có thể vẽ bất cứ thứ gì nhưng hôm nay đầu Diễm hoàn toàn trống tuếch. Diễm không có ý tưởng nào cả.

Tay cầm cây cọ của Diễm run run. Diễm đau khổ tột cùng. Nhìn thằng bé buồn rầu, khóc lóc, Diễm không còn cảm lòng được nữa. Diễm hoàn toàn sụp đổ.

Bây giờ mọi suy nghĩ của Diễm đều hướng về thằng bé. Thằng bé là tất cả đối với Diễm. Nếu thằng bé không vui, Diễm làm sao vui nổi.

Diễm nhận ra Quân trọng với mẹ con Diễm nhiều như thế nào. Chỉ gặp nhau trong một thời gian ngắn, thằng bé đã hoàn toàn yêu Quân, coi Quân là cha của mình. nó luôn nhắc đến Quân.

Đối với John, mặc dù John ở bên mẹ con Diễm đã hơn bốn năm. Thằng bé cũng không dành tình cảm đặc biệt cho John như Quân.

Hai tiếng trôi qua, trong khi những gia đình khác đều hoàn thành xong công việc của mình. Diễm và thằng bé vẫn chưa vẽ được gì cả. hai mẹ con chỉ biết ôm nhau, nhìn nhau và khóc.

Cô Gyndolyne chú ý đến hai mẹ con Diễm. Nhìn bức tranh trống trơn của hai mẹ con Diễm. Cô kinh ngạc hỏi.

_ Sao hai mẹ con không vẽ gì?

Diễm giật mình đáp.

_ Em sẽ vẽ bây giờ.

Cô Gyndolyne xem đồng hồ.

_ Hai mẹ con vô ý quá. Có biết là đã đến giờ nộp tác phẩm của mình cho mọi người xem rồi không?

Diễm luống cuống không biết làm gì cho phải. không ngờ lần đầu tiên tham gia ngày hội của con trai. Diễm đã phá hỏng mọi thứ của thằng bé.

Diễm thấy mình là một người mẹ vô dụng. Không những không đem lại niềm vui cho thằng bé, Diễm còn khiến thằng bé buồn hơn.

Hít một hơi thật sâu, thở ra. Cố lấy lại tinh thần, Diễm bắt đầu vẽ. Đứng trên bục giảng, cô Gyndolyne thông báo.

_ Đã đến giờ các gia đình cùng con em của mình cho mọi người thấy tác phẩm của cả nhà.

Diễm nhăn mặt nhìn thằng bé.

_ Mẹ xin lỗi. Lẽ ra mẹ phải vẽ được một cái gì đó. Nhưng mà không sao, mẹ sẽ ngay bây giờ.

Thằng bé thờ dãi.

_ Mẹ không cần phải vẽ gì đâu. Con biết là mình sẽ thua nên con không để tâm.

Càng nghe thằng bé nói, Diễm càng thấy có lỗi với nó hơn. Cô bạn Mary của thằng bé hỏi.

_ Bố của bạn đâu? Bạn nói hôm nay bố của bạn sẽ đến cơ mà.

Diễm quay sang nhìn cô bé xinh đẹp vừa hỏi con trai mình. Diễm thích cô bé. Cô bé thật dễ thương.

Cậu bạn Michael to mập cười nhạt.

_ Chắc là nó bịa đấy thôi. Nó làm gì có bố.

Mặt Diễm trắng bệch, người Diễm đông cứng. Ai bảo trẻ con không biết trọc ngoáy vào nỗi đau của người khác, có khi chính những lời nói vô tư của bọn trẻ khiến người lớn đau lòng hơn.

Thằng bé câm lặng không nói gì. Nhìn đôi môi mím chặt và ánh mắt căm giận của thằng bé. Diễm lo sợ thằng bé cãi nhau với bạn nên vội vàng trấn an thằng bé.

_ Không sao đâu con. Hai mẹ con mình cố hoàn thành bức tranh này đi.

Từng gia đình một lên giới thiệu tác phẩm của mình. Diễm cố vẽ cho xong bức tranh. Thằng bé im lặng ngồi bên cạnh. Nó dõi theo từng tác phẩm của từng gia đình một.

Khuôn mặt nó lạnh tanh, ánh mắt nó nhìn không tỏ vẻ ngưỡng mộ, ghen tị hay uất hận. Ánh mắt nó hoàn toàn vô hồn. Diễm cảm tưởng nó ngồi đây nhưng linh hồn nó đã bay đi đâu mất rồi.

Diễm sợ rằng từ nay về sau, thằng bé sẽ không bao giờ cười và nói chuyện vui vẻ nữa. Nó đã hoàn toàn mất đi nét hồn nhiên trẻ con, thay vào đó là một khuôn mặt được tạc bằng đá.

Diễm cố nén nước mắt, cố nén nỗi đau đang hành hạ. Bức tranh hoàn thành xong. Bức tranh đẹp nhưng không có hồn.

Mẹ con Diễm là người cuối cùng lên giới thiệu tác phẩm cho cả lớp xem. Diễm bảo thằng bé.

_ Mẹ con mình lên giới thiệu thôi.

_ Mẹ đi đi. Con không muốn lên trên đó.

Từ đầu giờ cho đến tận bây giờ, thằng bé không ngừng nhìn ra cửa. nó luôn mong Quân đến nhưng không thấy Quân đâu. Nước mắt trực trào, niềm tin và hy vọng đã gần vụt tắt, nó không còn muốn làm gì nữa.

Nó luôn mong Quân đến, luôn mong một lần được gọi Quân là ba nhưng mà xem ra nó không có duyên với Quân, không thể trở thành con của Quân.

Thằng bé đứng lên, chậm chạp nó quay gót đi ra khỏi phòng. Diễm buông rơi bức tranh. Bíp chặt miệng. Diễm cố ngăn không cho tiếng nấc bật ra khỏi cổ họng.

Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn hai mẹ con Diễm. Họ không hiểu tại sao thằng bé không chịu lên giới thiệu bức tranh mà hai mẹ con đã vẽ, tại sao thằng bé lại bỏ ra về khi vẫn còn chưa phân định được gia đình nào thắng trong cuộc thi.

Cúi xuống, nước mắt ràn rụa, Diễm hỏi thằng bé.

_ Sao con lại bỏ về? Con giận mẹ đến thế sao?

Thằng bé lắc đầu đáp.

_ Con không giận mẹ. Mẹ là một người mẹ tốt nhất trên đời. Con chỉ giận con không có duyên với chú Quân. Mẹ biết đấy, con yêu chú như cha của con. Con muốn chú trở thành ba của mình.

Diễm ôm lấy thằng bé. Vỗ nhẹ lên lưng nó. Diễm khuyên nhủ.

_ Mẹ không muốn con trai mẹ trở thành một đứa trẻ hèn nhát. Dù hôm nay thắng hay thua, mẹ con mình cũng phải lên trên kia giới thiệu bức tranh cho các bạn con xem. Thế nào con có đồng ý không?

Thằng bé dạ nhỏ.

_ Vâng.

Cô giáo Gyndolyne bảo cả lớp.

_ Chúng ta vỗ tay cổ vũ bạn Joshua nào.

Tiếng vỗ tay bộp bộp vang lên. Diễm nắm tay thằng bé, tay cầm bức tranh. Cả hai mẹ con cùng nhau đi lên bục giảng.

Tiếng xe ô tô khiến thằng bé và mọi người chú ý. Khuôn mặt thằng bé bừng sáng. Buông tay Diễm. Thằng bé chạy thật nhanh ra cửa lớp. Diễm và mọi người vội vã đi theo. Họ không hiểu có chuyện gì mà thằng bé vui như thế.

—

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 269

Một chiếc xe ô tô màu đen đậu trước cửa lớp. Mở cửa xe, Quân bước xuống. Thằng bé reo ầm lên.

_ Bố đã đến!

Quân tháo mắt kính. Mím cười thật tươi. Quân cúi xuống.

_ Lại đây nào con trai!

Thằng bé ôm chầm lấy Quân. Diễm phải dựa vào cửa mới đứng vững. Nhìn cảnh hai cha con ôm nhau, hạnh phúc mỉm cười, gọi bố xưng con một cách tự nhiên. Diễm không cầm được nước mắt. Diễm tưởng mọi thứ xung quanh mình đều là mơ và Diễm vẫn còn chưa ngủ dậy.

Quân hôn thằng bé. Quân nheo mắt nói.

_ Bố xin lỗi. Bố có việc bận nên bây giờ mới đến được.

Thằng bé cười sung sướng.

_ Chỉ cần bố đến là được rồi.

Bá cổ Quân. Thằng bé khoe.

_ Con và mẹ mới vẽ được một bức tranh rất đẹp. Bố có muốn giới thiệu cùng con và mẹ không?

Quân cười.

_ Bố có ý này hay hơn. Con có muốn cùng bố lắp ráp ô tô, sau đó chạy thử không?

Thằng bé phấn khích hét.

_ Vâng, con thích lắm.

Hôn má thằng bé, Quân khen.

_ Con thật ngoan. Bố con mình bắt đầu thôi.

Cậu bé Michael mở to mắt nhìn Quân. Trông Quân thật phong độ và đỉnh đặc. Từ lúc Quân xuất hiện cậu nhóc không còn nói được gì nữa. Chắc từ nay Michael sẽ không chọc bạn của mình nữa.

Quân bế thẳng bé vào trong lớp. Đi qua chỗ Diễm đứng. Quân cười nhạt.

_ Cô không nghĩ tôi sẽ đến đúng không?

Diễm cúi đầu đáp nhỏ.

_ Cảm ơn anh.

Quân không nói gì. Đặt túi đồ chơi bên cạnh. Quân cùng thẳng bé bắt đầu lắp ráp ô tô. Chỉ một lát cả hai bố con làm xong. Sau đó Quân và thẳng bé cho chạy thử.

Những tiếng ồ, à của các cô bé, cậu bé vang lên. Chúng đều thích mô hình ô to do Quân mang đến. Nếu chúng biết bố của thẳng bé là một nhà sản xuất ô tô chắc chúng còn kinh ngạc hơn nữa.

Kết thúc màn trình diễn của mình. Quân và thẳng bé nhận được tiếng hoan hô nhiệt liệt. Diễm tặng cả lớp bức tranh do mình vẽ.

Màn trình diễn của Quân và thẳng bé quá ấn tượng nên cô Gyndolynne tuyên bố người thắng cuộc thi lần này là gia đình Diễm. Thẳng bé hét lên vì sung sướng.

Diễm đứng lặng nhìn hai bố con. Nhìn khuôn mặt rạng ngời niềm vui, nhìn nụ cười tươi rói của thẳng bé. Diễm mừng vì cuối cùng Diễm cũng được nhìn thấy nụ cười của thẳng bé.

Diễm thấy xem ra trong lòng thẳng bé Quân đã chiếm hết trái tim, tâm trí và tình cảm của nó rồi. lúc chưa thấy Quân đến, nó buồn bã, khổ sở, mặt buồn rười rượi. Nhưng kể từ lúc Quân xuất hiện mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn. Thẳng bé trở nên vui vẻ, hoạt bát, cười suốt. Diễm biết mình không có khả năng mang lại được niềm vui và niềm tin cho thẳng bé. Người có thể làm được điều đó chỉ có Quân mà thôi.

Cầm món quà trên tay. Thẳng bé vừa đi vừa cười, nó hạnh phúc, sung sướng vì cuối cùng, Quân cũng xuất hiện như mong ước của nó.

Sáng nay, đúng tám giờ sáng. Quân mang sợi tóc của thẳng bé đến bệnh viện. Quân yêu cầu họ tiến hành làm xét nghiệm gấp. Quân muốn có kết quả trong ngày hôm nay.

Ngồi làm việc trong văn phòng. Quân không làm sao tập trung được. Nhớ đến ánh mắt buồn bã, và khuôn mặt tủi hờn của thẳng bé. Quân không thể ngồi yên.

Cuối cùng Quân lấy một mô hình ô tô trong công ty. Sau khi xem xét cẩn thận, thấy nó vẫn chạy tốt. Quân nhanh chóng lái xe đến nhà trẻ Federation. Quân thở phào nhẹ nhõm vì mình đã đến kịp. Chỉ cần thêm mấy phút nữa thôi, Quân sẽ không có cơ hội cùng thẳng bé tham gia ngày hội của trường.

Giây phút nhìn thấy khuôn mặt bừng sáng, nụ cười hạnh phúc, ánh mắt tươi vui và nghe tiếng gọi ba vỡ òa trong giọng nói của thẳng bé. Quân đã sung sướng đến phát điên. Đây là điều Quân luôn mong đợi.

Quân luôn mong mình là cha của thẳng bé. Mong được trở thành một phần quan trọng trong cuộc đời của thẳng bé.

Chỉ trải qua mấy phút giây ngắn ngủi được đóng giả làm ba của thẳng bé. Quân tưởng mình đang mơ, đang tưởng tượng. Tình yêu, cảm xúc của Quân dâng trào, mạch đập trong cơ thể dâng tràn. Quân thấy mình giống người cha thật sự của thẳng bé.

Nhìn nước mắt chưa khô trên má Diễm. Quân cau mày hỏi.

_ Tại sao cô luôn khóc? Cô không thể nở một nụ cười dù chỉ là một lần được sao?

Diễm giọng nói.

_ Cảm ơn anh vì tất cả. Tôi chưa từng thấy thẳng bé vui như thế bao giờ.

_ Cô rất biết cách đánh trống lảng. Tôi muốn nghe cô trả lời câu hỏi của tôi.

_ Điều này cũng đâu có gì quan trọng. Dù khóc hay cười, tôi chỉ thấy duy nhất một thứ đó là bản thân tôi đang nghĩ gì.

Quân cau có.

_ Cô đúng là một người khó hiểu.

Thẳng bé hỏi Quân.

_Chú sẽ đến nhà cháu ăn cơm trưa chứ?

Quân cúi xuống. Nhắc bỗng thẳng bé lên. Quân nói.

_Chú xin lỗi nhưng chú có việc bận rồi. Để lúc khác chú sẽ đến nhà cháu chơi.

Thằng bé không vui.

_Cháu hiểu. Chú nhớ phải thường xuyên đến nhà cháu chơi.

_Chú nhớ rồi.

Mở cửa xe ô tô. Quân giúp Diễm đặt thẳng bé lên ghế. Thắt dây an toàn cho nó.

Quân dặn thẳng bé.

_Cháu nhớ phải ngoan, phải chịu khó ăn uống, đi ngủ đúng giờ và nghe lời mẹ cháu.

Thằng bé ranh mãnh hỏi.

_Nếu cháu thực hiện đúng theo lời chú. Chú sẽ cho phép cháu gọi chú là ba được không?

Diễm và Quân đưa mắt nhìn nhau. Cả hai đều im lặng. Diễm không dám nhìn Quân lâu. Vội dứt chia khóa vào ổ khóa. Diễm muốn nhanh chóng lái xe đi.

Xoa đầu thẳng bé. Quân nói.

_Cháu có thể gọi chú là ba của cháu. Chú rất thích điều đó.

Thằng bé reo lên.

_Chú nói thật không?

Quân gật đầu.

_Thật.

Thằng bé gọi ngay.

_Ba!

Mắt Quân đỏ hoe. Sóng mũi cay cay. Quân xoa đầu thẳng bé.

_Cháu biết không, chú luôn muốn có một đứa con trai như cháu.

Thằng bé cười toe toét.

_Cháu cũng muốn có một người cha như chú.

Quân nhìn Diễm như muốn xem thái độ của Diễm khi nghe hai bố con Quân nói chuyện sẽ phản ứng như thế nào. Nhìn giọt nước mắt của Diễm, nhìn khuôn mặt tái nhợt, nhìn đôi môi mím chặt của Diễm.

Quân nhếch mép bảo Diễm.

_Cô lái xe đưa thẳng bé về nhà đi. Có lẽ cả hai mẹ con cũng đã đói rồi.

Không cần Quân nói hai lần. Diễm vội lái xe đi ngay. Quân đứng lặng nhìn chiếc xe ô tô chở hai mẹ con Diễm đi xa dần.

Đeo kính, mở cửa. Quân quay đầu xe. Trên đường đi, Quân nhận được cuộc gọi của Loan.

Thờ dài một hồi. Quân nói.

_Chào em!

Loan vui vẻ chào Quân.

_Chào anh! anh đang ở đâu thế?

Quân gượng cười.

_Em đang tra hỏi anh đấy à?

Loan phụng phịu.

_Em chỉ muốn biết anh đang ở đâu thôi.

_Anh đang lái xe trên đường.

_Có phải anh vừa mới tan sở.

Quân chưa chất đáp.

_Đúng, anh vừa mới tan sở. Còn em?

_Em đang ở nhà anh. Bao giờ thì anh về?

_Khi nào hoàn thành xong công việc, anh sẽ về.

_Anh lúc nào cũng nói như thế. Nếu muốn anh không làm việc nữa, chắc là em phải đợi anh cho đến cuối đời.

Quân trầm giọng hỏi Loan.

_Em nói thật cho anh biết. Em và mẹ anh có dấu gì anh không?

Loan giật mình sợ hãi.

_Anh...anh nói gì em không hiểu?

_Anh mong là em và mẹ anh không dấu gì anh nếu không anh sẽ không tha thứ cho em đâu. Em thừa hiểu, anh là người ghét nhất là bị người khác lừa dối. Em là người anh tin tưởng. Anh không muốn mai sau, anh phải thất vọng hay phải tức giận vì em.

Loan nói không ra hơi.

_Em...em không dấu gì anh cả.

Quân cau mày.

_Anh cũng hy vọng là em không dấu giếm gì anh.

Quân hỏi sang chuyện khác.

_Mọi chuyện đã được chuẩn bị đâu vào đấy rồi chứ?

Loan vẫn còn chưa hoàn hồn, những lời nói lúc nãy của Quân vẫn còn làm cho tâm trí Loan đảo điên. Quân phải hỏi lại Loan hai ba lần, Loan mới trả lời mình.

_Em...em đã chuẩn bị gần xong rồi.

Quân bóp chặt điện thoại trên tay. Không chỉ có một mình Diễm mới có bí mật không chịu nói cho Quân biết, mà ngay cả Loan cũng tỏ ra hốt hoảng khi Quân hỏi.

Càng ngày Quân càng khẳng định mình bị mọi người xung quanh chơi xỏ. Rõ ràng, Quân đã quên một chuyện gì đó rất quan trọng trong quá khứ. Chuyện này có liên quan đến thân thể của Diễm.

Nói chuyện thêm với Loan vài câu. Quân cúp máy. Quân bức bối vì cảm giác bất lực và tức giận của bản thân.

Không thể làm việc với cái đầu lơ ngơ, và tâm trí hỗn loạn. Quân lái xe về khách sạn. Đã lâu rồi không về đây nên lần này, Quân muốn kiểm tra lại tiến độ kinh doanh và muốn được ăn thức ăn do đầu bếp người Ý nấu.

Lái xe vào garage. Quân nhanh chóng được phục vụ bữa trưa. Ăn xong, Quân về phòng.

Dù đã quyết định không lấy Loan. Quân vẫn chưa thể nói ngay vào lúc này. Quân cần làm xong một số chuyện mới có thể đường hoàng nói cho Loan rõ tình cảm của mình dành cho Diễm hiện nay.

Quân tin rằng Loan là người hiểu chuyện. Loan sẽ không oán trách gì Quân lâu. Nhưng dù thế nào, Quân vẫn cảm thấy có lỗi với Loan. Dù là ai thì cũng thế thôi, bị hủy hôn là một việc không dễ chịu gì.

Quân có thể quay về Việt nam kết hôn với Loan. Cùng nhau tạo dựng một gia đình bình thường nhưng gia đình đó không có đam mê, không có sự cuốn hút lẫn nhau giữa hai vợ chồng. Trước đây, Quân chấp nhận một cuộc sống như thế nhưng kể từ khi gặp Diễm, mọi suy nghĩ trong Quân đều thay đổi.

Mở va ly, Quân cần mang một ít quần áo đến ngôi nhà mới mà Quân vừa mới mua cách đây ba tháng. Quân có tất cả năm ngôi nhà, chưa tính ngôi nhà gỗ trong rừng. Quân là người kinh doanh bất động sản nên có nhiều nhà cũng không có gì là lạ.

Những ngôi nhà đó, một phần Quân dùng để cho thuê, còn đâu Quân để bán hay dùng để ở khi Quân cần thay đổi chỗ ở mới.

Chiếc va ly này đã theo Quân suốt năm năm. Tuy thời gian sử dụng đã lâu nhưng trông nó vẫn còn mới. Một người có nhiều tiền như Quân có thể mua cho mình không chỉ một mà nhiều cái va ly nhưng Quân không phải là người có mới nói cũ. Quân luôn trân trọng kỉ niệm, và những vật dụng cá nhân quen thuộc của mình.

Tay mân mê cây bút máy. Quân quan sát tỉ mỉ từng góc cạnh của nó. Đã năm năm trôi qua, Quân vẫn không nhớ được mình đã mua nó khi nào? Quân chỉ biết, Quân không thể rời xa nó và luôn mang theo bên mình. Quân coi cây bút máy là biểu tượng may mắn của mình.

Vứt quần áo lên giường. Quân chuẩn bị xếp đồ. Quân cố tìm việc làm cho mình để tạm quên đi kết quả xét nghiệm ADN mà chiều nay Quân sẽ có được. Vì tờ giấy đó mà gần cả ngày hôm nay, Quân không làm được việc gì ra hồn.

Lúc thẳng bé mời Quân đến nhà nó ăn cơm. Quân cũng muốn đi cùng nhưng Quân sợ càng ở gần bên cạnh họ, Quân càng không giữ nổi được bình tĩnh.

Chưa có lúc nào tâm trí của Quân lại hỗn loạn như thế này. Quân không thể nghĩ được gì ngoài tờ giấy đó. Quân sợ rằng nếu phải chờ thêm một ngày nữa, có lẽ Quân phải mua thuốc ngủ để quên đi những lo lắng đang chất chứa trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 270

Trong đầu Quân luôn có hai suy nghĩ trái ngược nhau. Một mặt Quân luôn hy vọng thẳng bé là con của mình. Mặt khác, Quân sợ rằng thẳng bé không phải là con mình.

Quân tính toán tuổi của thẳng bé. Quân thấy Diễm mang thai thẳng bé trước ngày mình bị tai nạn. Điều này cho Quân hy vọng là thẳng bé thực sự là con ruột của Quân.

Quân không hiểu tại sao mình lại có suy nghĩ muốn mang tóc của thẳng bé đi xét nghiệm ADN, tại sao mình không thể gạt thẳng bé và Diễm ra khỏi đầu?

Quân đã hỏi mình hàng trăm, hàng nghìn lần nhưng không thể tìm được câu trả lời thích hợp. Quân chỉ biết rằng, Quân yêu họ và muốn họ trở thành gia đình của mình.

Quân chưa yêu ai như yêu Diễm và cũng chưa từng nghĩ mình muốn làm cha của thẳng bé như lúc này. Chuông điện thoại reo vang khiến Quân giật mình.

_ Chào sếp.

_ Có chuyện gì không?

Justin vui vẻ thông báo.

_ Chuyện anh nhờ em làm đã có kết quả rồi.

Quân nôn nóng hỏi.

_ Cậu nói thật chứ?

_ Vâng. Bây giờ anh đang ở đâu?. Em muốn gặp anh.

_ Tôi đang ở khách sạn. Nếu cậu không bận. Cậu có thể lái xe đến gặp tôi.

_ Anh chờ em. Em sẽ đến ngay.

Quân xem đồng hồ, đã hơn ba giờ chiều. Bác sĩ tiến hành xét nghiệm, hẹn Quân sáu giờ chiều đến lấy. Quân chỉ còn phải đợi ba tiếng nữa thôi là mọi chuyện sẽ rõ ràng.

Hai mươi phút sau, Justin lái xe đến nơi. Quân mở cửa cho Justin vào. Quan sát căn phòng một lượt. Justin hỏi.

_ Anh định đi đâu à mà tại sao lại lôi hết quần áo ra như thế kia?

_ Tôi định chuyển chỗ ở.

_ Anh có cần em giúp gì không?

_ Không cần. Chỉ có vài bộ quần áo, tôi có thể tự lo liệu. Cậu có chuyện gì cần nói thì nói đi.

Justin đưa cho Quân một hồ sơ. Quân cầm lấy. Mở ra xem. Quân bắt đầu đọc hết các tài liệu mà Justin đưa. Đọc xong, Quân nghe nốt cuộn băng còn lại.

Quân nở một nụ cười thỏa mãn.

_ Xem ra với từng này chứng cứ. Tôi có thể chính thức và kiện cô ta ra tòa rồi.

_ Anh định kiện cô ta thật sao? Em nghe nói cô ta là bạn của cô Anna,

Nhớ lại hành động thô bạo của cô ta hôm qua. Quân tức giận nói.

_ Là bạn mà đâm lén sau lưng như cô ta thật không đáng được hưởng sự khoan hồng và tha thứ. Tôi sẽ bắt cô ta phải trả giá cho những gì mà cô ta gây ra cho Anna.

Justin tò mò hỏi.

_ Cho đến tận bây giờ. Em vẫn không tài nào hiểu nổi lý do vì sao anh chịu giúp cô Anna và làm nhiều việc cho cô ấy như thế?

Quân thờ dãi đáp.

_ Ngay cả chính tôi cũng không hiểu được lý do vì sao. Nhưng mà thôi, cậu không nên tò mò làm gì. Có muốn uống cà phê và thưởng thức tài nghệ nấu ăn của đầu bếp trong khách sạn của tôi không?

Justin hào hứng.

_ Em từng được thưởng thức cà phê ở đây nhưng chưa được ăn món ăn do đầu bếp người Ý nấu. Lần này em muốn thử.

_ Nếu thế chúng ta đi thôi.

Quân dùng bữa và nói chuyện với Justin cho đến hơn năm giờ. Quân giật mình nhìn thời gian trôi. Cũng may là có Justin đến nói chuyện và bàn về công việc nên Quân có thể tạm quên đi hồi hộp và lo sợ trong lòng, nếu không có Justin chắc là Quân đang đi qua đi lại trong phòng.

Quân nhanh chóng đặt va ly vào cốp xe. Gật đầu chào Justin và mấy nhân viên trong khách sạn. Quân lái xe đến bệnh viện.

Trên đường đi, Quân phải cố điều chỉnh hơi thở và nhịp đập của con tim mình. Quân cảm tưởng trái tim Quân như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vì hồi hộp và lo lắng.

Lái xe vào garage của bệnh viện. Quân nút lên lầu hai. Rẽ phải đi thêm mấy mét. Quân tìm được phòng mình cần tìm.

Trống ngực Quân đập liên hồi. Quân vuốt mặt mấy cái cho tỉnh táo. Giây phút này, Quân tưởng mình sắp nhận được giấy báo tử của chính mình. Hít thở thật sâu, Quân run run mở cửa.

Chỉnh kính đeo trên sống mũi. Ông bác sĩ nhìn Quân.

_ Cậu là Jimmy Hoàng.

Quân gật đầu đáp.

_ Là tôi đây.

_ Sáng nay cậu có nhờ chúng tôi tiến hành xét nghiệm ADN cho cậu.

Quân gật đầu đáp.

_ Đúng.

Quân chỉ mong ông bác sĩ nhanh chóng kết thúc giờ hỏi han và tra vấn này. Quân muốn biết kết quả. Quân không còn chịu đựng thêm được nữa rồi.

Ông bác sĩ đẩy một tờ giấy trước mặt Quân.

_ Cậu kí vào đi.

Quân nuốt nước bọt. Kí tên mình vào tờ giấy, Quân đưa trả ông bác sĩ cây bút và tờ giấy mà mình vừa kí.

Ông bác sĩ kiểm tra lại thông tin mà Quân đã điền và kí vào. Mở hộc bàn, lôi một bì hồ sơ có màu xanh. Ông ta nói.

_ Đây là kết quả xét nghiệm. Cậu cầm lấy đi.

Mặt Quân tái nhợt. Môi run run. Cơ thể đông cứng. Quân cảm tưởng sự sống đang rời khỏi mình. Tai Quân ù đi. Quân không thể nhấc nổi cánh tay để cầm lấy tờ xét nghiệm. Quân quá sợ hãi.

Quân không hiểu bằng cách nào, Quân có thể rời khỏi bệnh viện. Tờ giấy xét nghiệm đặt bên cạnh ghế xe. Quân vẫn chưa dám xem.

Hơn bảy giờ tối. Quân lái xe đến ngôi nhà mới. Mở cửa, quăng va ly xuống sàn nhà. Quân run run để tờ xét nghiệm xuống giường. Bàn tay mướt mồ hôi. Dù đã cố mấy lần nhưng Quân đều không có dũng khí mở ra xem. Quân sợ sự thật, sợ rằng mình không phải là cha của đứa bé, sợ rằng mình không có liên quan gì đến mẹ con Diễm.

Chậm chạp, từ từ, Quân ngồi xuống giường. Thu hết can đảm, Quân cầm tờ giấy lên. Hít một hơi thật sâu, thở ra. Liếm đôi môi khô khốc. Quân mở lớp giấy bao bên ngoài. Mắt Quân mờ đi. Trống ngực đập liên hồi. Mồ hôi làm ướt đầm áo và khuôn mặt Quân.

Quân gắng gượng đọc từ trên xuống dưới. Đến phần kết quả, Quân run rẩy cố đọc cho xong. Kết quả trùng khớp khiến Quân buông rơi tờ giấy xuống sàn nhà. Lệ trên má Quân bắt đầu rơi xuống. Quân ngồi ngây như một bức tượng gỗ.

Mọi mạch máu, tế bào của Quân đều đang cuộn trào như thác nước bị vỡ bờ. Hạnh phúc đến quá đột ngột nên tạm thời não bộ của Quân chưa nhận thức hết được mọi sự việc.

Sự sống dần quay lại với Quân. Quân đã nhận thức được mọi chuyện. Quân đã biết thằng bé là con của mình. Chúa ơi! Quân muốn hét lên. Hạnh phúc, sung sướng vỡ òa trong cơ thể Quân.

Quân vừa khóc vừa cười. Quân là cha của thằng bé. Quân không còn sợ người khác dành dật thằng bé nữa. Quân có thể chính thức bước vào cuộc đời của hai mẹ con Diễm.

Quân đứng bật dậy, nhặt tờ giấy dưới sàn lên. Quân bắt đầu đọc lại. Quân xem không chỉ một lần mà xem lại nhiều lần. Quân xem nhiều đến nỗi mắt Quân mờ đi.

Quân hạnh phúc quá, vui sướng quá. Quân cười như điên và khóc cũng nhiều. Sau khi mọi vui sướng và hạnh phúc lắng dịu. Quân ngồi im như tượng. Quân bắt đầu phân tích lại mọi chuyện.

Biết được thằng bé là con của mình. Đối với Quân không còn từ nào có thể diễn tả được hạnh phúc và sung sướng của Quân. Nhưng Quân không thể nào vui vẻ, hạnh phúc trọn vẹn được khi Quân vẫn còn chưa hiểu mình đã gặp và yêu Diễm khi nào? Tại sao Quân chưa từng biết là mình và Diễm có quan hệ với nhau? Tại sao Diễm dấu không nói cho Quân biết thằng bé là con của Quân và không chịu thừa nhận mình có quan hệ với Quân?

Càng nghĩ Quân càng chìm đắm vào trong một thế giới đầy bóng tối và bí ẩn. Quân không thể chịu đựng được hơn nữa. quân muốn nhanh chóng lái xe đến nhà Diễm. Đã đến lúc Diễm phải cho Quân biết sự thật.

Nhưng Quân không vội. Cất tờ giấy vào chỗ cũ. Quân bình tĩnh xếp quần áo vào tủ. Quân làm một cách từ tốn, cẩn thận. Quân đang cố kiểm soát cơn giận dữ của chính mình. Quân sợ rằng nếu Quân lái xe đến nhà Diễm vào lúc này. Quân sẽ ra tay đánh và mắng chửi Diễm, nên Quân cần thời gian để lấy lại bình tĩnh.

Cất hết quần áo vào tủ. Quân đi tắm. Nước làm Quân tỉnh táo lại đôi chút. Quân muốn mình nhớ lại nhưng đầu óc Quân vẫn mờ mịt như sương mù. Trong đầu Quân chỉ có những mảnh ghép rời rạc. Quân không tài nào lắp ghép chúng lại với nhau. Nhưng Quân có thể yên tâm vì từ nay Diễm không thể chạy thoát khỏi vòng tay của mình. Thằng bé là con của Quân. Quân có toàn quyền với nó.

Mặc quần áo chỉnh tề. Quân bây giờ đã lấy lại được bình tĩnh thường ngày. Quân có thể lái xe đến nhà Diễm và có một vài câu hỏi cần Diễm trả lời.

Thấy chiếc va ly vẫn còn để trên giường. Quân cầm lên. Thấy ngăn trong cùng vẫn còn mấy thứ đồ lặt vặt. Quân liền lấy ra.

Bàn tay Quân động vào một vật gì đó rất nhỏ, giống như một mảnh lam bằng nhựa. Quân kéo khóa. Quân cẩn thận lôi nó ra. Nhìn kĩ Quân thấy đây là một thẻ nhớ điện thoại.

Quân quan sát thật kĩ. Quân không hiểu tại sao mình lại dứt thẻ nhớ điện thoại vào ngăn trong cùng của va ly. Trĩ tò mò trong Quân trỗi dậy, Quân muốn biết thẻ nhớ này chứa những gì.

Mở Laptop, cắm vào USB. Quân hồi hộp chờ kết quả. Di chuyển con trỏ, Quân click vào biểu tượng trên màn hình.

Mắt Quân mở to, người Quân đông cứng. Thẻ nhớ này Quân đã lưu hơn hai mươi ảnh chụp Quân và Diễm. Bàn tay Quân run rẩy, Quân cố xem hết

từng bức ảnh. Xem đến đây, Quân nhớ dần đến đây.

Từng kí ức của quá khứ ủa về. Quân không còn lơ mơ với chính mình nữa. Quân đã biết Quân đã quên gì và Diễm là ai?.

Mặt Quân lạnh tanh, mắt Quân vô hồn. Quân không biểu lộ rõ là vui hay giận. Quân không nói gì cả. Bình tĩnh mặc nốt chiếc áo vét bên ngoài. Quân đi vào trong bếp. Mở tủ lạnh, lôi một chai rượu. Quân bắt đầu uống.

Rượu không làm cho Quân say mà càng làm cho Quân tỉnh ra. Quân vò đầu bứt tóc. Quá khứ mà Quân đã quên có quá nhiều đắng cay và khổ đau. Quân khóc, nước mắt không ngừng chảy. Lòng căm phẫn và tức giận Diễm bùng lên dữ dội trong lòng Quân.

Quân thề rằng bắt đầu từ hôm nay. Quân sẽ biến cuộc sống của Diễm thành địa ngục. Diễm dám phản bội lại Quân, dám bỏ đi, dám chia cắt tình cha con giữa Quân và thằng bé. Diễm còn dám tuyên bố lấy người khác.

Quân bật cười cay đắng. Từng hành động, cử chỉ, lời nói của Diễm hiện lên trong đầu Quân như một thước phim quay chậm. Nghĩ đến đâu, Quân đau khổ và thương xót mình đến đấy.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 271

Quân uống hết hai chai rượu. Chuech choáng trong men say. Quân lái xe đi. Quân bấm chuông cổng nhà Diễm inh ỏi. Diễm nhăn mặt, đã hơn mười một giờ đêm rồi, bà Hoa và thằng bé đều đã ngủ cả không hiểu ai còn đến nhà Diễm vào giờ này.

Không thể ngồi yên đọc sách mà không ra xem ai đang làm phiền gia đình mình vào giờ khuya thế này. Diễm đi ra cổng.

Diễm mở to mắt nhìn Quân. Diễm lo sợ hỏi.

_Anh... anh đến đây làm gì?

Quân ngồi dựa người vào cánh cổng. Diễm ngửi được mùi rượu toát ra từ cơ thể của Quân. Diễm vừa giận vừa tức.

_Sao anh lại uống say đến mức độ này. Nhờ đâu anh bị tai nạn khi lái xe trong tình trạng không tỉnh táo thì sao? Anh đúng là liều quá.

Mở cánh cổng. Diễm cúi xuống hỏi Quân.

_Anh không sao chứ?

Quân liền kéo Diễm ngồi xuống. Ôm chặt lấy Diễm, Quân hôn Diễm cuồng bạo. Diễm kinh hoàng, bây giờ Quân đang hành động như một con thú đi săn mồi, khi đã nắm được con mồi trong tay Quân sẽ không chịu buông Diễm ra.

Diễm cố gắng đẩy Quân ra, cố gắng đánh mạnh vào người Quân để Quân tỉnh táo lại nhưng tâm trí Quân quá hỗn loạn, bình thường Quân đã không điều khiển được mình khi ở bên cạnh Diễm, nói gì đến bây giờ, rượu đang làm Quân hoàn toàn hành động theo bản năng. Quân cũng chẳng quan tâm Diễm có muốn hay không.

Quân đẩy Diễm nằm xuống cỏ. Nụ hôn của Quân làm môi Diễm bỏng rát. Bàn tay Diễm bị Quân nắm chặt. Quân luôn luôn thế, luôn muốn chiếm hữu Diễm. Quân không bao giờ để ý cảm nhận của Diễm.

Diễm cảm thấy nhục nhã, tủi hổ và hận Quân. Nếu thằng bé thức giấc và bà Hoa ra đây. Diễm biết giải thích và ăn nói với họ như thế nào.

Quân căm phẫn hỏi Diễm.

_Cô nói đi, cô đang giấu tôi chuyện gì? Tại sao tôi không thể gạt hình ảnh của cô ra khỏi đầu. Tôi luôn bị cô ám ảnh. Tôi càng cố trốn tránh, tôi càng yêu cô nhiều hơn.

_Chết tiệt. Nếu phải bẽ gãy cái cổ nhỏ xinh của cô, tôi cũng sẽ làm. Nếu cô dám lừa dối tôi, cô nên chuẩn bị tinh thần đón nhận hình phạt do tôi dành cho cô đi.

Diễm khóc. Nước mắt không ngừng chảy, trong bóng tối cả hai nhìn thẳng vào mặt nhau. Quân gằn giọng.

_Cô tưởng là cô có thể giấu tôi được mọi chuyện sao. Nói cho cô biết, tôi đã biết tôi bị mất trí nhớ, biết cô có liên quan đến quá khứ của tôi. Dù chưa xác định được cô là người có quan hệ đặc biệt với tôi như thế nào nhưng ngay lúc này tôi có thể khẳng định, cô từng là người yêu của tôi đúng không?

Mặt Diễm tái lại, cơ thể đông cứng. Diễm không ngừng run rẩy. Quân cảm nhận được sự sợ hãi của Diễm. Rượu bay sạch ra khỏi người Quân. Quân đang tiến dần đến sự thật. Quân cúi sát vào mặt Diễm. Quân quá nhỏ.

_Tôi đã cho cô rất nhiều cơ hội để cô nói cho tôi biết cô là ai và có quan hệ gì với tôi nhưng cô luôn tìm cách trốn tránh. Cô thích tôi hành hạ cô hơn. Tôi sẽ trả thù cô nếu như chính tay tôi phải lật lại cái quá khứ mà cô cố tình chôn vùi đấy.

Lôi Diễm đứng dậy, đẩy Diễm đứng sát vào xe ô tô. Quân nhếch mép nói tiếp.

_Cô có muốn gặp mẹ tôi và vợ tôi không?. Tôi dự định mời họ sang đây mua sắm đón giáng sinh.

Diễm khụy xuống đất. Không cần phải hỏi thêm hay nói thêm câu gì nữa, Quân đã biết đủ rồi.

Tay bóp vai Diễm thật đau, giữ Diễm đứng vững trong tay mình. Quân gầm lên.

_Cô đừng nghĩ đến chuyện trốn chạy. Cô sẽ không chạy thoát khỏi tay tôi đâu. Tôi đã không thể sống mà không có cô. Nếu cô vẫn cố chấp muốn lấy John, chính tay tôi sẽ hủy hoại cuộc đời cô. Cô nên tin những gì mà tôi nói với cô.

Đẩy Diễm vào trong cổng, Quân khóa cánh cổng lại. Diễm đi không còn vững nữa nên chỉ trực vấp ngã xuống đất. Quân liền nhấc bổng Diễm lên.

Diễm chỉ còn biết khóc, Diễm quá yếu đuối và quá sợ hãi. Quân không muốn Diễm phải khóc, phải đau nhưng chính Diễm là người gây ra mọi chuyện. Nếu Diễm nói cho Quân biết mình là ai. Quân không đối xử tàn nhẫn với Diễm như thế này.

Quân đặt Diễm nằm xuống ghế xô pha. Rót cho Diễm một ly nước. Quân giục.

_Cô uống nước đi.

Diễm run rẩy cảm lấy. Bà Hoa là người già nên thính ngù. Bà nghe thấy tiếng chuông cổng. Bà định ra mở nhưng thấy Diễm đi ra cửa rồi nên bà không đi theo.

Bà kinh ngạc không ngờ vị khách đến bấm chuông cổng vào giờ này là Quân. Quân vẫn nắm chặt lấy tay Diễm như sợ Diễm sẽ chạy mất.

_Cô thấy khá hơn rồi chứ?

_Tôi... tôi không sao.

Nhìn những giọt nước mắt chưa khô, nhìn khuôn mặt trắng bệch của Diễm. Quân cay đắng bảo Diễm.

_Sao cô cứ thích hành hạ tôi thế? Tôi cần nghe cô nói cho tôi biết cô có mối quan hệ gì với tôi. Tôi đang nhớ gần hết ra mọi chuyện, nếu cô vẫn cứ tiếp tục không nói gì. Cô chỉ khiến tôi thêm hận cô hơn mà thôi.

Bà Hoa không còn chịu đựng hơn được nữa. Bà đi nhanh vào phòng Diễm. Lấy một xấp ảnh, chiếc nhẫn đính hôn Diễm cất kỹ trong tủ ra. Bà trầm giọng bảo Quân.

_Cậu muốn biết sự thật đúng không?

Diễm run rẩy cầu xin bà Hoa.

_Xin... xin Di đừng... đừng nói gì cả.

Quân giữ Diễm ngồi im. Mắt trừng lên nhìn Diễm đầy đe dọa. Quân tức điên người.

_Cô còn định đầu tôi đến bao giờ nữa. Cô tưởng là cô có thể chạy trốn được mãi hay sao. Thật không may cho cô. Nếu tôi không gặp lại cô thì thôi, khi gặp được rồi, cô không còn chạy trốn đi đâu được nữa. Tôi chán và mệt mỗi khi cứ phải chạy theo cô rồi.

Quân đặt mạnh chiếc bút máy xuống bàn. Quân cay cú nói.

_Tôi luôn tự hỏi tại sao tôi không thể rời xa chiếc bút máy này. Tôi luôn mang nó theo bên mình, tôi luôn dùng nó khi tôi viết hay kí bất cứ hợp đồng kinh doanh nào. Chiếc bút luôn mang lại may mắn cho tôi. Tôi luôn sợ mất nó. Tôi cố nghĩ mình đã mua nó khi nào, tại sao tôi lại thấy nó gần gũi và quý giá. Đã hơn bốn năm rồi, tôi vẫn dùng nó. Bây giờ thì tôi hiểu rồi, chiếc bút này là do cô tặng tôi đúng không. Tôi đã tìm thấy một tấm thiệp dưới đáy va ly, cách đây mấy hôm, vì tôi cất kỹ quá nên bây giờ tôi mới tìm thấy. Lúc trước cô tặng tôi, tôi vẫn không có thời gian đọc vì hôm đó cô xảy ra chuyện. Tôi chỉ kịp rút nó để nó trong túi áo khoác.

Diễm run rẩy ngồi nghe. Bà Hoa đưa tất cả những tấm ảnh mà Diễm cất giữ cho Quân xem. Diễm sợ hãi nhích dần ra rồi cố tìm cách chạy trốn. Quân quát.

_Cô ngồi im ở đây, đừng nghĩ đến chuyện có thể chạy thoát khỏi tôi. Tin tôi đi, cô sẽ thấy hối tiếc vì đã dám cãi lời tôi.

Mặt Diễm trắng bệch, chân tay Diễm không ngừng run rẩy. Bà Hoa thương tình nói.

_ Cậu đừng làm quá lên như thế. Trong chuyện này cô ấy làm thế cũng chỉ vì bất đắc dĩ.

Quân tức giận nói.

_ Cháu không cần biết cô ấy vì nguyên nhân gì đã rời bỏ cháu. Cháu sẽ không bao giờ tha thứ cho cô ấy. Bây giờ phiên Di kể lại mọi chuyện cho cháu nghe.

Bà Hoa bắt đầu kể lại toàn bộ mọi chuyện. Quân vừa xem từng bức ảnh, vừa nghe bà Hoa nói. Quân chỉ đoán Diễm là người yêu của mình nhưng thật không ngờ Diễm là vợ chưa cưới và thằng bé kia đích thực là con của mình.

Khi bà Hoa kết thúc câu chuyện, chuông đồng hồ điểm hai giờ sáng. Diễm bị ôm chặt nên không còn chạy đi đâu được nữa.

Không còn việc của mình nữa nên bà Hoa rút lui. Diễm co rúm lại vì sợ. Quân đã nhớ ra toàn bộ mọi chuyện. Nghĩ đến đâu, Quân tức giận đến đấy. Diễm dám trêu đùa tình cảm của Quân, chưa hết Diễm dám bỏ đi, dám cấm Quân lại gần con trai, dám nhận lời cầu hôn của người khác, dám chối bỏ trách nhiệm làm vợ của mình. Diễm còn yêu cầu Quân quay về Việt nam lấy Loan nữa.

Quân giận run người. Bóp vai Diễm thật đau, giữ Diễm nhìn thẳng vào mặt mình. Quân quát.

_ Cô định giải thích với tôi thế nào? Có phải nếu tôi không nghi ngờ cô, không cố tìm hiểu cô sẽ tiếp tục nói dối và bỏ trốn đúng không?

Khả năng nói và phản kháng của Diễm đã bay mất từ lúc Quân nói là đã nhớ ra được Diễm là ai rồi.

Quân nói đầy hận thù.

_ Cô có thể lấy anh chàng John của cô. Tôi không cần một người vợ như cô. Tôi muốn thằng bé.

Diễm vừa khóc, vừa cầu xin.

_ Anh.. anh cần gì phải làm thế? Chẳng phải anh cũng sắp lấy Loan rồi sao? Mai sau anh và cô ấy cũng có những đứa con khác. Em chỉ có một mình thằng bé, em làm sao sống được khi không có thằng bé.

Quân rít giọng

_ Nếu cô biết trước có ngày này. Lẽ ra cô không nên bỏ đi, cô làm tôi sống mà không biết gì hơn bốn năm qua, sống mà cứ ngỡ tưởng rằng mình đang được hạnh phúc.

Quân mai mỉa.

_ Tất cả những thứ mà tôi đang có đều là do cô ban cho tôi đúng không?

Quân càng kích động, Quân càng bóp vai Diễm thật đau. Mắt Quân đỏ hoe vì căm tức.

_ Cô đúng là một kẻ tàn nhẫn. Cô thừa hiểu tôi yêu cô nhiều như thế nào, muốn có con với cô ra sao? Tôi vừa mới gặp lại cô, tôi đã yêu cô rồi, sao cô không tìm cách gặp tôi khi tôi tỉnh lại. Lẽ ra ngay buổi sáng hôm đó, cô nói cho tôi biết cô là ai. Nhưng cô không nói gì cả. Cô lại chọn cách bỏ tôi ra đi. Cô nghĩ rằng tôi sẽ sống hạnh phúc, vui vẻ khi tôi nhớ lại mọi chuyện hay sao?

_ Cô đánh giá tôi thấp quá. Dù tôi có lấy Loan, tôi cũng sẽ ly hôn với cô ấy khi tôi nhớ ra mọi chuyện. Tôi yêu cô và vẫn mãi yêu cô dù tôi có nhớ được gì hay không. Tôi luôn bị hình bóng cô ám ảnh, luôn mơ đến cô mỗi lúc tôi ngủ hay làm việc.

_ Tôi yêu cô nhiều như thế. Còn cô thì sao? Cô sẵn sàng từ bỏ tôi chỉ vì vài câu nói của mẹ tôi. Cô bỏ đi vì cô muốn tôi được lấy vợ giàu có và có thể giúp tôi thăng tiến trong sự nghiệp thôi sao? Trong lòng cô, tôi là một kẻ hám lợi, tham giàu, tham vinh hoa phú quý, thích được người khác sắp xếp cuộc đời mình đúng không?

_ Ngay lúc này tôi muốn giết chết cô, muốn cô xuống địa ngục. Cô có biết là tôi đã phải cố nén để không đánh cô, không hành hạ cô không?

_ Cô chuẩn bị tinh thần ra tòa để đòi quyền nuôi con với tôi đi.

Diễm khóc ngất, từng lời nói của Quân như những mũi dao đâm thẳng vào trái tim Diễm. Diễm không thể để Quân cướp mất thằng bé. Diễm sẽ không sống nổi nếu thằng bé không còn ở bên cạnh mình nữa.

Cuối cùng những gì mà Diễm lo sợ đã đến. Quân thực sự muốn tách thằng bé ra khỏi Diễm. Cách trả thù này của Quân còn tàn khốc hơn việc Quân nhăm nhắng vào Diễm mà hành hạ và giày vò.

Quân đứng bật dậy. Diễm vội nắm lấy tay Quân.

_ Anh...anh định làm gì?

_ Đón con của tôi.

Diễm run lấy bầy. Diễm nói không ra hơi.

_ Em xin anh. Con còn đang ngủ, em không muốn nó bị giật mình.

Quân lạnh như băng.

_ Cô yên tâm tôi sẽ không đánh động nó. Tôi chỉ muốn được ngắm nó ngủ thôi.

Quân mở cửa phòng của thằng bé. Quân hạnh phúc và sung sướng vì thằng bé thực sự là con của mình. Quân không còn nghi ngờ gì nữa. Thằng bé rõ ràng được mang thai trước khi Quân bị tai nạn. Càng nghĩ Quân càng hận Diễm. Diễm đã tước mất quyền chăm sóc thằng bé hơn bốn năm nay. Quân muốn Diễm phải trả giá cho những gì mà Diễm đã gây ra cho Quân.

Quân ngồi xuống mép giường, vuốt mấy sợi tóc trước trán nó. Lòng Quân ngập tràn tình thương, tình cha con. Quân không còn phải lo sợ vì mất thằng bé, không còn phải sợ ai sẽ được làm cha của nó nữa. Quân mới thực sự là cha của nó.

Quân hôn nhẹ lên má thằng bé. Trên môi Quân nở một nụ cười. Dù căm hận Diễm nhưng Quân phải thừa nhận Diễm nuôi dạy thằng bé rất khéo. Thằng bé không những thông minh, xinh đẹp mà con rất ngoan ngoãn và vui vẻ. Thằng bé luôn khiến Quân cảm thấy nhẹ nhõm và hạnh phúc mỗi khi được nói chuyện và nhìn thấy nó.

Nếu Diễm dám lấy John, Quân sẽ biến cuộc sống của Diễm thành địa ngục. Nhớ lại những giây tờ khi mình ép Diễm kí ở biệt thự hôm nào. Quân nhếch mép, Diễm không biết rằng Diễm đã đồng ý để Quân giam giữ Diễm suốt đời, chưa hết ngay cả những đứa con do Diễm sinh ra Diễm cũng không được quyền mang theo nếu Diễm cố tình đòi ly hôn và chạy trốn. Quân bắt đầu trò chơi của chính mình.

Diễm đứng dựa vào cửa. Bây giờ đầu óc Diễm đang hỗn loạn. Diễm không biết ăn nói và giải thích với Quân thế nào. Diễm không sợ Quân trả thù mình, Diễm chỉ sợ Quân cướp thằng bé đi.

Chỉnh lại chăn ngay ngắn cho thằng bé. Quân nhẹ nhàng đứng dậy rồi kéo Diễm ra phòng khách.

Diễm đi theo Quân như một cái máy. Diễm không biết Quân định làm gì mình.

_ Cô nói cho tôi biết, cô còn ý định kết hôn với John nữa không?

_ Tôi... tôi.

Quân quát.

_ Tôi muốn nghe sự thật. Nếu cô còn tiếp tục nói dối, cô sẽ nhận ra cô đang sai lầm khi dám trọc tức tôi thêm.

Diễm cúi đầu đáp.

_ Thật ra em và anh ấy chỉ là bạn. Em chưa từng nhận lời cầu hôn của anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 272

Mặc dù Quân thấy nhẹ nhõm khi nghe Diễm nói chưa từng đồng ý lấy John nhưng lòng ghen tuông trong Quân vẫn còn chưa giảm xuống. Chỉ cần nghĩ John và Diễm dành hơn bốn năm bên nhau, họ cùng nhau đi ăn cơm, đi xem phim, đi xem ca nhạc, cùng uống cà phê, dạo phố, thảo luận công việc và những việc linh tinh khác. Quân nhớ hình ảnh John cùng mẹ con Diễm đi xem ca nhạc rồi cảnh mũi mẫn khi họ chia tay trước cổng nhà Diễm. Diễm còn cả gan dám nói chuyện điện thoại thân mật trước mặt Quân nữa.

Quân đang bùng nổ vì ghen tuông và vì tức giận. Diễm đã tạo cơ hội cho John bước vào cuộc đời của mẹ con Diễm. Thằng bé còn thân thiết với John hơn cả Quân. John có cơ hội được nhìn thấy thằng bé sinh ra và lớn lên.

Đôi mắt Quân mờ lại vì căm, đầu Quân bốc hỏa vì hận, chỉ vì hành động ngu ngốc của Diễm. Quân đã mất hơn bốn năm cuộc đời sống một sống như một con rối và một con rối bất được lập trình. Quân bị tất cả người thân trong gia đình, bạn bè và Diễm sở hữu.

Quân cay đắng nhận ra Diễm không bao giờ yêu mình. Nếu Diễm yêu, Diễm sẽ không dễ dàng bỏ đi như thế. Những hành động tỏ ra là yêu của Diễm chỉ mang tính chất muốn trả ơn Quân mà thôi. Cũng may Diễm không phá bỏ đứa con của Quân nếu không Quân có thể giết chết Diễm vì điều đó.

Quân nhặt nhẻo bảo Diễm.

_ Cô nghĩ là tôi sẽ còn tin cô nữa sao? Cô đã nói dối tôi và lừa dối tôi quá nhiều. Tôi không còn có thể tin bất cứ điều gì mà cô nói nữa.

_ Anh... anh muốn em phải làm gì?

_ Cô nghĩ rằng tôi còn quyền để quyết định cuộc đời của cô nữa sao? Lẽ ra khi cô bỏ tôi. Cô phải nghĩ đến ngày này mới phải?

Diễm run giọng.

_ Anh đừng hành hạ em nữa. Em phải làm gì anh mới để cho em nuôi con?

_ Cô chẳng làm được gì nữa. Cô nên nhớ khi cô đồng ý kí vào tờ giấy kết hôn do tôi đưa ra. Trong đó có điều khoản tôi được toàn quyền nuôi con khi chúng ta ly hôn, nay cô không có quyền phản kháng ở đây.

Diễm đóng băng ở trên ghế. Diễm đau khổ nhận ra Diễm không cần phải chạy xa như thế. Vì dù Diễm có chạy đi đâu, Diễm cũng chạy không thoát khỏi vòng tay của Quân.

Giấy trắng mực đen, Diễm đã kí rồi. Diễm không thể chối cãi được, trước tòa dù Diễm có thuê được một sư cũng không đấu lại được với Quân. Quân không chỉ là một doanh nhân thành đạt, Quân còn là một luật sư giỏi nữa. Quân sẽ biết làm thế nào để Diễm vĩnh viễn mất thằng bé.

Đối với Diễm mất thằng bé là mất tất cả. Dù có công danh, có sự nghiệp, có của cải vật chất cũng bằng thừa. Diễm không cần gì cả, Diễm chỉ cần thằng bé.

Diễm đứng không còn vững nữa. Diễm lao đảo muốn ngã, những lời nói của Quân chẳng khác nào những nhát búa đang đập mạnh vào đầu Diễm.

Quân vội đỡ lấy Diễm. Mặc dù không tha thứ cho Diễm vì dám phản bội, dám lừa dối mình nhưng Quân vẫn yêu Diễm tha thiết, vẫn luôn muốn có được Diễm. Quân không muốn mất Diễm.

Bây giờ Diễm không còn chạy đi đâu được nữa. Quân không chỉ nắm được điểm yếu của Diễm mà Quân còn có thể khiến cuộc sống của Diễm còn trở nên tồi tệ hơn ngày trước rất nhiều lần.

Quân biết Diễm là người rất trọng tình thân. Biết Diễm yêu thằng bé nhiều như thế nào. Quân đã có giấy tờ đồng ý kết hôn của Diễm trong tay. Diễm có muốn phản kháng lại Quân cũng không được. Quân mong là Diễm không có tình cảm nam nữ với John nếu không Diễm sẽ phải hối tiếc vì dám phản bội lại Quân.

Quân là người có tính sở hữu cao. Quân không cho phép thằng đàn ông nào động vào người phụ nữ của mình. Ngay lúc này Quân muốn nhốt Diễm vào một cái lồng do Quân xây nên.

Giữ chặt Diễm trong tay. Quân căm tức nói.

_ Nếu cô không muốn xa thằng bé. Cô nên quay về với vai trò làm vợ của cô đi.

_ Nhưng còn Loan thì sao. Anh và cô ấy sắp kết hôn rồi. Chúng ta không thể sống với nhau.

Quân lắc vai Diễm. Quân muốn điên lên vì hận Diễm. Đã đến nước này rồi, Diễm vẫn còn muốn Quân quay về Việt nam lấy Loan. Quân gầm lên.

_ Từ bây giờ cuộc sống của cô là do tôi quyết định. Tôi bảo cô làm gì, cô phải làm theo điều đó. Nếu cô còn nhắc đến chuyện này thêm một lần nữa. Cô sẽ vĩnh viễn không được gặp lại thằng bé. Cô yên tâm tôi lấy cô không phải vì tôi cần cô. Tôi lấy cô vì thằng bé cần có đủ cả cha lẫn mẹ. Tôi không muốn nó phải thiếu thôn tình cảm của cô, cũng không muốn nó phải khóc vì nhớ cô. Tôi không thể nhẫn tâm như cô.

Diễm im lặng không nói gì. Diễm sợ Quân đồng thời cũng yêu Quân. Diễm không biết nên cảm ơn tính cách cố chấp, gia trưởng và độc tài của Quân hay là nên ghét Quân vì điều đó.

Trong vòng tay Quân, Diễm không còn nghĩ được gì nữa. Mọi lo lắng, đau khổ, nhớ thương phút chốc đều tan biến. Diễm luôn mơ một ngày nào đó được cùng Quân tạo dựng một gia đình hạnh phúc.

Diễm khóc trên vai Quân. Diễm muốn bao nhiêu giận hờn, nhớ thương, đau khổ đều trút theo dòng nước mắt. Diễm đã chịu đựng đủ rồi. Diễm không còn chịu đựng thêm được nữa.

Tình yêu là gì mà tại sao luôn khiến con người phải đau khổ vì nó. Dù quyết định ra đi của Diễm là đúng hay sai, mọi chuyện cũng đã xảy ra. Quân có thể hận Diễm, ghét Diễm nhưng Quân vui mừng vì cuối cùng vẫn tìm thấy được mẹ con Diễm. Bây giờ Quân không muốn mất Diễm nữa, không mất đi người con gái Quân yêu và thằng con trai thông minh, dễ thương của mình. Quân sẽ không sống không được trọn vẹn nếu một lần nữa, Quân để cho Diễm chạy trốn thêm một lần nữa.

Biết Diễm đã mệt mỏi và quá sợ hãi. Quân dịu giọng nói.

_ Phòng ngủ của cô ở chỗ nào để tôi dìu cô đi.

Diễm đỏ bừng mặt. Diễm lung túng đáp.

_Tôi..tôi có thể đi được.

Cố gắng đẩy Quân ra. Diễm muốn tự đi về phòng. Quân bực mình.

_Cô định né tránh tôi cả đời đúng không? Thật may mắn cho tôi quá khi tôi phát hiện ra mình có một cô vợ bỏ trốn, biết mình có một đứa con trai năm tuổi. Cô nghĩ rằng tôi sẽ để cô sống yên hay sao? Biết điều cô đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, hay lừa dối tôi thêm nữa. Tôi đã nhớ ra mọi chuyện, cô nghĩ tôi có sống bình lặng như ngày trước nữa sao? Chính cô đã hủy hoại nốt niềm vui còn sót lại của tôi. Tôi đã hỏi cô, tôi và cô có quan hệ gì không? Thậm chí tôi còn cầu hôn cô ngay cả khi tôi không còn nhớ gì? Còn cô thì sao? Cô luôn phủ nhận mối quan hệ giữa tôi và cô. Cô luôn nói dối để che giấu hành vi chạy trốn của cô.

Tức giận, ghen tuông, căm hận vừa mới lắng dịu xuống bây giờ lại bùng lên dữ dội trong lòng Quân. Quân căm tức hỏi.

_Cô có chịu nói không?

Diễm không dám trách Quân. Diễm chỉ cầu mong Quân không ngăn cấm mình được ở gần thằng bé. Chỉ cần Quân không làm điều đó. Quân có thể đối xử tàn nhẫn, hay lạnh lùng với Diễm thế nào cũng được.

Nhìn khuôn mặt tức giận của Quân. Diễm cố gắng đứng cách xa Quân. Cố gắng đi thật nhanh về phòng của mình. Quân lôi giật Diễm lại.

_Ngày mai cô, thằng bé và bà Hoa dọn đến nhà tôi sống.

_Tôi...tôi nghĩ là không cần thiết. Tôi không muốn dọn đi.

_Nếu cô không muốn đi, tôi sẽ không ép cô. Chỉ cần cô không chịu làm theo lời tôi, đây sẽ là lần cuối cùng cô có thể nhìn thấy thằng bé.

Nước mắt Diễm tuôn rơi. Diễm ngước mắt lên nhìn Quân, trong ánh sáng của căn phòng. Diễm cầu xin Quân đừng đối xử với mình quá tàn nhẫn như thế. Dù Diễm có làm sai, Diễm cũng đâu đáng bị Quân hành hạ như thế này. Diễm cố cầu xin Quân.

_Anh không thể cho tôi thời gian sắp xếp lại mọi thứ hay sao? Tôi đã sống ở đây lâu nên không muốn dọn đi mà không chuẩn bị gì?

_Tôi là chồng của cô. Tôi không muốn vợ con mình sống trong một căn hộ nhỏ xíu thế này. Cô có thể chịu được nhưng tôi thì không.

Diễm nắm chặt hai tay vào nhau. Diễm biết có nói gì thêm với Quân cũng vô ích. Diễm không thể chạy trốn khỏi Quân, ngày trước không có thằng bé, Diễm cũng không chạy thoát nói gì đến bây giờ.

Diễm đành phải nhượng bộ.

_Tôi...tôi sẽ đi. Anh không cần phải ép nữa.

_Trông cô cũng mệt mỏi rồi, cô đi ngủ đi.

Diễm nhìn điệu bộ uể oải và chán chường của Quân. Diễm lo lắng hỏi.

_Còn anh thì sao? anh ở lại đây hay là anh định đi về?

_Cô định đuổi tôi về đúng không? hay là cô không thể chịu đựng được sự hiện diện của tôi ở đây?

Diễm lắc đầu đáp.

_Tôi chỉ hỏi anh có muốn tắm rửa hay ăn gì không thôi? Nếu anh không cần tôi không ép.

Diễm quay mình bỏ đi. Tủi hận khiến Diễm chỉ muốn khóc. Quân luôn nghi ngờ tình yêu Diễm dành cho mình. Diễm không có cách gì chứng minh tình cảm của mình với Quân.

Quân đang ghen, đang hận Diễm những lời nói chân thành của Diễm chỉ khiến Quân nghi ngờ hơn mà thôi. Diễm đành nuốt lệ đắng vào trong. Chính Diễm là người chọn ra đi. Diễm phải chấp nhận hình phạt, lòng căm hận của Quân.

Quân ôm lấy Diễm từ phía sau. Quân hít lấy mùi hương trên tóc, trên cơ thể Diễm. Đôi mắt Quân đỏ hoe. Đối với Diễm, Quân yêu cũng nhiều mà hận cũng nhiều. Có lúc Quân đối xử dịu dàng với Diễm, có lúc Quân lại đối xử thô bạo. Quân luôn thay đổi thái độ của mình tùy vào cách Diễm đối xử với Quân.

_Tôi muốn tắm rửa, muốn ăn cơm do cô nấu. Cô có thể làm cho tôi chứ?

Diễm nhắm mắt lại, hai dòng lệ rơi dài trên má. Diễm nhẹ giọng đáp.

_Anh đi tắm đi. Tôi sẽ nấu cơm cho anh ăn.

Không có quần áo đàn ông trong nhà nên Diễm lấy áo choàng tắm cho Quân. Chỉ có duy nhất phòng của Diễm mới có phòng tắm nên Quân dùng tạm phòng tắm trong phòng Diễm.

Diễm không muốn ở một chỗ quá riêng tư với Quân nên nhanh chóng đi xuống bếp. Quân im lặng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 273

Quân quan sát phòng ngủ của Diễm một lượt. Quân cảm thấy thân thương và có một chút gì đó ấm áp đang xen nhẹ vào lòng. Đã lâu rồi, Quân không còn cảm giác yêu và hận lẫn lộn như thế này. Quân đang xâm nhập vào thế giới riêng tư của Diễm.

Sờ vào từng đồ vật trong phòng ngủ của Diễm. Quân chăm chú, quan sát. Quân cố tìm ra những thứ có liên quan đến mình. Quân muốn biết hơn bốn năm qua. Diễm đã sống như thế nào? Có nhớ đến mình không hay là Diễm đã vui mừng vì không phải chịu đựng mình nữa.

Quai hàm Quân siết chặt. Càng nghĩ Quân càng hận. Quân không thể chấp được sự thật nếu Diễm đã từng mang một người đàn ông khác về nhà, họ cùng chung sống hay đã làm những việc mà Quân không bao giờ dám nghĩ tới.

Lòng ngực Quân thất lại. Quân không thở nổi. Ghen tuông, hận thù đang bùng lên dữ dội. Quân không còn kiểm chế được bản thân nữa.

Quân tức giận mở tung tủ quần áo của Diễm ra. Mắt Quân mở to khi nhìn thấy bộ quần áo cưới đang được treo trong mắc áo. Quân đứng lặng nhìn như bị thôi miên.

Trí nhớ của Quân đang tái hiện lại cảnh cùng Diễm đi thử áo cưới. Quân hình dung ra hình ảnh Diễm xinh đẹp lộng lẫy và e thẹn khi mặc áo cưới do Quân đặc biệt đặt thiết kế riêng cho Diễm.

Quân nhìn sang bộ đồ vét màu trắng dành cho chú rể. Hận thù trong lòng Quân đã giảm bớt một nửa. Diễm vẫn giữ nhẫn đính hôn, vẫn giữ váy cưới chứng tỏ trong lòng Diễm vẫn có một chỗ trống dành cho Quân.

Quân ôm lấy đầu. Quân có thể đoán biết trước được tài chính của công ty sẽ tăng hay giảm, có những chính sách và chiến lược kinh doanh đúng đắn và kịp thời. Trong công việc, Quân là người quyết đoán như thế nhưng trong tình yêu, Quân là một kẻ si tình đáng thương. Quân không thể đoán được tình cảm Diễm dành cho mình là yêu, là thương hại hay chỉ vì trả ơn nên Diễm mới chịu ở bên cạnh mình.

Quân cảm ơn Diễm vì đã sinh cho mình một đứa con trai thông minh, xinh đẹp và rất đáng yêu. Nghĩ đến thằng bé. Quân mỉm cười. Dù có chuyện gì đã xảy ra, Quân cũng đã có lại được mẹ con Diễm. Quân tự nhủ là từ bây giờ Quân sẽ giữ chặt lấy họ. Quân sẽ không vì hờn ghen và hận Diễm mà đánh mất đi hai người quan trọng trong cuộc đời mình. Quân đã là một thằng ngốc nhiều lần rồi, Quân không muốn trở thành một thằng ngốc thêm nữa.

Cầm áo choàng tắm. Quân muốn gột sạch bụi đường, gột sạch sự tức giận, hờn ghen, và căm hận trong lòng mình. Quân muốn xây dựng một cuộc sống mới.

Quân sẽ biến cuộc sống còn lại của Diễm thành địa ngục, nếu Quân phát hiện Diễm là một người đàn bà lẳng nhăng. Chỉ cần nghĩ đến cảnh, Diễm ngã vào hết vòng tay người đàn ông này đến người đàn ông khác. Quân muốn giết chết Diễm ngay lập tức.

Khi Quân tắm xong. Diễm đã nấu gần xong. Quân đứng dựa vào cửa bếp. mắt nhìn Diễm đăm đăm, hình ảnh Diễm nấu thức ăn cho mình đã khuấy đảo tình cảm của Quân.

Quân luôn mong một ngày nào đó được cùng Diễm tạo dựng một gia đình. Hai người sẽ có thật nhiều con. Mỗi sáng thức dậy người đầu tiên mà Quân muốn nhìn thấy là Diễm, cũng như sau khi đêm xuống người cuối cùng Quân muốn gặp là Diễm. Quân cũng muốn được cùng Diễm trải qua nhiều chuyện. Quân muốn được bảo vệ, chăm sóc và yêu Diễm cả đời. Quân đã mất hơn bốn năm sống mà không biết rằng mình từng có vợ và có con trai.

Tuy đã tìm thấy và nhận ra mẹ con Diễm nhưng Quân vẫn không làm sao chấp nhận được sự thật Quân đã từng quên họ, từng đánh mất họ trong thời gian dài như thế.

Nấu xong, Diễm dọn thức ăn lên bàn. Thấy Quân đang nhìn mình không rời. Diễm lúng túng nói.

_Anh...anh ăn cơm đi. Tôi đã nấu xong rồi.

_Cô định xưng tôi với tôi cả đời hay sao?

_Tôi...à em

Diễm không biết nói gì với Quân nữa. Quân bước lại gần Diễm, xoay Diễm đối diện với mình. Quân cười nhạt.

_ Cô không có dũng khí đối diện với tôi đúng không? Nhìn cách cô đối xử với tôi, tôi nghĩ cô cũng không muốn tôi xuất hiện trong cuộc đời cô. Nếu không phải vì thằng bé, cô cũng sẽ không chấp nhận ở bên cạnh tôi. Thật là may cho tôi khi nắm được điểm yếu của cô đúng không?

Nghe giọng mỉa mai và chua xót của Quân. Diễm lắc đầu nói.

_ Anh không hiểu gì về em cả. Nếu đã không hiểu gì xin anh đừng ăn nói lung tung. Anh ngồi xuống ăn cơm đi.

Diễm kết thúc tranh luận bằng cách rót cho Quân một ly rượu, đặt một cái đĩa thìa, và một đôi đũa trước mặt Quân.

Diễm quay gót định bước đi. Quân ra lệnh.

_ Cô ngồi xuống đi. Tôi không muốn ăn cơm một mình.

_ Em không đói. Em quá mệt mỏi, em muốn đi ngủ.

_ Cô có thể chờ tôi chứ? Tôi vẫn còn chưa ăn.

Diễm đỏ bừng mặt. Kéo ghế, Quân ấn Diễm ngồi xuống. Diễm không muốn ăn nhưng Quân ép Diễm phải ăn. Quân đoán vì lo sợ mình phát hiện ra sự thật nên mấy hôm nay Diễm không thể ăn uống được thứ. Nhìn khuôn mặt xanh xao của Diễm là biết.

Diễm đã cố che giấu, cố trốn chạy nhưng mọi việc cũng đều đã được Quân làm sáng tỏ hết. Diễm không còn gì để mà che giấu nữa. Diễm phải chấp nhận mình là một kẻ thua cuộc. Hạnh phúc mà Quân mang lại cho Diễm quan trọng hơn những giận hờn vu vơ.

Diễm cố ăn mấy thìa cơm sau đó buông đũa. Diễm không còn nuốt nổi nữa. Ngược lại, Quân ăn rất ngon miệng. Miệng nhai, mắt nhìn Diễm không rời. Từ bây giờ cho đến cuối đời, Quân sẽ được ăn thức ăn do Diễm. Tuy hận và căm ghét Diễm nhưng chỉ có Diễm mới khiến Quân có cảm giác muốn ăn một thứ gì đó.

Chờ Diễm rửa xong bát đĩa. Quân giục.

_ Chúng ta đi ngủ thôi.

Diễm run rẩy, nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn bốn giờ sáng rồi. Quân cau mày.

_ Chẳng phải lúc này cô nói muốn đi ngủ là gì?

Diễm lắp bắp trả lời.

_ Anh... anh vào phòng em ngủ đi. Em sẽ sang phòng Di Hoa ngủ nhờ.

_ Cô có coi tôi là chồng của cô không? hay là cô vẫn còn ý định cô đang sống một mình.

_ Không... không phải thế. Em chỉ không muốn làm phiền giấc ngủ của anh.

_ Không nói nhiều nữa. Cô nên học cách chấp nhận nhìn thấy tôi xuất hiện trong căn nhà của cô. Nếu cô không làm được, cô không xứng đáng là vợ của tôi.

Nắm lấy tay Diễm. Quân lôi Diễm về phòng ngủ. Diễm không dám có phản ứng gì. Diễm sợ nếu mình hét to lên, bà Hoa và thằng bé sẽ thức giấc. Diễm đoán bà Hoa vẫn còn chưa ngủ. Diễm không muốn bị biến thành trò hề. Dù Diễm có chấp nhận Quân hay không, Quân thực sự vẫn là chồng của Diễm. Diễm cũng yêu Quân, cần Quân. Diễm không có lý do gì để tránh mặt Quân.

Diễm không biết nên ăn nói và giải thích với thằng bé thế nào khi sáng mai nó biết Quân thực sự là bố của nó. Diễm khổ sở vì thêm một lần nữa Diễm lại khiến nó bị tổn thương.

Quân treo lên giường. Diễm đứng yên ở dưới sàn nhà. Quân nhếch mép hỏi.

_ Cô có định đi ngủ không? Hay là cô định thức luôn đến sáng?

Diễm run rẩy bước lại gần giường. Quân quan sát Diễm. Đọc được sự sợ hãi, e thẹn của Diễm. Quân không nói gì. Nắm lấy tay Diễm, Quân lôi Diễm ngã lên người mình. Diễm nín thở. Người Diễm đông cứng vì sợ. Quân trấn an.

_ Tôi sẽ không làm gì cô đâu. Sau những chuyện cô gây ra cho tôi. Tôi không có hứng thú với cô. Bây giờ tôi chỉ muốn ngủ.

Quân tắt đèn. Ôm lấy Diễm, Quân nhắm mắt lại. Đầu Quân đau như dằm. Quân cố tập trung vào để ngủ nhưng không làm sao ngủ được.

Quân thở dài mãi. Diễm run rẩy hỏi.

_Anh...anh không sao chứ? Đầu anh lại đau à?

_Tất cả cũng là do cô ban cho tôi. Cô quan tâm đến tôi như thế liệu có thừa quá không?

_Nếu anh không thích thì thôi. Tôi không dám hỏi anh thêm gì nữa. Chúc anh ngủ ngon.

Nghe giọng không chút sợ sệt của Diễm. Quân nâng cằm Diễm lên.

_Cô có biết mình đang rơi vào tình huống nào không? sao cô dám ăn nói với tôi như thế?

_Tôi...tôi đâu có nói gì sai?

_Cô dám xưng tôi với chồng của cô sao?

Diễm mím chặt môi. Mắt Diễm sụp xuống. Trước khi Quân kịp hiểu mình đang làm gì. Quân đã hôn Diễm. Quân càng cố tỏ ra căm hận Diễm. Quân càng muốn có Diễm nhiều hơn.

Chỉ cần một sự đụng chạm nhỏ với Diễm. Quân không còn giữ được bình tĩnh nữa. Mọi mặt nạ, bức tường mà Quân đã cố dựng lên để ngăn cách với Diễm không còn tác dụng nữa. Quân đã bị Diễm hạ gục rồi. Dù Diễm thực sự là một người đàn bà hư hỏng, Quân cũng không có dũng khí vứt bỏ Diễm.

Quân nhận ra bản thân đã yêu Diễm đến phát điên và phát cuồng rồi. Quân không thể sống mà không có Diễm. Quân cần Diễm ở bên cạnh mình.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 274

Đến khi Quân buông Diễm ra. Quân tự trách mình là một kẻ không ra gì. Thêm một lần nữa, Quân đã bị trái tim điều khiển, lý trí không thể giữ nổi đầu óc Quân tỉnh táo nữa. Ở bên cạnh Diễm, mọi giác quan của Quân đều chỉ nghĩ đến duy nhất một mình Diễm. Quân có tự khinh, tự sỉ vả bản thân cũng không có tác dụng gì.

Lạ một điều là Quân không còn đau đầu nữa. Quân hoàn toàn mất ngủ, giấc ngủ nhanh chóng đến với Quân. Sợ Diễm bỏ chạy nên Quân luôn nắm chặt lấy tay Diễm.

Diễm nằm im, hơi thở đều đặn. Diễm nhìn Quân say ngủ bên cạnh. Dù Quân luôn khiến Diễm phải sợ hãi và đôi lúc tủi thân vì cách đối xử gia trưởng, độc tài của Quân nhưng từ tận sâu trong đáy lòng, Diễm thực sự cảm kích Quân. Nếu không có Quân, Diễm đã không nhận ra mình yêu Quân. Nếu không có Quân, Diễm sẽ không có được hạnh phúc. Tuy Quân luôn ép Diễm phải ở bên cạnh Quân, nhưng Diễm luôn mong được trở thành vợ Quân và trở thành một phần quan trọng trong cuộc đời Quân.

Sáng hôm sau. Diễm lơ mơ khi thấy ai đó hôn mình. Diễm mở mắt, thấy Quân đang nhìn mình lom khom. Diễm đỏ bừng mặt, nhớ lại chuyện đêm hôm qua. Diễm không còn chỗ để trốn nữa.

Diễm nắm chặt lấy mép chăn. Nhìn hành động ngượng ngùng của Diễm. Quân tự hỏi, Diễm đã lên giường cùng với bao nhiêu đàn ông rồi. Hành động tỏ ra mình là một cô gái ngây thơ này của Diễm phải chăng chỉ muốn làm Quân tin rằng ngoài Quân ra không còn thằng đàn ông nào khác.

_Cô chuẩn bị xếp hành lý của cô đi. Chúng ta sẽ rời đây trong mấy tiếng nữa.

_Anh...anh có thể rời phòng được không? Tôi muốn thay quần áo.

Quân nằm đè lên người Diễm. Quân cau có hỏi.

_Cô vừa nói gì. Tôi đã nói là cô không được phép xưng tôi kia mà. Chưa hết cô bây giờ đã là vợ của tôi. Cô còn ngại ngùng gì nữa.

Nhìn khuôn mặt sắp khóc của Diễm. Quân chừu thẳm.

_Chết tiệt. Cô thay quần áo đi.

Quân bỏ đi. Diễm lau nước mắt, cho đến tận bây giờ Diễm vẫn không có dũng khí thay quần áo trước mặt Quân. Diễm không thể làm được.

Bà Hoa đang nấu cơm sáng trong bếp. Quân muốn đánh thức thằng bé dậy. Quân mở cửa phòng của thằng bé. Quân kinh ngạc khi thấy thằng bé đã ngồi dậy từ khi nào rồi. Thằng bé ngồi im như tượng.

Quân mỉm cười hỏi.

_ Con đang nghĩ gì thế?

Thằng bé giật mình ngược mắt lên nhìn Quân. Thấy Quân nó cười toe toét.

_ Chú đến nhà cháu sớm thế? Chú có chuyện gì muốn nhờ mẹ cháu làm đúng không?

Quân ngồi xuống bên cạnh thằng bé, nhắc nó ngồi vào lòng mình. Quân hỏi.

_ Cháu có muốn chú làm bố cháu không?

Thằng bé trả lời ngay.

_ Cháu muốn chú làm bố cháu từ lâu rồi nhưng mẹ cháu không muốn. Mẹ nói chú sắp có gia đình riêng nên không muốn chen ngang vào hạnh phúc của chú.

Quân nghiêng chặt răng. Chỉ cần nghĩ đến việc Diễm luôn tìm cách che giấu không cho nói cho mình biết thằng bé là con trai của mình. Diễm còn ngăn cấm thằng bé không được phép nhớ hay nhận Quân làm cha của thằng bé. Ngay lúc này Quân muốn hành hạ Diễm cho hả nhưng Quân phải cố kìm nén sự tức giận của mình. Thời gian Diễm phải sống bên cạnh Quân còn dài, Quân sẽ có nhiều cơ hội làm điều đó.

Quân giải thích cho thằng bé hiểu.

_ Bố thực sự là bố của con. Con có muốn về sống với bố không?

Thằng bé đã nhận ra Quân là bố của nó từ lâu rồi nhưng nó vẫn cố gắng chờ mẹ nó nói ra điều đó. Tuy bây giờ được Quân nhận nó làm con. Nó rất vui và hạnh phúc nhưng nó vẫn lo cho mẹ nó. Nó không muốn mẹ nó bị tổn thương, chỉ khi nào mẹ nó chấp nhận sự thật là Quân đang hiện diện trong cuộc đời của hai mẹ con nó. Nó mới dám gọi Quân một tiếng là ba, dám gạt đầu đồng ý về sống cùng với Quân.

Thằng bé từ tốn nói.

_ Mẹ cháu có về cùng sống với chú không?

_ Có chứ. Ngày hôm nay hai mẹ con sẽ dọn về cùng sống với bố.

_ Chú nói thế có nghĩa mẹ đã đồng ý lấy chú?

Quân gật đầu. Thằng bé reo lên mừng rỡ.

_ Vậy là từ nay cháu đã có bố rồi.

Mắt Quân đỏ hoe. Quân bảo thằng bé.

_ Con có thể gọi bố là bố của con được rồi chứ?

Thằng bé chân thành nói.

_ Con yêu bố lắm. Bố có biết không?

Quân mở to mắt nhìn thằng bé. Quân run giọng hỏi.

_ Những lời con nói là hoàn toàn đúng sự thật chứ?

_ Con đã muốn bố là bố của con ngay từ lần đầu tiên gặp mặt. Mẹ con rất yêu bố. Mẹ luôn khóc vì nhớ bố. Từ khi gặp lại bố, mẹ càng khóc nhiều hơn. Bố đừng giận mẹ, mẹ rời xa bố không phải vì mẹ không yêu bố mà là vì mẹ muốn bố được sống hạnh phúc và vui vẻ.

Quân nhìn vào đôi mắt thơ ngây của thằng bé. Thằng bé không phải là một đứa trẻ chuyên đi nói dối. Quân hiểu thằng bé, hiểu tình cảm của nó dành cho mình. Gần hai tuần làm quen, nói chuyện, ăn cơm và cùng vui đùa với nó. Thằng bé luôn thể hiện lòng quý mến, kính trọng và quyến luyến đối với Quân.

Trẻ con luôn sống đúng với tình cảm của chính mình, chúng không hề giống như người lớn. Quân tin những gì mà thằng bé nói. Quân tin nó yêu mình, muốn mình trở thành ba thực sự của nó. Niềm vui và hạnh phúc của nó thể hiện khi được biết từ nay nó sẽ trở thành con của mình đã khiến lòng Quân như tan chảy. Quân ôm thằng bé thật chặt. Mặc dù không biết chắc Diễm có yêu mình thật lòng hay không. Quân cũng đã biết chắc một điều thằng bé thực sự yêu mình, muốn mình trở thành ba của nó ngay cả khi nó không hề biết Quân thực sự là ba ruột của nó.

Quân sẽ thứ tha cho Diễm về điểm này. Còn những việc khác, Quân không thể tha thứ cho Diễm. Quân sẽ trừng phạt Diễm theo cách của mình. Quân muốn Diễm biết cảm giác khi bị bỏ rơi là gì.

Hạnh phúc, sung sướng làm khuôn mặt thằng bé bừng sáng. Nó không ngừng hỏi Diễm rồi quay sang nói chuyện với Quân.

Diễm mừng vì cuối cùng thằng bé cũng lấy lại được nụ cười của mình. Trong bữa ăn, Diễm không dám nhìn Quân. Quân không đả động gì đến Diễm. Quân nói cười với thằng bé, Quân cố gắng trả lời hết các câu hỏi của nó.

Ăn xong, ba Hoa cùng Diễm thu dọn hành lý. Quân giúp thằng bé cất đồ chơi vào thùng các tông. Nó hào hứng kể cho Quân nghe thời gian nó được Diễm mua từng món đồ chơi khi nào và đồ chơi gì khiến nó thích nhất. Nó cũng kể cho Quân nghe mấy người bạn thân trong lớp của nó.

Quân say sưa nghe nó nói. Từ bây giờ mỗi lần đi làm về. Quân sẽ được nó đón chào bằng nụ cười, bằng những cái ôm và những nụ hôn thể hiện tình yêu của nó. Quân hạnh phúc vì cuối cùng ước mơ có con với Diễm đã thành hiện thực. Thằng bé vượt xa ngoài mong đợi của Quân. Quân yêu nó bằng tất cả trái tim mình.

Tạm thời Diễm chỉ mang được hành lý, sách vở và mấy thứ linh tinh, còn những đồ đạc khác. Diễm sẽ chuyển dần sau.

Do Diễm cũng có xe ô tô nên thằng bé đi một xe. Diễm và bà Hoa đi một xe.

Niềm vui và hạnh phúc khiến thằng bé nói cười không ngớt. Trên đường đi hai bố con nói hết chuyện nó đến chuyện kia. Thằng bé luôn biết cách dẫn dắt câu chuyện và luôn biết cách mang lại tiếng cười cho người khác thành ra Quân nói chuyện càng nhiều với nó. Quân càng thấy thú vị và cười thật sảng khoái. Hai bố con đúng là rất hợp nhau.

Quân đã mua một biệt thự từ lâu. Quân dự định cho thuê nhưng bây giờ Quân đổi ý, Quân không còn muốn cho thuê nữa. Quân muốn mẹ con Diễm cùng sống với mình ở đó.

Căn biệt thự này không phải nằm ở trung tâm của thành phố San Diego. Căn biệt thự nằm rấp gianh gần vùng ngoại ô, tuy không gần biển như khách sạn New World nhưng phong cảnh xung quanh rất đẹp. Diễm choáng váng khi nhìn thấy căn biệt thự trước mặt. Diễm nghĩ một ông hoàng mới nên sống ở đây, còn Diễm chỉ là một người bình thường. Diễm không muốn sống ở một nơi xa hoa và lãng phí thế này.

Diễm chân chừ không muốn bước vào trong. Quân cau mày hỏi.

_Sao cô không vào đi? Cô còn định đứng ở đó đến bao giờ nữa?

Nắm lấy tay Diễm. Thằng bé hào hứng giục Diễm.

_Chúng ta vào trong thôi. Con muốn sống ở đây với bố.

Bà Hoa giúp người quản gia của Quân mang hành lý của mẹ con Diễm vào trong.

Diễm lúng túng bảo Quân.

_Có nhất thiết chúng ta phải sống trong căn nhà này không? Em thấy một căn nhà nhỏ là đủ cho ba người rồi.

_Cô nên nhớ tôi là ai. Nếu tôi quá nghèo tôi sẽ vui mừng khi nghe cô nói thế nhưng tôi không muốn vợ con mình phải khổ. Tôi muốn cô và thằng bé được sống sung sướng.

Quân nói thêm.

_Cô không nghĩ cho mình. Cô cũng phải nghĩ đến thằng bé chứ? Cô cũng đã lấy tôi làm chồng rồi, cô phải chấp nhận cuộc sống do tôi mang lại cho cô. Cô không nên thắc mắc hay đòi hỏi gì nữa.

Diễm im lặng không đáp. Thằng bé thấy bố mẹ mình đang căng thẳng với nhau. Nói vội nói.

_Lần đầu tiên đến đây. Bố sẽ tổ chức tiệc chứ?

Quân mỉm cười.

_Nếu con muốn bố sẽ mời mọi người đến đây chung vui.

Thằng bé cười khi.

_Con chỉ muốn một bữa tiệc nhỏ cùng bố mẹ và bà Hoa thôi. Con không muốn người ngoài phá hỏng giây phút riêng tư của bố mẹ.

Quân bật cười thích thú.

_Con thật khôn ngoan.

Nhắc bóng nó trên đôi tay của mình. Quân sai bước vào trong nhà. Không còn cách nào khác, Diễm cũng phải đi theo. Chỉ cần Quân có quyền giữ thằng bé. Diễm phải nghe lời Quân một cách vô điều kiện. Diễm luôn bị Quân khống chế, hệt như một tên tội phạm bị quan tòa giam giữ trong ngục tối.

Chương 275

Căn biệt thự quá rộng và quá sang trọng. Diễm mở to mắt đứng lặng quan sát xung quanh. Ai cũng sung sướng và vui mừng khi lấy được chồng giàu có nhưng còn Diễm thì rầu rĩ không yêu. Diễm không muốn bị người ta hiểu lầm là một kẻ đào mỏ. Mặc dù Diễm cũng nổi tiếng và kiếm được nhiều tiền nhờ bán sách và bán tranh nhưng so với Quân, Diễm chẳng là gì cả.

Căn biệt thự này, Quân chỉ thuê duy nhất một ông quản gia luôn giữ sàn nhà, đồ đạc được sạch sẽ, giữ cho khu vườn được chăm sóc tốt.

Nghe ông quản gia chào mình là bà Hoàng. Diễm lúng túng chào lại. Diễm không quen với danh phận mới này.

Biệt thự có rất nhiều phòng, thằng bé được Quân sắp xếp cho một phòng, bà Hoa một phòng. Còn Diễm phải dọn đồ về phòng ngủ của Quân. Diễm không dám có phản ứng gì. Quân cảnh cáo Diễm.

_Nếu cô dám làm tôi bề mặt trước người làm. Tôi sẽ không để cho cô sống yên đâu.

Diễm cúi.

_Anh không cần phải đe dọa tôi. Tôi làm theo lời anh là được chứ gì?

Quân quan sát Diễm lúng túng, ngượng ngùng không biết nên mặc quần áo của mình ở đâu. Quân cau có.

_Cô không biết hay là cô không muốn mặc chung quần áo của cô cùng với quần áo của tôi?

_Tôi..tôi nghĩ căn biệt thự rộng thế này, anh có thể cho tôi một phòng được không?

Quân lòi đứng sát vào người. Nâng cằm Diễm lên. Quân gần giọng.

_Lúc này cô nói cô sẽ nghe lời tôi nhớ không? Cô là vợ của tôi, cô định ngủ riêng là thế nào? Có phải cô định cho bà Hoa và ông quản gia biết mối quan hệ của chúng ta chỉ là bọt biển. Cô có thể sống mà không có tôi. Còn tôi không làm được như cô.

Diễm gắng gượng để cho mình không khóc. Mở va ly, Diễm bắt đầu mặc quần áo. Quân muốn kiểm tra xem thằng bé có hài lòng với căn phòng mà Quân đã chọn cho nó không nên Quân để Diễm ở một mình trong phòng ngủ. Quân tìm sang phòng của thằng bé.

Thằng nhóc đang cùng bà Hoa và ông quản gia sắp xếp đồ đạc theo ý nó. Quân mỉm cười hỏi.

_Con thích căn phòng này chứ?

Thằng bé sung sướng đáp.

_Con thích lắm. Từ nay con sẽ có rất nhiều xe ô tô để chơi.

Quân cười tươi.

_Chỉ cần con muốn là được. Bố sẽ cho mua cho con thật nhiều xe.

Quân bảo bà Hoa sang giúp Diễm. Bà Hoa nghe lời đi ngay. Quân cùng thằng bé lấy đồ chơi trong thùng các tông ra ngoài. Cả hai bố con cùng sắp xếp đồ đạc, cùng cười đùa.

Quân đã cảm thấy hạnh phúc trọn vẹn khi mẹ con Diễm xuất hiện trong cuộc đời mình. Dù còn nhiều sóng gió phía trước nhưng Quân tin là mình đang nắm được hạnh phúc, nắm được tương lai. Chỉ cần có họ ở bên cạnh, Quân không còn cảm thấy hụt hẫng và trống vắng nữa. Quân đã có sự nghiệp, có được một gia đình nhỏ cho riêng mình. Quân cũng đã lấy người được Quân yêu, có con với Diễm. Quân nghĩ ông Trời tuy cho Quân nhiều thử thách, mất mát và đau khổ nhưng ông Trời cũng đem lại cho Quân nhiều niềm vui và hạnh phúc.

Sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, Diễm quá mệt mỏi nên chỉ muốn tắm rửa. Sau đó ngủ một giấc. Thằng bé khoe với Diễm.

_Bố đã mua cho con rất nhiều đồ chơi. Mẹ có muốn chơi cùng con không?

Diễm gượng cười.

_ Hiện giờ mẹ rất mệt. Để chiều tối mẹ chơi cùng với con được không?

_ Nếu mẹ mệt, mẹ đi nghỉ đi. Để con chơi cùng với bố là được rồi.

Quân lo lắng hỏi Diễm.

_ Cô có cần tôi đưa cô đi khám sức khỏe không?

Diễm lắc đầu.

_ Em chỉ cần ngủ một chút rồi sẽ khỏe lại thôi.

Diễm choáng váng muốn ngã. Thằng bé lo lắng không yên.

_ Mẹ đúng là rất yếu. Mẹ nên đi ngủ đi. Mẹ đừng nghĩ gì cả mọi chuyện cũng đã qua rồi.

Diễm xoa đầu thằng bé.

_ Cảm ơn con.

Ngay lúc này Quân không còn nghĩ được gì nữa. Thấy Diễm mệt mỏi, ốm yếu. Quân muốn tha thứ cho tất cả những nỗi đau mà Diễm đã gây ra cho mình. Quân không phải là một kẻ máu lạnh. Quân luôn yêu Diễm, luôn muốn Diễm được sống khỏe mạnh, được sống bình an, vui vẻ và hạnh phúc. Tuy đôi lúc Quân đối xử tàn nhẫn và lạnh lùng với Diễm, nhưng thực lòng Quân luôn muốn dịu dàng với Diễm.

Quân bế Diễm. Diễm đỏ bừng mặt.

_ Anh làm gì thế? Con trai đang nhìn chúng ta kìa?

Quân cố nén cười.

_ Cô không thấy là thằng bé rất vui khi thấy chúng ta thể hiện tình yêu dành cho nhau à? Tốt nhất là cô nằm im nếu không tôi sẽ không khách sáo mà không mạnh tay với cô đâu.

Diễm dẫu khuôn mặt đỏ như gấc chín vào ngực Quân. Thằng bé che miệng cười, nó đang vui sướng vì bố mẹ nó cuối cùng cũng có thể ở bên cạnh nhau. Nó không còn phải lo lắng mẹ nó sẽ khóc, sẽ buồn khổ. Nó cũng không sợ là mình sẽ không có cha nữa.

Đắp chăn ngang người Diễm. Quân dặn.

_ Cô ngủ đi. Tôi sẽ bảo Di Hoa nấu gì đó cho cô ăn khi cô tỉnh dậy.

Diễm quá mệt mỏi nên không còn sức để đối đáp lại lời Quân nữa. Cơ thể Diễm như muốn tan ra thành nước. Diễm không dám nghĩ đến lúc phải đối diện với bố mẹ Quân và Loan. Diễm sợ họ sẽ không tha thứ cho mình nhưng Diễm không còn đường lui nữa. Quân đang dùng thằng bé để ép Diễm không được rời xa Quân.

Diễm có thể chạy trốn cùng thằng nhóc thêm một lần nữa. Nhưng hành động này của Diễm chỉ khiến mọi chuyện càng trở nên tồi tệ hơn. Thằng bé đã biết Quân là cha của nó. Quân cũng đã nhớ ra mọi chuyện. Diễm còn có thể chạy đi đâu được nữa. Diễm đã không còn sức, còn khả năng để đi nữa. Diễm phải dừng lại thôi.

Dù có khó khăn hay phải chịu nhiều đau khổ hơn nữa. Diễm cũng phải cố chịu đựng. Bây giờ Diễm không chỉ cho mình mà còn cho thằng bé nữa. Nó cần có đủ cả cha lẫn mẹ. Diễm đã tước đi mất quyền có được tình yêu của một người cha. Đã đến lúc Diễm phải trả lại cho nó.

Diễm mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Quân cảm lấy tay Diễm. Trông Diễm thật nhỏ bé, thật mỏng manh.

Quân không dám đối xử quá khắc nghiệt với Diễm. Quân sợ Diễm sẽ tan vỡ, sợ sẽ mất Diễm. Quân đã từng trải qua một lần, Quân không muốn mất Diễm thêm một lần nữa.

Biết rằng mình sẽ ghen, sẽ hận Diễm chừng nào mọi hiểu lầm vẫn chưa được giải tỏa nhưng Quân không thể rời xa Diễm. Dù Diễm không có thằng bé. Quân cũng tìm đủ mọi cách để ép Diễm quay về bên mình.

Nhẹ nhàng khép cửa phòng ngủ. Quân hỏi thằng bé.

_ Con có muốn đi mua sắm với bố không?

Thằng thích chí nói.

_ Con thích lắm. Chúng ta đi bây giờ hay để chiều khi mẹ tỉnh lại rồi cùng đi?

_ Con muốn thế nào?

_ Con muốn chiều cùng đi mua sắm với bố mẹ.

_ Thôi được rồi. Bây giờ con về phòng của mình đi. Bố có việc cần phải đi.

_ Bố sẽ về nhà đúng hẹn chứ?

Quân hôn lên má thằng bé.

_ Con yên tâm bố không bao giờ lỡ hẹn.

Thằng bé ngập ngừng hỏi Quân.

_ Bố có thể cho con đi cùng bố được không? Con không muốn ở nhà một mình mà không có ai chơi cùng.

Quân cười.

_ Đi thôi, thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 276

Thằng bé tặng Quân một nụ cười thật tươi. Lòng Quân ấm nóng vì tình phụ tử. Quân sung sướng cù vào nách thằng bé. Thằng bé cười mãi không dứt. Bà Hoa rơi lệ vì vui mừng, cuối cùng Diễm cũng có thể về bên Quân. Bà hy vọng lần này họ sẽ không còn chia xa nữa.

Quân đưa thằng bé đến công ty. Thằng bé mỉm cười lễ phép chào tất cả nhân viên của Quân. Ngay lần gặp đầu tiên họ đã rất có ấn tượng với thằng bé.

Quân nhắc bóng thằng bé lên. Quân trêu.

_ Con định thay bố tiếp quản công ty dần từ bây giờ hay sao mà con đã tìm cách tiếp cận với nhân viên của bố rồi?

Thằng bé khôn khéo trả lời.

_ Con muốn học tập bố dần từ bây giờ. Con muốn trở thành doanh nhân thành đạt giống như bố.

Quân vừa đi vừa cười. Nhân viên trong công ty của Quân kinh ngạc nhìn Quân không chớp. Họ chưa từng thấy Quân vui vẻ và hạnh phúc như thế này bao giờ. Họ tự hỏi thằng bé mà Quân đang bế trên tay là ai? Mối quan hệ giữa hai người là gì? Có người đoán thằng bé là con của Quân, có người đoán là con của họ hàng, có người đoán là con của bạn bè. Dù thằng bé này thực sự là con của ai thì Quân thực sự thích và yêu thằng bé. Cứ nhìn cách Quân cười đùa và nhìn nó đầy yêu thương thì biết.

Mở cửa văn phòng, Quân đặt thằng bé ngồi lên ghế sau đó cho gọi trợ lý Justin. Justin khựng lại khi nhìn thấy thằng bé đang ngồi trên ghế của Quân. Justin tò mò hỏi.

_ Thằng bé này là con của ai thế?

_ Con của tôi.

Justin kinh ngạc kêu lên.

_ Anh đang nói đùa em đúng không? Em tưởng anh chưa lấy vợ và chưa từng có con.

Quân không buồn giải thích.

_ Cậu chỉ cần biết thằng bé này là con trai của tôi là được. Đừng hỏi lời thôi nữa.

Biết tính của Quân không thích nói nhiều và không thích nói chuyện về cá nhân mình nên Justin không tò mò hỏi thêm gì nữa.

Justin mỉm cười chào thằng bé.

_ Chào cháu! Chú là Justin. Chú là trợ lý của bố cháu.

Thằng bé mỉm cười đáp lại.

_ Chào chú! Rất vui vì được làm quen với chú.

Justin bật cười. Thằng nhóc thú vị và vui tính hơn Justin tưởng. Nhìn khuôn mặt thích thú của mọi người và Justin khi làm quen với thằng nhóc – con trai của mình. Quân tự hào không ít. Thằng bé luôn biết cách làm hài lòng mọi người. Xem ra Diễm đúng là rất biết dạy con. Quân không thể tranh luận gì với Diễm trong cách dạy thằng bé. Thằng bé cư xử và hành động rất mẫu mực. Nó không có điểm gì đáng để cho Quân phải chê trách nó.

Quân hỏi Justin.

_ Cậu đã điều tra đến đâu rồi?

Justin nhanh chóng tập trung vào công việc của mình. Đưa cho Quân một tập hồ sơ dày. Justin nói.

_ Đây là toàn bộ những tư liệu mà em thu thập được trong hai ngày qua. Đúng như những gì anh đã dự đoán, người phụ nữ đó chính là người đã lấy tác phẩm văn học của cô Anna.

Quân cảm tức.

_ Tôi muốn họ phải trả giá cho những gì mà họ gây ra cho vợ tôi. Tôi không cho phép ai được làm tổn thương cô ấy.

Justin tưởng mình nghe lầm.

_ Anh bảo sao? Cô Anna là vợ của anh à? Sao em không nghe anh nhắc gì đến cô ấy, chưa hết chẳng phải anh sắp lấy Miss Jenifer hay sao?

Quân trừng mắt.

_ Tôi đã nói là chuyện riêng tư của tôi cậu đừng xen vào còn gì? Có phải cậu muốn tôi điên lên thì cậu mới chịu từ bỏ tính tò mò của mình đúng không?

_ Em xin lỗi. Tại anh khiến em đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác nên em không dẫn được.

Quân phẩy tay.

_ Cậu nói tiếp đi.

_ Nhờ mấy tay thám tử chúng ta đã tìm ra chứng cứ. Bây giờ chỉ chờ anh quyết định sẽ làm gì tiếp theo nữa thôi.

Quân xem xét lại từng bằng chứng do Justin đưa cho mình. Xem xong, Quân ra lệnh.

_ Cậu lập tức kiện họ ra tòa cho tôi. Tôi muốn họ phải thân bại danh liệt vì dám động vào vợ tôi.

Thằng bé chăm chú nghe Quân nói. Nó hiểu bố nó đang tức giận vì muốn bảo vệ mẹ nó. Trong lòng nó, một tình cảm dịu nhẹ và áp áp dâng đầy. Có bố nó bảo vệ mẹ nó, thằng nhóc không còn phải lo lắng gì nữa. Nó có thể vô tư sống đúng với lứa tuổi của mình.

Justin vừa đi khỏi. Thằng bé tò mò hỏi Quân.

_ Bố yêu mẹ lắm đúng không?

_ Sao con lại bỏ câu này? Câu trả lời có hay không có quan trọng với con không?

Thằng bé gật đầu đáp.

_ Có chứ. Nếu bố yêu mẹ, mẹ sẽ không khóc, không phải đau khổ nữa. Còn nếu không, con không muốn bố mẹ hận thù nhau. Con không muốn mẹ phải sống trong đau khổ nữa.

_ Sao con biết là mẹ con luôn nhớ đến bố. Trông mẹ con vẫn sống tốt mặc dù không có bố ở bên cạnh mẹ con đấy thôi.

Thằng bé nói như người lớn.

_ Mẹ chỉ cố tỏ ra mình mạnh mẽ và không khóc trước mặt con vì lo cho con. Mỗi tối trước khi đi ngủ, mẹ luôn kể chuyện tình của bố mẹ cho con nghe. Mẹ luôn bảo con rằng, bố do bị mất trí nhớ nên không còn nhớ đến mẹ con nữa. Mẹ nói mặc dù mẹ yêu bố, muốn ở bên cạnh bố cả đời nhưng mẹ nghĩ sự ra đi của mẹ sẽ đem lại cuộc sống hạnh phúc cho bố nên mẹ không thể ở bên cạnh bố. Bố đừng nghi ngờ tình yêu của mẹ. Chú John chỉ là bạn thân của mẹ. Mẹ không hề yêu chú ấy, nếu mẹ yêu, mẹ đã nhận lời cầu hôn của chú ấy từ lâu rồi.

Quân chăm chú nghe thằng bé nói. Quân không thể nghi ngờ một lời nào của thằng bé. Từ trước đến nay nó chưa từng lừa dối Quân bất cứ điều gì. Quân tin là nó nói thật. Quân thấy Diễm cũng giống như mình. Loan ở bên cạnh Quân gần năm năm, Quân cũng chỉ dừng lại ở mức độ thích, do bị bà Phương ép nhiều quá và tưởng rằng không thể tìm được người con gái nào thích hợp với mình hơn Loan nên Quân mới cầu hôn Loan.

Lòng Quân nhẹ nhõm hơn một chút. Quân hôn lên má thằng bé. Quân cười nói.

_Bây giờ con ngồi im chơi đồ chơi của con. Bố cần giải quyết nốt mấy việc còn đang dở.

Thằng bé vâng lời.

_Con hứa là con sẽ chơi trong im lặng. Bố làm việc của bố đi.

Quân xoa đầu thằng bé. Thằng bé lấy một cây bút chì, một cái thước và một tờ giấy. Nó bắt đầu vẽ. Quân vừa làm việc, vừa quan sát con trai.

Nhìn thằng con trai bé bỏng đang tập trung trên trang giấy. Đôi mắt Quân lấp lánh niềm vui. Quân từng ước là nếu phải mất tất cả để có được thằng bé, Quân cũng sẽ làm. Nay Quân không phải mất gì cả, Quân vẫn có được nó. Quân hura từng cảm thấy sung sướng hơn thế ở trong đời.

Lúc Quân hoàn thành xong công việc cũng đã hơn ba giờ chiều. Quân nhìn thằng bé đang nằm ngủ trên ghế xô pha. Quân giật mình. Quân cảm thấy có lỗi với nó. Quân đã mãi làm việc đến nỗi quên mất thằng bé.

Quân nhẹ nhàng bế nó trên tay. Cầm chìa khóa xe ô tô, khép cửa phòng. Quân ra về.

Mấy nhân viên mỉm cười chào Quân. Quân chào lại. Văn phòng của Quân nằm ở lầu năm. Đây là một tòa nhà cao ốc cao hơn mười tầng. Do tập đoàn xe ô tô General Motor là một tập đoàn lớn nên cơ sở vật chất rất sang trọng và rộng lớn.

Đặt thằng bé vào ghế xe, Quân đắp áo khoác lên người nó. Trông thằng bé ngủ say giống như một thiên thần. Quân say sưa ngắm con trai.

Quân vẫn không tin được là mình thực sự là cha của thằng bé. Hạnh phúc, vui mừng khiến Quân choáng váng. Thần trí của Quân vẫn chưa tỉnh lại. Quân mong những thứ mà mình đang có sẽ không bao giờ tan biến đi. Quân sẽ không sống được nếu phải mất thằng bé và Diễm thêm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 277

Diễm vừa ngủ dậy, câu đầu tiên hỏi khi thấy bà Hoa là thằng bé và Quân đâu. Bà Hoa cho Diễm biết hai bố con đã đưa nhau đi làm. Diễm thờ phào nhẹ nhõm vì Quân không tìm cách đưa thằng bé rời xa khỏi vòng tay của Diễm. Nếu Quân làm thế, Diễm sẽ héo rũ mà chết.

Diễm gọi điện cho Quân. Quân quan tâm hỏi.

_Cô đã thấy khỏe hơn chưa?

_Em đã khỏe hơn rồi. Con có ở bên cạnh anh không?

_Nó đang ngủ. Cô chuẩn bị đi, khi nào tôi và thằng bé về. Cả nhà chúng ta sẽ đi mua sắm.

Câu cả nhà chúng ta của Quân mới ám áp làm sao. Diễm nghe trái tim mình dâng đầy cảm xúc và niềm vui. Diễm mong có ngày này, luôn mong được sống bên cạnh Quân và con trai. Nếu không còn chuyện gì xảy ra nữa. Diễm không bao giờ muốn rời xa khỏi Quân và thằng bé. Diễm muốn được ở bên cạnh họ suốt đời. Diễm muốn được nhìn thấy thằng bé lớn lên, muốn trông thấy nó trưởng thành và thành đạt. Diễm muốn được cùng với Quân gánh vác mọi chuyện, muốn chăm sóc bố con Quân mỗi khi họ ốm đau. Muốn nghe họ nói chuyện mỗi khi họ cần tâm sự.

Diễm dịu giọng đáp.

_Em biết rồi. Em sẽ chờ bố con anh về.

Đặt điện thoại trước chỗ ghế xe. Trái tim Quân đang đập gấp gáp trong lồng ngực. Quân đang rửa sạch bản thân, chỉ cần Diễm tiếp tục tỏ ra yếu đuối, nghe lời và ăn nói dịu dàng với Quân. Quân sẽ sớm ngục ngã, sớm đầu hàng vô điều kiện.

Diễm đón bố con Quân trước cổng. Quân nhìn chiếc váy màu hồng mà Diễm đang mặc trên người, nhìn mái tóc đen dài buông một cách tự nhiên của Diễm. Quân ngáy người ra nhìn như một thằng ngố.

Diễm vẫn quyến rũ, xinh đẹp như ngày nào. Quân không thể ngăn cấm trái tim mình thôi đập nhanh mỗi khi nhìn thấy Diễm. Ở gần bên cạnh Diễm thế này, Quân sẽ sớm tan chảy vì Diễm mất thôi.

Nếu có thể điều khiển được trái tim của mình. Quân đã không đau khổ vì tình nhiều như thế này. Diễm chính là người phụ nữ khiến Quân phát điên vì yêu, cũng khiến Quân không còn là chính mình nữa. Quân tin rằng, chỉ cần Diễm kiên quyết từ chối hay bỏ trốn. Quân có thể trở nên rất tàn nhẫn và độc ác. Quân sẽ làm cho mọi người sống không được yên vì mình.

Diễm chào Quân.

_Anh đã về?

Quân giật mình đáp. Lúng túng vì bị bắt quả tang nhìn vợ đầy say đắm của mình. Quân hỏi lảng sang sang chuyện khác.

_Sao cô không ở yên trong nhà? Cô ra đây làm gì?

_Em muốn đón con và anh. Em ngủ gần cả ngày rồi nên muốn đi ra đi vào cho khuấy khuấy.

Quân bế thằng bé đi vào trong nhà. Diễm đi theo sau Quân. Thằng bé cựa quậy tinh giắc. Nhìn thấy Diễm, nó ngái ngái nói.

_Chúng ta đi mua sắm được chưa hả mẹ?

_Con đang buồn ngủ thế kia. Con nên ở nhà ngủ đi. Hôm khác đi mua sắm cũng được.

Thằng bé lắc đầu nguây nguẩy.

_Con muốn đi với bố mẹ hôm nay cơ.

Quân mỉm cười.

_Có chắc là con không muốn ngủ thay vào đó con muốn đi mua sắm không?

Thằng bé nói ngay.

_Đi thôi bố. Con đã háo hức lắm rồi.

Quân đỡ thằng bé lên cao. Quân bảo thằng bé.

_Tuân lệnh thiếu gia. Chúng ta cùng đi nào.

Thằng bé cười thật to. Diễm đứng lặng nhìn hai bố con. Lệ nóng trên má Diễm bắt đầu rơi xuống. Diễm đang khóc vì hạnh phúc và vui mừng. Cuối cùng Diễm cũng có được Quân, có được tình yêu của đời mình. Biết rằng còn nhiều cay đắng và thử thách đang chờ mình ở phía trước nhưng Diễm tin là chỉ cần có Quân và thằng bé ở bên cạnh. Diễm sẽ vượt qua được.

Siêu thị Best Buy là siêu thị lớn nhất của thành phố San Diego. Thằng nhóc được Quân và Diễm nắm tay dắt đi, họ sợ thằng bé bị lạc. Quân hỏi thằng bé.

_Con có muốn mua gì không?

Thằng bé cười.

_Con muốn mua vài cuốn truyện tranh và mấy cuốn sách thiếu thi.

_Được rồi. Bố sẽ mua cho con.

Quay sang Diễm. Quân hỏi.

_Còn cô muốn mua gì?

_Em không thiếu gì nên không cần mua gì cho bản thân. Chúng ta mua thức ăn về nấu cho bữa tối.

Quân không nói gì. Quân đưa thằng bé và Diễm lên tầng chuyên bán sách dành cho thiếu nhi. Quân để thằng bé chọn sách theo sở thích. Diễm giúp thằng bé chọn từng quyển. Cuối cùng thằng bé chọn mua ba cuốn truyện tranh, hai hộp chì màu, giấy dùng để vẽ tranh và ba cuốn sách thiếu nhi.

Quân dự định sẽ trang trí lại căn phòng của thằng bé nên mua rất nhiều đồ dùng cho nó. Sau khi cùng Diễm mua xong mọi thứ cho thằng con trai. Quân giục Diễm.

_Bây giờ cô đi chọn thứ gì cho mình đi.

_Em không muốn mua gì cả.

_Tôi nói là cô chọn mua thứ gì đó cho mình thì cô cứ làm theo lời tôi đi. Tôi không đưa cô đến đây để chơi.

Thằng bé bảo Diễm.

_Mẹ mua gì cho mẹ đi. Đã lâu rồi mẹ không đi mua sắm, chắc mẹ phải thiếu thứ gì đó chứ?

Trong mọi trường hợp thằng bé luôn biết cách gỡ rối. Diễm lúng túng không biết nên mua gì. Mọi lần đi siêu thị. Diễm luôn đi cùng với bà Hoa. Diễm ít chú trọng và chăm lo cho mình nên những bộ quần áo và những chiếc váy mà Diễm mua đều đã cũ hết cả rồi.

Quân nhanh chóng đưa Diễm đến quầy chọn quần áo. Quân giục.

_ Cô chọn đồ cho mình đi. Tôi và con chờ cô ở đằng kia.

Diễm nhìn những bộ quần áo và những chiếc váy được trưng bày la liệt xung quanh. Diễm rầu rĩ bắt đầu chọn đồ cho mình.

Quân nhìn khuôn mặt bí xị của Diễm. Quân thấy Diễm thật trẻ con. Đã làm mẹ rồi mà Diễm vẫn không trưởng thành lên một chút nào.

Có mỗi việc chọn váy áo cho mình cũng làm không xong. Quân tưởng phụ nữ ai cũng thích mua sắm. Riêng cô vợ của mình, Quân thấy khác hẳn. Diễm thích viết văn, vẽ tranh hơn là cà ở các siêu thị để mua sắm.

Biết rằng có một cô vợ như thế sẽ bớt đau đầu khi cuối tháng phải trả các hóa đơn, không cần phải mua những món đồ đắt tiền cho vợ nhưng Quân vẫn chẳng vui chút nào. Quân không muốn Diễm phải sống khổ sở. Quân muốn mẹ con Diễm được sống thoải mái và sung sướng. Quân có thừa khả năng để lo cho mẹ con Diễm.

Thay vì để Diễm tự chọn đồ cho mình. Quân nhanh chóng lấy mấy chiếc váy, những bộ quần áo mà Quân cho là phù hợp với Diễm. Quân bảo Diễm.

_ Cô vào trong mặc thử cho tôi xem.

Diễm đỏ mặt đáp.

_ Không cần đâu anh. Em chỉ cần hai bộ là đủ rồi. Mua nhiều thế này thì lãng phí quá.

Quân cúi.

_ Tôi nói cô vào thử đi, thì cô cứ làm theo là được rồi. Sao cô luôn cãi lại lời tôi là thế nào?

Thằng bé không muốn bố mẹ cãi nhau. Nó nhanh chóng đẩy lưng Diễm vào phòng thay đồ.

Quân và thằng bé ngồi trên ghế chờ Diễm. Mặc xong một chiếc váy, Diễm rút re bước ra ngoài.

Quân say sưa ngắm nhìn Diễm, và cho cái thú vui được nhìn Diễm thế này là một niềm hạnh phúc và quyền làm chủ của một ông chồng. Thằng bé luôn che miệng cười khúc khích. Mặt Diễm đỏ bừng vì ngượng, mỗi lần thấy Quân cứ nhìn mình mãi. Diễm thấy gai hết cả người.

Quân bắt Diễm thử một đồng hồ. Đôi chân Diễm muốn rã ra vì hết phải đi ra rồi lại phải đi vào. Quân chọn ra mấy chiếc váy và mấy bộ quần áo mà Quân cho là Diễm mặc đẹp nhất sau đó Quân nhờ người gói lại.

Diễm cau mày hỏi.

_ Không phải anh định mua tất cả những thứ này chứ?

_ Cô không hài lòng à?

_ Em nói rồi, em không cần nhiều váy áo như thế.

_ Đừng nói lời thôi nỡ. Đây là lần đầu tiên tôi có thể mua gì cho cô sau gần năm năm gặp lại. Cô sẽ không làm mất thú vui của tôi chứ?

_ Em không muốn làm phiền anh. Em có thể tự trả tiền cho mình.

Quân đã nổi cáu thực sự, nếu không có thằng bé ở đây. Diễm đã bị Quân mắng rồi. Quân nói qua hàng rằng nguyền chặt.

_ Tôi nói lại lần cuối. Bây giờ cô là vợ của tôi. Mọi khoản chi tiêu của cô, thằng bé và sinh hoạt trong gia đình đều do tôi chi trả. Cô không được phép cướp đi quyền làm chủ của tôi.

Diễm phản kháng.

_ Nhưng em cũng làm ra tiền. Em không muốn phụ thuộc quá nhiều vào anh.

Quân chưa xót nói.

_ Tôi biết cô có khả năng sống tự lập. Chính vì cô tin vào mình nên cô mới dám bỏ rơi tôi. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô vì điều đó. Cô yên tâm, dù cấm hận cô nhưng tôi sẽ không ngăn cản cô được làm những gì mà cô thích. Chỉ cần cô không có ý nghĩ sẽ rời xa tôi là được. Tiến cô kiếm được, cô có thể làm gì tùy thích nhưng việc chi tiêu của cô đều do tôi trả.

Quân đúng là một ông chồng độc tài theo cả nghĩa bóng và nghĩa đen. Diễm không muốn tranh cãi với Quân về vấn đề tiền nong ở đây nên đành phải nhượng bộ.

_ Chuyện này chúng ta sẽ bàn lại sau. Anh đã mua đồ cho em, anh cũng nên mua gì cho mình đi chứ?

_ Cô quan tâm đến thôi.

_ Anh có thể thôi khiêu khích em được không? Không lẽ anh muốn em phải khóc lóc cầu xin anh. Anh mới dừng hành động trả thù của mình.

Quân im lặng không đáp. Diễm muốn mua tặng Quân và thằng bé một thứ gì đó bằng tiền của mình. Đôi mắt Diễm ánh lên khi nhìn thấy một chiếc cà vạt rất đẹp. Diễm biết phải mua gì để tặng cho Quân.

Diễm chọn cho Quân và thằng bé mấy bộ quần áo. Diễm che miệng cười mỗi khi thấy thằng bé và Quân từ trong phòng thay đồ đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 278

Thằng nhóc cố tình chọc cười Diễm bằng cách tạo dáng giống như người mẫu. Ngay cả Quân cũng không nhịn được cười.

Nhờ thằng bé mối quan hệ căng thẳng giữa Quân và Diễm đã giảm đi nhiều. Quân không còn tức giận Diễm như trước nữa.

Hơn bảy giờ tối. Gia đình Diễm mới trở về nhà. Bà Hoa đã nấu xong bữa tối. Diễm muốn nấu thêm mấy món Quân và thằng bé thích nên cùng bà Hoa nấu thêm vài món nữa từ đồng thực phẩm vừa mới được mua chiều nay.

Thằng bé và Quân ăn ngon miệng. Bỏ con Quân cười suốt bữa ăn. Diễm chăm chú lắng nghe. Bà Hoa cũng vui lây vì hạnh phúc của Diễm.

Chờ Diễm rửa bát và tắm rửa xong. Quân bảo Diễm.

_ Vụ án lấy cắp tác phẩm văn học của cô đã tìm ra được thủ phạm rồi.

Diễm lo sợ hỏi.

_ Anh biết người lấy cắp tác phẩm của em là ai rồi đúng không?

Quân nghi ngờ hỏi Diễm.

_ Không lẽ cô đã đoán ra được người đó là ai?

_ Em không đoán gì cả. Em chỉ linh cảm thế thôi.

Quân cau.

_ Cô đúng là một kẻ khờ dại. Nếu cô đã biết là ai, cô phải nói ngay cho tôi biết chứ?

_ Em xin lỗi. Em không dám tin là chị ấy làm nên em không nói gì.

Quân cau mày.

_ Chị ấy? Cô ám chỉ người phụ nữ tên Maraget đúng không?

Diễm giật thót.

_ Chị...chị ấy đúng là người đã lấy tác phẩm của em?

_ Còn ai khác vào đây nữa?

Diễm phịch xuống giường. Mặt Diễm buồn rười rượi.

_ Hôm đó em nhớ là em bỏ quên Laptop của em ở trong văn phòng của chú Richard, khi em quay lại em thấy chị ấy lén lút đứng ở ngoài cửa phòng. Em tưởng chị ấy chỉ vô tình đi ngang qua đây nên không chú ý gì. Sau này khi phát hiện tác phẩm của mình bị Jenny đem đi in ấn và phát hành, em mới nhớ lại hình ảnh chiều hôm đó.

Quân ngồi xuống bên cạnh Diễm.

_ Cô ta lấy trộm tác phẩm của cô rồi bán cho Jenny. Cô ta cần tiền để phẫu thuật tim cho con gái.

Diễm mệt mõi nói.

_ Chỉ cần chị ấy lên tiếng hỏi em. Em sẽ giúp đỡ chị ấy. Em không ngờ chị ấy lại chọn cách đâm lén sau lưng em như thế.

_ Cô có muốn kiện cô ta và Jenny ra tòa không?

Diễm lắc đầu đáp.

_ Em không muốn kiện họ ra tòa. Chị Maraget làm thế cũng chỉ vì bất đắc dĩ thôi. Còn Jenny, chỉ cần cô ta lên tiếng xin lỗi và cải chính tác phẩm đó là của em là được rồi.

Quân cười nhạt.

_ Cô có ngại thơ quá không? một kẻ hám danh và hám lợi như cô ta sẽ dễ dàng chấp nhận xin lỗi cô một cách công khai như thế hay sao?

Diễm quay lại hỏi Quân.

_ Theo anh em nên làm gì?

_ Chuyện này cô không cần phải can thiệp vào. Tôi sẽ có cách.

_ Anh..anh không định đưa họ ra tòa chứ?

_ Cô có định lấy lại tác phẩm của mình không hay là cô chấp nhận để cô ta hưởng lợi trên thành quả lao động của cô. Cô có thể là người không ham lợi, không ham danh tiếng nhưng cô không thể để cho một kẻ chuyên môn đi cướp công của người khác và và luôn tìm cách hạ nhục người khác để thăng tiến sống ung dung ngoài vòng pháp luật. Nếu cô không kịp thời ngăn chặn cô ta từ bây giờ. Cô ta sẽ không được đăng chân lén đăng đầu. Cô sẽ không sống không yên được với cô ta đâu.

_ Em biết nhưng em không muốn cô ta phải ra tòa.

Quân mất hết kiên nhẫn.

_ Sao cô lúc nào cũng vì người khác để rồi tự làm khổ mình thế nhỉ. Cô vì người khác hy sinh bản thân mình là tốt nhưng cô phải xem hành động của cô có đúng hay không? Cô đang dung túng cho một kẻ xấu xa, cô có biết điều đó không hả?

Quân nói tiếp.

_ Tôi vừa là luật sư, đồng thời cũng là chồng của cô. Tôi có toàn quyền quyết định chuyện này. Cô không nên can thiệp vào nữa.

Diễm nói.

_ Nếu em có thể thuyết phục cô ấy xin lỗi em và đính chính lại mọi chuyện, anh sẽ tha cho cô ấy chứ?

_ Tôi đã nói là cô đừng có xen vào. Tôi đã làm đơn khởi tố cô ta rồi. Tôi sẽ không có ý định rút lại đơn kiện đâu. Sau chuyện cô ta dám làm cô bị tổn thương ở bữa tiệc hôm trước. Tôi sẽ bắt cô ta phải trả giá cho những gì mà cô ta gây ra.

Thằng nhóc đi vào phòng ngủ của Diễm và Quân nên hai người tạm ngừng tranh luận. Diễm mỉm cười hỏi.

_ Con đã muốn đi ngủ chưa?

Thằng bé lắc đầu.

_ Con muốn nói chuyện với bố mẹ.

Diễm vỗ tay gọi thằng bé.

_ Con lại đây.

Thằng bé bước lại gần. Quân nhắc thằng bé ngồi lên lòng. Quân cười hỏi.

_ Công tử có điều gì cần nói nào?

_ Nô en này bố mẹ sẽ đưa con về thăm quê chứ?

Diễm tái mặt. Nghĩ đến thái độ thù địch của bà Phương và sự hận thù của Loan khiến Diễm không thở được. Quân đọc được sự sợ hãi trong mắt Diễm. Quân trấn an.

_ Cô đừng sợ hãi như thế. Có tôi ở đây, cô sẽ không sao đâu.

_ Em biết nhưng tất cả mọi lỗi lầm đều là do em mà ra. Em không trách ai cả.

_ Cô đừng có hơi một chút là nhận hết mọi tội lỗi về mình được không? Bây giờ cô là vợ của tôi. Tôi không muốn cô và thằng bé bị tổn thương thêm nữa. Mọi hiểu lầm nên kết thúc ở đây.

Diễm ngược đôi mắt đầy lệ nhìn Quân. Diễm tin những lời Quân nói là hoàn toàn đúng sự thật. Quân luôn là người nói được sẽ làm được.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 279

Thằng bé vui mừng nói.

_ Con muốn gặp ông bà nội. Gặp bác Trường và bác Hồng, con cũng muốn gặp chị Diễm Lệ. Con muốn có một gia đình hạnh phúc.

Quân hôn lên má thằng bé.

_ Con sẽ có được một gia đình hạnh phúc. Đây là lời hứa danh dự của bố.

Hai bố con ngoéo tay nhau. Diễm ngồi lặng nhìn niềm vui trong mắt Quân và trong mắt thằng bé. Đã lâu rồi, Diễm không còn cảm giác hạnh phúc và ấm áp này nữa.

Đến giờ đi ngủ. Diễm cùng Quân đưa thằng bé về phòng. Thằng bé nằm ở giữa, Diễm và Quân nằm ở hai bên. Diễm kể chuyện cho nó nghe. Thằng bé chăm chú lắng nghe. Ngay cả Quân cũng bị câu chuyện trẻ thơ cuốn hút. Quân thấy mình cũng là một đứa trẻ đang được Diễm ru ngủ bằng những câu chuyện dành cho trẻ con.

Khi Diễm đọc xong cuốn truyện. Thằng bé đã ngủ say, tay nó nắm lấy tay Diễm và tay Quân. Quân cảm thấy một niềm hạnh phúc và ấm áp đang xen nhẹ vào lòng. Quân chưa từng nghĩ là có ngày Quân sẽ cùng Diễm nằm trên giường nghe Diễm kể chuyện cho con trai trước khi ngủ. Từ bây giờ trở về sau, Quân đã có một gia đình đúng như Quân mong ước.

Diễm hôn lên trán thằng bé. Miệng thì thầm.

_ Chúc con ngủ ngon, con yêu!

Quân cũng hôn lên trán thằng bé. Miệng cũng thì thầm.

_ Ngủ ngon, con trai!

Quân nhẹ nhàng rời khỏi giường. Dơ tay ra. Quân giục Diễm.

_ Chúng ta về phòng đi ngủ thôi.

Diễm không muốn rời xa thằng bé. Nhớ đến yêu cầu kỳ quái của Quân. Diễm ngượng ngùng ngồi dậy. Run rẩy nắm lấy tay Quân. Diễm cùng Quân rời khỏi phòng thằng bé, trước khi theo Quân về phòng, cả hai đều quay lại nhìn thằng con trai say ngủ.

Cả hai đều cảm thấy con tim của mình đang đập nhanh. Tình cảm trong họ đều hướng về nhau và về đứa con trai đang ngủ trong phòng kia.

Diễm đã hỏi xin Quân một phòng, nhưng Quân lấy lý do họ bây giờ đã là vợ chồng nên không cho phép Diễm ngủ riêng. Diễm biết Quân luôn muốn làm theo ý mình nên không dám có đòi hỏi gì nữa.

Leo lên giường. Diễm nằm tít vào trong cùng. Quân không nói gì. Tắt đèn bàn. Cả hai im lặng không ai nói với ai câu nào.

Cảm giác có Diễm bên cạnh mình khiến Quân thấy khó ngủ. Diễm nhắm mắt lại, Diễm che dấu sự sợ hãi của mình bằng cách cố gắng ngủ càng nhanh càng tốt.

Nằm một lúc, Diễm dần chìm vào giấc ngủ. Trong khi Diễm đã ngủ say. Quân vẫn còn chưa ngủ được.

Quân say sưa ngắm nhìn Diễm ngủ bên cạnh mình. Đã lâu rồi, Quân không còn có cơ hội để làm điều này. Quân luôn ước trước khi đi ngủ được trông thấy Diễm. Sáng mai thức dậy, người đầu tiên mà Quân muốn trông thấy là Diễm. Nay đã toại nguyện được ước mơ của mình. Quân cảm thấy hạnh phúc và vui sướng dâng đầy.

Đã quá khuya rồi, Quân vẫn còn thức. Mắt vẫn không ngừng nhìn Diễm. Diễm khẽ cựa quậy mình rồi sau đó quay sang ôm lấy Quân. Diễm làm thế theo thói quen, không phải chủ định muốn quyến rũ Quân. Nhưng ngay lúc này Quân lại không nghĩ thế.

Diễm gác chân lên đùi Quân, tay vắt ngang qua ngực Quân, đầu dựa vào nách Quân. Quân rửa thơm

_ Cô ta định khiến mình không điều khiển được bản thân đây mà. Không biết cô ta đã ngủ say thật chưa hay là cô đang định đùa giỡn với mình.

Diễm đã ngủ say rồi. Diễm đâu biết mình đang làm gì. Quân còn thức nên không bỏ sót hành động nào của Diễm. Quân hôn Diễm, Quân không còn là chính mình nữa. Quân quên luôn việc Diễm đã từng gây ra nỗi đau gì cho bản thân mình.

Trong mơ Diễm thấy ai đó đang hôn mình. Diễm thấy cơ thể nặng dần. Diễm lơ mơ mở mắt nhìn Quân. Hiểu mình đang rơi vào tình trạng nào, mặt Diễm đỏ bừng vì ngượng. Dù Diễm có phản đối. Quân cũng không thể ngừng lại được.

Sáng hôm sau, Diễm tỉnh dậy trước Quân. Cố gắng trèo qua người Quân mà không gây ra tiếng động gì. Diễm không muốn Quân tỉnh giấc, nếu Quân tỉnh, Diễm sẽ không biết dấu khuôn mặt đỏ ửng của mình đi đâu.

Thật ra Quân đã tỉnh từ lâu rồi nhưng vẫn giả vờ ngủ để xem Diễm định làm gì. Đầu tiên Diễm bước xuống giường, sau đó quay lại lúi chần chập kín người Quân. Diễm rón rén, bước nhanh vào tắm.

Quân cố nín cười, hành động lén lút của Diễm khiến Quân liên tưởng đến ý nghĩ hai vợ chồng chỉ vừa mới cưới nhau và vừa mới trải qua đêm tân hôn nên Diễm mới ngượng ngùng như thế.

Sau khi tắm và thay quần áo xong. Diễm phụ Di Hoa nấu bữa sáng cho cả nhà. Thăng bé luôn dậy đúng giờ nên Diễm biết giờ nào lên đánh thức thăng bé dậy.

Giúp thăng bé đánh răng, rửa mặt xong. Diễm mỉm cười hỏi.

_ Hôm nay con có phải đi học không?

_ Có ạ. Bọn con sắp được nghỉ đông rồi.

_ Mẹ biết, kì nghỉ lần này con muốn mẹ cho con đi đâu chơi?.

_ Con muốn cùng bố mẹ về thăm quê.

Diễm ngập ngừng hỏi thăng bé.

_ Con muốn về thăm quê đến thế sao?

_ Con muốn được gặp ông bà nội. Con tin là ông bà nội sẽ rất quý con.

Luôn cố áo qua đầu thăng bé. Diễm nói.

_ Mẹ cũng tin ông bà nội sẽ yêu con. Con trai của mẹ luôn ngoan ngoãn. Mẹ rất tự hào về con.

Thấy Quân đang đứng dựa vào cửa. Thăng bé reo lên.

_ Chào bố!

Quân cười tươi.

_ Chào con!

Quân chậm rãi bước vào phòng. Diễm vẫn còn cảm thấy xấu hổ nên không dám nhìn thẳng vào mặt Quân. Sau khi mặc xong quần áo cho thăng bé. Diễm nói.

_ Con đã đói chưa?

_ Con đói rồi.

Nắm tay Quân và tay Diễm. Thăng bé giục.

_ Chúng ta đi ăn cơm thôi.

Quân quay sang nhìn Diễm. Nhìn khuôn mặt đỏ hồng và e thẹn của Diễm. Quân cũng thấy ngượng theo. Quân than thầm, càng ngày Quân càng yêu Diễm hơn. Những lỗi lầm mà Diễm gây ra cho mình. Quân hầu như quên hết, chỉ cần nhìn khuôn mặt, ánh mắt và nụ cười của Diễm. Quân không còn nghĩ được chuyện gì nữa.

Trong bữa ăn, thằng bé nói liên mồm. Nó hào hứng nói cho Quân và Diễm nghe kế hoạch đi nghỉ đông của nó. Quân chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng Quân đáp lại lời nó bằng một nụ cười ấm áp. Giống như mọi lần khác, Diễm không nói gì. Diễm chỉ biết ngồi nghe hai bố con nói chuyện với nhau như hai người bạn thân.

Diễm muốn tự đưa thằng bé đi học nên bảo Quân.

_Anh đi làm đi. Con đã có em đưa đi học rồi.

_Đưa thằng bé đi học rồi sau đó cô định làm gì?

_Em đến viện bảo tàng. Hôm nay em có tiết dạy học ở đó.

_Tốt nhất cô lên xe tôi chở cô đi. Khi nào cô dạy xong, cô gọi điện cho tôi, tôi sẽ đón cô.

_Không cần phải làm thế đâu anh. Em có xe ô tô, em có thể tự lái xe đi làm được. Anh còn nhiều công việc, anh nên đi đi.

_Thôi được rồi. Khi nào xong việc, cô nhớ gọi điện cho tôi. Tôi muốn mời hai mẹ con ăn cơm trưa.

Diễm ngập ngừng hỏi.

_Anh...anh không định ăn cơm trưa ở nhà sao?

Quân nhíu mày.

_Thế nào cô không thích đi ăn cơm trưa ở bên ngoài với tôi à?

Diễm vội nói.

_Không phải em không thích. Em chỉ hỏi để biết thôi.

_Xem ra cô cũng là người tò mò hơn tôi tưởng.

Quân cúi xuống hôn thằng nhóc. Quân mỉm cười nói.

_Con nhớ học chăm ngoan nhé. Trưa bố con mình sẽ gặp lại nhau.

Thằng bé bá cổ Quân, hôn chụt lên má Quân. Nó cười toe toét.

_Chúc bố một ngày làm việc thật vui vẻ.

Quân định đi. Thằng bé tinh ranh hỏi.

_Bố không hôn mẹ à? Bố hôn con, bố cũng phải hôn mẹ cho công bằng chứ?

Mặt Diễm nóng bừng. Diễm vội bảo thằng bé.

_Mẹ con mình về phòng lấy sách vở rồi đi học thôi.

Mắt thằng bé nhìn Quân đầy hy vọng. Quân nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Diễm. Diễm không biết rằng cử chỉ ngại ngùng của mình càng khiến Quân muốn hôn Diễm hơn.

Ôm ngang eo Diễm, ngả người Diễm về phía sau. Quân hôn thật mạnh lên môi Diễm. Diễm choáng váng mở to mắt nhìn Quân không chớp. Diễm xấu hổ muốn chui xuống đất, bị hôn trước mặt thằng con trai thế này là điều Diễm chưa bao giờ nghĩ đến.

Thằng bé che mắt, miệng nó cười thật tươi. Dứt nụ hôn, Quân thì thầm vào tai Diễm.

_Cô đang định âm mưu gì thế? Cô muốn quyến rũ tôi đúng không?

Diễm đỏ mặt đáp.

_Anh đừng nói lung tung. Tôi không hề có ý định quyến rũ anh.

Quân cau mày.

_Cô vừa nói gì? Cô nói lại cho tôi nghe xem nào?

Diễm quay mặt đi chỗ khác. Nhìn thái độ ương bướng và không sợ sệt của Diễm. Quân chỉ muốn mắng Diễm một trận. Không muốn thằng bé mất vui nên Quân không nói gì.

Quân lái xe đến công ty. Diễm đưa thằng bé đi học, sau đó lái xe đến viện bảo tàng. Diễm đang dạy học sinh. John mời Diễm đi uống nước. Không muốn gặp John vào lúc này nhưng nghĩ John là một người bạn tốt của mình, dù không yêu John cũng không cần phải trốn tránh như thế nên Diễm nhận lời.

Ngồi trong quán cà phê Princes. John quan sát vẻ mặt của Diễm. John biết Diễm đang hạnh phúc, tuy đau khổ và buồn chán nhưng thực lòng John cũng muốn chúc phúc cho Diễm.

_Cuộc sống hôn nhân của em thế nào?

_Em đang sống rất thoải mái. Cảm ơn anh đã hỏi thăm.

_Cho đến tận bây giờ anh vẫn không tin được là anh ta chính là chồng của em. Sao em phải chạy trốn anh ta lâu như thế? Em yêu anh ta thì khi gặp lại, em phải nói ngay cho anh ta biết em và thằng nhóc là ai chứ?

Diễm thờ dãi đáp.

_Có nhiều chuyện đã xảy ra giữa bọn em. Sau khi bị tan rã, anh ấy không nhớ được gì, mẹ anh ấy lại phản đối mối quan hệ của bọn em nên em mới chọn cách ra đi.

_Em thật khờ dại. Lẽ ra em không nên bỏ đi mới phải. Anh ấy ngay từ lần gặp đầu tiên, anh ta đã yêu em mặc dù anh ta không nhớ được gì cả. Anh tuy ghen, tuy hận anh ta nhưng vẫn phải công nhận một điều là anh ta rất yêu em.

Diễm gật đầu nói.

_Em biết. Em cũng yêu anh ấy.

Nhìn John, Diễm cảm thấy có lỗi với John.

_Anh sẽ không giận em chứ?

John lắc đầu nói.

_Mặc dù anh luôn mong em trở thành vợ của anh nhưng anh tin vào quyết định của em. Trải qua những chuyện vừa rồi, anh thấy chỉ có mình anh ta mới đủ sức bảo vệ cho hai mẹ con em. Anh chúc cho em được hạnh phúc.

Uống nốt ly cà phê. Diễm nói.

_Em cũng mong anh tìm được hạnh phúc cho riêng mình. Chỉ khi nào thấy anh tìm được một người con gái anh yêu em mới cảm thấy không có lỗi với anh nữa. Còn nếu không em sẽ giận bản thân mình vì đã khiến anh bị tổn thương.

_Em đừng có ngốc, em không có lỗi gì với anh cả. Em chưa từng lừa dối anh, anh làm sao trách em được. Anh chỉ hận bản thân anh vô dụng nên không thể khiến em yêu anh.

Diễm cúi đầu. Lòng Diễm ngổn ngang trăm mối. Tuy đã về được với Quân nhưng chưa chắc hai người đã được ở bên nhau. Mẹ Quân không chấp nhận Diễm làm con dâu. Bà luôn căm ghét Diễm, nếu lần này vì Diễm, Quân hủy hôn với Loan. Bà sẽ càng căm ghét Diễm hơn.

Nhưng dù có khó khăn thế nào. Diễm cũng không còn đường lui nữa rồi. Diễm phải chấp nhận sự ghẻ lạnh của bà Phương nếu Diễm còn muốn được ở gần bên thằng bé và được ở gần bên Quân. Diễm đã chạy trốn, đã làm một con rùa rụt cổ quá lâu. Đã đến lúc Diễm phải nhìn vào sự thật.

Tạm biệt John. Diễm lái xe về viện bảo tàng. Diễm cần hoàn thành nốt công việc của mình. Diễm chỉ còn hơn hai tiếng nữa để hoàn thành công việc buổi sáng. Hơn mười một giờ, Diễm phải đi đón thằng bé rồi.

Sáng nay Quân không đến công ty. Quân lái xe thẳng đến tòa án. Với tư cách là một luật sư, Quân nhanh chóng hoàn tất thủ tục pháp lý cần thiết để được đưa Jenny ra tòa.

Quân nhất định không bỏ qua cho cô ta. Quân không cho phép ai được quyền làm tổn thương Diễm. Quân có thể đối xử với Diễm thế nào là tùy ý Quân nhưng tuyệt đối Quân không cho người khác cái quyền đó.

Chưa đầy một giờ sau đó. Cảnh sát mời Jenny về đồn để hợp tác điều tra. Tất nhiên Jenny có quyền mời luật sư cho mình nhưng khả năng thắng kiện là rất nhỏ. Quân đã có đầy đủ bằng chứng trong tay. Với những bằng chứng này, Jenny không thể chối cãi được hành vi phạm tội của mình, thậm chí cô ta có mời được một luật sư giỏi đi chăng nữa cũng không thể thắng được Quân.

Với tội danh ăn cắp sản phẩm trí tuệ của người khác. Cô ta sẽ bị phạt tiền và tù tội. Nếu Diễm có thể xin Quân tha không kiện cô ta. Cô ta sẽ không phải đi tù, và không phải đóng tiền phạt, nếu không Quân sẽ khiến cô ta phải đi tù rất lâu. Ngay cả người phụ nữ tên Maraget cũng bị Quân kiện.

Diễm không biết sáng nay Quân đến tòa án. Nếu Diễm biết được, Diễm đã đi theo Quân và đã xin Quân rút lại đơn kiện rồi.

Mười một giờ trưa. Quân gọi điện cho Diễm.

_ Bây giờ cô đang ở đâu?

_ Em đang ở nhà trẻ Federation.

_ Cô biết nhà hàng Long Beach chứ?

_ Em biết.

_ Nếu cô biết rồi. Cô lái xe đưa thằng bé đến đó trước. Tôi sẽ lái xe đến sau.

_ Vâng, em hiểu rồi.

Quân cúp máy. Chào cô giáo của thằng bé. Diễm bế nó trên tay. Thằng bé vui mừng hỏi.

_ Bố vừa gọi điện đúng không mẹ?

_ Ủ, bố vừa gọi. Bố bảo hai mẹ con mình lái xe đến nhà hàng Long Beach.

Thằng bé hào hứng nói.

_ Con thích ăn hải sản. Chắc là thức ăn ở nhà hàng đó ngon lắm.

Diễm phì cười.

_ Nhìn điệu bộ háu ăn của con kìa. Con chê mẹ nấu ăn không ra gì sao?

Thằng bé bá cổ Diễm, hôn chụt lên má Diễm. Nó nịnh.

_ Mẹ con nấu ăn là nhất. Con muốn so sánh thức ăn nhà hàng đó nấu sao với mẹ có ngon hơn không thôi.

Diễm mắng yêu.

_ Mẹ biết con leo mép nên mẹ không đấu lại được với miệng lưỡi của con.

_ Con của mẹ rất ngoan, mẹ không thấy sao?

_ Mẹ biết rồi.

Diễm trượt vào nách thằng bé. Thằng bé phá ra cười thật to. Diễm cũng vui lây trước thái độ cởi mở của thằng bé. Từ khi biết Quân là cha của mình và được sống cùng một nhà với Quân. Thằng bé lúc nào cũng vui vẻ, cười đùa. Diễm không còn ước mong nào hơn thế. Chỉ cần thằng bé vui, Diễm có thể làm mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 280

Diễm và thằng bé vừa ngồi xuống ghế trong nhà hàng Long Beach, Quân đến. Thằng bé mỉm cười thật tươi khi thấy Quân. Quân mỉm cười đáp lại thằng bé.

Kéo ghế, Quân ngồi xuống. Thằng bé chuyển sang ngồi cạnh bên Quân. Quân nheo mắt hỏi.

_ Con đã đói chưa?

_ Con đói rồi. Con muốn ăn.

Quân xoa đầu thằng bé.

_Được rồi. Con thích ăn gì nào?

Thằng bé mở menu. Xem một lượt, nó đọc tên món ăn mà nó thích. Điều bộ và cách chọn món ăn của nó không khác gì người lớn. Quân mỉm cười. Thấy Diễm vẫn ngồi im. Quân giục.

_Cô cũng gọi thức ăn cho mình đi. Cô không thấy là thằng bé còn nhanh nhẹn hơn cả cô à?

Diễm cau.

_Tôi không phải là trẻ con. Tôi tự biết chọn món ăn cho mình.

Quân trừng mắt lên nhìn Diễm.

_Hình như cô không biết cô không được phép xưng tôi với chồng thì phải. Cô có cần tôi nhắc lại vị trí của cô cho cô nhớ không?

Diễm không đáp lời Quân. Cầm menu, Diễm nhìn từng hàng chữ nhỏ xíu. Cuối cùng Diễm chỉ chọn duy nhất hai món cho mình.

Quân cau mày.

_Hình như tạt bỏ bữa và ăn ít của cô mãi vẫn không bỏ được? Mặc dù cô đã làm mẹ rồi cô vẫn không lớn được bao nhiêu.

Quân lập tứ gọi phục vụ bàn đến. Quân gọi một loạt thức ăn. Diễm mở to mắt nhìn Quân.

_Anh định nuôi heo hay sao mà anh gọi lắm thế?

_Giá mà cô có thể biến thành heo thì đỡ cho tôi quá.

Diễm mím chặt môi. Quân luôn bắt ép Diễm làm theo ý mình, chưa bao giờ Quân để cho Diễm tự quyết định lấy việc gì.

Dù không muốn, Quân cũng đã gọi rồi. Diễm chỉ còn cách cố ăn nốt đĩa mỳ Ý của mình. Thằng bé luôn tự ăn nên Diễm không cần phải bón cho nó.

Nhìn thức ăn dính trên mép thằng bé. Diễm lấy khăn giấy lau cho thằng bé. Diễm hỏi.

_Có ngon không con?

Thằng bé gật đầu.

_Thức ăn rất ngon nhưng so với thức ăn mẹ nấu, con vẫn thấy mẹ nấu ngon hơn.

Diễm mỉm cười.

_Con đừng nịnh mẹ. Mẹ biết thừa là con đang lấy lòng mẹ đấy thôi.

Quân quan sát hai mẹ con. Hạnh phúc làm trái tim Quân bùng sáng, làm tâm trí Quân rộn rã niềm vui. Quân không còn cảm thấy tương lai của mình u ám nữa. Quân đã có được một gia đình nhỏ cần chăm lo, cần bảo vệ.

Mặc dù Quân luôn sợ hôn nhân, luôn sợ bị ràng buộc nhưng kể từ khi gặp Diễm, Quân không còn suy nghĩ như trước nữa. Chưa lúc nào Quân lại mong mình có vợ và có con như thế này.

Diễm vẫn lười ăn như mọi khi, dù Quân có ép cũng không cải thiện được bao nhiêu.

Chờ Diễm và thằng bé từ trong nhà vệ sinh đi ra. Quân nói.

_Cô đưa con về nhà đi. Tôi có việc nên không về cùng mẹ con cô được.

Diễm tò mò hỏi.

_Công việc ở công ty lúc nào cũng nhiều như thế sao?

_Cô muốn tôi ở nhà với cô?

Diễm lúng túng đáp.

_Em... em không có ý đó. Em chỉ mong anh chú ý giữ gìn sức khỏe, mong anh đừng làm việc quá sức.

_Liệu tôi có nên tin cô đang quan tâm đến tôi không nhỉ?

Diễm bắt đầu bực mình.

_Anh không muốn nghe thì thôi. Tôi không muốn nói gì với anh nữa.

Quân cười nhạt.

_Cô nghĩ cô là người nên tức giận ở đây à? Cô nên nhớ tôi vẫn còn chưa làm gì cô sau những chuyện cô đã gây ra cho tôi.

Diễm cho thằng bé uống nước. Thằng bé cười thỏa mãn.

_Hôm nay con có một bữa ăn thật ngon.

Diễm dịu dàng nói.

_Con chào bố đi. Mẹ con mình cùng về nhà.

Thằng bé quay sang hỏi Quân.

_Bao giờ thì bố về?

_Bố sẽ xong việc sớm thôi.

_Bố mau về bố nhé. Con muốn được ăn cơm tối cùng bố.

Quân phì cười.

_Chẳng phải con vừa mới ăn cơm trưa rồi sao? Con đã nghĩ đến ăn cơm tối rồi à?

Thằng bé ranh mãnh trả lời.

_Con chỉ nói thay cho mẹ thôi. Con sợ mẹ sẽ buồn nếu bố không về nhà ăn cơm đúng giờ.

Quân nhìn Diễm. Diễm đỏ bừng mặt vì thằng nhóc đã nói trúng tim đen của mình. Quân thấy vợ hay ghen thùng khi bị người khác trêu đùa. Quân ngại người ra ngắm Diễm. Quân đã dự định sẽ trừng phạt Diễm vì tội Diễm dám bỏ rơi mình nhưng đến khi sống chung, mọi ý nghĩ tàn nhẫn đó đã dần phai nhạt.

Buổi chiều Diễm lái xe đưa thằng nhóc về căn nhà cũ. Diễm muốn lấy một số thứ. Diễm đã sống trong căn hộ cho thuê này hơn bốn năm. Cái tên Wallflowers cũng là do Diễm đặt cho nó. Diễm quá trọng tình cảm nên không muốn vứt bỏ thứ gì. Dù chỉ là một căn hộ cho thuê và không được rộng rãi lắm, Diễm cũng không muốn dọn đi. Mang đồ ra xe, Diễm lái xe về biệt thự.

Căn biệt thự quá to so với gia đình Diễm. Diễm ước lượng hơn hai mươi người sống ở đây vẫn còn quá rộng, nói chi đến việc chỉ có năm người sống trong căn biệt thự này.

Diễm được Quân sắp xếp cho một phòng dành cho vẽ tranh. Diễm chuyển mấy giá vẽ và tranh của mình vào phòng đó. Thằng bé lăng xăng đi bên cạnh.

Thằng bé luôn hỏi Diễm những câu hỏi khó. Diễm phải vận dụng hết trí não mới có thể trả lời được những câu hỏi của nó. Thằng bé luôn có những suy nghĩ vượt quá lứa tuổi của nó.

Sau khi ăn cơm cùng mẹ con Diễm. Quân lái xe quay về tòa án, chỉ trong vòng một buổi chiều. Quân đã hoàn tất mọi thủ tục cần thiết. Jenny và Maraget đã bị bắt ngay sau đó. Tòa án đã quyết định đưa vụ án này ra xét xử vào ngày mai.

Diễm vẫn không biết gì cả. Buổi tối Quân không về nhà như đã hẹn trước. Quân còn nhiều việc nên quyết định ở lại công ty. Thằng bé lo sợ Diễm buồn nên nó cố tình tìm cách nói chuyện cho Diễm khuây khỏa và không nghĩ gì nhiều đến nỗi buồn của mình nữa.

Diễm không muốn phụ tình yêu của thằng bé nên cùng thằng bé chơi đồ hàng, cùng thằng bé chơi đàn, đọc truyện. Diễm đã có rất nhiều niềm vui khi được cùng con trai làm nhiều chuyện.

Diễm vẫn phân Quân thức ăn. Mất gần buổi chiều nấu những món ăn mà Quân thích, Quân lại không về ăn tuy có hơi buồn nhưng Diễm tin rằng Quân không về được là do Quân bận việc, không phải do Quân giận mình.

Hoạt động nhiều nên thằng bé dễ dàng chìm vào giấc ngủ say. Diễm nhẹ nhàng khép cửa phòng của thằng bé.

Không thể ngủ được nên Diễm mở Laptop. Diễm bắt đầu viết sách, khi đồng hồ điểm mười một giờ đêm, Diễm ngủ gục trên bàn.

Quân định không về nhà nhưng không dẫn được lòng, cuối cùng Quân lái xe về.

Quân tự trách bản thân không thể đóng vai một ông chồng vô trách nhiệm. Quân không thể đi sớm, về khuya mà không ngó ngang gì đến mẹ con Diễm.

Quân đã thua hoàn rồi. Trước kia khi còn sống một mình, Quân thường xuyên ngủ lại ở công ty, thậm chí có Loan luôn ở bên cạnh. Quân cũng ít khi muốn gặp mặt. Diễm đã khiến Quân cảm hận, ghen tuông nhưng Quân không thể đối xử tàn nhẫn với Diễm. Quân vẫn quan tâm đến Diễm, vẫn làm mọi cách để Diễm và thằng bé sống bình yên và vui vẻ. Quân đã yêu Diễm phát điên rồi. Quân nghĩ dù Diễm có phản bội mình, dù Diễm có là một người phụ nữ lẳng nhăng đi chăng nữa, Quân vẫn muốn có được Diễm.

Ông quản gia mở cửa cho Quân. Quân hỏi.

_ Cô chủ và thằng bé đã đi ngủ rồi chứ?

_ Họ đã đi ngủ cả rồi.

Quân thờ dãi, bước vào trong nhà. Thấy phòng ngủ vẫn còn sáng đèn. Quân biết tính Diễm hay sợ ma nên luôn luôn phải bật đèn mới đi ngủ được, chỉ khi nào biết bên cạnh người ngủ cùng, Diễm mới cho tắt đèn.

Nhìn Diễm ngủ gục trên bàn. Laptop vẫn còn mở. Quân xót xa và tự trách bản thân mình đã vô tình với Diễm. Quân đoán khi sống và phải nuôi con một mình chắc Diễm cùng hay ngủ gục trên bàn thế này. Qua thằng nhóc và bà Hoa, Quân đã nắm được cuộc sống của Diễm hơn bốn năm qua. Tuy vẫn còn ghen nhưng Quân không còn hận Diễm nữa.

Quân luôn mong một ngày nào đó sẽ được nghe Diễm nói câu “em yêu anh”. Quân mong mình không phải chờ Diễm quá lâu, nếu Quân sẽ phát điên lên vì ghen, vì luôn phải sống trong thấp thòem lo âu. Quân ghét chờ đợi, ghét lo sợ một ngày nào đó Diễm sẽ bỏ mình ra đi. Quân cần phải nắm giữ lấy cả trái tim và cơ thể của Diễm. Chỉ có làm được như thế, Quân mới thấy hạnh phúc trọn vẹn.

Quân nhẹ nhàng bế Diễm lên giường ngủ, kéo chăn đắp ngang người Diễm. Quân ngồi ngây ngắm Diễm. Nhìn khuôn mặt khá ái xinh đẹp, nhìn hàng lông mi cong vút, nhìn chiếc mũi thanh tú, đôi môi hồng hé mở của Diễm. Quân đỏ bừng mặt. Trái tim Quân đập rộn rã trong lồng ngực, Quân khao khát muốn được hôn Diễm.

Trong mơ Diễm gọi tên Quân. Quân giật mình nắm lấy tay Diễm. Quân không biết Diễm đã mơ thấy gì mà gọi tên mình như thế. Quân nhớ khi ngủ ở căn nhà gỗ trong rừng. Diễm cũng gọi tên mình khi mơ ngủ như thế. Phải chăng Diễm luôn nhớ về mình? Quân lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo. Quân không thích tự huyền hoặc bản thân. Quân không muốn hy vọng quá nhiều để rồi lại thất vọng trong đau đớn.

Quân đọc lướt qua bài viết của Diễm. Quân thấy Diễm viết càng ngày càng hay và có chiều sâu hơn những tác phẩm lần trước. Quân nhớ lại những lần tranh cãi với Diễm về vấn đề có cho Diễm sang Mỹ lập nghiệp hay không. Cuối cùng Diễm cũng thực hiện được ước mơ của mình.

Mặc dù Quân hay coi Diễm là một đứa trẻ chưa lớn nhưng Quân phải công nhận một điều Diễm là một người phụ nữ mạnh mẽ và can trường hơn Quân tưởng tượng. Diễm đã cho Quân thấy mặc dù không nhận được sự giúp đỡ của mình, Diễm vẫn thành công và nổi tiếng.

Có một cô vợ độc lập và tài giỏi là ước muốn của nhiều người nhưng Quân không muốn Diễm độc lập quá, cũng không muốn Diễm rời xa vòng tay của mình.

Nhớ lại hành động yếu đuối và sợ hãi của Diễm ở trong nhà căn nhà gỗ hôm nào. Quân khẽ mỉm cười, dù Diễm có cố tỏ ra mạnh mẽ đến đâu. Diễm vẫn cần Quân che chở và bảo vệ.

Cẩn thận lưu lại bài viết của Diễm. Quân đi tắm. Quân gặp ông quản gia ở ngoài phòng khách.

_ Cậu có muốn ăn cơm không để tôi dọn?

_ Tôi không cảm thấy đói. Tối nay vợ tôi và thằng bé có ăn cơm không?

_ Thằng bé ăn ngon miệng, còn cô chủ vẫn ăn ít như mọi khi. Cô chủ đã phàn cậu rất nhiều thức ăn do cô ấy nấu. Cậu sẽ ăn chứ?

Quân mỉm cười.

_ Thôi được rồi. Chú dọn ra đi.

Bà Hoa hâm nóng lại thức ăn cho Quân. Quân nhìn mấy món thức ăn mà mình thích do Diễm nấu đang được bày trên bàn. Một niềm vui nho nhỏ đang len nhẹ trong lòng. Quân ngồi xuống ăn.

Quân thích ăn thức ăn do Diễm nấu. Từ khi nhớ ra được Diễm là ai. Quân không còn hứng thú ăn cơm ở ngoài nữa. Quân muốn về nhà cùng ăn cơm với vợ con hơn.

Ăn xong để ông quản gia và bà Hoa dọn chén bát. Quân mở cửa phòng của thằng bé. Nhìn con trai say ngủ. Quân không muốn thằng bé giật mình thức giấc nên đi thật nhẹ. Cúi xuống hôn trán thằng bé, Quân thì thầm.

_ Chúc ngủ ngon, con yêu.

Quân cẩn thận chỉnh lại chăn cho thằng bé. Con gấu bông to màu trắng đang được thằng bé ôm trong tay khi đi ngủ trông thật ngộ nghĩnh. Quân luôn thích trẻ con, luôn mong muốn có con với Diễm. Bây giờ ước mơ của Quân đã thành hiện thực, Quân không còn mong muốn gì hơn nữa.

Ba giờ sáng, Diễm giật mình tỉnh giấc. Thấy Quân đang nằm bên cạnh. Diễm đỏ bừng mặt. Diễm không nhớ Quân về nhà khi nào. Diễm đoán Quân đã bế mình lên giường.

Tỉnh giấc vào giờ này sẽ khó ngủ lại. Diễm định bước xuống giường rồi tiếp tục làm việc. Quân hỏi.

_ Cô định đi đâu?

Diễm giật thót.

_ Em xin lỗi. Em không cố ý làm mất giấc ngủ của anh.

_ Dù cô không muốn. Cô cũng đã làm tôi mất giấc ngủ rồi. Cô định làm gì để tôi có thể nhắm mắt ngủ lại?

_ Em... em không biết.

_ Tôi tưởng cô là một người thông minh?

Diễm cúi.

_ Sao lúc nào anh cũng tìm cách để gây sự với em thế? Có phải anh thích cãi nhau với em hơn đúng không?

Quân kéo Diễm nằm xuống. Nắm chặt hai tay của Diễm. Quân gần giọng.

_ Cô phải hiểu vì sao tôi lại đối xử với cô như thế chứ? Nếu cô không bỏ rơi tôi, tôi đâu phải sống trong thù hận và ghen tuông như bây giờ?

Diễm lảng tránh ánh mắt của Quân.

_ Anh... anh muốn em làm gì, anh mới tha thứ cho em?

_ Một câu nói mới hay ho làm sao? Cô nghĩ rằng sau khi cô khiến tôi bị tổn thương. Cô có thể xoa dịu những nỗi đau mà cô gây ra cho tôi sao?

_ Anh... anh muốn nói rằng, anh không thể tha thứ cho em?

Diễm khóc.

_ Anh không tha thứ cho em cũng không sao? Em không muốn anh phải nhìn thấy một người vợ mà anh căm ghét. Anh cần gì phải khổ sở ép em ở bên cạnh anh khi anh không hề muốn tạo dựng một gia đình hạnh phúc.

Quân quát.

_ Cô im đi. Cô không có tư cách nói những lời này với tôi. Cô nói rằng tôi không muốn có một gia đình hạnh phúc sao? Cô lầm rồi, tôi luôn yêu cô, luôn muốn cùng cô tạo dựng tương lai, tạo dựng hạnh phúc, cùng cô sinh ra những đứa con xinh xắn. Còn cô thì sao? Cô chọn cách chạy trốn còn hơn là đối mặt cùng với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 281

Từng giọt từng giọt lăn dài xuống gối. Diễm không khóc thương cho bản thân, cũng không hề hận Quân đã không hiểu cho lòng mình. Diễm chỉ khóc vì nước mắt luôn đọng đầy. Đã từ lâu rồi, Diễm đã quen chịu đựng, quen bị người khác hiểu lầm. Ngay lúc này, Diễm muốn hét lòng mình cho Quân nghe nhưng nước mắt làm nghẹn đắng cổ họng. Diễm không muốn nói gì cả.

Quân cay cú hỏi.

_ Cô chỉ biết khóc thôi sao? Cô nói gì đi chứ?

Diễm giận hờn nói.

_ Dù em có nói gì hay giải thích, anh cũng đâu có tin em. Anh luôn cho rằng chỉ mình anh mới phải chịu đựng đau khổ, chỉ mình anh mới có cảm giác bị phản bội. Anh nói đúng, em là một cô gái không ra gì. Em chỉ nghĩ cho mình em, em không nghĩ cho ai cả. Anh đã thỏa mãn chưa?

Quân nắm mạnh xuống giường.

_ Cho đến tận bây giờ cô vẫn còn có thể nói những lời đó với tôi hay sao? Trong lòng cô coi tôi là gì của cô. Nếu tôi không tìm đủ mọi cách để giữ cô lại. Cô sẽ bỏ tôi đi biệt đứng không?

_ Anh... anh không nên nói thế? Em chưa từng nghĩ là em muốn rời xa anh.

_ Nếu cô không muốn rời xa tôi? Tại sao ngay sau khi tôi tỉnh lại cô không đến tìm tôi, cũng không nói cho tôi biết cô đang mang thai đứa con trai của tôi, cô lại bỏ đi trong im lặng là thế nào?

Diễm khó nhọc nói.

_ Anh có thể buông em ra được không? Em không thờ được.

Quân buông Diễm ra. Diễm định chạy trốn. Quân nhếch mép.

_ Cô nên ngoan ngoãn nằm im và trả lời câu hỏi của tôi. Nếu không tôi có thể bẻ gãy cái cổ xinh đẹp của cô.

Diễm run rẩy bảo Quân.

_ Em tự nhận thấy mình không xứng với anh nên sau khi anh tỉnh lại thấy anh không nhớ gì, em đã chọn cách ra đi.

Quân bóp vai Diễm thật đau.

_ Cô nghĩ rằng tôi quan tâm đến gia thế của cô sao? Ngay cả việc cô là con gái của người đã giết chết cha mẹ tôi, cướp tài sản của gia đình tôi. Tôi cũng chấp nhận cô. Sao cô có thể nghĩ rằng tôi lấy cô vì cô có tài sản hay địa vị. Cô đúng là khinh tôi quá.

Diễm nắm chặt lấy tay Quân. Diễm đau khổ nói.

_ Em biết anh không phải là người coi trọng địa vị, cũng hiểu anh yêu em nhiều như thế nào. Em luôn biết ơn anh vì anh đã cứu gia đình em, đã không trả thù bố em. Từ khi hiểu ra mọi chuyện, em đã dần có tình cảm với anh. Anh tưởng rằng, em nhận lời lấy anh vì anh đã ép em sao? Anh lầm rồi, em thà rằng chấp nhận là một người tình của anh, còn hơn nhận lời lấy anh mà không có một chút tình cảm nào dành cho anh.

Trái tim Quân rung lên. Quân không còn tin vào tai mình nữa. Quân hấp tấp hỏi.

_ Những lời mà cô nói hoàn toàn đúng sự thật chứ?

_ Em không lừa anh. Em đã thích anh từ lúc anh ép em phải trở thành vợ hờ của anh. Hai ngày được chăm sóc anh khi anh bị bệnh đã khiến mọi oán hận trong em dành cho anh dần tan biến. Có lẽ anh không hề biết là khi em bị chết đuối, lúc em tưởng mình đã mãi ra đi, người duy nhất em nghĩ đến là anh. Em đã gọi thầm tên anh. Em rất mừng vì em đã không chết. Ngay đêm hôm đó ở bệnh viện, em nhận lời lấy anh vì em hiểu em cần ai, yêu ai.

Nước mắt lăn dài trên má. Diễm nói tiếp.

_ Lúc anh hỏi em có muốn có con với anh không? Em trả lời là không. Câu trả lời đó không mang ý nghĩa em không muốn có con với anh mà là em cần phải cho anh trai em một quả thận của mình. Nếu em không muốn có con với anh, em đã không giữ lại thằng bé.

_ Anh muốn biết vì sao em ra đi đứng không? Ngay khi nhìn thấy anh ngã xuống đường. Em đã tưởng mình chết rồi. Em luôn mong người bị tai nạn hôm đó là em. Em đã mong được chăm sóc anh, mong anh tỉnh lại biết bao. Em tự hứa với lòng là chỉ cần anh tỉnh lại, dù có được ở bên cạnh anh nữa không? Em cũng không hối tiếc. Đối với em, anh sống khỏe mạnh, hạnh phúc quan trọng hơn được ở bên cạnh anh nhưng lúc nào cũng lo sợ anh bị làm sao, sợ anh bị ông Đãng tìm cách *** hại.

_ Hàng đêm ngồi chăm sóc anh trong bệnh viện, em luôn gọi tên anh, luôn đọc truyện, luôn hát cho anh nghe, luôn mong anh tỉnh lại. Đến khi anh tỉnh lại, em đã mừng đến phát điên, em muốn ôm chầm lấy anh, muốn nói cho anh biết tình cảm em dành cho anh nhưng thật trớ trêu, anh không còn nhớ gì cả.

_ Em biết khi em ra đi anh sẽ hận em, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em nhưng mà cũng không sao. Em chấp nhận lòng thù hận trong anh. Em không oán trách anh vì người phản bội anh trước là em. Nếu anh không muốn sống chung cùng em, hay sống cùng mà không muốn nhìn thấy mặt em. Em sẽ dọn sang phòng thằng bé.

Diễm cố đẩy Quân ra. Quân ngồi ngây nghe Diễm nói. Đây là lần đầu tiên, Quân được nghe những lời nói thật lòng của Diễm. Quân ngấy ngấy sướng vui. Quân muốn Diễm nói lại những lời này cho mình nghe thêm mấy lần nữa. Quân vẫn chưa thấm thía hết được những lời nói của Diễm.

Quân không tin được rằng Diễm cũng có tình cảm với mình. Đè Diễm nằm xuống giường. Quân cười khẩy hỏi.

_ Cô nghĩ cô định làm gì?

Diễm cúi.

_ Chẳng phải anh đang tức giận tôi là gì? Tôi ngủ ở đây sẽ phá ngang mất giấc ngủ của anh. Anh để tôi sang phòng thằng bé ngủ cho anh được thoải mái.

Cúi sát xuống mặt Diễm, môi Quân chạm nhẹ vào môi Diễm. Quân dịu dàng hỏi.

_ Những lời nói vừa rồi của cô là hoàn toàn đúng sự thật chứ?

Diễm đông cứng cả người, thà rằng Quân cứ câu, cứ giận rồi tìm cách trọc tức Diễm. Diễm còn đỡ sợ, đáng này Quân đối xử tốt với Diễm theo cách này. Diễm hay thẹn nên muốn thoát ra càng nhanh càng tốt.

_ Anh... anh tin hay không tùy anh. Tôi chỉ nói suy nghĩ của tôi.

_ Cô có biết rằng cô là một nhà thuyết giáo tồi lắm cô có biết không? Ít ra cô phải cố làm cho tôi tin cô chứ?

_ Tôi không có được khả năng đó. Tôi nói rồi anh tin hay không tùy anh. Bây giờ anh buông tôi ra để tôi còn đi.

Thay vì buông cho Diễm đi. Quân hôn Diễm. Vừa hôn Diễm, Quân vừa nói.

_ Có ai bảo cô là tôi không thể để vợ mình rời khỏi giường chưa nhỉ?

Diễm không nói gì được nữa. Tuy vẫn còn căm hận Diễm nhưng Quân không thể rời xa Diễm, cũng không cho phép Diễm lờ mình đi. Quân cần có Diễm ở bên cạnh.

Quân chìm vào giấc ngủ với nụ cười thỏa mãn ở trên môi. Diễm nằm im lặng bên cạnh. Cố nhích xa Quân một chút nhưng không được. Quân ôm Diễm chặt quá. Diễm đành chịu thua. Mặc dù không hiểu Quân có tha thứ cho mình không nhưng cách đối xử của Quân khiến Diễm hoang mang không ít. Có lúc Quân thể hiện mình là một người chồng gương mẫu, yêu vợ, thương con, nhưng cũng có lúc, Quân lạnh lùng và tàn nhẫn.

Diễm thở hắt ra một hơi, không thể bỏ đi được. Diễm nhắm mắt lại, cố dỗ giấc ngủ, ngày mai Diễm còn nhiều việc phải làm. Diễm cần ngủ đủ giấc.

Sáng hôm sau, Diễm dậy muộn hơn mọi khi. Bà Hoa nấu cơm sáng cho cả nhà. Quân đánh thức thằng bé dậy, giúp nó đánh răng rửa mặt, thay quần áo. Thằng bé vui thích hỏi.

_ Bao giờ chúng ta về quê hả bố?

_ Con mong về quê đến thế nào?

_ Tất nhiên rồi. Con rất mong gặp ông bà nội.

Quân hôn lên má nó.

_ Con yên tâm. Sau khi bố kết thúc công việc, và con bắt đầu kì nghỉ đông. Cả nhà chúng ta sẽ bay về Việt nam.

Diễm nhìn Quân đang mặc quần áo cho thằng bé. Diễm nhỏ nhẹ hỏi.

_ Anh định đi làm bây giờ hay là ăn cơm sáng xong anh mới đi?

_ Theo cô tôi nên làm gì?

Diễm bực mình không thèm đáp lời Quân. Diễm cúi xuống hỏi thằng bé.

_ Hôm nay con có phải đi học không?

Thằng bé gật đầu.

_ Con học nốt buổi hôm nay là bọn con được nghỉ đông.

Diễm mỉm cười.

_ Con có thích được nghỉ đông không?

_ Có ạ. Nhưng con sẽ nhớ bạn bè trong lớp.

Diễm xoa đầu thằng bé.

_ Con đừng lo. Nếu con nhớ các bạn, con có thể gọi điện cho bạn con kia mà.

Thằng bé cười toe toét.

_ Mẹ nói đúng. Con sẽ thường xuyên gọi điện cho chúng nó.

Quân chưa từng mặc quần áo cho trẻ con nên lúng túng không biết làm sao hướng dẫn thằng bé dứt tay vào tay áo khoác. Diễm nói.

_Anh để em làm cho.

Diễm nhẹ nhàng cầm tay thằng bé. Chỉ vài động tác đơn giản thằng bé đã mặc xong quần áo. Chính sửa quần áo của thằng bé cho ngay ngắn. Diễm cười nói.

_Đi ăn cơm thôi. Con trai mẹ chắc cũng đã đói rồi.

Thằng bé nắm lấy tay Diễm và tay Quân. Nó giục cả hai.

_Đi ăn cơm sáng thôi bố mẹ.

Quân che dấu nụ cười hạnh phúc của mình bằng cách lấy tay che miệng và khẽ e hèm một tiếng. Diễm tò mò quay sang nhìn Quân. Bắt gặp đôi mắt to tròn và đen láy của vợ. Quân lúng túng hỏi.

_Mặt tôi dính nhọ hay sao mà cô nhìn tôi kĩ thế?

Diễm đỏ mặt đáp.

_Em tưởng anh bị bệnh nên nhìn anh thế thôi?

_Cô mong tôi bị bệnh lắm sao?

Diễm cúi.

_Chẳng phải anh vừa ho xong là gì? Anh có cần em mua thuốc cho anh không?

Quân muốn điên lên vì cô vợ trẻ con của mình. Quân che dấu nụ cười của mình không phải là Quân đang bị bệnh. Nhưng Quân không dại gì nói cho Diễm biết điều đó. Tận hưởng sự quan tâm, và chăm sóc của Diễm khiến Quân vui sướng và hạnh phúc dâng đầy. Đã lâu rồi, Quân không cảm nhận được không khí gia đình và tình thân.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 282

Quân không bao giờ ăn sáng. Buổi sáng nào trước khi đến công ty, Quân cũng đến một quán quen uống cà phê. Nhưng kể từ khi yêu Diễm, Quân đã từ bỏ thói quen của mình. Quân thường xuyên ăn sáng, và ít khi từ bỏ bữa sáng. Quân thấy bữa sáng rất quan trọng đối với sức khỏe của mình.

Đang ăn cơm. Diễm giật mình, điện thoại Diễm đang hát một bài ca giáng sinh. Diễm lúng túng nhìn số điện thoại trên màn hình. John đang gọi cho Diễm.

Quân nhìn khuôn mặt lúng túng và lo sợ của vợ. Không cần phải đoán, Quân cũng biết người đang gọi cho Diễm là ai. Quân không còn hứng thú ăn sáng nữa.

Diễm vội đứng dậy. Bịt tai vào ống nghe, Diễm nói.

_Anh và con cứ ăn sáng đi. Em ra đây nghe điện thoại một chút.

Quân cau có.

_Cô không thể nghe điện thoại ở đây được sao? Hay cô có chuyện gì giấu tôi?

Diễm khỏ sở nói.

_Em không có chuyện gì giấu anh cả. Anh đừng nghi ngờ lung tung. Em không nghe điện thoại ở đây vì không muốn làm phiền anh và con ăn cơm thế thôi.

Diễm đứng dậy. Vừa đi ra ngoài sân, Diễm vừa nói.

_Chào anh! anh gọi điện cho em sớm thế này có chuyện gì cần nói không?

_Hôm nay anh bắt đầu tổ chức triển lãm. Em có thể đến giúp anh chứ?

Diễm mỉm cười.

_Sao lại không? Em rất vui lòng khi được giúp anh.

John vui mừng.

_Cảm ơn em. Nếu không có em, anh không biết phải xoay sở thế nào.

_Anh đừng nói thế. Anh là một họa sĩ tài năng. Em có làm gì được cho anh đâu.

_Nghe em nói anh thấy chúng ta xa cách quá. Dù sao chúng ta cũng đã là bạn thân hơn bốn năm rồi đúng không?

Diễm che miệng cười.

_Anh nói đúng. Nếu anh cần em làm gì cho anh. Anh cứ nói cho em biết. Em sẵn lòng giúp anh.

_Thằng bé vẫn khỏe chứ em? mấy ngày không gặp, anh nhớ nó quá.

_Thằng bé khỏe. Nó vẫn nhắc đến anh luôn. Chiều nay nó không phải đi học. Em sẽ đưa nó đến chỗ anh, thế nào anh muốn gặp nó chứ?

_Em có biết em đang nói gì không? anh lúc nào cũng mong gặp nó. Chỉ có em là vô tình không hiểu điều đó thôi.

_Anh đang trách móc em đấy à?

John dài giọng.

_Anh nào dám. Anh sợ màn nước mắt của em lắm.

_Anh coi em là con nít không bằng.

_Em không phải là con nít thì anh con nít vào đây.

_Thôi chào anh. Em và anh còn nói thêm nữa, chúng ta có nói đến sáng mai cũng chưa hết chuyện. Gặp anh ở buổi triển lãm.

_Ừ, chào em

Diễm cúp máy. Quay người, Diễm giặt mình khi thấy Quân đã đứng ở đằng sau lưng mình từ bao giờ rồi. Đưa tay chặn ngực, Diễm cúi.

_Anh làm em sợ hết hồn. Từ lần sau anh làm ơn đừng dọa em sợ như thế này nữa. Anh không thể lên tiếng sao?

Hai tay đút vào túi quần. Trông Quân như chuẩn bị giết người đến nơi. Diễm nhìn khuôn mặt trầm trọng của Quân. Diễm run sợ hỏi.

_Sao...sao anh không ăn cơm tiếp đi? Anh ra đây làm gì?

Quân lạnh như băng.

_Tôi muốn nghe xem cô và anh ta nói những gì với nhau. Xem ra trong lòng cô, anh ta rất quan trọng. Tôi chưa thấy cô cười và nói chuyện vui vẻ với tôi như cách cô nói chuyện với anh ta. Những lời nói tối hôm qua của cô hoàn toàn là giải dối. Cô chỉ muốn tôi tha thứ cho cô nên cô bịa ra một câu chuyện. Cô đã khiến tôi mơ tưởng, khiến tôi hy vọng vào tình cảm của cô. Cô thật độc ác. Thêm một lần nữa, cô đem tôi ra làm trò đùa. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô.

Diễm chưa kịp nói được câu nào. Quân dùng dùng bỏ đi. Lòng Diễm tê tái vì đau khổ, và tủi hận. Những lời nói tối hôm qua đều là sự thật. Diễm không hề lừa dối Quân.

Diễm nhắm mắt lại, hai dòng lệ lăn dài trên má. Quân không tin Diễm cũng đứng. Diễm luôn trốn tránh, luôn nói dối. Quân cảm thấy mình bị phản bội, cảm thấy mình đang bị Diễm đem ra làm trò hề. Quân giữ chặt lấy niềm kiêu hãnh của mình nên không thể chấp nhận được những lời mà Diễm nói. Mặc dù Diễm nói thật nhưng Quân vẫn không dám tin. Quân sợ mình sẽ đau khổ thêm một lần nữa. Trái tim Quân đã không còn nguyên vẹn. Vì Diễm, Quân đã yêu và hận quá nhiều.

Quân là người có lòng ghen tuông và sở hữu mạnh mẽ. Hơn bốn năm qua, Quân không được ở bên cạnh Diễm. John đã thay thế Quân chăm sóc mẹ con Diễm, cùng Diễm trải qua mọi chuyện. Quân không tin là họ không có chuyện gì. Dù Diễm có giải thích họ chỉ là bạn tốt cũng không đánh tan được sự nghi ngờ của Quân. Quân không còn tin Diễm nữa.

Quân lái xe đi làm. Quân chỉ ôm hôn thằng bé. Còn Diễm, Quân không nói một câu gì. Thằng bé cảm nhận được không khí căng thẳng giữa bố mẹ nó nên nó cũng không dám ho he hay đòi hỏi gì. Nó chỉ mong hiểu lầm giữa bố mẹ nó sớm chấm dứt.

Diễm gạt lệ trên má. Diễm đã khóc quá nhiều rồi. Quân luôn nghi ngờ tình cảm của Diễm. Mặc dù Diễm đã nói là Diễm yêu Quân nhưng bây giờ những lời nói của Diễm chỉ khiến Quân thêm nghi ngờ Diễm hơn mà thôi. Quân cho những lời thật lòng của Diễm là cách để Diễm kêu gọi lòng thương hại và tha

thứ của Quân.

Diễm đưa thằng bé đi học. Trên đường đi thằng bé nói.

_Bố mẹ lại cãi nhau đúng không?

Diễm gượng nói.

_Bố mẹ chỉ tranh luận mấy câu thôi.

_Mẹ đừng giận bố. Bố vẫn chưa chấp nhận được sự thật mẹ bỏ bố đi hơn bốn năm nên bố không thể tiếp đón tình cảm của mẹ. Dần dần bố sẽ hiểu ra thôi.

Nghe con trai nói. Diễm thấy mình được an ủi phần nào. Thằng bé luôn biết cách động viên và an ủi Diễm đúng lúc trong khi Diễm không làm gì được cho thằng bé. Diễm mệt mỏi thở dài suốt quãng đường đi. Diễm không thể ngăn dòng nước mắt lúc nào cũng trực trào. Lòng ngực, trái tim Diễm quặn thắt vì đau.

Hôn thằng bé, vẫy tay chào nó. Diễm đứng im nhìn thằng bé đi hẳn vào trong lớp cùng với các bạn của nó. Diễm mới quay ra xe.

Diễm không muốn sống mà không có bạn bè. John là một người bạn tốt của Diễm. John đã giúp đỡ mẹ con Diễm rất nhiều. Diễm không muốn mất đi một người bạn tốt như John. Diễm không biết đến bao giờ Quân mới hiểu ra rằng, John chỉ là một người bạn thân của Diễm. Mối quan hệ giữa hai người chưa bao giờ vượt qua giới hạn tình bạn.

Diễm vừa lái xe vừa khóc. Diễm thấy cuộc đời mình có quá nhiều cay đắng và khổ đau. Diễm không biết mọi người sinh ra có ai có cuộc sống giống như mình không. Tại sao Diễm thấy những đau khổ và bất hạnh luôn đổ ụp xuống đầu mình.

Đến phòng tranh My Friends của John. Không muốn John biết mình đang khóc và đang buồn. Diễm lau nước mắt, cố gắng mỉm cười. Diễm chào John.

_Chào anh! Anh đã chuẩn bị được đến đâu rồi?

John cười.

_Vẫn còn lung tung lắm. Xin lỗi vì làm phiền em. Biết là em bận nhưng ngoài em ra anh không còn nghĩ ra được ai cả.

_Anh đừng nói thế. Anh là bạn của em. Em phải giúp đỡ anh khi anh cần đến em chứ?

Diễm cất túi xách. Đeo găng tay, vắn gọn tóc. Diễm cùng John dọn dẹp lại phòng tranh và sơn lại tường. Công việc cuốn hút Diễm nên Diễm không còn nghĩ đến những nỗi đau của mình nữa.

Ngồi nghỉ giải lao. John đưa cho Diễm một ly cà phê đá. John quan tâm hỏi.

_Vụ án của em đã điều tra đến đâu rồi?

Diễm thờ dãi đáp.

_Anh Quân đã tìm ra được chứng cứ chứng minh Jenny và chị Maraget lấy tác phẩm văn học của em. Anh ấy quyết định sẽ kiện họ ra tòa.

_Em có muốn làm điều đó không?

_Em không muốn họ đi tù vì em. Em chỉ cần Jenny lên tiếng xin lỗi và đính chính lại tác phẩm đó là của em là được rồi.

John chăm chú nhìn Diễm.

_Anh không biết chồng em có chịu tha cho họ không nhưng anh tin là anh ta sẽ không dễ dàng buông tha cho Jenny và Maraget đâu. Anh ta quá yêu em nên sẽ không chấp nhận được sự thật họ đang làm tổn thương em.

_Em có bị làm sao đâu. Mặc dù em giận họ vì họ đã lấy tác phẩm của em, rồi đem đi in ấn và phát hành mà không hỏi xin em từ trước nhưng em không muốn họ kết thúc mấy năm cuộc đời trong tù.

John mỉm cười thú vị.

_Em hãy cầu xin chồng em. Họ có được tha sớm hay không đều phụ thuộc vào em.

Diễm buồn rầu nói.

_Em đã cầu xin rồi nhưng anh ấy không chịu nghe theo lời em.

John nheo mắt đáp.

_Em chỉ cầu xin bằng lời nói xuống thôi sao? Em phải dùng hành động chứ?

Diễm ngây thơ hỏi.

_Anh có thể cho một ví dụ cụ thể không?

John ghé sát vào tai Diễm.

_Anh tưởng em phải biết rõ hơn anh chứ? Hay là em cần anh phải dạy em?

Diễm đánh mạnh vào người John. Mặt Diễm đỏ như gấc chín vì ngượng.

_Xoảng!

Diễm và John giật mình ngược mắt nhìn người đang đứng trước cửa. Mặt Diễm tái mét vì kinh hoàng. Diễm không ngờ Quân lại xuất hiện đúng vào lúc này. Bây giờ dù Diễm có mười cái miệng cũng không thể biện hộ cho những hành động vừa rồi. Dù Diễm và John chỉ trêu đùa nhau như hai người bạn nhưng Quân lại không nghĩ thế. Quân tưởng họ vừa hôn nhau, vừa thì thầm những lời âu yếm nên Diễm mới sung sướng cười đùa và đỏ bừng mặt như thế kia.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 283

Quân cay đắng nhận ra mình chỉ là một con lừa, một thằng dễ dàng bị Diễm xỏ mũi. Quân đã dần tin Diễm và John chỉ là bạn nhưng những hành động của họ sáng hôm nay đã khiến lòng nghi ngờ, ghen tuông và căm hận của Quân bùng lên dữ dội. Quân không còn tin Diễm nữa. Những ý nghĩ lạnh lùng, tàn nhẫn vừa lóe sáng trong đầu Quân. Quân đã để cho Diễm tự do làm những gì mà Diễm thích nhưng nay Quân không còn cho phép Diễm làm như thế nữa.

John bình tĩnh chào Quân.

_Chào anh! Anh đến đón cô ấy?

Quân lạnh lùng nói.

_Đó là việc của tôi.

Quân muốn đâm vỡ mặt John nhưng Quân không muốn hạ nhục mình như thế. Đã qua rồi thời tuổi trẻ bồng bột, Quân hành động theo cảm tính, bây giờ Quân thích dùng trí với Diễm và John hơn. Quân là chồng nên Quân tự cho mình cái quyền được áp đặt mọi điều lệ lên cuộc sống và tự do của Diễm.

Quân ra lệnh.

_Cô đi theo tôi.

Diễm run rẩy nói.

_Em..em vẫn chưa giúp anh John làm xong. Lúc nữa em mới về được.

Quân thô bạo nắm lấy tay Diễm. John can ngăn.

_Anh không nên đối xử với cô ấy như thế?

Quân tức giận đáp.

_Đây là chuyện của vợ chồng tôi không liên quan gì đến cậu. Tốt nhất là cậu không nên xen vào.

Quân chỉ cần giật mạnh một cái, Diễm ngã nhào vào lòng Quân. Mặt Diễm đỏ hoe, lòng nhói đau vì tủi hận. Diễm không biết nói thế nào cho Quân hiểu.

John định can thiệp nhưng nghĩ hành động của mình chỉ khiến Diễm khổ hơn nên lại thôi. John không ngờ Quân là một ông chồng hay ghen như thế.

Tay Diễm Quân nắm chặt. Diễm cảm tưởng Quân sắp sửa bẻ gãy tay mình đến nơi. Diễm không dám van xin Quân buông tay mình ra hay lên tiếng nói gì. Diễm biết bây giờ Diễm mà mở miệng, chỉ khiến tình hình thêm tồi tệ hơn. Quân đang giận phừng phừng. Người mà Quân muốn trút hết hận thù và

ghen tuông ra là Diễm

Quân đang tức giận nên không ý thức được hành động thô bạo của mình. Quân càng lúc càng bóp tay Diễm chặt hơn. Diễm nhăn mặt lại vì đau. Không chịu đựng được hơn nữa. Diễm cầu xin.

_Anh...anh có thể buông tay em ra được không? Em đau quá.

Quân giật mình nhìn xuống cổ tay Diễm. Thấy năm ngón tay mình đang hằn in lên tay Diễm. Quân xót xa hỏi.

_Cô không sao chứ?

Diễm xoa cổ tay. Quân định nắm tay Diễm kéo đi theo mình nhưng chợt nghĩ mình có thể khiến Diễm bị đau hơn nữa nên lại thôi.

Mở cửa xe. Quân giục.

_Cô lên xe đi.

Diễm cau mày.

_Em cũng đi xe. Em có thể tự lái xe về nhà.

_Ai bảo cô là tôi sẽ đưa cô về nhà?

_Anh định đưa em đi đâu?

_Đến tòa án.

Diễm kinh sợ hỏi.

_Anh đã gửi đơn kiện Jenny và chị Maraget rồi sao?

_Cô không thấy là nếu không được tòa án cho phép. Tôi đưa cô đến tòa án làm gì?

_Nhưng...nhưng em từng nói là không muốn kiện họ ra tòa.

Quân đẩy Diễm lên xe. Diễm không dám phản kháng gì. Diễm tự biết lượng sức của mình. Diễm là một cô gái quá nhỏ bé so với sức lực của Quân. Diễm nghĩ Quân đã không đánh mình ở đây đã là may lắm rồi.

Trên đường đi, Quân lái xe thật nhanh. Diễm khiếp sợ bấu chặt vào khóa dây an toàn, mặt Diễm trắng bệch vì kinh hãi. Thân kinh Diễm căng như dây đàn. Quân đang trút bực tức lên chiếc xe.

Đến tòa án. Quân mở cửa xe. Không nói với Diễm một lời. Quân bỏ đi trước. Diễm cố gắng gượng rồi mở cửa xe bước xuống.

Hai đầu gối Diễm va vào nhau. Diễm muốn khụy xuống nền gạch vì sợ. Tinh thần Diễm hoảng loạn, trí nhớ lộn xộn. Bây giờ dù toàn án hay ai có hỏi Diễm câu gì. Diễm cũng không biết phải ăn nói ra làm sao.

Tòa án của thành phố San Diego được xây dựng giống như một viện bảo tàng. Diễm nhìn những bậc thang cao cao trước mặt mà ngán ngẩm. Diễm đi không còn vững nữa làm sao treo lên hơn mười bậc thang kia.

Diễm muốn bắt một chiếc xe tắc xi sau đó bảo anh ta đưa mình về nhà trẻ của thằng bé. Diễm không muốn ở đây, không muốn đưa người khác vào tù.

Diễm cũng sợ không dám đối mặt với Quân. Quân đang ghen, đang hận. Quân có thể làm bất cứ điều gì để chứng minh cho Diễm biết dám chọc tức Quân sẽ nhận hậu quả gì.

Diễm cần tìm một chỗ nào yên tĩnh, sau đó ngồi để điều hòa hơi thở. Diễm cần làm đầu óc tỉnh táo lại. Diễm không thể làm được gì khi tinh thần đang hoảng loạn thế này.

Thay vì đi theo Quân. Diễm chọn một chỗ trống trên bậc thang. Diễm ngồi xuống, mắt nhắm lại, thở dài. Cơ thể Diễm như muốn tan thành nước. Diễm quá mệt mỏi.

Quân vừa đi vừa quay lại xem Diễm có chịu đi theo mình hay còn sức để đi theo mình không? Thấy cô vợ trẻ con không những không chịu đi theo mà còn dám ngồi xuống tĩnh bơ như không có chuyện gì.

Quân điên tiết đi xuống. Cổ dè nên tức giận. Quân quát nhỏ.

_Cô đang làm gì thế hả? Còn không mau đi theo tôi vào trong?

Diễm ngược đôi mắt đầy lệ lên nhìn Diễm. Trông Diễm lúc này rất giống một con mèo bị bỏ rơi trong mưa.

_Em...em sợ. Em không biết nói gì cả. Em cũng không muốn hại họ phải vào tù.

Lòng Quân trùng xuống. Quân không thể câu giện với Diễm khi thấy Diễm khóc, Diễm sợ hãi. Quân luôn trách mình vô dụng và là một thằng si tình ngu ngốc nhưng Quân đã yêu Diễm đến không còn là chính mình nữa. Quân có thể ghen, có thể hận, có thể căm ghét Diễm nhưng thả tự do cho Diễm là điều không bao giờ có trong ý nghĩ của Quân.

Nắm lấy tay Diễm. Quân trấn an.

_Cô đừng sợ. Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Cô chỉ cần trả lời đúng những gì mà cô biết là được.

_Anh..anh có thể tha cho họ được không? Dù sao họ cũng không phải là người xấu.

Quân cúi.

_Theo cô thế nào mới là người xấu?

_Em tin là họ có thể thay đổi. Chỉ cần cho họ cơ hội, họ sẽ làm lại từ đầu.

_Cô ngây thơ quá. Một con người như Jenny, cô nghĩ là cô ta sẽ thay đổi sao.

Diễm tự tin gật đầu.

_Cô ấy là người có tài, chỉ vì lòng đố kị và luôn muốn được hơn người khác nên cô ấy mới như thế thôi. Khi cô ấy hiểu ra được cô ấy cũng có thể mạnh của riêng mình. Cô ấy sẽ không còn sống như trước kia nữa.

Quân nhìn thật sâu vào đôi mắt long lanh lệ của Diễm. Ngay lúc này Quân lại thấy con người tốt bụng, hay nghĩ cho người khác của Diễm. Quân muốn điên đảo vì Diễm. Diễm đã xoay Quân đến không còn biết gì nữa. Có lúc Quân thấy Diễm là một cô vợ thiên thần của mình, có lúc Quân lại hận Diễm vì Diễm dám trêu đùa tình cảm chân thành của mình.

Quân không biết phải làm sao để cân bằng cuộc sống và xóa ta đi bao nhiêu nghi kị và khổ đau nữa. Hơn bốn năm qua, Quân hầu như không biết gì về cuộc sống của Diễm. Dù thằng bé và bà Hoa nói John chỉ đơn giản là bạn của Diễm nhưng Quân không thể ngăn được lòng ghen của bản thân. Quân đang ghen dữ dội. Hình ảnh thân mật, tươi cười sáng nay của họ đang khiến con quỷ trong Quân một lần nữa lại thức dậy.

Quân muốn Diễm phải trả giá cho những gì mà Diễm đã gây ra cho mình. Không có dừng khí rồi xa Diễm. Quân còn cách giữ Diễm ở bên cạnh mình cả đời và hành hạ Diễm cho bỏ

Nhìn đồng hồ đeo tay. Diễm lo sợ bảo Quân.

_Đến giờ đón con rồi, em phải về.

_Cô không cần phải lo. Tôi đã nhờ ông quản gia đón thằng bé rồi.

Diễm không còn lý do gì để đi đâu được nữa. Quân lôi Diễm đứng dậy.

_Bây giờ chúng ta đi ăn đã sau đó cô sẽ cùng tôi tham dự phiên tòa.

Diễm nắm lấy mép áo vét của Quân. Diễm van lơn.

_Anh cho em gặp cô ấy được không? Nếu em thuyết phục được cô ấy xin lỗi em và chấp nhận công khai tác phẩm đó là của em. Anh sẽ buông tha cho cô ấy?

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 284

Quân bực tức nói.

_Cô khờ vừa thôi. Tôi không thể buông tha cho cô ta được.

Diễm cố vót vát.

_ Em xin anh mọi chuyện cũng đâu đến nỗi đưa nhau ra tòa thế này. Em không muốn hại cô ấy và chị Maraget.

Quân cúi bản.

_ Tôi đã nói không là không.

_ Em . . . em phải làm gì anh mới buông tha cho họ?

Quân nhú mày.

_ Cô đang đặt điều kiện với tôi đấy à?

Diễm gật đầu.

_ Vâng. Em sẽ làm nếu anh đồng ý rút đơn kiện.

Khoanh tay, mắt nhìn Diễm như muốn thiêu rụi Diễm thành tro. Quân nghiêng chặt răng.

_ Cô chẳng làm gì được nữa. Cô hãy đi tìm anh chàng John của cô đi. Tôi là một thằng chồng bị vợ cho mọc xùng suốt năm năm nay thì làm gì còn tư cách để thương lượng với cô.

Diễm cầm lấy tay Quân. Diễm đau khổ nói.

_ Em không làm gì có lỗi với anh cả. Những gì mà anh nhìn thấy không phải là sự thật đâu.

_ Cô muốn nói gì. Cô định nói là tôi hiểu lầm, là mắt tôi không được sáng nên hình ảnh bị lẫn lộn đúng không?

_ Không phải thế. Anh không hiểu gì cả.

_ Đúng là tôi không hiểu gì. Trên đời này chỉ có mình cô là hiểu thôi.

Quân càng nói càng kích động. Diễm đã quá mệt mỏi. Diễm không còn sức để tranh luận cùng Quân nữa. Diễm run giọng nói.

_ Anh cho em gặp Jenny và chị Maraget.

_ Tôi đã nói là cô không nên gặp họ. Cô chờ đến khi ra tòa rồi hãy gặp.

_ Anh không đồng ý cũng không sao. Em sẽ xin quan tòa.

Diễm gắng gượng bước lên bậc thang. Nắm chặt lấy tay Diễm. Quân cúi.

_ Cô nhất định muốn gặp họ?

_ Vâng, anh làm ơn.

_ Họ đã cô thành ra thế này cô vẫn còn muốn xin tha cho họ sao?

_ Là người ai cũng có sai lầm. Nếu có thể tha thứ được, tại sao em lại không thứ?

Vuốt tóc, Quân chịu thua.

_ Thôi được rồi. Cô đi theo tôi.

Diễm mỉm cười.

_ Cảm ơn anh.

Quân quay mặt đi chỗ khác. Quân không muốn gần gũi với Diễm. Quân sợ rằng càng ở gần Diễm, Quân càng trở thành một tên ngố. Quân càng bị người khác sỏ mũi lắm rồi. Quân muốn quay lại làm chủ mọi chuyện. Quân không thích bị người khác điều khiển nữa.

Chia thê luật sư. Quân được phép gặp Jenny và Maraget. Vừa nhìn thấy Diễm. Jenny gầm lên.

_ Cô đến đây làm gì? Chẳng phải cô đã thỏa mãn vì đã trả được thù tôi còn gì?

Diễm dịu giọng.

_ Cô đừng kích động như thế. Tôi đến đây không phải để cãi nhau hay gây sự với cô.

_ Cô đến đây làm gì?

_ Tôi muốn kết thúc vụ án này.

Jenny cảm tức nói.

_ Kết thúc? Tất nhiên là kết thúc rồi. chồng của cô đã dồn tôi vào đường cùng. Bây giờ chẳng những sự nghiệp của tôi kết thúc mà ngay cả một chốn dung thân tôi cũng không còn nữa.

Diễm thờ dãi đáp.

_ Tôi không muốn mọi chuyện diễn biến theo hướng này. Chỉ cần cô xin lỗi tôi và trả lại tác phẩm cho tôi, mọi chuyện đến đây sẽ kết thúc. Cô không cần phải đi tù hay trả tiền bồi thường cho tôi.

Jenny kinh ngạc nhìn Diễm. Cô ta không còn tin vào tai mình nữa.

_ Những lời mà cô nói hoàn toàn là sự thật chứ?

Diễm gật đầu.

_ Từ lâu tôi luôn coi cô là bạn của tôi. Chỉ có cô là luôn nghĩ rằng tôi căm ghét cô. Dù cô đã từng khiến tôi bị tổn thương rất nhiều nhưng tôi đã bỏ qua cho cô từ lâu rồi. Cô là một người có nhiều tài năng, chỉ vì cô quá để ý đến người khác nên không biết phát huy sở trường của mình. Tôi mong sau chuyện này cô sẽ làm lại từ đầu và sống tốt hơn.

Jenny ngồi lặng trên ghế. Từ lâu cô ta luôn tìm cách hạ nhục Diễm, luôn muốn Diễm gặp thất bại. Để thành công, cô ta có thể tìm đủ mọi cách để nhanh chóng đưa mình lên cao. Lần này cũng thế. Cô ta ghen tị với tài năng của Diễm. Cô ta không ngần ngại lợi dụng Maraget.

Maraget cần tiền, con gái cần phẫu thuật tim, nhà lại nghèo lên không còn cách nào khác. Maraget đành phản bội lại Diễm, phản bội lại người có ơn và luôn đối xử tốt với mình.

Maraget lấy tác phẩm văn học của Diễm rồi đưa cho Jenny. Jenny đã biến thành của mình. Cô ta nhanh chóng nổi tiếng ngay sau khi tác phẩm được in ấn và phát hành sách.

Diễm sẽ không làm gì được cô ta nếu không có sự giúp đỡ của Quân. Chính Quân là người đã lật tẩy cô ta và đưa cô ta vào tù. Chỉ cần Quân muốn, cô ta sẽ phải ở tù rất lâu. Số tiền mà cô ta sắp phải bồi thường cho Diễm cũng không phải là nhỏ. Thế mới biết một người vừa có nhiều tiền, có thế lực và thông minh như Quân nếu biến thành một người xấu sẽ rất khủng khiếp.

Trải qua có một đêm và một ngày ở trong tù. Jenny không muốn kết thúc mấy năm cuộc đời ở đây nên nói ngay.

_ Nếu tôi làm theo lời cô. Cô sẽ bảo chồng cô tha cho tôi chứ?

Diễm thương hại nói.

_ Tôi nói rồi. Chỉ cần cô xin lỗi tôi và trả những gì thuộc về tôi. Tôi sẽ không kiện cô ra tòa và không bắt cô phải bồi thường cho tôi.

_ Tôi..tôi đồng ý. Cô mau đưa tôi ra khỏi đây đi.

Nhìn cô ta giống như một con thú bị dồn vào đường cùng. Diễm khuyên.

_ Mong cô từ lần sau hãy sống trung thực với những gì mà cô có, đừng tự huyễn hoặc mình nữa.

_ Tôi hiểu rồi. Cô làm ơn đừng đưa tôi vào tù. Tôi sẽ trả lại tiền bán sách cho cô, trả lại tên tác giả cho cô.

Diễm cầm lấy tay cô ta. Giọng Diễm đầy cảm thông.

_ Cậu còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở trường đại học không? Lúc đó cậu và mình vẫn còn nói chuyện thân mật với nhau. Tại sao cậu lại thay đổi, tại sao cậu nghĩ mình luôn khinh ghét cậu. Cậu có biết là mình luôn coi cậu là bạn của mình, luôn trân trọng cậu?.

Jenny mím chặt môi.

_ Tất cả cũng tại cô. Cô không biết hay là cô giả vờ không hiểu?

Diễm ngo ngác hỏi.

_ Cậu nói thế là có ý gì?

Mắt cô ta hăm hăm tức tối.

_ Cô có biết là trước khi cô xuất hiện tôi và John luôn là bạn tốt của nhau. Thế mà từ khi có cô, cậu ấy hầu như quên mất tôi. Tôi đã thích cậu ấy mấy năm rồi mà không dám nói gì. Tôi nghĩ vì cô dễ thương, xinh đẹp, luôn mỉm cười và đối xử với tốt với mọi người nên cậu ấy mới lờ tôi đi. Sau này khi cô ra trường, cô nhanh chóng trở thành một nhà văn và họa sĩ nổi tiếng, trong khi đó tôi vẫn còn lẹt đẹt với con đường công danh của chính mình. Tôi căm ghét cô, vì nếu không có cô, tôi và John có thể trở thành một cặp từ lâu rồi. Vì cô nên cho đến tận bây giờ cậu ấy vẫn không ngó ngang gì đến tôi.

Diễm tròn xoe mắt nhìn Jenny.

_ Cậu..cậu yêu John?.

Jenny gật đầu. Diễm mỉm cười.

_ Cậu đúng là đồ ngốc. Cậu có biết rằng cậu đã bỏ lỡ biết bao nhiêu cơ hội để nói cho anh ấy biết cậu yêu anh ấy không? John là một chàng trai tốt bụng, anh ấy đã giúp đỡ mẹ con mình rất nhiều nhưng mối quan hệ thật sự giữa mình và anh ấy chỉ là hai người bạn thân thôi. Nếu cậu thực sự yêu anh ấy, cậu nên đi tìm anh ấy và nói cho anh ấy biết tình cảm thật sự của cậu. Cậu đừng giấu kín ở trong lòng để rồi khổ đau như thế này nữa.

Jenny ngập ngừng nói.

_ Anh ấy không thích mình. Mình đã làm tổn thương cậu, anh ấy yêu cậu nên anh chỉ ghét mình thêm thôi.

_ Cậu đã hỏi anh ấy chưa? Đã nói cho anh ấy biết cậu yêu anh ấy chưa? nếu chưa thử làm sao cậu đoán trước được. Đừng từ bỏ, chẳng phải cậu đã yêu anh ấy mấy năm rồi còn gì. Nếu cậu không nói rõ tình cảm của cậu cho anh ấy biết, cậu sẽ phải hối hận vì nhờ đâu mai sau anh ấy yêu người khác thì sao?

Người Jenny không ngừng run lên.

_ Cậu nghĩ anh ấy đã có người khác rồi sao? Mình tưởng cho đến tận bây giờ anh ấy chỉ yêu duy nhất một mình cậu?

_ Không ai nói trước được chuyện gì đúng không? Mình không phải là một nửa của anh ấy. Người mà mình yêu là chồng mình. Mình tin rằng cậu yêu anh ấy nhiều như thế sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ đáp lại tình cảm của cậu thôi. Chỉ cần cậu không bỏ cuộc là được.

Đây là lần đầu tiên sau bốn năm, Diễm và Jenny mới nói chuyện thoải mái với nhau như thế này. Jenny nhận ra mình hận Diễm và ghét Diễm là hoàn toàn sai. Diễm không phải là một cô gái xấu xa và thủ đoạn. Diễm cũng không cướp đoạt tình bạn và tình yêu của Jenny. Chỉ vì Jenny quá nhút nhát không nói rõ cho John biết tình cảm của mình ngay từ đầu mà lại tìm cách trốn tránh rồi rút sâu vào vỏ bọc của mình để rồi càng ngày càng tự cô lập bản thân mình.

Mỗi lần gặp John, Jenny luôn lạnh lùng và luôn tìm cách trọc tức John. John đã cố nói chuyện lịch sự với Jenny nhưng Jenny luôn luôn phòng thủ, dần dần hai người trở nên xa cách và tìm cách tránh mặt nhau.

Bây giờ Diễm đã hiểu lý do vì sao Jenny ghét mình và luôn tìm cách hạ nhục mình. Diễm không còn phải sống trong cảm giác hoang mang như ngày trước nữa. Diễm sẽ tìm cách giúp đỡ Jenny trong khả năng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 285

Sau khi gặp Jenny, Diễm được gặp Maraget. Chị ta không dám nhìn thẳng vào mặt Diễm.

Nắm tay Maraget, Diễm trấn an.

_ Chị đừng sợ, em sẽ không kiện chị nữa đâu. chị có thể về với con gái của chị.

Chị ta sực sật.

_ Em sẽ không kiện chị chứ?

Diễm mỉm cười đáp.

_ Đầu tiên em có giận chị nhưng sau khi hiểu vì sao chị làm thế em không còn trách chị nữa. Em chỉ mong lần sau, nếu chị có gặp khó khăn, chị có thể hỏi em. Em sẽ cố gắng giúp chị. Em không muốn chị hành động giống như một tên tội phạm nữa.

Chị ta run giọng hỏi.

_ Em..em nói thật chứ? Em sẽ không kiện chị nữa sao?

_ Em không muốn chị phải vào tù và không muốn chị phải rời xa con gái chị.

Chị ta khóc nức nở. Mất Diễm đỏ hoe, Diễm cũng làm mẹ nên Diễm hiểu cảm giác khi thấy đứa con của mình sắp chết mà không cứu được là gì.

Diễm không muốn người mẹ đáng thương và yêu con hết lòng này phải vào tù, không muốn đứa trẻ đáng thương kia phải mỗi mòn chờ mẹ nó trong cô đơn và đói khát. Diễm không chịu đựng được hình ảnh một đứa bé gái tám tuổi đứng tựa cửa chờ mẹ nó trở về với nó hàng ngày. Diễm sợ hình ảnh đó. Sợ con bé bị làm sao. Diễm chọn cách tha thứ, chọn cách kết thúc mọi chuyện ở đây để ai cũng có thể được sống hạnh phúc và vui vẻ.

Kết thúc giờ thăm hỏi. Diễm ra về. Lòng Diễm nhẹ nhõm. Diễm nở một nụ cười, mặc dù không muốn xen vào chuyện tình cảm của John nhưng Diễm luôn mong John có thể yêu được ai đó, nếu John tìm được tình yêu của mình, Diễm sẽ thấy mình nhẹ lòng hơn.

Quân nhìn nụ cười của Diễm. Quân nhủ mày không hiểu.

_ Có chuyện gì mà cô vui thế?

_ Cô ấy đã chấp nhận yêu cầu của em. Anh sẽ buông tha cho cô ấy chứ?

_ Tôi đã nói rồi tôi không thể làm thế được. Chiều này tòa án sẽ xét xử cô ta, cô nghĩ là còn kịp nữa sao?

_ Chỉ cần anh không kiện nữa là xong. Anh là người khôn kiện, nên anh có thể rút được đơn kiện.

Quân cúi.

_ Sao cô cứ nhất định xin tha cho cô ta? Người phụ nữ đó đã hại cô, cô không nhớ gì sao?

_ Cô ấy là bạn của em. Em không muốn bạn của em phải vào tù.

_ Nếu cô ta là bạn của cô, cô ta không nên hại cô mới phải.

Diễm dịu giọng.

_ Mọi chuyện cũng đã qua cả rồi. Đừng kéo dài thêm nỗi đau nữa. Em xin anh hãy tha cho cô ấy đi.

Quân muốn kiện họ đến cùng, muốn bắt họ phải trả giá cho những gì mà họ gây ra cho Diễm nhưng trước thái độ tha thứ và không muốn kiện cáo này của Diễm, Quân phải suy nghĩ lại quyết định của mình.

_ Cô vẫn nhất định rút đơn kiện?

_ Vâng, anh làm ơn rút đơn kiện ngay đi.

_ Cô sẽ phải hối hận với lựa chọn của cô hôm nay.

Diễm nắm lấy tay Quân. Diễm lắc đầu nói.

_ Em không hối hận. Họ không phải là những người xấu. Hãy cho họ cơ hội được sửa sai.

Quân nhìn đôi mắt trong veo của Diễm. Quân thờ dài nói.

_ Thôi được rồi. Tôi sẽ rút đơn kiện theo ý của cô. Tôi hy vọng là họ sẽ không tiếp tục phạm sai lầm nữa, nếu không lần sau tôi sẽ không buông tha cho họ dễ dàng như thế này đâu.

Diễm mỉm cười đáp.

_ Anh yên tâm. Em biết họ sẽ không làm gì xấu nữa đâu.

Đã quá giờ ăn trưa. Quân đưa Diễm đến một nhà hàng. Đang dùng bữa cùng Quân. Thằng bé gọi điện thoại cho Diễm.

Diễm vui mừng hỏi.

_ Chào con yêu! Con đã ăn cơm chưa?

Tiếng thằng bé trong tròng vang lên.

_ Con ăn cơm rồi. Mẹ đang ở đâu?

_ Mẹ đang ăn cơm với bố con.

Thằng bé cười tươi.

_Bố mẹ giảng hòa rồi sao?

_Con cũng biết bố mẹ không cãi nhau nên không cần phải giảng hòa.

Thằng bé tỉnh nghịch nói.

_ý của mẹ lúc sáng bố mẹ chỉ tranh luận thôi đúng không?

Diễm mắng yêu.

_Con định tra vấn mẹ đấy à?

Quân vừa ăn vừa nghe hai mẹ con nói chuyện với nhau. Giữa Quân và Diễm còn quá nhiều khúc mắc và hiểu lầm chưa nói với nhau. Cả hai vẫn cần thời gian, cần thấu hiểu cảm giác của nhau nếu không họ sẽ không có được một ngày nào vui và không có được một gia đình có hạnh phúc trọn vẹn.

Nghe tiếng cười nắc nẻ của thằng bé. Diễm phì cười hỏi.

_Con có chuyện gì vui thế?

_Con sẽ nói cho bố mẹ biết khi bố mẹ về nhà.

_Con không nói cho mẹ nghe ngay lúc này được sao?

_Con không nói được. Mẹ phải kiên nhẫn mới có được niềm vui chứ?

Diễm che miệng cười. Nói chuyện với thằng bé thật dễ chịu. Nhờ thằng bé, Diễm đã dần quên những phiền muộn của mình.

Quân cầm lấy điện thoại trên tay Diễm. Quân cố tình nắm chặt lấy tay Diễm trước khi thực sự lấy điện thoại. Diễm cau mày.

_Anh còn không mau nghe máy đi?. Con đang chờ.

Quân chuyển điện thoại sang tay bên kia, tay còn lại vuốt dọc cánh tay của Diễm. Diễm rung mình, hành động âu yếm lộ liễu của Quân khiến Diễm đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Diễm né tránh bàn tay của Quân. Quân cố tình đùa dai. Diễm cúi.

_Anh định làm gì?

Quân không trả lời Diễm. Miệng nói cười với thằng bé, mắt nhìn Diễm không rời. Diễm chịu đựng những cử chỉ thân mật của Quân. Kết thúc cuộc gọi, Quân trả lại điện thoại cho Diễm.

Diễm vươn tay cầm lấy. Quân lúi giắt Diễm về phía mình. Quân hôn Diễm, mắt Diễm mở to nhìn Quân. Trước khi Diễm kịp hiểu tại sao Quân lại làm thế. Những tiếng lách tách vang lên. Diễm kinh hoàng phóng viên đang chụp ảnh họ.

Mặt Diễm trắng bệch. Quân thì thâm vào tai Diễm.

_Đã đến lúc cô đối diện với quá khứ của cô rồi. Mấy ngày nữa, tôi sẽ đưa cô về Việt nam. Cô chuẩn bị tinh thần từ bây giờ đi.

Diễm ngồi im bất động. Diễm không ngừng run rẩy. Mấy ngày qua được sống cùng Quân đối với Diễm là thiên đường, là hạnh phúc nhưng xem ra tất cả đã kết thúc rồi.

Chỉ cần theo Quân về Việt nam. Diễm sẽ sống không được yên. Mẹ Quân ghét Diễm, Loan sẽ hận Diễm. Diễm phải ăn nói và giải thích với họ như thế nào. Diễm sợ họ sẽ nghĩ Diễm vì tham của cải và tiếc hạnh phúc mà Diễm đã vứt bỏ mấy năm về trước để quay lại với Quân.

Diễm bịt chặt miệng. Nước mắt bắt đầu tuôn rơi. Diễm gượng nói.

_Em...em cần vào nhà vệ sinh.

Quân mệt mỏi nói.

_Cô đi đi.

Nhìn cơ thể mong manh và yếu đuối của Diễm. Quân ôm đầu khổ sở. Quân cũng không muốn đưa Diễm về Việt nam. Không muốn ép Diễm phải đối diện với mẹ mình nhưng không còn cách nào khác. Quân phải đưa Diễm và thằng bé về Việt nam. Quân cần làm rõ mọi chuyện, cần phải hiểu lý do thực sự tại sao Diễm lại rời bỏ mình.

Quân muốn bố mẹ mình chấp nhận mẹ con Diễm. Quân không muốn thằng bé và Diễm phải chịu thiệt, không muốn gia đình xào xáo chia năm xẻ bảy. Bố mẹ Quân chỉ có mình Quân là con trai duy nhất, nếu Quân không thể chăm sóc họ hay không thuyết phục họ chấp nhận mẹ con Diễm, Quân thấy

mình sống thật thừa thãi.

Quân không chấp nhận được sự thật là các thành viên trong gia đình luôn luôn coi nhau như kẻ thù. Quân là chủ của gia đình, Quân cần làm một điều gì đó để kết thúc mọi chuyện.

Diễm rửa mặt. Diễm cố trấn tĩnh cơn sợ hãi đang dâng ngập lên trong lòng. Đầu óc Diễm hoàn toàn trống rỗng, chân Diễm muốn khụy xuống sàn nhà. Diễm đi không còn vững nữa.

Phải đối diện với bà Phuong luôn là một nỗi ám ảnh và khiếp hãi đối với Diễm. Diễm không sợ bà Phuong hạ nhục hay sỉ mắng mình. Diễm chỉ sợ bà sỉ nhục thằng bé.

Thằng bé còn nhỏ, nó ngây thơ vô tội. Diễm không muốn nó bị cuốn vào cuộc chiến của người lớn. Nếu có thể Diễm muốn nó được sống bình an và hạnh phúc. Diễm không muốn nó phải chịu bất kì tổn thất nào.

Diễm ở trong vệ sinh lâu hơn bình thường. Quân càng chờ càng thấy lâu. Quân bắt đầu cảm thấy bức mình. Hít một hơi thật sâu, cố gắng lấy lại điềm tĩnh và điều hòa hơi thở. Diễm run rẩy bước ra khỏi phòng vệ sinh.

Ba phóng viên xúm lại hỏi Diễm, họ chụp ảnh và liên tục đặt câu hỏi. Diễm che mặt. Diễm không muốn trả lời ai hết, cũng không muốn mình bị đưa hình lên báo. Diễm chịu đựng đủ rồi.

Quân nhanh chóng đỡ lấy Diễm. Mím cười thật tươi Quân nói.

_Đề nghị mọi người để cho vợ tôi yên.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 286

Họ kinh ngạc trước thông tin mà Quân vừa cung cấp. Từ trước đến nay Quân ít khi nói về cuộc sống riêng tư của mình. Nay Quân chịu chia sẻ, họ tận dụng cơ hội này để khai thác thêm.

Diễm tròn xoe mắt nhìn Quân. Diễm không tin được là Quân đã nói cho báo chí biết họ là vợ chồng. Diễm chưa kịp nói được câu gì. Quân đã nhanh chóng trả lời hết các câu hỏi của báo chí.

Họ liên tục chụp hình hai người. Diễm và Quân đều là hai người nổi tiếng. Một người là một doanh nhân thành đạt và là một luật sư giỏi. Người kia là một nhà văn và họa sĩ thành công. Việc họ hay đi chung và đi ăn cùng nhau đã gây không ít tò mò cho mọi người, lần trước Quân kịp thời cho người ngăn không cho báo chí đăng hình của hai người nhưng lần này Quân không còn muốn dấu nữa. Diễm là người vợ hợp pháp của Quân. Quân muốn công bố tin tức này cho mọi người biết. Cũng muốn gián tiếp nói cho bà Phuong, Loan và ông Trần hiểu rằng ai mới là người vợ mà Quân muốn cùng sống cho đến hết cuộc đời mình.

Diễm lao đảo cùng Quân rời nhà hàng. Mặt Diễm trắng bệch, Diễm khó nhọc trèo vào trong xe, thắt dây an toàn cho mình. Diễm không thèm nói một câu với Quân.

Quân lái xe đi. Vừa lái xe, Quân vừa nhìn Diễm qua gương xe. Nhìn khuôn mặt trắng bệnh, cơ thể không ngừng run rẩy của vợ. Quân lo lắng hỏi.

_Cô có cần tôi đưa cô đến bệnh viện không?

Diễm mím môi đáp.

_Chỉ cần anh để cho tôi yên là được rồi.

Quân cười nhạt.

_Cô có gan làm, cô phải có gan chịu đựng đến cùng chứ? Mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi. Còn nhiều việc đang chờ cô ở phía trước.

Diễm run rẩy đáp.

_Tôi... tôi biết. Anh không cần phải nhắc.

Quân dừng xe bên vệ đường. Quay sang Diễm, Quân nói.

_Nghe này! Tôi cũng không muốn dồn cô vào đường cùng nhưng chính cô đã thách thức và phản bội tôi trước nên cô đừng có trách tôi.

Diễm quay mặt nhìn sang bên kia đường. Lòng Diễm tan nát. Diễm không trách Quân, hay trách bà Phương. Diễm chỉ trách bản thân mình.

Diễm càng cố không rơi lệ. Diễm càng khóc nhiều hơn. Quân không cảm được lòng. Thấy Diễm đau khổ, khóc lóc. Quân ôm Diễm vào lòng. Vỗ nhẹ lên lưng Diễm, Quân trấn an.

_ Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi. Cô đừng lo lắng nhiều quá.

Diễm sụt sịt đáp.

_ Em sợ lắm. Em không muốn thằng bé bị tổn thương. Em phải làm gì để bảo vệ nó đây?

Quân bực mình đáp.

_ Tất cả cũng là tại cô. Nếu cô không ngu ngốc bỏ đi và không nói dối, mọi chuyện đâu có ra nông nổi này.

Quân thờ dãi nói tiếp.

_ Thằng bé là con tôi. Tôi sẽ không để thằng bé bị tổn thương hay phải chịu bất kì đả kích nào. Cô hãy tin tôi.

Diễm ngược mắt lên nhìn Quân. Diễm biết Quân nói là sẽ làm được. Diễm chưa bao giờ nghi ngờ lời nói của Quân. Diễm chỉ mong Quân sẽ không làm gì quá đáng vì tất cả mọi chuyện cũng đều do Diễm gây ra.

Quân không nhìn thẳng vào mặt Diễm. Quân lảng tránh ánh mắt long lanh lệ của Diễm. Quân sợ nếu còn nhìn thêm vào mặt Diễm. Quân sẽ yếu lòng, sẽ tha thứ cho Diễm. Quân không muốn bị biến thành một thằng hề thêm nữa.

Quân lái xe đưa Diễm về tòa án. Quân làm theo lời Diễm. Quân đã rút đơn kiện Jenny và Maraget.

Ngay chiều hôm đó Jenny tổ chức họp báo. Jenny chính thức xin lỗi Diễm, và công bố tác phẩm văn học " If we've ever met " không phải là của mình. Trước khi được thả ra khỏi tù, Quân đã cảnh cáo Jenny và Maraget. Quân nói rằng nếu họ còn dám làm hại Diễm thêm một lần nữa, hình phạt mà Quân dành cho họ sẽ không còn nhẹ như lần này nữa đâu. Jenny đã hiểu Diễm hơn nên không còn có ý định chống đối Diễm nữa.

Diễm dùng số tiền mình hiện có, Diễm giúp Maraget tiếp tục chữa trị cho con gái. Diễm không hề oán hận hành vi lấy cắp tác phẩm do mình sáng tác của Maraget, cũng không oán hận Jenny luôn tìm cách hạ nhục và công khai cướp công của mình. Diễm sợ thù hận. Diễm không muốn hàng ngày tâm trí, trái tim bị bảo mòn vì nó. Diễm muốn ai cũng được sống bình an.

Đã lấy lại được tác phẩm và danh tiếng của mình. Diễm tiếp tục hoàn thiện nốt phần cuối. Diễm mời Jenny về làm việc chung trong nhà xuất bản và phòng tranh của mình. Thật ra tất cả đều là của Quân nhưng Diễm đứng tên làm chủ. Cuộc sống yên bình trở lại.

Cuộc sống ở đây thì thế nhưng từ khi bị Quân nhận ra mình là ai, Diễm không có ngày nào được sống yên ổn. Diễm luôn lo sợ và hốt hoảng.

Sự thật nào cũng sớm muộn bị phanh phui, huống hồ Quân không hề có ý định dấu giếm. Chỉ có mấy ngày Quân đón mẹ con Diễm về sống chung. Ở quê nhà gia đình, bạn bè, Loan, và ông Trần đều biết được sự thật.

Bà Phương không tin được là bà đã cố tình đẩy Quân đi xa như thế, không ngờ gần đến đích, mọi chuyện lại không tuân theo sự sắp xếp của bà.

Quân và Diễm đã gặp lại nhau. Quân đã biết Diễm là ai. Quân còn đón Diễm về sống chung. Ngay sau khi nhận được tin vào sáng hôm sau. Bà Phương lập tức gọi điện cho Quân.

Ngay câu đầu tiên bà quát.

_ Con nói đi, có phải con đang sống cùng con bé đó đúng không?

Quân đang lau khô tóc. Quân không ngạc nhiên khi nghe giọng kích động của bà Phương.

Quân bình tĩnh trả lời.

_ Cô ấy là vợ của con. Con sống chung với cô ấy có gì là sai?

_ Con làm như thế là không được. Con bé đó đã rời bỏ con. Loan mới thực sự là người vợ mà con cần.

Quân căm tức nói.

_ Đến tận bây giờ mẹ vẫn chưa tỉnh ra sao? Mẹ có biết tại sao hơn bốn năm rồi con vẫn chưa muốn lấy cô ấy, con chỉ thích cô ấy thôi không?

Bà Phương im lặng không đáp. Quân nói tiếp.

_ Con không cần biết mẹ có thích Diễm hay không? Con yêu cô ấy, chúng con cũng đã có con chung. Mẹ bảo làm sao con có thể từ bỏ cô ấy được.

Bà Phương kích động hỏi.

_ Con bảo sao? Con và con bé đó đã có con chung? làm sao con có thể khẳng định đứa bé đó là con của con?

Quân cay đắng nói.

_ Thằng bé vừa mới năm tuổi. Mẹ tính thời gian cô ấy rồi bỏ con đi xem thằng bé có phải là con của con không?

Bà Phương tê tái. Bà run sợ hỏi Quân.

_ Con...con đã nhớ hết mọi chuyện rồi sao?

Quân hét.

_ Nhờ mẹ mà bây giờ con mới biết con là ai và con đã quên mất thứ gì. Mẹ nên chuẩn bị tinh thần đi, nếu con phát hiện ra tất cả mọi mất mát của con trong năm năm qua đều là do mẹ gây ra, con sẽ không bao giờ tha thứ cho mẹ.

_ Con bé đã nói gì với con đúng không?

_ Cô ấy không nói gì cả. Ngay lần đầu tiên gặp lại cô ấy, con đã yêu cô ấy. Con luôn chạy theo cô ấy, thậm chí con còn cầu hôn cô ấy khi con không còn nhớ được cô ấy là ai. Mẹ có biết là con đã phải sống khổ sở như thế nào không? Con luôn bị hình bóng cô ấy ám ảnh, dày vò tâm trí. Con luôn hỏi cô ấy là ai? Cô ấy có quen biết con không? cô ấy luôn trả lời con là không. Thậm chí cô ấy còn tìm cách trốn chạy khỏi con thêm một lần nữa. Nếu không phải do con tự tìm lại được kí ức của mình. Mẹ nghĩ rằng con có thể bắt cô ấy quay về với con sao?

Bà Phương ngoan cố nói.

_ Dù con yêu con bé đó nhưng nó đâu có yêu con. Con không nên yêu mù quáng như thế mãi. Con đã đính hôn với Loan rồi, đám cưới cũng đã chọn được ngày tổ chức. Con không định vứt bỏ mọi thứ để chạy theo con bé đó chứ?

Quân thách thức.

_ Mẹ đoán thử xem. Con không còn là thằng con trai dễ cho mẹ sợ nữa. Mẹ có thể sắp xếp cuộc sống của con theo ý mẹ khi con bị mất trí nhớ nhưng nay con đã lấy lại được trí nhớ của mình. Con chỉ lấy người con yêu và muốn sống cả đời bên cô ấy. Con và cô ấy cũng đã có một đứa con trai. Mẹ muốn con từ bỏ hạnh phúc, tình yêu và con trai của mình sao?

Bà Phương biết bây giờ bà không thể dùng cách gì để khiến Diễm rời xa Quân nữa. Dù cho Diễm có là người con gái không ra gì. Quân cũng muốn lấy và sống cả đời bên cạnh Diễm. Chưa hết họ còn có con chung, bà không thể ác độc ép Quân lấy Loan. Trong mắt ông Trương từ lâu bà đã không còn là người vợ ông tôn trọng nữa, nếu ông còn biết bà lại ép Quân rời xa Diễm khi họ đang có một đứa con trai. Ông Trương sẽ không bao giờ tha thứ cho bà.

Bà sợ sự ghê lạnh của cả hai bố con Quân. Ngày trước Quân chưa nhớ được gì nên luôn ngoan ngoãn nghe theo lời bà. Tuy ông Trương không còn quan tâm đến bà như trước nhưng ít ra bà còn có Quân. Bây giờ mọi chuyện đã hoàn toàn đổi khác. Quân đã khôi phục lại được trí nhớ. Bà đang rối trí, bà không biết nói gì với Quân.

Quân gằn giọng hỏi.

_ Sao mẹ không nói gì?

Bà Phương cúi.

_ Con đừng lên giọng với mẹ. Nếu con lấy con bé đó. Mẹ sẽ từ con.

Quân cười nhạt.

_ Mẹ đã ngăn cản con hơn bốn năm rồi, với mẹ vẫn còn chưa đủ sao. Nếu mẹ muốn suốt đời không muốn nhìn thấy con và cháu trai của mẹ thì cứ việc. Con chán phải tranh đấu với mẹ lắm rồi. Mẹ có biết bị mất trí nhớ đáng sợ như thế nào không? Con luôn tự hỏi con là ai? con có quên điều gì quan trọng không?. Điều khiến con đau đớn nhất là mẹ cố tình sắp xếp cuộc sống của con theo ý mẹ. Nếu con là một thằng con trai nhu nhược, một kẻ chỉ thích sống dựa vào người khác mẹ hãy làm thế nhưng con không phải là một người sống được như thế. Con luôn muốn đi lên bằng chính đôi chân của mình.

_ Mẹ biết là mẹ không nên xóa bỏ hình ảnh của con bé đó ra khỏi đầu con nhưng mẹ làm thế vì mẹ muốn tốt cho con. Con bé đó không xứng với con.

_ Con tự biết chọn người yêu cho mình. Mẹ không phải là con nên mẹ không thể hiểu được ai mới tốt cho con. Nếu ai cũng chọn người yêu vì nhà cô ấy giàu có hay vì cô ấy xinh đẹp, có địa vị. Mẹ nói đi, tình yêu làm gì còn sắc màu nữa.

Bà Phương cố vót vát.

_ Giữa mẹ và con bé đó, con chỉ được phép chọn một. Con chọn đi?

_ Con không chọn ai, cũng không muốn mất ai. Mẹ và cô ấy đều là hai người quan trọng trong cuộc đời con. Mẹ có thể từ bỏ con nếu mẹ muốn, còn con sẽ không từ mẹ.

Bà Phương quát.

_ Con đúng là một đứa con bất hiếu. Mẹ không có một đứa con trai như con.

_ Con đã làm con trai ngoan ngoãn của mẹ hơn hai mươi năm rồi vẫn con đủ sao? Mẹ muốn con sống cả đời cô độc và không yêu được ai hay sao? cô ấy có gì không tốt, không xứng đáng với con? Trong mối quan hệ giữa người với người không hề có giới hạn hơn kém. Ai cũng bình đẳng như ai. Con yêu cô ấy, con muốn tạo dựng một gia đình với cô ấy. Mong mẹ chấp nhận. Còn nếu không, con cũng không ép mẹ.

_ Còn Loan thì sao? Con sẽ ăn nói với Loan thế nào?

_ Con sẽ hủy hôn. Mẹ nghĩ là con có thể lấy cô ấy sau khi con nhớ con là ai sao?

Bà Phương kích động kêu lên.

_ Con không thể làm thế! Loan sẽ bị tổn thương và đau khổ nếu như con hủy hôn với nó.

_ Vậy còn con thì sao? Con đâu có yêu cô ấy. Con lấy cô ấy vì mẹ muốn thế. Con thừa nhận con là một thằng con trai luôn muốn làm hài lòng mẹ, luôn muốn mẹ vui. Con luôn nghĩ mẹ muốn con lấy Loan vì nghĩ mẹ không có gì giấu giếm con cả. Nhưng hóa ra tất cả cũng chỉ là màn kịch, mẹ cố tình xóa sạch hình bóng của Diễm ra khỏi cuộc sống của con. Mẹ đã ép mọi người xung quanh cùng mẹ đóng giả một màn kịch. Con là một thằng ngu nên mới tin mẹ mà không có một chút nghi ngờ nào đối với mẹ. Mẹ đã thành công rồi, mẹ đã lấy đi hơn bốn năm cuộc sống hạnh phúc của con. Từ bây giờ con sẽ không còn tin mẹ nữa, cũng không còn ngu dại nghe lời của mẹ nữa. Con sẽ bảo vệ hạnh phúc và tình yêu của mình.

Quân kết thúc cuộc gọi bằng cách thông báo cho bà Phương biết.

_ Hai hôm nữa, con sẽ đưa cô ấy và con trai con về cùng. Hy vọng mẹ sẽ đón tiếp mẹ con cô ấy bằng thái độ lịch sự nếu không con sẽ đưa cô ấy đi luôn. Chào mẹ!

—

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 287

Bà Phương ngồi bất động trên ghế, mặt bà tái mét. Bà không ngờ mọi chuyện lại diễn biến theo hướng này. Bà tưởng chỉ cần đuổi Diễm đi, chỉ cần sắp xếp Loan ở bên cạnh Quân. Quân sẽ lấy Loan làm vợ. Bà sẽ không còn phải chịu đựng Diễm nữa nhưng thật không ngờ, đã hơn bốn năm trôi qua. Quân và Diễm vẫn tìm thấy nhau, thậm chí họ còn có một đứa con trai. Bà ôm lấy đầu, bà không biết phải ăn nói và giải thích với bố con ông Trần thế nào. Bà sợ họ sẽ không tha thứ cho bà. Càng nghĩ bà càng sợ, càng tự trách bản thân.

Ông Trương cùng mấy ông bạn già trong câu lạc bộ cờ vua của phường đi du lịch đã một tuần nay. Bà Phương không muốn đi cùng nên ông Trương đi một mình. Bà thích ở nhà cùng Loan chuẩn bị tiệc cưới hơn. Nhưng xem ra ước mơ của bà đã tan thành mây khói rồi.

Bà Phương vừa đặt điện thoại xuống bàn, ông Trương về. Thấy vợ ngồi ngây người như người mất hồn khác hẳn khuôn mặt trước khi ông đi du lịch. Ông cau mày hỏi.

_ Bà vừa gặp phải chuyện gì à?

Bà Phương giật mình ngược mắt nhìn ông Trương. Bà mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình nên không để ý ông Trương đã về.

_ Ông đã về rồi?

Ông Trương bỏ túi du lịch xuống sàn nhà. Bà giúp việc giúp ông mang tất cả lên phòng.

_ Có chuyện gì bà nói cho tôi nghe xem nào?

Bà Phương khó nhọc mở lời.

_ Thằng Quân sắp về.

_ Nó về thì bà phải mừng chứ? Chẳng phải cuối cùng nó cũng nghe theo lời bà lấy con bé Loan là gì?

_ Vấn đề là...là?

Ông Trương mắt hết kiên nhẫn. Ông giục.

_ Vấn đề là gì bà mau nói nhanh đi?

Uống một ngụm nước. Cố trấn tĩnh, bà Phuong nói.

_ Thắng Quân không về một mình. Nó về cùng con bé Diễm và con trai của nó.

Ông Trương lưng búng hết lỗ tai. Ông mở to mắt nhìn bà Phuong. Ông mất mấy giây mới hiểu vợ mình đang nói gì.

_ Bà không đùa tôi đấy chứ? Thắng Quân đã gặp lại con bé Diễm, hai đứa có con chung sao?

Bà Phuong cau có trả lời.

_ Tôi lừa ông làm gì. Lúc này tôi vừa nói chuyện điện thoại với nó xong. Nó đe dọa tôi nếu tôi không chấp nhận con bé Diễm và thằng bé nó sẽ bỏ đi biệt.

Ông Trương không quan tâm bà Phuong có chấp nhận hay không? ông chỉ cần biết ông sắp được gặp cháu trai của mình.

Ông sung sướng hỏi.

_ Thằng bé mấy tuổi rồi?

_ Ông có biết tính không? Con bé Diễm xa thằng Quân bao nhiêu năm thì thằng bé bấy nhiêu tuổi.

Ông Trương nở một nụ cười nhẹ nhõm.

_ May quá cuối cùng thằng Quân và con bé Diễm có thể tìm lại được nhau. Chúng nó còn có con chung nữa. Tôi rất háo hức mong sớm được gặp mặt thằng cháu trai.

Bà Phuong nhìn thái độ hân hoan và sung sướng của ông chồng. Bà rầu rĩ.

_ Ông bảo tôi phải ăn nói với bố con ông Trần thế nào đây? Ông Trần sẽ không tha cho thằng Quân nếu thằng Quân dám hủy hôn, dám làm bề mặt ông ta và khiến con gái của ông ta đau khổ.

Ông Trương tức giận đáp.

_ Việc này bà phải tự giải quyết lấy. Ngay từ đầu tôi đã nói nếu bà luôn muốn làm theo ý của bà. Bà phải chấp nhận hậu quả do bà gây ra. Bây giờ bà không còn trách ai được nữa. Lần này tôi không còn nghe theo lời bà nữa. Tôi sẽ đón mẹ con Diễm về đây. Bà có chấp nhận Diễm là con dâu, thằng bé là cháu trai của bà hay không với tôi không quan trọng. Tôi cần con dâu, cần cháu trai, cần có con cháu sống bên cạnh mình. Tôi chán sống cô độc, chán suốt ngày phải nghe theo những kế hoạch chết tiệt của bà để bà vui lòng lắm rồi.

Cầm điện thoại bàn, ông Trương gọi điện thoại cho Quân. Ông yêu cầu cho ông nói chuyện ngay với Diễm và thằng bé. Ông hạnh phúc mỉm cười khi nghe Quân bảo thằng bé gọi ông là ông nội. Cả đời ông chưa bao giờ vui như thế.

Mắt ông đỏ hoe. Ông âu yếm hỏi thằng bé.

_ Cháu có nhớ ông không?

Thằng bé lễ phép trả lời.

_ Cháu đã được xem hình của ông và bà nội rồi. Cháu nhớ ông bà lắm.

Ông Trương thả lỏng cơ thể. Ông nghe trái tim mình đang dâng đầy cảm xúc của tình thân.

_ Cháu muốn ông mua quà giáng sinh gì cho cháu?

Thằng bé ranh mãnh đáp.

_ Cháu chưa từng gặp ông bà. Cháu sợ ông chê cháu ham quà của ông hơn ham gặp mặt ông.

Ông Trương bật cười thật to. Bà Phuong tròn xoe mắt nhìn ông Trương. Bà không hiểu ông Trương và thằng bé nói chuyện gì mà vui thế. Hơn bốn năm qua đây là lần đầu tiên bà mới thấy ông Trương nói cười thoải mái như thế này.

Cố nén cười, ông Trương bảo thằng bé.

_Cháu cứ nói đi. Cháu thích quà gì?

Thằng bé ngập ngừng hỏi ông Trương.

_Ông sẽ yêu cháu chứ?

_Tất nhiên là ông yêu cháu rồi. Cháu là cháu trai của ông. Ông không yêu cháu thì yêu ai.

Thằng bé reo lên.

_Có câu nói này của ông, cháu có thể yên tâm được rồi.

Tuy chỉ nói chuyện được mấy câu với thằng bé nhưng ông nhận ra thằng bé rất thông minh láu lỉnh và rất khôn khéo. Ông muốn biết mặt mũi của nó. Muốn biết nó có giống Quân không? Ông luôn mình có cháu nội nay ước nguyện đã thỏa, ông không còn mong ước gì hơn nữa. Cuối cùng Quân cũng tìm được tình yêu và hạnh phúc cho mình.

Thằng bé kể sơ cho ông Trương nghe về lớp học và bạn của nó. Ông Trương chăm chú lắng nghe. Lòng ông mênh mang niềm vui. Mắt ông róm lệ. Ông hy vọng cuộc sống của mẹ con Diễm không đến nỗi khó khăn nếu không ông sẽ không tha thứ cho mình.

Thằng bé chuyển máy cho Diễm. Diễm run run cầm lấy. Quân động viên.

_Cô cứ thoải mái đi. Bố tôi không giống như mẹ tôi. Ông sẽ rất vui khi biết tôi và cô đã gặp lại nhau và càng vui hơn khi biết cô đã sinh cho ông một đứa cháu nội.

Lau hai dòng lệ trên má. Diễm run giọng nói.

_Chào bác. Bác có khỏe không ạ?

Ông Trương trách Diễm.

_Con thật là tệ. Sao con không nói cho bố biết con đã mang thai? Sao con lại bỏ đi mà không nói gì?

Diễm lắp bắp.

_Cháu xin lỗi. Cháu không cố ý làm buồn lòng bác.

Ông Trương thương xót hỏi Diễm.

_Cuộc sống của hai mẹ con có được an nhàn không?

_Dạ, cháu và thằng bé tuy không giàu có nhưng không đến nỗi nào.

Ông Trương nhắc nhở.

_Đến tận bây giờ con vẫn gọi bố là bác sao? Con đã là vợ của Quân rồi thì phải thay đổi cách xưng hô đi chứ?

_Bác...ơ dạ bố!

Ông Trương phì cười.

_Xem ra con vẫn còn chưa quen với vai trò mới này. Con, thằng bé và Quân mau về đây đi. Bố muốn đón giáng sinh và tết cùng gia đình con.

_Dạ, con sẽ cố về nhanh nhất có thể.

_Con đừng lo lắng gì cả. Bố không nghĩ gì đâu. Bố chỉ cần gia đình con sống hạnh phúc bên nhau là đủ.

_Con cảm ơn bố.

_Các con về nhanh nhé. Đừng để bố phải chờ lâu.

_Dạ!

Diễm roi lệ. Thằng bé ngồi trong lòng Diễm. Quân cầm điện thoại trong tay Diễm. Quân nói chuyện với ông Trương.

Ông Trương bực mình bảo Quân.

_ Sao con không nói sớm cho bố biết? Sao đến tận bây giờ con mới nói?

_ Con định để khi nào về Việt nam con mới nói nhưng con không muốn chuyện này kéo dài thêm nữa. Con xin lỗi vì không nói cho bố biết con đã gặp lại cô ấy.

_ Con nhớ lại từ khi nào?

_ Cách đây năm hôm.

Ông Trương cúi.

_ Con nhớ lại đã được năm hôm rồi. Con phải nói ngay cho bố biết chứ? Con định để đến ngày con và con bé Loan tổ chức tiệc cưới rồi nói luôn thế đúng không?

_ Con đâu có muốn lấy Loan.

_ Con nên giải quyết hết mọi chuyện đi. Đừng để kéo dài hơn nữa.

_ Con hiểu. Con sẽ cố gắng thu xếp mọi chuyện theo ý con.

_ Bố mong con đừng trách mẹ con, đừng trách Loan và mọi người. Tất cả cũng chỉ vì muốn tốt cho con.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 288

Quân tức giận nói.

_ Con không phải là con rối. Con không muốn cuộc sống của con bị áp đặt và phải sống theo cách mà mẹ muốn. Con không thể chấp nhận được sự thật là con đã sống mà không biết gì hơn bốn năm qua.

_ Dù con có hận, có trách, mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi. Bây giờ điều quan trọng là con nên nhanh chóng quyết định ai mới là người phụ nữ của đời con và đưa ra quyết định của mình.

Quân nhìn Diễm và thằng bé.

_ Con đã chọn từ lâu rồi. Ngoài Diễm ra con không muốn lấy ai khác.

Ông Trương mỉm cười.

_ Nếu con đã có câu trả lời. Con hãy làm theo trái tim và lương tâm của con.

Quân nhẹ giọng.

_ Cảm ơn bố.

Cúp máy. Quân đặt điện thoại xuống bàn. Diễm lo sợ hỏi.

_ Bây giờ chúng ta phải làm gì?

_ Còn làm gì được nữa. Cô và thằng bé theo tôi về Việt nam. Tôi sẽ hủy hôn với Loan.

Mặt Diễm trắng bệch. Diễm run rẩy nói.

_ Chúng ta làm thế liệu quá tàn nhẫn với Loan không? Em đã chọn ra đi vì muốn anh và cô ấy được hạnh phúc. Em...em nghĩ.

Quân không muốn tranh cãi với vợ trước mặt thằng bé nên bảo nó.

_ Con về phòng của con chơi đi! Bố mẹ cần nói chuyện.

Thằng bé tụt xuống đất. Mỉm cười chào cả hai nó tinh nghịch nói.

_Bố mẹ nhớ đừng cãi nhau nhé. Con không muốn bố mẹ hiểu lầm nhau hơn nữa.

Quân xoa đầu thằng bé.

_Con yên tâm sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu.

Khép cửa phòng. Quân quát Diễm.

_ý của cô là cô muốn ra đi thêm một lần nữa chứ gì? Sau tất cả mọi chuyện, cô vẫn còn chưa tỉnh ra hay sao? Nếu không phải tại cô mọi chuyện cũng đâu có ra nông nổi này.

Đây là lần đầu tiên hai người cùng nhau đối diện với vấn đề này. Diễm bối rối vuốt tóc. Mỗi lần không tự chủ được Diễm đều làm thế.

_Em...em biết là em sai. Em không oán trách anh hay bắt kì ai cả. Em chỉ muốn mọi người được sống hạnh phúc và bình yên.

_Cô muốn mọi người sống hạnh phúc và bình yên bằng cách bỏ đi và chạy trốn sao? Cô đúng là một con ngốc, nếu tôi là một thằng đàn ông thích để người khác điều khiển và xỏ mũi thì cô hoàn toàn làm lẫn rồi. Tôi muốn cô sống cả đời bên cạnh tôi để nếm trải cảm giác bị khống chế và bị tôi điều khiển như thế nào.

Diễm đau đớn hỏi.

_Anh...anh lấy em vì anh muốn trả thù em sao?

_Cô nói đúng. Tôi đã hết tình cảm với cô rồi. Tôi lấy cô chẳng qua vì thằng con trai của tôi cần một người mẹ. Tôi lấy cô vì cô đã dám phản bội lại tôi. Tôi lấy cô vì không muốn cô tự do bay nhảy đến với anh chàng John – tình nhân của cô.

Diễm rơi lệ. Nước mắt tràn mi. Diễm cay đắng nói.

_Đây chính là lý do anh muốn nói với em?

_Đúng thế. Tôi không nói sai, cũng không phải cố che dấu sự căm ghét của tôi dành cho cô nữa.

_Anh...anh đã căm ghét em đến thế. Anh không nên sống bên cạnh em làm gì. Chỉ cần một mình em xuống địa ngục là được rồi, em không muốn anh phải xuống địa ngục cùng với em.

_Cô nói hay lắm nhưng tôi là một người thích mạo hiểm, thích phiêu lưu nên tôi sẽ cùng xuống địa ngục với cô.

Hai người còn đang tranh cãi. Ông quản gia gõ cửa phòng. Tâm trạng của Quân đang bức mình và tức giận. Quân xẵng giọng hỏi.

_Có chuyện gì?

_Thưa cậu chủ. Cô Loan đang chờ cậu ở ngoài phòng khách.

Mặt Diễm đã trắng bệch rồi càng trắng hơn. Người Diễm đông cứng, cuối cùng giờ phút khủng khiếp cũng đã đến. Loan đã bay sang tận đây gặp Quân. Chắc Loan đã nhận được tin Quân đang sống cùng với Diễm nên muốn sang đây gặp trực tiếp Quân và muốn kiểm tra xem những tin đồn đó có đúng là sự thật không.

Mấy ngày trước Quân không gọi điện, cũng không nhắn tin cho Loan, thậm chí Quân cũng không thèm nhận những cuộc của Loan. Quân đang căm hận Loan và bà Phương lừa dối mình. Quân đã cho họ nhiều cơ hội nói cho Quân biết Quân có quên chuyện gì không nhưng họ lờ đi. Họ luôn bắt Quân sống theo ý của họ, điều đó khiến Quân tức giận, khiến Quân muốn trừng phạt họ.

Quân lôi Diễm đi theo mình. Diễm vừa khóc vừa van xin.

_Xin anh đừng tàn nhẫn như thế. Em không muốn gặp lại cô ấy trong hoàn cảnh này.

Quân căm tức nói.

_Cô không muốn cũng không được. Mọi chuyện cần phải kết thúc. Mặc dù tôi cũng muốn từ bỏ cô lắm nhưng tôi làm không được. Cô là người tôi căm hận nhất, hận cô nhiều nhất, tôi muốn trừng phạt cô, trả thù cô, muốn biến cuộc sống của cô thành địa ngục, muốn suốt đời cô phải hối hận vì những gì cô đã gây ra cho tôi. Biết điều từ nay cô nên nghe theo lời tôi nếu không ngay lập tức cô sẽ phải hối hận vì những gì mà cô đã làm.

Quân quay sang bảo ông quản gia.

_Chú bảo với cô ấy là cháu sẽ ra ngay.

_Vâng, thưa cậu chủ.

Bóp tay Diễm thật đau. Quân kéo Diễm đi theo mình. Trông Quân lúc này giống như một con sư tử đang chuẩn bị vồ mồi. Diễm co rúm lại vì sợ. Diễm

thấy đây là giờ phút khủng khiếp nhất trong cuộc đời mình. Lúc quyết định ra đi, Diễm không dám hình dung có ngày mình phải đối diện với Loan, đối diện với bố mẹ Quân và quá khứ của chính mình. Diễm sợ tất cả những thứ đó.

Nghe tiếng dép Loan quay lại. Mắt Loan mở to, mặt Loan trắng nhợt, trái tim Loan trùng xuống, nước mắt trực trào. Loan cố ngăn dòng nước mắt đang muốn chảy xuống. Loan không còn tin vào mắt mình nữa. Thái độ ghê lạnh của Quân mấy ngày qua khiến Loan ăn không ngon, ngủ không yên. Cuối cùng không chịu đựng thêm được nữa. Loan đã bay sang đây tìm Quân mà không hề báo trước cho Quân biết.

Loan muốn tìm hiểu lý do tại sao Quân lại đối xử lạnh nhạt với mình như thế. Loan không tin là Quân đã phản bội lại mình và đi yêu người khác. Từ trước đến nay Quân luôn chung tình, Quân chỉ yêu công việc và cố gắng để đạt được những mục tiêu do mình đặt ra. Quân quá bận vào công việc kinh doanh nên không còn thời gian cho những việc khác.

Quân lấy Loan cũng vì mối quan hệ thân quen hơn là tình yêu. Ngay cả Loan cũng nhận ra Quân không hề yêu mình. Lúc Quân cầu hôn Loan, Quân nói rõ cho Loan biết điều đó. Quân và Loan có thể hợp nhau trên nhiều phương diện nhưng giữa họ không hề có lửa và đam mê. Loan cứ mãi miết chạy theo Quân, mãi miết tìm mọi cách để Quân yêu mình nhưng đáng tiếc Quân chỉ coi Loan là một người bạn thân. Tình cảm giữa hai người chỉ dừng lại ở mức độ thích, họ không thể phát triển lên được tình yêu.

Giống như Quân đã nói, mặc dù Diễm luôn tìm cách tránh né tình cảm của Quân và luôn khiến Quân phải đau khổ, mệt mỏi vì phải chạy theo mình nhưng Quân không thể ngừng yêu Diễm. Quân càng hận Diễm, Quân càng yêu Diễm nhiều hơn. Trong mỗi tình tay ba này, họ đều là nạn nhân, đồng thời họ cũng đều là thủ phạm. Vì sống không thành thật với bản thân mình nên họ mới rơi vào cái hố không có lối thoát.

Loan quan sát Diễm từ đầu xuống chân. Loan nhận ra sau năm năm Diễm vẫn không có gì thay đổi, trông Diễm vẫn tươi trẻ, vẫn xinh đẹp và căng tràn sức sống. Điều khiến Diễm thay đổi duy nhất là càng ngày Diễm càng nặn mà và nữ tính hơn.

Loan cũng giống như Diễm. Loan cũng không có gì thay đổi nhiều. Sau năm năm tất cả lại xảy ra giống như ban đầu. Dù Loan có cố gắng nhiều như thế nào, người mà Quân chọn vẫn mãi là Diễm.

Loan đau xót nhận ra mình mãi chỉ là một cô gái đi qua đời Quân mà không có một chút ảnh hưởng nào. Hơn bốn năm ở bên cạnh Quân. Quân chưa một lần tỏ tình, lần duy nhất Quân chịu mở miệng nói thích Loan là khi Quân muốn cầu hôn Loan.

Loan không muốn trách Quân, cũng không muốn hận Quân. Loan chỉ thương hại cho chính bản thân mình. Chính Loan là người đã đem hạnh phúc, tình yêu của mình ra đánh cược. Trước khi chấp nhận những rủi ro và mất mát khi cùng Quân bay sang Mỹ và chấp nhận Quân có thể nhớ lại được mọi chuyện bất cứ lúc nào. Loan đã chấp nhận mình có thể bị tổn thương, chấp nhận đau khổ và tủi hận.

Hơn bốn năm sống trong nom nớp và lo sợ. Loan chưa có một ngày nào được vui và được hạnh phúc trọn vẹn. Mặc dù luôn cùng Quân đến công ty, bàn công việc, nói chuyện, đi ăn và dành những ngày nghỉ đi du lịch cùng nhau nhưng Quân luôn hành động rất mẫu mực. Loan cay đắng nhận ra Quân chưa bao giờ mời Loan vào phòng ngủ của Quân. Quân cũng không muốn sống chung một nhà với Loan, bằng chứng là sau một tuần cùng sống với Loan ở biệt thự, Quân đã dọn đi.

Giữa họ ngoài những cái ôm và hôn giống như hai người bạn Tây Phương dành cho nhau. Họ không còn đam mê nào khác. Loan bàng hoàng đứng không còn vững nữa. Loan không hiểu tại sao mình có thể chịu đựng mọi thứ lâu như thế, tại sao vẫn còn muốn lấy Quân mặc dù thừa hiểu dù Quân đã quên Diễm là ai, tình cảm của Quân dành cho mình vẫn không có gì thay đổi.

Quân lên tiếng phá tan im lặng giữa ba người.

_ Em mới đến?

Loan đáp như một cái máy.

_ Em vừa mới bay sang đây.

_ Làm sao em tìm được anh?

_ Em đến công ty tìm anh nhưng không thấy. Justin cho em biết anh đang ở đây.

_ Cậu ta cũng cho em biết Diễm đang sống cùng anh ở đây chứ?

_ Cậu ấy không nói gì cả.

Quân bình tĩnh bảo Loan.

_ Nếu cậu ấy không nói gì thì bây giờ em biết rồi đấy anh đã nhớ ra được anh là ai và anh cũng đã tìm lại được vợ mình.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 289

Quân kéo Diễm ngồi xuống. Diễm run quá nên không thể mở miệng chào Loan được tiếng nào. Trong mọi việc, Loan luôn điềm tĩnh và kiểm soát tốt hoàn cảnh. Loan run giọng hỏi Quân.

_Anh.. anh nói thế nghĩa là anh định hủy hôn với em để quay về với cô ấy?.

_Bọn anh đã kết hôn từ trước khi anh bị tai nạn mất trí nhớ. Anh không thể lấy em vì cô ấy là người vợ hợp pháp của anh.

Loan hét.

_Anh nói dối, anh không thể đối xử tàn nhẫn với em như thế? Anh và cô ấy đã là quá khứ. Cô ấy đã gây ra nhiều tổn thương cho anh, anh vẫn còn muốn lấy cô ấy hay sao?

Quân cảm tức hỏi Loan.

_Còn em thì sao? Em có lừa dối anh không? Em có nói cho anh biết anh đã quên gì không?

Loan lúng túng.

_Em...em!

Quân lặng lẽ đáp.

_Tất cả các người đều cho rằng có thể điều khiển được cuộc sống của tôi. Tất cả đều cho rằng nếu tôi không lấy Diễm, không ở bên cạnh cô ấy, quên cô ấy đi là tốt cho tôi hay sao?

Quân nhìn Loan trừng trừng.

_Anh luôn coi em là một người bạn tốt và thật thà. Anh không nghĩ rằng em đã lừa dối anh. Em đã cùng với mẹ anh và mọi người che đậy quá khứ của anh. Anh không thể nào tha thứ cho em về điều đó.

Loan rơi lệ, nước mắt tràn mi. Loan đau khổ nói.

_Em mong anh đừng giận em. Anh cũng hiểu em yêu anh nhiều như thế nào? em không thể từ bỏ anh được.

_Anh hiểu em yêu anh, chính vì hiểu điều đó nên anh mới cầu hôn em nhưng nay tất cả đã kết thúc rồi. Anh không tự lừa dối chính mình, anh biết anh cần ai, yêu ai, anh và cô ấy có một thằng con trai. Em không nghĩ anh có thể bỏ rơi con mình chứ?

Loan chết lặng. Loan khó nhọc hết nhìn Diễm rồi lại quay sang nhìn Quân.

_Anh...anh có một thằng con trai. Tại sao khi cô ấy bỏ đi, cô ấy không nói gì cả?

Quân nhếch mép.

_Cô ta là một con cóc. Cô ta không biết rằng anh yêu cô ta và cần cô ta như thế nào. Cô ta không giống em, em biết em cần gì và muốn gì. Cô ta thích trốn chạy hơn là chọn cách đối diện với chính mình.

Diễm cúi đầu không đáp. Loan tức giận nói.

_Anh có bao giờ hỏi cô ấy vì sao khi anh nằm viện, cô ấy không hề đến thăm anh và chính cô ấy đã từ bỏ anh từ trước không?

Quân siết chặt hai tay vào nhau. Mắt Quân long lên đầy phần nộ, ngay lúc này Quân muốn quát vào mặt Diễm, muốn trừng phạt Diễm, muốn hỏi Diễm tại sao lại đối xử vô tình với mình như thế. Nhưng trước mặt Loan, Quân phải cố nén. Quân không muốn làm nhục mặt vợ mình trước mặt người khác.

_Điều đó đối với anh cũng không còn quan trọng nữa. Anh vẫn quyết định chọn cô ấy.

Quân và Loan nói chuyện với nhau như không có Diễm ở đây. Họ coi Diễm như đã chết rồi, ngoại trừ bàn tay Quân vẫn nắm chặt lấy tay Diễm như sợ Diễm chạy mất hay ngục ngã.

Gạt lệ trên má. Loan đau đớn hỏi.

_Anh...anh vẫn chọn cô ấy mặc dù cô ấy đã bỏ rơi anh, mặc dù cô ấy không còn cần anh nữa?

Quân nghiến chặt răng.

_Cô ta càng muốn chạy, anh càng muốn giữ cô ta ở bên cạnh. Em cũng hiểu tính anh rồi đấy, anh không thích bị ai xỏ mũi, không thích bị dắt đi như một

con lừa. Anh sẽ bắt cô ta phải trả giá cho những gì mà cô ta gây ra cho anh.

_Anh đừng ngại biện, nếu anh không yêu cô ấy, anh sẽ không chọn cô ấy mà đã chọn em.

_Anh nói rồi bọn anh có một đứa con trai, anh không thể để con mình sống mà không có mẹ.

Loan nhìn Diễm trừng trừng. Loan biết mình đã thua Diễm ngay từ đầu. Trong lòng Quân lúc nào cũng chỉ yêu một mình Diễm. Mặc dù Quân nói là Quân đang hận Diễm nhưng thực ra Quân càng hận, Quân càng yêu Diễm nhiều hơn. Diễm đã rời bỏ Quân, đã ra đi không một lời từ biệt, đã khiến Quân đau khổ và tổn thương nhưng đến cuối cùng người mà Quân chọn vẫn là Diễm. Loan không thể và không bao giờ thay thế được Diễm trong lòng Quân.

Hơn bốn năm qua mọi cố gắng của Loan đều không mang lại kết quả gì. Quân có cầu hôn Loan nhưng Quân lấy Loan vì Quân nghĩ mình không còn tìm được ai thích hợp làm vợ hơn Loan. Quân chỉ thấy ở Loan những điểm thích hợp để làm vợ mình, Quân không lấy Loan vì đam mê, vì tình yêu. Cuộc sống hôn nhân kiểu đó không sớm thì muộn cũng sẽ bị tan vỡ.

Nhìn Diễm đầy hận thù. Loan hét lên.

_Cô nói gì đi chứ? Tại sao ngày trước cô bỏ đi? Tại sao cô đã từ bỏ rồi cho đến cuối cùng cô lại muốn quay lại?

Diễm đã khóc từ lâu rồi. Diễm chưa bao giờ muốn Loan bị tổn thương, cũng chưa bao giờ mong có thể quay lại được với Quân. Diễm đã phủ nhận mối quan hệ với Quân dù Quân có hỏi Diễm nhiều lần vì Diễm sợ phải đối diện với hoàn cảnh như ngày hôm nay. Diễm không ngờ sau năm năm mọi chuyện lại quay lại đúng như ban đầu. Diễm phải đối mặt với quá khứ và hạnh phúc của mình một lần nữa.

Sự hy sinh của Diễm không mang lại hạnh phúc cho mọi người mà càng khiến mọi chuyện trở nên rắc rối hơn. Nếu Diễm đừng cảm hơn, Diễm đã có thể cùng Quân tạo dựng một gia đình hạnh phúc, thằng bé không thiếu vắng tình cảm cha con năm năm nay qua. Quân sẽ không đau khổ, không giận dữ khi biết mình bị lừa dối. Loan cũng không mất hơn bốn năm cuộc đời ở bên cạnh Quân mà không có được tình cảm của Quân.

Diễm thấy mình có tội với Loan và Quân. Diễm không dám nhìn ai, cũng không thốt nên lời. Quân thấy Diễm gần như là ra ghế, không muốn tiếp tục kiểu hành hạ tàn nhẫn này nữa. Quân lôi Diễm đứng dậy. Quân gọi bà Hoa.

_Diều vợ tôi vào phòng.

Bà Hoa đã nghe hầu hết cuộc nói chuyện của hai người. Bà thương cho Diễm. Bà là người hiểu rõ mọi chuyện, bà định nói cho Quân và Loan hiểu lý do vì sao Diễm lại bỏ đi nhưng nghĩ mình thân phận tôi tớ nên lại thôi. Bà thấy nếu nói đỡ cho Diễm vào lúc này chỉ khiến Quân và Loan thêm tức giận Diễm hơn mà thôi. Họ đang căm ghét Diễm nên không còn chỗ để nghe Diễm hay bất cứ ai phân giải nữa.

Thấy Quân chịu để cho Diễm rời phòng khách. Bà vui mừng vội đỡ lấy Diễm rồi nhanh chóng diu Diễm đi.

Loan tức tối hỏi Quân.

_Sao anh không để em hỏi cô ấy?

Quân cau mày.

_Em không thấy cô ấy sắp ngất xỉu đến nơi hay sao? Anh không muốn cô ấy xảy ra chuyện gì?

_Còn em thì sao? Trong lòng anh, em là gì? Em không có chút ý nghĩa nào đối với anh đúng không?

_Anh nói rồi em là một người bạn tốt của anh. Chính vì không muốn em bị tổn thương hơn nữa nên anh mới không muốn cưới em.

Loan gào lên.

_Tại sao? Anh chỉ đơn giản nói hủy hôn là hủy hôn được hay sao?

_Em nghĩ rằng anh không nên hủy hôn mà nên tiếp tục hôn lễ của chúng ta? Em có bị điên không? Anh không yêu em, người mà anh yêu là Diễm.

_Nhưng cô ấy đã bỏ anh? Anh cũng nói là anh không còn yêu cô ấy nữa?

_Hai chuyện này không hề giống nhau. Cô ấy đã bỏ anh nên anh muốn cô ta ở bên cạnh anh. Anh thích cảm giác được trả thù cô ta. Anh muốn cho cô ta biết đám phải bội lại anh thì sẽ có hậu quả gì.

_Anh đừng ngại biện. Rõ ràng anh chưa bao giờ hết yêu cô ấy. Anh ép cô ấy ở bên cạnh anh thật ra không phải vì thằng bé cần có mẹ mà vì anh không thể sống mà thiếu cô ấy.

Quân im lặng không đáp. Quân dù có cố cố chối cãi thì những lời mà Loan nói không hề sai. Quân vẫn mãi yêu Diễm và chưa bao giờ ngừng yêu Diễm. Nếu không yêu Diễm nhiều như thế thì Quân đã không yêu Diễm ngay từ cái nhìn đầu tiên khi họ gặp lại. Quân đã không bị hình bóng của Diễm ám ảnh suốt năm năm qua.

Quân hỏi.

_Em định ở đây bao lâu?

Loan tức tối nói.

_Anh không cần quan tâm đến em. Em nên quan tâm đến vợ của anh đi. Em không ngờ đã năm năm trôi qua, anh vẫn không quên được cô ấy.

_Anh đã nói rồi, dù anh có còn nhớ hay không chỉ cần anh ở bên cạnh cô ấy, tình cảm của anh sẽ sống dậy.

Nước mắt Loan ràn rụa.

_Em không còn cơ hội ở bên anh nữa sao? Sao anh luôn coi em là một người không bao giờ vượt quá người bạn tốt của anh. Em đáng thương đến thế sao?

Quân vuốt tóc.

_Anh xin em. Đừng khiến anh phải rối trí hơn nữa. Nếu em muốn trách hay hận anh. Anh không ngăn cấm em vì em có quyền làm như thế nhưng em cũng phải hiểu tại sao chúng ta phải rơi vào hoàn cảnh khó xử như thế này. Em nhớ lại đi nếu em nói cho anh biết anh đã có vợ chưa cưới, anh đã yêu người khác. Em và anh sẽ không có ý định tổ chức lễ cưới.

Quân chán nản nói tiếp.

_Nếu anh yêu em thì mọi chuyện cũng sẽ khác nhưng rất tiếc anh chưa bao giờ yêu em, anh chỉ thích em thôi.

_Anh..anh đang trách em đúng không?

_Trong chuyện này cả hai chúng ta đều có lỗi. Em đã lừa dối anh, lợi dụng sự mất trí nhớ của anh để dựng lên một màn kịch. Anh vì tin em là một người bạn tốt nên không có chút nghi ngờ nào. Em nói đi là do anh ép em hay em đẩy anh vào tình thế làm em bị tổn thương?

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 290

Loan im lặng không đáp, lời buộc tội của Quân khiến trái tim Loan đau nhói. Quân nói không hề sai, tất cả đều là do Loan tự nguyện, do Loan muốn cho mình một cơ hội được ở bên cạnh Quân. Loan muốn làm một phép thử và so sánh xem Quân có yêu mình không khi hai người luôn ở bên nhau và luôn làm mọi chuyện cùng với nhau.

Loan đã thành công khi khiến được Quân cầu hôn mình nhưng không lấy được trái tim của Quân. Thứ Loan muốn là trái tim của Quân, là tình yêu Quân dành cho mình không phải là một chiếc nhẫn đính hôn bằng kim cương và một tờ giấy hôn nhân lạnh lẽo. Hai thứ đó sớm muộn gì cũng mất khi sống bên nhau mà không có tình yêu.

Quân sẽ không từ hai mẹ con Diễm để lấy Loan mà dù Quân có làm thế, hôn nhân giữa Loan và Quân cũng là một nấm mồ chôn hai con tim lạnh lẽo và hận thù nhau. Loan là người có lỗi với Quân trước, chính Loan đã tự nguyện đem hạnh phúc và tình yêu của mình ra thử. Quân chưa hề nói yêu Loan, chưa hứa hẹn một điều gì, ngay cả khi đã cầu hôn Loan. Quân cũng nói là sẽ không đảm bảo một ngày nào đó Quân có thể ở bên cạnh Loan mãi. Loan đã vui sướng nhận lời lấy Quân ngay mà không cần suy nghĩ gì nhiều để đến bây giờ Loan bế bàng, đau khổ, khóc lóc mãi không thôi.

Loan là người có lòng tự trọng cao, cũng không phải là một cô gái thủ đoạn, hay tìm cách hại người. Loan đã có thời gian kiểm nghiệm lại tình cảm của chính mình và tình cảm của Quân. Loan đã hiểu ra, dù có lấy được Quân, Loan cũng không có được hạnh phúc vì lấy người không yêu mình, lấy người suốt ngày nghĩ về một người con gái khác, hôn nhân không có tình yêu như thế làm sao có được hạnh phúc và niềm vui.

Quân và Diễm cũng đã có được một đứa con chung. Loan là người yêu trẻ, nếu Loan ép Quân lấy mình đến cùng. Chính Loan sẽ càng khiến Quân căm ghét mình hơn. Loan thấy bản thân mình đã làm sai quá nhiều chuyện, Loan không còn muốn làm sai hơn nữa.

Ngẩng cao đầu, uống một ngụm cà phê. Loan gắng gượng nói.

_Em hiểu và em tôn trọng quyết định của anh. Em mong anh tha thứ cho em, thực lòng em không muốn lừa dối anh. Được ở bên cạnh anh năm năm qua em thấy mình thật may mắn và hạnh phúc. Em đã hiểu ra một điều thứ gì không thuộc về mình thì mãi mãi cũng không có được dù em có muốn tranh đoạt đi chăng nữa. Em mong anh đừng hận thù gì cô ấy, mong anh sống hạnh phúc. Em thực lòng chúc phúc cho anh.

Quân nhìn Loan. Chính vì Loan là một người con gái hiểu chuyện, tốt bụng và chân thành nên Quân mới chấp nhận ở bên cạnh mình năm năm qua. Quân cầu hôn Loan vì nghĩ lấy được một người bạn tốt coi như cũng tìm được một tổ ấm cho riêng mình.

Mặc dù vẫn còn tức giận vì bị lừa dối nhưng Quân không cảm thấy nặng nề như trước nữa. Ít ra Loan cũng cho Quân thấy Loan là một cô gái hiểu chuyện như thế nào.

Loan không muốn có một cuộc hôn nhân gượng ép. Loan khác Diễm, Loan sợ rằng tuy yêu Quân nhưng nếu Quân cứ thích bắt ép và ra lệnh, không sớm thì muộn Loan sẽ là người phải chia tay Quân trước.

Loan muốn hai người chia tay trong hòa bình, trong tình thân ái. Loan không muốn mất một người bạn như Quân. Dù không lấy được Quân, Loan sẽ đau khổ nhưng mọi nỗi đau rồi sẽ chóng qua. Nếu còn tiếp tục ở bên cạnh Quân, Loan sẽ không bao giờ thoát ra được nỗi tuyệt vọng của bản thân.

Không lấy được người mình yêu tuy là đau, là hận nhưng vẫn tốt hơn lấy được rồi mà phải sống trong thù hận và giết chết lẫn nhau trong một nấm mồ.

Loan tin rằng nếu Quân không phải là định mệnh của đời mình. Loan sẽ sớm tìm được một người đàn ông yêu mình và Loan sẽ yêu lại người đó, tình đầu không phải là tình cuối, chỉ đến khi cùng ai đó nắm lấy tay nhau đi đến hết cuộc đời mới phải là người đàn ông thật sự của đời mình.

Quân là người đàn ông Loan yêu, Loan hy vọng và muốn kết hôn nhưng Loan không khờ dại và không yêu mù quáng đến nỗi không hiểu tình yêu không thể gượng ép, không hiểu hôn nhân sẽ không có hạnh phúc nếu hai người lấy nhau vì thù hận và gượng ép.

Mặc dù nước mắt không ngừng rơi nhưng Loan thấy mình được giải thoát, cảm giác nhẹ nhõm đang lan tràn khắp cơ thể. Loan không thể tin được cảm giác của chính mình nữa. Tuy là đau đớn nhưng có một thứ gì đó đang điều khiển tâm trí Loan. Loan không còn là người mê loạn nữa, cũng không còn hành động theo lý trí nữa. Loan sẽ dùng trái tim của mình để cảm nhận cuộc sống và sẽ làm theo trái tim mình khi thực sự tìm được người đàn ông yêu mình và mình cũng yêu lại người đó. Loan hiểu tình yêu phải trọn vẹn cho và nhận mới có được hạnh phúc và đầy đủ ý nghĩa.

Loan tháo nhẫn đính hôn trên tay ra. Loan bình thản bảo Quân.

_Em không cần thứ này nữa. Em mong anh sống hạnh phúc, mong anh đừng vì thù hận, đừng vì tức giận, anh phá hỏng hạnh phúc của mình. Trong chuyện này chúng ta đều làm sai và cũng đều làm đúng. Em tưởng có thể khiến anh yêu em nên em mới cho phép em ở bên cạnh anh năm năm, kết quả anh vẫn mãi chỉ coi em là bạn. Em không muốn kết hôn với người không yêu em. Chiếc nhẫn này anh hãy giữ lấy hay vứt bỏ nó đi là tùy anh. Em sẽ đi tìm người đàn ông của đời mình. Lần này em sẽ không chọn sai nữa.

Loan mỉm cười hỏi Quân.

_Anh sẽ chúc phúc cho em chứ?

Quân nắm lấy tay Loan.

_Cảm ơn em đã hiểu cho anh và không trách anh. Anh xin lỗi nếu anh có làm em bị tổn thương.

_Anh đừng đánh giá mình cao quá. Tuy em yêu anh thật đấy nhưng em không tin là em không thể tìm được một người con trai khác.

_Anh tin là em sẽ làm được. Em nhớ phải sống thật vui vẻ, thật hạnh phúc. Anh không muốn em buồn đau và phải khóc vì anh.

Loan đứng lên. Nắm chặt lấy tay Quân. Loan nói.

_Chúng ta sẽ mãi làm bạn của nhau chứ? Em không muốn mất một người bạn như anh.

_Anh luôn muốn làm bạn với em và điều này không bao giờ thay đổi dù cho có chuyện gì xảy ra.

_Anh cho em gọi lời chào đến cô ấy và thằng bé. Em hy vọng anh và cô ấy sẽ tạo dựng được một gia đình tràn đầy niềm vui và tiếng cười.

_Em định đi đâu?

_Em sẽ không trở về Việt nam ngay. Em muốn sống ở đây.

Nhìn khuôn mặt lo lắng và cảm thấy có lỗi của Quân. Loan động viên.

_Anh đừng cảm thấy thương xót cho em. Tất cả đều là do em tự nguyện, em không trách anh.

Cầm túi xách. Loan nắm tay Quân lần cuối.

_Em đi đây.

_Có chuyện gì em nhớ gọi cho anh. Anh sẽ đến ngay.

Loan vẫy tay chào.

_Anh lo cho vợ con anh đi. Đừng phá vỡ hạnh phúc vì em.

Ông quản gia mở cổng cho Loan. Lau hai dòng lệ trên má. Mở cửa xe ô tô. Loan phóng xe như bay trên đường. Loan vừa lái xe vừa khóc. Loan không sợ bị bạn bè và người thân chê cười khi bị hủy hôn lễ. Loan không quan tâm đến miệng lưỡi của mọi người. Loan chỉ quan tâm đến cảm giác của bản thân.

Tuy cảm thấy được giải thoát nhưng làm sao Loan quên ngay được cảm giác đau khổ, cô đơn, trống vắng của bản thân. Loan đã quen có Quân ở bên cạnh mình. Bây giờ Loan phải làm lại từ đầu, và học cách quên Quân, học cách từ nay Loan phải sống mà không có Quân.

Loan tắt điện thoại, Loan không muốn bị ai làm phiền. Chỉ còn mấy ngày này nữa là đến ngày cưới. Chú rể và cô dâu đều bỏ trốn, đám cưới này đúng là kì lạ nhất từ xưa đến nay.

Loan lái xe đến một quán bar. Loan đang buồn khổ nên cần uống rượu giải sầu. ở thành phố San Diego này có rất nhiều quán bar dọc theo bờ biển. Loan chọn một quán có tên Saint Paul. Loan chưa từng đến đây, cũng chưa từng nghĩ mình sẽ vào một quán bar có cách trang trí theo kiểu thời trung cổ thế này. Nhưng nghĩ mình đang buồn, tâm trạng đang chán nản và thất tình thì một nơi có cách trang trí như thế nào đâu có quan trọng gì, chỉ cần có rượu và bia uống là được rồi. Loan không còn tâm trạng quan tâm đến những thứ khác.

Có khá đông khách trong quán. Chọn một chỗ trống gần quầy rượu. Loan gọi một ly bia. Loan muốn mình say ngay tại chỗ, muốn ngủ ngục ở đây nhưng khi đưa ánh mắt quan sát xung quanh. Loan thấy không ổn chút nào.

Loan không muốn trong một lần say, Loan phải hối hận vì điều đó. Loan ghét kiểu quan hệ lãng nhãng, ghét ngủ với những người đàn ông không quen biết chỉ vì rượu.

Chỗ trống bên cạnh Loan bị chiếm mất. Loan ngửi được mùi nước hoa toát ra từ cơ thể anh ta. Mắt Loan nhìn từ chiếc quần Levi's, chiếc áo Polo Ralph Lauren của anh ta. Loan nhìn lên cổ, lên mặt của anh ta.

Anh ta có khuôn mặt góc cạnh, chiếc cằm vuông, nước da rám nắng, đôi mắt sâu, lông mày đậm, sống mũi thẳng và dài, gò má anh ta cao.

Loan rung mình. Cơ thể Loan như bị điện giật khi khuỷu tay anh ta chạm nhẹ vào vai Loan. Với một người đàn ông cao một mét tám hai thì một cô gái cao có một mét sáu lăm như Loan quả là quá nhỏ bé.

Loan nguyên rủa bản thân khi bị anh ta thu hút. Loan vừa mới chia tay người yêu, vừa mới bị hủy hôn. Tại sao Loan lại có cảm giác thích ngay một anh chàng xa lạ ngay lần đầu tiên gặp mặt thế này.

Lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo. Loan gọi thêm cho mình một ly bia nữa. Anh ta bắt đầu chú ý đến Loan.

_ Cô thường xuyên đến đây không?

_ Đây là lần đầu tiên tôi đến đây.

Loan thấy không những ngoại hình của anh ta thu hút mà giọng nói của anh ta cũng khiến Loan run không ít. Loan cố tự chủ để không cho anh ta biết là Loan đang bị quyến rũ bởi anh ta. Loan tự xi và đây đâu phải lần đầu tiên Loan yêu nhưng đúng là chưa có một chàng trai nào khiến Loan rung động như thế này, ngay cả Quân cũng không thể khiến Loan rung động và có cảm giác hồi hộp như khi ở bên cạnh anh ta.

_ Cô không sống ở đây đúng không?

_ Tôi sống ở đây.

Anh ta quan sát Loan từ đầu đến chân. Ánh mắt nhìn không dấu giếm của anh ta khiến Loan gai cả người. Loan lừ mắt nói.

_ Anh có biết là anh đang vô duyên lắm không? Tôi chưa gặp một người đàn ông nào nhìn chăm chăm người phụ nữ mới gặp lần đầu tiên như anh cả.

Anh ta tỉnh bơ đáp.

_ Vậy thì đây sẽ là lần đầu tiên cô được gặp một người như thế.

Loan tức muốn điên lên. Lúc đầu Loan thấy anh ta quyến rũ, thấy anh ta là một người đàn ông đáng ngưỡng mộ nhưng sau vài câu trao đổi ngắn gọn. Loan bắt đầu thấy ghét anh ta.

Đang bực mình lại gặp phải một tên điên. Loan mất hết cả hứng thú nói chuyện. Thay vì tranh cãi với anh ta. Loan gọi thêm cho mình mấy chai bia nữa. Hình như anh ta thấy tranh cãi với Loan rất có hứng thú nên anh ta cố tình nói tiếp.

_ Cô đang thất tình đúng không?

Loan lạnh lùng đáp.

_ Việc của tôi không liên quan gì đến anh.

Anh ta gạt gù ra vẻ thương hại.

_Tôi cũng đang có tâm trạng giống như cô, chúng ta uống cùng nhau chứ?

_Tôi không muốn uống cùng anh. Anh cứ tự nhiên.

Lâu không đụng đến rượu nên chỉ sau mấy chai bia. Loan đã bị say không còn biết gì nữa. Đặt tiền trên bàn, Loan loạng choạng rời khỏi quán bar. Anh ta lập tức đi theo Loan.

Lái xe trong tình trạng say rượu thế này, Loan sẽ sớm gây ra tai nạn và bị cảnh sát bắt vì nồng độ cồn trong máu. Đứng phía sau Loan. Anh ta nheo mắt hỏi.

_Cô định lái xe về nhà trong tình trạng say rượu như thế này sao?

Loan mệt mỏi nói.

_Anh làm ơn biến đi đùm tôi. Tôi không muốn nhìn thấy anh, cũng không muốn nói chuyện với anh.

Cố gắng mở cửa xe. Loan trèo vào trong. Anh ta rửa thầm trong miệng.

_Cô ta định tự sát chết đây mà. Đúng là liều mạng.

Loan không lái xe đi, vừa trèo vào trong xe, đóng cửa Loan lăn ra ngủ. Anh ta tròn mắt nhìn Loan. Trên môi anh ta nở một nụ cười. Loan là cô gái thú vị nhất mà anh ta đã từng gặp.

Anh ta là một tay ăn chơi có hạng và là một tên tán gái vào hạng bậc nhất. Tên anh ta là Felipe Gastano, dòng họ anh ta là chủ một hòn đảo nhỏ có tên Thung Lung Vilhem. Anh ta giàu có, đẹp trai, phong độ và hào hoa, đây là lần đầu tiên anh ta đi lang thang như một tên bụi đời để tìm cảm giác thanh thản và nhẹ nhõm sau những giờ làm việc căng thẳng và mệt mỏi thì gặp Loan. Anh ta không nghĩ là một quán bar tầm thường như thế này lại có thể gặp một cô gái bướng bỉnh và kích thích trí tò mò của anh ta như Loan.

Loan lơ mơ thấy có người vác mình, bị ấn vào một chiếc xe sau đó Loan không còn biết gì nữa.

Sau hai mươi phút lái xe. Anh ta dừng lại trước một khách sạn Great Convention. Đây là một hệ thống khách sạn năm sao với phòng ốc và trang thiết bị hiện đại. Felipe Gastano thường xuyên đi công tác và làm ăn ở khắp nơi nên đến đâu cũng đều có những khách sạn cố định để ở tạm trong thời gian làm việc.

Felipe Gastano chưa bao giờ đưa phụ nữ về nhà mình và đặc biệt không thích điều đó. Felipe Gastano có thể là một người lãng nhãng, một người không chung thủy nhưng lại đặc biệt không thích vợ hay người yêu của mình phản bội lại mình. Người ta thường nói một người có tật thường hay giết mình, giống như một con chim sợ đậu phải một cành cong. Felipe Gastano không muốn kết hôn, cũng không muốn lập gia đình. Phụng dưỡng cha mẹ của Felipe Gastano là độc thân và tôn trọng cuộc sống cá nhân.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 291

Felipe từng lấy vợ, từng bị cô ta lừa dối nên không còn tin vào tình yêu hay hôn nhân nữa. Sau khi ly hôn cô ta đã ra đi cùng với gần nửa số tài sản của Felipe.

Felipe phải mất gần năm năm mới gầy dựng lại được từ đầu. Felipe không còn muốn lập lại sai lầm của mình. Một lần duy nhất bị lừa dối cũng đủ cho Felipe kinh sợ đến hết cuộc đời. Những người phụ nữ bước vào sau cuộc sống của Felipe sau khi Felipe ly hôn với vợ đều khiến Felipe dè chừng và phòng thủ. Felipe không mở lòng ra với ai. Felipe có thể vui đùa nhưng tuyệt nhiên không tính tới chuyện hôn nhân và yêu ai thực lòng.

Felipe có thể chấp nhận một người tình nhưng không bao giờ muốn bị ràng buộc vào hôn nhân. Felipe sợ mình sẽ dính phải một cô vợ giống như người vợ trước.

Ngày trước Felipe là một đàn ông đầy nhiệt huyết, hăm hở và tin tưởng vào tương lai, vào tình yêu. Felipe đã lấy người mình yêu. Đối với Felipe không còn niềm vui nào hơn thế nhưng cô vợ trẻ đã không giữ được lòng thủy chung của mình, cô ta đã bỏ đi theo người tình cùng với gần nửa tài sản của Felipe.

Felipe nhìn Loan đang ngủ say trên vai mình. Felipe không thể giải thích được lý do vì sao mình lại mang Loan về đây. Felipe tự cười nhạo chính mình chỉ vì không muốn cô ta lái xe trong tình trạng say rượu, không muốn cô ta ngủ trong chiếc xe ô tô ngột ngạt nên Felipe đã lái xe đưa cô ta về khách sạn của mình.

Felipe rửa thầm nếu cảnh sát có bắt cóc Felipe vì tội bắt cóc thì hay quá như thế Felipe sẽ đỡ phải tìm cách biện luận cho hành động của mình.

Felipe không hết biết tên của Loan, không biết Loan là ai, sinh ra và lớn lên ở đâu, đang làm gì. Một điều chắc chắn Loan là một người Châu Á.

Nhân viên phục vụ phòng mở cửa cho Felipe. Felipe lịch sự nói.

_ Cảm ơn.

Chị nhân viên đỏ mặt mỉm cười đáp lại. Đối với phụ nữ Felipe luôn có một sự ảnh hưởng nhất định. Felipe đang tận hưởng khả năng của mình và đang vui đùa để thỏa mãn sự chán ghét của bản thân đối với phụ nữ. Felipe luôn đối xử tốt và ngọt ngào với họ nhưng chỉ cần ai có dấu hiệu bám lấy Felipe. Felipe sẽ tìm cách tránh xa ngay, nếu muốn quan hệ lâu dài với Felipe tốt nhất không nên tỏ ra quá quyến luyến và muốn cùng Felipe tạo dựng một gia đình nếu không Felipe sẽ không bao giờ gặp họ thêm một lần nữa.

Felipe đặt Loan nằm trên giường. Đắm vai vì nhức mỏi, Felipe quan sát và nhìn ngắm Loan. Loan là một người phụ nữ Phương Đông nhỏ bé. So với các cô gái khác mà Felipe đã từng có quan hệ. Họ hấp dẫn và có nhiều cô xinh đẹp hơn Loan nhiều. Nhưng ở Loan có một điểm gì đó cuốn hút Felipe.

Sáng sớm hôm sau Loan giật mình thức giấc. Đầu đau như dần vì rượu, miệng khô khốc vì khát nước.

Loan giật mình nhìn người đàn ông đang ngủ bên cạnh. Loan mở to mắt nhìn anh ta. Loan không thể nhớ được đã gặp anh ta ở đâu, tại sao lại ngủ cùng với anh ta.

Loan cay đắng cho số phận của mình, hôm qua chia tay với người yêu, bị hủy hôn. Sáng nay tỉnh dậy trên giường một người đàn ông khác.

Mặc quần áo. Mím chặt môi. Loan quát.

_ Dậy mau!

Felipe mở mắt. Miệng cầu nhàu.

_ Cô làm gì mà la to thế?

_ Anh mau nói cho tôi biết. Anh là ai? Tại sao tôi lại ngủ ở đây?

_ Cô không nhớ gì sao?

_ Tôi không nhớ gì cả.

Felipe cúi sát mặt Loan. Felipe mỉm cười ngọt ngào hỏi.

_ Vì tôi có công đưa cô về đây, chia sẻ chiếc giường của tôi cùng cô. Cô có thể cho tôi biết tên và số điện thoại của cô chứ?

Loan nhếch mép nói.

_ Anh đã tán tỉnh bao nhiêu người phụ nữ theo kiểu như thế này rồi?

Felipe tỉnh bơ trả lời.

_ Rất nhiều. Cô muốn biết không?

Loan ghét cách Felipe nhìn mình, ghét đôi mắt sâu, ghét nụ cười quyến rũ của Felipe và ghét cái cách Felipe không ngần ngại thừa nhận đã từng quan hệ với rất nhiều phụ nữ. Felipe là một người trơ tráo và đáng ghét nhất mà Loan từng gặp.

Sống và lớn lên ở đây từ nhỏ nên Loan không lạ gì thành phố này. Loan đi du lịch rất nhiều nơi, nhờ tính thần ham học hỏi, Loan đã thu thập được nhiều kiến thức cho mình. Loan là một người tự chủ, là người không thích những người đàn ông lăng nhăng và coi tình yêu như một trò đùa.

Ấn tượng tốt đẹp ban đầu dành cho Felipe của Loan hoàn toàn tan biến. Loan thấy tốt nhất là không nên quan hệ với một người đàn ông trăng hoa như Felipe nếu không Loan lại phải đau khổ thêm một lần nữa.

Yêu một người chung tình như Quân. Loan đã khổ sở và mệt mỏi lắm rồi. Loan không còn sức để ghen tuông và phải sống trong thấp thỏm lo âu vì những người đàn bà xung quanh Felipe nữa.

Loan bị Felipe quyến rũ là sự thật nhưng không đủ mạnh để biến Loan thành người tình tiếp theo của anh ta.

Cầm túi xách. Loan muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Felipe cười nhạt hỏi.

_ Tại sao cô không trả lời tôi? Ít ra cô cũng phải nói một câu cảm ơn chứ?

Loan cúi.

_Tôi phải cảm ơn anh vì anh đã đưa tôi về khách sạn của anh và ngủ với anh à?

Felipe nhún vai đáp.

_Ngủ cùng với tôi vẫn tốt hơn cô ngủ trong xe ô tô.

Mở túi sách. Loan lấy ví. Felipe cau mày không hiểu Loan định làm gì. Loan đặt một xấp tiền trên bàn.

_Cảm ơn anh. Chúng ta coi như không ai nợ ai.

Felipe tái mặt. Đứng phắt dậy. Felipe túm lấy tay Loan. Mắt nhìn Loan như muốn thiêu rụi Loan ra từng mảnh vụn. Không có một cô gái nào dám xác xược trả tiền cho Felipe sau khi ngủ cùng với Felipe. Loan là người phụ nữ đầu tiên dám làm như thế.

Gặp Loan ở quán rượu. Felipe tưởng Loan là một cô gái lẳng nhăng và một người phụ nữ phóng khoáng nên nghĩ ngủ cùng với Loan cũng không có hại gì nhưng điều khiến Felipe không ngờ được là mình là người đàn ông đầu tiên của Loan.

Felipe hối hận vì đã phá hỏng đời con gái của Loan. Felipe là một người Tây Phương nên không chú ý lễ tiết như người Châu Á nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên của Loan. Loan xứng đáng được chọn người đàn ông để trao thân hơn là bị cướp mất đời con gái trong một đêm say rượu.

Chính vì muốn xin lỗi nên Felipe đã không bỏ đi mà chờ Loan thức dậy để xoa dịu sự tức giận của Loan nhưng thật không ngờ Loan có tức giận, có quát tháo, có mắng chửi, tất cả những điều này Felipe có thể chấp nhận được nhưng Loan dám dùng tiền để trả cho Felipe công đã cướp mất đời con gái của Loan thì không thể chấp nhận được.

Loan vênh mặt lên hỏi.

_Anh muốn gì?

Felipe quát.

_Cô cầm lấy số tiền của cô và xin lỗi tôi ngay lập tức.

_Tôi không việc gì phải xin lỗi anh. Và anh cũng nên nhớ cho chính là người đã mang tôi về đây. Tôi không hề mời chào anh.

_Cô nói mới hay ho làm sao. Cô có biết, cô sẽ phải bồi thường bao nhiêu tiền nếu dám làm tổn hại danh dự của tôi không?

Loan nghiêng chặt răng.

_Buông tay tôi ra. Tôi đã trả tiền sòng phẳng cho anh rồi. Tôi không nợ anh gì cả.

Felipe mai mỉa hỏi.

_Cái giá để tôi lấy mất đời con gái của cô chỉ đáng từng này tiền thôi sao?

Loan tức run người, tay siết chặt lại. Ngay lúc này Loan muốn tát thẳng vào mặt Felipe, muốn mắng, muốn đánh, muốn chửi cho hả dạ nhưng Loan cố kìm nén, cố không phát hỏa.

_Tôi là một cô gái nghèo. Tôi cũng đã gần ba mươi tuổi rồi. Tôi cũng không biết bao giờ mình mới lấy chồng nên có thể vui thú một đêm với một người từng trải như anh cũng coi như tôi đã sống không uống.

Vỗ vai Felipe. Loan bình thản nói.

_Cảm ơn anh.

Thật ra Loan đã run lẩy rồi. Loan vừa run vì giận, vừa hận mình đã dễ dàng ngủ với một người đàn ông khác. Loan đoán một người từng trải như Felipe sẽ không ưa gì một cô gái uống rượu say ở quán bar sau đó lên giường với anh ta. Nhưng với Loan điều này cũng không còn quan trọng nữa.

Loan đã quá chán nản và thất vọng. Chia tay với Quân và bị hủy hôn lễ là một cú sốc quá lớn đối với Loan. Cú sốc đó lớn hơn người đàn ông đã lấy mất đời con gái của mình.

Loan chưa chút không muốn nghĩ tiếp nữa. Cố đẩy anh ta đứng sang một bên. Loan bực mình nói.

_Bây giờ anh buông tôi ra được chưa?

Mắt Felipe có màu hổ phách, tức giận và bị chọc tức khiến Felipe muốn bẻ gãy cổ tay của Loan.

_Cô có biết là cô vừa làm gì không? Cô nghĩ tôi là trai bao của cô sao?

Loan mất hết kiên nhẫn.

_Anh có bị thiệt gì đâu đúng không? người bị thiệt là tôi. Tại sao tôi không than phiền, không làm ầm lên và bắt anh chịu trách nhiệm? Lẽ ra anh phải mừng vì nhanh chóng thoát được tôi và nhận được tiền mới phải.

Felipe nâng cằm Loan lên, tay còn lại siết tay Loan thật đau. Loan nhăn nhó.

_Anh định làm gì thế? Tôi nói là buông tay tôi ra.

_Cô vẫn chưa đi được chừng nào cô xin lỗi tôi và cảm số tiền chết tiệt của cô về.

Loan thách thức.

_Nếu tôi không làm theo lời anh thì sao? Anh định giết tôi hay đánh tôi chắc?

Felipe kinh ngạc nhìn Loan. Loan là cô gái cứng đầu nhất mà Felipe từng gặp. Gặp Felipe cô gái nào cũng phải cố làm duyên, làm dáng để Felipe chú ý đến họ, còn Loan không những luôn tìm cách gây sự, Loan còn coi Felipe là một người đàn ông làm ở một hộp đêm nào đó. Cả đời Felipe chưa từng bị ai hạ nhục như Loan đã làm. Felipe nhất định không tha thứ cho Loan về điều đó.

Hầm răng Felipe nghiền chặt vào nhau. Felipe rít giọng.

_Nếu cô không nghe lời tôi. Tôi và cô phải giải quyết chuyện này cho rõ ràng. Cô coi tôi là một trai bao của cô, sao tôi không dùng cách tương tự để đối xử lại với cô.

Loan run rẩy.

_Anh...anh định làm gì?

Felipe hài lòng vì cuối cùng cũng dọa được Loan sợ. Xem ra con gấu xù bông trong Loan không được mãnh liệt lắm.

Vuốt ve má Loan. Felipe mỉm cười thật quyến rũ. Loan nuốt nước bọt lắng nghe.

_Cô cho rằng cô nợ tôi nên cô mới trả tôi tiền. Tôi là người không thiếu tiền nên không cần tiền của cô. Sao chúng ta không lên giường và giải quyết cho xong đi nhỉ?

Loan cũng giống như Diễm, cả hai đam mê học hỏi và công việc hơn đi hẹn hò lãng nhăng nên trong những chuyện tương tự như thế này. Loan không biết gì cả.

Hai đầu gối Loan bắt đầu run. Mắt Loan mở to nhìn Felipe. Trên đời này Loan chưa thấy có tên nào vô lý như tên này. Sao hắn có thể nghĩ ra được cách trả nợ, và hóa giải mọi chuyện theo cách đó chứ.

Nếu Loan là một cô gái thích vẻ bề ngoài hào nhoáng của Felipe. Loan sẽ không ngần ngại trèo lên giường của Felipe thêm một lần nữa nhưng Loan không phải là họ, dù Felipe có quyến rũ, có giàu có và thế lực đến đâu cũng không khiến Loan thích ý tưởng có bất kì quan hệ gì với Felipe. Loan thích những người đàn ông chung tình như Quân hơn.

Nếu lấy chồng, Loan muốn người đàn ông của đời mình chỉ nghĩ về một mình Loan. Loan không thích phải chia sẻ chồng cho bất kì cô gái nào khác dù là trong ý nghĩ hay cơ thể. Loan ghét sự phản bội, ghét những người đàn ông phản trắc. Loan chán phải sống trong lo lắng và thấp thỏm lắm rồi. Loan đã có một bài học đắt giá cho quyết định ngu ngốc của mình. Loan quyết tâm không lặp lại sai lầm đó thêm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 292

Loan bắt đầu bực mình.

_Tôi không có nhà hứng trên đầu với anh. Mau tránh ra để tôi đi!

_Nếu cô không nghe lời tôi, tôi sẽ không để cho cô đi đâu.

_Anh định đe dọa tôi đấy à? Anh nên nhớ giữa hai chúng ta không ai nợ ai cả. Tôi không lừa dối anh, anh cũng không lừa dối tôi. Tôi trả tiền cho anh thì có gì là sai?

_Cô không thể im lặng một chút được sao? Nghe cho kĩ đây trên đời này tôi ghét nhất là bị người khác đem ra làm trò đùa, và bị biến thành một thằng hề

để mua vui.

Loan mở to mắt nhìn Felipe.

_Anh..anh không định nói, tôi đã cố quyến rũ anh để anh đưa tôi cùng về khách sạn với anh đấy chứ?

_Ai mà biết được, nhờ đâu đây là kế hoạch của cô thì sao?

Loan không còn tin vào tai mình nữa. Cố tình quyến rũ? Loan đâu phải là hạng đàn bà lẳng lơ như thế. Chỉ vì bị hủy hôn và phải chia tay với mối tình trong năm năm nên Loan đau khổ tìm đến rượu.

Hít một hơi thật sâu. Loan gắng gượng nói chuyện từ tẻ với Felipe.

_Tôi không có hứng thú trở thành một nhân tình tiếp theo của anh. Tốt nhất là anh nên tránh xa tôi ra nếu không tôi gọi cảnh sát đến bắt anh bây giờ?

Felipe cố tình đùa dai.

_Cô gọi cảnh sát đến bắt tôi vì tội gì?

_Tội anh dám bắt cóc tôi về đây, chưa hết anh còn dám đe dọa tôi, tìm cách quấy rối tôi?

Trước khi Loan kịp nói tiếp điều gì. Felipe gấp người xuống cười như điên. Loan lợi dụng coi hội Felipe không chú ý đến mình. Loan nhanh chân bước ra cửa, mở mạnh cánh cửa. Trước khi đi, Loan rửa.

_Anh là một tên khốn. Tôi hy vọng không bao giờ phải gặp lại anh nữa.

Loan sập mạnh cánh cửa. Bên trong Felipe vẫn cười không ngớt. Felipe thấy Loan dữ dằn hơn đáng vẻ mong manh bên ngoài, đúng là không thể khinh được những người phụ nữ nhỏ bé nhưng có một trái tim sắt đá.

Loan đã kích thích trí tò mò và lòng hiếu thắng của Felipe. Felipe muốn tìm cách tiếp cận Loan. Đầu tiên Felipe phải biết Loan là ai, đang ở đâu và đang làm gì?

Felipe không thích những cô gái có tính cách giống như Loan. Nhưng ở Loan có nhiều tính cách khiến Felipe không thể không nghĩ đến. Đây là lần đầu tiên Felipe bị con gái từ chối. Felipe không phải là người dễ dàng bỏ cuộc. Felipe sẽ làm thứ để hạ ngục tính cách ương bướng và vênh váo của Loan. Felipe muốn xem ai sẽ là người gục ngã trước.

Felipe nhắc điện thoại, sau vài câu trao đổi ngắn ngủi. Felipe đã yêu cầu thư kí của mình tìm hiểu về Loan. Chậm nhất ngày mai, Felipe sẽ biết được Loan là ai?

Nở một nụ cười thích thú. Felipe đi vào phòng tắm, liếc nhìn số tiền Loan đặt lên bàn. Felipe nghiêng chặt răng.

_Cô dám dùng tiền để mua vui với tôi. Tôi cũng sẽ dùng tiền để mua vui với cô. Cô hãy chờ đấy.

Từ trong thang máy bước ra ngoài. Đầu Loan bốc khói vì giận. Loan không ngờ chỉ sau một đêm say rượu, Loan không thể quay về cuộc sống trước kia nữa. Quân là người phản bội Loan trước nhưng hôm nay chính Loan lại là người phản bội Quân.

Loan không thể tin được mình đã trở thành một người con gái lẳng nhăng, dễ dãi. Ôm lấy đầu, Loan không ngờ mình có thể ngủ với một người lạ. Nước mắt lăn dài trên má, bước chân loạng choạng. Loan rời khách sạn.

Mở điện thoại, Loan gọi nhanh cho mình một chiếc xe tắc xi. Loan gần gọi điện về Việt nam, cần hủy bỏ đám cưới. Loan sẽ không trở về Việt nam cho đến khi Loan lấy lại tinh thần và dũng khí để đối diện với quá khứ bề bộn của mình. Còn nếu không thể, Loan sẽ không trở về.

Loan sợ ông Trần trách Quân, sợ ông tìm cách hại Quân nên Loan cẩn thận tìm lời lẽ thích hợp nói cho ông hiểu.

Lái xe trở về biệt thự, tắm rửa, lau khô tóc. Loan gọi điện về Việt nam.

Ông Trần lo lắng hỏi.

_Con không sao chứ? Tại sao cả ngày hôm qua bố không gọi được cho con?

_Con xin lỗi bố. Con muốn có thời gian suy ngẫm nên tắt máy.

Ông Trần ngập ngừng.

_Con nói cho bố biết. Có phải con và Quân đã hủy hôn rồi không?

Loan gắng gượng trả lời.

_Vâng, chúng con đã quyết định không lấy nhau nữa?

Ông Trần kích động hét lên.

_Có phải do thằng Quân phản bội lại con không? Nếu nó dám khiến con bị tổn thương, bố sẽ không tha cho nó.

Loan mệt mỏi nói.

_Bố đừng như thế được không? Anh ấy không có lỗi gì cả. Ngay từ đầu con đã làm sai, lẽ ra con không nên đem hạnh phúc và tình yêu của mình ra đánh cược. Anh ấy không yêu con, người anh ấy yêu là Diễm – vợ của anh ấy. Bây giờ anh ấy đã nhớ hết mọi chuyện, anh ấy và Diễm đã gặp lại nhau, họ còn có một đứa con trai. Bố bảo con làm sao có thể lấy một người không yêu con, lấy một người lúc nào cũng nghĩ về người khác và bỏ rơi đứa con trai của mình.

_Nếu anh Quân là một người đàn ông lạnh lùng, và tàn nhẫn như thế, con lấy được anh ấy cũng đâu có hạnh phúc. Con thà chấp nhận làm bạn thân của anh ấy cả đời còn hơn lấy anh ấy rồi phải chịu đau khổ. Hôn nhân không có tình yêu sớm muộn gì chúng con cũng sẽ chia tay trong hận thù và nước mắt. Hủy hôn và chia tay bây giờ là giải pháp tốt nhất. Ít ra chúng con vẫn là bạn tốt của nhau, con gái bố sẽ làm lại cuộc đời. Bố không nghĩ là con không thể tìm được một chàng trai tốt hơn anh Quân chứ?

Ông Trần vừa thương Loan, vừa vui mừng vì cuối cùng Loan cũng đã hiểu ra được vấn đề. Tuy ông luôn muốn Quân làm con rể của mình nhưng nếu Loan không còn quá quyến luyến và đòi lấy Quân bằng được, ông cũng không thể làm được gì. Ông yêu con gái của mình. Loan là người thân duy nhất còn lại của ông. Ông sẽ làm mọi thứ để bảo vệ Loan, ông không cho phép ai được làm tổn thương Loan.

_Con chắc chứ? Con sẽ không hối hận vì đã từ bỏ Quân một cách dễ dàng như thế này chứ?

_Con đã hối hận và nuối tiếc nhiều rồi. Nếu con không quá cố chấp con sẽ không mất năm năm cuộc đời yêu anh ấy trong vô vọng. Bây giờ con đã được giải thoát, con cảm thấy nhẹ nhõm, cuối cùng con cũng trút bỏ hết được gánh nặng trong lòng. Bố yên tâm con sẽ không suy sụp đâu. Con đang cố gắng lấy lại tinh thần và đi tìm người con trai dành cho con. Lần này con sẽ không yêu mù quáng như lần trước nữa, con sẽ không yêu người không yêu con. Con đã nhận ra tình yêu phải có cho và nhận mới trọn vẹn và hạnh phúc.

Ông Trần kinh ngạc, Loan khác xưa nhiều quá. Loan đã trưởng thành và hiểu chuyện hơn. Loan không còn là cô gái bồng bột nữa. Ông Trần thở dài nói.

_Nếu con có cần gì, con nên gọi điện cho bố. Bố không yên tâm khi để con sống ở bên Mỹ một mình.

_Bố đừng lo, con tự biết lo cho bản thân mình. Bố cũng không được làm gì gây hại cho anh Quân. Nếu con mà biết được, con sẽ không nói chuyện với bố nữa đâu. Anh Quân là bạn tốt của con. Con không muốn mất một người bạn như anh ấy.

_Con không hận Quân ư?

_Không, con không hận anh ấy. Tất cả đều là do con tự nguyện, con không hận anh ấy mà còn cảm ơn anh ấy. Vì nếu anh ấy không nhớ ra được mọi chuyện, không hủy hôn với con, con còn đau khổ và mệt mỏi hơn thế này nhiều. Con sợ cuộc sống hôn nhân không có tình yêu, sợ thù hận, sợ cô đơn. Bây giờ con có thể tự do làm những gì con thích, con không còn phải phụ thuộc vào tình cảm của anh ấy nữa. Ngay lúc này con mới thấy con thật sự sống cho mình.

Ông Trần mỉm cười. Ông không ngờ con gái ông mạnh mẽ hơn đáng kể về yếu đuối bên ngoài. Loan không những nhìn ra được sai lầm của mình mà còn hướng đến tương lai. Nếu Loan có thể nghĩ thông suốt được như thế, ông không còn có gì để trách móc Quân nữa. Ông sợ nếu ông làm gì tổn hại đến Quân, con gái ông sẽ xa lánh ông. Ông đã già rồi, ông không chịu đựng cảm giác cô đơn và bị bỏ rơi.

_Bao giờ thì con về?

_Con sẽ ở đây thêm một thời gian. Bố yên tâm con sẽ sống thật tốt và sẽ sớm về với bố.

_Bố tin là con làm được. Con nhớ là không được hủy hoại bản thân mình, nếu con mà bị làm sao bố sẽ không tha cho thằng Quân đâu. Bố sẽ bắt nó trả giá cho những gì mà nó gây ra cho con.

Loan kêu lên.

_Con đã nói là bố không được hại anh ấy còn gì? Nếu bố còn nhắc lại chuyện này thêm một lần nữa, con sẽ không gọi điện về nhà, cũng không quay trở về Việt nam nữa đâu.

Ông Trần vội xoa dịu Loan.

_Bố biết rồi. Bố hứa là bố sẽ không làm gì thằng Quân cả.

_Bố nhớ giữ lấy lời đấy.

Lễ cưới đã bị hủy nên Loan gọi điện xin lỗi bạn bè và người thân. Họ luôn hỏi Loan vì sao lại hủy, tại sao không tổ chức lễ cưới đúng ngày đã định. Loan đành nói dối là cảm thấy hai người không hợp nhau, không muốn kết hôn sớm nên hoãn lại.

Loan điên đầu vì những cú điện thoại của bạn bè khắp nơi gọi đến. Mất cả ngày chỉ để trả lời điện thoại và gọi đi. Loan nằm dài trên giường, miệng khô khốc vì khát nước, cơ thể rã rời vì mệt mỏi, đôi mắt đỏ hoe vì khóc quá nhiều.

Cả ngày không ăn gì, Loan cũng không thấy đói, cũng không muốn ăn gì. Mệt mỏi, chán chường, đau khổ cũng đủ khiến Loan mất hết hứng thú ăn uống và làm những việc khác. Loan chỉ muốn nằm, muốn đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Sau khi Loan đi khỏi. Quân rời khỏi nhà, trưa Quân cũng không về nhà ăn cơm, cũng không gọi điện về nhà. Diễm có gọi điện đến công ty của Quân nhưng Quân không nghe máy. Buồn bã, tủi phận Diễm khóc trong thầm lặng. Diễm hiểu Quân đang căm hận mình nên không muốn nói chuyện, cũng không muốn gặp mặt mình. Quân ở cả ngày ở công ty, đêm đi làm về thật khuya. Quân đang tạo một bức tường ngăn cách giữa hai người.

Diễm không trách Quân, cũng không hận Quân. Đây là con đường mà Diễm đã chọn, Diễm không hối hận vì mình đã bỏ đi, Diễm chỉ hối hận vì đã không kịp nói cho Quân biết tình cảm thật sự của mình để bây giờ Quân nghi ngờ, Quân ghen tuông.

Diễm đau khổ không nói nên lời. Nỗi đau tròn đầu khiến lòng Diễm nát tan. Diễm biết rằng từ nay trở về sau Diễm phải chịu đựng sự ghẻ lạnh của Quân. Biết rằng giữa hai người chỉ có thù hận và căm ghét lẫn nhau, hôn nhân kiểu này đúng là địa ngục trần gian.

Sáng nay do có việc ở nhà xuất bản Youth's Talent nên Diễm rời nhà từ sáng sớm. Thằng bé đi theo Diễm, hai mẹ con nói chuyện vui vẻ trên đường đi. Nhìn những bông tuyết đang bay lơ lửng trên không. Diễm hỏi thằng bé.

_ Con thích mùa đông không?

_ Con rất thích, con thích được cùng bố mẹ đi trượt tuyết, được nằm ngịch tuyết. Con thích được nặn tượng một ông già nọ en. Con thích ném tuyết, thích cùng bố mẹ đón Giáng sinh.

Diễm xoa đầu thằng bé.

_ Con thích nhiều thứ quá. Mẹ tin là con sẽ thực hiện được ước mơ của mình.

_ Chúng ta sắp bay về Việt nam đúng không mẹ?

_ Mẹ cũng không biết nữa. Điều này còn phụ thuộc vào bố con.

_ Mẹ và bố lại cãi nhau à?

_ Bố mẹ không cãi nhau. Bố mẹ chỉ hơi tranh cãi một chút thôi. Đôi khi người lớn có nhiều quan điểm bất đồng với nhau nên cần tranh luận để tìm ra quan điểm riêng.

Thằng bé ranh mãnh bảo Diễm.

_ Mẹ biết thừa là mẹ nói dối rất dở, sao mẹ vẫn còn cố?

Diễm phì cười.

_ Con càng ngày càng quá hơn rồi đấy. Mẹ không muốn con trai của mẹ trở thành một thầy bói đâu.

_ Con thấy trở thành một thầy bói thì có gì không tốt. Con của mẹ phải giỏi mới đoán trước được sự việc đúng không?

_ Mẹ biết con giỏi rồi. Mẹ không nói nổi lại với con.

Sau khi vụ việc được giải quyết. Diễm đã lấy lại được tác phẩm của mình, công việc in ấn sách vẫn tiếp tục. Diễm đang cố hoàn thành nốt mấy chương cuối. Bây giờ Jenny trở thành một đồng nghiệp của Diễm.

Hiểu lầm giữa họ đã được giải tỏa, mọi nghi kỵ và ganh ghét không còn. Họ trở thành bạn tốt của nhau. Diễm và Jenny đang có ý định viết truyện cho thiếu nhi. Diễm rất yêu con trai, nên muốn viết một cuốn sách tặng thằng bé. Đây là một ý tưởng tuyệt vời. Diễm không muốn bỏ qua cơ hội này.

Nhờ sự quản lý và thay đổi chiến lược kinh doanh của Quân. Nhà xuất bản đã nhanh chóng lấy lại được tiền vốn và ngày càng phát triển hơn.

Sách đã được in ấn và phát hành nên Diễm phải đi nhiều nơi tuyên truyền cho cuốn sách của mình. Diễm thường xuyên mang theo thằng bé. Diễm không muốn cô đơn một mình mỗi khi phải lái xe đi xa.

Quân vẫn lạnh lùng như trước, Diễm ngọt ngào trong cuộc sống hôn nhân đầy hận thù và không có chút cảm giác ấm áp của tình yêu do Quân tạo ra. Diễm phải cố chịu đựng vì thằng bé. Diễm không muốn thằng bé phải khổ nên Diễm luôn tỏ ra vui vẻ nhưng thực ra lòng Diễm luôn đau. Diễm luôn khóc thầm mỗi khi đêm về.

Đã hai ngày trôi qua kể từ khi Loan và Quân tuyên bố hủy hôn. Sau khi Loan gọi điện thoại về cho ông Trần. Ngay lập tức ông Trần gọi điện cho Quân. Ông đã trút hết bức tức và phần uất lên đầu Quân. Quân ngồi im chịu trận.

Quân không trách ông Trần, cũng không muốn trách Loan. Tất cả mọi chuyện cũng đã qua cả rồi. Bây giờ Loan và Quân là hai người bạn, họ không còn

là người yêu của nhau nữa. Đối với Quân cũng như đối với Loan, cả hai đều cảm thấy họ được giải thoát. Nếu hai người lấy nhau, họ sẽ còn làm khổ nhau nhiều hơn. Kết hôn không có tình yêu và kết hôn vì hận thù đều đẩy cuộc sống của hai người xuống địa ngục.

Quân muốn tha thứ cho hành động phản bội của Diễm, muốn có một gia đình mà mình hằng mong ước nhưng Quân không tin là Diễm yêu mình, không tin có thể giữ được Diễm ở bên mình mãi mãi nên Quân sợ phải đau thêm một lần nữa. Quân đang phòng thủ bằng cách khóa chặt con tim của mình lại. Quân nghĩ Quân làm thế để bảo vệ mình.

Quân cho rằng, Diễm đáng bị đối xử như thế. Quân đang đẩy cuộc hôn nhân của mình dần xuống vùng bùn không có lối thoát, nếu Quân không chịu mở lòng mình ra và Diễm vẫn cứ cố chấp chịu đựng mà không nói chuyện thẳng thắn với nhau, cả hai sẽ khiến đối phương bị tổn thương thêm.

*****

Bây giờ sáng, Loan bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Mắt nhắm mắt mở, Loan ngái ngủ hỏi.

_Xin chào! Ai thế?

Có một tiếng cười đục trầm trong máy.

_Em vẫn nằm trên giường à?

Loan cau mày.

_Ai thì làm ơn nói tên nhanh lên nếu không tôi cúp máy bây giờ?

_Em đã quên anh là ai rồi sao?

_Tôi không biết anh.

Loan cúp luôn máy. Bực mình vì bị dựng dậy bởi một người đàn ông không quen biết. Anh ta còn dám trêu đùa Loan nữa. Loan cáu bẳn.

_Đúng là xui xẻo. Có lẽ năm nay mình bị sao vận hạn chiếu nên làm gì cũng gặp chuyện.

Vươn vai, che miệng. Loan nhanh chóng đi vào phòng tắm. Còn đang đánh răng, rửa mặt. Loan lơ đãng nghe bà giúp việc đang nói chuyện với ai đó ngoài phòng khách. Loan kinh ngạc nghĩ.

_Ai mà đến vào giờ này? Hay là Quân?

Lòng Loan nhói đau khi nghĩ đến Quân. Mặc dù đã chấp nhận sự thật, chấp nhận rời xa Quân nhưng Loan vẫn chưa thể quên Quân ngay được. Loan cần thời gian, cần khoảng cách. Loan không muốn gặp lại Quân bây giờ.

Nếu Quân đến thật. Loan không gặp không được. Nếu Loan không gặp, Quân sẽ cho rằng Loan vẫn còn giận Quân như thế sẽ càng làm cho mọi chuyện càng thêm rắc rối hơn. Loan không muốn Quân hiểu sai về mình, không muốn tình cảm của hai người biến chuyển xấu đi, dù không lấy được nhau, Loan cũng không muốn mất đi tình bạn với Quân.

Bà giúp việc thông báo.

_Thưa cô. Có một người đàn ông tên Felipe muốn tìm cô.

Lục lại trong bộ nhớ. Loan không nhớ mình từng quen biết một người tên là Felipe. Loan ngờ ngác hỏi.

_Anh ta có thường xuyên đến đây không?

Bà giúp việc lắc đầu đáp.

_Đây là lần đầu tiên Di thấy anh ta.

_Lạ nhỉ, cháu có quen ai tên là Felipe đâu. Thôi được rồi để cháu ra xem anh ta là ai?

Chải lại tóc, thay bộ quần áo khác. Loan bước ra phòng khác. Felipe ngồi quay lưng lại với Loan nên Loan không nhận ra. Loan lịch sự hỏi.

_Anh là ai?

Felipe quay lại nhìn Loan. Mặt Loan trắng bệch, cơ thể đông cứng. Loan không thể tin được anh ta có thể nhanh chóng tìm được nhà của mình, thậm chí số điện thoại của Loan, anh ta cũng biết.

Loan lắp bắp.

_Anh..anh đến đây làm gì?

Felipe cười.

_Tôi đến đây tìm cô.

_Tôi không muốn có quan hệ gì với anh. Mời anh đi cho.

_Em đừng nóng như thế. Em tiếp khách như thế không thấy là hơi bất lịch sự à?

_Đó là việc của tôi. Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh hay muốn gặp lại anh. Tôi đã sai lầm một lần, tôi không muốn lặp lại sai lầm của mình.

_Em đang nói đi đâu thế. Anh làm bạn với em cũng không được sao?

Loan hét to.

_Không!

Loan tưởng Felipe sẽ tức điên lên nhưng ngược lại, Felipe cười đến rung cả người. Loan thấy mình là một con ngốc, một con hề. Lần nào gặp nhau cũng thế, anh ta luôn cười, luôn cảm thấy thích thú. Loan thấy có gì đáng cười đâu. Người đáng cười, đáng giễu cợt duy nhất ở đây là anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 293

Loan tức giận hỏi.

_Anh cười đã đủ chưa? Nếu đủ rồi, mời anh đi cho và xin anh từ lần sau đừng tìm tôi nữa.

Loan đứng đứng bỏ đi. Felipe nắm chặt lấy tay Loan. Loan đông cứng cả người, luồng điện đang truyền khắp cơ thể, mặt Loan nóng bừng. Loan rửa thầm sự yếu đuối và bất lực của cơ thể mình. Tại sao mỗi lần gặp Felipe, Loan luôn có cảm giác hồi hộp và rung động vô lý như thế này? Chẳng phải là Loan ghét anh ta sao?

_Cô đi ăn với tôi chứ?

Loan hất tay Felipe ra khỏi cổ tay mình. Nghiến chặt răng, Loan đáp.

_Cảm ơn anh nhưng tôi không muốn anh.

_Cô đang thích tôi đúng không?

Loan nuốt nước bọt. Không dám nhìn vào đôi mắt hút hồn của anh ta. Loan cười nhạt.

_Anh đừng tự kiêu quá. Anh nghĩ rằng tôi có thể thích một kẻ lẳng nhăng như anh sao? Thật là nực cười.

Felipe xoay Loan nhìn thẳng vào mắt mình. Felipe cười thật quyến rũ.

_Này em yêu! Đừng có vội xù lông như thế. Nếu em không sợ tôi quyến rũ em, sao em không cùng tôi đi ăn?

Loan nuốt khan. Cứ mỗi lần nhìn thấy anh ta cười. Loan lại thấy trái tim mình bị chao đi một nhịp. Loan đang cảm thấy mình không được bình thường.

_Tôi không muốn đi ăn cùng anh. Anh có thể bỏ tay anh ra khỏi vai tôi được rồi chứ?

Thay vì bỏ tay ra khỏi vai Loan. Felipe còn bóp mạnh hơn. Loan đang bị Felipe nắm giữ như đang nắm một cái tượng bằng thạch cao.

_Nghe này cô bé. Anh đã nhường em, đã không trách em đùa giỡn lòng tự trọng của anh. Anh đã phải vất vả tìm xem em sống ở đâu, đang làm gì, anh còn đích thân đến đây mời em cùng đi ăn sáng với anh. Em không thể vì anh làm nhiều thứ cho em, em nhận lời đi ăn cùng anh được sao?

Loan bực mình nói.

_Anh định dờ trò gì? Tôi đã nói tôi không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh. Nếu anh muốn biến tôi thành tình nhân của anh thì anh làm rồi. Tôi thực sự

không hợp với vai trò đó đâu.

Felipe lại cười. Loan cúi.

_Tôi nói có gì buồn cười lắm đâu? Anh có biết là anh vô duyên lắm không hả?

Felipe quệt nước mắt do cười nhiều quá nên lơ văng ra.

_Em đúng là có một đầu óc phong phú. Nói thật anh không có hứng thú biến em thành người tình của anh. Anh chỉ muốn kết bạn với em thôi.

_Liệu giữa một người con trai như anh và một cô gái như tôi có thể trở thành bạn của nhau sao?

_Em không tin điều đó?

_Tôi không tin vào điều gì cả.

Hai người cãi qua cãi lại. Bà giúp việc chưa bao giờ thấy cô chủ của mình cãi nhau với ai như hôm nay. Bà tò mò muốn biết Felipe là ai? có ảnh hưởng gì đến cô chủ mà trông hai người như hai người bạn lâu năm không gặp lại nên có nhiều chuyện để nói với nhau.

Kết thúc trận chiến Felipe ra về. Loan nhất định không chịu đi ăn cùng Felipe. Loan đề phòng những người con trai có tính cách giống như Felipe.

Bà giúp việc tò mò hỏi Loan.

_Chàng trai đó là bạn của cô à?

_Anh ta là kẻ thù của tôi. Từ lần sau nếu anh ta đến Di làm ơn đừng mở cửa cho anh ta vào và nói tôi đi vắng rồi.

Bà giúp việc thấy Loan dùng dằng nổi dậy như thế, bà hơi hãi. Chính bà là người đã mở cửa cho Felipe vào. Bà không muốn cho người lạ vào nhà nhưng Felipe nói thuyết phục quá nên bà không thể không cho Felipe vào.

Felipe ra về với cái đầu bốc khói và một cái nhếch mép trên môi. Đây là lần đầu tiên Felipe chịu thất bại như thế này. Đối với người khác thế nào họ cũng bỏ cuộc nhưng Felipe không giống họ. Loan càng khó, Felipe càng muốn tiếp cận và đánh gục Loan bằng mọi giá.

Lấy lại bình tĩnh và phong độ hàng ngày. Felipe gọi điện cho một cô nhân tình của mình, chỉ qua hai câu nói, cô ta lập tức đồng ý đi ăn cơm sáng cùng Felipe.

Felipe lắm bả.

_Cô ta bị làm sao thế nhỉ? Rõ ràng mình cũng dùng cách này đối với các cô gái khác sao không có tác dụng với cô ta? Sức hút của mình không hề ảnh hưởng tới cô ta một chút nào sao? Thật không thể chấp nhận nổi.

Felipe phóng xe thật nhanh. Vừa lái xe vừa nghĩ ngợi lung tung. Càng nghĩ Felipe càng tức, hứng thú gặp cô nhân tình nóng bỏng và xinh đẹp không còn hấp dẫn nữa. Tất cả suy nghĩ của Felipe đều ngập tràn hình bóng của Loan và trận cãi vã giữa họ.

Felipe sẽ bắt Loan phải trả giá cho những việc làm của mình ngày hôm nay. Tất cả mọi thông tin của Loan, Felipe đều nắm rõ. Felipe thích thú nghĩ.

_Cô đúng là một người con gái hoàn hảo. Tuy hơi ngốc nghếch và đánh đá nhưng cô cũng không đến nỗi nào. Tôi muốn chơi đùa với cô. Cô hãy chuẩn bị tinh thần để đón nhận những gì mà tôi sắp làm cho cô.

Nằm dài trên giường, ôm lấy đầu. Loan muốn điên lên vì tức. Mặc dù không muốn gặp lại Felipe, không nhận lời đi ăn cùng và không muốn có bất cứ quan hệ gì với Felipe nhưng hình bóng của Felipe đang xen dần vào trong tâm trí của Loan.

Ở bên cạnh Felipe, Loan mới thực sự là mình. Loan có thể nói, có thể hành động đúng với con người thật, Loan không cần phải cố che giấu hay cố tỏ ra mình là một cô gái bên lên, rụt rè và điềm tĩnh. Không! Loan không cần phải che giấu gì cả. Loan vô tư bộc lộ hết ra. Loan có thể nói, có thể mắng Felipe mà không cần quan tâm trong mắt anh ta mình là một cô gái như thế nào.

Loan đang sợ hãi bản thân mình. Loan chưa từng hành động lạ lùng như thế này. Loan tự hỏi con người điềm tĩnh, biết điều và tự chủ ngày xưa đâu rồi?. Tại sao Loan có thể hét và nói thẳng vào mặt Felipe như thế? Loan đổ tội cho Felipe chỉ vì anh ta, Loan không còn là mình nữa.

Lăn qua lăn lại trên giường. Sau khi suy nghĩ kỹ, Loan lại đổ tội vì đang đau khổ, đang bị thất tình nên Loan mới hành động khác mọi khi. Dòng suy nghĩ đó vừa thoát ra khỏi đầu, Loan lắc đầu nghĩ.

_Vô lý nếu vì mình thất tình và đau khổ, mình đã trút hết lên đầu mọi người rồi. Sao mình chỉ trút lên đầu của anh ta?

Loan rửa.

_Cho anh ta chết ai bảo dám trọc giận mình làm gì? Cũng may mình còn kiểm chế được nếu không anh ta đã bị gọi cảnh sát bắt anh ta rồi.

Loan càng nghĩ, bóng dáng của anh ta càng len lỏi vào trong tâm trí Loan nhiều hơn. Sợ hãi, Loan bắt mình tập trung vào vô định. Mất phút đầu, Loan giữ được trạng thái cân bằng và thanh thản nhưng sau đó Loan bị ánh mắt, nụ cười của anh ta cuốn hút.

Loan nhớ nhó khổ sở. Loan biết những người đàn ông giống như Felipe sẽ không biết trân trọng tình yêu. Họ chỉ coi phụ nữ là một món đồ giải trí cho họ mà thôi. Khi còn sức hút, họ sẵn sàng đóng vai một người tình hoàn hảo và tuyệt vời nhưng nếu cô gái có ý định biến họ thành riêng của mình, Felipe sẽ tìm cách tránh xa cô gái đó ngay.

Loan không muốn là một nạn nhân của anh ta. Loan muốn tránh xa anh ta. Loan tự hỏi Loan làm có nổi không? Khi vừa mới gặp anh ta, tình cảm Loan dành cho anh ta đã không còn là của Loan nữa rồi. Loan đang bị anh ta cuốn hút. Càng nghĩ anh ta là một kẻ hư hỏng, Loan càng bị anh ta kéo về phía anh ta hơn.

Từ khi biết thằng bé là cháu nội của mình và Quân đã nhớ ra được mọi chuyện. Ông Trương thường xuyên gọi điện sang nói chuyện với mẹ con Diễm. Mặc dù chỉ được xem ảnh của thằng bé do Quân gửi về nhưng ông Trương đã thấy yêu quý và thương thằng bé bằng cả trái tim mình.

Ông luôn mong gia đình Quân sớm trở về để ông còn gặp mặt thằng cháu trai. Thằng bé cũng rất quyến luyến và thương ông nội. Bà Phương không chịu nhận điện thoại do Quân và Diễm gọi về nhưng bà luôn ngồi nghe ông Trương nói chuyện với họ.

Việc ông Trần dễ dàng chấp nhận để cho Quân và Loan hủy hôn lễ. Ông Trần cũng không gây áp lực gì cho Quân hay gia đình khiến bà Phương không còn lý do gì để ép Quân lấy Loan nữa. Bà phải chấp nhận sự thật là bà sẽ không bao giờ có thể trở thành thông gia với ông Trần.

Việc Quân có thể nhớ ra được mọi chuyện và gặp lại mẹ con Diễm không nằm trong kế hoạch của bà nhưng tất cả đều đã xảy ra. Bà phải chấp nhận mẹ con Diễm bước vào gia đình bà nếu không bà sẽ mất tất cả. Quân đang hận bà. Quân không còn là thằng con trai nghe theo lời bà một cách vô điều kiện như trước nữa. Quân sẽ dùng mọi cách để lấy Diễm bằng được mặc cho bà có muốn hay không?

Bà đang bị cô lập trong chính ngôi nhà của mình. Ông Trương – chồng bà không còn ủng hộ bà như trước kia nữa. Ông đang chống lại bà, ông thích mẹ con Diễm, thích thằng cháu trai. Ông đang háo hức chờ gia đình Quân bay về Việt nam từng ngày.

Ông sẽ không tha thứ cho bà nếu bà dám phá gia đình Quân thêm một lần nữa. Bà đã hơn sáu mươi tuổi rồi. Ở độ tuổi của bà ai cũng sợ cô đơn, sợ sống một mình. Bà nhận ra đời người luôn trôi nhanh như gió thoảng, chỉ cần làm sai mọi chuyện sẽ không còn quay về con đường trước kia nữa.

Bà đã lấy cấp hạnh phúc gia đình của Quân trong năm năm. Quân hận bà, ghét bà cũng không có gì sai.

Bà biết mình không đúng khi dùng mọi cách để điều khiển cuộc sống của Quân nhưng lòng tự trọng không cho phép bà thừa nhận điều đó. Việc ông Trương tỏ ra quyến luyến và vui thích vì mình có cháu nội khiến bà bức mình không ít. Ông Trương không chỉ nói trong bữa ăn, lúc ngồi uống trà, cà phê, ông còn nói chuyện về thằng bé cho bất kì người bạn nào mà ông gặp. Ông đã yêu thằng bé bằng tất cả trái tim của mình rồi.

*****

Lấy hết dũng khí của mình ra, Diễm gọi điện cho Trương. Từ khi gặp lại Quân, Diễm vẫn chưa nói cho Trương biết.

Trương vui vẻ chào em gái.

_Chào em! lần này em gọi điện cho anh để thông báo em sắp bay về Việt nam đúng không?

Diễm rụt rè đáp.

_Vâng, lần em gọi điện thoại cho anh vì em muốn thông báo ngày em sẽ bay về Việt nam.

Trương nôn nóng hỏi.

_ Bao giờ em về?

_ Vấn đề này em không thể quyết định được. Tất cả đều phải phụ thuộc vào anh Quân.

Tại Trương ù đi.

_ Em bảo sao? Em và Quân đã gặp lại nhau rồi à?

_ Anh ấy hiện giờ là chồng của em.

Trương kích động hỏi dồn.

_ Đám cưới của Loan và Quân bị hủy có phải là do em không?

Diễm nhắm mắt.

_ Anh đừng kết tội em như thế chứ?

_ Chắc em cũng định nói với anh là Quân đã nhớ lại mọi chuyện rồi chứ gì?

_ Vâng, anh ấy đã nhớ lại hết mọi chuyện rồi.

_ Em có chắc là em muốn quay về với cậu ta không?

_ Tại sao anh lại hỏi em câu đó?

_ Anh sợ tình cảm của hai người sau năm năm xa cách sẽ có nhiều đổi thay.

_ Em vẫn yêu anh ấy. Tình cảm em dành cho anh ấy vẫn nguyên vẹn như xưa.

_ Anh biết tình cảm của em nhưng còn Quân thì sao? Cậu ấy có còn yêu em nữa không?

Diễm im lặng không đáp. Ban đầu Quân nói yêu Diễm nhưng khi đã nhớ ra được mình là ai, Quân tỏ ra căm ghét Diễm và luôn tìm cách tránh mặt Diễm. Mấy hôm nay Quân đi sớm về khuya, thậm chí Quân còn không thèm về nhà hay gọi điện thông báo một câu với Diễm.

Thấy em gái không nói gì, Trường lo lắng hỏi.

_ Em nói gì đi chứ? Cậu ta có còn yêu em nữa không?

Diễm hỏi lại ngược Trường.

_ Vấn đề này có quan trọng không anh?

_ Sao lại không? Hôn nhân phải dựa trên nền tảng tình yêu mới có hạnh phúc, nếu em và Quân lấy nhau chỉ vì nghĩa vụ và vì trả thù. Cả hai sẽ giết chết nhau trong thù hận và căm ghét lẫn nhau.

_ Em biết điều đó nhưng em tin là anh ấy sẽ không căm ghét em như anh nói.

_ Em đã hỏi Quân tại sao lại muốn lấy em chưa?

_ Em không có lý do gì để hỏi anh ấy và em cũng không muốn biết. Nếu anh ấy lấy em vì trả thù, em cũng sẵn sàng chấp nhận. Em muốn ở bên anh ấy.

Trường trách Diễm

_ Em yêu cậu ta nhiều như thế sao ngày xưa lại vội vàng quyết định ra đi. Anh vì tôn trọng quyết định của em nên không ép em ở lại. Bây giờ thấy em và Quân có thể quay về với nhau anh rất mừng. Nhưng em phải suy nghĩ cho kỹ, đừng phạm phải sai lầm ngày xưa nữa.

Diễm thở dài.

_ Em đã chạy trốn quá khứ của mình lâu lắm rồi. Em không còn muốn chạy trốn thêm nữa. Nếu em và anh ấy không phải dành cho nhau, Em cũng không hề oán trách ông Trời. Giữa em và anh ấy còn có thằng bé. Dù mai sau chúng em phải đưa nhau ra tòa và phải chia đôi nhưng em không hề hối hận vì anh ấy đã cho em một đứa con trai thông minh, xinh đẹp. Anh nói đi ở trên đời này còn điều gì tuyệt vời hơn thế.

Trường nhớ đến đứa con gái xinh đẹp và bé bỏng của mình. Trường cũng đã làm cha nên có thể hiểu được tâm trạng của Diễm.

Trường trầm giọng.

_ Nếu hấn dám làm em bị tổn thương, Anh sẽ không tha thứ cho hấn. Anh sẽ bắt hấn phải đền tội.

Diễm lắc đầu ngao ngán.

_ Anh đã làm bố rồi sao anh vẫn hung hăng như trước thế? Anh phải làm gương cho con bé Diễm Lệ chứ? Anh muốn con anh sợ anh à?

Trường tự hào đáp.

_ Con anh rất biết nghe lời anh. Em đừng nói lung tung.

Cuộc nói chuyện đã chuyển sang hướng nhẹ nhàng hơn khi Trường và Diễm nói về những đứa trẻ, cả hai đều yêu con của mình.

Kết thúc cuộc gọi, Diễm đi đi lại lại trong phòng. Lòng Diễm buồn vô hạn, đã mấy ngày trôi qua mà Quân không hề nói với Diễm nửa lời. Diễm hiểu ra rằng, Quân đang giận mình, ghét mình. Nhưng một cô gái đã quen chịu đựng như Diễm, Diễm có thể tự lo cho bản thân mình.

Không muốn có nhiều thời gian rỗi để suy nghĩ lung tung, Diễm dồn hết thời gian và tâm trí vào việc viết lách, dịch sách và vẽ tranh.

Thằng bé đã được nghỉ đông nên không cần phải đi học. Hai mẹ con suốt ngày bám lấy nhau, trong khi Diễm chăm chú vẽ tranh hay viết sách. Thằng bé ngồi im bên cạnh đọc truyện hay vẽ tranh theo tưởng tượng của nó.

Mỗi lần buồn chán hay mệt mỏi chỉ cần nhìn sang khuôn mặt thiên thần của thằng con trai. Diễm thấy mệt mỏi và nỗi buồn dường như tan biến. Diễm đã cố vươn lên, cố sống thật tốt vì thằng. Nếu thằng bé vẫn còn ở bên cạnh Diễm, vẫn sống khỏe mạnh. Diễm tự an ủi mình rằng không còn điều gì đáng sợ và lo lắng nữa.

Vì Quân đi làm suốt ngày có khi tối cũng không về nên Diễm không hề đặt chân vào phòng ngủ. Diễm không muốn ngủ trong căn phòng chứa toàn những kí ức đau buồn và gọi cho Diễm nhớ đến cuộc hôn nhân bất hạnh của mình.

Diễm hăng say làm việc, hăng say sáng tác. Đêm nào Diễm cũng đi ngủ với một cơ thể mệt mỏi và không còn sức để suy nghĩ quá mười phút.

Bạn đang đọc truyện *Murön Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 294

Một tuần trôi qua. Ông Trương thỉnh thoảng vẫn gọi điện sang nói chuyện với mẹ con Diễm và Quân. Bà Phương vẫn ngoan cố như trước.

Diễm hiểu nên không trách bà Phương. Diễm cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Đời Diễm đã phải chịu nhiều nỗi đau đáng sợ hơn thế. Nếu bà Phương không chấp nhận Diễm làm con dâu cũng không sao. Diễm không thể thuyết phục người khác yêu mình khi người đó không hề muốn. Ngay cả Quân ngày trước yêu Diễm nhiều như thế đến nay cũng đã trở nên lạnh lùng và vô cảm.

Sau khi nói chuyện với em gái, Trương đã gọi điện cho Quân. Cả hai có nhiều vấn đề để nói với nhau. Trương vẫn không chấp nhận để Diễm quay về với Quân. Mặc dù Trương hiểu bản thân không thể ngăn cấm Diễm đến với Quân nhưng Trương vẫn phải nói ra quan điểm của mình. Trương sợ Diễm đau khổ, sợ vết thương đã gần lành sẹo của Diễm thêm một lần nữa lại bị mở bung ra.

Sau năm năm, Diễm đã cân bằng được cuộc sống của mình, đã tập cách sống không có Quân bên cạnh. Trương sợ rằng Quân sẽ khiến Diễm hụt hẫng, đau khổ. Nếu Quân lấy Diễm vì tình yêu thì không có gì đáng nói nhưng nếu Quân lấy Diễm chỉ vì muốn trả thù, Diễm sẽ không thể sống giống như trước kia nữa.

Sáng hôm nay, Diễm đưa thằng bé đi mua quà Giáng sinh. Diễm mỉm cười hỏi.

_ Con muốn mua gì nào?

_ Con muốn mua thật nhiều đồ trang trí cho cây thông nô en.

Diễm mỉm cười.

_ Con thừa biết là chúng ta sẽ về Việt nam đón Giáng sinh. Nếu mua đồ trang trí ở đây làm sao có thể mang theo khi đi máy bay.

_ Mẹ đừng lo con chỉ mua vài thứ con thích thôi.

_ Nếu thế con cứ mua đi. Mẹ sẽ giúp con.

Hai mẹ con đến siêu thị Great Market. Diễm thường xuyên đến đây nên quen thuộc lối đi và cách bày bán hàng. Diễm nắm tay thằng bé. Hai mẹ con vừa chọn đồ vừa cười đùa với nhau.

Thằng bé rất nhạy cảm nên nó biết bố mẹ nó đang cãi nhau. Nó luôn cười đùa và nói chuyện với Diễm để giúp Diễm quên đi những nỗi buồn đang chất chứa trong lòng. Diễm không muốn thằng bé buồn, thằng bé không muốn Diễm phải đau khổ. Hai mẹ con vì nhau đều cố gắng vui vẻ, cố gắng mỉm cười nên không khí lúc nào cũng rộn rã tiếng cười. Dù chỉ là một nụ cười gượng, dù tâm trí không lúc nào thoát khỏi nỗi đau nhưng nhờ thằng bé tâm trạng buồn khổ của Diễm đã khá hơn nhiều.

Mua sắm xong, Diễm đưa thằng bé đi ăn. Vừa ăn thằng bé vừa dò hỏi.

_ Sao lâu rồi con không gặp được bố.

Diễm lúng túng đáp.

_ Bố con đang cố giải quyết hết công việc để bay về Việt nam cùng mẹ con mình nên hơi bận. Con sẽ sớm được gặp mặt bố và nói chuyện với bố cả ngày.

Thằng bé nói.

_ Con rất mong nhanh được về Việt nam. Con muốn gặp ông bà nội, muốn gặp lại gia đình bác Trương.

Diễm xoa đầu thằng bé.

_ Con sẽ sớm được về Việt nam.

Lấy khăn giấy, Diễm lau miệng thằng bé. Lòng Diễm buồn mênh mang, trái tim Diễm tan nát. Nhìn thằng con trai đang ăn uống ngon lành. Diễm nhìn thằng bé đến quên hết cả mọi thứ xung quanh mình.

Diễm không muốn thằng bé phải chịu sự ghẻ lạnh của cha mẹ. không muốn nó sống trong không khí thù hận. Diễm sợ trái tim non nớt, và trong sáng của nó sẽ bị vẩn đục trong khi nó đáng được hưởng một gia đình ấm cúng và hạnh phúc hơn.

Buổi tối Diễm không ngủ được, cũng không tập trung viết lách được gì. Diễm quyết định đi dạo ngoài bãi biển. Diễm muốn tâm hồn thư thái, muốn trút hết bỏ những buồn phiền ra ngoài.

Khoác một chiếc áo khoác mỏng. Diễm đi lang thang vô định trên bãi cát. Nghe sóng biển rì rào, gió thổi làm tung bay mái tóc đen dài của Diễm.

Nước mắt Diễm lăn dài trên má. Ôm lấy mặt, Diễm khóc trong đau khổ và tuyệt vọng. Quân đã thành công khi biến Diễm thành một người phụ nữ sầu muộn và đau khổ như thế này.

Diễm bỏ giày trên cát. Đi thật chậm xuống nước, chiếc váy màu trắng dài đến ngang gối của Diễm bị dính nước biển trên mép vạt. Diễm cũng không chú ý gì đến ai, cũng không quan tâm đến hiện tại. Diễm chỉ quan tâm đến nỗi buồn của mình.

Sóng biển xô mạnh vào bờ. Bầy tay Diễm bị ai đó nắm chặt rồi bị lôi mạnh lên bờ. Diễm sợ hãi quay lại nhìn người đang thô bạo cầm lấy tay mình.

Diễm mở to mắt nhìn Quân. Môi mím chặt, cổ gờ tay Quân ra khỏi tay mình. Diễm hét.

_ Buông tay tôi ra!.

Quân tức giận hỏi.

_ Có định tự sát hay sao mà đi dạo trên bãi biển vào giờ này?.

Diễm lạnh lùng đáp.

_ Không liên quan gì đến anh.

Diễm cố tình đứng cách xa Quân. Quân cau mày.

_ Cô đang làm gì thế?

_ Tôi không làm gì cả.

Diễm quay gót bỏ đi. Quân lôi giắt Diễm lại. Vừa tức vừa cáu nên Quân dồn tất cả vào đôi tay của mình. Diễm ngã chúi vào ngực của Quân. Diễm nghe thấy nhịp đập trái tim trong lồng ngực Quân, hít mùi nước hoa mà một tuần nay Diễm không được ở gần bên cạnh Quân thế này.

Diễm cố ngăn dòng nước mắt đang tuôn trào trên má. Diễm không muốn Quân biết mình đang khóc, cũng không muốn trở thành một con bé ngốc nghếch yếu đuối bị Quân chà đạp và ra lệnh nữa. Diễm chán lắm cái bóng của Quân lắm rồi. Diễm đã làm mẹ. Diễm cần phải bảo vệ đứa con của mình.

Diễm tức giận nghĩ. " Anh muốn có một cuộc hôn nhân địa ngục chứ gì? ". Được thôi! Tôi sẽ chấp nhận ý muốn của anh. Tôi yêu anh, muốn được sống cùng anh trong hạnh phúc nhưng tôi không phải là một con bé yếu đuối như ngày trước nữa. Tôi sẽ cho anh biết, bây giờ tôi là ai?.

Diễm đẩy Quân ra. Quân ôm Diễm thật chặt. Diễm nhăn mặt vì đau. Đánh mạnh vào ngực Quân, Diễm hét.

_ Tôi bảo anh buông tôi ra. Anh có nghe thấy không?

Quân trừng mắt bảo Diễm.

_ Có đang cố trốn chạy điều gì thế? Tôi là chồng cô, tôi ôm cô cũng không được phép sao?

Diễm cay đắng nói.

_ Anh còn nghĩ anh là chồng của tôi sao? Thật nực cười! Từ lúc anh ép tôi vào cuộc hôn nhân với anh, có bao giờ anh cho tôi thấy anh là một người chồng của tôi chưa? Anh lấy tôi chỉ vì anh muốn trả thù tôi. Giữa hai chúng ta chỉ có thù hận và căm ghét lẫn nhau. Xin anh đừng nói anh là chồng của tôi. Nghe anh nói, tôi chỉ cảm thấy căm ghét chính mình hơn mà thôi.

Diễm không ngừng đánh vào ngực Quân. Quân cau tiết.

_ Cô đúng là càng ngày càng không biết điều.

Siết Diễm thật chặt. Trước khi Diễm kịp mở miệng nói thêm câu gì nữa. Quân hôn Diễm, nụ hôn cưỡng ép và bắt buộc. Diễm cố gắng chống cự nhưng vô ích, lý trí của Diễm sớm bị cơ thể yếu đuối phản bội lại.

Đã một tuần rồi họ không hôn nhau, không gặp mặt nhau thường xuyên. Niềm khát khao cháy bỏng đang thiêu đốt cả hai. Diễm sợ hãi, hốt hoảng, kinh sợ. Diễm không muốn Quân khinh mình, không muốn bị coi thường.

Ngay sau khi nụ hôn rút. Đầu gối Diễm run rẩy, nụ hôn như rút hết tất cả sinh lực của Diễm. Quân khàn giọng hỏi.

_Bây giờ cô còn gì nói với tôi nữa không?

Diễm đọc được sự giễu cợt và khinh mạn trong đáy mắt Quân. Chưa có lúc nào Diễm thấy tủi nhục như thế này. Diễm vùng bỏ chạy. Quân nhanh chóng đuổi theo sau. Diễm không muốn ở gần bên cạnh Quân, không muốn nói chuyện hay có bất cứ quan hệ gì với Quân nữa. Diễm hận Quân, ghét Quân.

Quệt nước mắt trên má. Diễm không ngờ Quân có thể nói ra câu sỉ nhục Diễm như thế. Quân đang coi Diễm là một người đàn bà lẳng lơ. Quân nghĩ họ có thể ngủ với nhau, hôn nhau mà không cần tình cảm.

Chỉ vài sai bước chân. Quân đã giữ được Diễm trong tay. Diễm cảm phần hết.

_Buông tôi ra. Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh.

Quân quát.

_Cô thôi đi. Cô định chạy đi đâu. còn không mau theo tôi về nhà.

Diễm vùng vằng.

_Đi đâu là việc của tôi. Tôi không cần anh phải quan tâm.

Quân cau thực sự, đây là lần đầu tiên Diễm dám cãi lại lời Quân thế này. Không chịu đựng được hơn nữa. Quân vác Diễm trên vai. Diễm hoảng sợ.

_Buông tôi xuống. Tôi không muốn về nhà cùng với anh.

_Cô im đi. Đừng để tôi phải đánh cô.

Diễm khóc. Những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống đất. Diễm đã đau khổ quá nhiều và cũng đã khóc quá nhiều. Diễm đã nói rõ tình cảm của mình cho Quân biết nhưng Quân quá hận thù và quá ghen tuông nên không tin những lời mà Diễm nói là sự thật. Diễm cảm hận chính mình vì điều đó. Bây giờ hai người không thể quay về tình cảm trước kia nữa.

Án Diễm vào xe ô tô, cài dây an toàn cho Diễm. Quân phóng xe đi. Trên đường về nhà. Diễm không nói một câu với Quân. Diễm cũng không nhìn Quân. Diễm quan sát hai bên đường.

Diễm không ngờ do buồn chán Diễm đã đi bộ xa như thế và cũng không hiểu bằng cách nào Quân có thể tìm ra mình.

Ông quản gia mở cổng cho Quân lái xe vào trong. Diễm mở cửa xe, không thềm báo Quân câu nào. Diễm bỏ đi vào trong nhà.

Diễm định bỏ sang phòng của thằng bé. Quân kéo Diễm lại. Quân gằn giọng.

_Tốt nhất là cô đừng tìm cách lảng tránh tôi nếu không tôi sẽ không để cho cô yên đâu.

Diễm nhắm mắt vì đau.

_Tôi mệt mỏi vì những lời đe dọa của anh lắm rồi. Chẳng phải anh đang cho tôi thấy anh hận tôi và căm thù tôi nhiều như thế nào sao? Anh đâu cần phải đe dọa tôi làm gì nữa.

Diễm thấy tay mình gần như bị gãy lìa ra. Mồ hôi đang nhỏ giọt trên trán Diễm, mặt Diễm tái xám. Quân hốt hoảng vội buông tay Diễm ra. Nhìn những vết ngón tay hằn lên trên làn da trắng của Diễm. Quân đau lòng hỏi.

_Cô...cô không sao chứ?

Mắt đầm đìa nước, đôi môi mím chặt vì đau, vì căm hận. Diễm hét.

_Anh đừng đụng vào người tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 295

Diễm vừa chạy vừa khóc. Đóng cửa phòng làm việc thật mạnh. Diễm ngồi bệt xuống sàn nhà. Gục đầu trên gối. Diễm xót xa tủi cho thân phận bèo bọt của mình.

Lấy được nhau rồi thì sao chứ? Tình cảm của họ vẫn không thể khá hơn được. Diễm chán phải sống trong một căn nhà rộng lớn như lâu đài thế này mà không có tình yêu, không có hơi ấm. Diễm thấy mình giống như một tù nhân.

Siết chặt sợi dây chuyền trong tay. Diễm đau khổ nhỏ nước mắt lên nó. Cuộc đời Diễm toàn bi kịch, hết đau thương này đến đau thương khác. Diễm không còn chịu đựng được hơn nữa. Tay Diễm bị bầm tím. Diễm kêu nhỏ vì cảm giác đau đớn khi nâng cánh tay của mình lên.

Quân đứng ngoài cửa phòng làm việc của Diễm. Quân dơ tay định gõ cửa phòng, định hỏi Diễm có sao không? Nhưng Quân rụt rè không dám làm điều đó. Quân nghe có tiếng khóc, nghe có tiếng rên vì đau của Diễm. Quân hối hận vì đã đối xử với Diễm không ra gì.

Một tuần qua, tâm trạng của Quân cũng đâu có hơn gì Diễm. Lấy được Diễm làm vợ luôn là ước mong cả đời của Quân. Quân muốn ôm hôn Diễm, muốn cùng Diễm tạo dựng lên một gia đình hạnh phúc. Muốn thằng bé thấy bố mẹ nó yêu nhau nhiều như thế nào. Nhưng Quân vẫn không làm sao quên được quá khứ, quên được Diễm chính là người đã bỏ rơi mình, đã phản bội lại mình.

Quân trách Diễm vô tình, trách Diễm lạnh nhạt, trách Diễm đã không cho Quân biết mình có một đứa con. Quân còn nghi ngờ Diễm bỏ Quân để đi theo một người đàn ông khác. Trong mắt Quân, Diễm là một cô gái lẳng lơ, một người con gái không chung thủy. Bao nhiêu suy không hay đó làm Quân quay cuồng, khó thở.

Một tuần Quân trốn tránh không gặp mặt Diễm vì Quân muốn cho mình có thời gian để quên đi những tổn thương và mất mát mà Diễm gây ra cho mình, đồng thời cũng muốn cho cả hai có thêm thời gian để hiểu nhau hơn nhưng thật không ngờ, Quân chỉ làm tình cảm của cả hai thêm trầm trọng và gây tổn thương cho nhau hơn mà thôi.

Khóc chán, Diễm suy nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia. Diễm đã có một quyết định trong đầu. Diễm không còn chịu đựng được cuộc sống ghê lạnh và địa ngục này thêm được nữa. Diễm quyết định sẽ ra đi. Nếu Quân muốn có khoảng cách, Diễm sẽ cho Quân khoảng cách.

Cuối cùng vì sợ Diễm nghĩ quẩn, sợ Diễm tự làm tổn hại chính mình. Quân gõ cửa phòng.

_Tôi có thể vào được không?

Diễm mệt mõi nói.

_Anh đi đi. Tôi muốn được yên.

_Tôi cần nói chuyện với cô.

_Giữa hai chúng ta không có gì cần nói với nhau cả.

Quân tức giận.

_Một là cô mở cửa ra. Hai là tôi phá cửa xông vào. Thế nào cô chọn cách một hay là cách thứ hai?

Diễm biết Quân nói là sẽ làm nên mở cửa phòng cho Quân. Quân nhìn ngẩn lệ trên má Diễm, nhìn xuống cánh tay thâm tím của Diễm. Quân xót xa hỏi.

_Cô có đau lắm không?

_Anh bảo tôi mở cửa ra chỉ vì câu nói này thôi sao? Nếu không còn việc gì khác, anh làm ơn để tôi yên.

Quân cúi.

_Tôi đi làm cả tuần mới về. Cô đón tiếp chồng cô bằng thái độ lạnh lùng và xa cách như thế này hả?

Diễm cười nhạt.

_Đây chẳng phải là điều mà anh mong muốn sao? Tôi đã gọi điện cho anh không biết bao nhiêu lần, anh đều không bắt máy. Lần nào tôi gọi đến anh cũng để cho trợ lý của anh trả lời. Tôi đến văn phòng tìm anh, anh nói bận không muốn gặp tôi. Tôi đầu hàng rồi. Tôi không muốn chạy theo anh nữa. Tôi chán trò chơi của anh rồi. Ngày mai tôi sẽ đưa thằng bé đi. Mẹ con tôi sẽ biến mất khỏi cuộc sống của anh.

Khuôn mặt của Quân đang lại, môi mím chặt. Quân nhìn Diễm như muốn thiêu rụi Diễm dưới sức nóng vì giận giữ của mình.

Quân gầm lên.

_Nếu cô còn dám tách thằng bé ra khỏi tôi một lần nữa. Tôi sẽ giết chết cô.

Diễm không muốn cãi nhau với Quân nữa. Càng nói chuyện với nhau, Diễm càng thấy tức giận và hận Quân thêm mà thôi. Diễm quay mặt bước đi. Quân đứng chần chừ trước mặt Diễm.

_Theo tôi về phòng.

Diễm ương bướng cãi.

_Tôi không muốn đi.

Diễm không phải là một cô vợ dễ chịu. Bây giờ Diễm đang tức giận nên Diễm cũng không cần biết Quân đáng sợ như thế nào.

Không nói không rằng, Quân nhấc bổng Diễm lên. Diễm la hét.

_Anh làm gì thế. Tôi nói tôi không muốn đi. Anh bị điên hả.

Quân quát nhỏ.

_Cô định để cho thằng bé, ông quân gia bà Hoa biết chúng ta cãi nhau sao? Cô muốn biến chúng ta thành trò hề chứ gì?

_Tất cả là lỗi của anh. Sao anh còn dám trách tôi?

_Cô im miệng được rồi đấy. Tôi mà không dạy được cô cách cư xử sao cho xứng với địa vị một người vợ, tôi sẽ không làm người.

Diễm mai mỉa.

_Anh khỏi phải thề. Vì anh không thề, anh cũng đã biến thành quỷ rồi.

Mở cửa phòng ngủ. Quân ném mạnh Diễm xuống giường. Mặt Diễm trắng bệch, Diễm không biết Quân định làm gì mình.

Quân cố đè nén cơn giận giữ của mình. Nhìn cánh tay thâm tím của Diễm. Quân nhắc mình nhớ ai mới chính là người gây tổn hại đến thân thể Diễm. Quân sợ rằng nếu còn hành động theo bản tính của mình. Quân có thể khiến Diễm bị đau nhiều hơn. Nhanh chóng lấy một túm nước đá. Quân chườm lên cánh tay đau của Diễm.

Diễm rút tay lại vì lạnh. Quân cúi.

_Cô có ngồi im không? nếu không ngồi im làm sao tôi chườm đá cho cô được.

Diễm bực mình.

_Tôi không cần anh phải thương hại. Tôi có thể tự lo liệu được.

Quân chưa chút báo Diễm.

_Cô đừng tự kiêu quá. Cô vẫn còn chưa hiểu tôi có thể làm gì được cô đâu. Cô nên nhớ đừng nghĩ đến chuyện bỏ trốn cùng thằng bé. Nếu không cô sẽ không còn gặp lại anh trai cô hay bất kì ai có liên quan đến cô nữa đâu.

_ý của anh là anh sẽ giết chết tôi.

Quân nhún vai.

_Tại sao tôi phải giết chết cô. Tôi không phải là một kẻ sát nhân.

_Nếu anh muốn trả thù tôi. Anh cứ nhắm vào tôi. Họ không có tội tình gì cả.

_Cô thật ngây thơ. Tôi muốn cô cảm nhận nỗi đau của những người thân xung quanh cô hơn là trả thù trực tiếp lên cô. Cô thừa hiểu là tôi không thể đánh cô, hay làm gì tổn hại đến cô.

Diễm tức giận hét.

_Anh đừng đánh trống lảng. Anh nói không muốn gây tổn hại gì đến tôi mà anh định dùng người thân để khống chế tôi? Anh có thấy mình nực cười quá không?

Quân tức giận cực độ. Chịu đựng một tuần sống mà cảm tưởng mình đang sống trên giàn thiêu. Quân đã cố bình tĩnh để quay về nhà. Thế mà Diễm lại không biết điều. Diễm còn dám khiêu khích Quân nữa.

Quân vứt bỏ túi chườm đá xuống sàn nhà. Đẩy Diễm ngã xuống giường. Ấn mạnh hai cánh tay của Diễm xuống giường. Dì sát vào mặt của Diễm, Quân rít giọng.

_Tôi đã cố để tha thứ cho cô nhưng cô lại không muốn điều đó. Cô luôn trọc tức tôi. Ngày trước tôi ngỡ tưởng cô có tình cảm với tôi nên cô mới nhận lời cầu hôn của tôi. Nhưng thật không ngờ đó chỉ là chiêu bài lừa đảo của cô mà thôi. Trong lòng cô, tôi vẫn mãi chẳng là gì. Cô sẵn sàng bỏ tôi để chạy theo một người đàn ông khác ngay sau khi tôi bị tai nạn, chắc là cô tưởng tôi không thể tỉnh dậy, không thể ép buộc cô nữa chứ gì?

Diễm bật khóc, quay mặt đi hướng khác. Diễm không muốn nói gì, cũng không muốn tranh cãi với Quân nữa.

Mọi tội lỗi Quân đều đổ hết lên đầu của Diễm. Bây giờ Quân đang hận, đang căm ghét Diễm. Quân không còn biết thế là đúng, thế nào là sai nữa. Quân chỉ biết nói hết ra cho hả.

Diễm càng im lặng, càng khóc, Quân càng cáu.

_Sao cô không nói gì đi? Lúc này cô hùng hổ lắm kia mà.

Diễm quay lại nhìn Quân qua màn lệ.

_Anh...anh muốn gì? Tôi giải thích, cầu xin anh hiểu cho tôi liệu anh có nghe không hay là anh chỉ biết vợ đúng về mình. Tôi đã sai khi rời bỏ anh nhưng anh phải hiểu thực lòng tôi không hề muốn làm thế.

Quân lạnh lùng hỏi.

_Vậy thì cô nói đi! Tại sao cô lại bỏ đi trong khi tôi yêu cô, cần cô nhiều như thế?

_Tôi đã nói rồi. Tôi cảm thấy không xứng với anh. Anh là một người có tất cả mọi thứ, còn tôi không có gì cả. Anh vì tôi nên mới bị ông Đăng hại, tôi không thể mang đến tại họa và những việc không may đến với anh nên tôi mới bỏ đi.

Quân quát.

_Cô đừng ngại biện. Tôi không tin một lời nào của cô.

Diễm cười cay đắng.

_Anh không tin tôi sao anh còn bắt tôi nói thêm làm gì? Bây giờ anh có thể buông ra cho tôi đi được rồi chứ?

_Cô nghĩ là cô có thể đi đâu? Đây là phòng ngủ của chúng ta.

_Đã từ lâu rồi tôi và anh chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa. Chính anh nói tôi không xứng làm vợ của anh. Anh lấy tôi chỉ vì anh không muốn thằng bé phải khổ. Tôi luôn cảm ơn anh vì điều đó.

Diễm cố nhúc nhích nhưng không làm sao hất bỏ thân thể của Quân ra khỏi cơ thể mình. Diễm là một cô gái có thân hình nhỏ bé trong khi Quân là một người đàn ông khỏe mạnh với thân hình rắn chắc.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 296

Diễm cáu.

_Tôi bảo anh buông tôi ra. Tôi đã mệt rồi, tôi muốn đi ngủ.

Quân cau có.

_Cô im miệng đi. Tôi không muốn ông quản gia và bà Hoa nghe thấy.

_Anh nghĩ rằng việc anh bỏ đi suốt cả tuần không về có thể dấu được họ hay sao?

Quân đe dọa.

_Nếu cô còn dám nói thêm một câu nào nữa hay đòi đi ra ngoài kia ngủ dù có phải trời cô ở lại đây tôi cũng làm.

Diễm biết Quân nói là sẽ làm nên im lặng không còn dám cự quấy hay đòi đi đâu nữa. Quân thấy Diễm đã nằm im, yên tâm là Diễm đã chịu nghe lời mình. Quân nằm xuống bên cạnh Diễm.

Diễm nằm sát vào cạnh bờ tường. Chiếc giường rất rộng. Đối với chiếc giường này bốn người nằm vẫn còn rộng. Hai vợ chồng mỗi người nằm một chỗ, khoảng cách giữa họ dường như ngày càng tăng lên.

Diễm không tài nào ngủ được. Nước mắt làm ướt đầm gối. Diễm quyết định sẽ bay về Việt nam sớm. Ở lại đây chỉ khiến Diễm thêm buồn đau thêm. Quân là một người cố chấp và bảo thủ. Quân luôn thích kiểm soát người khác, nên khi Diễm bỏ đi, Quân không thể nào tha thứ cho Diễm. Quân đang hận Diễm, đang muốn trừng phạt Diễm.

Quân càng yêu Diễm nhiều bao nhiêu thì lại càng hận Diễm nhiều bấy nhiêu. Giữa yêu và hận luôn khiến Quân nhức nhối và khó chịu. mỗi lúc nghĩ đến hành vi bỏ đi của Diễm. Quân chỉ muốn trừng phạt và hành hạ Diễm nhưng thấy Diễm buồn và khóc. Quân lại thấy nao lòng.

Sáng hôm sau, Diễm dậy muộn hơn mọi khi. Mắt cả đêm không ngủ được, lại khóc và nghĩ quá nhiều, mắt Diễm sưng đỏ. Diễm không muốn ai nhìn thấy khuôn mặt buồn rầu của mình nên Diễm không cùng ăn sáng với mọi người.

Thằng bé lâu không được gặp Quân nên nó vui mừng ôm lấy cổ Quân và nói chuyện không ngừng.

Quân cảm thấy có lỗi với thằng bé. Tuy giận Diễm nhưng thằng bé vô tội, nó còn quá nhỏ, nó cần có một gia đình đúng nghĩa và yêu thương nhau không phải một gia đình lúc nào cũng có chiến tranh nóng và chiến tranh lạnh.

Vừa ăn sáng, Quân vừa hỏi thằng bé.

_ Con có muốn về Việt nam không?

_ Dạ, có ạ. Thế bao giờ thì chúng ta đi?

_ Bố đã lo hết thủ tục rồi. Chiều nay chúng ta sẽ bay.

Thằng bé reo lên.

_ Hay quá! cuối cùng con cũng được về Việt nam rồi.

Quân mỉm cười.

_ Nhìn con sung sướng chưa kìa. Con mau ăn đi.

_ Vâng.

Thằng hỏi Quân về Việt nam. Đây là lần đầu tiên được về Việt nam nên thằng bé hồi hộp và có cảm giác lâng lâng khó tả. Tuy nó thông minh hơn các bạn đồng trang lứa nhưng nó vẫn còn là một đứa trẻ con. Trẻ con đứa nào cũng thích được đi chơi, thích được về thăm quê ngoại, thích được mua quà.

Tình cảm mà thằng bé dành cho người thân hết sức tự nhiên và trong sáng. Nó không yêu người khác vì vụ lợi. Thằng bé luôn làm theo con tim của mình. Chỉ có người lớn là phức tạp và tự hành hạ bản thân mình.

Ăn xong, Quân nhờ bà Hoa và ông quản gia xếp hành lý vào va ly. Diễm kinh ngạc hỏi bà Hoa.

_ Di đang làm gì thế? Tại sao lại xếp đồ?

_ Cậu Quân bảo Di xếp hành lý. Cậu ấy nói chiều nay chúng ta sẽ bay về Việt nam.

Diễm mim chặt môi. Quân luôn tự cho mình quyền quyết định mọi việc. Lẽ ra trước khi định ngày về, Quân phải thông báo cho Diễm trước hai hôm để Diễm sắp xếp lại công việc nhưng đằng này Quân nói đi là đi. Diễm tưởng mình là con rối của Quân.

Bực mình, tức giận Diễm đi tìm Quân. Gặp Quân ngoài sân vườn. Ngay câu đầu tiên, Diễm nói.

_ Tôi vẫn chưa hoàn thành xong công việc nên không thể đi về Việt nam ngay được. Anh có thể lui lại vào hôm khác được không?

_ Trước khi quyết định bay vào chiều nay. Tôi đã tìm hiểu công việc của cô. Sách đã phát hành xong. Tranh của cô cũng gần hoàn thành. Tôi biết là cô muốn tổ chức triển lãm tranh vào cuối năm nay nhưng cô đã làm việc quá sức rồi, cô cần nghỉ ngơi.

_ Tổ chức triển lãm tranh là ước mơ đã được tôi ấp ủ từ lâu. Tôi không thể bỏ ngang công việc được.

Quân nhếch mép đáp.

_ Nếu cô yêu công việc của cô như thế. Cô có thể ở lại, hai bố con tôi sẽ về Việt nam mà không có cô.

Diễm làm sao có thể xa thằng bé. Diễm làm việc cũng vì thằng bé. Nếu mất thằng bé thì dù có được danh tiếng và thành công, Diễm cũng không thể sống

mà hưởng được thành quả lao động của mình.

Quân đã nắm được điểm yếu của Diễm. Diễm luôn sống và hy sinh vì người thân của mình. Đối với Diễm, họ quan trọng hơn của cải vật chất và quan trọng hơn hạnh phúc nhỏ nhoi của mình.

Nhìn khuôn mặt buồn rầu và tư lự của Diễm. Quân biết là Diễm sẽ phải theo mình về Việt nam. Trước khi quyết định làm bất cứ điều gì, Quân đều có suy tính của riêng mình.

Thuyết phục Quân không được, cuối cùng Diễm phải theo Quân về Việt nam. Diễm mất gần cả ngày để gọi điện thông báo mình sẽ đi xa một thời gian và giao lại công việc cho người khác làm. Diễm muốn điên đầu vì Quân. Chính Quân là người đã đẩy cuộc sống của Diễm vào rắc rối và đau khổ. Nếu không phải tại Quân, Diễm vẫn là một cô gái ngây thơ, nghịch ngợm và vô tư lự.

Kể từ khi quen biết Quân và yêu Quân. Diễm đã phải khóc và buồn khổ quá nhiều.

Diễm không ngờ được chỉ trong vòng chưa đầy mười tiếng đồng hồ Diễm có thể sắp xếp xong công việc. Diễm lao đảo vì mệt mỏi và căng thẳng. Quân không những không cho Diễm thời gian sắp xếp công việc. Quân còn không cho Diễm thời gian chuẩn bị tâm lý đối diện với bố mẹ Quân.

Do còn quay lại Mỹ nên không mang theo nhiều hành lý. Diễm không còn tâm trí để lo những việc khác nên mọi việc đều do bà Hoa lo. Diễm đi theo bố con Quân và bà Hoa ra sân bay mà tâm trí để đâu đâu. Diễm quá mệt mỏi và quá chán chường. Lấy chồng kiểu này, Diễm nghĩ thà là cả hai không gặp lại nhau còn hơn. Nếu không gặp lại nhau. Diễm vẫn nhớ, vẫn yêu Quân nguyên vẹn. Gặp lại rồi, cả hai hành hạ nhau, coi nhau như kẻ thù.

Diễm thấy chua xót cho bản thân mình. Diễm luôn bị Quân hiểu lầm, luôn cho rằng Diễm không hề yêu Quân và không quan tâm đến tình cảm của Quân. Diễm không biết đến bao giờ Quân hiểu rằng Diễm không phải là một người con gái vô tình, không phải là người mang dòng máu phản bội trong người. Diễm than thở ngày đó chắc là còn xa lắm, với tình trạng như hiện nay, ngay cả một cơ hội nói chuyện tử tế và hòa bình cũng không có nói gì đến việc bày tỏ tình cảm cho Quân hiểu.

Quân và thằng bé ngồi ghế hàng trên cùng, Diễm và bà Hoa ngồi ghế đằng sau. Diễm do sức khỏe không được tốt, tinh thần lúc nào cũng căng thẳng nên người nhợt nhạt muốn nôn. Đến khi máy bay cất cánh. Diễm vội vàng đi vào phòng vệ sinh, có bao nhiêu thức ăn trong dạ dày Diễm đều nôn hết cả ra.

Diễm thở hắt ra một hơi. Diễm buồn rầu nghĩ, khi về Việt nam, Diễm còn phải chịu nhiều áp lực và đau khổ nhiều hơn thế này nhiều. Không những Quân đối xử lạnh nhạt với Diễm mà ngay cả bà Phương cũng làm thế. Diễm bị kẹt ở giữa, ngày trước Diễm còn được Quân bên vực và tìm cách bảo vệ nhưng bây giờ Quân không còn là Quân của ngày trước nữa. Quân đã thay đổi rồi.

Mở cửa phòng vệ sinh. Diễm giặt mình.

_Anh...anh đến đây làm gì?

Quân nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Diễm. Quân lo lắng hỏi.

_Cô không sao chứ?

Diễm bóp trán.

_Tôi chỉ hơi choáng váng một chút thôi.

_Cô có cần tôi xin thuốc chống nôn cho cô uống không?

Diễm xua tay.

_Không cần. Tôi không muốn uống thuốc.

Diễm lách người, Diễm cố đi qua chỗ Quân đứng. Quân nắm lấy tay Diễm.

_Tôi xin lỗi. Lẽ ra tôi không nên bắt ép cô đi vội vã như thế này.

Diễm thở dài.

_Anh đừng nói nữa. Dù bây giờ anh có nói chúng ta cũng đang bay rồi.

Diễm run rẩy đi về chỗ ngồi. Thằng bé quay xuống hỏi.

_Mẹ không sao chứ? Mặt mẹ xanh lắm.

Diễm gượng cười.

_Cảm ơn con. Mẹ không sao.

_Mẹ có cần đổi chỗ không?

_ Con cứ ngồi ở đây đi. Mẹ không muốn đổi chỗ.

Thằng bé nài nỉ.

_ Thôi mà mẹ. Mẹ lên đây ngồi cùng với bố đi. Để bố chăm sóc mẹ con mới yên tâm

Bà Hoa nói thêm vào.

_ Cháu nghe lời thằng bé đi. Lên ngồi với cậu ấy đi.

Diễm mệt mỏi nói.

_ Cháu ngồi đây cũng được rồi. Không cần phải bày vẽ thế đâu.

Quân nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Diễm. Nhìn cơ thể mệt mỏi và ốm yếu của Diễm. Quân bắt nhãn nói.

_ Em lên đây đi.

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 297

Nhắm mắt lại. Diễm không muốn nói thêm câu gì nữa, cũng không muốn ngồi bên cạnh Quân. Sau trận cãi nhau tối hôm qua và đầu khẩu sáng nay. Sức chịu đựng của Diễm đã bay đi đâu hết cả. Diễm phải cố đè nén tức giận và căm tức trong lòng. Diễm sợ rằng chỉ cần nói thêm vài câu nữa với Quân. Diễm và Quân lại nổ ra xung đột ở đây.

Diễm không muốn bị biến thành trò hề ở đây, không muốn thằng bé và bà Hoa buồn lòng.

Diễm không chịu lên ngồi cùng với Quân. Bà Hoa đành phải chuyển lên chỗ Quân ngồi. Quân chuyển xuống ngồi cùng với Diễm. Diễm cúi.

_ Anh xuống đây làm gì? Anh mau lên ngồi chỗ của anh đi.

Quân gằn giọng.

_ Nếu cô còn nói lung tung nữa. Dù có phải hôn cô để bịt miệng tôi cũng làm.

Diễm đỏ bừng mặt. Bà Hoa và thằng bé nín cười. Diễm ngượng quá. Không dám tranh cãi gì thêm. Diễm nhắm chặt mắt lại. Diễm cần ngủ.

Do mệt mỏi nên Diễm nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say. Quân để đầu Diễm dựa vào vai mình. Diễm ngủ say trên vai Quân.

Ngồi cạnh vợ và con trai như thế này. Quân thấy lòng mình ấm lại. Quân không tin được rằng Quân có thể tìm lại được hạnh phúc của mình trên đất Mỹ xa xôi. Quân phải cảm ơn ông Trời vì đã cho mình cơ hội lấy được người con gái mình yêu. Tuy vẫn còn nhiều hiểu lầm và vướng mắc nhưng nếu cả hai quyết tâm cùng nhau tạo dựng một gia đình hạnh phúc, mọi chuyện rồi cũng sẽ trôi qua.

Phải mất hơn mười tiếng mới về đến Việt nam nên chỉ mấy tiếng sau thằng bé đòi ăn. Quân đánh thức Diễm dậy.

_ Cô dậy ăn cơm đi. Chắc là cô cũng đói lắm rồi.

Diễm nói trong giấc ngủ.

_ Tôi không muốn ăn.

_ Ăn chút gì đi. Cả ngày hôm nay cô không ăn gì rồi.

_ Tôi không cảm thấy đói.

Thằng bé lay vai Diễm.

_ Mẹ dậy ăn cơm đi. Đừng ngủ nữa.

Diễm mở bừng mắt. Hình ảnh đầu tiên Diễm nhìn thấy là khuôn mặt rắn rỏi và đẹp trai của Quân. Diễm đỏ bừng mặt. Quân nhăn mặt vì mệt mỏi. Diễm lí

nhí nói.

_Xin..xin lỗi. Tôi không..không ...

_Không cần phải xin lỗi tôi. Chỉ cần cô khỏe lại là được rồi.

Ngay lúc này Diễm lại thấy được tình cảm ấm áp của Quân dành cho mình. Diễm ước giá mà lúc nào Quân cũng dịu dàng và chăm sóc mình như thế này thì hay biết mấy. Diễm muốn cùng Quân tạo dựng một căn nhà đầy tình yêu thương, đầy tiếng cười cho thằng nhóc. Diễm không biết Quân đang nghĩ gì trong đầu. Không biết Quân có cùng suy nghĩ với mình không?

Diễm đưa thằng bé vào phòng vệ sinh, rửa tay và mặt cho thằng bé. Diễm dịu dàng hỏi.

_Con có hộp hộp lắm không?

_Dạ, có ạ. Con đang mong nhanh được về Việt nam.

Diễm mỉm cười.

_Con sẽ nhanh chóng được gặp ông bà nội và gia đình bác Trường nhanh thôi. Bây giờ chúng ta ra ăn cơm nào.

Xoa vào bụng. Thằng bé dí dỏm nói.

_Con đói lắm rồi. Mẹ con mình nhanh ra ăn cơm cùng với bố và bà Hoa nếu không bố và bà Hoa phải chờ hai mẹ con mình.

Diễm lau miệng cho thằng bé. Nhìn thằng bé ăn ngon và nói chuyện vui vẻ. Diễm cũng cảm thấy vui lây. Diễm mong nụ cười trên môi thằng bé sẽ không bao giờ tắt.

Ăn xong. Thằng bé nói chuyện một lúc rồi lăn ra ngủ. nó đã thức quá lâu nên không còn chịu đựng thêm được nữa. Diễm đã ngủ mấy tiếng đồng hồ rồi. Diễm không còn muốn ngủ nữa. Mở máy tính. Diễm bắt đầu làm việc.

Quân quay sang nhìn Diễm.

_Sao cô không nghỉ ngơi đi. Cô đã làm việc đến kiệt sức, cô nên lo cho sức khỏe của cô.

_Anh không cần phải lo. Tôi tự biết khi nào nên dừng lại.

Quân bực mình hỏi.

_Cô có biết cô đã xưng tôi quá lâu rồi không? tôi yêu cầu cô thay đổi cách xưng hô ngay lập tức.

Diễm nhú mày.

_Ngay cả cách nói chuyện và xưng hô của tôi, anh cũng muốn xen vào. Anh có bao giờ từng nghĩ anh đã xưng hô như thế nào với tôi không?

_Tôi nói gì thì cô nên làm theo như thế đi. Khi về đến Việt nam, tôi yêu cầu cô phải cư xử cho xứng với địa vị làm vợ của mình.

_Tôi hiểu. Dù anh không nhắc, tôi cũng hiểu địa vị của mình. Anh yêu tâm, tôi sẽ không khiến anh phải khó xử đâu.

Diễm kết thúc tranh luận bằng cách tập trung vào viết lách và đọc sách. Quân im lặng nhìn Diễm không rời. Quân có nhiều chuyện muốn nói với Diễm nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Lần nào họ nói chuyện cũng đều cãi nhau và làm tổn thương nhau hơn.

Quân không muốn điều này xảy ra nhưng vẫn chưa tìm được ra cách. Về đến Việt nam, gặp lại bố mẹ mình. Quân hiểu hoàn cảnh của cả hai. Quân không hề muốn Diễm và thằng bé bị tổn thương. Quân đã lảng tránh hơn một tuần không đưa vợ con về Việt nam gặp gia đình nhưng đến cuối cùng Quân biết là không thể trốn tránh cả đời nên Quân đưa hai mẹ con Diễm về.

Tuy đối xử lạnh lùng với Diễm nhưng Quân không cho phép bà Phương gây tổn hại đến Diễm và thằng bé. Quân sẽ tìm mọi cách để bảo vệ họ. Quân không phải là thằng con trai nghe lời một cách vô điều kiện và dễ sai bảo như ngày xưa. Bây giờ thù hận, tức giận đang chất chứa trong lòng Quân, nếu bà Phương còn tiếp tục tìm cách chia lìa Quân và mẹ con Diễm thêm một lần nữa. Quân sẽ không bao giờ tha thứ cho bà Phương và sẽ bỏ đi biệt không trở về Việt nam nữa.

Làm việc được mấy tiếng, Diễm ngủ gật trên vai Quân. Quân âu yếm nhìn Diễm. Lòng Quân dậy sóng vì yêu và hận Diễm. Những lúc nhìn thấy Diễm yếu đuối và mệt mỏi cần Quân chở che và làm chỗ dựa. Quân không còn tâm trí nghĩ được chuyện gì, Quân chỉ còn nghĩ được duy nhất về Diễm và lo sợ Diễm bị làm sao.

Cả đời Quân dù trải qua những chuyện kinh khủng, thậm chí cả khi đối diện với cái chết. Quân cũng chưa bao giờ rối trí và có tâm trạng hỗn loạn như khi nghĩ về Diễm.

Diễm đã thay đổi Quân, đã khiến tâm trí Quân rối loạn, khiến cuộc sống căng nhắc và nguyên tắc của Quân biến đổi. Quân không còn là chàng trai chi

biết đến công việc và cố gắng hoàn thành cách mục tiêu do mình đặt ra nữa.

Ở bên cạnh Diễm, nghĩ về Diễm, yêu Diễm. Quân có thể gạt bỏ hết những đam mê của mình, có thể từ bỏ hết mọi thứ để có được Diễm. Quân tham lam không chỉ muốn có được cơ thể Diễm, muốn độc chiếm Diễm, Quân còn muốn có được trái tim của Diễm nữa.

Máy bay đã hạ cánh rồi mà Diễm vẫn còn ngủ say trên vai Quân. Bà Hoa phì cười.

_ Con nhỏ này đúng là trẻ con. Kêu không buồn ngủ mà nó ngủ còn hơn cả một con heo con.

Thằng bé bênh Diễm.

_ Tại mẹ cháu mệt mỏi nên mới ngủ say như thế thôi. Dù sao mẹ cháu ngủ được cũng hơn không ngủ được mà ngồi suy nghĩ lung tung.

Quân giật mình nhìn thằng bé. Quân sợ thằng bé nhận ra bố mẹ nó đang cãi nhau và đang gây chiến như hai kẻ thù ngoài trận địa.

Quân không muốn thằng bé lo lắng và buồn khổ. Quân tự hứa với lòng là sẽ cố điều chỉnh lại cuộc sống và suy nghĩ của mình. Quân sẽ không để tình cảm của mình ảnh hưởng đến tâm hồn non trẻ con thằng bé.

Quân véo mũi Diễm.

_ Dậy mau! Con heo ham ngủ!

Thằng bé và bà Hoa phá ra cười. Diễm mở mắt. Thấy chồng đang nhìn mình chăm chú, nghe thằng bé và bà Hoa đang cười. Mặt Diễm đỏ bừng như gấc chín, vội ngồi thẳng dậy. Diễm không biết mình đã ngủ quên bao lâu rồi.

Quân xoay vai cho đỡ mỏi.

_ Vì cô, vai tôi cũng muốn rời cả ra.

_ Xin..xin lỗi.

Quân nhìn khuôn mặt đỏ bừng và lúng túng của Diễm. Ngay lúc này Quân muốn hôn Diễm, ôm Diễm và lắc Diễm. Quân muốn phá tan cái vỏ mặt cố tỏ ra bình thản nhưng bên trong mong manh và yếu đuối của Diễm.

Xuống sân bay. Diễm mệt mỏi lê từng bước chân. Thời gian như dài vô tận. Diễm sắp phải gặp mặt những người thân quen mà Diễm đã cố trốn chạy khi xưa.

Quân biết Diễm sợ nên nắm tay động viên.

_ Cô đừng lo. Họ sẽ rất vui mừng khi gặp lại cô.

Diễm run rẩy đáp.

_ Tôi...à em cảm thấy không được khỏe. Em không có dũng khí đối diện với họ.

Quân siết nhẹ vào tay Diễm như muốn truyền thêm sức mạnh và hơn ấm cho Diễm.

_ Nếu cô biết sẽ có ngày cô phải đối diện với họ như thế này. Cô đừng bỏ đi có phải hay hơn không?

Diễm im lặng không đáp. Bây giờ Diễm không có tâm trạng cãi nhau với Quân.

Thằng bé tung tăng nắm tay Diễm và Quân. Nó háo hức đưa mắt quan sát xung quanh, miệng không ngừng hỏi, tay chỉ trỏ lung tung. Thằng bé vui mừng và sung sướng. Ước nguyện được về Việt nam gặp ông bà và gia đình bác Trường của nó cuối cùng thành hiện thực.

Diễm không dám nhìn ai, đi cũng không còn vững nữa. Quân phải nắm chặt lấy tay Diễm. Quân sợ Diễm ngã.

Nhìn vợ khổ sở và run sợ. Quân không biết làm cách nào để tránh ngày đoàn tụ không thể tránh khỏi này.

Biết gia đình Quân, ông Trương vui mừng hồi hộp chờ giây phút được gặp thẳng cháu nội. Ông mất cả đêm không ngủ được vì mong chờ. Chưa đến giờ máy bay hạ cánh, ông đã có mặt ở đây từ sáng sớm. Bà Phương đầu tiên không muốn đi, ông Trương nói.

_ Nếu bà không muốn đi đón gia đình thằng Quân tôi không ép. Nhưng tôi nói trước nếu lần này bà còn tìm cách bắt ép mẹ con Diễm phải rời xa thằng Quân. Tình cảm vợ chồng giữa hai chúng ta đến đây là kết thúc. Bà không thấy là chúng ta đã quá già để chờ đợi thằng Quân lấy vợ rồi hay sao? Bây giờ nó đã lấy được người con gái nó yêu, chúng nó cũng đã có con. Lẽ ra bà phải mừng cho nó mới đúng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 298

Bà Phuong cuối cùng cũng phải đi. Bà cũng muốn nhìn thấy mặt thằng cháu trai. Tuy nói rằng không muốn nhìn nhận mẹ con Diễm nhưng bà đã lén xen ánh của thằng bé. Ngay cái nhìn đầu tiên, bà đã thích khuôn mặt và nụ cười của thằng bé.

Một thằng bé có vẻ đẹp và nụ cười của một thiên thần, làm sao bà Phuong không yêu cho được. Bà tự nhủ là mặc dù không thích mẹ con Diễm nhưng thằng bé là cháu nội của bà, bà không thể phủ nhận được điều đó. Bà vốn là người trọng tình thân nên bà không muốn thằng bé phải sống lang thang ngoài đường. Bà có thể yêu không mẹ nó nhưng tuyệt đối không để thằng bé đi theo Diễm. Bà sẽ tìm đủ mọi cách để giữ thằng bé lại.

Gia đình Trường cũng ra sân bay đón Diễm và thằng bé. Trường nhìn thấy vợ chồng ông Trương. Mặc dù không thích, không muốn nói chuyện với bà Phuong. Nhưng Trường nghĩ vì bây giờ Diễm đã trở thành con dâu của họ nên Trường đành phải đến chào. Ông Trương niềm nở nói chuyện với Trường.

Bà Phuong chỉ nói vài câu rồi im lặng. Mọi quan hệ giữa Trường và bà Phuong vẫn không cải thiện gì. Trường ghét và căm hận bà Phuong.

Mọi đau khổ và bất hạnh đều do bà mà ra. Trường không thể tha thứ cho bà Phuong vì điều đó. Hồng và con bé Diễm Lệ gật đầu chào ông bà Phuong.

Bà Phuong nhìn Diễm Lệ. Bà thích con bé. Con bé rất giống mẹ. Tự nhiên bà muốn có cháu, bà muốn được cùng cháu nội đi chơi, cùng nó làm nhiều việc của trẻ con. Bà đã cô đơn hơn năm năm nay. Quân ở bên Mỹ thỉnh thoảng mới về, còn ông Trương luôn tham gia công tác xã hội. Nếu có ở nhà, ông cũng lơ bà đi. Ông không làm sao lấy lại được cảm giác dành cho bà ngày xưa. Chính vì thế ông thấy hụt hẫng và tìm cách trốn chạy.

Kiên đã lấy vợ và đã mở được công ty riêng. Còn Bảo vẫn sống độc thân và vẫn chưa yêu một ai. Bảo yêu phá án hơn phải đi tìm hiểu ai đó. Hôm nay Bảo bận nên không thể đi đón Quân. Bảo kinh ngạc vì không ngờ được rằng sau năm năm, Quân và Diễm có thể tìm thấy nhau và càng kinh ngạc hơn khi biết họ đã có một đứa con trai năm tuổi. Bảo mừng cho hạnh phúc của Quân. Bảo cũng muốn gặp lại Diễm. Bảo muốn biết Diễm có thay đổi nhiều không? Hay là Diễm vẫn xinh đẹp giống như ngày xưa?

Bảo dù có tình cảm với Diễm nhưng chưa từng hy vọng vào có thể cùng Diễm nên đôi. Bảo biết trong lòng Diễm vẫn mãi chỉ có Quân, dù là ngày trước hay mai sau cũng thế. Điều này đã được chứng minh, dù họ có xa nhau năm năm, dù Quân không còn nhớ được gì, cuối cùng họ cũng về được bên nhau.

Gia đình Quân vừa bước ra khỏi cánh cửa màu trắng. Trường vui mừng kêu tên thằng bé.

_Chào cháu yêu! Có nhớ bác không?

Thằng bé reo lên.

_Chào bác Trường!

Nhìn nụ cười toe toét của thằng bé cả hai vợ chồng ông Trương đều kinh ngạc, ngỡ ngàng không ngờ thằng bé đẹp hơn bên ngoài nhiều. Từ cách nói chuyện, nụ cười, cử chỉ, điệu bộ của nó có nét gì đó rất giống Quân.

Ông Trương xúc động, mắt đỏ hoe. Cuối cùng ông cũng được gặp thằng cháu nội mà ông nhớ thương suốt hơn một tuần qua.

Thằng bé ôm chầm lấy Trường, ôm lấy Hồng và hôn má Diễm Lệ. Diễm đứng chết lặng một chỗ. Diễm không dám thở mạnh. Ánh mắt Diễm bắt gặp cái nhìn băng giá của bà Phuong. Cả người đông cứng vì sợ và hãi. Diễm không biết nên nói gì với bà. Ngày trước chính Diễm đã tự nguyện ra đi và hứa sẽ không bao giờ xuất hiện hay làm phiền Quân. Thế mà bây giờ Diễm lại trở thành vợ của Quân. Diễm sợ bà sẽ không để cho mình sống yên vì điều này.

Ông Trương run giọng hỏi thằng bé.

_Cháu có nhận ra ông là ai không?

Thằng bé nhìn ông Trương. Quân và Diễm hồi hộp chờ xem thằng bé sẽ nói gì. Đầu tiên thằng bé mỉm cười thật tươi, sau đó chạy lại ôm lấy ông Trương. Nó tíu tít nói.

_Chào ông nội! Cháu mong gặp ông lắm.

Ông Trương ôm thằng bé thật chặt. Ông cảm nhận được sự sống bé nhỏ trong vòng tay mình. Ông hạnh phúc rơi lệ. Cả đời ông chưa bao giờ cảm thấy xúc động như thế này.

Ông hôn lên má thằng bé. Ông ngắm nó thật kĩ. Ông âu yếm nói.

_Cháu giống bố cháu quá.

Thằng bé tinh nghịch hỏi.

_ Ông nói thật không? Mau sau cháu sẽ được đẹp trai như bố cháu đúng không?

Ông Trương bật cười, ngay cả Trường cũng không nhịn được cười. Một nụ cười nhẹ nhõm vừa nở trên môi của Quân.

Quân thấy thằng con trai nhanh chóng quen thân và yêu ông nội hơn cả mong đợi, xem ra thằng bé rất biết cách làm hài lòng người khác. Nó biết thể hiện lòng yêu thương và biết cách xóa tan khoảng cách giữa mọi người và đẩy họ lại gần nhau hơn.

Thằng bé khoanh tay chào bà Phương.

_ Chào bà nội!.

Thằng bé ngước đôi mắt to tròn, đen láy và trong sáng của mình lên nhìn bà Phương. Bà Phương thấy tất cả đều đang chờ mình. Bà quay sang nhìn ông Trương, thấy mắt của ông vẫn chưa hết đỏ. Bà biết rằng chỉ cần bà có bất cứ phản ứng gì gay gắt với thằng bé và Diễm. Bà sẽ không còn cơ hội nói chuyện và hàn gắn lại tình cảm vợ chồng đang dần nứt và tình cảm mẹ con bị xa cách nữa.

Bà quan sát thằng bé thật kĩ. Từ sâu thẳm trong lòng mình, bà không thể ghét thằng bé. Thằng bé quá hoàn hảo. Nó không chỉ thông minh, xinh đẹp, nó còn biết cách làm hài lòng người khác. Tính cách thân thiện, ngoan ngoãn và hay cười của nó dễ gây được cảm tình của người khác.

Bà thấy Diễm rất biết dạy con. Bà không thể chê trách Diễm về điểm này. Bà Phương là người quyết không bỏ rơi máu mủ của mình. Bà có thể không chấp nhận Diễm làm con dâu của bà nhưng thằng bé là con trai của Quân. Bà không muốn mất thằng bé.

Bà cúi xuống chào nó.

_ Chào cháu! Cháu có yêu ta không?

Thằng bé nói ngay.

_ Cháu yêu bà nhiều như cháu yêu ông.

Diễm bật khóc. Quân lôi Diễm đứng dựa vào người mình. Quân không muốn Diễm bị ngã. Quân mừng vì cuối cùng mọi chuyện cũng đã qua. Chỉ cần cho bà Phương thêm thời gian, bà sẽ chấp nhận được sự thật bây giờ mẹ con Diễm mới là gia đình của Quân không phải là Loan.

Diễm cúi đầu chào bà Phương, ông Trương. Ông Trương thật lòng hỏi han, quan tâm đến Diễm. Mặc dù không hiểu vì sao ngày xưa lúc Quân nằm viện Diễm không đến thăm Quân. Ông Trương vẫn muốn Diễm làm vợ của Quân. Ông cảm ơn Diễm vì đã sinh cho ông một thằng cháu trai đáng yêu và khỏe mạnh.

Bà Phương chỉ ậm ừ nói vài câu. Còn đầu bà giữ thái độ xa cách. Diễm hiểu bà ghét mình nên không dám đòi hỏi gì hơn. Bà không mắng chửi hay hắt hủi thằng nhóc và mình là Diễm đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Diễm ôm lấy Trường, ôm lấy Hồng và con bé Diễm Lệ. Diễm hạnh phúc vì vui mừng. Đã gần một năm nay, Diễm không được gặp họ. Hồng thì thào vào tai Diễm.

_ Em khiến chị không còn tin vào mắt và tai mình nữa. Không ngờ em và Quân có thể gặp lại và trở về bên nhau.

Diễm nói trong màn lệ.

_ Em cũng không tin được là em có được cơ hội này. Có lẽ ông Trời không muốn chúng em xa nhau.

_ Em nói đúng. Em và Quân sinh ra là để dành cho nhau. Dù có trải qua bao nhiêu chuyện, hai người cũng không thể xa rời.

Nắm tay Quân. Trường gần giọng.

_ Cậu mà dám làm em gái tôi phải roi lệ và khổ vì cậu thêm nữa. Tôi sẽ không tha cho cậu đâu.

Quân lạnh lùng đáp.

_ Cậu nghĩ cậu có thể đe dọa được tôi sao? Cô ấy là vợ của tôi, tôi biết phải làm sao để cô ấy được hạnh phúc.

_ Hy vọng là cậu làm được những gì mà cậu nói.

Quân trừng mắt nói.

_ Tôi có nhiều chuyện muốn hỏi cậu. Tốt nhất là cậu nên nói thật cho tôi biết sự thật, nếu tôi phát hiện ra cậu nói dối. Tôi sẽ biến cuộc sống của cậu bị đảo điên.

Trường cười nhạt.

_Để xem ai sẽ làm gì được ai. Cậu sẽ thắng tôi hay là tôi sẽ thắng cậu?

Quân khinh khinh đáp.

_Thắng hay thua đã phân rõ từ lâu rồi. Cậu không thắng được tôi đâu.

Hồng cúi.

_Hai anh sao hơi một chút là lại gây sự với nhau là thế nào? Đã năm năm rồi hai người không thể đối xử với nhau như những người thân trong gia đình hay sao?

Ông Trương đang nói chuyện và cười đùa với thằng cháu nội. Ông nói chen vào.

_Hong nói đúng. Cả hai nên dẹp bỏ lòng tự trọng vớ vẩn của mình đi. Bây giờ chúng ta là người một nhà. Ít nhất cả hai phải cư xử thế nào cho hai đứa trẻ không chê cười chứ?

Ông nháy mắt hỏi thằng bé và Diễm Lệ.

_Ông nói đúng không hai cháu?

Diễm Lệ không được linh hoạt như Thằng bé nên bẽn lẽn không nói gì. Thằng bé nhanh nhẩu đáp ngay.

_Ông nói đúng. Bố và bác Trường phải bắt tay giảng hòa đi.

Ông Trương hài lòng xoa đầu thằng bé.

_Ông cháu mình về nhà thôi. Ông đã mua quà giáng sinh cho cháu rồi.

Thằng bé háo hức hỏi.

_Ông có thể bật mí ông đã mua gì cho cháu được không?

_Không được. Nếu ông nói cho cháu biết vào lúc này thì còn gì là bí mật nữa đúng không?

_Cháu hiểu rồi. Cháu sẽ cố chờ đến đêm giáng sinh.

Trên đường về nhà, Thằng bé bám lấy ông Trương và bà Phuong. Nó hết quay sang hỏi ông Trương rồi quay sang hỏi bà Phuong. Ông Trương thỉnh thoảng lại cười to vì cách ăn nói dí dỏm của thằng bé. Bà Phuong cố tỏ ra lạnh lùng nhưng đứng trước thằng bé thông minh và lém lỉnh này. Bà cũng dần dần có cảm tình với nó.

Quân đi cùng xe với ông bà Phuong. Diễm đi cùng xe với gia đình Trường. Hồng lên tiếng hỏi.

_Em hạnh phúc chứ?

Diễm ậm ắp.

_Em...em hạnh phúc. Sao chị lại hỏi em câu đó?

Hồng mỉm cười nói.

_Em đừng nói dối. Có phải vợ chồng em vẫn còn chưa giải quyết được hết các khúc mắc trong quá khứ đúng không? Chị thấy đôi mắt em long lanh lệ, thấy khuôn mặt em lúc nào cũng ủ rớt, buồn bã. Nếu em thực sự hài lòng với cuộc hôn nhân của mình, em phải có biểu hiện khác. Chị đã lấy anh trai em được năm năm, chị đang sống trong hạnh phúc nên chị có thể hiểu được cảm giác của em bây giờ?

Diễm im lặng không đáp. Lòng Diễm nặng trĩu buồn đau. Diễm không muốn Hồng nhắc lại chuyện này nên hỏi sang chuyện khác.

_Anh chị định khi nào bay về Úc?

Hồng quan sát Diễm. Biết cô em chồng không muốn nhắc đến nỗi đau của mình. Hồng tỉnh ý trả lời Diễm.

_Anh chị định khi nào đón giáng sinh ở đây xong, khoảng hai mươi tháng sáu, anh chị sẽ bay về Úc.

Diễm gượng cười đáp.

_Em xin lỗi, có thể lần này, em không đi cùng anh chị được.

Hồng trấn an.

_Em đừng lo lắng quá. Chỉ cần em hạnh phúc là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 299

Diễm hỏi Hồng và Trường về công việc, và tiến độ kinh doanh của hai người. Trường muốn hỏi em gái đã gặp lại Quân trong hoàn cảnh nào và hai người đang sống có hạnh phúc không?

Trường nhìn khuôn mặt buồn bã của Diễm. Trường không cần hỏi cũng biết trước được câu trả lời. Không ai có thể dẫu được nỗi buồn, đau khổ và hạnh phúc của bản thân mình. Dù Diễm có cố gượng cười, cố tỏ ra không có chuyện gì cũng không dẫu được Hồng và Trường. Cả hai thở dài, lúc Diễm rời xa Quân, họ cũng lo. Bây giờ Diễm và Quân quay về với nhau, họ cũng sống không yên vì lo cho hai người.

Ý nghĩ từ bây giờ phải sống cùng bố mẹ Quân khiến Diễm hoảng sợ và lo lắng. Diễm không quen sống với người lạ, cũng không quen cảm giác trở thành một nàng dâu trong gia đình. Diễm không có khái niệm bốn phận làm dâu sẽ phải thể hiện như thế nào.

Diễm đứng lặng nhìn cánh cổng sắt cao cao trước mặt. Diễm từng đến đây, thậm chí từng sống ở đây hai ngày nhưng chưa có lần nào đáng sợ như lần này. Diễm thấy mình sắp bị nhốt trong một cái lồng bị khóa kín.

Ông Trương mời gia đình Trường đến nhà ăn cơm và chung vui với gia đình. Diễm lấy Quân, Trường trở thành anh rể nên không thể không đến.

Hồng nắm chặt tay Diễm. Hồng động viên.

_Em đừng lo. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi.

Diễm run rẩy nói.

_Em... em lo lắm. Em chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình trở thành một người con dâu. Em không biết phải làm gì cả.

Hồng mỉm cười.

_Lúc đầu ai cũng có tâm lý hoang mang lo sợ như em nhưng dần dần em sẽ thấy làm một người con dâu không khó và không đáng sợ như em tưởng.

_Em... em cũng hy vọng em có thể làm tốt bốn phận của mình.

_Đi nào em gái.

Hồng nắm tay Diễm, Diễm nắm tay Diễm Lệ. Cả ba đi vào trong nhà. Bà giúp việc gặp lại Diễm. Bà mừng rơi nước mắt. Bà vồn vã cầm lấy tay Diễm.

_Chào cô. Đã lâu quá rồi, tôi mới gặp lại cô.

Diễm rơi lệ. Diễm gượng cười.

_Dì... Dì có khỏe không?

_Dì khỏe. Nhìn cháu xanh xao quá. Cháu vừa mới bị ốm dậy hay sao?

_Dạ, cháu không sao. Cháu chỉ hơi choáng váng một chút thôi.

_Vào nhà đi. Để Dì đi nấu thứ gì đó cho cháu ăn.

Diễm cảm động nói.

_Cảm ơn Dì.

Thằng bé nhanh chóng làm quen với quanh cảnh xung quanh nhà. Ông Trương không rời xa thằng cháu nội. Hai ông cháu thỉnh thoảng lại cười phá lên. Bà Phương nhìn thằng bé không rời, bà chăm chú nghe ông Trương và thằng bé nói chuyện với nhau. Thằng bé khôn khéo luôn kéo bà Phương vào câu chuyện của hai ông cháu. Bà Phương không có cảm giác bị bỏ rơi khi thằng bé biết cư xử.

Quân nắm lấy tay Diễm. Quân giục.

_Cô lên phòng cất va ly hành lý đi.

Diễm lấp bắp hỏi.

_Em...em ở phòng nào?

Quân lạnh lùng đáp.

_Cô nghĩ là cô còn có thể ở phòng nào nữa? Tôi là chồng cô, cô phải ở phòng của tôi. Ngay cả một điều cơ bản như thế này mà cô cũng hỏi?

Diễm im lặng không đáp. Diễm vẫn không thể làm quen được với cuộc sống mới. Từ một gia đình nhỏ, Diễm bị lôi kéo vào một đại gia đình. Từ một cô gái luôn làm theo ý mình, từ nay Diễm phải sống trong khuôn phép. Diễm bị chồng ghét, mẹ chồng ghét. Diễm tự hỏi liệu mình có thể tồn tại được lâu trong gia đình này không hay là thêm một lần nữa Diễm lại phải ra đi.

Bà Hoa, Hồng, bà giúp việc. Cả ba đang cùng nhau chuẩn bị bữa cơm trưa. Quân muốn cả nhà đi ăn ở nhà hàng nhưng ông Trương muốn nấu cơm rồi cùng ăn ở nhà cho ấm cúng.

Diễm quan sát căn phòng của Quân. Căn phòng này không xa lạ với Diễm. Sau năm năm cũng không có gì đổi khác. Quân là người khá bảo thủ nên ít thay đổi thói quen và sở thích của mình.

Quân cau mày.

_Cô không lo mặc quần áo của cô và tủ áo đi.

_Em...em nghĩ là em sẽ thu xếp hành lý sau. Em cần phụ nấu ăn.

Không cần nghe Quân nói đồng ý hay không. Diễm đi xuống bếp. Diễm cùng nấu nướng với mọi người.

Thằng nhóc, Quân, Trường, Bà Phương và Diễm Lệ ngồi ngoài phòng khách. Bà Phương giữ im lặng, bà ít nói, bà cũng không có gì để nói.

Diễm bước vào nhà bà mà không nghe thấy bất cứ một lời phản đối nào của bà. Bà không chấp nhận Diễm làm con dâu cũng không được vì Quân đã quyết tâm lấy Diễm bằng được. Ông Trương cũng ủng hộ Quân. Không còn cách nào khác, bà đành phải đồng ý. Nếu Loan tìm mọi cách để lôi kéo Quân về phía mình, bà còn lý do ép Quân nhưng đằng này Loan không những chấp nhận hủy hôn, Loan còn lịch sự gọi điện cho bà Phương và khuyên bà nên chấp nhận Diễm.

Ông Trương và thằng bé là vô tư nhất. Cả hai nói chuyện, cười đùa không ngớt. Không ngờ một ông già hơn sáu mươi tuổi và một thằng nhóc mới năm tuổi có nhiều chuyện để nói với nhau như thế.

Trường và Quân nói chuyện với nhau. Trường không muốn nói chuyện về Diễm trước mặt bà Phương nên chuyển sang chủ đề kinh tế. Cả hai đều là những doanh nhân thành đạt nên họ có nhiều quan điểm giống nhau.

Nấu xong, Diễm phụ Bà Hoa, Hồng dọn tất cả ra bàn ăn. Chiếc bàn ăn dài và rộng của nhà Quân vẫn rộng so với hai gia đình. Diễm vốn ăn ít, tâm tư, tình cảm bị xáo trộn nên hầu như không nuốt nổi.

Mỗi lần nhìn thức ăn trên bàn, Diễm lại muốn nôn. Có ăn hết một bát cơm, Diễm lúng túng nói.

_Con no rồi. Con xin phép.

Ông Trương quan tâm hỏi.

_Con không sao chứ?

_Dạ, con không sao. Con không cảm thấy đói nên ăn không được ngon miệng.

Quân nhủ mày không nói gì. Trường định mở miệng hỏi. Hồng đập nhẹ vào chân Trường. Hồng ngầm bảo hãy để cho Diễm đi. Diễm cần nghỉ ngơi. Trường hiểu ý nên không lên tiếng. Thằng bé quan sát vẻ mặt của từng người một, nó hiểu nên chỉ cười trừ.

Diễm nhanh chóng đi lên lầu. Mở cửa phòng, lấy một bộ đồ. Diễm muốn đi tắm. Diễm cần tẩy hết bụi đường, buồn phiền và mệt mỏi.

Vừa mặt xong bộ quần áo, đang chải tóc. Diễm giật mình thấy mẹ chồng đang ngồi trên giường. Diễm lấp bắp.

_Con...con chào mẹ. Mẹ không ăn tiếp nữa sao?

_Tôi có làm gì cô đâu. Tại sao cô phải sợ tôi như thế?

Diễm ấp úng.

_Con...con...

Vỗ nhẹ xuống nệm Bà Phương nói.

_ Cô ngồi xuống đi.

Diễm rụt rè đáp.

_ Vâng.

Diễm ngồi xổng bên cạnh bà Phương. Bà hỏi Diễm.

_ Năm năm qua cô sống thế nào?

_ Dạ. Cuộc sống của con khá ổn.

_ Nghe nói bây giờ cô là một nhà văn và một họa sĩ nổi tiếng?

Diễm khiêm tốn đáp.

_ Con chỉ làm công việc con yêu thích. Con nghĩ so với mọi người, những thành tựu mà con đạt được không là gì cả.

_ Cô phải nuôi thằng bé một mình chắc là cô vất vả lắm!

Diễm kinh ngạc nhìn bà Phương. Diễm tưởng bà lên đây để chữa rửa mình nhưng thật không ngờ bà chỉ hỏi về cuộc sống của mình trong năm năm qua.

Nhớ đến khuôn mặt đáng yêu của thằng bé. Diễm mỉm cười nói.

_ Con không cho rằng con vất vả. Thằng bé là tất cả của con. Chỉ cần thằng bé vui và sống hạnh phúc thì những vất vả đó có là gì.

Bà Phương nhìn nụ cười nở trên môi, khuôn mặt tràn đầy tình yêu dành cho thằng bé. Bà thấy Diễm rất yêu thằng bé, chỉ có yêu thằng bé, Diễm mới có biểu hiện hạnh phúc và không dấu giếm tình mẫu tử dành cho thằng bé như thế này.

_ Sao ngày đó cô không nói cho tôi biết cô có thai mà đã vội bỏ đi?

Quân thấy bà Phương đi lên lầu. Sợ Diễm bị tổn thương nên Quân vội đi lên theo. Quân nhìn vợ đang nói chuyện thoải mái với mẹ mình. Quân thở phào nhẹ nhõm, định đi ngay xuống lầu khi thấy họ không tìm cách gây sự hay cãi nhau nhưng câu hỏi của bà Phương đã gây được sự chú ý của Quân.

Diễm thờ dãi đáp.

_ Con xin lỗi. Khi con biết được mình có thai. Con rất hạnh phúc và sung sướng. Con luôn mong anh Quân mong tình lại để con nói cho anh ấy biết chúng con sắp có một đứa con nhưng...

Diễm ngập ngừng rồi nói tiếp.

_ Nhưng mẹ đã yêu cầu con rời xa anh ấy. Mẹ không cho phép con được gặp anh ấy hay làm phiền gì đến anh ấy. Con yêu anh ấy, con luôn muốn được ở gần bên anh ấy. Dù không có thai, con cũng không muốn phải xa anh ấy. Nhưng con nhận thấy mẹ nói đúng. Con là một người luôn đem lại xui xẻo cho người khác, con cũng nhận thấy bản thân con không có gì cả, trong khi chị Loan có mọi thứ. Nếu anh Quân yêu chị Loan và lấy chị ấy, anh Quân sẽ có một cuộc sống yên bình và ổn định. Con đã đấu tranh tâm lý rất nhiều trước khi đi gặp mẹ. Dù mẹ không yêu cầu con rời xa anh ấy, có lẽ con cũng sẽ bỏ đi. Anh ấy không nhớ ra được con là ai cũng là một cái cớ cho con.

_ Đến bây giờ tôi vẫn chưa hiểu tại sao cô không đến thăm con trai tôi khi nó đang nằm trong bệnh viện?

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 300

Diễm mệt mỏi đáp.

_ Con không muốn mẹ nghĩ con đang lấy lòng mẹ nhưng thật ra ngày nào con cũng đến chăm sóc anh ấy.

Mặt Quân tái lại. Quân run rẩy đứng im nghe tiếp. Bà Phương nhìn thẳng vào mắt Diễm.

_ Cô nói dối từ khi thằng Quân nằm viện, cô không hề đến thăm nó một ngày nào cả. Đúng là tôi hơi quá đáng khi không cho phép cô đến thăm thằng

con trai tôi nhưng cô cũng biết tôi rất yêu thằng Quân. Khi thằng Quân bị tai nạn dẫn đến hôn mê, mặc dù không biết không phải là do lỗi của cô nhưng tôi luôn cho rằng chính cô là người đã làm rạn nứt tình cảm của hai mẹ con tôi. Từ khi thằng Quân yêu cô, nó không còn là một thằng con trai luôn nghe lời tôi nữa. Nó căm ghét cô vì điều đó.

Diễm cúi đầu đáp.

_ Con hiểu. Con xin lỗi.

Tiếng của thằng bé cắt ngang câu chuyện của hai người.

_ Bố! Ông gọi bố xuống dưới nhà.

Diễm và bà Phương giật mình nhìn ra cửa. Họ thấy Quân đang đứng dựa vào thành cửa. Đôi mắt đang nhìn cả hai. Diễm không biết Quân đã đứng ở đó được bao lâu và Quân có nghe thấy họ nói gì không?

Quân quay gót bỏ đi. Thằng bé đi vào phòng. Nó lễ phép chào bà Phương. Bà Phương và Diễm bị cắt ngang nên không còn hứng nói chuyện với nhau nữa.

Ăn cơm xong, ở chơi với Diễm một lúc gia đình Trường ra về. Công việc nhiều nên Trường không thể ở lại lâu. Diễm vẫn không có thời gian nói chuyện riêng với anh trai. Diễm muốn sau khi sắp xếp lại mọi thứ. Diễm sẽ đến nhà Trường chơi sau.

Diễm giúp bà Hoa, bà Liên dọn dẹp chén bát sau đó Diễm tắm rửa cho thằng bé. Vừa tắm, thằng bé vừa hỏi.

_ Mẹ và bố có chuyện gì đâu con đúng không?

Diễm mỉm cười.

_ Sao con lại nghĩ thế? Bố mẹ không có gì đâu con cả.

_ Mẹ đừng nói dối. Mẹ thừa biết là mẹ không giỏi nói dối còn gì.

Nhắc thằng bé ra khỏi bồn tắm, lấy khăn mềm lau khô người thằng bé. Diễm cọ nhẹ vào mũi thằng bé.

_ Nào thầy bói! con thử đoán bố mẹ đang giấu gì cho mẹ nghe xem nào?

Thằng bé tỉnh ranh đáp.

_ Có phải bố mẹ đang định sinh cho con một người em gái đúng không?

Diễm đỏ bừng mặt.

_ Con đừng nói lung tung. Bố mẹ không hề có dự định ấy.

Thằng bé buồn rầu nói.

_ Nhưng con rất thích có em. Con muốn được làm anh.

_ Con yêu. Rồi con cũng sẽ có em nhưng không phải là bây giờ.

Quân nói.

_ Con muốn có em đến thế cơ à?

_ Vâng. Tất nhiên là con muốn rồi.

Diễm giật mình quay lại. Diễm lúng túng mặc quần áo cho thằng bé. Quân nhắc thằng bé lên lòng.

_ Nếu con muốn có em. Con phải hỏi mẹ con. Bố là đàn ông bố không thể sinh em cho con.

Mặt Diễm càng ngày càng đỏ hơn. Sao Quân có thể nói chuyện đó trước mặt thằng bé? Không muốn trở thành tâm điểm chú ý của hai bố con. Diễm bước ra khỏi phòng. Ngay lúc này Diễm chỉ muốn lái xe đi đâu đó. Hay làm một việc nào đó để khuấy khỏa.

Nhớ lại sau vườn nhà Quân, có một xích đu. Mang một cuốn sách, Diễm nhanh chóng đi ra sau vườn.

Thằng bé không ngồi nói chuyện với Quân lâu. Nó thích nói chuyện với ông bà nội hơn. Thằng bé nhảy xuống lòng Quân rồi đi tìm ông bà nội.

Quân nhìn dáng chạy lon ton của thằng bé. Quân nhận thấy bà Phương đã bắt đầu thích thằng bé. Quân mừng vì bà Phương không còn phản đối kịch liệt Diễm làm con dâu của bà như ngày trước nữa. Quân đoán bà không phản đối, một phần vì bà cảm thấy có lỗi với Quân, một phần vì Loan dễ dàng chấp

nhận từ bỏ hôn ước, một phần vì thẳng thót.

Quân nhớ lại câu nói đang dở của Diễm. Quân muốn biết Diễm có thực sự đến bệnh viện thăm mình không hay chỉ là do Diễm nói thế để lấy lòng bà Phuong. Quân thấy Diễm không phải là người cố tỏ ra màu mè để làm hài lòng người khác. Diễm luôn là chính mình.

Chuông điện thoại vang lên. Quân nhìn số di động của Bảo – thẳng bạn thân. Quân cúi.

_Mày đi chết ở đâu mà không ra sân bay đón tao?

_Tao bận viện. Mày thừa biết công việc của tao không có ngày nghỉ rồi còn gì?

_Vậy là mày cho rằng công việc của tao thì có ngày nghỉ chắc?

_Nhưng công việc của mày vẫn nhẹ nhàng và an toàn hơn công việc của tao.

_Thế nào mày hối hận rồi à? Có cần tao dành sẵn cho mày một chỗ trong công ty của tao không?

Bảo dài giọng.

_Cảm ơn. Nhưng tao không cần. Vợ con mày vẫn khỏe cả chứ?

_Mày chỉ họ Diễm và thằng bé thôi à? Còn tao thì sao?

_Nghe giọng của mày là tao biết mày vẫn khỏe như trâu. Tao cần gì phải hỏi cho tốn nước bọt.

_Thằng chết dầm. Mày nói cho tao biết tại sao mày không nói cho tao biết sự thật là tao đã quên Diễm. Tại sao mày lại dẫu tao?

Bảo thờ dài.

_Tao chỉ làm theo lương tâm của tao thôi. Chính Diễm cũng đã cầu xin tao nói cho mày biết. Mày nghĩ là tao có thể nói cho mày biết khi cô ấy muốn ra đi hay sao?

Quân cảm tức hỏi.

_Dù cô ấy không muốn ở lại bên cạnh tao. Mày cũng phải nói cho tao biết chứ?

_Mày biết để làm gì? Biết để đau khổ hơn hay sao? Lúc đó mày không nhớ được gì cả. Cô ấy lo sợ mày xảy ra chuyện rồi bỏ cô ấy bị ông Đăng giết chết. Mày nghĩ thử xem, những cú sốc và nỗi đau mà cô ấy phải chịu có đáng cho mày trách móc hay thù hận cô ấy không?

Quân bàng hoàng hỏi.

_Mày bảo sao bố cô ấy bị ông Đăng giết chết à?

Bảo kinh ngạc hỏi lại.

_Mày không hề biết chuyện này?

_Tao chẳng biết gì cả. Khi tao trở về từ bệnh viện. Tao đâu có quan tâm đến báo chí hay ti vi. Cô ấy cũng không nói gì nên tao tưởng bố cô ấy chết do bệnh tật.

_Hài hước quá. Theo mày tại sao cô ấy phải rời bỏ mày khi cô ấy bảo với tao là cô ấy yêu mày.

Quân cay đắng nói.

_Sao ai cũng nói rằng cô ấy yêu tao khi mà tao chưa bao giờ nghe cô ấy nói câu đó.

_Nếu cô ấy nói mày có tin không?

Quân ngập ngừng nói.

_Tao làm sao mà tin được một người bỏ mặc mình nằm hôn mê trong bệnh viện không thèm quan tâm, không thèm đến thăm rồi cô ta bỏ đi vì cô ta sợ tao bị ông Đăng hại. Mày nghĩ rằng tao có thể tin được sao?

_Ai bảo mày là cô ấy không hề đến chăm sóc mày khi mày nằm viện?

_Điều này mày cần phải hỏi lại tao sao?

_Mày đúng là một thằng ngu ngốc. Ngày nào cô ấy cũng đến thăm mày, vì chăm sóc, lo lắng cho mày mà cô ấy bị ngắt, bị suy nhược cơ thể. Nếu tao

biết cô ấy đang có mang thì tao đã tìm mọi cách ngăn cản cô ấy đến chăm sóc mày hàng đêm rồi.

Quân choáng váng, lỗ tai lùm bùm, đầu óc rối tung. Quân lạc giọng hỏi.

_Mày vừa nói gì?

_Mày nghe cho rõ đây. Lúc đưa được mày vào bệnh viện, cô ấy bị ngất đến khi cô ấy tỉnh lại, cô ấy lập tức đi thăm mày nhưng cô Phương không cho phép. Cô ấy đã van xin, khóc lóc nhưng cô Phương vẫn không mủi lòng. Để thăm được mày cô ấy phải rình lúc nào cô Phương đi khỏi cô ấy mới đến. Nhưng hai vệ sĩ đứng canh cửa không cho cô ấy vào, theo lệnh của cô Phương chỉ cần thấy cô ấy xuất hiện là đuổi cô ấy đi.

Quân nghiêng chặt răng.

_Tao không ngờ mẹ tao lại làm thế?

_Mày đừng trách cô Phương. Cô Phương vì quá yêu và lo sợ mày không qua khỏi nên cô Phương mới đổ hết tội lỗi lên đầu Diễm. Không thăm được mày cô ấy buồn bã và khóc lóc suốt ngày. Tao vì không muốn cô ấy lo lắng và buồn khổ nên đã nghĩ ra được một cách, lợi dụng tình hình sức khỏe không được tốt của cô Phương. Tao đã gọi ý thuê một cô y tá chăm sóc mày vào ban đêm. Mày cũng biết người hàng đêm chăm sóc mày là ai rồi chứ?

Quân rung giọng hỏi.

_Ý...ý của mày Diễm chính là cô y tá mà mày nói đã bỏ về quê vì bố mẹ cô ấy gặp chuyện đúng không?

_Còn ai vào đây nữa. Cô ấy đã chăm sóc mày đến kiệt sức. Vì muốn chăm sóc và muốn hiểu bệnh tình của mày. Cô ấy luôn mang theo mấy cuốn sách y học khi đến bệnh viện chăm sóc mày. Tao nghe hai anh chàng vệ sĩ nói cô ấy luôn nói chuyện, hát và gọi tên mày. Tao nghĩ mày mau tỉnh lại được cũng là nhờ có cô ấy. Tao hy vọng là mày hiểu tình cảm của cô ấy dành cho mày nhiều như thế nào, mày đừng trách hay oán hận cô ấy. Nếu cô ấy không yêu mày, cô ấy sẽ không giữ lại đứa con, sẽ không bỏ đi mà không nói gì với mày. Cô ấy làm tất cả cũng chỉ vì cô ấy yêu mày, sợ mày xảy ra chuyện và muốn mày có một cuộc sống bình yên thôi.

Quân buông rơi điện thoại xuống sàn nhà. Mắt Quân rơm rớm. Quân đã hiểu lầm Diễm. Quân cay đắng nhận ra ai cũng hiểu Diễm chỉ có mình Quân là không hiểu gì. Yêu mà không hiểu gì về người mình yêu. Đối với Quân, không còn nỗi đau nào hơn.

Quân nhanh chóng đi tìm Diễm. Thấy Diễm đang nằm trên xích đu, tay vất lên trán, mắt nhìn lên bầu trời trong xanh. Chiếc váy màu trắng xòa xuống dưới đất, mái tóc dài tung bay trong gió. Quân đứng lặng nhìn Diễm. Quân không làm sao dứt ánh mắt ra khỏi hình bóng kiều diễm và đáng yêu của Diễm.

Diễm quệt ngang hai dòng lệ trên má. Cổ nén một tiếng thở dài. Diễm hát nho nhỏ. Quân chậm rãi bước lại gần Diễm. Nghe tiếng lá khô lạo xạo trên cỏ. Diễm quay sang nhìn. Thấy Quân đang bước về phía mình. Diễm vội ngồi dậy, ngay lúc này Diễm không muốn cãi nhau với Quân, cũng không muốn gặp Quân riêng tư thế này.

Diễm đứng lên, đi lướt qua Quân. Diễm muốn đi vào nhà. Nắm chặt lấy tay Diễm. Quân khàn giọng hỏi.

_Sao em muốn tránh mặt anh? Anh đáng ghét đến thế sao?

Diễm mệt mỏi nói.

_Em xin anh, em không muốn cãi nhau với anh. Em rất mệt, em muốn được yên nhất là trong ngày hôm nay. Nếu anh có gì không hài lòng, anh có thể nói với em vào ngày hôm sau.

_Anh muốn nói chuyện với em ngay bây giờ.

_Em đã nói là em không muốn.

Quân ôm chặt lấy Diễm. Quân đau xót hỏi.

_Sao em không nói cho anh biết bố em bị ông Đãng giết?

Nỗi đau như xé Diễm ra từng mảnh. Diễm nói trong dòng nước mắt.

_Em không muốn nhắc lại nỗi đau của mình. Em muốn quên đi để sống tiếp. Dù em có nói cho anh biết cũng đâu giúp bố em sống lại. Em không muốn anh thương hại em, không muốn anh nghĩ rằng em đang cố để lấy lòng anh.

_Em ngốc vừa thôi. Anh không bao giờ có ý đó. Nếu anh biết em phải chịu đựng nhiều nỗi đau như thế anh đã không trách em, không đối xử lạnh nhạt với em. Anh xin lỗi, em có thể tha thứ cho anh chứ?

Diễm kinh ngạc.

_Hôm nay anh bị làm sao thế? Sao tự dưng anh lại muốn xin em tha thứ. Anh có lỗi gì đâu.

Quân nhìn thật sâu vào mắt Diễm.

_Anh là một thằng ngu, lẽ anh phải hiểu tình cảm của em dành cho anh. Em nói đi có đúng là em đã đến bệnh viện chăm sóc anh hằng đêm, có đúng là em yêu anh?

Diễm đỏ bừng mặt. Diễm cúi gằm mặt xuống. Quân nôn nóng giục.

_Anh xin em, xin em hãy nói cho anh biết sự thật. Anh không muốn hiểu lầm em và trách móc em vì những chuyện em không làm hơn nữa.

Diễm vui mừng vì cuối cùng có thể nói rõ lòng mình cho Quân hiểu. Diễm mừng vì Quân đã chịu nghe mình nói.

Diễm chưa kịp nói gì. Bà Liên bảo Quân.

_Lúc này ông Trần có gọi điện đến đây. Ông ấy cần gặp cậu.

_Cháu biết rồi. Cảm ơn Di.

Quân thở dài bảo Diễm.

_Anh sẽ nghe câu trả lời của em khi anh trở về. Em chờ anh!

_Vâng, anh đi đi.

Trước khi đi, Quân hôn Diễm. Quân nháy mắt.

_Em nhớ phải cho anh câu trả lời của em. Em đã nhớ gì chưa?

Diễm e lệ nói.

_Em hiểu.

Quân quay lưng bỏ đi. Diễm đứng lặng nhìn theo. Sờ lên môi, Diễm mỉm cười. Không ngờ mọi chuyện lại biến chuyển theo hướng tốt đẹp. Diễm mong mọi đau khổ và hiểu lầm nhanh chóng được hóa giải. Diễm không muốn một cuộc sống gia đình ngọt ngào và hạnh hạ lẫn nhau.

Diễm không biết ông Trần tìm Quân làm gì? Diễm mong ông Trần không làm khó Quân. Nếu không, Diễm sẽ tự trách bản thân mình vì chính Diễm là người đã đẩy mọi người vào hoàn cảnh khó xử này.

*****

Hơn một tuần nay, Loan đóng cửa ở trong nhà, ngoài đọc sách, xem phim. Loan không còn làm việc gì khác.

Cuối cùng Loan quyết định sẽ đi du lịch bằng du thuyền. Biết Quân đã về nước. Loan không còn lo sợ vô tình gặp mặt quân ở đó. Loan biết mình vô lý vì ngày cả ở Việt nam nếu muốn tránh mặt nhau thì dù có ở sát bên cạnh cũng không thể gặp được nhau.

Cả tuần nay Felipe không hề gọi điện hay tìm cách làm phiền Loan. Loan thấy thiếu thiếu một điều gì đó. Loan mặc dù không thích một người đàn ông lăng nhăng như Felipe nhưng có một sự thật không thể phủ nhận được, Loan đã bị anh ta cuốn hút. Điều khiến Loan lo sợ là Loan nghĩ về anh ta nhiều hơn nỗi buồn và đau khổ của chính mình. Càng giam mình ở nhà, Loan càng nghĩ về anh ta. Bất lực, Loan muốn đi du lịch đến nơi nào đó thật xa. Cuối cùng Loan chọn đi du lịch bằng du thuyền.

Sắp xếp và ly hành lý. Bắt một chiếc xe tắc xi. Loan đến đứng giờ tàu bắt khởi hành. Trước khi đi, Loan đã gọi điện thông báo cho ông Trần.

Ông Trần kinh ngạc vì không ngờ con gái không hề suy sụp hay khóc lóc kêu than như ông nghĩ mà ngược lại Loan rất tự chủ, Loan còn tìm ra được nhiều thú vui cho riêng mình. Ông Trần không còn tìm được lý do gì để trách Quân vì Loan không hề hủy hoại bản thân mình, mà ngược lại sau khi chia tay với Quân. Loan đã trưởng thành hơn nhiều.

Được hầu phòng mang hành lý về phòng của mình. Loan mệt mỏi ngã lưng trên nệm. Căn phòng trên thuyền không rộng rãi như căn phòng trong khách sạn nhưng có thể được phiêu lưu một chuyến như thế này với Loan đó cũng là một ân huệ và một sự giải thoát.

Khi con tàu rời xa bờ. Loan thấy mình cũng đang rời ra khỏi nỗi đau và buồn phiền. Loan đã để lại tất cả những thứ đó ở trên bờ. Trên con thuyền này, Loan đang làm lại cuộc đời mới. Loan tin là mình có thể làm được.

Loan ngủ một giấc, đến giờ cơm trưa. Loan mới lững thững đi tìm phòng ăn của con tàu. Loan mở to mắt nhìn Felipe đang nói chuyện với một quý bà người Đức. Loan đứng chôn chân một chỗ. Thật không ngờ Loan có thể gặp lại anh ta ở đây. Xem ra chuyến du lịch này không thể bình yên như Loan hằng mong muốn. Cảm giác thèm ăn tan biến. Không muốn chạm mặt Felipe. Loan dự định sẽ gọi món ăn của mình trong phòng.

Kể từ khi rời khỏi nhà Loan cách đây một tuần trước. Felipe bị công việc cuốn hút nên không có thời gian nghỉ ngơi. Hôm nay Felipe lên con thuyền này không phải là đi du lịch. Felipe cần gặp đối tác của mình.

Kết hợp giữa công việc và du lịch cũng là một ý tưởng tuyệt vời. Felipe chưa bao giờ cô đơn. Bên cạnh Felipe lúc nào cũng có một bóng hồng bên cạnh.

Loan hiểu điều đó, mặc dù bị cuốn hút nhưng Loan không có ý định trở thành một nhân tình của Felipe. Loan có lòng tự trọng của riêng mình. Loan không muốn phạm phải sai lầm giống như lần trước nữa.

Loan tự nhủ phải mạnh mẽ lên. Anh ta không có gì đáng sợ cả. Chỉ cần đi qua chỗ anh ta đang đứng chọn một cái bàn rồi ngồi xuống. Mà có khi anh ta cũng không nhớ mình là ai.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ trong đầu của Loan. Loan không có dũng khí thực hiện theo.

Felipe cảm thấy gai cột sống, theo phản xạ. Felipe quay lại. Bắt gặp ánh mắt của Loan. Cả hai đứng lặng nhìn nhau. Mặt Loan nóng bừng. Loan rửa thăm trong đầu. Vội quay gót. Loan nhanh chóng đi về phòng của mình.

Trên môi Felipe nở một nụ cười. Lúc bắt đầu lên con tàu này, Felipe cảm thấy chán và không có hứng thú nhưng kể từ giây phút nhìn thấy Loan. Felipe mừng vì đã lên tàu. Felipe thích chinh phục, mục tiêu lần này là Loan – cô gái Phương Đông cứng đầu và ương bướng. Loan đã ám ảnh Felipe suốt một tuần qua. Dù có bận công việc Felipe cũng không gạt được hình bóng của Loan trong đầu.

Felipe không tin là mình yêu Loan nhưng sức hút từ phía Loan quá lớn. Felipe không thể cưỡng lại được. Felipe muốn khám phá và tìm hiểu về Loan. Felipe thích cãi nhau và gây chiến với Loan. Đây là lần đầu tiên Felipe có cảm giác như thế này đối với một cô gái sau khi li dị người vợ phản bội của mình.

Felipe hào hứng nghĩ.

_Trò chơi của hai chúng ta bắt đầu. Rất vui vì gặp được cô ở đây.

Đóng cửa phòng. Loan đứng dựa vào cửa, trái tim đập thật nhanh. Cố gắng giữ bình tĩnh. Loan thấy đi du lịch bằng thuyền là một ý tưởng tồi.

Không hiểu tại sao Loan lại gặp Felipe ở trên du thuyền này. Xem ra những ngày lênh đênh trên biển cùng với Felipe không yên bình như Loan hằng mong ước. Loan định sẽ sớm lên bờ khi tàu cập bến ở một nơi nào đó. Yên tâm với ý định của mình. Loan bình tĩnh gọi món ăn cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 301

Một lúc sau, có tiếng gõ cửa. Loan tưởng nhà bếp cho người mang thức ăn của mình tới nên đi ra mở cửa. Mắt Loan mờ to, môi mím chặt, trái tim Loan lỡ mất hai nhịp khi biết người gõ cửa phòng của mình là Felipe không phải là người phục vụ nhà bếp.

Loan vội đóng cửa lại. Felipe giữ chặt cánh cửa. Anh ta mỉm cười bảo Loan.

_Sao cô phải vội thế. Gặp lại nhau thế này cô không vui à?

Loan cúi.

_Nếu tôi biết anh cũng có mặt trên con tàu này. Tôi thà ở nhà không làm gì còn hơn.

_Đừng nóng. Cô không vui khi gặp lại tôi, còn tôi rất vui khi gặp lại cô.

Nhìn Loan từ đầu xuống chân. Felipe nói.

_Trông cô còn đẹp hơn lần đầu tiên tôi gặp cô.

_Anh bớt nói xàm đi và hãy để cho tôi yên. Tôi không quen biết anh.

Felipe nhún vai.

_Đúng là chúng ta không quen biết nhau nhưng cũng đã từng ngủ với nhau.

Mặt Loan đỏ như gấc chín. Loan vội nhìn ra xung quanh. Loan không muốn mọi người ở trên thuyền này biết mối quan hệ với Felipe và không muốn họ nghĩ Loan là nhân tình tiếp theo của Felipe. Loan khinh ghét điều đó.

Loan gắt nhỏ.

_Anh im đi. Xin anh đừng bao giờ nhắc lại điều này với tôi. Tôi bị say rượu nên không biết gì cả. Nếu tôi tỉnh táo tôi sẽ không để xảy ra chuyện đáng xấu hổ đó.

_Đáng xấu hổ? sao cô lại coi chuyện chúng ta từng ngủ với nhau là chuyện đáng xấu hổ. Cô không thấy là hai chúng ta rất hòa hợp với nhau sao?

Loan tức run người.

_Anh đến tìm tôi chỉ để nhắc cho tôi nhớ tôi và anh đã từng ngủ với nhau sao? Nếu chỉ có vậy thì anh đi được rồi. Tôi và anh không còn chuyện gì để nói với nhau nữa.

_Tôi muốn mời cô dùng bữa.

_Cảm ơn nhưng tôi đã gọi đồ ăn cho mình rồi.

Felipe ngập ngừng nói.

_Tôi e là đầu bếp không cho người mang thức ăn lên cho cô đâu?

Loan mất hết bình tĩnh.

_Anh...anh đã nói gì?

_Tôi bảo là tôi sẽ đích thân mời cô đi ăn nên họ nghĩ là họ không cần phải mang đồ ăn cho cô.

Loan tức giận.

_Ai cho phép anh quyền được nói thay người khác. Tôi có yêu cầu anh làm thế đâu.

Felipe cười.

_Cô đừng cáu. Tôi làm thế cũng chỉ vì muốn tốt cho cô thôi. Ăn một mình sẽ rất buồn cô biết đấy.

Felipe nheo mắt hỏi Loan.

_Có phải cô ngại gặp tôi nên cố tìm cách trốn tránh đúng không?

Bị nói trúng tim đen khiến Loan nhất thời không biết đối đáp như thế nào. Loan thấy Felipe không phải là một người đàn ông dễ dàng bỏ cuộc. Felipe sẽ không ngừng trò chơi của mình cho đến khi nào chinh phục được con mồi thì thôi. Loan chán ghét trò chơi của những người đàn ông lăng nhăng như Felipe, chán ghét những kẻ chỉ coi phụ nữ là một con rối cho họ tiêu khiển. Một người không biết ý nghĩa của sự chung thủy và tình yêu đích thực như Felipe không đáng để Loan phải khổ sở hơn một tuần qua. Loan thấy mình thật ngu ngốc khi nghĩ về Felipe nhiều như thế.

Khoanh tay trước ngực. Loan nhếch mép.

_Anh nói đúng. Tôi sợ anh nên tôi trốn tránh. Bây giờ anh đã hiểu được lý do rồi. Anh có thể đi được rồi chứ?

Felipe cười thích thú.

_Cô vẫn là một người phụ nữ gai góc như tôi từng nhớ. Tôi rất thích những người phụ nữ có tính cách như cô.

_Với người phụ nào anh cũng nói anh thích họ, tán tỉnh họ sau đó anh ruồng bỏ họ đúng không?

_Cô đang ghen?

Loan cau mày.

_Tại sao tôi phải ghen?

_Nếu không ghen sao cô phải quan tâm tôi có bao nhiêu phụ nữ làm gì?

Loan ngán ngẩm nói.

_Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa. Nói một hồi với anh, anh lại tưởng tôi đang ghen thì mệt cho tôi lắm. Chào anh.

Loan quay mình bỏ đi vào trong phòng. Felipe giữ chặt lấy tay Loan. Loan cáu.

_Anh còn muốn gì nữa?

_Mời cô đi ăn.

_Tôi không đói.

_Thôi nào. Chẳng phải lúc này cô gọi đồ ăn là gì?

Loan bực mình đáp.

_Nhờ anh mà tôi hết muốn ăn rồi.

Không cần biết Loan có đồng ý hay không? Felipe lôi giật Loan vào lòng mình, một tay ôm lấy eo Loan, một tay đóng mạnh cửa phòng của Loan.

Loan tức muốn điên lên. Felipe luôn cho mình quyền được kiểm soát cuộc sống của Loan.

Loan thấy vận xui của mình đã đến, quen biết người đàn ông trắng hoa và không biết lý lẽ này không nằm trong dự kiến của Loan. Loan không muốn yêu Felipe, cũng không muốn có liên quan gì đến Felipe nhưng xem ra càng ngày Loan càng bị đẩy về phía Felipe nhiều hơn.

Ngồi trong phòng ăn. Loan thấy mấy cô gái cứ nhìn về phía mình. Loan bực mình nghĩ thầm. Xin đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ghen tị và thương hại như thế. Tôi và anh ta không giống như những gì các cô tưởng tượng đâu.

Felipe cười.

_Cô đang nghĩ gì thế?

_Tôi không nghĩ gì cả.

_Cô đừng để ý đến họ. Nếu cô không nghĩ tôi là một người đàn ông quyền rũ để cô yêu thì cô cũng không cần phải quan tâm đến suy nghĩ của làm gì.

Đang uống ly rượu. Loan ho sặc sụa, vội lấy khăn tay chùi miệng. Felipe bật cười. Lại thêm một lần nữa, Felipe cảm thấy thú vị khi ở bên cạnh Loan. Mặt Loan đỏ như gấc chín, vừa ngại vừa tức. Loan hét nhỏ.

_Anh đang nói lung tung gì thế?

Felipe trả lời Loan trong tiếng cười.

_Tôi nói oan cho cô sao?

_Anh tự cho mình là một người có thể đoán được suy nghĩ của người khác?

_Với ai thì tôi không biết nhưng tôi có thể đoán được cô đang nghĩ gì.

Loan giễu cợt.

_Thật hay ho làm sao. Tôi nghĩ chắc anh luôn sử dụng tài nghệ của mình để lấn chiếm và áp đặt suy nghĩ của người khác.

_Cô thật biết cách dùng từ. “Lấn chiếm và áp đặt”? Bây giờ tôi mới biết tôi có tài như thế.

Loan cố đè nén tức giận. Loan không muốn cãi nhau thêm với Felipe. Đấu khẩu từ lúc này đến giờ đã đủ rồi. Hai người đang dùng bữa, một cô gái trong chiếc đầm màu vàng thướt tha bước đến. Cô ta tươi cười chào Felipe, hất đầu về phía Loan, cô ta hỏi.

_Anh yêu, ai đây?

Loan muốn ỏi khi nghe giọng ngọt ngào của cô ta. Không cần phải vận dụng trí khôn của mình, Loan cũng biết cô ta là một trong số nhân tình của anh ta. Chắc cô ta tưởng Loan là một nhân tình tiếp theo. Loan chán ngán khi bị hiểu lầm như thế này lắm rồi. Dù ngu với Felipe, Loan cũng không nghĩ chỉ vì lí do đó, Loan bán rẻ tương lai và hạnh phúc của mình vào tay một người đàn ông lăng nhăng và không chung thủy như Felipe.

Felipe nhìn Loan. Nhìn thấy đôi môi mím chặt, và khuôn mặt đè nén tức giận của Loan. Felipe nói nhanh.

_Cô ấy là bạn của anh.

_Bạn bình thường hay bạn “đặc biệt”?

Felipe dè dặt đáp.

_Đã là bạn thì dù là bạn bình thường hay bạn “đặc biệt”, em thấy có gì khác nhau sao?

_Sao lại không? Nếu cô ấy chỉ là bạn đơn thuần, em sẽ không ghen nhưng nếu là bạn “đặc biệt” em nghĩ em có vài chuyện muốn nói với cô ấy.

Loan đứng lên. Rất lịch sự, Loan nói.

_Chị không cần phải ghen. Em chỉ là bạn “bình thường” thôi. Cảm ơn anh vì đã mời tôi dùng bữa. Chào anh.

Loan bỏ đi. Vừa đi, Loan vừa bực mình lắm lắm.

_Tên chết tiệt. Đúng là bực mình. Mình không có duyên với đàn ông. Ngày trước mình yêu Quân thì anh ấy lại yêu người khác. Bây giờ mình có cảm tình với Felipe thì anh ta lại là một người đàn ông lẳng nhẽ, không coi trọng tình yêu. Thôi thì mình nên sống độc thân và không yêu ai thì hơn như thế mình sẽ không phải đau khổ và khóc nữa.

Loan đi về cuối mạn tàu. Gió biển làm chiếc khăn mỏng quàng trên cổ Loan bay lơ lửng trên không. Loan vội đuổi theo.

Felipe nói vài câu với cô ta rồi vội vàng đuổi theo Loan. Thấy Loan đi về phía mạn tàu, Felipe vội theo hướng đó.

Nhìn chiếc khăn quàng cổ của Loan bị gió cuốn đi. Felipe đứng lặng nhìn Loan chạy theo chiếc khăn của mình. Hình ảnh mái tóc tung bay và chiếc váy màu trắng của Loan bị gió thổi tung khiến tâm trí Felipe bị đảo điên, khiến con tim Felipe đập gấp gấp trong lồng ngực.

Felipe không muốn yêu Loan. Felipe chỉ đơn giản nghĩ Loan hấp dẫn và quyến rũ mình nhất thời mà thôi. Felipe không dám tin là Loan còn hơn cả hấp dẫn, hình bóng của Loan cứ len lỏi dần vào trong suy nghĩ, trong trái tim Felipe.

Felipe sợ rằng mình không chỉ đơn thuần muốn Loan là người tình của mình mà Felipe còn muốn nhiều hơn điều đó ở Loan. Felipe bàng hoàng nhận ra mình muốn độc chiếm Loan.

Đây không phải là một trò chơi Felipe đang chơi mà chính Loan mới là người làm chủ trò chơi. Felipe không lường trước được sức hút của Loan.

Loan bực mình hết nhố.

_Dừng lại nào!. Dừng bay nữa!

Chiếc khăn bay khỏi mạn thuyền rồi rớt xuống biển. Loan đứng lặng nhìn theo. Vừa bực mình, vừa tức. Loan mím chặt môi.

_Mày đúng là đồ phản bội. Biết thế tao không mang mày đi theo.

Loan nghe tiếng cười khùng khục bên cạnh mình. Loan quay phắt sang nhìn. Thấy Felipe đang cười thỏa mãn bên cạnh. Loan tức điên lên.

_Anh có bị khùng không? sao anh cứ ám tôi mãi thế?

Felipe vẫn chưa dứt cười. Loan đứng đứng bỏ đi. Felipe gọi giật Loan lại.

_Khoan đã!

_Anh muốn gì?

_Cô đừng nổi nóng. Tôi muốn nói chuyện với cô. Chúng ta có thể làm bạn được không?

Loan chưa cay hỏi.

_Bạn “bình thường” hay bạn “đặc biệt”?

Felipe lại phá ra cười. Loan không chịu nổi được nữa rồi. Lần này mặc kệ Felipe gọi. Loan vẫn bỏ đi như không nghe tiếng gì.

Felipe đứng im nhìn Loan bỏ đi. Từ lúc quen biết Loan, Felipe đã cười và nói chuyện thoải mái hơn. Không ngờ Loan có thể khiến Felipe cười nhiều như thế. Loan không cố tỏ ra màu mè hay tìm cách quyến rũ Felipe mà ngược lại, Loan luôn tìm cách gây sự và cãi nhau với Felipe nhưng không hiểu tại sao Felipe lại thấy thoải mái và bình yên. Khi được sống là chính mình thật nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 302

Buổi tối Quân không về nhà như đã hẹn. Quân gọi điện nhắn là tối nay bận việc nên dặn mọi người cứ ăn cơm trước và không cần phải chờ.

Diễm phụ bà Liên nấu cơm tối cho cả nhà. Ăn xong, Diễm tắm rửa cho thằng bé.

Thằng bé bám lấy ông Trương và bà Phương. Tối nay nó nhất định đòi ngủ với ông bà nội. Diễm bảo thằng bé.

_ Con về phòng của con ngủ đi. Con không nên làm phiền ông bà.

Ông Trương cười.

_ Con đừng lo. Bố muốn ngủ với thằng bé. Ông cháu mình có nhiều chuyện cần nói đúng không?

Thằng bé mỉm cười đáp lại.

_ Cháu nói đùa thôi. Cháu sẽ về phòng của cháu. Bố Quân nói nếu cháu muốn trở thành một người đàn ông khỏe mạnh và thông minh như bố, cháu phải ăn uống đầy đủ các chất dinh dưỡng và đi ngủ đúng giờ.

Ông Trương bật cười. Bà Phương bịt miệng. Từ khi có thằng bé, mọi người trong gia đình ai cũng được vui vẻ. Thằng bé rất biết cách nói chuyện và biết làm hài lòng người khác.

Ông Trương xoa đầu thằng bé.

_ Cháu nói đúng. Ông cháu mình sẽ nói chuyện vào ngày mai.

Thằng bé rủ.

_ Ngày mai ông cho cháu đi tập thể dục với ông nhé?

_ Được rồi. Sáng mai ông cháu mình sẽ cùng đi.

Thằng bé sung sướng reo lên.

_ Vui quá. Cháu sẽ thức dậy thật sớm.

Ông Trương hỏi Diễm

_ Bố nghe nói con vừa mới phát hành xong cuốn sách “If we’ve ever met”?

Diễm lễ phép trả lời.

_ Vâng. Con vừa mới hoàn thành xong tập cuối vào tuần trước.

_ Bố đọc báo mạng thấy người ta nói cuốn sách của con rất thành công.

Diễm khiêm tốn đáp.

_ Con thấy con còn phải học hỏi nhiều.

Ông Trương cười.

_ Cho đến tận bây giờ bố vẫn không tin được là con lại trở thành một nhà văn và một họa sĩ. Bố tưởng con sẽ theo ngành kinh doanh.

_ Con không thích kinh doanh. Con thích viết truyện và vẽ tranh.

_ Con nói đúng. Chỉ khi nào tìm được thứ mình thích, con người mới có động lực làm việc.

Thằng bé nói xen vào.

_ Mai sau cháu muốn được trở thành một doanh nhân giống như bố cháu và một nhà văn giống như mẹ cháu.

Ông Trương phì cười.

_ Cháu của ông rất giỏi nhưng làm nhiều việc như thế. Cháu có kham nổi không?

Thằng bé tự tin đáp.

_ Cháu thấy viết sách và trở thành một doanh nhân cũng không khác biệt lắm. Cháu không có tham vọng trở thành một nhà viết tiểu thuyết như mẹ cháu. Nếu có thể cháu thích viết sách về kinh tế hơn. Ông thấy đấy, viết sách về kinh tế và kinh doanh đâu có gì khác biệt.

Ông Trương và bà Phương chăm chú nghe thằng bé nói. Ông bà phát hiện thằng bé không chỉ dễ thương, đáng yêu, nó còn rất thông minh. Mới có năm tuổi đầu, nó đã biết mai sau nó phải làm gì và cách nhận biết của nó rất chín chắn không phải là bông bột nhất thời.

Ông Trương hài lòng và vui mừng vì có một thằng cháu trai như thằng nhóc. Ngay cả một người khó tính như bà Phương cũng không thể cứng rắn trước thằng bé, bà đang bị thằng bé chinh phục.

Diễm để thằng bé nói chuyện với ông bà nội. Diễm đi lên lầu. Mở Laptop. Diễm vừa có ý tưởng cho cuốn sách viết cho thiếu nhi của mình nên phải viết ngay nếu không lúc nữa lại mất hết ý tưởng.

Diễm say sưa làm việc nên không hay bà Phương đang đứng nhìn mình. Bà chăm chú nhìn việc liên tục gõ trên bàn phím. Bà có thể hiểu được phần nào vất vả của Diễm từ lúc mẹ con Diễm về đây, bà thấy ông Trương cười nhiều hơn. Thằng bé đã đem lại sinh khí cho ngôi nhà. Bà thầm cảm ơn mẹ con Diễm về điều đó. Bà cũng muốn gạt bỏ quá khứ để làm lại từ đầu, dù sao mọi chuyện cũng đã qua cả rồi. Không muốn làm phiền Diễm, bà đi xuống lầu. Bà nghe tiếng cười đùa của ông Trương hòa lẫn với tiếng cười trong trẻo của thằng bé. Cả hai đang rất vui.

Hơn mười giờ thằng bé đòi đi ngủ. Diễm say sưa làm việc nên không hay. Ông Trương đưa thằng bé về phòng. Ông đọc truyện và chúc nó ngủ ngon. Lòng ông rộn ràng niềm vui. Lần đầu tiên ông mới có cảm giác, ông đang thực sự là một người ông và cảm nhận hạnh phúc là gì. Ông muốn được nhìn thấy thằng bé lớn lên và trưởng thành. Ông không muốn mình ra đi trước khi kịp nhìn thấy thằng bé làm được những gì mà nó ước muốn.

Ông Trương gặp bà Phương ngoài cửa phòng. Ông nhẹ giọng hỏi.

_ Bà có muốn vào chúc nó ngủ ngon không?

Bà Phương lạnh nhạt đáp.

_ Không.

Ông Trương nhú mày.

_ Tôi biết bà đã bắt đầu yêu thằng bé. Bà đừng có tỏ ra xa cách với thằng bé nữa. Vào nói gì với nó đi.

_ Nó ngủ rồi còn đâu.

_ Nó ngủ nhưng bà có thể hôn chúc ngủ ngon.

_ Về chuyện.

Ông Trương phì cười.

_ Bà thật trẻ con.

Bà Phương cau có.

_ Sao ông dám bảo tôi là trẻ con?

Hôm nay tâm trạng ông Trương đang vui nên ông không chấp bà Phương. Ông sẵn sàng bỏ qua những lỗi lầm mà bà Phương mắc phải.

Diễm giật mình nhìn đồng hồ. Mở cửa phòng, Diễm muốn cho thằng bé đi ngủ. Thấy bố mẹ chồng đang đứng trước cửa phòng của thằng bé, họ còn trêu đùa nhau. Diễm che miệng cười. Diễm đoán chắc thằng bé đã được ông Trương cho đi ngủ.

Trước lúc về Việt nam, Diễm luôn lo sợ bà Phương sẽ hắt hủi mình hay sợ vì mình, Quân và Phương không nhìn mặt nhưng thật may, mọi chuyện đã không diễn ra theo chiều hướng tồi tệ đó. Mặc dù biết bà Phương vẫn chưa chấp nhận mình làm con dâu nhưng chỉ cần bà không tìm cách đuổi mình ra khỏi nhà. Diễm tin là dần dần bà sẽ chấp nhận được sự hiện diện của Diễm trong gia đình.

Chờ bố mẹ về phòng, Diễm mới dám mở cửa rồi bước sang phòng của thằng bé. Nhìn con trai ngủ ngon, lòng Diễm ngập tràn cảm giác yêu thương và hạnh phúc. Hôn nhẹ lên trán thằng bé. Diễm thì thầm.

_ Ngủ ngon con yêu.

Chờ mãi không thấy Quân về, gọi điện cho Quân cũng không được. Diễm lo lắng không yên. Diễm đi ra đi vào trước sân. Cuối cùng Diễm ngồi trên bậc thềm, Diễm ngủ ngà ngà ngủ gật.

Tiếng cạch vang lên khiến Diễm giật mình tỉnh giấc. Diễm vội vàng đứng dậy. Diễm kinh ngạc nhìn Quân. Người Quân nồng nặc mùi rượu, điều khiến Diễm cay đắng nhất là Quân không đi về một mình, Quân đang khoác vai một cô gái lạ. Diễm đứng đông cứng trên sân.

Diễm không biết nên đến đỡ lấy Quân hay là bỏ mặc Quân. Diễm đang ghen, đang tức giận. Ngay lúc này Diễm muốn lay Quân cho đến khi Quân tỉnh rượu và hỏi Quân đã đi đâu, làm gì, và tại sao lại về cùng một cô gái lạ.

Nhưng chuyện đó để sau. Diễm cần đưa Quân vào trong nhà và tách Quân ra khỏi cơ thể cô gái kia.

Diễm nhanh chóng bước lại gần. Diễm đỡ lấy Quân. Cô ta gần giọng hỏi.

_ Cô là ai?

_Tôi là vợ của anh ấy.

_Vợ? Tôi chưa bao giờ nghe anh ấy nói là anh ấy có một cô vợ đang đợi ở nhà.

_Nếu cô chưa nghe thì bây giờ cô nghe rồi đây. Cảm ơn cô đã đưa chồng tôi về nhà. Cô có thể đi được rồi.

_Làm gì có chuyện dễ dàng như thế. Phải khó khăn lắm tôi mới đưa được anh Quân về nhà. Cô nghĩ là tôi sẽ bỏ đi chỉ vì một câu nói của cô sao?

Diễm nhìn kĩ cô ta. Đến khi nhận ra cô ta là ai. Diễm nghiêng chặt răng.

_Mỹ Dung! lâu quá rồi mới gặp.

Cô ta cũng nhận ra được Diễm là ai.

_Diễm! là cô sao? Tôi tưởng là sau khi cô bỏ rơi anh Quân. Cô đã chết ở đâu đó rồi?

Diễm cười nhạt đáp.

_Cảm ơn lời chúc phúc của cô. Nhờ cô mà tôi vẫn sống khỏe mạnh đến bây giờ.

_Cô thật trơ tráo. Cô đã phản bội anh ấy. Cô có tư cách gì mà đòi làm vợ của anh ấy.

_Có tư cách gì hay không cũng không có liên quan gì đến cô. Chuyện này là của tôi và anh Quân. Người ngoài như cô không nên xen vào.

Quân dựa hẳn vào người cô ta. Diễm mím chặt môi, cố gắng không bật khóc. Diễm đỡ lấy Quân. Cô ta cúi.

_Tốt nhất là cô nên tránh ra.

Diễm kiên nhẫn hỏi.

_Tại sao? cô nên nhớ đây là nhà tôi. Cô chỉ là khách. Nếu cô bất lịch sự tôi có thể đuổi cô đi, hay gọi cảnh sát bắt cô vì tội dám đến nhà người khác quấy phá. Mong cô biết điều mà đi cho.

Cô ta rít giọng.

_Cô đừng lên giọng. Chuyện giữa tôi và cô vẫn chưa xong đâu.

Diễm nhếch mép.

_Tôi và cô không có chuyện gì để nói với nhau. Tôi cũng không gây thù chuốc oán gì với cô. Sao cô muốn tìm tôi kiếm chuyện. nếu cô rảnh rỗi như thế, cô hãy đi tìm người nào rảnh rỗi như cô rồi kiếm chuyện với họ. Còn tôi không có hứng.

Bà Liên nghe tiếng động. Bà vội vàng đi ra cổng. Bà loáng thoáng nghe cuộc đối đáp giữa Diễm và cô gái lạ. Bà tức thay cho Diễm.

_Mời cô đi cho. Chúng tôi còn phải đóng cổng đi ngủ.

Mỹ Dung cảm tức bỏ đi. Diễm thở dài. Xem ra cuộc sống ở đây cũng không dễ chịu gì. Diễm sắp phải đối diện với một người phụ nữ đánh đá và đầy thù đoạn. So với cô ta, Loan là người phụ nữ hiểu chuyện và đầy tự trọng, ít ra Loan còn hiểu và biết rút lui khi biết mình không còn hy vọng vào tình cảm của Quân nữa. Nhưng Mỹ Dung thì hoàn toàn ngược lại, cô ta sẽ không dừng tay lại khi cô ta đạt được mục đích của mình. Diễm chán ngán nghĩ. Có lẽ Quân không phải là người đàn ông sinh ra để dành cho mình. Mỗi lần cứ tưởng có thể cùng chung sống với Quân thì y như rằng lần đó sẽ gặp chuyện.

Diễm hy vọng lần này sẽ không còn xảy ra chuyện nữa. Còn nếu không, Diễm sợ rằng Diễm và Quân và sẽ không còn có thể gặp lại nhau.

Đỡ Quân nằm trên giường. Diễm mệt mỏi bảo bà Liên.

_Đi đi nghỉ đi. Anh Quân có cháu chăm sóc rồi.

_Cháu có cần Dì giúp không?

_Dạ, không cần. Cháu có thể tự lo được.

_Thôi được rồi. Nếu có chuyện gì cháu có thể gọi Dì.

_Vâng, cháu nhớ rồi. Chúc Dì ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 303

Diễm khép cửa phòng. Cởi áo khoác, áo sơ mi của Quân. Diễm lắc đầu ngán ngẩm. Chiều nay Diễm tưởng có thể giảng hòa với Quân. Không ngờ lại nhìn thấy Quân trong tình trạng này. Quân không những say sưa, về muộn, Quân còn về cùng với Mỹ Dung. Không hiểu Quân đã đi đâu cả buổi chiều và gặp Mỹ Dung trong trường hợp nào. Diễm càng nghĩ càng tức, càng bực mình. Nhưng cũng phải cố nén để chăm sóc Quân.

Lau người thay quần áo cho Quân xong. Diễm xuống bếp nấu canh giải rượu cho Quân. Sợ Quân đói, Diễm còn cẩn thận nấu vài món mà Quân thích.

Không ngủ được. Diễm tiếp tục làm việc. Biết mình không thể tập trung làm được việc gì vì tức giận đang xâm chiếm hết tâm trí, Diễm chọn đọc sách, xem tranh và nghe nhạc giao hưởng.

Đeo headphone, Diễm chọn mấy list nhạc yêu thích. Âm nhạc giúp Diễm giải tỏa hết căng thẳng và stress trong người.

Diễm ngủ quên lúc nào không biết. Ba giờ sáng Quân giật mình thức dậy. Đầu Quân đau nhức vì rượu. Quan sát căn phòng, Quân thấy mình đang ngủ ở nhà. Quần áo trên người đã được thay.

Quân quay sang nhìn Diễm đang ngủ trên bàn, máy tính vẫn còn mở. Quân đoán Diễm đã thức cả đêm. Nhớ lại chuyện xảy ra chuyện chiều hôm nay. Quân lo sợ vì Mỹ Dung chính là người đã đưa Quân về nhà.

Quân cố gắng ngồi dậy, nhìn bát canh và một cốc nước đặt trên bàn. Quân cảm thấy có lỗi với Diễm. Uống gần hết bát canh và nửa cốc nước, Quân thấy khá hơn.

Nhẹ nhàng đặt Diễm lên giường và kéo chăn ngang người Diễm. Quân ngồi im nhìn Diễm ngủ. Quân đang lo lắng không yên. Vì lý do Quân hủy hôn với Loan nên ông Trần đang tìm cách gây khó dễ cho Quân.

Công ty bên Mỹ của Quân có nguy cơ bị mất nếu Quân không tìm ra cách chứng minh nó thuộc về mình. Vừa buồn vừa tức, Quân đã lái xe về công ty. Gặp lại mấy người bạn cũ và cô thư kí của mình. Quân đã đi uống rượu với họ. Quân đã say không còn biết gì. Quân đã bị những lời nói của Mỹ Dung tác động đến mình, hậu quả Quân đã buông thả cơ thể và biến thành một thằng nát rượu.

Mở cửa phòng thẳng bé. Thấy con trai ngủ ngon. Quân thì thầm.

_Bố xin lỗi. Thêm một lần nữa bố lại thất hứa với con.

Vuốt nhẹ mái tóc thẳng bé. Quân đặt một nụ hôn trên trán. Không thể đi ngủ lại. Quân đi tắm.

Với tình trạng hiện tại. Quân khó mà ở nhà thêm được nữa. Quân cần quay về Mỹ. Nếu muốn giữ lại công ty của mình, Quân cần tìm thêm tài liệu và chứng cứ. Ông Trần không phải là một đối thủ dễ chịu. Là một con người có thể lực và thông minh. Ông xứng đáng là một đối thủ ngang tài với Quân.

Quân thích thử thách, thích thử sức với những biến cố khác nhau. Quân dự định chỉ ở nhà mấy hôm rồi sẽ quay về Mỹ. Chỉ đến khi công việc hoàn thành và chứng minh được công ty là của mình. Quân mới có thể yên tâm quay trở về nhà đón tết cùng gia đình.

Năm giờ sáng. Quân rời khỏi nhà. Diễm vẫn chưa dậy nên không thể gặp được Quân. Lúc Diễm dậy thì Quân đã đi rồi. Diễm gọi điện cho Quân, chỉ nói được hai ba câu. Quân bảo bận nên cúp máy luôn. Diễm hụt hẫng vì không hiểu tại sao Quân lại cư xử lạ lùng như thế. Chẳng phải chiều hôm qua, Quân đã vui vẻ và mỉm cười với Diễm là gì?

Buổi sáng thẳng bé cùng ông bà nội đi tập thể dục. Diễm không thể tập trung được gì nên sau khi cùng bà Liên và bà Hoa nấu cơm cho cả nhà. Diễm lái xe đến thăm Trường.

Đã lâu rồi hai em không gặp lại nhau nên có nhiều chuyện cần nói. Kế hoạch đi chơi của Diễm bị hủy bỏ khi vừa đi ra cổng. Diễm gặp Bảo.

Bảo nhìn Diễm bằng con mắt chiêm ngưỡng. Diễm vui mừng.

_Chào anh! lâu rồi mới gặp.

_Trông em vẫn xinh đẹp như xưa. Không phải nói là em xinh đẹp và quyến rũ hơn xưa.

Diễm đỏ mặt.

_Anh đừng khen em. Thế nào anh đã tìm thấy một nửa của mình chưa?

Bảo thờ dãi.

_Anh đã cố nhưng không thấy ai hợp với mình cả.

_Tại anh kén chọn quá nên mới thấy không ai hợp với anh. Chỉ cần anh mở lòng mình ra anh sẽ thấy có một ai đó đang chờ anh ở phía trước.

_Em thi sĩ quá. Thảo nào em là một nhà văn nổi tiếng.

_Anh lại trêu em.

_Quân có nhà không em?

_Anh ấy rời khỏi nhà từ sáng sớm rồi.

_Thằng này tệ thật. bạn bè tới nhà chơi, nó lại bỏ đi đâu mất. Chúng ta đi đâu đó nói chuyện được không?

_Vâng.

Diễm và Bảo tìm một quán cà phê ven đường. Bảo hỏi Diễm về cuộc sống trong năm năm qua Diễm sống như thế nào, có vất vả lắm không? Và Diễm gặp lại Quân trong trường hợp nào?

Diễm kể sơ qua cho Bảo nghe. Bảo chăm chú ngồi nghe. Thỉnh thoảng thở dài. Bảo mong Diễm và Quân có thể sống hạnh phúc bên nhau và không bao giờ phải chia xa nữa.

Diễm cũng hỏi Bảo về cuộc sống trong năm năm qua. Bảo vừa trả lời Diễm, vừa bông đùa về nghề nghiệp của mình. Diễm mỉm cười không bình luận gì.

Bảo thấy Diễm không có gì thay đổi. So với trước kia. Diễm đã trở thành một người phụ nữ trưởng thành, đảm đảm và dịu dàng. Sức hút của Diễm đối với Bảo ngày càng tăng. Bảo không tin được rằng đã năm năm trôi qua rồi. Diễm vẫn khiến Bảo bối rối và nghĩ ngợi vu vơ.

Bảo tiếc nuối chia tay Diễm.

_Anh có việc bận nên không thể nói chuyện với em lâu. Hẹn em khi khác.

_Anh nhớ thường xuyên đến nhà em chơi.

_Anh biết rồi. Chào em.

_Chào anh.

Bảo phóng xe đi trước. Diễm lái xe đến nhà Trường.

*****

Trong một con thuyền lênh đênh trên biển thế này. Loan không thể trốn tránh được Felipe. Loan không hiểu tại sao Felipe nhất định không để cho mình yên.

Buổi sáng Loan đứng ngắm biển trên lan can tàu. Có một người đàn ông người Ý bước lại gần Loan. Anh ta lịch sự chào Loan.

_Chào cô! Tôi có thể đứng ở đây được chứ?

Anh ta hỏi Loan bằng một giọng Anh rất chuẩn. Loan mỉm cười đáp.

_Cứ tự nhiên. Tôi không phiền.

_Cô là người nước nào?

_Điều này có quan trọng không?

_Ồ, nếu cô không muốn trả lời tôi cũng không sao. Tôi chỉ hỏi vì hiếu kỳ.

_Tôi là người Việt nam.

Lông mày anh ta nhăn lại.

_Việt nam? Tôi đã nghe nói rất nhiều về đất nước của cô nhưng chưa thực sự được vinh hạnh đến thăm quan. Khi nào tôi có thể đi, cô có thể trở thành hướng dẫn viên du lịch của tôi được không?

Loan nghĩ thầm. Anh chàng này định tán tỉnh mình đây.

Loan cười duyên dáng.

_Để xem khi đó tôi có rảnh không?

Felipe thấy Loan đang nói chuyện vui vẻ với một người đàn ông. Tự nhiên Felipe thấy ghen và tức giận. Thấy Loan ban phát nụ cười duyên dáng của mình cho một người đàn ông khác một cách dễ dàng, Felipe không làm sao chấp nhận được sự thật này.

Chưa kịp hiểu mình đang làm gì, Felipe đã bước lại gần Loan.

_Chào em! Em bỏ đi đâu mà để anh đi tìm em mãi?

Loan há hốc mồm vì kinh ngạc. Loan không hiểu Felipe định giờ trò gì. Rất tự nhiên Felipe vòng tay qua eo Loan như muốn ngậm nói cho anh chàng người Ý biết. Loan không đi một mình.

Loan bực mình nói nhỏ.

_Bỏ bàn tay của anh ra khỏi người tôi.

Felipe tảng lờ lời nói của Loan. Felipe hỏi anh chàng người Ý.

_Chào anh!

Anh ta nhìn bàn tay đang ôm quanh eo Loan. Đoán Felipe là chồng hay là người yêu của Loan. Anh ta cẩn thận nói.

_Chào anh!

Hai người trao đổi ngắn gọn với nhau vài câu. Felipe kéo Loan đi theo mình. Loan hất bỏ tay Felipe ra khỏi người mình.

_Anh làm ơn đừng có phá tôi nữa được không?

Felipe lạnh lùng hỏi.

_Cô thích anh chàng người Ý đó à?

_Tôi có thích anh ta hay không thì có liên quan gì đến anh. Anh nên nhớ tôi không nợ nần gì anh, cũng không làm gì có lỗi với anh. Anh không có quyền kiểm soát cuộc đời tôi.

Nói xong, Loan đứng đung đưa bỏ đi. Felipe đứng lặng nhìn theo. Vuốt tóc ra sau gáy, đây là lần đầu tiên Felipe thấy cuộc sống của mình vô nghĩa. Dù đã từng có nhiều đàn bà đi qua cuộc đời mình nhưng không có ai có thể khiến Felipe bị ảnh hưởng và nghĩ đến nhiều như Loan.

Không muốn bị Loan chi phối tình cảm của mình. Felipe nhanh chóng đi tìm cô tình nhân Felipe mới quen trên tàu. Felipe tin rằng chỉ cần vui thú bên cô ta, Felipe có thể quên được Loan.

Tự tin với những suy nghĩ trong đầu, Felipe gõ cửa phòng của cô ta. Cánh cửa mở ra và đóng lại ngay lập tức.

Loan trở về phòng. Lấy sách, mở máy tính. Loan chìm đắm trong tác phẩm văn học cổ điển. Loan say sưa đọc đến nỗi khi bầu trời chập choạng tối, Loan mới giật mình nhớ giờ cơm trưa đã qua và giờ cơm tối đã tới.

Nhanh chóng tắm rửa, thay quần áo. Loan đi ra phòng ăn. Lần này đúng như mong ước của Loan. Felipe tảng lờ như không nhìn thấy Loan. Anh ta chỉ lạnh lùng nhìn Loan một cái rồi quay mặt đi. Anh ta nói chuyện vui vẻ với một cặp vợ chồng trung niên người Pháp và cô nhân tình của anh ta.

Loan mặc dù tức giận nhưng cảm thấy khá hơn khi không bị Felipe làm phiền. Loan đang dùng bữa. Anh chàng người Ý lúc sáng bước đến. Loan kinh ngạc nhìn anh ta.

Anh ta mỉm cười nói.

_Xin lỗi vì làm phiền cô nhưng tôi có thể dùng bữa cùng cô được chứ?

Loan cảm thấy gánh mình lạnh toát. Theo phản xạ, Loan quay lại. Loan thấy Felipe đang nhìn chăm chăm về phía mình. Loan ớn lạnh khi thấy đôi mắt rực lửa của Felipe. Loan tức mình nghĩ. Anh là gì của tôi? Trong khi anh có quyền vui chơi với hết người đàn bà này đến người đàn bà khác, chẳng lẽ tôi không thể tìm cho mình một người đàn ông khác ngoài anh sao?

Loan cố tình mỉm cười thật ngọt.

_Tại sao lại không? Tôi đang buồn.

Anh ta vui sướng.

_May quá. Tôi tưởng cô sẽ không cho phép tôi được ăn cùng cô.

Anh ta kéo ghế ngồi xuống. Bồi bàn bụng thức ăn cho anh ta.

_Tôi có thể biết cô tên là gì được không?

_Tôi là Jenifer Loan.

_Tôi là Domenech.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 304

Loan đánh vắn tên của anh ta. Domenech là một chàng trai dễ mến và hài hước. Loan bật cười khi anh ta ví đường phố ở Mỹ giống như một trại bò bị xổng chuồng.

Từ lúc Domenech xuất hiện, Felipe không làm sao rời mắt khỏi Loan. Từ nụ cười, ánh mắt và những câu nói hường ứng của Loan dành cho Domenech đều khiến Felipe tức tối và khó chịu.

Felipe không còn cảm giác ngon miệng. Mọi chuyện không đơn giản như Felipe tưởng, dù cô nhân tình có nóng bỏng, quyến rũ và xinh đẹp đến đâu cũng không giúp Felipe quên được Loan mà càng khiến Felipe so sánh cô ta với Loan.

Felipe so sánh cảm giác khi ở bên cô ta và khi ở bên cạnh Loan sẽ như thế nào. Felipe ghen tị với địa vị của anh chàng người Ý kia, anh ta đã đã chiếm được cảm tình của Loan, đã được Loan cười, nói chuyện vui vẻ. Còn Felipe chưa từng được nhìn thấy nụ cười duyên dáng, được nghe một câu nói dễ chịu của Loan.

Felipe chỉ biết ngấm nhìn và chiêm ngưỡng Loan từ xa. Felipe đã bị thần ái tình đánh trúng. Càng cố trốn chạy, càng yêu nhiều hơn.

Ăn xong Loan còn nói chuyện với Domenech một lúc Loan mới chịu về phòng. Loan cảm thấy thoải mái và vui vẻ khi làm quen với Domenech.

Domenech khác hẳn Felipe, ít ra anh chàng không tìm cách bắt Loan làm theo lời mình nói như Felipe. Loan ghét Felipe. Mặc dù ngồi nói chuyện với Domenech, thỉnh thoảng Loan vẫn quay lại nhìn lên Felipe. Loan thừa nhận mình bị Felipe thu hút, thừa nhận ngày càng nghĩ về anh ta nhiều hơn.

Loan thấy tức khi anh ta dám nói chuyện và công khai tán tỉnh cô bồ người Pháp của anh ta. Vì tức nên Loan mới cố tình nói chuyện thật vui vẻ và cười đùa với anh chàng người Ý.

Loan cảm thấy hổ thẹn với bản thân mình. Không ngờ chỉ vì muốn trêu tức Felipe. Loan có thể mượn một anh chàng khác làm con tốt.

Loan ôm lấy đầu. Loan tự nhủ sẽ không rời phòng cho đến khi tàu cập bến ở một cảng nào đó. Loan sẽ lên bờ ngay lập tức. Loan không còn chịu đựng hơn được nữa rồi.

Loan gạt mình, lùi một bước, hai tay ôm lấy ngực. Loan cúi.

_Anh có biết là anh làm tôi sợ lắm không hả? ít ra anh phải lên tiếng chứ? mà anh đứng ở đây làm gì? Phòng của anh không ở khu vực này.

_Cô lắm mồm quá. Nói chuyện vui chứ?

Loan bực tức.

_Tại sao anh cứ thích xen vào chuyện riêng tư của tôi làm gì? Chẳng phải anh cũng đã rất vui vẻ bên cô nhân tình của anh còn gì?

_Cô đang ghen?

_Tôi không rảnh đi ghen người đừng.

Felipe lôi Loan ngã vào lòng mình. Loan cố đẩy Felipe tránh xa người mình ra.

_Anh đừng bắt ép tôi phải la lên cho mọi người nghe thấy.

_Cô muốn họ biết tôi và cô có quan hệ với nhau à?

_Tôi không muốn có quan hệ gì với anh.

_ Vì cô sợ cô yêu tôi hay là không muốn bị tôi quyến rũ cô?

_ Đó là việc của tôi.

_ Cô đúng là một người đàn bà lắm mồm.

_ Điều này thì ....

Felipe hôn Loan. Mắt Loan mở to nhìn Felipe. Những lời Loan định nói đều bị nụ hôn của Felipe chặn đứng. Ôm eo Loan thật chặt. Miệng Felipe không ngừng khám phá môi Loan. Cơ thể Loan mềm nhũn, đầu gối run rẩy. Loan đứng không còn vững nữa. Nụ hôn của Felipe đã hút cạn sinh lực của Loan.

Đến khi Felipe buông Loan ra. Đứng dựa vào tường. Loan không còn là chính mình nữa. Loan sợ hãi vì cơ thể Loan như muốn tan chảy dưới nụ hôn của Felipe.

Loan chưa từng cảm thấy như thế này trước đây, trái tim Loan đang nhảy điệu Valse trong lồng ngực. Mặt Loan nóng bừng, hai dòng nước mắt đang chảy dài xuống má. Loan bàng hoàng nhận ra mình đã yêu Felipe.

Loan run rẩy tìm chìa khóa phòng. Loan muốn được yên tĩnh một mình để suy ngẫm về những điều vừa mới xảy ra. Loan không dám tin là mình có thể yêu ai đó trong vòng chưa đầy mười ngày. Không! Không thể! Điều này không thể xảy ra!

Felipe cũng bàng hoàng không kém gì Loan. Felipe cúi xuống lau hai dòng lệ trên má Loan.

_ Cô... à em không sao chứ? Anh xin lỗi.

Loan cắn chặt môi.

_ Anh đi đi. Để cho tôi yên.

Felipe khó nhọc mở lời.

_ Anh biết là em không tin anh nhưng chúng ta không thể làm bạn của nhau được sao?

_ Tôi không muốn làm bạn với anh.

_ Em không muốn hay là em không thể?

Loan đã tìm thấy được chiếc chìa khóa trong ngăn ngoài cùng túi sách. Tiếng cạch vang lên. Cánh cửa phòng mở ra. Loan chưa kịp đóng cửa, Felipe nhanh chóng bước vào trong.

Loan run rẩy hỏi.

_ Anh..anh còn muốn gì nữa?

_ Nói chuyện với em.

_ Tôi muốn đi ngủ. Anh làm ơn đi cho.

_ Sao em luôn tìm cách tránh mặt anh?

_ Tôi không tránh mặt anh.

_ Nếu em không tránh mặt anh. Em ngồi xuống đây, chúng ta cần nói chuyện.

Loan khoanh tay phòng thủ.

_ Anh nói đi tôi nghe đây.

Felipe cố nín cười. Nhìn khuôn mặt giận dữ của Loan. Felipe thấy Loan thật dễ thương và đáng yêu.

Loan giục.

_ Anh nói nhanh đi. Tôi không định đứng đây chờ nghe anh nói đến sáng mai đâu.

Felipe mở lời.

_ Mấy hôm nữa, tàu sẽ cập bến. Lúc đó anh có thể mời em đi chơi cùng anh chứ?

Loan nói ngay.

_ Cảm ơn anh nhưng e rằng tôi không đi được.

Felipe thất vọng hỏi.

_ Tại sao? Em vì ghét anh nên không nhận lời đi cùng anh hay là em đã nhận lời đi cùng anh chàng người Ý kia?

_ Anh ấy tên là Domenech.

Felipe cau có.

_ Hay thật anh ta còn cho em biết tên của anh ta. Xem ra đúng là em đã nhận lời đi cùng với anh ta rồi.

Loan bực mình nói.

_ Tôi không nhận lời đi cùng anh ta, cũng không nhận lời đi cùng anh. Khi nào tàu cập bến, tôi sẽ lên bờ và đi luôn.

Felipe đứng bật dậy.

_ Em có chuyện gì gấp gấp đến nỗi bỏ ngang chuyến du lịch như thế?

_ Tôi không muốn đi tiếp nên rời sớm hơn thế thôi.

_ Em nói dối. Có phải vì sự xuất hiện của anh nên em muốn chạy trốn đúng không?

Loan nhún vai.

_ Anh muốn nghĩ sao cũng được. Tôi đã nghe được chuyện muốn nói của anh. Bây giờ anh có thể đi được rồi chứ?

Felipe đi ra cửa.

_ Anh hy vọng là em sẽ suy nghĩ lại lời của anh nói.

_ Cảm ơn anh nhưng không có chuyện đó đâu.

Loan đóng cánh cửa lại. Thả phịch thân hình xuống giường. Loan nghĩ ngợi vu vơ. Bàn tay quệt nhẹ lên môi. Nụ hôn nồng nàn, tan chảy vẫn còn vương vấn trên môi. Đầu Loan rỗng tuếch. Loan không còn nghĩ được chuyện gì nữa. Loan sợ rằng mình đang hướng dần về phía Felipe. Loan sợ phải đau khổ thêm một lần nữa. Felipe là một người không chung tình và lãng nhãng. Yêu một người như Felipe sẽ không có tương lại.

Lòng đã quyết. Loan muốn thoát khỏi ảnh hưởng của Felipe càng nhanh càng tốt. Loan chỉ còn phải chịu đựng tình trạng bồng bênh không định hướng này mấy hôm nữa thôi. Sau đó Loan sẽ đi thật ra. Loan không chịu đựng được ý nghĩ là sẽ cùng sống với Felipe trong một đất nước. loan không phải là một phụ nữ dũng cảm nên Loan chọn cách chạy trốn.

Quần đi cả ngày, đến tối cũng không về nhà ăn cơm cùng gia đình. Diễm vì không muốn bố mẹ chồng và thằng bé buồn nên cố vui vẻ nói chuyện cùng mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 305

Trong bữa cơm tối. Ông Trương trách.

_ Thằng Quân này tệ thật. Nó ham công việc cùng vừa thôi. Ít ra nó cũng phải về ăn cơm cùng gia đình.

Diễm chưa kịp lên tiếng nói đỡ hộ Quân. Bà Phương nói.

_ Ông còn chê thằng Quân. Ngày trước ông cũng có khác gì nó đâu. Ông còn ham công việc còn hơn cả nó.

Sáng nay hai ông bà cùng thằng bé đi tập thể dục. Tính thằng bé vui vẻ nên khiến ông bà nội cười suốt. Nhờ thằng bé tình cảm vợ chồng của ông bà Phương đã dần hàn gắn lại như xưa.

Bà Phương không còn ghét bỏ thằng bé nữa. Bà bắt đầu thích và yêu nó như một người cháu trai của mình.

Thằng bé khôn ngoan nên biết nói và làm hài lòng ông bà nội. Ông Trương đối đáp lại.

_ Bà lúc nào cũng bênh thằng Quân.

Ông quay sang hỏi Diễm.

_ Con về phe ai? Phe mẹ con hay phe bố?

Thằng bé khôn khéo trả lời.

_ Ông đừng làm khó mẹ cháu. Tất nhiên là mẹ cháu về phe bố cháu rồi.

Ông Trương giả vờ thờ dài.

_ Cháu cũng về phe bà nội của cháu chứ gì?

Thằng bé lắc đầu.

_ Cháu về phe của ông nội.

Ông Trương cười tươi. Xoa đầu thằng bé. Ông khen.

_ Cháu của ông ngoan. Có thể chứ, ít ra ông còn có cháu.

Bà Phương hỏi thằng bé.

_ Cháu yên ông nội hơn bà nội đúng không?

_ Đầu có. Cháu yêu cả hai ông bà.

_ Nếu cháu yêu bà sao cháu lại về phe của ông nội mà không về phe của bà?

Thằng bé trả lời ngay.

_ Cháu về phe của ông nội để cân bằng. Cháu không muốn ông cô đơn. Nếu không có ai ủng hộ bà, cháu cũng sẽ về phe của bà.

Bà Phương lắc đầu chịu thua thằng bé. Nó trả lời mới khôn khéo làm sao. Diễm che miệng cười. Lúc chờ ghe thằng bé trả lời. Diễm nín thở vì lo lắng. Câu trả lời của thằng bé vượt xa những gì mà Diễm nghĩ tới. Xem ra thằng bé không cần Diễm dạy nó phải ăn nói và trả lời người khác như thế nào. Thằng bé tự biết nó phải làm gì.

Ăn xong, thằng bé ngồi trong lòng ông Trương. Bà Phương ngồi đối diện. Cả hai vừa uống trà vừa nói chuyện. Thằng bé khoe.

_ Cháu có vẽ tặng ông bà một bức tranh. Ông bà có muốn xem không?

Ông Trương hào hứng.

_ Cho ông xem. Ông muốn thưởng thức tài nghệ của cháu.

Tụt khỏi lòng ông Trương. Thằng bé nhanh nhẹn đi lên lầu. Nhìn bóng dáng nhỏ bé của nó. Ông Trương dặn với theo.

_ Cháu đi chậm thôi. Nếu không lại ngã bây giờ.

_ Dạ, cháu sẽ cẩn thận.

Bà Phương nhìn thằng bé không rời. Ông Trương hỏi.

_ Bà đang nghĩ gì thế?

_ Tôi đang nghĩ về những việc tôi làm trước kia.

Ông Trương nhẹ giọng.

_ Những việc đã qua rồi. Bà cho qua đi. Đừng suy nghĩ nhiều nữa. Chỉ cần bây giờ bà sống khác đi. Bà chấp nhận cuộc sống hiện tại. Mở rộng lòng chào đón mẹ con Diễm. Bà thấy không? Từ lúc thằng bé về đây nhà mình vui hẳn. Thằng bé không những thông minh, xinh đẹp, dễ thương. Nó còn rất ngoan ngoãn, và vui tính. Không phải ai cũng may phước có được một thằng cháu như chúng ta đâu.

Bà Phương mỉm cười.

_ Ông nói đúng.

Ông Trương nheo mắt.

_ Lâu rồi tôi không thấy bà cười. Giá mà mỗi lần nói chuyện với tôi. Bà đều cười như thế này thì hay biết mấy.

Bà Phương đỏ mặt đáp.

_ Ông chỉ nói xàm.

_ Tôi đâu có nói xàm. Tôi đang nói rất thật.

Cả hai nhìn thẳng nhóc đi xuống từng bậc thang. Trên tay thằng bé cầm hai tờ giấy vẽ. Thằng bé mỉm cười nói.

_ Ông bà xem đi. Xem cháu vẽ ông bà có giống không?

Bà Phương, ông Trương chụm đầu lại xem hai bức vẽ của thằng bé. Diễm từ trong phòng ăn đi ra phòng khách. Thấy bố mẹ chồng cùng thằng bé đang chụm đầu và đang bình phẩm bức tranh của thằng bé.

Đôi mắt Diễm mờ lệ. Diễm cảm ơn thằng bé. Nếu không có nó, Diễm không biết làm thế nào để đối diện với bà Phương, không biết làm thế nào để hòa nhập vào cuộc sống gia đình và làm thế nào để thực hiện nghĩa vụ một người con dâu. Nhờ thằng bé, mọi chuyện đã diễn ra một cách suôn sẻ và tốt đẹp dần lên.

Bà Hoa đứng cạnh Diễm.

_ Thằng bé đúng là rất đáng yêu.

Diễm lau hai dòng lệ trên má.

_ Cảm ơn Di.

_ Cháu có biết Quân bận gì không?

_ Anh ấy không nói gì cả. Cháu gọi điện cho anh ấy. Anh ấy chỉ nói vài câu rồi cúp máy. Hình như anh ấy vẫn còn giận cháu.

_ Di tưởng. Cháu và cậu ấy đã giải tỏa hết mọi hiểu lầm rồi.

_ Lẽ ra cháu và anh ấy đã có cơ hội nói với nhau vào buổi chiều ngày hôm qua nhưng anh ấy bận việc đột xuất nên cháu không nói được gì cả.

_ Di tin là hai đứa sẽ sớm xóa tan hết mọi hiểu lầm và khoảng cách thôi.

Diễm thở dài.

_ Cháu cũng hy vọng có thể làm được như Di nói.

Hơn mười hai giờ đêm Quân mới về. Lần này Quân không say rượu nhưng người cũng nóng nực hơi men. Diễm không tài nào ngủ được nên thức đợi Quân về.

Nhìn thấy Diễm. Quân lạnh lùng hỏi.

_ Sao cô vẫn chưa đi ngủ?

Nghe giọng không mấy thiện cảm của Quân. Diễm run giọng đáp.

_ Em chờ anh.

Quân nói cộc lốc.

_ Không cần. Từ ngày mai cô cứ đi ngủ trước đi.

Không nói thêm câu gì nữa. Mở cửa tủ. Lấy một bộ quần áo. Quân đi tắm. Tắm xong, Diễm tưởng Quân sẽ đi ngủ nhưng không. Quân lấy máy tính, sau đó mở cửa phòng làm việc của ông Trương. Quân nhốt mình trong phòng làm việc. Diễm bật khóc. Ngồi một lúc chờ nước mắt cạn khô, chờ cơn đau thất qua đi. Diễm đi pha cho Quân một tách cà phê.

Gõ cửa phòng. Diễm hỏi.

_ Em có thể vào được không?

Quân cúi.

_Tôi bảo cô đi ngủ. Sao cô vẫn còn thức?

_Em chỉ muốn mang cho anh một ly cà phê và một bát cháo sau đó em sẽ đi ngủ ngay.

_Thôi được rồi. Cô vào đi.

Diễm quan sát căn phòng chứa toàn sách. Đây là lần đầu tiên Diễm bước vào căn phòng làm việc của bố chồng. Đúng như những gì Diễm nghĩ hai bố con Quân rất giống nhau. Cả hai đều đam mê công việc và kinh doanh.

Đặt lên bàn. Diễm định nói vài câu với Quân nhưng thấy Quân không muốn nói chuyện với mình. Diễm đành rút lui trong im lặng. Đóng cửa phòng, đứng dựa vào tường. Diễm ôm lấy ngực. Để mặc cho nước mắt rơi. Diễm tự nhủ phải mạnh mẽ lên. Quân chỉ vì bận việc nên mới thế thôi. Khi nào hoàn thành xong. Quân sẽ có nhiều thời gian dành cho mình hơn. Làm vợ mình phải có trách nhiệm san sẻ và thông cảm cho anh ấy.

An ủi mình xong. Diễm thấy khá hơn. Nỗi đau giảm được một chút. Quệt ngang nước mắt. Diễm lững thững đi về phòng. Căn phòng lạnh giá không có hơi ấm. Diễm không biết người ta lấy chồng có cảm giác như thế nào. Còn Diễm chỉ thấy nước mắt và buồn khổ.

Không ngủ được. Diễm lôi máy tính. Cố gắng tập trung. Diễm viết xong được một chương trong cuốn sách dành cho thiếu nhi. Nghĩ đến khuôn mặt thiên thần và nụ cười của thằng bé. Diễm thấy ấm lòng. Cảm giác nhẹ nhõm quay trở về.

Quá mệt mỏi. Diễm ngủ ngục trên bàn. Quân làm việc đến hơn bốn giờ sáng. Vươn vai. Quân ôm lấy đầu. Quân đang bị khủng hoảng tinh thần. Ông Trần đang tập hợp cổ đông trong công ty. Họ đang o ép Quân vào đường cùng.

Là người chưa từng chịu thua bất kì ai trong công việc tự nhiên bị người khác chơi khăm. Quân không thể chấp nhận được nên nhất thời không điều khiển được lý trí của mình.

Quân biết mình sai khi đối xử lạnh nhạt và tàn nhẫn với Diễm nhưng Quân không muốn chia sẻ mọi buồn phiền trong lòng mình cho Diễm biết. Quân là người tự chủ, là người không muốn bộc lộ điểm yếu của mình cho người khác biết nên Quân thả chịu đựng một mình còn hơn nói với Diễm.

Bé Diễm lên giường. Quân thì thầm.

_Anh xin lỗi. Anh sẽ nói chuyện với em sau khi anh lấy lại được mọi thứ, còn bây giờ anh không muốn nói gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Mười Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 306

Tắt điện. Quân nằm xuống bên cạnh Diễm. Hít lấy hương thơm trên tóc, Quân hôn phớt lên mũi và môi Diễm. Quân thấy lòng mình rực cháy. Nếu không động vào Diễm thì thôi một khi đã động vào rồi. Quân không còn điều khiển được mình nữa.

Bây giờ Diễm là vợ của Quân. Không còn thứ gì có thể ngăn cách được họ. Diễm lơ mơ thấy Quân đang hôn mình. Theo phản xạ Diễm ôm lấy cổ Quân.

Giống như sáng hôm qua, khi Diễm ngủ dậy. Quân đã bỏ đi. Diễm không nhớ đêm hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Diễm chỉ nhớ mang máng là Quân đã hôn mình.

Diễm cúi xuống nhìn bộ quần áo mặc trên người. Mặt Diễm đỏ bừng. Hôm nay Diễm dậy muộn hơn mọi hôm. Thấy đã hơn bảy giờ sáng. Diễm luống cuống nhanh chóng tắm rửa, đánh răng rửa mặt, mặc quần áo rồi đi xuống phòng khách.

Thằng bé đã cùng ông bà nội đi tập thể dục chưa về. Diễm thở phào nhẹ nhõm. Cũng may bố mẹ chồng có thói quen đi tập thể dục buổi sáng nếu không Diễm sẽ xấu hổ vì sự thức dậy trễ của mình.

Đã về nhà được mấy hôm mà vẫn chưa đi thăm được mộ của bố mẹ nên hôm nay Diễm muốn đưa thằng bé đi cùng.

Hơn chín giờ, ông bà Phương và thằng bé mới đi tập thể dục về. Nhìn khuôn mặt tươi rói và tươi cười của nó. Diễm mỉm cười hỏi.

_Có chuyện gì mà con vui thế?

Thằng bé khoe.

_ Hôm nay con đã đi bộ được nhiều hơn hôm qua nên con vui.

Ông Trương đỡ lời.

_ Thăng bé nói đúng. Ngay cả bố cũng thua nó.

Thăng bé reo lên.

_ Mẹ nghe thấy chưa? Con đi nhanh hơn ông nội.

Diễm phì cười.

_ Chắc là ông nội nhường con chứ gì?

_ Sao mẹ không hỏi bà nội. Bà nội là trọng tài, chính bà tuyên bố con đi nhanh hơn ông nội.

Bà Phương bật cười.

_ Mẹ xác nhận. Thăng bé đi nhanh hơn bố con.

Thăng bé vênh lên. Cả ba không nhịn được cười khi trông thấy khuôn mặt của thăng bé.

Thăng bé nheo mắt nói.

_ Con là người mạnh nhất.

Diễm xoa đầu thăng bé.

_ Mẹ biết con giỏi rồi. Bây giờ con đi tắm sau đó ăn cơm. Lúc nữa mẹ con mình sẽ đi thăm mộ ông bà ngoại.

Thăng bé ngoan ngoãn đáp.

_ Vâng. Mẹ con mình đi tắm thôi.

Ông Trương hỏi.

_ Con có cần bố lái xe đưa hai mẹ con đi không?

_ Dạ, không cần. Con có thể tự lái xe đi.

_ Giá mà có thăng Quân ở nhà. nó sẽ lái xe đưa hai mẹ con đi.

_ Anh ấy còn nhiều công việc phải làm. Con không muốn làm phiền anh ấy.

Diễm đưa thăng bé lên lầu. Vặn vòi nước. Cởi quần áo cho thăng bé. Diễm nhắc thăng bé vào bồn tắm. Thăng bé nói.

_ Sao mẹ không gọi điện cho bố rồi cả nhà cùng đi thăm mộ ông bà ngoại?

_ Bố con bận việc. Khi nào bố con rảnh. Cả nhà chúng ta sẽ cùng đi.

Thăng bé an ủi Diễm.

_ Mẹ đừng buồn. Bố không ở bên cạnh mẹ vì bố bận việc. Mẹ cũng bố rất yêu mẹ đúng không?

Diễm mỉm cười.

_ Mẹ biết. Cảm ơn con.

Quần khăn tắm mềm quanh người thăng bé. Diễm đặt thăng bé đứng trên giường. Lau khô người và tóc. Diễm mặc quần áo cho nó.

Xong đâu đấy. Diễm cho thăng bé ăn sáng. Ông bà Phương cũng ngồi ăn cùng. Trong bữa ăn, ông Trương và thăng bé nói hết chuyện nọ đến chuyện kia. Diễm và bà Phương vừa ăn vừa nghe cả hai nói chuyện. Thình thoảng thăng bé quay sang hỏi bà Phương và Diễm vài câu. Thăng bé không bỏ rơi ai cả. Nó lúi túi cả vào câu chuyện của nó.

Chào ông bà Phương, hai mẹ con Diễm đi thăm mộ mẹ Diễm và mẹ Trường. Tro hài cốt ông Hải được gửi trên chùa nên mẹ con Diễm sẽ lên chùa sau.

Diễm và thăng bé thành kính nắm hương cắm trên mộ bà Lan – mẹ Trường. Diễm sụt sịt nói.

_ Chào mẹ. Đã lâu rồi con mới ra thăm mộ mẹ. Con mong mẹ đừng trách con. Con không đi được vì nhiều lý do. Từ nay con hứa con sẽ thường xuyên ra thăm mộ hơn. Chắc ở trên cao mẹ vẫn luôn nhìn thấy chúng con đúng không? Mẹ chắc là vui lắm vì anh Trường sống rất hạnh phúc và khỏe mạnh. Mẹ đã gặp cháu nội Diễm Lệ của mẹ chưa? Con bé rất đáng yêu.

Thằng bé phụ Diễm nhỏ cò trên mộ bà Lan. Cả hai mẹ con đứng lặng một lúc sau đó cả hai ra về. Bà Lan và mẹ Diễm nằm ở hai nghĩa trang khác nhau nên Diễm phải lái xe lòng vòng. Trên đường đi thằng bé im lặng không nói gì. Diễm lo lắng hỏi.

_ Con đang suy nghĩ gì thế?

Thằng nhóc thờ dãi.

_ Con thấy cuộc sống ngắn ngủi quá. Đời người giống như một con gió thoảng nhưng lại có nhiều chuyện xảy ra.

Diễm ngẫm nghĩ lại những lời thằng bé nói. Diễm thấy thằng bé nói không sai. Nhưng câu nói đầy trải đời này lại thốt ra từ miệng của một thằng bé năm tuổi khiến Diễm không nhịn được cười.

_ Con nói giống hệt một triết gia con có biết không?

_ Con biết. Con chỉ muốn mẹ đừng bỏ cuộc. Con tin là bố sẽ hiểu mẹ và không còn trách mẹ nữa.

Diễm giật mình. Không ngờ thằng bé tinh ý đã nhận ra Quân đang giận Diễm.

Diễm lấp liếm.

_ Con đang nói lung tung gì thế? Bố mẹ không cãi nhau hay giận nhau. Bố con không về nhà ăn cơm vì bố con còn bận việc.

_ Mẹ đừng nói dối nữa. Con biết là bố mẹ thật lòng yêu nhau nhưng cả hai vẫn chưa mở lòng để nói hết những suy nghĩ và tình cảm của mình nên vẫn còn chưa hiểu nhau. Con hy vọng là mẹ không bỏ đi hay tìm cách chạy trốn thêm một lần nữa. Con rất yêu ông bà nội, yêu bố mẹ. Con không muốn gia đình mình tan vỡ.

Nước mắt tràn mi. Diễm khóc, lồng ngực đau nhói. Không thể lái xe khi đang khóc. Diễm dừng xe bên vệ đường. Thằng bé vội hỏi.

_ Mẹ không sao chứ? Con xin lỗi nếu con có nói điều gì sai khiến mẹ buồn lòng.

Diễm trấn an thằng bé.

_ Con không nói gì sai. Mẹ mới là người làm sai. Mẹ xin lỗi. Mẹ hứa lần này mẹ sẽ đối diện với mọi chuyện. Mẹ sẽ không bỏ đi nữa đâu.

Thằng bé vui vẻ nói.

_ Mẹ hứa sẽ làm như thế mẹ nhé? con muốn gia đình mình sống hạnh phúc bên nhau. Con muốn có em.

Diễm đỏ bừng mặt.

_ Con thật lòng thích có em hay là do ai bảo con nói thế?

_ Con không cần ai bảo con. Con thực lòng mong có một đứa em. Con không muốn làm con một mãi.

Diễm mỉm cười.

_ Mẹ biết rồi. Con sẽ sớm có em nhưng mẹ không chắc là bao lâu.

Thằng bé năn nỉ.

_ Mẹ nhanh sinh em cho con đi. Con đã năm tuổi rồi.

Diễm vội lái xe đi. Không muốn nhắc đến chủ đề này nữa. Diễm hỏi lảng sang chuyện khác.

_ Con có thích sống ở đây không?

_ Con thích sống ở đâu có bố mẹ và ông bà. Chỉ cần có gia đình ở bên, với con đâu cũng là nhà.

Diễm im lặng không đáp. Thằng bé quá khôn ngoan và trọng tình cảm. Diễm vừa lái xe vừa khóc. Lòng Diễm mênh mang hạnh phúc và chan chứa tình yêu dành cho thằng bé.

Diễm chưa bao giờ hối hận vì đã sinh ra thằng bé mà ngược lại Diễm hạnh phúc vì đã sinh ra nó. Thằng bé mang lại niềm vui, hơi ấm, sức mạnh và nghị lực sống cho Diễm. Diễm có thể quên đi nỗi đau và hạnh phúc của mình vì thằng bé. Chỉ cần thằng bé vui, Diễm có thể làm bất cứ việc gì.

Nằm trên ghế dài trên du thuyền, tay cầm cuốn sách. Loan chăm chú đọc mà không hay Felipe đang nhìn mình từ trên cao.

Du thuyền có ba tầng. Loan ở tầng thứ hai. Mỗi sáng thức dậy. Loan thích được đứng trên mạn thuyền ngắm sóng biển và cảnh đẹp xung quanh. Loan chưa từng đi du lịch bằng du thuyền. Đây là lần đầu tiên Loan chọn cách đi du lịch bằng đường thủy. Trước đây Loan thường xuyên đi du lịch bằng máy bay, tàu hỏa, xe ô tô và có khi Loan đi bằng xe ngựa.

Trên môi Loan nở một nụ cười khi nghĩ về chuyến đi du lịch bằng xe ngựa thời sinh viên.

Nụ cười trên môi Loan tắt khi thấy Felipe nhìn mình lom khom. Nụ cười trên môi Felipe thật đáng ghét. Loan than thầm. Thế là toi một buổi sáng đẹp trời. Không hiểu lần này Felipe định giờ trò gì nữa.

Không để ý đến thái độ lạnh băng của Loan. Felipe vô tư hỏi.

_Em đang đọc sách gì thế?

_Văn học.

Rất tự nhiên, Felipe cầm cuốn sách trên tay Loan. Cổ tình nắn nát lâu trên những ngón tay của Loan. Felipe nói.

_Anh muốn xem em đang đọc tác phẩm gì mà có vẻ say mê quá?

Loan rút tay lại. Felipe cúi sát vào mặt Loan. Nếu nhìn từ xa ai cũng tưởng Loan và Felipe đang hôn nhau.

Loan lấp bắp.

_Anh muốn gì?

Felipe cười.

_Anh đang xem sách.

Loan cúi.

_Nếu anh muốn xem. Anh làm ơn đứng xa tôi ra.

_Anh nghe rồi.

Felipe ngồi xuống bên cạnh. Lật mấy trang sách. Felipe lướt qua nội dung. Đọc xong, Felipe nhìn Loan chăm chú.

Loan đỏ mặt hỏi.

_Sao anh nhìn tôi như thế. Mặt tôi đâu có dính nhọ.

_Anh không ngờ một cô gái như em cũng thích thể loại văn học cổ điển.

_Sở thích của tôi thì có liên quan gì đến anh.

Felipe khờ khạo.

_Em đừng xem anh là người lạ của em mãi có được không?

Loan nhún mày đáp.

_Em nói thật lạ. anh không phải là người dung thì là người gì. Tôi và anh đâu có thân đến nỗi sở thích của tôi cũng phải nói cho anh biết.

_Anh từng nói anh muốn làm bạn của em.

_Quên điều đó đi. Tôi thấy anh và tôi không thể làm bạn được đâu.

_Em muốn đánh cược không?

Loan dè chừng hỏi.

_Anh muốn đánh cược thứ gì?

_Anh muốn đánh cược là nếu em không thể rời khỏi tàu vào hai hôm nữa. Em sẽ nghe lời anh vô điều kiện.

Loan nói ngay.

_Tôi không muốn đánh cược với anh. Nhỡ đâu tôi thua. Anh bắt tôi làm những việc trái với đạo lý. Làm sao tôi chấp nhận được.

_Em yên tâm. Anh mặc dù không phải là người tốt hoàn toàn nhưng không đến nỗi tệ như em nói.

Loan chua cay đáp.

_Tôi biết anh là kiểu người nào. Anh không cần phải quảng cáo.

_Thế nào em có đồng ý không?

_Không!

Felipe mỉm cười thật ngọt.

_Đúng là anh đoán không sai. Em đã thích anh rồi đúng không? Em vì thích anh nên mới tìm cách chạy trốn khỏi anh.

Loan không dám nhìn thẳng vào mắt Felipe. Bị Felipe ngồi sát vào người, mắt nhìn thẳng vào mặt mình khiến Loan bối rối, trống ngực đập liên hồi. Loan khổ sở nói lảng.

_Anh đừng nói lung tung. Anh tưởng cô gái nào mới gặp anh cũng si mê ngay hay sao?

Felipe nheo mắt đáp.

_Anh không hề tự cho mình là nhất, là tất cả nhưng anh thực sự quan tâm đến em.

Loan vội ngồi dậy. Chỉ cần nói chuyện thêm vài câu với Felipe nữa. Loan có nguy cơ bị lộ tình cảm thầm kín của mình.

Felipe cúi xuống. Môi Loan chạm nhẹ vào môi Felipe. Loan không ngờ lúc mình cố gắng ngồi dậy, Felipe lợi dụng cơ hội để hôn mình.

Mặt Loan đỏ bừng. Vừa sợ hãi, vừa run rẩy. Loan luống cuống vội đẩy Felipe ngồi thẳng dậy.

Felipe nắm chặt lấy tay Loan. Ôm siết lấy cơ thể Loan. Felipe hôn Loan nồng nàn. Thêm một lần nữa nụ hôn làm cả hai tan chảy. Trái tim Loan không ngừng đập nhanh. Đầu Loan rỗng tuếch. Loan không thể nghĩ được chuyện gì. Ngay cả ý định phản kháng, Loan cũng không còn. Loan thấy mình ngu ngơ, ngốc nghếch như một con bé con bị người lớn dụ bằng kẹo.

Nụ hôn nối tiếp nụ hôn. Felipe không muốn rời xa môi Loan. Tay Loan từ từ buông xuống rồi ôm lấy đầu Felipe. Mười đầu ngón tay cào sâu vào mái tóc đen màu đồng mun của Felipe. Loan nghĩ mình đang bay bổng, đang lơ lửng trên những đám mây. Loan chưa từng có cảm giác như thế này. Loan sợ hãi muốn chạy trốn nhưng cơ thể, trái tim đã phản bội lại lý trí. Loan không còn chạy đi đâu được nữa.

Felipe không ngờ được mọi đam mê, cuồng nhiệt, nồng cháy, mật ngọt đều hội tụ ở một người phụ nữ. Từ khi gặp Loan, Felipe không còn muốn đi tìm bất cứ người đàn bà nào khác. Felipe đã tìm thấy người phụ nữ ám ảnh mình hằng đêm.

Felipe càng cố xua đuổi hình ảnh của Loan ra khỏi tâm trí mình, thì càng nghĩ về Loan nhiều hơn. Loan không phải là người phụ nữ hấp dẫn, xinh đẹp nhất mà Felipe từng gặp nhưng ở Loan có một sức hút mãnh liệt mà Felipe không làm sao cưỡng lại được.

Hôn Loan, tìm cách tiếp cận và chinh phục Loan là một hành động sai lầm nhất mà Felipe từng làm. Đối với các cô gái khác Felipe dễ dàng chia tay với họ khi Felipe không còn hứng thú. Đối với Loan, e rằng Felipe không làm được như thế. Felipe đang bị hình ảnh, nụ cười, ánh mắt của Loan chiếm giữ. Một kẻ ăn chơi phóng túng như Felipe đã dần bị chinh phục bởi một cô gái Phương Đông bé nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 307

Đứng lặng trước di ảnh của ông Hải. Lòng Diễm nhói đau, nước mắt không ngừng chảy. Đã năm năm rồi, Diễm mới về thắp được cho ông một nén nhang. Nước mắt thay cho những lời muốn nói. Diễm không thốt nên lời.

Thằng bé lặng thinh. Nó không khóc, cũng không hỏi gì. Nó thấu hiểu được nỗi đau của Diễm. Hiểu mẹ nó đã đau khổ như thế nào khi ông ngoại mất, hiểu nỗi đau khi mất đi người thân.

Bức hình ông Hải như đang cười với Diễm. Diễm tin rằng sau năm năm ở chùa, linh hồn ông Hải đã được siêu thoát. Có thể bây giờ ông, mẹ Diễm, bà Lan đã gặp được nhau. Họ đều đang quan sát, dõi theo từng bước chân của anh em Diễm.

Diễm nghĩ họ không hề rời xa. Họ vẫn nằm ở trong trái tim của anh em Diễm. Chỉ cần hai em còn nhớ đến họ thì họ sẽ sống mãi.

Diễm nói chuyện với sư cụ chủ trì ngôi chùa. Diễm quyên góp tiền tu sửa ngôi chùa. Từ nhỏ Diễm không theo đạo Phật, cũng không theo đạo Thiên Chúa. Diễm chỉ làm theo lẽ phải.

Không về ăn cơm trưa cùng gia đình nên Diễm đã gọi điện xin phép được ăn cơm ở ngoài. Diễm muốn đưa thằng bé đến nhà Trường chơi. Lần trước Diễm chỉ đi có một mình.

Hai mẹ con đi xuống từng bậc thang. Thằng bé động viên Diễm.

_ Mẹ đừng buồn. Con nghĩ ông ngoại cũng không muốn mẹ phải khóc và sống trong đau khổ vì ông đâu.

Diễm gượng cười.

_ Cảm ơn con. Mẹ tin là con nói đúng.

_ Bây giờ mẹ con mình đến nhà bác Trường chơi đúng không?

_ Con thích đến chơi với chị Diễm Lệ chứ?

_ Dạ, thích. Con muốn đưa chị ấy đi chơi.

Diễm quay sang nhìn thằng bé. Nhắc bóng nó lên. Diễm nói.

_ Để mẹ bế con. Nếu không con lại vấp té bây giờ.

_ Con có thể tự đi được. Con không muốn mẹ bị mệt vì con.

_ Ngốc. Con bé xú thể này làm sao con khiến mẹ bị mệt được. Mẹ sẽ rất đau lòng nếu con bị ngã.

Thằng bé ôm cổ Diễm. Hai mẹ con vừa đi vừa nói chuyện. Diễm hạnh phúc. Từ nay Diễm không còn sợ cô đơn nữa. Diễm đã có thằng bé và Quân luôn ở bên cạnh. Họ chính là nguồn an ủi và động viên của Diễm. Diễm không muốn đổi họ bằng bất cứ thứ gì. Đối với Diễm, nếu mất họ, Diễm không thể sống nổi. Diễm sẽ u buồn mà chết.

Kế hoạch đi thăm gia đình Trường bị đảo lộn khi Diễm nhận được cuộc gọi của Mỹ Dung – cô thư kí của Quân.

Nghe giọng hách dịch của cô ta. Diễm bực mình hỏi.

_ Cô muốn gì?

_ Tôi muốn gặp cô.

_ Xin lỗi. Tôi bận rồi.

_ Chuyện này có liên quan đến chồng cô.

Diễm dè chừng.

_ Chồng tôi bị làm sao?

_ Cô cứ gặp rồi sẽ biết.

Mấy ngày nay, Quân có biểu hiện rất lạ. Diễm cũng muốn biết nguyên nhân và lý do vì sao.

Diễm nói nhanh.

_ Cô cho tôi biết địa điểm. Tôi sẽ đến.

_ Nhà hàng Hồng Hoa. Cô biết chỗ đó chứ?

_ Tôi biết.

_ Tôi chờ cô ở đó.

Diễm cúp máy. Đặt điện thoại xuống ghế. Diễm thở dài. Không hiểu cô ta lại định giở trò gì nữa. Diễm tự trách mình là vợ mà không biết chồng đang gặp vấn đề.

Diễm đau đớn nhận ra Quân không tin tưởng mình, cũng không coi mình là một tri kỉ. Quân đâu không cho Diễm biết vì Quân nghĩ Diễm không xứng đáng là vợ của Quân.

Cố kìm nén giọt nước mắt đang trực trào trên khóe mi. Diễm lái xe đến nhà hàng Hồng Hoa. Diễm không muốn thằng bé tham dự vào chuyện người lớn và tránh những tổn thương không đáng có nên bảo thằng bé.

_ Mẹ sẽ đưa con đến nhà bác Trường. Con ngồi chơi ở đó. Mẹ sẽ đến đón con sau khi mẹ xong công chuyện được không?

_ Mẹ có thể cho con đi cùng với mẹ. Mẹ đừng lo, con sẽ không làm gì khiến mẹ phải khó xử đâu.

Diễm ngập ngừng nói.

_ Người lớn có những chuyện khó nói với nhau. Con còn nhỏ, con không nên biết làm gì.

_ Con biết con còn nhỏ nhưng hạnh phúc của bố mẹ cũng là hạnh phúc của con. Nếu bố mẹ làm khổ nhau, mẹ nghĩ là con có thể sống hạnh phúc được sao? Mẹ cho con đi cùng mẹ đến gặp cô ấy. Con muốn biết bố con đang gặp phải vấn đề gì. Bố mẹ, ông bà nội và con là một gia đình. Đã là gia đình thì phải bảo vệ và ở bên cạnh nhau khi gặp khó khăn đúng không mẹ?

Nước mắt Diễm rơi xuống má. Diễm nói.

_ Mẹ hiểu tấm lòng của con nhưng con không nên đến đây. Mẹ không muốn con phải chịu bất cứ tổn thương và dằn vặt nào. Con ngoan, lần này con nghe lời mẹ được không?

Thằng bé không muốn ở nhà. Nhưng khi nhìn khuôn mặt buồn khổ và đầm đìa nước mắt của Diễm. Thằng bé gật đầu.

_ Vâng. Con sẽ ở nhà bác Trường chơi cho đến khi mẹ đến đón con.

Diễm quệt nước mắt.

_ Cảm ơn con.

Diễm chỉ nói được vài câu với Hồng, ôm hôn thằng bé. Diễm vội lái xe đến nhà hàng Hồng Hoa.

Nhìn cô ta vừa uống cà phê, vừa thể hiện thái độ tự mãn. Diễm bực mình bước lại gần. Kéo ghế ngồi xuống. Diễm hỏi.

_ Có gì muốn nói thì cô nói đi?

Cô ta thờ ơ đáp.

_ Sao cô phải vội thế. Thời gian còn nhiều.

Diễm cau mày.

_ Cô muốn thử thách sức chịu đựng của tôi?

Cô ta dài giọng.

_ Tôi nào dám. Tôi không có nhiều thời gian rảnh như thế. Công việc của tôi rất nhiều.

Diễm gọi một ly cà phê. Khuấy tan đường trộn lẫn với sữa. Diễm cũng không vội gì. Diễm đã trải qua quá nhiều đắng cay. Đau khổ, tủi nhục, mất mát Diễm đã nếm hết cả rồi. Đối với hạng người như cô ta. Diễm cũng không phải gặp lần đầu. Jenny cô bạn học cùng lớp, bây giờ là đồng nghiệp của Diễm cũng từng đối xử với Diễm như thế này. Diễm hiểu tất cả cũng chỉ vì chữ ghen, danh lợi mà ra.

Cô ta kín đáo quan sát Diễm. Cô ta thấy sau năm năm, Diễm cũng không có gì thay đổi. Diễm vẫn xinh đẹp, vẫn quyến rũ nhưng cũng có nhiều điểm đổi khác. Diễm không còn là một đứa trẻ con nữa. Diễm đã trưởng thành, đã dầm dãi và tự chủ hơn trước nhiều.

Hôm nay cô ta muốn gặp Diễm mục đích chính là muốn yêu cầu Diễm rời xa Quân, hay ít nhất có thể hạ nhục được Diễm. nhìn thái độ bình tĩnh và khiêm nhường của Diễm. Cô ta đâm ra nghi ngờ khả năng của mình.

Đặt ly cà phê xuống bàn. Cô ta mở lời.

_ Cô có biết vì cô mà anh Quân bị ông Trần dồn vào đường cùng không?

Ly cà phê trên tay Diễm sóng sánh. Hít một hơi thật sâu. Diễm cố lấy lại bình tĩnh.

_ Đây là điều cô muốn nói với tôi?

Cô ta nhếch mép.

_ Vì cô nên cuộc đời của anh ấy bị đẩy xuống vũng bùn. Cô đúng là không biết xấu hổ. Cô đã bỏ rơi anh ấy, sao cô còn dám quay về với anh ấy?

Diễm nháp một ngụm cà phê. Đặt tách xuống bàn. Diễm nhìn thẳng vào mặt cô ta.

_ Cô tưởng cô là ai? Cô chỉ là thư kí của anh ấy. Cô có nghĩ rằng cô đang can thiệp quá sâu vào đời tư của anh ấy không?

_ Với một người không biết xấu hổ như cô thì ai cũng có quyền nói.

_ Tôi hiểu vì lý do gì nên cô mới căm ghét tôi như thế. Tôi không trách cô nhưng nếu cô làm quá. Cô yên tâm, cô sẽ sớm rời khỏi vị trí thư kí của mình.

Cô ta găm lên.

_ Cô dám?

Diễm mỉm cười.

_ Cô đừng gào to như thế. Mọi người đang nhìn cô kìa. Cô không thấy xấu hổ vì mình. Cô cũng nên nghĩ đến tôi một chút chứ? Cô nghĩ sao nếu như mọi người ở đây biết, cô chỉ đơn giản là một thư kí của chồng tôi lại dám gắp mặt vợ của giám đốc để yêu cầu tôi rời xa anh ấy và dẫm sỉ nhục tôi?

Cô ta căm tức nói.

_ Cô đừng hòng dọa dẫm tôi?

_ Cô thấy tôi đang tìm cách dọa dẫm cô hay cô đang dọa dẫm tôi?

_ Cô đúng là một con cáo già. Tôi sẽ không để cho cô sống yên đâu.

Diễm mệt mỏi đáp.

_ Cô đừng sống như thế mãi được không? Đã năm năm trôi qua rồi, cô còn chưa tỉnh ra được và chưa nghĩ được thông suốt hay sao? Cô không nên chạy theo những thứ không thuộc về mình. Cô hãy trân trọng những thứ mà cô đang có.

Mặt tím tái, đôi mắt long lên. Cô ta nói qua hàm răng nghiến chặt.

_ Cô sẽ phải hối hận với những gì mà cô nói hôm nay.

Đứng bật dậy. Cầm túi xách. Cô ta hàm hàm bỏ đi. Diễm ngồi im nhìn theo. Diễm quá mệt mỏi. Hết chuyện này xảy ra rồi lại đến chuyện kia. Diễm không biết đến bao giờ cuộc đời mình mới bình yên sóng lặng.

Đã biết vì sao Quân đi từ sáng sớm cho đến đêm khuya mới về. Bóp chân. Đầu Diễm choáng váng vì đau. Diễm không biết làm cách nào để giúp Quân. Diễm tự trách bản thân mình. Tất cả cũng đều do Diễm mà ra. Nếu ngày xưa Diễm không bỏ đi thì đâu có đến nông nỗi này. Bây giờ có hối cũng không còn kịp nữa. Diễm phải tìm cách sửa chữa lại mọi chuyện.

Tối nay Diễm muốn nói chuyện thẳng thắn với Quân. Dù có chuyện gì xảy ra. Diễm cũng muốn cùng chung vai gánh vác với Quân.

Uống nốt ly cà phê. Diễm lái xe về nhà Trường đón thằng bé. Diễm không còn tâm trí để ở chơi nhà Trường nữa. Diễm cần về nhà ngay.

Buổi tối Quân cũng không về ăn cơm cùng mọi người. Biết Quân bận nên Diễm không trách gì Quân.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 308

Diễm ăn rất ít, chỉ lưng bát cơm là Diễm đứng dậy. Ông Trương lo lắng hỏi.

_ Con không sao chứ? Dạo này nhìn con xanh xao lắm.

_ Con không sao. Con chỉ hơi mệt một chút. Có lẽ con vẫn chưa quen được mùi giờ ở Việt nam.

Ông Trương thỏa mãn với câu trả lời của Diễm mà không có bất cứ nghi ngờ gì.

_ Dàn dần con sẽ quen thôi.

_ Vâng, con cũng nghĩ thế.

Thằng bé im lặng không nói gì. Hơn ai hết nó hiểu vì sao tâm trạng của Diễm lại tồi tệ như thế này. Thằng bé hiểu Diễm không muốn ông bà Trương biết chuyện nên nó không nhắc gì đến chuyện chiều nay Diễm đi gặp thư kí của Quân.

Ấn xong, để ông Trương và thằng bé nói chuyện ngoài phòng khách. Bà Phương bảo Diễm.

_ Mẹ có chuyện muốn nói với con.

Diễm rụt rè đáp.

_ Vâng.

Diễm đi theo bà Phương ra sau vườn. Diễm im lặng đi bên cạnh mẹ chồng. Khu vườn ngập tràn hoa và cây cảnh. Ở đây cho Diễm cảm giác như đang sống trên thiên đường.

Bà Phương lên tiếng.

_ Con có chuyện gì đâu mẹ đúng không?

Diễm ấp úng.

_ Dạ, không có chuyện gì đâu ạ.

_ Con đừng nói dối. Thằng Quân luôn đi sớm về khuya. Mẹ biết một phần nguyên nhân là do mẹ gây ra nhưng không phải là tất cả. Ngày trước mẹ con nhớ, mỗi lần nó ở bên cạnh con, nó đều không thể rời xa con, nó luôn muốn ở bên cạnh con. Thế mà nay, hai đứa đã lấy nhau, có con. Tại sao thằng Quân lại bỏ đi suốt? Con nói cho mẹ biết lý do thật sự khiến nó hành động không giống với tính cách của nó trước đây khi ở bên cạnh con là gì?

Diễm cố nén nỗi đau, cố kìm nén hai dòng lệ đang trực trào. Diễm đáp

_ Anh ấy bận việc nên không thể ở nhà ăn cơm thường xuyên với gia đình. Mẹ cũng biết anh ấy là người ham công việc.

Bà Phương quan sát nét mặt của Diễm. Trong ánh sáng của đèn điện, bà không nhìn được rõ nhưng bà vẫn cảm nhận được nỗi đau đang dẫu kín của Diễm.

Bà Phương tự nhận một phần lỗi lầm cũng do mình. Bà thở dài hỏi.

_ Con có trách ta vì ta đã đối xử lạnh nhạt, tàn nhẫn và ép con rời xa thằng Quân không?

Diễm lắc đầu.

_ Con không trách mẹ.

Bà Phương cau mày.

_ Tại sao?

_ Con hiểu được tấm lòng mẹ dành cho anh Quân. Con cũng làm mẹ nên con có thể hiểu được. Ai sinh con ra, nuôi lớn cho đến khi đứa con của mình trưởng thành cũng mong con cái được sống sung sướng và hạnh phúc. Mẹ và con đều cùng yêu anh Quân. Tình yêu mẹ dành cho anh ấy là tình yêu của một người mẹ dành cho con trai. Con yêu anh ấy là tình yêu nam nữ, tình yêu đôi lứa. Con và mẹ đều mong anh ấy được sống bình an, hạnh phúc và được làm những gì mà anh ấy thích. Hành động của mẹ dù đúng hay sai cũng không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng nhất là anh ấy vẫn còn sống khỏe mạnh, vẫn còn được làm những điều mà anh ấy thích. Mẹ không thấy sao?

Bà Phương im lặng nhìn Diễm. Lòng bà nhẹ nhõm. Cuối cùng sau năm năm mọi chuyện cũng đã giải quyết xong.

Bà nhận ra khi đã là nhân duyên thì dù bà có cố gắng ngăn cản bằng mọi giá cũng không làm sao cắt đứt được sợi tơ hồng đã được định sẵn.

Bà không muốn phạm sai lầm nữa. Mấy ngày được sống và vui đùa cùng thằng nhóc. Bà đã thấy được hơi ấm của tình cảm gia đình. Bà sợ nếu bà làm tổn thương Diễm và Quân. Thằng bé sẽ tất nự cười, nó sẽ hận bà và không còn yêu bà nữa. Bà không muốn mất thằng bé.

Bà Phải cảm ơn Diễm vì đã sinh cho bà một thằng cháu trai đáng yêu và dễ thương. Từ nay đi đâu, làm gì bà cũng có nó ở bên cạnh.

Nhờ thằng bé bà và ông Trương đã dần lấy lại được cảm giác khi xưa. Thằng bé chính là cầu nối cho hai ông bà.

Từ khi thằng bé về sống cùng. Bà đã cười và nói chuyện nhiều hơn. Bao nhiêu lo toan và ưu phiền đều đã được giải tỏa. Bà có thể ngồi hàng giờ nghe thằng bé nói chuyện, vẽ tranh và đọc truyện cho nó nghe. Bà chưa từng làm những việc này trước kia. Đây là lần đầu tiên bà có cảm giác mình mới thật

sự sống đầy đủ ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Mưón Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 309

Tối hôm nay trên du thuyền tổ chức khiêu vũ. Loan không có hứng tham gia. Loan dự định đi ngủ sớm lấy sức để mai rời khỏi thuyền.

Nhớ lại vụ cá cược lúc sáng, Loan cảm thấy hơi sợ khi nhìn vào đôi mắt màu xanh ngọc bích của Felipe. Loan không biết Felipe đang định làm gì mình. Có một điều chắc chắn là Loan sẽ không đi chơi cùng với Felipe hay không rời khỏi tàu. Loan sẽ đi khỏi nơi đây. Loan sẽ trở về biệt thự sau đó mua vé máy bay về nước hoặc bay sang một nước nào đó. Loan đang chạy trốn.

Nghe tiếng gõ cửa phòng, Loan lo sợ vì tưởng Felipe nhưng mà không phải. Người hầu phòng đưa cho Loan một tấm thiệp.

_Thưa cô, Ông Felipe nhờ tôi đưa cho cô.

Loan mỉm cười đáp.

_Cảm ơn.

Đóng cửa phòng, Mở tấm thiệp, Loan tò mò muốn biết Felipe đã viết gì trong đó.

Đọc xong Loan đỏ mặt, không ngờ anh chàng này cũng nghĩ ra nhiều trò. Loan ngồi phịch xuống giường, Tấm thiệp đặt bên cạnh. Nhìn hàng chữ nghiêng nghiêng được viết một cách mạnh mẽ và nam tính. Loan đã bị cuốn hút và sung sướng chỉ vì vài dòng chữ do Felipe viết. Loan tự si mình điên, mình dại nhưng không thể bắt ép bản thân không được nghĩ về Felipe. Càng cố ép bản thân, Loan càng nghĩ nhiều hơn.

Loan đi đi lại lại trong phòng, Loan không biết có nên nhận lời tham dự khiêu vũ cùng Felipe không? Felipe nói đây là lần cuối cùng hai người có thể ở cùng với nhau nên xin Loan cho Felipe cơ hội được cùng khiêu vũ và nói chuyện với Loan.

Loan lăm bắm.

_Minh có nên nhận lời anh ta không? ngày mai mình đi rồi. Minh không muốn nhớ anh ta khi mình và anh không còn cơ hội gặp lại nhau nữa. Mìn nghĩ tốt nhất không nên nhận lời tham dự khiêu vũ cùng với anh ta vì càng cùng anh ta làm nhiều, chỉ khiến mình thêm nhớ và thêm khó rời xa anh ta mà thôi nhưng mà...

Loan ngập ngừng nghĩ tiếp.

_Nhưng mà nếu mình từ chối mình sẽ nuối tiếc thời gian này. Biết là không thể gặp lại nhau được nữa. Minh có thể giữ những kỉ niệm tốt đẹp và dễ chịu khi ở bên cạnh anh ta. Ngày mai dù có chia xa, mình cũng không còn gì oán trách và nuối tiếc vì mình đã sống hết mình.

Quyết định như thế nên Loan thay quần áo. Mặc một chiếc váy màu xanh dương dài ngang gối. Chiếc váy ôm sát cơ thể nhỏ nhắn. Bờ vai trần. Đeo một chiếc vòng màu trắng quanh cổ. Loan trang điểm nhẹ. Ngắm lại mình trước gương. Loan hài lòng vì hôm nay Loan trông lồng lẩy, xinh đẹp và duyên dáng.

Mở cửa phòng, Loan cứng người, mặt đỏ bừng, chân tay run rẩy. Felipe trông thật quyến rũ và đẹp trai trong bộ vét màu trắng. Ánh mắt Felipe rực lửa khi trông thấy Loan trong chiếc váy màu xanh dương.

Cả hai nhìn nhau không chớp. Họ như bị đóng băng vì cảm xúc đang cuộn trào của chính mình. Loan vừa bước một chân ra khỏi cánh cửa. Loan vội vàng thu chân lại. Loan chuẩn bị đóng cửa. Loan thấy không an toàn khi tham dự khiêu vũ cùng với Felipe.

Trông ngược Loan đập liên rồi. Mạch máu như muốn vỡ tung ra khỏi cơ thể. Bình thường Loan đã không tin vào bản thân có thể không chế được sức hút từ phía Felipe nói gì hôm nay. Loan nghĩ thà là không tham dự rồi rút lui trong im lặng, trong bình yên, còn hơn rút lui trong bế bång và đau khổ.

Felipe nắm lấy tay Loan. Mắt Felipe ánh lên nhìn tia nhìn đam mê và mật ngọt.

_Em định đi đâu?

Loan run giọng đáp.

_Tôi...tôi muốn đóng cửa đi ngủ.

Felipe mỉm cười.

_Em nói gì lạ thế? không phải em đã đồng ý cùng anh tham dự khiêu vũ là gì?

Loan cãi.

_Tôi nhận lời anh bao giờ. Nếu muốn tham dự tôi sẽ đi một mình. Tôi không cần một người bạn đồng hành như anh.

Lôi Loan ngã vào lòng mình. Đóng sập cửa. Felipe giục.

_Chúng ta đi thôi.

Loan cúi.

_Ai cho anh quyền quyết định tôi đi hay ở?

Felipe đe dọa.

_Nếu em còn cãi lời anh nữa. Anh sẽ hôn em. Em nên nhớ là anh rất thích trừng phạt em. Anh sẽ không nhẹ tay đâu.

Loan đỏ bừng mặt. Miệng im bất. Ý nghĩ bị Felipe trừng phạt bằng nụ hôn thật lạ lùng. Loan chưa từng nghĩ có một ngày mình bị một người đàn ông ép làm theo ý của anh ta, bị đe dọa sẽ hôn mình khi làm trái lời anh ta nói.

Loan đi theo Felipe như một cái xác không hồn. Cảm giác lơ lửng, bay bổng đưa Loan đến tận phương trời nào. Loan không còn đường để rút lui nữa. Loan đang tham ra một trò chơi nguy hiểm.

Thêm một lần nữa. Loan đẩy mình vào tình thế đi cũng không được mà ở cũng không xong. Nếu Loan bỏ đi, Loan sẽ hối tiếc buổi tối hôm nay. Còn nếu Loan ở lại tham dự buổi khiêu vũ, Loan càng không thể rời xa Felipe.

Felipe rất biết cách quyến rũ người khác và đưa họ vào tình thế đã rồi. Loan không thể chạy thoát cũng không nghĩ là mình muốn chạy thoát. Loan thích được Felipe bắt ép, thích được dành nhiều thời gian ở bên cạnh Felipe.

Loan muốn tìm hiểu con người, tính cách của Felipe. Loan có một ước muốn điên rồ là mong Felipe yêu mình và không muốn Felipe nghĩ đến các cô gái khác.

Loan biết điều đó là không thể. Felipe không dành cho Loan. Giữa hai người không bao giờ có một cái kết tốt đẹp. Nếu Loan muốn có một khoảng thời gian hạnh phúc bên cạnh Felipe. Loan có thể trở thành người tình của Felipe. Nhưng Loan không bao giờ muốn làm điều đó. Loan thà yêu trong thâm lặng để giữ những kỉ ức tốt đẹp khi ngày mai chia xa. Còn hơn nhận những đắng cay và đau khổ cho riêng mình.

Mọi người trên thuyền đều có mặt đông đủ. Các quý bà là lượt trong những bộ váy đủ màu. Cách ăn mặc nửa kín nửa hở của họ khiến Loan nhăn mặt. Loan gai cả người khi thấy những ánh mắt nhìn không mấy thân thiện của họ dành cho mình.

Loan biết nguyên nhân vì sao. Loan đang độc chiếm quý ông quyến rũ và đẹp trai Felipe của họ. Thêm một lần nữa, Loan thấy không hay gì khi nhận lời tham dự khiêu vũ cùng Felipe.

Loan đoán có giả nửa người trên con tàu này cho rằng Loan là nhân tình tiếp theo của Felipe. Những ý đó đã làm đông cứng mọi giác quan của Loan.

Loan không còn muốn khiêu vũ hay nói chuyện với mọi người nữa. những tiếng xì xào mà họ nói chuyện với nhau. Loan nghe câu được, câu mất nhưng cũng đủ cho Loan hiểu họ đang nói gì.

Có một điều họ không biết. Loan nói được bốn ngôn ngữ. Loan đi du lịch nhiều nơi, học hỏi nhiều. Loan không phải là một cô gái rỗng tuếch, một kẻ chỉ biết chạy theo tiền và hào nhoáng bên ngoài. Loan là một cô gái sâu sắc.

Rút tay. Lảng tránh ánh mắt của Felipe. Loan muốn tách ra khỏi Felipe. Loan không muốn bị người ta khinh rẻ.

Hiểu được ý định của Loan. Felipe giữ tay Loan thật chặt.

_Em có biết rằng, đêm nay em là bạn nhảy của anh?

_Cảm ơn anh nhưng anh hãy ra nhảy cùng với cô người yêu của anh đi. Cô ấy đang chờ anh kia kìa. Còn tôi sẽ đi tìm anh chàng người Ý.

Loan vừa nhắc tên Domenech đã thấy anh chàng đang bước lại gần. Loan mỉm cười chào.

_Chào anh.

Domenech mỉm cười đáp lại.

_Cả ngày hôm nay anh không thấy em ở đâu cả?

_Em bận. Còn anh?

_Anh đi tìm em

Felipe điên tiết. Không ngờ Loan có thể vô tư nói chuyện với Domenech trong khi mình vẫn còn đứng ở đây.

—

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 310

Cổ nén bức tức. Felipe lôi Loan đứng sát vào người. Domenech nhìn cánh tay đang ôm quanh eo Loan. Anh chàng cau mày hỏi.

_Anh là gì của cô ấy?

Loan vội gỡ tay Felipe ra khỏi eo mình.

_Anh ấy là bạn của em

_Bạn của em là một người đặc biệt.

_Em biết. Chúng ta ra đây kia nói chuyện được không?

Loan và Domenech tảng lờ Felipe đi. Felipe nhếch mép nói.

_Xin lỗi nhưng tôi không thể để anh đưa bạn nhảy của tôi đi được.

Felipe lôi Loan đi. Loan nhìn vẻ mặt buồn bã của Domenech. Loan tức giận bảo Felipe.

_Anh đang làm gì thế? Sao anh cứ tìm cách phá tôi mãi. Anh có biết phải khó khăn lắm tôi mới tìm được một chàng trai tử tế như Domenech không?

Felipe ghen tuông hỏi.

_Cô thích anh ta à?

_Đúng, tôi thích anh ấy. Bây giờ anh có thể buông tay tôi ra được chưa?

Felipe bóp tay Loan thật đau. Lôi Loan đứng sát vào người. Felipe gằn giọng.

_Cô muốn anh chàng của cô biết chúng ta đã làm gì không?

Loan lấp bắp.

_Anh...anh nói thế nghĩa là sao?

_Cô thật ngây thơ.

Felipe hôn Loan. Trước bao nhiêu người như thế này, nụ hôn của họ không thể giấu giếm được ai. Lúc này chỉ có gần nửa người tin rằng Loan là nhân tình của Felipe thì bây giờ Loan không cần đoán, tất cả đều nghĩ Loan và Felipe đã vượt quá mức độ quan hệ bạn bè, thậm chí cả anh chàng người Ý kia cũng không thoát khỏi suy nghĩ giống như mọi người.

Loan thấy thật sự sai lầm khi nhận lời tham gia dự khiêu vũ. Bây giờ cái mác người tình đã đóng lên vai Loan rồi. Loan không còn chạy đi đâu được nữa.

Nhưng Loan không còn phải chịu đựng ánh mắt tò mò, thương hại và khinh ghét của mọi người lâu. Ngày mai, Loan sẽ rời khỏi tàu. Loan sẽ bỏ lại mọi thứ sau lưng. Loan tin rằng, cũng giống như những cô gái, họ sẽ sớm quên Loan là ai.

Mím chặt môi. Loan cắn phẫn nói.

_Anh là đồ tồi. Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.

Loan vùng vằng muốn bỏ đi nhưng Felipe giữ chặt Loan lại. Felipe gằn giọng.

_Nếu cô muốn đi, cô có thể đi khi buổi tiệc kết thúc. Còn từ bây giờ cho đến lúc đó, cô là bạn nhảy của tôi.

_Tôi không có hứng.

_Chắc cô lại muốn tôi hôn cô?.

_Anh....!!

Felipe nheo mắt nói.

_Hình như cô đã quên lời nói của tôi. Tôi đã nói trước là tôi sẽ trừng phạt cô bằng nụ hôn. Tôi không hề làm gì mà không xin phép trước.

Loan tức muốn điên lên.

_Tôi không phải người hầu, nhân viên, hay có liên quan đến anh. Anh lấy quyền gì mà đòi trừng phạt tôi.

Felipe dài giọng.

_Ồ, em yêu. Điều này đâu cần thiết phải nhiều lý do như thế. Chỉ cần anh muốn, anh sẽ làm những gì mà anh thích.

Trong khi mọi người xoay theo điệu nhạc. Felipe ôm chặt lấy Loan, chỉ có bước chân hai người là di chuyển, còn cơ thể thì không.

Loan đỏ bừng mặt khi Felipe thì thầm vào tai mình.

_Tối nay, anh có thể đến phòng em chứ?

Loan mềm nhũn. Nếu không được Felipe ôm có lẽ Loan đã ngã xuống đất rồi. Loan không có kinh nghiệm trong chuyện này. Một cô gái hai mươi sáu tuổi mà vẫn ngây thơ như một cô gái mới trưởng thành thật không thể nào tin nổi.

Loan nói không ra hơi.

_Anh...anh im đi. Đừng nói lung tung.

Felipe bật cười.

_Sao thế em yêu? Em sợ à?

Loan cúi.

_Tôi đã nói là anh im đi.

Cả hai vừa nhảy vừa đùa nhau. Loan cảm thấy nhẹ lòng được một chút. Tuy vẫn còn giận Felipe vì dám biến mình thành chủ đề bàn tán của mọi người nhưng đêm nay là đêm khó quên đối với Loan. Loạn thấy mình giống như một nàng công chúa bước ra từ trong một câu chuyện cổ tích. Dù từ nhỏ Loan đã sống sung sướng và không phải lo nghĩ gì nhưng Loan không giống như những tiểu thư khác. Loan luôn tự lập và tự chủ, luôn đi lên bằng chính sức lực của mình.

Suốt buổi khiêu vũ. Felipe không hề rời Loan nửa bước. Cứ mỗi lần Loan định trốn. Felipe nở một nụ cười quyến rũ đầy mê hoặc. Bằng một giọng phá hủy, Felipe nói.

_Em đừng có dại mà làm trái lời anh. Nếu không anh sẽ hôn em.

Mỗi lần nghe Felipe nhắc lại câu nói đó. Loan lú lú làm theo như một con cừu bị con sói bắt nhốt vào chuồng. Loan không biết mình làm theo lời Felipe nói vì sợ bị hôn hay thực lòng mình muốn thế nhưng có một điều chắc chắn. Loan hạnh phúc vì được cùng Felipe trải qua một đêm tuyệt diệu như đêm nay.

Buổi khiêu vũ kết thúc. Felipe đưa Loan về phòng. Mở cửa phòng. Loan mỉm cười.

_Cảm ơn anh vì tất cả. Dù tôi vẫn không hết cảm giác ghét anh nhưng thực lòng tôi rất vui vì được làm quen với anh. Ngày mai tôi đi rồi, mong rằng mai sau khi gặp lại tôi và anh không còn cãi nhau như thế này nữa.

Felipe buồn rầu hỏi.

_Cô nhất định phải đi sao? Hành trình còn dài kia mà.

_Tôi đi du lịch đủ rồi. Tâm tư cũng đã dịu bớt. Tôi cần về nhà đón Giáng sinh cùng gia đình.

_Giáng sinh còn nửa tháng nữa mới tới. Cô cần gì phải vội như thế?

_ Còn bao lâu đâu quan trọng. Điều quan trọng là cảm giác được chuẩn bị giáng sinh cùng người thân trong gia đình.

_ Vậy là cô nhất định rời tàu vào ngày mai.

_ Đúng thế. Chào anh. Chúc anh ngủ ngon.

Loan mở cửa. Ép sát Loan vào cánh cửa. Felipe chống hai tay qua đầu Loan. Felipe nói.

_Sao chúng ta không cùng nhau uống vài ly?

Loan cụp mắt.

_ Tôi không muốn uống rượu. Tôi cần tỉnh táo để đi ngủ sớm.

_ Cô không hiểu là hai ly rượu có thể giúp ngủ ngon hơn sao?

Loan chống tay vào ngực Felipe.

_Anh đừng nói lời thôi nỡ. Anh về phòng của anh đi.

Felipe liếm môi.

_ Đối với một người có chút thân quen như tôi. Cô không thể uống vài ly coi như là chia tay sao? Cô cũng biết chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau hoặc có thể gặp lại nhưng không biết là đến khi nào.

Loan áp úng.

_ Nhưng...nhưng chia tay cũng đâu cần phải uống rượu. Chúng ta có thể nói chuyện hay tạm biệt nhau như thế này không phải hay hơn sao?

_ Xin lỗi. Tôi không thích nói nhiều khi chia tay ai đó, cũng không muốn tạm biệt chỉ bằng mấy câu chào. Cô đi uống cùng tôi chứ?

Loan ngẩng mặt lên nhìn Felipe. Loan mở to mắt, mặt nóng bừng. Khoảng cách giữa hai người quá gần. Loan có thể ngửi thấy mùi nước hoa, mùi kem cạo râu và mùi xà phòng tắm toát ra từ cơ thể Felipe.

Loan khó nhọc nói.

_ Được...được rồi. Tôi sẽ uống với anh vài ly.

Felipe cười.

_ Có thể chứ. Tôi rất mừng vì cô đã nhận lời.

Nhìn khuôn mặt tươi rói và ánh mắt dễ sợ của Felipe. Loan lo sợ vu vơ. Loan linh cảm nhất định Felipe đang giở trò gì đó nhưng là trò gì thì Loan đành chịu.

Bạn đang đọc truyện *Mười Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 311

Hơn mười giờ đêm. Diễm cho thằng bé đi ngủ. Đắt chặn ngang người. Thằng bé nằm bên cạnh. Diễm bắt đầu đọc truyện cho thằng bé nghe. Mắt thằng bé khép lại dần dần. Đọc xong cuốn truyện mỏng, thằng bé đã chìm dần vào giấc ngủ say.

Diễm âu yếm nhìn con trai say ngủ. Diễm chỉ mong thằng bé được sống bình yên và yên ấm bên gia đình. Diễm không muốn xảy ra thêm chuyện gì nữa.

Nằm một lúc. Nhẹ nhàng bước xuống giường, chỉnh lại chăn và gối cho thằng bé. Diễm đi về phòng mình.

Lại một đêm dài nữa trôi qua. Diễm không biết đến bao giờ hai vợ chồng mới thực sự hiểu nhau, mới thôi không còn hiểu lầm và xóa tan đi khoảng cách giữa họ nữa.

Đang viết sách, chuông điện thoại của Diễm reo vang. Nhận ra số của John. Diễm vui mừng nói.

_Chào anh. Anh có khỏe không?

_Anh khỏe. Còn em?

_Em khỏe. Anh đang làm gì thế?

_Anh đang vẽ tranh. Anh xin lỗi vì gọi em vào giờ muộn như thế này.

_Không sao. Em đã đi ngủ đâu.

_Thằng bé thế nào rồi?

_Thằng bé ổn. Nó đang ngủ.

_Xem ra cu cậu đi ngủ rất đúng giờ.

Diễm cười.

_Anh và Jenny đã giảng hòa với nhau chưa?

_Em đang cố gắn ghép anh với Jenny à?

_Em đang nói đến tình bạn của hai người. Chuyện tình cảm của anh em không muốn xen vào nhưng nếu anh và cô ấy có thể nên đôi. Em thực sự rất vui.

_Vừa nói được câu trước, cậu sau đã phủ nhận rồi.

John ngáp ngừng hỏi.

_Anh ta không đối xử quá tệ với em đấy chứ?

_Anh ấy không phải là người xấu.

_Anh biết nhưng cái cách anh ta yêu em khiến anh lo cho em.

_Cảm ơn anh. Em đang sống rất hạnh phúc.

_Em có cần khoe với anh điều đó không?

Diễm che miệng cười. John lúc nào cũng thế. John luôn là một anh chàng dễ mến và tốt bụng.

Diễm và John là hai người bạn tốt nhưng Quân lại không hiểu điều đó. Đứng ngoài cửa nghe vợ nói chuyện vui vẻ với một người đàn ông khác vào giờ khuya khoắt như thế này thật ngoài sức chịu đựng của Quân.

Quân tức giận nghĩ. Trong khi mình đang phải chống trọi với mọi chuyện. Cô ta lại có thể vui vẻ, bình tĩnh nói chuyện với người yêu cũ. Trong mắt cô ta có còn người chồng như mình không? Máy hôm trước mình còn nghĩ cô là một người con gái dành cho mình. Đến hôm nay mình mới biết. Cô ta chỉ đang trêu đùa tình cảm của mình. Mình đúng là một thằng ngốc mới tin cô ta một cách vô điều kiện như thế.

Quân thô bạo mở cửa. Diễm giật mình ngược mắt nhìn lên. Thấy Quân về. Diễm đứng dậy.

_Anh...anh đã về.

Thái độ lung túng của Diễm càng khiến Quân khẳng định do lo sợ bị bắt quả tang đang nói chuyện với người yêu cũ nên Diễm không thể bình tĩnh nói chuyện với mình. Quân đã hiểu sai về thái độ của Diễm. Diễm lúng túng vì không biết nên nói gì với Quân về chuyện lúc chiều Diễm nghe được từ Mỹ Dung.

Mặt Quân lạnh như băng. Môi mím chặt.

_Cô không cần phải sợ. Tôi không làm gì cô đâu.

Diễm ngo ngác hỏi.

_Anh...anh nói gì em không hiểu? Tại sao em phải sợ anh?

Bước lại gần Diễm. Bóp vai Diễm thật đau. Quân gần giọng.

_Cô có chắc những lời cô vừa nói không?

Diễm gật đầu.

_Em chắc.

Diễm nhìn khuôn mặt mệt mỏi và hốc hác của Quân. Mắt Diễm róm lệ.

_Có chuyện gì sao anh không nói với em? Anh không tin em đúng không?

Thái độ cứng rắn của Quân vỡ vụn khi nhìn vào đôi mắt đầy lệ và nghe giọng nói dịu dàng của Diễm.

_Cô nói đang nói chuyện quái gì thế? Tôi không đầu cô chuyện gì cả.

_Anh đừng nói dối. Có phải ông Trần đang làm khó anh đúng không?

Quân gật mình nhìn Diễm. Bàn tay Quân bóp vai Diễm mạnh hơn.

_Ai nói với cô chuyện đó?

_Anh đúng là bị ông Trần làm khó thật rồi. Lẽ ra anh nên nói cho em biết.

Cảm nhận được cơ thể đang run rẩy của Diễm, Quân vội buông tay khỏi vai Diễm. Mặc dù đã cố không biểu hiện đau đớn nhưng mặt Diễm vẫn nhăn lại và đi lùi một bước.

_Tôi...tôi xin lỗi. Tôi không cố ý.

_Không sao. Anh đi tắm rửa đi. Em đi hâm nóng lại thức ăn cho anh.

_Tôi không đói.

Diễm buồn rầu nói.

_Anh dù khinh ghét em. Anh cũng không nên hành hạ mình. Em không muốn anh bị ốm. Anh từng nói hai chúng ta sống với nhau vì thằng bé. Nên anh làm ơn đừng bị ốm.

Quân nâng cằm Diễm lên.

_Cô đang định quyến rũ tôi đấy à?. Đây là cách cô dùng với những người đàn ông khác đúng không?

_Em không muốn giải thích, cũng không muốn chứng minh với anh, em không phải là loại người lăng nhăng như anh nghĩ. Anh tin em cũng được, mà không tin em cũng chẳng sao. Em chỉ mong anh sống bình yên.

Diễm quay gót bỏ đi. Quân ôm lấy Diễm từ phía sau.

_Em nói đi. Có thật là anh đang tưởng tượng là em yêu anh. Em quan tâm đến anh không phải vì lòng thương hại mà là do thực lòng muốn làm thế.

Diễm rơi lệ. Quay mặt lại. Hai tay ôm lấy mặt Quân. Diễm nói qua màn lệ.

_Em yêu anh. Anh có hiểu không? Nếu em không yêu anh, em sẽ không bao giờ đồng ý lấy anh, không bao giờ rời xa anh, cũng không sinh con cho anh. Đúng là lúc trước em không nhận ra điều đó nhưng ngay sau khi anh ép em ở bên anh cả đời, em đã nhận ra em đã yêu anh từ lâu. Anh là một tên xấu xa, tồi tệ. Anh luôn hành hạ em, luôn khiến em phải khóc và khổ đau. Nhưng từ sâu thẳm trong lòng mình, em biết em đã yêu anh.

Quân đứng im như hóa đá. Lệ trên má Quân rơi xuống. Chỉ ba từ đơn giản của Diễm đã đánh gục tất cả mọi kháng cự, sức mạnh, lý trí của Quân.

Quân thấy hồn mình lơ lửng trên không trung. Cho đến tận bây giờ, Quân mới trông thấy thiên đường, mới thấy rằng mình đang sống, đang tồn tại.

Diễm nhìn khuôn mặt ngơ ngẩn và vô hồn của Quân. Diễm đau đớn nói.

_Em biết là anh không tin em. Em xin lỗi. Em đi hâm nóng lại thức ăn cho anh đây.

Quân nói như người hết hơi.

_Những điều em vừa nói là hoàn toàn đúng sự thật chứ?

Diễm gật đầu.

_Em không hề lừa dối anh. Em yêu anh cách đây đã năm năm rồi. Em hối hận vì em đã không nói sớm cho anh biết tình cảm thật sự của em dành cho anh. Nếu em nói sớm, có lẽ mọi chuyện đã không đi quá xa thế này.

Diễm buông thõng tay xuống. Quân vội nắm lấy tay Diễm. Trên môi Quân nở một nụ cười hạnh phúc.

_Nếu lần này em cũng buông tay nữa. Anh không biết đến khi nào anh mới gặp lại được em.

Diễm nhìn vào đôi mắt đen sâu đầy lệ của Quân, nhìn nụ cười hạnh phúc của Quân. Nụ cười dần mở rộng trên môi. Diễm ôm chặt lấy Quân.

Giọng Quân vỡ òa trong niềm hạnh phúc vô tận.

_Em có thể nói lại những lời mà em vừa nói cho anh nghe được không?

Diễm đỏ bừng mặt.

_Em...em đã nói rồi.

_Anh vẫn còn chưa nghe rõ.

_Em...em yêu anh.

_Nói to lên. Anh muốn biết anh không phải là đang mơ.

_Em yêu anh! Em yêu anh! Em yêu anh. Anh đã nghe rõ chưa?

Nước mắt không ngừng chảy trên má Quân. Lần này Quân khóc không phải vì đau khổ mà vì hạnh phúc. Cuối cùng Quân cũng chờ nghe được câu “em yêu anh” từ Diễm. Quân hiểu rằng, từ nay trở đi Quân đã có được trọn vẹn trái tim, cơ thể, mọi thứ của Diễm.

Nghe tiếng mở cổng. Bà Phương muốn nói chuyện với Quân. Bà không ngờ mình có thể được chứng kiến tình yêu cảm động của hai vợ chồng Diễm. Nước mắt bà không ngừng rơi. Nếu biết trước chỉ có mình Diễm mới đem lại hạnh phúc và nụ cười cho Quân, bà đã không cố ngăn cản cả hai đến với nhau.

Nhưng dù nói gì chẳng nữa thì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi. Bà tự nhủ hãy quên đi quá khứ và cùng tạo dựng một tương lai hạnh phúc và trọn vẹn.

Không còn phải lo lắng thêm chuyện gì nữa. Bà yên tâm trở về phòng. Quân đã có Diễm lo. Bà muốn tận hưởng thời gian còn lại cuộc đời bên con cháu. Bà không muốn can thiệp vào bất cứ chuyện gì nữa.

Quân hôn Diễm cuồng nhiệt. Cả hai vợ chồng tìm lại hơi ấm và tình cảm khi xưa. Quân nheo mắt nói.

_Em tắm cho anh chứ

Diễm đỏ bừng mặt.

_Anh....anh tự tắm đi. Em còn phải đi hâm nóng lại thức ăn cho anh.

Bàn tay sờ nhẹ lên má, lên mặt, lên mũi Diễm. Mắt nóng cháy nhìn Diễm. Quân đáp lời Diễm.

_Em thừa biết anh bây giờ rất muốn “ăn” nhưng không phải là ăn cơm. Em phải công bằng chứ? Anh từng tắm cho em, em phải tắm lại cho anh.

Mặt Diễm đã đỏ rồi lại càng đỏ hơn. Quân thích thú ngắm nhìn cô vợ kiều diễm của mình đang mân mê vật áo.

_Em...em nghĩ là... ời..em không...không biết phải nói gì nữa.

Quân phì cười. Quân nghĩ nếu biết trước có thể xóa tan mọi hiểm lẫn và nghi ngờ chỉ bằng cách lắng nghe và thấu hiểu thì Quân đã làm từ lâu rồi.

Nhắc bỗng Diễm lên. Quân dịu ngọt nói.

_Em yêu. Cả hai chúng ta cần phải tắm.

Diễm la nhỏ.

_Bỏ em xuống. Em tắm rồi, em không muốn tắm nữa.

_Yên nào. Em không muốn cả nhà thức dậy để xem chúng ta trong tình trạng này chứ?

_Anh...anh đúng là tên xấu xa.

Quân thích thú đáp.

_Em yêu anh sẽ chứng minh cho em thấy anh xấu xa đến mức độ nào.

Cánh cửa phòng tắm mở ra rồi đóng lại. Diễm rùng mình nghĩ. Anh xấu xa đến mức độ nào chẳng lẽ em lại không biết. Nhưng vì em yêu anh nên em chấp nhận cả hai con người trong anh.

*

Bạn đang đọc truyện *Murôn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 312

Loan đã say, chỉ uống có mấy ly rượu. Loan gục xuống bàn. Felipe mỉm cười.

_ Em đã làm đúng như những gì anh nghĩ. Từu lượng của em quá kém.

Rất tự nhiên, Felipe bế Loan về phòng mình. Felipe không quan tâm đến ánh mắt của mọi người xung quanh. Không hiểu tại sao Felipe muốn họ nghĩ Loan thuộc về mình và cảnh cáo những anh chàng xung quanh là đừng có dại mà lại gần. Felipe không muốn ai động vào người con gái mình thích.

Trước đây Felipe không hề muốn công khai mối quan hệ của mình với các cô gái khác nhưng đối với Loan, Felipe muốn làm điều đó.

Loan mơ màng trong giấc ngủ. Cảm nhận cơ thể mình đang được ôm. Môi ướt át vì nộ hôn. Loan cố gắng mở mắt ra nhưng không tài nào tỉnh táo để phán đoán chính xác những gì mình đang làm. Loan đang hành động theo bản năng và trái tim mình.

Nếu Loan biết được đây chính là kế hoạch của Felipe. Loan đã không dại khờ cùng Felipe uống rượu và nghe anh ta kể về nỗi khổ của cuộc đời mình. Loan đã khóc, đã uống rượu do anh ta rót và đã say không biết gì.

Mười giờ sáng hôm sau khi mọi người đã lên bờ gần hết. Loan mới tỉnh dậy. Loan kinh ngạc nhìn xung quanh. Loan không ngủ trong phòng trên tàu mà đang ngủ trong lòng Felipe trên máy bay.

Felipe mỉm cười hỏi.

_ Em thấy trong người thế nào?

Loan ngơ ngác ngó xung quanh. Không cần nghĩ ngợi, hay phán đoán. Loan cũng biết đây là máy bay.

Mặt Loan trắng bệch, môi run run.

_ Tôi đang ở đâu đây?

_ Trên máy bay.

Loan hét lên.

_ Máy bay? anh có bị điên không? Tại sao tôi lại ở đây? Tôi nhớ là tôi đang ở trên tàu kia mà.

Felipe đưa cho Loan một ly nước.

_ Em uống nước đi rồi anh nói sẽ nói đầu đuôi câu chuyện cho em hiểu.

Loan nghiêng chặt răng.

_ Tốt nhất là anh nên nói cho rõ. Nếu không tôi sẽ không tha cho anh đâu.

Uống gần hết cốc nước. Loan cố nuốt cục tức xuống cổ họng. Bị lừa uống rượu say. Sáng mai tỉnh dậy thấy mình đang ngủ trên máy bay. Loan muốn điên lên vì tức. Không hiểu anh ta định dờ trò gì mà lừa Loan như thế này.

Đặt ly nước xuống bàn. Loan gục.

_ Bây giờ anh có thể nói được rồi.

_ Anh muốn đưa em về thăm quê hương anh. Tiện thể anh nhờ em làm cho anh một việc.

Loan giận run.

_Anh tự tiện đưa tôi đi mà không thèm hỏi tôi có đồng ý hay không? Chưa hết anh biết bắt cóc người khác sẽ bị xử tội như thế nào không?

Felipe mỉm cười thật ngọt.

_Anh biết nhưng anh không quan tâm. Anh vì sợ em chạy mất nên anh mới phải dùng đến hạ sách này.

_Hạ sách? Anh mau bảo phi công hạ xuống một sân bay nào gần nhất. Tôi muốn nhanh chóng được về nhà.

_Xin lỗi. Anh không thể tuân theo lời của em nói.

Loan sợ hãi hỏi.

_Ý..ý của anh là anh nhất định đưa tôi về quê hương của anh?

Felipe gật đầu.

_Nhưng mà tại sao? Tôi và anh không thân không thích. Anh không sợ người thân trong gia đình anh hiểu lầm mối quan hệ của chúng ta sao?

Felipe thờ dãi đáp.

_Trước đây anh đã từng lấy vợ. Anh lấy cô ấy vì tình yêu. Ban đầu anh và cô ấy sống rất hạnh phúc. Anh ngỡ tưởng anh đã tìm được thiên đường cho riêng mình nhưng hóa ra cô ấy lấy anh vì gia tài của nhà anh. Chỉ sau có hai tháng, cô ấy đã phản bội lại anh. Anh đã cố níu kéo cô ấy lại nhưng cô ấy nhất quyết đòi ra đi. Cô ấy mang theo gần nửa tài sản của gia đình anh, mang theo niềm tin và hy vọng vào tình yêu của anh. Từ đó anh không còn tin vào tình yêu nữa, cũng không muốn kết hôn.

Loan im lặng ngồi nghe Felipe nói. Nước mắt chảy dài trên má. Lòng Loan tan nát. Hơn ai hết, Loan thấu hiểu nỗi đau mất đi người yêu là gì. Tuy chỉ là người chạy theo Quân và không bị Quân lừa dối nhưng cảm giác không có được người mình yêu, cảm giác là một kẻ bại trận luôn dằn vặt tâm trí Loan.

Nắm lấy tay Felipe. Loan động viên.

_Em không phải là người giỏi ăn nói nhưng anh phải vượt lên phía trước. Đừng ngoảnh đầu quay lại phía sau. Em tin rằng anh sẽ sớm tìm được một nửa của mình. Em cầu chúc cho anh cũng như cầu chúc cho chính mình. Cả hai chúng ta đều là những kẻ thất bại trong tình yêu.

Felipe kinh ngạc nhìn Loan không chớp. Loan không biết là Loan vừa nói gì, không biết hành động dịu dàng và nữ tính của mình, cách Loan thay đổi cách xưng hô đã tác động nhiều đến Felipe như thế nào.

Siết chặt lấy tay Loan. Felipe nói.

_Nếu em đã nói thế. Em sẵn lòng giúp anh chứ?

Loan rụt rè hỏi.

_Anh muốn em giúp anh việc gì?

_Như anh đã nói anh không muốn kết hôn nên bà nội của anh luôn giục anh phải lấy vợ. Anh đã luôn lảng tránh vấn đề này cho đến sáng nay anh nhận được tin bà anh ốm nặng, bà muốn trước lúc chết anh có thể cho bà được gặp mặt cô dâu tương lai của mình. Anh vì không tìm được ai nên anh đành bắt cóc em và mang em lên máy bay. Anh hy vọng em có thể đóng giả là vợ chưa cưới của anh cho đến khi bà anh khỏe lại.

Loan đông cứng người. Vừa mới bị hủy hôn. Bây giờ lại có một người đàn ông khác yêu cầu đóng giả là vợ chưa cưới của anh ta.

Tâm trí Loan đảo lộn. Loan thấy tai mình ù đi. Đầu rỗng tuếch. Loan run rẩy nghĩ. Hóa ra Felipe tìm đủ mọi cách đưa được mình lên máy bay vì anh ta muốn mình đóng giả làm vợ chưa cưới của anh ta.

Felipe siết tay Loan thật chặt.

_Thế nào em có đồng ý không? Anh biết mình hơi quá đáng khi không hỏi ý kiến của em. Anh đã ép em làm theo ý mình rồi nhưng anh mong em đừng giận anh. Bà anh là người thân duy nhất mà anh kính trọng. Nếu không có bà, anh đã không sống được cho đến bây giờ.

Loan nuốt nước bọt.

_Đây là điều vô lý nhất mà em đã từng nghe. Anh thấy có người nào hành động giống như anh không? Anh nói bà là người quan trọng nhất trong cuộc đời anh? Nếu thế anh không nên lừa dối bà anh mới phải. Em không biết bà anh ốm nặng hay nhẹ nhưng anh không nghĩ là anh nên đưa một cô gái anh thật sự yêu về nhà giới thiệu cho bà anh biết hơn là một cô gái xa lạ như em sao? Chưa hết anh lấy quyền gì mà ép phải nghe theo sự sắp xếp của anh?

Felipe hôn tay Loan. Loan vội rụt tay lại. Loan cảm thấy có một sức nóng đang tàn phá cơ thể mình. Chỉ một nụ hôn của anh ta cũng khiến Loan tan chảy.

_Em nói đúng. Anh nên đưa người con gái anh yêu về nhà giới thiệu cho bà nội anh biết nhưng anh không tìm được ai phù hợp cho đến khi anh gặp em.

Em chính là lựa chọn của anh.

Loan cúi.

_Anh nên nhớ tôi không muốn trở thành nhân tình của anh. Anh nên để tôi xuống một sân bay nào gần nhất nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát bắt anh vì tội giam giữ người trái phép.

Felipe phì cười.

_Em đừng cảm ơn anh tưởng tượng nhiều. Em càng cố trốn, anh càng muốn đưa em về giới thiệu với bà nội. Anh tin là em sẽ sớm thích bà nội anh. Bà là một người dễ chịu.

Loan rửa.

_Chắc bà anh không thể chịu đựng được một người cháu xấu tính như anh.

Felipe lôi Diễm ngã nhào vào lòng mình. Vuốt tóc Loan. Felipe cười.

_Em không hề nói anh xấu xa khi em ngủ với anh đêm hôm qua.

Loan đỏ bừng mặt. Ngay lúc này, Loan chỉ muốn tìm một khe nẻ nào đó rồi chui xuống đất. Môi Felipe lang thang khắp mặt Loan.

_Em yêu. Đêm hôm qua em đã gọi tên của anh. Anh không tin là trong lúc mê ngủ em có thể gọi tên anh tha thiết như thế.

Người Loan nóng bừng như phát sốt. Mái cãi nhau với Felipe. Loan đã quên không hỏi bằng cách nào anh ta có thể đưa mình lên máy bay nhưng những lời mà anh ta vừa nói dù có chết Loan cũng không dám hỏi.

Loan không thể chịu đựng tình trạng không thể kiềm chế này hơn được nữa. Loan hét.

_Anh đừng nói lung tung. Còn không mau buông tôi ra.

Không những không buông, Felipe còn ôm Loan chặt hơn.

_Em yêu. Tốt nhất là em không nên kháng cự. Chúng ta đang ở trên máy bay cá nhân của anh. Em nghĩ là ai có thể cứu em được bây giờ.

Loan bậm môi.

_Anh định bắt cóc sau đó tìm cách giết chết tôi.

Felipe bật cười.

_Có phải em đọc nhiều tiểu thuyết trinh thám quá nên đi đâu, làm gì cũng tưởng tượng có án mạng sắp xảy ra đúng không?

Không đầu lý được với Felipe. Loan nói bừa.

_Anh là đồ lừa đảo. Ngay sau khi máy bay hạ cánh. Tôi sẽ quay trở về ngay lập tức.

_Anh e rằng em không thể đi được.

Loan thất kinh.

_Tại sao?

_Em có bao giờ nghe tên Thung Lung Vilhem chưa?

_Em từng nghe tên nhưng Thung Lung Vilhem thì có liên quan gì ở đây?

_Anh là chủ của Thung Lung Vilhem. Em nghĩ thử xem, nếu anh không cho phép em rời đảo, người dân ở đó dám chở em đi sao?

Loan không còn tin vào tai mình nữa. Loan từng đọc nhiều sách du lịch, xem nhiều hình ảnh, tư liệu viết về Thung Lung Vilhem.

Loan yêu phong cách, yêu khu rừng nhiệt đới, yêu cánh đồng, yêu đàn gia súc ở đó. Loan luôn ước mong là có một ngày nào đó sẽ được đến thăm quan Thung Lung Vilhem.

Điều khiến Loan không ngờ được người đàn ông đang ngồi cạnh mình đây là chủ của Thung Lung Vilhem – Thung Lũng mà Loan mơ ước có ngày được nhìn và xem tận mắt.

Loan tưởng mình đang mơ. Cố vận dụng lại trí nhớ. Loan nhớ từng đọc một cái tên có liên quan đến chủ sở hữu Thung Lung Vilhem.

Loan mang máng nhớ đó là dòng họ Gastano. Tên đầy đủ của Felipe là Felipe de Gastano. Theo những nguồn tư liệu, Loan được biết Felipe là thế hệ thứ sáu dòng họ Gastano.

Nhớ lại hàng loạt bài báo viết về anh ta. Loan cũng sở được biết Felipe là người giàu có, so với anh ta, Quân và ông Trần đều không là gì cả.

Loan choáng váng ngồi không còn vững nữa. Bây giờ thêm một lý do cho Loan tìm cách rời khỏi Felipe. Một người đàn ông như Felipe thật không đáng tin chút nào. Loan không muốn biến thành người phụ nữ tiếp theo bị anh ta ruồng bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Murón Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 313

Felipe lo lắng hỏi.

_Em đang nghĩ gì thế?

_Những lời mà anh nói có thật không?

_Anh không hề lừa dối em. Khi nào đến nơi thì em sẽ hiểu ngay thôi.

Loan đứng bật dậy. Felipe kéo Loan ngồi xuống.

_Máy bay hay bị nghiêng do sức cản của gió. Em đứng lên như thế nhờ đâu em bị ngã thì sao.

_Anh cho tôi xuống ngay lập tức.

Felipe cúi.

_Em có bị điên không? Nhảy từ độ cao như thế này em có thể bị chết ngay, chưa hết chúng ta đã đến nơi đâu.

_Tôi không muốn đến Thung Lũng Vilhem. Cũng không muốn đóng giả là vợ chưa cưới của anh. Tôi không có dũng khí lừa một cụ già và không có can đảm để trở thành một người tình tiếp theo của anh.

Felipe mất bình tĩnh.

_Em đã nói đủ chưa? Anh phải làm gì, em mới chịu giúp anh?

_Anh nói thật buồn cười. Anh có rất nhiều nhân tình. Anh có thể chọn một trong số bọn họ. Tôi không phải là ứng cử viên của anh.

Felipe đẩy Loan ngã xuống nệm chiếc ghế dài dùng làm giường. Loan sợ hãi hỏi.

_Anh...anh định làm gì?

_Dạy em biết cách nghe lời là gì?

_Tôi...

Felipe hôn Loan. Nụ hôn đầy sở hữu, và cướp phá. Loan không còn đủ tỉnh táo để nói bất cứ điều gì nữa. Vừa hôn Loan, Felipe vừa nói.

_Nếu em còn tiếp tục ương bướng, Anh sẽ không dừng lại như thế này nữa đâu.

Mắt Loan mờ lệ.

_Anh là đồ xấu xa. Anh không thể ép một cô gái đóng giả là vợ chưa cưới của anh khi cô ta không muốn. Tôi không phải nô lệ, cũng không mắc nợ gì anh nên tôi được quyền phản kháng đúng không?

Felipe chuyển Loan nằm trên ngực mình. Felipe thờ dãi hỏi.

_Em muốn anh làm gì cho em. Em mới đồng ý giúp anh?.

_Anh chẳng làm gì được cả. Tôi không muốn giúp anh lừa dối mọi người, cũng không muốn đem hôn nhân và hạnh phúc cả đời mình ra đùa giỡn.

Felipe nhanh chóng đẩy Loan nằm xuống. Loan nhắm mắt vì sức nặng từ cơ thể của Felipe. Felipe tức giận nói.

_Nếu chúng ta đăng kí kết hôn thì em sẽ không còn lý do gì để phản đối nữa chứ?

Loan mở to mắt nhìn Felipe. Loan không đọc được ánh mắt thiện, vui sướng của một người đàn ông sắp được kết hôn với một cô gái mình yêu mà chỉ đọc được sự chán ghét và căm phẫn. Loan nghĩ mình thà sống cô độc cả đời còn hơn lấy người ghét mình.

Loan tự nhận mình yêu Felipe nhưng không cần Felipe phải đáp lại tình cảm, lại càng không muốn bắt ép Felipe cưới mình mà không hề yêu.

Loan cười nhạt.

_Anh thôi đi được rồi. Tôi không muốn một cuộc hôn nhân không có tình yêu. Cũng không cần anh phải thương hại. Tốt nhất anh để cho tôi đi thì hơn. Chúng ta nên chia tay trong hòa bình và vui vẻ. Tôi không muốn có thêm một kẻ thù.

Felipe nhú mày.

_Kẻ thù? Tôi có làm gì em đâu mà em coi tôi là kẻ thù? hay thật! Em càng ngày càng khiến tôi tò mò hơn về em rồi đấy. Chúng ta sẽ kết hôn nếu điều đó khiến em cảm thấy an toàn khi ở bên tôi.

Loan hét.

_Tôi đã nói là tôi không muốn kết hôn.

_Ồ, em yêu. Bây giờ không phải là lúc em hô hào không hay có ở đây. Tôi đã lấy mất đời con gái của em, đã mang em sang đây. Tôi phải có trách.

Loan muốn cười to vì những lý do mà Felipe đưa ra để ép mình kết hôn nhưng cười không nổi.

_Tôi là một người trưởng thành. Tôi biết mình làm gì. Tôi không cần anh phải chịu trách nhiệm.

Mở một hộp màu đen trên bàn. Felipe lôi ra một chiếc nhẫn kim cương.

_Đầu tiên anh chỉ muốn em đóng giả là vợ chưa cưới của anh nhưng từ giả hóa thật. Bây giờ em chính thức là vợ chưa cưới của anh.

_Này anh!

Loan chưa kịp nói câu gì. Từ buồng lái phía sau. Một người đàn ông trẻ bước lại gần. Anh ta lịch sự chào Loan.

_Chào cô! Tôi là Carlos – luật sư của anh Felipe.

Mặc dù không hiểu. Loan cũng lịch sự chào lại.

_Chào anh.

Quay sang Felipe. Loan nhú mày hỏi.

_Anh gọi luật sư ra đây là có ý gì?

_Soạn thảo các điều khoản trước khi chúng ta kết hôn.

Loan bắt lực nói.

_Tôi phải nói bao nhiêu lần anh mới chịu hiểu tôi không muốn kết hôn với anh.

Phớt lờ lời nói của Loan. Felipe bảo Carlos.

_Cậu có thể bắt đầu ghi chép.

_Vâng.

Felipe giục Loan.

_Em nói yêu cầu của em khi kết hôn với anh và sau khi chúng ta ly hôn đi.

Loan mai mỉa.

_Chưa kết hôn mà anh đã đòi ly hôn rồi kia à? Thật là một cuộc hôn nhân bền chặt.

Felipe bực mình nói.

_Em nói nhanh đi. Anh không muốn chờ lâu.

Đây là điều phi lý nhất mà Loan từng gặp. Quen nhau được hơn mười ngày. Chưa kịp hiểu gì về nhau, chưa từng tỏ tình, nhưng đã ngủ với nhau hai lần. Loan vẫn còn chưa kịp hiểu mình đang rơi vào tình huống nào.

Đầu tiên, Loan thấy mình bị đưa lên máy bay, sau đó Loan được Felipe thông báo là cả hai sẽ bay đến Thung Lũng Vilhem nơi mà bà nội của Felipe đang chờ. Loan sẽ được Felipe giới thiệu với tư cách là vợ chưa cưới của mình. Rồi đột nhiên mọi chuyện thay đổi, bây giờ Loan trở thành vợ thật. Loan ôm lấy đầu, càng nghĩ Loan càng ngu ngơ không hiểu gì cả.

Thấy Loan nhăn nhó không nói gì. Felipe mở lời.

_Nếu ly hôn. Em sẽ nhận được trợ cấp hàng tháng và một số tiền đền bù theo thỏa thuận.

Loan cúi.

_Tôi không cần tiền của anh. Mà ai nói là tôi sẽ kết hôn với anh?

Carlos cố nén cười để hoàn thành nhiệm vụ của mình. Có lẽ anh ta cũng cảm thấy đây là một vụ kết hôn hy hữu nhất mà anh ta từng gặp.

Chỉnh lại kính, anh ta hỏi lại.

_Vậy là cô không muốn nhận bất cứ tiền trợ cấp nào của anh Felipe?

_Không, tôi không cần tiền của anh ta.

Carlos và Felipe kinh ngạc nhìn Loan. Họ không tin được là có một cô gái kết hôn với Felipe lại không cần tiền trợ cấp.

Felipe dựa người ra ghế. Giọng trầm ngâm.

_Em nên suy nghĩ cho kỹ. Nếu điều khoản này được đóng dấu, em sẽ không lấy được tiền của anh khi chúng ta ly hôn đâu?

Loan bực tức nói.

_Anh đừng nói lung tung nữa. Thứ nhất nếu tôi lấy anh, dù mai sau có ly hôn tôi cũng không cần tiền trợ cấp của anh. Tôi không thích phụ thuộc vào người khác. Tôi có công việc, có đam mê. Tôi còn trẻ. Tôi có thể sống bằng chính sức lực của mình. Thứ hai tôi không muốn kết hôn với anh. Mong anh dẹp bỏ trò này đi.

Carlos nhìn Loan chăm chú. Lúc đầu khi thấy Felipe đưa Loan lên máy bay. Carlos tưởng Loan cũng giống như các cô gái khác nhưng hóa ra Loan rất khác họ. Loan là một cô gái đầy quả cảm, sống có lý tưởng và tự tin vào năng lực của mình.

Carlos đoán Felipe bị Loan thu hút cũng bởi tính cách này của Loan. Felipe nói tiếp.

_Nếu chúng ta có con, anh có quyền giữ lại đứa bé. Em sẽ ra đi mà không được mang theo bất cứ đứa trẻ nào.

Loan phẫn nộ hét lên.

_Thật vô lý. Anh không thể tuyệt tình như thế. Tôi là người yêu trẻ con. Tôi sẽ không đi đâu mà không có chúng. Anh đừng hòng tìm cách giữ lại được con tôi nếu tôi lấy anh.

Felipe từ tốn giải thích.

_Em không đồng ý cũng không được. Anh không muốn con của mình lang thang ở bên ngoài.

_Anh đừng biện luận. Anh có chắc là anh không hề có con rồi.

Felipe bực mình đáp.

_Em tưởng là nếu họ sinh con cho anh. Họ không tìm cách đòi anh chu cấp hay lấy họ sao?

Loan mím chặt môi.

_Một người lăng nhăng như anh. Tôi không đủ tự tin để nghĩ rằng tôi có thể giữ cho riêng mình. Tốt nhất là chúng ta không nên lấy nhau thì hơn.

Felipe không chú ý gì đến lời nói của Loan.

_Em sẽ không được rời khỏi Thung lũng nếu không được sự cho phép của anh.

Loan run giọng.

_ Ngay cả khi bố tôi bị bệnh tôi cũng không được đi sao?

_ Anh sẽ đưa em đi.

_ Tôi còn công việc.

_ Anh sẽ lo thu xếp.

Loan cúi.

_ Tôi là con rỗi của anh hay sao mà làm gì hay đi đâu, tôi cũng phải xin phép anh?

_ Anh không coi em là con rỗi của anh. Anh làm thế vì quyền lợi của em.

Loan kêu lên.

_ Tôi không thấy quyền lợi của mình ở đâu cả. Tôi trông giống một nô lệ của anh thì đúng hơn.

Felipe không trả lời Loan. Carlos đưa tờ giấy cho Felipe. Cầm lấy, Felipe bắt đầu đọc. Đọc xong, Felipe ký tên mình vào cuối tờ giấy.

Carlos chuyển tờ giấy cho Loan. Loan nói.

_ Tôi nói là tôi không lấy anh nên tờ giấy này vô dụng với tôi.

Felipe mỉm cười.

_ Em có cần anh giúp em kí không?

Loan quay mặt nhìn Felipe. Mặt Loan nóng bừng vì Felipe đã ngồi sát vào bên cạnh mình từ khi nào rồi.

Nhìn Loan bằng ánh mắt rực sáng, Felipe trêu chọc.

_ Đêm hôm qua em không những em gọi tên tôi, em còn nói em yêu tôi. Tôi nghĩ một người trong mơ có thể thốt nên câu đó phải chăng là em đã yêu tôi thật hay là vì em được ngủ với tôi nên em mới nói thế?

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 314

Mặt Loan đã đỏ sần rồi, nghe Felipe nói lại càng đỏ hơn. Thấy Carlos cố nín cười nên mặt mũi trông thật hoạt kê. Loan tức muốn điên lên. Không ngờ chuyện đáng xấu hổ như thế Felipe có thể nói trước mặt Carlos như không có gì thể này.

Cầm cây bút trong tay. Loan muốn bẻ cong nó ra làm đôi. Cầm tờ giấy Loan kí đoạt một cái. Carlos nhanh chóng cầm tờ giấy lên, đọc lại một lần rồi đốt luôn vào cặp.

Carlos tuyên bố.

_ Thỏa thuận hôn nhân của hai người coi như đã hoàn tất.

Loan tỉnh mộng. Từ này đến giờ, Loan tưởng mình đang mơ. Loan không tin được là chỉ trong vòng có hơn một tuần, Loan đã kết hôn với người không hề thân quen.

Yêu Quân trong năm năm, Loan cũng không hiểu được Quân. Sao chỉ có hơn mười ngày. Loan có thể dễ dàng lấy một người mình mới biết anh ta là ai. Quá khứ, anh ta làm gì, tính cách thật sự như thế nào, gia đình anh ta có bao nhiêu người, bố mẹ còn hay mất, anh ta có bao nhiêu người anh và em gái? Loan hoàn toàn mù tịt.

Loan lại đánh cược hạnh phúc, tương lai và tình yêu của mình thêm một lần nữa, mà lần này Loan đã đi quá xa.

Tình yêu lần này không chắc chắn như tình yêu lần trước. Yêu Quân, ít ra Loan còn biết Quân là ai. Biết Quân yêu thích và ghét cái gì? Loan còn có thời

gian năm năm để tìm hiểu. Còn Felipe, Loan không biết gì cả.

Carlos rút lui. Felipe hôn Loan.

_Em yêu. Từ nay em là vợ của anh rồi. Đã đến lúc em và anh nên hiểu rõ hơn về nhau. Nếu bà anh hay bất cứ ai trong gia đình anh hỏi em. Em còn biết mà trả lời.

Loan quay lại hỏi Felipe.

_Có phải là em vẫn còn chưa tỉnh ngủ?

Felipe phì cười.

_Em tưởng là em vẫn còn đang ngủ mơ sao?

Loan nằm xuống nệm, nhắm mắt lại. Loan lẩm bẩm.

_Tất cả chỉ là mơ thôi. Khi nào mình tỉnh lại, mọi chuyện mình vừa phải gặp phải sẽ kết thúc.

Felipe lặng người. Không ngờ Loan đáng yêu và dễ thương như thế. Tuy thỏa thuận trước khi kết hôn của hai người chỉ có ba điều khoản nhưng đã bao hàm tất cả quyền lợi của Felipe.

Felipe không thể tin được là Loan không cần gì cả. Một cô gái nhỏ bé, mỏng manh như Loan lại tiềm tàng nhiều sức mạnh mà Felipe đang dần khám phá ra. Càng ở gần bên Loan, Felipe càng bị Loan cuốn hút nhiều hơn. Đây không phải là một trò chơi.

Felipe vốn là người ghét hôn nhân nhưng kể từ khi gặp Loan. Felipe đã thay đổi quan niệm của mình.

Felipe lấy Loan không phải là do bắt ép mà là do Felipe thực lòng muốn làm thế. Trong trò chơi này, Loan là người bị động, Felipe luôn là người làm chủ và điều khiển mọi thứ theo ý mình.

Felipe nằm xuống bên cạnh Loan. Ôm và hôn Loan. Felipe thì thầm nói.

_Anh có cách này hay lắm. Anh tin rằng em sẽ sớm nhận ra là em đang mơ hay em đang thức.

Loan mở bừng mắt. Thấy Felipe đang nằm đè lên người mình. Mối đang bị miệng Felipe chiếm giữ. Loan kinh hoàng nhận ra tất cả đều là thật không phải là mơ.

Loan thấy ngón tay mình vương vãi khó chịu, hình ảnh chiếc nhẫn kim cương thoáng hiện lên trong trí nhớ. Bây giờ Loan đã là một người phụ nữ có chồng.

Tâm trí Loan hỗn loạn. Loan không thể tập trung suy nghĩ được bất cứ điều gì khi bị Felipe khuấy đảo. Loan sợ đau khổ, sợ trái tim mình thêm một lần nữa lại vỡ tan.

Loan dự định khi nào xuống đến sân bay. Điều đầu tiên Loan làm là bỏ trốn. Sau đó mua vé bay thẳng về nhà. Loan chưa thấy có nơi nào bình yên hơn ngôi nhà của mình hơn lúc này.

Diễm và Quân nói chuyện gần như suốt cả đêm. Sau năm năm họ mới giảng hòa nên có nhiều chuyện để nói với nhau. Diễm đã kể lại toàn bộ mọi chuyện cho Quân nghe. Quân chăm chú nghe, thỉnh thoảng vang lên những tiếng thở dài đầy xót xa.

Diễm đã khóc ướt đầm ngực áo Quân. Diễm chưa cho phép mình buông thả và khóc lóc. Đã lâu rồi, Diễm không có cơ hội được làm điều này nên Diễm muốn một lần được cảm nhận hơi ấm của Quân, muốn trở về vòng tay che chở mà Diễm đã đánh mất năm năm qua.

Quân ôm, hôn Diễm. Cả hai tan chảy trong vòng tay nhau. Quân trêu Diễm.

_Em cũng nghe thằng bé nói rồi đấy. Nó muốn có một đứa em.

Diễm đỏ mặt đáp.

_Em không muốn sinh con bây giờ. Em còn nhiều việc phải làm.

Quân cúi.

_Lần này, em đừng hòng mà phản kháng. Anh thừa sức nuôi hai mẹ con em nên em yên tâm nghỉ ngơi ở nhà và chuẩn bị sinh em cho thằng Tuấn đi.

_Em...em nói rồi. Em còn nhiều việc phải làm. Thời gian ở bên nhau của chúng ta còn dài. Chờ thêm hai năm nữa được không anh?

_Không! Anh không muốn chờ. Anh đã chờ em năm năm rồi. Em còn muốn anh chờ em đến bao giờ nữa.

Diễm lúng túng đáp.

_Anh đừng bắt ép em nữa được không? Em muốn chăm sóc con thật tốt nên không muốn sinh con khi em bận công việc.

Quân cắn nhẹ vào môi Diễm.

_Em yêu. Anh sợ rằng nếu anh nhượng bộ em. Em sẽ bắt chờ đến khi anh hơn bốn mươi tuổi. Anh không muốn chờ em lâu như thế.

_Anh độc tài vừa thôi. Em nói trước, bây giờ em không phải cô gái cho anh bắt nạt như lúc trước nữa đâu.

Quân dài giọng.

_Em nói thật chứ?

Diễm gật đầu.

_Thật.

Quân chọc vào nách Diễm. Diễm phá ra cười. Diễm cầu xin.

_Em xin anh. Bây giờ là đêm khuya, em không muốn cả nhà thức dậy vì chúng ta.

_Anh sẽ dừng tay lại nếu em đồng ý vô điều kiện những lời mà anh nói?

_Em...em đồng ý...à không.

Quân nén cười hỏi.

_Thế nào?

_Anh hứa là chúng ta sẽ cùng nhau bàn luận và thỏa thuận mọi vấn đề một cách công bằng kia mà?

_Đúng, anh có nói thế. Anh không phủ nhận.

_Trong chuyện này em phải có ý kiến của mình đúng không?

_Đúng.

_Em không nói là em không muốn sinh con. Em chỉ muốn lui lại hai năm nữa, cũng không vi phạm nguyên tắc của chúng ta đúng không?

Quân dẫu tiếng cười trong cổ họng. Cô vợ trẻ con bắt đầu nói giọng điệu của một luật sư rồi đây.

Quân gồi đầu lên bụng Diễm. Diễm đỏ bừng mặt.

_Anh có đồng ý với những lời em nói không?

_Không!

Diễm nhúu mày.

_Tại sao?

_Nếu em muốn nói công bằng thì anh cũng cho em được toại nguyện. Thứ nhất em chính là người bỏ đi trong năm năm. Em đã vi phạm nghiêm trọng những điều khoản em ký.

Diễm nhăn mặt đáp.

_Đây là do anh bắt ép em. Điều này vô hiệu.

_Không được phản kháng. Giấy trắng mực đen, em tưởng khi ra tòa. Tòa án sẽ tin em sao.

Diễm bặm môi.

_Anh là một tên xấu xa.

_Em yêu! Em vừa vi phạm thêm một điều khoản nữa rồi đấy. Em có cần anh phô tô cho em một bản rồi em đọc lại không?

Diễm bực mình đáp.

_Không cần. Em càng đọc, càng thêm tức thêm thôi.

Quân khuyên nhủ.

_Em nên đọc để mau sau đỡ vi phạm. Anh thực lòng không muốn phạt em.

_Nghe anh nói, em tưởng anh thương em thật nhưng thực ra anh luôn tìm cách bắt nạt em.

Quân cười tươi.

_Nếu em không muốn anh trừng phạt em. Em nên ngoan ngoãn làm theo lời anh.

_Em biết rồi. Quay về chủ đề cũ. Em nghĩ lần này anh nên nghe lời em.

Quân nằm đè lên người Diễm.

_Em yêu. Em đã nghe câu phản đối vô hiệu lực chưa?

Diễm nhìn vào ánh mắt rực sáng của Quân. Diễm nuốt nước bọt rồi.

_Em...em nghe rồi.

_Em nghe rồi sao em còn cố phản đối phán quyết của anh mãi thế?

Diễm cố cãi.

_Nhưng đây là gia đình không phải là tòa án?

Quân nháy mắt.

_Anh thích được nghe câu em chịu thua anh hơn.

Diễm dẫu môi.

_Đừng...đ...ư...

Lời nói của Diễm bị chặn lại bởi nụ hôn nồng cháy của Quân. Bây giờ Quân không còn nghĩ gì được nữa. Quân cũng quên luôn chuyện rắc rối mà mình đang gặp phải. Lúc này Quân chỉ biết có Diễm, biết mùi hương và cơ thể nhỏ bé của Diễm mà thôi. Đầu óc Quân hoàn toàn trống rỗng. Quân đã trút sạch được mọi lo toan, đau khổ, buồn phiền.

—

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 315

Sáng sớm ai cũng kinh ngạc khi nhìn thấy Quân cùng xuất hiện với Diễm. Thằng bé reo lên.

_Chào bố. Lâu rồi con mới được gặp bố.

Quân cúi xuống nhắc bồng thằng bé lên. Hôn lên má nó. Quân cười.

_Bố xin lỗi vì không về nhà ăn cơm với con. Con không giận bố chứ?

_Bố nên hỏi mẹ. Nếu mẹ không giận bố, con sẽ tha thứ cho bố. Còn nếu không, con sẽ giận bố.

Quân quay sang hỏi Diễm.

_Em nghe con trai nói rồi đấy. Em tha thứ hay không tha thứ?

Thấy mọi người trong gia đình đang nhìn mình chăm chú. Diễm ngượng ngùng nói.

_Anh đang nói lung tung gì thế? Em đi nấu cơm đây.

Quân nhún vai bảo thằng bé.

_Con cũng thấy rồi. Mẹ con không giận bố.

Thằng bé cười khi.

_Bố mà lạnh lắm. Nhưng mà vì mẹ con chịu cười, con sẽ tha thứ cho bố. Từ lần sau bố mà con đi biệt, con sẽ không chơi với bố nữa.

Di cầm vào bụng thằng bé. Quân trêu.

_Con dám đe dọa bố hả?

Thằng bé cười ngặt nghẽo. Thấy vợ chồng Quân đã làm lành, ông bà Trương thở phào nhẹ nhõm.

Ăn xong cơm sáng, Quân bảo Diễm.

_Anh phải đi làm. Gặp lại em sau.

Diễm lo lắng nói.

_Anh không cần nghỉ ngơi sao? Trông anh mệt mỏi quá.

_Em đừng lo. Anh biết sức khỏe của mình. Anh sẽ cố gắng về thật sớm.

Diễm đi ra mở cổng cho Quân đi làm. Hạ cửa kính xe ô tô. Quân mỉm cười nói.

_Em lại đây. Anh có chuyện này cần nói với em.

Diễm tưởng Quân thật sự có chuyện muốn nói với mình. Diễm bước lại gần. Quân kéo đầu Diễm xuống. Quân hôn Diễm. Diễm mở to mắt nhìn Quân. Mặt Diễm đỏ bừng. Không ngờ ông chồng của mình lại dờ chiều này ra.

Diễm ngược ngược nghĩ những ngày tiếp theo sẽ không sống yên được với ông chồng gia trưởng và nhiều trò này.

Liếm môi Quân nói.

_Nếu anh biết hôn em khiến anh có thêm hứng thú làm việc, anh đã hôn em hàng ngày rồi.

Mặt Diễm đỏ như gấc chín. Diễm ngờ ngẩn như người mất hồn. Quân đã lái xe đi xa rồi mà Diễm vẫn còn đứng im một chỗ.

Ông Trương e hèm một tiếng. Diễm giật mình quay lại nhìn bố chồng.

_Chào..chào bố.

_Quân đã đi làm rồi à?

_Dạ, anh ấy vừa mới đi.

Nhìn khuôn mặt vẫn chưa hết đỏ của Diễm. Ông Trương nén cười.

_Xem ra các con đã giải tỏa được hết khúc mắc trong quá khứ?

_Vâng. Chúng con đã nói hết mọi chuyện cho nhau nghe.

_Bố mừng là cuối cùng các con cũng tìm thấy nhau.

Thằng bé chạy nhanh ra cổng. Diễm và ông Trương nhìn thằng bé. Cả hai đều yêu, đều muốn thằng bé được sống khỏe mạnh, hạnh phúc và sung sướng mà đừng làm được điều đó mọi người trong gia đình phải yêu thương và đùm bọc lẫn nhau.

Diễm mỉm cười hỏi.

_Có chuyện gì mà con vội thế?

_Con muốn đến công ty thăm bố được không mẹ?

Ông Trương cười.

_Sao cháu lại muốn đến công ty của bố cháu?

Thằng bé khoe.

_Cháu từng đến công ty ở bên Mỹ của bố cháu. Lần này cháu muốn xem công ty ở Việt nam có gì khác không?

_Nếu mẹ cháu bận. Ông sẽ đưa cháu đi.

Diễm vội nói.

_Con không bận. Bố ở nhà nghỉ ngơi đi. Khi anh ấy nghỉ ăn cơm trưa. Con sẽ đưa thằng bé đến công ty.

_Con nói đúng. Buổi trưa hai vợ chồng cùng thằng bé đi ăn cơm ở ngoài luôn.

Ông Trương cười hỏi thằng bé.

_Cháu có thích không?

_Dạ, thích ạ.

Đề thằng bé ở nhà với ông bà nội. Diễm lái xe đi ra ngoài. Diễm đã một lần đến nhà ông Trần nên Diễm vẫn còn mang máng nhớ đường. Sau năm năm, phố xá cũng không có gì thay đổi, quang cảnh vẫn như xưa. Người thay đổi ở đây là Diễm. Diễm đã dần quên con phố ngày xưa mình từng đi, quên đi những gốc cây đầy kỉ niệm.

Diễm chưa chất nghĩ. Cuộc đời đúng là luôn xoay vần. Càng cố chạy trốn thì càng bị cuốn chặt hơn. Từ nay trở đi, Diễm không còn chọn chạy trốn nữa. Diễm muốn đối diện với mọi chuyện.

Diễm bấm chuông cổng. Bà giúp việc mở cửa cho Diễm. Bà tò mò hỏi.

_Cô tìm ai?

_Dì làm ơn cho cháu hỏi ông Trần có nhà không ạ?

_Nhưng cô là ai mới được chứ?

_Cháu là Diễm – vợ của anh Quân.

_Cô muốn gặp ông Trần có chuyện gì?

Diễm vui mừng nói.

_Vậy là ông Trần có nhà?

Bà giúp việc là người làm cho nhà ông Trần lâu nên những chuyện xảy ra với Loan, bà đều nắm rõ.

Dù sao người thân vẫn hơn người ngoài. Bà bực tức nói.

_Cô về đi. Tôi tin chắc là ông Trần không muốn gặp cô.

_Cháu biết nhưng cháu có chuyện cần nói. Cháu mong Dì cho cháu vào.

Bà giúp việc không vui.

_Cô vào gặp ông Trần chỉ làm cho mọi chuyện thêm tồi tệ và rắc rối hơn mà thôi.

Diễm mỉm cười.

_Cháu hiểu. Cháu sẽ cố nói nhanh và không làm phiền ông Trần lâu.

Diễm lách mình đi vào trong. Bà giúp việc đưa Diễm vào gặp ông Trần. Ông đang ngồi uống cà phê trong phòng khách.

Thấy Diễm. Ông Trần cau mày hỏi bà giúp việc.

_Ai đây? Tôi nói là không muốn tiếp khách ngày hôm nay.

_Thưa ông. Cô ấy là vợ của cậu Quân. Cô ấy có chuyện cần nói với ông.

Ông Trần quan sát Diễm từ đầu xuống chân. Ông lạnh lùng hỏi.

_ Cô có chuyện muốn nói với tôi?

_ Vâng.

_ Cô ngồi đi.

Diễm ngồi xuống ghế. Bà giúp việc đi pha cà phê cho Diễm.

_ Tôi cho cô năm phút. Nói xong cô có thể ra về.

Diễm cười.

_ Sau khi nghe cháu nói. Ông có thể quyết định nghe nữa hay không?

_ Cô cũng xác láo giống hệt chồng cô.

Diễm lễ phép nói.

_ Cháu biết ông không thích cháu. Cháu cũng không mong ông tha thứ cho những gì mà cháu và chồng cháu gây ra cho chị Loan nhưng ông có thể nghe cháu nói một câu được không?

_ Tôi đang nghe đây.

Bà giúp việc đặt ly cà phê xuống bàn trước mặt Diễm. Diễm cười.

_ Cảm ơn Di.

Cầm tách cà phê. Nhấp một ngụm. Diễm từ tốn mở lời.

_ Chuyện rắc rối này là do cháu gây ra. Nếu ngày trước cháu không bỏ đi. Chị Loan và anh Quân không dành năm năm ở bên nhau và dẫn đến một đám cưới.

Ông Trần cúi.

_ Nếu cô biết là lỗi tại mình sao cô không bỏ đi luôn? cô quay về với Quân làm gì? Chính vì hai người nên con gái tôi mới khổ.

Đặt tách cà phê xuống bàn. Diễm bình tĩnh nói.

_ Cháu rời xa anh Quân không phải vì cháu không yêu hay không cần anh ấy. Cháu yêu anh ấy hơn cả bản thân cháu. Cháu nghĩ chỉ có chị Loan mới có thể cùng anh ấy tạo dựng một cuộc sống bình yên, hạnh phúc nên cháu mới chọn cách ra đi. Chị Loan là một người phụ nữ tốt bụng và hiểu chuyện. So với chị ấy, cháu thấy mình còn thua kém chị ấy rất nhiều. Cháu biết việc anh Quân hủy hôn và quay lại với cháu là một cú sốc không dễ gì phai nhạt đối với chị ấy nhưng ông có từng nghĩ việc ông ép anh Quân càng khiến chị ấy đau khổ hơn không?

Ông Trần găm lên.

_ Cô im đi. Người có lỗi là vợ chồng cô. Tôi chỉ hành động theo lẽ phải.

Mặc dù sợ hãi nhưng Diễm không mất bình tĩnh. Diễm muốn giúp Quân, muốn mọi chuyện kết thúc ở đây.

_ Trong chuyện này cháu, anh Quân và chị Loan đều sai. Cháu sai vì cháu cho rằng anh Quân có thể sống bình yên và hạnh phúc cho chị Loan mà không nghĩ rằng anh ấy cần gì và muốn gì. Chị Loan cũng muốn thử sức với tình yêu của mình. Chắc chú cũng hiểu tình yêu không thể dành giật cũng không thể nhường qua nhường lại. Hành động bỏ đi của cháu đã tạo nên một bi kịch, cháu đã đẩy cả ba vào đau khổ. Khi anh Quân gặp lại cháu ở bên Mỹ. Cháu vẫn quyết định chạy trốn và muốn anh ấy quay về kết hôn với chị Loan. Nếu anh ấy không nhớ ra được anh ấy là ai và không gặp lại cháu. Cháu tin là anh ấy và chị Loan đã lấy được nhau. Chính cháu là người đã phá hủy tất cả. Cháu thành thật xin lỗi ông.

Ngả người ra sau ghế. Ông Trần nhìn Diễm bằng ánh mắt của một con thú đi rình mồi.

_ Cô muốn gì? Cô đến đây để xin tôi buông tha cho chồng cô?

Diễm đáp ngay.

_ Vâng, cháu xin ông.

_ Không có chuyện đó đâu. Chồng cô phải trả giá cho những gì mà cậu ta gây ra cho con gái tôi.

Diễm cười nhạt.

_ Ông nghĩ rằng có thể dùng tiền và quyền lực để ép Quân phải quay lại lấy chị Loan hay khiến anh ấy bị phá sản, ông mới hài lòng?

Ông Trần quát.

_ Cô im ngay. Cô nói từ bây giờ cũng đã đủ năm phút rồi. Cô có thể về.

Diễm bình thản đáp.

_ Ông là một doanh nhân thành đạt. Ông cũng hiểu anh Quân là một người như thế nào. Nếu ông dồn anh ấy vào đường cùng, bắt buộc anh ấy phải tìm mọi cách để chông lại ông. Vô tình hành động của ông đẩy hai người vào hai phe đối nghịch, hận thù lẫn nhau. Ông nghĩ rằng chị Loan sẽ vui khi biết được điều này sao? Ông càng cố tìm cách trả hận, ông càng khiến chị Loan đau khổ hơn. Ông yêu chị ấy. Ông phải hiểu chị ấy là người như thế nào. Chẳng lẽ ông không tin rằng ngoài anh Quân, chị Loan không tìm được người con trai nào tốt hơn?

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 316

Ông Trần im lặng không đáp. Ông đang nghiền ngẫm lại lời nói của Diễm. Diễm thấy ông Trần chịu nghe mình nói. Diễm tiếp tục.

_ Cháu tin rằng chị Loan sẽ sớm tìm được một người đàn ông yêu chị ấy và chị ấy cũng yêu lại. Nếu ông cứ ép anh Quân phải lấy chị Loan. Chị ấy làm sao mà vui được, chị ấy cũng sẽ không chấp nhận một cuộc hôn nhân gượng ép không có tình yêu. Chị Loan là người thấu tình đạt lý, chị ấy sẽ hiểu làm thế nào là đúng, là sai.

Diễm nói thật lòng.

_ Mặc dù lúc đầu rời xa anh Quân, cháu rất đau khổ nhưng cháu yên tâm khi có chị Loan chăm sóc và ở bên cạnh anh ấy. Nếu chị Loan không phải là người chị cháu yêu mến và kính trọng, cháu sẽ không dễ dàng bỏ đi như thế. Cháu nói gì chắc ông cũng hiểu. Ông và anh Quân không có duyên làm người một nhà nhưng cả hai đều là những người hợp tác kinh doanh thành công. Cháu nghĩ chị Loan cũng giống như cháu đều không mong ông và anh Quân trở thành kẻ thù của nhau chỉ vì một đám cưới đang dở.

Diễm mỉm cười.

_ Ông không nghĩ thà rằng không có một đám cưới đúng lúc còn hơn lấy nhau rồi mà phải đau khổ và hành hạ nhau trong một cuộc hôn nhân không có tình yêu và căm ghét lẫn nhau sao? Ông và anh Quân đều là những người có nhiều tham vọng. Có thể bây giờ ông mạnh hơn anh Quân nhưng thời gian của anh ấy còn dài, sẽ có một ngày anh ấy đánh bại ông. Cháu và chị Loan luôn mong người thân xung quanh mình sống mạnh khỏe và hạnh phúc. Cháu mong ông hãy suy nghĩ lại.

Ông Trần đặt mạnh ly cà phê xuống bàn.

_ Cô nghĩ cô là ai? Cô tưởng cô có thể hiểu được con gái tôi sao?

_ Cháu chỉ là một người bình thường. Cháu không có nhiều tham vọng như ông và anh Quân nhưng cháu vẫn biết làm cách nào để đạt được những mục tiêu của mình. Cháu không tự cho bản thân có thể hiểu được chị Loan. Cháu nghĩ chắc chị ấy cũng giống như cháu đều cảm thấy mình được giải thoát vì được sống thật với chính mình. Nếu anh Quân là một con người hóm hỉnh, có thể đập bỏ người thân để sống cho riêng mình, chắc ông cũng không chấp nhận và giao con gái cho anh ấy.

Ông Trần không phải là không thấy những lời nói của Diễm là không có lý nhưng ông vẫn không làm sao kiềm chế được cơn tức giận của mình.

Ông là một người cha. Loan là đứa con gái duy nhất của ông. Ông cho phép ai được làm tổn thương Loan.

Ông biết mình hơi vô lý khi trút hết mọi tức giận và căm hờn lên đầu Quân nhưng ông đã quen ra lệnh, quen làm chủ mọi thứ. Ông không thể chấp nhận được thất bại, không chấp nhận người khác dám cãi lại lời ông.

Diễm và ông Trần đang nói chuyện, điện thoại bàn reo vang. Ông nói.

_ Cô ngồi chờ tôi một chút. Tôi cần nghe điện thoại.

_ Vâng, ông đi đi.

Ông Trần háng giọng hỏi.

_Ai đấy?

Loan rụt rè nói.

_Chào bố! Là con đây!

Ông Trần vui mừng.

_Chào con! Con khỏe không?

_Dạ, con khỏe. Còn bố?

_Bố không sao. Bây giờ con đang ở đâu? Con vẫn đang du lịch ở trên thuyền chứ?

_Dạ, không. Con đang ở trên máy bay.

Ông Trần kinh ngạc hỏi.

_Con sắp về nước rồi sao?

Loan ngập ngừng đáp.

_Con...con đang bay đến Thung lũng Vilhem.

Ông Trần cau mày.

_Thung lũng Vilhem? Con đến đó làm gì?

Loan lấp bắp.

_Con...con nghĩ rằng con sắp kết hôn.

Ông Trần bị sốc. Mới hủy hôn được hơn một tuần lễ. Quân thì đã lấy Diễm. Sao ngay cả Loan cũng dự định kết hôn với người khác? Ông Trần tưởng mình đang nghe nhầm.

Ông Trần kích động hỏi.

_Con bảo sao? Kết hôn? Bố có nghe nhầm không?

Loan quay lại nhìn Felipe. Nhìn nụ cười đáng ghét của anh ta. Loan muốn điên lên vì tức.

Cố đè nén, Loan nói.

_Con không đùa bố. con thực sự chuẩn bị kết hôn.

Ông Trần thấy lòng bùng hết cả lỗ tai.

_Con đừng đùa nữa. Con làm sao có thể lấy người khác chỉ trong vòng có hơn mười ngày. Mà dù con có lấy thật, bố khuyên con không nên vì tức giận, và hận thù mà hủy hoại hạnh phúc và tương lai của mình.

Loan rên rỉ đáp.

_Bố đừng lo. Con gái bố rất tỉnh táo. Con không đồng ý kết hôn vì muốn trả thù và vì muốn anh Quân phải hối hận vì đã hủy hôn với con đâu. Con kết hôn vì thực lòng con muốn thế.

Ông Trần ngồi phịch xuống ghế gần bàn để điện thoại.

_Con nói cho bố biết người đàn ông mà con sắp kết hôn là ai?

_Felipe de Gastano. Cháu đời thứ sáu dòng họ Gastano chủ của Thung lũng Vilhem.

Ông Trần choáng váng khi nghe Loan nhắc đến dòng họ Gastano. Là một người kinh doanh và từng đi nhiều nơi, ông không lạ gì người nhà Gastano, tuy chưa từng được gặp mặt và làm ăn cùng với họ nhưng ông Trần đã nghe danh tiếng của họ.

Ông Trần ôm lấy đầu. Ngay lúc này ông tưởng mình đang mơ, đang không tỉnh táo. Sao con gái ông có thể quen với Felipe và tại sao hai người lại kết hôn với nhau.

Ông nói không ra hơi.

_ Con nói đi! Con đang đùa đúng không?

Loan bắt lực nói.

_ Con không đùa. Con sẽ sớm về thăm bố.

Felipe bảo Loan.

_ Em đưa điện thoại cho anh. Anh cần nói chuyện với bố em.

Loan ngập ngừng.

_ Nhưng mà....!

_ Thôi nào em yêu. Sớm muộn gì anh cũng phải nói chuyện với bố em.

Loan đưa điện thoại cho Felipe. Felipe nói chuyện với ông Trần bằng tiếng Anh.

_ Chào chú. Cháu là Felipe.

Ông Trần thấy đầu mình văng vát. Con gái ông đúng là rất biết cách trêu đùa trái tim ông. Cách đây hơn một tuần, ông còn lo Loan buồn khổ và khóc lóc thì hôm nay Loan lại nhanh chóng tuyên bố sẽ kết hôn với một người mà ông có mơ hàng trăm lần nhưng không thể nào với tới được.

Lấy khăn tay lau mồ hôi trán. Ông run giọng nói.

_ Cậu là?

_ Cháu là Felipe. Xin lỗi vì hôm nay cháu mới gọi điện cho chú.

_ Không sao, tôi không trách cậu. Cậu cho tôi biết chuyện cậu và con gái tôi chuẩn bị kết hôn là thật chứ?

_ Vâng. Nếu được chú cho phép cháu và Jenifer sẽ sớm kết hôn vào một ngày gần nhất.

Ông Trần cố gắng gượng chống lại cơn văng vát do thần kinh gây ra.

_ Tôi biết gia đình cậu. Nếu được gả con gái cho cậu, tôi không có phàn nàn gì nhưng gia đình tôi không thiếu tiền. Tôi chỉ có duy nhất một đứa con gái, trước khi tôi biết cậu là người như thế nào, tôi không thể đồng ý cho cậu lấy con gái tôi.

Felipe nhìn Loan. Bây giờ Felipe có thể hiểu Loan được thừa hưởng tính cách mạnh mẽ và tự chủ này từ ai. Xem ra cả hai bố con ông Trần đều không cần tiền của gia đình Felipe, thứ họ cần là một gia đình đầy tình yêu và hạnh phúc.

Felipe nắm chặt tay Loan. Felipe mỉm cười vì ông bố vợ rất thú vị. Felipe thích những con người thẳng thắn như thế.

_ Tạm thời cháu không thể bay sang Việt nam thăm chú được vì bà nội cháu đang bị bệnh khi nào bà cháu khỏi, cháu sẽ sang thăm chú sau.

_ Bao giờ cậu mới định trả lại con gái cho tôi?

Ông Trần bắt đầu thể hiện quyền làm cha của mình.

_ Cháu mong chú cho phép Loan được ở đây với gia đình cháu.

_ Cậu chuyển máy cho con gái tôi. Tôi cần nói chuyện với nó.

Felipe đưa điện thoại cho Loan. Ông Trần cúi.

_ Con đúng là bị điên thật rồi. Con nói thật đi. Con lấy Felipe vì đam mê hay thực lòng con muốn kết hôn với anh ta?

Loan kêu lên.

_ Kia bố! Bố không tin con sao?

_ Bố tin con nhưng bố không thể nào hiểu nổi sao con có thể lấy một người mới chỉ quen có hơn mười ngày hay là con đã quen anh ta từ trước đó mà bố không biết.

_ Con chỉ vừa mới quen anh ấy. Con nghĩ lâu hay chóng không quan trọng. Điều quan trọng là trái tim con đang nghĩ gì đúng không bố.

Câu nói của Loan càng khiến ông Trần bị sốc hơn.

_ Con nói là con yêu anh ta?

_ Bố có thể nói như thế? Con thực sự rất thích anh ấy, ngay lần gặp đầu tiên con đã bị anh ấy cuốn hút rồi.

Cũng may Felipe không hiểu Tiếng Việt. Nếu không dù có cho vàng, Loan cũng không dám nói gì. Mặc dù biết Felipe không hiểu nhưng mặt Loan vẫn đỏ bừng, và lảng tránh ánh mắt của Felipe. Đây là kiểu tình yêu sét đánh.

Trái tim của con người thật kì diệu. Trái tim có thể bị đau, cũng có thể được hàn gắn. Chỉ cần con người mở lòng ra, ai cũng sẽ tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

Ông Trần ôm lấy đầu. Không còn điều gì khiến ông bị sốc hơn tin con gái ông sắp lấy chồng, mà người chồng lần này còn hơn Quân gấp nhiều lần.

Loan rụt rè hỏi ông Trần.

_ Bố sẽ chúc phúc cho con chứ?

_ Bố không biết. Bố chưa gặp anh ta nên không thể nói trước được điều gì.

_ Bố yên tâm, anh ấy là một người không phải là hoàn hảo nhưng không phải là người xấu.

_ Chỉ bằng mấy câu nói này của con. Bố nhất định phải gặp anh ta.

_ Con hiểu. Con sẽ chờ nghe ý kiến của bố nhưng lần này con sẽ không lùi bước như lần trước nữa đâu.

Máy bay sắp hạ cánh nên Loan không thể nói thêm với ông Trần. Cúp máy. Ông Trần hoàn toàn quên mất sự hiện diện của Diễm ở trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 317

Nếu Loan đã tìm được tình yêu mới cho mình. Ông không thể trút mọi bức tức lên đầu Quân. Chưa hết con gái ông cũng sẽ là người có lỗi. Không ai tin được là chỉ trong vòng hơn mười ngày, cả Quân và Loan đều đã đi hai hướng khác nhau.

Diễm không cố ý nghe lén cuộc nói chuyện của người khác nhưng tiếng nói của ông Trần không nhỏ, cả hai đang ngồi trong một phòng nên những lời ông Trần nói đều lọt vào tai Diễm.

Diễm đặt ly cà phê xuống bàn. Đứng lên. Diễm nói.

_ Xin lỗi vì làm phiền ông lâu. Cháu xin phép.

Ông Trần giật mình ngược mặt lên nhìn Diễm. Lấy lại bình tĩnh ông bảo Diễm.

_ Cô ngồi xuống đi. Tôi có chuyện cần nói.

_ Vâng.

Diễm ngồi xuống. Ông Trần quay trở về chỗ ngồi của mình. Ông háng giọng.

_ Chắc cô cũng nghe thấy rồi. Con bé Loan nói nó sắp kết hôn. Tôi nghĩ là...

Diễm vui mừng hỏi.

_ Có phải ý của ông là sẽ không ép anh Quân nữa?

Ông Trần cau mày.

_ Ai bảo cô thế?

Diễm vẫn giữ nụ cười trên môi.

_ Cháu tin lần này chị ấy sẽ tìm được người đàn ông của đời mình. Cháu chúc chị ấy được hạnh phúc và vui vẻ.

Ông Trần thờ dài.

_ Cho đến tận bây giờ tôi vẫn không hiểu được tình yêu của giới trẻ các cô nữa. Hôm trước tuyên bố yêu và muốn kết hôn với một người, hôm sau lại hủy hôn và đi lấy người khác. Thật không thể nào hiểu nổi.

Diễm từ tốn đáp.

_ Tình yêu là thế mà chú. Đã là con người ai cũng có sai lầm nhưng nếu biết sai mà sửa vẫn hay hơn đã biết sai còn sai mãi. Yêu và lựa chọn người mình muốn lấy phải trải qua nhiều sóng gió mới thực sự hiểu hết được ý nghĩa của tình yêu và mới biết trân trọng những gì mà mình đang có.

Ông Trần nhìn sững Diễm. Ông gật đầu nói.

_ Xem ra cô trưởng thành hơn nhiều so với mấy năm trước. Về nói với chồng cô là tôi sẽ hủy bỏ vụ kiện này. Nhưng không phải là tôi đã hoàn toàn bỏ qua cho cậu ta.

Diễm reo lên.

_ Cảm ơn chú!

Diễm nắm chặt lấy tay ông Trần. Khuôn mặt bừng sáng, nụ cười tươi rói và hạnh phúc nở trên môi. Ông Trần bật cười.

_ Tôi rút lại lời khen lúc nãy. Cô vẫn còn rất trẻ con.

Diễm không nói gì. Ánh mắt Diễm long lanh lệ. Bây giờ Diễm có thể yên tâm tận hưởng cuộc sống của mình được rồi. Loan đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình. John đã có Jenny.

Diễm thấy bầu trời hôm nay thật trong xanh và ấm áp. Trên đường trở về nhà. Quân gọi điện cho Diễm.

_ Em đã bỏ đi đâu thế?

Quẹt lệ trên má. Diễm hỏi.

_ Em có chút việc nên đi ra ngoài. Anh vẫn đang ở công ty chứ?

_ Không. Anh đang ở nhà.

Diễm lo lắng hỏi.

_ Ở nhà đã xảy ra chuyện gì đúng không anh?

Quân mắng.

_ Em chỉ ăn nói lung tung. Anh vì muốn ăn cơm trưa cùng gia đình nên lái xe về nhà.

Diễm phì cười.

_ Anh trở thành một người tốt từ bao giờ thế? Em tưởng anh thích ăn cơm ở ngoài hơn.

Quân cáu.

_ Tốt nhất là em nên về nhà nhanh lên. Anh không muốn chờ lâu và đừng có đại mà trêu anh.

Diễm le lưỡi đáp.

_ Anh yêu! Từ bây giờ anh đừng hòng mà bắt nạt được em. Em sẽ không nghe lời và làm theo yêu cầu của anh nữa đâu.

Quân đang nằm trên giường. Thằng bé nằm bên cạnh. Quân dài giọng bảo Diễm.

_ Em cứ thử xem? Đừng tưởng anh nuông chiều em. Em được nước làm tới.

_ Thật vớ vẩn. Anh chưa từng nuông chiều em, cũng chưa từng coi em là vợ của anh. Anh luôn bắt nạt em.

_ Em có hiểu làm vợ nghĩa là gì không nhỉ?

_ Em nghĩ là được nói và làm những gì mà mình thích và được chồng tôn trọng.

Quân phá ra cười. Diễm cáu.

_Em thấy có gì đáng cười đâu mà anh cười to như thế? Anh thật đáng ghét!

_Em yêu! Em càng ngày càng káo hơn rồi đấy. Bắt đầu từ hôm nay anh sẽ dạy dỗ lại em

Diễm xì nhỏ.

_Em và anh thử xem, ai sẽ là người phải thay đổi trước.

Đặt điện thoại xuống giường. Quân không nhịn được cười, nên cười ngặt nghèo. Cô vợ trẻ con bắt đầu lên kế hoạch thay đổi quyền làm chủ của mình.

Thằng bé trèo lên bụng Quân. Thấy bố mẹ đã làm lành và nói chuyện vui vẻ với nhau. Nó cũng vui lấy.

Quân nén cười hỏi.

_Con làm gì mà nhìn bố chăm chú thế?

_Con muốn hỏi bố bao giờ bố mẹ mới sinh em cho con?

Quân bật cười.

_Con phải hỏi mẹ con chứ? Sao con lại hỏi bố? Con biết bố là đàn ông làm sao sinh em con được.

Thằng bé ranh mãnh đáp.

_Tuy bố không sinh được em cho con nhưng bố có thể khiến mẹ sinh em cho con đúng không?

Quân đỏ bừng mặt. Xóc vào nách thằng bé. Quân nâng thằng lên cao.

_Con đúng là tiểu quỷ. Con dám trêu ghẹo bố hả?

Thằng bé cười ngặt nghèo.

_Nhưng con nói đâu có gì sai?

Quân cười đáp.

_Con còn dám cãi nữa.

Hai bố con cười đùa với nhau. Ở dưới lầu, ông bà Phương, bà Hoa và bà Liên có thể nghe được tiếng cười vui vẻ và hạnh phúc của hai bố con.

Ông Trương vừa lắc đầu vừa cười.

_Bà xem thằng Quân từ khi lấy con bé Diễm, nó không còn là nó trước kia nữa. Trông nó giống hệt một đứa trẻ to xác, mà tình tình thì lại trẻ con.

Bà Phương cười đáp.

_Nếu ông không thích tính cách hiện giờ của nó, tại sao ông còn muốn nó lấy con bé Diễm làm gì?

_Bà không hiểu gì cả. Tôi muốn nói là tôi thích tính cách hiện giờ của nó hơn trước kia. Tôi chỉ đang khoe với bà đấy thôi.

Bà Phương nguyền ông Trương.

_Ông đúng là một người khua môi múa mép.

Ông Trương nháy mắt.

_Bà cũng dùng thành ngữ đối với tôi cơ à?

Bà Phương bậm môi.

_Ông đúng...đúng là...!

Ông Trương hỏi dồn.

_Là...là gì?

Bà Phương tức quá, bà không làm cách nào để đối đáp lại. Bình thường là người ưa lý luận nhưng vào lúc này mọi ngôn từ đều bay sạch ra khỏi đầu bà.

Bà không biết phải nói như thế nào.

Ông Trương cười thật to. Bà Phương ngồi im chịu trận. Căn nhà chưa có lúc nào lại vui vẻ và hạnh phúc như thế. Ngồi một lúc, nụ cười cũng dần nở trên môi bà Phương. Bà thấy mình thật may mắn vì đã tìm lại được tình yêu và cảm giác khi xưa đối với ông Trương. Trải qua nhiều chuyện, cuối cùng cả hai đã hiểu nhau hơn.

Buổi chiều, Diễm, thằng bé và Quân đi chơi công viên. Diễm để thằng bé vui chơi cùng các bạn khác.

Hai vợ chồng ngồi nhìn thằng con trai đang cười đùa và nói chuyện với mấy cô bé, cậu bé cùng tuổi. Mắt Diễm âm áp niềm vui.

_Em có chuyện muốn nói với anh.

Quân dịu dàng hỏi.

_Em muốn nói chuyện gì?

_Lúc sáng em có đi gặp ông Trần.

Quân cúi.

_Ai bảo em đi gặp ông ta làm gì? Ông ta có nói gì xúc phạm đến em không?

Diễm cười tươi.

_Ông ấy không nói gì xúc phạm đến em cả. Ông ấy bảo với em là ông ấy sẽ không kiện anh nữa.

Quân kinh ngạc nhìn Diễm không chớp.

_Em... em bảo sao? làm gì có chuyện phi lý như thế được? Ông ta rất căm ghét anh. Khi chưa đạt được mục đích là đánh đổ anh, khiến anh bị rơi vào đường cùng, Ông ta không thể dừng tay lại.

Diễm nhú mày.

_Anh không tin em?

Xoay vai Diễm. Quân nhìn thẳng vào mắt Diễm.

_Anh không phải là không tin em mà là chuyện này xảy ra đột ngột quá khiến anh nhất thời không phán đoán được chính xác chuyện gì đang xảy ra nữa. Em nói đi, có phải ông ta đồng ý rút đơn kiện vì ông ta đã yêu cầu em làm gì cho ông ta đúng không? Nếu thế thì rằng anh chiến đấu với ông ta đến cùng còn hơn. Anh không muốn mất em thêm một lần nữa, em có hiểu không?

Diễm vỗ nhẹ vào tay Quân.

_Anh yên tâm. Ông Trần không yêu cầu em làm gì cả. Ông ấy muốn kiện anh vì anh đã dám hủy hôn với chị Loan nhưng nay chị ấy đã tìm được hạnh phúc mới cho mình. Ông Trần không còn lý do gì nữa nên ông ấy mới buông tha cho anh.

Quân mở to mắt nhìn Diễm, miếng há hốc vì kinh ngạc và sững sờ.

_Em bảo sao? Loan đã tìm được tình yêu mới cho mình? Anh có nghe nhầm không?

Diễm che miệng cười.

_Hoàn toàn không? Chị ấy cũng chuẩn bị sắp kết hôn rồi. Anh có biết người chồng tương lai của cô ấy là ai không?

Quân lắc đầu như một cái máy.

_Anh không biết.

_Chồng tương lai của chị ấy là Felipe de Gastano. Chắc anh cũng nghe nói đến dòng họ Gastano rồi chứ?

Quân đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Điều Quân quan tâm không phải là Loan sẽ kết hôn với ai. Quân chỉ quan tâm, Loan tìm được hạnh phúc cho riêng mình và mới bắt hòa với ông Trần đến đây kết thúc. Quân không sợ ông Trần kiện mình. Quân là người luôn tự tin vào bản thân. Nếu ông Trần muốn tranh chấp với Quân. Quân sẵn sàng chơi cùng với ông.

Quân không muốn tranh chấp hay kiện tụng với ông Trần vì sợ Loan buồn. Quân luôn tự trách bản thân vì đã khiến Loan buồn khổ và bị tổn thương. Nay những lo âu và gánh nặng này không còn nữa. Quân cảm thấy mình được giải thoát.

Quân nhìn Diễm bằng ánh mắt nồng nàn, đắm say. Quân thì thầm vào tai Diễm.

_Em biết đấy, thằng bé muốn có em lắm rồi. Chúng ta không nên để thằng bé phải đợi lâu đúng không?

Diễm đỏ bừng mặt đáp.

_Anh đừng nói lung tung. Bọn trẻ đang nhìn kìa.

Cầm túi sách của Diễm. Quân che ngang mặt, kéo Diễm lại gần. Quân hôn Diễm. Bọn trẻ đang mãi đùa với nhau nên không chú ý gì đến Quân và Diễm. Quân lợi dụng điều này để hôn Diễm lâu hơn, mà dù bọn trẻ có chú ý Quân cũng không làm sao dứt môi ra khỏi Diễm. Quân đã bị Diễm làm cho mụ mị hết cả người rồi, Quân không còn nghĩ hay để ý gì đến xung quanh nữa.

Quân đang yêu và đang được yêu. Quân đã cảm nhận trọn vẹn được hạnh phúc, niềm vui và thiên đường của mình. Từ bây giờ trở đi không còn dáo dác nào ngăn cản Quân yêu và được ở bên Diễm nữa.

Dứt nụ hôn. Diễm thẹn thùng nói.

_Em...em muốn anh biết em đã...đã...

Quân đỏ bừng mặt. Bịt chặt miệng. Quân không muốn Diễm nhìn thấy khuôn mặt đỏ như gấc chín của mình. Đúng là khi yêu một người dù có trầm tĩnh và lạnh lùng đến đâu cũng trở thành một đứa trẻ. Đầu óc, tâm trí Quân ngu ngơ như một kẻ mất trí.

Quân đã bị Diễm điều khiển, bị Diễm lấy cắp mất linh hồn, lí trí, trái tim và giác quan của mình. Quân đã yêu Diễm đến không còn biết gì nữa. Quân sợ rằng nếu ngay lúc này Diễm bảo Quân phải chết. Quân cũng làm theo.

Nắm tay Diễm. Quân dịu dàng hỏi.

_Em muốn nói gì với anh?

Mặt Diễm đỏ như gấc chín. Quân ngơ ngẩn ngẩn nhìn như một người mộng du. Con tim Quân đang đập gấp gấp trong lồng ngực, máu dồn lên não nên mặt Quân mới đỏ bừng như thế này.

Quân nhận ra dù mai sau Diễm có già. Quân cũng không ngừng yêu Diễm, cảm xúc, tình yêu Quân dành cho Diễm càng ngày càng mãnh liệt. Diễm giống như một mạch nước ngầm, dù trời có cạn khô, Diễm vẫn duy trì được nguồn năng lượng cho mình. Ngay từ đầu Quân đã bị Diễm thu hút. Từ nay cho đến mãi mãi về sau, Quân cũng không thể yêu được ai khác ngoài Diễm.

Diễm run run mở túi sách. Đưa tờ giấy cho Quân. Diễm run rẩy nói.

_Anh...anh đọc đi.

Mắt Quân vẫn không rời khuôn mặt khả ái và xinh đẹp của Diễm. Quân than thầm. Ngay lúc này Quân muốn hôn Diễm, muốn ôm Diễm, muốn đọc chiếm lấy Diễm. Quân thấy mình thật ngu ngốc khi đã lãng phí quá nhiều thời gian. Quân nhìn Diễm như thăm bảo. “Anh sẽ bắt em đền bù lại cho anh thời gian em đã bỏ đi. Em hãy chờ đấy!”

Đọc được ánh mắt đen tối của Quân. Mặt Diễm đã đỏ lại càng đỏ hơn. Diễm bẽn lèn cúi đầu. Cử chỉ thẹn thùng và đáng yêu của Diễm, khiến mạch máu trong cơ thể Quân không ngừng chạy nhanh. Quân nghe được từng nhịp trống to trong lồng ngực mình.

Cố gắng lấy lại tự chủ. Quân cúi xuống đọc tờ giấy mà Diễm đưa cho. Tờ giấy cho biết Diễm đã có thai.

Mắt Quân mở to, ánh mắt kinh ngạc và sửng sốt, khuôn mặt bừng sáng. Trong một giây cả cơ thể Quân đóng băng lại. Quân không thở nổi. Hạnh phúc ủa về đột ngột quá nên Quân tưởng linh hồn mình vẫn còn lơ lửng đâu đây. Lúc này thể xác của Quân đã không còn cảm giác gì nữa rồi.

Quân thấy lệ trên má mình rơi xuống. Quân không còn phải đau khổ và buồn rầu nữa. Diễm đã cho Quân cơ hội được phép chăm sóc Diễm trong thời kì Diễm mang thai. Quân luôn muốn được cùng Diễm trải qua thời kì thai nghén, cùng Diễm đến bệnh viện khám sức khỏe, cùng Diễm hồi hộp, lo lắng chờ đứa con ra đời. Bây giờ Quân không còn phải mơ nữa. Quân đã có cơ hội được làm điều đó.

Diễm lo sợ hỏi Quân.

_Anh...anh không sao chứ? Anh không vui khi biết em có thai sao?

Quân ôm chầm lấy Diễm. Nhắc bông Diễm. Quân vừa hét vừa quay Diễm mấy vòng.

Diễm khóc vì hạnh phúc. Bấu chặt lấy cổ Quân. Vừa sợ, vừa phấn khích, vừa xấu hổ. Diễm hét nhỏ.

_Mau buông em xuống. Anh không thấy bọn trẻ đang nhìn em và anh hay sao? Anh trẻ con vừa thôi.

Quân cười to.

_Anh không quan tâm. Anh sung sướng quá! Cuối cùng anh cũng có cơ hội được nhìn đứa con của mình chào đời.

Đặt Diễm xuống đất, không cần lấy cặp che mặt. Quân hôn Diễm cuồng nhiệt. Diễm đỏ bừng mặt. Quá xấu hổ, đầu gối Diễm run lên. Cơ thể Diễm dựa hẳn vào người Quân. Diễm nghe tiếng bọn trẻ reo hò, có đứa đang làm mặt hề. Chúng đang cười ngặt nghẽo.

Diễm dấu khuôn mặt đỏ bừng của mình vào ngực Quân. Đánh nhẹ vào người Quân. Diễm trách.

_Anh xem bọn trẻ đang cười chúng ta kìa!

Quân hạnh phúc nói.

_Anh muốn mọi người chia sẻ niềm vui và hạnh phúc này của anh. Anh chẳng quan tâm ai nói gì hay nhìn gì. Anh yêu em!

Diễm lí nhí.

_Em. .em cũng yêu anh.

Quân cười tươi.

_Mỗi ngày em phải nói câu này cho anh nghe. Anh muốn em chuộc tội vì em dám bỏ rơi anh trong năm năm.

Diễm sụt sịt.

_Em sẽ nói cho anh nghe. Lúc anh bị hôn mê, em từng hứa rằng chỉ cần anh tỉnh lại em sẽ nói câu “em yêu anh” cho anh nghe. Em xin lỗi vì tính hèn nhát của em nên bây giờ em mới nói rõ được tình cảm của em cho anh biết.

Quân nghe ấm lòng, nghe hạnh phúc tràn đầy. Người Quân căng tràn nhựa sống và tình yêu. Quân tự nhủ hạnh phúc này không phải là mơ nữa. Quân thực sự đã có được Diễm trong đời, thực sự có được tình yêu mà Quân hằng mong ước.

Môi Quân vờn trên môi Diễm. Tay đặt nhẹ vào bụng Diễm. Quân thì thầm.

_Anh yêu em và mãi mãi yêu em dù cho kiếp này hay kiếp sau.

Diễm bật khóc. Đầu dựa vào vai Quân. Cả hai đang nhìn đứa con trai bé bỏng của mình đang vui đùa cùng chúng bạn. Trên môi họ nở một nụ cười hạnh phúc và mãn nguyện. Họ đã tìm lại được tình yêu và hơi ấm của đời mình.

THE END

Bạn đang đọc truyện *Mượn Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.